

Bôn Nguyệt

Contents

Bôn Nguyệt	2
1. Q.1 - Chương 1: Yêu Cầu Người 3 Ngày	3
2. Q.1 - Chương 2: Truyền Thuyết	7
3. Q.1 - Chương 3: Thiếu Niên Lục Ly	12
4. Q.1 - Chương 4: Sinh Tồn	17
5. Q.1 - Chương 5: Tiên Âm Dội Núi	21
6. Q.1 - Chương 6: Tỷ Thí	26
7. Q.1 - Chương 7: Khúc Yêu Ca Mê Hoặc Nhân Thế	32
8. Q.1 - Chương 8: Gặp Lại “thuộc Hạ”	36
9. Q.1 - Chương 9: Đòi Mắt Kỳ Dị	42
10. Q.1 - Chương 10: Lư Sênh	46
11. Q.1 - Chương 11: Kha Na	51
12. Q.1 - Chương 12: Thanh Hoa – Đông Hải	56
13. Q.1 - Chương 13: Quý Phi Ngọc Dung	61
14. Q.1 - Chương 14: Thực Tâm Ma	66
15. Q.2 - Chương 15: Lạc Ca	73
16. Q.2 - Chương 16: Bách Diệu Hội	80
17. Q.2 - Chương 17: Biến Cố Kỳ Lạ Trong Lễ Đại Diễn	87
18. Q.2 - Chương 18: Ở Lại	95
19. Q.2 - Chương 19: Tâm Ý	102
20. Q.2 - Chương 20: Thanh Hoa Cung – Thu Huyền	109
21. Q.2 - Chương 21: Mưa Gió Sắp Đến	115
22. Q.2 - Chương 22: Mời Nhử	123
23. Q.2 - Chương 23: Kê Cứu Người Là Ai	132
24. Q.2 - Chương 24: Tựa Như Sương Mù	139
25. Q.2 - Chương 25: Gặp Lại	147
26. Q.2 - Chương 26: Ngôi Cao Thường Lạnh	155
27. Q.2 - Chương 27: Trăng Sáng Mọc Trên Biển	163
28. Q.2 - Chương 28: Cái Kết Của Truyền Thuyết	167
29. Q.2 - Chương 29: Sự Bảo Vệ Của Ma	175
30. Q.2 - Chương 30: Hư Thiên Ma Giới	186
31. Q.2 - Chương 31: Đông Hoa Phần Hải	195
32. Q.2 - Chương 32: Nghĩa Tình Ly Biệt	204
33. Q.2 - Chương 33: Chiến Tranh Yêu Giới	212
34. Q.2 - Chương 34: Nhạc Khúc Thanh Tâm	220
35. Q.2 - Chương 35: Lệnh Cầm Của Ma Thần	229
36. Q.2 - Chương 36: Yêu Vương Ký Thủy	239
37. Q.3 - Chương 37: Vô Tích Yêu Khuyết	247
38. Q.3 - Chương 38: Kiếm Quyết Phù Vân	255
39. Q.3 - Chương 39: Thi Ma Thạch Lan	265
40. Q.3 - Chương 40: Lời Thề Của Ma Thần	273
41. Q.3 - Chương 41: Nằm Trên Kiếm, Nổi Trên Sóng	282

42. Q.3 - Chương 42:	Tiếng Chuông Trong Mê Quật	290
43. Q.3 - Chương 43:	Mưa Gió Đại Hoang	299
44. Q.3 - Chương 44:	Thương Hải Di Cầm	309
45. Q.3 - Chương 45:	Tà Tiên Báo Tin	318
46. Q.3 - Chương 46:	Giam Cầm	327
47. Q.3 - Chương 47:	Quay Về Ma Giới	334
48. Q.3 - Chương 48:	Vì Bảo Vệ	344
49. Q.3 - Chương 49:	Oán Ma Độc Yểm	353
50. Q.3 - Chương 50:	Đoạt Quyền Ma Cung	362
51. Q.3 - Chương 51:	Nguồn Gốc Nguyệt Thần	371
52. Q.3 - Chương 52:	Con Đường Lưu Vong	381
53. Q.3 - Chương 53:	Tuyết Vực Phùng Sinh	389
54. Q.3 - Chương 54:	Học Uy Hiếp	398
55. Q.3 - Chương 55:	Ủ Rượu Nghê Thảo	406
56. Q.3 - Chương 56:	Trái Tim Linh Thảo	414
57. Q.3 - Chương 57:	Áo Trắng Giữa Đại Hoang	422
58. Q.3 - Chương 58:	Hoa Tuyết Tung Bay	430
59. Q.3 - Chương 59:	Ân Tình Giả Dối	438
60. Q.3 - Chương 60:	Kẻ Trắng Tay	444
61. Q.3 - Chương 61:	Khúc Yêu Ca Dây Ma Sóng.	451
62. Q.3 - Chương 62:	Công Phá Hư Thiên	459
63. Q.3 - Chương 63:	Diệu Âm Giết Thần	465
64. Q.3 - Chương 64:	Lời Hứa Đêm Trước	472
65. Q.3 - Chương 65:	Huỳnh Muội Yêu Lăng	479
66. Q.3 - Chương 66:	Thám Thính Núi Bò Mang	485
67. Q.3 - Chương 67:	Yêu Mộc Nguyệt Hoa	492
68. Q.3 - Chương 68:	Thật Thật Giả Giả	498
69. Q.3 - Chương 69:	Tham Vọng Quyền Lực	507
70. Q.3 - Chương 70:	Rừng Tiên Bất Niệm	514
71. Q.3 - Chương 71:	Kha Na Áo Trắng	521
72. Q.3 - Chương 72:	Tội Nghiệt Khiến Trời Phẫn Nộ	529
73. Q.3 - Chương 73:	Bí Mật Cửa Biển	537
74. Q.3 - Chương 74:	Ai Là Người Cứu Giúp	544
75. Q.3 - Chương 75:	Tương Kế Tự Kế	551
76. Q.3 - Chương 76:	Dấu Tích Ma Trên Tiên Hải	558
77. Q.3 - Chương 77:	Địa Nhân Thần Giới	565
78. Q.3 - Chương 78:	Thăm Dò Lần Cuối	572
79. Q.3 - Chương 79:	Cướp Người Giữa Đường	579
80. Q.3 - Chương 80:	Vì Sao Chấp Nhất	585
81. Q.3 - Chương 81:	Ba Đạo Trong Lục Giới	591
82. Q.3 - Chương 82:	Yêu Lầm Thương Lỡ	598
83. Q.3 - Chương 83:	Đền Bù	604
84. Q.3 - Chương 84:	Si Mê Như Lửa	611
85. Q.3 - Chương 85:	Nghĩa Tình Vương Giả	619
86. Q.3 - Chương 86:	Truyền Thuyết Nguyệt Thần	627
87. Q.3 - Chương 87:	Đảo Lửa Thần	637
88. Q.3 - Chương 88:	Thần Huyết Xóa Bỏ Lời Nguyên	650
89. Q.3 - Chương 89:	Trả Người Một Khúc Cầm Ca	658
90. Q.3 - Chương 90:	Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa	664
91. Q.3 - Chương 91:	Hồi Kết	672

Giới thiệu

Thế giới này phải chăng rất huyền hoặc, người và ta lại vô tình chạm mặt nhau, yêu là yêu đến mức

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-nguyet>

1. Q.1 - Chương 1: Yêu Cầu Người 3 Ngày

Edit : Như Bình Beta : Vô Phương Vĩnh An năm thứ tư, Trung Thu, Thiên tử làm lễ tế Nguyệt. Trên con phố dài ở Âm thành, người qua kẻ lại, không có nơi nào trong dân gian không mừng đón ngày lễ này. Dân chúng vội vã chuẩn bị đến miếu Nguyệt Thần cầu phúc, cầu xin người thân khỏe mạnh bình an, bọn họ ở quá xa Thiên tử, nên dù Thần giới đã biến mất khỏi lịch sử từ lâu, họ vẫn nguyện cầu.

Cảnh tượng vui vẻ an bình hòa trong làn gió mát cho họ thêm niềm hy vọng. Tiên môn suy yếu khiến yêu ma quay lại nhân gian, nhân giới hưng thịnh, nhân gian lấy võ đạo làm trọng, lại không phân rõ thiện ác, lục giới hỗn loạn khó lường. Nhưng bọn họ vẫn hằng tin tưởng, Thần giới, biểu tượng của sức mạnh bảo vệ sớm muộn cũng sẽ tái hiện, cuộc sống trước sau gì cũng sẽ quay về nguyên trạng. Phố xá vô cùng náo nhiệt, đầu người nhấp nhô, tiếng trống, tiếng la, tiếng cười, tiếng nói, chen lẫn tiếng rao hàng thật ồn ào, rộn rã. Nhưng chỉ cần bỏ qua các âm thanh hỗn tạp đó, nhịp điệu cuộc sống bắt đầu dần rõ ràng trong đáy mắt. Bước chân vội vã, không phải là người đi đường mà là dòng chảy thẳng năm, mới phút chốc đã ngàn năm dâu bể. Cuối con phố dài có một người đi đến. Đó là một nam tử, dáng người cao to, không thể nhìn rõ khuôn mặt, vì toàn thân hắn gần như giấu kín trong tấm áo choàng rộng thùng thình. Đến cả cái mũ áo choàng cũng thật lớn, kéo thật thấp, che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đường cong duyên dáng, chiếc cằm nhọn và đôi môi mỏng, làn da tái nhợt như đã hàng năm không gặp ánh mặt trời. Ngoài trừ cái đó, thứ còn có thể nhìn thấy cũng chỉ còn bàn tay trái, ngón tay trái khê khằng kéo tà áo choàng bên phải, ngăn nó lay động theo từng bước chân, khớp ngón tay hơi cứng. Trên ngón áp út thon dài đeo một chiếc nhẫn cẩm viên ngọc tím trong suốt cực lớn, tỏa ra những tia sáng tím u ám, thần bí mà lạnh lẽo. Trang phục kỳ dị, khí chất tao nhã trời sinh, cực kỳ giống quý tộc sống trong bóng đêm, lại như yêu ma đến từ địa phủ. Những người đi trên đường hình như hoàn toàn không để tâm sự tồn tại của kẻ đó, không một ánh mắt nào nhìn hắn, đến cả người đang đi thẳng đến trước mặt hắn cũng sẽ tự động vòng qua tránh mà không hề cảm thấy có gì bất thường. Phong thái nhàn nhã, bước chân thong dong, càng làm nổi bật vẻ gấp gáp vội vàng của những người qua lại trên đường, cũng làm cho tất cả mọi chuyện xảy ra xung quanh đều như hư ảo. Hắn cứ thong dong bước tới, đi trong đám đông trên con phố dài, dạo bước trong kẻ hở năm tháng. “Đến rồi, chủ nhân, là khí tức của người.” Giọng nói ồ ồ chẳng biết truyền từ nơi nào tới. Những người qua đường bên cạnh không hề có phản ứng, chỉ có kẻ đó mở miệng: “Đúng vậy, người xem xem, ta mất đi năng lực tiên tri, nhưng dường như vẫn tìm thấy rất dễ dàng.” “Đó là khí tức của người, người có thể cảm ứng được nó, việc này với năng lực tiên tri cũng chẳng có gì khác biệt.” “Đương nhiên là khác, tiên tri là vi phạm quy tắc trời đất, còn cái này không tính.” “Chủ nhân à, người thật gian trá.” Phía nam thành có phủ nhà họ Liễu, bức tường nâu ngấn cách sân viên với con phố bên ngoài, trong viên cây cỏ tỏa bóng, hòn non bộ, hồ nước, thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba nha hoàn qua lại, không có gì khác hậu viện của những gia đình giàu có khác. Sau tường, giờ phút này vô cùng náo nhiệt, vài nha hoàn vây quanh hòn giả sơn, lo lắng nhìn cô bé con trên ngọn núi giả. “Tiểu thư, không thể trèo lên đó được!” “Mau xuống đi, bản y phục mất...” Một cô bé khoảng mười một mười hai tuổi, mặc chiếc áo màu vàng nhạt, chiếc váy xanh lơ, khuôn mặt

trắng như tuyết, mái tóc đen huyền, đôi mắt hạnh, chiếc mũi bé bỏng nhọn nhọn, xinh đẹp như tranh vẽ. “Ai cần các người lo!” Cô bé đứng trên cao nhìn xuống đám nha hoàn, giọng điệu cực kỳ kiêu ngạo. “Nếu không tránh, ta sẽ nhảy xuống, mẹ mà biết sẽ đánh chết các người.” Đám nha hoàn bị ép phải chăm sóc đứa trẻ hư hỏng này thường rất đau đầu. Họ vốn không thích con bé, nhưng nghĩ rằng con bé suốt ngày cứ leo trèo khắp nơi cũng chưa bao giờ ngã, thấy thế họ cũng vui vẻ mặc kệ, khuyên nhủ vài câu rồi tự bỏ đi, tìm chỗ an nhàn nghỉ ngơi. Cô bé không ý thức được việc mình làm. Bé sinh ra đã rất xinh đẹp, cha mẹ nuông chiều, các phu nhân cũng phải ngợi khen, đám tiểu công tử càng thêm nịnh hót, đương nhiên bé làm gì cũng không hề sai. Đuổi đám nha hoàn đáng ghét hết như ruồi nhặng này đi, bé cảm thấy thật hả dạ, đứng trên hòn giả sơn vén chiếc váy dài nhón chân nhìn ra ngoài tường. Có đôi khi thứ làm người ta thích thú là quá trình theo đuổi mục tiêu, chứ kết quả đạt được thật sự không quan trọng lắm, phong cảnh bên ngoài tường không có gì mới mẻ, cô bé nhanh chóng thấy buồn chán. Ngay vào lúc bé cảm thấy mọi thứ thật không thú vị, ngoài tường bỗng xuất hiện một người. Người đó thật kỳ lạ, dù chiếc áo choàng đen phủ kín hết toàn thân, không thể nhìn ra là nam hay nữ, nhưng thế nào đi nữa người đó vẫn thật... xinh đẹp. Đặc biệt cánh tay duy nhất lộ ra ngoài chiếc áo choàng kia, mỗi ngón tay vừa thon dài lại vừa xinh xắn, viên ngọc màu tím trên nhẫn tỏa ra ánh sáng thật mê hoặc, đùa giỡn trái tim bé giật thót, run rẩy. Đương nhiên hẳn biết bé đang nhìn hẳn, đôi môi mỏng khẽ cong lên. Đây là kiểu cười thông thường của người lớn, cũng là thứ khiến các bé con gai mắt nhất. Cô bé tức khắc hừ mạnh một tiếng, trừng mắt khiêu khích hẳn, đồng thời cũng vênh cằm, gương khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp luôn khiến cô bé tự tin lên. Ngay sau đó, bé liền ngẩn ra. Người kia lập tức xuyên tường đi tới! Trong kết giới vô hình, hai chủ tớ nói chuyện không chút kiêng dè. “Sao lại là con gái.” Hẳn thở dài. “Con gái không tốt ư?” Giọng nói giữa không trung tỏ vẻ khó hiểu. “Nếu là một bé trai, chúng ta mới dễ dàng gần gũi.” “Cũng có thể gần gũi bé gái mà.” “Nam nữ khác biệt.” “Chủ nhân, sao người bỗng nhiên lại ý thức được điều này.” “Được rồi.” Rốt cuộc hẳn cũng cười rộ lên: “Ý ta là, ta không đủ chắc chắn làm con bé tin tưởng ta, một lòng trung thành với ta, nếu sớm biết là con gái, lúc trước ta nhất định sẽ chuẩn bị thêm một chút.” “Không kịp nữa rồi chủ nhân, thuộc hạ nghĩ người chỉ cần biết nam nữ khác biệt là đủ rồi.” “Lam Sát! Hiếm khi ta có dịp biểu diễn thuật xuyên tường một lần, có thể khiến con bé thích thú hay không nhỉ?” “Người sẽ dọa con bé.” Sự thật chứng minh biện pháp của hẳn rất thành công, trên mặt cô bé không có chút nét sợ hãi nào, mà lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn hẳn. Cô bé từng gặp những người như thế, bọn họ rất lợi hại, họ biết vượt tường vào nhà, biết nhiều trận thuật kỳ lạ, nhưng tàn ác đáng sợ. Cha bảo bọn họ là những người tu võ đạo, rất xấu xa! Người này xuyên tường tiến vào, hẳn là người trong võ đạo? Hay là... tiên? Yêu ma? “Rốt cuộc cũng gặp được người.” Hẳn thân thiện vươn bàn tay trái đeo nhẫn với cô bé: “Người không nhát gan, tốt lắm, ta nên gọi người là gì đây?” Giọng nói trầm trầm mang hơi thở chết chóc, lại kèm theo sự mê hoặc lạ kỳ, tuyệt đối không khó nghe. Cô bé hoàn hồn, tỉ mỉ quan sát hẳn, tuy rằng mặt hẳn bị chiếc mũ áo choàng che khuất, nhưng qua giọng nói bé cảm nhận được, hẳn là một nam tử, lớn hơn bé, nhưng lại trẻ hơn cha. Bé lập tức nhảy xuống khỏi hòn giả sơn, kiêu căng chỉ tay vào hẳn: “Người là ai? Dám lén lút mò vào nhà ta?” “Ta tên là Nguyệt, Nguyệt trong ánh trăng, trời tối trăng sẽ mọc lên.” “Ta không thèm ánh trăng, càng không thích trời tối!” Cô bé khinh bỉ. “Thật ư?” Hẳn hơi bất ngờ: “Rất nhiều người thích trăng, nhất là đêm nay, sao người lại không thích chứ?” “Không thích là không thích.” Cô bé đắc ý: “Người là tên khốn kiếp! Nếu không đi, ta sẽ gọi người tới đuổi người ra ngoài!” “Chủ nhân, con bé thực khiến người ta không ưa mà.” “Ta đồng ý...” “Này, sao người không nói tiếng nào!” Cô bé ác ý đá chân hẳn: “Mắt người bị che mắt rồi, làm sao thấy đường đi hả?” “Ừm ...” Hẳn đáp: “Ta sẽ trưng mắt ra đây.” Cô bé xì một tiếng: “Người làm ta sợ quá!” Hẳn khen: “Thật thông minh.” Vì một câu khen này, thái độ cô bé cũng tốt lên một chút, đảo tròn con ngươi đen nhánh, cười ngọt ngào: “Người không giống mấy tên tu võ đạo xấu xa, người là thần tiên sao?” “Cứ coi như vậy đi.” Hẳn gật đầu, con bé quả thật nói đúng phân nửa, cái này không xem là lừa con nít. Cô bé lại thấy tức giận. Ngày thường chỉ cần bé làm nũng, đối phương không thể không nịnh hót. Nhưng người thần bí xa lạ này vẫn cố tình thờ ơ, ngay cả hơi nhúc nhích cũng không, vì vậy cô bé không khách sáo nữa: “Người tới nhà ta làm gì?” Hẳn vẫn dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống bé, giọng nói thêm vài phần mê hoặc: “Ta tới tìm người.” “Tìm ta?” Cô bé nghi ngờ, bé vốn không quen biết người này mà. Hẳn gật đầu: “Đúng vậy, ta là người dẫn dắt vận mệnh của người.” Cô bé nghe mà không hiểu: “Vận mệnh gì?” “Có lẽ ta nên thay đổi cách nói.” Hẳn nghĩ nghĩ rồi nói: “Chính là... người không nên ở đây tiếp nữa, ta tới tìm người, dẫn người ra khỏi mảnh sân nhỏ hẹp này, đi làm rất nhiều đại sự.” Cô bé vui mừng: “Ta có thể đi chơi ư?” “Tất nhiên rồi.” Hẳn lảng sang chuyện khác: “Người vui vẻ đón nhận là dễ xử rồi, trước đó ta sẽ cho người đèn bù tương xứng. Ừ, nói một cách đơn giản, vận mệnh tương lai của người là do ta dẫn dắt, ta có thể bồi thường người trước. Người muốn ta theo người ba ngày hay là muốn ta làm cho người ba việc? Đương

nhân người cũng có thể chọn từ chối giao dịch này, xem như ta chưa từng xuất hiện.” Cô bé không hiểu cái gì là dẫn dắt vận mệnh, nhưng bé lại bắt được lời then chốt: “Ba ngày? Hay ba việc?” Hẳn chủ động giải thích: “Ta sẽ giúp người làm ba việc, hoặc người có thể chọn ta đi theo người ba ngày, trong ba ngày này ta luôn sẵn sàng chờ lệnh của người, cố hết sức làm người hài lòng trong phạm vi năng lực mà ta có được.” “Ta muốn ba ngày, người phải nghe lời ta!” Cô bé không chút do dự quyết định, càng thêm vênh vang tự đắc vì sự thông minh của mình. Ba việc là có là gì chứ, trong ba ngày có thể làm biết bao nhiêu chuyện đó! Không hề nghi ngờ, đây đều là lựa chọn mà đa số trẻ con đều cho là thông minh nhất, nếu đổi lại là một người lớn, có lẽ sẽ cân nhắc kỹ. Đáng tiếc cô bé còn nhỏ không hề nghĩ đến chuyện sâu xa như vậy, giờ phút này cô bé đang suy xét xem làm thế nào để hoạch định, nhất định phải tìm chuyện hẳn không thể làm được! “Cha nói tháng trước Công chúa Văn Xương được gả đến vùng biển rất xa, người có biết biển đó ở đâu không?” “Tất nhiên ta biết!” Hẳn khê thở dài: “Vây là giao dịch của chúng ta bắt đầu có hiệu lực?” Cô bé vênh vao tự đắc ra lệnh: “Người là người hầu của ta, ta muốn người dẫn ta đi ngắm biển, giống như công chúa vậy!” “Được, vậy người là công chúa của ta.” Một bàn tay đẹp đẽ khác cũng vươn ra khỏi chiếc áo choàng, hẳn cúi người ôm lấy cô bé: “Bây giờ, ta mang công chúa đi ngắm biển.” Trên chín tầng trời, áng mây bay vụt qua, cơn gió lạnh lững thững ủa tới, tấm áo choàng đen vẫn lặng yên bất động, hẳn cứ như vậy ôm bé xuyên ngàn tầng mây, trên đỉnh đầu vọng đến tiếng thở dài nặng nề.” “Người than thở tức giận cái gì, chính con bé chọn, không liên quan đến ta.” “Chủ nhân, người thật là bất chấp thủ đoạn.” Dự đoán đã đạt được mục đích, đôi môi mỏng mỉm cười, tự đứng hiện ra vài phần tà ác, nhưng cô bé vốn không để ý đến điều đó, bé không ngừng hét chói tai, cười thật to trong lòng hẳn. Tất cả những chuyện đang xảy ra này bé chưa từng từng trải qua bao giờ, làm bé cảm thấy vừa mới mẻ lại vừa kích thích – hai người đang bay trên trời đó! Giống như những chú chim, bay cao như vậy, cũng không nhìn rõ mặt người bên dưới luôn nha! “Biết bay nha, người là thần tiên!” “Ta là ác ma.” Cô bé lập tức tỏ vẻ khinh bỉ, ai tin chứ, hứ. Nhũ mẫu nói ác ma sẽ ăn thịt người, hẳn đang cố tình dọa bé thôi. Phút chốc, bên dưới chân thuyền đến âm thanh kỳ lạ: “Í... ầm... xì xào... rì rào...” kéo dài không dứt, giống như tiếng gió lùa qua rừng cây, chỉ là âm thanh lớn hơn một chút, còn có tiếng chim hót ngân nga lạ thường, không giống tiếng chim sẻ ngày thường vẫn hót trên mái nhà bé. Cô bé vội nghiêng mặt nhìn qua. Nước, có rất nhiều nước! Không phải bể nước hay hồ nước mà ngày thường bé vẫn thấy, nước ở nơi này thật không tầm thường, bể nước hay những con sông không thể sánh bằng. Mặt nước rộng lớn, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối, thẳng tắp đến tận chân trời, sắc nước ánh lên dưới bầu trời, lan ra một màu xanh thăm thẳm. Cô bé ngơ ngác mở to mắt. Từ lúc bé chào đời đến nay chưa từng nhìn thấy thật nhiều thật nhiều nước đẹp như vậy, sóng nước cuộn trào, ngọn sóng bạc cuộn cuộn tung mình lên cao, vỗ mạnh vào dãy đá ngầm bên bờ, khung cảnh hùng vĩ vượt quá giới hạn tưởng tượng khiến cô bé vô cùng chấn động! Tiếng hót cao vút là của loài chim biển cô bé chưa từng thấy bao giờ, những con chim này trông to lớn hơn hẳn những con chim ở nơi khác, chúng nó không sợ sóng gió, vỗ cánh bay vụt qua đầu những ngọn sóng. Tiếng vỗ về ầm ỉ đập vào tai càng lúc càng lớn, hẳn ôm bé dừng lại thật vững vàng trên một tảng đá ngầm. Sóng biển vỗ vào đá ngầm, hoàn toàn có thể cảm nhận được từng đợt rung động dưới chân, tiếp xúc với rất nhiều nước ở cự ly gần như vậy, cô bé cảm thấy sợ hãi, vội rút nửa người đang thò ra ngoài khám phá khung cảnh vào lòng hẳn. “Nơi này là biển thật hả?” “Tất nhiên rồi.” Cô bé reo hò. Lúc trước khi bé làm ầm lên nói muốn đi xem biển, cha mẹ đã nói biển ở rất xa, Tiên sinh dạy học cho bé cũng nói vậy, nhưng bây giờ hẳn lại làm được, hẳn thật sự có thể mang bé đi ngắm biển! Người khác không làm được, hẳn lại có thể! Nghĩ tới hẳn là người hầu của mình, cô bé càng thêm đắc ý, lá gan cũng to hơn, cô bé đưa tay đón lấy một giọt nước từ bọt sóng bắn tung lên, sau đó quệt lên cằm hẳn, cười ha ha. Hẳn không tức giận, chỉ khê cong khóe môi để mặc bé nghịch phá. Bé con ham thích niềm vui trước mắt, hồn nhiên không hiểu mình đã đánh mất cái gì trong cuộc giao dịch này, đó chính là quyền lợi nắm giữ tương lai. “Công chúa, đã ngắm biển rồi, chúng ta nên về chưa?” Thái độ chờ xin chỉ thị này của hẳn làm cô bé thích chí, bé làm sao cam lòng quay về, ôm chặt cổ hẳn liên tục lắc đầu: “Ta không về!” “Cha mẹ người sẽ sốt ruột đấy.” Cô bé ngoảnh mặt đi: “Không đâu!” Với sự tùy tiện của bé hẳn cũng không ép buộc, trách cứ, mà biến ra một chiếc thuyền lá nhỏ trắng tinh, ôm cô bé ngồi lên thuyền, thuận theo ngọn sóng trôi đến bên kia. Đó là một bãi cát mềm mông vô bờ, thủy triều rút xuống, trên bờ cát còn vương lại rất nhiều vỏ sò, trong khe hở đá ngầm có rất nhiều cá, của biển đang giương càng bò qua lại. Hôm nay quả thật là ngày cô bé chơi đùa thỏa thích nhất từ lúc sinh ra tới giờ, cô bé chạy chạy, nhảy nhảy trên bãi biển, còn nhặt được rất nhiều vỏ sò tuyệt đẹp! Hẳn vẫn đứng đó nhìn, không hề nhúc nhích, hệt như một tảng đá ngầm màu đen. Cô bé đi bắt cua bị cua kẹp vào tay, sợ đến mức thét thét thanh chạy tới cầu cứu hẳn, hẳn cũng chỉ xoay người giúp bé lấy con cua ra, sau đó mặc kệ cô bé khóc lóc. Bé khóc hồi lâu vẫn không có được nửa câu an ủi, giận dữ rồi lại đi chơi. Mỗi lần cô bé trở về đều vác theo một

con cua, hần vẫn kiên nhẫn gỡ cua ra giúp bé, không nói câu nào. Cô bé cố ý để cua kẹp ngón tay mình, đau đớn hét toáng lên, chảy máu không ít, hần chỉ phất nhẹ tay qua một cái, vết thương lập tức biến mất, cả sẹo cũng không còn. Đến cuối cùng, cô bé rút cuộc thấy chẳng còn gì thú vị, chỉ thấy tức giận, nhưng cũng đã chơi mệt. Tay trái cô bé cầm con cua, tay phải cầm mấy cái vỏ sò, hạ lệnh: “Mang ta về!” Hần thuận thể ôm lấy cô bé. Thân thể nhỏ nhỏ gần như bị chiếc áo choàng đen phủ kín, vòng ôm này không êm ái thoải mái như nhũ mẫu, hơi lạnh lẽo lại có chút cứng rắn, nhưng lại mang sức hấp dẫn vô bờ, khiến cô bé yêu thích từ tận đáy lòng. Vì vậy cô bé quên hết tức giận, vui đùa thật sâu vào lòng hần, chìm vào giấc mộng. ***** Quay lại sân viện đã đến lúc thấp đèn, cô bé giật mình tỉnh giấc, phát hiện trên tay chỉ còn lại hai cái vỏ sò: “Con cua của ta đâu?” “Lúc người ngủ nó chạy mất rồi.” Hần đặt cô bé xuống đất. Cô bé vận hỏi: “Sao người lại không trông chừng nó?” Hần vô cùng phong độ giải thích: “Người không dặn ta làm vậy, công chúa à.” Cô bé á khẩu không nói nên lời, sau một lúc lâu trừng mắt nhìn hần, oán giận giấu vỏ sò vào lòng. Đêm trung thu, vầng trăng tròn vành vạnh đã nhô lên cao, khắp các nơi trong sân viện cũng treo đèn lồng sáng trưng, bọn nha hoàn sốt ruột chạy xung quanh tìm kiếm cô bé, có vài lần bọn họ chạy qua trước mặt bé, nhưng dường như vẫn không phát hiện ra hai người. Cô bé cảm thấy rất thú vị: “Ngày mai chúng ta cũng đem bọn họ theo.” “Không được.” Hần từ chối không chút khách sáo: “Giao dịch chỉ giới hạn với ta và người, hơn nữa việc hôm nay người không được nói cho người khác, nếu không ta sẽ không tuân theo lời người nữa.” Cô bé bị chiều hư từ nhỏ, có lòng chống đối rất lớn, người khác bảo không được, bé sẽ nhất quyết làm cho bằng được. Nhưng không hiểu sao, cô bé mơ hồ nhận ra những lời người này nói là thật, quan trọng nhất là, bây giờ cô bé còn luyến tiếc không muốn bỏ tên nô bộc vạn năng này, vì vậy cô bé không dám khẳng định chống đối, chỉ là không vui quệt quệt miệng. Hần lễ phép nâng một bàn tay lên: “Công chúa, người nên đi ăn cơm rồi.” “Tiểu thư, người đi đâu vậy, phu nhân gọi người đến ăn cơm, sau đó còn phải đến tiệc ngắm trăng nữa.” “Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, á, sao xiêm áo lại bẩn thế này! Lại còn có cát nữa!” Tìm thấy cô bé, đám nha hoàn đều thở phào nhẹ nhõm, vây xung quanh oán trách. Cô bé con điều ngoa lần đầu tiên không nổi giận, chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm nam tử bên cạnh, cô bé biết đám nha đầu đáng ghét này đều không nhìn thấy hần. Bụng kêu rột rột, cuối cùng cô bé khuất phục, lo lắng dặn: “Không cho người đi, phải chờ ta!” “Rõ, công chúa.” Cô bé nghe thế mới vừa lòng ngẩng mặt, ngông nghênh bỏ đi. “Ta vẫn thích một đứa bé hiền lành ngoan ngoãn hơn.” Hần nhìn bóng dáng nhỏ bé khẽ thở dài. Giây lát, có giọng nói từ giữa không trung truyền đến: “Thuộc hạ cứ nghĩ người sẽ thích đồng loại hơn chứ, chủ nhân.” Dừng xong cơm chiều, cô bé vội vàng trốn khỏi tiệc ngắm trăng, dù mọi người có trách mắng bé cũng không sợ, nha hoàn và nhũ mẫu bị cô bé đuổi ra khỏi phòng, ngược lại bọn họ càng vui mừng đỡ lo, tự đi ngắm trăng ăn hoa quả. Ánh trăng bàng bạc như nước, trải dài ngàn dặm, hần ôm cô bé ngồi trên nóc nhà. Với bé mà nói, ngắm cái thứ ánh trăng lạnh lẽo nhạt nhẽo kia không thú vị chút nào, hoàn toàn kém xa sự thú vị của người thần bí trước mặt. Cô bé bỗng nghĩ đến điều gì, đứng thẳng dậy hỏi: “Tên người là Nguyệt thật à, Nguyệt trong ánh trăng?” “Đúng vậy.” “Ta tên là Liễu Sao.” Hần “Ừm” một tiếng, rõ ràng không thấy thích thú lắm với chuyện này. Cô bé cảm thấy mình bị lơ là, lại lên giọng nhấn mạnh: “Người tên Nguyệt, ta tên là Liễu Sao, người không hiểu à?” “Thì có liên quan gì?” “Tất nhiên có.” Cô bé khoe khoang: “Tiên sinh đã dạy, nguyệt thượng liễu sao đến giờ ngủ, nguyệt thượng liễu sao, Nguyệt là người, còn Liễu Sao là ta.” (*) * Nguyệt thượng liễu sao: Nghĩa thuần túy nhất là Trăng mọc lên cao đến một mức độ nào đó, người ta thường nhìn thấy ánh trăng như treo trên đầu ngọn liễu, một cách tả đêm của cổ nhân. Giải nghĩa theo ý của Tiên sinh dạy học là: đêm đã khuya là đến lúc phải nghỉ ngơi.

Câu này trích từ bài thơ Sinh tra tử – Đêm Nguyên Tiêu của Âu Dương Tu. (bản dịch thơ Nguyễn Xuân Tảo)

Năm ngoái đêm nguyên tiêu

Chợ hoa đèn sáng rực

Ngọn liễu mảnh trăng treo

Hoàng hôn người hẹn ước

Năm nay đêm nguyên tiêu

Trăng với đèn như trước

Chẳng gặp người năm qua

Tay áo đầm lệ ướt.

“Nguyệt thượng Liễu Sao...” Hân ngừng lại sau một lúc lâu, cười rộ lên: “May mà ngươi là một đứa bé con, sau này ở trước mặt ta không được có những tư tưởng không trong sáng như vậy nữa nhé (*).” * Nguyệt thượng Liễu Sao: hiểu kiểu anh Nguyệt là hiểu theo cách cắt xén câu chữ. Nguyệt và Liễu Sao là tên hai người, thượng có nghĩa là trên hoặc ở trên. Và các bạn hãy để trí tưởng tượng bay cao bay xa sẽ thấy anh Nguyệt trong sáng cỡ nào.

“Sao vậy?” “Không có gì, ta muốn quăng ngươi xuống dưới.” Đang trên nóc nhà, ngã xuống chắc chắn sẽ rất đau, cô bé hí mắt nhìn xuống, ôm cổ hân: “Hừ, ngươi dám!” “Đương nhiên không dám.” Hân đáp rất thành thật. Cô bé được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, bắt đầu ép hân, cô bé chỉ vào bầu trời cao ra lệnh: “Ta muốn trời mưa!” Hân đáp “Được”, ngay lập tức trên đỉnh đầu những hạt mưa bụi lất phất bay, dưới ánh đèn chiếu rọi trông mảnh mai như những sợi lông tơ, khe khẽ bay lả tả, trong suốt đáng yêu, vô số hạt mưa bụi càng làm nổi bật nền trời, vàng trắng tròn trông càng thêm diễm lệ. Cái này cũng có thể làm được á! Cô bé ngoác miệng ra, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Ta không muốn mưa nhỏ, ta muốn mưa to, mưa to rơi xuống toàn thành!” Hân có chút khó xử: “Rất nhiều người đang ngắm trăng, sao có thể ư to đây?” Cô bé đắc ý: “Ta cứ muốn bọn họ không ngắm trăng được đó!” “Thật là khiến người ta ghét tiểu công chúa à.” Hân cười gơ một ngón tay lên, trong nháy mắt, những cơn gió tràn khắp mặt đất, từng đám từng đám mây đen lớn tụ về bao phủ bầu trời nơi đây, che kín vàng trắng treo trên cao, xung quanh bắt đầu truyền đến tiếng ồn ào, mọi nhà hoảng sợ la hét, bọn nha hoàn trong sân cũng vội vã chuyển bàn ghế và dọn dẹp vài thứ vào phòng, mọi thứ rối tung. “Thật sự mưa to rồi nha!” Cô bé reo hò. “Ngươi làm họ cụt hứng cỡ nào biết không.” “Ta thích vậy đó!” Tia chớp xé toang bầu trời, tiếng sấm đi đùng, mưa tầm mưa tã. Hai kẻ đầu sỏ chặt vật trốn dưới hiên nhà, hân ôm cô bé vào phòng, thả bé nằm lên giường. Cô bé sợ sấm sét, kéo tay hân không cho hân bỏ đi. Không lâu sau, những tiếng chân dồn dập vang lên bên ngoài, dừng lại trước cửa: “Liễu Sao nhi?” Có người khẽ gọi, giọng nói này là của một người phụ nữ. “Phu nhân, cửa cài then rồi.” Ở trong phòng, cô bé ra hiệu hân đứng lên tiếng, nhỏ giọng giải thích với hân: “Là mẹ và nhũ mẫu.” “Con bé này, không phải nó sợ nhất là sấm sét ư, sao nay lại đóng cửa ở trong phòng một mình?” Người nọ nghi ngờ. “Chắc là đang ngủ rồi?” Cô bé cố ý tạo ra tiếng xoay người, khe phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. “Quả là ngủ rồi, nhóc ranh hay gây chuyện này.” Người phụ nữ cười bất đắc dĩ: “Đi thôi, đêm nay hình như Cảnh nhi ăn nhiều hơn, ta phải nhanh chóng trở về... Ngươi cũng đừng đánh thức con bé, ngủ ở phòng bên cạnh đi.” Tiếng bước chân biến mất, cô bé xác định mọi người đã đi xa, lập tức ngừng diễn trò. “Ngươi lừa bọn họ.” “Ta không thích hai người đó.” Hân thật bất ngờ: “Sao lại không thích?” Cô bé càng ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn hân một lát, vặn lại: “Sao ta phải thích chứ?” “Lý do à.” Hân dẫn dắt bé: “Bà ta là mẹ ngươi, bà sinh ra ngươi.” “Bà sinh ta là vì yêu thích ta sao?” “Ừ...” Chưa bao giờ gặp những vấn đề thế này, hân dẫn đo một lát, đưa ra một đáp án mình thấy thích hợp nhất: “Có lẽ vì bà thích cha ngươi, muốn sinh con cho ông ta.” Cô bé càng thêm hợp lý hợp tình nói: “Bà vì cha ta mới sinh ra ta, vậy sao ta lại phải thích bà?” Chỉ có nuông chiều chẳng dạy dỗ, suốt ngày vớt cô bé cho đám nha hoàn và nhũ mẫu chăm sóc, thứ người mẹ này xem trọng hiển nhiên là đứa con trai có thể làm gia chủ tương lai kia. Vì vậy hân gật đầu: “Ta thật bất ngờ, lời của ngươi lại có chút đạo lý, được rồi, ta thừa nhận những gì ngươi nói không phải sai hết, ngươi có lý do không thích bà ta.” Thật không ngờ, cô bé cũng không vì thế mà bỏ qua vấn đề này, cô bé cúi đầu suy nghĩ một lúc, tuyên bố có chút trịnh trọng: “Ta nghĩ, ta cũng thích bà một chút, bà đối xử rất tốt với ta, cho ta rất nhiều đồ ăn ngon và quần áo đẹp, lại còn đến thăm ta, tuy rằng bà còn thương đệ đệ hơn.” “Thật có lương tâm mà.” Hân cười rộ lên. Cô bé không còn tinh thần truy cứu xem lời hân nói là thật hay giả, bé thật sự rất mệt, vì thế lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

2. Q.1 - Chương 2: Truyền Thuyết

Edit : Như Bình Beta : Vô Phương Hai ngày kế tiếp, cô bé hoàn toàn bỏ rơi nha hoàn và nhũ mẫu, chỉ quần lầy người tên Nguyệt thần bí kia. Trong hai ngày này cô bé trải qua rất nhiều chuyện những đứa trẻ bình thường không thể trải qua, thấy được những thứ bọn trẻ chưa bao giờ nhìn thấy, cũng nghĩ ra vô số trò hoạch họa, chèn ép người đầy tớ một mực vâng lời kia. Chỉ có lúc ăn cơm đám nha hoàn mới tìm thấy

cô bé đang chạy loanh quanh, họ không hề biết cô bé đã đến Tuyết Sơn, đã đi qua sa mạc. Buổi chiều ngày thứ ba, cô bé ngồi bên hồ nước, trong hồ có mấy con cá hình dáng kỳ lạ bé bắt được từ những nơi rất xa, cô bé bắt an cầm nhành hoa quế đùa nghịch mấy con cá, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm phía xa xa. Dưới bóng cây, Liễu phu nhân dắt tay đứa con trai bảy tuổi đi dạo, Liễu lão gia đi bên cạnh, kiên nhẫn dạy đứa bé đọc thơ, thỉnh thoảng lại bị cậu con trai nghịch ngợm pha trò, ông thoả mái cười to, nét mặt cực kỳ hài lòng, hạnh phúc. Cô bé lẳng lặng không lên tiếng quan sát cả buổi, khẽ nhếch khóe môi, bé thu lại tầm mắt nhìn sang người đang đứng bên cạnh. Gã nô bộc thần bí vẫn im lặng đứng bên, nghiêm trang như một người bảo vệ trung thành nhất, bên dưới lớp mũ choàng rũ xuống thấp, chiếc mũi duyên dáng và đôi môi mỏng càng thêm đẹp đẽ. Cô bé nhận ra sự thờ ơ của hắn, không cam lòng bé vẫy vẫy tay: “Này!” Hắn khom người: “Có gì dặn dò, công chúa của ta?” Cô bé kéo mạnh hắn ngồi xuống cạnh mình trên tảng đá, sau đó bổ nhào vào lòng hắn: “Ta muốn xem gương mặt của ngươi ra sao.” Hắn khó xử: “Cái này không ổn lắm.” Cô bé đâu cần biết là ổn hay không, vẫn cố chấp vươn cánh tay ra như cũ. Không có gì cản trở, chiếc mũ áo choàng chậm rãi bị vén lên, như trong dự đoán, đường nét khuôn mặt của hắn đẹp tuyệt, làn da tái nhợt mịn màng gần như trong suốt, chiếc mũi cao cao, còn đó có lẽ là đôi mắt của hắn... Trước mắt đột nhiên hiện lên luồng sáng tím chói lòa, cô bé sợ tới mức tay run lên, chiếc mũ áo choàng một lần nữa hạ xuống. Hắn nhẹ giọng hỏi: “Đẹp không?” Giọng nói như mang theo ma lực, đầu óc cô bé chẳng hiểu vì sao bỗng mơ mơ màng màng, vậy là cái gì cũng không nhớ nổi, lơ mơ “Ừ” một tiếng, sau đó hoàn toàn ném phắt chuyện này ra sau đầu, cảm thấy rất vừa ý _____. Thuở nhỏ cô bé được nghe nhiều lời nịnh hót nhưng chẳng có ai chiều lòng cô bé hơn người đứng trước mặt này. Hắn đối xử với bé chính xác là nhân nhượng và ngoan ngoãn phục tùng, chuyện người khác không thể làm được hắn thì có thể, lại còn thật tâm lắng nghe suy nghĩ của cô bé, cũng sẽ không phán xét đúng sai, lại càng không ôm đồm mà bỏ mặc bé. Vì thế cô bé vô cùng nghiêm túc tuyên bố: “Ngươi là người tốt nhất.” Hắn cười nói: “Đa tạ công chúa khen ngợi, ta thật vinh hạnh.” Cô bé nghĩ nghĩ, kể đến sát bên tai hắn nói: “Mấy hôm trước ta nghe mẹ ta nói với cha, sẽ đem ta gả đi, chỗ tốt nhất là Ngô gia ở phía nam thành.” Hắn xoa xoa cằm, không phát biểu ý kiến. Ngô gia là gia đình giàu có ở Âm thành, có quan hệ thân thích với Hầu phủ Vũ Dương, gia thế hơn xa Liễu gia. Nhưng cô bé con này đáng vẻ không tệ, trong tương lai cũng không phải là không thể. Hai vợ chồng Liễu gia đã có ý định từ sớm như vậy, tất nhiên là vì tiền đồ đứa con trai, con người thật là aiiii ... “Ta đã nghĩ kỹ rồi.” Cô bé nói: “Ta không đến Ngô gia, ta muốn gả cho ngươi.” Hắn hơi sững sốt, nói: “Cái này không được.” Cô bé vội hỏi: “Sao lại không?” “Ngươi là một đứa con nít.” “Ta không phải con nít.” Cô bé bắt mồm. Hắn thật thức thời thỏa hiệp: “Được rồi, ngươi là một cô nương, một nữ tử.” Nghe được hắn nói cho qua chuyện, cô bé tức giận: “Chẳng phải ngươi luôn nghe lời ta nói sao!” Hắn không thể phản bác, ngẫm nghĩ nói: “Được thôi, từ giờ đến lúc giao ước của chúng ta kết thúc vẫn còn một đêm nữa, dù chỉ còn một ngày, ngươi cứ gả cho ta một ngày vậy.” Lần này đổi lại cô bé sững sốt, hai ngày này trôi qua rất vui vẻ rất vừa lòng, cô bé gần như đã quên mất giao ước kia, nhưng mà hắn đối xử với cô bé tốt vậy, cô bé vốn không tin thật ra hắn chỉ thuộc về cô bé vắn vắn ba ngày mà thôi. Bởi vậy cô bé không quá để tâm, nghe thấy nha hoàn gọi, cô bé vội vàng nhảy khỏi lòng hắn: “Tối nay ngươi tối nhé, ta gả cho ngươi, ngươi có thể đến ngủ cùng ta.” Nhìn theo bóng cô bé đi xa, hắn đứng lên: “Ta chưa từng thử ngủ cùng một đứa con nít, mấy chuyện này có lẽ con bé nên tìm nữ mẫu trước chứ không phải là phu quân.” “Chủ nhân, người thật không tiếc trả giá mà.” Khi cô bé đến ăn cơm, vợ chồng Liễu lão gia đã mang cậu con trai ra ngoài chơi, đồ ăn từng món bày trên bàn rất khéo léo vừa miệng, đạm nha hoàn thờ ơ hầu hạ, nhưng cô bé không giận dữ đánh mắng bọn họ như ngày thường, cô bé vội vã và cơm, ăn xong lập tức chạy vào trong vườn. Nhưng bên hồ vắng vẻ không một bóng người, tên nô bộc luôn ngoan ngoãn vâng lời cũng đồng thời kiêm chức “phu quân” không chờ cô bé, không thấy tăm hơi hắn đâu. Màn đêm bao phủ hậu viên, trên trời vầng trăng sáng treo cao, muốn tìm “Nguyệt” nhưng lại không thấy bóng dáng tăm hơi, cô bé tìm loanh quanh hơn nửa khu vườn, cuối cùng đành phải theo đường mòn trở về một mình. Cô bé đã không còn sức tức giận, đáng vẻ buồn bã ủ rũ, bóng cây dưới chân chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, bên tai là tiếng kêu của lũ côn trùng đầu thu, tất cả những thứ này đều làm tâm trạng cô bé thêm tệ hại. Cách đó không xa, trong đám hòn giả sơn loáng thoáng lóe lên ánh sáng đỏ. “Ai ở đó?” Cô bé buồn chán, không nghĩ ngợi cao giọng quát lớn, vén những cành lá lòa xòa bước qua. Sau góc núi đá, có một bóng đen đứng quay lưng với cô bé. Nhìn bóng dáng đó, hình dáng người đó không tính là cao, khoác một chiếc áo bào màu đen rộng thùng thình, kẻ đó đang cúi đầu làm gì đó, tia sáng đỏ chính là tỏa ra từ người kẻ đó, khi mờ khi tỏ, chiếu sáng những tảng núi đá xung quanh. Cô bé dừng bước chân lại. Bé biết đó không phải Nguyệt, vì chiếc áo choàng đen Nguyệt mặc trên người vừa thần bí vừa tao nhã, tuyệt đối không âm trầm khó coi như vậy. Đáng vẻ kẻ đó giống hệt một con dơi to lớn vô cùng xấu xí đang co rúm lại, thật ghê tởm đáng ghét. Cô bé có chút cảm

ghét quan sát gã ta, hỏi: “Người là ai hả, người hầu mới đến?” Người kia nghe thấy xoay người lại. Cô bé không để ý tới mặt mũi của gã, vì cô bé nhìn thấy nha hoàn gã đang xách trong tay, cô bé nhận ra nha hoàn kia, nàng ta thường xuyên mắng cô bé sau lưng lại còn mách bé bưng bình trước mặt mẹ, ả ta đánh vỡ bình hoa cũng đổ lên đầu bé. Tuy mẹ không la mắng cô bé, nhưng bé biết mẹ tin nha hoàn kia, mẹ cho là bé làm. Có điều bé không phải là người dễ dàng trêu chọc như vậy, chờ gặp cơ hội bé liền dốc sức trêu đùa nha hoàn kia. Nhưng giờ phút này, nha hoàn đáng ghét không còn chút sức lực gục đầu xuống, giống như không có xương cốt vậy. Dù cô bé không thích ả ta, nhưng vẫn ý thức tình cảnh bất ổn, bé vội hỏi: “Người làm gì đó, buông nàng ta ra!” “Là một bé gái à?” Giọng nói khàn khàn lộ ra sự hưng phấn, người đó vút ả nha hoàn sang một bên bước tới chỗ cô bé. Hơi thở nguy hiểm đến gần, chiếc mặt nạ bằng đồng xanh che khuất gương mặt gã, trên mấy khe hở của chiếc mặt nạ lộ ra cái miệng và đôi mắt màu đỏ, tà ác đến kỳ lạ. Hai tay khô gầy, tựa như móng vuốt quỷ, móng tay thật dài mang màu xanh lam, vô cùng sắc bén, dường như đang lóe lên những tia sáng lạnh như thanh đao nhọn. Cô bé bị dọa sợ hãi, tim đập không đành lòng lùi về sau. Từ bé đến lớn chưa bao giờ nhìn thấy quái vật đáng sợ như vậy, kẻ đó căn bản không giống người! Gã ta chắc chắn là yêu ma mà nhũ mẫu vẫn kể! Gã muốn ăn thịt bé ư? Sự sợ hãi trước nay chưa từng có dâng lên, cô bé hoảng sợ mở to hai mắt, run rẩy nhưng không thể kêu thành tiếng. Móng vuốt khủng bố kia sắp vồ lấy cổ bé, bỗng nhiên... “A!” Gã nọ kiềm chế một tiếng kêu sợ hãi, nhanh chóng lùi về sau vài bước, phất áo choàng lên tạo ra một cơn cuồng phong, trong phút chốc khắp bốn phía cát bay đá chạy, cành lá xao động, cây cối nghiêng ngả, sau đó gã ta liền biến mất giữa không trung. Gió ngừng thổi, không gian tĩnh lặng bao trùm khu vườn, ánh trăng tỏa luồng sáng trắng bạc trên mặt đất. Cô bé quay lại nhìn người tới, bé mất rất nhiều sức lực mới mở miệng được, giọng nói hơi run rẩy: “Nguyệt ... Nguyệt?” “Ừ, là ta.” Đôi tay vươn ra khỏi chiếc áo choàng, hẩn cúi người ôm cô bé: “Đã dọa người rồi, ta thật có lỗi.” Vòng tay đã không còn xa lạ, trái tim cô bé lập tức bình ổn lại, cô bé tỏ vẻ khoan dung độ lượng: “Ta biết người sẽ quay lại mà, tên khốn kia bị dọa chạy mất rồi.” “Người này tu vi không thấp, có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.” Giọng nói của một nam tử xa lạ vang lên: “Gã cố ý che giấu thuật pháp, chắc là sợ bị nhận ra gốc gác.” Lúc này cô bé mới phát hiện còn có người đứng bên cạnh, chẳng qua y đang đứng dưới bóng cây, khó nhìn ra khuôn mặt, bộ y phục vừa khít bao quanh thân thể. Trong những nam tử cô bé từng gặp, Nguyệt đã xem như cao, nhưng người này còn cao hơn một chút, hơn nữa y rất gầy, tựa như một cây sào trúc mỏng manh. Trên con người y lại tỏa ra khí tức lạnh lùng nghiêm trang, khiến cô bé không dám nảy sinh dù chỉ một chút ý nghĩ chê cười y. “Mấy năm gần đây liên tục có người mất tích, đều bảo là do Thực Tâm ma gây ra, tiên môn ra sức đuổi tận giết tuyệt ma tộc, đúng là thủ đoạn giá họa độc ác!” Tiên môn? Yêu ma? Cô bé lùi sâu vào trong chiếc áo choàng. Nguyệt mở miệng nói: “Thực tâm (*) thì đúng, nhưng không tính là ma.” * Thực tâm: ăn tim, thực tâm ma là kẻ chuyên đi móc tim người, ăn sống để tu luyện.

“Không được xem là ma?” Người đứng dưới tàng cây ngẩn ra, tựa như nhớ đến điều gì, giọng điệu đột nhiên thay đổi: “Chẳng lẽ tên đó lại có ma đan?” “Đúng vậy.” Người đứng dưới tàng cây trầm mặc một lát, nói: “Rốt cuộc người là ai?” “Người không cần phải nghi ngờ ý định của ta.” Nguyệt cười bí ẩn: “Ta chỉ có thể nói với người, đừng có chọc ta, nếu không người nhất định sẽ gặp xui xẻo.” “Muốn ta hợp tác, phải đưa ra lý do khiến ta tin tưởng chứ.” “Không có lý do gì, tương lai sẽ chứng minh ta đúng.” “Chỉ bằng con bé?” Đối phương “xi” một tiếng: “Lời hứa của người quá hoang đường, con bé vốn không có gì đặc biệt, tầm mắt của ta không tệ đến vậy đâu.” Nguyệt cười nói: “Ta rất tán thưởng tầm mắt của người, nhưng thân phận của người ta biết rõ.” Đối phương không có động tĩnh gì. Qua một lúc lâu, cô bé thò đầu nhìn qua, phát hiện không còn bóng người dưới tàng cây từ lâu, cô bé vội nhỏ giọng gọi: “Nguyệt?” “Ta đây.” “Người nói chuyện với người là ai vậy?” “Một thuộc hạ đáng yêu, cũng chính là thuộc hạ tương lai của người.” “Gã đó chẳng đáng yêu gì cả, ta không thèm!” Cô bé xoay mặt qua, chỉ vào nha hoàn hỏi: “Nàng ta làm sao vậy?” “Không sao cả.” Nguyệt trả lời. Cô bé khẽ thở phào, ngấm ngấm thật cẩn thận hỏi: “Kẻ khốn kia là yêu ma sao?” “Không phải.” “Đúng mà!” Cô bé khẳng định: “Là yêu ma mà! Yêu ma mới xấu xa như vậy!” Hẩn bắt đầu dĩ thử dài: “Được rồi, người nói đúng.” Xem ra việc tiến hành kế hoạch e rằng gặp chút khó khăn đây. Tranh cãi giành được thắng lợi, cô bé hả hê một cách khó hiểu, ngấm ngấm một chút, cô bé chủ động nhượng bộ: “Người bảo không phải yêu ma, vậy... Ta cũng xem như không phải là được rồi.” Hẩn hơi bất ngờ, cười lộ lên: “Ta hẳn là phải cảm tạ người rồi.” “Đừng khách sáo.” Cô bé rất lễ phép gật đầu với hẩn, tình cảnh vừa rồi khắc sâu vào tâm trí bé, nhưng bé vẫn không ý thức được hậu quả nghiêm trọng của việc này, cho nên tâm trạng cũng không tệ. Bé nhìn nha hoàn mê man nằm trên đất bĩu môi: “Nàng ta hay nói xấu ta trước mặt mẹ, đồ đáng ghét, chúng ta mặc kệ đi!” Vì vậy hai người thật sự không hề quan tâm đến ả nha hoàn kia, quay về nơi cô bé ở. Nếu Liễu phu nhân không hỏi tới, nha hoàn và nhũ mẫu đều

chẳng muốn để ý đến bé, hẳn đương nhiên không có hứng thú ngủ cùng cô bé, nên rất dễ dàng dụ bé lên nóc nhà ngấm trăng, vàng trắng vẫn đẹp như trước, tròn vành vạnh, to thật to, tỏa sắc vàng kim hết như bánh bột ngô bé từng ăn. “Ta không thích trăng.” Cô bé thăm thì, sau một lúc lâu bé ngẩng mặt lên nói: “Có điều người tên là Nguyệt, vậy ta có thể thích nó một chút.” Cô bé kiêu ngạo ban ân, hẳn gật đầu như đồng ý thật: “Thật quá vinh hạnh, công chúa.” “Ta thích người hơi nhiều một chút.” Cô bé nghiêng đầu quan sát hẳn, vươn tay sờ sờ chiếc mũi cao cao của hẳn, bỗng nhiên cô bé nhoài người tới tức thì hôn lên đôi môi mỏng của hẳn, sau đó nhanh chóng rút vào lòng hẳn, nhếch miệng, đáng vẻ hơi có chút ngượng ngùng: “Mẹ ta hôn cha ta vậy đó.” Hẳn thở dài: “Cha mẹ người quá vô trách nhiệm, lại để người bắt gặp mấy việc này.” “Vậy không tốt sao?” “Không, tốt lắm, sau này nếu người muốn bảo ai làm việc gì, người cứ hôn hẳn một cái, hẳn nhất định sẽ giúp người.” “Hôn một cái là được sao?” Dạy bảo điều tà ác rất hữu dụng, cô bé lập tức hôn hẳn thêm cái nữa: “Ta muốn trăng, người hái trăng xuống cho ta!” Hẳn tỏ vẻ khen ngợi trước tốc độ học tập của cô bé: “Không thể vậy bản ánh trăng được, ta có thể hái sao cho người.” Khi nói chuyện, có thứ gì đó rơi xuống từ trên đỉnh đầu đáp lên đầu ngón tay hẳn, sáng lấp lánh, tỏa ra ánh sáng bạc êm dịu đẹp đẽ, đốm sáng ánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của bé. Cô bé đưa mắt nhìn qua, có ánh sáng huyền ảo kỳ bí đang chuyển động trong viên đá trong suốt màu tím cực lớn của chiếc nhẫn, càng tôn lên ngón tay thon dài, khiến trái tim cô bé treo lên cao cao, suýt tí nữa bé ngừng thở. “Là sao!” Cô bé ngạc nhiên thích thú, vui sướng đón lấy nâng niu trong lòng bàn tay. Sờ vào ngôi sao thấy lạnh lạnh, còn lấp lánh hơn cả ngọc ngà, càng giống một cái trứng bồ câu tỏa sáng. Cô bé ngẩng ngửa nửa ngày, nghi ngờ: “Sao nhỏ thế hả?” “Đây là một ngôi sao nhỏ.” Hẳn nhẹ nhàng cầm lấy ngôi sao nhỏ nằm trong tay cô bé, ngôi sao lập tức chậm chạp bay về trời. Cô bé hưng phấn nhìn ngôi sao dần biến mất, lại dời tầm mắt nhìn vàng trắng trên không trung lần nữa: “Nhũ mẫu kể trên mặt trăng có thần tiên, có thật không vậy?” Vấn đề vẫn mãi vướng mắc trong đáy lòng, giờ phút này bé bất giác bật hỏi, bởi vì trong nhận thức của bé, “phu quân” này là người không gì không làm được, không gì không biết, hẳn chắc chắn có thể cho cô bé câu trả lời chính xác nhất. Quả nhiên hẳn đáp: “Từng có Nguyệt thần.” Cô bé ngạc nhiên vui mừng: “Thật hả? Ngài vẫn ở trên mặt trăng sao?” “Không, ở Thần giới.” Hẳn lắc đầu nói: “Nguyệt thần là Thiên thần được mặt trăng chọn lựa, nắm trong tay Thái Âm khí, cùng với Nhật thần cai quản Thần giới, được vạn Thần tôn kính. Nguyệt thần tiền nhiệm từ chức, mặt trăng sẽ chọn ra một Nguyệt thần mới.” Cô bé vội hỏi: “Chúng ta đến Thần giới tìm ngài nha?” Hẳn thở dài: “Không thể, Thần giới đã bị tiêu diệt từ lâu, Nguyệt thần... cũng không còn tồn tại.” Bởi vì truyền thuyết Nguyệt thần thật huyền ảo, lần đầu tiên cô bé cảm thấy ánh trăng thật sự rất đẹp. Cô bé nằm trong lòng hẳn lặng lẽ chìm vào giấc mộng. Giấc ngủ đêm nay của bé ngọt ngào vô cùng, dù không mơ thấy bất cứ cái gì nhưng cô bé biết mình rất vui sướng, niềm hạnh phúc kia càng không ngừng lan ra, bao trọn tràn khắp trái tim cô bé, ngập đầy đến sắp tràn ra ngoài. Sáng hôm sau, cô bé tỉnh dậy rất trễ, mở to mắt đã thấy hẳn vẫn đứng trước giường bé như thường ngày. Vẫn biết hẳn sẽ không đánh thức bé dậy, cô bé cảm thấy thật hài lòng. Liều Sao khê dụi mắt, vẫn như thường vươn đôi tay ra muốn hẳn ôm lấy. Hẳn không phản ứng. Cô bé không vui: “Ôm ta đi.” “Người quên rồi.” Hẳn không ngoan ngoãn nghe lời như trước nữa, mà vươn thẳng một ngón tay lên lắc lắc trước mặt cô bé: “Đã qua ba ngày, đèn bùa của ta giờ đã kết thúc.” Rốt cuộc cô bé cũng nhớ ra đây là ngày thứ ba, hẳn không cần phải nghe lệnh bé nữa. Thật ra cô bé vốn không xem giao ước của hai người là thật. Cô bé vẫn nghĩ hẳn chỉ nói đùa, hẳn đến làm nô bộc của bé là giống những người khác đến nịnh hót lấy lòng bé mà thôi. “Ta đến đây nói lời tạm biệt với người.” Khóe môi cong cong mang ý cười như thường ngày, giọng nói của hẳn vô cùng rõ ràng: “Người đã nhận được đền đáp của ta, tiếp đó chính là trả giá.” Cô bé chỉ quan tâm đến câu ‘Nói lời tạm biệt’ kia, bé sợ hãi: “Người phải đi?” Hẳn gật đầu. Cô bé kinh ngạc nhìn hẳn: “Người sẽ không trông nom ta nữa sao?” “Không.” Hẳn không chút lưu luyến bước ra ngoài cửa: “Ta dẫn dắt vận mệnh của người, giúp người có được quyền lực trong tương lai, chúng ta sẽ càng ngày càng có thêm nhiều liên hệ.” Cô nghe không hiểu lời hẳn, thấy hẳn sắp rời đi, cô bé sốt ruột, nhảy khỏi giường kéo lấy chiếc áo choàng của hẳn: “Này!” Hẳn dừng lại cúi đầu nhìn cô bé: “Còn có chuyện gì nữa sao?” Cô bé ngang ngược ra lệnh: “Không cho người đi!” “Khó mà làm được.” Hẳn hiển nhiên cho cô bé câu trả lời vô tình nhất. Thấy hẳn kiên quyết bỏ đi, cô bé hoảng loạn, lần đầu tiên trong đời vứt bỏ oai phong và kiêu ngạo, ngẩng đầu mang vẻ mặt đáng thương nhìn hẳn, nhỏ giọng cầu xin: “Ta không muốn người đi, người... đừng đi có được không?” Rõ ràng bé đã cố sức túm lấy, nhưng hẳn vẫn dễ dàng tránh khỏi, dù làm thế nào cũng chẳng thể bắt được. Cô bé nhìn bàn tay trống trải, biết mình không giữ được hẳn, chỉ còn cách nhượng bộ: “Vậy người nhớ phải đến thăm ta nha!” Đôi mắt hạnh xinh đẹp hơi đỏ ửng, nước mắt ngân ngấn bên trong, đáng đáp như là đã muốn bật khóc. Với kết quả này, hẳn cảm thấy hơi thú vị: “Có lẽ sẽ đến.” Có lẽ sẽ đến? Cô bé con vẫn luôn được nuông chiều dung túng, ngàn vạn lần không thể tưởng tượng được mình đau khổ cầu

xin chỉ đổi được câu trả lời này, bị vứt bỏ không thương tiếc, hoàn toàn đối lập với con người ngoan ngoãn phục tùng lúc trước. Cô bé từ nơi cao nhất ngã thẳng xuống vực, chênh lệch lớn lao này làm cô bé khó có thể tiếp nhận ____ Hấn sẽ không nghe lời bé nữa, sẽ không mang bé đi ngắm biển, sẽ không hái sao cho bé, cũng không xem bé là công chúa của hấn nữa. Bóng dáng màu đen biến mất ngoài cửa, cô bé khóc văng lên đuổi theo. “Người về đây đi! Đừng đi mà!” Nhưng rốt cuộc hấn đã đi mất, hết như khi đến hấn xuyên tường rồi đi, cô bé bị bức tường cản lại ở bên này. Bé cố sức dùng chân đá bức tường rất dày vô cùng đáng giận kia, bé òa khóc lớn, khiến một đám nha hoàn luống cuống một phen. Giao ước hoàn thành, gã đàn ông tên Nguyệt không chút chần chờ bỏ rơi cô vợ bé nhỏ của hấn, hơn nữa còn cảm thấy như trút được gánh nặng. “Con người, tình cảm, rốt cuộc cũng thoát khỏi con bé, ba ngày nay ta suýt chút nữa đã xem mình thành bà vú rồi, con bé phiền phức ghê.” “Chủ nhân, người hơi quá đáng.” Tiếng khóc đằng sau dần dần yếu ớt, rồi biến mất, hấn chậm rãi đi trên con phố dài: “Ta không chê con gái, nhưng cưới một đứa bé con sẽ làm ta có cảm giác mình phạm tội ác khó dung tha.” “Thuộc hạ thực vinh dự chứng kiến phần đạo đức còn sót lại của người.” “Đối với chủ nhân phải cung kính, Lam Sát.” “Đền đáp như vậy không công bằng, con bé còn nhỏ, vốn không hiểu chuyện.” “Nguyên nhân chính vì con bé còn nhỏ, ta mới phải nhanh chóng hoàn thành giao dịch này. Chờ đến lúc con bé trưởng thành, điều kiện đưa ra chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, ta cũng không thể cam đoan có thể thỏa mãn con bé.” “Ví như gả cho người.” “Vậy thì không phải là một ngày rồi.” Hấn thật may mắn: “Cho nên, thừa cơ thực hiện sớm là đúng rồi.” “Người vì muốn che giấu diện mạo thật lại dùng Nhiếp Thần thuật (*) với con bé, còn dùng ảo thuật biến thành ngôi sao nhỏ lừa nó, người căn bản không hoàn thành yêu cầu của con bé.” * Nhiếp thần thuật: Thuật pháp thôi miên thần trí, gần giống Nhiếp hồn thuật trong Trọng Tử.

“Nhưng con bé không truy cứu.” hấn rõ ràng không hổ thẹn hay ray rứt: “Tóm lại ta đã đền bù cho con bé rồi.” “Sau khi trưởng thành con bé sẽ phát hiện mình bị lừa.” “Cho dù phát hiện thì đó cũng chính là lựa chọn của nó, ta cũng không chiếm lợi lộc gì của con bé.” “Người đã chiếm được lợi rồi, chủ nhân à.” Bên này Liễu Sao khóc nức nở hồi lâu, nhưng dù sao cô bé vẫn còn nhỏ, khóc xong cũng dần dần nguôi ngoai, chỉ là cô bé rầu rĩ không vui mất mấy tháng, tính bốc đồng chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm trầm trọng, càng khiến người ta đau đầu. Liễu lão gia và phu nhân vẫn không để tâm đến, con gái vừa sinh ra đã rất xinh đẹp, rất có tiếng tăm, hy vọng tương lai con bé có thể gả vào Ngô gia gần đó, giúp ích cho đệ đệ mình. Bởi vậy hai người cũng không trách mắng hay dạy dỗ con bé, dù gì sau này con bé cũng sẽ người nhà kẻ khác. Sinh nhật tiểu công tử nhà họ Liễu, mọi người làm việc cả ngày, đêm đến ai ai cũng ngủ rất sâu. Liễu Sao bé bỏng nằm một mình trên giường, có chút sợ hãi, nhưng cô bé cố chịu đựng không gọi nhũ mẫu, co thân thể lại chui vào trong chăn. Mất đi “phu quân” chơi đùa rất vui kia, càng đau lòng hơn nỗi đau mất đi món đồ chơi đẹp để ngày xưa. Cô bé không oán trách việc này với bất kỳ ai, hấn căn bản không nhớ đến việc quay về thăm bé mà! Liễu Sao thò đầu nhìn ánh trăng trước cửa sổ, bé cảm thấy thật đáng ghét. Hừ, người muốn lấy lòng bé còn nhiều lắm, ai thêm hấn chứ. Bất tri bất giác, trong không khí lảng lảng lan tràn một mùi hương quen thuộc, bên ngoài vọng tới tiếng “tách tách tách tách”, tiếng thét chói tai hỗn loạn của đám nha hoàn, dần dần lớp khói dày đặc khiến người ta sặc sụa bay vào trong phòng. Liễu Sao phát hiện điều bất ổn, vội nhảy khỏi giường bước ra cửa xem. Lửa, ngọn lửa đáng sợ, ánh lên sắc đỏ rực trên không trung, sân viện cha mẹ ở, phòng đám người hầu ở... tất cả đều chìm ngập trong biển lửa. Ngọn lửa đỏ rực hùng hực bùng lên theo sức gió, rít gào tiến thẳng tới trước mặt cô bé, hết như lưỡi của ác ma, giống như đang cuộn lên nuốt gọn lấy cô bé. “Cảnh nhi!” Tiếng khóc nức nở của Liễu phu nhân loáng thoáng vẳng tới: “Lão gia, mau cứu Cảnh nhi!” “Người đâu, người đâu...” “...” Da thịt bị đốt bỏng rất đau đớn, Liễu Sao há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không lên tiếng, thấy phòng cách vách đã không còn người nào từ lâu, cô bé cắn chặt môi, nhanh chóng chạy ra cửa sau. Đằng sau, cây cột chống hiên nhà “rầm” một tiếng rơi xuống, tia lửa văng tung tóe khắp nơi. Liễu Sao vội vã chạy một mạch ra cửa sau, cô bé phát hiện cả con phố lớn đều bị ngọn lửa bao trùm, rất nhiều người từ bốn phương tám hướng chạy đến cứu hỏa, tiếng khóc la vang lên từng chập, không ai quan tâm đến bé, cô bé bị đụng ngã vài lần. Đón lấy con trai từ tay nô bộc, Liễu lão gia và phu nhân như nhận được báu vật, rất cục cựa cũng thở phào nhẹ nhõm Liễu phu nhân như chợt nhớ ra điều gì: “Liễu Sao nhi đâu rồi?” Liễu Sao cực kỳ bình tĩnh, bước lên trước đáp: “Con ở đây.”

3. Q.1 - Chương 3: Thiếu Niên Lục Ly

Edit : Như Bình Beta : Vô Phương Đạo trời vẫn hằng hiển hiện, uy lực chiếu rọi lục giới, lục giới mở màn bằng trận chiến giữa hai thế lực tiên ma, yêu ma thất bại, sóng máu dâng ngàn dặm, mưa huyết rơi ngàn ngày, sinh linh rơi vào cảnh lầm than khốn đốn. Trong phút chốc trăm vạn oan hồn vô tội lũ lượt kéo đến Minh giới, ngày đêm là tiếng quỷ khóc than, oán khí bốc tận trời, sát nghiệt sâu nặng rồi cuộc làm Thiên nhan giận dữ, giáng một trận Thiên phạt, tiên ma đều tự gánh lấy kiếp nạn, cả hai giới gần như diệt vong.

*Thiên nhan hiểu đại khái là khuôn mặt của ông trời (gần kiểu long nhan – mặt rồng)

Vì bảo vệ cột mốc lục giới, một thế hệ tiên tôn liêu mình nghịch thiên, đổi được lẽ trời thương hại, lục giới bình yên vô sự. Nhưng đáng thương dòng chảy linh thiêng Tiên giới không kéo dài quá ba nghìn năm, Tiên môn đang hưng thịnh gặp phải tổn thất nặng nề nhất từ xưa tới nay. Các tiên tôn và hơn mười vạn đệ tử bỏ mạng, chỉ trừ hai vạn đệ tử đến nhân giới tránh nạn trước đó còn may mắn sống sót. Lịch sử thâm trầm khiến hậu nhân ngàn năm sau không đành lòng nhắc đến. Vì vậy tiên môn xuống dốc trầm trọng, nghìn năm qua không chỉ những người thăng vị thiên tiên hiếm hoi chẳng được mấy, mà đến cả địa tiên và chân nhân cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lịch sử huy hoàng năm đó dần ngập chìm trong dòng chảy thời gian, chỉ còn lại một tiếng thở dài. Tình trạng Ma giới cũng không tốt hơn bao nhiêu. Từ sau cuộc chiến tiên ma, hai tộc Ma – Yêu nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, sau Thiên phạt, yêu ma lén vào tị kiếp ở nhân gian, mặc dù tránh được cơn họa lớn này, nhưng cũng khó gây nên sóng gió. Chỉ có duy nhất loài người nhỏ bé yếu ớt, tới tận lúc này vẫn luôn là con cưng của trời. Bọn họ không có pháp lực mạnh mẽ, sinh mệnh không tồn tại vĩnh hằng, nhưng lại có được nghị lực sống còn vững bền và ý chí sinh tồn kiên cường nhất. Qua ngàn năm sinh sôi nảy nở, bọn họ nhanh chóng lãng quên quá khứ thảm thương ngày xưa, dù mất đi trăm vạn tính mạng cũng không biến thành lý do oán trời trách đất. Từ khi vô tôn khai sáng trường phái nhân tu, sức mạnh con người ấy thế mà trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, khắp chốn nhân gian hiển hiện ra cảnh tượng hạnh phúc, thịnh vượng. Âm thành, tại Hầu phủ Võ Dương. Bên ngoài cánh cửa sơn son, hai hàng thị vệ đứng gác ngay ngắn, dưới bậc thềm hai con sư tử đá đáng hình bệ vệ uy nghiêm, có rất nhiều người xếp thành một hàng dài, khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Người qua đường không hiểu gì dò la mới biết được là Hầu phủ muốn mua một đám nha hoàn và thư đồng vào phủ. Võ Dương Hầu chính là môn đồ của võ đạo, chuyên nuôi dưỡng thị vệ trong cung, rất được Thánh Thượng coi trọng, dân chúng nghèo khổ nuôi không nổi con cái, đều dẫn con mình đến phủ dự tuyển, chỉ cần vào được Hầu phủ, chẳng cần biết chúng sẽ làm nha hoàn, thư đồng hay là được chọn làm thị vệ đưa vào cung, tóm lại vẫn tốt hơn nhiều so với ở ngoài chịu khổ, lại còn có thể đổi được chút bạc giúp đỡ gia đình. “Liều Sao nhi, vào đó phải biết nghe lời nha.” “Vâng.” Trận hỏa hoạn thiêu trụi cả con phố, Liều lão gia và phu nhân cứu được con trai, tình cảnh Liều gia từ đó dần dần sa sút, càng ngày càng kém hơn. Những bằng hữu có quan hệ tốt với Liều lão gia ngày trước đầu tiên rất hào phóng giúp đỡ, nào biết đúng vào thời khắc quan trọng, Liều tiểu công tử bỗng mắc bệnh nặng, bỏ tiền bạc ra vô số vẫn không chuyển biến. Gắng gượng chịu đựng được một năm, tiền khám bệnh đắt đỏ và tiền thuốc thang làm Liều gia khó có thể tiếp tục chống đỡ, họ bắt đầu bán ruộng đất, tài sản trong nhà, vợ chồng Liều lão gia hằng ngày dùng nước mắt rửa mặt. Những người bạn utor tiền lúc trước là hy vọng Liều gia có thể Đông Sơn tái khởi (*), nào biết bệnh của tiểu Liều công tử như cái động không đáy, còn ai bằng lòng giúp đỡ không công chứ, tất cả đều đóng cửa không gặp. * Đông Sơn tái khởi: thành ngữ Trung Quốc. Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức nhưng ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Người đời sau thường dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau, Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

Toàn bộ Liều gia chen chúc trong sân viện nhỏ bé rách nát, đám nha hoàn nô bộc dần dần bỏ đi, áo gấm biến thành vải thô, thức ăn càng ngày càng tẻ. Nhưng Liều Sao lại không khóc cũng không náo, giờ phút này nghe lời Liều lão gia dặn dò, cô bé không nhin được nhớ lại chuyện nghe trộm được đêm qua. “Không thể ngừng thuốc của Cảnh nhi được, lão gia!” “Việc này... có cách nào khác đâu, số mệnh của ta là vậy rồi.” “Lão gia, Cảnh nhi là con của chúng ta mà! Thằng bé lỡ như xảy ra chuyện gì... Nghe nói Hầu phủ Võ Dương muốn mua nha hoàn, dù sao Liều Sao nhi đi theo chúng ta cũng phải chịu cực khổ, nếu vào Hầu phủ làm nha hoàn, dựa vào dung mạo của con bé, nếu được quý nhân trong phủ nhìn trúng, còn có thể có

được tương lai tốt đẹp, dù cho làm pháo hoa chói lòa một lúc cũng còn tốt hơn vạn lần một đốm tro tàn mà.

Quản gia Hầu phủ và một gã gầy gò phụ trách chọn lựa người, nhanh chóng đến lượt Liễu Sao, quản gia híp mắt quan sát cô bé vài lượt, vừa lòng nói: “Dáng vẻ không tệ”, sau đó xoay người nhìn tên gầy gò kế bên, rõ ràng đó mới là người ra quyết định cuối cùng. Người gầy gò kia vươn tay vỗ vỗ vai Liễu Sao, lại xoa nắn xương cánh tay cô bé, sau đó gật gật đầu. Quản gia ra hiệu ghi lại, hai bên lập khế ước. Thấy con bé được chọn, Liễu lão gia khẽ thở phào nhẹ nhõm, ông sắp đưa tay điểm chỉ lên khế ước. “Cha.” Liễu Sao kéo góc áo ông. Liễu lão gia cúi đầu nhìn con gái: “Sao vậy?” Liễu Sao ngẩng mặt nhìn ông, nhỏ giọng hỏi: “Con phải vào đó thật sao?” Liễu lão gia cũng biết mình có lỗi với con gái, ông cố sức an ủi con bé thật dịu dàng: “Không sao đâu, chờ cha chữa hết bệnh cho đệ đệ con, cha sẽ lập tức đến đón con về.” Liễu Sao vẫn lặp lại: “Nhất định phải vào đó sao?” Đưa con gái được nuông chiều từ bé, vào đó e rằng sẽ chịu rất nhiều khổ sở, rốt cuộc Liễu lão gia cũng đã nghĩ tới việc này, vội vàng hỏi quản gia: “Xin hỏi lão quản gia, con gái của ta vào Hầu phủ làm gì vậy?” Quản gia liếc nhìn ông ta: “Ký khế ước bán mình thì chính là người của Hầu phủ, làm việc gì là do chủ nhân an bài, không nở thì mang con về!” Sinh mệnh đứa con trai quan trọng nhất, Liễu lão gia lấy được một trăm lượng bạc cũng không hỏi nhiều nữa, kéo Liễu Sao qua chỗ dành cho cô bé: “Con phải nghe lời, cha sẽ thường xuyên đến thăm con.” Sau đó ông ta liền vui mừng điểm chỉ lên khế ước bán thân. Gió lạnh thổi tung tờ giấy, dấu tay màu đỏ son hiện lên vô cùng rõ ràng. Liễu Sao không nói tiếng nào, chỉ kinh ngạc nhìn cha mình, đôi mắt hạnh đen sẫm lại không thể nhìn thấy đáy. Có tiếng quản gia khẽ khàng cười nhạo. Người một khi bán vào Hầu phủ, ngay cả cha mẹ còn không được nhìn nhận, nói chi cho phép đến thăm. Liễu lão gia vẫn kéo tay Liễu Sao lăm lăm căn dặn, rốt cuộc Liễu Sao tuổi còn nhỏ dần dần bị lời ngon ngọt của cha dỗ dành, dù như thế cô bé vẫn có chút ỉu rĩ, hết nhìn đông lại ngó tây, thờ ơ quan sát những người chung quanh. Bất chợt, tầm mắt cô bé rơi xuống góc tường đối diện. Đó là... Trái tim đập mạnh, Liễu Sao dùng sức dụi dụi mắt. Bên góc tường, một bóng dáng quen thuộc lặng lẽ đứng đó, áo choàng màu đen, viên ngọc trong suốt màu tím, trang phục dù không lộng lẫy nhưng lại làm người ta cảm thấy tráng lệ tột cùng, cao quý tột bậc. Chiếc mũ choàng che khuất đôi mắt hắc, nhưng cô bé biết hắn đang nhìn bé. Niềm hy vọng như ngọn lửa bùng lên trong lồng ngực, đôi mắt càng lúc càng thêm mờ mịt. Liễu Sao không nhẫn nhịn được nữa, lớn tiếng gọi hắn: “Nguyệt! Nguyệt!” Một tiếng gọi này là bé đã vứt bỏ sự tự tôn cuối cùng, bé cầu xin hắn cứu giúp. Bé bị bán vào Hầu phủ, bé từng là công chúa của hắn, hắn từng nuông chiều bé như vậy... Hắn lại rất lợi hại, nhất định có thể cứu được bé, không để bé bị bán đi! Bóng dáng kia vẫn thờ ơ, như không nghe thấy gì. Nhưng Liễu Sao biết hắn nghe thấy, sớm hơn cả hắn dự đoán, Liễu Sao đã phát hiện mình bị thiệt thòi trong giao dịch này. Nếu biết có ngày hôm nay, cô bé nhất định sẽ vứt bỏ ba ngày kia, chỉ ít cũng có thể bảo hắn cứu bé bây giờ. Con người là vậy, có nhiều lúc sẽ không quý trọng những gì mình nắm giữ trong tay, cho đến khi hoang phí bằng hết mới thấy hối hận, đáng tiếc trên thế gian này từ trước đến nay chưa bao giờ có thuốc chữa hối hận. Nước mắt như những viên trân châu to lớn rơi xuống từng giọt từng giọt, Liễu Sao nghẹn ngào không kêu nổi nữa, chỉ đành vươn đôi tay về phía hắn, động tác quen thuộc, mong chờ hắn bước tới ôm lấy bé như trước đây. Mẹ nói chỉ có vợ chồng mới có thể vĩnh viễn bên nhau, hắn sẽ không bỏ mặc bé, chẳng phải hắn đã bảo sẽ trở về thăm bé đó sao? Cô bé muốn bổ nhào vào lòng hắn khóc một trận, kể với hắn những ảm ức trong lòng. Nhận ra điều khác lạ, Liễu lão gia nghi ngờ nhìn theo tầm mắt Liễu Sao, ông chỉ thấy một góc tường trống trải. “Liễu Sao nhi?” Liễu lão gia lay lay con gái: “Lão quản gia gọi con kia, mau vào đi.” Liễu Sao dường như không nghe thấy lời ông, vẫn cố chấp nhìn góc tường, nhưng cô bé chỉ nhìn thấy hắn kéo tà áo choàng, thật vô tình xoay lưng lại, tiếp theo đó bóng hình hắn tan vào hư ảo. Tia hy vọng cuối cùng tiêu tan, rốt cuộc Liễu Sao cũng bật khóc nức nở. Hắn thật sự không quan tâm đến bé nữa, bé không còn là công chúa của hắn. Đợi đến khi cô bé bị đưa vào trong phủ, bóng dáng kia lại xuất hiện tại góc tường lần nữa. “Con bé nhìn thấy ta, con bé lại có thể thấy được ta.” “Trên người con bé có máu của người, điều này không có gì kỳ lạ cả.” “Có lẽ là vậy.” Hắn thở dài: “Vì con trai mà vứt bỏ con gái, ta thừa nhận con bé không thích mẹ nó là có lý.” “Người đã thành công bước đầu tiên, mở màn vận mệnh con bé, nhưng giờ đây con bé lại gia nhập võ đạo.” “Chuyện không nghiêm trọng lắm.” Hắn không quan tâm chút nào: “Ta cũng có chút hứng thú với nhân tu, vẫn còn sớm mà, cứ để con bé gia nhập võ đạo trước đi, phải tiến hành bước thứ hai thế nào, ta cần vạch ra một kế hoạch thật chu đáo đã.” “Sinh mạng con người rất yếu ớt, bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thuộc hạ đề nghị người phái ai đó đến bảo vệ con bé đi.” “Ừ...” Hắn không tỏ thái độ gì: “Người có thấy ánh mắt vừa rồi của con bé, hình như con bé ghi thù ta rồi.” “Không có ai thích bị người khác đùa cợt cả, huống hồ gì người lại không phải là con người.” “Lời của người làm ta thấy không thoải mái chút nào. Lam Sát ạ, con bé chỉ là một đứa trẻ thôi.” Hắn cười nói: “Nhưng mà người nói rất đúng, không thể để con bé xảy ra chuyện bất trắc được.” “Người không thể rời đi quá lâu,

chủ nhân, người phải quay về.” Liễu Sao bị kéo mạnh vào phủ, cô bé vào đến cửa vẫn cố liều mạng giãy dụa khóc lóc không ngớt. Bọn thị vệ đã có kinh nghiệm đối phó với tình cảnh này từ lâu, không chút khách sáo vùng roi lên. Từ nhỏ đến lớn Liễu Sao chưa bao giờ bị phạt đòn roi thế này, sau khi trúng hai roi, cô bé vừa đau vừa sợ, không dám làm ầm ĩ nữa, ngay cả tiếng khóc thút thít cũng phải nuốt vào bụng. Xoay mặt lại nhìn, ước chừng có khoảng mười đứa trẻ được chọn vào phủ cùng đợt với bé, tuổi khoảng mười hai mười ba, y phục rách rưới. Dù sao ngoại trừ tình cảnh Liễu Sao, những nhà khác đâu dễ dàng gì bán con gái mình đi như vậy. Cứ hễ những đứa trẻ kêu gào khóc la đều bị ăn roi và lại trở nên ngoan ngoãn hiền lành. Hầu phủ lớn hơn rất nhiều so với trang viện của Liễu gia, đám trẻ đi theo quần gia tiến vào vùng rừng cây vắng lặng, trong rừng có một cái lầu đá trông rất tầm thường không có gì đáng chú ý. Sau khi bước tới cửa, một tên thị vệ không biết xoay ẩn chỗ nào, bức tường trước mặt lập tức dời qua, để lộ một đường hầm bí mật, bên trong ánh lửa tỏa sáng, từng bậc thềm đá nối nhau đi xuống, phảng phất có vài cơn gió bất chợt ủa đến. Dưới con đường hầm là một căn phòng thật lớn dưới lòng đất, những cây đuốc to lớn cháy rừng rực trên tường, đám trẻ con nghe quần gia bảo dừng lại, chúng ngoan ngoãn đứng ngay ngắn. Chẳng phải nói là làm nha hoàn ư, vì sao lại vào hầm ngầm? Tuy Liễu Sao tuổi còn nhỏ, nhưng xuất thân cô bé không tầm thường, hiểu rõ nha hoàn phải làm gì, bởi vậy cô bé nhanh chóng phát hiện tình cảnh không ổn. Lúc cô bé vẫn còn đang nghi ngờ, bỗng có một người từ bậc thang đá bước xuống, chính là kẻ gây gò phụ trách chọn người lúc nãy, đám lính gác đều cúi người hành lễ với y, biết rằng địa vị y không thấp. Liễu Sao thấy y mặt mày hung ác, vẻ mặt âm trầm thì càng sợ hãi hơn, vội vã cúi thấp đầu thêm một chút. “Nơi này giao cho Phương Vệ Trường, ta đi bẩm báo Hầu gia.” Quần gia nói xong lập tức bước ra ngoài. Phương Vệ Trường thông thả bước qua, quét mắt nhìn đám trẻ một lượt, ánh mắt đó hết như một con dao nhỏ sắc bén, cực kỳ nham hiểm, hung ác. Hồi lâu sau, Phương Vệ Trường mở miệng, giọng nói trầm khàn: “Ta mặc kệ trước đây các người tên gì họ gì, có xuất thân thế nào, ta chỉ muốn các người nhớ cho kỹ, vào Hầu phủ chính là người của Hầu gia, không được nhớ tới cha mẹ gì đó, từ nay về sau ta sẽ là sư phụ của các người, phụ trách dạy các người võ kỹ (*). * Võ kỹ: luyện võ và học các trận pháp của võ đạo, nghĩa hẹp hơn võ thuật một chút. Võ thuật là từ chỉ chung chung về võ các loại.

Võ kỹ? Bọn trẻ có chút kích động. Võ đạo nổi danh khắp lục giới, trên đời này ai mà chẳng biết! Những người của võ đạo tuy vừa xấu xa vừa hung ác, nhưng bọn họ đều lợi hại tuyệt đỉnh! “Học võ kỹ, là vì nguyện lòng trung thành với Hầu gia, làm việc cho Hầu gia.” Phương Vệ Trường ra hiệu, thị vệ bưng một mâm thịt nấu chín tới, sắp đến giữa trưa bọn trẻ đã đói bụng. Huống hồ gì phần lớn bọn trẻ đều xuất thân bần hàn, một năm chẳng ăn được mấy bữa có thịt, giờ phút này ngửi được mùi thịt, mấy chục đôi mắt tỏa ra những tia sáng rực. Phương Vệ Trường vừa lòng thấy phản ứng của đám trẻ, nói: “Biết nghe lời, làm tốt sẽ có thịt ăn, làm không tốt...” Y nói đến đây rồi dừng lại, tầm mắt dừng trên người một cậu bé. Lúc y nói chuyện, cậu bé kia trề môi. Phương Vệ Trường cũng không nói tiếng nào, chỉ hạ tay xuống, hai tên thị vệ lập tức bước tới kéo cậu bé trong hàng ra buộc cậu lên trên hình đài (*), một tên thị vệ vùng roi mây lên, từng roi ứa máu, trong thạch thất (**) văng vẳng tiếng kêu la thảm thiết, tê tim xé phổi của cậu bé. Đám trẻ còn lại nhìn cảnh này mà kinh hồn bạt vía, mặt trắng bệch ra, chân bắt giắc lùi về sau, có đứa nhát gan đến mức bật khóc. * Hình đài: đài cao dựng các giá hành hình.

** Căn phòng được xây bằng đá.

“Ta muốn ra ngoài!” Có đứa trẻ hét thất thanh. “Thả chúng ta ra, ta không ở đây đâu!” Bọn trẻ trong phút chốc rối loạn nháo nhác. Phương Vệ Trường đã quen tình cảnh này, không chờ y dẫn dò, bọn thị vệ đã xách hai đứa trẻ gào khóc to nhất trời trên hình đài, trong thạch thất tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt. “Nhìn kỹ cho ta.” Phương Vệ Trường lạnh giọng ra lệnh, tầm mắt quét dọc trên người bọn trẻ, lạnh lẽo như loài rắn độc: “Đứa nào không nhìn, mang ra đánh!” Hình phạt kết thúc, ba cậu bé được thả xuống hình đài, máu tươi ướt đầm y phục, đau đến mức muốn ngất đi, nhưng vì sợ hãi chúng không thể không cố sức đứng dậy. Bọn trẻ bị ép tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình hành hình đầm máu vô cùng tàn khốc, sự hoảng sợ càng tăng thêm, không đứa nào dám lên tiếng. Liễu Sao cắn chặt môi, cô bé chưa bao giờ gặp qua chuyện đáng sợ như vậy, người trong võ đạo quá xấu xa! Còn tồi tệ hơn cả tên yêu ma cô bé trông thấy tối hôm nào! Có tiếng bước chân vang lên, vài người lần lượt bước xuống bậc thang đá. Người đi đầu hơn bốn mươi tuổi, áo bào khoác ngoài màu tím, dáng người vạm vỡ, mặt rộng trán vuông, mày rậm mắt to, trên cằm có một chòm râu ngắn cùn đen bóng, trông qua tướng mạo ngời ngời, ánh mắt sắc bén lộ rõ uy nghiêm, chính là Võ Dương Hầu. Thì ra mua nha hoàn, thư đồng lần này vốn là để ngụy trang, mục đích thật sự của Võ Dương Hầu là muốn chọn một đám trẻ thích hợp vào phủ bí mật huấn luyện chúng thành sát thủ. Bởi

vậy gã cực kỳ xem trọng chất lượng của người được chọn, đích thân đến đây xem xét. Phương Vệ Trường cung kính dẫn bọn trẻ hành lễ, Võ Dương Hầu nhìn đứa trẻ bị phạt, không có chút ngạc nhiên, hai gã nô bộc mang đến một chiếc ghế dựa rộng rãi đặt trên thềm đá, Võ Dương Hầu ngồi xuống, chậm rãi nói: “Bản Hầu mua các người về, là có lòng muốn bồi dưỡng các người. Phương Vệ Trường là bậc cao nhân trong Võ đạo, chỉ cần các người cần cù theo y học võ, tương lai chăm chỉ làm việc, thì bản Hầu gia sẽ thưởng cho các người. Có nhiều phần thưởng hơn thì lúc này cũng mất đi sự cuốn hút, bọn trẻ đâu dám đáp lời. Võ Dương Hầu xoa mặt lại gọi: “Lục Ly!” Một bóng người từ sau lưng gã bước ra cất tiếng trả lời. Mới vừa rồi mọi người ấy vậy mà không chú ý đến người này, giờ thấy thế đều giật mình, đến cả Phương Vệ Trường cũng sửng sốt một phen... Đó là một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt cực kỳ tinh tế đẹp đẽ. Hai hàng lông mày dài mảnh, mũi thanh môi mỏng, khuôn mặt quá tái nhợt, trong suốt, lạnh lẽo như ngọc. Mái tóc dài đen nhánh buộc lỏng lẻo rời rạc. Dưới ánh lửa le lói chiếu rọi, thân thể mỏng manh tựa như tỏa một vàng sáng nhàn nhạt thần bí, bóng cây cột đá bên cạnh bao phủ lên dáng hình mong manh đó, kẻ đứng đó tựa như đứng giữa ranh giới của bóng đêm và ánh sáng. Thiếu niên lễ loi im lặng đứng trên bậc thang, rõ ràng quần áo rách rưới, khiêm tốn hạ rèm mi, mang một nét đẹp mỏng manh dễ vỡ, nhưng lại như một vị vương tử vẫn luôn giữ vẻ cao sang tột đỉnh. Tạm thời không kể đến phản ứng của người khác, Liễu Sao trong phút chốc bỗng ngẩn người, trái tim nhảy điên cuồng trong lồng ngực. Yêu cầu gân cốt, căn cơ của Võ đạo kém xa Tiên môn, nhưng gân cốt cứng rắn dẻo dai chắc chắn sẽ chiếm lợi thế. Đáy mắt Phương Vệ Trường tỏa ra tia sáng, y vươn tay vỗ hai cái lên vai và lưng thiếu niên, khen: “Tốt lắm, mắt nhìn người của Hầu gia thật tuyệt vời!” Trong tiếng khen ngợi, thiếu niên chậm rãi nâng mi mắt lên nhìn xuống bên dưới. Liễu Sao bất chợt chạm phải ánh nhìn của cậu ta, lập tức cô bé hít vào một luồng khí lạnh. Đôi mắt, đôi mắt màu tím! Từng đường nét rõ ràng vô cùng hoàn mỹ, sâu không thấy đáy, đôi con ngươi trong suốt mê hoặc, như muốn bắt mắt hồn phách của người ta. Trong ký ức cô bé hoàn toàn không có một đôi mắt tím nào như vậy, nhưng Liễu Sao vẫn tức giận một cách khó hiểu, cố sức chuyển phắt tầm nhìn của mình rời khỏi cậu bé. “Nó trôi giạt từ Lâm thành đến đây, ta trùng hợp gặp được, là mầm non tốt, người phải cẩn thận trông coi.” Võ Dương Hầu có ý sâu xa dặn dò Phương Vệ Trường, sau đó ra hiệu cho Lục Ly: “Người cũng xuống dưới đứng đi.” Lục Ly vâng lệnh bước xuống, dáng người cậu đứng trong bọn trẻ xem như khá cao, tựa hạc trong bầy gà. Dựa vào dáng vẻ xinh đẹp cậu nhanh chóng thu hút được sự chú ý của các cô bé, theo từng bước chân cậu lướt qua, trong đáy mắt các cô bé đều lộ ra vẻ thất vọng. Cậu đứng lại ngay cạnh Liễu Sao. Liễu Sao trừng mắt nhìn cậu. Lục Ly cũng không để ý, thừa cơ Võ Dương Hầu và Phương Vệ Trường đang bàn bạc công việc, cậu chủ động hỏi cô bé: “Ta tên là Lục Ly, muội tên gì vậy?” Giọng nói trầm thấp hơn nhiều so với những thiếu niên cùng độ tuổi, nhưng vẫn thật êm tai. Liễu Sao thế nào lại nghe ra được trong giọng nói kia đang cố sức che giấu gì đó. Cậu ta vốn đã để ý cô bé từ lâu, cố ý đến gần cô bé, nho nhã lễ độ, có thể kết luận xuất thân của cậu ta cũng không tệ. Liễu Sao vốn thích được người khác quan tâm xem trọng, nhất là những cậu bé vĩ đại. Nhưng giờ phút này cô bé chẳng những không đắc ý, mà ngược lại còn cảm thấy chán ghét, đây chẳng phải do cô bé vốn xinh đẹp hay sao! “Liên quan gì tới người.” Cô bé lập tức đứng dịch ra ngoài hai bước, không thêm che giấu sự chán ghét của mình. Lục Ly hơi sửng sốt, có chút thích thú nhìn cô bé. Liễu Sao trừng mắt: “Nhìn cái gì chứ! Không thích nói cho người biết đó!” Các cô bé chung quanh rất bất mãn, đồng loạt trừng mắt nhìn Liễu Sao, rồi lên tiếng an ủi Lục Ly. “Sao nó lại như vậy chứ!” “Lục Ly đừng quan tâm nó, ai thèm chứ!” “Ta biết nè, nó tên là Liễu Sao nhi, ta nghe cha nó gọi như vậy đó!” Một cô bé con vóc dáng hơi cao, dung mạo xinh đẹp hào phóng thấp giọng nói với Lục Ly. “À, Liễu Sao nhi à.” Lục Ly giả vờ giật mình, cười hỏi cô bé kia: “Cám ơn muội, muội tên gì?” “Bạch Phượng.” Cô bé kia cố nén niềm vui, rụt rè trả lời. Rõ ràng là cậu ta gây chuyện với bé trước, sao bây giờ mọi người đều đến mừng bé chứ! Liễu Sao sắp bị chọc tức chết rồi, cô bé ngoảnh mặt đi không thèm nhìn nữa. Bọn trẻ thì thâm trò chuyện. Trên bậc thềm đá, Võ Dương Hầu đã bàn bạc đại sự xong xuôi, gã lại khích lệ đám trẻ thêm vài câu rồi bỏ đi. Phương Vệ Trường ra lệnh bọn trẻ đứng ở giữa phòng, y nâng tay trái lên, một tấm thẻ bài bằng gỗ trượt ra khỏi tay áo y, tự động bay đến cắm vào bốn góc trên mặt đất. Trong nháy mắt mặt đất bỗng tỏa sáng, hiện lên một bức đồ hình (*) kỳ lạ, được gọi là “Tiên môn ngự kiếm cưỡi mây, Võ đạo khinh công bày trận”, đám trẻ cảm thấy bên tai có tiếng gió xào xạc, có gì đó lướt qua trước mắt, không bao lâu, tất cả đám trẻ đều đứng trong một vùng núi rừng rậm rạp. * Đồ hình: Hình ảnh một trận đồ

Ánh trăng mờ ảo chiếu rọi, màn sương ẩm ướt lất phất bay bên song cửa. Huấn luyện ban ngày kết thúc, mười mấy bé gái chen chúc trong căn phòng ngủ lớn, đồng cổ khô dưới người tỏa ra mùi nấm mốc khó chịu. Thời tiết đầu xuân còn chút lạnh lẽo, Liễu Sao lạnh cóng không ngủ được, sự sợ hãi và đói khát làm thân

thể cô bé run rẩy, máu và y phục trên lưng bết vào nhau, hơi cử động một chút sẽ bỏng rất đau đớn. Tình cảnh ban ngày từ đầu đến cuối cứ liên tục lướt qua đầu cô bé không ngừng không nghỉ. Mấy tiếng ‘vút vút’, hơn mười mũi tên như sao băng xẹt qua đường chân trời, rơi xuống ngọn núi bên kia. “Mỗi người nhặt một mũi tên, trong nửa canh giờ phải quay trở về.” Giọng nói như yêu ma của Phương Vệ Trường vang vọng bên tai: “Hoàn thành nhiệm vụ mới được ăn cơm, không làm được thì...” Bấy mươi hai đứa trẻ chỉ có ba mươi sáu mũi tên, chờ đợi người thất bại chính là đòn roi đáng sợ. Huấn luyện nghiêm khắc làm bọn trẻ ý thức được hiện thực tàn khốc, không một ai đoán được muốn sinh tồn phải trả giá đắt như vậy. Kể yếu sẽ phải chịu đói, phạt roi, càng có khả năng sẽ bị tra tấn đến chết. Đêm càng lúc càng khuya, trong phòng dần có tiếng động, trải qua một ngày huấn luyện như thế, có ai còn ngủ được? Các bé gái trần trọc trở mình, đa số đều là những đứa trẻ bị phạt bị bỏ đói ban ngày. Rốt cuộc, không biết ai nhỏ giọng đề nghị: “Chúng ta trốn đi!” Đúng rồi! Chỉ cần trốn khỏi nơi này là ổn, dù có quay về chịu đói với người nhà còn tốt hơn vạn lần ở lại nơi này! Có một cô bé to gan nhón chân bước tới cửa nhìn ra ngoài, ngạc nhiên mừng rỡ kêu to: “Không có người!” Các cô bé như được đặc xá, nối tiếp nhau ngồi dậy, đưa mắt nhìn nhau. Có đứa nghĩ tới sức mạnh của cây roi, do dự rồi nằm xuống lại. Càng lúc càng nhiều người kiên quyết chạy ra cửa. Liễu Sao cũng nằm trong số đó, cô bé chưa bao giờ nếm trải khổ sở thế này, càng muốn thoát khỏi nơi này hơn ai hết! Hai mươi mấy bé gái lần trốn khỏi phòng, ở phòng cách vách cũng có mấy bé trai liên tục chuồn ra. Bốn mươi đứa trẻ được chọn thừa đêm tối cùng nhau bỏ trốn, chúng liều mạng chạy điên cuồng trong núi rừng, nào đâu biết ngọn núi này đã nằm ngoài Âm thành hơn trăm dặm, bốn phía được thiết lập trận pháp ập, bọn trẻ chạy trốn lần này chắc chắn sẽ thất bại. “Muốn trốn? Gan cùng mình nhỉ.” Tiếng cười lạnh vang lên sát rạt đỉnh đầu, vô cùng rõ ràng. Bọn chúng đã đuổi tới! Bọn trẻ kinh hoàng, có một đứa thông minh kêu lớn: “Chia nhau ra trốn”, đa số bọn trẻ đều lập tức hiểu ngay, tỏa ra bốn phía. Liễu Sao chạy chậm, bị bỏ lại một mình ở phía sau, ánh sáng trong rừng yếu ớt, cô bé bước thấp bước cao lần mò tìm kiếm, nhưng những gì thấy được chỉ có thân cây lạnh cứng và bóng lá âm u. Tiếng khóc la thê lương vọng tới, tất cả đều là những đứa bé bị bắt lại! Liễu Sao càng thêm hoảng loạn, như ruồi không đầu lao đại về phía trước, bỗng nhiên chẳng biết chân bị vấp phải tảng đá hay rễ cây, cô bé ngã nhào, lăn vào trong đám bụi gai trên sườn dốc, cũng không biết có bị thương hay không, vì cô bé đã hoàn toàn không thể cảm nhận được cơn đau nữa. Trốn không thoát! Cô bé sẽ bị bắt, Phương Vệ Trường sẽ đánh chết bé! Trên đỉnh đầu không có cành lá che chắn, lộ ra một mảnh trời nhỏ hẹp. Liễu Sao nằm ngửa mặt lên, vừa vặn bắt gặp vầng trăng tròn trong trẻo lạnh lùng, lấp lánh như băng tuyết, luồng sáng bạc rực rỡ chẳng chút hơi ấm, khiến lòng cô bé dâng lên nỗi tuyệt vọng vô bờ, cướp đi chút sức lực cuối cùng của bé. Rốt cuộc có một cánh tay lạnh lẽo kéo cô bé dậy. Liễu Sao giãy dụa cuộn tròn người lại, ôm đầu: “Đừng, tha cho ta, bỏ ta ra!” “Là ta đây.” “Nguyệt!” Liễu Sao ngừng gào thét, ngẩng phát mắt lên, nhìn rõ người đến lại sững sốt: “... Là người?” Giọng nói trong ký ức vừa trầm thấp lại mê hoặc, còn giọng nói này có chút êm dịu, có lẽ vì y còn nhỏ tuổi. Có điều chỉ cần nghe qua vẫn giống đến bảy phần, mới khiến cô bé nhận nhầm người. Dưới vầng trăng sáng, đôi mắt tím lấp lánh dường như mang theo chút ma tính, tỏa ánh sáng bí ẩn. Liễu Sao chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại không phản kháng, để mặc cậu ta kéo mình đứng dậy. Cậu cũng nhận ra cô bé: “Ái chà, hóa ra là Liễu Sao nhỉ à.” Dù rằng cậu ta cố hết sức tỏ vẻ ngạc nhiên bất ngờ, nhưng giọng điệu nghe vẫn có chút giả dối thế nào ấy, cậu ta là cố ý mà! Cậu ta vẫn luôn theo sau cô bé! Liễu Sao nhớ tới dáng vẻ sợ hãi chật vật của mình có thể đều bị cậu thấy hết, trong lòng bé thầm oán hận, gạt phắt tay cậu bé ra: “Người tới đây làm gì?” Lục Ly nói: “Trốn không thoát đâu, quay về đi” Liễu Sao đáp: “Ta không về!” Lục Ly cười bảo: “Vậy ta trở về đây.” Thấy cậu thật sự bỏ đi, Liễu Sao cuống cuồng đuổi theo: “Này! Người chờ chút đi!” Cậu ta bước đi ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, kéo cô bé về phía trước: “Có lẽ Phương Vệ Trường sẽ không phát hiện ra chúng ta.” Có người đi bên cạnh, lòng Liễu Sao yên ổn một chút, chuyện tới nước này trong lòng cô bé không thể không ôm một chút hy vọng gặp may, nhiều người bỏ trốn như vậy, có lẽ bọn họ sẽ không phát hiện ra mình đâu, chỉ cần nhanh chân chạy về một chút sẽ không sao. Vì vậy cô bé cũng không lên tiếng, ngoan ngoãn theo cậu ta quay về.

4. Q.1 - Chương 4: Sinh Tồn

Trong cuộc đời con người, vận may là thứ khó gặp nhất. Tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn trong sân, còn có tiếng roi quất vào da thịt. Liễu Sao đã nghe thấy từ đằng xa, trong phút chốc cô bé như bị dội một chậu nước lạnh ngắt lên đầu, dập tắt tia hy vọng cuối cùng ôm ấp trong lòng, theo bản năng kéo chặt tay Lục Ly, cõi lòng ngập tràn kỳ vọng nhìn cậu.

Lục Ly nghiêng đầu, rõ ràng đang rất khó xử. Không đợi cậu ta nghĩ ra cách giải quyết, đã có hai tên thị vệ phát hiện ra bọn họ, chúng lập tức kéo hai đứa trẻ vào trong. Giữa sân đặt một cái hình đài, trên đó treo một đứa bé bị đánh đến mức da tróc thịt bong, máu tươi tuôn đầm đìa. Có mấy chục đứa trẻ bị phạt roi nằm sấp trên mặt đất, máu tươi hòa lẫn bụi đất bết bết khắp người, nhìn không ra hình người. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lục Ly, đám trẻ bỏ trốn bị bắt không sót một ai, mỗi đứa bị phạt bốn mươi roi, người hành hình sử dụng lực vừa đủ, khiến những đứa trẻ nửa mê nửa tỉnh nhưng không ngất hoàn toàn, đạt đúng mục đích tra tấn. Tất cả bọn trẻ đều run lẩy bẩy, sự thật tàn khốc nói với bọn chúng rằng, bọn chúng chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh, là tuyệt đối phục tùng. “Vệ Trường, còn hai đứa nữa.” Thị vệ ném Liễu Sao và Lục Ly qua. Phương Vệ Trường quét mắt nhìn hai đứa trẻ, tỏ ý cứ tiếp tục. Từng roi trút xuống, thân thể nhỏ bé trên hình đài theo đó run lên, sát sau đó là tiếng thét khàn khàn hỗn loạn. Liễu Sao vừa lạnh vừa đói, càng sợ bị phạt roi, khuôn mặt cô bé trắng bệch, run cầm cập muốn lùi về sau, nhưng đôi chân như nhũn cả ra không tài nào nhúc nhích. Cô bé không dám khóc, không dám kêu, sự sợ hãi và tuyệt vọng tột cùng bao trùm cô bé. Cô bé sợ cái nơi quái quỷ này! Sao cha lại muốn bán bé vào đây? Vì sao hai người chỉ thương đệ đệ? Sao ngay cả Nguyệt cũng không chịu cứu bé! Bọn họ đều từng rất ngoan ngoãn phục tùng cô bé, nhưng đến cuối cùng ai cũng bỏ mặc bé. Cô bé thấy sẽ nhanh chóng đến lượt hai đứa. Mất đứa bé gái bị người vứt bỏ đồ ỉn, nắm chặt đôi tay lạnh lẽo, nhìn Lục Ly. Khuôn mặt tuần tú nhìn nghiêng dường như không có chút biểu cảm, rèm mi dài lóe lên tia sáng nhạt nhòa, đôi môi mỏng ẩn chứa độ cong như không như có. Cậu ta không hề sợ hãi, cô bé biết, cậu ta vốn không sợ bị phạt roi. Thứ cảm giác kỳ lạ này càng ngày càng mạnh mẽ, Liễu Sao nhìn khuôn mặt kia, càng lúc càng cảm tức, dường như chỉ trong nháy mắt cô bé đã quyết định. Liễu Sao bước đến trước mặt cậu ta, nở một nụ cười tự coi là xinh đẹp nhất: “Lục Ly, huynh chịu phạt roi thay ta được không?” Từ nhỏ đến lớn, Liễu Sao rất tin tưởng vào dung mạo của mình, mỗi lần ra ngoài thăm viếng đều được khen ngợi rất nhiều, đám tiểu công tử càng thích chạy lăng xăng quanh cô bé, thiếu niên trước mặt này chắc là thích bé rồi? Ở đây có nhiều đứa bé đồng lứa như vậy, ngay từ đầu cậu ta đã quan tâm đến bé, còn lặng lẽ đi theo. Tuy rằng Liễu Sao rất ghét cậu ta, nhưng vì muốn tránh trận đòn roi đáng sợ kia, cô bé chỉ nghĩ được cách này thôi. Với một yêu cầu quá đáng, Lục Ly ấy vậy mà không hề tức giận, cậu ta cười cười nhìn cô bé: “Sao ta phải giúp muội chứ? Đúng thế, chẳng có ai lại làm chuyện không có lợi ỉn, huống hồ cái giá phải trả lớn đến vậy. Liễu Sao không trả lời, cô bé vươn tay ôm lấy cổ cậu bé, khiến cậu ta cúi người xuống, sau đó cô bé cố kiểm soát chân hôn lên đôi môi mỏng kia. Động tĩnh bên này thu hút vài ánh nhìn kỳ lạ, dù rằng bọn trẻ phần lớn đều trưởng thành sớm, đã lờ mờ hiểu chuyện, nhưng một cử chỉ thân mật như vậy trước mặt mọi người, đừng nói là bọn trẻ, đến cả người lớn còn ít thấy nữa là. Lục Ly sửng sốt, rõ ràng đây không phải là kết quả cậu ta dự đoán. Làn môi kia hơi mềm mại, hơi lạnh lẽo... Liễu Sao cũng ngẩn người một lát, bỗng cảm thấy cực kỳ bối rối, cố sức dùng mu bàn tay lau lau môi. Cô bé thấy thị vệ đi đến kéo mình, Liễu Sao lập tức chỉ vào Lục Ly lớn tiếng nói: “Là cậu ta! Cậu ta kéo ta ra ngoài.” Lời này vừa dứt, tựa như một viên đá ném vào làn sóng, mọi người ầm ĩ lên án, không chỉ những cô bé nổi giận mà cả đám con trai cũng nhìn cô bé bằng ánh mắt hỗn loạn kỳ dị. “Không phải Lục Ly, là nó tự chạy!” Một cô bé đứng ra chỉ trích. Liễu Sao thế nào cũng không ngờ được sẽ có người nhiều chuyện, mặt cô bé trắng bệch. Phương Vệ Trường quả nhiên mở miệng hỏi: “Nó nói có thật không?” Giọng nói lạnh lùng lọt vào tai tựa như ác ma nở nụ cười, Liễu Sao rung mình một cái, nhưng nỗi sợ hãi đòn roi cuối cùng chiến thắng hết tất cả, cô bé liên tục lắc đầu: “Nó nói bậy, ta không có! Thật mà!” Phương Vệ Trường xoay mặt hỏi: “Lục Ly?” Đúng rồi, quan trọng nhất là Lục Ly đáp thế nào! Liễu Sao chợt tỉnh ngộ, gắng gượng che giấu sự kích động trong lòng, cô bé ôm cánh tay Lục Ly: “Là huynh đúng không? Là huynh.” “Ừ...” Lục Ly nhìn đứa trẻ khắp người đầm đìa máu tươi, rồi lại nhìn cô bé, rốt cuộc gật đầu: “Là ta.” Chân tướng sự thật sao có thể giấu diếm được Phương Vệ Trường, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm mắt y, nhưng y vẫn chưa theo ý mọi người xử lý Liễu Sao, ngược lại y nhìn Lục Ly cất tiếng cười lạnh, ra lệnh: “Tám mươi roi.” Xung quanh lập tức vang lên tiếng hít vào. Phạt roi nặng như vậy, ai bị phạt bốn mươi roi đều thành dở sống dở chết, huống hồ gì là tám mươi roi! Cô bé tên là Bạch Phượng lúc trước lên tiếng lo lắng khuyên nhủ Lục Ly: “Nó hại huynh,

huynh còn giúp nó nữa!” Lục Ly cười cười, cũng không giải thích gì. Liễu Sao thầm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng buông tay cậu ta ra. Cô bé cảm thấy hơi chột dạ, cũng không ngờ biện pháp kia có thể dùng được, cậu ta thật sự giúp bé chịu phạt. Ánh mắt người hành hình ẩn chứa giễu cợt, chiếc roi dài màu đen mang theo tiếng gió, mạnh mẽ quật lên người thiếu niên! Roi thứ nhất hạ xuống, Lục Ly khẽ hừ một tiếng, sau đó cũng không còn phát ra tiếng nào nữa. Ngay từ đầu Liễu Sao đã rất ghét cậu ta, bị phạt là đáng đời. Nhưng khi nghe âm thanh từng roi từng roi quật xuống, Liễu Sao cũng chẳng cảm thấy vui sướng gì, thậm chí dần bắt đầu cảm thấy trái tim đập rối loạn, ngay cả dũng khí nâng mắt nhìn cũng không có, tầm mắt chỉ còn cách cố tránh né. Cô bé biết cảnh tượng kia đẫm máu và đáng sợ thế nào, càng hiểu rõ roi quật trên người đau đớn nhường nào. Quá trình hành hình lần này giống như rất chậm rất chậm, không biết qua bao lâu, bên tai rốt cuộc cũng yên lặng, không còn tiếng động gì nữa. Liễu Sao gần như cắn nát môi, lén lút dời tầm mắt về phía hình đài. Đôi mắt mê hoặc nhắm chặt lại, máu tươi văng tung tóe trên khuôn mặt tuần tú, sắc màu rực rỡ đối lập nhau, khiến sắc mặt cậu trông càng tái nhợt. Y phục trên mình vẫn nguyên vẹn, chỉ có điều máu thấm ra ướt đẫm, ôm sát thân thể gầy yếu. Chỉ phải chịu nỗi đau da thịt chứ không tổn thương đến gân cốt, đây chính là năng lực của người hành hình. Cho đến khi được thị vệ thả xuống, Lục Ly mới chậm rãi mở mắt ra, thân thể khẽ lung lay, nhưng vẫn không ngã xuống như những đứa trẻ trước. Cậu khẽ nhú mày, sau đó lại cử động như bình thường, bước sang phía này. Bị phạt gấp đôi vẫn còn có thể chịu đựng, không chỉ có đám trẻ khâm phục không ngớt, đến cả đôi mắt xưa nay vẫn âm trầm của Phương Vệ Trường cũng hiện lên vẻ kinh ngạc và hài lòng. Y nhanh chóng thu lại thần sắc, xoay người lại nhìn đám trẻ, giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo: “Nếu còn bỏ trốn, đánh chết hết.” Điều tối kỵ của sát thủ là mềm lòng. Thật ra lần này y muốn mạnh tay dạy dỗ bọn chúng một trận, nào ngờ đầu thiếu niên mặt như ngọc, lòng lại như lang sói, sự kiên cường này thật hiếm thấy, khiến y kính trọng thêm vài phần. Đàn ông làm sát thủ khó tránh khỏi tham tiền háo sắc, chỉ cần có nhược điểm sẽ dễ dàng không chế. Còn về con bé tên Liễu Sao kia, tuổi còn nhỏ đã biết cách lợi dụng sắc đẹp nịnh hót, thủ đoạn này thật ra rất phổ biến trong giới nữ sát thủ và cũng thường rất hữu dụng. Nên ngược lại y cảm thấy con bé còn đáng khen ngợi, vì vậy y không trách tội Liễu Sao, dẫn bọn thị vệ bỏ đi. Các bé gái thấy Lục Ly mình đầy thương tích quay trở về phòng, không hẹn đều đồng loạt quay lại nhìn Liễu Sao, trong đó có tức giận, có ghét bỏ, còn nhiều hơn nữa là ghen tị... “Phi!” Bạch Phượng dẫn đầu nhỏ một ngụm nước bọt khinh bỉ Liễu Sao, các bé gái khác cũng hòa theo chữ bới. Gặp sự tẩy chay nghiêm trọng như vậy, mặt Liễu Sao đỏ ửng, cô bé quật cường giương miệng hất hàm, cố tỏ vẻ kiêu căng: “Là tự hấn ta muốn nhận, liên quan gì tới các ngươi chứ!” Nói xong, Liễu Sao cũng không thèm nhìn ai nữa, quay về phòng ngủ. Trong đêm đó mọi người ngủ cũng không ngon, vừa mệt mỏi, đôi khát vừa đau đớn vì bị tra tấn, rất nhiều tiểu cô nương không nén được bật khóc. Xuất phát từ bản chất lương thiện, các bé gái tự an ủi lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, túm tụm tự xưng tên rồi kết bạn, chỉ có duy nhất Liễu Sao là không ai thèm để ý. Liễu Sao cứ cứng đầu không chủ động nhận sai, cô bé nằm trong một góc rất xa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Liễu Sao lặng lẽ nghe mọi người trò chuyện, chẳng biết đến lúc nào thì mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Không bao lâu, bên tai vang đến tiếng quát mắng. “Đứng hết lên! Có nghe không, đứng lên!” Người đầu buốt, Liễu Sao giật mình bừng tỉnh, mở mắt ra là thấy chiếc roi đang quật xuống, những cọng cỏ khô bay tán loạn khắp phòng. Sau khi hoàn hồn, cô bé vội vã xoay người bò dậy, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa. Một bé gái khác chạy chậm đã trúng vài roi. Trời còn chưa sáng, những bó đuốc cháy soi sáng cả khe núi, nước trong khe suối lạnh thấu xương. Con gái rốt cuộc vẫn thích sạch sẽ hơn, bị ép rửa mặt bằng tốc độ nhanh nhất. Đám con gái giống như đã bàn bạc kỹ với nhau, hoàn toàn cô lập Liễu Sao, Liễu Sao cũng cố tình tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm. Là Lục Ly tự mình muốn gánh tội, cậu ta chịu phạt thay cô bé, nhưng cô bé cũng đã hôn cậu ta một cái trước mặt mọi người rồi mà. Cô bé đã mất thể diện lớn như vậy, huống chi nếu cậu ta không bảo cô bé trở về, chưa biết chừng cô bé đã bỏ trốn được rồi! Trong lòng nghĩ vậy, Liễu Sao không nén nổi lén lút nhìn qua chỗ đám con trai. Thiếu niên ngồi trên tảng đá bên bờ nước, vết máu vẫn còn dính trên người. Cậu ta cúi người vốc nước, từng cử chỉ của cậu ta đều tao nhã hơn hẳn các thiếu niên khác. Liễu Sao do dự bước hai bước tới chỗ cậu ta, rồi dừng lại. “Lục Ly, huynh không sao chứ?” “Còn đau không?” Bạch Phượng và vài bé gái đến vây xung quanh cậu ta hỏi han. Lục Ly ôn hòa đáp lời, con người màu tím ẩn chứa ý cười, giống hệt tối qua lúc cậu ta an ủi bé. Xì, chẳng phải là vì thấy Bạch Phượng xinh đẹp hay sao, thật ghê tởm! Liễu Sao khẽ hừ một tiếng, cô bé thu lại ánh mắt xoay người muốn bỏ đi, chợt một bóng người xuất hiện chặn ngang đường cô bé. Đó là một thiếu niên độ tuổi xem xem Lục Ly, vóc người còn thấp lùn hơn Lục Ly. Thân thể cậu ta khá rắn chắc khỏe khoắn, đôi mày rậm cân xứng hai bên ấn đường, mắt to mũi cao, nhưng khí khái hơi quá mức, trái lại khiến cậu ta trông có chút ngang ngược. Liễu Sao lùi lại hai bước, trừng cậu ta: “Ngươi muốn gì!” “Ta chỉ là...” Thiếu niên hơi mất tự nhiên,

trừng mắt nhìn các cậu bé đang thấp giọng xì xầm, sau đó nhướn mày nhìn cô bé: “Ta chỉ là muốn biết, muội tên gì?” Liễu Sao nghe được cái giọng điệu giả vờ dịu dàng kia mà muốn bật cười, cô bé vốn không đủ nhẫn nại quan tâm cậu ta, nhưng liếc mắt thấy Bạch Phượng và Lục Ly bên kia, cô bé lập tức thay đổi suy nghĩ, đáp: “Ta tên là Liễu Sao, còn huynh?” Thiếu niên được quan tâm mà sinh ra hoảng hốt, cậu bé lập tức cười lấy lòng: “Huynh tên là Đỗ Minh Trùng.” “Đi thôi, phải luyện công rồi.” Liễu Sao nhanh chóng bước đi. Buổi luyện công hôm nay không khác gì hôm qua, Phương Vệ Trường vẫn bắn ba mươi sáu mũi tên như hôm trước. Liễu Sao đã thật sự rất cố gắng, nhưng dù sao cô bé cũng giống phần lớn các bé gái còn lại đã đói suốt một ngày, sức lực có hạn, chờ tới lúc cô bé chạy đến mục tiêu, các mũi tên đã bị cướp sạch. Có hai cậu bé còn vì một mũi tên cuối cùng mà đánh nhau nữa, trong đó một đứa bị đánh vỡ đầu nằm ngất trên mặt đất. Không ngoài dự tính, quay trở lại nơi đồn trú, những đứa trẻ không nhặt được tên đều bị phạt mười roi. Cái đó cũng chẳng tính là gì, Liễu Sao hoảng sợ phát hiện, cô bé phải đối mặt với hậu quả còn nghiêm trọng hơn bị phạt... đó là không hoàn thành nhiệm vụ sẽ không có cơm ăn. Không được ăn sẽ không đủ sức chạy, nếu cứ tiếp tục như vậy cô bé sẽ nhanh chóng đói chết. Cậu bé hôn mê bị bỏ lại tới giờ vẫn chưa trở về, không ai đi tìm, cũng không người nào quan tâm. Những đứa trẻ thắng lợi có được phần thưởng là ba cái màn thầu trắng trẻo, thứ đồ ăn này ngày thường Liễu Sao nhìn cũng không thèm nhìn, thuận tay vứt đi. Nhưng bây giờ bé chỉ cần ăn một cái... Không, cần một miếng cũng tốt lắm rồi. Người toát mồ hôi, Liễu Sao càng đói khát khó nhẫn nại thêm nữa, mắt từng đợt từng đợt hoa lên biến thành màu đen. Cô bé nhìn thấy đám trẻ kia ăn như hổ đói, bèn đưa mắt nhìn Lục Ly phía xa xa. Rốt cuộc cô bé vẫn không bước qua đó, Liễu Sao không muốn tiếp tục bị giễu cợt, vì vậy cô bé xoay mặt lại nhìn cậu thiếu niên vừa quen lúc sáng. Có lẽ bây giờ người duy nhất cô bé có thể cầu cũng chỉ có cậu ta? Đối diện với ánh mắt cô bé, Đỗ Minh Trùng theo bản năng nhét cái màn thầu còn lại vào trong miệng, vừa cảm nhận được cậu bé cảm thấy không ổn, sắc mặt lộ vẻ xấu hổ. Cậu ta làm thế, kẻ hiểu chuyện tất nhiên sẽ không mở miệng. Nhưng Liễu Sao giờ phút này sắp đói đến điên rồi, cũng bất chấp tất cả, cô bé kiên trì bước qua cầu xin: “Có thể chia cho ta một chút không? Chỉ chút thôi...” Đỗ Minh Trùng nhất thời không thể từ chối, nói vòng vo: “Nhưng mà... ta cũng không có nhiều mà...” Liễu Sao vô cùng thất vọng. Buổi sáng cậu ta còn cố tình tiếp cận làm quen cô bé, bây giờ đến cả một chút đồ ăn cũng không chịu chia cho bé! Đám Bạch Phượng kinh ngạc nhìn tình cảnh này. Các tiểu cô nương này hiếm khi lại không lên tiếng châm chọc Liễu Sao, bởi vì các cô bé đều biết, ai đến đó kết quả đều giống nhau... với bọn trẻ đang trong giai đoạn trưởng thành mà nói, một chút thức này quả thực không có nhiều, ai lại chịu chia cho người khác chứ. Liễu Sao vờ như không quan tâm đứng lên: “Vây quên đi.” “Muội đợi chút!” Đỗ Minh Trùng bỗng nhiên gọi cô bé lại, cậu ta đã hạ quyết tâm, bẻ chiếc bánh màn thầu làm hai nửa, đưa phần nhỏ cho cô bé: “Nè, cầm đi.” Liễu Sao mừng rỡ: “Cám ơn huynh.” Cô bé đưa tay nhận lấy, Đỗ Minh Trùng lại rút nhanh tay về. Thấy nét mặt ngạc nhiên của Liễu Sao, Đỗ Minh Trùng ho khan nói: “Cái đó, chẳng phải tối qua muội ...” Cậu ta nói thế, dù là kẻ ngu ngốc cũng hiểu được, cậu ta muốn cô bé hôn cậu ta giống như đã hôn Lục Ly tối qua. Trước mặt bao nhiêu người, Liễu Sao đỏ mặt tía tai, ánh mắt khó tin nhìn cậu ta, cô bé chỉ cảm thấy khuôn mặt này cực kỳ ghê tởm! Có một trò cười khiến các bé gái quên mất đói khát, bắt đầu rộn rã chế nhạo, các cậu con trai thậm chí còn lớn tiếng ồn ào hơn. Trải qua chuyện tối hôm đó, mọi người vẫn không biết Đỗ Minh Trùng là kẻ không biết xấu hổ, giầu đồ bìm leo. Liễu Sao tức đến độ nói không nên lời: “Ngươi!” Đỗ Minh Trùng không vui: “Chẳng phải muội cũng từng hôn Lục Ly sao!” Trong phút chốc sắc hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn biến mất, Liễu Sao cứng người đứng ngay tại chỗ. Cô bé sợ đau, sợ đói, sợ chết, nhưng dù sao Liễu Sao cũng là một cô con gái, cũng còn có một phần tự tôn sót lại. Đỗ Minh Trùng sỉ nhục, bạn bè tránh xa, tiếng cười nhạo rõ ràng đến vậy! Cái cách kia thật sự hữu hiệu, nhưng người kia không nói với bé rằng, sau khi dùng nó thứ cô bé mất đi còn nhiều hơn. Liễu Sao ngơ ngác nhìn mọi người, thấy ai ai cũng bày ra vẻ mặt giống hệt nhau, cô bé chỉ còn cách cố sức cắn môi không để nước mắt tuôn trào, đầu óc trống rỗng, thật không biết nên làm thế nào mới đúng. Bỗng nhiên, tất cả tiếng cười biến mất, bốn phía trở nên tĩnh lặng. “Liễu Sao nhi.” Giọng nói quen thuộc vang bên tai, hơi trầm, có chút mê hoặc, lại có chút trầm tĩnh, chỉ cần nghe một lần mãi mãi chẳng thể quên. Liễu Sao hơi ngơ ngác, còn chưa kịp phản ứng, có một bàn tay đưa đến trước mặt bé, bàn tay kia trắng trẻo gần như trong suốt, còn có thể nhìn thấy những mạch máu xanh nhạt trên đó. Ngón tay thon dài đang cầm một cái bánh màn thầu. Liễu Sao ngây ngốc ngẩng mặt lên, đối diện với đôi mắt màu tím kia. Cậu cao hơn cô bé một cái đầu, giờ phút này Lục Ly đang cúi nhìn cô bé, cặp mắt xinh đẹp kia quá gần cô bé, trong đó không có chút ý chế cười, cũng không có một tia thương hại, cậu chỉ ôn hòa nhìn Liễu Sao, tỏ rõ lòng tốt của cậu. Chàng vương tử nghèo túng, cứu vớt một cô công chúa gặp nạn. Liễu Sao ngây ngẩn nhìn cậu ta. “Nó hại huynh bị phạt roi, huynh còn giúp nó nữa!” Bạch Phượng không nhẫn nhịn nổi cao giọng hét. “Đúng đó,

Lục Ly, đừng quan tâm nó!” Các bé gái hòa theo. Lục Ly không để ý, đặt chiếc bánh màn thầu kia vào tay Liễu Sao. Liễu Sao chột hoàn hồn, theo bản năng muốn từ chối, nhưng tay lại không nỡ buông thức ăn ra, cô bé bất giác đưa thức ăn đến miệng. Trong khoảnh khắc đó cô bé đương nhiên không có chút do dự hay đắn đo ... Đúng vậy, cô bé ghét Lục Ly, nhưng so với Đỗ Minh Trùng, thì cô bé tình nguyện hôn Lục Ly. Chiếc bánh màn thầu tầm thường giờ đây mùi vị hết sức ngọt ngào. Liễu Sao bắt chắp hình tượng, cắn một miếng gần hết nửa cái bánh, nước mắt vẫn còn ngân ngấn đọng trong hốc mắt. Thức ăn vào bụng, đói khát giảm bớt phần nào, cô bé bỗng cảm thấy thật khó chịu đứng nổi, chần chừ không cắn miếng thứ hai. Lục Ly như hiểu được cô bé đang suy nghĩ gì, cậu ta nở nụ cười: “Được rồi, muối không cần phải làm vậy nữa đâu.” Liễu Sao nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tràn đầy biến động, nếu không tại cậu ta, cô bé cũng sẽ không biến thành trò cười cho kẻ khác! Cô bé đến cầu xin Đỗ Minh Trùng chẳng phải vì cậu ta bỏ mặc sao, đối xử tốt với Liễu Sao gì chứ, tất cả đều là giả vờ giả vịt! Lòng biết ơn và sự tức giận giao tranh kịch liệt trong lòng, Liễu Sao nắm chặt lấy chiếc bánh, trừng mắt với cậu ta, hừ một tiếng, vươn tay ôm lấy cổ cậu ta. Lục Ly tránh đi. Đám con gái cười ầm ĩ, cũng khó trách, sự thù địch của các tiểu cô nương thật ra không chỉ vì khinh bỉ hành vi của Liễu Sao đêm qua, mà xuất thân của Liễu Sao đã quyết định khoảng cách hai bên. Hơn nữa Liễu Sao xinh đẹp trắng trẻo, lại được Lục Ly quan tâm, các cô bé đều thầm ôm trong lòng vài phần hâm mộ và ghen tị, mượn tình cảnh trước mắt mà trút giận, hận không thể làm cho Liễu Sao mất hết thể diện. “Người cho là Lục Ly thêm cái hôn của người à, huynh ấy là vì thấy người tội nghiệp quá đó!” “Đồ không biết xấu hổ!” Liễu Sao xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, sự biết ơn trong phút chốc tan thành mây khói, chỉ còn lại cơn giận bốc cao... Bọn chúng nghĩ cô bé thật muốn hôn hân sao! Cô bé chỉ nghĩ đó là giao dịch thôi! “Lục Ly!” “Lục Ly!” Cùng lúc thét lên còn có Đỗ Minh Trùng. Liễu Sao thà hôn Lục Ly còn rất ghê tởm cậu ta, Đỗ Minh Trùng cảm thấy mình bị sỉ nhục, cậu ta thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt châm biếm, cậu ta nhảy dựng lên: “Lục Ly, người có ý gì?” Lục Ly khó hiểu nhìn cậu ta: “Sao thế?” Đỗ Minh Trùng bị hỏi nghẹn lời, nếu cậu ta trả lời là tự rước nhục vào thân, Đỗ Minh Trùng đối thành chạy đến bên cạnh Liễu Sao, nhét toàn bộ bánh màn thầu vào tay cô bé, ra lệnh: “Cho muối hết, muối phải hôn ta!” “Thêm vào!” Liễu Sao cực kỳ ghét cậu ta, không chút do dự vứt bánh trả lại. Tiếng cười lại vang lên xung quanh. “Người... Tiện nhân!” Đỗ Minh Trùng then quá hóa giận, mắng lời thô tục học được của người lớn, mạnh tay kéo cô bé đi. Liễu Sao thấy cậu ta lộ ra vẻ mặt hung ác, cô bé sợ tới mức chạy ra trốn sau lưng Lục Ly: “Người làm gì vậy!” Cô bé như thế ngược lại rất hợp ý của Đỗ Minh Trùng, cậu ta nhướng mày cười lạnh, xắn tay áo bước tới đẩy vai Lục Ly: “Muốn đánh không?” Chứng kiến hai người nảy sinh xung đột, tất cả mọi người ngừng cười, chờ đợi trò hay. Đám bé gái toát mồ hôi thay Lục Ly một phen, trong mắt các bé tuy rằng ngày thường Lục Ly rất đẹp trai, nhưng lại có chút nho nhã yếu ớt, sao có thể đánh lại Đỗ Minh Trùng rắn chắc, khỏe mạnh? Đối mặt với khiêu khích, Lục Ly không chút hoang mang tránh cánh tay kia, bỗng nhiên chỉ vào những cái bánh màn thầu rơi trên mặt đất nói: “Cẩn thận, có người muốn cướp...” Lục Ly vừa cất cao giọng nói, vừa cố ý vô tình dời tầm mắt đến mười cậu bé cách đó không xa. Bọn trẻ này đều là những đứa không hoàn thành nhiệm vụ, trong đó có vài đứa từ hôm qua vào phủ tới giờ vẫn chưa ăn được gì, nghe Lục Ly nói thế bọn chúng như được chỉ dẫn, đều chạy lên cướp đồ. Đỗ Minh Trùng vốn mưu toan dạy dỗ Lục Ly một phen, nào ngờ kết quả là thức ăn của mình lại bị cướp mất, cậu ta tức giận quay lại đánh người. Tiếc rằng cậu ta chậm một bước, màn thầu trắng đã không còn bóng dáng, trong khoảnh khắc Đỗ Minh Trùng rút cuộc cũng bắt chắp tất cả, tựa như con sư tử phần nộ hét lớn một tiếng, vung nắm đấm đánh Lục Ly. Không hiểu sao Lục Ly lại nghiêng người chuyển sang bên trái cậu ta, gơ chân đạp một cái, động tác vừa nhanh nhẹn vừa đẹp mắt, trận đấu này kết thúc rất nhanh, nhanh đến độ không tưởng tượng nổi, đợi bọn trẻ hoàn hồn lại, cảnh tượng trước mắt khiến cả đám trẻ ngẩn người. Một chân Lục Ly đạp trên lưng Đỗ Minh Trùng, cậu cúi người nói: “Người có phục không?” Đỗ Minh Trùng giãy dụa thế nào cũng không thể nhúc nhích, cậu ta càng thấy nhục nhã, càng cảm hận, thấy chiếc màn thầu Liễu Sao đang cầm trong tay quát to: “Còn thức ăn kia! Các người còn không nhanh tới cướp!” Liễu Sao tỉnh ngộ, sợ tới mức vội vã nhét phần còn lại của cái bánh vào trong miệng. Thật ra căn bản không có người nào dám chạy tới, các cậu bé đều nhìn Lục Ly, trong ánh mắt dâng lên sự kính sợ. Cậu thiếu niên chiến thắng thoát nhìn qua tuy không có nhiều khí thế, nhưng không hiểu sao lại khiến các cậu bé chột dạ. Vẻ mặt của các cô bé vừa hưng phấn vừa sùng bái, lúc trước khi tranh cướp những mũi tên Đỗ Minh Trùng đã đánh bại vài cậu bé, Lục Ly ấy thế mà còn lại hại hơn cậu ta. Ở bên kia vài tên thị vệ vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt nay cũng không nhìn được mở miệng. “Vệ Trường, tiểu tử này quả không tệ.” “Tầm nhìn của Hầu gia tuyệt thật.” Phương Vệ Trường không nói tiếng nào, trận đánh này tất nhiên không xem là ngoạn mục, thật ra chỉ là bọn trẻ đùa nghịch, đánh nhau. Quan trọng là hành động của Lục Ly không chút sơ hở, lại lịch lúc trước của cậu ta không rõ ràng, Hầu gia

đã dặn dò phải để ý, nay theo y quan sát, thằng bé này thực sự chưa từng luyện võ, cũng không phải người trong võ đạo, càng không có đặc điểm của yêu ma. Hôm qua y còn cố tình phái người đi điều tra lai lịch nó, quả thật thằng bé này đúng là người nhà họ Lục ở Lâm thành, Lục gia suy sụp, nó mới rơi vào bước đường này, nó hoàn toàn đủ tố chất trở thành một sát thủ vĩ đại, không sợ đau, không sợ chết, tuổi nhỏ mà đã biết đánh đòn tâm lý người khác, gặp hiểm nguy không hoảng loạn, lúc đánh trả lại vừa nhanh, chuẩn, hiểm độc lại còn biết tự mưu lợi, thật là một nhân tài có thể đào tạo. “Là do người ra tay trước.” Lục Ly thu chân lại lùi về hai bước, tự lẩm bẩm: “Đánh trận này thật mất mặt mà.” Đỗ Minh Trùng chẳng nói câu nào, đứng bật dậy lập tức nhào tới chỗ Lục Ly. Lục Ly đã phòng bị từ lâu, hai ba chiêu đã đánh ngã cậu ta một lần nữa, có lòng tốt nhắc nhở: “Đừng có chọc ta.” Lục Ly càng ôn hòa, đám trẻ càng cười lớn. “Các người còn dám cười!” Đỗ Minh Trùng đỏ mắt, vì thế liền trút cơn giận lên đầu những đứa trẻ đang cười. Rốt cuộc cậu ta cũng lợi hại hơn những đứa bé khác, khi nổi giận xuống tay rất ác độc, nhanh chóng đánh hai cậu bé trong đám trẻ ngã lăn trên mặt đất không nhúc nhích được. Nhìn hai cậu bé trên đất, Đỗ Minh Trùng cảm thấy mình lấy lại được chút thể diện, không quan tâm vết bầm xanh trên hàm trái của mình, dùng tay áo lau vết máu bên khóe miệng. Cậu ta lại giẫm mạnh lên chân cậu bé kia, kiêu căng ngạo mạn trừng mắt nhìn những đứa khác. Bọn trẻ nhanh chóng thu lại nụ cười, thần sắc rất tức giận, lòng càng thêm kính phục Lục Ly. Gạt bỏ nghi ngờ, sắc mặt Phương Vệ Trường tốt hơn hẳn, ra hiệu bảo người lấy roi tách bọn trẻ ra, y thấp giọng mắng “Đồ vô dụng”, sau đó vung tay xuống, thị vệ hiểu ý, lập tức bước tới kéo hai cậu bé đi mất, động tác rất thô bạo, đứa bé bị thương kêu thảm thiết không ngừng. Tuy không biết kết cục cuối cùng của hai cậu bé sẽ thế nào, nhưng Phương Vệ Trường sẽ xử lý “Đồ vô dụng” ra sao, thủ đoạn của y bọn trẻ cũng có chút hiểu biết, mơ hồ đoán được, không có ai dám lên tiếng. Ở nơi này chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn, kết cục của kẻ yếu chính là chết! Liễu Sao quay mặt lại nhìn Lục Ly, còn chưa kịp nói gì Lục Ly đã xoay người bỏ đi, có một đám người chạy lên vây quanh nói chuyện với cậu ta, gồm có Bạch Phượng vài cô cậu bé khác. Liễu Sao ngoảnh mặt đi, tự mình tìm một góc xa xa ngồi xuống nghỉ ngơi.

5. Q.1 - Chương 5: Tiên Âm Dội Núi

Nhân tu Võ đạo tương đối giống Tiên đạo, chỉ có điều Võ đạo là người phạm trực tiếp hấp thụ linh khí trời đất mà sử dụng, dùng linh khí khổng lồ, điều khiển võ thuật, trong khoảng thời gian ngắn nhất thu được sức mạnh lớn nhất. Còn Tiên môn cũng là hấp thụ linh khí trời đất vào cơ thể, nhưng trước tiên là gột rửa gân cốt, tinh lọc thể chất bản thân, tu linh thể, rồi mới đi đến tu pháp thuật. Nói cách khác, Tiên thuật được phát huy trên cơ sở nền tảng là tu linh, linh thể càng thuần khiết, phạm khí trong thân thể càng ít thì uy lực của thuật pháp sẽ càng lớn; đồng thời cũng đạt được mục tiêu kéo dài sinh mệnh, nếu tu thành tiên cốt còn có thể trường sinh. Bởi vậy yêu cầu căn cốt tốt của Tiên môn cực kỳ cao, có rất nhiều người mất cả đời cũng không thể tu thành tiên. Võ đạo lại khác hẳn, bọn họ chỉ mong có được sức mạnh, tuổi thọ của người tu Võ đạo không có gì khác người thường, ai ai cũng có thể tu. Bởi vậy, khi hai đệ tử tu luyện trong cùng một giai đoạn mới nhập môn của hai bên cùng tỷ thí, sức mạnh lúc đó của nhân tu Võ đạo có thể vượt xa Tiên môn, khiến rất nhiều người nảy sinh tư tưởng: phải theo đuổi Tiên đạo xa vời không thực tế chỉ bằng trong giới hạn ngắn ngủi của đời người có được sức mạnh lớn nhất. Đây cũng là lý do chính khiến Tiên môn xuống dốc còn Võ đạo lại hưng thịnh mấy năm nay.

Sau bữa cơm trưa, Phương Vệ Trường bắt đầu truyền đạt phương pháp ngưng tụ khí cơ bản nhất cho bọn trẻ, quả thật rất nhàm chán, bọn trẻ đều cố giữ vững tinh thần tu luyện. Liễu Sao nhờ một cái bánh màn thầu và hai chén nước vượt qua cơn đói, hồi phục tinh thần. Lần này cô bé cần rằng cố sức kiên trì, nguyên nhân này cộng thêm vận số rất may mắn, Liễu Sao chính là đứa trẻ thứ hai suôn sẻ vượt qua cửa này, vì thế vào bữa cơm chiều cô bé không chỉ có bánh màn thầu mà còn có thịt. Lục Ly hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn cô bé, Phương Vệ Trường thật vừa lòng với kết quả này. Nhận được phần thưởng giống như vậy tổng cộng có năm người, ba người khác là Bạch Phượng, Đỗ Minh Trùng và một cậu bé tên Chu Nghĩa. Mùi thịt bay vào mũi, đồ ăn trước mắt thật ngon lành, hơn nữa còn có thể ăn thỏa thích, Liễu Sao kích động không thôi. Không ai giúp đỡ cô bé, đây là phần thưởng cô bé tự dùng năng lực của mình đạt được. Cô bé vội vã cầm thịt lên cắn một miếng, sự vui sướng còn chưa kịp tan hết, bé bỗng phát hiện có gì đó không đúng. Gần đó có vài đứa bé trai đang dần dần bước về phía cô bé, ánh mắt vẫn đỏ lóa lên sự hung tợn, chúng

đang nhìn chăm chăm thịt trong tay và bánh màn thầu trước mặt cô bé. Những cậu bé này đều không hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn, cũng khó trách bọn chúng chọn Liễu Sao làm mục tiêu. Nguyên nhân đầu tiên là vì con gái dễ bị bắt nạt, còn lại là vì đa số các bé gái khác đều có xuất thân bản hàn, thuở nhỏ vẫn thường phụ giúp việc trong nhà, vóc người đều khỏe khoắn cứng cáp, chỉ có duy nhất Liễu Sao là trắng trẻo mảnh mai, bình thường thì bảo là xinh đẹp đáng yêu, giờ phút này lại biến thành yếu ớt mỏng manh dễ bắt nạt. Bọn họ muốn cướp! Liễu Sao vội vàng dùng hai tay che chở đồ ăn, cô bé chớp mắt hai cái, bất ngờ Liễu Sao nhanh chóng ôm lấy bánh và thịt chạy tới chỗ Lục Ly ở cách đó không xa. Đám con trai quả nhiên dừng bước. Có hai đứa đã bị Đỗ Minh Trùng đánh bị thương còn chưa rõ sống chết, lúc này đứa nào lại dám đến trêu chọc Lục Ly? Thấy Liễu Sao chạy tới, các bé gái đang vây quanh Lục Ly khó chịu, liếc mắt tỏ vẻ khinh thường Liễu Sao. Liễu Sao đỏ mặt ngồi xuống cạnh Lục Ly, cô bé không muốn thừa nhận mình là cáo mượn oai hùm, giả vờ chẳng sao cả cầm một chiếc bánh màn thầu đưa cho Lục Ly: “Trả người nè!” Lục Ly “Ừ” một tiếng, đưa tay nhận lấy, rồi đưa nó ột cậu bé không được ăn bữa tối ở bên cạnh. Đám con gái càng thêm sùng bái cậu, Bạch Phượng cũng hào phóng đưa một chiếc bánh ột bé gái khác. Liễu Sao vẫn nhớ tới vết roi trên người cậu ta, cô bé đang muốn hỏi cậu còn đau hay không, giờ thấy vậy xém chút nữa tức nghẹn. Cậu ta dùng đồ bé đưa để đóng vai người tốt! Thật quá đáng! Lời nói đã trào đến miệng đành cố gắng nuốt xuống. Liễu Sao oán hận cắn một miếng thịt, thật không muốn ở bên cạnh cậu ta một khắc nào nữa, vì thế cô bé vội vã ăn hết mọi thứ rồi bỏ đi. Trời sẩm tối, gió thổi ngập tràn cả khe suối, tiếng dòng nước chảy xuôi lọt vào tai thật lạnh lẽo, bầu trời âm u đang bắt đầu chuyển mưa, giọng nói của đám con gái loáng thoáng vọng tới từ khe núi, bọn họ chắc chắn đang vây quanh Lục Ly rồi. Liễu Sao càng thêm tức tối, cầm viên đá lên ném vào trong nước. Cậu ta vốn không phải muốn lấy lòng cô bé, cậu là cố ý tiếp cận bé, giúp đỡ bé, bảo vệ bé, đến cuối cùng làm cho bé không thể rời bỏ cậu ta! Cậu ta giống hệt cái kẻ đáng ghét kia mà! Nước bắn tung tóe, kèm theo đó là tiếng “A” thật khê khàng. “Ai đó?” Bên cạnh mình từng xảy ra chuyện cướp đồ ăn nhiều lần, Liễu Sao đã bắt đầu hình thành thói quen luôn luôn cảnh giác từng giây từng phút. Người đó dùng tay áo nho nhả lau những giọt nước trên mặt, sắc mặt không hề có nét tức giận. Cô bé biết xuất thân và cách được giáo dục của người này không giống mình. Cậu ta có vẻ lớn hơn cô bé, áo bào khoác ngoài màu xanh nhạt, lộ ra cổ áo tím xanh ở bên trong, bên hông đeo trang sức bằng vàng ngọc thật long lẫy. Hoàn toàn khác hẳn sự đẹp dễ đến chói mắt của Lục Ly, từ trán đến cằm của người này trông tròn trịa, bầu bình. Hai hàng lông mày không giương lên như Lục Ly, mà lại rộng thẳng có vẻ ôn hòa, dịu dàng. Phong thái thiện lương mang đến thiện cảm cho người khác hơn xa cả dung mạo cậu ta. Những hạt mưa bụi bay tán loạn trên đỉnh đầu, trong ánh mắt đó cũng mênh mông sương mù, ẩn chứa một nét u buồn không hợp với lứa tuổi. Vị công tử thiếu niên đứng trong bụi cỏ, tựa như một góc lau xanh mượt, lại ấm áp hệt như một viên trân châu. Cậu ta quan sát Liễu Sao, nhẹ giọng hỏi: “Muội... là đồ đệ của Phương thúc thúc.” Đối diện với người thiếu niên ân cần, Liễu Sao ấy thế mà cảm thấy thật xấu hổ quẫn bách, bất tri bất giác cô bé giấu hết tất cả sự kiêu ngạo ngày thường, cố gắng vuốt vuốt nếp nhăn trên vạt áo, ngượng ngùng “Vâng” một tiếng. Thấy đáng vẻ cô bé ngoan ngoãn đáng yêu, công tử thiếu niên có chút thiện cảm nở nụ cười với Liễu Sao: “Ta tên là Tô Tín.” Tô Tín? Liễu Sao ngẫm nghĩ, thử thăm dò: “Huynh không giống chúng ta phải không?” Nhìn cách ăn mặc, cậu ta không thể nào bị bán vào đây được. Tô Tín muốn nói, ở phía xa xa bỗng nhiên vang lên tiếng còi lạnh lạnh. “Sư phụ gọi chúng ta luyện công, ta đi trước!” Liễu Sao cuống cuống nói lời tạm biệt, cũng không để ý tiếng gọi với đằng sau, vội vã chạy đi. Liễu Sao nhanh chóng chạy về viện, thấy Phương Vệ Trường vẫn chưa tới, cô bé thở hắt ra, nhanh chóng quên phắt chuyện mới rồi. Thị vệ giám sát đến rất nhanh, bọn trẻ nghe theo chỉ thị khoanh chân luyện công. Liễu Sao đã nắm vững phương pháp ngưng khí, tiếp tục luyện còn thuận lợi hơn buổi chiều nhiều, gần như bé không gặp trở ngại gì. Liễu Sao nhìn thấy những đứa trẻ bên cạnh trán rịn mồ hôi giống như cực kỳ khó khăn, không nên được bịu môi, rõ ràng không khó chút nào mà, thật ngu ngốc. Vào đúng lúc cô bé đang ngơ ngẩn, Phương Vệ Trường và vài người nữa đi vào sân, thần sắc y hiểm khi có vẻ cung kính như vậy. Tô Tín! Liễu Sao lập tức nhận ra người đang đi đầu, cô bé kinh ngạc. “Thế tử đến đây, Hầu gia biết chứ?” “Phương thúc thúc yên tâm, ta chỉ tới đây một lát thôi, không sao đâu.” Vị tiểu thế tử này không hứng thú với Võ đạo, vẫn luôn kín đáo phê bình cách làm việc của mình, Phương Vệ Trường cũng không ngờ cậu ta lại chạy đến đây, thấy mặt cậu ta quét nhìn một lượt những đứa trẻ bên dưới, y liền ướm hỏi: “Thế tử nhìn trúng đứa nào vậy, kêu đứa đó chơi đùa với người nhé.” Cậu ta là thế tử! Không chỉ có Liễu Sao kích động, đôi mắt những đứa trẻ khác cũng tỏa sáng. Chúng hoàn toàn không hiểu địa vị Thế tử ra sao, nhưng chúng biết rõ đây là đứa con duy nhất của Võ Dương Hầu, còn lợi hại hơn Phương Vệ Trường, ngay cả Phương Vệ Trường cũng phải nghe lời cậu ta! “Thế tử cứu mạng!” Một đứa bé gái phản ứng trước nhất, lao ra khỏi hàng ngũ, cô bé bổ nhào tới trước mặt Tô Tín. Tô Tín hoảng hốt lùi bước:

“Người...” “Ta không muốn ở chỗ này, ta muốn trở về. Thế tử bảo họ thả ta ra đi!” Cô bé gầy yếu suốt một ngày nay chưa được ăn chút gì, nhận ra vị Thế tử này nho nhã, hiền lành, cho nên mới liều lĩnh chạy tới cầu xin. Tô Tín trầm mặc. Là Thế tử Hầu phủ, sao cậu lại không rõ thủ đoạn của cha và Phương Vệ Trường, những cô cậu bé này vào đây bằng cách nào, để làm gì, không hỏi cậu cũng biết. Nhưng chẳng còn cách nào khác, cậu không thể chống lại cha mình, cậu cũng chỉ nhắc tới vài lần rồi thôi. Sắc mặt Phương Vệ Trường không chút thay đổi, dằn dò bọn thị vệ: “Kéo nó xuống.” Cô bé hoảng sợ: “Thế tử cứu mạng, xin tha mạng!” Tô Tín do dự, cuối cùng thật không đành lòng, cậu mở miệng cầu xin: “Ta thấy cậu ta gầy gò ốm yếu, giữ lại cũng vô dụng, Phương thúc thúc thả cậu ta đi.” Phương Vệ Trường khẽ nhú mày, buông tha ột kẻ tự ý làm bậy, sẽ dẫn đến kẻ thứ hai, y đã sớm biết tính Thế tử quá yếu mềm. Y cũng không phản bác, không tỏ thái độ gì chỉ vuốt cằm: “Thế tử nhân từ, thuộc hạ sẽ thả con bé.” Cô bé mừng rỡ, dập đầu liên tục. Bọn trẻ cũng có chút suy nghĩ, nhưng không ai dám bắt chước cô bé kia, vì bọn chúng thấy rất rõ ràng đáy mắt Phương Vệ Trường lóe lên tia sáng lạnh lẽo... Tình thế trước mắt rất rõ ràng, Phương Vệ Trường chưa chắc hoàn toàn nể mặt vị Thế tử này, huống hồ gì Thế tử không có khả năng thả bọn trẻ ra hết. Một đứa đi có lẽ còn có thể tha thứ, nhưng nhiều đứa chắc chắn sẽ bị phạt. Tô Tín nhanh chóng tìm được mục tiêu trong đám người: “Phương thúc thúc, kêu cô bé kia lại đây đi.” Phương Vệ Trường gật đầu gọi: “Liều Sao đến gặp Thế tử!” Võ Dương Hầu vô vàn thương yêu cậu con trai này, những việc nhỏ vẫn nên tuân theo nó thì hơn. Trước mắt bao nhiêu người, Liều Sao hơi có chút hư vinh, cô bé vội vã bước khỏi hàng ngũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ thần thái kiêu ngạo. Tô Tín rất vui vẻ: “Muội tên Liều Sao nhi à?” Biết được thân phận cậu bé, Liều Sao không cư xử tự nhiên như trước nữa, cô bé cẩn trọng đáp: “Vâng.” Trước mặt nhiều người, Tô Tín không tiện nói nhiều, sau một lúc lâu, cậu ta bảo: “Ta phải về phủ, qua vài ngày nữa ta sẽ đến thăm muội.” Bây giờ nếu cầu xin cậu thả mình ra, cậu bé nhất định sẽ đồng ý! Liều Sao gần như không kiên nhẫn được nữa, nhưng nhìn vào đôi mắt âm trầm lạnh lẽo của Phương Vệ Trường, cuối cùng cô bé không dám mở miệng, nuốt hết những lời muốn nói vào bụng. Tô Tín thấy vẻ mặt lạ lùng của cô bé, hỏi: “Muội không sao chứ?” “Không, không sao.” Liều Sao liên tục lắc đầu: “Huynh... nhất định phải đến nhé.” Tô Tín mở miệng, xoay người nói: “Không còn sớm nữa. Phương thúc thúc, ta về trước đây.” Phương Vệ Trường dằn dò hai tên thị vệ: “Hai người các người, đưa Thế tử về.” Đợi Tô Tín ra khỏi sân viện, lòng Liều Sao rất hả hê, nhướn mày nhìn Lục Ly... Bây giờ đâu còn cảnh chẳng có ai bảo vệ như trước nữa! Giờ bé đã không còn lâm vào cảnh không có hân thì không được nữa nha! Chẳng biết Bạch Phượng hỏi gì, Lục Ly nghiêng mặt mỉm cười trả lời cô bé, hoàn toàn không quan tâm đến bên này. Liều Sao đang tức tối, bỗng Phương Vệ Trường nhìn bé gái đang quỳ trên đất lạnh nhạt nói: “Đánh chết!” Giọng điệu thản nhiên như đang nhắc nhở ăn cơm, rất nhiều đứa trẻ chưa kịp phản ứng lại, bao gồm cả bé gái kia nữa. Cho đến khi thanh côn gỗ đập mạnh lên trán, trong hoàn cảnh đầu rơi máu chảy, cô bé mới ý thức được tình cảnh của mình, cuống cuống trốn tránh. “Con không dám nữa! Sư phụ đừng đánh! Đừng đánh!” “Cứu ta...” Cô bé kia không chết ngay tức khắc, quá trình diễn ra thật dài, rõ ràng là cố ý tra tấn, cuối cùng giọng nói kia đã không còn là âm thanh của con người, thê thảm the thê tựa như tiếng thú tru vang. Vốn tưởng rằng mình đã chạy ra đến thiên đường, nào ngờ lại là rơi xuống địa ngục! Cái này còn tàn khốc hơn cả bị bỏ chết đói! Bọn trẻ hoảng loạn, tất cả sự hăm dọa lúc trước đều biến thành tự thấy may mắn, nhất là Liều Sao, cô bé ngơ ngác đứng đó, khuôn mặt nhỏ nhắn xám trắng. Mới vừa rồi Liều Sao cũng có ý nghĩ hệt như vậy, may là không nói ra miệng, nếu không kết cục của bé cũng sẽ giống như cô bé kia. Trong phút hoảng hốt, chân cô bé chạm phải cái gì đó, Liều Sao cúi đầu nhìn, chính là cô bé kia cố sức lặn đến bên chân mình, khuôn mặt đầm máu tươi. Liều Sao sợ tới mức thét thất thanh, nhảy ra xa. Chỉ có duy nhất Lục Ly, cậu ta vẫn lẳng lẳng đứng đó, nét mặt không hề thay đổi. Tiếng khóc la chợt ngừng lại, khoảng sân lặng yên không một tiếng động, cô bé kia đến cuối cùng cũng nằm rạp trên mặt đất không bao giờ động dậy nữa. Phương Vệ Trường quét mắt nhìn đám trẻ, ánh mắt hiểm độc tựa như lưỡi dao sắc bén: “Đây là kết cục của kẻ phản bội Hầu gia, bay đâu, mang nó vứt đi.” Thi thể cô bé bị kéo đi, Phương Vệ Trường bước đi sau đám thị vệ, trên mặt đất còn sót lại vết máu tươi loang lổ. Lúc này bọn trẻ chợt bừng tỉnh khỏi cơn mơ, Liều Sao mềm nhũn ngã ngối xuống đất, đến cả khóc cũng không nổi nữa. Sau một lúc lâu, cô bé đột nhiên bỏ nhào qua ôm lấy cậu thiếu niên cao cao, giọng run rẩy: “Cậu ấy chết rồi! Họ đánh chết cậu ấy! Lục Ly, cậu ta bị đánh chết rồi!” Trong một hai ngày ngắn ngủi, cô bé lần lượt trải qua vô vàn cảm xúc, sợ hãi, sỉ nhục, tuyệt vọng... Chúng đã vượt xa khả năng đón nhận của một cô bé con. Liều Sao sắp sụp đổ mất, vì vậy cô bé vội vàng muốn tìm nguồn an ủi, khí tức trên người cậu ta khiến cô bé không còn cảm thấy cô đơn. Đối diện với ý muốn tìm kiếm an ủi của cô bé, cậu bé khẽ nhú mày. “Sợ chết à, Liều Sao nhi?” “Sợ!” Có tiếng thở dài của cậu ta: “Con người cuối cùng cũng phải chết, sợ cái gì chứ, muội sẽ quen thôi.” Không một câu an ủi, chỉ đơn giản trần thuật sự thật. Liều Sao ngạc nhiên

ngẩng mặt lên, cô bé tức giận vì sự thờ ơ của cậu ta, thái độ của cậu nói với Liễu Sao rằng cậu ta không quan tâm, vốn chẳng thèm để ý những chuyện này, sâu trong đôi mắt màu tím là sự bình tĩnh vì đã chứng kiến quá nhiều. Rốt cuộc, cậu cũng khuyên cô bé một câu: “Được rồi, đi ngủ đi.” Nhìn đi, cậu ta biết rõ cô bé đang sợ hãi, nhưng đến một câu an ủi cậu ta cũng keo kiệt! Trong phút chốc Liễu Sao đẩy cậu ra, đưa tay lau khô nước mắt, xoay người chạy vào phòng. Trong quãng thời gian ba tháng, đám trẻ thỉnh thoảng vẫn đột nhiên bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, thậm chí có đứa sợ đến mức bị bệnh. Cảnh tượng kia để lại ấn tượng quá sâu sắc trong ký ức, khiến bọn trẻ biết rõ rằng số mệnh của chúng đều hoàn toàn nằm trong tay Phương Vệ Trường. Phương Vệ Trường huấn luyện ngày càng nghiêm khắc, sự cạnh tranh giữa bọn trẻ cũng quyết liệt hơn, trên người bọn trẻ không ngày nào không có vết thương. Liễu Sao lại may mắn có thể tiếp tục kiên trì, nhưng mà cô bé vốn đã quen cuộc sống áo tới nâng tay cơm đến mở miệng, giờ đây cô bé đã thực sự rất cố gắng, nhưng vẫn kém xa đám người Bạch Phượng, cũng may còn có Lục Ly che chở. Phương Vệ Trường coi trọng Lục Ly, có lần Đỗ Minh Trùng lại khích bác vài cậu bé đến kiếm chuyện với Lục Ly, sau đó có một cậu bé bị lôi đi, từ đó về sau không thấy ai dám tới chọc cậu ta nữa. Liễu Sao vẫn tiếp tục kinh hồn bạt vía sống sót dưới sự bảo bọc của cậu ta. Đêm khuya, Liễu Sao cố trở mình, nhìn chằm chằm vào cái góc cách đó không xa. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi một khuôn mặt nhợt nhạt nặng nề, nằm trong góc đó là một bé gái hai ngày nay chưa được ăn cơm, gầy gò chỉ còn da bọc xương, có lẽ ngày mai cậu ta sẽ bị thị vệ lôi đi. Căn phòng dần dần trống trải, từng người từng người một biến mất, Liễu Sao tận mắt chứng kiến sự thay đổi này, bị ép phải đón nhận sự thật. Từ sự sợ hãi lúc đầu đến cõi lòng chết lặng lúc này, lòng dạ của cô bé con bất tri bất giác đã cứng rắn hơn nhiều. Cô bé không định làm người tốt, vì bọn họ đều là đối thủ của bé. Cứu một người, cô bé sẽ có thêm một phần nguy hiểm. Bài học này cũng không phải là chưa từng xảy ra, cô bé từng tặng một chiếc bánh màn thầu ột cô bé khác đói đến ngất lịm, ngày hôm sau cô bé đó bị người khác xúi giục chạy đến cướp thức ăn của Liễu Sao, cái đáng về không muốn sống đó vẫn luôn khắc sâu trong ký ức cô bé đến tận giờ. Mí mắt nặng trĩu, đầu hơi choáng váng, người lạnh run, càng lúc cô bé càng cảm thấy khó chịu... Liễu Sao vô cùng lo lắng, lo nghĩ đến đợt huấn luyện ngày mai. Cảm giác này rất quen thuộc, nhưng lúc này cô bé tuyệt đối không thể bị bệnh, cô bé không phải là kẻ xuất sắc nhất, Phương Vệ Trường sẽ không mời đại phu cho bé. Nếu cô bé bệnh không đủ sức nhận huấn luyện, bọn họ sẽ đối xử với Liễu Sao giống hệt những đứa bé trước đây, họ sẽ vứt bé ra ngoài! Không thể mắc bệnh, nhất thiết không thể bệnh! Liễu Sao ôm chặt lấy cái đầu nặng nề, hoảng sợ cầu nguyện. Cô bé rất muốn nhắm mắt ngủ một giấc ngon lành, nhưng lại không dám ngủ. Cô bé sợ ngủ rồi sẽ không còn nhìn thấy ngày mai nữa! Đêm tĩnh lặng, tiếng hít thở đều đều vang lên trong phòng. Lúc này, Liễu Sao nghe thấy tiếng đàn vang lên. Tiếng đàn rất rõ ràng, cao vút, hệt như muốn đổ đá phá băng, tiếng đàn nghiền nát ngọc ngà, với sức mạnh rung chuyển núi rừng, xé tan màn đêm tăm tối, vụn phá không gian. Trong phút chốc, tiếng đàn vang vọng khắp sơn cốc! Dòng khí chấn động trong không trung, mặt đất rung chuyển dữ dội, bụi bặm từ trên xà nhà rơi xuống như mưa. Màng nhĩ đau đớn, tâm thần Liễu Sao chấn động, cô bé theo bản năng bịt tai lại. Các bé gái xung quanh cũng bừng tỉnh dậy, thét thất thanh. Liễu Sao đứng dậy chạy vội ra cửa, vừa vào trong sân đã thấy vài cậu bé ở cách vách cũng chạy ra. Bọn trẻ dần dần tụ tập trong sân viện, trong cơn hoảng loạn chúng rồi thành một núi. Dư âm chưa dứt, uy lực vẫn còn, luồng sóng khí bốc cuộn cuộn trên đỉnh đầu, kèm theo tiếng rầm rầm, rầm rầm vang lên, giống như có thứ gì đó muốn phá tan xiềng xích, nghiền nát chốn này, ngay cả ánh trăng cũng tối tăm nhòa đi rất nhiều. Phương Vệ Trường mang thị vệ chạy ra ngoài viện, bọn trẻ thấy y lập tức im lặng, không dám la hét nữa. Trong giây lát, tiếng đàn lại bắt đầu vang lên, dần dần thành giai điệu, bình thản hơn trước một chút, nhưng cảm giác áp bức trong đó vẫn không giảm chút nào, từng tiếng từng tiếng như đâm vào lòng người. Mặt đất còn đang khê rung động, sắc mặt Phương Vệ Trường thật nghiêm nghị, bỗng nhiên y ngẩng mặt nhìn lên giữa không trung, giọng điệu không khách sáo chút nào chất vấn: “Đêm khuya các hạ lên núi thăm hỏi, chẳng biết có điều chi chỉ dạy?” Giọng nói to, nội lực cực mạnh, bọn trẻ nghe mà rung mình một cái. Tiếng đàn đột nhiên chuyển thành trầm thấp. Bọn thị vệ hình như khó chịu đồng loạt “hự” một tiếng, sắc mặt Phương Vệ Trường biến đổi, y vận công kháng cự, lúc này mới miễn cưỡng bình ổn thân thể. Y xoay mặt nhìn thấy đám trẻ vẫn bình yên vô sự, mơ hồ đoán được việc này rất khó giải quyết, y thăm hỏi hận. Kẻ này mượn đàn phát ra pháp lực, có thể khống chế pháp lực đến mức này, tu vi đối phương nhất định rất phi phàm. Hơn nữa, kẻ này xem ra vẫn chưa dốc toàn lực, chỉ muốn cảnh cáo. Kẻ đó không trả lời e rằng đã biết những người đứng đây không có ai có đủ tư cách nói chuyện với y, thân phận người này e rằng không tầm thường. Phương Vệ Trường nhìn thị vệ bên cạnh, tên thị vệ thấp giọng trả lời: “Đã báo với Hầu gia.” Giữa luồng âm thanh, một tên thị vệ hiện thân bẩm báo: “Vệ Trường, pháp trận bảo vệ sơn cốc đã bị phá!” “Tất cả theo ta.” Phương Vệ Trường ra lệnh, mang theo mười mấy tên thị

vệ đi mất. Đợi bọn họ rời đi, đám trẻ mới bắt đầu thảo luận một lần nữa. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng bọn trẻ nhìn thấy Phương Vệ Trường bỏ đi, sự bất an cũng tan đi vài phần, thay vào đó là nghi ngờ và hưng phấn... Dám đến kiếm chuyện với Võ đạo, đến cả Phương Vệ Trường cũng không đối phó được, ai mà lợi hại vậy ta? Có đứa đề nghị: “Chúng ta cũng chạy qua xem đi?” Thứ nhất bọn trẻ có lòng muốn bỏ trốn từ lâu, thứ hai có pháp trận thiếp lập ngoài sơn cốc chúng có muốn chạy cũng không chạy thoát. Bởi vậy nên phạm vi hoạt động trong khu vực này của lũ trẻ không bị hạn chế. Nay có đứa vừa đề nghị, những đứa trẻ to gan đều ủng hộ, đứa nhát gan thì lùi sang một bên. Liễu Sao cố nhẫn nhịn cảm giác khó chịu trong người, cô bé theo bản năng tìm kiếm Lục Ly, nhưng tìm mãi cũng không thấy bóng dáng cậu ta trong đám đông. “Lục Ly, huynh có đi không?” Bạch Phượng đi đến cửa tháp giọng gọi. Lục Ly quả nhiên xuất hiện ở cửa. Tất cả bọn trẻ giật mình kinh hoàng, hóa ra vừa rồi cậu ta ở luôn trong phòng không đi ra, cũng khó trách, mọi người đều bị tiếng động bất ngờ ập đến dọa hoảng loạn, sao còn sức để ý người khác. Bạch Phượng vui vẻ rủ cậu ta: “Chúng ta đến xem đi, ai mà lợi hại vậy nhỉ?” “Tiếng đàn này không tệ.” Lục Ly cười nhìn cửa viện: “Đi xem cũng được.” Còn bình luận nữa chứ, đồ giả vờ giả vịt! Liễu Sao bĩu môi, vì nằm trong vòng bảo vệ của cậu ta, cô bé không dám rời xa cậu ta, nhưng rốt cuộc cũng không chịu giống bọn Bạch Phượng chạy đến tiếp cận cậu ta. Liễu Sao cố ý đứng yên một chỗ không nhúc nhích. Quả nhiên Lục Ly gọi cô bé: “Liễu Sao nhi, muội có đi không?” Liễu Sao vừa lòng nhìn thấy sắc mặt giận dữ của Bạch Phượng, cô bé thầm đắc ý. Bé biết cậu ta sẽ không quên mình đâu, vì thế cô bé vỗ vỗ trán nói: “Ta... không muốn đi.” Lục Ly nói: “Ta đi.” Liễu Sao giậm chân: “Này, người, người... Lục Ly!” Lục Ly xoay người lại: “Được rồi, đừng gây rối nữa, đi thôi.” Dịu dàng nhưng lại không nhân nhượng quá mức, càng giống sự bố thí của kẻ bề trên. Cô bé bị bệnh vốn vừa yếu ớt vừa mẫn cảm, bên cạnh không có ai có thể tin tưởng, âm ức và hoảng sợ trong lòng không có chỗ trút. Liễu Sao muốn cậu ta ở lại với bé, cậu ta còn dám nói cô bé gây rối nữa! Liễu Sao đứng tại đó tức giận vô cùng, nước mắt suýt tí nữa tuôn rơi. Đôi mắt tím khê khép lại, Lục Ly vươn tay với Liễu Sao: “Nhanh lên, nếu không ta đi mất đấy.” Giọng nói quen thuộc cực kỳ mê hoặc, Liễu Sao cắn cắn môi, cuối cùng vẫn giống như trước, không chút khí phách đi theo cậu ta. Bọn trẻ ở trong núi mấy tháng, đã quen thuộc địa hình, Lục Ly dẫn bọn trẻ tìm chính xác vị trí của Phương Vệ Trường, y và bọn thị vệ đang tụ tập tại đỉnh núi chính dốc toàn lực bảo vệ trận pháp, bọn trẻ vội vàng đứng lại, nhìn quang cảnh xung quanh từ phía xa xa, nhưng mãi vẫn chưa tìm thấy bóng dáng của người xâm nhập, chỉ nghe được tiếng đàn du dương. Pháp trận mở ra, Võ Dương Hầu mang theo đám thị vệ thân cận xuất hiện. “Tô mỗ của Âm thành đã đến, chẳng biết là vị tiên tôn nào giá lâm?” Võ Dương Hầu mở miệng, ngữ điệu hoàn toàn khác với Phương Vệ Trường. Tiếng đàn ngừng lại, sau lúc lâu, một giọng nói vang lên giữa không trung. “Núi Nam Hoa, đệ tử của Trọng Hoa cung, muốn lĩnh giáo pháp thuật kỳ diệu của Võ đạo.” Giọng nói cực kỳ trẻ trung, rõ ràng lại lạnh lẽo, tựa như gió cuốn mây trôi, thủy chiều biển cả, quét sạch Thiên sơn, dư âm vọng về bất tận. Ngữ điệu bình thản, không rõ vui giận, cực kỳ khí phách, không chới tai dù chút mảy may. Y đã tự xưng là đệ tử, vậy thân phận rõ ràng không cao, đối diện với sự khách sáo của Võ Dương Hầu – người đường đường là cao nhân Võ đạo – mà cả câu ‘Không dám’ hay những lời khiêm tốn linh tinh gì đó cũng không hề có, y không xem Võ đạo ra gì như thế, quả cực kỳ ngông cuồng, kiêu ngạo, đám người Phương Vệ Trường nghe ra sắc mặt nặng trĩu. Võ Dương Hầu như chợt nhớ tới điều gì, ngược lại mặt nở nụ cười, chắp tay hướng tới giữa không trung nói: “Không biết là chuyện gì đã quấy nhiễu Tiên giá, đám đệ tử không hiểu chuyện, nên đã sơ suất, thật thất lễ.” Một tiếng ‘hự’ khê vang lên, có mấy bóng đen từ giữa không trung rớt xuống, đúng là bốn gã đệ tử Võ Đạo. Trang phục trên người họ tương tự y phục thị vệ Hầu phủ, giờ phút này bọn họ quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt mệt mỏi. Người am tường liếc mắt một cái đã có thể nhận rõ được nguyên do, bọn họ đã bị phế gân mạch, xương cốt tổn thương nặng nề. Đối phương xuống tay đánh trọng thương đồ đệ, Phương Vệ Trường kinh hoàng, muốn bước lên nói chuyện, nhưng bị Võ Dương Hầu ngăn cản. Võ Dương Hầu trầm giọng hỏi: “Không biết môn đồ của tại hạ sao lại đắc tội Tiên giá?” “Một vị sư đệ của tể phái phụng lệnh truy tìm nơi ở của Thực Tâm ma, đến chân núi Côn Luân vô tình gặp được đồ đệ của quý môn, bốn lệnh đồ tham lam pháp bảo, thừa cơ sư đệ ta không phòng bị mà ra tay, may mắn ta đi ngang qua bắt gặp.” Đối phương ngừng lời, rồi nói tiếp: “Vị sư đệ của ta bản lĩnh không bằng người, có thất bại cũng chẳng trách ai. Nhưng mà môn đồ của quý đạo lấy nhiều đánh ít lại còn đánh lén, ta nghĩ võ kỹ lại dùng cho những mục đích đó, chỉ bằng phế đi tốt hơn, nên đã làm trọng thương cao đồ, lần này đặc biệt đến xin lỗi, cũng đến vì muốn tìm một lời giải thích của quý môn cho sư đệ.” Nguyên nhân vừa được đưa ra, quả thật là nghiêm trọng. Liễu Sao nghe được, vui sướng khi người gặp họa, nhìn đám người Phương Vệ Trường đã biết Võ đạo chẳng phải người tốt, chẳng những không giúp bắt yêu ma mà lại còn ra tay với Tiên trưởng, thật xấu xa! Bên mình đuối lý, đối phương lại không hề nể mặt, lưu tình, bọn Phương Vệ Trường vô cùng buồn rầu xấu hổ,

âm thầm tập trung thu hút linh lực, vận công chờ phát động. Cũng khó trách đệ tử Võ đạo đỏ mắt vì bảo vật của đệ tử Tiên môn, nhưng không cướp được lại còn bị bắt, còn bị phế hết võ công. Võ đạo mất sạch thể diện, chiếu theo cách bọn họ làm việc, đương nhiên muốn giết người diệt khẩu bảo vệ thể diện của mình. Võ Dương Hầu nghiêm khắc quét mắt nhìn mọi người một lượt, sau đó khách sáo hành lễ với không trung: “Tiên môn và Võ đạo vốn có hiệp ước đồng minh, Tô mỗ dạy bảo kẻ dưới không nghiêm, thật hổ thẹn, nếu Tiên giá bằng lòng nể chút thể diện của Tô mỗ, xin mời hiện thân gặp mặt.” Không thể ngờ y lại chịu nhận sai, Liễu Sao hơi kinh ngạc. “Ham món lợi nhỏ, tự giết hại nhau.” Đối phương thân nhiên nói: “Mới chỉ qua ngàn năm, nhân tu Võ đạo lại có thể rơi đến bước đường này, thật xấu hổ cho danh tiếng của Võ tôn.” Lời chưa dứt, giữa không trung đã xuất hiện một bóng người. Mái tóc dài buông rũ, ôm chiếc đàn cổ nghiêng nghiêng, đứng trên một thanh trường kiếm lấp lánh ánh bạc. Vì người đó đứng ngược ánh trăng, Liễu Sao không thể nhìn rõ khuôn mặt y, cô bé chỉ nhìn thấy tay áo và chiếc thắt lưng buông xuống dài thật dài đang tung bay trong gió. Một vầng trăng, một cây đàn, một người đứng. Phút chốc, bầu trời đêm lạnh lẽo bỗng sáng lóa lộng lẫy. Hình ảnh trước mắt vô cùng mê hoặc, theo bản năng Liễu Sao nhắm mắt lại, nhưng cô bé vẫn có thể cảm nhận được khí thế đang dồn ép đến của người kia. Đám trẻ đều trầm mặc, chỉ còn sót lại tiếng khê hít vào của ai đó. Đám người Võ Dương Hầu nhìn mà ngẩn ngơ, đối diện với sự trách mắng cũng không ai dám trả lời. “Tiên môn bảo vệ nhân gian, nhưng sự báo ơn của các người làm lòng người lạnh lẽo.” Ngữ điệu người đó lạnh lùng hơn trước vài phần: “Nếu còn tái phạm, đừng trách ta vô tình!” Sau một lúc lâu, bên tai chỉ còn một vùng tĩnh lặng. Lúc đưa mắt nhìn, vầng trăng sáng trong vẫn treo cao giữa không trung, chỉ là không còn thấy bóng người đâu nữa.

6. Q.1 - Chương 6: Tỷ Thí

Vị Tiên nhân rời đi, toàn khung cảnh trở nên vắng lặng, Võ Dương Hầu chậm rãi xoay người lại. Phương Vệ Trường nhìn bốn tên đệ tử bị thương nằm trên mặt đất, lạnh giọng mắng: “Ăn hại!” Võ công bị phế bỏ, đồng nghĩa không còn hữu dụng với Hầu phủ, bốn người vốn đã kinh hồn bạt vía, nghe vậy cố bước lên trước quỷ xuống, không dám cất tiếng.

Võ Dương Hầu mở miệng nói: “Ta đã dặn các người thế nào?” Giọng điệu của y rất ôn hòa, bốn người sắc mặt lập tức biến đổi, người run lấy lấy, trong đó có một người run giọng đáp: “Hầu gia đã dặn, không được trêu chọc Tiên môn... Thuộc hạ đáng chết, Hầu gia tha tội!” “Đồ khốn kiếp!” Phương Vệ Trường giờ chân đá bay người đó: “Các người có mấy lá gan, chỉ vì một thứ pháp bảo nhỏ nhoi mà dám cãi lời Hầu gia?” Người đó vốn rất yếu, rơi xuống đất mất mạng tức thì, ba người còn lại sợ tới mức liên tục dập đầu van xin tha mạng. Phương Vệ Trường nhìn Võ Dương Hầu, sau khi được ngầm đồng ý, y lập tức ra lệnh cho thị vệ kéo thi thể và những người liên quan xuống, y ngầm nghĩ nói: “Tuy nói mấy tên khốn kiếp này kiếm chuyện trước, nhưng người kia chỉ là đệ tử Tiên môn, lại to gan lớn mật tới tận cửa gây sự với chúng ta, thật chẳng xem Võ đạo chúng ta ra gì, kẻ kiêu ngạo như thế, sao Hầu gia lại dễ dàng bỏ qua...” Võ Dương Hầu lắc đầu: “Thân phận người này rất đặc biệt, sau này tuyệt đối không thể đối địch.” Phương Vệ Trường hậm hực: “Tiên môn thì sao chứ, Võ đạo chúng ta cao thủ đông đúc, chẳng sợ gì bọn chúng.” Võ Dương Hầu khê hừ một tiếng, cũng không nhiều lời với y. Nếu nói Võ đạo có thể dùng cứng đối cứng với Tiên đạo, đó chính là suy nghĩ của kẻ ngông cuồng không hiểu biết. Trong một thời gian ngắn nhân tu đương nhiên có thể đạt được sức mạnh lớn nhất, nhưng tuổi thọ lại hữu hạn, có mạnh cũng chỉ đến mức độ nào đó. Nên trong Võ đạo cao thủ bậc nhất không có một ai, vì con người vốn không sống quá lâu dài, cho dù tư chất trời sinh tốt lại may mắn thành công tu hành, có lẽ cũng sẽ nhanh chóng chết già. Còn Tiên môn lại theo chủ trương kéo dài sinh mệnh là chính, thuật pháp thông dong nương theo sự tiến triển của căn cốt, vì bọn họ tu được tiên cốt lập tức có thể trường sinh, có được khoảng thời gian vô tận tiếp tục tu hành, sức mạnh đó loài người há có thể sánh bằng? Chỉ nhìn các vị Tiên tôn, Tôn giả đã sống hơn một nghìn năm chẳng lẽ họ chỉ có tác dụng trưng bày thôi sao? Mấy năm nay hai bên vẫn ngẫu nhiên phát sinh xung đột, đa phần đều là Tiên môn nhường nhịn, cũng chỉ vì người tu Võ đạo có tranh đấu tới đâu đi nữa cũng không vượt qua khỏi lằn ranh nhân giới, ảnh hưởng không lớn đến lục giới, vả lại Tiên môn đã xuống dốc, cần kết hợp cùng Võ đạo chống lại yêu ma. Tiên môn lấy đại cục làm trọng, nên không thêm so đo với người phạm, Võ đạo càng ngày càng hành động chẳng chút kiêng dè, thật không ngờ lần này lại đụng trúng người đó... Người đó

khể trách, đó là tượng trưng cho thái độ của Tiên môn. “Nếu hôm nay thật đánh một trận, kẻ chịu thiệt cũng chỉ có chúng ta.” Võ Dương Hầu trầm ngâm nói: “Nhưng không phải là ta sợ Tiên môn, việc này ta tự có cân nhắc, cứ bỏ qua trước đi.” Phương Vệ Trường vâng dạ, tự mình dẫn đám thị vệ thu dọn tàn cuộc, rồi mới đến sửa chữa pháp trận hộ sơn. Lũ trẻ xem náo nhiệt xong cũng đã quay về, chúng tụm năm tụm ba hưng phấn thảo luận về vị Tiên trưởng lợi hại kia. Liễu Sao cũng chẳng còn dư tinh thần để ý những chuyện đó, cô bé đi một mình ở cuối cùng, đầu càng lúc càng nặng, hai chân mềm nhũn không chút sức lực, mỗi bước chân như giẫm trên mây, cảnh vật trước mắt càng lúc càng mờ ảo. Rốt cuộc, Liễu Sao cũng không đi nổi nữa, cô bé vịn vào một thân cây nghỉ tạm, miễn cưỡng mở hai mắt nhìn bóng dáng cao lớn thanh tú ở phía trước, cô bé há miệng thở hổn hển, Nhưng Liễu Sao lại không kêu nổi, trơ mắt nhìn cậu ta và đám Bạch Phượng bỏ đi xa. Bình thường cậu ta bảo vệ bé như vậy, nhưng giờ đây cậu ta cũng bỏ rơi bé rồi. Từ xưa đến nay cô bé chẳng bao giờ là người quan trọng, không ai để ý tới bé, không ai phát hiện bé gặp bất trắc. Trong lòng có thứ gì đó chậm chạp trôi đi, khóe mắt rất cay, rất buốt. Liễu Sao tựa vào thân cây ngồi xuống đất, nhắm mắt lại, cố gắng tự nghỉ ngơi để hồi phục lại hơi sức. Dưới bóng cây cối núi rừng trong đêm tối, thân thể bị bệnh run rẩy từng cơn, sức lực không thể hồi phục, ngược lại ý thức dần mê man. Cơ thể cô bé nặng nề muốn chìm vào giấc ngủ. “Liễu Sao nhi.” Có người gọi cô bé, giọng nói không có sức đè thấp, cũng không chứa chút dò xét nào, cậu ta vốn nghĩ là cô bé đang làm nũng gây rối. Liễu Sao không ngẩng đầu, cô bé không đủ sức nhúc nhích. lát sau, một bàn tay nâng cằm cô bé lên, những ngón tay lạnh lạnh, làm ý thức cô bé tỉnh táo một chút. Khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, từng đường nét của đôi mắt đẹp để hiện ra rõ ràng trong đêm tối, như một viên đá quý trong vạt mê hoặc. Cậu ta nửa ngồi quan sát cô bé, một lọn tóc dài bên trán buông xõa xuống, rơi trên đầu gối cô bé, có một cảm giác như có như không khẽ lướt qua đáy tim. Liễu Sao kinh ngạc nhìn cậu ta, suy nghĩ chậm chạp chưa kịp phản ứng, trong phút chốc chẳng hiểu sao khóe mi ướt ướt, nước mắt trào ra như dòng suối. “Hóa ra bị thương rồi.” Lục Ly giật mình. Cậu ta tìm đến rồi, Liễu Sao vừa ảm ức lại vừa vui sướng, nước mắt rơi càng dữ dội hơn. Cô bé cố sức trừng cậu ta, ghen ngào: “Không phải... không phải bị thương, là bị bệnh... bị bệnh mà!” “Được rồi, là bị bệnh!” Lục Ly sửa lời, đưa tay sờ sờ trán cô bé: “Ừ, hình như hơi nghiêm trọng đó.” Liễu Sao có chút buồn bã, nhào vào lòng cậu ta. Lục Ly khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: “Đến đây, ta mang muội về.” “Không về.” Liễu Sao túm lấy vạt áo trước của cậu ta, ngẩng mặt nài nỉ Lục Ly, ngữ điệu hiếm khi nhẹ nhàng như vậy: “Ta không muốn về, không về được không?” Ngủ trong căn phòng lớn kia, không có ai nói chuyện với cô bé, đám Bạch Phượng rất ghét bé, họ kéo nhau xa lánh Liễu Sao. Việc cô bé không được chào đón ít nhiều cũng có liên quan tới người đứng trước mặt này, nhưng bây giờ bé chỉ có cậu ta, cô bé không muốn buông cậu ta ra. Người khác đều ghét cô bé, không cần bé, nhưng bé vẫn còn cậu ta. Lục Ly chiều theo Liễu Sao gật gật đầu: “Được rồi, không về nữa.” Liễu Sao nép vào lòng cậu ta khóc thút thít: “Lục Ly, ta hơi lạnh.” Lục Ly ôm cô bé vào lòng, ngồi xuống tại chỗ. Liễu Sao co người lại, giống hệt như một con mèo nhỏ, vòng ôm này cũng không rộng rãi, nhưng cô bé không còn cảm thấy lạnh, hay thấy khó chịu nữa. Vài ánh trăng nhạt rơi trên khuôn mặt cậu ta, môi mỏng khẽ nhếch, chiếc cằm nhọn trông rất đẹp. Ban ngày huấn luyện không thông thả gì nhưng lại không nghĩ thấy mùi khó chịu nào trên người cậu ta, rất sạch sẽ, không giống mùi mồ hôi vẫn luôn thoang thoảng trên người những đứa con trai khác. Chẳng lẽ cậu ta đều tắm hằng ngày sao? Liễu Sao thấy vạt áo cậu ta khép hờ, cô bé không nín nổi tò mò len lén dịch sát vào người. Có tiếng cười trầm thấp truyền xuống từ đỉnh đầu. “Muội nên ngủ đi, Liễu Sao nhi.” Bị cậu ta phát hiện, khuôn mặt Liễu Sao nóng bừng cả lên, cô bé vội vã tỏ vẻ không nghe thấy gì, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Một đêm an lành không mộng mị, đây là giấc ngủ yên ổn nhất trong mấy tháng qua của Liễu Sao, thân thể được bao quanh bởi luồng hơi ấm lạ lùng, cảm giác khó chịu dần dần giảm bớt... “Lam Sát nói đúng, sinh mệnh con người quả rất yếu ớt.” Trong giấc ngủ mơ màng, cô bé nghe thấy có tiếng nói chuyện loáng thoáng bên tai, giọng nói kia trầm thấp, thật huyền bí mê hoặc, hình như ẩn chứa cả nụ cười, dù chuyện đã qua khoảng một hai năm, nhưng Liễu Sao vẫn nhận ra được, cô bé giật mình tỉnh giấc. Thân thể không toát mồ hôi, vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, suy nghĩ cũng tỉnh táo chưa từng có từ trước đến nay. Là hần! Hần đến đây! Trong lòng hoảng sợ, Liễu Sao sắp mở miệng kêu lên, nhưng trong giây phút này, tất cả niềm vui sướng đều biến thành tức giận và ảm ức. Hần đã bỏ rơi bé từ lâu, khi bé đau khổ cầu cứu, hần lại khoanh tay đứng nhìn, lúc bé chịu đói chịu khổ hần cũng chưa từng đến thăm bé, giờ lại mò tới đây tìm bé làm gì! Không thèm để ý đến hần! Liễu Sao giận dữ vội nhắm chặt mắt lại, nhưng đúng lúc này, âm thanh bên cạnh đột nhiên biến mất. Hần lại bỏ đi sao? Liễu Sao cuống cuống mở mắt, thật bất ngờ trước mắt ngoại trừ luồng sáng màu tím âm u sâu thẳm thẳm ra, đến cuối cùng cô bé cũng không nhìn thấy thứ gì khác, vầng sáng kia tựa như ảo ảnh, lộng lẫy, huyền bí, chẳng biết đã dẫn dắt ý thức của bé đi đến nơi nào... Liễu Sao dần dần mất đi ý thức, nhắm lại một lần nữa. Dưới ánh trăng sáng trong, chiếc áo choàng

đen đứng đó không chút lay động, tựa như tảng đá lớn đứng sừng sững trên vách núi. “Tên Tiên nhân vừa rồi, chủ nhân, người nhận ra hần à.” Giọng nói ồm ồm cổ đờ thấp xuống. “Hậu nhân của người quen cũ.” Hần thở dài: “Nhận ra thì đã sao, không nhận ra thì thế nào, cuộc sống bất tận, càng nhớ rõ mọi thứ, chỉ càng tăng thêm xúc động bùi ngùi.” “Thuộc hạ rất thích nghe người bùi ngùi xúc động.” “Thôi được, cũng qua vạn năm rồi, có lẽ sự bùi ngùi đau thương của ta gói gọn trong hai câu là đủ nhỉ. Lạc Âm Phạm vốn đã là thiên tiên rất gần với thần, sẽ nhanh chóng thăng cấp, chỉ tiếc là aiiii...” “Không còn nữa?” “Không, hết rồi.” “Thuộc hạ nghĩ người còn có thể thương cảm một vài cái khác, ví dụ như thê tử của hần, người từng là Hoàng hậu trên danh nghĩa của người.” “Lam Sát, người không nên tàn nhẫn như vậy, nữ lòng nào nhắc tới chuyện khiến trái tim ta tan nát.” “Người... có tim ư?” Cơn gió sớm mai chợt ủa tới, tiếng chim hót lạnh lớt xa xăm, lúc này là buổi bình minh, vài giọt nắng trên trời xuyên qua kẽ lá tinh nghịch buông mình rơi xuống mặt đất, cảnh vật trong rừng dần dần trở nên rõ ràng hơn. Liễu Sao giật mình tỉnh giấc bởi tiếng còi quen tai, cô bé theo thói quen muốn bật dậy, phát hiện dưới thân mình có người, trước tiên cô bé bị dọa hoảng sợ, chờ khi thấy rõ người kia là ai, cô bé lập tức nuốt lại tiếng thét sợ hãi. Lục Ly vẫn đang ngủ, đầu hơi cúi thấp, mái tóc dài rối tung, khuôn mặt dưới ánh bình minh trắng trẻo lạnh lẽo như ngọc. Liễu Sao hơi hoảng hốt, cho đến khi tiếng còi lạnh lạnh lại vang lên lần nữa, cô bé mới hoàn hồn, vội vàng đẩy cậu ta: “Lục Ly, tỉnh dậy nhanh, Phương Vệ Trường đang gọi chúng ta.” Gần như đúng lúc đó, Lục Ly mở choàng mắt ra. Nhìn vào đôi mắt tím biếc kia, khoảnh khắc đó Liễu Sao bỗng rút tay về, bất chợt thấy cực kỳ lúng túng. Liễu Sao vội vàng dời tầm mắt, nhanh chóng nhảy ra khỏi lòng cậu ta, không kiên nhẫn giục: “Nhanh lên, người muốn đến trễ để bị đánh à!” Lục Ly thông thả đứng dậy, phui phui y phục, sau đó tùy tiện buộc mái tóc dài lại: “Đi thôi.” Khởi bệnh trong một đêm, Liễu Sao tinh thần phơi phới, chạy theo cậu ta xuống núi. Đêm qua là nằm mơ phải không? Cô bé nghe thấy giọng nói của Nguyệt, cũng chỉ có hần mới đủ năng lực chữa khỏi bệnh nhanh như thế. Nếu hần đã đến, sao lại không gọi bé dậy. Liễu Sao càng nghĩ càng nghi ngờ, nén không được cô bé hỏi: “Lục Ly, tối qua người có nghe thấy gì không?” Lục Ly hỏi lại: “Nghe gì cơ?” Cậu ta không nghe thấy sao? Liễu Sao hơi thất vọng, nhưng cũng không cam lòng hỏi lại: “Sao người lại không hỏi bệnh của ta nữa?” Lục Ly cười rộ lên: “Không phải muội đã khỏi rồi sao.” Liễu Sao ghen hòng, càng nhìn cái bản mặt kia càng tức tối. Cô bé hừ lớn một tiếng, nhanh chân chạy đi trước. Sau đêm đó, giọng nói trong ký ức cũng không thấy xuất hiện nữa, Liễu Sao đành phải dốc sức tập trung vào đợt huấn luyện. Cô bé nhanh chóng phát hiện một chuyện kỳ diệu ... cô bé ngưng tụ linh khí dễ dàng hơn người khác nhiều lắm. Lúc đầu cô bé chỉ nghi ngờ, sau này càng luyện tập Liễu Sao càng xác định chuyện đó là thật. Nhưng cô bé không như bình thường, khoe khoang chuyện này, mà lại lén lút giữ kín bí mật. Sau khi nắm được phương pháp ngưng khí, Phương Vệ Trường bắt đầu dạy Võ kỹ cho bọn trẻ, mặc dù Liễu Sao kém hơn Bạch Phượng nhiều, nhưng cũng ở tầm tầm giữa đám trẻ. Hơn nữa với cô bé mà nói thắng hay bại cũng không có ảnh hưởng gì nhiều, dù sao cũng đã có Lục Ly, nhưng dù sao cô bé cũng phải giành giật thắng lợi với đám trẻ một phen, cố gắng tự giành lấy thức ăn. Ba tháng nữa lại trôi qua, bên đài tỷ thí, Liễu Sao và Bạch Phượng trừng mắt nhìn nhau. Thường ngày hai cô bé đã bắt hòa, Bạch Phượng cực kỳ ghét Liễu Sao, Liễu Sao cũng chẳng phục Bạch Phượng. Lần này rút thăm tỉ thí họ lại cùng một nhóm, cả hai đều tỏ vẻ thù địch cao nhất. Xuất thân của Bạch Phượng vốn bản hàn, chịu nhiều khổ cực, nhưng tư chất thiên phú không tệ, ở nhóm đầu võ kỹ, vượt xa mọi người, nhận thấy Liễu Sao không bì kịp mình, Bạch Phượng khinh thường hừ một tiếng: “Ta khuyên người tự nhận thua đi.” Liễu Sao cố tình nhướng mày, đáp lại: “Ta có thua, Lục Ly cũng không để ta đói, người cứ tự lo ành trước đi!” Bạch Phượng thấp giọng mắng Liễu Sao: “Người như người không xứng!” “Thế thì sao, hần ta cứ nghe ta đó, ai mà không biết người thích hần ta hử, đáng tiếc hần ta không thêm để ý loại ma lem xấu như người!” “Người!” Bạch Phượng đương nhiên không xấu, chẳng qua vóc dáng cao hơn các cô bé đồng lứa một chút, màu da khỏe khoắn, có chút khí phách, không giống Liễu Sao trắng trẻo xinh đẹp. Liễu Sao nói vậy đương nhiên muốn làm Bạch Phượng tức giận. Liễu Sao thấy Bạch Phượng hai mắt bốc lửa, cô bé vênh mặt lớn tiếng kêu: “Lục Ly! Lục Ly!” Lục Ly vốn ngồi trên bãi cỏ nói chuyện với người khác, cậu ta nghe Liễu Sao gọi liền ngoảnh lại nhìn cô bé. Liễu Sao liếc nhìn Bạch Phượng một cái, cô bé ngồi xổm xuống xoa xoa chân: “Hình như ta bị tẹo chân rồi. Lục Ly nhìn cô bé vài lượt: “Chân muội không sao cả.” Liễu Sao thầm nghĩ không ổn rồi, lại bày ra bộ dạng đáng thương: “Ai nói không sao chứ, ai da đau quá!” Lục Ly chạy lại: “Sao lại thế? Để ta xem xem.” Liễu Sao thấy cậu ta muốn xem, cô bé vội vàng đứng dậy ôm cánh tay cậu ta: “Không cần nữa, giờ khỏi rồi.” Lục Ly như cười như không nhìn cô bé: “Có phải không đó.” Không hiểu sao Liễu Sao bỗng cảm thấy chột dạ, buông cậu ta ra, cô bé lại nhìn sang Bạch Phượng, khuôn mặt kia quả nhiên biến thành xanh mét như bé trông đợi. Đạt được mục đích, Liễu Sao dời tầm mắt, càng lộ thêm vẻ đắc ý. Trận tỷ thí trên đài kết thúc, một cậu con trai bị thương bị kéo xuống. Liễu Sao và Bạch Phượng nhảy lên đài, không nói lời

thừa, cả hai lập tức ra tay. Cần đào tạo là sát thủ chứ không phải đồ đệ, những gì Phương Vệ Trường dạy đều là những sát chiêu cực kỳ tàn nhẫn trong Võ đạo, toàn là một đòn mất mạng hoặc là đồng quy vu tận. Bọn trẻ chỉ vừa bắt đầu học, khó có thể không chế chiêu thức, quá trình tỷ thí cực kỳ mạo hiểm. Đến giờ đã có hai đứa trẻ chết vì đối phương không khống chế được sức mạnh mà lỡ tay. Liễu Sao không dám lơ là, cô bé biết Võ kỹ của mình không theo kịp Bạch Phượng, khả năng ngưng khí nhanh chính là ưu thế duy nhất của mình. Giờ cô bé đã thông thạo hơn, ưu thế này càng lúc càng rõ ràng, nhanh chóng ngưng khí có được linh khí dồi dào không chế võ kỹ, cô bé xuất chiêu tất nhiên có sức mạnh gấp bội. Bởi vậy ngay từ đầu Liễu Sao đã quyết định ra tay trước là kẻ mạnh, dùng các thế tấn công bao vây Bạch Phượng, phải khiến Bạch Phượng không kịp trở tay. Bạch Phượng chỉ cười lạnh, tránh né là chủ yếu, ngẫu nhiên cũng xuất chiêu tấn công. Ngưng khí nhanh thì thế nào chứ, sức lực con người là hữu hạn, đến cuối cùng dùng hết là xong xuôi. Những chiêu thức Liễu Sao học được không nhiều, nhanh chóng dùng hết, đành phải lặp lại từ đầu. Việc này giống như cho đối thủ cơ hội, một chiêu thức tung ra càng nhiều lần, càng dễ để đối phương bắt được nhược điểm, huống hồ gì những chiêu thức của Liễu Sao cũng không cao siêu cho lắm. Quả nhiên, sau khi Liễu Sao lặp lại chiêu thức lần thứ ba, Bạch Phượng đã bắt đầu đánh trả, từng chiêu từng thức đều nhắm vào sơ hở. Dưới thế tấn công sắc bén của đối thủ, Liễu Sao luống cuống tay chân, ước chừng sau hai mươi hiệp, những người tinh tường đều nhận ra Liễu Sao có dấu hiệu không đủ sức chống cự. Ngược lại Liễu Sao hình như không thấy vậy, thấp giọng mắng: “Phì, còn muốn ta nhận thua sao, mới chỉ vài hiệp thôi, để xem Lục Ly có cười khinh bỉ người không?” “Còn dám mạnh miệng hả!” Liên tiếp bị khiêu khích, rốt cuộc Bạch Phượng cũng mất hết kiên nhẫn, trong đáy mắt hiện lên vẻ hiểm ác, cơn giận cổ sức kiềm chế trào thẳng lên. Bạch Phượng không nói tiếng nào lách mình tới trước mặt Liễu Sao, đối chưởng thành trào, tung ra chiêu thức sở trường lợi hại nhất của mình. (*) Chưởng là chiêu thức năm ngón tay khép, thẳng một mạch với lòng bàn tay lại rồi tung ra đánh thẳng vào đối phương; còn trào là dạng năm ngón tay co lại giống kiểu móng vuốt của loài chim khi tóm lấy con mồi. Ai hay coi phim kiếm hiệp thì không lạ gì.

Lục Ly bảo vệ nó, Thế tử quan tâm nó, chẳng phải là vì khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo của nó? Để xem nó biến thành kẻ xấu xí, còn ai thèm quan tâm tới nó! Bạch Phượng xưa nay siêng năng chăm chỉ tập luyện, tung ra tuyệt chiêu, uy lực không thể khinh thường. Liễu Sao thấy thế cũng không tránh né, ngược lại còn nở nụ cười kỳ dị, ngẩng mặt nghênh đón! Đứng vào khoảnh khắc Bạch Phượng tự mình đã thành công, quanh thân Liễu Sao đột nhiên tỏa ra một tầng sóng khí nửa trong nửa đục! Lớp sóng khí kia tuy không đủ vững chắc, thậm chí còn hơi mỏng manh, nhưng Bạch Phượng phát hiện, sức lực mình tung ra như đánh vào trong nước, bị lực đẩy của nước cản lại, càng khó đánh về phía trước hơn. Trong phút chốc, sóng khí biến mất. Thời cơ đã trôi qua, Liễu Sao dựa vào vòng phòng tuyến đón lấy một chưởng, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, Liễu Sao lập tức co tay thành quyền dốc toàn lực đánh tới! Trước khi lên đài tỷ thí cô bé cố ý tiếp cận Lục Ly, chọc giận Bạch Phượng, sau đó lại liên tục khiêu khích, chính là chờ giờ phút này. Bạch Phượng hoảng sợ, đến lúc hoàn hồn lại, khoảng cách giữa hai người quá gần, không kịp né tránh. Trong phút chốc Bạch Phượng thấy bụng đau buốt, thân thể bị đánh bật ra ngoài, dừng lại bên đài cao, suýt chút nữa là ngã xuống đài. Cũng vì Liễu Sao xuống tay không đủ tàn nhẫn, nếu không chắc chắn đã lấy mạng Bạch Phượng. Thành công rồi! Liễu Sao không màng tới nội tức hỗn loạn trong thân thể, cất tiếng cười to: “Người có nhận thua không?” Bạch Phượng mặt trắng như tờ giấy quỳ rạp trên đất, giống như chợt hiểu ra cái gì, vừa sợ vừa giận chỉ thẳng Liễu Sao: “Người dám học Ngự thuật! Chiêu thức võ công còn chưa học xong lại dám đi học Ngự thuật!” Võ đạo được tạo thành từ “Võ” và “Thuật”, bày trận pháp chính là một dạng của “Thuật”, so với “Võ” thì “Thuật” rõ ràng cao hơn một bậc, có thể phụ trợ các chiêu thức tấn công tạo nên tổn thương lớn hơn, cũng có tác dụng phòng ngự nhất định, cũng giống như Liễu Sao mới dùng thuật “Đầu thủy” lúc này. “Thuật” đòi hỏi rất cao sức ngưng tụ linh khí, mà ngưng khí nhanh lại là sở trường của Liễu Sao, đây chính là ưu thế bẩm sinh, những người bình thường vừa mới bắt đầu tu luyện có muốn tu “Thuật” trước cũng không thể được. Liễu Sao tự hiểu được cách mình luyện võ không giống người khác, sau khi phát hiện được điều đó cô bé ngay tức khắc nhanh chóng lợi dụng, nên mới khiến Bạch Phượng bất ngờ thất bại. Thấy Phương Vệ Trường không phản ứng gì, Liễu Sao biết Bạch Phượng không thể tố cáo, cô bé hả hê quay lại: “Ta học cái gì trước, không liên quan tới người!” Bạch Phượng cố nhịn đau, xoay người muốn đứng dậy. Làm sao Liễu Sao để Bạch Phượng đứng dậy, cô bé chạy tới giẫm mạnh giữ chặt Bạch Phượng. Bạch Phượng giãy giụa không được, cắn răng nói: “Liễu Sao, người nhớ kỹ cho ta!” Liễu Sao không cam lòng yếu thế: “Ai sợ người chứ!” Hai người giằng co trên đài cao, Bạch Phượng nhất quyết không chịu nhận thua, Liễu Sao đang tính phải làm sao để Bạch Phượng chịu chút đau đớn, Lục Ly bên dưới đài nhìn một lúc lâu bỗng nhiên mở miệng: “Đủ rồi, Liễu Sao

nhì.” Bạch Phượng lập tức quay đầu nhìn Lục Ly với vẻ biết ơn. Liễu Sao tức muốn nổ tung. Cậu ta biết rõ Bạch Phượng bất hòa với mình, lại còn cầu xin giúp! E ngại Lục Ly, ngày thường Bạch Phượng không đánh Liễu Sao trước mặt mọi người, nhưng sau lưng lại dần dần đâm con gái cô lập Liễu Sao, những trò xấu vặt vãnh thì không thể tránh khỏi, ví dụ như vô ý đụng trúng Liễu Sao, khi thực hiện nhiệm vụ thì hợp nhau chen ép Liễu Sao, thừa dịp Liễu Sao ngủ đập tay cô bé... Mấy vụ ngậm bồ hòn làm ngọt Liễu Sao gặp rất nhiều, lửa giận đã âm ỉ bùng cháy từ lâu. Giờ phút này Lục Ly nói thể chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, cô bé lập tức không do dự, giơ chân giẫm thật mạnh lên mu bàn tay Bạch Phượng. Bạch Phượng đau khẽ kêu một tiếng. Lục Ly khẽ thở dài, biết điều không thêm nhắc nhở nữa, cậu chỉ âm thầm nhứ đôi mày đẹp để lại, tỏ vẻ cậu ta không đồng ý. Liễu Sao liếc mắt nhìn qua, càng tức giận, đang muốn tiếp tục trả thù Bạch Phượng, chẳng ngờ cô bé bỗng không còn hứng thú nữa. Trong lúc bực bội, cuối cùng cô bé muốn dõn chân ra, tính đá Bạch Phượng rớt xuống đài. “Liễu sao nhi! Liễu sao nhi!” Có người gọi cô bé. Liễu Sao nghe giọng nói quen thuộc kia, cô bé nghiêng mặt qua nhìn, người tới quả là Tô Tín. Hôm nay cậu mặc một chiếc áo choàng màu lam đơn giản, vạt áo trắng như tuyết, trên vạt áo thêu những hoa văn tinh xảo, tôn lên dung mạo ôn hòa, ấm áp, tựa người trong tranh bước ra. Không hiểu sao, Liễu Sao bắt đầu luống cuống, ở trước mặt cậu ta, cô bé không muốn lộ ra dáng vẻ hung dữ chút nào. Trong lúc do dự, Bạch Phượng bật nhảy lên, bay lên không trung đá Liễu Sao! Phát hiện ra tình hình, Liễu Sao gần như không kịp suy nghĩ lách mình tránh né, nhưng do quá gấp rút ruốt cuộc cô bé lại chậm một bước. Vài phải trúng một cước thật mạnh, Liễu Sao đau đớn thét to, thân thể rơi xuống đài. Liễu Sao thua. Tô Tín bị dọa, cuống quýt chạy tới đỡ cô bé dậy: “Muội sao rồi? Ta không để ý...” Cơn đau đớn khó chịu ập xuống vai, Liễu Sao thầm nghĩ thật may mắn, mới vừa rồi cô bé kịp tung thuật “Đấu thủy” ra đối kháng, nếu không e rằng xương vai đã vỡ vụn. Đây là chỗ không bao giờ nói đến công bằng, Liễu Sao dù oán hận cũng chẳng thể nói gì, lại sợ Tô Tín tự trách mình, cô bé đành nén cơn đau đáp: “Vẫn ổn.” Tô Tín hơi tức tối: “Đã là luận võ tỷ thí, sao lại đánh lén chứ?” Bỗng dưng bị quát, sắc mặt Bạch Phượng lúc đỏ lúc trắng, âm thầm siết chặt tay. Sát thủ là công cụ, chỉ cần đạt được mục đích, công bằng chỉ là thứ dư thừa. Tô Tín vốn biết thân phận bọn họ, cũng nhanh chóng hiểu rõ đạo lý đó, không tiếp tục tranh luận nữa. Cậu thấy các đứa trẻ khác đi qua nhận bánh bao ăn, vội hỏi Liễu Sao: “Muội không đến ăn sao?” Liễu Sao nhìn Phương Vệ Trường, khẽ nói: “Ta thua...” “Muội chờ đó.” Tô Tín như hiểu được gì đó, xoay người bỏ đi. Liễu Sao không biết cậu ta đi đâu, đành phải ngồi một mình trên tảng đá. Bọn trẻ trên đài tiếp tục tỷ thí. Tới Lục Ly, không nghi ngờ gì cậu ta nhanh chóng đánh bại đối thủ, Liễu Sao chuyển mắt đi. Bên kia, đám trẻ chiến thắng đến nhận thức ăn, bánh bao trắng tinh to hơn nắm tay, bẻ bánh ra, mùi thịt từng đợt từng đợt len vào khứu giác. Liễu Sao âm thầm nuốt nước miếng, cúi đầu nhìn xuống đất. Không lâu sau, quả nhiên Lục Ly đi đến trước mặt cô bé, đưa một cái bánh bao cho Liễu Sao. Liễu Sao cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không chịu cầm bánh. Cô bé oán hận mình quá yếu đuối, mỗi lần hạ quyết tâm muốn rời khỏi cậu ta, nhưng kết quả cô bé vẫn y lại cậu ta như trước. Lục Ly nói: “Muội đừng giận nữa, ăn đi này.” “Ai nói ta giận chứ?” Liễu Sao hằm hằm nhìn cậu ta. Lục Ly thỏa hiệp: “Được rồi, không phải muội giận.” Liễu Sao nhìn cái điệu bộ này của cậu ta ngược lại càng thêm tức giận, sa sầm mặt nói: “Ta muốn ăn hai cái!” Lục Ly không do dự chút gật gật đầu: “Ừ.” Cơn tức của Liễu Sao không có chỗ trút, sửa lời: “Người cho ta hết!” Lục Ly hơi khó xử: “Vậy không được đâu.” Thật ra Liễu Sao cũng không có ý muốn cậu ta đưa hết bánh ỉnh, nhưng nghe Lục Ly trả lời vậy, cô bé rất bất mãn, đang muốn cãi lại, sau lưng cô bé vang lên tiếng bước chân kèm theo một mùi thơm hấp dẫn. Mùi thơm này đã từ rất lâu rồi, ngày xưa cô bé vẫn thường hay ngửi được. Liễu Sao chợt ngoảnh mặt lại nhìn. Trên bàn bày tám miếng bánh điểm tâm, lớp ngoài trong vắt lung linh nhìn thấu vào trong, bánh được làm theo hình dáng tám loại hoa, thơm thơm mềm mềm, là loại bánh cô bé thích ăn nhất! “Bánh hoa thủy tinh.” Tô Tín đã sớm nhìn ra Liễu Sao không phải người có xuất thân nghèo khổ, nếu không sao cô bé có thể nhận ra cái này! Tô Tín mỉm cười, đưa chiếc bánh ngọt qua, bỗng nhiên cậu bé thấy Lục Ly đưa chiếc bánh bao đứng bên cạnh: “Cái này...” Liễu Sao không chút do dự đón lấy chiếc bánh ngọt thủy tinh, đẩy tay Lục Ly ra: “Ai thèm đồ ăn của người!” Cái bánh bao rơi xuống đất. “Hơi quá đáng đó!” “Lục Ly đối xử tốt với nó thế, vậy mà giờ nó chỉ chăm chăm lấy lòng Thế tử, nó là loại người như thế đấy!” Đừng nói ánh mắt đám Bạch Phượng như muốn giết người, đến cả Tô Tín cũng không nhẫn nhịn được lên tiếng trách: “Liễu Sao nhi, cậu ta có lòng tốt.” “Ta...” Liễu Sao có miệng cũng khó trả lời, vừa hối hận lại vừa âm ỉ, chẳng qua cô bé nhất thời giận dữ, bất cần nên mạnh tay chút thôi. Lục Ly không nói, cũng không tức giận, xoay người rời đi. Tiếng xì xầm xung quanh càng lớn hơn, đám con gái đều tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa. Bị Liễu Sao đối xử quá đáng như vậy, nhất định Lục Ly sẽ không thêm quan tâm tới nó nữa! Một cậu bé lặng lẽ chạy tới nhặt chiếc bánh bao lên. Bỗng nhiên Liễu Sao giật dử, đá văng cậu ta ra, giật lấy bánh bao: “Ai cho người

chứ!” Tô Tín ở bên cạnh, cậu bé không dám cướp, xám mặt bỏ đi. Liễu Sao xem như không có chuyện gì nhét bánh bao vào lòng, sau đó kiêu ngạo liếc mắt nhìn mọi người một lượt, quay ngược lại nói với Tô Tín: “Chúng ta đi thôi.” Được Phương Vệ Trường chấp thuận, Liễu Sao hiếm khi được tự do. Bên bờ suối hai đứa trẻ sóng vai ngồi trên tảng đá lớn, ngắm nhìn dòng suối chảy róc rách trước mặt. Liễu Sao có chút bất mãn, bánh thủy tinh ăn cũng không có mùi vị ngọt ngào như trước, bàn tay cô bé thỉnh thoảng lại chạm vào chiếc bánh bao vừa lạnh vừa cứng nằm trong lòng. “Vết thương của muội còn đau không?” Tô Tín lấy chiếc bình ngọc nhỏ ra: “Ta có bình thuốc này, là hoàng cung ban thưởng, rất có ích.” Cậu bé nhắc nhở, Liễu Sao cũng thấy vai trái đau đớn, vội vàng muốn cởi áo ra xem, nhưng tay bị chặn lại. Tô Tín đỏ mặt không nói tiếng nào, chỉ cầm tay cô bé không buông. Tuy tuổi hai đứa trẻ không lớn, nhưng với thân phận của Tô Tín, và Liễu Sao từng là tiểu thư con nhà giàu, cả hai đều được dạy dỗ từ nhỏ nên vẫn có hiểu biết. Liễu Sao tỉnh ngộ, vội vàng đẩy tay cậu bé ra, mặt dần dần nóng lên. Một lúc lâu sau, Tô Tín mới nhẹ giọng nói: “Vừa rồi ta biết muội không cố ý.” “Thật à?” Liễu Sao ngẩng phắt mặt lên, cậu ấy nhận ra! Tô Tín gật đầu, bỗng nghiêm mặt nói: “Nhưng ta sợ muội sẽ thay đổi, những người có thể sống sót qua tay Phương thúc thúc đều sẽ thay đổi...” Cậu bé cắn cắn môi, hạ quyết tâm: “Ta sẽ bảo Phương thúc thúc thả muội ra thôi!” Liễu Sao rùng mình một cái, liên tục lắc đầu: “Không, không cần đâu, ta không muốn ra ngoài.” Tô Tín cầu xin, Phương Vệ Trường trước mặt thì đồng ý, sau lưng sẽ thẳng tay đánh chết! “Muội không muốn đi hả?” Tô Tín kinh ngạc, cậu bé vốn nghĩ cô bé sẽ rất vui mừng cảm động. “Ta... không đi đâu.” Liễu Sao dối lòng trả lời. Sao cô bé lại không muốn rời khỏi đó chứ? Nhưng Tô Tín vốn không biết những chuyện đã xảy ra sau lưng cậu ấy. Tô Tín thất vọng: “Muội thật sự thích ở chỗ này sao?” “Đúng vậy.” Liễu Sao miễn cưỡng nở nụ cười: “Có huynh ở đây mà, huynh có thể thường xuyên tới tìm ta chơi đùa mà.” Có cậu ta ở đây, có lẽ cô bé sẽ bớt chịu khổ một chút. Tô Tín lộ vẻ mặt áy náy: “Nhưng ta phải đi rồi.” Liễu Sao kinh ngạc hỏi: “Huynh đi đâu chứ?” Tô Tín đáp: “Ta muốn gia nhập Tiên môn.” Liễu Sao khó hiểu: “Cha huynh... Hầu gia không phải người trong Võ đạo ư!” “Ta chưa bao giờ muốn vào Võ đạo.” Tô Tín nhẹ giọng nói: “Năm đó sau Thiên phạt, yêu ma lên vào nhân gian làm loạn, Tiên môn thế yếu không đủ sức bảo vệ. Võ tôn sáng lập nên Võ đạo, vốn là dạy con người tự bảo vệ mình. Nhưng lòng người khó dò, bị lòng tham của bản thân khống chế, ai ai cũng muốn dùng Võ kỹ trục lợi, ý mạnh hiếp yếu, tự giết lẫn nhau. Võ đạo đã suy đồi đến mức không chấp nhận nổi, người ngoài ai không oán hận chứ.” Liễu Sao cũng không hiểu hết, chỉ cảm thấy nó rất có lý lẽ, rất thâm sâu. Cô bé vốn đã không có thiện cảm với Võ đạo từ lâu, cũng hòa theo một tiếng “Đúng”, rồi lại hỏi: “Hầu gia đồng ý chưa?” Tô Tín gật đầu. Cách làm việc của Võ Dương Hầu vô cùng tàn nhẫn, nhưng lại vô vàn thương yêu con trai. Với ý mà nói, đứa con trai yêu quý nhập võ đạo chưa chắc đã là chuyện tốt. Mấy năm nay y gây thù oán vô số, con người cũng đến lúc phải già đi. Tính tình con trai lại hiền lành dễ mềm lòng, e rằng không thể đối phó với kẻ thù. Chỉ bằng cho nó gia nhập Tiên môn, tránh khỏi kiếp nạn này, tương lai lại kết thông gia với Tiên môn cũng xem như giữ lại chút huyết thống của Tô gia, hưởng hồ gì hai chữ “trường sinh”, người đời bảo không mong muốn là giả. Võ Dương Hầu hiểu căn cốt mình không tốt, đời này không có duyên với Tiên đạo, căn cốt đứa con trai yêu quý lại cô cùng phù hợp, có cơ hội rất lớn. Liễu Sao lo lắng: “Vậy Tiên môn sẽ thu nhận huynh sao?” Tô Tín mỉm cười, niềm vui sướng xóa như đi nổi u buồn trên đôi mi: “Phụ Hầu đã nhận được thư trả lời của Thương cung chủ núi Thanh Hoa, Thương cung chủ đã đồng ý nhận ta.” Liễu Sao giật mình. Hèn gì Võ Dương Hầu lại khách sáo với vị Tiên trưởng đến hỏi tội như vậy, hóa ra y muốn chuẩn bị cho con trai mình gia nhập Tiên môn. Liễu Sao đã nghe kể về Tiên môn từ lâu. Lúc trước nó là câu chuyện vô cùng xa xôi với cô bé, Liễu Sao biết được Tiên môn là từ vô số câu chuyện kể xa xưa. Phái Nam Hoa, Thanh Hoa cung, các vị Tiên trưởng ngự kiếm phi hành, trường sinh bất tử, họ trăm yêu trừ ma, bảo vệ chúng sinh, được người đời vô cùng tôn kính... Cô bé chợt nhớ đến phong thái vị Tiên trưởng đêm đó, có muốn ngược nhìn cũng nhìn không tới. Cô bé cực kỳ trông mong, muốn người đó có thể mang bé đi theo! Liễu Sao ngẩn ngơ nhìn bầu trời soi mình trong đáy nước, giọng nói có phần mệt mỏi: “Vậy thì tốt rồi.” “Hôm nay ta riêng đến đây để nói lời tạm biệt với muội.” Tô Tín do dự một lúc: “Khi nào rảnh, ta sẽ quay về thăm muội.” Liễu Sao ngoan ngoãn gật đầu. “Muội cảm thuốc này đi.” Tô Tín đặt bình thuốc vào tay cô bé, trong đáy mắt có sự dỗi dành, có lo lắng, có khó chịu, nhưng cũng không che giấu được quyết tâm của mình. Sau đó cậu bé đứng lên bỏ đi mất. Liễu Sao nhìn theo bóng dáng Tô Tín, hơi ấm của cậu bé vẫn còn vương vấn trên bình thuốc, lòng cô bé rất buồn bã mất mát.

7. Q.1 - Chương 7: Khúc Yêu Ca Mê Hoặc Nhân Thế

Luồng gió xuân lại lần nữa tràn ngập đất trời, ngày xuân dạo bước thong dong, ngọn gió ulla qua khắp thành như mưa như sương. Trong sân viện nằm trong góc kín đáo, hai cô gái đang đứng giăng co. Cô gái bên trái khoác y phục vàng, da trắng như tuyết, vóc dáng xinh đẹp quyến rũ, đôi mắt hạnh ẩn chứa sắc xuân tươi đẹp. Cô gái bên phải mặc chiếc áo hồng rất bắt mắt, dáng người cao cao, màu da hơi ngăm, đôi lông mày khí phách, dáng người nở nang mang một vẻ dụ hoặc khác.

Cô gái áo vàng giả vờ thờ dãi: “Dù tỷ có y phục đẹp, hấn cũng không thèm liếc nhìn tỷ thêm một cái nào đâu, ta khuyên tỷ đừng lãng phí tâm sức nữa.” “Ta cũng khuyên người biết thân biết phận, đừng mong chọc giận ta.” Cô gái áo hồng cười lạnh. “Bạch Phượng tỷ hiểu lầm rồi, ta nói thật đó, tỷ đen như vậy thật sự không hợp với màu đỏ đâu.” “Nhưng dù sao ta vẫn mạnh hơn hấn ai kia, không có Lục Ly lập tức trở thành rác rưởi.” “Đúng vậy, nhưng mà hấn lại thích ta thế đấy.” Liễu Sao xem như không có chuyện gì vỗ hai tay xuống: “Bạch Phượng tỷ xuất sắc lợi hại như vậy, nhưng tiếc là hấn cứ khăng khăng không thèm, quả khiến người ta bất đắc dĩ mà.” Bạch Phượng đỏ mặt quát: “Liễu Sao! Ta với huynh ấy là bạn bè, cấm người có ý nghĩ ghê tởm như vậy!” Bạn bè ư? Liễu Sao xì một tiếng, liếc nhìn cánh cửa luôn đóng chặt kia: “Tỷ nói xem, hấn thấy chúng ta thì sẽ gọi ai trước đây?” Lời này vừa dứt, đám nam nữ trẻ tuổi xung quanh lập tức thấp giọng xì xào. “Cứ thử chẳng phải sẽ biết sao!” “Đúng đó, gọi Lục Ly ra đi!” Qua năm năm huấn luyện khắc khổ, họ đều là những người may mắn còn sống sót qua cuộc cạnh tranh. Hai năm trước bọn họ bắt đầu nhận nhiệm vụ, Võ Dương Hầu bí mật sắp xếp bọn họ ở tại Yên thành, thân phận đã khác hành động của bọn họ cũng tự do hơn rất nhiều. Nam nữ trưởng thành, tâm tư cũng bắt đầu thay đổi. Bạch Phượng tu tập luôn chăm chỉ khắc khổ, Võ kỹ hơn người, dung mạo không tệ, rất có duyên với người khác phái. Nhưng chuyện nàng thích Lục Ly gần như hoàn toàn công khai, nhưng ở giữa lại có Liễu Sao cản trở. Mâu thuẫn giữa hai cô gái càng ngày càng lớn, hôm nay không may hai người lại chạm mặt nhau, Liễu Sao châm chọc vài lời, hai cô gái bắt đầu đối đầu nhau. Liễu Sao nhún mày: “Ta không có ý kiến, chỉ sợ Bạch Phượng tỷ không đánh cược.” Nàng khiêu khích như thế, Bạch Phượng không còn đường lui, cắn răng nói: “Cược thì cược!” “Cấm các người lên tiếng, để ta kêu, thế mới công bằng.” Một cô gái tên Khương Vân đi đến bậc thềm, cao giọng kêu: “Lục Ly sư huynh! Lục Ly sư huynh!” Trong khoảnh khắc cả viện trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng đóng kín, chờ xem trò hay. Trong giây lát, cửa mở ra. Đôi mắt tím càng thêm lấp lánh, trong veo hơn cả thủy tinh, dường như nó luôn tỏa ra những tia sáng nhàn nhạt, như sao như trăng. Gương mặt tái nhợt, ngũ quan tinh tế thật hoàn mỹ, mái tóc dài đen nhánh được kết trên đỉnh đầu bằng một cây trâm bạc đơn giản, phần đuôi tóc lưa thưa buông rũ qua vai xuống tận thắt lưng, dày và suôn mượt, tựa như một thác nước. Chiếc áo choàng dài màu đen mang đến cho người ta cảm giác nặng nề buông rũ xuống, như ngăn cách hấn với ánh dương của thế giới bên ngoài. Ánh sáng trong phòng không tốt lắm, hấn đứng giữa cánh cửa ra vào, sau lưng là một không gian tối tăm vắng lặng. Trên cổ tay chiếc áo bào thêu những hoa văn đơn giản bằng tơ vàng chỉ bạc, trong bóng đêm chúng lóe lên những tia sáng mỏng manh. Mọi người vì dễ tiện làm nhiệm vụ, đều mặc y phục gọn nhẹ, độ dài của chiếc áo bào này cực kỳ khác người thường. Hơn nữa hấn lại đang vào độ tuổi nhiệt huyết sôi trào, nhưng hoàn toàn không thể nhận thấy thứ đó trên con người hấn, nếu có cũng chỉ là vẻ trầm ổn hơn xa tuổi tác, thứ khí chất này càng khiến các thiếu nữ thêm say đắm, cũng làm Liễu Sao thêm oán hận, nhìn một lượt ánh mắt nóng bỏng của các thiếu nữ, lòng nàng lập tức bốc lửa. Bạch Phượng lấy lại tinh thần đầu tiên, bước lên trước một bước, muốn khiến hấn chú ý tới mình trước, nhưng đôi tay đang siết chặt lại và sự căng thẳng trong đáy mắt tiết lộ rõ nàng cũng không đủ lòng tin. Liễu Sao thế nào mà không hiểu suy nghĩ của Bạch Phượng, nàng nhanh chân bước lên trước Bạch Phượng, cực kỳ tự tin ngẩng mặt lên. Tầm mắt Lục Ly quả nhiên dừng lại trên người Liễu Sao, hấn gật đầu với nàng. Trong nháy mắt, mọi người gần như đã xác định được kết quả, cũng không có quá nhiều bất ngờ. Ai mà chẳng biết Lục Ly luôn răm rắp vâng lời Liễu Sao, hấn có thể khoan dung vô bờ bến với những yêu cầu vô lý và tính cách tệ hại của Liễu Sao, gần như khó có thể tưởng tượng nổi, thật mất hết thể diện đàn ông. Nếu đổi thành người khác chắc chắn đã bị chê cười, đáng tiếc người này lại là Lục Ly, kẻ được Hầu gia và Phương Vệ Trường cực kỳ coi trọng, không một ai dám đắc tội hấn. Tất cả mọi người đều vểnh tai, chờ hấn lên tiếng. Bạch Phượng kèm lòng không được cắn chặt môi, sắc mặt hơi tái. Thật bất ngờ là Lục Ly lại không gọi Liễu Sao, hấn xoay người sang Khương Vân ở bên cạnh: “Sư muội Khương Vân, là muội gọi ta à?” Không một ai đoán được kết quả này, cả Liễu Sao và Bạch Phượng nhất thời ngẩn ra. Mọi người không dám ồn ào, đều cười trộm không thôi. Khương Vân bị hấn nhìn đỏ mặt, ngơ ngác không biết phải làm sao: “Không... không có chuyện

gì cả, chỉ muốn xem xem Lục sư huynh có ở trong phòng hay không thôi.” Bạch Phượng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu người Lục Ly gọi không phải Liễu Sao thì nàng cũng không xem như thua cuộc. Liễu Sao tự thấy mất mặt, giận dữ gọi: “Lục Ly!” Lục Ly mỉm cười nhìn nàng: “Sao vậy?” Mặt Liễu Sao đỏ ửng, oán hận nói: “Buổi tối ta có việc, huynh đi theo ta!” Lục Ly biết ngay là nàng nhận được nhiệm vụ, cũng không hỏi nhiều, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó tự mình về phòng đóng cửa lại. Sắc mặt Liễu Sao đẹp hơn một chút, nhưng cũng không đắc ý nổi. Vấn đề này dùng cách thức bất ngờ như vậy để kết thúc, không ai dám chê cười. Bạch Phượng không dễ trêu chọc, người chống lưng cho Liễu Sao cũng không dễ dây vào, mở lời đùa cợt e rằng không chỉ không tìm thấy niềm vui, mà ngược lại người chịu thiệt vẫn là mình, nên bọn họ thức thời lảng sang chuyện khác. “Ban ngày ban mặt, Lục sư huynh ở trong phòng làm gì nhỉ?” “Trong phòng lại có người à?” Tiếng cười mang theo âm sắc đặc biệt, các thiếu nữ đều chửi thầm, mà một số người lại đỏ mặt. Những sát thủ giữ mình trong sạch không có mấy ai, nhất là nam tử trẻ tuổi, chỉ cần không bại lộ thân phận, đám Phương Vệ Trường sẽ không can thiệp, thỉnh thoảng còn có thể đưa các cô gái tới như một phần thưởng đặc biệt. Cuộc sống của Lục Ly thoắt nát vốn không phải bí mật gì, trong nhà vẫn thường có phụ nữ, hẳn cũng không từ chối loại phần thưởng đặc biệt này, các nữ sát thủ đều từng được huấn luyện về phương diện này. Mãi đến khi đó Liễu Sao mới hiểu được rốt cuộc bọn họ làm gì trong đó, nàng vừa ghét vừa tức giận. Ai ai cũng biết hần thích nàng, nhưng hần lại làm bậy cùng nữ tử khác, hiển nhiên khiến mọi người chế nhạo nàng! Trong phút chốc, Liễu Sao cảm thấy mọi người đều đang nhìn mình, giống như bị tát một cái thật mạnh, nàng xoay người bỏ đi. Nàng vừa rời khỏi, Phương Vệ Trường và Võ Dương Hầu bỗng xuất hiện bên ngoài cửa viện, Phương Vệ Trường khẽ hừ một tiếng: “Lại đến tìm Lục Ly.” “Mặc kệ đi.” Võ Dương Hầu cười cười xua tay: “Nếu không có lợi lộc thử hỏi ai thật lòng làm việc, một thứ phế phẩm nếu có thể đổi được lòng trung thành của Lục Ly, càng tốt.” Sát thủ chẳng sợ không có khuyết điểm mà chỉ e ngại là không có điểm yếu, bằng không chủ nhân làm sao nắm được bọn họ trong tay chứ? Bọn họ có kẻ yêu tiền, yêu sắc, cũng có kẻ yêu danh vọng, địa vị. Lục Ly chính là loại yêu sắc, nhưng hần lại không ăn cỏ gần hang, điều này khiến Võ Dương Hầu cực kỳ vừa ý. Các chủ nhân thông thường đều muốn thuộc hạ mình cạnh tranh với nhau chứ không phải nảy sinh tình cảm, cũng để tránh xảy ra chuyện phiến hà. Đường nhiên cũng phải loại trừ thứ phế phẩm như Liễu Sao, nàng cũng có vài phần nhan sắc, có thể dùng để lôi kéo kẻ tâm phúc. Phương Vệ Trường nhíu mày: “Nhưng nó cũng không chạm vào nha đầu đó.” “Vậy càng tốt, nó thật sự quan tâm con bé, chỉ cần con bé đó nằm trong tay ta, nó sẽ trở thành công cụ của ta.” Nụ cười của Võ Dương Hầu càng thâm sâu: “Dạy dỗ được một nhân vật hàng đầu như vậy, cũng là công lao của người.” Phương Vệ Trường vội hỏi: “Tất cả đều do Hầu gia tình tường nhìn đúng người, nhiệm vụ ám sát Tông chủ Nam Tông ...” Võ Dương Hầu ngẫm nghĩ: “Việc này không nắm chắc lắm, tạm thời đừng để nó đi.” Việc tu hành của Lục Ly tiến triển cực nhanh, nay đã gần bằng Phương Vệ Trường, hần chưa từng thất bại, Võ Dương Hầu vẫn rất yêu quý nhân tài vất vả đào tạo ra. Nửa đêm khuya khoắt, bầu trời không trăng, trong khu rừng tối tăm, Liễu Sao mặc hắc y, đứng tựa gốc cây chờ đợi. Nhiệm vụ lần này nàng nhận là ám sát Trương Phong Đồ, cao thủ một nhánh khác trong Võ đạo. Đã trễ giờ, Lục Ly vẫn chưa đến, Liễu Sao rất bức bối, đưa chân đá vài viên đá trên mặt đất. Thật ra tu vi của Liễu Sao cũng không tệ, chưa chắc không thể hoàn thành nhiệm vụ một mình, nàng đi đến bước đường này, phần lớn trách nhiệm đều do Lục Ly. Khi nàng giết người trong nhiệm vụ đầu tiên, Liễu Sở đã hoảng sợ ngơ ngác, suýt chút nữa chết dưới đao hộ vệ, cũng may Lục Ly xuất hiện đúng lúc cứu Liễu Sao lúc đó vốn đang lúng túng cuống cuống. Nhiệm vụ thất bại, chẳng khác nào không làm chủ nhân vừa lòng, nhiều lần thất bại hậu quả càng nghiêm trọng. Tính tình Liễu Sao vốn được voi đòi tiên, với yêu cầu của nàng Lục Ly chưa bao giờ từ chối, mà càng thêm dung túng, dần dà tạo thành thói quen ỷ lại của nàng, giờ bảo nàng phải rời bỏ hần thể nào đây? Liễu Sao biết việc này không gạt được Phương Vệ Trường, sợ dĩ bọn họ không can thiệp hoàn toàn là vì Lục Ly. Lục Ly là nhân tài Hầu gia đặc biệt đào tạo, hần thích nàng, đây chính là chỗ dựa duy nhất của nàng. Không có Lục Ly, e rằng nàng đã trở thành lễ vật Võ Dương Hầu tặng cho người khác từ lâu. Trong mắt người khác, hần chiều chuộng nàng, che chở nàng, khiến nhiều người hâm mộ! Nhưng trên đời này làm gì có ai đối tốt với kẻ khác vô điều kiện chứ. Năm đó người kỳ lạ kia dùng ba ngày gạt mất vận mệnh của nàng... Bảo Lục Ly không có mục đích mới là lạ! Mục đích của hần đơn giản là... Liễu Sao bất tri bất giác nghĩ tới chuyện xảy ra lúc sáng, trong đầu không tự chủ hiện lên hình ảnh hần và nữ tử kia. Liễu Sao bức bối nên tay lên thân cây, thật ghê tởm! Đồ xấu xa! Muốn nàng hả? Hần nằm mơ đi! “Liễu Sao nhi?” Có người gọi nàng. Có được tu vi, nhìn vật trong đêm tối không hề khó khăn, Liễu Sao nhận ra đó là Khương Vân, nàng không kiên nhẫn hỏi: “Người tới làm gì?” Khương Vân thân mật kéo tay nàng: “Ta nghe nói người nhận nhiệm vụ, đúng lúc ta đang rảnh nên tới đây xem sao, có lẽ ta có thể giúp được.” Là đến giúp đỡ hay là muốn thừa dịp tiếp cận Lục Ly? Liễu Sao cười lạnh, thản nhiên nói: “Không cần đâu, có Lục Ly

giúp ta rồi.” Khương Vân cũng không thêm để ý vẻ lạnh nhạt của Liễu Sao, nàng ta đưa mắt nhìn xung quanh: “Sao Lục sư huynh vẫn chưa đến vậy? Chẳng lẽ huynh ấy quên rồi sao, ta đi cùng người được chứ?” Liễu Sao không quan tâm tới nàng ta. Khương Vân vẫn không chịu bỏ đi, cố tình tìm chủ đề trò chuyện với nàng. Khoảng một nén hương sau, vẫn không thấy bóng dáng của Lục Ly, sâu trong rừng cây loáng thoáng vẳng ra một tiếng hát kỳ lạ. Liễu Sao chưa bao giờ nghe được giọng hát nào êm tai như vậy, cũng chưa bao giờ gặp mỹ nhân nào có thể hát như thế này. Tiếng ca không buồn không vui, không lời không nhịp, ngay cả khúc đệm cũng không nghe rõ được, nhưng vẫn rung động lòng người như vậy. Tự bản thân tiếng hát đã mang theo sức hút mãnh liệt, nhẹ nhàng như lông vũ, trong veo như dòng suối, mờ mịt như mộng ảo, tuyệt diệu chẳng thể kể thành lời. Tiếng hát vọng vào tai thật khoan khoái dễ chịu, khiến lòng người bỗng bồng bay bổng. Trong rừng núi hoang vu, tiếng ca trong đêm tối vừa thanh tao vừa kỳ dị. Người hát thần bí kia là người, là quỷ hay là hồ ly? Trong khoảnh khắc bàng hoàng, Liễu Sao bỗng nhìn thấy vài người. Cha mẹ đã lâu không gặp đứng ở đằng kia vẫy tay gọi nàng, họ nở nụ cười yêu thương dịu dàng nhất với nàng. Còn có Nguyệt, hẳn vẫn không hề thay đổi, vừa huyền bí vừa tao nhã, đang vươn tay đón chờ nàng bước tới... Bức tranh đẹp đẽ trước mắt bỗng nhiên biến mất, Liễu Sao đột ngột hoàn hồn, trăm ngàn xúc cảm dâng trào trong lòng, nàng cố gắng ngừng suy nghĩ, mở miệng nói: “Ta đi xem Lục Ly có đến không, người muốn đi không?” Khương Vân bên cạnh không hề nhúc nhích, giống như bị bắt mất hồn phách, căn bản không nghe thấy lời nàng. Liễu Sao mất kiên nhẫn đẩy nàng ta: “Khương Vân?” Rốt cuộc Khương Vân cũng có phản ứng, nàng ta hất tay Liễu Sao ra, một mình bước vào rừng cây sâu thẳm thẳm! Tiếng hát kia có vấn đề! Liễu Sao tỉnh ngộ, nhìn hai mắt Khương Vân trống rỗng, thần trí mê muội, vội cao giọng muốn thức tỉnh nàng ta, đến cả “Thu thần thuật” (*) nàng cũng dùng, nhưng vẫn không có tác dụng. Khu rừng đen tối sâu thẳm không thấy điểm cuối, tiếng hát say đắm lòng người mang theo ma lực, dẫn dụ người vào trong. Liễu Sao hoảng hốt, đưa tay cố kéo Khương Vân lại: “Khương Vân! Người tỉnh lại đi, tỉnh lại!” (*) Pháp thuật thu hồi thần trí.

Khương Vân vẫn mất mụ tai điếc, đưa tay đẩy mạnh nàng ra. Liễu Sao không dám đi theo, trực giác mách bảo nàng chuyện này cực kỳ nguy hiểm, nhìn theo bóng dáng Khương Vân dần biến mất, nàng cuống quýt, rối loạn đi qua đi lại, cuối cùng nàng xoay chân muốn chạy về, vừa xoay người liền thấy một bóng đen bước ừ đằng sau gốc cây ra, nàng hoảng sợ xém chút nữa hồn bay phách lạc. “Thiên yêu? Ừm...” “Lục Ly!” Liễu Sao nhận ra người đến, thở phào nhẹ nhõm chỉ phương hướng Khương Vân vừa bỏ đi: “Người nghe đi, khúc hát này thật sự rất quái lạ...” Nàng bỗng dừng lại, bốn phía xung quanh cực kỳ tĩnh lặng, ngay cả tiếng chim cũng không có, tiếng hát huyền ảo kỳ bí kia chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, giống như đó chỉ là ảo giác. “Mới lúc này thật sự có người hát!” Nàng sốt ruột giải thích. Lục Ly “Ừ” một tiếng, vỗ vỗ lưng nàng an ủi, sau đó cũng nhìn về hướng kia, khoe miệng hân hoan lên: “Âm thanh diệu kỳ vui lấp trời, khúc yêu ca mê hoặc nhân thế, xem ra vị đó chính là yêu quân của Ký Thủy tộc. (*)” (*) Ký thủy tộc: dòng tộc sống dựa vào nước, không thể rời xa nước.

“Ký Thủy tộc là cái gì?” Liễu Sao không hiểu rõ lắm. Cũng khó trách, bọn họ là sát thủ, sinh hoạt ngày thường cũng không khác gì người phạm, ngoại trừ chấp hành nhiệm vụ, sự hiểu biết cũng không hơn người khác là bao, huống chi nhân tu cũng thật sự không tham gia vào cuộc tranh đấu trong lục giới. “Lục Ly: “Không có gì, trước hoàn thành nhiệm vụ đã.” Liễu Sao tóm chặt hân: “Nhưng Khương Vân vào đó rồi, phải làm sao đây?” Lục Ly bảo: “Bên trong rất nguy hiểm.” Liễu Sao quả nhiên do dự. Trưởng thành trong hoàn cảnh cá lớn nuốt cá bé, nàng không phải là loại người dễ mềm lòng, kẻ có thể khiến “Thu Thần thuật” mất đi tác dụng, tu vi của đối phương thực khó dò. Ngày thường Khương Vân cũng không đối xử tốt với nàng, thậm chí còn theo phe Bạch Phượng xa lánh nàng, điều này nàng vẫn biết. Một người bạn như vậy thật không đáng mạo hiểm. Lục Ly nhìn rất rõ từng biến hóa nhỏ trên gương mặt nàng, nói: “Đi thôi.” Liễu Sao đi được vài bước, rồi lại túm lấy hân, giọng điệu cũng có chút mất tự nhiên: “Thôi thì chúng ta cứ tới xem đi, đứng ở xa xa nhìn cũng được.” Lục Ly hỏi: “Muội không sợ sao?” Liễu Sao dè dặt nói: “Dù sao... dù sao trong thành cũng có người của chúng ta, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể bắt tín hiệu, có lẽ bọn họ sẽ đến nhanh thôi mà?” Lục Ly cười bảo: “Vậy đến xem đi.” Liễu Sao từng thực hiện nhiệm vụ vài lần, lá gan dù nhỏ thì cũng được vài phần, hơn nữa còn có Lục Ly đi cùng, nàng không còn căng thẳng nữa. Cần thận dùng Kinh Thân thuật (*), cố gắng hết sức thu hết thần khí (**) bản thân, rồi hai người mới lặng lẽ bước vào chỗ sâu trong khu rừng. (*) Kinh thân thuật: thuật làm thân thể nhẹ nhàng, di chuyển không gây ra tiếng động.

(**) Thần khí: Hơi thở của linh hồn, hoặc khí tức của bản thân.

Bản thân có tu vi, đi lại ban đêm hay ban ngày đều không khó khăn gì. Trong rừng cỏ dại mọc lan tràn, càng đi sâu vào trong cây cối càng cao lớn, mặt đất thêm ẩm thấp, trong không khí quần quanh mùi lá cây và thân gỗ mục nát dưới mặt đất. Dần dần, một mùi máu tươi loáng thoáng bay vào mũi. Phát hiện mùi máu càng lúc càng nồng, bỗng chốc Liễu Sao linh cảm có điều chẳng lành, nàng càng siết chặt tay Lục Ly. Liễu Sao đang muốn lên tiếng, đột nhiên Lục Ly dừng bước, Liễu Sao vội vàng nương theo tầm mắt của hắn nhìn qua. Dưới tàng cây trước mặt, có một người đứng thẳng tắp quay mặt về phía này, đôi mắt trống rỗng không chút sắc thái, biểu cảm trên khuôn mặt cực kỳ quái dị. Liễu Sao sợ tới mức để lộ linh lực, suýt chút nữa thét thành tiếng. Khuôn mặt, dáng người, trang phục đó là Khương Vân mà, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc đó, Liễu Sao nhìn thấy trước ngực nàng ta lại xuất hiện một cái lỗ thật to, máu tuôn chảy đầm đìa! Liễu Sao từng nhìn thấy vô số người chết, vốn sẽ không cảm thấy sợ hãi. Nhưng tình cảnh quái dị trước mặt thật sự khiến người ta vô cùng kinh hoàng. Nàng vội vàng dời tầm mắt, cố hết sức ép mình bình tĩnh lại, run giọng hỏi Lục Ly: “Nàng ta chết rồi sao?” Lục Ly gật đầu: “Tim bị khoét mất rồi.” Bị khoét tim? Liễu Sao không kiềm lòng được đưa tay sờ lồng ngực mình, nàng cảm nhận được trái tim đang đập mạnh mẽ trong ngực, mới khẽ khàng thở ra một hơi. Trong hoàn cảnh nào, mới tạo thành một vết thương như vậy chứ? Có phải là người hát thần bí kia gây ra không? Liễu Sao nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng bất giác một màn trong ký ức nhiều năm trước bỗng hiện về. Trong màn đêm tối đen, sau hòn giả sơn lóe lên ánh sáng đỏ, một ‘con dơi đen thùi’ thật to, chiếc mặt nạ rất xấu... còn có ánh sáng lạnh lẽo lẽo lên kia, những chiếc móng tay dài sắc bén như dao! Đoạn đối thoại của Nguyệt và ‘cây sào trúc’ kia, ký ức lần lượt ùa về trong đầu nàng. Liễu Sao giật mình, dường như nàng đang tận mắt nhìn thấy cảnh tượng kia, móng tay sắc bén cắt qua lồng ngực, móc ra một trái tim đang đập liên hồi, máu tươi tuôn chảy đầm đìa. “Là Thực Tâm ma?” Liễu Sao cắn răng thốt ra suy đoán trong lòng. Mấy năm gần đây có rất nhiều lời đồn về Thực Tâm ma, xem xét kỹ ra, thì ma cũng không phải là một chủng tộc, mà là một phương pháp tu luyện. Bất kỳ chủng tộc nào cũng có khả năng nhập ma, thậm chí từ rất lâu đã có một cách nói ma và tiên rất giống nhau, cũng cùng theo một con đường trở thành Thần. Đương nhiên việc này không chứng minh được, cũng không có ai tin tưởng, Ma tộc làm nhiều điều ác sao có thể có liên quan với Thần tiên biểu tượng của sự bảo vệ được chứ, lời này thực rất vô vẩn. Mà Thực Tâm ma, nghe đồn là ma đầu được sinh ra từ linh khí trời đất, chưa từng lập lời thề của ma giới trước mặt Ma thần, cho nên tính tình càng hung ác tàn nhẫn hơn cả ma tộc tầm thường, chuyên móc tim người tu luyện. Từ khi nó xuất hiện, Tiên môn đã truy tìm tung tích biết bao năm, nhưng đến nay vẫn chưa tìm thấy... Lục Ly: “Thực tâm chưa chắc đã là ma.” “Không phải ma?” Câu nói này có chút quen thuộc, tâm sự của Liễu Sao bỗng chốc bị khơi lên, nàng cười khẩy châm chọc: “Người chưa thấy bao giờ, làm sao biết đó không phải ma!” Lục Ly nhún nhường: “Muội nói sao thì cứ xem là vậy đi.” Cái loại nhân nhượng này càng đáng ghét, Liễu Sao nhẫn nhịn không phát cáu: “Bây giờ là ban đêm, hồn phách không thể tiến vào Quỷ môn nhanh vậy được, chi bằng chúng ta tìm xem, có lẽ sẽ biết Khương Vân gặp phải chuyện gì?” Lục Ly lắc đầu: “Vô dụng thôi, hồn phách của nàng ta tan biến rồi.” Liễu Sao hít vào một hơi lạnh. Con người vẫn hằng tin tưởng đạo trời tuần hoàn báo ứng, ví như cách làm việc Võ đạo dù nhẫn tâm tàn ác cũng không thương tổn đến hồn phách, để lại một cơ hội cho đối phương đầu thai chuyển kiếp, tránh tổn hại âm đức. Nhất là sau trận Thiên phạt kia, hai tộc Yêu – Ma đều yếu đi rất nhiều, không thể tưởng tượng được Thực Tâm ma lại tàn ác như vậy, có khi nào y còn ở lại gần đây không? Liễu Sao rùng mình một cái: “Chúng ta đi nhanh thôi, quay về báo với Phương Vệ Trường.” “Sống chết con người đều được định sẵn, chúng ta đi làm nhiệm vụ thì hơn.” Lục Ly khẽ than, thiết lập trận. “Sau hừng đông tự nhiên sẽ có người tìm được nàng ta, chuyện đêm nay không thể kể ra.” Liễu Sao nghe theo hắn bước vào Truyền Tống trận (*). Nếu Phương Vệ Trường biết nàng và Khương Vân đã gặp nhau, chắc chắn sẽ gặng hỏi, nói không chừng còn trách tội nàng, dù sao nàng rất sợ chết. Nếu nàng đi theo Khương Vân, có lẽ nàng ta cũng không chết dễ dàng như vậy, nhưng người thì cũng đã chết, không nhiều chuyện sẽ tốt hơn. (*) Truyền tống trận: trận pháp được thiết lập dùng để di chuyển từ nơi này sang nơi khác.

Truyền Tống trận lóe lên, hai người hoàn toàn biến mất. Khu rừng lại chìm vào yên lặng, một bóng người xuất hiện bên thi thể Khương Vân, nếu có thể nhìn rõ sự vật trong đêm, sẽ thấy đó là một lão già mặc y phục xanh, tóc cũng một màu xanh, dáng vẻ thật kỳ dị. “Đài lão, tình hình thế nào rồi?” Trên đỉnh đầu, cảnh lá rậm rạp, không thể nhìn thấy người đang nói, chỉ biết đó là giọng nói cực kỳ êm tai của một nam tử. Ông lão quan sát thi thể một lát, ngẩng mặt trả lời: “Quả thật là thủ pháp của Thực Tâm ma.” “Có thể thoát khỏi sự theo dõi của ta, tu vi Thực Tâm ma quả không thấp.” Người đó hơi ngừng lại, trầm ngâm nói: “Việc này cũng thôi đi, nhưng ta thấy khó hiểu, nha đầu kia lại không bị ảnh hưởng bởi tiếng

hát của ta, ta vốn muốn thử thăm dò con bé, nhưng lại bị Thực tâm ma quấy nhiễu.” Đài lão vội hỏi: “Ý của chủ nhân là...” “Người đi cùng nha đầu đó dường như hơi kỳ lạ. Ta đang có chuyện quan trọng, chỗ này giao cho Đài lão xử lý, ngươi phải cẩn thận, tìm thời cơ hành động, phải bí mật lắm, con bé là người trong Võ đạo, bây giờ Yêu giới không nên đối đầu với Võ đạo.” Yêu giới từng bị Ma giới thôn tính, cho đến sau cuộc chiến Tiên ma và Thiên phạt, hai giới Tiên ma gần như bị tuyệt diệt. Rốt cuộc lúc đó Yêu tộc mới có cơ hội tự mình tách khỏi Ma giới một lần nữa. Thế lực Yêu tộc vốn không bì kịp hai giới Tiên – Ma, vào đúng thời kỳ nhân tu hiện đang hưng thịnh, bọn họ cũng có vài phần e dè với đám người phạm sinh mệnh ngăn ngại nhưng sức mạnh cực kỳ lớn này. Sau hậu viện trong Trương phủ Lâm thành, đèn lồng treo sáng rực, cánh cửa sổ của tiểu lâu mở rộng, qua cánh cửa sổ có thể nhìn thấy rõ tình cảnh trong phòng. Một gã đàn ông ba mươi tuổi tương đối trẻ ngồi trên chiếc giường nhỏ, đang ôm hai ca cơ nổi tiếng uống rượu đùa cợt. Nam tử kia chính là Trương Phong Đồ – đối tượng Liễu Sao cần ám sát, gã có một chút tiếng tăm trong Võ đạo. Từ lúc Võ tôn sáng lập Võ đạo đã trải qua một ngàn năm, Võ đạo chia rẽ từ lâu tạo ra vô số nhánh và các phân thế lực. Giữa đồng môn họ vẫn thường vì lợi ích bản thân mà giết hại lẫn nhau. Trương Phong Đồ thuộc một nhánh nhất mực trung thành với Hoài An vương, mà Hoài An vương vốn không hòa thuận gì với Võ Dương Hầu. Trên hành lang, vài thị vệ thường xuyên qua lại tuần đêm, với một người có kinh nghiệm như Liễu Sao chuyện này chẳng phải khó khăn, thứ thật sự phiền phức là những ám vệ lẩn tránh xung quanh đây. Phương Vệ Trường đã đưa nàng bản đồ đánh dấu vị trí của bọn họ, bên ngoài lầu còn có thiết đặt một trận pháp, dựa vào tu vi của Liễu Sao, nàng vốn không đủ khả năng vượt qua trận pháp này lên lên trên lầu, huống hồ gì bản thân Trương Phong Đồ cũng là một cao thủ. Vì chuyện của Khương Văn mà Liễu Sao tâm thần bất an, thu hết khí tức nằm sấp ở một góc khuất gần đó ngơ ngác nhìn. Lục Ly nhắc nhở nàng nhìn qua, bên kia có một nha hoàn đang bưng một cái khay men theo hành lang đi tới, trên khay bày chén rượu, trái cây và thức ăn. “Chỗ chúng ta đang nằm là góc chết, đám ám vệ sẽ không nhìn thấy.” Liễu Sao hiểu ngay ra ý hẩn, nàng phải thừa cơ nha hoàn đi ngang qua đánh ngất nàng ta, hóa trang thành nàng ta đưa rượu và thức ăn vào, như thế mới có thể tránh đi vật cản trận pháp kia. Đến lúc đó Lục Ly sẽ tiếp ứng, gây rối bên ngoài, Trương Phong Đồ chắc chắn sẽ phân tâm, mình thừa cơ hành động thì cơ hội thành công sẽ cao hơn. Nhưng mà, đúng lúc Liễu Sao âm thầm ngưng khí chuẩn ra tay, trên tiểu lâu vọng tới một loạt tiếng động đặc trưng. Vài chén rượu rơi xuống đất, Trương Phong Đồ đã đẩy một ca cơ ngã lên chiếc giường nhỏ, vén váy nàng ta lên muốn làm việc. Liễu Sao nhìn tình cảnh này, nhiệt độ trên gương mặt bắt đầu tăng vọt. Tuy rằng nàng từng nhận được huấn luyện dạng này, nhưng từ lúc nàng nhận nhiệm vụ tới nay, cũng chưa từng gặp qua tình hình thế này. Hơn nữa lúc được huấn luyện cũng chỉ toàn các cô gái, nhưng giờ phút này bên cạnh nàng... Đồ háo sắc! Liễu Sao thầm mắng chửi, nhin không được lặng lẽ quan sát Lục Ly. Hoàn toàn khác với ban ngày, hẩn khoác thêm trên người một chiếc áo choàng đen rất dày, hẩn cũng giống nàng, đang nằm úp sấp trong góc tối quan sát, nhưng cảm giác hẩn lại tao nhã hơn xa nàng, đôi mắt tím biếc đẹp dễ sâu thăm thẳm hơn cả màn đêm. Nha hoàn đến gần, Lục Ly nghiêng mặt bảo nàng hành động. Nhìn vào đáy mắt Lục Ly, thấy dáng vẻ không dao động không sợ hãi của hẩn, một cơn tức giận khó hiểu bùng lên: “Ta không đi! Ngươi đi đi!” Lục Ly đã quen với tính nết thay đổi xoành xoạch của nàng, hẩn khó xử: “Ta không thể cải trang thành nha hoàn được.” Trong phòng Trương Phong Đồ đã ôm ca cơ bắt đầu làm việc, chiếc giường mềm liên tục lung lay, hình ảnh sống động, tác dụng kích thích hơn xa lúc nhận huấn luyện. Liễu Sao vẫn nhìn Trương Phong Đồ thành người nào đó, cơn tức giận bốc lên rất cao, giống như một con mèo bị vật lông, hầm hầm nhìn hẩn. Cùng với loại đàn bà này tạo ra tai tiếng có cái gì hay chứ, hẩn không sợ bản sao! Lục Ly dường như nghĩ tới điều gì đó, hẩn cười rộ lên: “Được rồi, ta làm.” Lúc nói chuyện, nha hoàn đưa thức ăn đã đi qua chỗ hai người từ lâu, trước mắt gần như không tìm được cách nào khác. Lục Ly lấy chiếc khăn đen ra khỏi áo, bịt kín nửa khuôn mặt, chỉ chừa lại đôi mắt. Hẩn không nhìn Liễu Sao vẫn đang tức tối bên cạnh, dặn dò một câu “Đừng nhúc nhích.” Sau đó nghiêng người bay vút đến trước tiểu lâu.

8. Q.1 - Chương 8: Gặp Lại “thuộc Hạ”

Edit : Như Bình Beta : Vô Phương “Có thích khách!” Lục Ly hiện thân, đám thị vệ hết sức cảnh giác, bọn chúng chỉ cần nghe mấy tiếng quát tháo, hai ba mươi tên đã nhanh chóng tụ lại, tu vi ai nấy đều thâm sâu.

Vào đúng lúc đó, pháp trận như cảm nhận có người xâm nhập, lập tức được kích hoạt, tất cả tạo thành hình bán nguyệt vây Lục Ly vào giữa.

Liễu Sao quá hoảng sợ. Ngu ngốc! Biết rõ đối phương phòng thủ nghiêm ngặt, hấn lại trực tiếp xông vào tìm đường chết! Đám thị vệ tất nhiên tin chắc vào pháp trận, nghĩ rằng kẻ xông vào không tài nào chạy thoát, bọn chúng không vội xuống tay, thích khách bị ép vào lồng, đương nhiên phải bắt sống, tra hỏi kẻ chủ mưu mới là điều quan trọng nhất. Trương Phong Đồ trên lầu đã phát hiện âm thanh ồn ào bên dưới, gã xoay mình nhảy khỏi người ca cơ, khoác y phục đến trước cửa sổ hỏi: “Có chuyện gì bên ngoài?” Tên thị vệ đứng trên bậc thềm cao nhất bấm báo: “Bẩm đại nhân, có người đến ám sát.” Bóng người bên cửa sổ biến mất, trong phút chốc Trương Phong Đồ áo mũ chỉnh tề xuất hiện ở cửa lầu. Gã bước xuống từng bậc thang lầu, đám thị vệ biết gã muốn đích thân thăm vấn nên đều chủ động lui ra. Trương Phong Đồ bước đến, quan sát Lục Ly: “Là ai phái người tới?” Lục Ly bịt mặt, không lên tiếng, có tia sáng tím lóe lên trong mắt, trong ánh mắt đó không thể nhận ra chút căng thẳng hay hồi hộp nào. Sự xuất hiện của hắn thu hút sự chú ý của mọi người, không còn ai để ý có một Liễu Sao vẫn đang trốn trong góc tối. Liễu Sao khiến nhân viên bảo vệ Lục Ly rơi vào cảnh nguy hiểm, lần đầu tiên nàng mất đi chỗ dựa, cảm nhận sự hoang mang xưa nay chưa từng có. Sau một lúc lâu ngẩn người, cuối cùng nàng mới nhớ ra phải làm gì. Liễu Sao tập trung ngưng tụ linh lực vào đôi mắt, cẩn thận quan sát trận pháp kia. Đúng là Liễu Sao có thói quen ý lại Lục Ly, nhưng cũng không có nghĩa năng lực nàng quá tệ hại, phát hiện không có linh khí trong trận pháp, nàng lập tức đoán được vài phần. Trận này thuộc loại pháp trận phân ly, nó lợi hại ở chỗ sẽ tách rời người bị vây ra khỏi thế giới bên ngoài, cắt đứt nguồn cung cấp linh khí. Võ kỹ vốn phải dựa vào linh khí mới thi triển được, một khi không thể thu nhận linh khí trời đất đúng lúc thì chỉ đành mặc người chém giết. Người trong Võ đạo thường đề phòng loại pháp trận này nhất, may mà rất dễ nhận ra chúng, bình thường sẽ chẳng dễ mắc mưu. Nhưng Liễu sao không ngờ tới một người cẩn thận như Lục Ly lại dễ dàng rơi vào bẫy, giờ phút này hắn đứng trong trận pháp, tám phần mười là không làm gì được. Loại pháp trận này rất lợi hại, nhưng cũng không khó phá giải, Liễu Sao chẳng tốn bao nhiêu sức đã tìm thấy được mắt trận. Nhưng tình thế trước mắt rất nguy ngập, người của đối phương rất đông đúc, lại có không ít cao thủ, phá giải trận pháp, nàng thật sự không nắm chắc được bao nhiêu phần, hơn nữa sau khi phá trận hai người có thể suôn sẻ trốn đi hay không cũng là một vấn đề... Lục Ly vẫn đứng bất động như trước, không phun ra nửa lời. Trương Phong Đồ không hoảng hốt, gã vốn đã quen tình cảnh này, đáy mắt gã hiện lên ý cười lạnh lùng. Tất cả sát thủ sẽ không dễ dàng phản bội chủ nhân, muốn mở cái miệng hắn ra tất nhiên cần phải có chút phương pháp. Gã đưa mắt ra hiệu cho hai tên thị vệ, hai thị vệ hiểu ý bước đến chỗ Lục Ly. Nhiệm vụ ám sát lần này chắc chắn sẽ thất bại, Liễu Sao không còn thời gian nghĩ tới việc bị trách phạt, nàng chăm chú nhìn mắt trận, hít vào một hơi thật sâu, run run nâng hai tay lên... Cơ hội chỉ có một lần, hoặc thành công hai người bỏ trốn, hoặc thất bại hai người sẽ cùng nhau sa lưới. Liễu Sao cắn môi sắp bật máu, dồn toàn bộ linh lực vào lòng bàn tay, nhưng không chờ thực hiện hết động tác, một luồng sát khí cực lớn đột ngột từ giữa sân bắn tới. Sát khí nồng đậm, tiếng động gây ra cũng không lớn, một thanh trường kiếm tựa như tờ bạc nhẹ nhàng bay tới, hết sức lặng lẽ cắm vào ngực trái của Trương Phong Đồ, xuyên thẳng qua tim. Biến chuyển chỉ diễn ra trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây gồm cả Liễu Sao đều sợ ngẩn người. Người ra tay chính là tên thị vệ đứng trên bậc thềm cao nhất, y chỉ tung một chiêu đã thành công, thừa lúc mọi người chưa phản ứng kịp y đã bày trận pháp trốn đi. Cho đến khi thi thể Trương Phong Đồ ngã xuống đất, rốt cuộc mọi người mới hoàn hồn lại. “Là Hoàng Phủ Tầm, y phản bội đại nhân!” “Nhanh báo với Hoài An Vương.” Cao thủ Võ đạo cũng là người, dù có được sức mạnh to lớn thế nào đi nữa, cuối cùng cũng không vượt qua nỗi sợ yếu ớt của cơ thể, không cách nào cứu được Trương Phong Đồ. Hoàng Phủ Tầm lại phản bội, đám thị vệ như rần mất đầu, cục diện rơi vào hỗn loạn, điều này khiến bọn chúng lo là Lục Ly đang đứng trong trận. Từ xa nhìn vào đôi mắt tím lấp lánh kia, trong phút chốc Liễu Sao chợt hoàn hồn, đột nhiên niềm tin tăng vọt lên cao, không chút nghĩ ngợi, vung chưởng tấn công. Mười thành linh lực, uy thế không thể khinh thường, chưởng lực biến thành sáu luồng sáng trắng to lớn bắn thẳng vào mắt trận, cuồng phong ủa tới thổi tung bụi đất. Một chiêu này có lẫn vài phần phong thái cao thủ, đám thị vệ vốn hoang mang lo sợ vì chủ nhân đã chết, giờ lại còn xuất hiện một đối thủ lợi hại, tất cả đều kinh hoàng trốn tránh. Không có gì cản trở, mũi tên bay thẳng vào trung tâm trận pháp, pháp trận bị hủy sạch sẽ. Lần này quả có thu hoạch bất ngờ, không những hai người biến nguy thành an, mà Liễu Sao cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Lục Ly chạy thoát kéo Liễu Sao bỏ trốn tức thì, họ đi lòng vòng qua vài nơi, sau khi xác nhận không có người đuổi theo, mới dùng độn thuật quay trở về sân viện trong thành. Lúc này phía chân trời đã ánh lên màu xám bạc, tiếng gà gáy liên miên không dứt. Liễu Sao hưng phấn: “Trương Phong Đồ chết rồi, đã hoàn

thành nhiệm vụ!” Lục Ly “Ừ”, nói tiếp: “Mau đi hoàn trả nhiệm vụ đi.” Liễu Sao: “Người nói xem tên thị vệ kia sao lại giết Trương Phong Đồ?” Lục Ly đáp: “Hắn qua lại với người của Chu vương từ lâu, đã nảy sinh lòng phản bội, chỉ không có cơ hội mà thôi. Ta tiến vào trận pháp, khiến Trương Phong Đồ và các thị vệ khác lơ lửng cảnh giác, vừa vặn cho hắn một cơ hội.” Liễu Sao ngẩn người, hỏi: “Là người cố ý? Sao người biết hắn chắc chắn sẽ ra tay?” Lục Ly trả lời: “Ta sẽ làm cho hắn ra tay?” “Nhưng ta không hề thấy người nói chuyện với hắn.” Liễu Sao ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ: “Vậy người khuyên hắn thế nào?” Lục Ly đáp chẳng ăn nhập gì: “À... dự vọng của con người rất dễ khống chế, không cần thiết phải dùng đến ngôn ngữ.” Liễu Sao ngẩn ngơ, trong ấn tượng trước đây của nàng, Lục Ly có xuất thân cao quý, vinh hiển, dung mạo tuấn tú, tu vi thâm sâu, chiều chuộng, che chở nàng vô điều kiện. Nhưng cho đến hôm nay, nàng mới phát hiện sự đặc biệt của hắn vượt xa những thứ đó, làm người đoán không ra, nhìn không thấu, thậm chí có chút đáng sợ. Vậy những nhiệm vụ trước đây hắn đã hoàn thành bằng cách nào? Liễu Sao vội hỏi: “Vậy nếu người bị giam trong pháp trận trốn không thoát thì sao đây?” Lục Ly đáp: “Chẳng phải muối đã ra tay sao.” Liễu Sao hiểu ra, trợn tròn mắt. Hắn đã đoán trước được nàng sẽ ra tay cứu hắn, trước đó lại chẳng bàn bạc nửa lời với nàng, khiến nàng vô cùng sốt ruột! Lục Ly bước về phòng nghỉ của mình, đồng thời tay trái tùy ý đưa qua kéo vạt áo choàng bên phải. Nhìn thấy động tác này của hắn, đầu tiên Liễu Sao ngẩn ra, rồi lập tức quắc mắt lên, kéo mạnh tay hắn qua, nàng cố tình lôi mạnh áo choàng của hắn, sau đó nhìn hắn đầy khiêu khích. Lục Ly để mặc nàng, không thêm quan tâm: “Xong nhiệm vụ rồi, muối đi báo với Phương Vệ Trường nhanh đi.” Thoáng nhìn qua bóng người trong phòng, Liễu Sao bỗng nhiên hiểu ra điều gì, chen qua vọt vào phòng trước hắn. Trong phòng quả nhiên có một nữ tử trẻ tuổi, nàng nhìn thấy Liễu Sao cũng không bất ngờ, chỉ nở một nụ cười yêu kiều. Liễu Sao càng nhìn càng thấy nàng ta thật ngứa mắt, khuôn mặt ngập tràn vẻ thù địch quan sát đối phương. Liễu Sao kinh ngạc, cô gái kia khuôn mặt xinh đẹp, vóc dáng miễm miễm, phong thái quyến rũ tự nhiên, thật không giống kỹ nữ tầm thường. Liễu Sao vẫn luôn tự kiêu về khuôn mặt xinh đẹp của mình, chắc chắn Lục Ly thích mình, nàng chưa bao giờ tận mắt trông thấy những nữ tử bên cạnh hắn, không thể ngờ rằng đó lại là một người như vậy, lòng nàng cảm thấy cực kỳ bất an Lục Ly đi vào, nữ tử bước qua thi lễ, bưng nước hầu hạ. Lục Ly thấy Liễu Sao sị mặt đứng giữa phòng, hắn lên tiếng: “Chưa đi à?” Liễu Sao vênh mặt lên: “Sao ta phải đi chứ?” Lục Ly khó xử: “Nhưng ta muốn đi ngủ.” Liễu Sao đưa tay chỉ nữ tử bên cạnh: “Chẳng phải nàng ta không ra sao, người ngủ thì giữ nàng ta lại làm gì?” Lục Ly hơi ngạc nhiên, nhìn nữ tử kia. Ngược lại nữ tử kia tựa người vào bàn cười quyến rũ, đáp: “Ta là người của chàng, đương nhiên phải ở lại hầu hạ.” “Phi! Người là người của ai chứ? Thật không biết xấu hổ!” Liễu Sao đi qua tung một cước đá văng cái bàn: “Lục Ly, bảo nàng ta đi ra!” Lục Ly hơi dăm chiêu, sau một lúc cất tiếng bảo: “Vũ Cơ, nàng xuống trước đi.” Nữ tử tên là Vũ Cơ kia quả nhiên vâng lời rời đi. Lúc này tâm trạng của Liễu Sao mới tốt lên một chút: “Vừa nhìn bộ dạng nàng ta đã thấy ghét.” Lục Ly nói: “Nàng rất ngoan ngoãn vâng lời.” Liễu Sao khề hừ, lạnh lùng nói: “Thứ không sạch sẽ, chỉ có người mới thích! Đừng nghĩ rằng ta không biết các người đã làm gì!” Lục Ly nhìn nàng. Liễu Sao tự biết mình lỡ lời, giả vờ vô tình dời tầm mắt, nghiêng người nói: “Ta chỉ muốn nhắc nhở người một tiếng, đừng có ham cái thứ đàn bà...” Nói nửa chừng nàng bỗng nhiên há to miệng, đôi mắt hạnh trợn trừng, dường như cực kỳ kinh hoàng. Bất tri bất giác, Lục Ly đã đứng sau lưng nàng, hắn hơi khom người, khuôn mặt ghé sát vào cổ nàng. Liễu Sao ngêch người ra. Đôi môi lướt qua bên tai, như gần như xa, hơi thở ấm áp khê khàng vẩn vương trên khuôn mặt, thật nhu hòa, dịu dàng, hơi nhột nhột... “Liễu Sao nhi.” Hắn thấp giọng gọi. Chưa bao giờ có cử chỉ gần gũi, cũng chưa bao giờ có cảm giác xa lạ đến vậy. Trái tim Liễu Sao đập âm âm, nhảy loạn xạ trong lồng ngực, thân thể cứng ngắc không dám nhúc nhích, lắp bắp: “Cái... cái gì?” “Muội có biết nàng ấy làm gì không?” “Hả?” Lục Ly đứng thẳng dậy: “Đi, ra quét sân đi.” Chẳng biết từ lúc nào cây chổi đã được nhét vào tay nàng, cho đến lúc Liễu Sao bị đẩy ra khỏi cửa mới hoàn hồn lại, nàng tức giận quát lên: “Lục Ly!” Lục Ly cười cười nhìn nàng. “Người... Sao người có thể vô liêm sỉ như vậy!” Liễu Sao thẹn quá hóa giận, nàng muốn mắng tiếp, nhưng lại không tìm được lý luận đúng đắn thường ngày. Liễu Sao vội vứt phất cây chổi, mặt đỏ bừng chạy ra khỏi sân viện. Cửa đóng lại, trong giây lát dưới mái nhà xuất hiện một bóng dáng cao to. Hắn kéo chặt chiếc áo choàng đen: “Ta không nhịn được cười, Lam Sát à, một đứa bé con lại nghĩ nhiều như vậy.” “Con bé không còn là trẻ con, chủ nhân ạ.” Có tiếng trả lời vang lên giữa không trung. “Trong mắt ta, nó chỉ là một đứa trẻ.” “Vậy người còn thấy con bé phiền phức nữa không?” “Ừ... cũng không phiền phức lắm, bé con tốt hơn trước rất nhiều, đã trưởng thành rồi.” “Vừa rồi người còn bảo con bé là một đứa trẻ.” Hắn trầm mặc một lát đáp: “Lam Sát, người thật làm người ta không ưa nổi mà.” Lúc nói chuyện, bên ngoài sân bỗng nhiên vọng đến tiếng tranh cãi, chính là Liễu Sao và Bạch Phượng, hai người đang to tiếng qua lại vài câu. “Được rồi.” Hắn bắt đầu dĩ thử dài: “Ta thừa nhận ta sai rồi, con bé vẫn thật phiền phức.” Tranh cãi không kéo dài bao lâu, Liễu Sao vội vã quay

lại sân viện, không chút khách sáo đập tung cửa phòng, chỉ thấy Lục Ly y phục chỉnh tề nằm trên giường, hình như hần đang ngủ, mi mắt khép lại, tạo thành hai đường cong duyên dáng. Mới vừa này hần còn trêu đùa nàng, cơn tức của Liễu Sao vẫn chưa tan, nàng mở miệng muốn gọi hần, nhưng lại nghĩ đến hần đã cùng mình làm nhiệm vụ cả đêm, có lẽ rất mệt mỏi. Liễu Sao do dự một lát, bước qua khẽ gọi: “Này, Lục Ly?” Lục Ly vẫn ngủ rất say. Dù nàng gọi liên mấy tiếng hần cũng không trả lời. Liễu Sao nhìn gương mặt đang ngủ say kia, nhớ đến chuyện hai người nói lúc này, khuôn mặt càng thêm nóng bỏng. Liễu Sao lặng lẽ kéo chăn muốn giúp chỉnh chăn ngay lại. “Sao lại quay về đây?” Nghe thấy giọng nói kia, Liễu Sao hoảng hốt đánh rơi chăn. Chẳng biết Lục Ly đã mở mắt từ lúc nào, hỏi nàng: “Có chuyện gì nữa sao?” Liễu Sao quàng đi xấu hổ, nói nhỏ: “Tối nay, Bạch Phượng tới tìm người đi dạo với nàng ta, người đừng đồng ý được không.” Lục Ly đáp: “Được.” Liễu Sao dường như vẫn còn lo lắng, hùng hổ nghiêm mặt đe dọa: “Nếu người đi, ta sẽ không quan tâm người nữa!” Lục Ly đáp: “Được!” “Vậy người mau ngủ đi.” Lúc này Liễu Sao mới đắc ý bỏ đi, một lát sau nàng nhón chân quay lại, lén lút giúp hần khép cửa phòng. ***** Sau bình minh, người ta mới ra phát hiện thi thể Khương Vân. Thực tâm ma đến Yên thành, tin tức này làm cho Yên thành rơi vào tình trạng hoang mang. Võ Dương Hầu và Phương Vệ Trường gọi tất cả mọi người ra hỏi hết một lượt, Liễu Sao đâu dám nói thật, vâng theo lời Lục Ly dặn dò vờ như không biết. Cũng may Khương Vân vốn có ý định tiếp cận Lục Ly, nên nàng ta cũng không tiết lộ hành tung với các cô gái khác, vì thế không một ai hoài nghi Liễu Sao cả. Liễu Sao quay trở về phòng đánh một giấc đến tối, lúc tỉnh dậy nàng chợt nhớ tới vụ đánh cược của mình và Bạch Phượng. Nếu Lục Ly đã hứa thì chắc chắn sẽ không đến cuộc hẹn! Liễu Sao rắp tâm muốn xem dáng vẻ thảm bại của Bạch Phượng, nàng vội vã chạy ra khỏi cửa. Bên bờ sông ngoài thành, không có một bóng người. Lục Ly còn lâu mới đối xử tốt với người khác! Liễu Sao rất vui vẻ, nàng hạ quyết tâm ngày mai phải để mọi người cười nhạo Bạch Phượng một phen. Lơ đãng nâng mắt lên, vầng trăng mảnh như cái móc câu, vắt vẻo ở chân trời phía xa xa, tỏa những giọt sáng bạc nhạt nhòa yếu ớt, rắc xuống khắp mặt sông lạnh lẽo. Từng có một người cũng yêu chiều nàng vô điều kiện như vậy, nàng cố níu giữ hần, nhưng sau ba ngày hần không chút lưu tình xoay người bỏ đi. Nhưng Lục Ly lại khác hần, bất luận nàng giận dữ thế nào, quá đáng ra sao, hần cũng không vứt bỏ nàng, suốt năm năm nay. Năm năm sống trong bóng đêm tối tăm, không ai đến thăm, nàng cũng không gặp lại người thân, chỉ có mỗi mình Lục Ly luôn ở bên nàng. Thế thì đã sao, nàng không thêm gặp bọn họ! Liễu Sao khinh thường ngẩng mặt lên. Gió lạnh thổi tràn qua, nhiệt độ trên khuôn mặt không giảm ngược lại càng tăng, chuyện sáng sớm nay chợt hiện lên trong đầu nàng, kể cả trong giấc ngủ ban trưa nàng cũng nằm mơ lung tung vớ vẩn. Trên cổ dường như còn vương vấn hơi thở quen thuộc. Thực tế hần chưa bao giờ chủ động gần gũi nàng, dù có nhún nhường, có dung túng nhưng đều mang chút hương vị không nóng không giận. Lúc đó là lần đầu tiên, nàng biết hần trêu đùa nàng, nhưng loại thân mật trêu chọc này hoàn toàn khác biệt sự lạnh nhạt ngày xưa, nó gần như dịu dàng cảm dỗ, làm nàng cảm thấy hồi hộp, sợ hãi, hình như còn có chút chờ mong... Nhưng mà, hần cố tình làm vậy rốt cuộc là có ý gì! Còn nữ tử bên cạnh hần nữa? Liễu Sao đột nhiên nghĩ đến chuyện nghiêm trọng này, nàng mất sạch hăng hái, bức bối đá văng hòn đá dưới chân, thấp giọng mắng: “Ăn trong bát, nhìn trong nồi!” Câu này nàng nghe được của một người phụ nữ mắng chồng mình, nàng nhất định phải tìm một cơ hội đuổi ả ta đi! Hòn đá rơi xuống nước, tiếng “tôm” vang lên phá vỡ không gian tĩnh lặng. Liễu Sao cảm thấy chột dạ, giống như làm chuyện xấu bị người bắt gặp, nàng cuống quýt lấy hai tay che mặt, nhưng nhanh chóng phát hiện không cần thiết, chung quanh vốn không có một ai, vì thế nàng thả tay, không nén được tức cười. “A, Liễu Sao hoài xuân rồi.” Có người ở đằng sau cất tiếng cười lớn. “Ai?” Đáng lẽ nàng phải phát giác có người lạ đến gần, thật không ngờ trong phút ngắn ngủi nàng lại mất cảnh giác. Liễu trước tiên thấy hoảng sợ, đến lúc nhận ra người tới là ai, nàng lập tức bày vẻ chán ghét trên mặt: “Đỗ Minh Trùng? Người tới làm gì!” Đáng người Đỗ Minh Trùng giờ đây rất cao, càng to lớn vạm vỡ, đôi mày rậm vắt ngang càng lộ rõ tướng mạo hung ác. Tư chất của y không tệ, mà còn liều lĩnh hung ác hơn những thiếu niên khác. Hiện nay y đã là sát thủ vô cùng đắc lực trước mặt Phương Vệ Trường, y cũng có một lũ huynh đệ ngu ngốc ngu ngốc mà tầm mã, bài bạc rượu chè kỹ nữ đều góp mặt đầy đủ. Vì chuyện năm đó y vốn đã ghi thù Lục Ly và Liễu Sao, hôm nay nghe lời xúi giục của Bạch Phượng, y lại bắt đầu có ý đồ với Liễu Sao. Đỗ Minh Trùng không từ bỏ quét mắt nhìn Liễu Sao một lượt: “Sao lại ra đây một mình thế?” Liễu Sao vẫn nhớ rất rõ chuyện năm đó y ép nàng hôn y, lòng ghét cay ghét đắng tên này, nàng cảm thấy y tục tũn không chấp nhận nổi, đến nhìn cũng không muốn nhìn thêm một chút. Liễu Sao chuyển tầm mắt bỏ đi, nào biết trong lúc cất bước hai chân dường như nặng trăm ngàn cân, cảm giác văng vắt bỗng ập mạnh xuống đầu. Liễu Sao lão đảo dừng lại, vận khí ổn định nguyên thần. “Tán Nguyên trận (*)?” Liễu Sao phát hiện ra điều kỳ lạ, quay lại cảm tức nhìn y: “Người muốn làm gì!” * Tán là phân tán, rời rạc; nguyên là nguyên thần. Có thể tạm hiểu là trận pháp khiến nguyên thần con người hôn mê,

mờ mịt.

“Không có gì, chỉ muốn chơi đùa với muội muội đây thôi.” Đỗ Minh Trùng từ sau lưng ôm lấy nàng, cười quái gở: “Ngày thường Lục Ly bảo vệ nàng như vậy, chính hắn cũng không nỡ chạm vào, nàng đoán xem nếu hắn biết được sẽ thế nào đây?” Đương nhiên Liễu Sao hiểu “chơi đùa” là có ý gì, nàng biến sắc: “Người dám đụng vào ta, hắn nhất định không tha cho người!” “Lục Ly là cái thá gì chứ, chẳng qua chỉ dựa vào cái bản mặt của hắn thôi.” Đỗ Minh Trùng giận tím mặt, hừ lạnh, sắc mặt ghen ghét: “Đỗ Minh Trùng ta cũng có thể nói chuyện được trước mặt Hầu gia, chẳng lẽ còn không đáng giá bằng một ả đàn bà? Ta muốn người, Lục Ly có thể làm gì ta chứ, nhiều lắm thì Hầu gia mắng ta vài câu, rồi lại chọn hai nữ tử đưa cho hắn, người cho rằng Lục Ly thật sự thích người sao? Hắn có nhiều phụ nữ như vậy, hắn chỉ đang đùa giỡn với người thôi.” “Ai mà chẳng biết Lục Ly chỉ thích mình ta, chắc chắn hắn sẽ giết người!” Liễu Sao cố gắng trấn tĩnh, cười khẩy: “Hầu gia xem trọng người hay hắn hơn đây? Người chết rồi, Hầu gia cũng sẽ không làm gì hắn!” Động tác của Đỗ Minh Trùng cứng đờ lại, ánh mắt y trở nên tàn nhẫn: “Vốn nghĩ người ngoan ngoãn vâng lời, ta sẽ giữ lại mạng sống cho người, xem ra...” Hắn dừng lại không nói tiếp nữa. Liễu Sao giật mình: “Người có ý gì?” “Cái loại rác rưởi như người có chết đi, Hầu gia cũng không thừa hơi truy cứu.” Đỗ Minh Trùng cười gằn, huơ tay qua lại trước ngực nàng: “Có tra xét cũng vô dụng, chưa biết chừng... là do Thực Tâm ma làm ra.” Rốt cuộc Liễu Sao cũng hiểu được ý y, toàn thân nàng lạnh buốt! Ai cũng nói Thực Tâm ma đáng sợ, hóa ra lòng người lại còn đáng sợ hơn, không biết trên đời này có bao nhiêu “Thực Tâm ma” như vậy nữa? Tất cả những người đó thật là do Thực Tâm ma giết sao? Liễu Sao đoán được điều then chốt: “Bạch Phượng bảo người đến sao?” Đỗ Minh Trùng ấn nàng trên mặt đất, xé toạc y phục: “Đúng vậy, giờ phút này nàng ta đang ở cùng Lục Ly, hắn sẽ không nghi ngờ nàng ấy.” Thường ngày hai người chẳng qua chỉ tranh cãi vài câu với nhau, ấy thế mà Bạch Phượng lại thông đồng với Đỗ Minh Trùng hãm hại nàng! Liễu Sao liềm mạng kéo chặt vạt áo, nàng phản kháng theo bản năng, nhưng Tán Nguyên trận quá lợi hại, thần thức bị khống chế, linh khí quanh thân tản đi tán loạn, mãi không tụ lại được. Y phục bị xé rách lộ ra da thịt trắng như tuyết, hai mắt Đỗ Minh Trùng tỏa sáng, vội vã cúi người xuống cắn lung tung. Luồng hơi nóng phả trên khuôn mặt, mang theo mùi rượu thịt hôi thối, Liễu Sao ghê tởm muốn ói, nàng liên tục giãy giụa. Đỗ Minh Trùng vẫn chưa khống chế được nàng hoàn toàn, y vừa mở dây lưng vừa cười: “Kêu đi, thế mới thích thú, đảm bảo ta sẽ dạy dỗ muội muội ngoan ngoãn vâng lời!” Dừng! Dừng! Liễu Sao thật khó mà bình tĩnh được, nàng bắt đầu hoảng loạn, nàng không muốn gần gũi với kẻ đốn mạt này! Lục Ly! Lục Ly có biết không? Mau tới cứu nàng đi! Biết rõ hy vọng không nhiều, nhưng vẫn không nén lòng cứ trông chờ như trước, nàng chờ đợi hắn đã thành thói quen. Đến rồi! Là hắn sao? Liễu Sao nghiêng mặt nhìn lại, trên bờ sông quả thật có bóng dáng một người. Bóng người kia cực kỳ đặc biệt, y cao dong dong lại gầy gò, giống như một thân trúc, y phục trên người y trông như trống không rỗng tuếch. Y lặng lẽ đứng đó, không gây ra một âm thanh nào, tựa như Quỷ Vương đến từ Minh giới. Tư thế khoan tay tỏ vẻ trầm ổn và tự tin, khí thế ẩn chứa sự quyết đoán sát phạt, dường như nàng đã từng nhìn thấy ở đâu đó. Đầu tiên Liễu Sao thấy thất vọng, tiếp đó nàng càng nhìn càng thấy người này rất quen, nàng nhanh chóng nhớ tới điều gì đó, Liễu Sao mừng như điên! Vào cái đêm nhiều năm trước đây khi nàng gặp phải yêu ma, Nguyệt và một người thần bí đã xuất hiện cứu nàng. Đây chẳng phải là người thần bí đứng nói chuyện dưới tàng cây với Nguyệt sao! Là y? Người ‘Thuộc hạ tương lai’ ư? Là Nguyệt gọi y đến bảo vệ nàng sao? Linh khí tản tán loạn, Liễu Sao gắng gượng nhìn rõ tướng mạo của y. Chiếc áo bào vàng sẫm, khuôn mặt với đường nét góc cạnh sắc nét không hẳn đẹp, mắt, mũi, môi mỗi đường cong trên mặt đều lộ rõ sự sắc bén, đôi hàng lông mày xéo lên, gần như dựng đứng, ngược lại càng lộ rõ tài năng và năng lực ẩn chứa một sự trầm tĩnh và oai phong rất khác biệt. Đối diện với ánh mắt của nàng, nét mặt y thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng đã nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh. Liễu Sao nhận ra phản ứng lạnh nhạt của y, sự vui sướng trong lòng dần rút đi, hóa thành bất an, nàng cố mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không thốt nên lời. Quả nhiên y không có hành động gì, thờ ơ nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt. Không, hóa ra không phải, không như nàng tưởng tượng. Liễu Sao gần như tuyệt vọng nhìn người đang lạnh lùng đứng xem, Đỗ Minh Trùng đã không thể nín nhịn được nữa, bàn tay dơ bẩn bắt đầu lần dò xuống dưới... Không có ai cứu nàng! Liễu Sao nhắm mắt, siết chặt hai bàn tay. Dưới pháp trận áp chế, thần thức phân tán bị cưỡng chế tụ về! Hành vi đập nồi dìm thuyền (*) khiến thần thức bị tổn thương, đầu Liễu Sao muốn nứt ra, nàng gần như muốn ngất đi ngay tại chỗ. * Quyết tâm đến cùng – Dựa trên điển tích của Hạng Vũ trong trận đại chiến Cự Lộc. Vì để quân sĩ dũng mãnh xung trận, Hạng vũ đã ra lệnh phá hủy tất cả thuyền, chỉ để lại lương thực trong 3 ngày. Nhờ thế quân sĩ có dũng khí quyết tâm đánh thắng.

Nhưng, sự thất bại trong dự kiến lại không đến, máu toàn thân nàng như sôi trào lên, tràn mãi không dứt,

bỗng có một luồng sức mạnh kỳ lạ từ mạch máu lan tỏa ra. Nàng hành động theo bản năng, Liễu Sao vỗ tay phải xuống đất! Phát hiện ra điều kỳ dị, Đỗ Minh Trùng ngẩng mặt lên, tiếc rằng lúc này y vẫn đắm chìm trong sắc dục, phản ứng chậm chạp hơn ngày thường rất nhiều. Chưa kịp làm gì, đã nghe thấy một tiếng sét ầm ì trầm đục, ba mặt của trận pháp bị chấn động văng khỏi mặt đất, nổ tung ở giữa không trung! Vụn gỗ bay tán loạn, pháp trận bị phá nát! Gặp được biến chuyển bất ngờ, Liễu Sao như bắt được con đường sống, cảm hận phần nộ dâng lên cực điểm, vốn không suy nghĩ dốc toàn lực tung một chiêu ra. Một chiêu dùng mười thành linh lực, luồng sáng lóe lên, luồng khí xung quanh chấn động mạnh. Đỗ Minh Trùng vốn không ngờ Liễu Sao có thể phá trận, càng không nghĩ nàng lại đột nhiên ra tay, nhất thời chân tay luống cuống xoay người tránh né. Dù như thế pháp trận bị hủy cũng đã phản phệ khiến ngực y đau buốt, phun ra một ngụm máu tươi. Liễu Sao xoay người nhảy tới, thở hổn hển kéo lại y phục, lạnh lùng cười: “Đỗ Minh Trùng, ngươi cũng chẳng giỏi giang hơn thứ rác rưởi như ta là bao!” Đỗ Minh Trùng ổn định lại thân người, dùng tay áo lau vết máu bên miệng. Thấy Liễu Sao không hề hoảng sợ mà hình như đã biến thành một người khác, Đỗ Minh Trùng ngạc nhiên nghi hoặc vô cùng. “Ngươi thật khinh ta cái gì cũng không biết à? Mắt chó nhìn người thấp! (*)” Liễu Sao nhổ một ngụm nước bọt xuống đất: “Một ít năng lực phân biệt còn không có, ngươi lấy gì sánh với Lục Ly!” * Tầm nhìn hạn hẹp, không biết nhìn người.

“Ngươi!” Đỗ Minh Trùng then quá hóa giận, giơ tay vung chưởng. Chiêu phong tuy sắc bén nhưng không đủ lực, Liễu Sao thâm thở phào. Nàng biết y đang bị thương lại còn không nhìn rõ thực lực của nàng nên vẫn cố giữ sức lại, vì thế nàng không tránh không né, chuyển một tay lên ngang trước mày, thu linh khí bốn phương, tạo thành một vách chắn tròn ốc màu tím, dốc toàn lực đón chiêu này, không lùi nửa bước. Đỗ Minh Trùng chấn động: “Ngươi...” “Là ngươi ép ta.” Liễu Sao nhủ mày: “Sao, còn muốn đánh à? Tới đây đi! Xem hai chúng ta ai sẽ chết ngay tại đây, ngươi chết rồi, chưa biết chừng cũng do Thực Tâm ma làm ra.” Đỗ Minh Trùng nhìn nàng chằm chằm, nét mặt thăm thẳm khó dò. Bởi vì có Lục Ly, nên tất cả mọi người đều xem Liễu Sao như phé phẩm, rất hiếm khi thấy nàng ra tay, đến nay vẫn không biết thực lực của nàng, nay đột nhiên nàng ra tay như vậy, vượt xa khỏi dự liệu của y. Đỗ Minh Trùng vẫn luôn khinh thường nàng, mới vừa rồi Liễu Sao có thể phá trận thực lực đã là khó lường, xem ra nàng dường như vẫn còn giấu diếm vài phần, âm mưu hôm nay xem ra khó thể thực hiện. “Cứ chờ xem!” Cổ họng tanh ngọt, Đỗ Minh Trùng rốt cuộc không dám lấy thân thể đang bị thương ra mạo hiểm, hấn bày trận bỏ chạy. Dòng nước trôi lặng lẽ, tất cả mọi âm thanh hoàn toàn im lìm trong bóng đêm. Liễu Sao đứng tại chỗ, khuôn mặt vẫn tươi cười như trước, thân thể cứng ngắc không thể nhúc nhích một tí nào, mồ hôi lạnh ướt đầm sau lưng áo. Mạo hiểm một hồi, nàng vốn không đánh lại Đỗ Minh Trùng, nhưng nàng không thể yếu thế, vì như vậy chắc chắn Đỗ Minh Trùng sẽ không tha cho nàng, Liễu Sao phải phô trương thanh thế dọa y, may mà y tin là thật, cuối cùng cũng bị lừa. Thật lâu sau, Liễu Sao thở ra một hơi thật dài, lúc này mới nhớ ra vẫn còn có người, nàng quay lại nhìn. Người đó vẫn khoanh tay đứng tại chỗ, y phục trông không lay động trong gió, nếu không có đôi mắt đang lấp lóe sáng kia, y thật giống một pho tượng gỗ. Y lại cất lời trước, giọng nói khàn khàn trầm trầm: “Ngươi có thể nhìn thấy ta?” Liễu sao ngạc nhiên một lúc, rồi gật đầu. Người đó không nhiều lời thêm nữa, đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện trên bờ sông đối diện. “Này!” Liễu Sao vội vàng điểm chân trên mặt nước đuổi theo: “Ngươi biết Thực Tâm ma chứ?” Người đó nghiêng người nhìn nàng. “Ngươi không biết ta?” Liễu Sao nhắc y: “Cách đây mấy năm ta đã gặp ngươi, ở trong hậu viện nhà ta có một tên yêu ma muốn hại nha hoàn nhà ta, ngươi với Nguyệt đã nhắc đến chuyện Thực Tâm ma.” Người đó thần nhiên đáp: “Tầm nhìn của hấn quả không tệ, đáng tiếc, ngươi bị hấn biến thành rác rưởi rồi.” Quả nhiên là y, y quen biết Nguyệt! Liễu Sao sau khi xác nhận được thân phận của người đó, nàng cũng không màng y gọi nàng là rác rưởi, Liễu Sao không kiềm được hỏi: “Nguyệt đâu rồi, hấn đang ở đâu?” Người kia không thêm quan tâm nàng, cất bước đi về phía trước. Đột nhiên, chẳng biết Liễu Sao lấy được lòng dừng cảm từ đâu, nàng lớn tiếng gọi: “Không phải ngươi là thuộc hạ của ta sao?” Lời vừa dứt, cổ cây xung quanh không gió mà lay, rung động “xào xạc”, mãnh lực như mưa tuôn gió cuốn, mặt nước giữa sông sôi lên ừng ực, những bọt sóng nước bắn tung lên cao khoảng nửa thước, luồng sát khí bốc lên cuộn cuộn và đậm đặc tựa như một bóng đen khổng lồ bao phủ nơi đồng không mông quạnh. Liễu Sao sợ tới mức thụt lùi về sau, muốn bỏ chạy. Người kia ngừng bước chân lại, cất tiếng cười âm trầm: “Tên ta là Lư Sinh, ngươi có thể đi tìm hiểu, ta quả rất mong chờ trở thành thuộc hạ của ngươi.”

9. Q.1 - Chương 9: Đôi Mắt Kỳ Dị

Edit : Như Bình Beta : Vô Phương Lư Sênh? Liễu Sao nhìn theo bóng dáng y dần biến mất, nàng thầm ghi nhớ cái tên này. Cứ tưởng rằng hai người chỉ gặp nhau một lần, có lẽ y không nhớ nàng, nào biết rằng y không chỉ nhận ra nàng từ đầu mà còn đứng đó thờ ơ chứng kiến nàng bị..., có thể thấy đây là một người vô cùng lạnh lùng, tính tình vui giận thất thường. Y có phải là con người hay không vẫn còn khó nói, tốt nhất là không nên dính dáng gì đến y.

Vì thế, nên Liễu Sao cũng không cố hỏi tin tức của Nguyệt nữa, nàng thiết lập trận pháp rồi đi. Hai người biến mất không lâu sau, một lão già râu xanh áo xanh xuất hiện trên bờ sông, lão giẫm lên sóng nước, nhìn lên trên bờ khẽ hừ một tiếng: “Giỏi lắm, sát khí đậm đặc! Là muốn cảnh cáo lão phu sao? Lư Sênh, hừ!” Lão dừng một lúc, lại lẩm bẩm: “Sao Lư Sênh lại quen biết nha đầu kia, chẳng lẽ Ma giới cũng có hứng thú với nó? Phải nhanh chóng báo cho chủ nhân.” Suy nghĩ một lát, ông lão lấy một ra một vật trong tay áo rồi ném nó vào lòng sông, mặt sông trong vút phút chốc bắt đầu cuộn trào mãnh liệt. Trong luồng sáng bạc, một màn sóng nước dâng cao lên, một cột nước cao khoảng hai thước dựng lên trên mặt sông, những giọt nước chảy xuôi xuống tựa như một chuỗi châu ngọc, dần dần hình thành một cái bục nước bằng bạc. Một nam tử trẻ tuổi đứng trên bục nước chấp tay thi lễ, y khoác y phục trắng, trên người đeo chiếc thắt lưng bằng tơ bạc, dung mạo tuấn tú, nụ cười trên khuôn mặt không tự ti cũng không kiêu ngạo, giữa nét mày ẩn chứa nét lạnh lùng. “A Phù Quân – Diệu Âm Tộc ký thủy, xin nhận lệnh triệu tập của Chủ quân, bái kiến Đài Lão.” * Tộc ký thủy (sống phụ thuộc vào nước) này có tên là Diệu Âm, cũng là điểm đặc biệt của tộc – có giọng hát mê hoặc. Diệu âm là anh thanh kỳ diệu mê hoặc.

Đài Lão hơi bất ngờ: “Lão tộc trưởng đâu rồi?” A Phù Quân đáp: “Mấy ngày nay Lão tộc trưởng bế quan, để thuộc hạ tạm thời trông coi những chuyện trong tộc, vẫn có vài vị Trưởng lão chỉ dẫn, giúp đỡ, xin Đài lão cứ yên tâm.” “Vậy thì ...” Đài lão nói: “Chủ quân muốn người điều tra một nữ tử trong Võ đạo tên là Liễu Sao, người cho người đến quan sát nha đầu này, cẩn thận để ý việc nó qua lại với Ma giới, chỉ quan sát không được manh động, có tin tức phải nhanh chóng báo cáo ngay.” A Phù Quân cũng không hỏi nhiều, đáp vâng: “Nếu Đài lão không còn điều gì dặn dò, thuộc hạ lập tức đi sắp xếp.” Đài lão cười gật đầu, giọng điệu ôn hòa: “Hôm nay gặp được A Phù Quân, quả là danh bất hư truyền, Chủ quân vẫn thường khen người làm việc ổn thỏa, là nhân tài mới xuất hiện trong yêu giới. Diệu Âm Tộc ký thủy có được Chủ quân và người, Lão tộc trưởng chắc hẳn rất vui mừng. “Không dám, đều do Chủ quân cất nhắc, Lão tộc trưởng quan tâm.” A Phù Quân mỉm cười, hành lễ rồi biến mất, bục nước cũng theo đó hạ xuống lòng sông. Đài lão nhìn mặt nước lác lác đầu than thở một câu: “Diệu Âm Tộc, thật đáng tiếc.” rồi cũng hóa thành ngọn gió yêu biến mất.

Bên này Liễu Sao tìm được đường sống trong cõi chết, quay về thành liền đến tìm Lục Ly. Ánh trăng mờ ảo, ngọn đèn cũng mờ lung, Lục Ly vẫn mặc chiếc áo choàng vừa dày vừa nặng như trước. Hắn và Bạch Phượng cùng ngồi bên chiếc bàn đá trong sân viện, Bạch Phượng nói chuyện càng thêm thô thể rứt rứt hơn bình thường, Lục Ly thỉnh thoảng phối hợp gật đầu vài cái. Liễu Sao đứng ngoài cửa nhìn thấy cảnh này, nhất thời không thể áp chế cơn giận, “rầm” nàng đá văng cửa ra, Liễu Sao bước đến trước mặt Bạch Phượng, không nói không rằng tát nàng ta một bạt tai. Bạch Phượng không tránh né, che mặt thét lên sợ hãi: “Người nổi điên gì vậy!” “Đồ dê tiện! Không biết xấu hổ!” Chân tụ linh lực, Liễu Sao hung hăng đá tới. Đáy mắt Bạch Phượng xẹt qua sự đắc ý, nàng ta lắc mình tránh đòn tấn công của Liễu Sao, mang vẻ âm ỉ nhìn qua Lục Ly: “Lục Ly! Huynh xem...” Liễu Sao chỉ thẳng mặt nàng ta mắng: “Giả vờ giả vịt, thật ghê tởm!” Mắng dứt lời nàng muốn đánh qua đó. Lục Ly đứng dậy cản nàng lại: “Được rồi.” Suýt chút nữa bị Đỗ Minh Trùng cưỡng bức, Liễu Sao ôm một bụng lửa hận, càng căm thù Bạch Phượng tàn độc. Liễu Sao không chút nghĩ ngợi chỉ thẳng vào Bạch Phượng bảo: “Lục Ly, giết ả!” Bạch Phượng biến sắc: “Người phải nói cho rõ ràng, đừng hờ một tí là muốn đánh muốn giết, người làm như Lục Ly giống người không biết phân rõ phải trái vậy đó!” Liễu Sao đáp: “Người cấu kết với Đỗ Minh Trùng hãm hại ta!” “Ta không có!” Bạch Phượng nhìn Lục Ly giải thích: “Ta luôn ở bên cạnh nói chuyện với huynh, chưa từng bỏ ra ngoài, cậu ta nói bậy.” Liễu Sao cũng nhìn chằm chằm Lục Ly: “Á bảo Đỗ Minh Trùng đến giết ta.” Lục Ly thở dài, kéo nàng qua: “Nhưng chẳng phải muội vẫn bình an sao.” “Nhưng...” Đôi mắt Liễu Sao đỏ ửng: “Nhưng Đỗ Minh Trùng ức hiếp ta!” Lục Ly thấy y phục nàng xốc xếch, tất nhiên cũng đoán được nguyên do, hắn khẽ nhíu mày. Bạch Phượng căm hận Liễu Sao, vốn chỉ muốn xúi giục Đỗ Minh Trùng cưỡng bức

Liễu Sao, dạy cho Liễu Sao một bài học. Còn việc Đỗ Minh Trùng có ý giết người, đến chính Bạch Phượng cũng không đoán ra được. Nàng chung tay với Đỗ Minh Trùng, việc này bại lộ, người thích Liễu Sao nếu biết chuyện chắc sẽ rất tức giận. Bạch Phượng vội vã phủ nhận: “Đỗ Minh Trùng làm gì, không liên quan đến ta!” “Nếu không phải là người, sao hắn có thể chạy đến bờ sông!” Liễu Sao nói: “Người cố ý bảo hèn Lục Ly tới bờ sông, dụ ta đến xem!” Bạch Phượng nhún mày: “Buồn cười, sao ta biết người sẽ đến xem chứ.” “Chính miệng Đỗ Minh Trùng đã thừa nhận, là người xúi giục y!” “Việc này thật không liên quan đến ta.” Bạch Phượng nhìn Lục Ly bảo: “Xưa nay Đỗ Minh Trùng là kẻ đê tiện, y biết ta bất hòa với Liễu Sao, rất có thể y đã vu cáo hãm hại ta.” Thấy Lục Ly gật đầu, Liễu Sao vừa phẫn nộ vừa âm ỉ, cõi lòng lạnh buốt. Hắn tin lời Bạch Phượng, mặc kệ nàng bị người... Hắn cũng không nghĩ lại năm năm nay tính tình nàng ngang ngược không phân rõ phải trái, nhưng đã từng lừa gạt hắn bao giờ chưa! Xem ra Bạch Phượng đã nghĩ cách đối phó từ lâu, giờ đem hết tội lỗi đổ lên đầu Đỗ Minh Trùng, nàng ta biết Lục Ly sẽ không tin Đỗ Minh Trùng. Liễu Sao bắt đầu dĩ đành nhượng bộ: “Dù không phải ả làm, vậy người đi giết Đỗ Minh Trùng đi.” Lục Ly không đáp, ra hiệu bảo Bạch Phượng về trước. Bạch Phượng biết bây giờ không phải lúc tiếp tục dây dưa với hắn, nàng ta giả vờ liếc nhìn Liễu Sao tỏ vẻ thông cảm, thật hiểu chuyện lẳng lẳng bỏ về. Chờ nàng ta rời đi, rốt cuộc Liễu Sao không nhẫn nhịn được nữa, nước mắt lăn xả tuôn rơi: “Người lại đi tin ả, chứ không chịu tin ta!” “Tất nhiên ta tin muội.” Lục Ly chiều theo vỗ vỗ lưng nàng: “Được rồi, không sao hết.” Không tức giận, cũng không hỏi gì, sao hắn có thể bình tĩnh như vậy chứ? Liễu Sao bất chợt rung mình một cách khó hiểu, nàng ngẩng mặt lên: “Đỗ Minh Trùng muốn bức ép ta, còn muốn giết ta, người giết y đi!” Lục Ly đáp: “Được rồi, nói sau đi.” Liễu Sao nghe được điều bất ổn, trợn trừng mắt. Mỗi lần gặp những yêu cầu vô lý của nàng, thông thường lúc hắn không đồng ý cũng sẽ không từ chối nàng mà thường đáp ‘nói sau đi’ cho có lệ, hắn đang nghĩ yêu cầu của nàng rất vô lý ư? Đỗ Minh Trùng làm gì nàng, hắn cũng không quan tâm chút nào sao? Cho dù hắn giết Đỗ Minh Trùng, Hưu gia cũng sẽ không phạt nặng hắn. Chẳng lẽ thật như Đỗ Minh Trùng nói? Hắn không thiếu phụ nữ, nàng chỉ là hạt cát nhỏ bé không đáng kể tới. Hắn thích nàng nhưng lại càng thích địa vị và tiền đồ hơn, sẽ không dám làm Hưu gia khó chịu? Đúng rồi, từ trước tới nay chỉ khi nào nàng yêu cầu, ngoại trừ lúc hắn bắt buộc phải giúp nàng, bảo vệ nàng, chiều theo nàng, còn lại hắn chưa từng chủ động làm bất cứ chuyện thừa gì cho nàng, càng không chủ động vỗ về ân cần. Nhớ tới vẻ trào phúng trong đáy mắt Bạch Phượng vừa rồi, trong khoảnh khắc Liễu Sao đẩy hắn ra, nét mặt kinh ngạc khó có thể tin nổi. Lục Ly hiển nhiên dự đoán được nàng sẽ tức giận, hắn quen thói muốn dịu dàng an ủi nàng: “Ta sẽ nói với Hưu gia, muội về nghỉ ngơi trước đi, không sao đâu.” Không sao? Khuôn mặt Liễu Sao trắng bệch ra, nhìn chằm chằm hắn: “Người không muốn giết Đỗ Minh Trùng?” Không, không phải là vậy... Liễu Sao nhấn mạnh từng chữ: “Y ỨC HIẾP ta, còn muốn giết ta.” Lục Ly vươn tay kéo nàng: “Liễu Sao nhi, nghe lời ta.” Nghe lời? Lúc này hắn còn bảo nàng nghe lời? Liễu Sao nhìn vào đôi mắt tím biếc kia, chậm rãi lắc đầu, lùi ra sau. Lần đầu tiên nàng nhìn rõ sự thật, vô cùng tàn khốc, quá bất ngờ không kịp đề phòng. Có thứ gì đó rất vững chắc, rất đáng tin cậy trong tim nàng đột nhiên vỡ vụn, tan nát thành vô số mảnh, đến cuối cùng cũng không tài nào tìm thấy nữa. Nàng cố tránh tay hắn, hồn bay phách lạc bỏ chạy. Chuyện nhanh chóng lan ra, Võ Dương Hưu luôn luôn cấm đồng môn tranh chấp, sau khi biết được đã xử trí rất nhanh. Đỗ Minh Trùng chỉ thừa nhận nhất thời háo sắc, nhất quyết không thừa nhận có ý giết người. Võ Dương Hưu vốn không màng đến sống chết của Liễu Sao, chẳng qua là muốn trấn an Lục Ly, việc đã không bằng không chứng nên chỉ đánh trọng thương Đỗ Minh Trùng, dù sao Đỗ Minh Trùng làm việc tương đối đặc lực, Võ Dương Hưu cũng không dễ dàng vứt bỏ nhân tài mình vất vả bồi dưỡng nên. Lục Ly không vì Liễu Sao mà hành động lỗ mãng, bộc lộ rõ hắn là người hiểu thời hiểu thế, làm Võ Dương Hưu càng vừa lòng và yên tâm. Sau khi biết Đỗ Minh Trùng chưa làm được chuyện gì, Bạch Phượng thậm chí bị bội, chờ đến lúc thấy Lục Ly chần chờ không như ngày thường qua an ủi Liễu Sao, nàng ta càng vui vẻ. Liễu Sao cãi nhau với Lục Ly sẽ không còn ai che chở, để xem xem Liễu Sao còn có thể sống yên ổn nữa không. Liễu Sao quay về phòng một mình, nàng rửa mặt, sau đó đóng chặt cửa lại, ngồi xuống trước gương, chải tóc. Người trong gương xa lạ đến thế, phong thái trước kia không còn tăm tích. Liễu Sao vốn thích chưng diện, vẫn dày công trang điểm, các cô gái khác ở sau lưng vừa hâm mộ vừa ghen tị nàng. Nhưng mấy ngày nay, đến cả dáng vẻ của mình ra sao nàng cũng không hề chú ý. Y phục đẹp đẽ, trang sức tinh xảo... Tất cả những thứ nàng có đều là Lục Ly cho, hắn có nhiều phụ nữ như vậy, may mà nàng sớm hiểu ra, không trở thành một trong số đó. Năm năm nay, nàng cho rằng hắn thật tốt, nhưng sự thật chứng minh nàng đã sai rồi, hắn có thể đối xử tốt với nàng, cũng như có thể vứt bỏ nàng. Nếu biết kết quả trước sau gì cũng bị vứt bỏ nàng thì không có những thứ tốt đẹp này. Liễu Sao cứ thế ngồi gẩn ra, hoàn toàn không nhận thấy, trong chiếc bồn gỗ trên bàn đằng sau lưng nàng có cái gì đó đang chậm rãi dâng lên... Đó là một cột nước nhô lên cao, tựa như một dòng

suối tuôn trào không một âm thanh. Cột nước vươn thẳng ra tới tận mép chậu, cao chừng nửa thước, bên trong cột nước loáng thoáng hiện ra một đôi mắt, tình cảnh vô cùng kỳ dị. “Ai!” Liễu Sao hoảng hốt nhìn hình ảnh thoáng qua trong gương, nàng sợ tới mức quay đầu lại nhìn. Chiếc chậu gỗ vẫn lẳng lẳng nằm trên bàn, không có gì khác lạ. Vừa lúc này cảm giác bị theo dõi dâng lên trong lòng nàng quá mãnh liệt, không giống ảo giác, trong chậu gỗ có gì vậy? Liễu Sao lập tức cảnh giác, lặng lẽ ngưng khí phòng bị, nàng chậm rãi đứng dậy bước qua đó. Trong chậu là nước còn thừa lại sau khi rửa mặt, trong vắt thấy tận đáy. Liễu Sao vận linh lực dò xét, sau khi nàng xác nhận không thấy điều gì lạ, lúc này nàng mới thở ra một hơi dài, buông đôi tay đang siết chặt. “Đổ nước đi.” Một bàn tay vươn tới bệ chiếc chậu gỗ lên. Liễu Sao nghe giọng nói lập tức biết người tới là ai, tuy rằng nàng có thiết đặt pháp trận bên ngoài, nhưng tu vi của hần vượt xa nàng, hần có thể lén vào đây cũng chẳng có gì lạ lùng. Liễu Sao lạnh nhạt hỏi: “Người tới đây làm gì?” Lục Ly không quan tâm tới thái độ khó chịu của nàng, hần mở cửa đổ nước đi: “Sau này không nên để nước trong phòng nữa.” Liễu Sao lao tới giật lại chậu gỗ trên tay hần: “Không cần người lo.” Thấy tóc nàng rối tung, khuôn mặt nhỏ nhắn hốc hác tiêu tụy, Lục Ly hơi bất ngờ, hần thân thiết hỏi: “Liễu Sao nhi, có phải muội bị bệnh không?” “Người đi đi! Cút!” Liễu Sao ném thẳng chiếc chậu gỗ vào người hần. Chậu gỗ không đập trúng hần, chỉ xoay vài vòng trên không trung, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Lục Ly thấy nàng cần quấy, ngược lại hần chỉ hơi cong khóe môi: “Được rồi, Liễu Sao nhi, lần sau sẽ không để tên đó bắt nạt muội nữa, đừng tức giận.” Giọng nói trầm thấp mê hoặc, mang theo sự dỗ dành vượt xa cả sự quan tâm, hần xem nàng như một đứa trẻ mà dỗ dành. Mỗi lần nàng gây sự, hần sẽ chờ qua hai ngày để nàng nguôi giận, rồi lại giả dạng người tốt tới cúi đầu nhún nhường nói chuyện với nàng như trước, bắt tri bắt giác lừa nàng ý lại hần. Từ nay về sau sẽ không còn thế nữa. Liễu Sao dần yên tĩnh lại, nàng nhìn hần một lúc lâu rồi nói: “Người đừng đến đây nữa, ta sẽ không quan tâm tới người.” Dứt lời nàng xoay người quay về phòng, đóng chặt cửa một lần nữa. Từ sau ngày đó, quả nhiên Liễu Sao không còn đến tìm Lục Ly, thậm chí không chịu gặp mặt hần. Có lẽ Lục Ly cũng không đoán được kết quả này, đây là lần chiến tranh lạnh lâu nhất của hai người, hoặc có thể nói đây là lần Liễu Sao kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ với Lục Ly nhất. Dù Lục Ly đã nhỏ nhẹ an ủi, chủ động ân cần, Liễu Sao cũng mặc kệ, Lục Ly chỉ còn cách buông xuôi. Các cô gái khác đều vui sướng khi người gặp họa ở sau lưng Liễu Sao, nhất là Bạch Phượng, lúc rảnh rồi nàng ta liền chạy tới chỗ Lục Ly, hần vẫn thản nhiên đối phó. Ngày thường lời nói và hành động của Liễu Sao quá mức thẳng thắn và kiêu ngạo, khó trách khiến các cô gái đều ghen tị. Hơn nữa nàng lại đắc tội với Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng, đến cả đám bạn bè tương đối thân thiết với nàng ngày xưa, thấy nàng tranh cãi lớn với Lục Ly, họ cũng không qua lại với nàng nữa. Vì có lệnh cấm của Võ Dương Hầu, không ai dám có ý sát hại nàng. Nhưng y phục nàng phơi trong sân thường xuyên bị xé nát, tiền bạc trong phòng cũng không cánh mà bay, nước uống bị hạ độc vài lần... Liễu Sao gần như không dám lơ là cảnh giác khác nào, trong lòng nàng hiểu Võ Dương Hầu và Phương Vệ Trường xem thường nàng, những việc nhỏ này có báo lên trên cũng sẽ không có ai truy xét, chỉ còn cách nhẫn nhịn. Trong Hầu phủ Âm thành, Liễu Sao đến chỗ Phương Vệ Trường hoàn trả nhiệm vụ, nhưng oan gia ngõ hẹp, nàng gặp một đám người đang đi tới, có cả Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng trong đó. “A, Liễu Sao đến đây à.” Một cô gái cổ ý cao giọng nói: “Nhiệm vụ này lại tìm ai giúp đỡ đây?” “Không có Lục Ly, lần này lại tìm chỗ dựa mới nào đây?” “Chỉ cần hôn một cái, người muốn giúp nàng cũng không ít đâu.” Các cô gái cười vang, khoe miệng Bạch Phượng nhếch lên cao, vờ khuyên nhủ: “Các người đừng nói bậy mà.” Cô gái lên giọng trách: “Lòng dạ Bạch Phượng tỷ thật tốt, cũng không để tâm nàng ta thường đối xử với tỷ thế nào.” “Tính toán làm gì.” Bạch Phượng cản nàng ta nói tiếp, tỏ vẻ quan tâm thăm hỏi Liễu Sao: “Sao rồi, có hoàn thành nhiệm vụ không vậy?” Thấy Bạch Phượng vờ vịt, Liễu Sao càng thêm chán ghét. Rõ ràng nàng ta âm thầm xúi giục các cô gái khác cổ ý làm khó mình, giờ lại còn vờ làm người tốt, hơn phân nửa là muốn chuyện này lọt vào tai Lục Ly mà. Liễu Sao không thêm để ý, cúi đầu bước về phía trước. Bạch Phượng hơi lộ vẻ xem thường, nhìn hai thiếu nữ bên cạnh. Hai người hiểu ra, nhanh chân bước theo Liễu Sao. Lối đi vốn chật hẹp, hai người vờ như đang đi cùng đường với Liễu Sao, một trái một phải ép nàng vào giữa, cô gái bên trái lập tức giơ chân đá nàng. Liễu Sao thấy các nàng đi theo liền biết họ có âm mưu, cũng không cam lòng chịu thiệt, nàng đã đoán trước nhắc chân tránh đi, còn đá trở lại một cước. Hai cô gái tu vi không cao, nếu một chọi một, chắc chắn Liễu Sao sẽ thắng. Nhưng mấy năm nay Lục Ly bảo vệ nàng quá kỹ, còn người khác là được tôi luyện từ trong nhiệm vụ sinh tử mà ra, đừng nói kinh nghiệm phong phú mà xuống tay càng thêm quyết đoán và tàn nhẫn. Liễu Sao dù tránh được đòn tấn công của cô gái bên trái, nhưng cô gái bên phải đã đoán trước được kết quả, cùng lúc đó nàng ta biến đổi chiêu thức vận cánh tay nàng. Liễu Sao không chút sợ hãi, nắm bắt thời cơ vỗ lên cánh tay hai người trước, nàng mượn lực bật lên. Nhưng không ngờ lúc này, bỗng nhiên lúc này có một luồng sức mạnh cực lớn trối chặt hai chân, nàng hết như một vật nặng ngàn cân rơi

xuống, thể nhảy bật lên bị ép ngừng lại, thân thể bị kéo mạnh xuống đất, cảm thấy mắt cá chân đau buốt. Đây rõ ràng là có người âm thầm dùng ‘Phước’ thuật (*) mà! Liễu Sao phản ứng nhanh, vội vã giãy giụa, chỉ bỏ lỡ một khoảnh khắc này, ánh mắt cô gái bên trái chợt lóe lên, co những ngón tay lại chụp lên khuôn mặt nàng, đồng thời dùng chân đá vào khớp chân nàng. Liễu Sao bắt đúng thời cơ, trước khi bàn tay chụp tới nàng vọt lên phía trước, muốn tránh khỏi hai người, không ngờ cô gái bên phải đã sớm tính chính xác đường lùi của nàng, đưa chân gạt ra, Liễu Sao lập tức ngã bịch xuống đất. * Phước thuật: thuật trôi.

Tiếng cười ầm ĩ vang lên sau lưng, trong đó có châm biếm, còn có thích thú. Hai cô gái thực hiện được ý đồ, tất nhiên lòng rất vui vẻ, một người bước đến giả vờ an ủi nàng: “Ái chà, sao lại bất cẩn vậy, ngã mất rồi.” “Các người thì biết gì chứ, người ta được yêu được chiều, đi đường cũng phải có người dìu đó.” “Không có Lục Ly ở đây, giả vờ giả vịt gì chứ!” Các cô gái nói chuyện càng lúc càng khó nghe. Liễu Sao cố nhin đau xoay người ngồi dậy, nàng tự biết mình không thể đánh lại số đông, chỉ siết chặt bàn tay cố nhẫn nhịn. Đỗ Minh Trùng bị trách phạt là vì Liễu Sao, y đã cầm hận từ lâu, giờ phút này càng muốn thừa cơ nhục mạ nàng, y khoanh tay bước tới: “Chẳng phải người có năng lực lắm sao, gọi Lục Ly tới giết ta đi. Ta đã từng nói rồi, hần biết thì đã sao, đến cả rắm cũng không dám đánh nữa là. Người là cái thá gì, Hầu gia sẽ vì người mà đụng tới ta à? Dù Lục Ly hần muốn ra tay cũng phải suy nghĩ trước sau, thật không đáng vì một con ả đùa xong rồi vứt bỏ mà đắc tội với Hầu gia đâu.” Lời y rất thô tục, đám Bạch Phượng đều ngoảnh mặt đi, thật ra họ đang cười trộm. Y thấy Liễu Sao cúi đầu không nói, đáng vẻ buồn bã đáng yêu, Đỗ Minh Trùng chợt nhớ đến tình cảnh đêm đó, y bất giác động lòng háo sắc: “Nếu nàng hối hận, chỉ bằng ngoan ngoãn đi theo ta, ta cũng không so đo đâu.” Ngay đó suýt chút nữa Liễu Sao phải chịu nhục, vốn đã hận y thấu xương, phút chốc nàng ngẩng mặt lên phun ra một chữ: “Cút!” Đỗ Minh Trùng đáp phải đình, nghiêng răng mắng: “Đồ dê tiện! Mũi cao hơn mắt, chẳng biết đã tự dẫn xác dâng cho Lục Ly bao nhiêu lần rồi, ta thêm vào người chắc!” Liễu Sao lạnh lùng đáp: “Người lặp lại xem.” Sát khí dày đặc, vượt xa năng lực của những kẻ tu luyện tầm thường. Đám con gái phát hiện điều bất ổn, dần dần ngừng cười, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ lại vừa bất an. Lòng ngực nặng trĩu, máu sôi trào trong cơ thể, dâng lên không dứt, sức mạnh kỳ lạ bắt đầu chộn rộn. Đó chắc chắn là một luồng sức mạnh cực kỳ to lớn, nó tiềm tàng trong cơ thể nàng, vì thế trong lúc nguy hiểm nàng mới có thể phá nát pháp trận, không bị Đỗ Minh Trùng làm nhục, còn về lai lịch của nó, Liễu Sao cũng không rõ lắm, nàng biết đó không phải là sức mạnh chỉ cần tu luyện là có được, tùy tiện sử dụng nó trước mặt mọi người chắc chắn sẽ khiến người ta nghi ngờ. Nhưng lúc này nàng đã cực kỳ tức giận, không thể nghĩ đến hậu quả nữa. Tốc độ Liễu Sao hấp thu linh khí nhanh gấp mười lần ngày thường, linh khí theo bốn phương tám hướng tụ hết lại, tất cả đều bị nàng hấp thụ hết, trong quá trình đó lại thoảng qua tiếng gió cuốn! Mất đi sự che chở, cuộc sống của nàng lại hóa thành vậy sao? Liễu Sao rũ mắt... Bỗng nhiên, sức mạnh to lớn giống như bị một bàn tay vô hình chặt đứt, trong phút chốc tiêu tan không còn bóng dáng tăm hơi! Bốn phía im lặng kỳ lạ. Bầu không khí căng thẳng không còn tồn tại nữa, rõ ràng nàng đã định ra tay, thể nhưng được nửa chừng đột nhiên ngừng lại, đáng ngạc nhiên là mọi người không còn cười nhạo nữa, tất cả đều im bật. Sao lại thế? Liễu Sao như chợt bừng tỉnh khỏi giấc mộng, tiếp đó nàng nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ. Tiếng động càng ngày càng gần, một góc áo bào đen nhanh chóng rơi vào tầm mắt, khiến người ta cảm thấy rất nặng nề. Tà áo buông dài trên mặt đất, che giấu một nửa hoa văn bằng tơ vàng chỉ bạc thêu bên trong. Liễu Sao ngồi dưới đất, chống một tay, nhìn chằm chằm vạt áo choàng kia, nàng không ngẩng đầu. “Liễu Sao nhi.” Giọng nói dịu dàng kèm theo chút than thở, hần xoay người lại kéo nàng dậy. Nếu không có hần nàng sẽ rất thê thảm, chắc chắn Võ Dương Hầu đã đem cái bình hoa như nàng làm lễ vật tặng người ta từ lâu rồi. Nhưng có hần ở đây, tình cảnh nàng lại càng thảm thương, lúc trước được nâng niu trong lòng bàn tay, tự ỉnh là công chúa, đến cuối cùng rốt xuống đất, mới phát hiện ra mình chẳng là gì cả. Lục Ly không màng đến sự phản kháng của Liễu Sao, cúi người ôm lấy nàng bước đi. Sắc mặt Bạch Phượng không chút thay đổi, cúi đầu giấu đi sự căm hận trong đáy mắt. Hần lại muốn bảo vệ nàng, đưa nàng từ mặt đất trở lại ngôi cao lần nữa ư? Liễu Sao cũng không chút vui mừng, ngược lại nàng chỉ cảm thấy cực kỳ nhục nhã, lập tức cố giãy dụa trong lòng hần, cắn chặt môi không dám mở miệng, nàng sợ chỉ cần mở miệng nàng sẽ bật khóc. Lục Ly thuận thể khổng chế hai tay Liễu Sao, lúc đi ngang qua chỗ Đỗ Minh Trùng, hần dừng bước: “Còn dám đụng tới người của ta, thì tự gánh hậu quả.” Trong giọng nói không có nhiều ý cảnh cáo, càng giống như đang cười đùa, nhưng Đỗ Minh Trùng lại bất giác lùi về sau một bước, chờ y hoàn hồn lại, Lục Ly đã đi lướt qua. Đối diện với đủ loại ánh mắt nhìn vào mình, Đỗ Minh Trùng vừa xấu hổ vừa tức giận, gân xanh giật tưng tưng trên trán, ánh mắt y hung ác như muốn ăn thịt người. Nhưng rốt cuộc y cũng không dám đuổi theo đánh người, chỉ đành trơ mắt nhìn hai người bỏ đi xa. Đám nữ tử vốn tưởng rằng Lục Ly thật sự giận Liễu Sao,

họ hoàn toàn không thể đoán ra kết quả này, âm ỉ một hồi cũng chẳng thú vị gì, ai nấy đều lo sợ bất an tan ra. Ở bên này, Lục Ly tìm đại một người giúp Liễu Sao hoàn trả nhiệm vụ với Phương Vệ Trường, hẳn ôn Liễu Sao thì triển độn thuật trở về phòng tại Yên thành. Vũ Cơ lần trước Liễu Sao gặp cũng đang ở trong phòng, lần này không cần nói gì, Vũ Cơ đã chủ động lui ra. Cuối cùng Liễu Sao cũng lên tiếng: “Ai thêm người giúp chứ!” Lục Ly “Ừ” một tiếng, hẳn lướt mắt nhìn xung quanh, không thấy chiếc ghế dựa nào vừa vịn, vì vậy hẳn bước đến đặt nạng lên giường. Không bị trói buộc nữa, Liễu Sao bật dậy, sau đó đau điếng đành ngồi lại, cơn giận của nàng không thể nén nổi: “Đã bảo người đừng có quấy lấy ta! Người có nghe không hả!” “Ta biết.” Lục Ly chiều ý nàng đáp có lẽ, hẳn ngồi xổm xuống, nâng bàn chân bị thương của nàng lên, cời hài ra: “Ừm, chỉ bị trẹo chân, thân thể con người rất yếu ớt, muội phải chú ý nhiều.” Ngón tay trắng trẻo thon dài cách một lớp vỏ trắng nắm lấy bàn chân nhỏ bé, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, cảm giác mát lạnh xuyên qua chiếc vớ trắng, chạm vào da thịt trên chân, vết thương sưng lên bỗng rất dần dần giảm bớt. Hốc mắt xót đau, trái tim vô duyên vô cớ thất lại đau đớn, run rẩy không nguôi. Nàng đã hạ quyết tâm phải rời xa hắn, hắn còn cố ý đến chọc nàng! Hắn chiều chuộng nàng tới mức này, sau đó muốn vứt bỏ thì vứt bỏ, bảo nàng làm sao mà không ấm ức! “Được rồi, Lục Ly.” Liễu Sao cố chấp rứt chân lại, đặt chân xuống đứng thẳng dậy: “Nhiệm vụ tối qua, cảm ơn người đã âm thầm giúp ta, sau này ta sẽ đền đáp người.” Lục Ly nghiêng đầu nhìn nàng, trong đáy mắt tím biếc ngập tràn ý cười mê hoặc lòng người: “Liễu Sao nhi, bây giờ đền đáp có được không?” Liễu Sao đề phòng: “Người muốn gì?” Lục Ly cúi đầu ho khan hai tiếng, đáp: “Ta muốn, muội đừng giận nữa.” Không ngờ hắn lại đưa ra yêu cầu này, Liễu Sao sững sốt một lát bảo: “Ta không giận, ta chỉ ghét người.” Nhìn thấy nét mặt bướng bỉnh cổ tử vệ lãnh đạm của nàng, Lục Ly đứng dậy, ngữ điệu càng êm dịu: “Được, muội bảo sao thì là vậy, ta giúp muội dạy dỗ Đỗ Minh Trùng nhé?” Liễu Sao chăm chăm nhìn hắn, đôi mi dài run lên. Nhìn đi, bất luận nàng nói lời khó nghe thế nào, hắn vẫn luôn nhường nhịn nàng như vậy, hắn lừa gạt nàng làm nàng bất giác muốn tin tưởng hắn, muốn quay về bên cạnh hắn, hắn nghĩ nàng còn mắc mưu nữa sao! Lòng Liễu Sao nhi kiên quyết, đáp: “Dù người có đi dạy dỗ Đỗ Minh Trùng, ta vẫn ghét người, người đừng tới tìm ta nữa.” Dứt lời, nàng bày trận pháp bỏ chạy. Nửa đêm, mây đen giăng giăng che kín vầng trăng, ngọn gió kỳ dị xen lẫn luồng khí đen bay tới, trong sân viện trống không xuất hiện một bóng người cao dong dỏng gầy dơ, y phong thả không gây ra tiếng động bước tới cánh cửa đang đóng chặt. “Người đến rồi.” Trong sân còn có một người nữa. Trong phút chốc Lư Sênh quay người lại nhìn hắn, một lúc sau nói: “Dựa vào tu vi bậc này, người đã tu thành Thiên ma từ lâu.” “Là người không tin ta không có dã tâm, hay là chính người không cam lòng từ bỏ dã tâm? Hóa ra người cũng không thích vụ hợp tác này.” Lư Sênh thản nhiên đáp: “Ta chỉ hứa bảo vệ tính mạng con bé đó, đây là hợp tác.” “Nhưng lúc con bé bị xâm phạm, người lại khoanh tay đứng nhìn.” “Ta cần phải quan sát năng lực của con bé, xem ta có đáng làm vậy hay không.” Đối phương không tỏ vẻ gì. Lư Sênh trầm mặc một lát, cuối cùng hỏi: “Rốt cuộc trên người con bé đó có gì, mà ngay cả Yêu giới cũng có ý đồ với nó vậy?” Nguyệt không trả lời: “Vận mệnh của con bé đã được định trước, sau này người chú ý con bé e rằng càng nhiều thêm. Nếu người thật sự có mục đích vậy càng phải nghĩ biện pháp khiến con bé có nhiều thiện cảm với người.” Ánh mắt Lư Sênh tối sầm lại: “Sao không trực tiếp mang nó về Ma giới?” “Có một số chuyện phải để con bé chủ động làm, nhưng loài người vốn không có ấn tượng tốt với ma, con bé cũng không ngoại lệ, ta cần sự phối hợp của người.” Lư Sênh thông thả bước: “Vậy, ta mỗi mắt chờ mong.”

10. Q.1 - Chương 10: Lư Sênh

Edit : Như Bình Beta : Vô Phương Bầu trời quang đãng không gợn bóng mây, ánh mặt trời gay gắt, chiếu rọi cuộc tỷ thí cực kỳ mãnh liệt bên dưới. Sát thủ trong Hầu phủ cách nửa năm sẽ tỷ thí sắp xếp lại thứ bậc một lần, thứ tự sẽ quyết định địa vị của họ trong tổ chức. Vị trí càng cao không những sẽ được Hầu gia xem trọng, nói chuyện có sức nặng hơn mà sau khi hoàn thành nhiệm vụ phần thưởng cũng nhiều hơn hẳn người khác. Bởi vậy ai ai cũng muốn giành vị trí đứng đầu, vị trí đầu bảng trước đây là của Lục Ly. Liễu Sao không có hứng thú với việc sắp xếp thứ bậc, nàng chấp nhận đứng chót.

Hai người trên sân đấu đã phân thắng bại, Đỗ Minh Trùng thắng, Vô Dương Hầu gật gật đầu trên khán đài. Những người sau đều có quyền khiêu chiến, Liễu Sao cảm hận Đỗ Minh Trùng, lòng nàng thầm muốn dạy dỗ y một trận trước mặt mọi người. Nhưng nàng cũng hiểu rõ thực lực mình, dù nàng có nghiêm túc luyện

tập trong hai tháng, cũng không đủ khả năng đánh bại Đỗ Minh Trùng. Sức mạnh thần bí trong cơ thể cũng không xuất hiện nữa, dường như nó đột nhiên biến mất, kể từ lúc đó nàng càng khó báo thù. Nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, Liễu Sao không cam lòng từ bỏ ý định, trơ mắt nhìn Đỗ Minh Trùng vênh vang tự đắc đoạt được vị trí đầu tiên. Cặp tiếp theo bước lên sân đấu là Lục Ly và Vương Giản. Hôm nay Lục Ly vẫn mặc chiếc trường bào màu đen, thật cân xứng với chiếc thắt lưng màu bạc vòng quanh thân. Mái tóc dài đen nhánh buộc cao cao, từ trên đỉnh đầu tản mát xuống, tựa như một thác mực nước tuôn rũ. Hắn đeo hai chiếc vòng bạc nhỏ làm vật trang sức, cực kỳ đơn giản, bước vào đứng ngay giữa sân đấu. Vương Giản vốn là sát thủ nổi tiếng trong Võ đạo, vào Hầu phủ sớm hơn đám Liễu Sao chừng mười năm. Chỉ vì Lục Ly tu hành vượt cấp quá nhanh, trong năm năm ngắn ngủi đã vượt qua hết tất cả lớp cao thủ đi trước. Vương Giản từ vị trí đứng đầu bị lùi xuống thứ hai, tất nhiên y không cam lòng. Đáng tiếc sau khi thách đấu hai lần, Lục Ly vẫn bảo vệ được vị trí đứng đầu. Hai người chưa ra tay, Phương Vệ Trường trên khán đài bỗng mở miệng: “Còn ai muốn khiêu chiến với Lục Ly không?” Thách đấu Lục Ly, không phải ai cũng có năng lực đó, trên sân đấu không người nào dám nhúc nhích. Phương Vệ Trường gọi: “Đỗ Minh Trùng!” Đây chính là mệnh lệnh, Đỗ Minh Trùng không dám tỏ vẻ nhất gan, đành phải đứng vào giữa sân: “Có thuộc hạ.” Phương Vệ Trường không nói nữa, giơ tay ra hiệu có thể bắt đầu. Mọi người hiểu ra, đều hơi khó tin. Vương Giản xếp ở vị trí thứ hai, lại là tiền bối có kinh nghiệm phong phú, thực lực của Đỗ Minh Trùng cũng không yếu, hai người đều là sát thủ hàng đầu. Phương Vệ Trường muốn bọn họ lấy hai đánh một, dù Lục Ly tư chất có cao tới đâu, khả năng chiến thắng tính ra không lớn. Hơn nữa ai cũng biết, Đỗ Minh Trùng và Lục Ly có khúc mắc. Phương Vệ Trường cố ý sắp xếp như vậy, chắc chắn là nhắm vào Lục Ly. Không thể nghi ngờ, đây đã biến thành một trận tỷ thí không công bằng. Liễu Sao sốt ruột nhìn lên khán đài, Võ Dương Hầu trên khán đài không có ý kiến gì. Công bằng vốn không tồn tại trong tổ chức này, Võ Dương Hầu đã ngầm đồng ý, tất cả mọi người cũng không thể phản đối, chỉ cảm thấy hơi bất ngờ... Chẳng phải Lục Ly luôn được họ xem trọng sao? “Hôm qua Lục Ly bị phạt trọng ở Hầu phủ.” “Sao lại thế?” Hắn bị phạt ư? Liễu Sao giật mình, vừa tức giận lại vừa lo lắng. Võ Dương Hầu không nể tình muốn dạy dỗ hăn trước mặt mọi người, sai sót hăn phạm phải chắc chắn không nhỏ... Đúng là Liễu Sao giận Lục Ly, nhưng cũng không có nghĩa nàng muốn Lục Ly thua trong tay người khác, huống hồ đó lại có Đỗ Minh Trùng. Hình thức xử phạt bằng trọng trong tổ chức không mang nghĩa bình thường. Lục Ly bị thương mà tiếp chiến, Đỗ Minh Trùng chắc chắn sẽ mượn chuyện công báo thù riêng, nếu Hầu gia thật sự không hề xem trọng Lục Ly, kết quả hôm nay của hăn e rằng... Trong sân đấu, Vương Giản và Đỗ Minh Trùng đánh mất nhìn nhau đều thầm tỏ ý vui mừng, nhất là Đỗ Minh Trùng, lúc trước y nghe được Lục Ly bị phạt, cũng hơi nghi ngờ, nhưng thái độ của Võ Dương Hầu và Phương Vệ Trường vừa lúc này đã xác nhận rõ tin tức đó. Đỗ Minh Trùng bất giác cười khẩy, đừng nói Lục Ly đang bị thương, cho dù không bị thương, thì y và Vương Giản liên kết cũng thắng chắc rồi. Biết rõ tình hình bất lợi, Lục Ly vẫn cứ đứng yên tại chỗ, tay trái khẽ kéo vạt áo trước, không có ý ra tay trước chiếm thế thượng phong. Đỗ Minh Trùng và Vương Giản cũng không chờ nổi nữa, hai người một trái một phải nhún người nhảy lên, vừa ra tay đã là một chiêu hoành tráng, không ngại trang, gian trá, cách đánh cũng ít chứa kỹ xảo, xem ra bọn họ là muốn trực diện giao đấu với Lục Ly. Dù sao trong tình thế lấy nhiều đánh ít, kết hợp sức mạnh lại chính là ưu thế lớn nhất. Hai người đang ở giữa không trung, chưa tung hết chiêu, trước mặt bỗng xuất hiện một vòng xoáy đen, giống như một chiếc phễu đồ ngang ra sẽ lập tức cuốn lấy hai người! Lục Ly ấy thế mà lại ra tay nhanh hơn một bước. Vòng xoáy đầu tiên giống như cái phễu, trong phút chốc lại to như gò đất, thân thể Lục Ly đã biến mất sau vòng xoáy đó. Sóng khí bốn phía cuộn cuộn dâng trào, trong bán kính ba trượng những hòn đá bị thuật Phong toàn (*) thu hút, bị cuốn vào trong gió, xoay như chong chóng trong vòng xoáy đen, một viên tiếp một viên bắn ra như ám khí, vừa chạm đất những tia lửa lập tức văng tung tóe. * Thuật gió xoáy

Wương Giản và Đỗ Minh Trùng đều biến sắc, vốn định áp đảo tinh thần Lục Ly trước, giờ ngược lại lại bị Lục Ly ra oai phủ đầu. Hai người sao có thể cam lòng, xoay người đánh luồn ra sau vòng xoáy. Phía sau vòng xoáy cũng không có bóng dáng Lục Ly. Vương Giản tự biết không ổn, lớn tiếng kêu: “Cẩn thận!” Chỉ chớp mắt, Lục Ly đã âm thầm xuất hiện sau lưng Đỗ Minh Trùng, tung ra một chưởng. Đỗ Minh Trùng phát hiện điều bất thường, cuống cuống quay lại. Tu vi y không bì kịp Lục Ly, cũng may Vương Giản đã đề phòng từ trước, y nhảy tới hợp lực với Đỗ Minh Trùng đón một chưởng này. Cùng được huấn luyện theo cách thức giống nhau, sự phối hợp của sát thủ cùng một nhánh tương đối cao. Không tốn bao nhiêu thời gian, ba người đã qua lại hơn mười chiêu. Trên không trung cát bay đá chạy, tiếng nổ âm ỉ vang lên không dứt. Lục Ly cũng xuất ra thuật pháp nổi danh nhất ‘Hóa tội hoàn kiếp’(*), có ý muốn giảm bớt sức mạnh của đối phương. Đỗ Minh Trùng và Vương Giản cũng đánh ra hai chiêu, nhưng chỉ có duy nhất một chiêu

thật sự uy hiếp hấn. Mọi người càng thêm khâm phục, ai ai cũng cảm nhận rõ hành động của Lục Ly hơi chậm chạp trì trệ, xem ra vết thương của hấn không phải giả, đã bị thương còn có thể lấy một chọi hai mà không rơi vào thế yếu, thật là hiếm thấy. *Giải nghĩa ra là hóa giải tội lỗi, kết thúc cuộc đời. Nhưng trong ngữ cảnh này MDH không hiểu rõ lắm, không biết tác giả có gõ sai chữ nào không.

Sắc mặt Võ Dương Hầu hơi dịu hơn lúc trước. Liễu Sao luôn để ý quan sát, nàng thấy thế mừng thầm, chỉ cần để Hầu gia còn nhận thấy giá trị của hấn, thì hấn sẽ an toàn hơn. Biểu hiện của Lục Ly càng xuất sắc, Vương Giản và Đỗ Minh Trùng càng nôn nóng hấp tấp. Trong tình huống hai người đã chiếm mọi ưu thế mà còn thất bại, đừng nói khó sống yên với Võ Dương Hầu, mà càng không góc đầu dây nổi trước mặt đồng môn. Ánh mắt Đỗ Minh Trùng lộ tia hung ác, y thừa cơ Vương Giản phá vỡ thuật pháp của Lục Ly tạo ra kẻ hở, lập tức áp sát vào vòng trong. Đỗ Minh Trùng ngừng khí muốn chém vào lưng Lục Ly, nhưng không ngờ Lục Ly đã phòng bị trước, hấn đột nhiên nghiêng người, Đỗ Minh Trùng phút chốc không kịp thu chiêu lại, yếu huyệt toàn thân mở rộng. Liễu Sao mừng rỡ! Giờ phút này với Lục Ly mà nói đơn giản là cơ hội trời ban, chỉ cần ra tay nhất định có thể đánh Đỗ Minh Trùng bị thương, thậm chí còn có thể giết chết y, bớt một đối thủ, một mình đối phó Vương Giản dễ dàng hơn nhiều. Không chỉ nàng mà tất cả mọi người đều đoán cùng một kết cục. Nhưng đúng lúc này, chuyện bất ngờ đã xảy ra, Lục Ly dường như chợt nghĩ tới điều gì, lại không xuống tay, mà tránh người lui ra. Thời cơ nhanh chóng lướt qua, Liễu Sao chưa kịp thất vọng đã chuyển thành lo lắng. Quả nhiên, một lần nhân nhượng này của Lục Ly, Vương Giản phía đối diện sớm chờ ở đó, tung ra sát chiêu mạnh nhất, khiến hấn không thể không đón đỡ. Đỗ Minh Trùng cũng phản ứng kịp thời, lưỡi đao bằng khí trong tay biến thành bảy luồng ánh sáng, chia nhau đánh tới vai, gáy, lưng của hấn! Quy định trên sân đấu không được giết người, nhưng không thể tránh khỏi bị thương, lần này Lục Ly trúng chiêu, gân mạch chắc chắn bị tổn thương nghiêm trọng, dụng ý của hai người này không thể không nói là rất hiểm độc. Bạch Phượng hoảng sợ kêu lớn: “Đỗ Minh Trùng huynh!” Liễu Sao bịt miệng lại, trái tim vọt lên cổ họng. Có ý cười thoáng lướt qua đôi mắt tím, Lục Ly không tránh không né, chân trái quét trên mặt đất, nửa vòng tròn hình cung bằng bạc như ngọn sóng xô ra. Ánh trăng trên đỉnh đầu đột nhiên lu mờ. Trong vòng mười trượng, mặt đất rung động nhấp nhô như nước đang sôi sục, luồng không khí tựa như vách chắn, ép tới Vương Giản ở đối diện! Cùng lúc đó, hấn nghiêng người vung tay phải ra cách không đánh Đỗ Minh Trùng! Từng chiêu đối kháng, Vương Giản và Đỗ Minh Trùng đều bị chấn động bay ra, bò dài không góc đầu nổi. Nhưng mà, bảy luồng sáng đao của Đỗ Minh Trùng bắn ra lúc trước vẫn chưa bị chướng lực đánh tan hết. Sau lưng Lục Ly trúng một đao, thân thể lão đảo vài bước, suýt tí nữa té ngã, chiếc áo bào đen trên người thấm dần ra vết ẩm ướt. Đến lúc này mọi người mới biết tu vi hấn rất thâm sâu, nếu không bị thương, hành động chậm chạp, Vương Giản và Đỗ Minh Trùng chưa chắc có thể đánh hấn bị thương. Võ Dương Hầu tỏ vẻ hài lòng, gật đầu với Phương Vệ Trường, y lập tức ra lệnh cho thị vệ đến đỡ ba người dậy. Liễu Sao biết Lục Ly đã lấy được lòng tin của Võ Dương Hầu. Nàng hưng phấn muốn chạy đến nhìn hấn, mới vừa bước hai bước, đã thấy hấn nâng mắt nhìn về hướng này, tầm mắt giao nhau, Liễu Sao lập tức ngừng bước. Lục Ly lay người hai lượt tránh khỏi tên thị vệ đến dìu hấn, vươn tay ra với nàng: “Liễu Sao nhi.” Tất cả ánh mắt trong phút chốc đều hướng về Liễu Sao, nàng vừa ngượng ngùng vừa tức tối, nhìn bàn tay kia, cắn chặt môi, đến cuối cùng nàng vẫn ngoảnh mặt quay đi. “Lục Ly!” Bạch Phượng kinh hoàng gọi. “Mau đỡ lấy hấn.” Liễu Sao phát giác bất ổn, cực kỳ hối hận, chờ cho đến khi nàng chạy tới, Lục Ly đã bị đám Bạch Phượng vây quanh. Liễu Sao bàng hoàng đứng ngoài vòng vây, chẳng biết phải làm sao. Vài tên sư đệ từng được Lục Ly giúp đỡ đều trừng mắt nhìn nàng. Lục Ly thích Liễu Sao không phải là bí mật, ngày thường thấy Liễu Sao ngang ngược chèn ép hấn, mọi người vốn cảm thấy chẳng đáng cho Lục Ly. Nay hấn bị thương nặng, Liễu Sao còn làm chuyện không hợp đạo làm người, những người đứng xem đều tức giận. Võ Dương Hầu nhìn rõ tất cả mọi chuyện, sắc mặt y càng thêm hài lòng... Lục Ly xem như đã giành được vị trí đứng đầu, hấn và Vương Giản, Đỗ Minh Trùng đều bị thương, được đám thị vệ dìu về. Vì có trận tỷ thí này diễn ra trước, nên những trận tỷ thí sau đều không có gì ngoạn mục, đợi đến khi đã sắp xếp được tất cả thứ bậc, mọi người đều tự động tản ra. Trời tối, đám người Bạch Phượng đến thăm hỏi Lục Ly đã rời đi hết, sân viện dần dần chìm vào tĩnh lặng, cửa phòng khép kín, có ánh đèn chiếu len qua khe cửa. Trong phòng, Lục Ly nhắm mắt nằm trên giường, vẻ bình thản hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú. Một nữ tử xa lạ ngồi trước giường, thật cẩn thận dùng cây quạt nhỏ liên tục quạt chén thuốc, muốn làm nước thuốc nguội mau. Siết chặt bình thuốc trong tay đến nóng hổi, Liễu Sao đứng ngoài cửa, lòng thật bất an. Vết thương của hấn nằm ở sau lưng, hơn nữa cũng không trúng chỗ hiểm, có lẽ không sao đâu nhỉ? Nhưng hấn vốn là người cực kỳ nhẫn nại, chưa từng gục ngã, thậm chí cũng không hề dằn rên lấy một tiếng, lúc đó hấn đứng còn không vững, chắc đã bị thương rất nặng... Liễu Sao do dự hồi

lâu, cúi đầu xuống, muốn bỏ đi. “Tiểu Yểu, nàng nói xem Liễu Sao nhi có thể đến thăm ta không?” Trong phòng vang lên tiếng nói của Lục Ly, nghe có chút yếu ớt. Liễu Sao dừng lại tức thì. Cô gái tên là Tiểu Yểu đảo tròn mắt, cười nũng nịu nói: “Chàng đừng nằm mơ, nàng ta không thèm quan tâm chàng sống chết thế nào đâu. Nghe đồn nàng ta đã tìm tới Vương Giản, hèn gì Vương Giản lại xuống tay tàn độc với chàng như vậy.” Lục Ly thấp giọng hỏi: “Thật không?” Cô ả rất đáng ghét, lại dám bày kế ly gián! Liễu Sao giận dữ, tung một cước đá văng cửa: “Đồ khốn! Ai tới tìm Vương Giản! người dám nói năng xằng bậy, ta xé nát cái miệng của người!” Thấy nàng đập cửa xông vào, Tiểu Yểu vứt quạt đứng dậy lấy tay bịt miệng, bày ra dáng vẻ hoảng sợ. Giả vờ đáng thương à! Liễu Sao cười khẩy: “Nói tiếp đi, sao người lại cảm điếc rồi?” Tiểu Yểu nước mắt lưng tròng, chớp chớp mắt nhìn Lục Ly: “Người ta chỉ nghe đồn thôi mà...” Liễu Sao càng thêm ghét nàng ta, phun ra từng chữ: “Là do người bịa đặt!” “Được rồi.” Lục Ly mỉm cười liếc nhìn nàng, nghiêng mặt dặn dò: “Tiểu Yểu, nàng ra trước đi.” Được đồng ý, Tiểu Yểu vội vàng chạy khỏi cửa, còn không quên chớp chớp mắt đắc ý với Liễu Sao, Liễu Sao xem chút nữa bóp nát bàn tay, lại muốn bao che! Giống như lúc hấn che chở Bạch Phượng vậy. Trước mặt người khác hấn luôn tỏ vẻ tốt với nàng, thực tế hấn chưa bao giờ tin tưởng nàng! Làm ban sáng nàng còn nhọc lòng lo lắng cho hấn! Lục Ly che miệng ho khan hai tiếng, nhẹ giọng gọi: “Liễu Sao nhi.” Liễu Sao ôm một bụng tức tối, cất tiếng châm biếm: “Sốt ruột gì chứ, sợ ta đánh người tình của người thật à!” Hàng mi dài của Lục Ly khẽ rung, đáp: “Đâu có.” Liễu Sao chỉ mặt hấn mắng: “Ghét nhất cái thứ người như người! Giả vờ giả vịt!” Lục Ly đáp: “Đâu có.” Liễu Sao nói: “Ta chẳng cần biết người có hay không! Tóm lại nàng ta nói đúng đó, ta vắt chanh bỏ vỏ, thông đồng với Vương Giản hại người, bây giờ ta đến xem người có chết chưa!” Lục Ly “Ừ” một tiếng, nhìn bình thuốc nàng đang cầm trong tay. Liễu Sao vội vàng giấu lọ thuốc đi, mắt tự nhiên hừ một tiếng: “Là thuốc độc đó!” “Liễu Sao nhi.” Lục Ly cố gắng ngồi dậy. Liễu Sao xoay người bỏ đi. “Nếu muội bỏ đi, sau này ta sẽ không quan tâm tới muội nữa.” Lần đầu tiên nghe hấn dọa dẫm, bước chân Liễu Sao hơi ngừng lại, hốc mắt đỏ ửng, nàng vội cắn chặt môi, nhếch cằm lên, bước càng nhanh. “Sao nhi, muội đừng đi.” Xưng hô thân mật như vậy, xen lẫn trong giọng nói trầm thấp có chút than van, dịu dàng đến thế, thân thể Liễu Sao như bị đóng chặt tại chỗ, rốt cuộc chẳng thể bỏ đi. Trong phút chốc, khí tức quen thuộc tới gần. “Ta đối xử với muội không tốt sao?” Hơi ấm như có như không lướt qua rìa tóc bên thái dương nàng: “Ta bị thương rồi, đến cả bước vào thăm ta muội cũng không muốn, hả Sao nhi?” “Làm gì vậy! Ghê tởm!” Liễu bỗng thấy máu toàn thân vọt thẳng lên đỉnh đầu, trong giây lát nàng quay người lại đẩy hấn ra: “Rõ ràng là người đuổi ta đi, người tin cô ả kia, tin ta tìm Vương Giản hại người!” Lục Ly nói: “Muội đã đến thăm ta, tất nhiên ta không tin nàng ấy.” Mắt Liễu Sao đỏ ửng giẫm chân: “Bớt gạt ta đi! Người luôn bao che bọn họ, còn giả vờ giả vịt, khiến tất cả bọn họ đều nghĩ rằng người thật sự thích ta. Bạch Phượng giả trò xấu hại ta, Đỗ Minh Trùng ức hiếp ta, người cũng không tức giận...” Lục Ly đáp: “Ai bảo ta không tức giận? Ta rất tức giận đó.” Liễu Sao ‘xì’ một tiếng. “Muội trách ta không giết Đỗ Minh Trùng sao?” Lục Ly nói tiếp: “Liễu Sao nhi ngốc nghếch, nếu ta thật sự giết y, Hưu gia liệu có bỏ qua uội sao? Ta vì muốn tốt uội thôi.” Một câu ngắn ngủi, lại làm lòng nàng trong phút chốc bình tĩnh lại. Liễu Sao nửa tin nửa ngờ nhìn hấn một lát, nàng ngoảnh mặt đi: “Ta không thèm tin, Hưu gia xem trọng người vậy mà.” Lục Ly đáp: “Ta bảo vệ muội, cũng chưa từng ảnh hưởng đến chuyện gì khác, nên Hưu gia mới không truy cứu. Ông ta không muốn Đỗ Minh Trùng chết, muội lại bảo ta làm chuyện trái với ý muốn của Hưu gia. Nếu Hưu gia biết ta bảo vệ muội còn vượt xa lòng trung thành với ông ta, ông ta há có thể tha uội à?” Là thế sao? Liễu Sao liếc nhìn hấn, rồi lại rũ mắt xuống. Lục Ly ôm ngực cất tiếng ho khan: “Muội không tin sao?” Liễu Sao đã sớm tin hết bảy tám phẩm, tất cả đau khổ và tức giận trong mấy ngày nay phút chốc tan thành mây khói, nàng nhếch nhếch miệng, oán giận: “Chuyện là vậy à, sao người không nói sớm chứ?” Lục Ly đáp: “Ta nói ra, chắc chắn muội không chịu tin.” “Sao ta lại không tin chứ!” Liễu Sao cau kinh: “Là người trách ta gây sự, còn khinh thường ta không hiểu chuyện, ta gây sự lúc nào chứ! Là người không chịu tin ta!” Lục Ly lại ho khan: “Không đâu, muội là người hiểu chuyện nhất, ai dám nói muội bốc đồng.” Lúc này chính bản thân Liễu Sao cũng không nghe nổi nữa, nàng đỏ mặt: “Nói dối! Ta ghét nhất người như vậy!” Lục Ly cười nhìn nàng. “Không phải người bị thương sao, đứng dậy làm gì!” Liễu Sao diu hấn quay về giường: “Vết thương thế nào rồi? Ta bôi thuốc giúp người.” Lục Ly ngăn cản: “Không cần đâu, có Tiểu Yểu giúp ta rồi.” Tiểu Yểu? Sắc mặt Liễu Sao không tốt lắm: “Nàng ta bịa lời dối trá hại ta, người còn muốn nàng ta!” Lục Ly hùa theo: “Được, không cần nàng ta nữa.” Liễu Sao nhìn hấn nghi ngờ: “Người không bị thương, người đang gạt ta phải không?” Lục Ly nói: “Không mà.” Liễu sao tức giận: “Vây cớ ra mau!” Lục Ly cầm tay nàng lại, hơi khó xử: “Chúng ta... Thế này không tốt lắm đâu...” Liễu Sao sừng sốt một lát, chợt giận dữ: “Lục Ly!” Hấn nghĩ đi đâu vậy! Nàng chỉ muốn xem vết thương trên lưng hấn thế nào, hấn thật xem nàng như loại phụ nữ muốn nhào vào lòng hấn à! Sao hấn làm nhiều chuyện thối tha vậy chứ, đáng lẽ

nàng phải ghét cay ghét đắng hẳn mới đúng! Nàng không chút khách sáo chỉ thẳng vào hấn ra lệnh: “Cởi, nhanh lên!” Bên ngoài cửa sân viện, một tiểu sư đệ đến thăm Lục Ly run lên cầm cập, hấp tấp xoay người, nhẹ nhàng nhón chân bỏ trốn. Lục Ly càng từ chối, Liễu Sao càng không buông tha, hai bên khăng khăng cố chấp. Lục Ly sao ngoan cố bằng nàng, hơn nữa lại sợ nàng tức giận, hấn đành chiều ý nàng cởi y phục ra. Dưới ánh đèn, trên lưng hiện rõ vết trượng đánh bầm xanh xanh tím tím, còn có một vết thương vừa ngừng rỉ máu, chính là vết thương trận tỷ thí ban ngày để lại. Liễu Sao nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía, vội hỏi: “Có đau không?” Lục Ly “Ừ”, đáp: “Vết thương trên da thịt thôi, nhưng cũng đau lắm.” Liễu Sao im thin thít, lấy bình thuốc ra. Thân thể tưởng chừng như gãy gò ồm yếu ngày thường thật ra rất săn chắc. Ngón tay vừa chạm đến, đầu ngón tay ấy thế mà vô duyên vô cớ nóng lên, nhiệt độ đó truyền thẳng lên mặt. Liễu Sao vội vàng rút tay lại, nàng bối rối chớp chớp mắt, hít sâu một hơi, sau một lúc lâu nàng mới không chế được sự hồi hộp, thật cẩn thận bôi thuốc giúp hấn. Bỗng nhiên Lục Ly gọi nàng: “Tiểu Liễu Sao nhi.” “Hử?” Liễu Sao run tay, suýt chút nữa đánh rơi bình thuốc. Lục Ly bảo: “Thực Tâm ma liên tục ra tay giết người, Hầu gia rất lo lắng, muốn phái ta đến Thanh Hoa cung bảo vệ Thế tử.” Bình thuốc rơi xuống đất, lúc này Liễu Sao chợt ngẩn người, đầu óc trống rỗng, lẩm bẩm: “Người... phải đi à?” Lục Ly nói: “Muội muốn đi không?” Liễu sao “À” lên, tiếp đó liền hoàn hồn lại, nàng vui mừng khôn xiết, lắc lắc cánh tay hấn reo lên: “Người muốn mang ta theo? Tốt quá! Chúng ta thật sự có thể rời khỏi nơi này? Thật sự có thể đến Tiên sơn sao?” Rời khỏi được cái nơi quái quỷ này đã tốt lắm rồi, huống hồ gì còn được đến Tiên môn! Liễu sao hưng phấn một lúc, bỗng đổi thành lo lắng, thò đầu đến trước mặt hấn hỏi: “Hầu gia sẽ đồng ý ư?” Đối diện với ánh mắt của nàng, Lục Ly đáp: “Hầu gia vốn không đồng ý, nhưng bây giờ có lẽ sẽ chấp thuận.” Liễu Sao cũng hiểu ra, gã ta lợi dụng mình để khống chế Lục Ly, đây chính là giá trị duy nhất của bản thân nàng. Võ Dương Hầu có ý muốn Lục Ly đến Tiên môn bảo vệ Tô Tín, chắc chắn muốn giữ nàng lại làm con tin, có lẽ Lục Ly từ chối, Võ Dương Hầu thấy hấn dám cãi lệnh, trong lúc tức giận dùng trượng trách phạt. Hèn gì hôm nay lại xuất hiện một màn tỷ thí không công bằng, may mà Lục Ly thắng, Võ Dương Hầu nhận rõ năng lực của hấn, khả năng Hầu gia sẽ cân nhắc lại một lần nữa cực kỳ cao. Đúng vậy, hấn sẽ không bỏ rơi nàng, Liễu Sao nhếch miệng liếc nhìn Lục Ly, nàng nhảy xuống giường nhặt lại lọ thuốc. “Sắp tới lúc rồi, ta không thể để muội tiếp tục ở lại Võ đạo.” Lục Ly trầm ngâm: “Muội quay về trước đi, trong hai ngày tới Hầu gia sẽ cho gọi muội, bất luận ông ta dặn dò điều gì, muội đều phải tuân theo.” Liễu Sao đồng ý bước ra khỏi cửa, nàng vẫn luôn ôm ấp mong đợi với Tiên giới, nàng nhớ tới tiểu Thế tử Tô Tín ôn hòa, hiền lành, chẳng biết y thế nào rồi, có còn nhớ nàng không... “Quá vô sỉ.” Có tiếng nói vọng đến dưới mái hiên. “Lam Sát, người nói chuyện quá nặng nề rồi.”

“Người không nên lợi dụng tình cảm con người như vậy.” “Tình cảm là nhược điểm của con người, hiểu rõ nhược điểm đối phương đồng thời tăng cường lợi dụng, chính là mưu kế thông thường của lục giới. Nếu đã là mưu kế thì không tồn tại cao thượng hay vô sỉ.” “Đường đường là nam tử hán lại đi lừa gạt nữ giới, vẫn rất là vô sỉ.” “Con bé chỉ là một đứa trẻ mà thôi.” “Gạt con nít lại càng vô sỉ đó chủ nhân.” “Lam Sát!” ***** Tại Âm thành, trong mật thất Hầu phủ Võ Dương. Phương Vệ Trường hỏi: “Hầu gia đã quyết định rồi sao?” Võ Dương Hầu ngồi trên ghế, gật đầu đáp: “Liên tiếp xuất hiện tung tích của Thực Tâm ma, gã đã lấy đi mấy trăm sinh mạng, những năm gần đây Tiên môn đều truy tìm tầm tích của gã. Tín nhi là một đứa trẻ thật thà, ta sợ nó lại muốn đi theo chém yêu trừ ma bảo vệ chúng sinh gì gì đó, quả rất lo lắng, cần phải có người bảo vệ nó.” Phương Vệ Trường nhíu mày: “Vào Tiên môn, nghĩa là không còn quan hệ gì với trần thế nữa, Thương cung chủ sẽ không đồng ý đâu.” Võ Dương Hầu cười nói: “Võ đạo phái cao thủ giúp Tiên môn truy tìm tung tích của Thực Tâm ma, có gì không ổn chứ?” “Ý của Hầu gia thật hay.” Phương Vệ Trường giật mình: “Như vậy, bọn họ sẽ không còn lý do từ chối, chỉ là Hầu gia thật yên tâm Lục Ly sao?” Võ Dương Hầu khề hừ, muốn nói gì đó, bỗng nghe thị vệ bên ngoài báo “Liễu Sao đã đến.” Võ Dương Hầu ngừng lời, bảo: “Cho nó vào.” Nhận được lệnh triệu tập của Võ Dương Hầu, Liễu Sao biết ngay lời Lục Ly đã linh nghiệm, vì nàng không biết Võ Dương Hầu gọi mình tới làm gì, nên vừa kích động vừa bất an, nàng cúi đầu bước qua cửa, quì một gối xuống hành lễ. Võ Dương Hầu nhìn nàng thần nhiên nói: “Người tự hiểu rõ tu vi của mình nhất, bản Hầu giữ người lại, là muốn để người trông chừng Lục Ly, chỉ cần người ngoan ngoãn vâng lời làm việc, bản Hầu tuyệt đối không bạc đãi người đâu.” Liễu Sao gật đầu đáp: “Vâng.” Võ Dương Hầu ra hiệu Phương Vệ Trường đưa viên thuốc cho nàng: “Người nuốt viên thuốc này trước đi.” Mặt Liễu Sao trắng bệch. Võ Dương Hầu thấy thế, ngược lại vẽ mặt thêm ôn hòa: “Yên tâm đi, chỉ cần Lục Ly luôn luôn trung thành và tận tâm với bản Hầu, người sẽ không sao cả.” Liễu Sao hiểu, lúc này mới nhẹ nhõm thở ra, lòng bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi. Đã sớm biết y không dễ dàng tha ình, hóa ra là có ý đồ này, y bảo mình uống thuốc, dùng việc đó để khống chế Lục Ly, làm hấn phải

một lòng một dạ bảo vệ Tô Tín. Liễu Sao nghĩ đến lời dặn của Lục Ly, cũng hiểu phản kháng vô dụng, nàng vâng lời đón lấy viên thuốc rồi nuốt xuống. Vô Dương Hầu vừa ý: “Đến khi tai họa Thực Tâm ma kết thúc, tự ta sẽ cho người thuốc giải, người đi đi.” Liễu Sao vâng dạ, cẩn thận rời khỏi cửa. “Nghe nói có tung tích của Lư Sênh ở vùng lân cận, Hầu gia có muốn phái người điều tra không...” Giọng Phương Vệ Trường đột nhiên vang lên. Nghe thấy tên này, lòng Liễu Sao chấn động, không nhận được hỏi thị vệ: “Lư Sênh là ai?” Ngày trước đại họa Lục giới dẫn đến đại chiến Tiên Ma, Ma bại, Ma giới không gượng dậy nổi, Yêu tộc lại tách ra. Thế lực Ma tộc còn sót lại tựa như một đồng cát rời rạc, vì trốn tránh Tiên môn đuổi giết nên lén vào Nhân giới. Cho đến sau Thiên phạt, Tiên môn suy sụp nhanh chóng. Ma tôn Trưng Nguyệt hiện thế, một lần nữa mở ra Hư Thiên ma cung, chúng ma vừa có nơi dung thân, nên bắt đầu tụ hội lại lần nữa. Bên cạnh Trưng Nguyệt có Thiên Địa Hộ pháp và Tả Hữu Thánh sứ. Lư Sênh chính là Hữu Thánh sứ, tiếng tăm không lớn bằng mấy vị đứng trước, nhưng không ai dám coi thường trong Lục giới. Liễu Sao đi đến bờ sông lần trước đánh nhau với Đỗ Minh Trùng, hết nhìn đông lại ngó tây, tâm thần bất an. Lư Sênh là người của Ma tộc, việc này nàng đã có linh cảm từ lâu, giờ chỉ là xác nhận lại mà thôi. Nếu Lư Sênh là ma, vậy Nguyệt là ai, có quan hệ gì với Ma tôn Trưng Nguyệt? Yêu Ma hung ác tàn nhẫn, người đời biết rõ, nhưng dù nàng có oán hận Nguyệt, cũng chưa từng cảm thấy hấn đáng sợ, nàng thật sự đã giao dịch với Ma? “Người đang tìm ta?” Giọng nói khàn khàn truyền tới. Liễu Sao quay người nhìn lại. Chiếc áo bào rộng vàng sẫm, dáng người cao gầy, dung mạo sắc sảo, quả là Lư Sênh. Đại khái đã biết thân phận của y, Liễu Sao càng nhìn càng thấy khuôn mặt kia thật nguy hiểm, nàng kim lòng không được lui về sau: “Người là ma.” Lư Sênh im lặng, ngầm thừa nhận. Liễu Sao bèn hỏi: “Nguyệt cũng là Ma?” “Có lẽ vậy, ta không rõ lắm.” Thái độ Lư Sênh bỗng nhiên tốt hơn trước rất nhiều, hấn kiên nhẫn giải thích thêm vài câu: “Chỉ là ta có giao ước với hấn.” Liễu Sao vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ: “Hấn bảo người làm thuộc hạ cho ta?” Giọng điệu Lư Sênh chợt lạnh nhạt: “Trước mắt ta chưa phải là thuộc hạ của người, nhưng nếu người cần, ta cũng có thể cho người một vài sự giúp đỡ.” Liễu Sao cảnh giác: “Người có mục đích gì?” Lư Sênh nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không đưa ra điều kiện với người,” Liễu Sao ngẫm nghĩ một lúc, bỗng nhiên nói: “Được rồi, trước hết người giúp ta một việc.”

11. Q.1 - Chương 11: Kha Na

Edit : Như Bình Beta : Vô Dương Từ biệt Lư Sênh, Liễu Sao trở về thành, sau đó lập tức đến tìm Lục Ly. Bước tới sân nàng loáng thoáng nghe thấy các thiếu nữ bàn luận, thỉnh thoảng có vài câu ‘Lục Ly thích như vậy sao’ lọt vào tai. Ngày thường Liễu Sao đã không hòa thuận với các nàng, vốn đã quen những lời xuyên tạc sau lưng từ lâu, nên nàng không biết nguyên nhân là vì tiếng ‘Cối’ của nàng tối qua đã lan ra khắp nơi. Bởi vì tâm trạng nàng rất tốt nên không thêm so đo với bọn họ, nàng đến tìm Lục Ly rồi rời đi. Đến lúc đèn lồng treo khắp sân viện, Liễu Sao thay bộ hắc y gọn nhẹ, bước ra khỏi cửa.

Trận tỷ thí lần này tất nhiên Lục Ly chịu thiệt, nhưng Đỗ Minh Trùng và Vương Giản tuyệt đối không chiếm được lợi ích gì, Lục Ly bị thương nặng bảy phần, thì hai người bọn họ cũng bị thương mười phần. Giờ phút này Đỗ Minh Trùng nằm trên giường không nhúc nhích nổi, tính y xưa nay thiếu kiên nhẫn, cứ nằm đó chửi ầm lên, bắt bẻ người khác mà trút giận. Vài cô gái hầu hạ y đều thấp thỏm bất an không dám lại gần, càng không dám tỏ một chút bất mãn nào trên mặt. “Đứng xa vậy làm gì hử!” Đỗ Minh Trùng gắng gượng nhồm dậy, đập ván giường quát: “Lại đây!” Cô gái kia sợ hãi, chậm chạp bước đến trước giường. Không chờ nàng ta mở miệng, Đỗ Minh Trùng hung tợn tóm tóc nàng, kéo mạnh nàng tới trước ngực giáng vài cái tát, mắng: “Ông chưa chết, cả lũ trốn cái quái gì! Thấy ông đây bị thương, nên không thể trừng trị các người có phải không?” Thiếu nữ đau đớn đưa hai tay ôm lấy tóc, tuyệt vọng kêu lớn van xin. “Đỗ Minh Trùng, chẳng phải người có bản lĩnh lắm sao, chỉ biết trút giận vào đàn bà, con gái là thế nào.” Trong khoảnh khắc Đỗ Minh Trùng nghiêng mặt nhìn qua, thấy Liễu Sao đang tựa trên cửa cười nhạo, chiếc cổ áo đen huyền càng tôn lên làn da gáy trắng như băng tuyết. Đỗ Minh Trùng sửng sốt một lát, cực kỳ hoảng sợ: “Người...” Vô Dương Hầu vẫn rất xem trọng Đỗ Minh Trùng và Vương Giản, y không mong muốn những thuộc hạ mình đã đào tạo ra dễ dàng mất mạng, nên cố ý bảo hai người an tâm dưỡng thương, rồi còn lệnh cho Phương Vệ Trường thiết lập trận pháp quanh sân viện, đề phòng chuyện bất trắc xảy ra. Tu vi của Phương Vệ Trường có thể xếp vào nhóm mười lăm cao thủ hiện nay trong Vô đạo, trận pháp này chắc chắn

Lục Ly cũng không thể phá được. Đỗ Minh Trùng ngàn vạn lần không đoán được sao Liễu Sao có thể xông vào. “Người vào bằng cách nào!” “Ta muốn vào thì vào thôi.” Thấy nàng bước thẳng tới bên giường, Đỗ Minh Trùng lập tức kéo người thiếu nữ chắn trước mặt mình: “Liễu Sao, ngươi muốn gì!” Liễu Sao thấy y miệng hùm gan sứa càng thêm vui vẻ, nhớ đêm đó nàng cũng đã hoảng sợ như vậy. Phút chốc Liễu Sao càng thêm căm hận, nét mặt nàng rất bình tĩnh kéo nữ tử kia ra, giơ chân lên đá một cái. Lần này Đỗ Minh Trùng bị thương không nhẹ, không thể vận linh lực, hoàn toàn biến thành cá nằm trên thớt chờ người mổ xẻ. Liễu Sao hiểu rõ tình cảnh của y, nên nàng mới cố ý chọn thời điểm này đến báo thù, trút hết oán hận trong lòng. “Dám giấu diếm thực lực với Hầu gia, ngươi nên biết hậu quả!” Đỗ Minh Trùng vừa tránh né vừa nhin đau cảnh cáo. Cách đây một quãng thời gian Liễu Sao còn bị ức hiếp trước mặt người khác, nay lại ung dung tiến vào pháp trận, y tận mắt chứng kiến sự biến đổi này, bởi vậy y càng xác định nàng cố ý che giấu thực lực Liễu Sao nghe cũng hoảng sợ, nhưng lập tức bật cười: “Thế thì sao chứ, ngươi cứ tố cáo đi, nói với Hầu gia ta còn mạnh hơn ngươi, để xem ngài ấy sẽ giữ ai lại đây?” Đoán chắc Đỗ Minh Trùng không dám tố giác, nàng càng không đắn đo nữa, nhảy lên trên giường, không chút lễ độ tay nắm chân đá một chặp, đợi đến lúc Đỗ Minh Trùng không nhúc nhích nổi mới ngừng tay. Điều tốt của trận pháp này là dù bên trong có âm thanh gì cũng không thể truyền ra ngoài sân viện, vài nữ tử thấy dáng vẻ nàng hung tợn đầu dám lên tiếng, họ co rúm lại ngồi trong góc tường. “Lục Ly tha cho ngươi nhiều lần như vậy, mà ngươi dám ra tay với hắn!” Liễu Sao dùng nước bọt Đỗ Minh Trùng tỉnh lại, nàng vẫn chưa hết tức giận. Ngày thường Đỗ Minh Trùng tự gây thù chuốc oán không ít, vốn nàng định phá trận rồi mượn đao giết người, chỉ là trước mắt hiểm có lúc Võ Dương Hầu chấp thuận cho nàng đến Tiên môn, không thể tiếp tục gây chuyện. Huống hồ gì Lữ Sinh vẫn chưa tìm ra cách giải viên thuốc kia của Võ Dương Hầu, nên nàng vẫn phải kiêng dè nhiều. Lần này ra tay Liễu Sao giở vài trò kỹ xảo, đầu Đỗ Minh Trùng toát mồ hôi lạnh nằm sòng soài trên giường, sắc mặt trắng xanh, hơi thở mong manh, nhưng lại không thấy vết thương nào trên cơ thể. Liễu Sao bỏ đi được vài bước, nàng ngẫm nghĩ rồi quay lại, cúi người ghé tai y cảnh cáo: “Còn dám chọc ta, lần sau ta giết ngươi.” Những nữ tử có xuất thân là sát thủ dù hiền lành thế nào cũng có giới hạn, lúc này nụ cười trên khuôn mặt kia ngập tràn vẻ tàn nhẫn, Đỗ Minh Trùng không kìm lòng được người run lập cập. Chờ đến lúc Liễu Sao biến mất ngoài cửa, y như người chợt tỉnh giấc mộng, xấu hổ nhìn chăm chăm vào vài cô gái ngồi trong góc, khẽ gầm lên: “Chuyện đêm nay không được kể ra ngoài, rõ chưa!” Lục Ly khoác áo choàng đứng trong sân viện, không hề nhúc nhích, bóng dáng thanh tao yên bình. Liễu Sao hơi ngẩn ngơ, nhảy xuống bậc thềm đứng cạnh hắn, vỗ như vô tình hỏi: “Thấy hết rồi à? Ta giúp ngươi trừng phạt y!” Lục Ly lập tức vỗ hai tay, khen ngợi: “Giỏi lắm, Liễu Sao nhi thật lợi hại!” Được khen ngợi, rốt cuộc Liễu Sao cũng không giấu được sự hả hê, nàng đưa tay dịu hắn: “Này, đó là trận pháp tự tay Phượng Vệ Trường thiết đặt, ngươi không hỏi sao ta biết cách vào à?” Lục Ly hỏi: “Sao muội lại biết cách vậy?” Liễu Sao không chút do dự nói: “Không nói cho người biết!” Lục Ly cũng không bắt ngờ với đáp án này, hắn cười: “Đỗ Minh Trùng sẽ ghi thù, hôm nay muội không giết y, ngày sau phải đề phòng nhiều đấy.” Liễu Sao bĩu môi, nàng sắp được đến Tiên môn, cũng chẳng đụng độ đám người đáng ghét này nữa, sợ gì chứ! Nghĩ tới cuộc sống tự do an nhàn trong tương lai, lòng Liễu Sao tràn ngập vui sướng. Trong thời gian chờ vết thương của Lục Ly khỏi hẳn, nàng luôn ngóng trông lệnh xuất phát, thậm chí tính tình cũng khiêm nhường, lặng lẽ hơn, nàng im lặng không dám gây chuyện, đến cả Bạch Phượng đến khiêu khích nàng cũng nhẫn nhịn. Nhưng chẳng biết sao Võ Dương Hầu chậm chạp mãi không có động tĩnh gì, nàng càng chờ càng thêm nôn nóng, chờ đến ba tháng sau, cuối cùng Lục Ly mới nhận được mệnh lệnh. Trời đất và Lục giới thông nhau qua Nhân giới, nhân gian trở thành khu vực có hoạt động phức tạp nhất. Nhưng, tính không nổi cõi trần tươi đẹp, tả không hết cảnh tượng nhân gian, con người chúa tể Nhân giới có bao giờ thật sự nhìn ngắm sự xinh đẹp của nó. Núi tuyết đồng xanh, bóng nhận trập trùng trong mây thẳm, thác nước hang sâu, chim kêu bờ suối, ánh trăng tràn ngàn sông, cát vàng trải dài vô tận. Thành trì phồn hoa, ngựa xe tấp nập rộn phố phường, hoang thôn biên ải, chó gà xao xác ruộng đồng, kể lại cảnh ly hợp vui buồn, hưng vong tan hợp. Đâu đâu cũng gặp cảnh sắc đẹp tươi, nơi nơi nghe tiếng gió mưa vãn vũ, ngày đêm trải mấy xuân thu, vui sầu hiện lên nét mặt, tiếng hát bi thương tận cùng, tất cả hòa vào nhau cùng soạn ra một khúc gió mưa trần thế, vẽ nên quang cảnh khói lửa nhân gian. Là chiến trường chủ yếu của Lục giới, Tiên Quỷ Yêu Ma thường qua lại, giờ Võ đạo hưng thịnh càng làm nhân gian thêm náo nhiệt. Nhân tu trở thành một lực lượng vừa độc đáo vừa hỗn tạp trong Lục giới, bọn họ sẽ giúp Tiên môn đối phó Yêu Ma, nhưng cũng sẽ âm thầm cấu kết Yêu Ma, tính cách con người vừa ích kỷ tàn khốc, vừa ngu ngốc lại đáng yêu, bọn họ luôn mưu cầu lợi ích cho bản thân, hoàn toàn quên mất trách nhiệm bảo vệ mặt đất rộng lớn này. Từ lúc xảy ra họa Thực Tâm ma, Tiên môn và Võ đạo cùng nhất trí, các phái gửi mấy ngàn đệ tử đến trấn giữ các cửa ải, dân chúng không dám ra khỏi nhà một mình, đa số họ đều tìm bạn đồng hành cùng đi.

Trên đường đến Tiên giới vẫn thường bắt gặp các Tiên trưởng ngự kiếm và các vị Võ đạo đồng tu. So với Tiên môn, quan hệ các phái trong Võ đạo kém hơn nhiều, vì người tu luyện trong Võ đạo thường ôm lòng kiêng kị và đề phòng nhau sâu sắc, phần lớn đều không quan tâm hay trợ giúp lẫn nhau. Sau tết Trung Thu, tiết trời dần chuyển lạnh, tiếng vó ngựa rải rác vang lên, trên con đường mòn ẩn hiện một đám bụi tung mờ mờ, khiến những người ngồi trong tiểu điểm (*) đều ngẩng đầu nhìn qua, chỉ chốc lát đã thấy xuất hiện vài điểm đen trên đường. * Tiểu điểm: nhà trọ nhỏ.

Gió lạnh thổi tung làn tóc, Liễu Sao ngồi trên ngựa ngoảnh đầu nhìn, nàng cảm thấy như chợt tỉnh khỏi giấc mộng, tất cả những chuyện trước kia tựa như một cơn ác mộng đã qua, thậm chí nàng có chút không dám tin là mình lại có thể dễ dàng rời khỏi cái nơi tối tăm kia như vậy. Năm năm trước, nàng mất đi tất cả, bị đưa vào Hầu phủ. Năm năm sau, Liễu gia phát lên lần nữa, họ lại có thêm một đứa con gái, còn ngoan ngoãn đáng yêu hơn nàng. Mà nàng, thân trúng kịch độc, bên cạnh chỉ có Lục Ly. Có lẽ vì nguyên nhân đã sớm chấp nhận sự thật, Liễu Sao cũng không quá buồn đau. Nếu quá khứ đã vứt bỏ nàng, vậy chỉ còn cách tiến về phía trước, ít nhất nàng vẫn còn tương lai. Nhiệm vụ lần này rất đặc biệt, hiểu biết của Liễu Sao với thế sự Lục giới dần tăng nhiều thêm. Tiên minh thủ tọa Thương Kính, Ma tôn Trưng Nguyệt, Yêu quân áo trắng... Trong những nhân vật này, Liễu Sao vốn có hứng thú lớn nhất với Ma tôn Trưng Nguyệt, nghe nói trăm năm trước y bỗng xuất hiện rồi thống nhất Ma giới, nhưng sau khi Liễu Sao nghe người khác tả lại đáng vẻ y, nàng có cảm giác người này không giống Nguyệt. Tâm trạng Liễu Sao không tốt chủ yếu còn vì một nguyên nhân khác, Võ Dương Hầu ngoại trừ đồng ý cho nàng đi còn phái thêm hai người đồng hành là Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng. Quan hệ của bốn người vô cùng tế nhị, mục đích của Võ Dương Hầu là muốn bọn họ giám sát lẫn nhau, do đó càng thêm tận tâm bảo vệ Tô Tín. Võ Dương Hầu là kẻ máu lạnh vô tình không phải giả, nhưng tấm lòng một mực yêu con lại càng không giả. Bốn người bận tâm đến mệnh lệnh, hơn nữa sức chú ý tạm thời bị Tiên môn hấp dẫn, vài ngày nay ngoại trừ không ăn cùng bàn, bọn họ đi cùng nhau cũng xem như yên ổn. Tiên môn suy tàn, xuất phát từ mục đích tự bảo vệ mình, phần lớn các con đường đến Tiên giới đều đóng kín, vãn vẹn chỉ còn lại vài con đường lớn được mở. Đường tới cung Thanh Hoa dài dằng dặc, bốn người không đi theo hàng ngũ, dù sao đi theo hàng ngũ ngoài việc cần tới một lượng linh khí lớn, còn là một chuyện hao tổn thể lực. Sức chịu đựng của người trần mắt thịt có hạn, trước mắt cũng không vội vã, vì thế họ đều chọn cưỡi ngựa. Chiều nay, trời bắt chợt đổ mưa, bốn người đoán chừng không kịp vào thành nên lập tức tìm đến nhà trọ đầu tiên trong thôn, mọi người ăn cơm chiều thật sớm rồi đi ngủ. Nửa đêm, tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, Liễu Sao bị tiếng hát đánh thức. Tiếng hát xuyên qua màn mưa đêm lãng đãng bay đến bên gối, thật kỳ ảo mê hoặc, sức lôi cuốn kỳ lạ không hề giảm, nghe thật quen tai, hẳn là người đã từng nghe qua, cả đời này tuyệt đối không quên. Người đang hát rốt cuộc là ai? Có phải là Thực Tâm ma sát hại Khương Vân kia không? Liễu Sao giật mình, phút chốc nàng xoay người đứng dậy, chạy đến gõ cửa phòng Lục Ly ở kế bên, bên trong mãi không có tiếng trả lời. Liễu Sao nghe thấy tiếng ca tựa như gần bên tai, nàng càng hoảng sợ. Cũng may Lục Ly rất ít khi thiết lập trận pháp bảo vệ quanh phòng, Liễu Sao dễ dàng thi triển độn thuật vào phòng. Đệm chăn vẫn ngay ngắn trên giường, cũng không thấy bóng người đâu cả. Đã hơn nửa đêm, ngoài trời mưa to, Lục Ly đã đi đâu chứ? Đầu tiên Liễu Sao ngăn ra, nàng chợt nghĩ tới cái gì, tức giận dậm chân. Hẳn lại ra ngoài ăn chơi lêu lổng rồi! Nàng vẫn không quên tình cảnh nguy hiểm trước mặt, cố nén lại cơn tức tối, thử đến gõ cửa phòng Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng. Bên trong cũng không có âm thanh nào, thậm chí toàn khách điểm đều lặng ngắt như tờ, dường như ngoài nàng ra, những người khác đều ngủ rất sâu, vốn không nghe thấy tiếng hát. Vì sao lại có chuyện bất ngờ vậy? Việc này có đại diện cho việc đối phương đã chú ý tới nàng? Có thể tạo ra sức ảnh hưởng ở phạm vi lớn, tu vi của đối phương nhất định rất cao thâm. Bốn phía yên tĩnh đáng sợ, tiếng mưa hòa tiếng hát cực kỳ quái dị, tìm Liễu Sao gõ thành thành như tiếng trống, không dám kêu la, nàng đứng trên bậc thềm cẩn thận lắng nghe một lúc lâu, lòng can đảm tăng lên nàng nhảy khỏi bức tường quanh sân. Tình hình này, có ở trong phòng chưa chắc đã an toàn, chỉ bằng qua đó xem rốt cuộc là thứ gì. Tiểu điểm nằm ở đầu thôn, phía bên phải bức tường viện không xa có một con sông nhỏ chảy xéo qua, tiếng hát là bắt nguồn từ đó. Liễu Sao theo tiếng hát bước qua, nàng lén lút ngừng lại trốn sau tảng đá bên bờ sông. Nàng vẫn luôn duy trì tình trạng cảnh giác cao độ, nhưng cảnh tượng sau đó nàng nhìn thấy, khiến Liễu Sao giật mình hoảng sợ. Trên mặt sông, một nam tử tuấn tú đứng trên đỉnh ngọn nước, khoanh tay khẽ hát. Áo trắng như tuyết, lưng thắt tơ bạc, chân mang giày gấm trắng bạc, vây quanh thân là trăm ngàn hạt mưa như chuỗi tơ nối liền trời đất, hết một tấm màn trong suốt. Y đứng giữa tấm màn nước trong vắt, bên chân là từng đóa từng đóa thủy tiên nở rộ, đẹp như tranh vẽ. Mưa đêm hòa tiếng hát, một nam tử kỳ lạ. Ngày hôm đó Khương Vân bị tiếng hát dẫn đi, sau đó bị khoét mất tim, tên này có khi

nào là Thực Tâm ma không? Liễu Sao chăm chú lắng nghe, rồi lắc đầu... Tiếng hát này nghe qua thì có vẻ quen thuộc, nhưng thực tế rất khác biệt. Tiếng hát ngày đó cảm dỗ Khương Vân êm dịu kỳ ảo hơn, khiến người ta thấy thân thiết bội phần. Mà tiếng hát của người này mặc dù có ma lực gần giống, nhưng lắng nghe kỹ sẽ phát hiện sự lạnh lùng ẩn giấu đằng sau. Liễu Sao vẫn đang bất an, tiếng hát bỗng dừng ngừng lại. Nam tử bước đến bên này, đạp sóng lướt đi, thông dong bước trong mưa, tà áo trắng lạnh lùng phơ phất. Y phát hiện rồi? Liễu Sao cuống cuống muốn bỏ trốn, không chờ nàng nhấc chân, tiếng hát lại bắt ngờ vang lên, một luồng sáng bạc bay ra từ giữa sông, nhanh như chớp, luồng sáng leo lên thắt lưng nàng rất chuẩn xác. Sợi dây thừng trong suốt, mềm dẻo có thể co giãn, chính là sức mạnh của nước! Liễu Sao bị sợi dây nước trói chặt, linh khí quanh thân không nghe sai khiến nữa, nàng cố mở miệng cũng không phát ra âm thanh. Lần đầu gặp tình cảnh này, Liễu Sao chợt hoảng loạn, dùng tiếng hát mê hoặc người khác, chắc chắn chẳng phải kẻ lương thiện gì. Dường như nam tử chợt phát hiện ra điều gì đó, thăm lăm bấm: “Không bị Diệu Âm ảnh hưởng, chẳng trách Chủ quân bảo phải để ý.” Liễu Sao bị dây trói nước kéo đến giữa mặt sông, nhớ tới cảnh Khương Vân bị moi tim, nàng không khỏi hoảng sợ đến gương mặt trắng bệch, run rẩy hỏi: “Người chính là Thực Tâm ma ư?” “Thực Tâm ma?” Nam tử chợt nhíu mày, đợi đến lúc y muốn cất tiếng, phía bên trái bỗng bắn ra một luồng sáng bạc! “Xoẹt” sợi dây nước đứt ra. Chuyện xảy ra bất ngờ, biến chuyển quá nhanh chóng, dù nam tử hơi hoảng hốt nhưng không rối loạn, y nắm bàn tay trái lại, vô số ngọn dao nước bay tới từ giữa sông, lao thẳng về phía người đến. Đối phương cũng không chút sợ hãi, không tránh không né đối đầu trực diện. Chỉ nghe mấy tiếng “leng keng” kim loại va chạm nhau, đám dao nước bị đập nát! Nhưng chọn đúng thời cơ người đến đón chiêu, nam tử đã nhanh chóng lặn vào trong nước, mất tăm mất tích. Làn mưa rải trên mặt sông, ào ào xao động. Liễu Sao cúi đầu nhìn nước sông dưới chân, nàng cực kỳ kinh ngạc. Nước sông trong vắt, còn chưa ngập tới đùi, sao có thể giấu người trong đó? “Đó là A Phù Quân của Diệu Âm Tộc ký thủy.” Sau lưng vọng tới tiếng nói thật ôn hòa: “Đừng tìm nữa, ký sinh trong nước thì sinh ra từ nước, có được khả năng điều khiển nước, tất cả các dòng nước trong thiên hạ này đều nối liền và thông nhau, y đã không còn ở đây nữa.” Liễu Sao vẫn còn sợ hãi, vội vã nhảy lên bờ, xoay người nhìn lại, nàng phát hiện người tới là một nam tử trẻ tuổi. Trường bào màu tím thật đẹp, càng thêm sáng rõ trong bóng đêm tối tăm, bên hông đeo vài vật trang trí nhỏ bằng bạc rất tinh xảo. Trời mưa to, nhưng toàn thân y không chút ẩm ướt, đứng một mình giữa không trung, cao quý thoát trần. Nét mặt điềm tĩnh, đôi mắt trong vắt như sóng nước, ba cây trâm bạc kiểu dáng đơn giản cài mái tóc đen, đuôi trâm có dạng uốn lượn buông dài xuống, một hàng tua tím bằng tơ rủ xuống đến ngang vai. Đầu Liễu Sao chưa kịp nghĩ ra điều gì thì tầm mắt đã bị thứ khác thu hút. Trên mặt đất xuất hiện một vệt trắng, càng lúc càng lớn, càng ngày càng cao, dần dần thành hình. Đó là một đóa sen bạc đang nở rộ thật đáng ngạc nhiên, nó cao chừng ba thước, lẳng lẳng tỏa ra hơi lạnh, chính là tụ mưa thành băng. Y chậm rãi đáp trên đóa sen băng kia, hình như không muốn bước xuống đất, không vương chút bụi trần. Liễu Sao hoàn hồn, vội hỏi: “Tiên trưởng là...” “Tại hạ là Kha Na.” Nam tử hơi khom người trên đóa sen bạc, giọng nói càng trong vắt êm tai. Liễu Sao từ nhỏ đã có lòng kính trọng Tiên môn, tiếng đàn và phong thái vị Tiên trưởng vô danh trong ký ức vẫn mãi chưa tan. Nay lại nhìn thấy một người đứng ngoài trần thế, không nhiễm khói lửa nhân gian như vậy, nàng vừa ngưỡng mộ vừa căng thẳng, cứ lúng ta lúng túng hành lễ nói lời cảm ơn. “Tien tay mà làm không cần cảm tạ, gọi ta là Kha Na được rồi.” Kha Na mỉm cười, không chút kiêu căng: “Việc đi lại của tộc Ký thủy không thể rời xa nước, sau này người ít đến chỗ có nước là được.” Đôi mày của y hơi cong, cũng may đôi mắt vẫn luôn trong trẻo, nhìn tổng thể thì không quá giống con gái, lời căn dặn thiện chí càng giống người lớn quan tâm thăm hỏi, làm người ta muốn ghét cũng không thể ghét nổi. Mặt Liễu Sao đỏ ửng, vội hỏi: “Bọn họ là yêu ma ư?” “Họ là Yêu tộc.” Kha Na nhìn mặt sông khe khẽ thở dài: “Vì tổ tiên họ gây ra nghiệp chướng sâu nặng, khiến cả tộc bị Thiên phạt, từ đó về sau ký sinh trong nước để giảm trừ tội nghiệt, chỉ cần rời khỏi nước sẽ kiệt sức mà chết. Bọn họ sức yếu thể cô, thường bị ức hiếp trong Lục giới, suýt chút nữa đã gặp họa diệt tộc, đối diện với cảnh người đời rẻ rúng cũng chỉ còn cách cúi đầu nhẫn nhịn mà thôi.” Trái ngược biểu tượng của lực lượng bảo vệ là Thần tiên, thì Yêu ma ở nhân giới thường đảm trách vai trò phản diện. Liễu Sao vốn không có thiện cảm với yêu ma, nhưng Nguyệt mà nàng quen biết có thể thuộc Ma tộc, hẳn lại không đáng sợ như lời đồn, càng không ăn thịt người, phát hiện này khiến Liễu Sao rất mâu thuẫn, nay lại nghe đến chuyện của Ký Thủy tộc nàng càng thêm bất ngờ. Hóa ra người và Yêu ma rất giống nhau, không phải tất cả đều là kẻ mạnh hung tàn. Một tộc nhỏ yếu ớt sẽ bị người ức hiếp, cũng sẽ vì sự sinh tồn thấp kém mà cúi đầu khuất phục. Kha Na giải thích: “Trước khi chịu tội, bọn họ vốn tên là Diệu Âm Tộc, trong tộc có một khúc yêu ca rất hay, có thể mê hoặc tâm trí người ta, dù là Tiên nhân Yêu ma nghe thấy cũng bị ảnh hưởng. Tu vi A Phù Quân lại không tầm thường, lúc này ta đã bị yêu âm quấy nhiễu tâm trí, ra tay mới thất bại.” Liễu Sao đã phát hiện điều bất thường

từ đầu, lúc trước tận mắt nàng nhìn thấy Khương Vân bị khúc yêu ca mê hoặc, ngay cả “Thu thần thuật” cũng mất tác dụng, cả Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng trước mắt cũng vậy. Tu vi bản thân không thâm sâu nhưng lại có thể giữ tâm trí tỉnh táo cả hai lần, chẳng lẽ là vì nguyên nhân đó nên bọn họ mới để ý tới nàng. Nàng vội vàng kể lại chuyện Khương Vân chết với y, hỏi: “Nàng ta bị khúc yêu ca hấp dẫn mới chạy vào rừng, sau đó bị moi tim, có thể là do Ký Thủy tộc làm không?” Kha Na lắc đầu: “Ký Thủy tộc không tùy tiện tấn công con người, bọn họ tu tập cũng tuân theo chính đạo, không cần lấy tim người, có lẽ do Thực Tâm ma gây ra. Chỉ là, người không bị khúc yêu ca ảnh hưởng, hèn gì A Phù Quân lại đến tìm người, có thể đưa tay cho ta xem một chút không?” “Được.” Liễu Sao hào phóng vươn tay. Con người đen lóe lên, Kha Na vươn hai ngón tay đặt lên mạch môn của nàng. Liễu Sao cảm thấy một luồng linh khí dịu dàng theo cánh tay tràn vào cơ thể, tựa như một dòng nước nhỏ bé, chạy vài vòng khắp các kinh mạch mới chịu tan đi. Kha Na chậm chạp thu tay lại, sắc mặt phức tạp. Tu vi của cô gái này rõ ràng không sâu, vốn tưởng trên người nàng có đồ vật khắc chế yêu âm, không ngờ lại không thể phát hiện ra điều gì, việc này quả là kỳ lạ. Y trầm ngâm một lát, hỏi: “Người có từng phát hiện ra bản thân có gì khác lạ không?” Liễu Sao lập tức nhớ tới luồng sức mạnh lạ lùng lúc có lúc không kia, chẳng lẽ lại liên quan tới nó? Nàng vốn định kể ra, nhưng ngẫm nghĩ lại nàng cố kiềm chế, lắc đầu nói: “Không có.” Kha Na chỉ mỉm cười: “Thôi vậy, việc này nói sau, người mau trở về đi.” Liễu Sao nhìn dòng mưa chảy bên chân, vẫn hơi sợ hãi. Kha Na hiểu được ý nàng, trấn an: “Việc đi lại của Ký Thủy tộc bị nước giới hạn, nước nhiều pháp lực lớn, ít nước lập tức yếu ớt, huống hồ nước mưa trên trời vốn không có nguồn cội, không phải thứ Ký Thủy tộc có thể nắm giữ, người không cần sợ đâu.” Ngoại trừ Tô Tín, y là người thứ hai Liễu Sao vừa gặp đã có thiện cảm. Tô Tín hiền lành tốt bụng khiến nàng xấu hổ, mà người trước mặt lại ổn trọng và thân thiết giống hệt huynh trưởng, ngược lại khiến Liễu Sao có cảm giác thanh thản hơn. Nàng không thể kiềm lòng nảy sinh ý thân thiết, lưu luyến không muốn rời đi, hỏi: “Đại ca Kha Na ở Tiên sơn nào, sau này ta có thể đến thăm huynh không?” Kha Na đáp: “Tán tiên (*) tầm thường, không môn không phái, vân du bốn phương.”

* Tán : phiêu tán, phiêu bạt

Liễu Sao vui mừng: “Chúng ta có việc đến Thanh Hoa cung, huynh có muốn cùng đi đến đó không?” “Đại môn phái có quá nhiều luật lệ, ta đang có việc quan trọng phải làm, không đi được.” Thấy nàng thất vọng, Kha Na cười bảo: “Nếu người muốn, khi nào rảnh ta đến tìm người, thế nào?” “Tất nhiên rồi!” Liễu Sao mừng rỡ chạy đến nắm chặt ống tay áo y: “Thật nha, huynh nhất định phải tới đó!” Kha Na lặng lẽ nhún mày, mỉm cười gật đầu: “Mưa to lắm, người quay về đi.” Liễu Sao đáp “vâng”, rút tay về: “Ta đi trước nhé.” Nàng lại liếc nhìn Kha Na một cái, nhưng cũng không tiếp tục quán lấy y nữa, xoay người bỏ chạy. **** Trong sân, Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng đứng dưới mái hiên nhìn cơn mưa. Đỗ Minh Trùng nhận định là Liễu Sao cố ý che giấu thực lực, mấy ngày gần đây mỗi lần gặp nàng hần vừa thẹn vừa giận, không nói tiếng nào quay về phòng ngủ. Một tiếng ‘cối’ kia như chứng tỏ điều gì đó với kẻ khác, Bạch Phượng vốn đã cực kỳ căm ghét nàng, nay nửa đêm Liễu Sao và Lục Ly lại cùng lên ra ngoài, càng khiến người ta liên tưởng. Bởi vậy Bạch Phượng mới kéo Đỗ Minh Trùng nói vài câu, đang lúc buồn chán tức tối, nàng ta thấy Liễu Sao một mình quay về, giọng điệu càng tệ hại: “Lục Ly đâu?” Liễu Sao ôm một bụng tức, quen tính đáp trả: “Sao ta biết chứ, có bản lĩnh tự người tìm hần đi!” Lời Liễu Sao lúc này thật không phải cố ý, cũng không có ý muốn tranh cãi, nhưng Bạch Phượng bị nàng châm chọc thường xuyên, vốn đã cực kỳ miễn cảm. Bạch Phượng đỏ bừng mặt: “Liễu Sao, người đừng quá đắc ý!” Liễu Sao vẫn đang ngẫm nghĩ chuyện của Ký Thủy tộc, nên không để ý thái độ Bạch Phượng. Liễu Sao vừa đưa tay đẩy cửa, từ trên cửa bất ngờ truyền tới một luồng sức mạnh, cả cánh tay như bị lửa đốt, lập tức mềm rũ xuống. Khi đau đớn ập tới, Liễu Sao phản ứng nhanh, nghĩ đến Đỗ Minh Trùng đang ở trong phòng, nàng vội vàng cắn chặt răng nuốt tiếng thét vào, căm tức nhìn Bạch Phượng: “Người!” “Đồ rác rưởi.” Bạch Phượng khinh bỉ khễ máng, bỗng nhiên nàng ta ngậm miệng. Một dáng người cao lớn đi tới trong cơn mưa, chiếc trường bào màu đen hòa thành một thể với màn đêm u tối, thật khó phân biệt. Bạch Phượng nhìn thấy hần, khuôn mặt lập tức giãn ra nở một nụ cười, chạy tới chào đón: “Lục Ly, vừa rồi huynh đi đâu vậy, làm chúng ta lo lắng một lúc lâu. Liễu Sao không có tâm trạng nhìn nàng ta làm trò, đau đến toát mồ hôi lạnh, nàng vội thừa cơ hai người trò chuyện thử vận khí, phát hiện gân mạch không bị tổn thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Dù sao Bạch Phượng còn tự biết chừng mực. Bạch Phượng cũng biết mình ra tay quá nặng, vừa đắc ý lại vừa chột dạ, sợ bị Lục Ly nghi ngờ, nàng ta giả vờ nói vài lời thân thiết với Liễu Sao, rồi lấy cớ phải nghỉ ngơi quay về phòng. “Liễu Sao nhi.” Lục Ly bước lên thêm, nương theo ánh đèn quan sát nàng: “Sao sắc mặt muội kém vậy hả?” “Không sao.” Liễu Sao làm như không có chuyện gì xảy ra, nhanh chân đi lướt qua người hần, bước vào phòng đóng cửa lại. Lục Ly dùng tay chặn cánh cửa, tầm mắt dừng lại trên

tay phải nàng. Liễu Sao giấu cánh tay bị thương ra sau, trừng mắt: “Làm gì thế!” Lục Ly hỏi: “Muội bị thương?” “Bất cần nên bị thương thôi.” Liễu Sao đáp lời không thêm nghĩ ngợi, sau đó lại chưa thêm một câu: “Ai cần người lo chứ”, rồi đóng “rầm” cửa lại. Nàng dựa dẫm vào hán, cũng sẽ không lấy những việc nhỏ nhặt này ra gây sự. Dù cho tất cả mọi người đều mắng nàng là rác rưởi, nàng cũng không thể để hán nghĩ như vậy, trả giá để giữ lại chút kiêu hãnh cuối cùng, với nàng mà nói thật xứng đáng. Huống hồ với những gì đã trải qua lúc nhỏ, cô bé được nuông chiều ngày nào cũng đã hiểu ra một đạo lý: thường xuyên dùng việc nhỏ nhặt gây sự, bất kể ai cũng sẽ thấy nhàm chán, từ lúc đầu là sốt ruột đến cuối cùng biến thành miễn cưỡng qua loa. Lục Ly vốn không so đo với nữ tử, hán có thể để mặc nàng chèn ép hán, nhưng chưa chắc đã muốn nghe nàng tố cáo Bạch Phượng. Trong mắt hán nàng chỉ là một nha đầu được nuông chiều, thích gây sự. Có lẽ số lần nhần nhện tăng lên, Bạch Phượng đã chắc chắn nàng sẽ không đi tố cáo, nàng ta giả trò càng lúc càng nhiều, càng ngày càng quá quắt, nên lần này rốt cuộc cũng bị Lục Ly phát hiện.

12. Q.1 - Chương 12: Thanh Hoa – Đông Hải

Edit : Như Bình Beta : Vô Phương [Hoa đào nở, rụng bao mùa

Cánh đây, lối đó, người xưa nơi nào.]

Vào buổi bình minh, rốt cuộc mưa cũng ngừng lại, bốn người tiếp tục lên đường. Liễu Sao không ngủ cả đêm, cố gắng vận công trị thương, giờ đã có thể nhấc tay phải lên, chỉ là không đủ sức để điều khiển nó nữa, nghĩ tới việc này chắc chắn ảnh hưởng chuyện cưỡi ngựa, nàng cố tình lờ mờ chậm chạp không lên ngựa, có ý rút lại phía sau. Nhưng Bạch Phượng thấy nàng cố tình giấu diếm không để lộ, nàng ta cũng ngồi trên lưng ngựa không chịu đi. Liễu Sao hiểu rõ ý đồ của nàng ta, ngược lại nàng cũng không sợ gì, cùng lắm lại bị nàng ta chế giễu vài câu, chịu thêm chút đau khổ mà thôi, dù sao nàng ta vẫn muốn giả làm người tốt trước mặt Lục Ly. Đỗ Minh Trùng đã lên ngựa trước phóng đi xa, bỗng nhiên Lục Ly quay lại kêu: “Liễu Sao nhi, đến đây đi theo ta.” Hôm nay hán khoác một chiếc áo choàng đen liền mũ, khiến dáng hình hán càng cao lớn đẹp đẽ, mùa này có không ít người khoác áo choàng, cũng không đến mức quá thu hút ánh nhìn của người khác. “Người cứ đi trước đi!” Liễu Sao gượng gạo từ chối, dù sao hán luôn bảo nàng tùy tiện nàng thích gây sự, thêm lần này nữa cũng chẳng đáng gì. Liễu Sao đang cố nén cơn đau nâng cánh tay chuẩn bị leo lên ngựa, bỗng có một đôi tay vươn đến ôm lấy nàng, đặt nàng lên ngựa, ngay sau đó hán cũng leo lên ngồi đằng sau. Thấy hai người cùng cưỡi chung ngựa, nét mặt Bạch Phượng cứng ngắc, lên tiếng khuyên nhủ: “Lục Ly, đi như vậy rất chậm, sẽ ảnh hưởng đến hành trình.” Lục Ly kéo cương hai con ngựa, nói: “Muội cứ đi trước đi, chúng ta sẽ theo sau.” Mắt Bạch Phượng đỏ ửng chăm chú nhìn hán một lúc, khe khẽ cắn môi, nàng ta quát ngựa bỏ đi. Tiếng “Lộc cộc” vang lên đều đều, Lục Ly cưỡi ngựa chậm rãi tiến tới, Liễu Sao trầm mặc không lên tiếng, đôi tay kia ôm lấy nàng thật vững vàng, chiếc áo choàng chắn đi những luồng gió lạnh, vòng tay vốn không mang hơi ấm cũng vì vậy trở nên ấm áp hơn. Rốt cuộc hán cũng mở lời: “Có đau không, Liễu Sao nhi?” Liễu Sao im lìm không lên tiếng. “Có phải muội ấy vẫn thường xuyên đối xử với muội như vậy?” Lục Ly nói: “Muội ấy không phải là loại người gây sự vô lý, muội có biết nguyên nhân không?” Bạch Phượng không gây sự vô lý cho nên đây là cái sai của nàng ư? Liễu Sao thấy quả là hán luôn bao che Bạch Phượng, nàng tức giận: “Ta ghét nàng ta, nàng ta vẫn luôn không thích ta, còn xúi giục Đỗ Minh Trùng hại ta!” Lục Ly đáp: “Người muội ấy không thích không chỉ có mình muội, nhưng vì sao muội ấy lại ra tay với mỗi muội?” Liễu Sao không phục: “Nàng ta là ghen tị với ta!” Vừa dứt lời, nàng bỗng ý thức được điều gì, vội vã ngậm miệng lại. Lục Ly “Ừ” đáp, nói: “Bạch Phượng ghen tức muội đẹp hơn muội ấy.” “Xì!” Liễu Sao biết rõ không phải là nguyên do này, nhưng khóe môi vẫn len lén cong lên, dù biết hán đang dỗ dành, nhưng người nghe vẫn cảm thấy rất thích thú. “Nếu muội ấy đã không bằng muội, vậy việc gì muội lại so đo với muội ấy chứ?” Lục Ly nói: “Muội ấy vốn ôm lòng đố kỵ muội, muội lại tiên tục chế giễu, vạch khuyết điểm của muội ấy ra trước mặt mọi người, làm Bạch Phượng vô cùng xấu hổ, nếu đổi lại muội là muội ấy, muội sẽ làm thế nào?” Liễu Sao không đáp. Lúc vừa bước vào Hầu phủ, nàng từng bị Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng sỉ nhục trước mặt mọi người, cảm giác đó không chỉ là không thích mà chính là căm hận. Cho nên Liễu Sao không buông tha bất kỳ cơ hội nào làm xấu mặt Bạch Phượng, trái lại với các cô gái khác, nàng khoan dung hơn rất nhiều. “Tầm cao của đối thủ quyết định tầm cao của muội,

kẻ mạnh thật sự sẽ không sỉ nhục kẻ yếu hơn mình, trong lòng người luôn có thiện ác. Muội ấy không thích muội cũng là chuyện thường tình của con người, muội ấy bôi nhọ muội là vì tự cảm thấy thua kém muội, nhưng muội ấy oán hận đến mức ra tay tổn thương muội, ít nhiều gì cũng liên quan tới việc muội chế giễu muội ấy, Liễu Sao nhi, muội còn muốn tiếp tục nữa ư? Nếu ta vắng mặt, muội làm sao đối phó với cơn giận và sự trả thù của muội ấy đây?” Năm năm nay, lần đầu tiên hắc dạ bảo nàng, lời nói không một chút nuông chiều, cả nể. Nếu đổi lại người khác, Liễu Sao nhất quyết không nghe, nhưng Lục Ly lại khác biệt, người khác dạy dỗ nàng là vì không thích nàng, Lục Ly dạy bảo nàng lại là vì yêu quý nàng. Thấy nàng không phản ứng, Lục Ly cũng không nói nữa. Liễu Sao cúi đầu trầm mặc một lát, bỗng nhiên nàng loáng thoáng thốt ra vài tiếng “Ta biết rồi”, giọng nói hòa vào trong tiếng vó ngựa đều đều gần như không nghe rõ được. “Hóa ra Liễu Sao cũng rất ngoan ngoãn.” Sau lưng vọng tới lời khen ngợi của hắc dạ. Liễu Sao biết hắc dạ đang cười nhạo mình, nhưng trong lời của hắc dạ nàng nghe ra được có chút ngạc nhiên, cho nên lòng thầm đắc ý. Trước kia hắc dạ chưa bao giờ kiên nhẫn lên tiếng khuyên dạy nàng, làm sao biết nàng không vâng lời chứ! Lúc trước hắc dạ chỉ luôn dung túng nhường nhịn nàng, bây giờ lại thật kiên nhẫn nói chuyện nghiêm túc với nàng. Liễu Sao không kìm lòng nổi quay mặt lại nhìn. Mũ áo choàng buông xuống thấp, che mất đôi mắt, chỉ để lộ chiếc mũi cao cao và chiếc cằm hoàn mỹ tái nhợt. Sắc mặt Liễu Sao trầm xuống, không nghĩ ngợi gì đưa tay kéo mũ áo choàng ra. Đôi mắt đẹp để lộ tức hiện ra, tia sáng xa xăm tỏa ra rực rỡ, cướp mất tất cả vẻ đẹp của cảnh vật xung quanh. Lục Ly khó hiểu: “Sao vậy?” “Không sao cả, vì ta ghét cái dáng vẻ đó của huynh.” Giọng điệu Liễu Sao không tốt lắm, lại xoay mặt đi. Không khí thật trầm mặc. Liễu Sao khẽ gọi: “Lục Ly.” Lục Ly “Ừ” đáp. Quả nhiên, hắc dạ không quan tâm đến hành vi quá đáng vừa rồi của nàng, Liễu Sao khẽ khàng thở ra, kể lại chuyện của A Phù Quân và Kha Na đêm qua, hỏi: “Thật có Kỳ Thủy tộc sao?” Lục Ly đáp: “Tội nghiệt của tổ tiên, người đời sau phải chịu khổ, Diệu Âm Tộc nương nhờ nước mà sống.” Thần tiên là tốt, yêu ma là xấu, quan niệm này gần như xâm nhập sâu vào lòng người. Liễu Sao nghe được chút ý thương xót trong lời hắc dạ nói, lòng rất vui vẻ: “Bọn họ là yêu, huynh cũng cho rằng bọn họ không xấu xa sao?” “Thiện và ác, cho đến giờ vẫn chưa từng liên quan đến chủng tộc.” Lục Ly bảo: “Nhưng muội cũng không cần lo lắng đâu, nay đã không còn ai dám khinh thường bọn họ, bởi vì Yêu quân áo trắng có xuất thân từ Kỳ Thủy tộc.” “Yêu quân áo trắng là người của Kỳ Thủy tộc?” Liễu Sao kinh ngạc. Kỳ Thủy tộc bị nước giới hạn sức mạnh, rời xa nước sẽ chết ngay tức khắc, ngay cả độ mạnh yếu của pháp lực cũng nương theo nước, như vậy khi toàn tộc lớn mạnh lại một lần nữa cũng vẫn có giới hạn, sao có thể sinh ra một Yêu quân chỉ huy vạn yêu chứ? Lục Ly đáp: “Chấp nhận trả giá, đổi được nguyện vọng của bản thân, y thoát khỏi sự khống chế của nước.” Liễu Sao nghe nhưng không hiểu, chỉ lẩm bẩm: “Vì sao huynh không sợ khước yêu ca vậy...” Hai người cưỡi ngựa nhanh hơn, đi hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng của Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng ở phía trước, Liễu Sao nghi ngờ bèn lấy bản đồ ra xem, nàng phát hiện nơi hai người đang đi vốn không phải là lộ trình đã định. Nàng vội vàng hỏi nguyên nhân, Lục Ly giải thích rằng họ đang đi một con đường tắt khác, trước lúc trời tối có thể hội hợp với đám Đỗ Minh Trùng. Liễu Sao vốn không muốn đồng hành với đám Đỗ Minh Trùng nên cũng không hỏi han nữa. Lục Ly chọn một con đường đã hoang vắng từ lâu, ngọn núi sau cơn mưa mây mờ lảng đãng, con đường vắng dấu chân người, chỉ nghe được thấp thoáng tiếng chim, hai bên đường cỏ mọc lan tràn. “Aiii, đi thêm hai ngày nữa mới tới Đông Hải.” Liễu Sao đẩy đẩy cánh tay Lục Ly, tưởng tượng: “Nghe nói trên núi Thanh Hoa có mây lành khói tía, ngày đêm tiên âm không dứt, chín tòa cung điện giống hệt hoàng cung, rất đẹp đó!” Lục Ly phụ họa: “Đúng vậy.” Liễu Sao xoay mặt trừng hắc dạ một cái: “Huynh chưa từng nhìn thấy, sao mà biết chứ?” “Nghe muội kể.” “Huynh vốn không hề nghe ta kể.” Hai người cưỡi ngựa nói tới nói lui âm ỉ một phen, qua không bao lâu, phía trước bỗng vọng tới tiếng đánh nhau. “Có tiếng động!” Liễu Sao phản xạ theo bản năng ngồi thẳng người lại. “Qua đó xem đi.” Lục Ly thả nhẹ thân mình nhún người nhảy qua. “Ta cũng đi xem!” Liễu Sao vội vã đuổi theo. Đá núi chồng chất, bụi tung mù mịt, năm tên đệ tử võ đạo xuống tay hung ác tàn độc, bao vây hai đệ tử tiên môn khoát áo bào dài. Trong hai đệ tử Tiên môn kia, người nhỏ tuổi nhất nhìn qua khoảng mười hai mười ba tuổi, tay ôm một mảnh sắt đen. Từ đằng xa Liễu Sao đã cảm nhận luồng khí lạnh lẽo sắc bén tỏa ra từ mảnh sắt đen, nó là bảo vật trời sinh, nàng không cần nghĩ đã đoán được nguyên nhân. Chắc là tiểu đệ tử Tiên môn ngẫu nhiên gặp cơ duyên có được bảo vật bị năm tên đệ tử Võ đạo bắt gặp, năm gã kia nổi lòng tham, dựa vào số đông muốn tranh cướp. Liễu Sao thầm nghĩ, người trong Võ đạo quả là dễ tiện, tất nhiên không tính nàng và Lục Ly. Võ đạo chủ yếu tu tập sức mạnh, thuật pháp khởi đầu vốn đã cao hơn Tiên môn, bọn họ lại lấy năm đánh hai, trong đó còn có người là cao thủ, tình thế cực kỳ bất lợi cho đệ tử Tiên môn. Cũng may vị Tiên trưởng thiếu niên còn lại thuật pháp tuyệt diệu, bình tĩnh ứng phó vừa bao vệ tiểu đệ tử chống đỡ địch thủ, vừa nghĩ cách xông khỏi vòng vây. Nhưng khổ nỗi tiểu đệ tử sức yếu không thể giúp đỡ, có cố vài lần cũng không thành công.

Đôi mày rộng thẳng, ánh mắt ôn hòa, tiên bào xanh trắng đơn giản mà trang nghiêm, trường kiếm biến đổi liên tục, bóng kiếm giăng giăng, trói chặt thể tấn công của đối phương. Liễu Sao càng nhìn càng thấy vị Tiên trưởng trẻ tuổi kia rất quen thuộc, cẩn thận quan sát một lát, nàng bỗng vừa vui vừa sợ kéo Lục Ly, khẽ gọi: “Ài chà! Là Tô Tín! Là Thế tử đó!” Đám đệ tử Võ đạo đã phát hiện ra hai người, đồng thời cũng ném một ánh mắt cảnh cáo về chỗ họ, kẻ đứng đầu trong đám người kia sợ trai cò hại nhau ngư ông đắc lợi, có ý đánh nhanh thắng nhanh, quát lớn với hai người Tô Tín: “Ta không có thời gian lè mè với các người, biết điều thì giao ra ngay, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình!” Tô Tín chưa kịp đáp, tiểu đệ tử bên cạnh tức đến run rẩy, tranh lời: “Võ đạo khinh người nhiều lần còn chưa nói, mảnh sắt này rõ ràng là chúng ta tìm thấy trước, các người dám cướp giật trên địa phận của Thanh Hoa cung, quả là không xem Thanh Hoa cung chúng ta ra gì!” Mảnh sắt đen vốn không phải là vật quá quan trọng, Tiên môn e ngại hiệp ước và việc bảo vệ nhân gian vẫn luôn nhân nhượng Võ đạo, bản tính Tô Tín khoan dung rộng lượng, không có lý gì vì một thứ bảo vật mà cố chấp tới mức này. Lúc trước Liễu Sao còn đang nghi ngờ, nhưng theo lời tiểu đệ tử nói nàng lập tức hiểu ra vì sao Tô Tín không chịu từ bỏ... Chỗ này là địa phận Thanh Hoa cung quản lý, vài gã đệ tử Võ đạo cướp đoạt bảo vật ngay tại đây, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt Thanh Hoa cung, chuyện liên quan đến thể diện sư môn, đừng nói Tô Tín, đối lại bất kỳ ai cũng sẽ không nhường nhịn. Ý nghĩa của trận đấu này đã không còn đơn giản nữa, thứ bọn họ bảo vệ không phải là mảnh sắt kia mà là Thanh Hoa cung, thậm chí còn là danh tiếng của Tiên môn. Đám người Võ đạo cũng thật quá kiêu căng, nếu Tiên môn còn nhân nhượng đâu còn câu tục ngữ nào là: “Việc này mà còn nhịn được, thì có việc gì không thể nhịn được nữa (*)” chứ. Cứ để mặc người khác giẫm đạp trên đầu, tương lai đệ tử Tiên môn sao còn dám ra ngoài đi lại, nếu người đời cảm thấy Tiên môn bất tài vô dụng, Tiên đạo làm sao có thể tiếp tục kéo dài chứ? * Nguyên văn: Thị khả nhẫn, thực bất khả nhẫn: Chỉ ý đã chịu đựng đến giới hạn cuối cùng.

Tiểu đệ tử kia tiếp tục la mắng: “Đúng như lời Lạc sư huynh bảo, Võ đạo đã rơi đến bước đường này, ta khinh! Không có một kẻ tốt lành.” Liễu Sao thầm nghĩ, xem ra cậu ta không biết thân phận của Tô Tín. Cũng khó trách được, Tô Tín vốn lương thiện, khiêm tốn, vừa vào Tiên môn đã cắt đứt quan hệ với thế tục, Thương cung chủ Thanh Hoa cung vốn không có ý công khai việc này. Thuật pháp của năm tên đệ tử Võ đạo này rất khác lạ, có lẽ là đệ tử nhánh thứ ba của Võ đạo phía bắc, nếu Võ Dương Hầu biết chuyện, kết cục của năm tên này sẽ hay ho đây. Tô Tín không nhận ra Liễu Sao, y che chở tiểu đệ tử chống lại năm người. Bỗng nhiên thấy có hai người đi tới, đều mặc trang phục của người trong Võ đạo, lòng y thầm kinh hoàng. Lại phát hiện hai người không phải đến giúp bọn kia, y lại thở phào một hơi, nhưng cũng không dám chắc bọn họ có tham gia tranh cướp hay không. Bản tính trời sinh của y rất thiện lương, vốn không hề nghĩ tới việc nói qua lại thế nào mà lại khiến hai bên tranh chấp lẫn nhau, vì lo nghĩ nên y ra tay có hơi do dự. Dựa vào tình hình trước mắt, hai người chưa chắc đã thất bại nhưng không có khả năng rời khỏi đây bình an. Quả nhiên Võ Dương Hầu hiểu tính nết con mình nhất, vào thời điểm nguy hiểm y nhất quyết sẽ không bỏ rơi bạn đồng hành, quyết định này chắc chắn sẽ khiến bản thân y càng rơi vào hoàn cảnh còn nguy hiểm hơn. Đây mới là Tô Tín lương thiện tốt bụng, Liễu Sao vừa lo lắng lại vừa vui mừng. Nàng là sát thủ từng làm nhiều chuyện xấu, nhưng nàng vẫn luôn thích những người như Tô Tín, vì bản thân mình lắm bước lưu lạc nên càng thêm tôn kính người có phẩm chất tốt đẹp. Liễu Sao cảm thấy thật may mắn. May là Lục Ly đã chọn đường này, nếu không Tô Tín xảy ra chuyện gì bất trắc, Võ Dương Hầu chắc chắn sẽ không tha cho bốn người. Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng chết cũng chẳng sao, nhưng nàng và Lục Ly quả không đáng mất mạng. Lục Ly đã sắp đến giữa vòng chiến. Bảo vật ai cũng muốn giành giật, vài tên đệ tử Võ đạo vốn đang đề phòng hai người đánh lén, thấy tình cảnh này đều hơi thay đổi sắc mặt, tên đứng đầu rốt cuộc cũng mở miệng, giọng điệu mang ý cảnh cáo ngầm: “Bằng hữu muốn làm ngư ông sao? Nên biết lợi ích cũng không phải ai cũng có thể chiếm lấy!” Lục Ly đáp: “À.” Thấy mặt Lục Ly không đổi sắc, gã kia càng nhấn mạnh ngữ điệu: “Võ tu đều là người đồng đạo, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp nhau, ta khuyên hai vị đừng xen vào việc của người khác.” Lục Ly: “À.” Mắt gã kia bắn ra tia sáng hung tợn, cắn răng nói: “Biết điều thì đừng tự tìm đường chết!” Lục Ly: “À.” Gã kia sừng sốt một lát, cười khẩy: “Chẳng lẽ các hạ không biết nói chuyện, cả ngày chỉ biết vâng vâng dạ dạ thế sao?” Lục Ly trả lời: “Còn gì nữa không?” Liễu Sao và tiểu đệ tử Tiên môn đồng loạt cười “Phi” thành tiếng, đến cả Tô Tín cũng nhếch khóe môi. Những tên đệ tử Võ đạo mặt xanh mét, gã cầm đầu thu chiêu trước hết, bốn tên đồng bọn không hẹn cùng dừng lại khoanh tay đứng sau. Dù sao võ miệng và thực lực là hai khái niệm khác nhau, đối phó với hai tên đệ tử Tiên môn đã khó giành thắng lợi, giờ lại thêm hai người nữa, đánh tiếp chắc chắn thiệt thòi lớn. Triệt tiêu trận pháp, Tô Tín và tiểu đệ tử lập tức lao ra khỏi vòng thuật pháp, không chờ bọn họ đến nói lời cảm ơn, Liễu Sao thật hưng phấn chạy tới chào đón: “Là muội đây, huynh có nhớ muội không?”

Muội là Liễu Sao!” “Cô nương...” Tô Tín sững sốt. Hóa ra y vốn không nhớ ra mình, cũng không nhớ lời hứa quay về thăm mình, Liễu Sao có chút thất vọng, nàng cắn cắn môi, lấy lọ thuốc nhỏ đẹp đẽ trong lòng ra: “Muội là Liễu Sao đây! Đây là thuốc lúc trước huynh tặng cho muội.” Rốt cuộc Tô Tín cũng nhớ ra, đôi mắt càng thêm ôn hòa sáng tỏ: “Là Liễu Sao à!” Lúc này Liễu Sao mới vui vẻ: “Đúng vậy, là muội đây.” Mấy tên đệ tử võ đạo nhìn tình cảnh mới hiểu ra, lòng nghĩ thầm hèn gì hai kẻ này lại muốn nhúng tay, hóa ra bọn họ quen biết, lần này trộm gà không được lại mất luôn nắm gạo, gã cầm đầu nhìn chằm chằm Lục Ly cười lạnh: “Các hạ tự xưng tên đi, sau này ta cũng dễ xin chỉ bảo.” Lục Ly cười đáp: “Ta cứ không báo tên đây.” Dứt lời, hắn tự mình quay về dẫn ngựa. Hắn quả biết cách làm người ta tức điên, Liễu Sao và tiểu đệ tử ôm bụng cười to. Tô Tín cũng không nén được quay mặt sang bên. Gã đệ tử Võ đạo cứ tưởng sẽ hòa nhau trên thể diện, kết quả suýt chút nữa tức hộc máu, đành cố kiên trì ném lại một câu “Cứ chờ xem” rồi mang theo bốn gã đồng bọn bỏ chạy. “Hóa ra mọi người quen biết à?” Tiểu đệ tử bảo vệ mảnh sắt đen, cực kỳ bái phục Lục Ly, chạy tới hành lễ: “Đệ tên là Vân Sinh, sư huynh thật...” Vốn cậu ta định sư huynh thật có bản lĩnh, đột nhiên nhớ tới Lục Ly căn bản không ra tay, lại muốn khen tài ăn nói của sư huynh hơn người, nhưng Lục Ly cũng không nói gì nhiều, hắn cũng chỉ đáp qua loa thôi: “... Hơ, lúc này bọn họ tức chết rồi!” Tô Tín cũng nói: “May mà gặp Lục sư huynh.” Lục Ly gật gật đầu đáp, xác định y không muốn bộc lộ thân phận Thế tử ra ngoài, Liễu Sao khẽ thở phào, lại lo lắng: “Cứ thả bọn họ đi vậy sao, để Hầu gia biết...” Theo ý của Hầu gia, chắc chắn sẽ muốn giết bọn họ. Tô Tín cười gượng gạo: “Đây là ý của ta, hai người đừng lo lắng.” Rũ rơm mi xuống, giấu đi lửa giận và niềm thất vọng sâu trong đáy mắt. Xem ra chính y cũng rất tức giận với hành vi của người trong Võ đạo, hơn nữa còn thấy xấu hổ vì xuất thân Võ đạo của mình. Vân Sinh nghe không hiểu lắm, cũng may bản tính cậu hồn nhiên chân chất, đã nhanh chóng bị Liễu Sao kéo sang nói chuyện. Tô Tín vừa đúng lúc hoàn thành nhiệm vụ muốn quay về phái Thanh Hoa, biết được sự sắp xếp của Võ Dương Hầu, trong lòng y cũng hiểu được mục đích thật sự Võ Dương Hầu phái bốn người tới, nhưng ngại vì người cũng đã đến đành phải quay về Thanh Hoa viết thư hồi đáp. Trái lại Vân Sinh nghe hai người Lục Ly muốn đến Thanh Hoa cung càng thêm vui vẻ, xung phong nhận trách nhiệm chở Lục Ly ngự kiếm. Gần đó có trạm đưa tin, muốn để lại tin tức cho Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng cũng thật dễ dàng. Do Tô Tín đề nghị, Lục Ly không từ chối, cùng Liễu Sao bỏ ngựa lại, theo hai người ngự kiếm đến Thanh Hoa trước. Gặp lại Tô Tín, Liễu Sao rất vui mừng, thu hết tính xấu và sự ngang bướng ngày thường, nàng quần lấy y hỏi này hỏi nọ. Tính tình Tô Tín rất tốt lại cực kỳ kiên nhẫn, trên đường đi bốn người thật vui vẻ thoải mái. Ngự kiếm vượt xa cưỡi ngựa, lộ trình vốn mất sáu ngày rút ngắn chỉ còn hai ngày, bốn người suôn sẻ đi đến Đông Hải. Đông Hải mệnh môn, sóng nước vô bờ, hải âu lướt sóng, lạnh lớt hót vang. Trường kiếm vững chãi bay sát mặt biển, những luồng gió biển đập vào mặt lạnh lạnh. Liễu Sao nhìn chằm chằm những đợt sóng cuộn dưới bàn chân mà ngẩn người. Đây là lần thứ hai nàng đến biển, bây giờ đúng vào tiết cuối thu, có lẽ vì thời tiết, trên không trung những tầng mây chồng chất áp sát xuống mặt biển. Màu nước biển nhìn qua hơi tối tăm, không tươi sáng rực rỡ như năm đó. Ngọn sóng xanh sẫm to lớn cuộn cuộn dâng trào, như muốn chen ép sự yên ả bên dưới, giống như một sức mạnh đáng sợ tích tụ lại. Biển thay đổi, cô bé năm nào ngắm biển nay cũng đã trưởng thành. Tô Tín giơ tay vạch vài đường trên không trung, không lâu sau trên đỉnh đầu vọng đến tiếng sấm rền. Liễu Sao vội ngẩng mặt lên nhìn, lại thấy lớp mây khói trên không trung nhanh chóng tản ra hai bên, ánh mặt trời dần sáng rõ. Tiên môn mở rộng cửa, từng đỉnh núi cao đồ sộ đứng sừng sững trong ngàn mây, tựa như một hòn đảo nổi trên biển. Không có tầng khí lành bao phủ, cũng không có luồng sáng vàng kim tỏa ra chói mắt, không phải khung cảnh chín cung điện tráng lệ hùng vĩ hơn cả hoàng cung như trong ghi chép, cũng không nghe thấy tiếng tiên nhạc vang vọng suốt cả ngày đêm trong truyền thuyết. Chỉ có bảy cung điện mới được xây lại, dãy núi điêu hiu cô tịch, lơ mơ tỏa ra vài tia sáng vàng kim nhợt nhạt. Một số cụm mây lành mỏng manh, lửa thừa sợi khói tía lần lần gợn sóng quanh quần lãng đảng trên ngọn núi. Đỉnh núi tàn tạ, vách núi sụp đổ, cột đá rạn nứt, giống như đang phơi bày sự tàn khốc của đại chiến Tiên Ma năm đó. Kể lại sự chua xót của kẻ thất bại, nụ cười của kẻ chiến thắng, cả máu và nước mắt của những người vô tội, đang tả lại trận Thiên phạt hồi tội Tiên Ma mang tính hủy diệt kia, than thở cho lịch sử bị hùng của chúng tiên vì bảo vệ cột mốc lục giới đã đồng tâm hợp lực xả thân nghịch thiên. Tự mình tạo nghiệp chướng, đến cuối cùng cũng chỉ tự mình cứu mình, thật quá đáng buồn, đáng tiếc, đáng cười và cũng đáng yêu như thế. Liễu Sao nhìn cảnh tượng trước mắt, không nghĩ ngờ gì chỉ mang đến trong lòng sự thất vọng. Cũng may lúc trước trên đường đi nàng từng nghe Tô Tín kể lại, trận Thiên phạt đã thay đổi toàn bộ diện mạo của Tiên giới, vô số linh mạch đổi dòng, mới khiến linh khí vây quanh núi Thanh Hoa dần tiêu tan, có lẽ qua mấy năm nữa, Thanh Hoa cung sẽ dời đi nơi khác. Liễu Sao đã chuẩn bị tâm lý, hơn nữa cảnh tượng Tiên giới rốt cuộc cũng khác biệt nhân gian, lần đầu tiên bước vào Tiên cảnh, nàng vẫn rất kích

động. Nhân duyên của Tô Tín thật tốt, vài đại đệ tử canh giữ cửa Tiên môn gặp y đều cười gọi một tiếng sư đệ. Thương Cung chủ để tâm đến thể diện của Võ Dương Hầu, nhận Tô Tín làm môn hạ của mình, do đó bối phận của y cũng không thấp. “Không phải sư đệ đi đón nhóm Lạc sư huynh sao?” “Lạc sư huynh đâu?” Liễu Sao đã nghe Tô Tín giới thiệu từ lâu, cũng không thấy ngạc nhiên gì, vị ‘Lạc sư huynh’ bọn họ nhắc tới nghe nói chính là hậu nhân của Trọng Hoa Tôn Lạc Âm Phàm – Tiên minh thủ tọa khi xưa, là truyền nhân duy nhất của đỉnh Tử Trúc Phong, tên là Lạc Ca. Tiên môn sa sút, y là đệ tử duy nhất trong nghìn năm qua được tấn chức Thiên tiên, tu được tiên cốt lúc gần hai mươi ba tuổi, chỉ trẻ hơn Trọng Hoa Tôn giả lúc trước một năm. Sau khi tấn chức, y từ chối địa vị Tôn giả, đã nhiều lần làm chủ bày mưu tính kế cho những đại sự trong Tiên giới, chưa bao giờ thất bại. Trên danh nghĩa là đệ tử, nhưng địa vị rất đặc thù. Ngày chín đầu tháng sau chính là đại lễ trùng kiến lại Thanh Hoa cung của ngàn năm sau, vì hai phái Thanh Hoa và Nam Hoa luôn có giao tình tốt, Lạc ca và Hộ giáo Vạn Vô Tiên Tôn đến đây trước để chúc mừng. Tô Tín phụng lệnh đi trước đón tiếp, nào biết đi được nửa đường lại phát hiện ra tung tích Thực Tâm ma, lúc đó Lạc ca dẫn mọi người đuổi theo, bảo Tô Tín về trước báo tin. Không ngoài dự đoán, vài tên đệ tử nghe giải thích xong nét mặt lộ rõ vẻ thất vọng, chờ đến lúc biết thân phận của Lục Ly và Liễu Sao, thái độ của bọn họ rõ ràng rất lạnh nhạt, chỉ khách sáo ôm tay chào hai người lấy lệ. Tất nhiên Tô Tín thấy xấu hổ, Liễu Sao nhận ra ẩn ý trong những ánh mắt kia cũng cảm thấy ngượng ngùng, Võ đạo làm những việc như thế cũng không thể trách bị Tiên môn khinh bỉ. Một đệ tử nhìn thấy Liễu Sao kéo tay Tô Tín chợt nói: “Hôm qua Lạc Trữ sư muội đã đến đây.” Lạc Trữ? Liễu Sao hơi nghi ngờ. Tô Tín sưng sốt một lát, vẫn chưa kịp đáp lời, xa xa lập tức truyền tới tiếng gọi: “Tô sư huynh, huynh về rồi!” Người tới nhẹ nhàng như một làn gió, lời còn chưa dứt đã xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn qua đó là một cô gái gần mười bốn mười lăm tuổi, đứng trên một thanh trường kiếm xanh biếc trong vắt lúc ẩn lúc hiện. Gương mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, da dẻ non mềm như tuyết vô cùng mịn màng. Vì tuổi còn nhỏ nên gương mặt mang chút ngây thơ hồn nhiên, cực kỳ dễ thương. Trên bộ y phục trắng có những đường viền uốn khúc tinh tế, tăng thêm vẻ linh hoạt xuất trần cho chủ nhân, xinh đẹp như những tinh linh trong những đóa hoa. Cô gái thu kiếm lại hành lễ với vài tên đệ tử, chúng đệ tử đều nở nụ cười dung túng và yêu mến, rõ ràng họ rất thích nàng. Nhìn thấy nàng, Tô Tín cũng hơi kích động, đôi mắt sáng ngời: “Sư muội đến lúc nào vậy?” “Ca ca của muội đâu?” Lạc Trữ bật hỏi, lập tức phát hiện ra Liễu Sao đứng bên cạnh, nàng tò mò quan sát Liễu Sao. Tô Tín nhìn tay Liễu Sao, cuối cùng cũng không tiện chủ động hát ra, chỉ đơn giản giới thiệu Lạc Trữ với hai người, rồi lại nói: “Đây là đệ tử Trọng Hoa cung của phái Nam Hoa, là muội muội của Thương Sa sư huynh – Lạc Trữ.” Tính tình Lạc Trữ đơn thuần lương thiện vẫn chưa nghĩ nhiều, thật ngoan ngoãn hành lễ với hai người, gọi Lục Ly sư huynh, Liễu Sao sư tỷ. Thương Sa là danh hiệu của Lạc Ca, nàng là muội muội của Lạc Ca ư? Liễu Sao giật mình, người con gái gia thế phi phàm, dung mạo xinh đẹp, là đứa con gái cưng của trời được mọi người bảo vệ chặt chẽ từ bé, huống hồ gì nàng lại còn có một vị ca ca tiếng tăm lừng lẫy. Nhận thấy Tô Tín đối xử rất đặc biệt với nàng, Liễu Sao không nén được sinh lòng ghen tức. Nhưng nhìn Lạc Trữ ngây thơ đáng yêu, đối xử rất nhiệt tình với mình, thật khiến nàng không thể ghét nổi, đành phải buông Tô Tín ra. Tô Tín thầm thở phào, dùng hai câu giải thích sơ qua chuyện của Lạc Ca. Lạc Trữ nghe nói ca ca đuổi theo Thực Tâm ma, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ vẻ lo lắng, lại không tiện hỏi kỹ hơn, chỉ đành tạm thời kèm chế nói: “Thương bá bá biết sư huynh đã trở về, hiện đang ở điện Trùng Hư chờ huynh, sư huynh nhanh đi báo cáo với người đi.” Thanh Hoa cung vốn có chín tòa cung điện, tất cả gần như bị hủy sạch sẽ trong trận Thiên phạt, những cung điện đa số là mới xây lại tại vị trí cũ, một số ít được trùng tu sửa chữa trên nền kiến trúc cũ, trôi qua ngàn năm tân trang sửa chữa, dấu vết cũ xưa cũng dần dần trở nên mờ nhạt, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra sự khác biệt từ một vài viên gỗ đá ở đây. Bấy tòa cung điện nằm dựa vách núi, hướng thẳng lên trên, tựa như bảy bậc thang, theo thứ tự từ dưới lên trên là điện Văn Thủy, điện Động Linh, điện Trùng Hư, điện Thông Huyền, điện Ngộ Chân, điện Thanh Hư, điện Đạo Đức, thông thường điện thứ ba là dùng đón tiếp khách. Vân Sinh có được mảnh sắt đen rất vui vẻ, chia tay hai người đi thẳng đến chỗ rèn binh khí. Tô Tín dẫn hai người đi lên những bậc đá, thỉnh thoảng lại chào các đệ tử quen biết trên đường, ước chừng đi được khoảng một ngàn bước, mới đến điện thứ ba Trùng Hư điện. Có hai tên đệ tử cấp bậc tương đối thấp đứng gác ngoài cửa, thấy Tô Tín liền gọi sư thúc rồi nói Thương Cung chủ đã ở trong điện, mời luôn cả khách vào. Thương Kính cung chủ Thanh Hoa cung chính là Tiên minh thủ tọa đương nhiệm. Thoạt nhìn người này khoảng hơn bốn mươi, nhưng Liễu Sao biết đó không phải là tuổi thật. Ông đứng ở cửa điện đối diện với bậc thềm cao cao, dáng người vạm vỡ, có chút đen béo, râu dài đến thắt lưng, tuy tướng mạo uy nghiêm nhưng khi ông nở nụ cười lại ôn hòa thân thiết. Trước tiên Tô Tín bẩm báo việc Lạc Ca thật đơn giản rõ ràng, Thương Kính gật gù đầu cũng không hỏi han nhiều, chuyển mắt sang hai người Lục Ly. Tô Tín xấu hổ giới thiệu, Lục Ly lập

tức đưa thư của Võ Dương Hầu. Sau khi Thương Kính mở thư ra xem, có điều ngẫm nghĩ một lúc, sau đó ông vẫn cười hà hà cất thư vào, hỏi thăm Võ Dương Hầu rồi sau đó lệnh cho đệ tử bố trí hai người ở phòng khách, lại dặn dò Tô Tín: “Con quen biết họ vậy cũng đi theo đi, đừng chậm trễ.” Lạc Trữ chờ bên ngoài điện thấy Tô Tín đi ra vội vàng kéo y, Tô Tín biết nàng lo lắng cho ca ca, lại không tiện nói chuyện này trước mặt mọi người, Tô Tín do dự nhìn hai người Liễu Sao. Hai ngày nay Liễu Sao vẫn cố hết sức che giấu bản tính của mình trước mặt y, thấy vậy dù nàng không vui về gì cũng chỉ giả vờ như lúc còn nhỏ: “Hai người nói chuyện đi, bọn muội tự qua đó được.” Lạc Trữ biết ơn cầm tay nàng nói lời cảm tạ rồi kéo Tô Tín đi mất. Nhìn bóng hai người ngự kiếm rời đi, Liễu Sao bỗng nhớ tới Lục Ly, ngoảnh mặt lại nhìn. Tầm mắt hạ xuống giấu đi đôi con ngươi tím sáng rực, khí chất thu lại hết không còn chút nào. Từ khi vào Thanh Hoa cung hẳn rất ít nói, gần như biến thành một cái bóng, không chỉ có Thương Kính và Lạc Trữ không chú ý đến hẳn, đến cả Liễu Sao cũng suýt chút nữa lãng quên hẳn, quên mất hẳn đang ở bên cạnh. Liễu Sao vẫn đang nghi ngờ, đệ tử theo lệnh sắp xếp chỗ ở cho hay người nghĩ rằng nàng còn muốn chờ Tô Tín, lạnh lùng giục: “Tô sư thúc không rảnh tiếp khách, đi thôi.” Liễu Sao chợt hoàn hồn, cực kỳ xấu hổ. Tên đệ tử kia đối xử với hai người không chút hòa nhã, chỉ qua loa giới thiệu khung cảnh dọc đường đi, lời nói cũng không khách sáo lắm, thậm chí còn có ý cảnh cáo ngầm, Liễu Sao đã nhanh chóng nhận ra, càng thấy xấu hổ. Rất nhanh, y đã dẫn hai người đến một ngọn núi khác có phong cảnh đẹp dễ thanh nhã. Vào một tiểu viện sạch sẽ, tùy tiện chỉ hai căn phòng cho hai người. Không chờ Liễu Sao nói lời cảm ơn, đệ tử kia cười giấu nói: “Thanh Hoa cung vốn là nơi Tiên môn thanh tịnh, rất ít khi đón tiếp kẻ trộm cắp bên ngoài.” Kẻ trộm cắp bên ngoài? Tuy Liễu Sao hiểu sự căm thù của y với Võ đạo, nhưng thấy y mắng mình, trong phút chốc tức giận nàng muốn tranh cãi, nhưng bỗng nhiên lại bỏ qua ý tưởng đó trong đầu, phun ra một chữ cực kỳ vang dội: “À.” Tên đệ tử kia liếc mắt nhìn nàng một cái nói: “Hành động của Quý đạo, ta đã từng nghe qua, bây giờ Cung chủ có lòng tốt giữ hai vị làm khách, hai vị nên giữ chút thể diện.” Trong lời mang vẻ châm chọc rõ ràng, Liễu Sao vẫn chỉ gật đầu: “À.” Đệ tử kia sững sốt một lát, cười lạnh: “Đệ tử Tiên môn vì e ngại hiệp ước liên minh nhiều lần nhún nhường chứ không phải đều là kẻ yếu ớt dễ bắt nạt, quý đạo nên dẹp những thủ đoạn đê tiện đi.” Liễu Sao đáp càng vang dội hơn: “À.” Mặt đệ tử kia đen thui như Liễu Sao mong muốn. Liếc thấy Lục Ly hé mắt nhìn, Liễu Sao vui vẻ, giả vờ tỏ vẻ nghiêm trang hỏi: “Còn gì nữa không?” Đệ tử kia tức tối nàng trong chốc lát, rồi “Hừ” một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

13. Q.1 - Chương 13: Quý Phi Ngọc Dung

Edit : Như Bình Beta : Vô Phương Rõ ràng đệ tử Thanh Hoa cung chẳng có chút thiện cảm với người trong Võ đạo; ngay cả đệ tử đưa cơm sắc mặt cũng không dễ coi chút nào, nên hai ngày nay Liễu Sao rất ảm ức, Lục Ly lại ít khi ra khỏi cửa. Trong Thanh Hoa cung nàng chỉ quen mình Tô Tín, nhưng Tô Tín dù đi đến đâu đều kéo theo Lạc Trữ bên cạnh. Xuất thân, dung mạo của Lạc Trữ tất nhiên không cần bàn cãi, hơn nữa tính tình nàng ngây thơ chân chất, đối xử chân thành với người khác, mỗi lần có đệ tử phạm lỗi bị phạt, nàng chỉ cười đùa vài câu, Thương Cung chủ bị chọc cười cũng không trách mắng nặng nề nữa, vì vậy nàng rất được hoan nghênh ở Thanh Hoa cung. Liễu Sao tự biết mình không bằng nàng, có điều Liễu Sao một là muốn giả vờ rộng lượng như lúc còn nhỏ ở trước mặt Tô Tín, hai là thấy Lạc Trữ ngây thơ gọi mình là tỷ tỷ, nàng quả thật không thể chỉ vì ghen tức mà đối đầu gay gắt, vậy chẳng phải nàng cũng giống Bạch Phượng hay sao. Liễu Sao nhớ đến những việc mình từng làm, thậm chí hận. Lục Ly nói đúng, Bạch Phượng ghen tị nàng, sự cười nhạo của nàng khiến Bạch Phượng oán hận, giờ nàng cũng ghen tị Lạc Trữ, nhưng Lạc Trữ không cười cợt nàng, nên nàng không hề oán hận mà thật lòng thích Lạc Trữ. Lúc rảnh rồi Lạc Trữ thường quần quýt trò chuyện với Liễu Sao, Liễu Sao không thể lạnh nhạt với nàng nên chỉ còn một cách tránh né. Thanh Hoa cung có cỏ thụ ngàn năm, có thác nước sừng sững, có hoa quý chim lạ, mặc dù cảnh sắc nơi đây đẹp tuyệt trần, nhưng ngày ngày thấy sắc mặt đăm đăm, Liễu Sao chẳng còn chút hứng thú. Nàng dứt khoát lấy bản đồ ra tìm kiếm, phát hiện cách Thanh Hoa cung không xa có vài hòn đảo nhỏ. Liễu Sao thay một bộ y phục màu lam nhạt gọn nhẹ, bước ra khỏi cửa Thanh Hoa cung dưới con mắt lạnh nhạt của vài tên đệ tử, nàng vận khí dùng thuật khinh thân đáp sóng bay về phía những hòn đảo nhỏ. Tiết trời trong xanh, ánh nắng ôn hòa, tầm nhìn quang đãng, sóng nước cuộn cuộn vỗ về tựa như một tấm lụa xanh thắm. Liễu Sao đáp trên ngọn sóng lướt đi càng nhanh, những loài chim biển bay qua bên người,

thỉnh thoảng có vài giọt nước biển bắn lên mặt, Liễu Sao dùng tay lau lau, nào ngờ sơ sẩy có vài giọt nước lên vào miệng, vị nước mặn mặn, đắng đắng rất giống vị của những giọt nước mắt. Những hòn đảo nhỏ ở trước mắt càng lúc càng gần, cảnh sắc trên đảo dần hiện ra trong đáy mắt, tầng tầng lớp lớp đá ngầm lởm chởm, đá núi cao cao, còn có rất nhiều cây cối thấp lùn xanh ngắt mọc lên, bờ đá bên mặt biển có rất nhiều hang động, ngày ngày chim chóc ra ra vào vào. Liễu Sao chợt rung động bởi quang cảnh hùng vĩ đó, bất chợt quên mất hít thở. Đột nhiên chân lún xuống, hoàn hồn lại, Liễu Sao vội vã vận khí nhảy lên hải đảo. Đôi hài ướt sũng, chân mang không dễ chịu chút nào. Liễu Sao thầm mắng bản thân mình. Nàng cũng không ngắm nhìn phong cảnh nữa, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, muốn cởi giày ra hong khô. Lúc cúi đầu, có tiếng sột soạt truyền tới từ sau lưng. Âm thanh rất nhỏ, nhưng Liễu Sao xuất thân từ Võ đạo, cực kỳ cảnh giác. Nàng không nghĩ ngợi lập tức nhảy phắt sang tảng đá khác, rồi ngoảnh lại nhìn. Có vài con măng xà xanh đen từ bốn phương tám hướng trườn tới, dùng tốc độ nhanh nhất vây nàng vào giữa. Rắn! Đây là rắn rắn sao? Liễu Sao chưa bao giờ gặp tình cảnh này. Bản tính trời sinh của con gái luôn sợ rắn, phút chốc nàng hoảng tới mức mặt mày trắng bệch, vừa nhảy ra xa trốn tránh vừa thét thốt thanh đánh trả lung tung. Xuất chiêu trong tình thế cấp bách, uy lực quả không nhỏ. Nhưng đối diện với từng đợt tấn công của Liễu Sao, đám măng xà xanh cũng không hề lùi bước, lao thẳng vào nàng, thân măng xà không chút thương thích hay rỉ máu. Một con măng xà leo lên thắt lưng nàng, thân rắn rất mềm và tròn trịa, xúc tua tựa như lớp lông. Liễu Sao hơi bất ngờ, chờ hết cơn hoảng loạn nhìn kỹ lại nàng mới phát hiện đó vốn chẳng phải rắn rít gì, mà chúng chính là đám rêu xanh thông thường có trong các con sông mà thôi. Chẳng qua nàng chưa bao giờ gặp được loài rêu xanh to lớn thế này, càng không ngờ rằng trong biển Đông lại có thứ này, xem ra có cái gì đó nương nhờ vào rêu xanh tu thành yêu ma. Trong lúc suy nghĩ, hai chân nàng đã bị quấn lấy. Phát hiện không phải rắn, Liễu Sao cũng chẳng hoảng sợ như trước, quyết đoán tung chiêu, khí nhận chém tới mang theo tia lửa sắc bén, đám rêu xanh bị chặt thành từng khúc từng khúc. Liễu Sao thừa cơ chạy thoát thân, xung quanh nàng vẫn có vô số rêu xanh trườn tới gần, da đầu không khỏi tê tê. Liễu Sao biết rõ không thể ở lại nơi này quá lâu, nàng lập tức dùng phép khinh thân, thân mình tựa như chim yến lướt trên mặt nước bay vọt qua lớp lớp đá ngầm, chạy về phía biển lớn. Chẳng biết khi nào, đám rêu xanh đã phủ kín mặt biển quanh hòn đảo, trông giống vô số con rắn nước cỡ bự. Liễu Sao đâu dám đặt chân xuống, đành phải xoay người trên không trung, gượng mình lùi về đảo. Đứng vào lúc nàng cực kỳ cuống quýt, đám rêu xanh dường như gặp phải thứ gì đó vô cùng đáng sợ, chúng nhanh chóng lùi ra sau, trong nháy mắt lặn vào trong nước biển mất không còn tăm hơi. Trên tảng đá ngầm ở bờ biển, một đóa sen băng nở bừng trong gió, người áo tím đứng giữa bông hoa, dưới ánh mặt trời những dây tua tím trên trăm cài tóc càng thêm lộng lẫy. “Kha Na!” Liễu Sao mừng rỡ, reo hò: “Sao huynh lại đến đây, chẳng phải huynh đang có việc cần làm sao?” Kha Na cười trả lời: “Xong chuyện rồi nên ta tạt ngang qua đây, sao rồi, người lại gặp rắc rối à.” May mà gặp y, bằng không vừa nãy thật nguy hiểm! Liễu Sao vội chạy đến bên y, hỏi: “Cái đó... cũng là yêu sao?” Kha Na đáp: “Là Đài yêu (*).” *Đài là rong rêu.

Hai ngày nay, Liễu Sao bị đám đệ tử Thanh Hoa cung chọc phát bực, nghe vậy nói: “Thanh Hoa cung thật là có tiếng mà không có miếng, có yêu ma ra vào gần đây mà bọn họ lại không trông coi được.” Kha Na lắc đầu đáp: “Thứ đó là Đài yêu ngàn năm, tu vi không tầm thường đâu, cho nên nó mới giấu được đệ tử tuấn kiệt của Thanh Hoa cung.” “Huynh còn lợi hại hơn đó.” Liễu Sao không do dự khen ngợi: “Không chỉ giấu được bọn họ mà đến cả Đài yêu ngàn năm gặp huynh cũng bỏ chạy mất!” Kha Na mỉm cười cũng không phản bác, y hình như rất ghét bụi đất, vẫn luôn đứng trên đóa sen băng, để tiện trò chuyện Liễu Sao nhảy lên ngồi xuống trên tảng đá cao cao bên cạnh. “Ký thủy tộc và Đài yêu ngàn năm đều tìm đến ta, huynh không thấy chuyện này có chút kỳ lạ sao?” “Ồ?” Liễu Sao do dự nói: “Muội thấy có khả năng... là do Yêu quân áo trắng phái họ tới.” Kha Na khó hiểu hỏi: “Xin chỉ giáo?” Liễu Sao hạ quyết tâm nói: “Yêu quân áo trắng kia chẳng phải xuất thân từ Ký thủy tộc sao? Muội nghĩ, có lẽ hẳn đã biết muội không bị khúc yêu ca mê hoặc, cho nên hạ lệnh bắt muội. Nếu không Ký thủy tộc tìm tới muội làm gì, Đài yêu ngàn năm sao lại đối phó muội, đừng nói chỉ là trùng hợp thôi nhé?” Kha Na nghe xong gật đầu: “Nói có lý, chắc là thế rồi.” “Nhưng huynh đừng đối phó với Ký Thủy tộc nhé.” “Bọn họ là yêu.” “Là yêu thì sao chứ, bọn họ không hại người lại còn bị kẻ khác ức hiếp.” Liễu Sao nhớ tới lời Lục Ly: “Thiện và ác, cho tới nay không liên quan đến chủng tộc.” Kha Na kinh ngạc nhìn nàng. Không xong rồi! Liễu Sao cực kỳ hối hận, quên mất y là tiên, yêu ma là đối thủ một mất một còn của y, sao có thể ở trước mặt y bảo yêu ma tốt chứ! Không chờ nàng nói tiếp, Kha Na bỗng cất lời: “Người nghĩ thế cũng không sao, y tới tìm người rất có thể có liên quan lời tiên tri kia.” Thấy Liễu Sao khó hiểu, y giải thích: “Ký thủy tộc là vì tội nghiệt của tổ tiên mới khiến cả tộc trọn đời sống trong nước để tiêu trừ nghiệp chướng, trong quyển cổ thư của tộc bọn họ

từng ghi lại một lời tiên tri.” Hân hơi ngừng lời, rồi nói: “Thần tướng dùng máu tươi mới tẩy trừ sạch tội lỗi của Diêu Âm tộc.” “Là vậy sao.” Liễu Sao chợt nghĩ tới cái gì, giật mình: “Nhưng Thần giới đã diệt vong từ lâu, vậy...” “Lời tiên tri này xem như vô dụng, bản thân bọn họ không còn hy vọng giải thoát.” Kha Na lại nói: “Nhưng mà, khúc yêu ca của Diêu Âm Tộc đều ảnh hưởng cả ngũ tộc, chỉ có người là trường hợp ngoại lệ.” “Chẳng lẽ gã áo trắng đó nghĩ ngờ muội là thần?” Liễu Sao không nhẫn nhịn được nhảy lên, chạy lanh quanh vài vòng tại chỗ, ồn ào: “Huynh xem! Huynh xem đi! Nếu muội là thần sẽ không bị bán vào Hầu phủ, cũng sẽ không bị đánh, lại còn bị trúng độc!” Nếu nàng có được sức mạnh vĩ đại của thần thì đã dọn sạch sẽ đám người Võ Dương Hầu, Phương Vệ Trường và Đỗ Minh Trùng từ lâu. Kha Na gật đầu đáp: “Thân thể người chắc chắn là của người phàm.” Liễu Sao nản lòng ngồi thụp xuống: “Đúng vậy, y có tìm được muội cũng vô dụng thôi.” Kha Na cười cười: “Có lẽ y cực kỳ hy vọng người trong tộc có thể giải thoát.” “Chẳng phải bản thân y đã thoát khỏi sự khống chế của nước sao?” Liễu Sao khó hiểu: “Vì sao không làm tất cả Ký Thủy tộc đều giống y? Chẳng lẽ biện pháp của y khó khăn lắm sao? Chẳng lẽ...” Rốt cuộc nàng cũng không thể đoán ra nguyên nhân, giận dữ nói: “Tiếc là muội không giúp được họ, chính bản thân muội còn trúng độc nữa kia.” “Lòng tốt của người, bọn họ sẽ biết mà.” Kha Na trầm ngâm nói: “Lần trước ta phát hiện người bị trúng kỳ độc, võ đạo đặc chế ra loại độc này, tạm thời ta cũng không giải được.” “Không sao đâu.” Lòng Liễu Sao thấy ấm áp, cũng không thất vọng nhiều. Võ Dương Hầu muốn lợi dụng nàng để khống chế Lục Ly, đương nhiên rất tin tưởng vào loại độc kia, nếu quá dễ giải mới kỳ lạ, đến cả Lư Sênh đến giờ vẫn không có tin tức gì. Liễu Sao khó hiểu hỏi: “Sao huynh lại biết chuyện của Yêu giới vậy?” “Không chỉ Yêu giới, ta còn biết nhiều chuyện hơn nữa kia.” Kha Na dễ dàng chuyển hướng câu chuyện, hòa nhã nhắc nhở nàng: “Gần đây Thực Tâm ma hay qua lại thường xuyên, người đừng chạy ra ngoài nhiều.” Tướng mạo y rất trẻ, thoát nhìn qua thậm chí chưa tới hai mươi tuổi, có điều thần thái khoan thai điềm tĩnh, ngữ khí và hành vi vừa ôn trọng vừa đáng tin, khiến người khác cảm thấy y rất lớn tuổi, giống một đại ca ca ôn hòa dạy dỗ. Liễu Sao thấy thật lý thú. Ở Tiên môn sau khi tu thành tiên cốt có thể trường sinh bất lão, rất nhiều người tu thành vào khoảng năm mươi thậm chí bảy tám mươi tuổi, trước khi đạt thành tiên cốt cũng có một vài Tiên nhân yêu cái đẹp không tiếc dùng tiên dược quý báu gìn giữ nét thanh xuân, nhìn tuổi y rất trẻ nhưng chưa biết chừng đã được vài trăm tuổi rồi. Kha Na rất dễ gần, hai người ngồi tán gẫu một lúc, bất tri bất giác mặt trời dần hạ xuống, bụng Liễu Sao kêu lên ọ ọ, đành quyền luyến tạm biệt y. Kha Na đích thân tiễn nàng đến bên ngoài cửa Thanh Hoa cung mới rời khỏi. Nàng đi một ngày không về, Lục Ly có thể sốt ruột không đây? Liễu Sao nghĩ tới đó, vội vàng chạy tới chỗ nghỉ, vừa bước vào sân viện đã nghe thấy giọng nói của Lạc Trữ. Hóa ra Lạc Trữ vốn muốn tìm nàng trò chuyện, trùng hợp gặp được Lục Ly, lúc trước Lục Ly cố ý tự làm thấp mình, Lạc Trữ chỉ lo hỏi tin tức anh trai, không để ý đến y. Lần này nàng mới phát hiện vẫn còn có người, bản tính Lạc Trữ hoạt bát, lanh lợi, đối xử rất nhiệt tình chân thành với người ngoài, nên chủ động kể chuyện ở Tiên môn cho hắn. Trong sân thỉnh thoảng vang lên tiếng cười của Lạc Trữ, dường như hai người nói chuyện cực kỳ hợp ý. Liễu Sao cắn chặt môi, đứng bất động ngoài cửa. Hân vốn hay dỗ dành con gái, cũng khó trách Lạc Trữ lại bị thu hút. “Ái chà, ta muốn đi tìm Liễu Sao nhi.” Lục Ly bất ngờ mở miệng nói. “Đúng rồi, sao sư tỷ Liễu Sao tới giờ còn chưa quay về nữa!” Được hân nhắc nhở, Lạc Trữ xung phong nhận việc giúp đỡ: “Muội cũng đi, muội ngự kiếm đi tìm, chắc chắn sẽ rất nhanh.” Lục Ly cười đáp: “Được rồi, muội tìm hướng nam, ta đến phương bắc.” Lạc Trữ gật mạnh đầu, rồi lại trấn an hân: “Huynh đừng lo lắng, luôn có đệ tử tuần biển xung quanh Thanh Hoa cung, sẽ không có chuyện gì đâu.” Vừa nãy Kha Na đã tiễn mình về, những tên đại đệ tử canh giữ cửa cung còn chả phát hiện ra y nữa kia! Liễu Sao bĩu môi, nhưng cũng biết ơn lòng tốt của nàng, lại sợ bị hai người phát hiện chuyện lén lút nghe trộm, phút chốc Liễu Sao hoảng hốt, vội vã thi triển thuật trốn đến một đỉnh núi thấp ở phía bắc. Đỉnh núi thấp đối diện vùng biển rộng mênh mông, không trung ngập ánh hoàng hôn, đằng sau đỉnh núi có một tiểu lâu vừa lạ lùng vừa cũ kỹ, hình như đã trải qua rất nhiều niên đại, cái tên trên biển cũng rất bình thường ____ “Hải lâu”, trước lâu có một khoảng sân rất lớn, vừa vặn dùng để ngắm biển. Xung quanh Thanh Hoa cung có bố trí kết giới vững chắc, từ bên trong có thể quan sát cảnh sắc bên ngoài, nhưng từ bên ngoài lại không thể nhìn thấy Tiên sơn. Gió biển càng lúc càng mạnh, tiếng sóng vỗ cũng lớn hơn ban ngày đôi chút. Liễu Sao đứng bên lan can, khoanh chặt hai tay, nàng muốn chờ Lục Ly tự tìm tới, nhưng lại lo lắng chỗ này quá vắng lặng, hân sẽ không tìm thấy. Cảnh tượng trước mắt rốt cuộc có phải vùng biển năm đó không? Bờ cát kia, dãy đá ngầm nọ, cua và vỏ sò đó... có phải vẫn còn tồn tại không? Võ đạo bị hạn chế việc đi lại trên biển, dựa vào tu vi trước mắt của nàng, tuyệt đối không có khả năng dùng thuật khinh thân vượt biển. Hồi ức về nàng công chúa kia, tựa như một giấc mộng đẹp vỡ nát muốn giữ không được, muốn bắt không xong. Giờ đây nàng đã là một cô gái xấu tính, không còn gia thế ngày xưa, cũng không còn kẻ nô bộc vạm vỡ kia nữa,

khác một trời một vực với vị công chúa kia. “Liều Sao nhi.” Tiếng gọi trầm thấp mang theo chút than thở. Liều Sao vốn lạnh đến phát run, bất chợt nghe thấy tiếng gọi, phút chốc nàng rất mừng rỡ, xoay người lập tức nhào vào lòng hắn: “Lục Ly!” Lục Ly vẫn khoác áo choàng đen, mái tóc dài chưa buộc bay tán loạn, gió biển thổi tung làn tóc che đi mất nửa khuôn mặt. Đối diện với hành động của nàng, hắn hơi sững sốt, lập tức vuốt vuốt đầu nàng cười: “Thật là một cô bé phiền hà, sao muội chạy tới đây vậy?” Liều Sao không kiềm lòng được hỏi: “Sao huynh lại tìm tới đây nhanh như vậy?” Lục Ly hỏi lại: “Ta sao lại nhanh chóng tìm tới nơi này được vậy nhỉ?” Tức thì Liều Sao hối hận muốn cắn đứt lưỡi của mình, tay siết chặt tấm áo choàng. “Có đói không?” Lục Ly không vạch mặt nàng, vươn cánh tay còn lại trong áo choàng ra, trong tay có một miếng bánh điểm tâm: “Bất luận muội chạy đến đâu, ta cũng có thể tìm được muội.” “Phải không đó?” Liều Sao nhanh nhẹn đón lấy miếng bánh ngọt cắn một cái, chiếc bánh thơm thơm ngọt ngọt. Hai người ngồi bên lan can ngắm biển. “Liều Sao, tình cảm của hai ta rất sâu sắc đó.” “Ai có tình cảm sâu sắc với huynh chứ!” Mặt Liều Sao hơi nóng, có chút tức giận, sau một lúc lâu nàng vẫn nhỏ giọng bổ sung một câu: “Đúng vậy, chỉ có huynh là tốt với ta.” “Muội có bằng lòng báo đáp ta không?” Liều Sao nghe thế sắc mặt hơi biến đổi, chăm chú nhìn hắn, ngữ điệu cũng không tốt lắm: “Huynh giúp ta là vì muốn được báo đáp?” Lục Ly nói: “Cũng không phải thế, ta sẽ không ép buộc muội.” Lúc này Liều Sao mới nhẹ nhàng thở phào, tiếp đó trong lòng hơi xoay chuyển, báo đáp? Lại không ép buộc? Trong đầu nàng bất giác nghĩ đến một chuyện nào đó, Liều Sao bỗng cảm thấy máu trong toàn thân bắt đầu sôi trào, một miếng điểm tâm sắc ngang họng, ho khù khụ không ngừng, khuôn mặt nóng bỏng rát, gió biển thổi ào ào không dập được. Lục Ly như cười như không nhìn nàng một lát, bỗng nhiên khẽ sát vào nàng khẽ gọi: “Sao nhi?” “Á?” Bất chợt nghe thấy cách xưng hô vừa thân thiết vừa mập mờ đó, toàn thân Liều Sao chợt cứng đờ ra, khuôn mặt đỏ bừng như tô son phấn. Lục Ly làm như không có chuyện gì đứng thẳng dậy nói: “Ta đối xử tốt với muội như vậy, so với cha ruột muội còn giống hơn đó?” Chỉ một câu, bầu không khí mập mờ biến mất sạch sẽ, mơ mộng vừa nảy sinh chỉ phút chốc tan thành mây khói. Liều Sao hoàn hồn lại, đến cả cái mũi cũng xem chút nữa tức đến méo xẹo, trong phút chốc nàng vút điểm tâm nhảy dựng lên, hung tợn trừng mắt: “Người dựa vào gì mà sánh với cha ta!” Lục Ly cười đáp: “Cũng đúng, tuổi ta không hợp làm cha muội.” Hừ hừ! Hắn thật xem mình là cha nàng à! Liều Sao phát điên: “Ta không ép người tốt với ta, ai thêm chứ!” Lục Ly thật thức thời nhượng bộ nàng: “Đúng đúng, là ta nói sai rồi.” Cơn giận còn sót lại của Liều Sao vẫn chưa tan, đá hắn: “Đi đi, chắc là Lạc Trữ vẫn còn đang tìm kiếm đây, người bớt nhàn nhã đi.” Lục Ly nói: “Muội ấy vừa bị Tô Tín kéo đi mất rồi.” Liều Sao “Hừ” một tiếng, không chờ hắn, tự mình bỏ chạy trước. Trước mắt, Liều Sao vẫn luôn giữ gìn hình tượng dịu dàng, hiền lành, hơn nữa Lục Ly cũng không phải kẻ dễ gây chuyện, cũng không nảy sinh xung đột với chúng đệ tử tiên môn. Dù gì Thanh Hoa cung cũng là Tiên môn, các đệ tử thấy hai người bọn họ nhàn nhai, ngược lại cũng tự thấy xấu hổ nếu tiếp tục nhắm vào hai người. Lạc Trữ còn thường kéo Liều Sao đi giới thiệu khắp nơi, nên quan hệ giữa hai bên đương nhiên có chuyển biến tốt. Liều Sao thỉnh thoảng cảm thấy rất vui vẻ, hóa ra nhường nhịn cũng có lợi như vậy. Chỉ tiếc không được mấy ngày, Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng cũng theo tới, khiến bầu không khí hai người vất vả lắm mới làm dịu đi nay lại trở nên căng thẳng. Hai người họ vẫn luôn giữ cách hành xử của Võ đạo, nói vài câu không hợp đã muốn đánh nhau với đệ tử phụng lệnh nghênh đón, cuối cùng Thương cung chủ trách phạt tên đệ tử kia khiến toàn bộ Thanh Hoa cung tức giận bất bình, Liều Sao cũng bị kéo theo phải nghe những lời châm chọc, cười cợt. Theo thói quen thường lệ, chắc chắn Liều Sao sẽ buông lời khiêu khích Bạch Phượng, nhưng giờ đây nàng cố sức nhẫn nhịn, ngược lại tự Bạch Phượng có vài lần tình buông lời khích bác, Liều Sao cũng làm ngơ không đáp, khiến Bạch Phượng thầm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ. Hôm nay, Liều Sao chạy đến Trường Thanh phong tìm Tô Tín, thật không may Tô Tín không ở đó, Liều Sao thất vọng bước ra khỏi sân, đang muốn tìm người hỏi thăm thì thấy ở phía trước có một cô gái đáng người cao lớn, trang sức long lẫy thông dong dạo bước. Liều Sao bước nhanh chân hơn: “Sư tỷ! Sư tỷ chờ ta một chút!” Quả nhiên người kia dừng bước, xoay người lại. Liều Sao cảm thấy một luồng ánh vàng rực rỡ bừng sáng trước mắt, xem chút nữa nàng bị chiếu đến mờ mắt. Mái tóc dài đen nhánh vẫn thành búi tóc cao cao, phía trên cắm vô số vật trang sức, toàn là trân cẩu, còn có năm sáu nhánh vàng ngọc to to nhỏ nhỏ, kèm theo hai cây trân vàng rồng nam hồng ngọc thật to, mảnh lụa đỏ buộc trên trán thêu chỉ vàng, người đó khoác trên người bộ trường bào đỏ thêu hoa rực rỡ chói mắt, cổ mang chiếc vòng bằng vàng chạm trổ hoa văn, eo đeo một chiếc thắt lưng màu tím lấp lánh, treo lưng lửng vài mảnh ngọc bội, những sợi tua ngọc bằng tơ đa sắc rủ xuống thật mềm mại, đến cả đôi giày đen dưới chân cũng được nạm vàng bạc và minh châu. Người này thật long lẫy, rực rỡ đến mức khắp mình đều tỏa những tia sáng lấp lánh sắc màu, trông giống một vị thần phi nương nương quý khí chèn ép người đời. Liều Sao tự nhận mình thích trưng diện, nhưng so với người đứng trước mắt này, nàng mới hiểu ra mình quá

mức giản dị. Liễu Sao hết sức vất vả ép mình dời tầm mắt ra khỏi đồng vàng bạc đá quý, ngọc ngà châu báu trước mặt. Người này ngũ quan thật ra vô cùng tuần tú, sự tuần dật bức người, không vì mớ trang sức phức tạp ấy mà lu mờ đi mất, chỉ đáng tiếc cũng chỉ có thế mà thôi, bởi mớ trang sức lòe loẹt kia đã kéo tầm mắt người ta mất rồi, có lẽ không có bao nhiêu người sẽ để ý tới cuộc khuôn mặt kia tròn méo ra sao. Càng làm người ta kinh khủng hơn là, ngực phẳng lì lì, lại có bầu kết kia nữa... Dường như đối phương sợ nàng nhìn không rõ, rất biết phối hợp chia cái tay sau lưng ra, bàn tay cầm một chiếc quạt tròn vẽ hình hoa mẫu đơn nở rộ đua sắc! Thấy Liễu Sao kinh ngạc nghi ngờ, khóe môi y hơi cong lên, cực kỳ phong độ xoay người thi lễ: “Tại hạ là Thương Ngọc Dung, vị này chắc là sư muội Liễu Sao, từ lâu đã được nghe có một vị tiểu sư muội trong Võ đạo đến thăm, hôm nay vô tình tao ngộ, quả là tam sinh hữu hạnh.” Lời ca ngợi mang theo ba phần khách khí và giả dối, lại cực kỳ tự nhiên thân thiết, cũng không hề ngả ngớn đáng ghét, người này chắc chắn rất quen việc xã giao tiếp đãi quan khách, sành sỏi tinh đời. Liễu Sao nghe giọng nói rất cuộc cũng xác định được gã là nam tử, mí mắt giật giật. Đường đường là trang nam tử lại trang điểm thành cái dạng này, còn dùng quạt tròn... “A, quý phi nương nương đã xuất quan rồi!” Sau lưng vọng đến tiếng cười của một cô gái. Liễu Sao nhận ra cô gái kia, nàng ta tên là Lâm Quân, vì gần đây thái độ của Liễu Sao không tệ, Lâm Quân đối xử với Liễu Sao xem như cũng khá lễ độ, hai người ngẫu nhiên chạm mặt còn có thể gật đầu ân cần chào hỏi. Thương Ngọc Dung lắc lắc chiếc quạt tròn: “Ta là Quý phi, vậy sư muội chắc phải làm Nữ đế rồi?” “Cẩn thận sẽ làm tiểu sư muội hoảng sợ, người ta không biết diện mạo của Thiếu cung chủ còn tưởng là yêu râu xanh từ đâu mò tới đó.” Lâm Quân cười xì một tiếng, cũng không tức giận, xem ra đã quen rồi. Đây là con trai của Thương Cung chủ? Liễu Sao đoán ra thân phận y, đang muốn hành lễ, Thương Ngọc Dung dùng quạt tròn cản nàng lại: “Sư muội đừng khách sáo, có phải muội đến tìm Tô sư đệ không? Vừa nãy ta thấy đệ ấy đang ở thác Lưu Hoa, thật đúng lúc, muội nhờ Lâm Quân dẫn muội đi đi.” Liễu Sao chỉ đành nói lời cảm ơn, thầm nghĩ người này không những thật khéo miệng mà còn đoán được tâm tư của người khác. Lâm Quân cười hì hì đồng ý, ngự kiếm mang Liễu Sao bay đến thác Lưu Hoa. Thác Lưu Hoa nằm sau sườn núi, hoàn toàn không có nửa giọt nước, trên vách núi đen cao chót vót mười trượng rải rác vô số những gốc cổ thụ vạn năm tuổi, giống hệt một thác nước xanh đen, khí thế cực kỳ hùng tráng, những đóa hoa hồng nhạt lác đác nở trên những sợi dây thác, có đóa bé như một nắm tay, có đóa lại to như một cái chén lớn, hương thơm lạ lùng thoảng qua mũi. Tô Tín nhắm mắt ngồi trên tảng đá luyện khí, đạo bào màu lam càng lộ vẻ trầm tĩnh tự tại. Liễu Sao cảm tạ Lâm Quân, nhẹ chân nhẹ tay bước qua. Tô Tín đã phát hiện ra, y mở mắt nhìn nàng, vội mời nàng ngồi xuống. Gần đây vì có mặt Lạc Trữ, Liễu Sao khó có dịp ở cùng y, giờ phút này hai người sống vai ngồi trên tảng đá, Liễu Sao vô cùng mừng rỡ, lại không biết nên mở miệng thế nào. Thật ra năm đó hai người chỉ gặp mặt hai ba lần, cũng không xem là thân thiết lắm, chút chuyện xưa cũ ngày ấy hai người cũng đã quên hết từ mấy ngày đi đường rồi, học thức và trình độ của hai người rất khác biệt, xuất thân và những chuyện từng gặp cũng khác xa nhau, vốn không có bao nhiêu chủ đề chung mà trò chuyện. Tô Tín chủ động kể về chuyện của Tiên giới, bạn bè Tiên môn, kinh nghiệm lần đầu tiên trừ yêu... Hiển nhiên y rất thích cuộc sống hiện tại. Thấy đáng vẻ không hào hứng lắm của Liễu Sao, Tô Tín chợt ý thức được điều gì, hơi day dứt nói: “Mấy năm nay, nhất định muội chịu không ít khổ sở rồi.” “Không có đâu.” Liễu Sao lắc đầu: “Chỉ là thấy Tiên môn quá tốt thôi.” “Năm đó ta vẫn không tin được, vì sao muội không muốn nhờ ta thả muội khỏi đó.” Tô Tín rủ rờ mi xuống, khe khẽ hỏi: “Ta nhớ có một cô gái xin ta thả nàng ta, ta đã đồng ý, nàng ấy... không còn ở đó chứ?” Liễu Sao trầm mặc. Đã xa cách nhiều năm, người trước mặt vẫn lương thiện, tốt bụng như thuở đầu gặp gỡ, sao nàng có thể nhẫn tâm kể với y sự thật, cứ để mặc y đoán đi. Có một tấm lòng nhân hậu, thương xót người đời, y chính là Tiên nhân trời sinh. Giờ đây, viên trân châu xinh đẹp rốt cuộc đã rời khỏi cái nơi dơ bẩn, rửa sạch tất cả bùn đất, tỏa sáng lấp lánh ở Tiên môn, trở thành nhân tài kiệt xuất trong lớp đệ tử của Thanh Hoa cung, khiến nàng dù vẫn lún sâu trong vùng lầy vẫn hằng ngưỡng mộ kính trọng, mãi luôn hướng tới. Thấy Liễu Sao rầu rĩ không vui, nhất thời lòng Tô Tín nảy sinh lòng thương xót, đến khi muốn cất lời, bỗng nhiên lại chuyển tầm mắt nhìn ra phía xa xa: “Lạc sư muội!” Liễu Sao vội quay đầu lại nhìn, Lạc Trữ đang ngự kiếm bay tới, nhẹ nhàng xoay tròn vài cái giữa không trung tựa như một con bướm trắng. “Tô sư huynh, muội tìm huynh khắp nơi.” Lạc Trữ vội vàng dừng lại trước mặt hai người, đôi mắt cong cong: “Liễu Sao sư tỷ cũng ở đây hả?” Tô Tín đứng dậy hỏi: “Muội tìm huynh.” “Nhóm Tà sư huynh mới vừa đến, đang nói chuyện với Thương bá bá trong điện.” Lạc Trữ kéo kéo y, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện nét cầu xin: “Muội muốn biết tin tức của ca ca, xưa nay Tà sư huynh có chút bất hòa với ca ca muội, huynh cùng muội đến đó hỏi thăm một chút được không?” “Việc này...” Tô Tín do dự nhìn Liễu Sao, y xưa nay rất lễ độ, tất nhiên không thể tự tiện bỏ mặc nàng, lại càng không muốn từ chối Lạc Trữ. Liễu Sao nhếch miệng. “Hai người... có chuyện gì sao?” Lạc Trữ nhìn nàng lại quay sang ngó

Tô Tín, trong đôi mắt to tròn hiện lên một chút nghi ngờ. Liễu Sao ở Thanh Hoa cung đã lâu, từ những lời trêu chọc của người khác đã mơ hồ phát hiện ra quan hệ của hai người họ không tầm thường, hơn nữa ánh mắt Tô Tín nhìn Lạc Trữ thế kia. Liễu Sao cũng không phải kẻ ngốc, đã hiểu điều đó tượng trưng cho cái gì, lòng không khỏi có chút mất mát. Cuối cùng nàng đành lắc đầu nói: “Không có gì, đã nói xong hết rồi, hai người mau đi đi.” Tô Tín khẽ thở phào, Lạc Trữ vui vẻ cảm ơn nàng, kéo Tô Tín ngược kiếm rời đi. Lúc trước vì sợ Tô Tín khó xử, Liễu Sao vẫn không nói ra ý nghĩ thật trong lòng mình, giờ phút này không có cơ hội nữa, nàng bắt đầu rời khỏi thác Lưu Hoa, muốn về sân viện luyện công. Đi vòng qua mỏm núi đá, trước mặt có một cây cầu treo lơ lửng giữa không trung, dài hơn hai mươi trượng, kéo thẳng đến ngọn núi đối diện. Liễu Sao vừa mới đi tới đầu cầu, chợt thấy Bạch Phượng đang đi một mình trên cầu treo, Liễu Sao cố tình tránh mặt nàng ta, vội vàng dừng bước ẩn mình sau vách đá. Liễu Sao tính chờ nàng ta đi khỏi rồi mới qua, vừa đúng lúc này, có vài tên đệ tử Tiên môn đi thẳng đến, bọn họ mặc đạo bào dài, kiếm đeo bên hông, thấy Bạch Phượng họ liền cười gằn. Trong đó có một nữ đệ tử khinh bỉ nói: “Thương cung chủ cũng quá rộng lượng, thế mà lại để mấy tên trộm vặt nhân gian ở lại đây.” Mấy người khác cùng hòa theo. Bọn họ chửi chớ mắng mào, sao Bạch Phượng lại không hiểu chứ, lúc này giận dữ vặc trả: “Nói ai đó?” Nữ đệ tử cười đáp: “Ai nhận thì là kẻ đó.” Bạch Phượng biết mình sức yếu thế cô, có ra tay cũng không chiếm được ưu thế, cố nuốt cục tức không trả lời, chân bước nhanh hơn. Nhưng những người đối diện cũng nhanh chân bước vài bước lên cầu, chiếc cầu treo nhỏ hẹp, hai bên lập tức tạo thành thế cục giằng co. Nữ đệ tử kia nói: “Chớ ngoan thì dừng cản đường.” Đệ tử Tiên môn vẫn luôn ngược kiếm đi lại, vốn không cần qua cầu, rõ ràng bọn họ đang cố ý. Bạch Phượng cũng hiểu rõ đối phương cố tình kiếm chuyện, nàng há có thể nhún nhường: “Ta bước lên cầu trước.” Nữ đệ tử xì một tiếng trả lời: “Cầu nằm ở đây, có bản lĩnh thì tự qua đi!” Liễu Sao chú ý huy hiệu vật trang sức trên người bọn họ hoàn toàn khác đệ tử Thanh Hoa, vẫn đang nghi ngờ thì hai bên đã bắt đầu giao đấu trên cầu. Thanh trường kiếm lóe lên tia sáng lạnh lẽo, từng chiêu vô lạnh thấu xương, cây cầu treo ở giữa không trung lắc lư dữ dội. Không được mấy chiêu, nữ đệ tử kêu đau một tiếng, chắc là đã trúng đòn. Võ đạo vốn vượt trội về mặt sức mạnh, Bạch Phượng tu hành luôn nghiêm túc, chăm chỉ, đệ tử Tiên môn tầm thường căn bản không phải là đối thủ của nàng. “Sư muội không sao chứ?” Một tên nam đệ tử đỡ lấy nữ đệ tử đang bị thương, oán giận nói: “Không hổ là người trong Võ đạo, ra tay tàn độc thế!” Vài tên đệ tử giận dữ, cũng đồng thời tấn công lên, chỉ trong chớp lát Bạch Phượng rơi vào thế yếu, bị khống chế mọi nơi. Nàng tìm kiếm một cơ hội thoát thân, nhưng không ngờ đối phương hợp sức dựng lên Tiên ấn, dứt khoát đánh nàng rớt xuống cầu. Cũng may phản ứng nàng nhanh nhạy, kịp thời vươn tay tóm lấy sợi xích sắt mới không ngã xuống. Thân thể treo trong không trung, dưới chân là vực núi sâu không thấy đáy, mặt Bạch Phượng xanh mét, mắng: “Lấy nhiều đánh ít, có giỏi giang gì!” Người kia cười khẩy: “Lấy nhiều đánh ít, chẳng phải là cách làm việc của Quý đạo sao, chúng ta chỉ là gây ông đập lưng ông thôi.” Nữ đệ tử bị thương nhanh tiếp lời: “Võ đạo đều là đám tiểu nhân vô liêm sỉ, sư huynh nói lời thừa với ả làm gì, cứ dứt khoát phế tu vi ả, trút giận cho các sư huynh đệ bị bọn chúng ức hiếp đi.” Bạch Phượng nghe vậy, sắc mặt lập tức xám như màu đất. Tiên môn không tổn thương đến tính mạng, nhưng người trong Võ đạo bị phế bỏ tu vi, kết cục chắc chắn rất thê thảm, nhất là với sát thủ như bọn họ. Nam đệ tử đứng đầu sau một lúc do dự, liền gạt đầu bước lên trước. Nhưng không đợi y ra tay, một luồng khí buốt giá đánh thẳng vào mặt, trong đó dường như ẩn chứa trăm ngàn lưỡi dao bạc, sát khí tầng tầng lớp lớp tràn sang. Sau khoảnh khắc kinh hoàng, y vội vàng ngược kiếm bay lên không tránh thoát. Tinh thần đối phương hoảng hốt, uy lực của thuật pháp giảm sút mạnh, Bạch Phượng hơi sững sốt, theo bản năng giãy khỏi sự khống chế, nàng ta phi thân nhảy vọt lên trên cầu.

14. Q.1 - Chương 14: Thực Tâm Ma

Edit: Ong MD Beta : Vô Phương [Chuyện xưa như gió thoảng qua

Cảnh còn, người mất, phong ba chuyển dời]

“Thì ra có kẻ khác giúp đỡ nữa,” nữ đệ tử kia châm chọc, “Đám trộm cướp Võ đạo chỉ biết trốn ở một nơi tối tăm đánh lén chứ không dám ra gặp mặt người khác sao?” Đã lỡ ra tay, Liễu Sao đành miễn cưỡng bước ra từ sau tảng đá. Mấy đệ tử Tiên môn lùi lại, sắc mặt Bạch Phượng chợt trở nên phức tạp. Những ngày

gần đây Liễu Sao như thay đổi thành con người khác, mặc dù thái độ chưa hẳn là khách khí, nhưng cũng không nhằm vào Bạch Phượng châm chọc khắp nơi như thường ngày. Bây giờ nàng lại ra tay giúp, đúng là ngoài dự đoán. Thật ra, Liễu Sao làm vậy cũng là bất đắc dĩ, nếu Bạch Phượng thực sự bị phế bỏ tu vi, nàng chỉ hận không thể vỗ tay trăm trổ khen ngợi. Nhưng đây là đệ tử Tiên môn thù hận Võ đạo chứ không phải Bạch Phượng, nếu lần này để bọn họ thực hiện được, mở đường dẫn lối thì những đệ tử Tiên môn oán hận Võ đạo tất nhiên sẽ noi theo, sao nàng có thể trốn tránh cho qua được? Không phải bọn họ giữ thể diện cho Tô Tín trước mặt Lạc Trữ, mà là bốn người bọn họ phải ở lại Tiên Giới một thời gian rất dài nên khó lòng phòng bị. Đỗ Minh Trùng cũng thế, Bạch Phượng cũng vậy, tất cả đều đứng chung một con thuyền. “Như nhau cả thôi!” Thường ngày, Liễu Sao vẫn quen đấu võ mồm với kẻ khác nên giờ đáp lễ đối phương không chút khách khí, “Các người luôn mồm mắng Võ đạo đê tiện, thấp hèn, chẳng phải cũng học theo làm chuyện ý đồ hiếp yếu sao!” Nữ đệ tử kia phỉ nhổ đáp lại: “Ai thêm học theo các người!” Liễu Sao “A” một tiếng: “Bọn ta cũng không cướp gì của các người, oan có đầu nợ có chủ, các người không đánh lại cao thủ Võ đạo mà trút giận lên bọn ta, không bằng đến trước mặt Thương cung chủ phân xử cho công bằng, Tiên môn luôn luôn không phân rõ phải trái như vậy sao?” Nàng nói rất đúng lý hợp tình, mấy nữ đệ tử kia cứng họng không mở miệng phản bác được, dù sao chuyện lần này quả thật là bắt nguồn từ bọn họ. Liễu Sao thấy sắp đạt được mục đích, lập tức mềm mỏng: “Các vị không phải đệ tử Thanh Hoa, trước mắt là đại diện ngàn năm của Thanh Hoa cung, chúng ta đều là khách, nếu ở đây gây náo loạn, chẳng lẽ không phải bất kính với Thương cung chủ sao?” Thấy nàng nhắc nhở, quả nhiên thái độ của mấy nữ đệ tử kia có phần thả lỏng, thân là khách lại gây náo loạn ở Thanh Hoa cung đúng là thất lễ, trở về nhất định sẽ bị trách phạt. “Bọn ta cũng không muốn gây chuyện,” nữ đệ tử kia khẽ hừ một tiếng, chỉ vào Bạch Phượng nói, “Nhưng nàng ta ra tay đã thương người khác thì giải thích như thế nào?” Liễu Sao thấy nàng ta như vậy, lại như thấy được chính mình trước kia, biết là nàng ta muốn giữ thể diện mà thôi, bèn cười thầm trong lòng: “Một chút hiểu lầm thôi, mỗi bên nhường một bước đi.” “Đệ tử Tiên môn đương nhiên không chấp nhặt với tiểu nhân Võ đạo,” nữ đệ tử kia hất mặt lên, “Cũng được, người kêu nàng ta nhận sai đi, chúng ta sẽ không truy cứu nữa.” “Buồn cười!” Bạch Phượng đứng bên cạnh chợt trở nên giận dữ, mới vừa rồi bị thua, đối phương còn huênh ngang muốn phế tu vi của nàng, lại bị Liễu Sao nghe thấy, nàng tự cảm thấy vô cùng nhục nhã rồi, đối phương còn muốn nàng nhận sai thì sao nuốt trôi cơn giận này. Liễu Sao cắn chặt môi, trong lòng cũng rất tức giận. Tuy rằng nàng trách Bạch Phượng sinh sự, nhưng đối phương buông lời sỉ nhục trước, hơn nữa câu nói “tiểu nhân Võ đạo” rõ ràng là cũng mắng luôn cả nàng. Tính tình của nàng vốn được nuông chiều, nói lời mềm mỏng đã khó, giờ đối phương không nói lý lẽ lại chẳng chịu bỏ qua, đã vậy thì ai sợ ai chứ. Nữ đệ tử kia nhìn Bạch Phượng đầy giễu cợt: “Đã bỏ qua cho người thì đừng có không biết phân biệt tốt xấu!” Mặt Bạch Phượng xanh mét, đằng đằng sát khí: “Ai tha cho ai!” Nữ đệ tử kia ý bên ta nhiều người liền khiêu khích: “Sao, muốn đánh nữa à?” Liễu Sao cũng không nhịn được lạnh lùng trầm mặt: “Các người đừng khinh người quá đáng!” “Nói nhiều làm gì!” Bạch Phượng cắn răng, dùng thuật truyền âm, “Bọn chúng mắng không phải mình ta, nếu không cho chúng biết lợi hại thế nào, sau này cả người lẫn ta đều bị bọn chúng ức hiếp, ta thấy bọn chúng cũng không có bản lĩnh cao cường gì, người tạm giả vờ bộ dạng vô dụng, giữ chân đối phó với hai ả đó, ta tóm cổ ba ả bên kia trước, hừ!” Liễu Sao thấy nàng ta khinh thường mình, càng thêm chán nản, trầm nghĩ, hai bên đã không còn đường giải hòa, chẳng thà theo Bạch Phượng làm lớn chuyện này, đến lúc đó Thương cung chủ và chương giáo của đối phương tất nhiên sẽ ra mặt cảnh cáo, răn đe đám đệ tử này tương lai không dám làm càn nữa. Bạch Phượng biết nàng đã dao động, nhướn mày nhìn về phía mấy nữ đệ tử: “Đâu có, ta và sư muội hai người bây giờ lĩnh giáo kiếm thuật của năm vị tiên tử!” Nàng cố ý nhấn thật mạnh chữ “Hai người” và “Năm vị”, ý tứ châm chọc rõ ràng, mấy người đối diện không hèn mà cùng đỏ mặt. Đám nữ đệ tử lập tức rút kiếm: “Đã như vậy, chúng ta cũng không dám làm hai vị thất vọng.” Trường kiếm rút ra, cùng với gió cực lớn, trên đường phóng tới đột nhiên biến hóa khôn lường thành tám thanh kiếm khổng lồ, khí thế áp đảo. Vừa thực vừa ảo, linh khí thuần khiết, không hổ danh là kiếm thuật Tiên môn! Liễu Sao vô cùng khen ngợi, cũng âm thầm thở dài. Phương Vệ Trường không hề nói dối, kiếm thuật Tiên môn quả nhiên inh, đáng tiếc lại phụ thuộc quá nhiều vào căn cốt linh thể nên những đệ tử bình thường không đủ sức phát huy uy lực của nó. Nếu so ở thứ bậc thấp, bắt đầu học chiến đấu thì ngược lại kỹ thuật của Võ đạo càng có ứng dụng thực tế hơn. Liễu Sao còn như thế, Bạch Phượng càng chẳng thêm để mắt đến chiều này. Nàng dùng một tay ra bài xuất trận, trong phút chốc pháp trận đã thành, phía trước xuất hiện một màn sương mù, giống như thác nước đổ xuống từ chín tầng trời, cô lập và ngăn cách cây cầu từ chính giữa. “Sư muội cẩn thận!” Bốn nữ đệ tử còn lại phát hiện điều bất thường, cuống quýt nhào tới trợ giúp. Những thanh kiếm chém vào pháp trận, những tia lửa tóe ra, đám nữ đệ tử bị chấn động bay ra ngoài. “Đám trộm cướp Võ đạo, thật láo xược!” Bốn nữ đệ tử

lớn tiếng quát mắng, đồng thời tấn công Bạch Phượng. Bạch Phượng cẩn thận chống đỡ, không hề có chút bối rối, có điều chỉ ra chiêu phòng thủ, chốc chốc lại nhìn Liễu Sao, ánh mắt có chút ngờ vực. “Mắng ai đấy!” Liễu Sao lập tức phối hợp tấn công hai người trong đám, lòng nàng hiểu được, Bạch Phượng cố ý gọi mình là sư muội, chính là muốn cột hai người lại với nhau, giờ muốn lo cho thân mình thôi cũng không được. Nếu thua trận này, kết cục của hai người đều như nhau. Tốt xấu gì Liễu Sao cũng thường xuyên chấp hành nhiệm vụ, giết người như cơm bữa, so với đám đệ tử Tiên môn suốt ngày chỉ bế quan thanh tịnh tu hành thì kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn không biết bao nhiêu lần. Nàng có ý muốn cho đám đệ tử này biết tay nên chiêu nào chiêu nấy đều sắc bén, không chút nương tay, hai nữ đệ tử kia bị buộc phải liên tục lui về phía sau. Khăng định nàng sẽ giúp sức, Bạch Phượng không cần kiêng dè gì nữa, dốc toàn lực tấn công, ra chiêu càng tàn nhẫn hơn, pháp trận vây chặt ba người bên kia. Mấy nữ đệ tử kia thất thế, ứng phó rất gian nan, lại không thể thoát thân, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, biết rõ nếu tiếp tục đánh thì không tốt chút nào. Dưới tình thế cấp bách, một người trong đám vùng kiếm chém về phía dây cầu — Võ đạo có thể vây khốn hàng ngũ Tiên Giới, nhưng bản thân lại không thể cười mây chiến đấu, chặt đứt cầu, Bạch Phượng nhất định phải lùi trận pháp về phía sau, mấy người bọn họ có thể thoát thân. Liễu Sao giật mình, kêu lên: “Dừng tay, các người thực sự không xem Thanh Hoa cung ra gì sao!” Ngay lúc nàng dừng kiếm trận che chắn, hai nữ đệ tử kia liền chớp lấy cơ hội lao ra khỏi vòng vây, ngự kiếm cấp tốc xuống dưới núi, chắc hẳn là muốn kêu người tới giúp. Bạch Phượng tức giận mắng thầm: “Đồ ăn hại!” Liễu Sao thở hổn hển, mắng lại không chút khách khí: “Người mới là đồ ăn hại! Nếu Thương cung chủ giận Thế tử, người muốn Hầu gia phạt chúng ta à!” Đại diện của Thanh Hoa cung sắp tới, khách khứa tứ phương đều đến đây, lúc này mà hủy hoại đồ vật ở Thanh Hoa cung sẽ khiến Thương cung chủ khó chịu trong lòng, nhất định sẽ làm khó Tô Tín. Bạch Phượng chẳng qua đang giận dữ nên hồ đồ mà thôi, vừa nghe nàng nhắc nhở, lập tức suy nghĩ cẩn thận những điều mấu chốt, lại không cam lòng hừ một tiếng, dứt khoát trút hết lửa giận lên ba người còn lại. Hai tay giơ lên cao, ngưng khí thành ngọn lửa lớn cao hơn hai trượng trên thanh đại đao, hung hăng đánh về ba người! Bản lĩnh của Bạch Phượng vốn không kém, lúc này lại dùng toàn lực, khí thế mạnh mẽ làm cho người ta sợ hãi, ba nữ đệ tử sợ tới mức mặt xám như đất, không có chỗ tránh cũng chẳng có đường lui, bắt buộc phải hợp lực giơ kiếm chống đỡ. Chiêu thức võ thuật hung ác mạnh mẽ, tiên lực cũng không kém cạnh, cỏ cây trên sườn núi lắc lư dữ dội, ánh sáng trắng và ánh lửa đồng thời nổ rộ, hình thành hai luồng sáng kéo dài hơn mười trượng trên cây cầu! Liễu Sao có chút chần chờ rồi lập tức xoay người nhảy lên, ra chiêu giúp đỡ Bạch Phượng — nếu Bạch Phượng thua, một mình nàng đối địch nhất định sẽ không có phần thắng, huống chi quân viện trợ của đối phương cũng sắp đến, phải tốc chiến tốc thắng. Kiếm thuật Tiên môn, tuyệt chiêu Võ đạo, thắng bại đã khó đoán, hậu quả càng khó lường. Chiêu thức từ ba phía sắp chạm vào nhau! Bỗng nhiên, một vật lặng lẽ bay vào pháp trận, vung văng ngăn cách ba nguồn lực ra. Đó là một cây quạt tròn tinh xảo. Chỗ các chiêu thức sắp giao nhau, lóe ra mấy luồng sáng màu tím chói mắt, ánh sáng trắng lẫn ánh lửa đều bị ánh sáng tím này nuốt chửng! Không thể lường trước được, ba nguồn lực đều bị một chiêu của người vừa tới hóa giải sạch. Liễu Sao hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong ánh sáng rực rỡ, một bóng người đang đứng khoan thai trên cụm mây, trang sức bằng vàng đẹp đẽ quý giá, áo đỏ bay bay, chính là thiếu cung chủ Thương Ngọc Dung nàng đã gặp trước đây, phía sau lưng y là hai nữ đệ tử vừa chạy trốn. “Ày da, sao lại đánh nhau rồi,” Thương Ngọc Dung thu cây quạt tròn lại, nhẹ nhàng đáp xuống cây cầu, đưa mắt nhìn Liễu Sao đầy khen ngợi, lại quay về phía mấy đệ tử Tiên môn kia cười nói, “Cho dù Thanh Hoa cung chiêu đãi không chu toàn, cũng không đến mức khiến các vị sư muội phải chặt cầu của ta chứ?” Về mặt mấy nữ đệ tử kia đầy xấu hổ, cuống quýt nhận lỗi, có một người tố cáo: “Là do hai tên tặc tử Võ đạo này quá kiêu ngạo, dám ra tay đả thương người khác, may có thiếu cung chủ cứu giúp.” Nghe thấy nàng ta trốn tránh trách nhiệm, cướp lời tố cáo trước, Liễu Sao nổi trận lôi đình nhưng nghĩ đến Tô Tín đành phải dần xuống: “Do bọn họ mắng chửi người khác trước, lại còn muốn phế tu vi của bọn ta!” Thương Ngọc Dung thấy sắc mặt mất tự nhiên của hai nữ đệ tử phía sau, ánh mắt chợt lay động, khẽ cười: “Thì ra là thế, trách không được sao lại xảy ra chuyện này. Có lẽ Liễu sư muội không biết, các vị sư muội này là người của phái Nam Hoa, mấy năm trước Giản sư đệ của phái Nam Hoa phụng mệnh truy tìm tung tích của Thực Tâm ma, nhưng bị vài võ sư của Dương Hầu phủ đánh lén khiến đệ ấy bị thương nặng, suýt nữa khó bảo toàn tánh mạng, may mắn là được Lạc sư huynh cứu. Sư huynh đệ Nam Hoa xưa nay tình thâm, chắc chắn bọn họ vì chuyện của Giản sư đệ nên mới hiểu lầm hai vị, nhất thời nói lỡ mà thôi.” Tuy lời nói khéo léo nhưng Liễu Sao lại cực kỳ tức giận, biết rõ là lỗi của đối phương mà y chỉ dùng vài câu nhằm dễ dàng xóa sạch không nói, lại còn cố ý nói thành hiểu lầm, để cho đối phương từ hừng hực hăm dọa trở thành vì tình nên có thể tha thứ, cứ như là chuyện này chỉ mình nàng và Bạch Phượng làm sai. Rõ ràng là y muốn bảo vệ mấy ả đệ tử Nam Hoa này, sợ gây lớn chuyện

thì bọn họ sẽ phải chịu phạt. Lại một điều là Bạch Phượng không hề nổi nóng cãi lại, nàng trừng mắt nhìn Thương Ngọc Dung, sắc mặt kỳ quặc. Ai nhìn thấy một thanh niên đẹp đẽ và lộng lẫy như vậy cũng sẽ bị chấn động. Thương Ngọc Dung nói xong lại quay sang mấy nữ đệ tử Nam Hoa, ung dung, thản nhiên nói tiếp: “Phụ thân ta thân là Thủ tọa tiên minh, luôn luôn coi trọng mình ước giữa Võ đạo và Tiên môn, trước mắt đã sắp tới đại điển của Thanh Hoa cung, hai vị sư muội Võ đạo tuân mệnh đến hỗ trợ điều tra và truy tìm tung tích của Thực Tâm ma, vốn là khách của Thanh Hoa cung chúng ta, cũng là đồng minh của Tiên môn, sao các vị sư muội có thể vì thù oán cá nhân mà bỏ qua đại sự như vậy? Nếu lan truyền ra ngoài thì cả Tiên môn và quý phái đều bị tổn hại thanh danh.” Mấy nữ đệ tử hiểu được ý tốt của y, đều gật đầu nhận lỗi. Lúc này, sắc mặt Liễu Sao mới tốt hơn một chút, lời này của y cũng coi như nhấn mạnh tính nghiêm trọng của sự việc, theo đó đám đệ tử này tạm thời sẽ không dám có ý định phớt tu vi của Bạch Phượng và nàng. Một nữ đệ tử vẫn muốn bồi thêm: “Bọn muội cũng không phải cố ý sinh sự, nhưng vì tức giận bọn họ ra tay đã thương người khác...” Bạch Phượng hoàn hồn lại, nhếch môi cười lạnh: “Nếu ta thật sự muốn đã thương người khác thì các người còn mạng ở đây không?” “Vị này chắc là Bạch Phượng sư muội,” Thương Ngọc Dung nâng quạt ngăn nữ đệ tử kia lại, đến gần Bạch Phượng, hạ giọng nói, “Mấy người bọn họ là đồng môn của Lạc Trữ sư muội ở Nam Hoa, cũng tốt tính giống Tô sư đệ. Việc này nên trách ta sơ sẩy vì không thông báo thân phận của hai người cho bọn họ đúng lúc, chuyện này xin nhận lỗi với sư muội, hai muội xem như nể mặt Tô sư đệ đi.” Đối phương là Thanh Hoa thiếu cung chủ, lời nói mềm mỏng, không nói nể mặt phụ thân Thương cung chủ, mà là đề cao thế tử Tô Tín, Bạch Phượng dù không cam lòng cũng đành ngậm miệng. Thật quá gian xảo mà! Liễu Sao bĩu môi. Mọi chuyện vừa yên ắng, một thanh niên vội vàng ngự kiếm đến, khuôn mặt trắng nõn, mũi ảnh, đôi mắt nhỏ nhưng có thần, mặc áo bào màu xanh lam đơn giản, mộc mạc, so với dáng người của Thương Ngọc Dung thì y có vẻ gầy và ôn tồn, lễ độ hơn. Mấy nữ đệ tử Nam Hoa thấy y vội vàng làm lễ, kêu mấy tiếng: “Thủ tọa sư huynh.” Người thanh niên áo lam dừng bên cạnh Thương Ngọc Dung, quét mắt liếc mấy nữ đệ tử một cái, nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” “Không có gì, ta và bọn họ thảo luận mấy chiêu thức mà thôi,” Thương Ngọc Dung vỗ vỗ vai hắn, lại giới thiệu tiếp, “Đây là thủ tọa đệ tử phái Nam Hoa, Tạ Lệnh Tề – Tạ sư huynh, hai vị kia là Liễu sư muội và Bạch sư muội bên Võ đạo.” Tạ Lệnh Tề trình trọng chấp tay: “Chào hai vị sư muội, mấy sư đệ, sư muội này của ta tính tình nóng nảy, nếu có chỗ nào thất lễ, mong các muội đừng để bụng.” Vị thủ tọa đệ tử này thật là người hiền lành, thảo nào cũng không chấp nhặt hoặc gây khó khăn. Liễu Sao có ấn tượng rất tốt với y, Bạch Phượng cũng miễn cưỡng đáp lễ. Tạ Lệnh Tề khách sáo đáp lại vài câu, nhìn Thương Ngọc Dung cười: “Sư tổ của ta đến, đang hỏi đệ đâu kia.” “Thật sao?” Thương Ngọc Dung dường như cực kỳ tôn kính vị tiên tôn kia, nghe vậy sắc mặt lộ vẻ vui mừng, đáp lại: “Đệ nhớ là mấy ngày nữa người mới đến, không ngờ người lại đi nhanh như vậy, đi thôi, đi thôi, đệ đi vấn an người.” Bọn họ tạm biệt hai người Liễu Sao rồi dẫn đám đệ tử rời đi. Bạch Phượng cũng không thêm quan tâm đến Liễu Sao, mặt mày nhăn nhó, xoay người bước đi: “Đừng nghĩ là người đã cứu ta, hôm nay người cũng là giúp chính mình mà thôi.” Ai thêm cứu người chứ! Liễu Sao dần xuống, không thêm nói gì, bỏ đi một mạch. Nghênh Nhạn phong vốn là ngọn núi đón khách của Thanh Hoa cung, được đặc biệt sắp xếp cho khách ở. Đại điển ngàn năm của Thanh Hoa sắp cử hành, số lượng khách trên ngọn núi ngày càng nhiều hơn, hơn phân nửa là đại đệ tử các phái khác đến trước để tặng lễ vật. Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng đến sau nên bị sắp xếp ở một viện khác. Từ sau khi Lục Ly được sắp xếp xong, cũng rất hiếm khi xuống khỏi Nghênh Nhạn phong, chỉ có Lạc Trữ và tiểu sư đệ Vân Sinh tìm hắn nói chuyện. Liễu Sao mới vừa đi đến bên ngoài phòng hắn, chợt nghe tiếng cười của con gái bên trong phòng. Liễu Sao giận sôi người, tung một cước đá văng cánh cửa. Trong phòng, Lục Ly nằm một mình trên giường, đáy mắt mang theo ý cười. Liễu Sao vẫn chưa vì vậy mà hết nghi ngờ, nàng tập trung quét mắt vài vòng, xác nhận trong phòng không có người nào khác đành không cam lòng bỏ đi, chạy trốn thật nhanh! Lục Ly đứng dậy kéo nàng: “Liễu Sao nhi.” Mới vừa rồi rõ ràng nghe thấy tiếng cười, Liễu Sao thấy áo sống của hắn chưa cài, lại càng xác định nhất định là có chuyện, lạnh lùng, nghiêm mặt quay đi. Lục Ly rút tay về, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước: “Muội tìm ta ư?” Liễu Sao hung hăng đá hắn một cái rồi chạy ra khỏi cửa. Nơi cung chủ Thương Kính tiếp khách, bên ngoài điện vô cùng náo nhiệt, rất nhiều quan khách cảm thấy tò mò, hỏi thăm bên dưới thì mới biết bên trong là Vạn Vô tiên tôn của phái Nam Hoa. Nói đến Nam Hoa thế gian không ai không biết. Nam Hoa phái vốn là dòng dõi kiếm tiên đứng đầu các môn phái, tổ sư của phái Nam Hoa giác ngộ ra đạo lý nhất mạch kiếm tiên, đặt tên phái là Nam Hoa. Ngày xưa, khi Trọng Hoa tôn giả còn tại thế là thời điểm cực kỳ hưng thịnh của phái Nam Hoa, đã gần thăng lên đến hàng thiên tiên, hậu bối có hơn hai mươi mấy vị đứng đầu Tiên môn, Ôn Vân Châu tôn giả, Trác Diễn tôn giả, Lạc Kỳ tiên tôn, Vị Minh tiên tôn... Người nào người nấy danh tiếng lẫy lừng. Nhưng dưới trận Thiên phạt kia, Nam Hoa phái là nơi tổn thất trầm trọng nhất. Vì bảo vệ cột

mốc lục giới vững vàng, chuông giáo Văn Linh Chi và hơn mười vạn tiên tôn cùng đệ tử Tiên môn liều mình chống lại mệnh trời, gần như không người nào sống sót. Vạn Vô tiên tôn lúc ấy là thủ tọa đệ tử, tuân theo mệnh lệnh của Văn chuông giáo, mang theo điển tịch pháp thuật của Nam Hoa cùng hai trăm tân đệ tử đến nhân gian tị nạn. Sau Thiên phạt, tiên tôn mang theo hai trăm đệ tử còn may mắn sống sót này trở về Nam Hoa, đói khát vọng của yêu ma, với cục diện gần như trống không của Tiên môn, trải qua ngàn năm chống đỡ, dốc hết sức tiếp nối Tiên đạo của Nam Hoa. Rốt cục tiên tôn đã không phụ sứ mệnh được giao phó, giữ gìn và bảo vệ điển tịch pháp thuật, khiến Nam Hoa phái từ suy yếu lại một lần nữa trở thành môn phái lớn mạnh hàng đầu Tiên môn. Trăm năm trước, Vạn Vô tiên tôn đã truyền ngôi chuông giáo cho trưởng đệ tử Nguyên Tây Thành, còn mình thì lui về giữ chức vị hộ giáo. Hiện nay, tiên tôn là người có bối phận lớn nhất phái Nam Hoa, toàn bộ Tiên Giới khi nhắc tới tiên tôn không người nào không tôn kính. Liễu Sao đã nghe Tô Tín nhắc đến vị tiên tôn này, cũng muốn nhìn thử dung mạo của tiên tôn. Nhưng chợt nhìn thấy mấy đệ tử Nam Hoa cũng ở ngoài điện, Liễu Sao không muốn đi qua để nhận lấy ánh mắt lạnh nhạt của họ, liền bỏ ngay suy nghĩ đó trong đầu. Ở Tiên Giới, ban ngày cũng giống nhân gian, nhưng khi vào đêm, Tiên môn hầu như rất ít dùng lửa như người phàm, phần lớn dùng minh châu để chiếu sáng, nhìn không nóng nực mà có chút lạnh lẽo. Ánh sáng lành lạnh đó trải rộng sang ngọn núi đối diện, đó là chỗ ở của các đệ tử Thanh Hoa cung. Trên lan can phía trước Hải lâu, Liễu Sao ngồi ôm gối nghe tiếng sóng vỗ gió rít. Nàng cố ý tới Hải lâu này lần nữa, nhưng lần này trời đã tối rồi, Lục Ly vẫn chưa đến tìm nàng. Bên ngoài, tiếng sóng biển vỗ rì rào không ngớt, dưới thấp những cơn gió thổi vù vù khiến những cây thông lắc lư ngã nghiêng, tựa như không thể phân rõ là tiếng thông reo hay tiếng sóng biển. Hắn chiều chuộng nàng, bảo vệ nàng, chỉ bảo nàng đều là sự thật, nhưng vừa xoay người đi hắn đã thân thiết với người con gái khác. Trong thân mật, mờ ám lại còn mang theo mấy phần trêu chọc khiến nàng tức tối, ngay cả chân tình hay giả dối cũng khiến nàng không phân biệt nổi. Liễu Sao cắn chặt môi, không cam lòng đắm xuống lan can. Làm chuyện ghê tởm như vậy đã đành, giờ trẻ thế này mà hắn vẫn chưa đi tìm nàng! Nàng thực hối hận vừa rồi không đá hắn mạnh thêm chút nữa! “Lục Ly, giỏi lắm!” Gió đêm lạnh lẽo, Liễu Sao đợi cả buổi cũng không thấy bóng dáng Lục Ly, cuối cùng cũng phát hiện ra lần giận dữ này chỉ khiến chính mình tức giận mà thôi, nàng oán hận đứng dậy, tính quay trở về. Vừa nhìn quanh, đột nhiên Liễu Sao phát hiện có điều không bình thường. Không biết từ khi nào, sương mù dày đặc đã che kín xung quanh, không thể nhìn thấy cảnh vật ngoài một trượng. Bây giờ còn chưa đến nửa đêm, sao có sương mù dày đặc như thế này? Sự dơ bẩn như chồng lên tầng tầng lớp lớp, không hề thuần khiết, trong trẻo như sương mù chốn thần tiên, trong đó lộ rõ hơi thở cực kỳ nguy hiểm, tà ác! Liễu Sao vô cùng cảnh giác theo bản năng, vội mở to mắt quan sát trong bóng đêm, bất chợt nàng sợ hãi, run rẩy — màn sương mù kia đỏ như máu. Sương mù máu! Rất kỳ lạ! Cảnh tượng này vốn không phải xuất hiện ở Tiên Giới, nhìn giống hệt như mây mù sinh ra từ yêu ma. Liễu Sao bỗng linh cảm có chuyện chẳng lành, phản ứng đầu tiên là chạy trốn, nhưng ngay sau đó nàng liền phát hiện ra, linh khí xung quanh như đông cứng lại, không cách nào hấp thu được. Nếu không thể ngưng khí thì không thể thi triển pháp thuật, vậy làm sao bỏ trốn. “Cứu mạng —” Liễu Sao hết hồn, xoay người bỏ chạy. Con đường mòn bị sương mù che kín, không thể thấy rõ đường đi, nhưng dưới tình thế cấp bách Liễu Sao đâu thèm bận tâm nhiều, bước thấp bước cao vội vã bỏ chạy. Nàng chạy ra rất xa rồi nhưng vẫn không thấy ai tới. Tuy rằng Ái phong hẻo lánh, nhưng xung quanh đỉnh núi đều có người, hơn nữa đây lại là Thanh Hoa cung danh tiếng lẫy lừng, lần này động tĩnh lớn như vậy, tuyệt đối không có chuyện các đệ tử tuần tra trực đêm không phát hiện ra. Sao lại thế này? Chẳng lẽ... Liễu Sao chợt dừng bước chân, nhìn khắp bốn phía, xác định là mình đã bị vây trong trận pháp! Sương mù tiếp tục lan rộng, như thủy triều dâng lên cuộn cuộn không dứt, nhấp nhô bồng bềnh, bắt đầu tỏa ra ánh sáng đỏ vừa đẹp đẽ vừa kỳ lạ, người bên trong như đứng giữa đám mây rực rỡ, phảng phất mùi máu tanh nhẹ nhàng quanh chóp mũi. Một con dơi đen khổng lồ chậm rãi bay ra từ đám sương mù màu đỏ. Chiếc áo choàng màu đen trông rỗng trôi bập bềnh giữa không trung, giống hệt như ác linh trôi nổi ngang trời, khiến cho người ta có cảm giác như bức tường cao vô hình đang sụp xuống, ép tới mức không thở nổi. Chiếc mặt nạ bằng đồng thau, ngón tay khô gầy, đôi mắt màu đỏ... Móng tay dài màu lam sắc bén như đao nhọn, lại hiện lên trong trí nhớ. Cảm giác sợ hãi quen thuộc lập tức dâng lên trong lòng, tình cảnh trước mắt giống hệt như cảnh tượng nàng chứng kiến ở sân sau năm đó. Liễu Sao thực sự khiếp sợ đến mức không thể hình dung nổi. Thực Tâm ma! Những năm gần đây, Thực Tâm ma đã hiện thân nhiều lần, vốn không có gì lạ lùng lắm, nhưng nơi này là Tiên Giới mà! Thực Tâm ma lại xuất hiện ở Tiên môn! Thanh Hoa cung sao có thể có Thực Tâm ma được! Liễu Sao run rẩy, lão đảo lui về phía sau. Chuyện của Khương Vân lần trước chỉ là suy đoán, nhưng không ngờ bây giờ nó lại xuất hiện chân thật ngay trước mắt! Có thể lên vào môn phái hàng đầu của Tiên môn — Thanh Hoa cung mà thân không biết quý không hay, nó chính là Thực Tâm ma đáng sợ nhất trong

truyền thuyết! Móng tay dài sắc bén như vậy, muốn moi tim người khác thực quá dễ dàng? Nó đã moi tim Khương Vân, giờ lại đến đây để moi tim của nàng phải không? Trong chớp mắt, ác ma kia biến mất không tiếng động. Đi rồi sao? Liễu Sao chưa tới kịp thở ra, đã thấy chiếc mặt nạ kia xuất hiện rõ ràng ngay trước mặt. Gió lạnh đập vào mặt, sát khí áp sát bên cạnh, móng tay dài sắc bén đã sắp vươn đến trước ngực, hơi lạnh len vào từng lỗ chân lông! Máu toàn thân như đông lại giống hệt mặt hồ bị đóng băng. Đột nhiên, giữa mặt nước yên lặng phun lên một mạch nước ngầm! Dòng nước mang sức mạnh thần bí vô danh kia lại xuất hiện, vô cùng mạnh mẽ và mãnh liệt, tựa như phóng ra chọc thủng vào chỗ yếu nhất. Cùng lúc đó, động tác của đối phương cũng ngừng lại một chút. “Ồ?” Giọng nói trầm thấp, ngữ khí có phần bất ngờ. Chiếc mặt nạ bằng đồng gần sát như thế, Liễu Sao nhìn thẳng vào đôi mắt màu đỏ kia. Trong ánh mắt kinh khủng đó lại hiện lên chút ngạc nhiên, nghi ngờ. Rốt cuộc, Liễu Sao cũng không chịu nổi nữa, nhắm mắt lại thét chói tai. Ngay sau đó, nàng nghe thấy một tiếng kêu khẽ. “A!” Tiếng kêu cực kỳ quen thuộc, giống như đúc năm đó và lần đó Thực Tâm ma bị dọa cho sợ đến mức vội vàng bỏ chạy. Liễu Sao vội mở to mắt. Chỉ trong phút chốc, màn sương mù đỏ máu đã hoàn toàn biến mất, Thực Tâm ma cũng không còn thấy bóng dáng. “Nguyệt!” Liễu Sao lập tức quay người lại nhưng chỉ kịp nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, áo choàng rũ xuống từ bóng dáng cao to ấy, cùng với ánh sáng màu lam u nhã đẹp đẽ, chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm. “Con bé vẫn nhận ra ta.” Tại một không gian khác, chợt truyền đến giọng nói có vẻ bất ngờ của hắn. “Thê tử của người đương nhiên phải nhận ra người rồi.” Giọng nói ồm ồm vang lên. “Lam Sát, người còn cho là thật ư, chỉ có một ngày thôi mà, và khi đó con bé chỉ là một đứa trẻ con.” “Bây giờ, con bé không phải là trẻ con nữa, chủ nhân, thuộc hạ phải nhắc nhở người, cần chú ý quy tắc.” “Ta làm gì trái với quy tắc sao?” “Trách nhiệm của người là che chở con dân, nhưng con bé không phải là con dân của người.” “Nhưng trên người con bé có mang giọt máu của ta, không thể nói không có quan hệ với ta. Huống chi chỉ làm một chút chuyện quá trách nhiệm, cũng không thể nói là trái với quy tắc.” “Đúng vậy, đây là lỗi hổng của quy tắc.” “Bất kỳ quy tắc nào cũng có lỗi hổng, người hiểu biết nó nhất định sẽ phát hiện ra,” hắn sờ sờ cằm, “Người xem, ta nghiên cứu mấy chục vạn năm, ít nhiều gì cũng phải tìm được vài lỗi hổng chứ, đã phát hiện mà không dùng thì quá là ngu ngốc.” “Chủ nhân, thuộc hạ phải cảnh cáo người, tương lai người nhất định sẽ gieo gió gặt bão.” “Ta cũng muốn cảnh cáo người, nếu người còn dùng giọng điệu này ăn nói với ta thì sẽ được gieo gió gặt bão ngay lập tức đấy.” “Thuộc hạ nói sai rồi, thưa chủ nhân.” Trên con đường mòn yên tĩnh, vẫn vang vọng bên tai tiếng sóng vỗ và tiếng thông reo như trước, người Liễu Sao cứng ngắc như một pho tượng tượng đá. Một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi cúi đầu, tầm mắt dừng ngay trước ngực. Không có lỗ trống đầy máu, trái tim vẫn còn đây. Đầu nàng phản ứng hơi chậm chạp, trên lưng lạnh lạnh, ẩm ướt, mồ hôi lạnh vẫn còn chưa khô, tất cả đều chứng minh sự thật rằng nàng mới vừa lấy được tính mạng từ tay của Thực Tâm ma. Không hiểu sao Thực Tâm ma lại chần chờ không ra tay, nàng chỉ biết là hắn đã tới. Năm năm trôi qua, bóng dáng kia vẫn cao ngất và tao nhã như trong trí nhớ, mặc dù mới vừa rồi nàng chỉ được giúp đỡ trong khoảnh khắc nhưng nàng vẫn nhận ra, hắn lại cứu nàng. Hắn thật sự là ma ư? Bây giờ bộ dáng của hắn vẫn như vậy sao? Nghe nói yêu ma sẽ không già đi nên mãi không thay đổi, có phải hắn còn trẻ trung như trước không? Những suy nghĩ lộn xộn, không rõ ràng ngập tràn đầu óc, phía sau chợt truyền đến tiếng bước chân. Liễu Sao chưa kịp hoàn hồn lại, hoảng hốt nhảy lên theo phản xạ có điều kiện: “Ai!” Người nọ từ trong bóng cây bước ra. “Là người!” Trái tim Liễu Sao đập điên cuồng, không kìm chế được kêu lên thành tiếng, nhưng nàng lập tức phát hiện ra mình đã nhận sai, chỉ vì thân hình bọn họ quá giống nhau. Tìm được đường sống trong chỗ chết, Liễu Sao quên hết giận dữ, nhào lên ôm chặt lấy hắn: “Lục Ly! Thật tốt quá, là huynh!” “Là ta.” Lục Ly đương nhiên hiểu lầm ý tứ của nàng. Liễu Sao run run ngẩng mặt quan sát hắn, mãi đến giờ phút này nàng mới phát hiện ra, không biết từ khi nào giọng nói trầm thấp này đã trở nên ngày càng quen thuộc, khiến nàng có chút mờ mịt: “Ta đã gặp Thực Tâm ma!” “Thực Tâm ma ư?” Lục Ly cảnh giác quét mắt nhìn bốn phía, “Ồ đâu?” “Nó bị đánh bỏ chạy rồi,” Liễu Sao lầm bầm, “Vừa rồi có người đã cứu ta.” “Thật ư, ai mà lợi hại vậy?” “Là người quen trước kia của ta.” “À?” Lục Ly nhẹ nhàng thở ra, “Hắn thật sự là người tốt, mọi người nên tạ ơn hắn.” Người tốt ư? Tạ ơn hắn hả? Mặt Liễu Sao trầm xuống, liền đẩy ra hắn: “Ai nói vậy! Ta ghét nhất là hắn! Ghét muốn chết luôn! Đừng để ta nhìn thấy hắn nữa!” Lục Ly như rất bất ngờ: “Mọi người ghét hắn như vậy sao?” “Ghét vô cùng!” Liễu Sao cao giọng trả lời, cũng không biết là nói cho ai nghe. Thấy bộ dạng hờn hển đầy tức giận của nàng, Lục Ly ho khẽ một tiếng: “Đúng, người có thể làm Liễu Sao thì không ghét, trên đời có được mấy người đâu, đi thôi.” “Ta suýt chút nữa bị Thực Tâm ma hại chết, huynh không thèm hỏi thăm ta một tiếng ư?” Liễu Sao giữ chặt hắn, trong lòng cảm thấy ấm ức, “Đúng là dọa chết người mà, ta nghĩ rằng mình chết chắc rồi.” Lục Ly xoa xoa đầu nàng rồi khẽ nhéo nhéo mũi nàng: “Ngoan nào, không sao chứ? Đừng sợ...” “Người thực sự nghĩ mình là cha ta hả!” Liễu Sao hất mạnh tay hắn ra, trợn mắt nhìn hắn. ...

Thấy hấn sắp bỏ đi, Liễu Sao nhảy lên trước: “Lục Ly! Huynh đứng lại cho ta!” Lục Ly ngoan ngoãn đứng lại: “Muốn làm gì nữa?” Liễu Sao xoay người xoa xoa chân: “Chân ta bị trật rồi, đi sao được!” “Muội mới vừa nhảy cao như vậy, chắc đi lại cũng không thành vấn đề.” Lục Ly tiếp tục bước đi. Liễu Sao tức giận chạy lên ngăn hấn lại: “Lục Ly!” Lục Ly cười cười nhìn chân của nàng: “Ai cha, chạy nhanh quá nha.” Liễu Sao chẳng hề cảm thấy xấu hổ chút nào, thật sự là đã bộc lộ trước mặt hấn quá nhiều rồi, nàng cũng bất cần, dù sao bình võ đã vỡ rồi có giữ gìn cũng như không (*), bèn ngồi xuống tảng đá bên cạnh, giận hờn đáp trả: “Ta chắc chắn không đi được đó, huynh có bản lĩnh thì mặc kệ ta, huynh đi đi, để cho Thực Tâm ma giết chết ta còn tốt hơn!” *Nguyên bản là Phá quán tử phá suất (): Đập nát bình võ, nôm na là một chiếc bình đã vỡ có làm gì thêm thì nó cũng đã vỡ rồi. Là thành ngữ chỉ thái độ bất cần, hành động tùy tiện.

“Sao lại như vậy được chứ?” Lục Ly xoay người ôm lấy nàng, “Liễu Sao nhi nổi hứng bất chợt, thật khiến cho người ta đau đầu quá.” Giọng nói trên chộc mang theo chút bất đắc dĩ, Liễu Sao vui mặt vào lòng hấn, lén lút cười thầm. Con người trong bóng đêm dường như có phần ung dung, thông thả hơn ban ngày nhiều lần. So với năm năm trước đây, mùi hương trên người hấn vẫn như cũ không có gì kỳ lạ, vẫn tươi mát, sạch sẽ hết năm đó, như là không khí trong lành sau cơn mưa, xua tan hết mọi nóng nẩy, bực dọc trong lòng khiến nàng nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Liễu Sao đảo tròn đôi mắt ngọc, bàn tay lặng lẽ luồn vào vạt áo của hấn, nàng vốn bị gió biển thổi một lúc lâu nên bàn tay rất lạnh lẽo, giờ đột nhiên chạm vào lồng ngực ấm áp kia, khiến cả người nàng run rẩy. Lục Ly giống như không phát hiện ra, ôm nàng bước thẳng về phía trước, bước chân thật vững vàng. Liễu Sao vốn nổi hứng tính trên chộc hấn, nhưng thấy hấn không có phản ứng lại cảm thấy xấu hổ. Nàng vừa nhớ lại những kinh nghiệm đã được huấn luyện, vừa nhanh chóng ép sát thân thể vào người hấn, ngón tay bắt chước học theo vuốt ve trước ngực hấn. “Liễu Sao nhi,” Cuối cùng, Lục Ly cũng dừng bước chân lại, nhắc nhở: “Tay của muội lạnh quá, rút ra đi.” Chợt nhìn thấy ánh mắt tuyệt đẹp như đá quý kia, trong lòng Liễu Sao hoảng hốt, vội vàng rút tay về âm thầm oán trách: “Chuyện Thực Tâm ma cần nhanh chóng nói cho Thương cung chủ biết, huynh đi nhanh lên chút!” Lục Ly ôm nàng độn thổ tới ngọn núi cao nhất, báo hết mọi chuyện cho cung chủ Thương Kính biết, Thương Kính vô cùng khiếp sợ. Thanh Hoa cung là một trong những cửa vào của Tiên môn, việc Thực Tâm ma hiện thân trong cung chứng minh rằng nó đã xâm nhập vào Tiên Giới, việc này không phải là chuyện nhỏ, nếu tùy tiện truyền tin tức này ra ngoài, e là sẽ khiến cho Tiên Giới hỗn loạn. Thương Kính lập tức lệnh cho Thương Ngọc Dung và Tô Tín cùng các đại đệ tử dẫn người lục soát khắp núi, căn dặn phải cố gắng hết sức không được làm kinh động đến khách khứa. Đồng thời phái đệ tử đến các môn phái trong Tiên môn báo tin, còn tự mình triệu tập các tiên tôn của Thanh Hoa bàn bạc đối sách. Các đệ tử đầu tiên là khẩn trương, đề phòng, điều tra suốt đêm cho tới bình minh, nhưng không phát hiện bất cứ điều gì, dần dần sinh ra hoài nghi và oán giận. Việc này quả thật là không thể tưởng tượng nổi, đường đường là dòng dõi môn phái đứng đầu Tiên Giới bị Thực Tâm ma lên vào lại không hề phát hiện ra, thật là ảnh hưởng đến uy danh. Chúng đệ tử tụ tập bên ngoài điện, có đệ tử nói oang oang trước mặt mọi người: “Lời của đám người Võ đạo mà cung chủ cũng tin dễ dàng vậy được.” “Ta thấy rất rõ ràng, chắc chắn là Thực Tâm ma!” Liễu Sao giải thích. Tên đệ tử kia đáp lại: “Người vẫn còn yên lành như vậy, chẳng lẽ Thực Tâm ma bị người đánh cho bỏ chạy sao?” Liễu Sao nghẹn lời, nàng không thể nói chuyện Nguyệt hiện thân cứu nàng. Người nọ chầm chọc nàng: “Do người bịa chuyện chứ gì?” “Ta bịa chuyện thì có lợi lộc gì chứ!” Liễu Sao vốn bị hoảng sợ, có lòng tốt báo tin lại kẻ khác chầm chọc, giận dữ suốt chút nữa bùng nổ ngay tại chỗ. Đám đệ tử Thanh Hoa này chỉ lo để ý bảo vệ thanh danh hảo huyền, Thực Tâm ma lên vào Tiên Giới, hậu quả nghiêm trọng biết chừng nào! Nhìn thấy sắp sửa tranh chấp, có người kêu khẽ: “Vạn Vô tiên tôn đến.” Chúng đệ tử vội vàng cung kính lui sang hai bên, tạo thành một lối đi. Trên hành lang có mấy người đang đi tới, phía trước là một ông lão cao gầy, mặc áo bào trắng, râu tóc cũng bạc trắng, Lạc Trữ đang ôm cánh tay ông ấy nói chuyện tí tít. Tà Lệnh Tề cùng mấy đại đệ tử Nam Hoa hôm qua đi theo phía sau. Đây là Vạn Vô tiên tôn sao? Liễu Sao thầm nghĩ. Chúng đệ tử hành lễ hết sức tôn kính. Vạn Vô tiên tôn đã mở miệng cười nói: “Ta đã nghe chuyện của Thực Tâm ma, là tiểu cô nương này báo tin phải không? Đừng trách con bé, cẩn thận là đúng.” Liễu Sao thấy ông ấy không hề ra vẻ kiêu ngạo, phách lối, ngược lại giống như là một trưởng lão hiền lành, thân thiện lại càng thêm tôn kính, những nóng giận trong lòng tự động bị đánh tan hết. Vạn Vô tiên tôn an ủi động viên nàng vài câu rồi vào điện tìm Thương Kính. Sau việc này, trên dưới Thanh Hoa cung không người nào trách cứ Liễu Sao nữa, Thực Tâm ma cũng không lộ diện, nhưng Tiên môn các phái được báo tin tức đều tăng cường phòng thủ. Ba ngày sau, đệ tử tuần tra biến báo lại, Lạc Ca và một nhóm đệ tử Nam Hoa đã tới bên ngoài Thanh Hoa cung.

15. Q.2 - Chương 15: Lạc Ca

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phương

Bên ngoài cổng lớn núi Thanh Hoa, người đông nghìn nghịt, chen lấn chật chội, Liễu Sao thích cảnh tượng náo nhiệt này nên cũng chen chúc trong đám người. Thương cung chủ và các tiên tôn là trưởng bối nên ngồi trong điện, các đệ tử bối phận thấp, phàm là có mặt ở Thanh Hoa cung đều chạy ra ngoài này, có khoảng bảy tám nghìn người, trong đó không ít người là quan khách. Đối với người đệ tử có thân phận đặc thù ở Nam Hoa kia, mọi người không chỉ đơn giản là bội phục mà còn tôn kính và sùng bái.

Thương Ngọc Dung đứng phía trước đám người, hôm nay y mặc áo bào tím xinh đẹp, thắt đai lưng bằng gấm lông lầy. Chiếc quạt tròn hình hoa mẫu đơn trong tay đổi thành quạt tròn hình mỹ nhân tuyệt đẹp, trên đầu còn đội quan bằng ngọc trai, cài trâm vàng phượng hoàng. Y nói chuyện vui đùa không ngừng với người khác, mỗi lần cúi xuống những viên ngọc trai lại lắc lắc lắc lắc, cực kỳ phong tao nhàn nhã.

Liễu Sao toát mồ hôi, vị thiếu cung chủ này đúng là cái gì cũng dám mang trên người.

Không lâu sau, một đệ tử ngự kiếm đến trước mặt Thương Ngọc Dung nói mấy câu, sắc mặt Thương Ngọc Dung thoáng vui mừng, dẫn mấy đại đệ tử chạy xuống thêm đá.

Lạc Ca đi nhanh vậy sao? Liễu Sao thầm suy đoán, đột nhiên phát hiện tất cả tiếng động chung quanh đều biến mất, vô cùng yên tĩnh, chỉ còn tiếng sóng biển rì rào hết sức rõ ràng. Bên cạnh, đám nữ đệ tử mặt mày đỏ bừng, cả đám vui sướng khiến cái miệng nhỏ nhắn luôn mở ra nhưng kìm nén không phát ra tiếng nào. Liễu Sao vội vàng ngược mắt nhìn theo bọn họ.

Tại ranh giới giữa trời và biển, những bức tường mây bay bổng đến nơi này, từ xa xa, bóng áo trắng kéo dài trên cụm mây, vô cùng rực rỡ, trong phút chốc đã che khuất hết cảnh vật xung quanh.

Thân hình cao ngất, ẩn chứa uy phong, áo bào trắng tung bay trong gió, cực kỳ phóng khoáng.

Trong khoảnh khắc, hồn phách Liễu Sao trôi về một vùng trời xa xăm, trong vô thức chợt nhớ về cái đêm của nhiều năm trước, bên tai giống như vang lên tiếng đàn phá núi xê đá. Lạnh lùng như ánh sáng ngọc giữa bầu trời đêm, sáng trong như vàng trắng, vị thần tiên trẻ tuổi ôm đàn đứng trên kiếm... Bây giờ, cảnh tượng tương tự lại xuất hiện, càng chân thật hơn so với lúc trước.

Là y! Thì ra là y!

Trời trong veo biển xanh biếc, tiên nhân áo trắng đứng trên đám mây từ xa xa, thuần khiết, lạnh giá như băng tuyết, rạng ngời như mặt trời rực sáng.

Đã biết thân phận của y, Liễu Sao vô cùng xao động, vội mở to hai mắt nhìn thật kỹ, mãi đến khi đám mây đáp xuống, y dẫn đầu đi lên cánh cửa cung rộng lớn trên con đường rộng phía trước, Liễu Sao mới phát hiện phía sau còn có mười mấy đệ tử Nam Hoa, nhưng tất cả mọi người ở đây chỉ để ý đến một mình y.

Bước chân không dài, tốc độ hơi nhanh nhưng mỗi bước đi lại vững vàng, điềm tĩnh, không hề có thái độ lỗ mãng.

Đó là vầng hào quang rực rỡ trời sinh dành riêng ột người.

Khuôn mặt tất nhiên là khôi ngô, tuấn tú, thực sự khôi ngô, tuấn tú, không giống như bộ dạng con bệnh của Lục Ly – mặc dù ngũ quan đẹp đẽ nhưng tái nhợt. Khuôn mặt này có làn da đẹp như ngọc, tóc mai xéo như đao, đường nét rõ ràng, ngũ quan sắc nét, vô cùng anh tuấn khí thế, hiển hiện tất cả không hề che giấu, khiến người nào nhìn thấy đều bị cướp mất trái tim.

Hai hàng lông mày sắc bén, kéo thẳng lên tận tóc mai, đôi mi đen dài, làm cho người ta có cảm giác như đang chớp mắt, đôi mắt ấy truyền ra ánh sáng trong vắt tạo nên cảm giác uy phong nghiêm nghị, giống như có thể hiểu rõ hết tất cả, làm lòng người kính sợ, không dám nhìn thẳng vào người đó.

Đôi môi mỏng khê nhếch lên, tượng trưng cho sự quyết tâm, quyết đoán, đó là một người cực kỳ có chủ kiến.

Mái tóc dài buông lơ lửng hơn phân nửa buông thong xuống phía sau, chỉ cài một chiếc trâm bạch ngọc dài, phần đuôi trâm uốn cong, hình dáng mang phong cách cổ xưa, ngoại trừ những thứ đó thì không hề mang thêm phục sức gì. Y phục trắng tinh, mái tóc đen như mực, đơn giản như không thể đơn giản hơn được nữa. So với Thương Ngọc Dung quả nhiên là hai thái cực đối lập, nhưng thật ra không cần điểm tô thêm gì cả, bởi con người của y đã che lấp hết tất cả những trang sức sáng chói nhất.

Người càng đến gần, càng có thể cảm nhận được khí thế bức người kia, tuy nhẹ tựa không khí, như gió thu lướt qua, mây thu bay bổng, nhưng rét buốt, giá lạnh như trên ngàn núi cao.

Năm năm trôi qua, không hề lưu lại dấu vết gì trên người y, hết như từ lúc gặp mặt ấy đến bây giờ chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

Trái tim Liễu Sao như tắc nghẽn, đôi mi run rẩy.

Mọi người đều bước lên hành lễ, ngay cả đệ tử có bối phận cao hơn cũng có thái độ cực kỳ cung kính, đám nữ đệ tử càng không cần phải nói. Nhưng đối mặt quá nhiều ánh mắt chan chứa nhiệt tình như vậy, y vẫn không hề để ý tới, vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản bước lên bậc thềm đá, nhìn không chớp mắt. Đó là thái độ cực kỳ tự phụ, nhưng mọi người dường như đã quen nên cảm thấy là chuyện đương nhiên.

“Ca ca! Ca ca!” Lạc Trữ cuối cùng cũng lao ra khỏi đám người, nhào về phía trước: “Cuối cùng huynh cũng tới rồi!”

Lạc Ca dừng bước nhìn em gái, để mặc Lạc Trữ ôm cánh tay mình nói liến thoắng, khí thế cả người chợt biến mất vài phần, nét mặt rõ ràng mang theo sự cứng chiều, nhìn cũng biết y rất thương yêu cô em gái này.

Tới dưới bậc thang, Thương Ngọc Dung phe phẩy cây quạt, vừa hành lễ vừa trêu chọc: “Rốt cuộc thiếu gia đã đến rồi.”

Lạc Ca hiếm khi nhìn y gật đầu.

Liễu Sao thấy thế không kìm được khê cười, nếu không phải dáng người, giọng nói, cử chỉ của Thương Ngọc Dung rõ ràng là con trai, thì nhìn cảnh này lại xem dáng người khoác đầy trang sức lộng lẫy kia, còn tưởng rằng vị ấy là thiếu phu nhân ngênh đón lang quân trở về ấy chứ, may mắn là y không mặc trang phục nữ giới, nếu không thật đúng là đảo lộn giới tính.

Nàng cười rất nhỏ rất khê nhưng Lạc Ca lại quay mặt nhìn sang bên này.

Thật là lợi hại! Liễu Sao bị dọa hết hồn, rốt cuộc không dám cười nữa, vội vàng cúi đầu.

Một lát sau, áp lực vô hình chợt biến mất.

Liễu Sao lặng lẽ lui về phía sau, mượn người phía trước che chắn ình, lúc này mới dám giương mắt nhìn tiếp, chỉ thấy Tô Tín đang cung kính hành lễ với Lạc Ca. Mặc dù Lạc Ca không tỏ thái độ gì nhiều nhưng sắc mặt đã ôn hòa hơn một chút, bây giờ Tô Tín là đệ tử của Thanh Hoa lại có chút danh tiếng, xem ra y cũng biết mối quan hệ giữa em gái mình và Tô Tín nên cũng coi như vừa lòng với Tô Tín.

Mọi người tránh ra hai bên tạo thành một con đường, Tạ Lệnh Tề bước ra, nhìn Lạc Ca mỉm cười: “Cuối cùng Lạc sư đệ cũng đến rồi, Thương cung chủ và sư tổ đều ở trong điện, mau vào đi.”

Đối phương vừa là khách vừa là hậu bối, tuy Thương cung chủ không tự thân ra ngênh đón nhưng lại chờ ở trong điện, đủ thấy cung chủ coi trọng người này ra sao. Lạc Ca dù cao ngạo tới đâu cũng không thể bỏ qua lễ tiết, y và đám người Thương Ngọc Dung, Tô Tín, Lạc Trữ vào trong điện, y vẫn lặng im không nói một câu, chưa từng liếc mắt nhìn đám nữ đệ tử một cái. Nhưng cho dù như thế, bọn họ vẫn không hề giảm bớt nhiệt tình, tranh giành nhau nhào lên phía trước bám theo sau y.

“Thiếu gia đến trễ mấy ngày, ta cũng chưa kịp nói rõ với các sư muội, sư đệ.” Thương Ngọc Dung mở miệng ra là kêu “Thiếu gia”, cách xưng hô này khiến Liễu Sao nghe thấy thật thân thiết, chỉ có điều nó xuất hiện ở Tiên môn nên có vẻ cực kỳ thú vị, Liễu Sao muốn bật cười — Lạc Ca là con cháu của Trọng Hoa tôn giả, xuất thân từ môn phái danh tiếng, là vị tiên tôn duy nhất thăng tiến lên hàng thiên tiên, tu vi phi phàm, hơn nữa tư thái lại cao cao tại thượng thế kia, không thể nào là đại thiếu gia được!

Thương Ngọc Dung hay nói đùa, trong khi Lạc Ca cao ngạo như vậy mà cũng không để ý, giống như không hề bận tâm đến thân phận, giao tình giữa hai người hẳn là rất sâu.

Liễu Sao đối với Lạc Ca vẫn luôn có vài phần kính sợ nên không dám chen lấn lại gần bên cạnh y, vì thế nàng lựa chọn đi theo phía sau Tạ Lệnh Tề ôn hòa, khiêm tốn. Ấn tượng của nàng với Tạ Lệnh Tề rất tốt, cứ nghĩ y thân là thủ tọa đệ tử của Nam Hoa, thân phận chỉ dưới chưởng giáo một bậc sẽ khó gần, nhưng y lại rất bình dị, gần gũi, cho nên người khác mới thuận theo nhiều như vậy.

“Lại là một kẻ cực kỳ tự cao tự đại!”

“Người như vậy chắc không coi ai ra gì, chỉ sợ là cũng chẳng xem Thanh Hoa cung ra gì.”

Giọng nói pha lẫn tiếng cười khẩy bị đè thấp xuống hết cỡ, nhưng vì khoảng cách quá gần nên Liễu Sao mới nghe được, nàng vội vàng xoay mặt sang nhìn, phát hiện mấy lời oán giận vừa rồi phát ra từ miệng mấy tên đệ tử Thanh Hoa bên cạnh. Nàng chợt trầm nghĩ, đúng như lời Lục Ly nói, bản thân mình có chút tài giỏi còn bị kẻ khác đồ kỵ, huống chi Lạc Ca xuất sắc như vậy, hơn nữa y cũng tự phụ quá mức, không khiến người khác thấy phản cảm mới là chuyện lạ.

“Các đệ hiểu lầm rồi,” Giọng nói bất đắc dĩ của Tạ Lệnh Tề vang lên, “Lạc sư đệ xưa nay vẫn như vậy.”

Mấy tên đệ tử Thanh Hoa khẽ hừ một tiếng, một kẻ trong đó cười khẩy: “Y không thèm nhìn chúng ta bằng nửa con mắt cũng đành, nhưng trước mặt Tạ sư huynh cũng như thế thì đúng là Tạ sư huynh quá rộng lượng rồi.”

Tạ Lệnh Tề đáp lại: “Lạc sư đệ là nhân vật hàng đầu tiên môn, tầm nhìn đương nhiên cao hơn bình thường, Thương cung chủ cực kỳ coi trọng đệ ấy, chắc cũng không để ý đâu.”

Liễu Sao nhíu mày.

Mấy tên đệ tử Thanh Hoa kia rõ ràng đang khiêu khích, nhưng ngược lại người làm nàng bất ngờ chính là Tạ Lệnh Tề. Tạ Lệnh Tề thân là thủ tọa đệ tử Nam Hoa, lại là sư huynh của Lạc Ca, lúc này y giải thích cũng không sai nhưng lời nói kia nghe có vẻ không hợp lý chút nào. Trước đây, lúc Liễu Sao còn ở Võ Dương Hầu phủ đã từng làm không ít chuyện đấu võ mồm khiêu khích, gây chia rẽ nên cực kỳ miễn cảm hơn người khác, y nói như vậy chẳng khác nào thừa nhận Lạc Ca thật sự không thèm coi trọng Thanh Hoa cung. Đệ tử Tiên môn xem trọng nhất là thể diện sư môn, nói những lời này sợ là càng làm các đệ tử Thanh Hoa thêm khó chịu.

Quả nhiên, mấy tên đệ tử kia tức giận vô cùng, liếc mắt nhìn nhau, lui ra phía sau, dồn lại một góc thì thầm to nhỏ.

Liễu Sao không biết bọn họ muốn làm gì nhưng cũng đoán được hơn phân nửa là nhằm vào Lạc Ca. Trước đây nàng y vào sự dung túng của Lục Ly, hay đi gây chuyện mà chẳng cần lo lắng phương thức và hậu quả. Mãi đến lần đó bị Lục Ly dạy dỗ một hồi, nàng mới bắt đầu để ý tự suy nghĩ lại từng việc và phát hiện ra đúng là nàng đã bỏ qua rất nhiều thứ trong quá khứ, chẳng hạn bộ dạng giả vờ dịu dàng, ngoan hiền của nàng gần đây chẳng hạn, nhờ thế mà các đệ tử Thanh Hoa đối xử với nàng tốt hơn nhiều, Bạch Phượng cũng không đối đầu, tìm cách hại nàng nữa. Một người lúc chưa đủ thực lực thì nên hạ thấp mình một chút mới có thể tự bảo vệ tốt bản thân được.

Liễu Sao nhìn theo bóng dáng Lạc Ca, trong lòng có chút vui sướng như thấy người khác gặp nạn, ai bảo bây giờ y thoát trần như vậy làm chi.

Chợt nhớ lại đoạn đối thoại mới vừa rồi, Liễu Sao lại quan sát Tạ Lệnh Tề thêm lần nữa. Dáng người cao cao, mảnh khảnh, một bộ dạng đại sư huynh tính tình tốt đẹp, hơn nữa ngày ấy y chủ động nhận lỗi với mình và Bạch Phượng, thái độ khiêm tốn, thật sự không giống người có tâm địa xấu xa muốn khiêu khích gây chia rẽ. Liễu Sao thấy nghi ngờ bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Bất thành linh đối diện với ánh mắt Tạ Lệnh Tề, Liễu Sao xấu hổ, sợ rằng tâm tư của mình bị y phát hiện, nhưng nàng từng được huấn luyện ở Võ đạo nên biết làm thế nào để che giấu cảm xúc, vội nhìn y nhoeo miệng cười rồi ngượng ngùng quay mặt đi.

Tạ Lệnh Tề thấy bộ dạng thẹn thùng của nàng thì sững sờ rồi lập tức mỉm cười.

Liễu Sao không để ý đến y, làm bộ hết nhìn đông tới nhìn tây, âm thầm dò xét đám đệ tử Thanh Hoa lúc trước, thấy bọn họ tụm lại bàn bạc một lát rồi vội vàng rời đi.

Đi qua mấy trăm bậc thang bằng đá, Hư điện đã xuất trước mắt. Thềm đá phía trước điện rộng rãi, hai cây cột lớn màu đen vô cùng trang nghiêm, chúng đệ tử cùng dừng lại bên dưới bậc thềm, chỉ có Lạc Ca, Thương Ngọc Dung, Tô Tín, Lạc Trữ và mấy đại đệ tử Nam Hoa đi lên.

Hai bên cửa điện có mấy đệ tử đứng chấp kiếm, chính là mấy kẻ mới vừa oán giận Lạc Ca, giờ phút này vẻ mặt bọn họ kính cẩn, dáng vẻ trang nghiêm, lịch thiệp.

Liễu Sao thầm nghĩ sắp có trò hay rồi, vừa tò mò vừa lo lắng nhìn Lạc Ca. Bị ám hại trước mặt mọi người, nhân vật như y sẽ tức giận ra tay đánh trả hay là không nói được một lời giận dữ bỏ đi?

Thương Ngọc Dung nửa cười nửa không nhìn Lạc Ca, vừa đi vào cửa vừa lớn tiếng nói: “Lạc sư huynh đến bái kiến phụ thân và các vị tiên tôn.”

Đôi mắt hẹp dài híp lại, Lạc Ca vào điện trước, còn mấy người đó theo sát phía sau nhưng không thấy hành động gì khác thường.

Sao không có gì xảy ra nhỉ? Liễu Sao cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vội vàng nhìn mấy tên đệ tử Thanh Hoa kia, chỉ thấy tất cả bọn họ đều đứng cứng ngắc tại chỗ, người nào người nấy sắc mặt trắng bệch, giống như đang phải chịu một áp lực cực lớn.

Liễu Sao vẫn đang nghi ngờ, lập tức bị giọng nói trong điện kia thu hút, giọng nói trong veo, mát lạnh giống hệt như trong trí nhớ.

“Lạc Ca phụng mệnh chương giáo sư bá, đến Thanh Hoa chúc mừng, mong tiên đạo Thanh Hoa lưu truyền vĩnh viễn.”

Lễ vật đã được Tạ Lệnh Tề đưa đến từ sớm. Thương Kính mỉm cười đáp tạ chương giáo Nam Hoa, Vạn Vô tiên tôn và các tiên tôn Thanh Hoa đều ở trong điện, Lạc Ca lại tiến lên một bước hành lễ, các vị trưởng bối đều mỉm cười miễn lễ, sau đó hỏi han tiến độ tu hành của y, xem ra là thực sự yêu thích y. Liễu Sao có chút bất ngờ, trước mặt trưởng bối y rất chu toàn mọi cấp bậc lễ nghĩa, lại nghe ngôn từ của y, từ giọng điệu cho đến cách dùng từ đều thích hợp, có thể thấy được y không phải là người không biết cách xã giao.

Lạc Ca tóm lược những việc đã xảy ra, thì ra giữa đường đi y phát hiện tung tích Thực Tâm ma nên dẫn đệ tử truy đuổi tới Tú thành nhưng manh mối đột nhiên gián đoạn, sau đó y nhận được tin tức Thực Tâm ma đã đến tiên giới. Đám người Thương Kính thông cảm y đi đường vất vả cũng không hỏi nhiều, bảo Thương Ngọc Dung sắp xếp chỗ cho y và đệ tử Nam Hoa nghỉ tạm.

Đội Thương Kính và các vị tiên tôn rời đi, tất cả mọi người mới bước lên bậc thềm.

Tạ Lệnh Tề nhìn mấy tên đệ tử Thanh Hoa mồ hôi đầm đìa, mặt mày tím tái, căng phồng lên bên cạnh, bèn đi đến gần Lạc Ca nhỏ giọng khuyên nhủ: “Sư đệ nể mặt Thương cung chủ, coi như không có gì đi.”

Lạc Ca mặt không đổi sắc nói: “Ý của sư huynh, đệ không hiểu.”

Tiếng nói vừa dứt, mấy tên đệ tử Thanh Hoa khẽ lay động, từ từ cử động lại, cũng may mọi người đều chăm chú ý Lạc Ca nên vẫn chưa phát hiện ra.

Thương Ngọc Dung hơi trách cứ trừng mắt nhìn bọn họ, vừa cười vừa mắng: “Tự làm tự chịu!”

Mấy tên đệ tử xấu hổ lui ra ngoài. Có thể nhìn thấy được bọn họ cực kỳ cảm kích với hành động cầu xin của Tạ Lệnh Tề. Nhưng nếu không phải vì lời nói kia của Tạ Lệnh Tề thì đương nhiên bọn họ cũng không có chủ ý tính kế Lạc Ca? Loại cầu tình này ngược lại chỉ làm lung lạc lòng người gây hiểm khích mà thôi.

Liễu Sao nghi ngờ nhìn Tạ Lệnh Tề.

Có lẽ là Tạ Lệnh Tề có ấn tượng với nàng nên lần này nhanh chóng nhìn sang phía nàng.

Liễu Sao bình tĩnh hơn, hào phóng nhìn y mỉm cười, sau đó chuyển sang nhìn Lạc Ca, phát hiện thấy y cũng khẽ nhú mày. Người ra tay trừng trị đám người kia chắc chắn là Lạc Ca, nhất định y đã sớm có sự phòng

bị, nhưng sao y biết sẽ có người ám hại mình? Liễu Sao chợt nhớ lại, mới vừa rồi mình chỉ cười rất khê đã bị y phát hiện ra, trong lòng cảm thấy hoảng sợ khôn nguôi.

Tôn hào thường dùng trong Tiên môn có mấy loại: tiên tôn, tôn giả, chân quân, chân nhân..., những thần tiên có tôn hào đều là người tu vi tinh thâm khiến người ta kính phục. Trong đó tiên tôn, tôn giả có địa vị cao nhất, bọn họ cũng là cấp bậc tiên có ít người đạt tới nhất. Tiên tôn và tôn giả khác nhau ở phương thức lập công để thăng tiến lên vị trí đứng đầu, tiên tôn đánh giết để bảo vệ, tôn giả cứu vớt để bảo vệ. Có lời đồn đại rằng, Lạc Ca vốn là tiên tôn nên có thể thấy công cao kiến nghiệp đưa y lên vị trí đứng đầu chính là chém giết để bảo vệ thế gian, lại liên hệ với biểu hiện năm đó y đến cửa hỏi tội Võ đạo, phế tu vi kẻ khác, thủ đoạn mạnh mẽ, quyết liệt, ngôn ngữ sắc bén... Chỉ sợ tính tình không phải là người khoan dung.

Liễu Sao càng nghĩ càng cảm thấy khiếp sợ.

Người vây quanh Lạc Ca rất nhiều, kể từ y nói chuyện càng không thiếu nên cũng khó trách người bình thường đứng trước mặt y đều rất khó đặt bản thân mình ngang hàng, cùng tầm với y, đối mặt với ánh sang chói lòa ấy áp lực cũng rất lớn. Do vậy các đệ tử lại càng thêm sùng bái, ngưỡng mộ và kính trọng.

Liễu Sao đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên dừng lại vì nàng phát hiện Lục Ly đang ở đây.

Áo choàng đen kéo dài tới mặt đất, chiếc mũ áo che khuất mái tóc dài và khuôn mặt đẹp đẽ, hẩn lại còn đứng trước cây cột đá màu đen kia, vị trí này phải nói là rất thích hợp bởi nhìn qua đúng như câu “Người và cột hòa làm một”, hơn nữa dưới ánh hào quang của Lạc Ca nên dường như không ai cảm nhận được sự tồn tại của hẩn.

Liễu Sao không nói gì, vừa thấy sợ hãi vừa thấy kỳ lạ.

Từ lúc Lục Ly đến Thanh Hoa cung hiếm khi lộ mặt trước đám đông, không thể tưởng tượng được hôm hẩn lại xuất hiện ở đây.

Nàng đang buồn bực, bỗng nhiên bên kia Lạc Ca thì thầm hỏi Thương Ngọc Dung câu gì đó, sau đó liền bước về phía này. Mọi người không hẹn mà cùng nhìn theo bước chân y, không biết y muốn làm gì. Liễu Sao xuất phát từ thói quen của sát thủ, tuy rằng đầu đang suy nghĩ nhưng ánh mắt vẫn quan sát tình thế xung quanh, vừa nhìn cũng cảm thấy bất ngờ. Sau đó, nàng thấy y đứng trước mặt Lục Ly.

“Là người của Võ đạo...” tiếng bàn tán dần lan ra, lúc này mọi người mới chú ý phía trước cây cột có người.

Chiếc áo choàng hết sức bình thường, nhưng mặc trên người hẩn như mang theo sức quyến rũ kỳ lạ, giống như một bức tranh cuộn tròn được chôn sâu giữa đồng hoang tàn, đổ nát, thật thần bí khiến người ta trở nên mơ màng, muốn tìm kiếm câu chuyện xưa cũ phía sau. Nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài tuy tái nhợt nhưng vô cùng đẹp đẽ, không hề tạo ra ánh sáng chói mắt mà lại nhẹ nhàng tao nhã, giống hệt như ánh trăng bạc rạng rỡ.

Một sát thủ Võ đạo nhưng hoàn toàn không mang chút đặc thù của sát thủ, lại như một công tử cao quý.

Ánh mắt đám nữ đệ tử dần dần sáng lên, đồng loạt bước qua vây lấy hẩn, muốn thấy rõ nửa khuôn mặt dưới chiếc áo choàng kia trông như thế nào.

Lạc Ca nhìn hẩn không nói lời nào, hẩn cũng đứng yên không nhúc nhích nhìn Lạc Ca.

Bên cạnh, Liễu Sao chợt giật mình.

Tim đập thật nhanh, cảm giác bị ai kỳ lạ không hiểu kéo đến từ đâu, nhất là khi xung quanh nàng phần đông đệ tử Tiên môn đều vô cùng nổi bật.

Hẩn trong mắt nàng cho tới bây giờ đều là người bảo vệ, bởi vì được bảo vệ quá chặt chẽ nên nàng mặc kệ không thèm bận tâm chuyện trước kia của hẩn.

Liễu Sao kìm lòng không đành bước về phía hẩn mấy bước, chợt bị giọng nói của Lạc Ca gọi hồn vĩa trở về.

Cuối cùng Lạc Ca cũng mở miệng: “Vị sư đệ Võ đạo này, nên xưng hô như thế nào?”

“Họ Lục. Lục Ly bái kiến Lạc tiên trưởng.” Lục Ly mỉm cười trả lời, giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng.

“Lục sư huynh rất lợi hại!” Tiểu đệ tử Vân Sinh đi theo Tô Tín chui ra phía trước, vui vẻ giới thiệu, “Huynh ấy đã cứu đệ và Tô sư huynh đó!” Lời này của cậu đương nhiên là khoa trương, bởi lúc ấy Lục Ly vốn không hề ra tay, chỉ có điều đệ tử Tiên môn xưa nay luôn có ác cảm với Võ đạo, nhất là Lạc Ca. Lần này, Lạc Ca bất chợt khách khí với Lục Ly, cậu cũng có tâm muốn giúp Lục Ly một phen nên đứng ra nói vài câu lời hay ý đẹp.

Lạc Ca cũng không hoài nghi, gật đầu nói: “Tiên môn và Võ đạo xưa nay có quan hệ bằng hữu tốt đẹp, nếu Lục sư đệ không thấy ngại có thể gọi ta một tiếng sư huynh.”

Liễu Sao không biết ý chú ý tới Lục Ly từ khi nào, nhưng nàng phát hiện ra trong lúc y nói chuyện lại nhanh chóng đánh giá Lục Ly một lần nữa, riêng điểm ấy đã rất nhiều người không thể theo kịp. Nhớ năm đó, y mắng Võ đạo ‘Lưu lạc đến tận nước này’, bây giờ lại mặt không đổi sắc nói bằng hữu tốt đẹp, đương nhiên hiểu rất sâu sắc đạo lý quan hệ xã giao. Chỉ có điều vì sao y lại cố tình tìm đến Lục Ly? Liễu Sao có chút lo lắng.

Lục Ly ung dung kéo chiếc áo choàng, nói: “Gọi là thiếu gia đi.”

Lời này vừa nói ra, bên dưới bậc thềm lập tức vang lên tiếng cười khê, Liễu Sao che miệng lại, Thương Ngọc Dung cũng đưa cây quạt lên che nửa mặt.

Lạc Ca không cười cũng không giận, bình thản nói: “Cũng được.”

Nói xong, y liền trở về.

Liễu Sao nhìn không ra y có tức giận hay không, trong lòng lo lắng không yên, lặng lẽ đi qua dùng khuỷu tay huých Lục Ly một cái rồi trừng mắt nhìn hắn — Lạc Ca vốn không giống một người rộng lượng cho lắm, lỡ như đắc tội với y, sau này nhất định là ăn cho hết.

“Đó là cách xưng hô Thương thiếu cung chủ và ca ca muội gọi đùa thôi,” Lạc Trữ đã nhận ra Lục Ly, cười hì hì chạy lại nhỏ giọng nói, “Không có gì đâu, Lục sư huynh cứ gọi vậy đi, muội cam đoan ca ca sẽ không so đo với huynh.”

Lạc Ca có thái độ khách khí như vậy với Lục Ly chứng tỏ hắn chắc chắn không phải là người tầm thường, mọi người hoàn toàn từ bỏ thành kiến với người của Võ đạo, ai nấy đều bước lên giới thiệu làm quen. Đường như Lục Ly trời sinh đã có duyên với phái nữ, hơn nữa ăn nói lại hài hước, ứng phó tự nhiên, so với Lạc Ca thoát trần kia lại càng khiến nhiều nữ đệ tử vây quanh hắn trò chuyện hơn.

Lạc Ca đứng bên cạnh Thương Ngọc Dung, lẳng lặng nhìn hết tất cả, đôi mắt đen thẳm không hề gợn sóng, hoàn toàn không bận tâm đến việc bị người khác cướp mất ánh hào quang.

Ngược lại, Liễu Sao bị đẩy sang một bên, mặt mày trở nên xám ngắt.

Lục Ly là kẻ chuyên đi dụ dỗ người khác. Trên thực tế lúc này người nói chuyện với hắn đa số đều là con gái, hắn chẳng qua thỉnh thoảng đáp một câu “Ừ” hay “Vậy à”, mà đám nữ tử kia còn tưởng rằng mình rất được coi trọng, đúng là ngu ngốc.

Liễu Sao khinh thường liếc mắt nhìn đám nữ đệ tử, dứt khoát đi qua tìm Lạc Trữ nói chuyện.

Lạc Trữ đúng là mỹ nữ tiêu chuẩn nhất của Tiên Giới này. Khéo léo xuất trần, giống hệt như nụ hoa hé nở dưới ánh mặt trời, thu hút rất nhiều ánh mắt nóng bỏng của nam đệ tử, thực sự là công chúa cuốn hút ngàn vạn người say mê như điên đảo. Tô Tín là người giữ lễ tiết như vậy cũng không chút kiêng dè, trước mặt mọi người cứ nắm chặt tay nàng, trên mặt là sự dịu dàng vô hạn.

Thật ra, Liễu Sao có chút ghen tị với Lạc Trữ, nhưng Lạc Trữ lại coi nàng như chị gái nên nàng không thể không đóng giả bộ dạng chị gái bao dung độ lượng này, phải giấu đi phần lớn tác phong Võ đạo, ngay cả đám người Thương Ngọc Dung cũng bị lừa gạt. Tướng mạo của nàng cũng không thua kém ai, giờ phút này đứng bên cạnh Lạc Trữ cũng không kém hơn bao nhiêu, phần lớn các nam đệ tử dần dần chuyển ánh mắt sang người nàng, vẻ mặt ai nấy đều mang theo sự tiếc hận, bởi vì thân phận người Võ đạo của nàng.

Liễu Sao khẽ cắn môi, lùi sang bên cạnh mấy bước.

Lạc Trữ thấy nàng rầu rĩ không vui vội hỏi: “Liễu sư tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Trái tim Liễu Sao khẽ lay động, đỏ trắn nói: “Không có gì, đầu tý hơi choáng váng.”

Tô Tín quen thuộc với nàng nhất, vội hỏi: “Không sao chứ? Ta đưa muội về.”

Liễu Sao “Ừ” một tiếng.

Lạc Trữ nói: “Muội cũng đưa tỷ về.”

Nàng là thật ân cần, nhưng Liễu Sao có tính toán khác, đương nhiên không muốn để nàng đi theo: “Không cần đâu, ca ca muội mới đến, muội nên ở bên cạnh nói chuyện với huynh ấy.”

Lạc Trữ nhìn anh trai đầy khó khăn, cũng thực luyến tiếc: “Chuyện này...”

“Ta đưa muội ấy về.” Giọng nói thản nhiên vang lên.

Tiếng cười nói, tiếng bàn tán... Đều bị một câu nói này quét sạch, xung quanh trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ, mọi ánh mắt đều tập trung vào người kia, ngay cả Thương Ngọc Dung cũng bất ngờ, phải quay sang nhìn y.

Y giống như muốn xác nhận với mọi người, không nhanh không chậm bước về phía nàng từng bước một: “Ta đưa muội đi.”

Bên dưới vẫn không có người nào lên tiếng. Lạc Ca từ trước tới giờ hiếm khi trả lời nữ tử trong Tiên môn, bây giờ lại đối xử ân cần với một nữ võ sư trước mặt mọi người. Tiên môn luôn coi nét thanh nhã xuất trần là đẹp nhất, còn cô gái này thực sự là một người phạm tục, cũng không được coi là xuất sắc, điều này khiến đám nữ đệ tử không phục chút nào, mọi ánh mắt nhìn Liễu Sao đều trở nên khắc nghiệt.

Liễu Sao đứng trên bậc thềm, nhanh chóng cảm nhận được ghen tị ánh mắt xung quanh, quả thực không thể tin được đây là sự thật, một thứ hư danh thật lớn dấy lên trong lòng.

Đó là Lạc Ca, muốn thu hút sự chú ý của y với mình đã khó, huống chi còn là nữ tử!

Một người dù nguy trang như thế nào cũng không che giấu được bản chất của mình. Liễu Sao quá đặc ý nên không giữ được sự cư xử chừng mực, mặc dù nàng vẫn cố hết sức duy trì hình tượng đoan trang, hiền thực nhưng mặt vẫn héch lên một chút theo thói quen, ngực cũng ưỡn lên vài phần.

Lạc Trữ nghi ngờ nhìn anh trai mình rồi lại nhìn nàng, chớp chớp mắt mấy cái rồi tựa như hiểu được điều gì đó: “Đúng rồi, để ca ca muội đưa tỷ về nhé!” Nàng vui vẻ vô cùng, hạ thấp giọng thì thầm với Liễu Sao: “Ca ca muội chưa từng đưa cô gái nào về đâu.”

Chưa từng đưa người con gái nào về? Liễu Sao càng cảm thấy đặc ý, đang tính cất bước tiến lên, bất thành linh đối diện với ánh mắt Lạc Ca.

Đôi con ngươi như đang híp lại, hơn nữa hàng mi đen dày kia không giống cong vút như người khác mà lại dài và thẳng, phủ trên ánh mắt vô cùng sắc bén.

Giống như bị một gáo nước lạnh hắt vào đầu, niềm vui sướng ngập tràn biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, Liễu Sao lập tức tỉnh táo lại, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ vô cùng. Nàng hiểu rất rõ bản thân mình, ngoại trừ dung mạo thì chẳng có gì xuất sắc cả, lại còn mang cái danh đầy tai tiếng của Võ đạo, nói rằng Lạc Ca vừa gặp đã thích đúng là nực cười! Huống chi nàng trải qua cuộc sống phức tạp như vậy, làm sao không biết ánh mắt thế nào mới là ái mộ? Có lẽ Lạc Ca đang diễn trò, tuy giờ phút này y chưa bộc lộ rõ ràng và Liễu Sao cũng không biết dụng ý thực sự của y, nhưng trong đầu nàng hiện lên một suy nghĩ đó chính là —— từ nay về sau, nàng chắc chắn đã gây nên vô số thù oán mất rồi.

Hư danh vừa mới dấy lên đã bay tuốt lên chín tầng mây, Liễu Sao chỉ cảm thấy mình đang mắc mưu, liên tục lắc đầu: “Không cần, không cần đâu, muội có thể tự về...”

“Ta đưa muội về.” Lạc Ca thản nhiên ngắt lời nàng.

Lạc Trữ lần đầu nhìn thấy anh trai tỏ vẻ hứng thú với con gái, hơn nữa nàng thực sự rất thích Liễu Sao nên trong lòng vui mừng, không đợi Liễu Sao nhiều lời liền đẩy nàng lên trước mặt Lạc Ca: “Được rồi, để ca ca muội đưa tỷ về đi, để cho huynh ấy đưa đi!”

Liễu Sao sốt ruột đến độ mồ hôi ướt đầm đầu, lén lút đưa mắt nhìn Lạc Ly, thấy hắn chẳng hề để ý, đành phải cắn môi đi theo. Bởi vì nàng phát hiện việc này vốn không thể nhận lời cũng chẳng thể từ chối, nếu

nhận lời nàng sẽ bị đám nữ đệ tử gạt bỏ sang một bên, nhưng nếu từ chối chỉ sợ nàng sẽ đắc tội với các đệ tử tiên môn vì đạo lý rất đơn giản, ảnh hưởng của Lạc Ca ở tiên môn quá lớn, nàng từ chối ý tốt của y thì những đệ tử tiên môn sùng bái của y nhất định sẽ cho rằng nàng kiêu ngạo, huống chi bọn họ vốn có thành kiến với Võ đạo.

Mãi đến khi hai người đi xa, mọi người mới tiếp tục bàn tán xôn xao.

Con đường mòn bằng đá uốn lượn, hơi nước bay bổng trên dòng suối linh, những bông hoa kỳ lạ trên những cây cổ thụ già, tiên hạc nhẹ nhàng... Phong cảnh Tiên môn đẹp tuyệt trần ngày xưa, giờ phút này đều bị phai dấu, âm đảm trước bóng dáng trắng toát nổi bật kia.

Gió núi hòa cùng gió biển cuốn bay vạt áo dài, ngón tay thon dài như ẩn như hiện, làm người ta tưởng tượng đến phong thái khi y đánh đàn.

So với lúc đến, có thể dễ dàng nhận thấy Lạc Ca cố ý đi chậm hơn, thỉnh thoảng còn dừng lại chờ nàng với khoảng cách không gần không xa, không làm mất đi cấp bậc lễ nghĩa. Liễu Sao chùn bước, bước nào bước nấy đều cẩn thận, có lẽ do thấy rõ năng lực và biểu hiện sâu sắc của y nên trong lòng Liễu Sao luôn tràn ngập sự tôn kính và sợ hãi, vẫn luôn có cảm giác sự nguy trang diệu dàng, ngoan hiền của mình đã bị bóc đi sạch sẽ trong đáy mắt y.

Nàng giả vờ nói đau đầu muốn Tô Tín đưa về, chẳng lẽ y đã nhìn ra rồi sao?

Vì có tật giật mình nên giờ phút này Liễu Sao luôn có cảm giác này, trong đầu cứ lặp lại các câu hỏi về mọi khả năng, lại âm thầm hối hận vì nàng không nên đùa giỡn ngay trước mặt y. Đúng lúc nàng càng ngày càng bất an thì Lạc Ca dừng lại.

“Đến rồi.”

“Hả?”

Lạc Ca không nói thêm gì nữa, hơi nghiêng người ra hiệu.

Đỉnh Nghênh Nhạn gần ngay trước mắt, y quả nhiên không có ý đưa đến tận nơi, nhưng Liễu Sao không hề cảm thấy thất vọng mà ngược lại như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cảm tạ rồi lùi vào sân.

Còn tưởng rằng y muốn một mình cảnh cáo nàng, nhưng xem ra y chỉ đơn thuần đưa nàng trở về mà thôi.

Chuyện này làm cho Liễu Sao hoảng hồn hoảng vía cả một ngày, chỉ cần tưởng tượng tới sắc mặt của đám nữ đệ tử là nàng không dám đi ra ngoài một mình, hơn nữa lần đầu tiên trong cuộc đời nàng cảm thấy oan khuất, bởi vì Lạc Ca đối nàng vốn không phải như bọn họ tưởng tượng.

Mãi đến khi trời tối, Lục Ly mới trở về, Liễu Sao chờ ở phía trước cửa sổ, nghe thấy hán nhận lời mời ngày mai của hai nữ đệ tử, liền quay đầu leo lên giường ngủ luôn.

16. Q.2 - Chương 16: Bách Điều Hội

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phương

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên Lục Ly và mấy nữ đệ tử kia đi chơi ở đầm Lạc Tiên. Bạch Phương đợi bên ngoài viện, thấy Liễu Sao lại kiếm chuyện châm chọc khiêu khích, nhưng Liễu Sao chỉ ôm bộ mặt cau có không thèm để ý tới. Ở Hầu phủ, Bạch Phương tự cảm thấy mình không so được với Liễu Sao, bây giờ tận mắt nhìn Lục Ly bị đám tiên nữ cuốn lấy, trong lòng vui sướng như thấy người gặp họa, cố ý chọc tức nàng nhưng không ngờ bị Liễu Sao coi như không khí, không thèm hé răng đáp lại khiến Bạch Phương hơi mất hứng, bèn nói: “Ngay cả người của mình cũng không giữ được, chẳng trách các ả xem thường Võ đạo chúng

ta, ra cửa sau núi Thanh Hoa, đi về phía Tây ba mươi dặm chính là đầm Lạc Tiên. Đừng nói ta không nhắc nhở người, Hầu gia ra lệnh người giám sát Lục Ly, nếu hắn có dã tâm thì xem người có yên thân không!”

Núi Thanh Hoa ở Đông hải là một cửa vào Tiên Giới, Liễu Sao vốn tưởng rằng Tiên Giới chỉ có như vậy, nhưng đến khi nàng thực sự bước vào nơi này mới phát hiện ra Tiên Giới rộng lớn vượt xa trí tưởng tượng của mình. Cái gọi là đầm Lạc Tiên kia, thu vào tầm mắt là một vùng bằng phẳng, sương mù mênh mông, không nhìn thấy giới hạn, áp vào mắt là một màu xanh biếc nhưng không phải cỏ xanh mà toàn bộ là rong rêu xanh biếc lẫn bùn lầy, nếu không cẩn thận sẽ bị lún xuống. Những vùng đất cứng đều có những cây cổ thụ khổng lồ quây quần bên nhau, có lẽ đã được mấy vạn năm.

Liễu Sao chán ghét nhìn đồng bùn nhão dưới chân mình, hơi chần chờ.

Đối với những gì Bạch Phượng nói, so với việc đệ tử Tiên môn muốn phế tu vì Bạch Phượng thì nàng ta vẫn lựa chọn hướng về Võ đạo cùng với Liễu Sao. Điều này có lẽ là tư tưởng đồng môn cùng chịu vinh nhục, cũng như ngày hôm trước Liễu Sao lựa chọn đứng bên cạnh nàng ta là vì sự liên quan này. Liễu Sao vốn định giận dữ không thêm đến, cuối cùng vẫn không kìm nén được, giấu diếm Bạch Phượng lặng lẽ chạy tới đây.

Đầm lầy không dễ đi, Liễu Sao vô cùng cẩn thận kéo làn váy lên, nhẹ nhàng bước đi.

Bỗng nhiên, có tiếng sáo văng vẳng lọt vào tai, cực kỳ du dương, khoan khoái, phiêu dang trên bầu trời vùng đầm lầy. Ngay sau đó, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng “phạch phạch” vô cùng hỗn loạn, ngay lập tức là vô số linh điều bay tới từ bốn phương tám hướng, chúng sải cánh bay hết về đây.

Liễu Sao còn đang ngạc nhiên, trên cây đại thụ phía trước chợt vang lên tiếng cười.

Trên thân cây cổ thụ cành lá xum xuê, loáng thoáng xuất hiện bóng người. Liễu Sao lén lút bước đến ven bóng râm của cây cổ thụ, ngược mắt nhìn lên thì thấy Lục Ly đứng trên cao, bên cạnh là một cô gái đang thổi sáo ngọc và mười nữ đệ tử danh tiếng đi cùng.

Khúc nhạc vừa dừng lại, một nữ đệ tử vỗ tay khen ngợi: “Cát sư tỷ thổi khúc này hay quá! Đây có phải là khúc Phượng Lâm Triều không? Lục sư huynh, huynh thật có phúc, ngày thường bọn muội muốn nghe khúc này, Cát sư tỷ cũng không chịu thổi cho nghe đâu.”

* Đại khái có nghĩa là châu Phượng Hoàng (Phượng Hoàng là vương của loài chim), có một bản nhạc khác cũng có ý nghĩa như vậy là “Bách Điều triều Phượng” (triều là triều – châu, cũng có thể tác giả mượn ý của bản nhạc này, vì MDH không tìm ra bản nhạc có tên như trên).

Có nhiều bản, nhưng MDH thấy bản bằng kèn Xona này rất hay, các bạn nghe thử ^^

[.youtube.com/watch?v=ekqyC1CyfUI](https://www.youtube.com/watch?v=ekqyC1CyfUI)

Lục Ly giống như đang mê mẩn, nghe vậy khẽ ngược đầu lên nói: “Đây không phải khúc Phượng Lâm Triều, mà là Bách Điều Hội .”

* Lễ hội trăm loài chim.

MDH không tìm ra bản nhạc này – nhưng cũng có thể là bản Bách điều triều Phượng trên; chỉ tìm ra phiên bản đồng dao thiếu nhi, các bạn có thể nghe thử ^^

Lời này vừa thốt ra, đám tiên nữ đều sửng sốt, Cát tiên tử càng thêm kinh ngạc: “Sao Lục sư huynh nhận ra khúc nhạc này?”

Lục Ly không đáp mà hỏi lại: “Trong nhà cô nương hắn có người họ Hương phải không?”

Cát gia rất có danh tiếng ở Thanh Hoa, việc này thăm dò rất dễ dàng, Cát tiên tử không có ý che giấu, khẽ gật đầu: “Chính là gia mẫu.”

Lục Ly nói tiếp: “Hương gia xưa nay tinh thông âm nhạc, hơn mười vạn năm trước, tổ tiên có một vị Minh Tâm tiên tôn, sở trường về phẩm rượu, cho nên kết bạn với Tửu lão ở Thần Giới. Tửu lão và Nguyệt thần xưa nay vốn có giao tình, khúc nhạc này do chính Nguyệt thần sáng tác, lấy tên là Bách Điều Yến Nguyệt .”

Cát tiên tử kinh ngạc: “Gia mẫu cũng từng nói đến chuyện này, khúc nhạc này vốn truyền đến từ Thần Giới, đến nay người ở Tiên môn biết việc này cũng không nhiều.”

Đám nữ đệ tử kia rất hiếu kỳ: “Sao Lục sư huynh biết chuyện này?”

Lục Ly cười cười nói: “Lúc còn nhỏ, trong nhà ta có rất nhiều sách, có một quyển Lục giới âm huyền, trong đó có ghi lại việc này.”

“Lục giới âm huyền?” Cát tiên tử kêu lên, “Nghe nói này cuốn sách đã thất truyền ở Tiên giới từ lâu rồi!”

Lục Ly trả lời: “Không sai, sách ta đọc chính là bản viết tay.”

“Lục sư huynh đúng là kiến thức uyên thâm, thì ra trong nhà huynh có Lục giới âm huyền, ” một nữ đệ tử vui sướng lôi kéo hân, “Lần tới, huynh nhất định phải đem nó đến đây cho bọn muội được mở mang tầm mắt!”

Lục Ly chỉ lắc đầu không đáp.

Nữ đệ tử kia sáng giọng: “Lục sư huynh quá nhỏ nhen...”

“Sư muội!” Cát tiên tử ngắt lời nàng ta, giọng điệu hơi trách cứ.

Xung quanh trở nên yên tĩnh như trước, nữ đệ tử kia ý thức được chuyện gì, lập tức ngậm miệng. Trong nhà có hẳn một kho sách phong phú, còn có loại sách cực kỳ hiếm Lục giới âm huyền này, chắc chắn phải xuất thân là một công tử gia thế phi phàm, nếu không phải phát sinh biến cố cực kỳ lớn thì sao lại trở thành người của Võ Dương Hầu bán mạng cho Võ đạo?

Liễu Sao cũng để ý, âm thầm trừng mắt nhìn nữ đệ tử kia.

Đối mặt với ánh mắt xin lỗi của Cát tiên tử, sắc mặt Lục Ly vẫn bình thản như thường, chỉ giải thích: “Không phải ta không muốn mà là sau này gia đạo sa sút, ta cũng không biết cuốn sách này rơi vào tay ai nữa.”

Trăm con linh điểu trên đỉnh đầu không nghe thấy tiếng sáo nữa, dần dần bay đi, mang theo những tiếng vỗ cánh phành phạch.

Gặp phải biến cố lớn như vậy, khó khăn như thế mà hân có thể bình tĩnh đối diện, điều này khiến ánh mắt Cát tiên tử càng dịu dàng hơn nữa, nàng nhẹ nhàng vuốt ve cây sáo ngọc, khẽ nói: “Không ngờ Lục sư huynh cũng am hiểu âm nhạc.”

Nữ đệ tử lúc trước đang hối hận vì nói lỡ lời, nghe vậy vội cười phụ họa: “Đúng vậy, có thể nói Lục sư huynh chính là tri âm của Cát sư tỷ.”

Đám nữ đệ tử hòa theo hưởng ứng, xua tan không khí trầm lặng vừa rồi. Hai gò má Cát tiên tử ửng đỏ, nàng chỉ cúi đầu thối sáo không nói gì.

Lục Ly bỗng nhiên xoay người kêu: “Liễu Sao nhi, lại đây.”

Ngữ khí vẫn dịu dàng như trước, vừa cứng chiều vừa nhân nhượng, nhưng Liễu Sao không chạy tới ra oai như thường ngày, nàng làm bộ như không nghe thấy, nhanh chóng quay người, xuôi theo đường cũ trở về.

Hiện tại, ở Thanh Hoa cung có hai vị trưởng lão họ Cát, có địa vị rất cao trong môn phái, Cát tiên tử kia chắc chắn xuất thân từ Cát gia.

Sự tự ti ẩn giấu trong người phải vùi xuống thật sâu tận đáy lòng mới có thể làm ra vẻ như kiêu ngạo, nhưng giờ phút này ở Tiên môn, rốt cuộc cũng không che giấu được.

Thường ngày, nữ nhân đeo bám bên cạnh Lục Ly rất nhiều, nhưng Liễu Sao luôn chắc chắn hân nhất định vẫn ngoan ngoãn nghe lời nàng, lần này... Tiên nữ vốn rất thấu hiểu tâm ý người khác, bất luận thế nào cũng đều hơn xa nữ sát thủ Võ đạo, hơn nữa người trong Tiên môn lại am hiểu thuật giữ gìn nhan sắc, có thể vĩnh viễn lưu giữ tuổi trẻ và nét thanh xuân. Hân đã gặp Cát tiên tử, liệu có còn thường xuyên lui tới bảo vệ nàng nữa hay không? Sự thật là, hân không có nàng vẫn có thể sống tốt như thường, nhưng nàng

phải làm sao bây giờ? Trong người nàng còn có chất độc do Võ Dương Hầu đặc chế, có khi nào hần sẽ bỏ mặc nàng không?

Trở lại Thanh Hoa cung, cả người Liễu Sao trở nên mơ hồ, bước đi trong vô thức lại dẫn tới chỗ ở của Tô Tín. Những cây tùng xanh ngắt tràn đầy sinh lực, làm cho nàng dần dần tỉnh táo lại.

Đúng vậy, Liễu Sao là một cô gái cực đoan, từ bé đã dùng hết mọi biện pháp cũng không thể giành được sự coi trọng của cha mẹ. Lúc nàng ở trong Võ đạo chịu đựng mọi sự tra tấn dã man thì bọn họ lại sung sướng sinh thêm một đứa con gái nữa, nhưng bọn họ không hề nghĩ tới việc đón nàng trở về. Nàng biết bọn họ không thích mình, nhưng nàng không cam lòng, nếu chưa bao giờ coi trọng thì vì sao phải sinh nàng ra? Vì sao lại bán nàng để chữa bệnh cho con trai?

Cha mẹ mang con gái đến thế gian xinh đẹp này, là sự kiện đáng giá và ân tình sâu nặng cỡ nào, cho dù có một vài người đã quên mất đứa con gái vô tội của họ trên thế gian này, nhưng nếu đã kiên quyết, nhất định phải sinh ra thì sao có thể vì thích mà coi trọng còn không thích thì liền quả trách rồi vứt bỏ chứ?

Đón nhận ân tình đồng thời cũng phải trả giá bằng ân tình, đây mới là chân lý của tình thân.

Liễu Sao không hiểu những điều này, nàng chỉ có Lục Ly, và hiện tại ngay cả Lục Ly cũng sắp bị cướp mất! Nàng không thể đón nhận chuyện này, nàng không thể tiếp nhận kết quả như vậy!

“Liễu sư muội?” Sau lưng truyền đến giọng nói ôn hòa.

Liễu Sao vốn đã hạ quyết tâm sẽ vào tìm Tô Tín, nhưng đột nhiên bị giọng nói này làm cho bừng tỉnh, nàng vội vàng xoay người lại nhìn, thì ra là Tạ Lệnh Tề.

Hôm nay, Tạ Lệnh Tề thay đổi y phục sáng màu hơn một chút khiến y bớt đi vẻ già dặn thường ngày, nhìn còn hiền hậu hơn rất nhiều. Y quả nhiên rất có thiện cảm đối với Liễu Sao, bèn cười nói: “Muội đến tìm Tô sư đệ sao, đệ ấy không có ở đây.” Thấy Liễu Sao thất vọng, y lại thở dài nói tiếp: “Thân phận của Tô sư đệ nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ bị những người có ý đồ lợi dụng, cũng khó trách Võ Dương Hầu lo lắng như thế.”

Y biết thân phận của Tô Tín sao? Liễu Sao giật mình, dần dần tỉnh táo lại. Các đệ tử của Thanh Hoa cung hầu như không ai biết thân phận thật sự của Tô Tín, Tạ Lệnh Tề là đệ tử Nam Hoa nhưng lại biết rõ việc này, đủ thấy Thương cung chủ rất tin tưởng y.

Chợt ý thức được hành động của mình, Tạ Lệnh Tề biết điều thay đổi đề tài khác: “Bọn họ không gây khó dễ với muội nữa chứ?”

Liễu Sao quay lại đối diện với y, lắc đầu: “Không có.”

“Các muội ấy có thành kiến với Võ đạo, nếu bọn họ lại bắt nạt muội thì muội cứ đến tìm ta,” Tạ Lệnh Tề dừng lại một chút rồi hỏi tiếp: “Sao không thấy Lục sư đệ đâu?”

Nhắc tới Lục Ly, Liễu Sao đáp ậm ờ: “Huynh ấy ra ngoài rồi.”

Tạ Lệnh Tề hơi thất vọng, cười nói: “Lâu nay nghe danh Lục sư đệ thuật pháp tuyệt diệu, đáng tiếc nơi này không phải Nam Hoa, tuy ta có tâm muốn tới thăm viếng nhiều hơn, nhưng cũng không hay chút nào nếu tự mình là chủ nhà, sẽ làm mất cấp bậc lễ nghĩa. Hôm nay, ta có hẹn với mấy vị sư đệ thân thiết, vốn định mời Lục sư đệ uống rượu, tiện thể bàn luận một phen, đáng tiếc đệ ấy không có ở đây, đành hẹn ngày khác vậy.”

Y muốn kết giao với Lục Ly ư? Liễu Sao bất ngờ, thầm nghĩ bốn người bọn họ đến Tiên môn mấy ngày nay chưa từng nhận được lời mời nào, bọn họ đột nhiên chú ý đến Lục Ly, chắc chắn là vì hôm qua Lạc Ca nhìn hần với một con mắt khác.

Tạ Lệnh Tề vẫn bình dị gần gũi như trước, nói mấy câu thân thiết với Liễu Sao, sau một lúc lâu lại khẽ than: “Ta thấy sư muội quá dịu dàng và chân thật.”

Sự dịu dàng, ngoan hiền giả tạo chỉ gạt được người khác, Liễu Sao biết rõ bản tính của mình nên khó tránh mặt đồ tới mang tai.

Tạ Lệnh Tề thấy thế lại lắc đầu, nói đầy hàm súc: “Thật ra Tô sư đệ là người tính tình cực kỳ hiền hoà, nhưng xuất thân lại không tầm thường, từ lúc còn bé mọi người đã luôn quy củ lễ nghĩa trước mặt đệ ấy. Lạc Trữ trời sinh đã hoạt bát nên đệ ấy mới thích.”

Y đột nhiên nhắc tới Tô Tín, Liễu Sao cảm thấy hơi khó hiểu, chợt nhớ tới lần nàng quen biết Tô Tín năm đó, quả nhiên Tô Tín rất thích những cô gái hoạt bát. Chỉ là... Lời của y nghe sao cũng giống như đang nhắc nhở, y có ý gì đây?

Tô Tín tốt đẹp thiện lương, Liễu Sao quả thật cũng có tâm hướng tới. Khoảng thời gian ở bên cạnh nhau ngắn ngủi lúc còn trẻ con, hai người cũng đã từng có một chút tình cảm lơ mơ không rõ ràng. Nhưng cho dù y chưa từng gia nhập Tiên môn thì sao chứ, khoảng cách chênh lệch giữa bọn họ đâu chỉ có một vài điều? Bây giờ, trước mặt y, nàng cố gắng bày ra một bộ mặt tốt đẹp nhất, vì nàng sợ bị y chán ghét xem thường, nhưng ngay cả như thế, nàng vẫn tự cảm thấy hổ thẹn như trước kia, huống chi sao nàng có thể so được với Lạc Trữ?

Không giống như với Lục Ly, nàng có thể nổi hứng tức giận như thế nào cũng không thấy sợ, bởi vì nàng biết, hắn sẽ không rời bỏ nàng.

Sau này thì sao? Liễu Sao lưỡng lự.

Đáy mắt Tạ Lệnh Tề thoáng hiện nét cười, y chỉ vào đỉnh núi nói: “Bây giờ Tô sư đệ và Lạc Trữ đang ở thác Lưu Hoa, muội có muốn ta dẫn sang đó không?”

Đối phương làm như vô tình nhắc nhở, súc tích lại vừa đúng lúc, Liễu Sao cũng không xác định rõ rốt cuộc là y có ý gì, nàng vốn có ý định tìm Tô Tín, liền gật đầu: “Hay quá, đa tạ...”

“Đệ sẽ dẫn muội ấy đi.” Sau lưng có người ngắt lời nàng.

Giọng nói trong veo mà lạnh buốt, giống như nước đá dội xuống đỉnh đầu, Liễu Sao cứng ngắc cả người.

Lạc Ca đến đứng bên cạnh nàng, tóc dài buông trên y phục trắng như tuyết, trang phục và nét mặt không thay đổi nhiều so với hôm qua, y nhìn Tạ Lệnh Tề nói: “Hà cớ gì phải làm phiền sư huynh, đệ đang muốn tìm Trữ nhi nên tiện đường dẫn muội ấy đi luôn.”

“Cũng được,” sắc mặt Tạ Lệnh Tề tự nhiên, mỉm cười nhìn Liễu Sao gật đầu, “Ta còn có việc, để Lạc sư đệ đưa muội đi nhé.”

Tạ Lệnh Tề nói xong liền bước đi, Liễu Sao không biết làm thế nào, đành phải lén lút quan sát sắc mặt Lạc Ca, phát hiện y đứng quá gần nàng, bất giác bước sang bên cạnh mấy bước.

Lạc Ca hơi cúi thấp người: “Liễu sư muội?”

Liễu Sao căng thẳng: “Sao ạ?”

“Tô Tín và Trữ nhi vừa qua chính điện, đang nói chuyện với Vạn Vô sư thúc tổ,” Lạc Ca nói, “Lúc này không tiện gặp đệ ấy, hay là ta đi dạo với sư muội một đoạn?”

Nhìn vẻ mặt ôn hoà của y, lời nói lại chẳng cho người ta cơ hội từ chối. Liễu Sao không hiểu vì sao luôn cảm thấy chột dạ với y, nàng chỉ hận không thể né tránh vị thiếu gia này, nhưng thấy hắn đã bước đi về phía trước, Liễu Sao đành phải miễn cưỡng theo sau.

Cơn gió mát lành thổi bay vạt áo trắng, những cây tùng rợp bóng che lên dung nhan tuấn tú, Lạc Ca quả thực đi dạo cùng nàng từ ven núi ra phía trước, thỉnh thoảng còn dừng lại ngắm phong cảnh, trao đổi với nhau mấy câu, không hề có ý lạnh nhạt với nàng. Trên đường đi, họ gặp rất nhiều nữ đệ tử Tiên môn, đối mặt với những ánh mắt ghen tị này, Liễu Sao sợ hãi cả người, sống lưng lạnh buốt.

Lạc Ca hỏi: “Nghe nói sư muội đã từng gặp Thực Tâm ma?”

Thì ra là vì chuyện này sao? Liễu Sao biết rõ mục đích của y, nhẹ nhàng thở phào ra. Cẩn thận kể hết tình hình đêm đó, nhưng vẫn lược bỏ một đoạn ngắn có liên quan đến Nguyệt, trong lòng nàng thừa biết muốn giấu diếm người này không dễ dàng, vội vàng bổ sung thêm: “Có lẽ không phải Thực Tâm ma đâu, muội chỉ đoán bừa thôi...”

Cũng may Lạc Ca không truy cứu tiếp, y nói theo nàng: “Thanh Hoa cung canh phòng rất cẩn mật và nghiêm ngặt, tuy Thực Tâm ma lợi hại nhưng muốn lặng lẽ lén vào cũng không có khả năng, càng không thể dễ dàng buông tha uội, có lẽ là có người nào đó biến thành hù dọa muối thôi.”

Đệ tử tiên môn ghét người trong Võ đạo nên đây cũng có thể là trò đùa dai của người nào đó. Trước đây Liễu Sao bất ngờ gặp phải Thực Tâm ma, đám đệ tử Tiên môn này cũng nói không phải, ngay cả hình dạng của Thực Tâm ma bọn họ còn không biết, sao có thể hóa trang giống y như thật được chứ? Thí dụ như, sao bọn họ biết Thực Tâm ma mặc áo choàng đen còn đeo mặt nạ nữa.

Liễu Sao bữu môi không đồng ý, nhưng cũng không lên tiếng phản bác y.

Lạc Ca không để ý đến phản ứng của nàng, hần làm như lơ đãng bước thêm mấy bước tới gần nàng, nói sang chuyện khác: “Những ngày gần đây Tô Tín phải lo việc chuẩn bị đại điển của Thanh Hoa, chỉ sợ không có thời gian quan tâm muội. Nếu sư muội có chuyện gì khó khăn thì đừng ngại, cứ đến tìm ta.”

“Không... Không có.” Liễu Sao né tránh ánh mắt y.

Không có gì phải nghi ngờ, lời nói của Lạc Ca có trọng lượng hơn nhiều so với Tô Tín, có được sự hứa hẹn của y lại càng không dễ dàng. Nhưng Liễu Sao không phải là những tiên tử đơn thuần, nàng ở Võ đạo tiếp xúc với đủ loại mưu kế thủ đoạn, việc y tiếp cận không rõ mục đích đã làm nàng bất an, việc này lại rất mạo hiểm, đã biết trước y có dụng ý, nàng nào dám dễ dàng cầu xin y giúp đỡ? Chỉ có thể đánh cuộc ở một mình Tô Tín.

Lạc Ca nói: “Chuyện của Tô Tín và Trữ nhi, Võ Dương Hầu cũng đã biết, thật ra là đã đồng ý, nay đang toàn lực giúp đỡ Tiên môn truy sát Thực Tâm ma, có lẽ tháng sau đại điển của Thanh Hoa y cũng tới.”

Nhắc tới Võ Dương Hầu, Liễu Sao càng thêm chột dạ. Nếu để cho Võ Dương Hầu biết tâm tư của nàng, e là nàng chết một trăm lần cũng không đủ!

Lạc Ca ra hiệu mời nàng: “Phía trước là nơi ta ở, sư muội muốn qua ngồi một lát không?”

Lúc này Liễu Sao mới phát hiện hai người đã vô tình đi tới căn gác hướng ra biển, nhìn con đường mòn quen thuộc trước mặt, Liễu Sao rùng mình theo bản năng. Đây chính là nơi lần trước nàng gặp Thực Tâm ma, sao tự nhiên y lại tới nơi này?

Nhớ tới cảnh tượng sương mù đỏ máu mờ mịt đêm đó, da đầu Liễu Sao run lên, cuống quýt lắc đầu: “Không cần đâu, muội phải trở về.”

Lạc Ca cũng không giữ nàng lại, còn cẩn thận tiễn một đoạn.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi vị ‘Thiếu gia’ này, Liễu Sao như được đại xá. Trải qua lần nhắc nhở này, nàng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, phát hiện ra cái ý tưởng đi tìm Tô Tín lúc này thật sự rất liều lĩnh. Dựa vào tính tình của Tô Tín chắc chắn sẽ không dùng mưu tính kế gì, cứ thế mà nói ra nhất định sẽ khiến Võ Dương Hầu nghi ngờ, vậy chẳng phải nàng lại vướng thêm cái tội danh xúi giục nữa ư, lúc đó Võ Dương Hầu còn bỏ qua cho nàng được không? Ông ta và Phương Vệ Trường muốn ngấm ngấm xử lý nàng còn dễ dàng hơn bóp chết một con kiến, giống như năm đó đánh chết tước cô gái kia, kết quả là ngay cả Lục Ly và Tô Tín còn chẳng biết chuyện gì.

Nhưng nàng lấy gì để so với những tiên nữ kia? Mất Lục Ly, nàng hoàn toàn trắng tay, cho nên mới kích động suýt chút nữa hồ đồ phạm phải sai lầm. Nàng biết, Lục Ly bị thu hút bởi vẻ bề ngoài của nàng, hần có người con gái khác, nàng làm bộ như không thèm để ý nhưng thực ra là không dám đòi hỏi quá nhiều vì nàng sợ hãi.

Liễu Sao chán nản mất hết ý chí, chậm rãi trở về.

Bởi vì Lạc Ca nên trên dưới Thanh Hoa cung chú ý đến Liễu Sao nhiều hơn, đám nữ đệ tử càng không phục thân phận người Võ đạo của nàng nên trên đường đi chẳng hề kiêng dè lời ăn tiếng nói bên tai.

“Chỉ là một người phạm tục, mấy năm nữa sẽ vừa già vừa xấu, lại không biết xấu hổ cứ quần lấy Lạc sư huynh.”

“Đừng mơ tưởng làm vậy là có thể ở lại Tiên môn.”

Nghe những câu nói này, Liễu Sao lại cảm thấy như trở về Vô Dương Hầu phủ. Xem ra bất luận ở đâu cũng luôn tồn tại thiện ác ghen tị, Tiên Giới cũng chẳng may mắn thoát khỏi thói đời này.

Nghĩ vậy, không hiểu sao Liễu Sao lại cảm thấy cơn giận tiêu tan, nàng cúi đầu vòng qua con đường khác.

“Vô đạo chẳng phải thứ tốt đẹp gì, cái gã họ Đỗ kia thật đáng ghê tởm, miệng mồm toàn lời lẽ dơ bẩn, sao Thương cung chủ có thể để gã ở lại đây chứ!” Một nữ đệ tử cất giọng đầy khinh bỉ, sau đó mặt lại giãn ra nói tiếp, “Nhưng Lục Ly sư huynh là người rất tốt, nghe nói sáng nay huynh ấy được Cát sư tỷ mời đi dạo. Mọi người nói thử xem, liệu Cát sư tỷ có giới thiệu huynh ấy gia nhập Tiên môn hay không...”

Lục Ly muốn gia nhập Tiên môn? Liễu Sao lập tức dừng bước, lạnh lùng thốt lên: “Ai thèm gia nhập Tiên môn chứ, cứ thích xen vào việc của người khác!”

Nữ đệ tử kia thấy nàng thì vô cùng tức giận, phản ứng mạnh mẽ, nói đầy chế giễu: “Nói cho cùng, người không thích thì đừng ở đây làm gì ắt mặt xấu hổ, cút xa ra một chút.”

Liễu Sao giận dữ: “Hừ, người nói cút thì ta phải cút sao?”

“Ấy da, ai dám kêu Sao nhi lẩn vậy?” Một giọng nói vang lên sau lưng tiếp lời nàng.

Liễu Sao lập tức xoay người lại: “Lục Ly!”

Quả nhiên, Lục Ly đang đứng trên cây cầu đá xa xa.

Trong ký ức, hình dáng của người thiếu niên ngày xưa đã trở nên mơ hồ, trước mắt là người duy nhất nàng có thể dựa vào, luôn luôn xuất hiện vào lúc nàng cần nhất, vừa thân thiết lại vừa xa xôi. Mới vừa rồi nàng nghĩ rằng đã mất hẳn, nhưng bây giờ hắn lại đứng đó thật thân thiết, hắn không ở bên cạnh Cát tiên tử, hắn trở về tìm nàng.

Lửa giận ngập tràn bị dập tắt sạch sẽ, Liễu Sao không biết là nên vui hay buồn, kinh ngạc nhìn hắn.

Lục Ly cười nói: “Không khí Tiên môn càng ngày càng kém.”

Nhìn tình cảnh này, Liễu Sao chợt nhớ tới Lạc Ca năm đó mắng Vô đạo ‘Suy bại đến nước này’, bây giờ nghe hắn đáp lễ Tiên môn, Liễu Sao mừng rỡ khôn xiết.

“Chính nàng ta nói không thích Tiên môn,” một nữ đệ tử đỏ mặt đáp lại, “Sao Lục sư huynh cũng...”

Lục Ly không để ý nàng ta, đưa tay về phía Liễu Sao ra hiệu: “Còn không mau lẩn đi? Lời nói vô lễ như vậy có gì đáng nghe chứ, học thói hư tật xấu thật không tốt chút nào, ngoan ngoãn lẩn lại đây cho ta.”

Chiếc áo choàng màu đen không chút màu sắc, nhưng lại làm phong cảnh trước mắt trở nên sáng ngời và rực rỡ.

Liễu Sao kim lòng không được khê chớp mắt, nhìn một lượt sắc mặt đám nữ đệ tử, cố ý ngẩng cao đầu lên, ưỡn ngực, thẳng lưng, kiêu ngạo bước đi, xoay về phía hắn.

Lục Ly nói: “Ôi chao, Liễu Sao của chúng ta xinh đẹp biết nhường nào, lẩn mà còn đẹp hơn bọn họ đi nữa, bữa khác khi lẩn phải mời Thương cung chủ nhìn một cái mới được.”

* Nguyên văn , Hán Việt là cốn – nghĩa là cút xéo, lẩn. Mấy bạn “tiên” kia nói “Cút”, Lục Ly cố tình bẻ cong ý.

Lời nói này thật khéo léo khiến đám nữ đệ tử vây quanh cùng đỏ bừng mặt nhưng không có người nào đáp lại, ai nấy đều cúi đầu tùm năm tùm ba kéo nhau đi, cô gái mắng Liễu Sao là người lủi đi nhanh nhất. Bọn họ không phải đệ tử Thanh Hoa, sắp tới là đại diện Thanh Hoa cung, thân là khách mà còn tự đi kiểm chuyện chính là vô lễ, còn dám bảo khách cút đi, nếu để cho chương môn biết, nhất định sẽ bị phạt nặng.

Liễu Sao đợi tất cả mọi người tản ra, mới nhỏ giọng hỏi: “Sao ngươi trở về rồi?” “Muội vừa bỏ đi, ta liền theo muội trở về.”

Cảm giác ngọt ngào tưởng chừng đã đánh mất dâng lên trong lòng, Liễu Sao kim lòng không mở miệng, yên lặng đi theo hắn một đoạn, bỗng nhiên kéo lấy áo choàng của hắn: “Này, huynh đừng để ý bọn họ nhé.”

Lục Ly hỏi: “Ai cơ?”

Liều Sao mắt tự nhiên: “Chính là... đám người Cát tiên tử.”

Lục Ly ngạc nhiên nhìn nàng một cái, đưa tay xoa đầu nàng: “Thảo nào lúc này lại bỏ chạy như vậy, tiểu Liều Sao nhi đang ghen sao?”

Hành động giống như kiểu trưởng bối này làm Liều Sao ghét nhất, nàng giận dữ hất tay hắn ra: “Đừng có sờ ta!”

Giọng nói quá lớn, kéo theo vô số ánh mắt xung quanh.

Lục Ly im lặng một lúc lâu mới nói: “Không được nói lung tung thế, ta không có mà.”

Liều Sao hét lớn hơn nữa: “Còn nói không có!”

Lục Ly xoa xoa cằm, thấy ngày càng có nhiều đệ tử qua đường nhìn về phía này, cuối cùng thở dài: “Được rồi, ta thừa nhận.”

Ngày hôm sau, không ngoài dự đoán của Liều Sao, đám nữ đệ tử không quần lấy Lục Ly nữa, kể cả vị Cát tiên tử kia. Liều Sao biết bản thân mình làm vậy cũng chẳng có gì vẻ vang nên có chút bất an, nhưng nghĩ lại về phương diện này chính Lục Ly cũng chẳng có phẩm hạnh gì, thêm chút tiếng xấu nữa cũng không vấn đề. Mặc dù như thế, nàng cũng sợ bị Lục Ly phát hiện, bèn lén lút quan sát mấy ngày liền, thấy hắn có vẻ không phát hiện ra, nên mới yên tâm.

Chuyện bất ngờ nhất là, Lạc Ca giống như chẳng nghe đến mấy lời đồn đại này, vẫn đối xử với Liều Sao như trước.

Nói rằng Lạc Ca coi trọng nàng, người khác nghĩ vậy cũng đành, nhưng chính Liều Sao còn chẳng tin được.

Thực lực của Lạc Ca mạnh ra sao, Liều Sao đã được tận mắt chứng kiến, y tiếp cận với nàng, chẳng lẽ là đã phát hiện ra điều gì? Cũng có thể không phải vậy, vì những ngày gần đây nàng chưa từng ra khỏi Thanh Hoa cung, càng không lui tới, liên lạc với Lữ Sênh... Nghĩ đến Lữ Sênh và lời nói của y về việc sẽ trở thành thuộc hạ của nàng, Liều Sao cảm thấy cảnh giác cao độ, bởi vì có một vấn đề vô cùng phức tạp khiến nàng suy nghĩ lâu nay —— Lữ Sênh là Hữu thánh sử Ma cung, sao có thể trở thành thuộc hạ của nàng? Nàng là người không phải ma! Nhưng những lời người kia nói năm đó, nàng không hiểu cũng chẳng tin nổi.

Nếu Lạc Ca biết nàng và Thánh sử ma cung có quan hệ...

Liều Sao càng nghĩ càng chột dạ, mỗi một hành động đều đa nghi thấp thỏm bất an, việc duy nhất làm được là không ngừng an ủi chính mình.

Quên đi, chờ đến lúc lấy được thuốc giải sẽ không bao giờ lui tới với Lữ Sênh nữa, dù sao chính Lữ Sênh cũng nói không cần báo đáp.

Đại điển ngàn năm của Thanh Hoa cung càng tới gần, quan khách ở xa càng nhiều, đệ tử đóng bên ngoài đều trở về, trên dưới Thanh Hoa đều gấp rút chuẩn bị cho buổi lễ long trọng này, nên cũng không có người nào bận tâm làm khó dễ Liều Sao nữa.

Từng ngày từng ngày trôi qua, rốt cục, đại điển của Thanh Hoa đã cử hành đúng hạn.

17. Q.2 - Chương 17: Biến Cố Kỳ Lạ Trong Lễ Đại Điển

Edit: Ong MD

Beta : Vô Phương

Tiếng chuông đồng sáng sớm xua tan bóng đêm tối tăm, gió tiên thổi ánh bình minh tới, tiên nhạc tấu lên vang khắp biển lớn, linh diệu linh thú tụ tập xung quanh đại điện, Tiên môn xuống dốc nhiều năm nay chợt phơi bày ra một không khí hoàn toàn mới. Cung chủ Thương Kính dẫn theo mấy ngàn đệ tử Thanh Hoa làm lễ cúng bái tổ sư. Trong làn gió buổi ban mai lạnh lẽo, các đệ tử Thanh Hoa mặc quần áo và trang sức

chính tông của môn phái, mang tua kiếm thể hiện thân phận, xếp thành hàng xuôi theo bậc thang bằng đá, về mặt chăm chú, đông đúc như vậy nhưng không người nào gây ra tiếng động ồn ào.

Khói hương lượn lờ, giọng nói của Thương Kính vang vọng toàn bộ Thanh Hoa cung, vừa rõ ràng, vừa trang nghiêm.

“Thiên phạt đã qua ngàn năm, may mắn trời đã không diệt Tiên môn, Tiên đạo có thể kéo dài, lạy đầu tiên này là để bái tiên hồn các vị tiền bối năm đó đã liều mình bảo vệ cột mốc lục giới. Hậu bối Thanh Hoa chúng con nhất định sẽ không phụ dụng tâm mà các tiền bối đã khổ công gây dựng, luôn luôn ghi nhớ trọng trách bảo vệ chúng sinh, cầu mong một ngày sẽ không còn khói lửa nhân gian, lục giới thái bình.”

Không khí thật trang nghiêm, bất luận là đệ tử Thanh Hoa hay là Tiên tôn, trưởng lão hoặc những vị thần tiên có mặt ở đây, và một phần quan khách đến từ Nhân Giới xa xôi đều quỳ xuống dập đầu.

Trong phút chốc, Liễu Sao cảm thấy trời đất đều trở nên trong vắt.

Bảo vệ chúng sinh, lục giới thái bình, nếu không phải gánh vác trọng trách như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh vì nó, sao có thể nhìn thấy sức hấp dẫn của Tiên môn? Ngay cả nơi này cũng có phân biệt đối xử, có ghen tị, không hề vẻ vang như bề ngoài... Nhưng tại đây thời khắc này, tất cả những điều đó không là gì cả.

Kết thúc buổi lễ, Thương Kính đi thay đổi y phục, khách quan dần đông hơn, bọn họ đều được đưa tới đài Thanh Ba gia nhập yến tiệc.

Đài Thanh Ba được xây dựng trong một cái hồ lớn, tạo thành từ hơn mười tòa đình trên đài, chiều cao, kích thước lớn nhỏ không giống nhau. Có tòa đỉnh rú xuống hình lá sen, có tòa đỉnh hình hoa sen đang nở, giữa các đình đặt thân sen tạo thành những cây cầu nhỏ nối liền nhau, kiểu dáng không hề lặp lại, thật sự rất khác biệt. Ngay giữa trung tâm đài bố trí nơi thiết đãi ngoài trời của chủ tiệc, chuyên dùng tiếp đãi chư môn Tiên tôn các phái.

Tiệc rượu chưa bắt đầu, những quan khách quen hay lạ đều tụm lại giao lưu, vô cùng náo nhiệt. Trên bàn chỉ bày biện mấy loại quả tiên, toàn là những quả Liễu Sao chưa bao giờ nhìn thấy. Nàng thấy người khác ăn, cũng muốn thử một miếng nhưng lại sợ bị đám đệ tử bên cạnh chê cười, cuối cùng đành từ bỏ ý định. Những quan khách ngồi cùng bàn dần vào chỗ ngồi, bọn họ đều là người phàm, Liễu Sao cảm thấy rất thoải mái. Đây là lần đầu được chứng kiến một buổi lễ long trọng ở Tiên môn, lại rời xa sự kiểm soát chặt chẽ của Phương Vệ Trường, tất cả những điều này đều làm nàng vui sướng quên cả đường về.

Không biết là ai nghịch ngợm, ném một hòn đá vào trong nước, làm nổi lên những bọt nước nho nhỏ, sóng nước bên dưới đình dần lan rộng ra.

Liễu Sao chợt nhớ tới chuyện của tộc ký Thủy, đại khái là ở Thanh Hoa cung, tộc ký Thủy cũng không tiếp tục quần lầy nàng, nhưng lâu lắm rồi nàng không gặp Kha Na, từ ngày từ biệt ấy không hề có tin tức của y, chẳng biết y đã đi đâu...

“Lục sư đệ.” Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của nàng, Tạ Lệnh Tề đi tới chào hỏi Lục Ly.

Lục Ly mỉm cười: “Tạ tiên trưởng.”

“Lục sư đệ khách khí quá, gọi ta là sư huynh được rồi,” Tạ Lệnh Tề vỗ vỗ vai hắn ra hiệu không cần đứng dậy, lại tự tay châm hai chén rượu, “Đã sớm nghe Thương cung chủ nhắc tới Lục sư đệ, có điều vẫn chưa có cơ hội kết bạn đàm đạo, bây giờ vẫn còn quá nhiều người, thứ lỗi ta thất lễ không tiếp chuyện được vì không đủ thời gian. Chiều nay có tiệc rượu, đến lúc đó chúng ta phải uống với nhau vài chén, sư đệ nhất định phải cho ta chút thể diện đây.”

Y chủ động kết giao với Lục Ly, Liễu Sao cũng rất bất ngờ, ở phía sau theo dõi y cùng với Đỗ Minh Trùng và Bạch Phượng.

Tạ Lệnh Tề là người khiêm tốn, không khó tiếp cận, nhưng nhìn thái độ của y với hai kẻ Đỗ, Bạch kia không giống như là lễ độ, khách khí, ngược lại giống như quen biết rất thân thiết, khó trách đám đệ tử còn lại đối xử với hai kẻ Đỗ, Bạch kia cũng khách khí hơn rất nhiều, có lẽ là do y ngầm sắp xếp. Có điều Bạch Phượng thì không nói, nhưng bản tính Đỗ Minh Trùng như thế nào, Liễu Sao biết rõ như lòng bàn tay, lúc mới đến

y cũng chịu vài trận nên bây giờ tuy có giấu bớt đi. Nhưng đệ tử Tiên môn cũng không người mù, mọi người rõ ràng cực kỳ khinh bỉ và chán ghét y, Tạ Lệnh Tề thân là thủ tọa đệ tử Nam Hoa, địa vị rất gần với chương giáo và Tiên tôn, lẽ ra cách nhìn người phải chẳng kém ai, không lẽ y không nhìn ra Đỗ Minh Trùng là loại người nào?

“Đúng vậy,” Bạch Phượng cười cười đẩy vai Lục Ly, “Tạ sư huynh đến mời mấy lần nhưng huynh đều đi đâu mất, hôm nay huynh nhất định phải nhận tội nha, uống mấy chén với huynh ấy.” Nàng ta thật sự có ý tốt, Tạ Lệnh Tề là thủ tọa đệ tử Nam Hoa, kết giao với y không thiệt thòi chỗ nào cả.

Phát hiện ánh mắt khác thường của Liễu Sao, Tạ Lệnh Tề hỏi: “Liễu sư muội làm sao vậy?”

Liễu Sao khẽ liếc Đỗ Minh Trùng một cái rồi lắc đầu, trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Muội không sao, chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, muốn biết nước trong hồ này từ đâu tới?”

Tạ Lệnh Tề mỉm cười: “Nước dẫn vào hồ này từ thiên hà, sư muội chắc không biết, bên dưới có cá rất lớn đó.”

Liễu Sao vội tò mò nhoài đầu ra nhìn: “Thật sao?”

Bạch Phượng kéo nàng lại, khẽ mắng: “Đừng giả vờ cái bộ dạng ngây ngô chẳng biết gì ấy, làm bọn ta mất mặt.”

Liễu Sao trừng mắt.

Đúng lúc đó, phía bên kia Tô Tín và Lạc Trữ đi tới. Lạc Trữ mặc một chiếc váy dài màu xanh lá liễu xen lẫn vàng nhạt, còn Tô Tín mặc trường bào màu lam trắng, nhìn hai người giống như kim đồng ngọc nữ.

Tô Tín nhìn thấy Liễu Sao vội hỏi: “Mấy ngày gần đây ta bận quá, chưa đến thăm muội được, muội ở đây đã quen chưa?”

Liễu Sao nhanh chóng thu lại lửa giận, hiền hòa đáp: “Rất tốt.”

Tạ Lệnh Tề cười cười liếc nàng một cái, lại nói xã giao với Lục Ly mấy câu rồi kéo Tô Tín đi. Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng đều ngồi lại bàn. Lạc Trữ cũng không đi liền, nàng nhảy đến ngồi bên cạnh Liễu Sao, kéo kéo cánh tay của nàng nhỏ giọng hỏi: “Sao sư tỷ ngồi đây một mình, ca ca muội đâu?”

Thấy Liễu Sao có vẻ không hiểu, nàng lại nhìn khắp bốn phía, thầm trách cứ: “Gần đây không phải huynh ấy thường với qua lại với tỷ sao? Ngày hôm qua còn nói muốn dẫn tỷ đến nhập tiệc nữa, sao bây giờ không thấy bóng dáng đâu hết!”

Lạc Ca đối xử khác biệt với Liễu Sao, trên dưới Thanh Hoa đều biết. Liễu Sao liếc mắt nhìn Lục Ly, thấy hắn không có phản ứng, mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy trong lòng buồn phiền. Một thoáng lơ đãng, nàng bỗng nhiên nhìn thấy trên cổ tay phải Lạc Trữ đeo một cái vòng rất khác biệt, kết từ hai loại vỏ sò biển kỳ lạ lớn khoảng đầu ngón út, một loại màu lam, trong suốt sáng long lanh, một loại trắng như tuyết, trơn bóng đẹp đẽ.

Con gái ai chẳng thích trang sức đẹp đẽ, Liễu Sao rất hâm mộ, kìm không được đưa tay vuốt ve khẽ hỏi: “Vòng tay này lấy ở đâu vậy? Thật là đẹp quá!”

“Đây...” Lạc Trữ đỏ mặt nhìn Tô Tín, trả lời úp mở, “Đây là vòng tay được kết từ vỏ sò song sắc.”

Liễu Sao lập tức đoán được vòng tay nhất định do Tô Tín làm, thất vọng buông tay ra, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp: “Ở đâu có vỏ sò song sắc?”

“Vỏ sò song sắc nằm dưới đáy sâu nhất của Đông hải, tuy rằng ít nhưng cũng không khó lấy,” Lạc Trữ đảo đôi mắt ngọc, bỗng nhiên khẽ cười, “Nếu sư tỷ thích, muội nói ca ca muội đi lấy cho tỷ nhé!”

Liễu Sao vốn không tin Lạc Ca sẽ làm mấy chuyện vớ vẩn này, nàng cố ý chạm vào cánh tay Lục Ly: “Này.”

Lục Ly quay mặt sang: “Gì vậy?”

Liễu Sao cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Cái vòng kia thật là đẹp.”

Lục Ly “À” một tiếng rồi cầm bình châm rượu. Thấy hắn không có phản ứng gì, Liễu Sao chịu không nổi lại nhấn mạnh: “Đó là vòng làm từ vỏ sò song sắc, huynh không thích sao?”

Lục Ly nhìn nàng: “Muội thích?”

Liễu Sao vui mừng, gật đầu.

Lục Ly coi như chẳng hiểu gì nói tiếp: “Thích cũng vô dụng, muội đâu có đâu.”

Mặt Liễu Sao lập tức từ đỏ bừng biến thành đen thui, đá hắn một phát vào chân hắn: “Ở đây biển Đông hải cẩu!”

Lục Ly vừa cười vừa đổi giọng: “A, vậy muội đi lấy đi.”

Liễu Sao vừa xấu hổ vừa tức giận: “Cười cái gì mà cười! Có gì đáng buồn cười chứ!”

“Ai nói ta cười nào, ta không cười,” Lục Ly sờ sờ mặt, “Mặt của ta, tự nó muốn cười thôi.”

Liễu Sao “Hừ” một tiếng, xoay sang thì phát hiện không biết Lạc Trữ đã đi mất từ lúc nào.

Thời gian khai tiệc đã đến, các chương môn Tiên tôn bối phận lớn đều lên chỗ ngồi ở giữa hồ, có khoảng ba bốn mươi người, vị trí chủ tọa là Thương cung chủ. Hai phái Thanh Hoa và Nam Hoa vốn có cội nguồn sâu xa, bởi vậy Vạn Vô tiên tôn của Nam Hoa ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, hậu bối ngồi ở vị trí trung tâm chỉ có một mình Lạc Ca, y ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải, các Tiên tôn không ai có ý kiến, thái độ đối với hắn cực kỳ hòa nhã, thân thiết.

Liễu Sao nghĩ đến những hành động trẻ con khoe khoang của mình trong quá khứ, so với người đó, cảm thấy bản thân mình quả thực quá ấu trĩ.

Thương cung chủ nâng chén đứng lên, không chút do dự, nâng chén rượu kính những Tiên tôn đã hạ sinh dưới trần Thiên phạt, mọi người cũng đồng loạt nghiêng chén. Chén rượu thứ hai là để đáp tạ quan khách tứ phương. Chén rượu thứ ba bắt đầu từ Vạn Vô tiên tôn, những quan khách khác nối tiếp nhau cùng nâng chén chúc mừng lễ đại diện của Thanh Hoa. Sau ba chén rượu, mọi người mới ngồi xuống tự rót rượu, nói chuyện bàn luận xôn xao.

Về phía tiểu bối do thiếu cung chủ Thương Ngọc Dung đại diện kính rượu phụ than. Thương Ngọc Dung mặc áo gấm rộng, kéo dài rủ xuống đất, thanh nhân ung dung, nhìn có phần giống phong thái của vương hầu quý tộc chốn nhân gian, hiếm lắm mới có hôm y không cầm quạt tròn, chỉ có điều trên đầu lại cài cây trâm hình hoa phù dung đỏ chói, ý cười trong veo nơi đáy mắt, dáng điệu uyển chuyển thướt tha, vẫn vui cười hớn hở với đám nữ đệ tử như trước. Điều kỳ lạ là, dù y như thế cũng không người nào bàn tán ra vào, dù y không giống thần tiên xuất trần nhưng tuyệt đối không làm cho người khác có cảm giác tầm thường.

Dường như từ trước đến nay y đối với ai cũng đều có thái độ như thế, y cười tủm tỉm kéo vai Liễu Sao, hiền hoà lại vô cùng thân thiết: “Bộ y phục của tiểu Liễu Sao nhi rất đẹp và khác biệt, đến đây, đến đây nào, uống với sư huynh một chén.”

Đúng là Liễu Sao thích ăn mặc sạch sẽ, gọn gàng, chỉnh tề, nàng cũng rất biết cách phối hợp, ngồi giữa một nơi phủ toàn bóng dáng áo váy của nữ đệ tử Tiên môn, sự khác biệt lại càng nổi bật. Hôm nay nàng vốn chỉ mặc một bộ xiêm y theo ý thích, nhưng lại được Thương Ngọc Dung khen ngợi trước mặt mọi người là rất khác biệt, nên cũng có chút tự đắc, nghiêm trang gật đầu: “Quý phi nương nương, đã lâu không gặp, cây trâm hoa cũng rất khác biệt.”

“Cười đi, cười đi, đừng ghen là được rồi,” không biết Thương Ngọc Dung lấy từ nơi nào ra một cây quạt tròn phe phẩy rồi lại phát tay biến mất, “Nếu muội thích thì đưa tiền đến đây, sư huynh làm giúp muội một cái theo yêu cầu, là hàng độc quyền của nhà ta, không có chi nhánh.”

Lại còn là hàng độc quyền của nhà nữa chứ, cứ như là đang mặc cả mua bán dưới trần gian vậy. Liễu Sao cười “Ha ha” thành tiếng. Nếu là gã nào khác cài hoa thì Liễu Sao nhất định sẽ khinh bỉ, nhưng Thương Ngọc Dung thật sự không làm cho nàng cảm thấy chán ghét, cho nên Liễu Sao nhả nhấp môi uống rượu đáp lại y. Thương Ngọc Dung lại trêu ghẹo đám người Lục Ly, Bạch Phượng, Đỗ Minh Trùng một trận nữa, rồi uống thêm vài chén rượu, sau đó mới đi qua từng bàn xã giao.

Năm tháng ở Tiên Giới là vô biên, khác biệt hoàn toàn so với nhân gian. Sau khi xong tiệc rượu, các tiên nhân tụ họp lại với nhau chơi nhạc ca hát, hơn nửa canh giờ trôi qua, không khí ngày càng tươi đẹp hơn.

Liễu Sao quan sát tìm cơ hội chạy ra ngoài kiếm Lạc Trữ, nhưng chạy từ đầu hồ bên này sang tới đầu bên kia cũng không thấy bóng dáng Lạc Trữ đâu, không biết làm sao, nàng đang định tìm Thương Ngọc Dung hỏi thăm thì Tạ Lệnh Tề lại chủ động đi tới hỏi: “Muội muốn tìm Tô sư đệ phải không? Đệ ấy và Lạc Trữ đến Lộc viên rồi.”

Lúc này, Liễu Sao mới phát hiện Tô Tín cũng không có mặt ở đây, thậm chí mình ngu ngốc. Nàng nên sớm đoán được hai người bọn họ đang ở bên cạnh nhau chứ, nàng vội vàng cảm ơn Tạ Lệnh Tề, hỏi thăm đường đi sau đó chạy về phía Lộc viên.

Xuất phát từ sự tự ti và ghen tị, Liễu Sao vốn không thích những cô công chúa như Lạc Trữ, hơn nữa bây giờ Tô Tín có Lạc Trữ, cũng không hay tìm nàng nói chuyện, việc này khiến nàng hơi ghen tỵ, cho nên đối mặt với sự thân thiết của Lạc Trữ, biểu hiện của nàng vẫn có chút lạnh nhạt. Nhưng hai ngày nay, Liễu Sao đã suy nghĩ nghiêm túc việc này. Lạc Trữ thích mình không giống Tô Tín thích mình, Võ Dương Hầu sẽ không vì vậy mà hoài nghi bất cứ điều gì. Huống chi, Lạc Ca vô cùng yêu thương em gái mình là chuyện ai ai cũng biết. Lạc Trữ lại đơn thuần dễ dãi ngọt, chỉ cần giành được tình cảm tốt đẹp của nàng, nói không chừng còn được Lạc Ca quan tâm, nếu có thể dựa vào mối quan hệ này lấy được thuốc giải là tốt nhất.

Liễu Sao vừa đi vừa tính toán, bất thành linh ngay chỗ rẽ phía trước có người đi ra, suýt chút nữa thì đâm vào.

“Sao lại đi một mình đến đây?” .

Nghe giọng nói này, Liễu Sao lập tức tỉnh cả người: “Lạc sư huynh?”

“Vì không thích bên trong ồn ào quá sao?” Lạc Ca khẽ nghiêng người, mỉm cười, “Mới vừa rồi uống hơi nhiều, ta cũng muốn trốn ra ngoài, vừa đúng lúc, muội đi theo cùng ta một chút được không?”

Y cười tự nhiên, thân thiết, từ lúc y vào Thanh Hoa cung đến nay, đây là lần đầu tiên Liễu Sao nghe y nói chuyện như vậy, nàng phát hiện ra cho dù trên khuôn mặt này có biểu cảm như thế nào, cũng không thể đoán ra tâm tư của y.

Thời gian này, y thường xuyên chủ động tới tìm Liễu Sao, Liễu Sao không cảm thấy y có ác ý gì, cũng dần dần thoải mái hơn. Vị tiên trưởng có địa vị vĩ đại như vậy, ai mà không hy vọng có được sự ưu ái của y chứ? Huống chi bản thân Liễu Sao cũng có ý muốn y giúp đỡ, nàng bèn cười lấy lòng: “Muội đang muốn tìm Lạc Trữ, không biết muội ấy đi đâu rồi.”

Lạc Ca nói: “Thật không, muội tìm Trữ nhi có việc gì sao?”

“Không có, chỉ tìm muội ấy đi dạo thôi,” Liễu Sao khen ngợi, “Tính tính muội ấy rất tốt, thật khiến người khác yêu thích.”

“Khiến người khác yêu thích,” Lạc Ca thuận miệng nói, “Cũng càng dễ dàng bị lừa gạt.”

Trong lòng Liễu Sao vốn là có ý đồ nên vừa nghe liền cảm thấy như bị hù dọa, may mắn là nàng ứng biến mau, nét mặt giãn ra trên ghe: “Có ca ca lợi hại như Lạc sư huynh, ai dám lừa gạt muội ấy chứ.”

Lạc Ca thản nhiên đáp lại: “Nói cũng phải.”

Câu trả lời đầy tự phụ, giọng điệu thản nhiên làm cho Liễu Sao càng thêm lo lắng, nàng không dám tiếp tục trên chộc nữa. Cũng may là Lạc Ca không khó gần như bề ngoài, y thật lòng muốn tìm người nói chuyện cùng, và hay nghĩ ra nhiều đề tài. Liễu Sao phát hiện dường như y rất hứng thú với chuyện của Võ đạo bèn bám lấy đề tài này, khéo léo nói chuyện với y về tình hình các phái trong Võ đạo.

Lạc Ca vừa đi vừa nghe, thỉnh thoảng lại hỏi vài câu.

Võ đạo có nhiều sát thủ, hầu như không có người nào tay không dính máu. Liễu Sao nói một hồi bỗng nhiên nhớ tới chuyện y trách cứ Võ đạo suy bại, nói như vậy chính là chán ghét Võ đạo, Liễu Sao bắt đầu cảm thấy lo sợ bất an, cẩn thận quan sát sắc mặt của y, hồi hận không thôi.

“Vô đạo vô tội, tội ở lòng người,” Lạc Ca như nhìn ra sự băn khoăn của nàng, hỏi vòng qua chuyện khác, “Ta thấy Lục Ly sư đệ rất ít khi ra ngoài, hay là có đệ tử Tiên môn nào nói gì động chạm đến đệ ấy?”

Thấy hắn yêu thích Lục Ly, Liễu Sao cảm thấy rất vui mừng, vội nói: “Không đâu, huynh ấy không thích ra ngoài thôi, ngay cả muội cũng không biết rốt cuộc huynh ấy đang làm gì nữa.”

Lạc Ca đi được vài bước, bỗng nhiên hỏi tiếp: “Muội có bằng lòng gia nhập Tiên môn không?”

“Sao?” Liễu Sao ngạc nhiên.

“Tuy Vô đạo tu hành có chỗ độc đáo nhưng lại không theo chính đạo, chỉ trong thời gian ngắn mà ép pháp lực tăng lên vượt bậc không những làm tổn hại linh thể mà còn làm giảm tuổi thọ, hoàn toàn vì lợi ích trước mắt, tu luyện theo phương pháp này rất khó có đột phá,” Lạc Ca nói tiếp, “Muội có căn cốt không tệ, gia nhập tiên đạo có thể tu luyện thành công, nếu muội đồng ý theo ta về Nam Hoa tu luyện, ta sẽ xử lý phía Vô Dương Hầu uôi.”

Gia nhập Tiên môn? Đến Nam Hoa? Liễu Sao như đang ở trong giấc mộng, trong lòng nghi ngờ chẳng biết có phải được tổ tiên tích đức không nữa. Sao có chuyện tốt như vậy chứ! Tìm Tô Tín, lấy lòng Lạc Trữ, ý định chính của nàng vốn là gia nhập Tiên môn, còn phải mạo hiểm không được để Vô Dương Hầu phát hiện, không thể tưởng tượng nổi lại nhận được lời đề nghị từ Lạc Ca! Lạc Ca tự mở miệng đề nghị, nhất định Vô Dương Hầu sẽ không thể từ chối, chuyện này quả thực là cơ hội trời ban! Nàng có thể lấy được thuốc giải, từ nay về sau thoát khỏi cái nơi đáng hận kia, trở thành đệ tử Tiên môn được người đời tôn kính, nàng không còn chịu cảnh hèn kém hơn bọn họ một bậc nữa!

“Thật sao?” Liễu Sao nhìn y, cẩn thận hỏi lại lần nữa, “Thật sao? Muội thật sự có thể gia nhập Tiên môn sao?”

Lạc Ca nói: “Mấy ngày nữa ta sẽ trở về Nam Hoa, ý của muội thế nào?”

Y nói như thế là đã xác định rồi, Liễu Sao gần như sắp gật đầu đồng ý, nhưng đột nhiên nàng lại nghĩ tới điều gì đó, chần chờ nói: “Muội... Muội muốn suy nghĩ.”

Từ biệt Lạc Ca, Liễu Sao làm gì còn tâm tư lo lắng đi tìm Lạc Trữ, nàng kích động trở về chỗ ngồi mới phát hiện Lục Ly không còn ở đó. Bạch Phượng thấy bộ dạng của nàng như thế lại buông lời chế giễu, Liễu Sao đang đắc ý nên chỉ nhún mày nhìn nàng ta rồi xoay người bỏ đi.

Lục Ly cũng không có trong phòng, Liễu Sao cảm thấy bất ngờ, lúc này mọi người đều ở đài Thanh Ba, một mình hẩn hẩn là không có chỗ nào đi. Liễu Sao vội vàng chạy ra sân, tìm kiếm khắp xung quanh, nhưng mãi đến khi trời tối, tiệc đêm đã bắt đầu mà vẫn không thấy bóng dáng của Lục Ly. Cũng may ngày thường hẩn cũng ít khi ra khỏi cửa nên không có nhiều người để ý.

Tiệc đêm không quy củ, nghiêm túc như ban ngày. Các vị tiên tôn và các đệ tử đều tạm gác lại quy củ cùng uống rượu, nói chuyện vui đùa, thậm chí không để ý đến bối phận, quả nhiên là không gò bó không trói buộc, ung dung tự tại.

Liễu Sao ngồi ở chỗ cũ vừa rầu rĩ vừa tức giận, bởi vì nàng bỗng nhiên nghĩ ra, chắc chắn là tên Lục Ly này lại chạy ra ngoài tìm hoan mua vui rồi.

“Này, Lục Ly đâu?” Bạch Phượng đi tới huých Liễu Sao, “Tạ sư huynh tìm huynh ấy khắp nơi mấy lần rồi đấy!”

“Sao ta biết được!” Liễu Sao tức giận gất lên.

“Người!” Cuối cùng Bạch Phượng cũng không nổi điên, từ sau lần hợp tác đối địch đó, hai người vẫn thường xuyên châm biếm, chế giễu nhau nhưng quan hệ đã dịu đi rất nhiều, “Ở đây là Tiên môn, chúng ta phải dựa vào Tạ sư huynh nhiều hơn, tự người xem mà lo liệu đi!”

Vừa dứt lời, đã thấy Tạ Lệnh Tề bưng chén rượu đi tới, hỏi Liễu Sao: “Có chuyện gì thế, đã khai tiệc lâu như vậy, Sao Lục sư đệ vẫn chưa đến?”

Người ta đã nói tới nay sẽ tìm hẩn uống rượu mà hẩn lại bỏ trốn không thấy bóng dáng, đây không phải đắc tội với người ta sao! Liễu Sao thầm mắng Lục Ly vô số lần, chỉ có nói quanh co giấu diếm giúp hẩn:

“À... Ban ngày huynh ấy uống hơi nhiều, nên vẫn còn ngủ...”

“Ngủ say quá, cho nên đến chậm.” Phía sau có người iếp lời.

Mặt Tạ Lệnh Tề giãn ra, lời kéo hẳn uống rượu vô cùng thân thiết, lại dẫn hẳn đi qua mấy bàn khác giới thiệu cho đệ tử làm quen. Bạch Phượng cũng đi theo, Liễu Sao chỉ hừ một tiếng, quay mặt đi. Vừa khéo có một vị chân nhân uống rượu xong liền chỉ chú thỏ linh đang nhảy trên bàn hỏi vì sao cỏ linh chỉ lại có lông dày như thế, việc này lan ra ngoài khiến mọi người cười một trận ngả nghiêng, không khí vô cùng vui vẻ.

Liễu Sao đang buồn bực nên chẳng hứng thú, thậm chí còn cảm thấy phiền phức, chán nản.

Hồ nước in ngược bóng bầu trời đêm, lúc này đang là mùa chín đầu tháng, chỉ có vầng trăng khuyết, phủ một lớp sương mỏng manh, khắp bốn phía đều có ánh sáng minh châu chiếu sáng nhưng lại có vẻ cực kỳ ảm đạm.

Bỗng nhiên, ánh trăng biến mất!

Có bóng mờ lướt qua rất nhanh, mọi sự biến đổi chỉ trong chớp mắt, ánh trăng đã xuất hiện trở lại.

Đó là cái gì? Liễu Sao kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy giữa không trung có một luồng khí đen dày đặc lặng yên lướt qua, phóng thẳng về hướng Tây Bắc.

Xung quanh dường như mọi người chưa phát hiện ra.

Vừa chớp mắt, luồng khí đen đã biến mất. Trên đỉnh đầu, mảnh trăng khuyết vẫn cao như trước, chỉ có điều không biết vì sao luôn cảm thấy yếu dị hơn trước vài phần.

Ngồi dưới ánh minh châu ảm áp, không khí xung quanh hoà thuận vui vẻ, bốn phía ngập tràn tiếng cười nói, nhưng Liễu Sao lại cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới khiến nàng chịu không nổi sợ run cả người. Sau đó nàng để ý thấy ở trên đài giữa hồ, Thương Kính và Vạn Vô tiên tôn cũng mấy vị Tiên tôn khác dần trở nên bất an, người thì cúi đầu bấm đốt ngón tay bói toán, người thì đến bên lan can quan sát. Chỉ một lát sau, Lạc Ca cũng vội vàng đi lên đài giữa hồ, tới bên cạnh Thương Kính nói mấy câu, Thương Kính nhanh chóng mời các vị Tiên tôn ngồi xuống, uống rượu nói chuyện như bình thường, chỉ có điều không khí đã không còn như lúc trước, không hiểu sao đã trở nên rất nặng nề.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Liễu Sao kinh ngạc, mơ hồ cảm thấy việc này không bình thường chút nào, nàng lập tức tìm kiếm Lục Ly trong đám người, không biết từ khi nào hành động này như đã trở thành thói quen.

Giữa Thủy đình, dưới ánh sáng minh châu chiếu rọi, Lục Ly đang nâng chén với Tạ Lệnh Tề, bên đôi môi mỏng hé nở nụ cười như có như không.

Bỗng nhiên, có mấy đệ tử vội vàng chạy lên đài trung tâm ở giữa hồ, sắc mặt căng thẳng bẩm báo gì đó với Thương Kính, các vị Tiên tôn đang ngồi xung quanh nghe xong lại quá sợ hãi, có mấy vị đồng loạt đứng lên.

Tin tức nhanh chóng truyền xuống.

“Thực Tâm ma lại hiện thân!”

Vùng phụ cận Thanh Hoa cung, trong một làng chài bên bờ Đông hải, có hai người dân trong thôn bị moi tim, đệ tử đóng ở đó sau khi phát hiện lập tức báo tin về. Trên dưới Thanh Hoa như nghe thấy sấm nổ giữa trời quang, tất cả mọi người đều không có tâm tình thưởng thức yến tiệc nữa. Thương Kính tự dẫn theo mấy vị chưởng môn và Tiên tôn chạy qua xem xét, mãi đến giữa trưa ngày hôm sau mới trở về, nhưng kết quả đã được dự đoán trước, Thực Tâm ma không để lại chút manh mối gì.

Biết các đệ tử đóng ở bên ngoài Thanh Hoa cung nhất định sẽ trở về tham gia đại điển nên Thực Tâm ma mới nhân cơ hội này xuống tay. Có điều cho dù Tiên môn phòng bị hơi lơ đãng nhưng gây chuyện ở vùng phụ cận Thanh Hoa cung chẳng phải đang làm chuyện mạo hiểm ư, làm ở nơi khác chẳng phải an toàn hơn sao?

Trong phòng, Liễu Sao ngồi bên cạnh bàn, chống cằm hỏi Lục Ly: “Chẳng lẽ nó muốn khiêu khích? Nếu không sao lại cố tình giết người ở vùng phụ cận Thanh Hoa cung? Nghe nói chuyện xảy ra là vào giờ Thân

hôm qua, là lúc yến tiệc ban ngày vừa chấm dứt...” Nói tới đây, nàng lập tức đứng thẳng người dậy hỏi: “Đúng rồi, hôm qua huynh chạy đi đâu?”

Lục Ly cầm một cây sáo, thuận miệng nói: “Đương nhiên là ở trong phòng.”

“Ta tìm khắp nơi rồi!” Liễu Sao khinh bỉ, “Huynh vốn không ở trong phòng!”

Lục Ly nói: “Lúc đó ta uống nhiều rượu, nên đi xung quanh mấy vòng.”

“Hừ!” Liễu Sao không thể nhịn được nữa, đập bàn, “Ta đã tìm khắp mấy đỉnh núi quanh đây! Huynh còn muốn gạt ta!”

Lục Ly nói: “Không có, ta đi quanh đây xong, sau đó lại muốn đi ra ngoài Thanh Hoa cung giải sầu.”

“Thấy chưa, biết ngay là huynh chạy ra ngoài tìm vui mà!” Liễu Sao vừa dứt câu này, bỗng nhiên chú ý đến gì đó, nhảy lên giật cây sáo của hắn, “Hay chưa, cái này ở đâu ra? Là Cát tiên tử kia đưa cho người phải không, ta nói không được để ý đến nàng ta mà! Người, người, người...”

Nhìn đôi mắt đỏ ửng của nàng, Lục Ly buồn cười: “Là mua ở bên ngoài, ta thổi uội nghe nhé?”

“Ta không thèm nghe! Có gì hay ho đâu mà nghe!” Liễu Sao bẻ cây sáo thành hai đoạn, ném lại cho hắn, “Người nói đi, có phải lại đi chơi bởi lêu lổng không! Uống công ta che giấu giúp người!”

Lục Ly ngồi tựa lưng vào ghế, vừa cười vừa nhìn nàng: “Muội thích vỏ sò song sắc sao?”

Đột nhiên hắn nhắc tới vỏ sò song sắc, đầu tiên Liễu Sao không hiểu, sau có phản ứng lại chợt mừng rỡ, chẳng lẽ hắn đi... Nàng vội vàng ngồi xuống, gật đầu thật mạnh: “Thích, rất thích.”

Lục Ly “À” một tiếng, sau đó ung dung nhặt cây sáo gãy lên.

Liễu Sao đợi một lúc lâu không thấy gì, nhìn không được hỏi: “Này, vỏ sò song sắc đâu?”

Lục Ly cười: “Không có.”

Liễu Sao nổi điên lên: “Không có người hỏi làm gì!”

“Ta chỉ hỏi vậy thôi,” Lục Ly xoay mặt nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

Liễu Sao lại nhảy dựng lên: “Người! Lục Ly!”

” Tính tình của Liễu Sao nhi, quả nhiên vẫn y như thế, ” Lục Ly quăng hai đoạn sáo gãy cho nàng, sau đó lúi túi trong áo choàng ra một cây sáo khác còn đẹp hơn lúc nãy, “May mắn là ta mua nhiều.” Liễu Sao trừng mắt nhìn hắn cả nửa ngày, có điều nàng vẫn còn nghĩ đến chuyện chính, tâm tình trở nên tốt hơn, nàng lại ngồi xuống, rất đặc ý vênh vang tuyên bố: “Này, ta muốn gia nhập Tiên môn!”

Cuối cùng, Lục Ly cũng có chút phản ứng khác thường, hắn nhíu mày bỏ cây sáo xuống: “Gia nhập Tiên môn?”

“Đúng vậy,” Liễu Sao không che giấu được niềm vui sướng, “Lạc sư huynh nói có thể cho ta báỉ sư gia nhập Nam Hoa! Ha ha, thật tốt quá!” Nàng chỉ e hắn không tin nên lại nhấn mạnh: “Là thật đó! Chính miệng huynh ấy nói, chỉ cần huynh ấy nói chuyện với Hầu gia xin tha cho ta, nhất định Hầu gia sẽ đồng ý, ta có thể lấy được thuốc giải, rốt cuộc chúng ta cũng không cần lo lắng gì nữa! Huynh...”

“Muội muốn gia nhập Tiên môn sao?” Lục Ly ngắt lời nàng.

“Đương nhiên!”

“Khó mà làm được.”

“Vì sao không được!” Liễu Sao vốn là cố ý nói cho hắn vui mừng, vụn vặt lần cũng không thể ngờ được hắn sẽ có phản ứng như vậy, lập tức sầm mặt xuống, “Vì sao ta không thể vào Tiên môn? Ta không hề thua kém bọn họ! Lạc sư huynh nói ta có căn cốt rất tốt, ta nhất định có cơ hội thành tiên!”

Lục Ly cười rộ lên: “Tóm lại, muội sẽ không gia nhập Tiên môn.”

“Ai cần người lo! Ta sẽ không ở lại Vô đạo!” Liễu Sao tự cảm thấy khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, dễ gì chịu bỏ qua, nàng kích động gào lên, “Ta không muốn tiếp tục những ngày tháng như thế này! Bản thân người đã không có cách nào, còn muốn ta phải ở lại chịu đựng cùng! Nằm mơ đi! Ta sẽ không ở lại đâu!”

Lục Ly thu lại nụ cười nói: “Liễu Sao nhi, nếu muội tu tiên thì sẽ không thể đến tìm ta nữa.” Lần đầu thấy hắn nói chuyện nghiêm túc như vậy, Liễu Sao hơi ngạc nhiên, nhưng xưa nay nàng được nuông chiều, sao có thể bị mấy câu nói này uy hiếp, nàng ra vẻ không thèm để ý hừ một tiếng: “Mặc kệ người.”

18. Q.2 - Chương 18: Ở Lại

Edit : Như Bình

Beta : Vô Phương

Đại diện Thanh Hoa cung kết thúc sớm hơn, đệ tử Thanh Hoa hộ tống các vị khách nhân gian rời khỏi đó, tất cả các đại Chưởng giáo, Tiên tôn và Tôn giả đều được giữ lại. Không khí Thanh Hoa cung căng thẳng chưa từng thấy, đến cả người ngoài như Liễu Sao cũng nhận ra vẻ khác thường.

“Thực Tâm ma gây án không phải là lần đầu tiên.” Liễu Sao quan sát thần sắc Lạc Trữ, nàng hơi ướm hỏi: “Ta thấy lần này tình hình dường như rất nghiêm trọng?”

Lạc Trữ giận dữ đáp: “Ngay cả tỷ cũng nhận ra rồi, Thực Tâm ma làm loạn nhiều năm, nhưng tạm thời không thể tra xét, trước mắt lại xảy ra một chuyện quan trọng hơn, nếu xử lý chậm, một ngày nào đó Lục giới chắc chắn sẽ gặp họa lớn, ca ca và các sư huynh đang bận rộn xử lý việc này đó.”

Liễu Sao vốn không quan tâm đến chuyện của Lục giới, nàng một lòng ước muốn gia nhập Tiên môn, nhưng dạo này Lạc ca thật sự rất bận rộn, vốn không còn thời gian quan tâm nàng. Liễu Sao không tiện chủ động tới hỏi, lại lo lắng ngày đó y chỉ thuận miệng nói chơi, vì thế nàng thừa cơ tìm Lạc Trữ thăm dò chút ít phong thanh, nào ngờ vô tình nghe được tin tức thế này, Liễu Sao kinh ngạc nghi ngờ không thôi: “Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?”

“Việc này sớm muộn gì bọn tỷ cũng biết, muội cũng không giấu diếm tỷ nữa.” Lạc Trữ bước đến kề tai nàng nhỏ giọng nói: “Tỷ có nhớ yến tiệc đại diện đêm đó không? Có một luồng ma khí bỗng nhiên thoát ra khỏi Thông Thiên môn – cột mốc Lục giới.”

Ma khí? Liễu Sao lập tức nhớ tới luồng hắc khí đêm đó nàng nhìn thấy, hình ảnh ấy mãi khắc sâu trong ký ức nàng. Hèn gì thái độ của đám người Thương Kính lúc ấy rất kỳ lạ, nàng vội hỏi: “Cột mốc lục giới là gì vậy?”

Lạc Trữ giải thích: “Thần giới, Tiên giới, Yêu giới, Ma giới, Nhân giới, Quỷ giới là sáu cõi trong trời đất. Trật tự Lục giới tồn tại vì có cột mốc Lục giới. Thái Âm, Thái Dương khí cùng với Thanh trọc khí của Thiên địa cũng vì cột mốc Lục giới mà cân bằng. Cột mốc Lục giới vốn nằm ở Thần giới, trong trận Thiên phạt năm xưa, Thần giới diệt vong, may mà trước đó Thần hoàng đã nghĩ cách chuyển nó qua Tiên giới, từ đó về sau, bảo vệ cột mốc Lục giới là trách nhiệm của Tiên môn. Một khi cột mốc Lục giới sụp đổ, trời đất lập tức quay về thời hỗn mang, Ma khí tràn ngập, Lục giới chắc chắn trở thành Thiên hạ của Ma tộc.”

Ngàn năm trước, Tiên giới cũng gặp một trận Thiên phạt, nghe nói vô số Tiên tôn vì bảo vệ cột mốc Lục giới mà hy sinh thân mình, mới dẫn đến tình trạng Tiên môn xuống dốc sau này. Hóa ra cột mốc Lục giới lại quan trọng như vậy! Liễu Sao vẫn luôn ôm lòng ngưỡng mộ kính trọng các vị Tiên tôn khôn xiết, nàng khó hiểu hỏi: “Trời đất quay về thời hỗn mang, vì sao lại có thể dung dưỡng Ma khí lớn mạnh? Chẳng phải còn có Yêu giới và Quỷ giới ư? Sao nó lại không tăng mạnh Yêu khí vậy?”

“Cái này muội cũng không hiểu, là ghi chép do các vị tiền bối truyền lại.” Lạc Trữ có chút ủ rũ.

Liễu Sao chợt nhớ trong trận Thiên phạt kia, vợ chồng Trọng Hoa Tôn giả dường như cũng gặp nạn. Lạc Trữ và Lạc Ca là hậu nhân của Trọng Hoa Tôn giả, thảo nào nhắc tới chuyện này lại khiến Lạc Trữ thương

cảm. Liễu Sao thức thời lắng sang chuyện khác: “Có Ma khí thoát ra khỏi cột mốc Lục giới, vậy phải làm sao đây?”

“Ma khí sinh ra thuận theo Thiên thời, sau một trăm ngày sẽ giáng thế và bám vào thân thể trẻ sơ sinh.” Lạc Trữ ngẫm nghĩ: “Thật ra muối cũng không rõ lắm, nghe ca ca bảo, phải tìm thấy nó trước khi Ma anh (*) giáng thế, chờ đến khi nó ra đời, lập tức mang về tinh lọc.”

*Trẻ sơ sinh gọi là anh. Đây là từ hay được dùng trong truyện huyền huyền. Có ý kiến cho rằng bé gái gọi là anh, bé trai gọi là hài, nhưng trong truyện này dùng để gọi chung cả trai lẫn gái.

Liễu Sao tiếp lời: “Chi bằng cứ lập tức giết nó đi.”

“Đứa bé kia chỉ là bị ma khí xâm chiếm thân thể thôi.” Lạc Trữ liếc nhìn nàng có chút oán trách: “Rốt cuộc nó cũng là một con người, sao có thể tùy tiện lạm sát chứ.”

Liễu Sao đỏ mặt tía tai, nàng được huấn luyện làm sát thủ, phản ứng đầu tiên tất nhiên là giết sạch sành sanh: “Chúng ta cứ đi tìm thì hơn... Đúng rồi, ta thấy luồng Ma khí kia bay về phía Tây Bắc đó!”

“Thật sao? Tỷ không nhìn nhầm chứ?” Lạc Trữ vui mừng: “Ca ca nói, luồng ma khí này rất mạnh, Ma cung Trưng Nguyệt và Thực Tâm ma chắc chắn sẽ nhúng tay. Năng lực cảm ứng với Ma khí của Tiên môn kém xa Ma tộc, nếu bị Ma tộc tìm thấy sẽ hỏng mất. Thương bá bá đã truyền tin đến Nam Hoa nhờ Cửu sư thúc của Thiên Cơ phong bậc trắc (*), chờ xác định được vị trí sẽ lập tức xuất phát, muối đến báo với họ đây.”

* Bói toán, tiên đoán.

Đêm đó mọi người chỉ lo ăn uống thả cửa, thời điểm Ma khí xuất hiện lại cực kỳ ngắn ngủi, ước chừng không tới vài người đứng lúc bắt gặp. Liễu Sao cẩn thận nhớ lại một lát, rồi nàng gật gật đầu khẳng định: “Là hướng Tây Bắc, ta nhìn rất rõ.”

Lạc Trữ lập tức đứng dậy: “Muội đi tìm Thương bá bá.”

Liễu Sao giữ chặt tay nàng: “Tìm kiếm Ma anh rất nguy hiểm ư? Thế tử... À Tô sư huynh cũng phải đi à?”

“Huynh ấy vào Tiên môn mới vài năm, chưa tu được tiên cốt, Thương bá bá không định để sư huynh tham dự, nhưng huynh ấy khăng khăng đòi đi, ca ca cũng nói để sư huynh trải nghiệm thực tế một chút ...” Lạc Trữ trầm mặc một lát, khuôn mặt lại tỏa sáng rực rỡ lần nữa: “Muội thấy rất vui, huynh ấy nên là người như vậy, tương lai nhất định sẽ giống ca ca muội, bảo vệ Tiên môn, bảo vệ chúng sinh, cho nên muội sẽ không ngăn cản.” Nói tới đây, nàng cắn chặt môi dưới, nói: “Huynh ấy nhất định không sao cả!”

Liễu Sao vốn định xúi giục nàng đến khuyên nhủ Tô Tín, nếu Tô Tín xảy ra chuyện bất trắc, Võ Dương hầu chắc chắn sẽ không buông tha bốn người bọn họ. Hơn nữa nghe ý của Lạc Ca thì lần hành động này rất nguy hiểm, còn có khả năng gặp phải Thực Tâm ma, để Tô Tín ở lại Thanh Hoa cung mới là kết quả tốt nhất.

Nhưng Lạc Trữ như vậy, Liễu Sao bỗng nhiên không cất nổi lời, rầu rĩ buông tay.

Dù có ghen tị, nhưng Liễu Sao không thể không thừa nhận Lạc Trữ mạnh mẽ hơn mình nhiều. Thật ra Lạc Trữ phải là người lo lắng Tô Tín phải đi nhất, nhưng nàng không ngăn cản, vì nàng hiểu Tô Tín, biết y là một người như thế.

Bên vách đá, Lục Ly đứng trên một tảng đá lớn ở cao cao, áo đen đá trắng đập vào mắt người thật thoải mái.

Liễu Sao rời khỏi chỗ Lạc Trữ, tiu nghỉu trở về, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này, chân nàng bắt giắc bước chậm lại. Lúc ấy đã nói với hần quá đáng như vậy, thật ra Liễu Sao đã thấy hối hận, nhưng nàng không muốn ở lại Võ đạo thì có gì sai? Hơn nữa, nàng tính chờ thêm một khoảng thời gian nữa sẽ đến cầu xin Lạc Ca, cũng để hần gia nhập Tiên môn, hần ương ngành gì chứ!

“Còn lựa chọn khác sao?” Liễu Sao lườm hần một cái: “Chẳng lẽ bảo ta đi làm nhiều chuyện ác như Yêu ma, hại người khắp chốn, giống hệt Thực Tâm ma đi moi tìm người khác sao? Tiên trưởng được người đời tôn kính, tự do tự tại, còn có thể trường sinh bất lão, có gì không tốt chứ!”

“Ừm, từ xưa Tiên đạo mới là con đường tu hành chính đáng, được người người kính trọng.” Lục Ly chuyển tầm mắt ra ngoài bờ vực chẳng biết hần đang ngắm nhìn gì.

Liễu Sao bất chợt bốc hỏa: “Rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì chứ!”

Với nàng, đến tận bây giờ hần luôn luôn nhân nhượng hoặc cự tuyệt mà không hề có một lý do nào cả, nàng vốn không hiểu xiu xiu nào suy nghĩ trong lòng hần!

“Ta nghĩ hã...” Lục Ly cười rộ, nghiêng mắt liếc nàng: “Liễu Sao nhi, ta đối xử tốt với muội như vậy, muội cũng không muốn ở lại vì ta, vậy cứ xem như chúng ta chưa từng quen biết đi.”

Ngữ điệu của hần càng êm dịu hơn ngày thường, nhưng lời nói cực kỳ tuyệt tình. Liễu Sao vốn tưởng rằng thái độ hần sẽ vẫn tốt như mọi lần, nhưng vừa nghe những lời này nàng biết mình phạm sai lầm rồi, nàng ngơ ngẩn đứng đó một lúc lâu, thái độ cuối cùng vẫn dịu lại, khuyên nhủ: “Cho dù ta vào Tiên môn, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau, chỉ cần ta lấy được thuốc giải, huynh sẽ không cần sợ bị Hầu gia uy hiếp, qua một thời gian nữa ta sẽ cầu xin Lạc sư huynh cho huynh gia nhập Tiên môn ...”

“Ta sẽ không vào Tiên môn.” Lục Ly xoay người chậm rãi bước lên cầu treo: “Vận mệnh cũng không phải do muội quyết định.”

Chưa bao giờ thấy hần khẳng khái cố chấp như vậy, Liễu Sao rất ám ức đến giậm chân.

Vận mệnh? Xưa nay thứ nàng ghét nhất chính là hai chữ này! Hần không thêm quan tâm tới nàng, hần nghĩ làm vậy có thể cản được nàng sao? Còn lâu nàng mới ở lại Võ đạo, nàng chịu đủ lắm rồi! Cứ mặc kệ, chờ vào được Tiên môn, rồi dần dần khuyên nhủ hần vậy.

Trên chiếc cầu treo phía trước, Tạ Lệnh Tề bước tới một mình, y nhìn thấy Liễu Sao nên ngạc nhiên hỏi: “Liễu sư muội ở đây một mình làm gì vậy?”

Y là thủ tọa đệ tử của Nam Hoa, trong các phái ở Tiên môn địa vị của thủ tọa đệ tử rất gần với Chương giáo và Tiên tôn, Liễu Sao nghĩ sau này mình sẽ theo Lạc Ca gia nhập phái Nam Hoa, giờ ắt phải tạo quan hệ tốt với y, nàng vội hỏi: “Không có gì, muội chỉ thấy mọi người rất bận bịu, có phải có tin tức gì của Thực Tâm ma không?”

“Ta đang có việc quan trọng, mấy ngày gần đây Tô sư đệ dẫn người đi tra xét việc này, sao muội không đến hỏi đệ ấy? Mới vừa nãy ta còn thấy đệ ấy đang ở đình Ngọc Tuyền.” Tạ Lệnh Tề cười cười, vừa dứt lời lập tức rời khỏi.

Liễu Sao bị Lục Ly chọc tức bưng bưng, nghĩ kỹ lại, nàng muốn đi tìm Tô Tín nói chuyện trước đã.

Bên sườn núi, dòng nước suối lẳng lặng dâng tràn, tỏa những tia sáng óng ánh bằng bạc như ngọc, bên cạnh có một ngôi đình gỗ đơn sơ. Trong đình bày một chiếc bàn và vài cái đôn tròn bằng gỗ, trên bàn gỗ có một bộ ấm, chén trà. Hai người đang ngồi bên cạnh bàn, một người chậm rãi vẩy chiếc quạt tròn cười tươi như ngọn gió xuân, chính là ‘Quý phi’ Thương Ngọc Dung, một người khác với sắc áo trắng không vương bụi trần đang ngồi đó thật an ổn, tự tại chính là Lạc Ca.

Không có Tô Tín, Liễu Sao thăm trách móc Tạ Lệnh Tề nhìn nhăm rõi.

Trong đình, Thương Ngọc Dung đột nhiên hỏi: “Chuyện khác ta không nói, tại sao ngươi lại có ý xấu đi gạt tiểu cô nương nhà người ta thế, ta không tin ngươi thật sự vừa mất con bé ấy.”

Lạc Ca nhấp ngụm trà, không thêm quan tâm tới y.

Thương Ngọc Dung phất chiếc quạt tròn đập vai y: “Ta nói này, ngươi cứ như vậy sẽ khiến người ta tưởng thật đấy, tóm lại cũng không tốt lắm, tiểu cô nương kia dù gì cũng là một cô gái ngoan ngoãn, vâng lời ...”

“Ng ngoan?” Lạc Ca liếc mắt qua vai khẽ nhủ mày, đặt chén trà xuống nói: “Ta thấy, đó là một con bé khó đối phó, con bé đó rõ ràng thấy Trữ nhi phiền phức, lại cố tình tiếp cận lấy lòng nó, không thể không làm ta nghi ngờ. Bản tính trời sinh của Trữ nhi rất đơn thuần, tính đến tâm địa cũng không phải là đối thủ của nha đầu đó, e rằng Trữ nhi có bị lợi dụng cũng không biết.”

Thương Ngọc Dung sững sốt một lúc, giật mình cất tiếng: “Thảo nào, hóa ra người vì tiểu Trữ, mắt nhìn người của người trước nay chưa từng sai lầm, nhưng người cũng nên tin tưởng vào Tô Tín chứ.”

“Tính nết của Tô Tín mặc dù tốt thật, nhưng cách làm việc của cậu ta do dự không quyết, lằng nhằng dây dưa, nha đầu kia lại biết giả vờ giả vịt, đến cả người cũng bị lừa, huống hồ là cậu ta? Ngày hôm trước ta có nhắc tới chuyện này, nghe trong lời cậu ta nói thì có vẻ cậu ta rất có thiện cảm với nha đầu kia.” Lạc Ca nói tiếp: “Bản tính con bé đó điêu ngoa, khi tức giận cái gì cũng làm được, lại trưởng thành ở cái nơi như Võ đạo, không biết đã tập nhiễm bao nhiêu thói xấu, lại còn Tạ Lệnh Tề ở một bên nữa... Ta thật rất lo lắng, người giúp ta giám sát một chút, qua mấy ngày nữa ta sẽ mang con bé đó về Nam Hoa.”

Thương Ngọc Dung gật đầu, thấy hơi bất ngờ: “Người muốn dẫn cô bé đó về Nam Hoa?”

“Trước tiên để nha đầu ấy rời xa Tô Tín và Trữ nhi rồi nói tiếp.” Lạc Ca hơi dừng lại, nói: “Ta thấy căn cốt của nha đầu này cũng không tệ, nếu có thể dạy bảo đúng cách, có lẽ sẽ tiến bộ, như thế cũng xem như không làm con bé thất vọng.”

Thương Ngọc Dung cười nói: “Ôi xem kìa, Thiếu gia vì em gái mà hy sinh nhan sắc, ta thật không đành lòng mà.”

Lạc Ca tiếp lời: “Lạc bước vào một nơi như thế vốn không thể trách con bé, nhưng con bé đó lại có rắc tâm với Trữ nhi, không trách ta được.”

Đằng sau gốc cây bên này, Liễu Sao thật sự sững sờ ngơ ngẩn.

Trong vườn lúc nào cũng có người qua qua lại lại, quả là nàng đứng ở rất xa, trên lý thuyết thì không thể nghe thấy, hơn nữa hai người kia lại khôn khéo, xảo quyết bậc nào chứ, sao mà không có phòng bị. Chắc hẳn họ đã bố trí kết giới ở bên ngoài từ lâu, cho nên cả hai mới nói chuyện không kiêng nể gì như vậy.

Nhưng, tầng kết giới này có thể cản âm thanh truyền ra ngoài, nhưng lại không ngăn được ánh nhìn của người khác.

Liễu Sao là một sát thủ thực thụ, nên đã từng được huấn luyện qua, phải mai phục thám thính chuyện cơ mật ra sao, thần ngữ là một môn ắt phải học, quan sát cử động môi của đối phương để nhận biết lời người đó đang nói, Liễu Sao tuy học không giỏi, nhưng vừa đúng lúc có thể dùng tới.

Trong lúc vô tình nghe thấy đoạn đối thoại đó, lòng Liễu Sao bất chợt sinh ra trăm ngàn mùi vị, vừa sợ hãi vừa tức giận. Tức là vì Lạc Ca tiếp cận nàng vì có mưu đồ riêng, hóa ra y nghi ngờ nàng có ác ý với Lạc Trữ, có ý đồ với Tô Tín. Sợ là vì mấy ngày nay nàng vẫn luôn giả vờ ngoan ngoãn dịu dàng, gần như đã lừa hết tất cả mọi người, nhưng Lạc Ca lại dễ dàng nhận ra bản tính thật của nàng.

Nhớ tới ánh mắt sắc bén của hần lần đầu gặp mặt, Liễu Sao chợt run rẩy.

Nàng thật ghen tị với Lạc Trữ, sự tiếp cận của y quả thật đã thỏa mãn lòng hư vinh của nàng, suýt tí nữa thì mắc mưu, những thứ đó y đều biết rất rõ ràng rành mạch.

Nhưng mà, nàng cũng đâu có tội tệ như y nghĩ chứ! Cái gì mà ‘Lúc nổi nóng có thể làm ra bất cứ chuyện gì’? Nàng không phải Bạch Phượng! Nàng chỉ muốn tìm cách để mình có thể sống tốt hơn thôi.

Liễu Sao cẩn cẩn môi nhìn chằm chằm hai người bên kia, chỉ nghe Lạc Ca lên tiếng: “Có một điều ta thấy lạ, con bé này là sát thủ xuất thân từ Hắc phủ, nhưng lại có vẻ tùy hứng, được dung túng đến vậy.”

“Người đồng hành với nha đầu này tên là Lục Ly, quả thật rất nuông chiều con bé, tu vi của người này không thấp.”

“Người cũng để ý thấy sao.” Lạc Ca gật đầu: “Ngày đó ta vừa đến, thấy rõ rành rành hần đang muốn tự che giấu mình.”

Thương Ngọc Dung nói: “Hèn gì người lại đi qua thăm hỏi hần, ta đoán người có ý đồ riêng.”

Lạc Ca đáp: “Hần cố tình muốn che giấu, ta lại càng muốn người khác chú ý tới hần.”

“Ai ngờ được trước mắt bao người, hấn vẫn là giọt nước không lộ vết.” Thương Ngọc Dung cười cười, nói: “Người quên rồi à, hấn là sát thủ, vốn rất giỏi ẩn thân, có lẽ đó là thói quen của hấn mà thôi, có phải người nghĩ nhiều quá rồi không?”

“Không hiểu vì sao, ta vẫn luôn cảm thấy tên này có chút kỳ lạ.” Lạc Ca trầm ngâm: “Ngày Thực Tâm ma gây án, giữa buổi tiệc rượu, hình như hấn có ra ngoài một lúc.”

Chiếc quạt tròn dừng lại trước ngực, Thương Ngọc Dung bắt đầu nghiêm túc: “Chẳng lẽ người nghi ngờ...”

“Chỉ nói vậy thôi.” Lạc Ca ngắt lời y: “Thật ra ta đã tra xét lai lịch của hấn, chuyện của Lục gia ở Vệ Âm thành năm đó, có lẽ người từng nghe qua.”

Thương Ngọc Dung kinh ngạc: “Chẳng lẽ là Lục gia ‘kia’ sao?”

Lạc Ca gật đầu: “Đáng tiếc sau khi Lục Thái sư chết, Lục quý phi thất sủng, trong triều Lục gia bị lật đổ, cũng nói lên rằng đã đến thời kỳ Lục gia suy tàn, nhưng chuyện đó cũng có liên quan tới Thực Tâm ma. Năm ấy ta tra xét tung tích của Thực Tâm ma, đúng lúc bắt gặp tộc Ô sơn tiến cống một con rùa thần, Thôi Trung Thư lĩnh mệnh nghênh đón và hộ tống lên kinh. Nửa đường đi y gặp được nhị công tử Lục gia, hai người vốn từng quen biết, vì thế hai người kết bạn đồng hành. Nào ngờ đêm đó Thực Tâm ma lại muốn khoét tim người, bị ta ngăn cản kịp lúc, chỉ làm vài tên thủ vệ bị thương, Võ đạo thừa dịp hỗn loạn trộm mất rùa thần. Hoàng đế trách tội, tất nhiên Thôi Trung Thư đổ hết mọi tội lỗi lên đầu nhị công tử Lục gia. Hơn nữa lại còn những kẻ có tâm giầu đồ bìm leo, vì vậy Lục gia phải gánh mọi tội lỗi trong sự việc đó, gia tộc suy tàn. Lục Ly này đúng là cháu ruột của Lục Thái sư.”

Thương Ngọc Dung lắc đầu thở dài: “Chuyện thiên hạ thay đổi chớp mắt, không thể tưởng tượng hấn lại là người của Lục gia, khó trách phong thái khác biệt. Năm đó người đã biết rõ chân tướng sự việc, sao không ra mặt làm chứng giúp Lục gia?”

“Tiên môn không nhúng tay vào chuyện thế gian.” Lạc Ca thản nhiên đáp: “Huống hồ gì ta có ra mặt cũng chưa chắc hữu dụng, có rất nhiều người nhắm vào Lục gia, lòng người là thế đấy.”

Thương Ngọc Dung im lặng.

Lạc Ca lại tiếp: “Nếu bảo hấn thích nha đầu kia, ta thấy dường như không giống.”

Thương Ngọc Dung đáp: “Ta cũng thấy không giống, có lẽ hấn xem con bé như em gái, người đồng đạo thường thương tiếc lẫn nhau, cũng không phải không có chút tình cảm.”

Có được tin tức của Liễu Sao, bên Thương Kính cũng không có động tĩnh gì, cho đến ba ngày sau, Thiên Cơ Phong ở Nam Hoa đưa thư đến, chứng minh lời Liễu Sao không phải giả. Quả bực trác hiện rõ, quả là Ma anh giáng thế tại hướng Tây Bắc. Thương Kính đã bố trí mọi chuyện thật kỹ càng từ lâu, các phái đều tự tuân theo kế hoạch hành động. Thương Kính và hơn hai mươi vị Chứng môn, Tiên tôn đến Thông Thiên môn của Nam Hoa trước, họ muốn giữ chặt luồng linh khí tại cột mốc Lục giới, để luyện ra pháp bảo tinh lọc ma khí.

Bên này hơn mười vị Tiên tôn và Chân nhân dẫn theo đệ tử tiến thẳng đến hướng Tây Bắc, phân chia nhau tìm tung tích Ma anh. Đệ tử hai phái Thanh Hoa, Nam Hoa đều được Vạn Vô Tiên tôn dẫn dắt, Lạc Ca, Tạ Lệnh Tề, Thương Ngọc Dung và Tô Tín đều nằm trong đó. Lạc Trữ cùng với một vị Trưởng lão ở lại trấn giữ Thanh Hoa cung. Trước mắt Tiên môn cần Võ đạo liên kết đối địch với Ma giới, Yêu giới, Tô Tín lại là con của Võ Dương hầu. Thương Kính nghĩ đến đại cục, ngầm chấp thuận sự sẵn sàng đặc thù của Võ Dương hầu với con, ông sắp xếp bốn người Liễu Sao cùng đồng hành.

Rời khỏi Tiên giới, quay trở về nhân gian, khiến người ta có cảm giác như đã trải qua mấy đời kiếp.

Vào lúc hoàng hôn, đèn đuốc trong thành thấp sáng trưng, một mình Liễu Sao ngồi tựa cửa sổ, xem người đi đường qua lại bên dưới, nghe bọn họ trò chuyện rao hàng.

Đệ tử Tiên môn đóng giữ ở nhân gian đều có bố trí Tiên dịch (*), nơi này có một cái, Võ Dương hầu và các chi còn lại của Võ đạo tuân theo hiệp ước tham gia hợp tác. Đại sự ở trước mắt, lần này Tiên môn và

Võ đạo gần như sử dụng tất cả lực lượng, đệ tử hai bên trước mặt cũng bỏ qua thành kiến, chỉ ngấm ngấm tranh cao thấp sau lưng.

* Tiên dịch: trạm gác, chỗ nghỉ chân cho đệ tử tiên môn, giống kiểu dịch trạm ấy.

Thật ra Liễu Sa cũng không quá sốt sắng với việc này, nàng không xem bảo vệ chúng sinh là nhiệm vụ của mình như đệ tử Tiên môn. Trong mắt nàng, Thần tiên và Yêu ma đều chẳng là gì, đương nhiên việc này cũng không ảnh hưởng đến lòng tôn kính Tiên môn của nàng.

Trên dọc đường đi, Lạc Ca vẫn đối xử rất thân thiết với nàng. Biết được nguyên nhân y tiếp cận mình, lúc đầu Liễu Sa đích xác có chút khó chấp nhận, nhưng không đau lòng quá đổi, có lẽ là do trước kia nàng cũng biết y không thể nào thích mình. Nay trong mắt nàng, Tiên môn vẫn là sự mê hoặc to lớn, nàng hoàn toàn có thể giả vờ không biết chuyện, tiện thể đồng ý với y, theo y đến Nam Hoa tu hành. Như vậy, cuộc đời nàng lập tức có một bước chuyển ngoặt lớn, từ dưới đất bay thẳng lên trời.

Nhưng mà trong chuyện này, thái độ của Lục Ly rất khác thường, hắn tỏ vẻ cực kỳ cố chấp. Hắn không còn tìm đến gặp Liễu Sa, không ngờ hắn lại có ý cắt đứt với nàng. Rời khỏi Thanh Hoa cung, bên cạnh hắn bắt đầu xuất hiện mọi loại nữ tử, bất kỳ nữ đệ tử nào có tình đến tiếp cận hắn cũng không hề từ chối.

Đã đến điểm tận cùng của sự dung túng, lòng kiên nhẫn của hắn với nàng hết rồi sao? Hay là đúng như bọn Lạc Ca nói, hắn không thích nàng?

Không phải chưa từng hoài nghi, mà là không dám ngờ vực.

Nếu hắn thích nàng, thì sao lại còn có những nữ tử khác?

Liễu Sa biết mình là kẻ không được chào đón, tính tình buông thả, thích nổi nóng, ngoại trừ xinh đẹp ra cũng không có sở trường gì khác. Cho dù những nam sát thủ thềm nhỏ dãi sắc đẹp của nàng rất cuộc cũng không chịu nổi nàng. Chỉ có mỗi Lục Ly không quan tâm nàng quá trớn, khoan dung nàng vô hạn. Tất cả mọi người đều thấy không đáng cho hắn, chỉ có một mình nàng biết, sự dung túng của hắn luôn mang theo chút mùi vị thờ ơ và bố thí, dường như ngay tức khắc sau đó hắn sẽ lấy lại tất cả. Nàng làm nũng, nàng tùy tiện, nàng cố tình kiếm chuyện, vì nghĩ rằng hắn sẽ nhanh chóng vứt bỏ nàng, nhưng hắn lại không như vậy.

Nếu nói không thích, vì sao hắn lại đối xử tốt với nàng như thế? Thậm chí vì nàng bỏ rơi đám Cát Tiên tử, chẳng lẽ sự trêu chọc, mập mờ này chính là thói quen của hắn? Tất cả đều là giả dối ư?

Gió lạnh lùa vào khung cửa, Liễu Sa cảm thấy hơi lạnh, luồn tay vào trong lớp áo.

Lạc Ca đối xử tốt ngoài mặt, Tô Tín lại thân thiết quan tâm, nhưng sẽ không còn một ai ngoại trừ Lục Ly vào lúc không thấy nàng sẽ tự mình đi tìm nàng, thậm chí nàng có chết cũng chẳng có ai phát hiện.

Cho tới nay, nàng chỉ biết quần lấy đòi hỏi hắn, mà lại quên mất những thứ hắn có vốn không nhiều, vì hắn chưa bao giờ kể với nàng, nàng cũng chưa từng hỏi, nàng cứ nghĩ gia cảnh của hắn cũng không khác nàng là bao, cũng là những người từ chín tầng mây rơi vào trong vũng bùn.

Cho đến ngày ấy, nàng biết được cảnh ngộ hiện tại của hắn có liên quan tới Thực Tâm ma.

Hắn không muốn gia nhập Tiên môn, có phải vì Tiên môn biết rõ Lục gia vô tội nhưng vẫn khoanh tay đứng nhìn không?

Bất tri bất giác, Liễu Sa len lén ra khỏi phòng, đi đến trước cửa phòng Lục Ly, bên trong vọng ra tiếng cười của con gái, thỉnh thoảng lại vang lên giọng của Lục Ly, nhưng hắn không nhắc tới nàng dù chỉ nửa chữ.

Liễu Sa do dự, rốt cuộc cũng dốc hết can đảm đá văng cánh cửa như thường lệ.

Chiếc trường bào màu đen gần như phủ kín giường, buông rơi xuống mặt đất, người kia dù đang nửa nằm nửa ngồi cũng toát lên sự tao nhã không thốt nên lời. Một cô gái ngồi bên giường, vừa lắng lơ vừa lạnh lợi, bàn tay nhỏ bé trắng trẻo đang áp trên mặt hắn.

Thấy Liễu Sa bước vào, động tác của hai người chợt dừng lại. Lục Ly nâng tay lên, cô gái bỗng biến thành một luồng khói nhẹ chui vào trong tay áo hắn.

Liều Sao vốn định xuống nước chuẩn bị lời hay để khuyên nhủ hắn, nào ngờ rằng lại bắt gặp cảnh này, nàng thở hắt hắt chỉ hắn: “Nàng ta không phải là con người! Người... người... người...”

Lục giới hỗn loạn, cùng với sự lớn mạnh của con người, thì các cao thủ Võ đạo mang theo một hai ả yêu ma hầu hạ cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng chuyện này thường rất nguy hiểm, từ xưa con người luôn bị xem là kẻ yếu đuối trong Lục giới, khuất phục con người là chuyện cực kỳ không cam tâm với yêu ma.

Lục Ly nghiêng mặt nhìn nàng, ý cười chưa từng dừng lại trong đôi mắt tím biếc kia.

Càng ngày càng giỏi mà, đến cả yêu ma cũng quyến rũ được! Liều Sao lần đầu tiên không bốc hỏa đập cửa bỏ đi, nàng gắng gượng đè nén cảm xúc lại, đi đến bên giường, thấp giọng: “Ta biết huynh không thích Tiên môn, nhưng huynh nghĩ đi, vào được Tiên môn Hầu gia sẽ không thể nào quản chúng ta, khi đó chúng ta muốn làm gì thì làm, nếu huynh không thích các vị Tiên trưởng thì chúng ta cứ phớt lờ họ... như vậy không tốt ư?”

Lục Ly ngừng cười, đáp: “Không tốt, muội về đi.”

Rốt cuộc mọi cố gắng cũng trở thành công cốc, kết quả vẫn như dự tính, đối diện với sự lãnh đạm của hắn, trong phút chốc Liều Sao đứng dậy, quát: “Tức giận gì chứ, ta cũng chưa nói là nhất quyết phải đi!”

Lục Ly bất ngờ: “Muội không đi?”

Liều Sao không đáp, nàng cắn môi quay đầu bước đi.

“Tốt lắm, Liều Sao nhi.” Lục Ly kéo chặt lấy nàng.

Cánh tay kia tóm lấy nàng, Liều Sao chỉ cảm thấy ngực mình dường như chạm phải thứ gì đó, thế mà không thể vận dụng chút ít sức lực nào, thân thể không vững vàng nổi nữa, ngã nhào vào lòng hắn.

Đụng chạm trong khoảnh khắc ngắn ngủi, khuôn mặt của hắn hơi lạnh lẽo, gương mặt nàng lại nóng hừng hực.

Nàng chôn đầu vào cổ hắn, đôi mắt hạnh to tròn mở lớn, ngơ ngẩn nhìn hắn.

Lục Ly nhin cười, hơi nghiêng người khiến nàng gối đầu trên khuỷu tay hắn, dịu dàng hỏi: “Muội mới nói gì nào, Liều Sao nhi?”

“Ta... Ta...” Liều Sao cà lăm cả buổi, càng thêm lúng túng, bực bội, cố sức quát: “Quên đi, ta cũng không thêm vào Tiên môn, không tới đó là được rồi! Người vừa lòng chưa!” Thét ra những lời này, nàng bỗng thấy thật thoải mái, tất cả phiền não, tiếc nuối đều hoàn toàn biến mất theo từng lời tuôn ra.

Căn phòng trở nên tĩnh lặng.

“Hay lắm, Liều Sao nhi.” Hắn cúi đầu cười, từ trên cao nhìn xuống nàng một lượt, cặp mắt tím biếc ẩn chứa vẻ vui mừng, vừa nguy hiểm vừa mê hoặc lòng người, tựa như một cái bẫy rập chứa đầy những đóa hoa tươi xinh đẹp lộng lẫy.

Liều Sao kích động đẩy hắn ra: “Người làm gì, định làm gì!”

“Ta có thể làm gì đây?” Khuôn mặt đẹp đẽ dần dần khuếch đại.

Hắn lại dụ dỗ nàng nữa! Mặc dù nàng đã quen mặt dày trước mặt hắn, nhưng giờ phút này cũng không chịu nổi nữa, nàng nhảy dựng lên chỉ vào tay áo hắn: “Còn không bảo ả ta cút đi! Chỉ cần người không quan tâm tới các nàng, ta sẽ ở lại!”

“Được.” Lục Ly không chút do dự nâng tay, cô gái kia bay ra khỏi tay áo của hắn.

Liều Sao khiêu khích nhìn nàng ta: “Còn không mau cút đi!”

Cô gái quả thật ngoan ngoãn cút đi.

Nàng ta bỏ đi dứt khoát như vậy, hay là chờ lúc mình rời khỏi lại mò về? Liều Sao nghi ngờ chạy đến cửa sổ nhìn xung quanh, nàng xoay mặt lại thấy Lục Ly đang nhìn mình, Liều Sao đỏ mặt, trừng ngược hắn: “Nhìn gì chứ, huynh đang nuôi họa đó, chưa biết chừng lúc nào đó nàng ta sẽ hại chết huynh!”

Lục Ly hỏi: “Muội có muốn vỏ sò song sắc không?”

Vỏ sò song sắc? Khuôn mặt Liễu Sao hiện vẻ vui mừng, nhưng nàng nhanh chóng nhớ tới bài học bị trừ cột lần trước, Liễu Sao bắt đầu cảnh giác: “Huỳnh có sao?”

Lục Ly đáp: “Không có.”

“Lục Ly!” Liễu Sao tức giận nhảy tới: “Người... Á? Đây là ...”

Trước mắt xuất hiện một chuỗi vỏ sò nhỏ nhỏ sáng lấp lánh, còn đẹp hơn cả chuỗi dây đeo tay của Lạc Trữ nữa. Điều khác biệt là, trên mỗi chiếc vỏ sò đều là nửa đỏ nửa trắng, tỏa ra ánh sáng êm dịu, chất vỏ rắn chắc, khi va vào nhau âm thanh lạnh lót như ngọc.

Một lúc lâu sau Liễu Sao mới hoàn hồn lại, giật lấy vuốt ve, nàng nghi ngờ: “Đẹp quá, sao lại không giống với cái của Lạc Trữ?”

Lục Ly đáp: “Đây mới là vỏ sò song sắc tương tự chính tông.”

Vỏ sò song sắc tương tự? Liễu Sao nhanh chóng liếc nhìn hắn, rồi vội vàng quay mặt đi, lật qua lật lại ngắm nghía chuỗi vỏ sò không nỡ rời tay, nàng vui vẻ phẩn chấn hỏi hắn: “Ta đeo đẹp không? Có đẹp không nào?”

Hai sắc đỏ trắng cùng tôn nhau lên, treo trên chiếc gáy trắng mịn như ngọc, làn da cũng tỏa ra những tia hồng nhạt lấp lánh.

Lục Ly cười nói: “Đẹp lắm.”

19. Q.2 - Chương 19: Tâm Ý

Edit : Ong MD

Beta : Vô Phương

Mãi đến sáng sớm ngày hôm sau lên đường, Liễu Sao vẫn đắm chìm trong vui sướng, nàng cố ý đeo chiếc vòng vỏ sò ra bên ngoài, đi xuống lầu, vừa khéo gặp Vạn Vô Tiên tôn, Thương Ngọc Dung và Tô Tín đứng ở cửa lớn nói chuyện. Trong thời gian này, Liễu Sao quan sát mới phát hiện thật ra Vạn Vô Tiên tôn là một ông lão hiền hoà, thân thiết, cũng không hay khiển trách nặng nề đám tiểu bối, các đệ tử đều rất tôn kính ông ấy. Liễu Sao vội đi qua hành lễ, ân cần thăm hỏi.

Vạn Vô Tiên tôn thu lại khuôn mặt u sầu, cười ha hả hỏi: “Liễu nha đầu, đi như vậy có phải mệt chết rồi không?”

Từ lúc xuất phát khỏi Thanh Hoa cung, mọi người gấp rút lên đường nên rất phong trần mệt mỏi. Phương tiện di chuyển của Tiên môn là ngự kiếm, Lạc Ca đặc biệt sắp xếp mấy đệ tử mang theo đám người Liễu Sao. Liễu Sao chưa từng ngự kiếm nên lúc nào cũng phải duy trì sự cân bằng, do đó càng cảm thấy thật sự mệt mỏi, nhưng nàng vẫn khôn ngoan lắc đầu: “Không có ạ, chỉ cần sớm tìm được ma anh ấy thì tốt rồi.”

“Ngoan.” Vạn Vô Tiên tôn khen ngợi.

Liễu Sao vốn nói lời này cho ông lão hài lòng, nhưng nghe vậy cũng có chút xấu hổ, liếc mắt lại thấy Thương Ngọc Dung đang nhìn mình chăm chăm, liền giả là cười hỏi: “Quý phi nương nương, nhìn gì vậy?”

Thương Ngọc Dung nhìn chăm chăm cản cổ nàng, giọng điệu nửa vui đùa nửa ngạc nhiên: “Chiếc vòng vỏ sò này của tiểu Liễu Sao nhi rất đặc biệt, đã lâu lắm rồi Đông hải không có loại vỏ sò song sắc thuần khiết như vậy.”

Cuối cùng cũng được người khác nhìn thấy, Liễu Sao ưỡn ngực làm bộ không thềm để ý: “Thật sao.”

Thương Ngọc Dung lắc lắc cây quạt: “Đúng là thiếu gia, ngay cả thứ này cũng tìm được.”

Lời này vừa thốt ra, hàng đồng ánh mắt khó chịu nhìn sang bên này, ả võ đạo này có năng lực gì lại có thể khiến Lạc Ca đặc biệt đi lấy võ sò song sắc cho ả ta! .

Lạc Ca? Liễu Sao nhếch miệng, từ ngày nghe được cuộc nói chuyện giữa y và Thương Ngọc Dung, mỗi lần nhìn thấy y, Liễu Sao chỉ muốn nhào lên mắng cho đã mà thôi. Đáng tiếc nàng cũng hiểu, nếu thật sự vạch mặt mình lẫn y trước mặt mọi người thì đừng nói không có người tin tưởng, đồng tình với mình, chỉ sợ là càng khiến nàng bị bài xích nhiều hơn mà thôi, vì vậy nàng đành phải nén giận.

Thấy sắc mặt nàng không tốt, Tô Tín thân thiết nói: “Liễu Sao sư muội, hay là hôm nay ta ngự kiếm đưa muội đi nhé?”

“Chuyện giao cho đệ làm đã sắp xếp xong hết chưa? Thiếu gia đang chờ đệ trả lời kia kìa,” Thương Ngọc Dung dùng cây quạt đẩy Tô Tín ra, lại ra vẻ vô cùng thân thiết ôm vai Liễu Sao, “Tiểu Liễu Sao nhi đừng sợ, có Thương ca ca mang muội đi rồi.”

Mọi người đã quen thấy y làm ra dáng lả lơi, đùa cợt, nên ai nấy đều bật cười, chỉ có Liễu Sao hiểu rõ nhất ngoài mặt y có ý cướp người chọc cười mọi người nhưng trên thực tế là nghe lời Lạc Ca, đề phòng nàng tiếp cận Tô Tín mà thôi! Nếu không phải tự nàng biết được nguyên nhân thì cũng bị y lừa gạt rồi! Không thể tưởng được cái người cả ngày cười tít mắt, vác bộ dạng không đứng đắn, lại là người giống như Lạc Ca, tâm tư đều thâm sâu như nhau, thật sự là ngư tầm ngư mã tầm mã!

Liễu Sao tức giận, muốn nghĩ biện pháp trả thù y, bỗng nhiên sà gác phía sau vang lên tiếng bước chân, Tạ Lệnh Tề cùng Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng đi xuống lầu dưới. Tạ Lệnh Tề vẫn an Vạn Vô Tiên tôn trước, Tiên tôn rất hài lòng với người đệ tử này, ân cần hỏi han vài câu. Đỗ Minh Trùng thấy Liễu Sao liền chột dạ nhìn sang chỗ khác, bởi vì Lạc Ca nên y sợ Liễu Sao nhân cơ hội này trả thù mình, bởi vậy đã an phận hơn rất nhiều.

Liễu Sao nhìn cảnh này, cảm giác có chút là lạ, nàng mặc kệ Thương Ngọc Dung, cẩn thận quan sát ba người Tạ Lệnh Tề một lúc lâu, rốt cục phát hiện điều không bình thường — Đỗ Minh Trùng đứng ở phía sau Tạ Lệnh Tề, ân cần hành lễ với Vạn Vô Tiên tôn, Bạch Phượng vẫn đứng bên người Tạ Lệnh Tề, Tạ Lệnh Tề khi thì cúi đầu thì thăm, nhỏ nhẹ bên tai nàng ta, Bạch Phượng cắn môi mỉm cười. Bạch Phượng cực kỳ thân mật với Tạ Lệnh Tề ư? Liễu Sao vô cùng kinh ngạc, Tiên môn có thể cưới vợ sinh con, vợ chồng song tu, cưới người phạm hoặc gả cho người phạm cũng không phải không được. Nhưng Tạ Lệnh Tề đường đường là thủ tọa đệ tử Nam Hoa, tính tình ôn hòa, tiên nữ vây quanh của y cũng không thiếu. Công bằng mà nói, ngoại hình của Bạch Phượng cũng không khó nhìn, nhưng nữ đệ tử Tiên môn dịu dàng và đẹp hơn nàng ta rất nhiều. Cho dù Tạ Lệnh Tề bất kể thân phận Võ đạo của nàng ta, muốn coi trọng nàng ta, cũng khiến cho người ta bất ngờ.

Bạch Phượng cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Liễu Sao, cũng hơi mất tự nhiên, trừng mắt liếc nàng một cái.

“Thiếu gia đến rồi,” Thương Ngọc Dung bỗng nhiên đẩy Liễu Sao, “Đề gọi thiếu gia đưa muội đi.”

Liễu Sao vừa lấy lại tinh thần, đã thấy Lạc Ca bước vào cửa.

Gần đây, Lạc Ca bận rộn chuyện đưa bé yêu ma kia, không có thời gian để ý đến nàng, còn Liễu Sao đã biết ý đồ tiếp cận của y nên đương nhiên không chủ động tìm y, tính ra hai người cũng chẳng có nhiều thời gian bên cạnh nhau.

Liễu Sao tự biết y đã hiểu rõ bản tính của mình nên sự căng thẳng kéo đến theo thói quen, hai nắm tay siết chặt lại, kiềm chế sự tức giận.

Lạc Ca thản nhiên đi tới hành lễ với Vạn Vô Tiên tôn, rồi lại nhìn Liễu Sao: “Liễu sư muội làm sao vậy?”

Không thể tưởng tượng được phản ứng cực nhỏ ấy cũng không qua mắt được y. Liễu Sao xoa xoa mặt, vội vàng cúi đầu lảng tránh ánh mắt của y: “Không sao.”

Lời đồn đại về hai người đã sớm lan ra ngoài. Lạc Ca hiếm khi chủ động tiếp cận nữ tử, hơn nữa Liễu Sao lại ra vẻ dịu dàng ngoan hiền nên các trưởng bối thật sự vui mừng ra mặt, Vạn Vô Tiên tôn cười hà hà nói: “Đi đường thật vất vả, tiểu Ca nhi, con phải cố gắng chăm sóc con bé, nha đầu kia cũng hiểu chuyện lắm.”

Lạc Ca vâng dạ.

Đi cùng y phải để ý từng ly từng tí, Liễu Sao thật sự không muốn đi cùng chút nào, đang muốn từ chối, chợt nghe Vạn Vô Tiên tôn lại hỏi: “Có tin tức gì không?”

Lạc Ca nói: “Vẫn chưa có tin gì.”

Liễu Sao biết bọn họ đang nói đến ma anh kia, không kìm được nói luôn: “Đã tìm kiếm khắp nơi như thế, sao vẫn chưa có tin tức chứ!”

Tạ Lệnh Tề khẽ cười: “Sư muội không biết thôi, hiện nay ma khí kia vẫn chưa ký sinh vào đứa trẻ, sao có thể xác định được, chẳng qua tìm kiếm nó dễ dàng nhất là thông qua đứa trẻ bị âm khí đeo bám, chúng ta phải chuẩn bị trước thôi.”

Đúng lúc Liễu Sao đang thất vọng, một đệ tử bước vào bẩm báo, nói là bên ngoài tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, có thể lên đường, Vạn Vô Tiên tôn vội vàng mang theo Tô Tín và vài người đi ra ngoài trước.

Liễu Sao suy nghĩ chớp nhoáng, cố ý nghiêng người ra ngoài kêu lên: “Tô sư huynh! Tô sư huynh đợi muội với!”

Tô Tín đương nhiên không nghe thấy, Lạc Ca chủ động kéo nàng tay: “Hôm nay đệ ấy không rảnh, ta đưa muội đi.”

Liễu Sao cười thầm, ngoan ngoãn đi theo y.

Phía sau, Lục Ly đi theo tiểu đệ tử Vân Sinh xuống lầu, vừa vặn thấy tình cảnh như vậy, hần dừng bước lại.

Tạ Lệnh Tề đến bên cạnh hần, lắc đầu thở dài: “Lạc sư đệ, đệ ấy...”

Lục Ly lạnh lùng, nghiêm mặt nói: “Khinh người quá đáng!”

Nam tử bình thường đều có phản ứng như vậy, Tạ Lệnh Tề cười thầm, vỗ vỗ vai hần an ủi. Phía sau, Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng lại mang vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Lục Ly. Đường như đây là lần đầu tiên thấy hần như vậy, bọn họ lớn lên cùng Lục Ly nhưng chưa bao giờ thấy Lục Ly tức giận.

Có lẽ Lục Ly cũng phát hiện mình thất thố, ho khẽ mấy tiếng: “Nghe nói Tạ sư huynh tìm ta, không biết có chuyện gì?”

Tạ Lệnh Tề vui vẻ đáp lại: “Bây giờ phải gấp rút lên đường, hôm nay theo kế hoạch, chúng ta phải đến Bạch Châu ở Thương quốc, ta thấy đệ đến muộn quá cho nên mới bảo Vân Sinh lên hối đệ.”

Y nói thêm vài câu nữa rồi dẫn theo Đỗ Minh Trùng và Bạch Phượng ra cửa trước.

Tiểu đệ tử Vân Sinh dùng thanh một thanh kiếm đúc bằng thép đen lúc trước, đây chính là bảo bối mới của cậu, lần này cậu chủ động ngự kiếm đưa Lục Ly đi: “Lục sư huynh, chúng ta cũng đi thôi.”

Lục Ly nói: “Đệ ra ngoài trước đi, ta sẽ ra sau.”

“Vây huynh nhanh lên nhé.” Vân Sinh chạy ra khỏi cửa.

Đợi Vân Sinh rời đi, Lục Ly quay mặt sang nói: “Liễu Sao nhi, còn muốn nhìn gì nữa?”

“Sao huynh biết ta ở đây!” Một bóng dáng thướt tha xuất hiện ở cửa, vẻ mặt thất vọng và không cam lòng, rõ ràng là Liễu Sao.

Đã biết ý đồ của Lạc Ca, Liễu Sao làm gì để mình mất mặt đi cùng y được chứ. Sau khi ra khỏi cửa nàng liền tìm đủ các loại lý do, Lạc Ca cũng không phải thực lòng thích nàng, đương nhiên biết thời biết thế bỏ nàng lại phía sau.

“Ta thấy Vân Sinh đi tìm huynh, ” Liễu Sao nhìn ra bên ngoài nói, “Đường như Tạ sư huynh và Lạc thiếu gia hơi bất hòa, y lén lút khiêu khích gây chia rẽ hai người... Nay, huynh đừng tin là thật chứ?”

Lục Ly hỏi: “Tin cái gì?”

Liễu Sao mất tự nhiên: “Ta nào dám bám lấy Lạc thiếu gia, y lợi hại như vậy mà.”

Lục Ly đáp lại: “Là y quẩn lấy muối.”

Liễu Sao liếc mắt nhìn hắn, cổ ý hất mặt lên nói: “Đúng vậy, y thích ta đó.”

Lục Ly “À” một tiếng rồi đi ra ngoài cửa.

Liễu Sao giữ chặt hắn lại: “Này, huynh không nghe ta nói gì sao!”

Lục Ly cười: “Nghe thấy rồi, y thích muối, làm sao vậy?”

Bộ dạng tức giận vừa rồi của hắn là giả sao? Liễu Sao nhìn hắn, tâm tình đột nhiên trở nên vô cùng tồi tệ, nàng ra sức đẩy hắn ra rồi chạy ra ngoài: “Không có việc gì thì đừng làm phiền ta, thật là phiền chết đi được!”

Suốt cả ngày hôm đó, Liễu Sao xụ mặt xuống không thèm không để ý tới ai, cảm xúc của nàng nhanh chóng cuốn hút những người xung quanh. Lục Ly bảo vệ Liễu Sao vô cùng chặt chẽ, Lạc Ca lại quan tâm Liễu Sao hơn bình thường, mối quan hệ này không sinh ra mâu thuẫn mới là lạ. Mặc dù đệ tử Tiên môn khinh bỉ Liễu Sao, nhưng cũng không muốn thấy thần tượng trong lòng mình bị đánh bại bởi người của Võ đạo. Cũng xuất phát từ tâm lý giống nhau nên gần như toàn bộ đám người Võ đạo đều ra sức giúp đỡ Lục Ly. Ai nấy đều chờ xem màn kịch này nên trên đường đi mọi người đều thì thầm, rỉ tai nhau.

Chiều tối, mọi người đã tới Bạch Châu ở Thương quốc, các đệ tử Võ Dương Hầu phái theo bị chặn ở ngoài Thương quốc. Võ đạo chính là nhân gian, do vậy hai nước đề phòng nhau là bình thường, bất cứ lúc nào, con người luôn lựa chọn bảo vệ lợi ích của chính mình trước tiên.

Bản chất của võ sư vẫn là người phàm nên cần phải ăn cơm, Liễu Sao đi xuống lầu liền gặp Bạch Phượng.

Bạch Phượng thấp giọng mắng: “Lả lơi ong bướm, Lục Ly đúng là có mắt như mù, lẽ ra phải nên đá loại người như ngươi!”

Liễu Sao tức giận đến run người. Mọi chuyện vốn không phải như bọn họ nghĩ! Rõ ràng là Lục Ly không thèm để ý đến nàng nhưng cuối cùng kết quả lại biến thành nàng sai! Liễu Sao giận dữ cãi lại, “Ngươi cũng có khác gì! Thích Lục Ly mà còn đi quyến rũ Tạ Lệnh Tề!”

Bạch Phượng cười lạnh nói: “Sao nào, người nào cũng thích người, chẳng lẽ sẽ không có ai thích ta ư? Nếu trong lòng Lục Ly không có ta thì ta tìm người khác có gì sai? Chứ không giống ngươi, nhìn thấy thứ gì tốt hơn liền chạy theo!”

Liễu Sao trừng mắt nhìn nàng ta một lúc, cuối cùng nén giận, hạ giọng hỏi: “Này, ngươi không thấy Tạ sư huynh và Lạc Ca bất hòa hả? Sao lại cố tình bám lấy y nữa?”

“Huynh ấy làm sao chứ?” Bạch Phượng nhún mày nói, “Huynh ấy là thủ tọa đệ tử Nam Hoa, có địa vị nhưng không giống Lạc Ca không coi ai ra gì, đừng nói ta không nhắc nhở, ngươi cho là Lạc Ca thực sự xem trọng ngươi ư?”

Liễu Sao nghĩ lại thấy cũng đúng, dựa vào Tạ Lệnh Tề đúng là dễ dàng hơn nhiều, loại người như Đỗ Minh Trùng, Lạc Ca tuyệt đối không dễ dàng tha thứ. Thật ra nếu so với bọn họ, Liễu Sao theo bản năng cũng có khuynh hướng nghiêng về Tạ Lệnh Tề —— Lạc Ca kiêu ngạo, tự cao tự đại, dám dùng tâm kế với nàng, riêng điều ấy đã vô cùng đáng giận! Hành động sáng nay của Tạ Lệnh Tề tuy rằng không ngay thẳng nhưng cũng không phải nhằm vào nàng, xem ra phải cho Lạc Ca nếm mùi một lần mới được.

Bạch Phượng mới vừa đi khỏi, Lạc Ca đã tới hỏi: “Sắc mặt muối không tốt, đã xảy ra chuyện gì?”

Tâm tình không tốt nên nhìn cái gì cũng chướng mắt, Liễu Sao vừa bị Bạch Phượng châm chọc, lại nghĩ tới y nói nàng ‘Giả tạo’, ‘Chuyện gì cũng có thể làm được’, lại còn muốn mang nàng về Nam Hoa dạy dỗ lại cho tốt, càng khiến Liễu Sao vô cùng giận dữ.

Hừ! Ai thèm y dạy chứ!

Nếu đã không tính đến chuyện vào Tiên môn thì Liễu Sao cũng chẳng kiêng nể gì nữa, thấy xung quanh không có nhiều người nên nàng trút hết cơn giận lên người y: “Ai nói có gì? Con mắt nào của huynh nhìn thấy ta có vấn đề!”

Lạc Ca nghe vậy sắc mặt khê thay đổi, nhú mày.

Thiếu gia được tán tụng lên tận mây xanh chắc chưa bao giờ nổi giận phải không? Liễu Sao biết chắc chắn y bận tâm thân phận nên sẽ không vì chuyện này so đo với mình, do đó nàng âm thầm trút giận. Thậm chí còn có suy nghĩ độc ác rằng, dù sao cũng là y cố ý dụ dỗ mình, chỉ cần Tô Tín và Lạc Trữ thành thân, y nhất định sẽ tung một cước đá văng mình ra ngoài. Không phải nói nàng bản tính được nuông chiều sẽ trở nên ngang ngược sao? Vậy thì cho y xem bản tính của nàng!

Bình thường, Liễu Sao am hiểu nhất là cổ tình gây sự, biết y sẽ không tức giận nên càng không sợ hãi: “Hỏi huynh đó, sao không nói gì!”

Lạc Ca trầm giọng hỏi: “Ai chọc giận muội?”

Ồi chao, vị thiếu gia này thật sự có thể chịu đựng được ư? Liễu Sao vẫn ngang ngược như trước: “Liên quan gì đến huynh!”

Lạc Ca khôi phục lại sự bình tĩnh: “Cuối cùng là muội bị sao vậy? Muội nói đi, ta giải quyết giúp muội.”

Muốn chọc giận y thật không dễ dàng chút nào, Liễu Sao không giả vờ nổi nữa, chớp chớp mắt, trong khoảnh khắc đã chuyển từ giận thành mỉm cười, ôm lấy cánh tay y làm nũng: “Không có gì, trong lòng muội không vui nên dùng huynh trút giận mà thôi, huynh đừng để ý nha.”

Bên cạnh, Thương Ngọc Dung phe phẩy cây quạt trầm nghĩ, cô gái này có thể thay đổi thái độ dễ dàng như thế, quả nhiên Lạc Ca nói rất đúng, thực sự rất phiền toái.

Lạc Ca không biến sắc tính rút tay về.

Liễu Sao đang muốn trả thù y, sao dễ dàng buông tha. Nàng làm bộ như đứng không vững nhào vào lòng y, sẵn tiện đập một phát trên chiếc giày trắng tinh kia, cố ý kêu “Ai da” một tiếng hoảng sợ, lo lắng hỏi, “Đập trúng chân huynh rồi, có đau không?”

Lạc Ca đưa một tay đỡ lấy nàng: “Không sao.”

Liễu Sao đập một phát như vậy tất nhiên không khiến y đau đớn gì, chỉ có điều cứ nhìn y thanh khiết kiêu này nên càng muốn trêu chọc, nào ngờ y chẳng buồn nhú mày. Liễu Sao lại quay về bội phục y, vui buồn không hề thể hiện ra ngoài, chính y mới là người nguy trang giỏi nhất!

Liễu Sao bỗng nhiên cảm thấy mình giống như một đứa trẻ gây chuyện, kiếm mọi trò đùa dai mà đối phương chẳng thèm để mắt. Nàng chợt cảm thấy chán nản một mối, buông tay ra: “Muội mệt rồi, phải về phòng nghỉ ngơi một lát.”

Sau khi mọi người đến Bạch Châu, Lạc Ca liền thương lượng với thế lực Võ đạo ở Bạch Châu, tra xét hộ tịch, phái các đệ tử ở nội thành Bạch Châu và các châu quận lân cận tìm kiếm những người sắp sinh con trong những ngày gần đây. Y bố trí mọi việc đầu vào đấy, nhiệm vụ tiến triển vô cùng thuận lợi.

Trong khoảng thời gian bận rộn đó, đêm giao thừa ở nhân gian đã trôi qua, sau đó do không khí tết nhất nên phố xá vô cùng náo nhiệt, mọi người không hề hay biết những chuyện sắp xảy ra.

Bao nhiêu năm nay chưa từng có tết, Liễu Sao cũng trở nên thờ ơ với dịp lễ tết này, nàng lơ đãng bước đi trên đường, thỉnh thoảng dừng lại nhìn những quầy hàng nhỏ nhẩn hai bên đường. Mấy ngày nay, cảm xúc của nàng suy sụp, hoàn toàn trở về tính tính vui buồn giận hờn thất thường trước kia, thậm chí còn trầm trọng hơn. Đối với Lục Ly khi thì xa cách, khi thì cổ tình gây sự, Lục Ly để mặc nàng muốn làm gì thì làm, vẫn đối xử tốt và dõ dằn nàng như trước, thái độ này càng làm tâm trạng Liễu Sao tồi tệ.

Đột nhiên, mọi âm thanh chung quanh đồng thời biến mất.

Trong phút chốc, mới vừa rồi còn là ngã tư đường chật chội giờ đã trở nên trống trải yên tĩnh, không một bóng người, chỉ còn mình nàng đứng lẻ loi giữa đường!

Trong lòng biết mình đã bước vào kết giới, Liễu Sao dừng chân lại, nhanh chóng ngưng khí đề phòng, lớn tiếng hỏi: “Ai?”

“Là ta.” Giọng nói nặng nề, khàn khàn truyền đến, giọng điệu lạnh nhạt.

Trên con đường dài hiện ra một bóng dáng cao gầy, tỏa ra khí lạnh như giọng nói.

“Lư Sênh!” Liễu Sao vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, mấy ngày nay, nàng không lúc nào không nhớ chuyện cầu xin y lúc trước, giờ thấy y chủ động tìm đến, nàng vội vàng hỏi, “Thuốc giải của ta đâu? Có tìm được không?”

“Không!” Lư Sênh nói, “Người bị trúng độc bí truyền của Võ đạo, ta đã cho được sư nghiên cứu chế tạo thuốc giải rồi nhưng cần thêm thời gian mới có kết quả.”

“Vẫn chưa có sao?” Liễu Sao thất vọng.

“Trước mắt cứ chờ đã, ” Lư Sênh liếc nhìn nàng, khẽ hừ một tiếng, “Tiên môn làm việc chán quá.”

Lời nói chứa thâm ý khác thường vừa vang vọng bên tai, Liễu Sao phát hiện mình đã ở giữa đám đông, chung quanh tiếng cười đùa tiếng nói chuyện ập vào tai, bóng dáng Lư Sênh đã biến mất.

Đám người Lạc Ca ở trong thành mà y dám trà trộn vào đây, thiết đặt kết giới chẳng chút kiêng dè, không hổ là Thánh sử ma cung.

Đối với chuyện thuốc giải, thật ra Liễu Sao đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, Võ Dương Hầu hạ độc đâu dễ dàng giải như vậy? Vốn định nhờ vả Lạc Ca, nhưng Tiên môn không nhúng tay vào chuyện của nhân gian, nàng không gia nhập Tiên môn thì cho dù Lạc Ca có giúp đỡ cũng không có lý do gì đòi thuốc giải từ Võ Dương Hầu!

Không lấy được thuốc giải đồng nghĩa với việc cả đời này bị Võ Dương Hầu khống chế, nàng vĩnh viễn là sát thủ của Hầu phủ, vĩnh viễn sống cuộc sống nguy hiểm như vậy.

Liễu Sao vuốt ve chiếc vòng vỏ sò nhỏ nhắn trên cổ, cắn chặt môi.

Nàng sợ hãi thứ gì, Lục Ly chưa bao giờ biết! Nàng vì hắn đã bỏ qua cơ hội thoát khỏi nơi này, tương lai sau này nếu mất đi sự bảo vệ của hắn, kết cục của nàng nhất định sẽ vô cùng thê thảm, e là không sống nổi một ngày. Nếu khi đó lại thấy hắn thay lòng đổi dạ yêu chiều người con gái khác, nàng nhất định sẽ tuyệt vọng đến phát điên mất.

Hắn đối với nàng cuối cùng là có ý gì?

Bóng dáng thôn dài xuất hiện giữa cửa ra vào, lúc nào cũng mang theo sự tao nhã và tôn quý, hắn nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú có chút bất ngờ. Chiều theo tính tình của Liễu Sao, sau khi giận dữ rất ít khi chủ động đến tìm hắn nhanh như vậy, lại còn không đập tung cửa.

Đôi mắt hạnh to tròn, đen láy phủ một màn sương mỏng manh, như bị che đậy dưới một lớp lụa mỏng, cảm xúc rõ ràng không giống như thường ngày, ánh mắt không tập trung, ngược lại mang theo sự trống vắng, mất mát.

Hắn sững sờ, gọi nàng như mọi lần: “Liễu Sao nhi?”

Cô gái trước mặt không tức giận cũng không nói chuyện, có thể nói là chưa bao giờ quá im lặng như vậy. Hắn hơi buồn cười: “Làm sao vậy?”

Liễu Sao liếc hắn một cái rồi nhanh chóng rũ mắt xuống.

Thấy nàng chần chờ lại không có chút phản ứng, Lục Ly đưa tay vuốt ve trán nàng, nhẹ nhàng giữ chặt lại, buộc nàng phải ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt hắn, trêu chọc: “Là ai lại chọc Liễu Sao nhi của chúng ta tức giận?”

Trong đôi con ngươi màu tím toát ra ánh mắt giống như trời sinh đã chuyên chú như vậy, tất cả đều tràn đầy sự cương cường, luôn làm cho những người con gái được hắn nhìn nghĩ mình là công chúa tôn quý nhất thiên hạ. Hắn cứ thế lại tiếp tục lừa gạt nàng từng bước đến bên hắn.

Liễu Sao đột nhiên hỏi: “Lục Ly, huynh có thích ta không?”

“Ta à...” Lục Ly thuận miệng nói, “Đương nhiên là thích rồi.”

Liễu Sao không chút vui mừng, những lời dỗ dành này vốn không phải thứ nàng muốn, nàng gạt tay hắn ra: “Huynh cho rằng ta là con nít sao?”

Lục Ly nói như thật: “Đâu có, muội là một tiểu cô nương, là con gái.”

Lời này sao mà quen tai thế, Liễu Sao sững sốt rồi lập tức giận dữ, hẳn quả nhiên đã biến lời của nàng trở thành trò đùa!

“Ta là nữ, huynh là nam, là kiểu thích này, huynh có hiểu lời ta nói không?” Liễu Sao lấy hết dũng khí nói ra những lời này, dù đã mặt đỏ tía tai nhưng nàng vẫn quật cường theo dõi hắn, “Ta thích huynh, huynh có thích ta không?”

Lục Ly như bị sặc, nắm tay đặt bên môi, ho mấy tiếng.

Nàng vất vả lắm mới không bận tâm thể diện chủ động tới hỏi hắn, ai ngờ hắn lại có phản ứng như thế này, mọi sự ngưng ngừng của Liễu Sao lập tức biến thành lửa giận: “Lục Ly!”

“À à, ” Lục Ly nhin cười, “Muội không thể thích ta.”

“Ai nói vậy! Vì sao không thể thích?”

“Bởi vì ta không thích muội.”

Giống như bị sét đánh ngang tai, mặt Liễu Sao trắng bệch, nàng nhìn hắn với vẻ mặt không thể tin nổi: “Huynh không thích ta, vì sao lại đối xử tốt với ta? Còn đưa võ sò song sắc cho ta?”

“Muội muốn nên ta phải đi tìm,” Lục Ly cười như có như không cốc đầu nàng, “Liễu Sao nhi, suy nghĩ gì vậy?”

Võ sò song sắc tương tự cũng không có nghĩa lý gì, chính là trường hợp này phải không? Thì ra những gì đám người Lạc Ca nói là thật, hắn đối xử tốt với nàng hoàn toàn xuất phát từ nguyên nhân khác, là thương hại sao? Giả vờ giả vịt hay là yêu thích vẻ bề ngoài của nàng?

“Ta không tin! Ta không tin!” Liễu Sao kích động, lắc đầu lia lịa.

Nàng mở to hai mắt như muốn vạch trần ánh mắt của hắn, không biết làm thế nào người đối diện vẫn luôn thờ ơ.

Hắn đối xử tốt với nàng, lại nói nàng không thể thích hắn, hẳn lẽ nàng không thể rời xa hắn nhưng lại không cần nàng!

Liễu Sao lui về phía sau mấy bước, kìm lòng không nổi, cả người run rẩy, nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lớn tiếng uy hiếp: “Được rồi, ta mặc kệ người thích ai, ta muốn đi cùng Lạc Ca, gia nhập Tiên môn, không bao giờ cần người quan tâm nữa!”

Lục Ly quả nhiên nhú mày, nụ cười chợt tắt: “Được rồi Liễu Sao nhi, vào trong rồi nói...” Hắn vừa nói vừa tính kéo nàng vào phòng.

Liễu Sao cố chấp nhìn hắn: “Người không thích ta, ta ở lại làm gì.”

Trong lời nói giận dữ lại tràn đầy chờ mong, giọng điệu kiên quyết lại chờ mong hắn giữ lại, nàng rất muốn gia nhập Tiên môn nhưng vì hắn mới bỏ qua cơ hội này. Nếu hắn không thích nàng thì trước kia không nên cứu nàng, bảo vệ nàng, hắn chiều chuộng nàng thành như vậy, sao có thể không thích nàng?

Sắc mặt Lục Ly phức tạp nhìn nàng, một lúc sau hắn thở dài: “Liễu Sao nhi...”

“Người có thích ta hay không?”

“Liễu Sao nhi.”

“Người có thích ta hay không?”

...

Nước mắt Liễu Sao rơi xuống, nàng kinh ngạc nhìn hắn, môi run run, cuối cùng không hỏi lại bất cứ thứ gì nữa, kiên quyết quay mặt, xoay người bước đi.

Một bàn tay giữ chặt nàng lại.

Liều Sao rũ mắt nhìn bàn tay kia, không quay đầu lại.

“Liều Sao nhi, nổi hứng bất chợt thật khiến người ta đau đầu, ” tiếng cười trầm thấp, ma mị mang theo chút bất đắc dĩ, Lục Ly ôm nàng từ phía sau, dịu dàng nói, “Được rồi, ta phải giữ muội lại, ta cần muội, muội đối với ta mà nói rất quan trọng, ta không thể để muội đi được.”

Vòng tay hắn ôm trọn thắt lưng của nàng, hắn cúi đầu, hơi thở lưu luyến bên tóc mai nàng, tư thế quá thân mật lại không chút uy hiếp như vậy, làm cô gái bốc đồng đỏ bừng mặt, tim đập liên hồi. Hắn nói với nàng, hắn cần nàng, nàng rất quan trọng đối với hắn.

Quan trọng sao? Liều Sao tránh khỏi vòng tay hắn: “Ta không tin!”

Hắn dễ dàng siết nàng vào lồng ngực một lần nữa, giống như đối với một đứa trẻ bồng bột, vòng ôm rất chặt.

Cuối cùng, Liều Sao chẳng thể phản kháng được, nàng khóc thành tiếng, dùng sức đá vào chân hắn: “Ta có đi hay không quan liên quan gì đến ngươi! Ai cần ngươi lo chứ! Ta đi rồi chẳng phải tốt hơn sao, người yêu người khác thương người khác đi, giữ người khác lại đi!”

“Được rồi, Liều Sao nhi, ” hắn nói bên tai nàng, “Được rồi.”

Được rồi, Liều Sao nhi. Giọng nói nhẹ nhàng hơn cả gió xuân, thổi bay hết mọi mây mù âm u. Nàng vẫn nhớ rõ lần đầu tiên nhận nhiệm vụ, nàng suýt nữa chết dưới đao của đối phương, hắn hiện thân ôm lấy nàng, đỡ cho nàng một đao, tuy có linh lực hộ thể nhưng vẫn bị thương không nhẹ, nàng sợ tới mức chỉ biết ngậy người ra, khi đó hắn cũng an ủi nàng như vậy. Được rồi! Liều Sao nhi.

Liều Sao lại nhìn thấy hy vọng, bức thiết hỏi: “Lục Ly, huynh thích ta đúng không?”

Hắn không trả lời, cũng không phản bác.

Liều Sao rốt cuộc cũng không kiềm chế được, xoay phắt người lại ôm lấy hắn, tựa đầu vào lồng ngực.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khê xen lẫn tiếng thở dài, hắn vuốt ve tóc nàng: “Liều Sao nhi, muội còn nhỏ, đã biết gì đâu.”

“Ai nói ta không biết!” Liều Sao ngẩng mặt nhìn hắn, nói từng chữ, “Ta mặc kệ, huynh phải thích ta, nhất định phải thích ta.” Đôi mắt đẹp sáng quắc, kiên định gần như là cố chấp. Nàng hung hăng tóm lấy tay hắn, giọng điệu khôi phục lại sự mãnh liệt ngày xưa: “Huynh không được thân thiết với đám con gái khác, không được nhìn bọn họ!”

Khóe miệng Lục Ly co rút, bằng lòng trả lời: “Được.”

Liều Sao lại nhào người nằm trong lòng hắn lần nữa, nước mắt vẫn rơi trên mặt nhưng nụ cười tươi cũng đã nở rộ bên khóe môi, nàng không nghe thấy cuộc đối thoại bên cạnh.

“Thời gian không còn nhiều lắm, ta muốn thay đổi kế hoạch.”

“Chuyện này không công bằng với con bé, chủ nhân.”

“Có thể sử dụng biện pháp đơn giản nhất, sao lại không dùng,” hắn phê bình, “Lam Sát, người đúng là không có chút giác ngộ Ma đạo gì cả.”

20. Q.2 - Chương 20: Thanh Hoa Cung – Thu Huyền

Edit: Ong MD Beta : Vô Phương Những ngày gần đây, tâm tình Liều Sao tốt đẹp đến lạ kỳ, cảm thấy người nào, việc gì bên cạnh cũng vô cùng vừa lòng, ngay cả chuyện giải độc cũng tạm thời gác qua một bên. Thỉnh thoảng khi ăn cơm nàng còn nhìn Bạch Phượng mỉm cười khiến Bạch Phượng không hiểu ra sao cả,

cũng may hiện tại Bạch Phượng và Tạ Lệnh Tề đang ở thời kỳ ngọt ngào nên cũng không so đo với nàng. Liễu Sao dính lấy Lục Ly, khó tránh khỏi tin đồn lan khắp nơi. Các đệ tử Tiên môn đều tức giận bất bình cho Lạc Ca, ngay cả Vạn Vô Tiên tôn đôi khi còn nhìn ba người đầy nghi hoặc. Ngược lại, Lạc Ca giống như không nghe thấy chuyện này, đối xử với Liễu Sao vẫn thân thiết như trước, nguyên nhân thì đương nhiên Liễu Sao hiểu rõ nhất, trong mắt y, nàng thích Lục Ly là một chuyện rất tốt. Liễu Sao vốn cũng không thêm để ý người khác nghĩ như thế nào, nhưng phiền toái nhất là những nữ đệ tử ngự kiếm mang nàng đi cùng thường cố ý đi rất nhanh khiến Liễu Sao suýt ngã vài lần, tức giận đến độ không biết nói gì, bởi vậy thành kiến đối với Lạc Ca càng nhiều hơn. Trước cửa sổ, Thương Ngọc Dung phe phẩy cây quạt cười cười: “Ai da, đường đường là thiếu gia lại không bằng một kẻ võ sư.” Mặt Lạc Ca không đổi sắc: “Ta có so sánh với ai sao?” “Con bé thích tên Lục Ly kia, nên sẽ không bám lấy Tô Tín nữa, nhưng huynh vẫn tiếp tục tiếp cận nó, chẳng lẽ muốn thử Lục Ly sao?” Thương Ngọc Dung nói, “Cẩn thận không lại tự châm lửa thiêu mình, đàn ông ghen lên còn tàn nhẫn hơn phụ nữ đấy, huynh không muốn đánh nhau với hắn một trận đấy chứ?” Lạc Ca nở nụ cười: “Hắn sẽ không đánh ta.” Nhìn hai người bọn họ nói chuyện, Liễu Sao đứng xa xa bĩu môi. Kết giới inh nhất thì đã sao nào, nội dung cuộc nói chuyện đã bị nàng biết chẳng thiếu một chữ. Đại thiếu gia, thiếu cung chủ, trong mắt nàng chỉ là hai tên ngốc mà thôi! Liễu Sao không muốn nghe bọn họ nói chuyện phiếm nên bước nhanh qua hành lang tìm Lục Ly, vừa khéo Lục Ly ở ngay phía trước. Hắn không mặc áo choàng, trường bào chấm đất, mái tóc đen buông xuống, trang phục bình thường nhưng không hiểu sao lại có phần kỳ lạ. Liễu Sao đang định bước lên gọi hắn, bỗng nhiên thấy Tạ Lệnh Tề và Bạch Phượng đi tới từ phía đối diện, nàng vội vàng dừng lại, tránh vào chỗ rẽ, thu hết khí tức theo thói quen và đóng tai lắng nghe. “Hiếm khi thấy Lục sư đệ ra ngoài,” Tạ Lệnh Tề chào hỏi, rồi dừng lại cười đầy thâm ý, “Sao Liễu sư muội không đi cùng đệ?” Lục Ly nói: “Tạ sư huynh hay đùa quá.” Những ngày gần đây, nơi nơi đều bàn tán vụ Lạc Ca bị bại bởi người của Võ đạo, Tạ Lệnh Tề vô cùng thích thú và quan tâm đến chuyện này: “Chuyện này có gì đâu mà phải ngượng ngùng, Liễu sư muội tính tình dịu dàng, hai người...” Lục Ly ngắt lời y: “Không có.” “Không có ư?” Tạ Lệnh Tề kinh ngạc. Hắn dám nói không có sao? Liễu Sao nghe những lời chối đây đẩy dư thừa kia thì thầm nghĩ để xem nàng vạch trần hắn như thế nào! “Lục Ly!” Nàng đột nhiên nhào ra, ôm tay hắn làm nũng vô cùng thân thiết, “Vừa đi đâu vậy?” Đối diện với ánh mắt như cười như không của Tạ Lệnh Tề, Lục Ly thản nhiên nói hùa theo nàng: “Thấy muội đi cùng Lạc Ca, không tiện quấy rầy nên bỏ đi.” Hừ! Nàng đi cùng với Lạc Ca hồi nào chứ! Liễu Sao cố gắng kiềm chế cái ý định muốn đá hắn. “Huynh nhìn lầm rồi,” Bạch Phượng bỗng nhiên mở miệng, “Mới vừa rồi muội thấy Lạc sư huynh và Thương thiếu cung chủ nói chuyện với nhau, không gặp Liễu Sao nhi.” “Phải vậy không?” Lục Ly có chút hối hận, ôm lấy Liễu Sao, “Là ta nhìn lầm rồi, đừng giận nhé.” Liễu Sao không nói nên lời trước một đồng hành động liên tiếp của hắn, thật sự là nói dối trơn tru không hề vấp luôn! Bạch Phượng hiếm khi có lòng tốt giải thích cho nàng, hiểu lầm đã được sáng tỏ, Tạ Lệnh Tề khẽ nhún mày rất nhanh, lại cười nói với Lục Ly mấy câu rồi dẫn Bạch Phượng đi. Liễu Sao ngoái đầu nhìn hắn: “Lục Ly!” Lục Ly buông ra nàng: “Hửm?” Liễu Sao nói: “Ta phát hiện, huynh nói dối không hề đổ mắt.” Lục Ly ho khẽ mấy tiếng, vuốt đầu nàng nói: “Liễu Sao nhi, sau này muội sẽ phát hiện, nói dối là một thú vui, nhiều lúc lại rất có ích, muội chán chán còn phải học nhiều hơn nữa.” Liễu Sao vặn lại: “Huynh biết rõ ta và Lạc sư huynh không đi cùng nhau.” Lục Ly trả lời: “Tạ Lệnh Tề muốn nghe như vậy, y muốn thấy ta tức giận.” Liễu Sao lại hỏi tiếp: “Nếu ta thật sự ở bên cạnh Lạc Ca, huynh cũng không tức giận sao?” “Đương nhiên...” Thấy sắc mặt nàng không tốt, Lục Ly sửa lại, “Đương nhiên là tức giận.” Liễu Sao không chút vui mừng, đột nhiên hỏi: “Này, có phải huynh lại chơi bời lêu lổng với đám con gái ở đây không?” Lục Ly đáp không chút do dự: “Không có.” “Thật?” Liễu Sao nghi ngờ nhìn hắn, lại dí sát mũi ngửi ngửi người hắn. Nhìn thấy bộ dạng như đi bắt gian của nàng, Lục Ly buồn cười: “Không có mà, ta thề.” Nghĩ rằng hắn không dám lừa mình, Liễu Sao cũng không phát hiện mùi gì lạ nên hài lòng buông hắn ra. Trẻ con sắp ra đời ở các châu quận phụ cận Bạch Châu những ngày gần đây ít nhất cũng đến mấy ngàn hộ, mọi người dựa theo giờ sinh của bọn trẻ để suy tính, tìm được một số khu vực khả nghi, nhưng không hẳn là chính xác. Là bởi vì mỗi khu vực khả nghi đều có vài đứa, không ai biết ma khí sẽ bám vào đứa trẻ nào, đây là vấn đề làm người ta đau đầu nhất, đành phải phái đệ tử ở lại quan sát. Nhưng tóm lại tình huống này hại nhiều hơn lợi, hưởng chi còn phải ứng phó với Ma cung và Thực Tâm ma. Tìm kiếm mấy ngày, các đệ tử đều báo lại, có khoảng sáu hộ khả nghi, Vạn Vô Tiên tôn nghe báo cáo liền nhún mày, hỏi Lạc Ca: “Làm như vậy cũng không phải biện pháp hay, con có cách gì không?” Lạc Ca không đáp mà hỏi một đệ tử khác: “Hành động của Ma cung thế nào?” Đệ tử kia vội đáp: “Gần đây Ma tộc thường xuyên lui tới vùng lân cận Đinh Châu.” Ma cung? Trong lòng Liễu Sao hơi hồi hộp, nghĩ ngay tới Lư Sênh. Trước đó nàng nhờ Lư Sênh tìm thuốc giải, rồi hai người gặp mặt hỏi chuyện thuốc giải, mãi đến lúc này mới thấy sợ hãi vì thấy có điều bất

thường —— Lư Sênh là Hữu thánh sử của Ma cung, y tuyệt đối không thể đến Bạch Châu vì nàng, vùng phụ cận có Ma tộc thường xuyên lui tới càng chứng minh đó là sự thật. Ma cung quả nhiên có ý định nhắm vào ma anh, bọn chúng cũng tìm được vùng này rồi. “Liều sư muội.” “Hử?” Liều Sao bị gọi tỉnh cả người, ngơ ngác nhìn Lạc Ca. Lạc Ca hỏi: “Ta thấy muội suy nghĩ say sưa, hay là có biện pháp gì?” “Muội ư?” Liều Sao giật mình, chuyện đại sự này theo lý vốn không đến lượt nàng lên tiếng, chẳng lẽ y đã phát hiện ra chuyện gì sao? Liều Sao chợt dạ, nói quanh co, “Chuyện này... Nghe Lạc Trữ nói, Ma tộc rất dễ dàng cảm ứng được ma khí, muội nghĩ... Nếu bọn chúng xuất hiện ở Dĩnh Châu, có khi nào hay ma anh cũng ở Dĩnh Châu không?” “Cũng có khả năng,” Lạc Ca không hề bất ngờ, dặn dò đệ tử kia, “Tiếp tục lưu ý.” Liều Sao thầm thở phào nhẹ nhõm, bản thân mình còn nghĩ được, sao y không nghĩ tới chứ? Như vậy mà còn thử nàng, cuối cùng là vô tình hay cố ý đây? Xem ra trước mắt nên tạm ngừng liên lạc với Lư Sênh. Nhắc tới Dĩnh Châu, Vạn Vô Tiên tôn vội hỏi: “Có điều tra phía Dĩnh Châu không?” Lạc Ca nói: “Đích thân Tạ sư huynh sẽ dẫn người qua đó, tổ sư thúc cứ yên tâm.” Ánh mắt Tạ Lệnh Tề khẽ trầm xuống, lập tức gật đầu mỉm cười: “Đúng là mấy hộ đáng khả nghi, con đã sai người giám sát rồi.” Y trả lời rất tự nhiên, bẩm báo lại mọi chuyện như thường ngày, Vạn Vô Tiên tôn thoáng vui mừng: “Con làm việc, đương nhiên là yên tâm.” Bên cạnh, Liều Sao chăm chú quan sát, khẽ nhếch môi, nàng không hề bỏ qua sự biến đổi cực nhỏ của Tạ Lệnh Tề vừa rồi. Xuất thân từ Võ đạo, nàng vốn quen nhìn lòng người hiểm ác, nhìn người phải nhìn cách hành xử bản năng trước những điều xấu xa, vừa nhìn nàng đã cảm giác Tạ Lệnh Tề có ý muốn giấu diếm tin tức. Thương Kính giao nhiệm vụ vô cùng quan trọng này cho Lạc Ca, nếu xảy ra sai sót gì, tất nhiên mọi người sẽ cho rằng Lạc Ca thất thủ, có điều ngay lúc này Lạc Ca đã ép y buộc phải nói trước mặt mọi người. Liều Sao đứng ngoài quan sát suốt thời gian này, ngoại trừ những thành kiến trước đó, thật sự không thể soi ra khuyết điểm của Lạc Ca. Y nhìn xa trông rộng, giỏi phán đoán, suy nghĩ chặt chẽ và cẩn thận, mọi chuyện mới có thể tiến hành nhanh như vậy. Về phần Tạ Lệnh Tề, y nói phải người đi là sự thật, nhưng có thể tiến mà cũng có thể lui, người khác chẳng dễ dàng nắm được sai lầm của y, nếu hôm nay Lạc Ca không hỏi thì y có giấu diếm sự thật hay không? Chuyện của ma anh liên quan đến an nguy của lục giới, Tiên môn và Võ đạo đều coi trọng, y là thủ tọa đệ tử Nam Hoa, cho dù bất hòa với Lạc Ca cũng không bỏ mặc đại cục chứ... Nàng vẫn còn nghi ngờ, Lạc Ca đã đứng dậy nói: “Cứ như vậy đi, làm phiền Tạ sư huynh để ý hơn một chút.” Mọi chuyện đã bàn bạc xong, mọi người đều trở về phòng. Liều Sao xoay người không thấy Lục Ly đâu, có lẽ là đã trở về phòng, nàng bỗng nhiên nổi tính tình nghịch, dùng ‘Tiềm tức thuật’ giấu khí tức trên người, sau đó dùng độn thuật đến bên ngoài cửa sổ phòng Lục Ly, tính trêu chọc hẩn. Tiếng cười trầm thấp, quyến rũ đến tận xương tủy, cảnh tượng bên trong cửa sổ sống động đến ngọt ngào. Khốn nạn! Liều Sao nhìn vào trong, bưng bưng lửa giận. Nàng nhìn thấy, có một ả đàn bà vô sỉ đang nằm trên người Lục Ly không chút xấu hổ, cười vô liêm sỉ, bàn tay cũng vô liêm sỉ chẳng kém, đang luồn vào xiêm y của hẩn. Cũng may Lục Ly không tiếp tục, hẩn mỉm cười đẩy ả đàn bà kia ra: “Giờ không còn sớm nữa, nàng nên đi đi, nếu không ta sẽ gặp phiền phức lớn đấy.” Á kìa ngừng quần lấy hẩn, ngoan ngoãn đứng dậy đi ra cửa. Liều Sao nhanh chóng độn thuật xuống dưới lầu, cố gắng làm ình bình tĩnh lại, lâu thật lâu sau mới đi lại lên lầu, gõ cửa, Lục Ly nhanh chóng xuất hiện ở cửa, quần áo trên người đã chỉnh tề, không hề có dấu vết gì. “Sao trở về sớm vậy,” hẩn kéo tay Liều Sao, “Có đói bụng không? Đi ăn cơm đi.” May mắn là trở về sớm mới biết được việc làm xấu xa của hẩn! Liều Sao cố gắng hết sức khống chế bàn tay mình không run rẩy, bây giờ nàng mới phát hiện ra, hẩn vốn không sợ sự uy hiếp của nàng, càng chưa từng để tâm đến lời nói của nàng, hết như năm đó người kia đối với nàng chỉ là một trò đùa! “Ta không đói,” Liều Sao coi như không có việc gì ôm lấy hẩn, cười tủm tỉm hỏi, “Ồ trong phòng làm gì vậy? Có phải lại chơi bởi lêu lổng với ai không?” Lục Ly: “Không có, sao ta có thể làm vậy chứ.” Liều Sao chớp mắt: “Thật sự không có sao?” Lục Ly gật đầu: “Không có mà.” “Hừ!” Liều Sao lập tức thay đổi sắc mặt, hung hăng đá hẩn, “Người dám gạt ta! Ta nhìn thấy hết rồi! ả đàn bà vừa này là ai! Là ai hẩn!” Lục Ly vội nói: “Muội hiểu lầm rồi, đó chỉ là bạn của ta thôi.” Hẩn còn dám nói dối trắng trợn như vậy à? Liều Sao thiếu điều tức giận chết, vung mạnh tay đánh hẩn: “BẠN BÈ CÓ AI ÔM NHƯ VẬY KHÔNG? CÁC NGƯỜI LÀM CHUYỆN ĐỐI BẠI GÌ, TA THẤY CẢ RỒI!” “Được rồi, được rồi, ta sai rồi,” Lục Ly cầm tay nàng, đương nhiên không hề lấp liếm, quanh co. “Người còn dám nói dối trước mặt ta!” “Phải, ta nói dối muội,” Lục Ly thở dài, “Kính nguyệt lại giúp nó thoát được sự cảm ứng của ta, thật xui xẻo.” “Ta đã nói ta thích người rồi mà!” Liều Sao tức giận mặt đỏ hoe, làm gì còn bận tâm truy xét lời hẩn nói, nàng gơ tay lên tát hẩn một cái chát, “Người dám thông đồng với người khác, người dám gạt ta!” Cuối cùng, Lục Ly cũng nhúu mày, giữ tay nàng lại. Liều Sao làm sao chịu bỏ qua chuyện này, thấy hẩn giữ tay mình, lập tức trừng mắt hét lên: “Lục Ly, nếu người dám làm gì, ta sẽ bỏ đi ngay!” Nhìn bộ dạng nàng hung ác như một con hổ nhỏ đang tức giận, Lục Ly đương nhiên không dám dùng pháp thuật đối phó với nàng. Liều Sao cũng thực sự tức giận, không biết lấy đâu ra sức

lực, xoay chân ra sức đá hấn, thấy hấn kiên dè, nàng càng được thể dùng cả tay chân và miệng, vừa cắn vừa đâm đá hấn. Lục Ly không thể vừa đỡ chỗ này vừa chống chỗ kia, bị buộc lui liên tục về phía sau, cuối cùng theo tình thế đành dè nàng trên giường không cho nhúc nhích. Nhưng Liễu Sao đâu dễ gì chịu nằm ngoan ngoãn như vậy, nàng lập tức nhấc hai chân lên quần lấy thắt lưng của hấn. Đôi chân trời sinh vốn đã thon dài siết chặt, quần quanh người hấn, Lục Ly nào đoán được nàng lại lớn mật như thế, hấn khê giật mình, nhưng chưa kịp làm gì đã bị nàng kéo ngã xuống. Liễu Sao nhân cơ hội này lật lại, xoay người đè hấn dưới người mình. Lục Ly vội vàng đẩy nàng ra: “Liễu Sao nhi, đừng gây chuyện nữa.” Hấn thân mật với các ả đàn bà khác nhưng lại muốn đẩy nàng ra! Liễu Sao ôm trong lòng nỗi ghen tuông, âm ức cắn lên môi hấn. Đôi môi mỏng mang theo cảm giác mát lạnh, chạm vào môi nàng làm nàng cứng đờ cả người, cảm giác này... Sau khoảnh khắc bình yên ngắn ngủi, Liễu Sao bỗng nhiên nổi giận. Hấn lừa nàng! Ngay cả hấn cũng lừa nàng! Nụ hôn không chút kinh nghiệm, thỉnh thoảng lại đụng phải răng hấn, tất cả những gì được huấn luyện đều quăng hết khỏi đầu. Nàng cứ thế cắn, cắn, cắn lên môi hấn, mặt hấn, mũi hấn và tai hấn, giống như cắn chỗ nào thì chỗ ấy của hấn sẽ thuộc về nàng. Khuôn mặt ngày càng nóng bừng, trái tim lại ngày càng trống rỗng, như muốn liều mạng tìm kiếm thứ gì đó nhồi nhét vào. Thấy nàng giống một chú mèo con cào cào loạn xạ, Lục Ly nằm yên không hề động đậy, để mặc nàng làm loạn. Mùi máu tươi lan khắp gian phòng, Liễu Sao ngồi thẳng dậy gào lên: “Không phải người thích phụ nữ ư, sao nằm bất động như vậy, mau hôn ta! Đến đây! Người có phải đàn ông không!” Trong đôi mắt tím nhộn nhạo ý cười, hấn xoa xoa mặt nàng, vỗ về, dỗ dành: “Được rồi, Liễu Sao nhi, muội vẫn chỉ là một đứa trẻ, ta không thích muội nhưng vẫn đối xử tốt với muội, như vậy không được sao?” “Hừ, ai là con nít chứ!” Liễu Sao cực kỳ phẫn nộ, cố gắng vạch mặt hấn, “Ta chỉ nhỏ hơn người mấy tuổi thôi, người nhìn cho rõ, ta giống con nít chỗ nào!” “Được, được, không giống, không giống.” Hấn trả lời cho có lệ, tìm cách tránh ra. “Lục Ly!” Giọng nói có chút âm ức, nàng ôm chặt lấy hấn, không ngừng ép buộc. Đầu lưỡi hồng phấn, mềm mại liếm láp trên mặt hấn, tai hấn, bàn tay nhỏ bé luồn vào y phục hấn, vụng về sờ soạng, tìm kiếm trước ngực hấn, cảm nhận thân thể, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hấn. Hấn cười như có như không nhìn nàng, mặc cho nàng đỏ mặt dùng hết mọi thủ đoạn khiêu khích đã được học, đáy mắt hấn vẫn trong vắt không chút dục vọng như trước, tràn đầy trong ánh mắt là sự châm chọc, thân thể không chút phản ứng, không hề có phản ứng nên có của nam đối với nữ. Hấn thật sự không thích nàng, trong mắt hấn, nàng chính là một đứa con nít cần quấy. Cuối cùng, Liễu Sao cũng phải tin, từ bỏ ý định, nàng dần dần ngừng lại. Lục Ly ôm nàng đứng dậy: “Liễu Sao nhi...” Liễu Sao tránh người khỏi hấn, nhảy xuống giường bỏ chạy. Đang lúc hoàng hôn, người qua lại trên đường thưa dần, những người thợ rèn kết thúc công việc, những người mua bán thu dọn hàng quán, các cửa hàng đều đóng cửa, mùi đồ ăn tràn ra từ các nhà dân hai bên đường, cảm giác này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, thật khiến người ta ngưỡng mộ. Liễu Sao mang theo nỗi đau vô hạn cùng sự phẫn nộ không thể chịu đựng nổi, thầm nghĩ phải mau chóng thoát khỏi chỗ này. Vừa ra khỏi cổng thành liền gặp ngay một đám người đi tới, hai người đi trước chính là Lạc Ca và Tạ Lệnh Tề. Những năm gần đây, vì chống đỡ với sự xâm phạm của ma cung, yêu giới và ngăn cản Thực Tâm ma làm việc ác, mỗi thành trì đều có Tiên môn thiết đặt kết giới hoặc Võ đạo dựng trận pháp, có đệ tử bảo vệ. Lạc Ca đã tới Bạch Châu, đương nhiên muốn ra ngoài thành tuần tra tuyến phòng thủ, y vừa đi sóng vai vừa nói chuyện với Tạ Lệnh Tề, không hề nhìn ra bọn họ vốn có bất hòa. Nhìn thấy Liễu Sao, Tạ Lệnh Tề kinh ngạc kêu lên: “Liễu sư muội?” Liễu Sao chẳng còn sức lực để ý tới, cúi đầu chạy thẳng ra cổng thành. “Muội muốn đi đâu?” Thân hình Lạc Ca khê lay động, chớp mắt đã đứng trước mặt nàng, “Trời đã tối rồi, ra khỏi thành rất nguy hiểm.” Liễu Sao không hề cảm kích, hung dữ đáp lại: “Ai cần người lo!” “Tình hình trước mắt rất phức tạp, đừng chạy lung tung.” Lạc Ca giữ chặt cổ tay nàng, nhú mày, hiển nhiên là trách móc nàng không hiểu chuyện. Liễu Sao cười lạnh lùng. Nhìn đi, rõ ràng ghét nàng muốn chết mà còn phải cố ý giả bộ ra vẻ quan tâm, đều giả, tất cả đều là đều giả! Bọn họ đều cho rằng nàng dễ lừa gạt lắm! Liễu Sao vốn không phải là người có thể nhượng nhịn người khác, lửa giận đã bốc lên thì chẳng cần quan tâm hậu quả, nàng gạt phắt tay y ra, chỉ thẳng vào y mắng: “Giả vờ gì nữa! Chê ta phiền phức thì đừng quan tâm, ai chẳng biết người ghét ta, giả mù sa mưa! Không sợ ta bám lấy Tô Tín sao, ai thèm chứ!” Lạc Ca sững sốt. Đã không còn muốn đến Tiên môn nữa, ai còn thèm diễn trò! Liễu Sao đúng là không sợ y, không hề kiêng dè gì nữa, chỉ cười khẩy: “Muốn mang ta rời khỏi đây sao, người cho rằng ai cũng sẽ thích người, ai cũng phải theo người sao, hừ! Ta không thèm gia nhập Tiên môn!” Sắc mặt Lạc Ca hơi khó coi. Y đương nhiên không đoán được nàng đã biết rõ mục đích của y, thực tế là nếu không phải vô ý nghe được lời nói kia, Liễu Sao cũng bị mắc lừa. “Về nhà dỗ dành cô em gái bảo bối của người đi, bày ra những trò thật khiến ta ghê tởm! Đề tiện!” Liễu Sao mắng xong vẫn chưa hết giận, nhớ tới bệnh nghiện sạch sẽ của y, cố ý nhắc chân đá y khiến y dính đầy bùn đất. Chưa bao giờ bị ai mắng trước mặt mọi người như vậy, sắc mặt Lạc Ca tái mét, nhưng không hề trốn tránh. Dù sao

việc y làm xuất phát từ ý đồ riêng là sự thật, bản thân y cũng hiểu như vậy là bất công nên mới muốn đưa nàng gia nhập Tiên môn để bồi thường. Không ngờ nàng đã biết cả rồi, nay đã bị mắng lại còn phải bảo vệ hình tượng nên không thể so đo với nàng. Không nhìn ánh mắt kinh ngạc của các đệ tử xung quanh, Liễu Sao chẳng thèm quay đầu chạy thẳng ra khỏi thành. Vào đêm ở vùng ngoại ô, ánh đèn trong những căn nhà chỉ còn le lói, con đường mòn nhỏ ven thôn thật yên tĩnh. Trong ký ức vẫn còn ghi nhớ lời nói của người ‘mẫu thân’ xa lạ, chỉ có vợ chồng mới vĩnh viễn ở bên cạnh nhau, nhưng ‘ông chồng’ kia của nàng chỉ ở bên cạnh ba ngày đã bỏ rơi nàng. Bây giờ nàng nghĩ rằng năm năm tình cảm có thể là nơi nương tựa, ai ngờ kết quả vẫn không hề thay đổi. Đợi đến lúc nàng không thể rời xa hẳn được nữa, hẳn cũng sẽ bỏ mặc nàng như người kia. Ánh trăng tràn trên đất, Liễu Sao chán nản mất hết ý chí. Nàng không nên chống lại Lạc Ca, việc này chỉ càng làm tình cảnh của nàng ở Tiên môn thêm khó khăn. Nhưng dựa vào đâu chứ! Dựa vào cái gì mà bọn họ muốn đối xử với nàng thế nào cũng được! Muốn lừa thì lừa, biến nàng trở thành một kẻ ngốc, bởi vì nàng vô dụng sao? Bởi vì nàng hoàn toàn trắng tay ư? Cho dù nàng có chết, cũng không cầu xin bọn họ lần nữa! Liễu Sao siết chặt tay, xoay người lớn tiếng quát: “Là ai!” Gió thổi bóng dáng lay động, bóng cây cổ thụ lắc lư. Cảm giác bất an quen thuộc lại nổi lên mãnh liệt, Liễu Sao thầm ngưng tụ linh lực, cảnh giác quan sát chung quanh, xác nhận không có thứ gì mới quay người lại một lần nữa. Sau đó, nàng thấy chiếc mặt nạ bằng đồng kia, còn có những móng tay màu lam vươn tới trước mặt. Thực Tâm ma! Từ nay đến giờ trải qua mấy lần kích thích, đã làm dậy lên nỗi sợ hãi từ sâu thẳm nhất, đầu Liễu Sao chợt trở nên trống rỗng, lui về phía sau tránh né theo bản năng, cả người run rẩy. Việc này đúng là không thể giải thích nổi, nhiều năm qua Tiên môn truy lùng không ra hành tung của Thực Tâm ma, còn mình nàng thì gặp mấy lần liên tiếp. Làm sao bây giờ? Ai sẽ tới cứu nàng đây? Trong sự sợ hãi tột độ, bàn tay kia dừng lại cách nàng khoảng nửa thước. Đôi mắt đỏ lòm nhìn nàng chằm chằm qua hai hốc nhỏ trên mặt nạ, nó không tiếp tục động tác, tựa như đang chờ đợi phản ứng của nàng. Từng trải qua những tình huống tương tự, Liễu Sao khôi phục thần trí nhanh hơn lần trước, vội vàng lui ra phía sau mấy trượng, đưa tay tìm kiếm tín hươg trong lòng — Đó là tín vật đặc chế của Tiên môn, khi gặp nguy hiểm, chỉ cần truyền linh lực vào đó, đệ tử ở các vùng phụ cận nhận được tín hiệu sẽ tới cứu giúp, lúc này đối phương chưa thiết đặt kết giới ngăn cách, là thời cơ tốt để sử dụng tín hươg. Tín hươg đã ở trong tay, nhưng Liễu Sao lại chần chừ. Cho dù bọn họ có thể tới kịp lúc cứu nàng rồi cũng sẽ trách móc nàng, mắng nàng tự tiện chạy lung tung, tự làm tự chịu. Bọn họ vốn đã không vừa mắt nàng, huống chi nàng còn vừa mắng Lạc Ca. Đối với Liễu Sao, khí phách là thứ gì đó rất xa vời, một người phải dựa vào người khác để sinh tồn thì lấy đâu ra khí phách? Người trong Võ đạo chưa bao giờ coi trọng nó, chỉ cần hậu quả không phải là phản bội chủ nhân thì bọn họ sẽ làm tất cả vì mạng sống của mình, tựa như nàng năm đó dùng một nụ hôn để trốn tránh hình phạt đòn roi. Giây phút này có lẽ là một lần duy nhất trong cuộc đời Liễu Sao có khí phách, không muốn tiếp tục dựa dẫm, ỷ lại vào người khác cứu mạng mình, không muốn bị người khác khinh thường, miệt thị, nàng muốn tự mình gánh vác hậu quả. Sợ gì chứ, Liễu Sao? Người vốn là kẻ trắng tay thì sợ gì nữa? Quý trọng mạng sống của mình sao? Tính mạng của người chưa bao giờ có ai thêm để ý đến, kể cả người luôn ra tay bảo vệ người cũng bỏ mặc thì mất đi có gì đáng tiếc nuôi? Không bằng cứ chết như vậy đi, để cho nó bóp nát hồn phách, không có kiếp trước hay kiếp sau, cũng rất tốt. Người đã chết sẽ không bị người khác làm đau lòng. Không biết lấy dũng khí ở đâu ra, Liễu Sao nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ lòm kia, không hề sợ hãi, ngược lại ánh mắt của nàng ngày càng trở nên hung ác — năm năm sống dưới sự che chở của Lục Ly, cuối cùng lại phải chết trong tay Thực Tâm ma, là ý trời sao? Ông trời cũng muốn vứt bỏ nàng, vậy thì đến đây đi! Sát khí vô hình dần trở nên đặc hơn, cỏ cây xào xạc ngã nghiêng khắp nơi. Thực Tâm ma dường như cũng cảm nhận được điều bất thường, đáy mắt hiện lên vẻ hưng phấn, quan sát nàng chăm chú. Không hề báo trước, Liễu Sao đã chủ động ra tay. Đây là trận đấu liều chết, nàng dùng hết tinh thần, sử dụng toàn bộ sức lực và võ chiêu mạnh nhất. Năm ngón tay co lại như móng vuốt, hướng thẳng tới tìm kiếm trước ngực đối phương! Chiếc áo choàng đen bay lên, Thực Tâm ma chỉ lui ra phía sau tránh né. Liễu Sao thấy thể cười to: “Muốn lấy tim của ta đúng không, đến đây! Không phải ngươi lợi hại lắm sao!” Đã không bận tâm gì đến sống chết, nàng dốc toàn lực ra tay, triển khai chiêu thức võ đạo tàn nhẫn, không chút để ý bản thân mình cũng không kiêng dè bất kỳ điều gì, chiêu nào chiêu nấy đều là sống chết với kẻ thù. Chưởng lực xé toạc không khí, ánh lửa lập lòe, mũi chân vạch thành trận pháp khổng lồ, không khí trong đất trời như đông cứng lại. Nàng tấn công mạnh mẽ nhưng đối phương vẫn chỉ né tránh, không hề có ý ra tay. Cho dù bị đá kích quá mạnh nhưng Liễu Sao cũng không hô đồ, chỉ qua mấy chiêu, nàng đã nhận ra thân pháp của đối phương cao cường hơn rất nhiều, điều này khiến nàng càng cảm thấy kỳ lạ — vì sao nó không giết nàng? Nhìn dáng vẻ của nó dường như là đang chờ đợi điều gì đó... Chẳng lẽ nó kiêng dè điều gì với nàng? Suy nghĩ điều này khiến khí phách của Liễu Sao nhún lên gấp đôi, càng không thấy sợ hãi nữa.

Nàng càng đánh càng dũng mãnh, còn Thực Tâm ma lại liên tục nhường bước, trong đôi mắt lóe lên thứ ánh sáng nghi ngờ. Lần trước vô tình phát hiện trong cơ thể cô gái này giống như có ẩn giấu một sức mạnh kỳ lạ, nay lại không thấy gì lạ thường, chẳng lẽ nhầm sao? Chờ mong mãi nhưng vẫn không có gì xuất hiện, sau mấy trăm chiêu, rốt cục Thực Tâm ma cũng mất kiên nhẫn, ánh mắt chợt trở nên vô cùng âm hiểm, thâm độc, y không né tránh nữa bắt đầu ra tay phản kích. Liễu Sao đang đánh cho đã tay sao đoán được y đột nhiên phản kích, quá bất ngờ nên trở tay không kịp, một chiêu kế tiếp đã thấy máu huyết trong lồng ngực cuộn cuộn, lực bất tòng tâm. Cao thấp đã quá rõ ràng, chênh lệch quá lớn, Liễu Sao cũng biết nếu đánh tiếp thì chỉ bất lợi mình, nhưng nàng không hề có ý định chạy trốn, ngược lại chỉ cần rằng, lấy cứng đối cứng đón địch. Giống như lấy trứng chọi đá, linh lực chạm vào nhau, không ngoài dự đoán Liễu Sao bị đánh bay lên đập mạnh vào một thân cây, bẻ gãy đôi nó! Liễu Sao ngã nhào xuống, cả người đau đớn, trước mắt biến thành màu đen, cổ họng trào lên chất lỏng có vị ngọt. Nhìn thấy bàn tay nhọn hoắt của Thực Tâm ma vươn đến, nàng nuốt sạch máu tươi trong miệng xuống, khẽ hừ một tiếng rồi vươn mạnh chụp lấy cổ tay y. Vào thời điểm cuối cùng, sức mạnh thần bí trong cơ thể như biết được chủ nhân gặp nạn, rốt cục đã hoàn toàn bùng nổ! Linh lực vô cùng thuần khiết lại mạnh mẽ, tuôn ra như sóng biển mênh mông mãnh liệt, phá tan sự giam hãm vô hình, bùng lên như có thể dời non lấp bể! Bàn tay nhỏ nhắn, thon dài cùng ngón tay mềm mại trở nên mạnh mẽ một cách thần kỳ, giữ chặt cổ tay khô gầy khiến Thực Tâm ma khó có thể gãy ra được! Liễu Sao biết là trong cơ thể mình có ẩn giấu sức mạnh thần bí nhưng không thể tưởng tượng nổi lại mạnh đến mức này, khiến nàng vừa vui mừng vừa sợ hãi. Đáng tiếc nàng vốn không biết cách sử dụng nó, sức mạnh kia không kéo dài được bao lâu, vừa bắt đầu xuất hiện đã có dấu hiệu suy kiệt. Một tiếng nổ vang, Liễu Sao lại bị đánh bay lên. Thực Tâm ma không chút tức giận, ánh sáng rực lên nơi đáy mắt đỏ lòm, giống như đang mừng rỡ như điên! Quả nhiên là đã tuyệt tích từ lâu, linh khí thuần khiết nhất trong đất trời! Không uổng công y đã bỏ công sức thăm dò! Không thể tưởng tượng nổi bảo bối như vậy còn tồn tại trong lục giới! Sự kích động và tham lam quá rõ ràng của đối phương khiến trực giác Liễu Sao mách bảo rằng nàng như một con mồi, sự hoảng sợ quá lớn khiến nàng bất chấp đau xót, cuống quýt lẩn người sang trái. Sương mù màu đỏ lan tràn, hình thành biển máu và kết giới đáng sợ phong kín mọi đường lui của nàng, vạt áo choàng màu đen đập vào mắt nàng trong khoảnh khắc. Thực Tâm ma cúi người tóm lấy nàng, như muốn bắt giữ nàng! Vào thời khắc nguy cấp, hai luồng sáng kỳ lạ vọt tới từ hai hướng khác nhau! Một luồng sáng màu tím rực rỡ, nhanh chóng hóa thành dải băng quấn quanh người Liễu Sao, ý định bảo vệ rất rõ ràng; Một luồng khác là thuật pháp lạnh lẽo đến cực điểm, nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên hạ thấp xuống, chỉ trong giây lát mùa đông giá lạnh đã tràn đầy trời, gió lạnh mang theo những bông hoa tuyết ập tới, đánh thẳng về phía Thực Tâm ma đang đứng đối diện! “Dừng tay!” “Thực Tâm ma?” Người đến là một nam một nữ, giọng người nữ hơi lạnh, giọng người nam vừa dễ nghe vừa ôn hòa còn mang theo vài phần bất ngờ. Giọng nam kia nghe quen quen, Liễu Sao kim lòng không dặng ngược mặt kêu lên: “Kha Na!” Giữa những bông tuyết li ti, một đóa hoa sen bằng băng trong suốt cực lớn đang từ từ nở rộ, một bóng dáng màu tím đập xuống giữa hoa sen, nhìn còn thần tiên và đẹp đẽ hơn cả nhụy hoa. Khuôn mặt tuần tú dưới ánh sáng rực rỡ, sợi dây kết màu tím buông xuống từ đuôi cây trâm càng khiến người đó thêm thân thiết, đầm ấm. “Sao rồi? Mọi người không sao chứ?” Y cúi người đỡ lấy Liễu Sao, ánh sáng chợt lóe lên trong đáy mắt rồi biến mất. “Không sao.” Liễu Sao lau vết máu trên khóe miệng, đứng thẳng người lên. “Để nó chạy mất rồi!” Giọng người nữ vang lên, có chút không cam lòng. Liễu Sao quay đầu lại nhìn mới phát hiện người con gái này rất trẻ. Tóc dài buông xuống, mặc tiên bào màu lam rất rộng, chân mang một đôi giày cổ àu đen, tay cầm một cây quạt đang xòe rộng, ngoài những thứ đó thì không hề có thêm vật trang sức gì, vô cùng trắng trong và thuần khiết. Khuôn mặt đương nhiên rất đẹp, da thịt trắng như tuyết, đôi mi dài lộ rõ nét kiên định, chiếc cằm hơi hất lên cao, vô tình mang lại mấy phần tự phụ. Liễu Sao đã gặp rất nhiều cô gái xinh đẹp. Nghiêm khắc mà nói, cô gái này không tính là tuyệt sắc, chiếc mũi cao cao và đôi môi mỏng nhếch lên khiến khuôn mặt kia không đủ dịu dàng, nhưng trong mắt Liễu Sao, người gái ấy đẹp hơn tất cả những người nàng đã từng gặp. Thân là nữ tử, lại có sự kiên cường và phóng khoáng của nam tử. Liễu Sao chưa bao giờ hâm mộ người con gái nào như vậy, không hề có một chút ghen tị, là thực sự hâm mộ. Nàng đang còn ngẩn ngơ, bên cạnh Kha Na bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Thuật pháp của tiên tử giống như xuất phát từ Thanh Hoa, phải chăng là Thu phiến tiên Trác Thu Huyền Trác tiên tử?” “Hai người không quen nhau sao?” Liễu Sao vốn tưởng là hai người bọn họ đến cùng một lúc chắc chắn quen nhau, nên nghe vậy cũng kinh ngạc, sau đó lại vui mừng, “Thì ra là sư tỷ Thanh Hoa cung, mọi người vừa rời khỏi Thanh Hoa cung, Thương thiếu cung chủ đều ở trong thành!” Trác Thu Huyền không để ý đến sự nhiệt tình của nàng, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn chằm chằm Kha Na, vừa cảnh giác lại vừa thăm dò. Kha Na chỉ thần nhiên hành lễ: “Tại hạ Kha Na.” Trác Thu Huyền không nhìn nữa, giọng nói lãnh đạm: “Chưa

từng nghe nói tới.” Thái độ của đối phương chẳng khách khí chút nào, Kha Na cũng không so đo, mỉm cười đáp lại: “Tại hạ chỉ là một Tán tiên trong Lục giới, không môn không phái, Trác tiên tử chưa từng nghe thấy cũng chẳng có gì lạ.” Trác Thu Huyền nói: “Thuật pháp của người dường như có chút lai lịch.” Liễu Sao vội hỏi: “Kha Na đại ca thuật pháp cao cường, người cũng rất tốt, huynh ấy đã cứu muội mấy lần...” “Nam sinh nữ tướng.” (*) Trác Thu Huyền khép chiếc quạt lại liền bước đi, lam bào tung bay, bóng dáng cực kỳ phóng khoáng. * Ý nói con trai lớn lên nhìn giống như con gái.

Nụ cười cứng đờ, sắc mặt Kha Na khê thay đổi, có lẽ từ lúc chào đời tới nay y chưa bao giờ bị người khác nói thẳng mặt như vậy. Liễu Sao toát mồ hôi, xấu hổ cảm tạ. Sắc mặt Kha Na tốt hơn một chút: “Đang bình yên không có việc gì, sao lại chạy lung tung một mình thế này?” Liễu Sao gượng gạo cười cười, thuận miệng nói dối mấy câu ứng phó cho qua rồi lại hỏi: “Sao đại ca lại đến Bạch Châu?” “Ta truy tìm Thực Tâm ma, vô tình đi ngang qua thôi,” Kha Na nói, “Bây giờ, ta phải đi gặp một vị bằng hữu, trước hết sẽ đưa muội về thành, một thời gian nữa trở lại tìm muội.”

21. Q.2 - Chương 21: Mưa Gió Sắp Đến

Edit: Ong MD

Beta : Vô Phương

Liễu Sao nghe thấy lời Kha Na có phần miễn cưỡng, cũng đoán y không muốn nhiều lời, hơn nữa nàng vốn không còn tinh thần hỏi han gì nữa. Lần này gặp mặt vội vã, vừa gặp đã từ biệt, Kha Na khẳng khẳng dùng đòn thuật đưa nàng đến bên ngoài cửa thành, xác nhận an toàn mới cáo từ rời đi.

Liễu Sao vốn không muốn trở về nên thừa dịp trăng sáng đi dạo ở ngoài thành. Hai lần liên tiếp chống lại Thực Tâm ma, phản ứng của y đều rất kỳ lạ, giống như là muốn thử nàng, chẳng lẽ y đã phát hiện ra sức mạnh thần bí trên người nàng sao? Mang mặt nạ chứng tỏ y không muốn người khác nhận ra mình, có thể thấy không phải lúc nào y cũng ẩn nấp, chỉ sợ y thường xuyên ra ngoài đi lại, chẳng qua là không ai nhận ra mà thôi!

Liễu Sao vứt hết mọi nghi ngờ. Nghĩ nhiều làm gì, Thực Tâm ma có quan hệ gì với nàng đâu? Lục giới bình yên hay không có liên quan gì tới nàng? Lúc nàng phải chịu cảnh tra tấn có ai đồng cảm với nàng không?

Giữa vùng thôn quê bằng phẳng rộng lớn, ba gã võ sư có ý đồ xấu vây lấy nàng.

Giữa đêm tối, người con gái xinh đẹp một thân một mình trên đường, đối đàn ông mà nói chẳng khác nào là dùng thân quyến rũ.

Không đợi bọn chúng mở miệng, Liễu Sao liền cười nhạo: “Muốn ta ư? Đến đây đi!”

Thấy nàng không chút sợ hãi, ba gã kia không hèn mà cùng dừng lại, xác định nàng không phải yêu ma lại càng thêm ngạc nhiên.

Liễu Sao hiểu rõ nhất bản tính bất nạt kẻ yếu của người trong Võ đạo, không để bọn chúng kịp suy nghĩ, nàng nhanh chóng dùng chân vạch trận, ra chiêu nào cũng mạnh mẽ. Vốn có sở trường ngưng khí thần tốc, bản thân Liễu Sao học võ kỹ không hề kém, miễn cưỡng cũng coi như là cao thủ. Giờ phút này nàng lại không kiêng dè điều gì, toàn lực tấn công, ba kẻ đối diện vội vàng tiếp chiêu, bị buộc lùi về phía sau liên tục.

Vốn đã bị thương khi giao đấu với Thực Tâm ma, Liễu Sao mới ra được hai chiêu, liền cảm thấy gân mạch cứng lại, linh khí khó lưu thông, toàn thân đau nhức. Nàng cố sức nuốt máu trong cổ họng xuống, coi như thần thể không phải của mình, chẳng cần quan tâm chỉ dốc sức tấn công.

Muốn bắt nạt nàng ư? Phải trả giá thật đắt!

Ngay lúc nàng muốn liều mạng lưỡng bại câu thương (*), ép buộc, thúc dục linh lực ra chiêu hết sức thì một bàn tay với đến không chế đại huyệt của nàng, linh khí tích tụ trong cơ thể chờ phát động bị cắt đứt dễ dàng.

*Lưỡng bại câu thương: Ý của câu thành ngữ này là chỉ cả hai bên đều bị tổn thương trong cuộc giành giật, chẳng bên nào được lợi cả. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Truyện Trương Nghi Liệt”.

Ba gã võ sư kia cũng không ngờ nàng khó đối phó như vậy, đang nhúc nhích đầu thì bỗng nhiên thấy bên cạnh nàng có thêm một người giúp đỡ, trong lòng chúng tự biết lần này chẳng có cơ hội ra tay nữa, ba tên không nói một lời đều kiểm đường bỏ trốn.

“Thật sự là khiến người ta không bớt lo lắng mà.” Người mới tới thở dài.

Đáy mắt đau đớn, tầm nhìn mơ hồ không thấy rõ bóng dáng của hắn, Liễu Sao dùng chân ra sức đạp hắn đẩy hắn, giọng nói căm ghét: “Cút! Ai muốn người lo! Ai cần người lo!”

Hắn không nói gì thêm, chỉ kéo nàng vào lòng, cúi xuống hôn lên mặt nàng.

Nụ hôn chạm vào như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ đến mức như làm cho người ta không cảm nhận được, nhưng nàng lại giống như một chú mèo được vỗ về, trong giây lát không còn xù lông lên nữa mà trở nên yên tĩnh.

“Được rồi, Liễu Sao nhi, ta sẽ không tìm các nàng ấy nữa.” Trong đôi mắt màu tím lấp lánh ánh trắng rực rỡ, còn có một chút bất đắc dĩ và xấu hổ.

Liễu Sao ngẩng người một lát rồi lại hung dữ trừng mắt đẩy hắn ra như trước: “Người tìm hay không thì liên quan gì tới ta! Người vốn không thích ta!”

“Nhưng ta đã đồng ý với muội, vì sự yêu thích của muội, ta sẽ không tìm bọn họ nữa, như vậy chưa đủ sao?”

“Người nói dối!”

“Không đâu, ta thề.”

“Ta không tin!”

“Phải làm sao muội mới tin?”

“Người nói thế nào ta cũng không tin, ta không tin người!” Nàng hét cao cầm lên, “Tất cả đều là lừa gạt ta!”

Lục Ly đương nhiên đã quen với cái kiểu lý lẽ không dễ gì bỏ qua của nàng nên không tiếp tục đôi co, chỉ mỉm cười xoa xoa khuôn mặt nàng: “Ta đã đồng ý rồi cho nên muội phải cố gắng làm cho ta thích muội nhé, Liễu Sao nhi.”

Trên đỉnh đầu, bầu trời kéo dài mênh mông, gió lạnh im thoi qua người, ánh trắng bao phủ khắp vùng ruộng đồng bát ngát, chiếu rọi hai bóng người đang đứng yên.

Liễu Sao rũ mắt, lần đầu tiên gần hắn như vậy, bóng dáng dưới chân lơ mơ, vừa vịn chông lên bóng dáng của hắn, không thể phân biệt được là bóng của ai. Ngón tay hắn chạm vào mặt nàng, nhẹ nhàng lau khô nước mắt. Liễu Sao đứng tại chỗ thật cẩn thận, không dám có bất kỳ động tác nào, nàng sợ rằng mình vừa động đậy thì nơi bọn họ đang đứng sẽ tách ra.

Bóng đêm tối tăm đẹp đẽ như thế, ngay cả khi bản thân bị giam hãm trong nhơ bẩn, cũng cảm thấy bị kéo xuống như vậy thật tốt.

“Gió lớn, Liễu Sao nhi.” Hắn kéo áo choàng, quần lấy nàng vào bên trong.

“Lục Ly,” Liễu Sao bỗng nhiên nói khẽ, “Hôm nay huynh cần ta, sau này chắc chắn không thể không cần ta.”

Lục Ly sửng sốt.

“Bằng không, ta giết huynh.” Giọng nói trầm thấp, nhấn rõ từng chữ.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm, tình yêu quá mức mãnh liệt gần như đã biến ngược thành nguy hiểm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành cảm hận thấu xương.

Không chờ hấn phản ứng, nàng lập tức nở nụ cười: “Ta sẽ khiến huynh thích ta.”

Môi hấn cong lên: “Được, ta chờ.”

Liễu Sao không nói gì nữa, nàng quay đầu nhìn hấn, đôi mắt hạnh nghiêng nghiêng, hai đốm sáng mỏng manh nhảy múa ở bên trong, không có đến một chút ngưng ngừng mà như cực kỳ mê hoặc lòng người. Nàng chậm rãi đặt tay lên vai hấn, kiễng mũi chân, như cố ý lại như vô tình chạm đỉnh đôi cao cao trước ngực vào người hấn, thân dưới đẩy đưa dán chặt vào hấn, hết như những gì được huấn luyện trước kia, chậm rãi lại có chút lúng túng, không trôi chảy.

Bàn tay kia thì đẩy vạt áo ra, vừa chạm vừa vuốt ve trước ngực hấn, dần dần bắt đầu xấu xa luôn xuống dưới.

Lục Ly vốn đang buồn cười lại phát hiện có điều khác thường, lập tức tóm lấy tay nàng.

Liễu Sao ngừng lại, nhìn bàn tay bị hấn giữ lại, cười “ha ha” thành tiếng, vẻ mặt cực kỳ đắc ý: “Lục Ly, huynh xem, huynh cũng không hoàn toàn xem ta là con nít đâu!”

Lục Ly ho khê: “Trẻ con không nên làm như vậy.”

Liễu Sao cúi đầu vươn đầu lưỡi liếm láp trước ngực hấn, tay kia lại bắt đầu dời xuống.

Lục Ly lại tóm lấy tay nàng: “Trẻ con không nên học chuyện xấu xa.”

Liễu Sao chớp mắt mấy cái, thoáng chút gian xảo: “Huynh sợ gì chứ? Ta có muốn làm gì đâu.”

Nàng lại cố ý áp sát vào, Lục Ly giữ chặt không cho nàng thực hiện ý đồ, hai người đang quấn lấy nhau cười đùa thì trên đỉnh đầu chợt vang lên tiếng động rất trầm, một luồng sáng cắt ngang bầu trời, còn sáng hơn cả ánh trăng, chỉ giây lát đã đáp xuống vùng đồng quê thôn dã.

Trên thanh trường kiếm, Lạc Ca đứng khoanh tay, ánh mắt lạnh lùng.

Thì ra sau khi Liễu Sao giận dữ chạy ra khỏi thành, Lạc Ca đoán là nàng sẽ nhanh chóng trở về, dù sao xưa nay những kẻ Võ đạo cũng rất biết thương tiếc tính mạng của mình. Nào ngờ đêm đã khuya mà chẳng có tin tức của Liễu Sao. Vừa khéo Trác Thu Huyền vào thành nên y mới biết đã đụng đầu Thực Tâm ma, thấy Liễu Sao mãi chưa về, y liền đích thân dẫn người tìm kiếm.

Lục Ly buông tay ra, Liễu Sao lại chẳng chút thẹn thùng, ôm chặt cánh tay hấn, nhíu mày ngược nhìn Lạc Ca. Dù sao cũng vạch mặt nhau tan nát rồi, sợ gì y chứ! Nàng thêm vào mà bám lấy Tô Tín, càng không thêm để ý đến việc y làm!

Sắc mặt Lạc Ca vẫn bình thường, cũng không thêm nhìn nàng, chỉ gật đầu với Lục Ly: “Nơi này không an toàn, mau trở về thành.”

Bóng kiếm sáng lấp lánh, y ngự kiếm bay đi.

“Ở đây, đã tìm được rồi.” Lạc Ca mới vừa đi, giữa không trung liền vang lên tiếng cười. Thương Ngọc Dung mặc váy gấm dài, nhìn ung dung tự tại như vương hầu, đứng trên Xích Tiêu kiếm đẹp đẽ mà ấm áp; một người nữa tóc dài áo lam, đứng trên một cây quạt mở rộng như non nước mùa thu, chính là người mới cứu Liễu Sao – Trác Thu Huyền. Hai người bọn họ, một đơn giản một hoa lệ đứng bên cạnh nhau không ngờ lại chói mắt như vậy.

Thấy hai người bọn họ, Liễu Sao ngưng ngừng buông Lục Ly ra, còn chưa kịp chào hỏi, Trác Thu Huyền mở miệng hỏi trước: “Lạc Ca đâu?”

Liễu Sao sững sốt vội đáp: “Mới vừa đi rồi, trở về thành.”

“Ma anh là chuyện lớn, huynh ấy mang trọng trách trong người nên khó có thể phân tâm,” Thương Ngọc Dung vỗ vỗ vai Trác Thu Huyền, “Chờ thêm một thời gian nữa rồi nói sau, không chỉ muội mà chính ta cũng muốn bàn bạc với huynh ấy.”

Trác Thu Huyền khẽ hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Thương Ngọc Dung kéo nàng lại: “Đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là về thành,” Trác Thu Huyền có vẻ bức mình hất tay y ra, “Do dự, dài dòng, lảm nhảm, vẫn là cái tính này!”

Thương Ngọc Dung cũng không so đo thái độ của nàng, cười nói: “Thu muội muội lần này trở về Thanh Hoa sao? Đừng đi nữa nhé, ta... Phụ thân và Trác trưởng lão đều rất lo lắng uội.”

Trác Thu Huyền chẳng thèm để ý tới y, đập trên cánh quạt bỏ đi. Thương Ngọc Dung dặn dò Lục Ly mấy câu rồi vội vàng đuổi theo.

Liễu Sao hâm mộ nhìn bóng dáng Trác Thu Huyền: “Nếu như chúng ta cũng có thể ngự kiếm được thì tốt quá.”

“Vết thương của muội có đau không?” Lục Ly mỉm cười ôm lấy nàng, “Liễu Sao nhi, đừng để bản thân lúc nào cũng bị thương rồi chờ ta tới cứu.”

“Ta cứ muốn vậy đó!”

Tựa như tiểu cô nương năm đó, Liễu Sao vẫn rất dễ dàng thỏa mãn. Cảm thấy trên đời này không còn chuyện gì lớn lao nữa, mọi khúc mắc đã gỡ bỏ, vết thương cũng mau lành, hơn nữa còn có Lục Ly chăm sóc chu đáo, chỉ mấy ngày nàng lại có thể chạy nhảy khắp nơi.

Ngày mai anh hùng thế càng cận kề, tất cả mọi người càng khẩn trương bận rộn. Việc Trác Thu Huyền trở về cuối cùng cũng làm mọi người cảm thấy có chút vui vẻ.

Thân phận Trác Thu Huyền không phải là bí mật, Liễu Sao nhanh chóng tìm hiểu được. Thanh Hoa cung vốn khởi nguồn từ Trác gia, tổ sư khai sơn họ Trác, truyền tới đời thứ ba trăm hai mươi bảy là đại cung chủ Trác Diệt. Nhưng ông không truyền ngôi cung chủ cho con trai Trác Hạo, mà truyền cho đại đệ tử Thương Diệt, từ đó về sau cung chủ đổi họ Thương. Nhưng thuật pháp của Trác gia tuyệt diệu nên địa vị ở Thanh Hoa cung cũng khó ai có thể vượt qua. Các trưởng lão, Tiên tôn trong môn hạ cũng đảm nhiệm nhiều trọng trách quan trọng. Thuật pháp và tu vi của Trác Thu Huyền đã là đứng đầu đám hậu bối ở Thanh Hoa, ông cố nàng Trác Diễn là đệ tử Trọng Hoa cung phái Nam Hoa, bà cố lại là con gái của Trọng Hoa tôn giả. Lạc Ca là con cháu của Trọng Hoa tôn giả, vốn đã quen biết Trác Thu Huyền từ nhỏ, bởi vậy cả hai nhà đều muốn thúc đẩy bọn họ nhưng mọi việc lại không như ý người. Trác Thu Huyền quen biết Lạc Ca nhiều năm, không những không thích y mà ngược lại nhìn y chẳng hợp mắt chút nào, nên một mình rời khỏi Thanh Hoa cung trốn tránh bên ngoài mấy năm nay.

Trong phòng, Vạn Vô Tiên tôn và mấy vị trưởng bối đều vui mừng hơn hớn nhìn Trác Thu Huyền và Lạc Ca. Lời nào lời nấy đều có ý tác hợp, lần này Trác Thu Huyền đồng trở về, lại khiến bọn họ thêm hy vọng.

Trác Thu Huyền nhếch miệng đứng bên cạnh, chẳng thèm để mắt đến Lạc Ca, quạt quạt cây quạt trong tay, nếu không vì nể mặt Vạn Vô Tiên tôn có lẽ nàng đã bỏ đi từ sớm rồi. May mắn là ở bên cạnh, Thương Ngọc Dung thỉnh thoảng nói mấy câu chọc cười, vừa hay đỡ cho nàng mấy lượt mới làm không khí không còn cứng ngắt.

Từ đầu tới cuối, Lạc Ca không tỏ vẻ gì, im lặng ngồi một chỗ.

Liễu Sao trầm nghĩ, trách không được vừa mới gặp Trác Thu Huyền nàng đã cảm thấy quen thuộc, thì ra là do cái tính tự phụ kia! So với Lạc Trữ, Trác Thu Huyền còn giống em gái của Lạc Ca hơn, chỉ thiếu một chút trầm ổn và quyết đoán mà thôi. Hơn nữa, Liễu Sao quan sát mấy ngày nay, phát hiện nàng cũng không hề quan hệ xã giao nhiều, điều này cũng không khác gì Lạc Ca, nhưng tính cách của nàng lại được đám nữ đệ tử hoan nghênh, ở trong mắt bọn họ, chỉ có mỗi mình nàng mới xuất sắc và xứng đôi với Lạc Ca nhất, Liễu Sao cũng rất sùng bái nàng.

Đệ tử bẩm báo: “Đúng là Ma cung có hành động lớn tại Dinh Châu, trong thư có nói, dường như vùng lân cận còn phát hiện hành tung của ma tôn Trưng Nguyệt và Thiên Địa hộ pháp.”

“Ma tôn Trưng Nguyệt?” Vạn Vô Tiên tôn giật mình, nghĩ ngợi rồi lên tiếng, “Ngay cả y cũng đến, tiểu Ca nhi, con thấy thế nào?”

Lạc Ca nói không chút do dự: “Thời gian vẫn còn sớm, nếu lúc này chúng ta đến Dĩnh Châu, nhất định sẽ đánh rần động cỏ.” Nói xong, y nhìn Thương Ngọc Dung: “Trước mắt, để Trác Hoàn mang năm trăm đệ tử qua đó theo dõi bọn chúng, không được hành động thiếu suy nghĩ, ra lệnh cho đệ tử đóng ở Dĩnh Châu tiếp tục tăng cường đề phòng.”

Liễu Sao nhanh chóng hiểu ra suy nghĩ của Lạc Ca. Ma tộc thay đổi phương hướng cảm ứng ma khí, xuất hiện hành tung ma tôn Trưng Nguyệt ở Dĩnh Châu, chứng minh đứa trẻ bị âm khí ký gửi có thể đang ở Dĩnh Châu, y sắp xếp như vậy, hẳn là dùng kế ‘Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau’. Nếu ma cung tìm được đứa trẻ đó, Tiên môn sẽ tránh cảnh trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, lùi một bước để đánh trả đối phương. Nếu đây là sự thật, Lư Sênh nhất định cũng tham dự, làm sao chống lại y bây giờ...

Nàng vẫn đang lo lắng thì bên này Vạn Vô Tiên tôn vuốt râu nói: “Sắp xếp tốt lắm.”

Trác Thu Huyền bỗng nhiên thu cây quạt giấy lại tiếp lời: “Không chỉ Dĩnh Châu mà các nơi khác cũng không được lơ lỏng phòng thủ, để tránh ma cung và Thực Tâm ma thừa cơ gây rối loạn, con ra ngoài trước xem xét kết giới phòng thủ thành.”

Vạn Vô tiên tôn cười nói: “Thu Huyền trở về rồi, chúng ta lại có thêm người trợ giúp, chỉ sợ con bé không quen cách bố trí phòng thủ thành mấy năm gần đây. Tiểu Ca nhi, con đưa con bé đi xem thử nhé.”

Lạc Ca miệng thì vâng dạ nhưng lại ngồi yên tại chỗ, thấy Trác Thu Huyền đi ra cửa, Thương Ngọc Dung vội nói: “Bây giờ thiếu gia còn phải bàn bạc công chuyện với Tà sư huynh, con đưa Thu muội muội đi được rồi ạ.” Nói xong y vội vã đi ra ngoài.

Liễu Sao đoán được từ trước Lạc Ca không thích Trác Thu Huyền, cả hai đều cao ngạo tự phụ như vậy, ở bên cạnh nhau kiểu gì cũng không được tự nhiên. Nhớ lại câu nói ‘Nam sinh nữ tướng’ không thêm giữ chút thể diện kia, Liễu Sao đột nhiên bật ra một suy nghĩ kỳ lạ, tính tình của Trác Thu Huyền như vậy cực kỳ xứng đôi với Kha Na ôn hòa khoan dung, không biết bây giờ Kha Na đang ở đâu...

Mọi người tản ra, Liễu Sao cũng đi theo tới cửa liền thấy ngay Tà Lệnh Tề đang đón đầu. Liễu Sao không nhìn thấy Đỗ Minh Trùng và Bạch Phượng ở đó, vội vàng kéo y đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Sao Tà sư huynh lại để cho Đỗ Minh Trùng đi theo huynh thế, bọn muội đều rất căm ghét y.”

Tà Lệnh Tề giật mình, vội giải thích: “Thì ra là vì chuyện này, hèn gì mỗi lần gặp muội ta đều cảm thấy kỳ lạ. Đúng là Đỗ sư đệ làm sai không ít chuyện, nhưng con người ai không có sai lầm chứ? Võ đạo vốn là cá lớn nuốt cá bé, Liễu sư muội hiểu rõ nó nhất, nhất định Đỗ sư đệ cũng có nỗi khổ riêng, sao không cho đệ ấy cơ hội sửa đổi?”

Đỗ Minh Trùng sẽ sửa đổi ư? Có đánh chết Liễu Sao cũng không tin nổi, cùng rơi vào hoàn cảnh này, vì sao Lục Ly không xấu xa như y. Y chính là loại người giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Thấy Liễu Sao không phục, Tà Lệnh Tề cười cười dễ dàng nàng: “Sau này nếu đệ ấy bắt nạt muội, muội cứ nói cho ta biết.”

Tiên môn là chốn khoan dung như thế này sao, dù là đối với kẻ ác cũng vậy? Liễu Sao đối với Tiên môn vẫn luôn tràn đầy sự tôn kính, nàng tự biết có khuyết tiếp cũng không xoay chuyển được Tà Lệnh Tề, đành phải vâng dạ, không nói gì nữa.

Từ lúc Lạc Ca phái đệ tử đến Dĩnh Châu, ma cung vẫn đang ẩn nấp bỗng nhiên hoạt động thường xuyên hơn, nhiều khu vực ở nhân gian phát hiện hành tung của ma binh. Lạc Ca nhận được tin cấp báo nhưng vẫn không bận tâm, chỉ hạ lệnh đệ tử đóng ở các nơi tăng cường phòng thủ chặt chẽ.

Không ngoài dự đoán, theo nguồn tin bí mật từ Dĩnh Châu, ở phía Tây Bắc Dĩnh Châu có một gia đình có người sắp lâm bồn, gần đó phát hiện hành tung của ma binh. Như vậy xem ra, tin tức ma tôn Trưng Nguyệt ở Dĩnh Châu không phải là tin đồn vô căn cứ, đứa trẻ này rất có khả năng chính là ma anh sắp sửa bị ma khí ký gửi vào người, ma binh liên tiếp xuất hiện ở các nơi, chẳng qua chỉ muốn đánh lạc hướng Tiên môn mà thôi.

Bởi vì có quan hệ với Tô Tín, Liễu Sao cũng biết chuyện cơ mật này, nhưng có điều làm nàng cảm thấy kỳ lạ là, tin tức như đã xác định mà Lạc Ca vẫn không hề tỏ vẻ gì.

Mọi người không biết chuyện ma anh, khi màn đêm buông xuống, trong thành vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước. Một đôi nam nữ trẻ tuổi sóng vai bước đi, áo gấm rực rỡ bên cạnh lam bào, vừa hợp nhau lại càng tăng thêm sức cuốn hút mạnh mẽ, người con gái tay cầm một chiếc quạt xếp thanh nhã, người con trai lại cầm một chiếc quạt tròn. “Thu muội muội, muội chưa rành đường ở Bạch Châu, để huynh đưa muội một lát nhé?”

“Ta đã tới đây từ lâu rồi.”

Thương Ngọc Dung vừa thăm dò đã giẫm phải đinh, nhưng cũng không ngại: “Vậy muội đã thấy tuyệt phẩm của Bạch Châu, Thất Hương Trúc chưa?”

Trác Thu Huyền gấp “Phạch” cây quạt lại, dừng bước nhưng không đáp mà hỏi lại: ” ‘Đông Hoa Phần Hải’ của huynh luyện thành chưa?”

Thương Ngọc Dung ho khẽ, dùng quạt tròn che mũi: “Chưa thành.”

Trác Thu Huyền khẽ hừ một tiếng, không thềm để ý đến y.

Thương Ngọc Dung nén cười, đi theo nàng nhanh hơn một chút, vừa đi vừa nói: “Thất Hương Trúc có thật mà, ngoài vườn có một cây, ta đưa muội muội đi xem nhé?”

“Được đó!” Một bóng người nhào tới như gió xoáy tách hai người ra, nhanh chóng cuốn lấy cánh tay Thương Ngọc Dung, “Thương sư huynh dẫn muội đi xem cùng nhé!”

Trác Thu Huyền như gặp được cứu tinh, thừa dịp nàng bám chặt lấy Thương Ngọc Dung, vội vàng bước nhanh hơn, phút chốc đã biến mất trong đám người.

Thương Ngọc Dung chẳng biết làm sao, nhìn người nọ: “Tiểu Liễu Sao nhi?”

Chờ cho đến lúc Trác Thu Huyền chạy mất hút, Liễu Sao mới từ từ buông y ra, giả vờ khó hiểu: “Không phải là muốn đi xem Thất Hương Trúc sao, đi đi!”

“Xem Thất Hương Trúc làm gì,” Thương Ngọc Dung khom lưng xuống nhìn nàng, khẽ nói, “Ta dẫn muội đi xem đèn lồng nhé.”

“Đèn lồng?”

“Sao muội còn sáng hơn nó thế này?”

(* chỗ này ý nói Liễu Sao là bóng đèn, cản trở chuyện tốt của người ta)

“Ha ha!” Liễu Sao đắc ý ngửa mặt lên cười thành tiếng, tránh cái cán quạt đang gõ xuống đầu, nhảy lên biến mất trong đám đông.

Liễu Sao là người hay mang thù, nàng hận Lạc Ca, khó tránh khỏi giận chó đánh mèo Thương Ngọc Dung. Nghĩ đến chuyện lúc trước y giúp Lạc Ca đề phòng mình nên tức giận, bây giờ thấy y bám lấy Trác Thu Huyền, liền nảy ra ý định muốn phá hỏng chuyện của y, không cho y được như ý. Hơn nữa, Trác Thu Huyền là nữ đệ tử Liễu Sao thích nhất Tiên môn. Thương Ngọc Dung lại khôn khéo, lời đời, tâm nhãn giống y như Lạc Ca, còn thường xuyên đùa giỡn mờ ám với đám nữ đệ tử, toàn nói lời ngon tiếng ngọt lừa gạt người khác. Liễu Sao ghét nhất là loại đàn ông này, dan díu không rõ ràng với những người phụ nữ khác.

Trở về tiên dịch, tâm tình Liễu Sao rất tốt, bước nhanh về phía sân.

Trong viện chưa thắp đèn, Lạc Ca đứng một mình phía trước bậc thềm, y phục màu trắng rộng thùng thình, đáng vẻ trầm tĩnh.

Liễu Sao hơi thoái chí, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy việc gì phải sợ y, thế là hiên ngang ngẩng đầu lên bước bậc thềm.

Lạc Ca vẫn không nhìn nàng.

Đúng lúc sắp bước qua sát bên người y, Liễu Sao bỗng nhiên cảm nhận một sự lạnh lẽo không rõ từ đâu kéo tới, toàn thân run rẩy, bước chân liền dừng lại.

“Không ổn rồi, ma anh sắp hàng thế!”

Liều Sao không ngờ y sẽ mở miệng, sững sốt một lúc mới phản ứng lại, tim như muốn nhảy lên cổ họng, thốt ra: “Không phải còn nửa tháng nữa sao?”

“Ma khí thành hình trước thời hạn, nhất định là bị dị thuật thúc giục dẫn lối,” Lạc Ca ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, lạnh giọng phân phó, “Lập tức cho người tìm Ngọc Dung về, mời các vị Tiên tôn và chưong môn Võ đạo đến thư phòng, không thể để lộ tin tức ra ngoài!”

Sự việc khẩn cấp, Liều Sao trắng bệch mặt vội vàng chạy ra bên ngoài, ra tới cửa mới phát giác đây là mệnh lệnh của y, còn bản thân mình cứ thế phục tùng theo bản năng, nằng tức giận đến mức dậm chân bình bịch.

Tin tức kéo tới quá mức đột ngột, làm mọi người trở tay không kịp. Trước mắt chỉ còn hai ngày, Lạc Ca và Vạn Vô tiên tôn thảo luận suốt một đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền dẫn theo người lên đường chạy tới Dĩnh Châu.

Việc này rất nguy hiểm, đệ tử bình thường không thể tham dự. Cao thủ Tiên môn và Võ đạo, tính cả đệ tử cấp trung khoảng hơn sáu trăm người, vì đang vội nên đệ tử Tiên môn ngự kiếm mang theo người của Võ đạo. Nhiệm vụ của bốn người Liều Sao, Lục Ly là bảo vệ Tô Tín, do đó cũng không dám chậm trễ vội vàng đi theo đội ngũ. Trường kiếm chờ người bay lên trời, người người nối tiếp nhau, xẹt qua không trung, hình thành một cây cầu dài đồ sộ, quy mô như vậy cực kỳ hiếm thấy, nếu không có kết giới e là sẽ làm dân chúng hoảng sợ.

Nào ngờ vừa mới xuất phát được hai canh giờ, không biết phía trước Lạc Ca hạ mệnh lệnh gì, các đệ tử ngự kiếm nhanh chóng chia ra mười đội nhỏ, tất cả đều thay đổi phương hướng.

Liều Sao phát hiện mình đang quay trở về, vội hỏi nữ đệ tử ngự kiếm: “Sư tỷ, không phải là đến Dĩnh Châu sao?”

Nữ đệ tử kia hồ hững đáp lại: “Lạc sư huynh tự có sắp xếp, hỏi nhiều làm gì.”

Liều Sao thăm mắng nàng ta mấy câu, trong lòng nghi ngờ.

Không phải Ma anh ở Dĩnh Châu sao? Bây giờ nửa đường quay trở về, rốt cuộc Lạc Ca đang suy nghĩ gì vậy?

Chính trong lúc trăm mối không có lời giải này, Liều Sao chợt phát hiện ra, hơn sáu trăm người hiện giờ chỉ còn mấy chục, trong đội chỉ còn mấy người quen thuộc Lục Ly, Tô Tín, Bạch Phượng, Đỗ Minh Trùng, Tạ Lệnh Tề vài người khác, các đội khác đều đã biến mất.

Không bao lâu sau, Tạ Lệnh Tề dẫn mọi người đáp xuống một ngọn núi, núi cao rừng rậm, rất dễ thiết đặt trận pháp và kết giới, như vậy mới dễ dàng che giấu hành tung.

Tạ Lệnh Tề và một vị môn chủ Võ đạo dẫn người đi bố trí kết giới chung quanh, các đệ tử còn lại nghỉ ngơi ngay tại chỗ. Liều Sao và Lục Ly ngồi một chỗ nói chuyện, Bạch Phượng đứng cách đó không xa dưới tàng cây, dáng vẻ như bất an, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Lục Ly.

Liều Sao nhìn thấy lại nổi giận, bỗng nhiên Bạch Phượng lạnh lùng, nghiêm mặt ngoắc nàng: “Này, Liều Sao, ngươi lại đây.”

Liều Sao đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt nàng ta: “Có chuyện gì thì nói mau đi, có đánh rắm thì đánh mau đi.”

Bạch Phượng quả nhiên tức xanh mặt: “Liều Sao, ngươi đừng có không biết phải trái!”

“Chuyện này liên quan gì đến ngươi!” Liều Sao cười nhạo bước đi, “Vẫn chưa từ bỏ ý định với Lục Ly chứ gì, đừng cho là ta không biết!”

Bạch Phượng giữ chặt nàng lại: “Đợi chút, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Liều Sao mất kiên nhẫn dừng bước lại.

Bạch Phượng căm tức nhìn nàng, cuối cùng vẫn nén lại, liếc Đỗ Minh Trùng ở xa xa, nhỏ giọng nói: “Gần đây, Tạ sư huynh rất coi trọng Đỗ Minh Trùng, hôm trước Tạ sư huynh còn truyền cho y một quyển pháp

thuật, ngày mai hành động, y và Lục Ly đều bị sắp xếp phòng thủ những điểm mấu chốt bên ngoài trận... Người nói Lục Ly phải đề phòng y.

Đỗ Minh Trùng vốn ghen ghét Lục Ly, nếu thực sự học được thuật pháp inh...

Liễu Sao cảnh giác: “Ta đi tìm Tà sư huynh, nói huynh ấy đừng cho Lục Ly phòng thủ bên ngoài!”

“Ta có lòng tốt nói cho người biết, người lại muốn hại ta! Kế hoạch sao có thể tùy tiện sửa đổi, ta cũng chỉ nghe lời ở chỗ Tà sư huynh, người làm sao mà biết được chuyện cơ mật này, huynh ấy hỏi thì biết làm thế nào?” Bạch Phượng tức giận mắng nàng, “Ngu ngốc! Đến lúc đó người chỉ cần đứng bên cạnh canh chừng Đỗ Minh Trùng là được, chỉ cần không để y âm thầm ra tay, mắc gì Lục Ly phải sợ y chứ!”

Liễu Sao nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Có Tà sư huynh ở đây, Đỗ Minh Trùng sẽ không làm chuyện xằng bậy chứ?”

Bạch Phượng lạnh lùng nói: “Ta không biết, ai bảo các người thân thiết với Lạc Ca như vậy!”

Liễu Sao vốn cũng biết, Tà Lệnh Tề và Lạc Ca không hợp nhau, mấy lần y có ý đồ mượn sức Lục Ly, Lục Ly đều không tỏ thái độ rõ ràng nên nhất định y cũng không hào hứng, sao còn đặc biệt quan tâm đến Lục Ly nữa.

“Người phải nhớ rõ, hôm nay ta chưa nói gì hết”, giọng điệu Bạch Phượng căng thẳng, “Tóm lại, người đề phòng Đỗ Minh Trùng là được rồi, nếu không phải vì Lục Ly, ta cũng mặc kệ người!”

Bạch Phượng vẫn còn tình cảm với Lục Ly, Liễu Sao cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng không muốn nói gì nữa. Xoay người lại thấy mấy nữ đệ tử Võ đạo vây quanh Lục Ly đùa giỡn, có hai ả lạng lẽ chen sát vào người hắn. Lục Ly vẫn chưa phát hiện ra, vẫn quen thói ứng xử xã giao với phái nữ, sợi dây chuyền bằng bạc tinh xảo trên gáy làm nổi bật ý cười bên môi, dưới ánh mặt trời lại biến thành một màu âm u, ma mị.

Biết ngay thế nào mấy ả này cũng giở thủ đoạn mà! Khốn kiếp, ở đâu cũng trêu chọc con gái được hết!

Liễu Sao lập tức tìm được người trút giận, quăng Bạch Phượng sang một bên, bước đến cách hắn một trượng rồi dừng lại, nghiêng răng gọi hắn: “Lục Ly —— “

Lục Ly vội đẩy hai ả bên người ra: “Liễu Sao nhi đã trở lại rồi.”

Cũng coi như hắn thức thời! Liễu Sao cười tươi như hoa: “Chúng ta lên núi đi dạo một chút.”

Lục Ly lập tức cầm tay, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Để xem mấy ả kia còn dám đối đầu với nàng không! Liễu Sao đắc chí vì thực hiện được âm mưu, nào biết đâu rằng trong mắt người bên ngoài hai người như đã tan biến vào hư không. Đám đệ tử Tiên môn thầm khen ngợi trận pháp Võ đạo inh, đám người Võ đạo ngạc nhiên vô cùng, trận pháp như vậy bọn họ vẫn chưa từng gặp.

“Vì sao Lạc Ca lệnh cho chúng ta đến đây?”

“Sao huynh biết?” Liễu Sao nhìn thôn xóm dưới chân núi, không tin nổi hỏi tiếp, “Không phải ở Dĩnh Châu sao? Ma tôn Trưng Nguyệt cũng tính toán sai ư?”

Lục Ly nói: “Ma cung đương nhiên sẽ không tính toán sai.”

Liễu Sao chợt hiểu ra: “Dĩnh Châu cũng là giả!”

Nàng vẫn nghĩ rằng trước đây ma cung gây chuyện khắp xung quanh là vì che giấu tin tức ở Dĩnh Châu, sao biết được chính Dĩnh Châu cũng chỉ là kế! Lạc Ca lại càng không đơn giản, nửa đường quay trở lại, chứng tỏ hắn đã sớm nhìn ra kế sách của ma cung.

Nghĩ đến lời của Bạch Phượng, Liễu Sao vô cùng lo lắng, vội vàng nói nguyên văn lại với Lục Ly. Thấy hắn nghe Bạch Phượng nói như vậy cũng chẳng thay đổi sắc mặt, thế là mọi ghen tuông đều biến mất, thâm trách móc nói tiếp: “Đã nói trước với huynh nên thân thiết với Tà sư huynh một chút, huynh lại không nghe, bây giờ y nhất định chỉ giúp Đỗ Minh Trùng!”

“Vậy Liễu Sao nhi nói xem, tin y tốt hơn hay là tin Lạc Ca tốt hơn đây?”

Nói ra cũng kỳ, Liễu Sao ghét Lạc Ca dám dùng kế với nàng, nhưng liên quan đến đại sự không hiểu sao nàng vẫn tin tưởng Lạc Ca. Có lẽ vì bản thân y quyết đoán và năng lực xuất sắc, tài hoa hơn người. Ngược lại cái kiểu ôn hòa thân thiết như Tạ Lệnh Tề, nàng không thể yên tâm được.

Liễu Sao không cam lòng khê nói: “Ta nghĩ Lạc Ca cũng chẳng hay ho gì!”

Lục Ly cười rộ lên, xoa mặt nàng: “Trẻ con không nên xấu xa như vậy.”

Liễu Sao tức giận, nghiêng đầu tránh tay hắn, nàng nghĩ Tiên môn lấy đại cục làm trọng, cho dù Tạ Lệnh Tề bất hòa với Lạc Ca, lúc này cũng không thể để Đỗ Minh Trùng làm vậy, vì thế nàng quyết định hạ quyết tâm dặn dò: “Đến lúc đó chúng ta chỉ cần bảo vệ thể tử, huynh nhất định phải đề phòng Đỗ Minh Trùng, nếu ma cung kéo đến quá nhiều cao thủ, huynh đánh không lại thì bỏ chạy nhé!”

Lục Ly chớp mắt, nghiêm trang đáp lại: “Được, ta sẽ nhanh chân chạy trốn.” Trên đỉnh đầu, không biết từ khi nào mặt trời đã biến mất, phía chân trời những bức tường mây dày đặc cuộn cuộn, chậm chậm cuốn về phía này.

22. Q.2 - Chương 22: Mối Nhữ

Edit: Như Bình

Beta: Vô Phương

Mọi người nghỉ tạm trong núi một đêm, đến giữa trưa ngày hôm sau mới bắt đầu khởi hành. Bầu trời u ám, bầu không khí dường như rất nặng nề. Trên sườn núi có một ngôi nhà, vách đất mái tranh, vài gian phòng nhỏ nhỏ, một hàng rào trúc dài bao kín sân nhà, mấy con gà chạy tới chạy lui trong sân. Một thiếu phụ bước ra khỏi cửa cho gà ăn, thiếu phụ mặc chiếc áo vải rộng đã cũ kỹ, bụng nhô lên cao, xem ra người này sắp đến lúc trở dạ.

Kết giới Tiên môn giảng kín xung quanh, chúng đệ tử bước vào trong mảnh sân nhỏ, người thiếu phụ lại như không phát hiện, hoàn toàn chẳng hay biết gì.

“Thất Tinh phong ma trận ở phía đông đã thiết lập xong, Tạ sư huynh tạm thời dẫn bọn họ qua đó bảo vệ trận nhân đi.” Giọng Lạc Ca vang lên, từng chữ rất rõ ràng.

Liễu Sao nghe vậy cũng biết là không có ai ở đây, đây là thuật truyền âm. Xem ra đúng như lời Lục Ly, đứa bé sắp sinh này mới thật sự là Ma anh. Chỉ có điều nếu đã chắc chắn vậy thì tại sao không đón sản phụ về thành bảo vệ? Kết giới xung quanh thành có lẽ càng kiên cố hơn.

Thật ra Lạc Ca cũng không còn cách nào khác, lúc này không kịp quay về Thanh Hoa cung, trong thành dân chúng lại đông đúc, đến lúc đó nếu ma cung tấn công vào thành cướp đoạt Ma anh, chắc chắn sẽ tổn thương dân chúng vô tội, cho nên Tiên môn mới cứ mãi đắn đo như vậy.

Đúng lúc Tạ Lệnh Tề muốn dẫn chúng đệ tử đi về hướng đông, bỗng nhiên nghe thấy Lạc Ca bảo: “Tô Tín và Liễu Sao ở lại.”

Tốc độ tu hành của Võ đạo rất nhanh, một vài cao thủ như Lục Ly sớm đã vượt xa những đệ tử Tiên môn tầm thường, Lạc Ca chỉ giữ lại duy nhất mình Liễu Sao, tất nhiên vì biết nguyên nhân thực lực của nàng không bằng ba người còn lại. Còn Tô Tín dù thiên bẩm trời sinh có cao tới đâu, thì cũng chỉ gia nhập Thanh Hoa cung chưa được mấy năm, hơn nữa thân phận lại đặc biệt. Cho nên Lạc Ca mới sắp xếp như vậy, Ma cung muốn cướp đoạt Ma anh, trước tiên phải đột phá vòng phòng thủ bên ngoài, cũng là nói hai người canh giữ bên trong sẽ an toàn hơn hẳn.

Liễu Sao không tán thành: “Ta cũng đi trấn giữ trận pháp!”

Lạc Ca không đáp.

Tạ Lệnh Tề khó xử: “Ở bên ngoài đã sắp xếp xong hết rồi, có lẽ Liễu sư muội ở lại đây sẽ tốt hơn.”

“Không được!” Liễu Sao vẫn khăng khăng một mực, vì sự an toàn của Lục Ly, nàng phải trông chừng Đỗ Minh Trùng.

Nàng tỏ thái độ này không khỏi có chút ngang tàng, dẫn đến rất nhiều ánh mắt trách móc.

“Được rồi, Liễu Sao nhi.” Lục Ly bèn cười một tiếng, vỗ vỗ mu bàn tay nàng: “Ta không sao đâu.”

“Tranh cãi gì nữa, đi nhanh đi!” Có người đã mất kiên nhẫn cáu gắt.

Liễu Sao không thêm quan tâm đến sự tức giận của mọi người, nàng cứ kéo tay Lục Ly không buông: “Nhưng mà ...”

“Ngoan nào.” Lục Ly thăm thì dịu dàng bên tai nàng: “Để nói sau đi, sao ta có thể để muội theo ta mạo hiểm chứ?”

Mặt Liễu Sao đỏ bừng, buông hấn ra.

Tô Tín cũng bước lại cất tiếng an ủi: “Yên tâm đi, Lục sư huynh không sao đâu.”

Cho đến khi bóng dáng Lục Ly khuất hẳn, Liễu Sao mới rầu rĩ không vui theo chân Tô Tín vào nhà. Nghĩ đến người thiếu phụ sắp sinh, hai người bèn thỏa thuận – Tô Tín ở tại gian ngoài, Liễu Sao vào trong phòng trông coi.

Gia đình này cực kỳ nghèo khó, chỉ có thiếu phụ và mẹ chồng già nua ở trong nhà, người chồng có lẽ đã ra ngoài làm việc. Thiếu phụ cho gà ăn rồi chống thắt lưng bước vào trong phòng, ngồi trước cửa sổ khâu vá y phục.

Thật xấu quá! Liễu Sao nhìn nhìn cái bụng mang thai tròn vo mà bĩu môi, chẳng hiểu sao trong lòng có chút bất an, nàng lại bước ra gian ngoài nhìn ngó xung quanh thêm lần nữa: “Sao ở vùng lân cận không thấy bóng người nào vậy?”

“Có kết giới vây quanh, vì muốn che giấu ma cung.” Tô Tín đáp: “Có thể thiết lập kết giới như vậy, thuật pháp của Lục sư huynh quả là cao siêu tuyệt bậc.”

Liễu Sao yên tâm thêm chút. Lạc Ca trước giờ chưa từng làm chuyện gì không nắm chắc, về phương diện phòng thủ, hẳn chắc chắn đã bố trí chu đáo chặt chẽ từ sớm, khả năng Ma tướng xông tới đây không cao, tình cảnh hai người trước mắt xem như an toàn nhất.

Bỗng nhiên, trong phòng vọng ra tiếng bà lão kêu to. Hai người đều sững sờ, Tô Tín phản ứng trước nhất: “Có phải sắp sinh rồi không?”

Lời vừa dứt, bà lão liền chạy nhanh ra ngoài, đi đến bếp chuẩn bị nấu nước, nét mặt bà vừa vui mừng vừa căng thẳng.

Hai người không tưởng tượng được mọi chuyện lại nhanh như vậy, ước chừng đợi khoảng hai canh giờ, sắc trời dần chuyển tối, thiếu phụ mới bắt đầu chuyển dạ. Sản phụ nằm trên chiếc giường đơn sơ đau đớn rên la. Trước đó bà lão đã ra ngoài gọi một người nông phụ khác đến giúp đỡ, hai người ra ra vào vào bận tới tấp mặt mũi, nhưng không một ai phát hiện Liễu Sao đang ngẩn ngơ bên cạnh.

Lần đầu tiên Liễu Sao chứng kiến tình cảnh này, vừa xấu hổ lại vừa sợ hãi. Sinh con đau đớn như vậy, sau này nàng không muốn sinh đâu!

Trong phút chốc, khuôn mặt nàng bất chợt nóng bỏng.

Bỗng nhiên, mặt đất dưới chân rung lên, dòng khí trong không trung khê chấn động.

Là một người tu Võ đạo, Liễu Sao cực kỳ mẫn cảm với linh khí trời đất, nàng lập tức phát hiện điều khác thường, vội vàng chạy ra gian ngoài hỏi: “Tô sư huynh, hình như có chuyện rồi!”

Tô Tín đứng cạnh cửa, nét mặt hiện lên vài phần lo lắng: “Có người khuấy động kết giới.”

Liễu Sao tức thì hiểu ra nguyên do.

Kết giới bị khuấy động, trận pháp triển khai, ma cung tấn công!

Rõ ràng vừa mới đầu giờ Dậu mà sắc trời bên ngoài đã tối đen như đêm hôm khuya khoắt, trên không trung gian nhà tranh chẳng biết từ lúc nào đã tích tụ một tầng mây đậm đặc kỳ dị, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau cực kỳ đáng sợ. Hiện tượng trên không trung này rõ ràng là dấu hiệu ma khí sắp bám vào đứa trẻ sơ sinh.

Đứng trong sân nhìn ra ngoài, cảnh vật xung quanh không khác gì ngày thường. Khi bước ra khỏi cửa sân, Liễu Sao nghe thấy một tiếng nổ đình tai, ánh sáng loáng thoáng hiện ở phía xa xa, khí tức quanh pháp trận căng phồng lên, cùng lúc đó cát đá bắn lên tung tóe, chắc chắn trận đấu pháp bên ngoài đang rất quyết liệt. Cũng may nơi này hẻo lánh cách thôn làng một quãng khá xa, không tới mức quấy nhiễu nhiều người.

“Là ở phía đông!” Sắc mặt Liễu Sao biến đổi, cất chân muốn chạy tới.

Tô Tín kéo nàng lại: “Ma cung Trưng Nguyệt đến đây vì muốn cướp đoạt Ma anh, binh tướng được phái tới tuyệt đối không tầm thường, tình thế bên ngoài thật sự rất nguy hiểm, muội ra đó chỉ gây thêm rắc rối thôi.”

Đạo lý y nói không sai chút nào, Liễu Sao đành phải từ bỏ. Xem ra ma cung đã gặp phải mai phục, Lạc Ca tự tay thiết lập tiên trận, chắc là sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng mà sản phụ trong phòng không ngừng kêu đau, mà bên ngoài tiếng đánh nhau liên miên không dứt, nghe những âm thanh đó Liễu Sao tâm thần bất an, sốt ruột đi tới đi lui.

Ngược lại Tô Tín bình tĩnh hơn, thấy thế nói: “Ta nghe phụ hầu kể, tu vi của Lục sư huynh cực cao, muội đừng lo lắng.”

Liễu Sao hoàn hồn lại, mặt đỏ bừng.

Tô Tín mỉm cười: “Lục sư huynh là người tốt, mấy ngày nay ta vẫn nghĩ, hai người cứ ở lại Võ đạo trước sau gì cũng không ổn.” Thấy Liễu Sao lắc đầu, y lại tiếp tục giải thích: “Đừng lo, ta đang muốn nhờ Lạc sư huynh, nếu sư huynh chịu mở miệng nhận hai người gia nhập Tiên môn, phụ hầu nhất định sẽ không từ chối, cũng sẽ không trách tội hai người.”

Lạc Ca? Liễu Sao không nghĩ rằng y sẽ giú. Từ sau khi mắng Lạc Ca, gần đây nàng và Lạc Ca không ngò ngàng gì đến nhau, nói chính xác hơn là Lạc Ca không có thời gian quan tâm đến nàng.

“Không cần đâu, bọn muội không tính gia nhập Tiên môn.”

“Hai người ...”

Tô Tín đang muốn cất lời, chợt nghe thấy tiếng gió rít lên xen lẫn với tiếng kêu thảm thiết, vài tên đệ tử trên không trung nặng nề rơi xuống mặt đất nằm trước mặt hai người, miệng trào máu tươi, chính họ cũng không ngờ bản thân lại bị thương.

Hai người kinh hoàng lùi về sau, không kịp hỏi han, trước mắt hai người xuất hiện một màn khiến người ta sợ hãi ...

Hơn mười con măng xà xanh lục to lớn tựa như cột nước trườn qua trườn lại trên mặt đất.

Tô Tín kinh ngạc: “Đây là ...”

“Là Đà Yêu! Đà yêu ngàn năm!” Cảnh tượng quen thuộc như vậy, không chút nghĩ ngợi Liễu Sao bật thốt lên.

“Sao Yêu tộc lại nhúng tay vào chứ?” Tô Tín hơi suy tư, chợt biến sắc: “Không ổn rồi! Chẳng lẽ Yêu quân áo trắng đã hợp tác với Ma tộc sao?”

Đám rêu xanh to lớn lan tràn vươn mình khắp nơi, như loài măng xà uốn éo trườn đi, vừa khủng khiếp vừa ghê tởm. Chúng dùng tốc độ nhanh nhất phủ kín ngôi nhà tranh, tạo thành một tấm thảm thật dày. Một lão già tóc xanh, áo bào xanh biếc hiện thân trên chúng, chính là Đà lão. Cùng lúc đó, một luồng sáng đỏ xuyên qua mặt đất, một thiếu niên mặc áo đỏ ánh chừng mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt tuấn tú, giữa đôi mày có một nốt ruồi son rất nổi bật, đỏ tươi như máu, cực kỳ yêu dị.

Vị công tử tuổi thiếu niên cười nói: “Quả nhiên Đài lão danh bất hư truyền.”

“Không dám nhận, lão hủ cả gan khoe khoang trước mặt Vị hộ pháp.” Đài lão kiêu ngạo chấp tay, hoàn toàn không có chút thái độ như hậu bối.

Nghe hai người nói chuyện, Liễu Sao đã biết thân phận của thiếu niên áo bào đỏ. Ma cung Trưng Nguyệt có Thiên Địa hộ pháp, thiếu niên này chính là Địa hộ pháp Vị Húc, ngoại trừ ma tôn Trưng Nguyệt và Thiên hộ pháp Kiếp Hành, tính ra trong ma cung địa vị của y là cao nhất. Liễu Sao đã nghe được danh tiếng của y từ lâu, chỉ không ngờ y lại là một vị thiếu niên non choẹt như vậy, thoát nhìn qua tuổi y còn nhỏ hơn mình.

Chuyện xảy đến bất thành linh, hai người Liễu Sao Tô Tín hơi chút lúng túng, không thể đoán được trận pháp Lạc ca bố trí lại không chịu nổi một đòn thế này. Canh giữ pháp trận ở phía đông ngoại trừ Tạ Lệnh Tề và một số đại đệ tử nổi danh còn có thêm vài vị Chân Quân, Chân Nhân. Hơn nữa, có cả mười mấy tên cao thủ Võ đạo, mọi người lấy lấy mạnh đánh yếu, cho dù Yêu giới có liên kết với Ma cung cũng không tới mức bị tấn công vào trong nhanh như vậy, tất nhiên đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Lục Ly thế nào rồi? Lòng Liễu Sao nóng như lửa đốt.

Tô Tín phản ứng nhanh nhạy, vội vả đỡ tên đệ tử bị thương nằm gần nhất lên, trầm giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Thế tử ...” Người kia bị thương không nhẹ, vừa đứng dậy lập tức thổ huyết: “Kinh mạch của ta đột nhiên xảy ra vấn đề, không thể hội tụ linh lực ...”

Đỗ Minh Trùng! Liễu Sao nghe thấy giọng nói quen tai, đưa mắt nhìn lại quả là y. Hèn gì đối phương lại phá trận nhanh như vậy, Đỗ Minh Trùng tuân lệnh canh giữ trận nhãn, y vừa xảy ra chuyện, chắc chắn pháp trận không thể giữ vững được.

Lúc trước Liễu Sao chỉ lo lắng cho Lục Ly, tuyệt đối không đoán được kẻ gặp bất trắc lại là Đỗ Minh Trùng. Nghĩ tới có thể Lục Ly cũng bị y liên lụy, cơn giận của Liễu Sao trào lên không tài nào nén nổi, nàng đưa tay xách y qua hỏi: “Lục Ly đâu?”

“Lục Ly gì chứ! Mau bảo vệ Thế tử đi!” Đỗ Minh Trùng cũng chẳng thèm quan tâm nàng, cố sức rống: “Thế tử xảy ra chuyện, đừng hòng ai sống sót!”

“Còn không phải tại thứ rác rưởi như ngươi!” Mặc dù Liễu Sao tức giận nhưng cũng biết lời y không sai, nếu Tô Tín xảy ra chuyện bất trắc gì, Võ Dương Hầu càng không thể buông tha Lục Ly. Liễu Sao cũng không kịp tra xét vì sao Đỗ Minh Trùng đột nhiên xảy ra chuyện, nàng không chút do dự vút y xuống, Liễu Sao vừa ném vài tấm trận bài trên mặt đất vừa kéo Tô Tín lùi vào trong sân viện.

Ánh lửa rực rỡ, kết thành võ trận vây kín Đài lão và Vị Húc vào trong.

Vị Húc không chút hoang mang phát chiếc áo bào đỏ: “Đài lão, xin mời trước?”

“Trò trẻ con!” Đài lão hừ một tiếng, cũng không làm gì nhiều, lão nâng hai tay lên, hai mảng rêu xanh ở sau lưng bắn ra theo hai cánh tay lão, tựa như con rồng to lớn phóng vọt lên cao. Võ trận không chịu nổi cú va đập này, mấy tấm trận bài lập tức vỡ vụn giữa không trung.

Ngày thường nàng vẫn bị mắng là đồ rác rưởi, Liễu Sao còn có chút không phục, tự nghĩ tu vi mình chỉ kém hơn Bạch Phượng một xiu xiu mà thôi, nhưng chuyện xảy ra lúc này, nàng mới thật sự nhận ra mình quá yếu ớt. Liễu Sao thấy Đài lão và Vị Húc không coi ai ra gì xông thẳng vào trong phòng nhưng lại không có ý xuống tay giết người. Liễu Sao thậm chí thấy may mắn, làm sao còn có thể quan tâm tới Ma anh có bị cướp đi hay không, nàng kéo Tô Tín bỏ chạy: “Chúng ta đi nhanh thôi!”

Trước đó Tô Tín nghe thấy lời Đỗ Minh Trùng nói đã mím môi, vừa nghe nàng bảo y liền biến sắc: “Ma anh sắp giáng thế, ta tuân lệnh ở lại đây, sao có thể lâm trận bỏ trốn chứ?”

Liễu Sao vội la lên: “Nhưng mà...”

“Ma anh bị cướp, tương lai chắc chắn sẽ làm hại nhân gian.” Tô Tín xanh mặt, giận dữ gạt tay nàng ra: “Đời này ta gia nhập Tiên môn đã thề quyết bảo vệ chúng sinh, tuyệt đối không tham sống sợ chết, muội đi

đi.”

Liều Sao đỏ mặt, ngơ ngác đứng chôn chân tại chỗ.

Trong mắt nàng, Tô Tín thiện lương và tốt đẹp như vậy, nàng rất sợ bị y xem thường, mọi ngày Liều Sao vẫn luôn cẩn thận lời nói và cử chỉ của mình. Tính tình y ôn hòa khoan dung, chưa bao giờ nói nửa câu trách móc nặng nề với người bên cạnh. Bây giờ nàng muốn bảo vệ y bỏ trốn, nhưng y lại không nể tình to tiếng với nàng.

Liều Sao cực kỳ âm ức, nước mắt bỗng chốc xối xả trào ra.

Y đang mừng nàng sợ chết sao? Từ thuở bé y đã là Thế tử, được cha yêu thương, đồng môn quý mến, không một ai bán y lấy tiền, không có người nào cầm roi ép y luyện công, càng không có kẻ nào dám để y chịu đói. Còn nàng thì sao? Nàng không phải là y, cũng không phải Lạc Trữ, được nhiều người yêu quý như vậy. Lúc nàng bị tra tấn, chúng sinh trong thiên hạ chưa từng cứu nàng, nàng cũng không nợ nần gì họ. Dựa vào gì mà muốn nàng liều mạng bảo vệ họ chứ, nàng chỉ muốn chạy thoát thân mà thôi!

Không còn thời gian nữa, Liều Sao nâng tay áo lau nước mắt, nàng cắn môi theo chân y lùi đến cạnh cửa, giúp y bày trận pháp.

Không có gì bất ngờ, trận pháp và kết giới hai người hợp sức thiết lập bị Đài lão phá hủy dễ dàng.

Tạ Lệnh Tề và bọn Lục Ly cũng không chạy vào, có lẽ đang bị Ma tướng, Yêu tướng bám lấy, vậy Lạc Ca đâu? Chẳng lẽ y vẫn chưa phát hiện bên này xảy ra chuyện sao?

Liều Sao vốn đang sốt ruột, bất chợt một trận cuồng phong cuộn cuộn ập vào!

Gió thổi tới một cách khó hiểu, cát bay đá chạy khắp mặt đất, cỏ tranh trên hiên nhà bị thổi bay tán loạn đầy trời. Lớp mây đen trên đỉnh đầu chẳng những không bị thổi tan mà còn dần biến thành dạng phễu, trút xuống ngôi nhà tranh.

“Ma khí sắp bám vào đứa bé sao?” Tô Tín cũng bất chấp điều kiêng kỵ, chạy nhanh vào phòng trong.

Gần như cùng lúc đó, hai bóng dáng một đỏ một xanh dùng tốc độ kỳ dị lách đến cửa, Liều Sao chưa kịp né tránh đã mặt đối mặt với Vị Húc và Đài lão.

Đối đầu với hai tên yêu ma tiếng tăm lừng lẫy, Liều Sao tiến chẳng được lùi cũng không xong, nàng kinh hoàng nhìn quanh quất, mới nhớ tới Lục Ly không có ở đây, nàng không kiềm lòng nổi bắt đầu run rẩy.

Thật bất ngờ, Đài lão chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi chạy vào buồng trong.

Lão ta ... tha cho nàng? Liều Sao đang ngăn người ra, bên tai chợt văng đến tiếng cười.

Vị Húc dừng bước lại trước mặt nàng, y đưa ngón tay nâng cằm nàng lên, có chút thích thú ngắm nghía nàng.

Khoảng cách của hai người quá gần, Liều Sao cũng nhìn rất rõ ràng đường nét gương mặt tuấn tú kia. Nàng cảm thấy làn da y trắng mịn như bé gái, đôi môi đỏ tươi đẹp đẽ, chiếc mũi thanh tú bé xíu, trong đôi mắt hoa đào sáng sặc sỡ thái ngả ngớn tà ác, làm sao mà giống mỹ thiếu niên ngây thơ non nớt chứ, đó rõ ràng là ánh mắt của nam tử trưởng thành!

Nốt ruồi son trên mi tâm càng thêm rực rỡ, dường như máu tươi đang dần thẩm ra.

Liều Sao không dám nhúc nhích.

Biết rõ thủ đoạn của vị hộ pháp ma cung này, Đài lão nhíu mày nói: “Con bé này, chủ quân nhà ta có lệnh...”

Tìm thấy đường sống trong chỗ chết, Liều Sao đè nén cơn sợ hãi trong lòng xuống, nhanh chóng lùi vào góc tường.

Vị “huynh đệ” thay mình cầu xin trong lời lão già này hẳn nhiên là Thánh sử Lô Sanh; về phần Yêu quân áo trắng, có lẽ nguyên nhân là vì kỳ Thủy tộc mới tha ỉnh...

Tiếng khóc trẻ con cất lên, vô cùng vang dội.

Ma anh đã giáng thế! Liễu Sao chợt hoàn hồn, nhớ ra Tô Tín đang ở trong đó, phút chốc nàng toát mồ hôi lạnh, vội vã chạy vào.

Chuyện nàng lo lắng không hề xảy ra, trong phòng Tô Tín bình an đứng một bên, nét mặt vừa bất ngờ vừa vui mừng. Đài lão và Vị Húc đang bị hai người khác quần chặt lấy. Liễu Sao chăm chú quan sát hai người kia, đó chính là Thương Ngọc Dung và Trác Thu Huyền!

Bọn họ đến đây từ lúc nào vậy? Liễu Sao há hốc mồm.

Trong căn phòng nhỏ, Ma – Yêu – Tiên, ba bên đấu pháp với nhau, tiếng động đã không thể giấu giếm được từ lâu. Ở trên giường, người thiếu phụ vừa sinh xong thấy tình cảnh này bị dọa hôn mê, ở bên cạnh lão bà ôm cháu trai hai mắt nhắm nghiền, mặt người nông phụ còn lại cũng không còn chút máu, rụt lui vào góc tường run rẩy. Đài lão và Vị Húc thay nhau nhìn chòng chọc đứa trẻ trong lòng bà lão, cố gắng đến gần. Trác Thu Huyền và Thương Ngọc Dung canh giữ chặt chẽ, hai người đều là nhân vật nổi bật trong chốn Tiên môn, lại được Tô Tín giúp đỡ, Đài lão và Vị Húc nhất thời không chiếm được lợi thế.

Sắc mặt Trác Thu Huyền rất khó coi, phát quát cản trở Đài lão.

Thương Ngọc Dung thấy Liễu Sao ngẩn người, cười khổ nói: “Thiếu gia bảo chúng ta chờ ở đây, không thể ngờ được lại thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hóa ra bọn họ đã tuân lệnh mai phục ở nơi này từ lâu, Liễu Sao thậm chí thấy may mắn, lại không nén lòng được thâm oán trách. Lạc Ca đã sắp xếp mọi chuyện, vì sao không nói với mình và Tô Tín chứ? Còn khiến mình hốt hoảng lo sợ!

Đối diện với ánh mắt ẩn ý cười như có như không của Vị Húc, trong phút chốc Liễu Sao giật mình, vứt mất ý tưởng chạy đến giúp đỡ trong đầu... Tiên môn cũng không có mấy người thật lòng che chở nàng, vẫn là đùng kết thù với Ma cung thì hơn.

Thấy Tô Tín tạm thời không gặp nguy hiểm, Liễu Sao ném lại một câu “Ta ra ngoài xem” rồi bỏ chạy ra, vừa bước tới cửa chợt nghe các đệ tử kinh hoàng kêu lên.

“Ma tôn Trưng Nguyệt!”

“Ma tôn Trưng Nguyệt đến đây rồi!”

Trác Thu Huyền và Thương Ngọc Dung đồng loạt biến sắc. Liễu Sao sợ hãi tới mức thụt lui lại.

Lục Ly nghi ngờ không sai, lúc trước Trưng Nguyệt để lại tung tích ở Dĩnh Châu, thật ra là muốn dẫn dụ Tiên môn qua đó. Ai ngờ Lạc Ca không những không mắc mưu, mà còn lặn lội tìm ra được Ma anh thật sự. Tương kế tựu kế, lật ngược tình thế khiến bọn chúng trở tay không kịp.

Nhưng mà, đúng thời điểm này Ma tôn Trưng Nguyệt lại đến đây, chỉ có vài người chắc chắn không thể cản được.

Đài lão và Vị Húc mừng rỡ, ra tay càng không e dè gì. Trác Thu Huyền tung ra hư chiêu. Thương Ngọc Dung rất ăn ý giúp nàng cản trở Đài lão, Trác Thu Huyền lùi đến trước giường, nhanh chóng đỡ thiếu phụ dậy dứt thuốc cho nàng ta, tiếp đó lại vươn tay ra, hai tia sáng tím chia nhau ẩn vào giữa trán bà lão và nông phụ, hai người lập tức ngủ mê man. Trác Thu Huyền ôm lấy đứa trẻ sơ sinh đưa cho Liễu Sao: “Lạc Ca ở phía tây.”

Đồng tã lót bọc kín đứa trẻ, Liễu Sao đón lấy theo bản năng, do dự nhìn Tô Tín, rồi cắn chặt răng nhảy ra từ cửa sổ, nàng thi triển đòn thuật chạy về phía tây.

Ở phía tây có một dòng suối nhỏ, bên bờ suối là rừng trúc rậm rạp, trong rừng trúc những luồng sáng của Tiên trận và Võ trận liên tiếp lóe lên, bụi đất tung bay, đám đá vụn va vào nhau giữa không trung. Cao thủ Tiên môn Võ đạo hợp tác, lợi dụng pháp trận bao vây hơn mười tên yêu ma, hai bên đấu nhau nghiêng trời lệch đất.

Bỗng nhiên, một giọng hát chợt vang lên, du dương huyền ảo, hết sức rõ ràng êm ái, bao trùm lên tất cả các âm thanh khác, giọng hát khiến lòng người rung động.

Là Diệu Âm Tộc ký thủy! Liễu Sao ngừng chân.

Trời không mưa, mà nước suối lại tràn bờ hóa thành một dòng sông nhỏ. Có người đứng trên mặt sông, áo trắng thất lừng bằng tơ bạc, quả nhiên là A Phù Quân của ký thủy tộc nàng đã gặp hôm đó. Y vừa khẽ cất giọng ngâm nga, vừa điều khiển từng những mũi tên nước áp sát mắt trận, phối hợp với đám yêu ma trong trận tiến hành phản kích. Đệ tử Tiên môn và đệ tử Võ đạo trấn giữ trận pháp đã bị Diệu Âm quấy rối, thân thủ không linh hoạt bằng ngày thường, chiến đấu cực kỳ gian nan.

Không ai có thể ngờ, ký Thủy tộc nhỏ bé gia nhập lại tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy. Tiên môn xưa nay có tu thân dưỡng tính nên vẫn có thể cố không chế cục diện, đám người tu Võ đạo tinh thần bất định lòng dạ nóng nảy, dấu hiệu bị khống chế càng rõ ràng, sắc mặt ai nấy đều giận dữ, nhưng lại chẳng thể làm gì.

Tìm thấy Lạc Ca sẽ an toàn! Liễu Sao vội vàng lướt mắt nhìn qua vòng chiến, không hề thấy bóng dáng của Lạc Ca, nàng bắt đầu hoảng hốt.

Chẳng phải Trác Thu Huyền bảo y ở phía Tây ư? Vậy phải làm sao bây giờ?

Đám ma tướng đuổi theo phía sau, những người khác lại gian khổ chiến đấu phía trước, nào rảnh rỗi ra tay cứu giúp?

Tình thế cấp bách, Liễu Sao không kịp suy nghĩ kỹ càng, chuyển hướng chạy về phía nam.

Lạc Ca cũng không có mặt ở phía nam, chẳng những vậy, pháp trận bố trí ở chỗ này cũng rất tầm thường, đệ tử canh giữ ở đây còn ít hơn nhiều hai hướng kia, ước chừng là vừa bị điều người đi, dù sao cũng không một ai đoán được phòng tuyến phía đông lại xảy ra vấn đề.

Liễu Sao thấy cảnh tượng này, trái tim chợt lạnh lẽo.

Một mình nàng sao có thể bảo vệ được Ma anh đây? Rốt cuộc Lạc Ca đang ở chỗ nào? Thời điểm quan trọng như vậy, sao y lại không có mặt ở đây?

Thấy nàng một mình ôm Ma anh chạy tới đây, chúng đệ tử cũng giật mình, vội vã khởi động trận pháp cản trở đám Ma tướng ở phía sau. Chỉ tiếc rằng Lạc Ca sắp xếp lực lượng bảo vệ ở phía nam quá mỏng manh, Tiên trận vừa khởi động và bị phá hủy. Lần này Ma cung tấn công ồ ạt cũng không phải muốn nhắm vào Tiên môn, đám Ma tướng này đều một lòng muốn cướp đoạt Ma anh để tranh công, nên bất chấp tất cả hạ sát chiêu với mọi người, chúng tiến lên bao vây Liễu Sao.

Bây giờ có muốn quay về tìm bọn Thương Ngọc Dung cũng không còn kịp. Liễu Sao hoảng sợ, liên tiếp lùi về sau.

“Chạy ra ngoài đi.” Bên tai bắt chợt vang lên giọng nói nhẹ nhàng.

Lạc Ca! Liễu Sao như gặp được cứu tinh, mừng rỡ như điên, không chút nghĩ ngợi theo lời dặn dò chạy ra khỏi vòng phòng thủ.

Trời đã tối, xung quanh là núi non hoang vắng, im lìm không một bóng người, thấy cảnh vật trong bóng đêm, con đường phía trước uốn lượn dường như không có điểm cuối, ngay cả tiếng côn trùng cũng không hề nghe thấy.

Trong quá trình chạy thực mạng, tiềm lực được phát huy ở mức độ cao nhất, Liễu Sao ấy thế mà có thể chỉ một lúc dùng độn thuật đi xa vài trăm dặm, cho đến khi kiệt sức mới dừng lại, nàng phát hiện đám Ma tướng đã bị bỏ lại đằng sau. Tốc độ thế này, chính bản thân Liễu Sao cũng thấy khó lý giải được, tiếp đó nàng phát hiện ra có chuyện bất ổn.

Lúc này nên làm gì đây? Lạc Ca cũng không chỉ dẫn nhiều, y có chạy theo tới đây không?

Liễu Sao thử thăm dò, khẽ khàng gọi y: “Lạc sư huynh?”

Không có ai đáp lời, bên tai nàng lặng ngắt như tờ.

Thế giới dường như trở nên tĩnh lặng, một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu, trong khoảnh khắc Liễu Sao như rơi xuống vực sâu, nàng ý thức được dường như mình đã phạm phải sai lầm lớn. Liễu Sao quyết đoán quay đầu chạy về!

Tại sao Lạc Ca lại bảo nàng chạy ra chứ? Rời khỏi vòng phòng thủ, chẳng phải càng nguy hiểm sao!

Vừa nghe được mệnh lệnh, nàng từng phân vân trong phút chốc. Nhưng thời gian quá cấp bách nàng không thể suy nghĩ sâu xa, thế mà đã bỏ sót vấn đề lớn nhất trong mệnh lệnh này ... giọng nói nghe giống Lạc Ca, thế nhưng đó chưa chắc đã là y!

Bỗng nhiên, Liễu Sao đứng khựng lại.

Không đúng, y có thể nhìn thấu kế hoạch của Ma cung, trước đó sắp xếp cho Thương Ngọc Dung và Trác Thu Huyền mai phục trong phòng, đủ thấy kế hoạch của Lạc Ca rất chu đáo chặt chẽ. Lực lượng phòng thủ ở phía nam yếu ớt vượt khỏi sự suy đoán, nhìn kiểu gì cũng rất kỳ lạ. Một kẻ được Tiên môn sùng bái, chưa bao giờ thất bại lại có thể sơ suất vậy ư? Trừ phi ... thật sự là do y bày mưu tính kế!

Nếu vậy, Lạc Ca bảo nàng một mình chạy đến đây là có ý đồ gì?

Trong lúc ngẫm nghĩ, Ma tướng đã đuổi tới.

Bọn chúng thấy người ôm Ma anh chỉ là một cô gái Võ đạo tầm thường, chúng ma mừng như điên, từng loại sát chiêu cùng lúc tập kích Liễu Sao, bọn chúng rập tâm đánh nhanh thắng nhanh.

Có lẽ Lô Sanh cũng không nghĩ rằng nàng sẽ chạy ra ngoài, chúng ma không hề biết cô gái trước mắt là ai, cũng không có chút ý nương tay. Ma khí lăng đăng trôi, đất đá vấy mờ mắt, rất khó tìm thấy lối ra an toàn. Liễu Sao chật vật tránh né, dưới sự tấn công mạnh mẽ của đối phương, với sức lực của nàng quả thật không chịu nổi một đòn, sau ba chiêu lập tức không thể chống cự được nữa.

Bỗng nhiên, bầu không khí xung quanh thay đổi!

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng, ý nghĩ có nguy hiểm vụt lướt qua đầu, Liễu Sao chợt thấy sống lưng lạnh toát, không chút suy nghĩ nàng nghiêng người tránh né!

Tiếng gió rít nhẹ, mấy cái móng tay màu xanh thật dài xẹt sát qua cánh tay nàng!

Chỉ trong phút chốc, tất cả cỏ cây núi đá đều biến mất, xung quanh hiện ra ảo cảnh biển máu đỏ tươi mênh mông mờ mịt. Chúng Ma tướng thấy thế đều cảnh giác thu tay về, bày ra tư thế đề phòng, chúng nghĩ rằng đã rơi vào cạm bẫy của Tiên môn.

“Thực Tâm ma!” Liễu Sao hít một hơi lạnh, hét to, nàng ôm Ma anh lùi lại.

Trong truyền thuyết Thực Tâm ma thuộc Ma tộc, nhưng trên thực tế y là ma đầu do trời đất sinh ra, không bị Ma thần quản thúc. Y rất hiếm khi xuất hiện, sao tiểu cô nương này sao có thể nhận ra y chứ? Chúng ma đều ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng lại cảm ứng được ma khí từ kẻ vừa đến, chúng lập tức tin bảy tám phần. Thấy xảy ra biến cố, bọn chúng đánh mất nhìn nhau, có bốn kẻ trong đó cùng lúc tấn công ngăn cản Thực Tâm ma, ba tên khác lập tức bổ nhào tới Liễu Sao, xem ra vẫn không chịu dễ dàng từ bỏ.

Đã từng giao chiến với Thực Tâm ma, Liễu Sao không hề căng thẳng như trước nữa. Phát hiện áp lực đã giảm bớt, nàng vờ tung hai chiêu thừa dịp chạy trốn, không ngờ nàng vừa thi triển đòn thuật đã bị lớp kết giới rất chắc chắn cản lại, tất nhiên Thực Tâm ma đến là vì Ma anh, sao lại để mình dễ dàng bỏ trốn chứ.

Thời điểm này mà Lạc ca vẫn chưa hiện thân, chẳng lẽ mình đã đoán sai?

Liễu Sao bắt đầu hốt hoảng, bây giờ trước sói sau hổ, tiến không được lùi cũng không xong, nàng bèn cúi đầu nhìn đứa bé con trong lòng, nàng do dự... Hai bên đều nhất định muốn cướp được Ma anh, dù nàng có liều mạng cũng không thể bảo vệ nổi. Lúc này đưa Ma anh ra để bọn chúng tranh giành, có lẽ nàng còn cơ hội sống sót. Dù sao mục tiêu của bọn chúng cũng không phải là nàng, nàng còn chưa muốn chết!

Trong lúc do dự, Thực Tâm ma hừ nhẹ một tiếng, hợp hai tay lại giữa đôi mày, trong phút chốc tử khí tỏa ra, trên đầu móng tay xanh lam nhọn hoắt hiện lên những đốm lửa đỏ, chúng nhảy múa xoay tròn, tựa như bóng ma trôi âm u. Luồng ma khí cực mạnh hội tụ trên đỉnh đầu hóa thành ma trận vô cùng lớn.

Chúng Ma tướng trở tay không kịp, dưới luồng ma lực khủng khiếp, hai ma hồn hóa thành khói sương.

Vài tên Ma tướng thấy thế hoảng sợ, đều tự lùi ra sau. Không ai bảo ai đều tự chuyển hướng tấn công kết giới, chúng muốn trốn về báo tin.

Lặng lẽ không một âm thanh, Thực Tâm ma xuất hiện sau lưng ba người, vươn tay ra, rồi thu tay lại. Ma hồn bị bóp nát giống như ánh sáng đom đóm, tan biến giữa đất trời!

Tận mắt chứng kiến loại sức mạnh khủng khiếp này, Liễu Sao mới biết hai lần trước đây y đều nương tay với mình. Nàng nhất thời hoảng sợ, gần như sắp tự tay giao Ma anh ra.

Nhưng, nếu để Thực Tâm ma cướp được Ma anh, giúp y tu luyện, tương lai chắc chắn sẽ làm hại Lục giới, càng hại chết nhiều người hơn!

Nếu một mình nàng trốn về, làm sao mà dám đối mặt với bọn Tô Tín đây? Rất nhiều lần bụng bảo dạ không thêm quan tâm, nhưng trong thâm tâm nàng cứ mãi mong chờ một ngày nào đó sẽ được mọi người đón nhận.

Đây không phải là chọn lựa đơn giản, mà là sự giằng vò ý chí. Mặt Liễu Sao xanh mét, những giọt mồ hôi to như hạt đậu túa ra trên trán. Nhất quyết không để Ma anh bị cướp mất trên tay mình!

Suy tư chốc lát đã lập trận, chưởng phong biến thành hàng nghìn lưỡi dao, trong nháy mắt hóa ra khoảng chừng một trăm bóng hình, thật giả khó phân.

Nàng dốc hết sức lực tung ra võ chiêu mạnh nhất cuộc đời nàng, nhưng trong mắt Thực Tâm ma chút chiêu thức đó vẫn không hề có sức uy hiếp. Thực Ma ma tựa như ma quỷ lướt tới sau lưng Liễu Sao, vươn tay chụp lấy nàng.

Dòng máu cao quý biến mất mấy vạn năm, khí tức của nó bây giờ lại xuất hiện trên người con nhãi này, nó chính là phần linh được tu hành hiếm có! Loại được vật này còn quý giá hơn cả Ma anh! Hơn nữa, nó căn bản không biết mình đang có được thứ gì, cho nên đến giờ mới còn nhỏ nhoi yếu ớt như vậy, đúng là một cơ hội tốt bắt lấy nó!

“Lục Ly! Lục Ly mau tới đây!” Liễu Sao bị luồng ma khí đậm đặc vây quanh, sắc mặt nàng hoảng hốt trắng bệch, theo thói quen gọi cái tên quen thuộc nhất. Lục Ly lại không hề giống như ngày thường xuất hiện vừa kịp lúc, mà bất chợt có tiếng chuông trong trẻo vọng vào tai nàng.

Một tiếng, hai tiếng ... Như một dòng suối ngọc bắn tung tóe, giờ đây ngọc vỡ, từng tiếng rõ ràng, trong đó ẩn chứa vô vàn sát khí, một âm tiếp một âm, từng lớp kéo từng lớp, mặt đất cũng lung lay theo tiết tấu của nó gợn lên tầng tầng lớp lớp sóng.

Khôi phục lại thần trí, Liễu Sao không kịp lấy lại bình tĩnh, chưa quay đầu lại nhìn, một luồng sáng trắng đột nhiên hiện lên trước mặt, Tiên khí dồi dào ùn ùn kéo đến phủ kín đất trời!

Luồng sáng chói lòa rực rỡ bao phủ một vùng, đâm vào mắt khiến người ta không thể mở mắt, trong luồng sáng đó mơ hồ có bóng dáng một người, cả thân thể lẫn mái tóc tỏa ra sang, tựa như vòng trang trí viền quanh bức họa, lạnh lẽo, kính cẩn nghiêm trang.

Luồng hào quang yếu dần, rốt cuộc tầm mắt cũng trở nên rõ ràng hơn.

Vị tiên nhân áo trắng tay giữ kiếm lạnh lùng đứng đó, tà áo trắng dài tung bay phất phơ theo gió.

Liễu Sao vui mừng khôn xiết.

Nàng không đoán sai, là y! Là y mà!

Đôi mắt hẹp rèm mi dài, sóng mắt lạnh lùng tựa ánh sao, ngập tràn trong đó là vẻ quyết đoán, toan tính. Con gió lướt qua, ảo cảnh biến màu đỏ rực tầng tầng lớp lớp đã biến mất, xung quanh lại hiện ra cảnh vật thật sự. Trên đỉnh đầu, một thanh kiếm lớn dài mấy trượng với Tiên ấn mang sắc vàng huy hoàng, dần dần áp sát xuống Thực Tâm ma! Rõ ràng là ‘Cực thiên thuật’ của Nam Hoa phái, sát đạo!

Kiểm khí giăng kín trong vòng trăm dặm, tìm không thấy một khe hở trốn tránh.

Liễu Sao muốn lùi về sau, nhưng đôi chân bắt giắc không thể nhúc nhích dù chỉ một li.

Hết chương 22

23. Q.2 - Chương 23: Kẻ Cứu Người Là Ai

Trước mặt là sát chiêu của Lạc Ca, đằng sau lại có người cầm chuông áp sát, Thực Tâm ma bị tấn công bất ngờ, không chỗ né tránh, đành phải biến chiêu nghênh đón.

Chiêu thức giao nhau, rốt cuộc luồng sáng đỏ rực sắc máu cũng bị tiên khí thôn tính!

Thực Tâm Ma kêu một tiếng thảm thiết, có lẽ y bị nội thương rất nặng, nhưng y nhanh chóng ứng biến, thừa dịp lùi lại mấy trượng, lợi dụng sức công phá khi hai luồng sức mạnh va vào nhau để đánh vỡ kết giới của Lạc Ca, rồi hóa thành luồng khí đen bỏ chạy.

Liễu Sao bị chấn động lùi về sau mấy bước, nàng vội vàng xoay người lại tìm kiếm bóng dáng chủ nhân tiếng chuông kia, chỉ nhìn thấy một luồng sáng trắng lướt tới bám theo Thực Tâm Ma, dư âm còn lại chỉ là âm thanh du dương xa vời, xua tan bầu không khí căng thẳng, chỉ trong phút chốc đất trời tĩnh lặng lại hiện về trước mắt.

“Đó là...”

“Là Vũ sư huynh.”

Tiếng chuông mất hút, tinh thần cũng bình ổn lại, Liễu Sao vội hỏi: “Huynh ấy đi một mình có sao không?”

“Thực Tâm Ma đã bị thương nặng, không trốn xa được.” Lạc Ca chậm rãi bước tới: “Hai giới Ma Yêu hợp tác với nhau, ta phải nhanh chóng quay về, muội còn đi được không?”

Xem ra y rất tin tưởng năng lực của Vũ sư huynh, Liễu Sao hỏi: “Vừa rồi huynh bảo ta chạy ra, là cố ý dùng Ma anh làm mồi nhử?”

Tất cả mọi chuyện đã xảy ra không thể dùng sự “trùng hợp” để giải thích, Thực Tâm Ma thèm khát Ma anh, giờ đây Tiên môn và Ma cung đánh nhau giành giật, nếu để y làm ngư ông đắc lợi chi bằng chủ động dụ y chui đầu vào rọ!

Lạc Ca không đáp chỉ hỏi lại nàng: “Vì sao y chỉ chăm chăm vào muội?”

Ngay cả y cũng nhận ra Thực Tâm Ma chú ý đến nàng, có nên kể với y về thứ sức mạnh thần bí trong cơ thể hay không? Liễu Sao cắn môi đi được hai bước, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nàng biến sắc, tức tối chỉ vào mặt y hét lên: “Người ... người ... người dùng ta làm mồi nhử!”

Tra trường kiếm vào vỏ, Lạc Ca cũng không quan tâm tới nàng.

Tiên quy nghiêm ngặt, y dám lấy nàng ra mạo hiểm, đó là biểu hiện của sự tự tin tuyệt đối. Thực Tâm Ma tìm tới nàng hai lần liên tiếp, y đã nhận ra vấn đề, cho nên lợi dụng nàng làm mồi nhử, hơn nữa lần này còn có thêm Ma anh, Thực Tâm Ma tham lam quả nhiên trúng kế.

Nhưng tại sao y dám chắc chắn nàng sẽ ôm Ma anh bỏ chạy tới đây? Trừ phi, y đã sớm đoán được bên phía đông sẽ xảy ra chuyện!

Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, Liễu Sao thấy hoảng sợ.

Tuyến phòng thủ vòng ngoài ở hướng Đông vốn rất chắc chắn, Đỗ Minh Trùng thích nhất tranh công đoạt lợi, nhưng vào đúng thời khắc mấu chốt y lại không thể ngưng khí, những người tu Võ đạo chắc chắn không thể xảy ra tình trạng này! Xem dáng vẻ của Đỗ Minh Trùng thì không giống đang giả vờ ...

Tạ Lệnh Tề! Liễu Sao bất chợt nhớ tới kẻ này, nàng kích động suýt chút nữa thốt lên, theo lời Bạch Phượng tiết lộ, Tạ Lệnh Tề cho Đỗ Minh Trùng một quyển thuật pháp, cách tu luyện của Tiên môn và Võ đạo có rất nhiều điểm trái ngược nhau, Đỗ Minh Trùng luyện tập bị phản phệ cũng không khó giải thích! Lúc trước Liễu Sao đã đoán Đỗ Minh Trùng sẽ giả vờ xấu xa, nào ngờ việc này cũng không phải muốn nhắm vào Lục Ly. Nếu lần hành động này thất bại, tất cả trách nhiệm đều đổ hết lên đầu Lạc Ca.

Tạ Lệnh Tề cố ý hay vô tình? Liễu Sao nhớ lại cử chỉ, hành vi thường ngày của y, lòng nàng đã có đáp án, nhưng vẫn cảm thấy khó tin, nàng thật không ngờ rằng y thân là Thủ tọa đệ tử của Nam Hoa, nhưng vì thù oán cá nhân mà hi sinh đại cục!

Đáng tiếc, y dù làm thế nào cũng không đầu lại Lạc Ca.

Thời điểm Lạc Ca giao phòng tuyến phía Đông cho Tạ Lệnh Tề cũng đã đề phòng y rồi, Lạc Ca nhận ra vẫn đề nhưng lại không để lộ mà cứ dấn dẫm theo tình thế, mở ra khoảng trống ở phía Đông, Ma cung chắc chắn dốc toàn lực tấn công. Thương Ngọc Dung và Trác Thu Huyền khó có thể chống cự, tất nhiên sẽ chọn cách ở lại giữ chân chúng tướng của Ma cung, hai người theo bản năng sẽ giao Ma anh giao cho nàng, người có tu vi kém nhất, bảo nàng chạy đến cầu cứu Lạc Ca. Mà nàng vì vậy sẽ trở thành mục tiêu của Ma cung, những người khác ở lại sẽ không gặp nhiều nguy hiểm, sau đó y cố tình mở phòng tuyến phía Nam bảo nàng chạy ra ngoài.

Tạ Lệnh Tề tính kế lập ra sự việc “bất trắc” này, Lạc Ca lại sắp đặt Thương Ngọc Dung và Trác Thu Huyền canh giữ chẳng qua chỉ là bề ngoài, cũng để phù hợp với phong cách làm việc ‘chu đáo kín kẽ’ của y. Ma tướng đuổi giết Liễu Sao, sự chặt vật của nàng, sự bỏ mặc của y càng khiến ọi việc trở nên cực kỳ chân thật, rốt cuộc cũng đã lừa được Thực Tâm Ma xuất hiện.

Nhìn thấu cạm bẫy rồi tương kế tựu kế dấn dẫm Ma cung mắc mưu, hiểu rõ lòng dạ của Tạ Lệnh Tề, dễ dàng lợi dụng việc này giảng bẫy Thực Tâm ma. Tất cả quá trình nhìn qua tưởng như chuyện ngoài ý muốn, nhưng thật ra là từng vòng từng vòng liên kết chặt chẽ, không thể phủ nhận rằng rất hoàn mỹ.

Trước đó y cũng không giải thích gì với nàng và Tô Tín, ngoại trừ để gia tăng độ chân thật, có phải y còn có ý thử thách hai người không?

Liễu Sao hoảng sợ nhìn người đứng trước mặt.

Trên khuôn mặt tuần tú không có sự vui sướng vì thành công, với y mà nói thành công chỉ là kết quả tất yếu mà thôi, thậm chí cũng không có chút đắc ý nhỏ nhoi.

Đến lúc này nàng mới phát hiện, sự xuất sắc của y không chệ vào đâu được, tất cả kiêu ngạo và hào quang vây quanh y đều là lẽ đương nhiên. Nhìn thấu lòng người, giỏi mưu lược, sự quyết đoán khiến người ta phục tùng vô điều kiện, đó chính là tố chất của kẻ xuất sắc và người lãnh đạo trời sinh, y là loại người này, y rất xứng với danh hiệu người đứng đầu Tiên môn, bất kỳ ai cũng không thể phủ nhận.

Sự bất mãn lúc trước không còn sót lại chút nào, thay vào đó là sự tôn sùng thật tâm với một con người cực kỳ ưu tú.

“Hình như Tạ sư huynh đã dạy Đỗ Minh Trùng một bộ thuật pháp.” Đối diện với ánh mắt của y, Liễu Sao chợt ngừng lời, lúng ta lúng túng nói: “Không phải ta có ý đó ...” Kể ngày xưa quen thói khiêu khích chia rẽ nay nói ra sự thật trước mặt y lại sợ bị hiểu lầm thành gây rối ly gián.

Lạc Ca nhanh chóng thu lại tầm mắt.

Liễu Sao cũng hiểu ra.

Y phớt lờ chuyện đó, tại sao lại như vậy? Có rất nhiều người muốn chứng kiến y thất bại, cũng không phải y không đủ xuất sắc, mà là trên thế gian này vốn không có nhân vật nào được tất cả mọi người công nhận. Nếu đã không có, cần gì phải lãng phí thời gian tranh thủ giành sự công nhận chứ? Có được ánh sáng huy hoàng tất phải đối diện với bóng đêm tĩnh mịch. Bóng đêm càng tối tăm thì càng mang đến nhiều hào quang chói lọi. Kẻ thông minh hướng về ánh sáng, do đó sống vui vẻ; kẻ ngu ngốc lại chỉ nhìn vào bóng tối, nên sống trong sầu muộn.

Một lúc sau ...

“Việc của Tạ Lệnh Tề, không thể suy đoán chủ quan.”

Hàng mi dài thẳng cực kỳ lạnh lẽo, y cảnh cáo nàng không được công bố chuyện này. Nhưng trước mặt một người ngoài như nàng, y không gọi Tạ Lệnh Tề là sư huynh, chính là biểu lộ sự tức giận, những tính toán của Tạ Lệnh Tề, quả nhiên y biết rõ rành rành.

Liều Sao bĩu môi.

Loại người như Tạ Lệnh Tề, nàng cũng không muốn chọc tới, sao còn cần y nhắc nhở.

Bàn tay vô ý chạm vào bọc tã lót, Liều Sao đột nhiên cảm thấy đứa bé trong lòng im lặng quá mức, từ lúc nàng ôm nó tới bây giờ cũng không kêu la một tiếng nào, Liều Sao chợt sợ hãi, vội vã kéo tã tã ra xem.

Nói ra cũng kỳ lạ, đứa bé ấy thế mà đang mở to mắt, đôi con ngươi đen lay lắt, nhìn nàng chăm chú.

Nó còn sống! Liều Sao nhẹ nhàng thở ra, nàng thấy đứa trẻ rất đáng yêu, khó kiềm lòng cảm thấy yêu thích nó, nàng dùng ngón tay khẽ chạm vào chiếc mũi nhỏ xíu xiu kia.

“Oa...” Tiếng trẻ con khóc toáng lên, vô cùng vang dội.

“Ôi! Ôi!” Liều Sao luống cuống tay chân, theo bản năng muốn nhét đứa trẻ vào lòng Lạc Ca, nhưng khi chạm phải ánh mắt lạnh lùng kia, nàng đành ngưng ngừng lùi lại: “Nó ... nó ... nó ... khóc rồi!”

Lạc Ca nhúu đôi mày nhìn chăm chăm đứa bé trong lòng nàng, y dứt cho nó một viên đan dược, viên thuốc vừa vào miệng lập tức tan ra, đứa bé như giống như được uống sữa, ngoan ngoãn nuốt xuống, không khóc cũng không la nữa.

“Quay về thôi.”

Bóng trắng tinh khôi khuất dần trong màn đêm, sáng trong phóng khoáng, hiện rõ vẻ thông dong và tự tin không ai sánh bằng.

Trước ngôi nhà tranh, cát đá bay tứ tung, ánh sáng lóe qua những khe hở, cao thủ Yêu Ma và Tiên môn, Võ đạo đang trong tình thế giằng co. Phía Tiên môn, ngoại trừ đám người Tạ Lệnh Tề, còn có thêm vài vị Chân quân cùng với hơn mười đại đệ tử. Tiên trận vừa mới thiết lập, Tiên Liên tỏa (*) trói chặt Đài lão, Vị Húc và hơn mười tên đại tướng Ma Yêu, quả nhiên Lạc Ca còn để lại một nước nữa.

Tiên Liên tỏa (*): Dây xích khóa yêu ma của Tiên môn.

Đánh đến tận lúc này, Ma cung đã biết mình bị trúng kế, vì muốn thoát thân nên dốc toàn lực phá trận. Bên này Tiên môn và Võ đạo liên kết với nhau, nhưng nhân tu Võ đạo sao có thể giống đệ tử Tiên môn cố hết sức lực chỉ vì chuyện chẳng liên quan đến mình? Tình thế trước mắt khó có thể tiếp tục chống cự nữa.

Bất chợt, màn sương đen lan rộng, tràn ngập khắp Tiên trận.

Phía đối phương có kẻ không tiếc hao tổn công lực bản thân, dùng ma huyết dẫn truyền, gắng gượng nghịch chuyển linh khí, linh khí trong phạm vi mười trượng bị hút lấy, hình thành không gian vặn xoắn, nó không ngừng khuếch đại, tập kích sâu vào gân mạch của những người canh giữ trận pháp.

Rốt cuộc, có hơn mười đệ tử Tiên môn không kháng cự nổi, trọng thương thổ huyết. Kể từ Võ đạo càng không cần nhắc đến, bọn họ chỉ dựa vào việc hấp thụ linh khí trời đất tức thời, giờ đây linh khí nghịch chuyển, thân thể người phạm sao chịu đựng nổi? Tất cả cao thủ Võ đạo chịu đợt tấn công quá mạnh này, gân mạch đau buốt khó chịu, tức khắc trọng thương ngã lăn ra đất. Tiên trận lập tức xuất hiện lỗ hổng, Đài lão và Vị Húc thừa dịp phá trận bỏ chạy.

Tình hình hết sức nguy ngập, một luồng kiếm sáng rực đột ngột xuất hiện trên nền trời cao, xé ngang bầu trời, linh khí hồi phục như cũ!

“Kẻ mạnh nhất Ma cung, quả nhiên là Lư Ma Sử.” (*)

(*) Lư Ma Sử: Lư là họ của Lư Sênh; Ma cung có tả hữu Thánh Sử, nhưng Lạc Ca không gọi là Thánh Sử mà gọi là Ma Sử.

Nghe giọng nói thản nhiên đó, mọi người trong Tiên môn không hẹn mà cùng lộ nét mặt vui mừng, Thương Ngọc Dung lau vết máu bên khóe môi, tươi cười: “Thiếu gia trở về thật đúng lúc.”

Khuôn mặt Trác Thu Huyền vốn ngập tràn lo lắng đỡ Thương Ngọc Dung, vừa thấy thế đôi mày hơi giãn ra, vừa vút y sang một bên vừa bước tới, cất tiếng lạnh lùng: “Ma tôn Trưng Nguyệt chạy về phía Tây.”

Lạc Ca ở bên này không nói gì thêm, tầm mắt chăm chú nhìn người đứng giữa sân.

Lúc này, Liễu Sao mới hiểu vì sao y lại vội vã quay trở về, đối phương rõ ràng có cao thủ trấn giữ, nếu y không kịp thời ngăn cản, Tiên môn, Võ đạo chắc chắn sẽ thương vong cực kỳ nghiêm trọng.

Sao Lư Sênh lại có mặt ở đây! Liễu Sao hít một hơi lạnh, vội vã trốn vào góc tường.

May mà Lư Sênh ra tay, tất cả Ma tướng Yêu tướng đều chạy thoát khỏi Tiên trận. Lần này Lư Sênh vì cứu mọi người nên bị thương không nhẹ, y quỳ một gối thở hổn hển, Vị Húc bước lên trước dìu y: “Lư Thánh sử ...”

“Đi giúp Thánh quân.” Lư Sênh đẩy y ra, ngữ điệu gần như ra lệnh.

Địa vị của Vị Húc vốn trên y, nhưng nghe vậy cũng không hề tức giận, chỉ gật đầu, lập tức dẫn chúng Ma chạy thẳng đến phía Tây, vài vị Chân quân, Chân nhân bị thương nhẹ thấy thế liền bám sát theo. Việc này cũng khó mà trách được, Ma tôn Trưng Nguyệt đương nhiên quan trọng hơn Lư Sênh.

Vốn luôn lo lắng Yêu quân áo trắng sẽ đích thân ra tay, cho nên y vội vã quay lại, Lạc Ca thấy tình hình đó bèn nói: “Chỗ này giao lại cho Tạ sư huynh.” Vừa dứt lời liền ngửa kiếm rời đi.

Liễu Sao tìm khắp cả nhưng vẫn không thấy bóng Lục Ly đâu, nàng rất nóng ruột muốn bước qua, lại thấy Lư Sênh và vài tên ma binh đang bị Tạ Lệnh Tề và một số đại đệ tử thương tích nhẹ giăng trận bao vây.

Liễu Sao nhìn Tạ Lệnh Tề mà đỏ hết cả mắt.

Tạ Lệnh Tề tính kế Đỗ Minh Trùng khiến vòng phòng tuyến bên ngoài thất thủ, giờ hồi tưởng lại mới thấy có rất nhiều vấn đề. Tình huống của nàng và Tô Tín rất đặc thù, Lạc Ca sẽ phái hai người ở lại canh giữ là chuyện có thể đoán trước, nàng không tin Tạ Lệnh Tề sẽ không nghĩ tới! Nếu Lạc Ca không sớm chuẩn bị, Tô Tín chắc chắn sẽ chết trong tay bọn Đài lão, Tô Tín chết tất nhiên sẽ đả kích Lạc Trữ, nhưng Liễu Sao nàng và Lục Ly còn có thể toàn mạng sao!

Chuyện xảy ra liên quan đến sự sống chết của bản thân, có gì Liễu Sao lại không giận chứ? Nhưng nàng cũng hiểu rõ, lần này rất khó trị tội Tạ Lệnh Tề.

Tiên môn luôn chú trọng tôn kính trưởng bối, đứng đầu là tình đồng môn, các đệ tử không được phép có hành vi đạo đức suy đồi. Bối phận của Tạ Lệnh Tề là sư huynh của Lạc Ca, lại còn là đồ tôn mà Vạn Vô Tiên tôn xem trọng, bề ngoài y ôn hòa khiêm tốn, mối quan hệ với mọi người lại không tệ, ai dám dễ dàng ngờ vực y? Lần này nếu không có Bạch Phượng lên tiết lộ tin tức, Liễu Sao cũng không thể ngờ được y dám âm thầm giở trò trong vụ này. Hơn nữa, y làm việc vẫn chưa đường lui ỉnh, y chẳng qua là có lòng tốt “chỉ dẫn” thuật pháp cho Đỗ Minh Trùng, là do bản thân Đỗ Minh Trùng luyện sai mà thôi.

Không chỉ Đỗ Minh Trùng không nhận ra mình bị người ta đưa vào tròng. Chỉ e rằng chính Bạch Phượng cũng không ngờ được, Tạ Lệnh Tề có thể vứt bỏ nàng ta bất cứ lúc nào.

Liễu Sao siết chặt đôi tay.

Đem ra so sánh, Lư Sênh hi sinh bản thân để bảo vệ, giữ gìn Ma cung, y còn tốt hơn Tạ Lệnh Tề gấp vạn lần!

Liễu Sao chưa bao giờ nghĩ rằng Ma trong miệng người đời là kẻ không từ việc ác nào lúc này lại tình nghĩa đến vậy, khiến lòng nàng nảy sinh thêm vài phần tôn kính. Thấy công lực y ngày càng hao tổn nhiều, vẫn gắng gượng chống cự mặc kệ thương tích, Liễu Sao thấm sốt ruột. Rốt cuộc trước đây Lư Sênh đã làm những chuyện xấu xa gì nàng không tận mắt chứng kiến, nhưng y lại là “Thuộc hạ tương lai” của nàng, cũng đang giúp đỡ nàng một số việc, chỉ dựa vào việc y cầu xin Vị Húc tha mạng cho nàng đã là ân đức lớn lao, tận mắt thấy y gặp nạn mà không cứu giúp, Liễu Sao thật không làm được.

Liễu Sao không giống Tô Tín, quan niệm về chính tà của nàng không hề phân biệt ranh giới quá rõ ràng. Bản thân nàng là sát thủ, vì mạng sống của mình mà phải giết người, sự bảo vệ của Lục Ly khiến nàng sống trong hoàn cảnh đó nhưng vẫn còn giữ lại chút bản tính lương thiện trời sinh, hoàn toàn không phù hợp với thân phận mình. Cho nên nàng kính trọng những người cao thượng, nhưng không có nghĩa nàng sẽ khinh ghét đồng loại. Sau khi chịu cảnh đệ tử Tiên môn bài xích, lại gặp bản chất thật của Tạ Lệnh Tề, nàng đương nhiên thiên vị cho Lư Sênh – người có ân với mình.

Trong trận pháp, Lư Sênh đã thể suy sức yếu.

Phải cứu thế nào đây? Nếu bị người khác phát hiện mình qua lại với Hữu Thánh sử của Ma cung, vậy thì càng phiền phức. Liễu Sao đang khổ sở nghĩ cách, nàng vừa xoay mặt qua liền bắt gặp ấm nước sôi ùng ục trên bếp, lửa đang cháy rực trong bếp. Trong phút chốc, nàng nhanh trí nghĩ ra, khẽ búng ngón tay, một thanh củi đang cháy thuận đà rơi khỏi bếp, khiến đồng củi bên cạnh cũng bén lửa bốc cháy theo.

Mưu kế đã hoàn thành, Liễu Sao vội vàng dùng chút pháp thuật dẫn gió lửa vào, thừa dịp mọi người không chú ý, nàng ẩn giấu khí tức của mình rồi chạy đến đứng bên khung cửa sổ kia.

Trong phòng vẫn còn có người mẹ và bà lão, nàng không tin Tạ Lệnh Tề dám mạo hiểm tính mạng của con người!

Không ngoài dự đoán, cỏ tranh rất dễ cháy, lửa gặp gió thổi càng nhanh không thể cứu vãn, khói đặc cuộn cuộn nhanh chóng bốc lên từ cửa sổ.

“Cháy!” Có tên đệ tử kêu lên.

Đám người Tạ Lệnh Tề hoảng hốt, không ai bảo ai quay mặt lại nhìn, thừa dịp mọi người phân tán tư tưởng, Lư Sênh và vài tên Ma binh còn lại thừa cơ hội này đột phá vòng vây, hóa thành gió rồi biến mất.

Lạc Ca không có ở đây, Liễu Sao làm việc xấu cũng không hề e dè, nàng tự thấy mình hành động không chê vào đâu được, thấy sắc mặt Tạ Lệnh Tề rất khó coi, nàng càng khoái chí. Nhưng lòng nàng vẫn luôn lo lắng cho Lục Ly, vội vàng rời khỏi chỗ này chạy qua phía Tây.

“Bốn tọa đi trước một bước, tạm biệt nhé, Thương Sa Tiên tôn!” Tiếng cười vang vọng trên không trung.

“Trưng Nguyệt! Trưng Nguyệt chạy thoát rồi!”

Chưa đuổi tới dòng suối, Liễu Sao chợt nghe thấy tiếng cười của Ma tôn và tiếng kêu la hỗn loạn của chúng đệ tử, nàng ngược đầu nhìn lên thấy trên đầu là những bức tường mây ma quái bốc lên cuộn cuộn, có một người đang đứng trên đó. Dáng người đó cao to vạm vỡ, chiếc áo bào khoác bên ngoài mang hai sắc xanh đen đan xen nhau, miêng lót vai và phục sức đai lưng hoa văn màu đỏ, vàng trán rộng rãi, đôi mày ma quỷ lộ rõ sát khí hung hãn nồng đậm, đôi mắt ti hí, chòm râu ngắn mọc dưới cằm, trong vẻ uy nghiêm còn mang theo sự cuồng vọng độc quyền của Ma tộc.

Quả nhiên không phải là hấn! Trước đó, Liễu Sao đã dò hỏi những vấn đề liên quan đến Trưng Nguyệt, lúc này dù tận mắt xác nhận, vẫn khiến nàng hơi thất vọng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ nàng nên vui mừng mới đúng, nếu “Trưng Nguyệt” này thật sự chính là tên “Nguyệt” kia, vào thời điểm này bọn họ chính là kẻ thù, nếu hấn lên tiếng đòi Ma anh, nàng dám đảm bảo sẽ không đưa ư?

Mất hết hứng thú với Ma tôn, Liễu Sao lại lướt mắt nhìn chiến trường.

Lần độ sức này, Trưng Nguyệt gặp thất bại, lúc sắp bỏ chạy vẫn không chịu thua khí thế, câu “Thương Sa Tiên tôn” kia đương nhiên nhắm vào Lạc Ca. Đối diện với sự chế giễu, Lạc Ca cũng không hề tức giận, nâng tay lên cản mọi người đuổi theo. Ma đầu trốn thoát, mọi người nản lòng không thôi, Tiên môn có thất bại thì vẫn bình thản, nhưng lòng tranh cường hiếu thắng của kẻ tu Võ đạo xưa nay rất lớn, làm sao mà cam lòng được, bọn họ trút hết tức tối lên đầu đám Ma Yêu còn sót lại.

Lục Ly vẫn khoác áo bào rộng thùng thình bất tiện như trước, hấn ung dung nhàn nhã di chuyển giữa những kẻ hở, thỉnh thoảng cũng tung ra vài hư chiêu, mang theo cái điệu bộ chẳng thêm nhiệt tình đánh đấm, tựa như âm hồn trôi lãng đãng, không ai chú ý tới. Liễu Sao lướt mắt đã nhìn thấy hấn, nàng thở phào nhẹ nhõm, vội như xông vào trận chiến lên chạy đến bên cạnh hấn: “Lục Ly! Lục Ly!”

Lục Ly nở một nụ cười, kéo nàng rời khỏi vòng chiến.

“Có xảy ra chuyện gì không? Huynh không sao chứ?” Liễu Sao cuống quýt kéo hấn qua cẩn thận quan sát một lượt từ trên xuống dưới, thấy hấn bình an vô sự mới hoàn toàn yên tâm, nàng xoay mặt lại kéo tay hấn ra: “Không thấy ta, huynh không lo lắng à?”

Đôi môi khẽ mím, tràn đầy sự tủi thân, lồng ngực nhấp nhô, vì chạy vội mà nàng thở hổn hển.

Đôi mắt tím biếc có chút dịu dàng, Lục Ly vô thức vươn tay ôm thắt lưng nàng, nhưng vừa đưa đến giữa không trung liền rút lại, sửa thành sờ cằm: “Ái chà, vừa nãy Lạc Ca và muội cùng chạy đến từ một hướng,

có ý ở đó, muội làm sao có chuyện được chứ.”

Liễu Sao vẫn hờn dỗi như cũ, nàng hừ khê: “Huynh đúng là chẳng thêm quan tâm ...”

Ma anh quan trọng nhất, Tiên môn bị thương vong nặng, cũng không dám tùy tiện truy sát, bên này lại có Hộ pháp Vị Húc trợ giúp, Ma tướng đều chạy thoát thân hết. Yêu tộc vốn tới giúp đỡ, thấy Ma tôn Trưng Nguyệt bỏ chạy, Đài lão cũng dẫn đám yêu binh rút lui, nào hay biết lúc này, một gã Võ đạo đã chuẩn bị từ sớm đang cười lạnh rút đao ra. Trong ánh lửa sáng rực, nửa khu rừng trúc đổ ngã nghiêng, mặt đất bỗng xuất hiện một cái mương rất lớn, dòng nước suối trên thượng du bị dẫn vào trong mương, con suối nhỏ đã đổi dòng! Vốn là một dòng nước liên mạch lại tựa như bị múc vào một cái lọ trong suốt, được nâng lên giữa không trung, trong phút chốc hóa thành vô số giọt mưa, tan ra rồi biến mất.

Một bóng trắng rơi thẳng xuống từ không trung, đập mạnh trên mặt đất, bụi đất bay lên tứ tung.

“Một Ký Thủy tộc nhỏ nhoi mà cũng dám nhúng tay vào!” Gã tu Võ đạo cười cợt, cầm đao bước tới.

Cắt đứt mạch nguồn nước, chiến tướng của Ký thủy tộc như mất đi toàn bộ sức lực, ngay cả đứng cũng không nổi, đành quỳ rạp trên mặt đất cố sức ngẩng mặt lên.

Liễu Sao nhận ra ý, nàng không thể nói rõ đó là cảm nhận thế nào.

Không còn lối thoát, ngay cả khi bụi đất bám đầy người, chỉ còn thoi thóp, sắc mặt A Phù Quân vẫn không hề thay đổi, ánh mắt lạnh lùng, trong trẻo cao quý, đó chính là sự kiêu ngạo sau cùng.

Sức mạnh và sinh mạng của tộc Ký thủy bị nước khống chế, rời khỏi nước dù tu vi có cao tới đâu cũng vô ích. Ở trong mắt kẻ khác, một bộ tộc như vậy dám nhúng tay vào đại sự của Lục giới quả là không biết tự lượng sức mình.

Nhưng Liễu Sao có thể hiểu được, hiểu rõ bọn họ đứng giữa sự thật tàn khốc vẫn kiên cường duy trì sự kiêu ngạo của mình.

Có được thứ Diệu âm khiến Tiên Ma hoảng sợ và một lịch sử huy hoàng rực rỡ, họ từng là dòng tộc cao quý nhất Yêu giới, nhưng chỉ trong một đêm Thiên phạt họ lại rơi vào tình cảnh chịu người sỉ nhục, suýt chút nữa chẳng còn đường sống. Bọn họ trải qua bao nhiêu vạn năm khốn khổ chỉ cầu mong sinh tồn, cho nên họ càng muốn chứng minh mình mạnh mẽ, cũng vì muốn kéo dài vinh quang của dòng tộc, càng thêm ao ước quang minh chính đại đi giữa Lục giới.

A Phù Quân từng bắt cóc Liễu Sao, ngược lại Liễu Sao cũng không thấy ghét ý, có lẽ là vì nàng đồng cảm và thấu hiểu cho Ký thủy tộc, huống hồ gì sau đó Ký Thủy tộc cũng không tới quấy rầy nàng nữa. Có nên cứu ý không? Suy nghĩ vừa chợt lướt qua đầu Liễu Sao, nhưng dưới nhiều ánh mắt quan sát như vậy, lại ở trước mặt Lạc Ca, nàng dù muốn thế nào cũng không dám nhúc nhích.

Sinh mệnh nhanh chóng mất đi, A Phù Quân gần như hôn mê, gã Võ đạo đắc ý bước tới gần, Liễu Sao khẽ cắn chặt môi.

Bất thành linh, không khí khắp bốn phía chợt thay đổi!

Gió lạnh quét khắp đất bằng, những hạt tuyết tung bay tán loạn, hơi lạnh như sóng nước xoắn tới, ẩn giấu bên trong sát khí tận cùng! Sóng khí dâng trào, mặt đất không ngừng rung lắc dữ dội, mọi người đều đề phòng cố sức lùi về sau, một cột nước bật lên khỏi lòng đất!

Có được mạch nước nguồn một lần nữa, sức sống của A Phù Quân lại trở dậy, mượn dòng nước bỏ trốn mất.

Liễu Sao thấy ngạc nhiên, một lúc sau mới hoàn hồn lại, nàng thấy Trác Thu Huyền nhìn qua bên này, vội cúi đầu vờ như không thấy.

Gã Võ đạo tức tối muốn đuổi theo, Thương Ngọc Dung cười an ủi “Đặt đại sự lên đầu”, gã mới không cam tâm dừng tay lại. Đối diện với Lạc Ca, mọi người đều tỏ vẻ xấu hổ, hai phái Tiên Võ có nhiều cao thủ như vậy, để Ma tôn chạy thoát không nói, đến cả Ma tướng cũng không bao vây nổi.

Từ lúc Trưng Nguyệt bỏ đi, Lạc Ca vẫn đứng tại chỗ trầm tư, cũng may mà y không ra tay. Nếu không đám Ma binh Yêu tướng sao có thể dễ dàng trốn thoát. Thấy mọi người xấu hổ, y mới xoay người lại bảo: “Đã bảo vệ được Ma anh, chuyện khác không cần để tâm đâu.”

Chúng đệ tử gật đầu vâng dạ.

Chờ đến lúc mọi người bận bịu thu dọn chiến trường, Thương Ngọc Dung hỏi: “Sao rồi?”

Lạc Ca chưa đáp, Trác Thu Huyền đã lên tiếng: “Thực lực kém xa Ma sử Lư Sênh, hết như lời đồn đãi.”

Ngọc Dung nói: “Ta cũng thấy vậy, nghe nói tu vi của Trưng Nguyệt vốn không đủ mạnh, lại cứng đầu cố sức mở Hư Thiên Ma cung, khiến y tổn hao hơn phân nửa sức mạnh. Những kẻ trong Ma tộc có chỗ nương thân, mới tôn xưng y làm Ma tôn, giờ đây thực lực của Trưng Nguyệt lại tương đương với Hộ pháp Vị Húc, chứng minh lời đồn không phải giả. Trước mắt, tuy Ma tộc có Ma tôn, nhưng khí thế không thể sánh bằng khi xưa, có lẽ nguyên nhân là vì thế lực Ma cung Trưng Nguyệt không bì kịp Ma cung trước kia.”

“Thảo nào.” Liễu Sao xen lời: “Lư Sênh lợi hại như vậy, còn Ma tôn phải cần người tới cứu.”

Rốt cuộc Lạc Ca cũng mở miệng: “Quay về rồi nói sau.”

Cuộc chiến tranh giành Ma anh chấm dứt bằng thắng lợi của Tiên môn, Liễu Sao theo mọi người quay lại Bạch Châu thành. Sắc trời dần sáng rõ, vì đề phòng Ma cung lại giở trò, Lạc Ca đã sắp xếp tăng thêm lực lượng giữ thành, sau đó y và Vạn Vô Tiên tôn bàn bạc việc cần làm tiếp theo, những người còn lại đều quay về phòng nghỉ ngơi dưỡng sức.

Liễu Sao rất bất an, nếu người cứu A Phù Quân quả thật là Kha Na, nàng cũng không bất ngờ, Kha Na vốn luôn cảm thông cho Ký Thủy tộc, ngay trong lời y nói cũng thoáng lộ ra giao tình của y và Ký Thủy tộc. Vấn đề lúc này là Trác Thu Huyền biết mặt y, hơn nữa có khả năng nàng ấy đã đoán ra là do y làm, lỡ như nàng ấy nói với Lạc Ca ...

Nghĩ tới sự khôn khéo của Lạc Ca, Liễu Sao chợt hết hoảng, nàng theo bản năng đi tìm Lục Ly bàn bạc, Liễu Sao kể hết đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện với hắn, kể cả chuyện cứu Lư Sênh nàng cũng không hề giấu diếm.

“Huynh bảo ta phải làm sao bây giờ? Lạc Ca sẽ nghi ngờ ta!”

“Vậy cứ để y nghi ngờ đi.”

Cũng đúng, Tiên môn không phải là Võ đạo, dù Lạc Ca có nghi ngờ thế nào, nhưng nếu không có bằng chứng y cũng chẳng thể làm gì mình. Liễu Sao được hắn nhắc nhở, nàng nhanh chóng thông suốt, quan hệ của nàng và Kha Na chỉ giới hạn trong vài lần gặp gỡ, là Kha Na ra tay cứu nàng mà thôi. Những chuyện khác nàng thật sự không biết, huống hồ gì người cứu A Phù Quân có phải là y hay không vẫn còn chưa chắc chắn, lo bò trắng răng làm gì chứ.

Liễu Sao lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên nàng lướt mắt nhìn Ma anh đang nằm trong lòng mở to mắt chăm chú nhìn nàng, cái miệng nhỏ xíu chậm rãi mở to ...

“A, nó biết ngáp rồi nè, sao lại nhanh vậy chứ!”

“Ma anh trưởng thành nhanh hơn con người nhiều, phải nhanh chóng tỉnh lọc nó.”

Liễu Sao vừa phát hiện rất ngạc nhiên, nàng ôm đứa bé nhìn trái ngó phải, thích thú: “Nó thật đáng yêu!”

“Không đáng yêu chút nào.” Lục Ly đáp: “Thật ra trẻ con rất phiền phức, mỗi ngày muội đều phải ở cùng nó, ôm nó, bảo vệ nó, chịu đựng sự cáu kỉnh của nó, lại phải thỏa mãn đủ loại yêu cầu quái đản của nó ...”

Liễu Sao càng nghe càng thấy không ổn, nàng ngờ vực nhìn hắn: “Huynh đang nói ai đó?”

“Đúng vậy, là ai vậy ta?” Lục Ly nén cười, ung dung nâng cằm nàng lên.

Có lẽ gần đây nàng rất chủ động, bất tri bất giác lúc hắn đùa giỡn cũng can rờ hơn, hành vi lần nay càng ẩn chứa ba phần khiêu khích. Liễu Sao trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, khí thế chẳng hiểu sao lại yếu dần, nàng lẩm bẩm: “Sao ta biết là ai chứ, ta không biết ...”

Một chút sắc hồng lan ra từ hai gò má, lan lên đến cổ, nước da trắng hồng dường như khiến chuối vỏ sò song sắc cũng nhạt nhòa u tối, trong vẻ tự do buông thả lại lộ ra vài phần quyến rũ của người phụ nữ nhã nhặn trầm tĩnh.

Không gian trầm lắng ...

“Liều Sao nhi mệt rồi sao? Nên ngủ đi thôi.” Giọng nói trầm lắng kỳ lạ, không êm ái, dễ nghe bằng Kha Na, nhưng chứa một sức hút khác, nó mang theo sự mê hoặc linh hồn sâu lắng và gần gũi nhất.

Liều Sao thật sự quá mệt mỏi, nàng mơ mơ màng màng tìm một vị trí thoải mái trong lòng hắn, chìm sâu vào cõi mộng.

24. Q.2 - Chương 24: Tựa Như Sương Mù

Edit: Ong MD

Beta: Như Bình

Tiên môn và Võ đạo liên thủ, dưới sự chỉ đạo xuất sắc của Lạc Ca đã đạt được mục đích, tiếp theo đây nhiệm vụ quan trọng hàng đầu là hộ tống Ma anh về Thanh Hoa cung an toàn. Lần này, phải độ sức với toàn bộ Ma cung và Yêu giới khiến cả hai bên đều bị tổn thương nguyên khí, có lẽ Lạc Ca lo lắng ma cung và Yêu giới sẽ không chịu dừng tay nên vẫn chưa vội trở về, y hạ lệnh ọi người tạm nghỉ ngơi phục hồi sức lực ở vùng phụ cận Châu thành. Đồng thời, báo tin đến các phái trong Tiên môn để bọn họ phái đệ tử đến tiếp ứng, đề phòng những đột biến phát sinh trên đường về.

Hai ngày sau, mọi người đã nghỉ ngơi lấy lại tinh thần, bèn lên đường trở về.

Về chuyện của Kha Na, Liều Sao cũng đã nghĩ thông, nàng tự nhận thấy không có gì phải che giấu cả, nếu Lạc Ca gắng hỏi thì nàng cứ thẳng thắn khai báo là được, ai ngờ mãi đến lúc lên đường, Lạc Ca vẫn chẳng có động tĩnh gì. Có lẽ Trác Thu Huyền vẫn chưa nói cho y biết, Liều Sao thở phào nhẹ nhõm, bỏ việc này qua một bên.

Hôm nay, đi quá giữa trưa, trời trở nên âm u gió thổi vù vù, mọi người vội đến tiên dịch gần đó nghỉ tạm, đợi mãi đến chiều tối, mưa gió cũng không có dấu hiệu ngừng lại, Lạc Ca liền truyền lệnh nghỉ qua đêm ở tiên dịch. Lộ trình của họ là tuyến đường được bố trí cẩn thận, tỉ mỉ, mọi người nghỉ chân dọc đường đều ở bên ngoài những thành trấn lớn, vì ngộ nhỡ ma cung lại tiếp tục hành động cũng không đến mức tấn công vào thành trì gây tổn thương đến dân chúng, hơn nữa lại có đệ tử Tiên môn và Võ đạo đóng ở vùng phụ cận thành nên cũng dễ dàng tiếp ứng.

Bên ngoài thành hai mươi dặm, có một ngôi miếu đồ nát, hoang tàn thê lương, không có tầng lữ quét dọn, mạng nhện cuộn tròn và bụi giăng khắp chốn, tượng Bồ Tát cũng phai nhạt màu sắc.

Bên trong không một bóng người, chỉ nghe tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài, không gian thật yên tĩnh.

“Đến đây.” Thử vừa mở miệng chính là pho tượng Bồ tát bằng đất kia.

Liều Sao nhận được ám hiệu của Lư Sênh, vội vàng chạy đến địa điểm đã hẹn, nàng vốn đang nhìn Đông tới ngó Tây, bất chợt nghe giọng nói này Liều Sao giật bản mình. Nhưng nhờ vậy mới biết y dùng thuật ký hôn, người vốn không có ở đây: “Sao ngươi còn đi theo bọn ta? Có Lạc Ca ở đây, các ngươi không cướp được Ma anh đâu.”

“Đa tạ người.” Giọng điệu vẫn lạnh lẽo, thờ ơ như trước.

Liều Sao biết y đang cảm ơn mình đã cứu giúp, cũng thấy rất vui vẻ: “Vị Húc không tổn thương ta là vì nể mặt người, chúng ta huề nhau đi.”

Lư Sênh nói: “Độc của ngươi, dược sư đã có kết quả.”

Liễu Sao mừng rỡ: “Thế nào? Có thuốc giải rồi phải không?”

“Không thể giải được.” Lư Sênh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng cũng không hẳn là không có biện pháp.”

Vừa nghe thấy không thể giải được, lòng Liễu Sao chán nản vô cùng, đến lúc y nói tiếp nửa câu sau, nàng lại lập tức dấy lên hy vọng, vội kêu lên: “Thật tốt quá! Có biện pháp nào thì mau nói đi!”

“Con người vốn là linh hồn của vạn vật, vừa sinh đã mang linh khí, loại độc này chính là bám vào linh thể trời sinh.” Lư Sênh nói: “Muốn tự loại bỏ linh khí trời sinh, biện pháp tốt nhất không gì bằng cầu xin sự giúp đỡ của Ma thần.”

“Ma thần?” Liễu Sao giật mình, “Ý của ngươi là...”

“Chỉ cần ngươi nhập ma, Ma thần sẽ loại bỏ phàm cốt và linh khí cho ngươi, từ nay về sau tu hành sẽ càng tiến xa ngàn dặm.”

Nhập ma? Liễu Sao ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt phức tạp.

Đáp án này thật sự làm người ta quá mức sợ hãi, trong mắt thế nhân trên đời, sự tồn tại của yêu ma đáng sợ vượt xa vô đạo, bản thân nàng sao có thể nhập ma được chứ? Vậy chẳng phải nàng sẽ trở thành kẻ địch của Lạc Ca và Tô Tín sao! Nhưng độc trên người nàng không thể giải được, chẳng lẽ cả đời này nàng và Lục Ly luôn phải nằm trong sự khống chế của Vô dương hầu ư?

Đương nhiên, Lư Sênh nhìn ra sự do dự của nàng, y cũng không khuyên giải nhiều chỉ nói: “Ngươi tự nghĩ đi.”

Xem ra không thể lén lút giải độc được, vẫn phải thông qua Lạc Trữ cầu xin Vô dương hầu thôi, tóm lại vạn vạn lần không thể nhập ma. Liễu Sao chần chờ một lúc lâu, cuối cùng nhịn không được lại hỏi: “Ngươi có biết... Nguyệt ở đâu không?”

Xung quanh im ắng không lời đáp lại.

Đi rồi sao? Liễu Sao vô cùng thất vọng cũng đành nhẹ nhàng thở dài, lúc trước còn có chút lo lắng Lư Sênh sẽ nhân cơ hội này khống chế nàng hỗ trợ y cướp Ma anh, dù sao thường ngày trong Vô đạo cũng đầy chuyện lấy oán trả ơn, cũng may y không đề tiện như vậy.

Ký Thủy tộc của Yêu giới nhỏ bé, yếu ớt nhưng ngoan cường, Lư Sênh ở Ma giới lại xả thân bảo vệ đồng bọn, cũng không đáng sợ lắm...

Đang lúc nàng hết sức ngỡ ngàng mờ mịt, sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng ai đó: “Nơi đây không nên ở lâu, trở về đi.”

Giọng nói vân đạm phong khinh kia khiến Liễu Sao giật mình hoảng sợ, nàng vội vàng xoay người lại nhìn.

Không biết người đó đã đứng ở cửa từ khi nào, người mặc bạch y che ô trắng, khí chất tỏa ra không hề bị ảnh hưởng bởi sắc trời u ám, người đứng đó như đứng giữa bầu trời trong xanh vạn dặm.

“Lạc... Lạc sư huynh!” Liễu Sao ứa mồ hôi lạnh, nàng vốn nghe được tin y ra ngoài nên mới dám tới gặp Lư Sênh, không ngờ lại gặp y ở đây, là trùng hợp hay cố ý đây? Y đến đây bao lâu rồi? Những lời nàng nói với Lư Sênh vừa rồi có bị nghe thấy hay không? Chẳng lẽ, y đã sớm nghi ngờ nàng?

Lạc Ca thần nhiên nói: “Trở về thôi.”

Liễu Sao kinh hồn bạt vía theo y đi ra ngoài, y không hỏi một tiếng, không nói một câu, kiểu này không giống phong cách làm việc của y.

“Lạc sư huynh, đã bắt được Thực Tâm ma chưa?” Liễu Sao nghĩ tới một chuyện, cẩn thận thăm dò.

Lạc Ca dừng chân lại, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Chạy thoát rồi.”

“Chạy thoát ư?” Liễu Sao thất thanh.

Y âm thầm bày kế bắt Thực Tâm ma, người biết chuyện này không nhiều lắm, sau khi Thực Tâm ma bị trọng thương, vị sư huynh họ Vũ kia đã mang theo chiếc chuông tiếp tục truy lùng. Hai ngày nay, Liễu Sao

hỏi thăm xung quanh thì được biết vị Vũ sư huynh kia chính là đại sư huynh của y, là đệ tử dòng chính thống của Trọng Hoa cung phái Nam Hoa, tên là Vũ Tinh Hồ, người đó từng thủ tọa đệ tử Nam Hoa, cùng với một chiếc chuông thần kỳ đã tu thành Địa tiên, cũng là một vị Tôn giả tiếng tăm lừng lẫy, hàng năm đi ngao du bên ngoài.

Vũ Tinh Hồ cũng là Tôn giả, thuật pháp nhất định không tầm thường, sao có thể để cho Thực Tâm ma đang bị trọng thương chạy thoát?

Nghĩ đến công sức bản thân mình làm mỗi nhử bị mất trắng, Liễu Sao bỗng cảm thấy thất vọng, ngược lại còn tức giận y: “Tất cả là do sự lơ là của huynh, không chịu phải nhiều người đến nên y mới có thể chạy thoát!”

Lạc Ca “Ừ” một tiếng: “Là ta tính sai, ta cho rằng y bị thương nặng sẽ không trốn ra xa được.”

Không thể làm y tức giận, Liễu Sao đành phải từ bỏ, khẽ nói: “Ta đã gặp y ở Thanh Hoa cung trước đó, y cứ mang mặt nạ như thế làm gì chứ? Đã vậy còn có thể ra vào Thanh Hoa cung, có khi nào...” Nói tới đây, chính nàng cũng hoảng sợ, vội vàng im bặt.

“Muội đoán đúng rồi.” Lạc Ca đương nhiên hiểu ý của nàng, “Mang mặt nạ là vì che giấu thân phận, nhất định y thường xuyên đi lại bên ngoài, Ma tộc xưa nay dùng trọc khí để tu luyện, ngày ấy ta thấy trên người y có mang theo một chút thanh khí, tuyệt đối không phải Ma tộc tầm thường. Như vậy, cũng không hẳn y sẽ không lên được vào Tiên môn, trà trộn vào thành lại càng dễ dàng.”

Thì ra y đã sớm phát hiện điều này, Liễu Sao gật đầu, quả nhiên Thực Tâm ma đã trà trộn vào thành để thoát khỏi sự truy sát.

“Thất bại trong gang tấc, là do ta tính sai. ” Lạc Ca nhìn ra xa, một chút tiếc hận lướt qua trong đôi mắt nhưng đã nhanh chóng biến mất: “Nhưng Tiên môn đã truy lùng y nhiều năm, lần này có thể làm y trọng thương, biết thêm một chút nội tình của y, cũng coi như có thu hoạch rồi.”

Liễu Sao nói: “Nói không chừng y còn muốn đến cướp Ma anh, chúng ta có thể thiết kế cạm bẫy chờ y tới lần nữa.”

Lạc Ca nhú mày.

Lần này, Thực Tâm ma chịu không ít khổ đốn, bản thân lại bị trọng thương, chỉ sợ tạm thời sẽ không hiện thân, bản thân y vốn là ma khí trong đất trời nhưng thân lại mang thanh khí, việc này thật kỳ lạ, có khả năng rất lớn là y sẽ mượn Tiên môn hoặc Võ đạo để ẩn thân, Tiên môn thì không cần bàn tới nhưng võ đạo vàng thau lẫn lộn thế kia làm sao có thể điều tra ra được?

Còn nữa, lần này Yêu quân áo trắng lại hợp tác với Ma cung, chắc là Trưng Nguyệt đã đồng ý sau khi mọi chuyện thành công sẽ giúp Yêu quân đối phó với Bách yêu lăng. Bách yêu lăng Ứng Phi tự phong là yêu vương, có địa vị ngang bằng với Vô Tích yêu cung, Yêu quân áo trắng nóng lòng nhất thống yêu giới, Ứng Phi cũng có dã tâm, gần đây Vô Tích yêu cung đấu đá không ngừng với Bách yêu lăng, khó phân thắng bại. Nếu lần này lại sinh ra cuộc chiến Yêu Ma thì nhân gian khó tránh khỏi bị tổn hại nên lúc này cũng phải đề phòng sớm.

Lạc Ca cũng không giải thích nhiều, xoay mặt nhìn Liễu Sao: “Tuy nói Ma cung đều làm chuyện ác nhưng Lư Sênh làm việc cũng có chọn lọc, có điều nhiều năm nay bọn chúng dùng âm khí và trọc khí để tu luyện nên tính tình càng trở nên hung tàn ngoan độc, muội hãy tự giải quyết cho tốt đi.”

Y đã biết rồi! Liễu Sao hoảng sợ lui về phía sau vài bước.

“Độc trên người muội, ta sẽ tìm Võ Dương hầu xin thuốc giải.”

“Sao?”

Phải mất một lúc lâu sau, Liễu Sao mới có phản ứng lại, giống như không thể tin nổi vào tai mình. Y sẽ giúp nàng giải độc ư, bất kể chuyện nàng và Lư Sênh có lui tới sao? Liễu Sao vô cùng vui sướng, thật ra nàng cũng mơ hồ nhận thấy, Lạc Ca khá là khoan dung với Ma tộc, nếu không đám Ma tôn Trưng Nguyệt đã rơi vào bẫy sao còn có thể trốn thoát không thềm nề nang ngay trước mặt y?

Nàng nhin không được lại hỏi: “Huynh không sợ ta giao Ma anh cho Lư Sênh ư?”

“Muội sẽ không làm thế.”

Liễu Sao nghe ra có chút khen ngợi trong lời nói kia, lại thấy hơi tự hào: “Huynh đã nghi ngờ ta từ trước ư? Huynh theo ta ra khỏi thành đến đây sao?”

“Ta ra đây để gặp Vũ sư huynh.”

Liễu Sao xấu hổ ngậm miệng lại, nếu không có sự tin tưởng tuyệt đối thì sao y có thể giao Ma anh cho nàng chăm sóc? Lần này chỉ là trùng hợp gặp nàng và Lư Sênh mà thôi, còn nàng thì lại mang dạ tiểu nhân.

Trong không gian trầm mặc, những hạt mưa rơi xuống mặt chiếc ô trắng xóa, phát ra những tiếng trầm bổng không đồng đều, âm thanh mang lại cảm giác mát lạnh như thấm vào lòng người.

Chợt nghe một âm thanh khê khàng ngân nga, thanh trường kiếm đã ra khỏi vỏ, thân kiếm tràn đầy ánh sáng lấp lánh.

Một tay bung dù, Lạc Ca bước lên kiếm, tay kia vươn về phía nàng.

Bàn tay dịu dàng không tái nhợt như Lục Ly, những ngón tay thon dài hiện rõ sự mạnh mẽ và khí thế. Y nhìn nàng từ trên cao xuống, khuôn mặt tuấn tú vẫn bình thản như xưa, trước kia không có sự vui sướng vì thành công, giờ phút này cũng không có sự nản lòng do thất bại.

“Ta sẽ bày trận!” Liễu Sao ngược cao chiếc cầm lên, lập trận bỏ chạy.

Trong một gian phòng ở Tiên dịch, Trác Thu Huyền ngồi trên giường nhàn nhã uống trà, Thương Ngọc Dung ôm đứa trẻ đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại lấy cây quạt tròn pha trò với nó. Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà Ma anh đã lớn hơn rất nhiều, bàn tay mũm mĩm nắm chặt cán quạt, nhóc cười khanh khách.

“Thu muội muội?”

“Cả ngày gọi hoài gọi mãi, huynh có thấy phiền không!”

Thương Ngọc Dung coi như không nghe thấy: “Mau nhìn nè, mau nhìn nè, nó vừa cười đó! Muội có muốn ôm nó không?”

“Không muốn.” Trác Thu Huyền đáp lại, vẻ mặt không chút thay đổi.

“Ta thấy nó rất thích muội.” Thương Ngọc Dung vừa cười vừa xáp lại gần.

Trác Thu Huyền thật sự không làm gì được bản mặt dày của y, chỉ còn có cách duy nhất là nhắm mắt lại.

Chuyện của Ma anh rất quan trọng, Liễu Sao không dám mang nó ra ngoài gặp Lư Sênh, nên mới giao cho Trác Thu Huyền chăm sóc, nào ngờ vừa trở về đến cửa đã nhìn thấy cảnh này, suýt chút nữa Liễu Sao đã bỏ ra cười lăn lộn. Nếu Thương Ngọc Dung đã tự tìm việc làm thì nàng cũng vui vẻ làm biếng, bỏ đi thôi. Vì thế Liễu Sao ném luôn ý nghĩ ôm Ma anh trở về, nàng thu thần khí chạy đến bên ngoài phòng Lục Ly.

Tai vừa mới áp vào cửa, cánh cửa đã mở ra, một bàn tay vươn đến gõ thật mạnh vào đầu nàng.

“Lại muốn trộm nghe gì nữa, Liễu Sao nhi?”

Ai mà biết hần có thừa dịp nàng không ở đây lại chơi bời lêu lổng với người khác hay không chứ! Liễu Sao “A” một tiếng, chẳng chút chột dạ đáp lại: “Ai thèm nghe lén đâu! Ta còn chưa nghe được gì kia mà!”

“Ôi chao, chưa nghe được gì nên không gọi là nghe lén sao?”

“Đương nhiên là không rồi, ta có chuyện rất quan trọng tới tìm huynh.” Liễu Sao lùi lại chắp tay sau lưng, đường đường chính chính đi vào phòng, quét mắt nhìn thật kỹ từng góc nhỏ, rồi mới kể chuyện của Lư Sênh cho hần nghe.

“Nhập ma sao?” Lục Ly không kinh ngạc như nàng tưởng tượng, thần thái vẫn thoải mái như trước: “Muội quyết định như thế nào?”

Liễu Sao vòng hai tay ôm lấy thắt lưng của hần, ngưỡng mặt lên hỏi ngược lại: “Nếu ta nhập ma, huynh có bỏ mặc ta không?”

“Đương nhiên là không.” Lục Ly đáp lại rất mau chóng.

Liễu Sao biết ngay là hắn không thật sự để ý đến mấy chuyện này, càng thêm vui mừng, lại cố ý cường điệu lên: “Khi đó ta nhất định sẽ trở nên rất xấu.”

Lục Ly nghe vậy liền ung dung hỏi nàng: “Hiện tại muội tốt lắm sao?”

Liễu Sao dùng sức đẩy hắn ra, trợn mắt: “Huynh chê ta không tốt ư? Sao ta lại không tốt chứ?”

Lục Ly lập tức đỡ nàng: “Đâu có đâu, Liễu Sao nhi tốt nhất.”

“Huynh đang lừa gạt ta!” Liễu Sao hừ một tiếng, lại nhin không được hỏi tiếp “Ta tốt như thế nào?”

Lục Ly cười nói: “Chuyện này hử, Liễu Sao nhi có ngoại hình đẹp, thuật pháp giỏi, phẩm hạnh tốt, tính tình cũng rất tốt...”

“Lại nói dối nữa!” Liễu Sao thấy bản thân mình cũng nghe không nổi nữa, nàng đỏ mặt, không thèm nghe nữa nhưng vẫn đu trên người hắn không buông ra: “Ta sẽ không nhập ma, Lạc sư huynh nói sẽ giúp ta, huynh ấy sẽ tìm Vô Dương hầu lấy thuốc giải.”

“Lạc Ca sao.” Lục Ly nhìn nàng một cái: “Y thật khiến người ta thấy khó ưa mà.”

Liễu Sao nhìn hắn: “Huynh ấy làm gì khiến người khác không thích?”

“Túm lại là cứ quẩn quít lấy muội, phá hỏng chuyện của ta.” Lục Ly xoa xoa đầu của nàng, trưng ra một bộ mặt nghiêm túc: “Ta sẽ ghen tị đấy, mau tránh xa đừng để ý đến y.”

“Ta không thèm! Ta chẳng muốn để ý đến y!” Biết rõ hắn đang lừa gạt mình, nhưng Liễu Sao vẫn không nén được tiếng cười, một lúc lâu sau nàng lại nghĩ tới điều gì đó, thần sắc chuyển sang phiền muộn, thở dài không ngừng.

Lục Ly thấy rất kỳ lạ: “Lại làm sao vậy?”

Liễu Sao kể chuyện Thực Tâm ma bị trọng thương chạy thoát cho hắn nghe, rầu rĩ nói: “Ta còn tưởng Vũ sư huynh có thể bắt được y, báo thù cho nhà huynh nhưng bây giờ lại để y trốn thoát mất rồi.”

“Báo thù?”

“Nhà huynh không phải gặp Thực Tâm ma mới... Mới gặp chuyện không may sao...”

Lục Ly như hiểu được điều gì đó, thấy bộ dạng vô cùng dè dặt của nàng, không khỏi mỉm cười, hắn đưa tay xoa nhẹ đôi mắt hạnh to tròn, thần thái trong đôi mắt tím kia ẩn chứa vài phần chân thật hiếm khi thấy được: “Tốt lắm, Liễu Sao nhi, cảm ơn muội.”

Đôi môi mỏng đẹp đẽ, có vẻ lạnh lùng nhưng lại nói ra những lời dịu dàng như thế.

“Không cần cảm tạ.” Liễu Sao vui mừng, trịnh trọng cầm tay hắn: “Ta biết chuyện Lục gia nhà huynh nên cứ yên tâm, tương lai chúng ta nhất định có thể báo thù, giết Thực Tâm ma, giết tên thối tha hại chết cả nhà huynh!”

Trong giọng nói kiên định lại ẩn giấu sự an ủi, nghe qua có chút buồn cười.

Nhưng Lục Ly không cười chỉ nói: “Liễu Sao nhi, nguyện vọng của ta không phải chuyện này đâu.”

Liễu Sao kinh ngạc: “Vậy là cái gì?”

“Chuyện này à.” Lục Ly trầm ngâm một lát, xoa xoa đầu nàng: “Sau này sẽ nói uội biết.”

“Nhớ đấy, đến lúc đó nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ giúp huynh.” Hai tay Liễu Sao vòng lên ôm gáy của hắn, kiễng mũi chân hôn lên môi hắn.

Lục Ly cũng theo thói quen cúi đầu phối hợp hôn nàng.

Hắn không đưa ra câu trả lời nhưng Liễu Sao vẫn cảm thấy vui vẻ như trước, dù sao trước đây hắn cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện của bản thân mình, nay ít ra cũng chịu nói những suy nghĩ chân thật với nàng. Đây có phải là biểu hiện hắn đã bắt đầu thích nàng hay không?

Khoảng cách cuối cùng bị xóa bỏ, nàng liếc mắt nhìn hắn thật nhanh, bỗng nhiên lại tiếp tục hôn hắn. Ban đầu hắn có chút phản kháng nhưng lập tức cúi đầu nỏ nộ cười, để mặc nàng làm xằng làm bậy. Mầm mống của sự vui sướng nhanh chóng nẩy mầm, sinh sôi, sự dung túng của hắn cổ vũ của nàng làm càn. Sự thân mật như vậy làm cho nàng luyến tiếc không muốn ngừng lại, nàng càng lúc càng lớn mật, đến cuối cùng lại muốn thử vươn đầu lưỡi khiêu khích.

Đột nhiên, một luồng khí quen thuộc, dày đặc ập đến khiến nàng mất hết sức lực.

Liễu Sao phát hiện ra điều kỳ lạ này, theo bản năng muốn loại trừ nó, nhưng thần thức giống như bị sức mạnh nào đó trói buộc, không thể làm chủ được, dần dần tan rã, động tác của nàng chậm chậm lại, mí mắt càng ngày càng trĩu xuống, không thể khống chế được bản thân nàng từ từ trượt xuống...

“Liễu Sao nhi?” Hắn đỡ lấy thân thể của nàng, nhỏ giọng gọi.

Chút ý thức còn sót lại không cam lòng nên vùng lên phản kháng, rốt cục cũng động đến sức mạnh thần bí trong cơ thể, một phần sức mạnh đó tuôn ra cuộn cuộn, mạnh mẽ phá tan sự không chế vô hình. Liễu Sao chỉ cảm thấy một luồng khí thanh khiết sinh ra từ tâm linh, hướng lên đầu óc, thẳng về huyết Bách hội!

Nàng ngẩng phắt mặt lên, mơ màng nhìn khuôn mặt tuần tú trước mặt.

Hắn sửng sốt.

“Mới vừa rồi như bị nhiếp hồn, thần hồn không ổn chút nào.” Nàng mơ hồ lắc đầu, chợt mỉm cười, hai gò má đỏ ửng chưa tan hết, hết sức yêu kiều.

Tư thế và khoảng cách của hai người mờ ám như thế, nàng cũng chẳng bận tâm như thường ngày liền ôm lấy gáy của hắn một lần nữa. Có lẽ là cảm thấy nóng nên tiện tay kéo cổ áo xuống khiến núi non trước ngực lộ ra hết phân nửa.

Hắn lập tức ho mấy tiếng, quay mặt đi, tính đẩy nàng ra.

“Huynh vẫn không thích ta!” Nàng không thuận theo ôm chặt lấy hắn không buông ra, miệng bắt đầu lẩm bẩm: “Huynh và mấy ả kia... Sao huynh không chạm vào ta!”

“Ta chạm vào muội?” Hắn đỏ khốc đỏ cười.

Cứ đây đưa như thế đến khi cả hai người đều bị vướng chân ngã trên giường, sau đó không không nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Một luồng sáng màu lam mờ nhạt phát ra, một bóng đen thon dài xuất hiện trước giường, áo choàng nhẹ nhàng lắc lư. Nguyệt cúi người xốc Lục Ly lên, ôm lấy cô gái phía dưới: “Mọi chuyện phát triển vượt quá dự đoán, thật khó xử lý.”

Trong phòng chợt vang lên tiếng cười trầm trầm.

Hắn dừng chân lại: “Vui sướng khi thấy người khác gặp họa sẽ phải trả giá rất đắt, Lam Sát.”

“Chủ nhân, tay người đặt ở chỗ không nên đặt.”

“Có sao.” Hắn thu tay lại nhanh như chớp, thiếu chút nữa là quăng luôn người đang ôm trong lòng.

“Sửa chữa một cách cấp thiết thông thường đó là biểu hiện bị nói trúng tim đen.”

“Con bé vẫn là một đứa trẻ.” Hắn thở dài, tiếp tục đưa tay chạm vào cô gái trước ngực, sau đó lại không nhanh không chậm lùi về: “Giám hộ không chu đáo ư? Từ giờ trở đi, phật người bảo vệ con bé, không được rời khỏi một bước.”

Đúng như Lạc Ca dự đoán, Thực Tâm ma bị thương nên không hiện thân, còn Liễu Sao từ sau ngày gặp Lưu Sinh vẫn lo lắng Ma cung sẽ không từ bỏ ý đồ, kết quả đã chứng minh sự lo lắng của nàng là dư thừa, đường trở về vô cùng thuận lợi không hề phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Nửa tháng sau, mọi người đến bờ biển Đông hải.

Đông hải thuộc vùng quần hạt của Thanh Hoa cung nên coi như mọi người đã vào khu vực an toàn, Lạc Ca nhận được thư từ Nam Hoa, Thương Kính và các Chức môn Tiên tôn đã hợp lực lấy được linh khí ở

cột mốc lục giới, họ sắp luyện thành công bảo vật có thể tịnh hóa ma khí, ít ngày nữa sẽ đem đến Thanh Hoa cung, mọi người biết xong đều thở phào nhẹ nhõm. Lạc Ca vẫn ra lệnh cho đệ tử tăng cường đề phòng như trước, đồng thời y cũng đồng ý nhận lời mời của Võ Dương Hầu đến thăm viếng Âm thành. Dù sao y cũng là huynh trưởng của Lạc Trữ, tuy nói Tô Tín gia nhập Tiên môn đã đoạn tuyệt quan hệ với trần thế, nhưng lần này cướp Ma anh, Võ Dương Hầu ra sức giúp đỡ và đóng góp to lớn như vậy tất cả đều vì Tô Tín, chuyện này liên quan đến liên minh giữa Tiên môn và Võ đạo nên nhiều quy củ có thể nói lỏng.

Vì Liễu Sao được y hứa lấy giúp thuốc giải nên nàng phải kiềm nén sự vui sướng xuống chờ y trở về, bỗng nhiên có một tiểu đệ tử chạy tới nói bên ngoài có người tìm nàng. Liễu Sao đi ra cửa, vừa khéo đụng Lục Ly từ bên ngoài vào, hai người đối diện nhau.

Liễu Sao nhanh chóng liếc mắt nhìn một cái rồi đi xuống bậc thềm.

Lục Ly lại chủ động gọi nàng: “Ai da, Liễu Sao nhi?”

Liễu Sao càng chạy trốn nhanh hơn, đêm đó nàng không biết vì sao lại lăn ra ngủ, nhưng mọi chuyện phát sinh đều nhớ rất rõ, mỗi khi Liễu Sao nhớ tới chỉ hận không thể kiếm cái lỗ nào chui xuống cho rồi. Nàng chẳng qua chỉ là một cô gái với mối tình đầu, lo được lo mất, nàng đã từng sợ hãi nhớ phát sinh chuyện gì đó nhưng cũng vì việc đó chưa phát sinh mà tức giận. Có điều những ngày gần đây Lục Ly vẫn bình thường như trước giờ, giống như đã quên hết mọi chuyện, Liễu Sao đành phải kiếm chuyện hờn dỗi.

Người đến tìm nàng chỉ là một chú nhóc bình thường, cậu bé đưa Liễu Sao vào một chỗ yên tĩnh trong thành, chỉ về phía trước: “Chính là ca ca kia tìm tỷ.”

Liễu Sao đã nhìn thấy người tới từ xa, y phục màu tím dung nhan đẹp đẽ, cảnh đẹp ý vui, lúc này y không ngồi trên tòa băng sen, mà ngồi trên một đóa hoa lụa màu trắng cao năm sáu thước.

“Kha Na!” Tâm tình Liễu Sao vui vẻ hẳn lên, chạy nhanh tới. Lần trước giận dỗi Lục Ly, gặp phải Thực Tâm ma, may mắn được y và Trác Thu Huyền ra tay đúng lúc, từ sau ngày đó Liễu Sao cũng không gặp lại y, không ngờ y lại chủ động tới tìm nàng.

“Thương thế của muội đỡ nhiều chưa?” Kha Na mỉm cười, cúi người xuống hỏi han, sợi tua màu tím thật dài rủ xuống từ đuôi cây trâm, ánh mắt đẹp đẽ dưới làn tóc mai vô cùng sinh động.

Liễu Sao liên tục gật đầu: “Khỏe rồi, hết hẳn rồi! Huynh đã đi đâu vậy?”

Kha Na không đáp lại câu hỏi của nàng, y đứng thẳng dậy nhìn chằm chằm sau lưng nàng.

Liễu Sao không hiểu xoay người lại nhìn, chỉ thấy một người đứng trên bờ tường, váy dài màu lam, tay cầm quạt xếp, là Trác Thu Huyền!

“Trác sư tỷ?” Liễu Sao lo lắng nhìn sang nàng, lại nhìn Kha Na, quả nhiên Trác Thu Huyền vẫn nghi ngờ, thật ra nàng cũng muốn biết hôm ấy người nhúng tay cứu A Phù Quân cuối cùng có phải Kha Na hay không?

Sau một lúc lâu, Kha Na mỉm cười làm lễ: “Trác tiên tử.”

Trác Thu Huyền không đáp lễ chỉ nói: “Ngày hôm trước ta được chứng kiến thuật pháp của một vị cao thủ, có phần giống với các hạ.”

Liễu Sao nghe vậy lại càng lo lắng, những lời này của Trác Thu Huyền rất thẳng thắn, không chút che giấu sự nghi ngờ, cũng như lần trước nói y “Nam sinh nữ tướng”.

Cũng may Kha Na kiềm chế rất tốt, y gật đầu: “Ta và ký Thủy tộc có chút giao tình, là ta cứu A Phù Quân.”

Thấy y thừa nhận, Trác Thu Huyền không vui cũng không giận, bỗng nhiên lại chuyển chủ đề: “Tâm pháp của các hạ và Trọng Hoa cung phái Nam Hoa có chút giống nhau, các hạ và Lạc Ca có quan hệ như thế nào?”

Kha Na thản nhiên nói: “Tại hạ chỉ là một Tán tiên, chẳng qua hai ngàn năm trước có cơ hội và duyên phận, từng được Lạc Nghi Chân quân chỉ bảo.”

“Tổ mẫu?” Trác Thu Huyền khiếp sợ.

Năm đó, cháu nội của đại cung chủ Trác Diệu đời thứ ba trăm hai mươi bảy Thanh Hoa – Trác Diễn Tôn giả, bái sư vào Trọng Hoa cung phái Nam Hoa, là sư huynh muội với con gái của Trọng Hoa Tôn giả – Lạc Nghi Chân quân, mối nhân duyên này trong mắt mọi người chính là ông trời tác hợp. Ai ngờ kết hôn mới hơn hai năm, Lạc Nghi Chân quân bỗng nhiên bỏ đi, chỉ để lại một đứa con, việc này năm đó đã gây ra một trận âm ỹ, nội tình bên trong người ngoài không thể nào biết được. Từ đó về sau, Lạc Nghi Chân quân chưa từng trở về Tiên môn, Trác Diễn Tôn giả khổ sở tìm kiếm mấy ngàn năm, mãi cho đến kiếp nạn Thiên phạt giáng xuống, Trác Diễn Tôn giả hi sinh vì bảo vệ cột mốc lục giới, tới lúc đó cũng chưa được gặp mặt vợ một lần. Con trai Trác Nhai của y cưới cháu gái Côn Luân quân Mộc Nam Tiên tử làm vợ, sinh một trai một gái, con trai Trác Phong Linh và con gái Trác Phong Nghi cũng xả thân hi sinh trong trận Thiên phạt kia, chỉ có đứa con thơ Trác Phong Hoa được mang tới nhân gian tránh kiếp nạn này, sau đó đương nhiệm chức vị Trưởng lão Thanh Hoa cung, Trác Thu Huyền chính là con gái của Trác Phong Hoa.

Thì ra Kha Na đã hơn hai ngàn tuổi! Lúc Liễu Sao tìm hiểu thân phận của Trác Thu Huyền cũng đã nghe nói đến đoạn tình sử này, chỉ biết âm thầm thề lưỡi.

Đối phương sử dụng tâm pháp của Tiên môn là thật, lại có chút duyên phận với tổ mẫu, hơn nữa y từng cùng nàng liên thủ đối phó Thực Tâm ma, tất nhiên là Trác Thu Huyền bỏ qua nghi ngờ nên không truy cứu nữa, một lúc lâu sau mới nói: “Tổ mẫu vẫn khỏe chứ?”

Nhắc tới Lạc Nghi Chân quân, Kha Na tỏ ra rất tôn kính, chỉ nói súc tích: “Lúc ấy Chân quân rất lãnh đạm, có lẽ là đã giác ngộ đạo lý.”

Là chuyện thương tâm gì mới có thể làm ột người phụ nữ vĩnh viễn không muốn gặp mặt chồng? Là lạnh nhạt hay tâm như tro tàn? Tâm tư Liễu Sao hoảng hốt, mơ hồ sinh ra cảm giác đồng cảm với vị Lạc Nghi Chân quân kia.

Thật ra, Trác Thu Huyền cũng chưa gặp mặt tổ mẫu, chỉ xúc động nói: “Cha ta lúc nào cũng tìm kiếm tổ mẫu không ngừng, nhưng cuối cùng cũng không biết tìm ở đâu.”

Kha Na nói: “Tại hạ và Chân quân chỉ gặp mặt một lần, nhiều năm qua, Chân quân cũng chưa trở về Tiên giới, có lẽ đã tránh được Thiên phạt cũng chưa biết chừng.”

Trác Thu Huyền trầm mặc một lúc lâu rồi gật đầu: “Nếu các hạ có tin tức của tổ mẫu, có báo cho ta biết không?”

Kha Na lại cười nói: “Đây là chuyện đương nhiên.”

Trác Thu Huyền cũng không nói lời cảm tạ: “Mặc dù Ký Thủy tộc chưa từng làm chuyện ác, nhưng nay bọn họ dưới sự dẫn dắt của Yêu quân áo trắng đã hợp tác với Ma cung, vẽ đường cho hươu chạy, hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu các hạ suy nghĩ cho bọn họ thì nên chỉ dẫn nhiều hơn, dẫn dắt bọn họ trở về tu hành chính đạo.”

Kha Na nói: “Tại hạ đã hiểu, đa tạ.”

Trác Thu Huyền không nói gì nữa, quay người bỏ đi.

“Thì ra huynh và Lạc Ca cũng tính là nửa đồng môn, trách không được lợi hại như vậy!” Xác nhận được thân phận của Kha Na, Liễu Sao cũng thực sự thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ giữ chặt cánh tay y nói liến thoắng, lại không e dè muốn dẫn y đi gặp Lạc Ca.

Kha Na khiêm tốn chối từ: “Ta chỉ là một Tán tiên, Thương Sa Tiên tôn vang danh lục giới, sao quen biết ta được.”

Liễu Sao khuyên y không được, đành phải bỏ cuộc, lại cảm thấy kỳ lạ nhìn đóa hoa lụa dưới chân y: “Sao lúc nào huynh cũng đứng ở trên cao thế?”

Kha Na nhú mày nói: “Không thích bụi đất.”

Không thích bụi đất nên không đứng xuống đất sao! Liễu Sao không nói gì, người này mắc bệnh nghiện sạch sẽ còn nghiêm trọng hơn cả Lạc Ca, còn tưởng rằng y đứng trên đóa hoa ấy để tạo dáng cho đẹp chứ.

“Hình như Thực Tâm ma cảm thấy rất hứng thú với muội?” Kha Na thăm dò.

Liễu Sao đã hoàn toàn tin tưởng y, hơn nữa y đã cứu mạng mình, liền nói thật: “Trên người muội quả đúng là có chút kỳ lạ.

Nghe nàng trả lời tỉ mỉ như vậy, đôi mắt Kha Na chợt sáng lên, đưa tay giữ chặt mạch môn của nàng, một lúc sau khuôn mặt hiện vẻ nghi ngờ —— thân thể của nàng không có gì lạ thường, cơ bản là không cảm nhận thấy sức mạnh thần bí kia.

“Bình thường sẽ không thấy nó đâu, ngay cả muội cũng không cảm nhận được.” Liễu Sao rút tay về: “Muội cũng không ghét bỏ gì ký Thủy tộc đâu, nhưng thực sự không có biện pháp, bọn họ cần máu tươi của Thần mới có thể giải thoát, muội không phải là Thần.”

“Nói cũng đúng, có lẽ ta suy nghĩ quá nhiều.” Kha Na im lặng một lát lại nói tiếp: “Nếu một ngày nào đó muội có năng lực giúp bọn họ...”

Hiểu rõ sự bi ai của kẻ yếu, Liễu Sao cũng có sự đồng cảm với ký Thủy tộc, nghe vậy liền trả lời ngay: “Chỉ cần bọn họ không làm chuyện xấu, muội sẽ giúp đỡ, bọn họ là bạn bè của huynh mà.”

“Ta thay mặt bọn họ đa tạ muội.” Kha Na ngược mắt nhìn lên trời, nhẹ nhàng thở dài.

Liễu Sao lại suy nghĩ đến chuyện khác, trải qua chuyện ngạc nhiên này, nàng càng có thiện cảm với Trác Thu Huyền, cảm thấy tỷ ấy là người thông tình đạt lý, không kìm nén được xích lại gần nhỏ giọng hỏi: “Huynh thấy Trác sư tỷ có được không?”

Kha Na sửng sốt: “Tuy là nữ tử nhưng làm việc lại thẳng thắn, cởi mở thật khiến người ta khen ngợi.”

Liễu Sao càng thêm vui vẻ: “Khi nào thì chúng ta sẽ tìm tỷ ấy nói chuyện Lạc Nghi Chân quân?”

Kha Na mỉm cười, trả lời nước đôi, kiểu thế nào cũng được: “Được rồi, chuyện đó nói sau, ta phải đi.”

Liễu Sao bám riết không tha kêu lên: “Vậy lần sau, lần sau nhé!

25. Q.2 - Chương 25: Gặp Lại

Edit: Ong MD

Beta: Như Bình

Tiền Kha Na xong, Liễu Sao vui vẻ trở về, vừa ra khỏi con ngõ nhỏ, bên ngoài bỗng nhiên vang lên vô số tiếng kêu thất thanh, một bóng trắng tròn tròn lao thẳng về phía nàng.

Lòng Liễu Sao đang đầy ắp suy nghĩ về chuyện của Kha Na và Trác Thu Huyền nên hoàn toàn không chuẩn bị, chỉ lui lại theo bản năng.

Bước lùi này thật đúng lúc, nàng vừa mới tránh ra, đã thấy hai chiêu thức võ thuật cực mạnh ập vào nhau ngay đầu ngõ. Trong tiếng nổ ầm vang, cát bụi mù mịt, bức tường cao sụp xuống, mặt đường bị sức mạnh cực lớn móc thành một cái hố to, chiêu thức đối đầu rõ ràng là của hai gã cao thủ võ đạo.

Bên ngoài con ngõ nhỏ là đường lớn, lúc này vô cùng náo loạn, lửa bùng theo gió, cát đá bay tứ tung.

Thì ra đây là một làng chài, vì ở gần Thanh Hoa cung nên thường có người tu đạo đi ngang, những người này phức tạp hơn nhiều người dân trong thôn. Vì những năm gần đây Tiên môn liên minh với Võ đạo nên đám võ sư lui tới không ít, thường xuyên sinh sự, dân chúng quanh vùng cũng đau đầu bất đắc dĩ. Đầu con ngõ này có một quán trà, mấy tên võ sư ngồi uống trà không biết sao lại xảy ra tranh chấp rồi đánh nhau ngay tại chỗ, người qua đường sợ vạ lây vào thân nên đều tránh xa.

Bên ngoài, trận pháp thuật pháp hỗn loạn, Liễu Sao nhanh chóng hiểu được nguyên nhân, hồn vía chưa kịp ổn định, mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng áo.

Từ lúc rời Võ đạo đến Tiên môn, nàng dần quen cuộc sống bình yên, rất ít khi lo âu đến việc bị ám toán linh tinh. Bởi vậy trong tiềm thức, nàng đã không coi mình là sát thủ, tự động buông lơ sự cảnh giác. Mới vừa rồi, nếu cứ như vậy đi ra ngoài mà không hề chuẩn bị thể nào cũng hứng trọn đòn tấn công cực mạnh của hai gã cao thủ, với tu vi trước mắt của nàng, gắng gượng chống đỡ thì nhẹ nhất cũng bị trọng thương!

Bóng trắng vừa cứu nàng là...

Liễu Sao vội vàng xoay người tìm kiếm, lúc này mới phát hiện có một chú chó nhỏ đang nằm bò bên chân, dáng vóc không lớn, bộ lông dày trắng như tuyết, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Liễu Sao “A” một tiếng, ngồi xuống đưa tay vỗ vỗ đầu nó, vuốt ve lông nó, càng nhìn càng thích.

Với sự đùa nghịch của nàng, thái độ của Tiểu Bạch khuyến không thích thú lắm, nó vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, thiếu kiên nhẫn nhắm mắt lại.

Nghĩ nơi này nguy hiểm, Liễu Sao đang định ôm nó ra xa chút, bỗng nhiên, Tiểu Bạch khuyến khịt mũi hừ một tiếng, giẫy khỏi tay Liễu Sao, bỏ chạy.

“Ày da, chú chó thật đáng thương, chú chó thật thông minh kia. Sao nhi thích bộ dáng này của nó sao?” Sau lưng vang lên tiếng cười.

Liễu Sao lập tức ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Bạch khuyến, rồi hung dữ trừng mắt nhìn hắn, đứng dậy bước đi.

Lục Ly giữ chặt nàng khẽ cười: “Sao gặp ta lại bỏ chạy?”

Rõ ràng là cố ý mà, hắn đang đùa cợt nàng! Liễu Sao vừa xấu hổ, vừa nhớ lại chuyện của Lạc Nghi chân quân, chợt thấy chán nản: “Người cứ như thế, chỉ biết đùa giỡn ta, đợi đến một ngày thể nào ta cũng không bao giờ nhìn mặt người nữa!”

Lục Ly nghe ra có điều bất thường: “Được rồi, được rồi, lại làm sao vậy?”

Liễu Sao chỉ hít sâu, không quay mặt lại.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ăm ức kia, Lục Ly biết ngay tính khí của nàng lại bùng phát, hắn thôi cười, kéo nàng dịu dàng căn dặn: “Mới vừa rồi nguy hiểm quá, sau này lúc không có ta, đi lại phải cẩn thận.”

Liễu Sao cũng không vùng vẫy, rũ mắt, yên lặng đi theo hắn.

Ánh chiều tà chiếu rọi bóng dáng hai người, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé, người thanh niên tao nhã như vừa bước ra từ bức họa cũ kỹ, mang một khí chất trầm lắng, cô gái bên cạnh lại xinh đẹp, sống động như đóa hoa vừa hé nụ.

Trong thôn khói bếp lượn lờ, thỉnh thoảng có người dân trong thôn qua lại cười nói vui vẻ, ven đường ông lão chủ quán trà cao giọng rao hàng, phía xa xa tiếng “keng keng” vang lên trong cửa hàng rèn... Đối diện là một đôi vợ chồng mới đi làm về, người vợ cài trâm gỗ mận gai, mặc váy bố, tay cầm giỏ trúc, vừa đi vừa lấy khăn tay lau mồ hôi cho chồng, người chồng mặc áo vải thô đuôi ngắn, khiêng lưới đánh cá và chiếc sọt bằng trúc, nét mặt tươi cười rạng ngời.

Không có sự phóng túng của Võ đạo, không lạnh lẽo như Tiên môn, khắp nơi là cuộc sống thường nhật yên ả, thanh bình, thật ăm ắp.

Bên tai, hắn vẫn dịu dàng dỗ dành nàng như thường ngày.

Liễu Sao không kim được, xoay mặt sang nhìn.

Ánh tịch dương chiếu rọi trên khuôn mặt tái nhợt càng làm tăng thêm vài phần ăm ắp và rục rờ, cùng với giọng nói dịu dàng, tất cả như tan vào đôi đồng tử màu tím trong vắt như thủy tinh kia.

Bên đường có người bán cá, cái bồn gỗ lớn chứa đầy nước, bên trong có mấy con cá.

Liễu Sao xoay người xách một con cá lên nhìn chăm chú rồi quăng mạnh vào lòng hắn, nhìn con cá nhảy loi chơi trên người hắn, nàng cười lớn thật vui vẻ.

Lục Ly ung dung, điềm tĩnh dùng hai ngón tay nắm đuôi chú cá nhỏ, đưa tới định thả vào áo nàng.

Liều Sao thét chói tai, bỏ chạy.

Hai người đùa giỡn một hồi, con cá trơn bóng kia nhảy bắn lên, giãy dựa trên mặt đất, Liều Sao thoáng nhìn ánh mắt bất mãn của người ngư dân, vội ngừng cười, thè lưỡi kéo tay Lục Ly đi.

“Có thể làm Liều Sao nhi của chúng ta vui vẻ vậy, có phải nên cứu nó một mạng hay không?” Lục Ly lấy một ít bạc vụn đưa cho người bán cá.

Liều Sao nhận lấy con cá trong tiếng cảm ơn ríu rít của người bán cá, khiến vài cô gái bên đường quay đầu nhìn nàng với ánh mắt hâm mộ.

Mặt trời lặn xuống mặt biển, ánh nắng vàng rực nhảy múa, phác họa hai bóng người một ột thấp bên bờ đá ngầm, trên khuôn mặt hai người đều tản ra ánh vàng nhạt.

Gió biển thổi bay tà áo, con cá đã bơi mất dạng.

Liều Sao vui vẻ nói: “Lục Ly, sau này chúng ta ở đây đi.”

Lục Ly xoa xoa đầu nàng: “Ta thực có lỗi, Liều Sao nhi nhất định sẽ không sống những ngày như vậy, ta lại càng không thể.”

“Huynh đừng lo lắng.” Liều Sao trái lại rất lạc quan: “Lạc Ca đã đồng ý giúp chúng ta, chúng ta sẽ nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế của Hầu gia!” Đôi mắt hạnh rực sáng dưới ánh chiều tà rạng rỡ, chứa đầy vui sướng và khát khao, nàng lớn tiếng nói tiếp: “Khi đó chúng ta muốn làm gì sẽ làm đó, mấy năm nay ta đã để dành không ít tiền, đợi sau khi hoàn thành nguyện vọng của huynh, chúng ta sẽ đi thật xa, đến một nơi không ai biết, chúng ta mua một tòa nhà thật lớn, thật rộng...”

“Hoàn thành nguyện vọng ư?” Lục Ly khẽ thở dài, “Chuyện này rất khó.”

Liều Sao vô cùng tin tưởng nắm lấy tay hắn: “Sợ gì chứ, có ta giúp huynh mà!”

Nhìn nụ cười trước mặt, khóe miệng Lục Ly khẽ cong lên, không nói gì.

Ánh tà dương chìm vào mặt biển, Lục Ly giục mấy lần, Liều Sao mới chịu trở lại tiên dịch, chờ đợi tin tức của Lạc Ca. Mãi đến đêm hôm sau, Lạc Ca mới từ Âm thành trở về, Liều Sao mong chờ thuốc giải nhưng ở trước mặt mọi người nàng không tiện hỏi nhiều, vất vả đợi y trở về phòng, mới lặng lẽ né tránh mọi người đi qua tìm y.

Đứng ở ngoài cửa, Liều Sao chần chờ không biết có nên gõ cửa hay không.

“Vào đi.” Giọng Lạc Ca vang lên.

Liều Sao vội vàng đẩy cửa đi vào.

Căn phòng này chỉ là một gian phòng khách bình thường, nhưng ngay cả mặt bàn cũng không nhiễm một hạt bụi, cực kỳ sạch sẽ, rõ ràng là dùng Tịnh Thủy chú của Tiên môn, nhìn cũng biết người ở chỗ này cuồng sạch cỡ nào.

Tự biết Lạc Ca không thích mình, Liều Sao cố gắng kìm lòng khỏi căng thẳng, chỉ đứng xa xa ở cửa gọi y: “Lạc sư huynh.”

Lạc Ca ngồi trên ghế nhìn nàng một lúc lâu mới nói: “Độc trên người muội là bám trên linh thể (*) bẩm sinh của con người, Võ Dương hầu cũng không giải được.”

(*) Linh thể: hồn phách.

Giác mộng đẹp đang ôm ấp lập tức vỡ tan nát không chút lưu tình! Liều Sao dù thế nào cũng không đoán được kết quả này, sắc mặt nàng trắng bệch. Hoàn toàn tuyệt vọng.

Thì ra, ngay từ đầu Võ Dương hầu đã không tính buông tha nàng, mỗi lần đưa thuốc cho nàng chỉ để khống chế độc tính phát tác, lão ta muốn vĩnh viễn khống chế nàng và Lục Ly, quá thâm độc!

Lạc Ca đương nhiên hiểu rõ cách Võ đạo huấn luyện sát thủ như thế nào, thấy nàng còn nhỏ tuổi lại gặp phải tình cảnh thê thảm vậy, ngũ khí bất giác dịu dàng hơn: “Muội đừng sốt ruột, việc này cũng không phải là không có biện pháp.” Y trầm ngâm một lát lại nói: “Ở chỗ Ly Tú Chân quân có hai gốc Hoán Linh

thảo, phối hợp Cực thiên thuật của ta, hẳn có thể giải độc uội, đợi xong chuyện của Ma anh, ta sẽ đến chỗ Ly Tú lấy Hoán Linh thảo.”

“Thật sao?” Liễu Sao lại dấy lên hy vọng.

Lạc Ca không trả lời, khẽ thở dài. Nếu dùng biện pháp này, bản thân y chắc chắn sẽ hao phí tu vi cực lớn, trước mắt Tiên môn yếu ớt, ma cung làm loạn, Yêu quân áo trắng rục rịch ngóc đầu dậy, lại còn Thực Tâm ma làm hại nhân gian, thật sự không phải là thời cơ tốt. Thân là tiên nhân bảo vệ nhân gian, tu theo đạo đại từ bi, gánh vác trọng trách diệt trừ tai họa do yêu ma gây ra, lại ngông cuồng nhúng tay vào vận mệnh của người phạm trái ngược với đạo tu hành. Nếu mọi chuyện thê thảm chốn nhân gian đều muốn tiên nhân giải quyết thì còn gì nhân quả luân hồi, trật tự nhân gian biết phải làm sao? Mới vừa rồi thấy nàng đáng thương, nên không kìm lòng được đã đồng ý giúp đỡ rồi.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ có nguyên nhân này, dù sao cũng có khả năng rất lớn nàng sẽ nhập ma để giải độc, so với việc khi đó mới nhúng tay vào thì không bằng cứu ngay từ đầu.

Y hãy còn cân nhắc, Liễu Sao nào biết nguyên nhân bên trong, chỉ nghe thấy mình được cứu nên lòng đang vui mừng, chợt nghe y mở miệng nói tiếp: “Lần này tẩy linh khí, cũng sẽ xóa sạch tu vi của muội, nhưng cũng chính là một khởi đầu mới uội, cũng là chuyện tốt.”

Xóa sạch tu vi sao? Liễu Sao hơi chần chờ, tu vi của nàng vất vả bao năm bao nhiêu mới có được, muốn xóa bỏ hoàn toàn thật sự không dễ dàng chút nào.

Quên đi, sau này còn có thể tu luyện lại lần nữa, dù sao Lục Ly cũng sẽ che chở cho nàng.

Vì thế Liễu Sao mỉm cười đồng ý, cảm tạ Lạc Ca, vô cùng vui vẻ đi tìm Lục Ly, không ngờ nàng gõ cửa phòng Lục Ly mấy lần liên tiếp, bên trong vẫn im ắng không có động tĩnh.

Không hề tức giận bởi trong phòng không có người.

Trễ như vậy, hẳn lại ra ngoài làm gì chứ? Liễu Sao cảnh giác, dậm chân chạy ra ngoài.

Làng chài về đêm, khắp nơi đều yên lặng, chỉ nghe tiếng gió biển gào thét. Sau một ngày làm việc vất vả, hầu hết ngư dân đều nghỉ ngơi sớm. Ngoại trừ tiên dịch thì chỉ có mấy quán rượu còn sáng đèn, bên trong có mấy chục tên võ sư cười nói, đùa giỡn ầm ỹ, Liễu Sao chán ghét nhìn vào cửa, không thấy Lục Ly trong đám người đó, nhẹ nhàng thở phào.

Đã tìm khắp làng chài, rồi còn lên ngồi ở góc tường mấy chục hộ, chuyện xấu hổ nghe được cũng không ít nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lục Ly. Lòng Liễu Sao bắt đầu phiền muộn, thấy phía trước có đệ tử Thanh Hoa tuần tra ban đêm, nàng vội vàng chạy lại hỏi, đáp án vẫn giống như trước.

Hắn lại đi đâu rồi? Liễu Sao bắt đầu chuyển sang lo lắng, bước chân vô thức đi đến làng chài bên cạnh, mãi đến khi tiếng sóng biển vang lên bên tai mới bừng tỉnh, thì ra đã đi xa như vậy.

Nơi đây hẻo lánh, nếu lại gặp Thực Tâm ma... Liễu Sao nhìn khắp bốn phía, bắt đầu sợ hãi, vội vàng xoay người chạy trở về.

Chỗ trống phía trước, tựa như thấp thoáng bóng người.

Liễu Sao nghĩ là đệ tử Thanh Hoa tuần tra ban đêm nên cũng lớn gan, vừa chạy về đó vừa kêu lên: “Này, huynh có nhìn thấy...”

Chưa dứt lời, nàng vội vàng dừng bước, hoảng sợ lui về phía sau.

Trong bóng đêm, tầm mắt nhìn thấy một người đang nằm, không rõ sống hay chết, bên cạnh là một thiếu niên áo đỏ, y chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lóe tia sáng đỏ, giống như đang cực kỳ điên cuồng, y hút vào một luồng khí màu trắng thoát ra từ mũi người kia.

Vị Húc! Hộ pháp Ma cung Vị Húc! Liễu Sao nhìn một cái đã nhận ra ngay, y đang hút nguyên khí của con người!

Liều Sao sợ tới mức hai chân run run, há hốc miệng, không biết có nên hô hoán hay không. Lúc trước gặp mặt, y vì nể mặt Lư Sênh mà tha cho nàng một mạng, nhưng khi đó y chỉ là một thiếu niên đẹp dễ mười ba mười bốn tuổi mà thôi, nào phải bộ dạng hung tàn khủng bố như vậy chứ, quả nhiên ma hại người mà.

Người thiếu niên đứng lên, mái tóc dài tung bay trong đêm, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Liều Sao.

“Sao ngươi lại đến đây?” Liều Sao vừa hỏi vừa âm thầm tụ linh lực đề phòng.

Cậu thiếu niên nghe nói thế, ánh đỏ trong mắt dần dần thu lại, dường như đã nhận ra nàng.

Liều Sao cũng cảm nhận được sát khí tiêu tan dần, thấy y đã ổn định lại cảm xúc, mới buông nắm tay ra, lòng thầm nghĩ thật may mắn. Mới vừa rồi coi như phúc đến nên lòng cũng sáng ra, thầm nghĩ nếu y đã bỏ qua ình một lần thì cũng không dễ dàng giết mình, còn mình mà không biết sống chết kêu la om sòm, cho dù y không muốn giết người cũng phải xuống tay. Tuy gần đây có đệ tử Thanh Hoa tuần tra, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, đợi lúc bọn họ đến thì mình cũng mất mạng rồi!

Áo đỏ nhẹ nhàng bay bay, lúc này Vị Húc đã thu lại toàn bộ đặc tính hung tàn, nhìn nàng cười đầy mê hoặc: “Thì ra là nha đầu Lư Sênh quen biết.”

Liều Sao tự dưng bị xem như con nít, có chút bực bội: “Ai là nha đầu! Nhìn bề ngoài ta còn lớn hơn ngươi!”

Quả nhiên Vị Húc lại hành lễ với nàng: “Ây da, ta nói sai rồi, chào tỷ tỷ.”

Liều Sao nghe thuận tai, liền vờ tỏ dáng người lớn, hắng giọng dạy dỗ: “Này, sao ngươi còn nhỏ tuổi đã đi hại người như vậy!”

“A, chẳng lẽ tỷ tỷ chưa từng hại ai sao?” Vị Húc kinh ngạc nhìn nàng.

“Ta...” Liều Sao ghen, nên sửa lời: “Ta nói là, ngươi dám chạy đến vùng gần đây hại người, không coi Lạc Ca ra gì sao!”

“Thì muốn giết người ở địa bàn của Thanh Hoa cung mà thôi.” Vị Húc thân thiết ôm lấy thất lưng của nàng: “Đúng là tỷ tỷ dạy rất phải, sau này còn phải nhờ cậy tỷ che chở nhiều hơn.”

Liều Sao nhớ tới ánh mắt khi mới gặp y, hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi, trực giác mách bảo nàng không thích sự đụng chạm của y, vội tránh ra: “Ai thèm dạy dỗ ngươi chứ, ta là người không phải ma!”

Vị Húc cười “Ha ha”.

“Ta phải đi rồi.” Nói xong, y liền hóa thành một luồng sáng đỏ biến mất.

Nói đi là đi! Liều Sao bĩu môi, nhớ lại bộ dạng điên cuồng, tàn bạo đáng sợ vừa rồi của Vị Húc, may mắn nàng sẽ không nhập ma... Liều Sao nhìn người chết kia, không cảm thấy quá áy náy, dù sao chuyện người Võ đạo chết cũng có rất nhiều, có điều đệ tử tuần tra của Thanh Hoa sẽ nhanh chóng phát hiện ra, đối phó với những nghi vấn cũng rất phiền toái, tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Vừa nghĩ đến đây, chợt có gì vật gì cọ cọ bên chân, Liều Sao vội vàng cúi đầu nhìn, nàng thấy một vật trắng như tuyết, chính là chú chó trắng nhỏ cứu nàng hôm qua!

Tiểu Bạch khuyển đang ngoạm ống quần của nàng, thấy nàng chú ý vội vàng chạy ra khỏi ngõ, chạy vài bước lại dừng, nó quay đầu nhìn nàng.

Con vật nhỏ này tiếp cận mình lúc nào mà chính mình cũng không phát hiện ra? Liều Sao nghi ngờ, nhìn bộ dáng nó như là đang đợi nàng? Liều Sao càng thêm ngạc nhiên, trực giác mách bảo nàng việc này không có ác ý, vì thế liền đi theo.

Biển trong bóng đêm cũng không tĩnh lặng, sóng gió còn lớn hơn ban ngày, gào thét không ngừng xô vào bờ đá ngầm khiến vùng đất dưới chân rung lên không dứt.

Dẫn đường đến đây, Tiểu Bạch khuyển bỗng nhiên rẽ vào một dãy đá ngầm rồi biến mất.

Liều Sao đang chần chờ, không biết có nên đi qua hay không, chợt thấy chỗ Tiểu Bạch khuyển biến mất bỗng lên ánh sáng màu lam, một bóng người đứng vững vàng trên dãy đá ngầm, áo choàng màu đen vừa

nặng vừa dày kéo dài xuống dưới, bao phủ thân hình cao to, không hề lay động chút nào trong luồng gió biển.

Như ánh trăng bị màn đêm tối đen nuốt chửng, không thể làm người ta loá mắt nhưng vẫn là phần quan trọng nhất của cảnh đen.

Ánh mắt như dán chặt vào đó, Liễu Sao dừng bước chân.

Chiếc cằm cong hoàn mỹ, đôi môi mỏng hơi cong lên, khoảnh khắc đó tựa như có ảo ảnh xuất hiện, hai bóng dáng khác biệt trong tâm trí chồng lên nhau, làm nàng hoảng hốt.

Giống nhưng cũng không giống. Chỉ đơn giản nhìn qua nửa khuôn mặt kia cũng thấy hình dạng không quá giống nhau, chỉ là ý cười bên môi có chút tương tự mà thôi, nó mang hơi hướng đùa cợt, phớt lờ thế sự, có cảm giác như lúc nào cũng có thể thốt ra những lời nói dối. Khí tức trên người hắn không giống ai, không giống bất cứ một sinh vật có hơi ấm nào khác, nó đến từ sự u ám, tối tăm, không phải loại cường quyền khí thế bao trùm lên mọi người mà là sự tự phụ toát ra từ nội tâm, còn có sự vô tình và lạnh nhạt như một thói quen.

“Lại gặp nhau rồi.” Hắn mở miệng.

Suy đoán cuối cùng cũng được xác nhận, đây là lần đầu tiên chính thức gặp lại sau nhiều năm, trái tim Liễu Sao vẫn run rẩy như trước, không tìm lòng được bước từng bước về phía hắn.

Hắn dùng ba ngày để đổi lấy vận mệnh của nàng, chắc phải gọi là lừa gạt mới đúng, khi đó nàng chỉ là một đứa trẻ chưa nhận thức được gì hết. Sau khi lớn lên, nàng đã mơ hồ hiểu được ý nghĩa của giao dịch kia, tiếp cận một cách có mục đích rồi vô tình vứt bỏ, nàng trước sau gì cũng luôn ôm hận trong lòng với hắn, thậm chí nỗi hận này còn liên quan đến việc hắn quá giống Lục Ly.

Nhưng hôm nay gặp lại hắn, Liễu Sao cũng không bùng phát, chỉ mím chặt môi rồi hé miệng, ra vẻ lạnh lùng: “Là người sao, con chó nhỏ kia là do người nuôi?”

“Con chó nhỏ?” Tiếng cười của hắn vẫn trầm thấp đầy mê hoặc và tràn ngập sự trêu chọc như trước: “Lam Sát chắc chắn rất thích nàng kêu nó như vậy.”

“Nó tên là Lam Sát sao?” Liễu Sao nói: “Là người sai nó đến cứu ta?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Giao dịch của chúng ta đã hoàn thành, vì sao người còn muốn cứu ta?”

“Một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa.”

Liễu Sao nghe ra sự trêu chọc trong câu nói, lập tức “hừ” một tiếng: “Ai là vợ chồng với người! Ta sẽ gả cho Lục Ly!”

“Ồ, Lục Ly sao ——” Nguyệt kéo dài giọng: “Hắn cũng không nói sẽ cưới nàng.”

Liễu Sao cảm giác hắn không có ý tốt, liền cảnh giác: “Chuyện này liên quan gì đến người? Rốt cuộc người là ai? Là Hắc pháp sư của dị tộc ở hải ngoại hay là ma? Ta không biết ta rơi vào bước đường này hôm nay có liên quan gì tới người hay không, nhưng tốt nhất là người đừng có mưu đồ xấu xa! Vận mệnh của ta tuyệt đối sẽ không do người làm chủ!”

“Nàng muốn đổi ý?”

“Vốn dĩ là người gạt ta mắc mưu.” Liễu Sao hùng hổ, “Đổi ý thì thế nào, ta không sợ người!”

“Phải không?” Nguyệt thay đổi chủ đề, “Trong lòng nàng, Lục Ly rất quan trọng?”

“Không liên quan đến người!” Liễu Sao quát mắt nhìn trừng trừng, mặt nóng bừng. Nàng đã hiểu ra trong lòng nàng hai người kia ai nặng ai nhẹ, thì ra người khi nàng gặp hiểm nguy bảo vệ nàng quan trọng hơn hẳn người ban cho nàng sự chiều chuộng dư thừa.

Nguyệt “À” một tiếng.

Liễu Sao lại nghe ra có điều không đúng, trong lòng căng thẳng: “Người muốn làm gì? Ta cảnh cáo người, đừng hòng đụng đến huynh ấy!”

“Cảnh cáo sao?” Nguyệt cười: “Ta sẽ không làm gì đâu, nàng trở về đi.”

Lúc hần đưa tay lên, chiếc nhẫn màu tím trong suốt lộ ra khỏi áo choàng, ánh sáng rực rỡ vẫn xinh đẹp say lòng người như trước. Liễu Sao lại nhớ tới cảnh tượng hái sao đêm đó, những ngôi sao nhỏ bé như có như không, ngón tay thon dài đẹp đẽ, tất cả chỉ là một trò ảo thuật đơn giản nhưng cô bé ấy lại thực sự biến mình trở thành công chúa hạnh phúc nhất, hần tự tay tạo nên một đoạn hồi ức đẹp nhất cho nàng.

Đến nay nàng mới biết, trên đời này vĩnh viễn không ai có thể hái sao cho nàng, những chuyện ngày xưa chẳng qua chỉ chút xúc động vẩn vơ còn sót lại trong lòng nàng thôi.

Sau thấy rõ sự thật, liền sụp đổ một cách tàn khốc. Người trước mặt giống hệt như tên của hần, Nguyệt – thần thánh mà tôn quý như ánh trăng, vĩnh viễn ở trên bầu trời không thể chạm tới được, tỏa ra thứ ánh sáng nhìn có vẻ êm dịu nhẹ nhàng nhưng thực tế lại lạnh lẽo thấu xương.

Liễu Sao lại nhìn hần thật sâu, nhìn một người mà nàng đã từng không muốn rời xa nhất, sau đó quả quyết xoay người, không quay đầu lại.

Bóng dáng cô gái biến mất trong bóng đêm, Nguyệt vẫn đứng trên dãy đá ngầm không hề động đậy, bên cạnh hần có thêm một người nữa, quần áo lay động trong gió biển, chính là Hữu thánh sử ma cung Lư Sênh.

Lư Sênh nhìn về hướng nàng bước đi, nhíu mày nói: “Nếu để Lạc Ca giải độc cho con bé, nó sẽ không hoàn toàn thuộc về chúng ta.”

“Kế hoạch đã bắt đầu rồi.” Nguyệt đáp: “Mất mát sẽ sinh ra thù hận, sẽ kích thích tiềm năng bùng phát mạnh hơn nữa, con bé nhất định sẽ thuộc về Ma tộc.”

“Chẳng lẽ người...” Lư Sênh kinh ngạc, một lúc sau thì nở nụ cười: “Tốt lắm, ta sẽ làm cho nó càng thêm chân thật.”

Bên này, đoạn đối thoại vừa chấm dứt, bên kia trong căn phòng tối tăm ở tiên dịch, Tạ Lệnh Tề nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Lục Ly mới vào Tiên môn đã có thể gây chú ý với Lạc Ca, nói vậy chắc chắn có chỗ hơn người, cho nên y mới tìm mọi cách lung lạc hần, ai ngờ hần vẫn bình thản không tỏ vẻ gì, lần này y tính kế bị Lạc Ca biết hết, cũng may y còn tự biết chừa đường lui, Lạc Ca muốn tố giác cũng không dễ dàng. Tuy nhiên bọn họ đều là người trong Võ đạo, y đoán rằng việc Đỗ Minh Trùng luyện sai thuật pháp bị phản phệ sẽ bị hần nhìn ra nguyên nhân, y liền lén đến đây thăm dò. Mới vừa rồi, đến gần phòng nhưng không cảm giác được sự sống, y cứ nghĩ là không có người ở đây, thấy chung quanh không bố trí trận pháp nên vào phòng xem xét, nào ngờ lại gặp phải một màn không thể tưởng tượng nổi như thế này.

Người trên giường mặc y phục nằm im không nhúc nhích, mái tóc dài rối tung, sắc mặt tái nhợt rất kỳ lạ, thân thể hoàn toàn không có sự sống.

Tạ Lệnh Tề rốt cuộc cũng là Thủ tọa đệ tử Nam Hoa, đã từng gặp những trường hợp kỳ lạ hơn, y lập tức nghĩ có lẽ là bí thuật Võ đạo, liền lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đưa tay đụng vào hần: “Lục sư đệ?”

Nơi tiếp xúc lạnh lẽo, hồn phách rời khỏi cơ thể, cũng không có dấu hiệu lưu chuyển linh khí, đây rõ ràng là thân thể mất đi hồn phách!

Sắc mặt Tạ Lệnh Tề biến đổi không ngừng, rút tay về bước đi.

“Sao Tạ sư huynh lại ở đây?”

Vừa bước ra ngoài cửa chợt nghe có người hỏi, Tạ Lệnh Tề hoảng hồn lui bước, thì ra y nhất thời kích động nên bất chấp tất cả thi triển thuật xuyên tường, đi thẳng ra cửa, đụng phải Liễu Sao vừa mới trở về.

“Huynh đến tìm Lục Ly sao?” Liễu Sao hỏi đầy cảnh giác. Trải qua cuộc chiến tranh giành Ma anh lần này, thiện cảm của nàng đối Tạ Lệnh Tề đã hoàn toàn biến mất — Lần này may mắn là Lạc Ca lợi hại, nếu đổi thành người khác, không chừng Ma anh đã bị Ma cung hoặc Thực Tâm ma cướp mất. Hơn nữa, vì Tạ

Lệnh Tề tính kế Tô Tín, suýt chút nữa liên lụy đến tánh mạng của nàng và Lục Ly, thực không thể tưởng nổi y lại thâm độc như vậy, thật uổng phí cho cái chức Thủ tọa đệ tử Nam Hoa!

Trong tiên dịch lại xảy ra chuyện bất trắc, lúc này Tạ Lệnh Tề cũng không biết nên giải thích như thế nào: “Chuyện này, Lục sư đệ, đệ ấy...”

Liễu Sao mới vừa gặp Nguyệt, tâm trí vốn đã không yên, giờ phút này thấy sắc mặt Tạ Lệnh Tề kỳ lạ, đi ra từ phòng Lục Ly, nói chuyện lại ấp a ấp úng, lòng nàng lại càng nghi ngờ: “Lục Ly làm sao?”

Tạ Lệnh Tề không nghĩ ra biện pháp, bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng “Ken két”, cánh cửa phòng đang đóng kín chợt mở ra, y giật mình vội vàng bước sang bên cạnh mấy bước, vận linh lực đề phòng.

“Sao nhi?” Lục Ly khoác áo xuất hiện giữa cửa, đôi môi mỏng mỉm cười.

“Ta đã về rồi!” Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm, vui mừng ôm lấy hắn.

Hai người bọn họ vô cùng thân thiết không e dè gì cả, Tạ Lệnh Tề lại cực kỳ ngạc nhiên và nghi ngờ, ngay cả Tiên giả tu vi cao thâm thi triển Ly hồn thuật, cũng không thể làm cho hồn phách rời khỏi thân thể quá lâu, ít nhất cũng phải giữ lại một phách canh giữ thân thể. Mới vừa rồi, thân thể kia không còn một phách nào cả, lạnh như băng, rõ ràng hồn phách đã rời khỏi thân thể rất lâu. Bây giờ, Lục Ly lại khỏe mạnh đứng trước mặt y, bí thuật Võ đạo lợi hại như vậy sao?

Lục Ly hỏi: “Tạ sư huynh tới tìm ta sao?”

Liễu Sao nhìn Tạ Lệnh Tề đầy bất mãn, mới vừa rồi nàng còn tưởng xảy ra chuyện gì, thì ra chỉ là sợ bóng sợ gió.

Lời nói thật khó tránh khỏi bộc lộ kiến thức nông cạn, Tạ Lệnh Tề vô cùng xấu hổ, đang nghĩ phải làm thế nào mới có thể giấu giếm cho qua chuyện, chợt thấy Vạn Vô tiên tôn đi tới, y vội vàng thuận theo tình thế gác chuyện này sang một bên, bước qua vấn an, Liễu Sao và Lục Ly cũng hành lễ với Vạn Vô Tiên tôn.

Vạn Vô Tiên tôn thân thiết hỏi han Liễu Sao và Lục Ly mấy câu, rồi quay sang Tạ Lệnh Tề: “Lệnh nhi cũng ở đây à, Thương cung chủ gửi thư chưa?”

Thương Kính và các Chương môn đã luyện xong pháp bảo sẽ nhanh chóng trở về Thanh Hoa cung tinh lọc Ma anh, Tạ Lệnh Tề vội vàng bẩm báo cẩn thận. Vạn Vô Tiên tôn vừa nghe vừa chậm rãi gật đầu, cho thấy ông cực kỳ hài lòng với năng lực của người đệ tử cưng này, ông hiền hòa căn dặn mấy câu “Không thể sơ suất”, sau đó một mình trở về phòng.

Liễu Sao nhìn bóng dáng cao gầy kia, không cam lòng căn mồi.

Khó trách Tạ Lệnh Tề phạm lỗi nặng như vậy mà Lạc Ca vẫn yên ắng không có hành động gì, dựa vào mưu trí của Lạc Ca, sắp xếp mọi chuyện vạch trần Tạ Lệnh Tề không phải việc khó, sở dĩ y dễ dàng tha thứ là bởi Lạc Ca bận tâm cảm nhận của vị Tiên tôn này. Tiên tôn cả đời vì Nam Hoa, không vợ không con, nghe nói đồ đệ duy nhất của ông là Dương Kiếp chân quân – sư phụ của Tạ Lệnh Tề -nắm đó vì diệt trừ Thi ma đã bỏ mình tại Tụ Thi trì. Hiện nay, bên cạnh Tiên tôn chỉ còn lại người đồ tôn (*) này, xem như y chính là truyền nhân chính tông duy nhất của ông, nếu Tiên tôn biết Tạ Lệnh Tề gây chuyện lớn cỡ này...

(*) Đồ tôn: là đệ tử của đệ tử, có thể xem như bậc cháu.

Liễu Sao chưa bao giờ là người khoan dung, huống chi lần này Tạ Lệnh Tề suýt nữa hại chết nàng, nhưng nàng hiếm khi nhận được sự quan tâm, yêu thương từ trưởng bối như Vạn Vô Tiên tôn, nếu người đã đối xử tốt với nàng, nàng cũng không muốn nhìn ông lão thương tâm thất vọng.

Đợi Tạ Lệnh Tề cũng lấy cớ rời đi, Liễu Sao nhỏ giọng căn dặn Lục Ly: “Huynh phải cẩn thận, suýt chút nữa y đã hại chết Tô Tín, hại chết chúng ta.” Sợ Lục Ly lo lắng, nàng lại sầm mặt nói: “Ta cũng không phải nói giỡn với huynh đâu!”

“Ta biết.” Lục Ly cúi xuống, áp sát mặt nàng: “Đa tạ Sao nhi nhắc nhở.”

Hơi thở dịu dàng phảng phất trên trán, cực kỳ mờ ám, Liễu Sao cũng không vì bộ dạng của hắn này mà bỏ qua: “Này, trẻ như vậy mà huynh đi đâu?”

Lục Ly nói: “Thời tiết tốt, ta ra ngoài ngắm trăng.”

“Đêm nay không có trăng!” Liễu Sao chỉ lên trời, tức giận nói: “Huynh lại gạt ta chứ gì!”

“Ta chỉ đi lang thang, trở về không gặp muội, liền ở luôn trong phòng chờ muội.” Lục Ly nghiêm túc trả lời xong hỏi lại: “Muội đã đi đâu?”

Còn không phải đi tìm huynh sao! Liễu Sao thấy hấn không giống nói dối, suy nghĩ tình huống hấn nói cũng có thể xảy ra, nên cũng hết giận, nàng ngược mặt lên, cố ý kéo dài giọng: “Ta hờ, đi ngắm trăng ngắm sao.”

“Chỉ là ngắm sao ư.” Lục Ly cười: “Không phải muốn ta đi hái trăng, hái sao uội chứ?”

Hái trăng? Đột nhiên nghe một câu nói giống như đã từng quen biết, lòng Liễu Sao run rẩy nhưng nàng lập tức hiểu ra, hấn chỉ đang đùa giỡn mà thôi. Tất cả mọi nam nữ trên đời này, khi tình cảm sâu nặng sẽ không tránh không khỏi hứa hẹn hái trăng, hái sao để lấy lòng người mình yêu, biết rõ là giả dối, nhưng người con gái đều thích được đánh lừa như vậy.

Liễu Sao lập tức lắc đầu: “Ta không tin, toàn lừa gạt người khác thôi.”

Hái trăng hái sao, thế gian này nào có người lợi hại như vậy? Đó chẳng qua chỉ là một trò ảo thuật để tạo ra lời nói dối đẹp đẽ mà thôi, còn nàng đã không còn là tiểu cô nương dễ dàng bị lừa gạt kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phẳng phất bóng dáng mơ hồ thuở bé, đôi mày ngang bướng, kiêu ngạo phai nhạt rất nhiều, biến mất theo năm tháng, chỉ là cái tính trẻ con và hồn nhiên này khó thay đổi hơn nhiều so với lý trí và sự trưởng thành.

Trưởng thành, là quá trình tàn khốc nhất cũng như thê lương nhất trong cuộc đời con người.

Lục Ly xoa xoa đầu nàng, không nói gì thêm, ôm nàng về phòng như thường ngày, cẩn thận đặt nàng lên giường, thuận tay tháo chiếc vòng vỏ sò song sắc tương tự trên cổ nàng xuống, sau đó, hấn cúi người hôn lên trán nàng: “Muốn hái trăng và hái sao, cũng không phải là không thể được.”

“Ta không thêm.” Liễu Sao nói thật lòng.

Chuyện xưa đã hoàn toàn chấm dứt, từ nay về sau, nàng không bao giờ ao ước hái trăng trên trời nữa, bất luận nàng đi đến đâu, bất luận nàng trở về trẻ như thế nào, nhất định sẽ có một người lặng lẽ chờ nàng.

26. Q.2 - Chương 26: Ngôi Cao Thường Lạnh

Edit: Như Bình

Beta: Ong MD

Các vị Trưởng lão của Thanh hoa cung đã sớm nhận được tin tức, phái các đệ tử đến tiên dịch trước nghênh đón, mọi người gặp lại nhau rất náo nhiệt. Lạc Trữ thấy Tô Tín bình an vô sự, tất nhiên rất vui sướng, Tô Tín kéo nàng qua tỉ mỉ kể lại những sự việc trải qua trên đường lần này.

Thương Ngọc Dung ở kế bên phe phẩy chiếc quạt tròn: “Lạc tiểu Trữ, Ngọc Dung ca ca lúc nào cũng đối xử tốt với muội như vậy, thế mà muội chẳng thèm nhớ ta gì cả.”

Tâm tư Lạc Trữ đơn thuần, làm sao nghe ra ý đang trêu chọc, nàng bước qua ôm cánh tay y giải thích: “Muội nhớ huynh mà, hôm qua vừa nhận được thư, biết huynh đi theo ca ca bình yên vô sự, muội mới yên tâm đó.”

Thương Ngọc Dung liếc mắt nhìn Tô Tín một cái: “Ta thấy kiểu gì công chúa Lạc tiểu Trữ của chúng ta cũng bị Tô sư đệ lừa đi mất thôi.”

Rốt cuộc Lạc Trữ cũng hiểu ra, khuôn mặt nàng đỏ bừng kéo kéo Lạc Ca: “Ca ca, huynh nghe đi ...”

Lần này Lạc Ca sẽ đến Âm Thành gặp Võ Dương Hầu, xem như đã quyết định xong chuyện chung thân của hai người, y nghe vậy thần sắc không hề dao động: “Y còn nói nhảm nữa, muội cứ qua đó đá y đi.”

Thương Ngọc Dung đáp: “Ái chà, chưa phải em rể mà đã che chở như vậy, còn giúp người ta đối phó ông bạn già nữa, Thiếu gia bất công quá rồi!”

“Thương sư huynh!” Tô Tín đỏ hết mặt, Lạc Trữ định bước qua đá y một phát.

Thương Ngọc Dung cười cười vừa chấp tay thi lễ, vừa lùi ra sau: “Công chúa tha mạng, sớm biết người có Thiếu gia làm hậu thuẫn, ta cũng không dám đâu.”

Lạc Trữ thấy y như vậy, cũng không nén được bật cười: “Muội không thèm tranh cãi với huynh đâu!”

Công chúa ư? Liễu Sao đứng bên cạnh âm thầm lùi về sau vài bước. Đúng vậy, Lạc Trữ mới thật sự là công chúa, có một người anh trai xuất sắc, được nhiều người yêu thương như vậy ... Còn bản thân nàng, chẳng qua chỉ là một cô gái từng mơ một giấc mộng công chúa mà thôi.

Lạc Ca vô tình lướt mắt nhìn sang, y vỗ vỗ trán muội muội, dặn dò Tô Tín một câu: “Nên chú tâm tu luyện.”

Tô Tín cực kỳ sùng bái y, cung kính vâng dạ.

Thương Ngọc Dung ở bên cạnh, kéo dài tiếng than thở: “Quả là em rể thì đối xử khác hẳn mà.”

“Không chút đứng đắn, không sợ khiến người ta thấy khó ưa sao.” Có người lạnh lùng mỉa mai.

Lạc Trữ chợt chú ý tới người đó, quan sát tỉ mỉ một lúc lâu, bỗng nhiên nàng bỏ nhào vào lòng người đó: “Thu tỷ tỷ! Là tỷ à! Muội nhận được thư ca ca từ lâu, ca ca bảo tỷ đã quay lại, lúc này sao tỷ không kêu muội sớm một tiếng!”

“Ta cũng sắp không nhận ra muội rồi.” Thái độ Trác Thu Huyền ôn hòa hơn đôi chút, để mặc nàng ôm mình riu rít, đưa cây quạt xếp như đang đo đạc: “Lần trước gặp muội, muội mới cao như vậy thôi.”

Lạc Trữ gật đầu không thôi: “Thu tỷ không hề thay đổi chút nào, ngày càng đẹp hơn xưa!”

Trác Thu Huyền vờ lên giọng quở trách: “Việc này muội cũng có thể nói sao.”

“Thật mà! Không tin tỷ thử hỏi ca ca muội ...” Lạc Trữ đang muốn chạy đến kéo Lạc Ca, nhưng dường như chợt nghĩ đến điều gì đó, nàng bất an liếc mắt nhìn Liễu Sao, vội vàng sửa thành hành động kéo Thương Ngọc Dung: “Ngọc Dung ca ca, huynh nói có đúng không?”

Thương Ngọc Dung mỉm cười, nhìn Trác Thu Huyền gật đầu đáp: “Đúng.”

Lạc Trữ đắc ý cất giọng: “Muội nói đúng mà.”

“Mồm mép trơn tuột.” Trác Thu Huyền khẽ cười giấu cợt, kéo Lạc Trữ đến bên mình trò chuyện.

Dù sao Liễu Sao cũng không phải loại người đa sầu đa cảm, nàng nhanh chóng xóa đi cảm giác mất mát này, nhào tới góp vui như ngày thường. Lạc Ca dẫn mọi người thuận lợi quay về Thanh Hoa cung, trước tiên là sắp xếp ổn thỏa cho Ma anh. Không tới hai ngày, Thương Kính cũng kéo theo các vị Chương giáo và Tiên tôn trở về, đồng thời mang theo cả Pháp bảo luyện hóa. Lạc Ca báo cáo lại những chuyện đã xảy ra với Thương Cung chủ, cũng không che giấu chuyện giăng bẫy Thực Tâm ma, Thương cung chủ và các vị Chương giáo đều vô cùng hài lòng, xét công lao khen ngợi, khuyến khích đám đệ tử, rồi bày yến tiệc cảm ơn đám người Võ đạo.

Bản thân Lạc Ca là biểu tượng của thành công, nói cách khác nhiệm vụ lần này thành công chỉ là chuyện tầm thường. Nhưng thật ra việc Trác Thu Huyền quay trở về mới khiến trên dưới Thanh Hoa phần khởi không thôi, trong ánh mắt đám nữ đệ tử nhìn Liễu Sao có thêm vài phần hả hê.

“Cuối cùng Trác sư tỷ đã trở lại, tránh cho ả Võ sư kia cứ quẩn lấy Lạc sư huynh.”

“Trác sư tỷ đi đâu ấy nhỉ?”

“Tỷ ấy và Lạc sư huynh đến Ánh Tú hồ rồi.”

Liễu Sao đang đi dạo xung quanh, vừa vặn nghe được vài lời bàn tán của đám nữ đệ tử bên ngoài điện Nhị Trọng, nàng bĩu môi không thèm so đo, nàng chỉ thích Lục Ly thôi, ai thèm quần lầy Lạc Ca chứ! Vả lại Lạc Ca cũng không thích Trác Thu Huyền, thật không hiểu bọn họ đặc ý cái gì! Vì vậy tâm trạng Liễu Sao lại vui vẻ lên, ôm cây cột bên cạnh bật cười.

“Đó chỉ là lời nói bậy, đừng quan tâm bọn họ!” Sau lưng vang lên giọng nói ngập tràn tức giận, một cánh tay nhỏ nhắn vươn tới kéo tay áo nàng.

“Lạc Trữ?” Liễu Sao hỏi: “Sao muội lại chạy ra đây?”

Lạc Trữ sợ đám nữ đệ tử kia lại cố tình xếp đặt thêm gì đó khiến Liễu Sao nghe được, liền kéo nàng ra xa một chút, vội vã giải thích: “Thu tỷ tỷ rất tốt, nhưng tỷ ấy với ca ca của muội không phải vậy đâu! Hôm nay, tỷ ấy mời ca ca muội qua đó để so kiếm thuật, bọn họ vẫn thường làm vậy, tỷ đừng tin những lời bọn họ nói.”

Có lẽ là do Lạc Ca nên Liễu Sao không còn ghen tị với Lạc Trữ nữa, thấy nàng vẫn không biết chuyện của mình và Lục Ly, Liễu Sao không tiện giải thích, chỉ lắp lửng đáp: “Thật ra ... việc này cũng không có gì đâu.”

Lạc Ca đứng ở vị trí cao, hào quang chói lọi, ở trước mặt y nàng rất tầm thường, thấp kém, vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên nổi, lại càng không dám đến gần, trong lòng nàng chỉ có sự kính sợ mà thôi, làm sao dám nảy sinh tư tưởng khác.

Lạc Trữ nghĩ rằng nàng không tin: “Nếu không tin muội dẫn tỷ đến đó xem, Ngọc Dung ca ca cũng ở đó.”

Liễu Sao cũng rất có hứng thú với màn so kiếm này, nhưng bây giờ mà chạy tới, chẳng biết lại có lời ong tiếng ve gì nữa. Huống hồ ngày ấy nàng từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng Lạc Ca vùng kiếm chém Thực Tâm ma, cũng đủ chấn động rồi, thân thủ của Trác Thu Huyền nàng cũng từng biết qua chút đỉnh, nay hai người chỉ là so chiêu, có lẽ cũng không ngoạn mục hơn thực chiến bao nhiêu. Vì thế Liễu Sao liền vụt ý nghĩ này trong đầu, nàng lên tiếng khuyên bảo: “Được rồi, chúng ta đừng đến quấy nhiễu bọn họ, muội nói xem ai sẽ thắng?”

“Đương nhiên là ca ca của muội!” Nét mặt Lạc Trữ rất tự hào, nàng thì thầm: “Cứ năm năm một lần Thu tỷ tỷ sẽ đến tìm ca ca muội so chiêu, tỷ có biết ca ca muội bảo sao không?”

Liễu Sao tò mò hỏi: “Huynh ấy nói sao?”

Lạc Trữ học điệu bộ Lạc Ca, thản nhiên đáp: “Thu tiểu tiên chẳng qua là thích chơi nổi hơn người mà thôi.”

“Thu tiểu tiên?” Liễu Sao bật cười, không thể tưởng tượng ra Lạc Ca lại gọi Trác Thu Huyền như vậy. Nếu nói về thích nổi trội, Trác Thu Huyền nào huênh hoang cứng cỏi bằng Lạc đại thiếu gia chứ!

Lạc Trữ thấy nàng không tức giận, liền an tâm nói tiếp: “Tu vi của Thu tỷ tỷ còn chưa bằng Ngọc Dung ca ca nữa kia, sao có thể sánh với ca ca muội chứ.”

“Thương thiếu cung chủ hả?” Liễu Sao nghi ngờ. Nàng và đa số mọi người đều giống nhau, tất cả ấn tượng với Thương Ngọc Dung đều dừng lại tại danh hiệu Thanh Hoa thiếu cung chủ. Tuy lúc trước có chứng kiến thân thủ của y, cũng biết tu vi quả không tầm thường, nhưng y thật sự quá xinh đẹp lộng lẫy, thái độ lại hiền hòa, toàn thân đều toát lên vẻ công tử quần là áo lụa, hoàn toàn không giống một vị Tiên nhân thanh cao thoát tục. Luận về xã giao y là kẻ đứng đầu, bàn về thuật pháp, Liễu Sao đến Tiên giới lâu nay cũng thường nghe người ta nhắc tới những cao thủ Tiên môn, cho tới lúc này trong cái danh sách đó chẳng bao giờ có tên y.

Lạc Trữ chắc như đinh đóng cột cam đoan: “Là ca ca muội nói đó!”

Với phán đoán của Lạc Ca, Liễu Sao tin ngay mà không chút lẩn tránh, nàng thán phục nói: “Lạc sư huynh đã nói vậy thì chắc chắn đúng rồi, hóa ra Thương thiếu cung chủ lại lợi hại thế!”

“Muội sớm biết tỷ sẽ tin lời ca ca muội mà.” Lạc Trữ càng vui vẻ: “Thật ra tính tình ca ca muội tốt lắm, tỷ thấy ca ca có vẻ như vô tình như vậy thôi chứ huynh ấy chưa bao giờ to tiếng la mắng muội, cũng rất ít khi trách phạt người khác. Việc truy tìm tung tích Thực Tâm ma nguy hiểm vậy mà ca ca cũng chưa từng nhắc tới trước mặt muội, vì sợ muội lo lắng. Ca ca chỉ là không biết dỗ dành người khác thôi, thực tế ca ca

rất quan tâm tới tỷ, ca ca còn nói muốn dẫn tỷ về Nam Hoa, muội chưa từng thấy ca ca đối xử với vị sư tỷ nào tốt như vậy, thật đó!”

Lúc trước Lạc Ca muốn dẫn nàng về Nam Hoa, e là sợ nàng quần lầy Tô Tín không nhả mà thôi, Liễu Sao vẫn còn thăm oán, cắt ngang câu chuyện: “Đúng rồi, Lạc Sư huynh là người tốt, lại lợi hại như vậy, ngay cả Thực Tâm ma cũng bị huynh ấy đánh trọng thương, có ai mà không tôn kính huynh ấy chứ.”

Lạc Trữ nghe thế dường như hơi thất vọng, nàng trầm mặc một lúc lâu rồi nhỏ giọng đáp: “Vị sư tỷ có điều không rõ, người khác đều bảo ca ca lợi hại, ca ca lập nên công lao to lớn là việc hiển nhiên, không thể sai sót dù chỉ một chút. Tuy ca ca không thêm quan tâm những chuyện vụn vặt này, nhưng đối với tỷ ... thật không công bằng chút nào, ca ca ngoại trừ tu luyện thì luôn luôn chạy đôn chạy đáo vì chuyện của chúng sinh. Mấy năm nay, những việc lớn nhỏ trong Tiên môn được ca ca bày mưu, tính kế không biết bao nhiêu mà kể, đổi lại là người khác chẳng biết đã mệt chết từ lúc nào rồi, mà ca ca lại không hề than phiền, chỉ vì ca ca mạnh mẽ hơn người khác một chút thôi.” Nàng nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay Liễu Sao, nhỏ giọng năn nỉ: “Mấy năm tới Tiên kiếp của ca ca sẽ giáng xuống, quá hao tổn tâm trí không phải là chuyện tốt. Sư tỷ, tỷ nên khuyên nhủ ca ca nhiều chút nhé?”

“Việc này ...” Liễu Sao không biết nên trả lời thế nào, nàng biết Lạc Trữ rất quan tâm anh trai của nàng, nhưng bản thân nàng cũng chẳng là gì với Lạc Ca, làm sao mà khuyên nể y đây!

“Tỷ còn giận vì chuyện của Thu tỷ tỷ à?” Lạc Trữ lấy một vật từ trong lòng ra đặt vào tay Liễu Sao: “Không phải tỷ vẫn muốn có vỏ sò song sắc sao, tỷ xem đi, ca ca tặng tỷ này.”

Liễu Sao nhìn chuối vòng tay bằng vỏ sò nhỏ kia, biểu cảm trên khuôn mặt rất kỳ dị.

Lạc Trữ thấy nàng liếc nhìn cổ tay mình bèn cuống cuống lắc đầu: “Cái của muội đã cất đi rồi, cái này là ca ca tặng tỷ.”

Rốt cuộc Lạc Trữ vẫn là trưởng thành trong Tiên môn, cả nói dối cũng không biết, dù Liễu Sao ngốc nghếch cũng hiểu chắc chắn rằng Lạc Ca không thể tặng mình vỏ sò tương tự được. Liễu Sao thấy dáng vẻ của Lạc Trữ lại muốn cười, nhưng cũng không nén nổi sự cảm động dâng trào. Có một vị ca ca xuất sắc như thế, mới có được một người muội muội trí tuệ như vậy, dù rằng nàng được bảo bọc rất cẩn thận, nhưng lại không hề xấu tính, trách không được có nhiều người yêu thương nàng như vậy. Vì ca ca đến cả vỏ sò song sắc Tô Tín tặng, nàng cũng lấy ra được, đáng tiếc nàng lại không hiểu rõ nội tình, lại khéo quá hóa vụng.

Có một muội muội thật tốt quá! Trong khoảnh khắc đó Liễu Sao chợt nhớ tới đứa em gái vẫn chưa biết tên của mình, nàng vội ngừng suy nghĩ, trả vỏ sò lại cho Lạc Trữ: “Ta đã có rồi.”

“Không tin thì hỏi ca ca muội đi.” Liễu Sao nhìn điệu bộ há miệng tròn vo của Lạc Trữ, lòng càng vui vẻ, nàng thầm nghĩ tất nhiên là thật rồi, chỉ có điều người tặng khác nhau mà thôi. Đáng tiếc chuối vòng tay kia bị Lục Ly cầm đi rồi, nếu không để cho Lạc Trữ tận mắt nhìn xem vỏ sò song sắc tương tự chính tông là thế nào.

Lạc Trữ biết mình bị vạch trần, nàng đỏ mặt cầm lại vòng tay: “Hóa ra ca ca đã tặng rồi, muội còn nghi ...”

Liễu Sao nhớ tới một chuyện, vội căn dặn nàng: “Sau này muội đừng thân thiết quá với Tạ Lệnh Tề, y có nói gì muội cũng đừng tin!”

“Tạ sư huynh hả?” Lạc Trữ thành thật đáp: “Ca ca muội cũng nói vậy, Chương giáo sư thúc vốn định để ca ca làm Thủ tọa đệ tử, nhưng ca ca từ chối, cho nên mới tới lượt Tạ sư huynh.” Lạc Trữ ngừng lời, lại nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nhưng muội thấy Tạ sư huynh cũng chưa từng so đo việc này mà. Ca ca bảo không được qua lại nhiều với bọn họ, còn dặn nếu không có ca ca ở đây, những lời Tạ sư huynh nói đều phải báo lại với Chương giáo sư thúc. Có một lần muội đi chơi với Tạ sư huynh, ca ca hơn nửa năm không thêm quan tâm tới muội, muội chẳng ngờ ca ca lại tức giận ... Tạ sư huynh cũng không tới tìm muội nữa, ca ca chưa từng coi chừng đề phòng người khác như vậy, có lẽ ca ca và Tạ sư huynh có chút hiểu lầm, sư tỷ nên khuyên ca ca một tiếng nha?”

Khuyên ư? Liễu Sao “À” một tiếng, Tạ Lệnh Tề suýt chút nữa hại chết Tô Tín rồi!

Nàng vốn cảm kích Lạc Ca đồng ý giúp nàng giải độc, mới cố tình nhắc nhở Lạc Trữ. Ai ngờ nàng lại làm chuyện thừa rồi, Lạc Ca đã đoán được từ lâu, quan hệ hai sư huynh đệ bọn họ không phải đơn giản chỉ là

“có lẽ có chút hiểu lầm” như vậy. Lạc Ca không vạch trần bộ mặt thật của Tạ Lệnh Tề với muội muội mình, là vì không muốn để nàng biết được những chuyện xấu xa, đáng ghê tởm trong Tiên môn. Y dựa vào địa vị trong lòng em gái mình để đảm bảo sự an toàn của nàng, dù rằng để nàng nghĩ mình nhỏ nhen, hẹp hòi.

Chút hâm hộ không kìn nén được vô tình lộ ra, Liễu Sao rũ mắt xuống.

Có lẽ từng có người đối xử với nàng như vậy, chỉ là nàng không màng đến, không trân trọng, giống như vị Tiên sinh nghiêm khắc phạt khê tay nàng đã bị nàng đuổi đi kia, bây giờ nàng không bao giờ còn cơ hội như thế nữa.

Liễu Sao hít một hơi sâu, kéo Lạc Trữ lại chân thành khuyên bảo: “Không phải ai ai cũng thật lòng đối tốt với muội, thật ra trên đời này có rất nhiều người xấu, muội nhất định phải nhìn cho rõ. Tạ Lệnh Tề luôn ngấm ngầm gây khó dễ ca ca muội, y rất đáng ghét, muội đừng vì y mà làm ca ca muội buồn lòng.”

Lạc Trữ nhìn nàng một lát, phút chốc đáp: “Muội biết mà, sư tỷ chắc chắn thật lòng đối xử tốt với muội, cũng giống ca ca muội.”

Liễu Sao thấy nàng hiểu chuyện cũng vui vẻ, hoàn toàn không thêm quan tâm lời mình vừa nói có phải là tiểu nhân đa nghi hay không.

Những kẻ tu Võ đạo dù gì cũng là con người, Lạc Trữ kéo Liễu Sao đến chỗ nàng ăn cơm chiều, cùng dùng hai miếng tiên quả với Liễu Sao. Sau khi ăn xong trời đã tối, Liễu Sao đoán nàng muốn đi tìm Tô Tín, nên cũng không nán lại lâu, muốn quay về phòng với Lục Ly. Nàng và Lục Ly, đám bốn người bọn họ trước mắt vẫn ở phòng khách tại Nghênh Nhạn phong. Lục Ly vừa quay về Thanh Hoa cung lập tức giống như trước kia rất hiếm khi bước ra khỏi cửa, hắn nói với người ngoài là tu tập Võ kỹ, đám nữ đệ tử cũng không tiện quấy rầy, điều này khiến Liễu Sao rất vui vẻ.

Trên chiếc cầu treo bên vách núi, trước mặt chính là Nghênh Nhạn phong, Liễu Sao vừa bước lên chiếc cầu, liền thấy Tạ Lệnh Tề đi một mình ở đằng trước.

Tạ Lệnh Tề giờ đã thành đối tượng Liễu Sao đề phòng hàng đầu, nhớ đến việc y từng muốn lợi dụng Lạc Trữ, Liễu Sao càng thêm căm ghét, lòng Liễu Sao lập tức nảy sinh cảnh giác, nàng thu lại thần khí bám sau y ở phía xa xa. Trông thấy y đi thẳng qua cầu treo, men theo lối mòn tới phía trước, cuối cùng bước vào tiểu viện nàng và Lục Ly ở.

Y tìm Lục Ly ư? Liễu Sao trốn ngoài cửa ló đầu dò xét xung quanh.

Tạ Lệnh Tề bước đến trước cửa phòng Lục Ly, vươn tay đặt lên cánh cửa, nhưng chậm chạp không đẩy cửa ra, dường như đang do dự điều gì đó.

Liễu Sao bưng bưng nổi giận trong phút chốc, lén lút vào phòng khách ở, đừng nói nàng là người trong Võ đạo hay đa nghi, mà bản thân Tạ Lệnh Tề là Thủ tọa đệ tử Nam Hoa, thì cũng là hành vi thất lễ, vừa thấy biết ngay y có mưu đồ khác!

Trong sân, hoàn toàn không có khí tức của con người, không ngờ Lục Ly đi vắng.

Hắn lại chạy ra ngoài làm cái quái gì đây! Lòng Liễu Sao nặng nề, theo tính nết nàng ngay tức khắc muốn chạy đi tìm hắn. Nhưng trước mắt nàng không đoán được rốt cuộc Tạ Lệnh Tề muốn làm gì, càng sợ y sẽ hãm hại Lục Ly, nên chẳng dám bỏ đi.

Đang lúc cực kỳ bức dọc, chẳng biết cổ tay chạm phải loài Linh trùng gì, con Linh trùng nhỏ bé kêu ré lên một tiếng khe khẽ, rồi tung cánh bay đi.

Tạ Lệnh Tề nghe thấy tiếng động, y lập tức lảng lạng lùi về sau hai bước, xoay người nhìn lại.

Không ổn! Liễu Sao chưa kịp phản ứng, vừa đối diện với tầm mắt y liền bắt gặp chút sắc âm u lạnh lẽo bên trong đôi mắt. Phút chốc, nàng kinh hoàng không thôi, bất giác muốn lùi về phía sau.

Thật đáng ngạc nhiên, Tạ Lệnh Tề dời tầm mắt khỏi người nàng, khẽ cười chào hỏi: “Sư đệ?”

Liễu Sao giật mình, ngoảnh mặt lại, lúc này nàng mới phát hiện chẳng biết Lạc Ca đang đứng cạnh mình từ lúc nào nữa, vẻ mặt y thật bình tĩnh.

Tạ Lệnh Tề không nhanh không chậm bước ra khỏi sân, lên tiếng giải thích: “Hôm nay khá nhàn rồi, ta muốn đến thăm Lục sư đệ, ai ngờ bọn họ đều đi ra ngoài, không có ai ở đây.”

Lạc Ca đáp: “Tối nay sư huynh có rảnh không, đệ có chuyện muốn bàn bạc với huynh.”

“Cũng được, tối nay để ta chuẩn bị rượu, sư huynh đệ chúng ta lâu rồi chưa nâng chén chuyện trò thâu đêm, có lẽ cũng đã mấy năm ...” Tạ Lệnh Tề như bồi hồi nhớ lại chuyện xưa khẽ thở dài, tiện đà mỉm cười, thân thiết hỏi thăm Liễu Sao vài câu mới rời đi.

Đúng kịch! Liễu Sao càng thêm chán ghét, cũng đoán được vài phần cuộc trò chuyện đêm khuya của họ. Lạc Ca muốn cảnh cáo y, lúc trước Lạc Ca không tỏ ý gì, có lẽ vì chuyện hộ tống Ma anh quan trọng hơn nên phải kiêng dè. Còn Tạ Lệnh Tề thất bại do đó trên đường đi lúc nào cũng tận tâm tận sức, không dám có hành động gì khác.

Lạc Ca cất lời: “Tiềm tức thuật(*) không tệ, suýt chút nữa giấu được cả ta.”

*Tiềm tức thuật: Phép thuật giấu hơi thở, thần thức của con người.

Liễu Sao hoàn hồn, nàng kinh ngạc không thôi, vốn nàng đã phát hiện ra Tiềm tức thuật của mình giỏi hơn người khác một chút, mỗi lần cố ý ẩn giấu thần khí, nếu Lục Ly không đề phòng tuyệt đối sẽ không phát hiện ra, không thể tưởng tượng ngay cả Lạc Ca cũng nói vậy. Hèn gì khi nàng thực hiện những nhiệm vụ ẩn giấu tung tích luôn rất thuận lợi, có phải vì luồng sức mạnh thần bí trong người nàng không ...

Nàng vội vàng kính cẩn kêu lên: “Lạc sư huynh.”

Lạc Ca gật đầu: “Tiềm Tức thuật nên ít sử dụng riêng lẻ, sau này không thể hành động lỗ mãng.”

Trong Võ đạo thông thường hay dùng Tiềm Tức thuật kết hợp với Tàng Hình Nhị Âm thuật (*), vì để đề phòng vừa rồi phát sinh tình huống, Liễu Sao cũng biết mình vừa phạm phải một sai lầm không nên có, nàng xấu hổ không thôi. May là lúc này y giúp nàng che giấu, nếu không để Tạ Lệnh Tề phát hiện nàng theo dõi y, chắc chắn sẽ rất phiền phức.

(*) Tàng Hình Nhị Âm thuật: là thuật tàng hình và ẩn giấu âm thanh.

“Ta trước giờ không để tâm đến bất kỳ điều gì, ngoại trừ Trữ nhi, những lời muội dặn con bé, con bé đã nói với ta rồi.”

Bất chợt nghe y nói thế, Liễu Sao im lặng.

“Tâm tính Trữ nhi đơn giản là có nguyên do.” Lạc Ca nói: “Tiên mẫu mang thai đúng lúc gặp phải Tiên kiếp, hao tổn hết tu vi mới sinh được Trữ nhi rồi tạ thế. Trời sinh mệnh hồn của Trữ nhi không trọn vẹn, tiên phụ từng tìm tới Cung chủ Trường Sinh cung, dùng Phong Linh Diễn Sinh chú trấn giữ hồn phách con bé lại. Mười sáu năm trước, tiên phụ bị Cầm Ma đánh trọng thương, người tự rút ra hồn nguyên trong mệnh hồn của mình ra tu bổ, lúc đó Trữ nhi mới tỉnh dậy. Từ lúc trưởng thành đến giờ, phản ứng và suy nghĩ của con bé chậm chạp hơn người thường một chút, nhưng không thể để con bé quá hao tổn tinh thần, nếu không vết thương trên mệnh hồn sẽ rách toạc.”

May mắn và bất hạnh, vẫn luôn luôn đảo ngược bất thành linh như vậy, khiến tất cả hăm mộ và ghen tị phút chốc trở thành trò cười.

Liễu Sao kinh ngạc nhìn mũi chân.

Cái gì cũng không hay biết, mới càng dễ dàng bị tổn thương, một kẻ khôn khéo như y, sao lại không rõ đạo lý này chứ? Y không biến muội muội mình thành một Tiên tử kiên cường xuất sắc, không phải là không muốn mà là không thể làm.

Hóa ra vị công chúa may mắn trong mắt mọi người, sau lưng lại có một bí mật như vậy, mệnh hồn khiếm khuyết, khiến nàng vĩnh viễn không thể có cuộc sống như người thường, vết thương linh hồn bị xé toạc đau đớn biết bao, thế nhưng nàng chưa từng lộ ra một chút vết tích? Nàng tự biến mình thành cô công chúa hạnh phúc nhất, cố gắng trân trọng ca ca yêu quý, tính cách trong sáng lạc quan, lòng không hề oán than, phần nộ. Dùng sự vui vẻ của mình trao tặng những người bên cạnh mình, cuối cùng có được sự yêu quý từ già tới trẻ trong chốn Tiên môn.

Trong bầu không khí trầm mặc, Lạc Ca quan sát cô gái đang xấu hổ thắm gật đầu.

Trước mắt mọi chuyện đã chuẩn bị xong, Thanh Hoa cung có Thương Kính và các vị Chưởng môn Tiên tôn đích thân trấn giữ, sắp tới lúc tinh lọc Ma anh. Y cũng bắt đầu nghĩ đến chuyện tìm cách giải độc cho Liễu Sao, từ lúc phát hiện Thực Tâm ma có hứng thú với nàng, y liền để tâm theo dõi, trên đường đi y âm thầm quan sát, nhưng trước sau gì vẫn chưa phát hiện ra trên người cô gái này có điều gì khác lạ. Ngược lại y nhận thấy căn cốt của nàng cực kỳ tốt, vì lòng yêu mến tài năng, y mới quyết định phải hành động nhanh thêm một chút.

Mặc dù tính nết nàng tùy tiện, quá được nuông chiều, ngôn từ và hành vi có đôi chỗ khá cực đoan, nhưng vẫn là kẻ biết báo đáp ân tình của người khác, lại hâm mộ Lạc Trữ, y cũng biết nàng không phải loại người máu lạnh bạc bẽo. Nàng lên tiếng nhắc nhở Lạc Trữ càng chứng minh rõ bản chất lương thiện, nếu có thể dẫn dắt nàng vào Tiên đạo, loại bỏ tính tàn nhẫn hẹp hòi của người trong Võ đạo, tu thân dưỡng tính, tương lai chắc chắn sẽ thành công.

Lạc Ca trầm ngâm đáp: “Chỗ này cũng sắp xếp gần xong rồi, mấy ngày nữa ta sẽ đi lấy Hoán Linh thảo uội.”

Một ý niệm nhân từ của Tiên nhân đối với người thiếu nữ mà nói, cũng là chuyện lớn đủ để thay đổi vận mệnh cả đời.

Liễu Sao vừa vui vẻ vừa cảm kích, không biết nên nói gì mới tốt, nhớ tới những lời y nói về Lạc Trữ nàng nén lòng không được lén lút liếc nhìn y.

Hoàn toàn khác với Tô Tín tốt bụng và Kha Na thân thiết, ấn tượng của nàng với Lạc Ca trước sau gì vẫn dừng lại dưới bầu trời đêm lạnh lẽo nhiều năm trước đây, một vị kiếm tiên hào hoa phong nhã, xuống tay không chút nể tình. Quyết đoán, tự tin, ung dung, cơ trí ... y gần như có được tất cả hình ảnh tốt đẹp, những thứ như do dự, âu sầu, sợ hãi ... vĩnh viễn không thuộc về y. Cho dù bốn ba vất vả mấy tháng liền, trên khuôn mặt kia vẫn không chút dấu vết mệt mỏi, hoàn toàn đối lập với hình ảnh mệt nhọc không chịu đựng nổi của mọi người. Nếu trong mắt Liễu Sao, Tiên môn là một ngọn núi thì y nhất định là người đứng trên đỉnh núi cao nhất kia, tỏa hào quang chói lọi, khiến người ta kính sợ. Trên đời này vĩnh viễn không có chuyện y không giải quyết được, cho dù bầu trời có sụp đổ vẫn còn y chống đỡ, y quá mạnh mẽ. Không chỉ có nàng mà rất nhiều đệ tử Tiên môn đều nghĩ vậy, trong cuộc chiến Ma anh lần này, đối lại người khác chắc chắn đều xem như lập được công to, nhưng chuyện này trên người y lại trở thành việc hiển nhiên không đáng nhắc tới.

Có phải chẳng càng đứng ở vị trí cao, thì đôi vai nhất định càng phải gánh vác nặng nề?

Liễu Sao do dự, rốt cuộc nàng cũng không lên tiếng khuyên nhủ Lạc Ca như Lạc Trữ mong đợi, bởi vì nàng hiểu rõ y không cần điều này.

Trong trầm mặc, Lạc Ca đã bước xuống mấy bậc thềm đá, đang chuẩn bị rời khỏi, bỗng nhiên Thương Ngọc Dung men theo đường mòn hấp tấp đi tới, vừa thấy hai người liền nói: “Khiến ta tìm kiếm khắp nơi, hóa ra đang ở chỗ này!” Trước tiên y gật gật đầu với Liễu Sao, sau đó thở dài với Lạc Ca: “Lại phiền huynh rồi, tính tình muội ấy vẫn vậy, đành để thiếu gia nhường nhịn muội ấy một chút thôi.”

Lạc Ca dừng bước: “Còn phải nhường muội ấy thế nào nữa đây?”

“Đa tạ huynh nể mặt đánh trận này với muội ấy.” Thương Ngọc Dung liên tục chấp tay thi lễ: “Ngày khác ta sẽ để huynh dạy dỗ lại là được rồi.”

Lạc Ca đáp: “Muội ấy cũng có chút tiến bộ.”

“Vẫn thua xa huynh.” Thương Ngọc Dung nâng chiếc quạt tròn, lùi về sau hai bước: “Ái chà, nghe nói huynh đang tu tập Cực Thiên thuật, ta cũng muốn tận mắt chứng kiến để nâng cao hiểu biết. Nếu như may mắn đánh bại đại Thiếu gia, cũng khiến cho tiểu Liễu Sao nhi ngưỡng mộ, thán phục.”

Liễu Sao bật cười hòa theo, lòng thầm nghĩ quả nhiên giao tình của hai người bọn họ cực kỳ tốt.

“Vậy thiếu cung chủ không có cơ hội đó đâu.” Lạc Ca liếc mắt nhìn y, ngữ điệu mang theo vài phần nhắc nhở: “Mấy năm nay Thu tiểu tiên đã rất nỗ lực, đệ cũng nên nghĩ đến tấn vị Tiên đi. Ta biết đệ không

muốn tranh tấn chức trước muội ấy, nhưng sự việc liên quan đến Tiên kiếp, không thể tiếp tục kéo dài nữa.”

Thương Ngọc Dung gật đầu đáp: “Muội ấy sắp tấn chức rồi, ta tự có chừng mực.”

Hai người vừa nói vừa bước trên con đường mòn, Lạc Ca bỗng xoay người lại dặn dò: “Sau khi ta rời khỏi, có chuyện gì thì đến tìm Trữ Nhi và Ngọc Dung.”

Thương Ngọc Dung nghe vậy hơi bất ngờ liếc nhìn y, rồi lại nhìn sang Liễu Sao. Lúc này Liễu Sao mới phản ứng kịp là y đang căn dặn mình, nàng vội vàng vâng dạ. Lạc Ca cũng không nhiều lời thêm nữa, cất bước rời đi, Thương Ngọc Dung cũng cười cười sóng vai với y rời khỏi đây.

Đột nhiên biết quá nhiều nội tình, tâm trạng Liễu Sao cực kỳ phức tạp. Giống như lời Lạc Trữ nói, Thương Ngọc Dung quả thật là thâm tàng bất lộ. Trong đám đệ tử đời sau của Thanh Hoa cung, Trác Thu Huyền được xem là cao thủ hàng đầu, y biết nàng hiểu thắng, cho nên kéo dài thời gian không chịu tấn vị trước nàng. Thậm chí trong cuộc chiến Ma anh lại cố ý để bị thương, chỉ vì không muốn lộ sơ hở trước mặt nàng, y có thể nhân nhượng Trác Thu Huyền tới mức này, cũng xem như hiếm có.

Con người lúc còn sống, nếu từng được một người dung túng như vậy, quả là chuyện cực kỳ may mắn.

Liễu Sao dõi mắt nhìn theo bóng hai người khuất dần, nàng vẫn đứng ngẩn ngơ ở cửa viện.

“Đi lấy Hoán Linh thảo nhanh như vậy, y quả thật rất quan tâm chuyện này.” Sau lưng vọng đến giọng nói quen thuộc.

Liễu Sao lập tức xoay người lại nhìn hấn. Chỉ có duy nhất lúc này, nàng mới không e dè điều gì, tốt đẹp hay xấu xa đều có thể bộc lộ trước mặt hấn. Vì biết hấn sẽ bao dung nàng vô hạn, vầng sáng của hấn không quá vinh quang chói mắt mà rất dịu dàng mê hoặc, quá đối quen thuộc với nàng.

“Huynh vừa chạy đi đâu?” Liễu Sao trừng to mắt.

“Ta ở trong phòng.”

“Nói nhảm, trong phòng vốn không có người! Có phải huynh lại ra ngoài ăn chơi lêu lổng nữa không!” Ngọn lửa giận âm ỉ bùng lên trong lòng Liễu Sao, trong mắt nàng, người đứng trước mặt thật xấu cùng mình, muốn đếm cũng không đếm được. Nàng ghét nhất hấn nói dối, càng ghét thứ thái độ này, mới vừa nãy trong viện hoàn toàn không có khí tức người sống, cho dù tu vi hấn có cao đến đâu, có thể lừa gạt nàng và Tạ Lệnh Tề không nói, chẳng lẽ đến cả Lạc Ca cũng không phát hiện ra sao?

Thấy nàng dễ bụng như vậy mà mở miệng không hề che giấu, Lục Ly im lặng một lát, trong đôi mắt tím biếc lan tỏa ý cười: “Liễu Sao nhi ...”

Liễu Sao nhếch nhếch khóe môi, vẫn không lên tiếng.

Phát hiện nàng đang tính toán độ chân thật lời hấn nói, Lục Ly bắt đắc dĩ kéo nàng qua chỗ dành: “Được, được rồi, nóng giận gì chứ, ta chỉ thích mỗi mình Liễu Sao nhi, đương nhiên không thể nào...” Hấn khẽ ho: “Ta không nói dối là được mà.”

Liễu Sao gạt tay hấn ta.

“Thật mà.” Hấn lại kéo nàng thêm lần nữa.

Liễu Sao lại kiên quyết hất ra.

“Liễu Sao nhi tức giận rồi, quả thực khiến người ta hao tâm tổn trí mà.” Lục Ly mỉm cười vươn tay che đi cặp mắt đen lay láy kia, rồi nhanh chóng buông ra. Sau đó hấn nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé, dẫn nàng bước xuống bậc thềm: “Ta có vật này muốn tặng muội, bây giờ đưa muội đến xem có được không?”

27. Q.2 - Chương 27: Trăng Sáng Mọc Trên Biển

Edit: Như Bình

Beta: Ong MD

Bên ngoài Thanh Hoa cung, Đông Hải sóng triều cuộn cuộn, hoàng hôn đang buông dần trên mặt biển.

“Chỗ này có gì đẹp chứ.” Liễu Sao ngoảnh mặt đi lăm lăm, nàng đưa mắt lên lút liếc hắt.

Lục Ly lấy chuối vỏ sò song sắc từ trong tay áo ra, đeo vào tay nàng một lần nữa.

Cái này không phải là vòng tay trước kia sao?

“Đúng là nó, nhưng cũng không phải.” Hắn ôm nàng từ sau lưng, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng cầm lấy vòng tay: “Nhìn kỹ đi, lễ vật ta tặng Liễu Sao nhi đó.”

Chút linh lực mỏng manh rút từ tay hắn xuống tay nàng, tuôn vào những chiếc vỏ sò. Trong phút chốc, chiếc vỏ sò nho nhỏ trở nên sáng long lanh, từ bên trong tỏa ra ánh sáng êm dịu, luồng sáng ngày càng lan tỏa mạnh, một mảnh trăng mỏng manh bằng bạc dần dần xuất hiện.

“Mặt trăng ư?”

Ngay lúc Liễu Sao còn đang bất ngờ, mảnh trăng ngà trong vỏ sò nhẹ nhàng bay ra! Nó chậm chậm, lặng lẽ bay bên cao, thay đổi hình dạng càng lúc càng lớn, rốt cuộc cũng tạo thành một vầng trăng tròn vành vạch vô cùng đẹp đẽ.

Liễu Sao không nén nổi lòng vươn tay ra muốn chạm vào nó.

Hắn lại nắm tay nàng lần nữa phủ lên một mảnh vỏ sò khác, rót linh lực vào, bên trong bay ra vô số đốm sáng li ti, tụ thành vòng tròn, to cỡ trứng gà, lấp lánh lấp lánh.

Sao! Là ngôi sao!

Chứng kiến cảnh tượng tương tự, ký ức bị giữ chặt thật sâu trong đáy lòng dường như bật tung ra, cả người Liễu Sao cứng lại, nhưng nàng vẫn nhìn đến lặng người.

Những ngôi sao không ngừng bay ra khỏi từng mảnh vỏ sò, tất cả đều tụ lại xung quanh vầng trăng tròn, tạo thành cảnh tượng ngàn sao ôm trăng. Trong sắc trời hoàng hôn, ánh sáng khắp bốn phía như bị lấn át mà lu mờ đi, tạo thành ảo cảnh màn đêm buông xuống, hai người như đang đứng dưới bầu trời đêm, vừa nâng tay thì có thể ôm trăng hái sao.

Sao sáng, trăng tròn, những tia sáng long lánh ánh lên ngón tay đẹp đẽ thon dài của hắn, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của nàng.

“Đây là lễ vật huynh tặng ta, hái sao hái trăng ư?” Liễu Sao cố gắng trấn tĩnh, thân thể nàng khẽ run rẩy.

“Chỉ là ảo thuật thôi, trăng và sao thật không thể hái được.” Hắn thì thầm bên tai nàng.

Nói ra sự thật nhanh như vậy, là vì nàng không còn là một cô bé con dễ bị lừa gạt sao? Liễu Sao chợt thấy một nỗi sợ hãi sâu thẳm dâng lên trong lòng, cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt, từng có người hái sao tặng nàng, nhưng người đó chỉ ở bên nàng ba ngày rồi bỏ nàng mà đi.

Nàng chậm rãi rút tay lại, nắm lấy tay hắn: “Lục Ly, huynh sẽ không rời bỏ ta chứ?”

Lục Ly không ngờ nàng sẽ hỏi câu này, hắn trầm ngâm: “Việc này ...”

Nàng bỗng chốc xoay người lại, siết chặt vòng tay ôm lấy hắn: “Lục Ly, huynh đừng vứt bỏ muội nhé!”

“Ta hứa với muội!” Lục Ly gỡ tay nàng ra, ôm nàng vào lòng một lần nữa: “Trước khi ta chết, ta sẽ vẫn ở cạnh muội.”

Vẻ hoang mang sợ hãi trên mặt biển mất, Liễu Sao “Hừ” mấy tiếng, vội vàng chạy lại bịt miệng hắn, trợn mắt lên: “Chết chóc cái gì! Toàn nói linh tinh!”

Đôi mắt tím cong cong, hắn bật cười.

Liễu Sao nhìn cảnh tượng huyền ảo dày công kiến tạo quanh mình, nàng rụt tay về, nhẹ nhàng thổi một hơi, thổi tan những đốm sao phiêu lãng chung quanh, nàng nghiêng mặt nhìn hần, đầy vàng trắng thật to tròn tới trước mặt hần, còn nghiêm túc nói: “Giống, rất là giống.”

“Hử?”

“Giống nó, cái điệu cười lạnh lẽo như băng đó.” Liễu Sao trầm mặc một lát, thản nhiên đáp: “Nhưng vẫn rất khác biệt, huynh tốt hơn trắng nhiều. Ta không thích trắng, nhưng mà huynh nói huynh thích nó, vậy thì ta cũng thích nó.”

“Liễu Sao nhi ...” Hần muốn vươn tay vỗ vỗ đầu nàng.

“Ta không phải con nít!” Nàng tức thì hung tợn trừng cái tay kia.

Hần chợt cảm thấy buồn cười: “Muội còn mong muốn cái gì, có thể nói cho ta biết.”

Muốn cái gì nữa chứ? Liễu Sao lắc đầu: “Không cần đâu, ta không muốn gì nữa.”

“Ồ, như vậy là đủ rồi ư?” Giọng điệu của hần ngập tràn vẻ trêu chọc, trong đôi mắt lấp lánh kia lại hiện lên chút bất ngờ, hần không tin một cô gái bốc đồng lại dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Liễu Sao nghiêm túc ngẫm nghĩ nhưng vẫn lắc đầu, có một câu nàng ngượng không dám nói, vì vậy đành nắm chặt tay hần.

Hần kéo tay nàng đặt lên chuỗi vỏ sò kia một lần nữa, rồi biến ra một vàng trắng to tròn, đẹp đẽ hơn nữa: “Vây, để muội vui vẻ thêm một lát cũng tốt.”

Lời nói ngọt ngào biết bao? Giọng nói trầm trầm tràn ngập mê hoặc như xưa, vẫn mang ý trêu chọc nửa đùa nửa thật, chỉ là giờ đây trong đó có hơn một chút an ủi và bất đắc dĩ khi ngày xưa không có.

Cô thiếu nữ đang vui sướng nên không hề nghe ra.

Màn đêm dần buông xuống, thủy triều chậm rãi rút lui, đám sao trắng vây quanh hai người tranh nhau chiếu sáng rực rỡ, lấp lánh cả vàng trắng nhàn nhạt và vài ngôi sao thưa thớt trên nền trời.

Cơn gió lạnh thổi từ phía Đông lan tới rồi chìm vào sóng biển nhấp nhô, Liễu Sao rúc vào vòng ôm quen thuộc, ngắm những ngôi sao lấp lánh vây quanh vàng trắng bên cạnh mình, nàng mỉm cười.

Vì nàng hần đã kiến tạo nên cảnh tượng huyền ảo, đẹp đẽ biết bao!

Nàng bất giác nhớ tới một câu chuyện thần thoại cổ xưa, ngẩng đầu lên hỏi: “Lục Ly, huynh có biết Nguyệt thần không?”

Lục Ly “Ừm” một tiếng.

Liễu Sao hỏi tiếp: “Nghe kể nhiều năm trước khi Thần giới chưa bị diệt vong, Nguyệt thần và Nhật thần cùng nhau cai quản Thần giới, hai vị đó ai lợi hại hơn vậy?”

“Bàn về pháp thuật cũng khó mà nói, Nhật thần nắm giữ mặt trời và thanh khí của trời đất. Còn Nguyệt thần lại nắm trong tay Thái Âm khí và trọc khí trong đất trời. Lúc tu hành mặc dù Thái Âm khí khá quan trọng, nhưng nhu cầu dùng Thanh khí lại càng nhiều hơn và thông thường thì người ta không cần dùng trọc khí. Bởi vậy các vị thần rất tôn kính Nhật thần – người chấp chưởng Thanh khí trời đất nên đã tôn Nhật thần làm Thần hoàng.”

”Mỗi lần Nguyệt thần cử từ chức, vàng trắng sẽ chọn ra Nguyệt thần mới sao?”

“Đúng vậy.”

Liễu Sao cúi đầu, người đó cũng không hoàn toàn lừa nàng.

Lục Ly đột nhiên hỏi một câu không liên quan gì: “Liễu Sao nhi có nghĩ đến chuyện nhập ma không?”

“Nhập ma?” Liễu Sao khó hiểu nhìn hần, nàng ngẫm nghĩ đáp: “Trước kia ta có nghĩ, vì chỉ có làm thế mới giải được loại độc Vô Dương hầu cho ta uống. Nhưng bây giờ Lạc Ca đã hứa sẽ giúp ta tẩy linh, chúng ta không còn phải sợ thứ độc kia, sao huynh lại hỏi việc này?”

“Muội nhắc tới mặt trăng, nên ta tiện thể hỏi thăm thôi.”

“Cái đó và trăng có liên quan sao?” Liễu Sao khó hiểu.

“Tất nhiên rồi.” Hần ngẩng đầu cười cười nhìn đám sao trắng ngập trời: “Ma giới chính là phủ đệ thứ chín Nguyệt thần sáng tạo nên.”

Liễu Sao sững sờ.

Từ lúc phát hiện trên người Thực Tâm ma có thanh khí, Lạc Ca đã bàn bạc cùng Thương Kính và các vị Chưởng môn. Thương Kính hạ lệnh tăng cường phòng bị, ngấm ngấm cẩn thận tra xét các đệ tử ở lại Thanh Hoa cung khắp một lượt, nhưng vẫn chưa phát hiện điều gì bất ổn. Mấy ngày sau, Lạc Ca thấy chuyện Ma anh đã sắp xếp gần như đầu vào đó, y liền xuất phát trước đến Li Tú sơn để lấy Hoán Linh thảo.

Thần giới đã bị tiêu diệt từ lâu, nay thuốc giải độc ngay trong tầm mắt. Tất nhiên Liễu Sao không còn suy nghĩ gì khác, truyền thuyết về Nguyệt thần cũng dừng lại tại đó.

Tiến trình tình lọc Ma anh là chuyện cơ mật, Liễu Sao không hiểu nội tình bên trong cũng không có hứng thú dò hỏi, vốn định hẹn Trác Thu Huyền ra ngoài thăm Kha Na, nhưng tiếc rằng hành tung Kha Na là một câu hỏi khó dò. Trác Thu Huyền và Thương Ngọc Dung đều bận tới mặt vì chuyện của Ma anh, ngay cả Tô Tín cũng hiếm khi nhìn thấy, Liễu Sao đành phải vứt bỏ ý nghĩ trong đầu. Lạc Trữ đã biết Liễu Sao và anh trai nàng không phải như nàng tưởng tượng, nên cũng có chút ngượng ngùng trước mặt Liễu Sao. Liễu Sao nhớ tới lúc trước mình từng ghen tị với nàng, nên không khỏi cảm thấy xấu hổ, đối xử với Lạc Trữ vô cùng tốt.

Hoàng hôn buông xuống, cơn mưa lạnh lẽo rơi mãi không ngừng, trong đài Thanh Ba, những đóa tiên sen lớn nở rộ như những cái đầu, lá xanh ngắt lay động trong màn mưa, tư thế cực kỳ đẹp đẽ. Những hạt mưa buông mình rơi xuống khiến mặt nước bắn tung lên từng đóa từng đóa hoa.

Mưa gió không chạm đến thân, Liễu Sao bày một thế trận nhỏ, đơn giản, nghịch ngợm dẫm lên mặt nước dọc bờ hồ. Vốn nàng rất ghét loại thời tiết này, nhưng cũng vì cảm nhận được tâm ý của Lục Ly, nhớ đến sự thân mật gần đây của hắn đã có vài phần chân thật, lần đầu tiên Liễu Sao được nếm mùi vị tình yêu, vừa vui vẻ vừa ngọt ngào, những gì nhìn thấy đều trở nên tốt đẹp, nàng cũng chẳng thêm so đo những chuyện ngoài thân nhỏ nhoi này.

Giờ đây nàng chỉ một lòng mong ngóng Lạc Ca quay về.

Liễu Sao suy xét rất kỹ càng, đợi đến lúc giải được chất độc trong người, sẽ không còn gì có thể uy hiếp được nàng. Lạc Ca đã ra mặt, chắc chắn Vô Dương hầu sẽ bằng lòng buông tha cho nàng, sau này nàng và Lục Ly ở lại Tiên môn tiếp tục bảo vệ Tô Tín cũng không sao. Dù sao Tô Tín và Lạc Trữ cũng rất tốt, ở lại xem như báo đáp Lạc Ca, chắc chắn Lục Ly không có ý kiến gì.

Sắc trời càng tối dần, đột nhiên mưa gió nổi lên lớn hơn, tầng tầng lớp lớp lá sen nhấp nhô như sóng triều xanh ngắt.

Bỗng nhiên, có một tiếng “xẹt” nhỏ vang lên, Liễu Sao hoảng sợ tìm muốn vọt ra ngoài, nàng ngoảnh đầu lại nhìn, trông thấy cách đó không xa lá sen bị gió thổi gãy mất một cành.

Liễu Sao đang âm thầm ngạc nhiên, chẳng mấy chốc lại thấy phía xa xa có bóng người.

Màn mưa lay động theo làn gió, Trác Thu Huyền đứng một mình trong đài Thanh Ba nằm giữa hồ, áo bào xanh lam, giày đen càng lộ rõ vẻ mộc mạc, giản đơn.

Trong giây lát, có một người bước ra từ phía sau lá sen, chính là Thương Ngọc Dung khoác áo gấm dài, phục sức cực kỳ lộng lẫy, khiến cho phong cảnh bốn phía bừng sáng cả lên trong phút chốc.

“Muội biết mà, quan hệ của ta và các nàng ấy không phải vậy đâu.”

“Có liên quan gì tới ta đâu.”

Thấy nàng muốn bỏ đi, Thương Ngọc Dung vội vã kéo tay áo nàng: “Thu muội muội.”

Thương Ngọc Dung vì Trác Thu Huyền không tiếc chậm trễ tấn chức, Liễu Sao thật nhìn không ra y lại là kẻ ngốc nghếch như vậy. Nàng rất thích qua lại với người như Thương Ngọc Dung, là vì nàng cảm động bởi tâm ý y dành cho Trác Thu Huyền. Tuy nhiên, cảm động thì cảm động, chứ với việc Thương Ngọc Dung cứ mặc sức đùa giỡn với các nữ đệ tử, nàng rất là ngứa mắt, lòng Liễu Sao vẫn âm thầm mong Trác Thu Huyền thành đôi với Kha Na.

Liễu Sao đảo mắt, lớn tiếng gọi: “Thương thiếu cung chủ, Tô Tín tìm huynh kìa?”

Thương Ngọc Dung bất đắc dĩ trừng nàng, Trác Thu Huyền thừa cơ gạt tay y ra, nàng hơi mất tự nhiên gạt đầu một cái với Liễu Sao, sau đó cất bước bỏ đi.

Thương Ngọc Dung phe phẩy cây quạt đi đến trước mặt nàng, bắt chợt y vươn tay ra xách Liễu Sao lên: “Tiểu Liễu Sao nhi, sao muội cứ thích phá hỏng chuyện của ta thế này?”

Liễu Sao vờ như không hay biết gì: “Làm sao vậy?”

“Có phải muội biết thần ngữ không?”

Việc này cũng bị y nhận ra, thật là gian xảo! Từ lúc biết y che giấu thực lực, Liễu Sao không dám khinh thường y, nhưng nàng cũng không sợ Thương Ngọc Dung chút nào, nàng đắc ý vênh mặt lên nói: “À đương nhiên rồi, nếu không sao ta biết được huynh và Lạc sư huynh đề tiện vậy chứ!”

Thương Ngọc Dung cúi đầu cười cười nhìn nàng: “Thiếu gia vất vả giúp muội tìm thuốc, muội lại mắng huynh ấy đề tiện.”

Liễu Sao cũng thầm hối hận mình lỡ lời, nhưng chuyện này quả thật do bọn họ sai trước, Liễu Sao rốt cuộc không chịu thua, hừ một tiếng: “Huynh lại càng gian trá, giả làm người tốt khắp mọi nơi!”

“Con nít con nôi biết gì chứ!” Thương Ngọc Dung không chút khách sáo dùng quạt xếp gõ đầu nàng.

“Ta giống con nít chỗ nào, huynh mới là trẻ con!” Bị nói trúng chỗ đau, Liễu Sao giậm chân: “Quần lấy Trác sư tỷ không nhả, lại còn đùa giỡn với nhiều nữ đệ tử như vậy, Trác sư tỷ không thèm thích huynh đâu!”

“Vậy phải làm sao đây.” Thương Ngọc Dung thả nàng xuống: “Nàng ấy nói chuyện với muội thì ngọt ngào, nhưng lại thường xuyên phê bình thẳng thừng, ta không quen biết thêm vài người, sau này lỡ có chuyện ai đến giúp nàng ấy đây?”

Liễu Sao khinh bỉ: “Vậy cũng không nên ăn mặc cái kiểu này chứ.”

“Ái chà.” Thương Ngọc Dung dùng cây quạt gõ gõ vai nàng, lùi về sau vài bước: “Nàng ấy cũng không biết trang điểm như Liễu Sao nhi, nếu có một người như ta đứng cạnh, chẳng phải nàng ấy sẽ đẹp hơn sao?”

Vì có một kẻ lộng lẫy, rực rỡ như y đứng cạnh, nên sẽ không nhìn thấy nàng ấy quanh què, cô độc như vậy phải không?

Liễu Sao trợn trừng mắt, kinh ngạc nhìn y.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu lạnh lạnh kỳ lạ xé ngang nền trời, xuyên qua màn mưa, vọng về khắp cả Thanh Hoa cung. Hai người đều hoảng hốt, không ai bảo ai cùng ngoảnh đầu nhìn lại.

Một con chim biển màu xanh liều lĩnh băng qua màn mưa bay lòng vòng trên không trung, kêu liên hồi, càng ngày càng cấp bách, đây chính là tín hiệu báo nguy đã lâu không dùng đến. Đệ tử trên dưới Thanh Hoa cung đồng loạt ngừng tất cả những việc mình đang làm lại, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nhìn bầu trời xác nhận lại.

Thương Ngọc Dung ngay tức thì xếp quạt tròn lại tính rời đi.

Trước mặt đã có hai tên đệ tử đang vội vã chạy đến, khuôn mặt tái mét: “Thương sư huynh, nhanh chóng lên điện đi!”

Thương Ngọc Dung trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì nghiêm trọng ư?”

“Ma anh ... mất tích rồi!”

Tạm dừng chương 27

(chưa hoàn)

Các bạn thân mến!

Vậy là MDH đã làm trọn vẹn 27 chương Bôn Nguyệt được Thục Khách sáng tác và đăng tải trên mạng. Riêng chương 27 này, Thục Khách có ghi rõ là chưa viết xong.

Trước đây, khi chọn làm Bôn Nguyệt, MDH cũng rất đắn đo suy nghĩ vì khi ấy truyện cũng đã ngừng khá lâu, tuy nhiên vì tin tưởng mẹ Khách sẽ comeback vào tháng 12/2013 như đã hứa, nên MDH nhắm mắt đặt cược :D. Hơn nữa, truyện này lại nói về Vong Nguyệt, MDH không thể làm ngơ bỏ qua được vì thế mới vừa đặt hết niềm tin vừa liều mạng xách xẻng đào hố, MDH tin là các bạn cũng ủng hộ bọn mình đào hố này :D.

Tuy nhiên, đến hiện tại mẹ Khách vẫn chưa trở lại viết truyện tiếp nên đành phải tạm dừng, dù rằng bọn mình cũng rất tiếc nhưng cũng không làm gì được :(Đành phải ngày ngày cầu trời Thục Khách sớm comeback để truyện được tiếp tục. MDH sẽ không bỏ rơi con bơ vơ giữa chợ, chỉ cần Thục Khách viết tiếp thì MDH sẽ làm tiếp đến cùng, bởi không chỉ các bạn, mà MDH cũng mong muốn được đọc trọn vẹn tác phẩm. Điều MDH làm được chỉ có thể là cố gắng hết sức chuyển ngữ và truyền tải câu chuyện đến cho các bạn một cách dễ hiểu và mượt mà nhất trong khả năng của mình (còn thì là...đợi khi nào MDH đủ trình sẽ tự làm tác phẩm để đời ỉn sau, hehe :D). Mong là các bạn hiểu và tiếp tục ủng hộ MDH dự án này hay các dự án khác trong tương lai.

Chúc các bạn luôn tìm thấy niềm vui ở nhà của MDH cũng như trong cuộc sống.

Thân mến.

(Vài dòng độc giả BN đã viết trên Tấn Giang ngày 24/02/2014, MDH tạm edit như đã post trên FB, nên không chỉ riêng chúng ta, mà còn có rất nhiều độc giả khác ở khắp nơi chờ mong TK quay lại. Cùng chờ đợi vậy :D

Nỗi lòng của độc giả Bôn Nguyệt trên Tấn Giang

Cùng thân lưu lạc văn trường

Chẳng cần quen biết cũng vương nặng tình.

Chờ mong Thục Đại hiển linh

Văn nhân cũng đã ngờ – mình, thi nhân.)

28. Q.2 - Chương 28: Cái Kết Của Truyền Thuyết

Edit: Ong MD + Như Bình Beta: Vô Phương Trên người Thục Tâm ma có thanh khí là phát hiện quan trọng, Lạc ca và Thương Kính đã âm thầm bàn bạc, bắt đầu tiến hành tra xét tỉ mỉ các đệ tử và đám Võ sư ở Thanh Hoa cung một lượt, nhưng may mà vẫn chưa phát hiện điều gì bất ổn. Lúc ấy Thương Kính và các vị Chương môn, Tiên tôn mới thử phào nhẹ nhõm, rồi bắt đầu hợp sức luyện linh khí, chuẩn bị tinh lọc ma anh. Trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ Thanh Hoa cung phòng bị rất cẩn thận, một con ruồi cũng khó lọt qua.

Trong phòng, Thương Ngọc Dung nhíu mày cất tiếng: “Đúng là ở chỗ Ly Tú chân quân có hai gốc Hoán Linh thảo, nhưng nếu huynh rời đi lúc này...”

Lạc Ca giải thích: “Độc trên người con bé đã bám trên linh thể bẩm sinh của con người, chỉ sợ những kẻ có bụng dạ khó lường sẽ dẫn con bé nhập ma, ta từng thấy Lữ Sinh cố tình tiếp cận con bé, chuyện này sớm giải quyết một ngày thì cũng giúp con bé khỏi lằm đường lạc lối.”

Thương Ngọc Dung nói: “Nhưng cho dù có Hoán Linh thảo thì cũng phải phối hợp với Cực Thiên thuật của huynh mới có thể giúp cô bé rửa sạch linh thể. Như thế huynh sẽ phải tổn hao một lượng tu vi rất lớn mà kiếp nạn của Tiên môn lại chưa được hóa giải, ta thấy rất lo lắng.”

“Thực Tâm ma đã bị thương nặng, ma cung không đủ khả năng xông vào tiên giới, chỉ cần mọi người cảnh giác thì sẽ không xảy ra chuyện bất trắc.” Lạc Ca hơi dừng lại: “Nhưng hiện nay Thanh Hoa cung không được xem là phòng thủ kiên cố được.”

“Huynh nói đến gian tế? Đến cả huynh cũng không phát hiện y có ma khí.” Thương Ngọc Dung lại nói: “Có lẽ Ma tôn Trưng Nguyệt đã phong ấn y, nhưng tu vi của Trưng Nguyệt chẳng lẽ có thể vượt qua huynh sao?”

“Cũng không phải vậy.” Lạc Ca lắc đầu trầm tư một lúc lâu rồi đột nhiên xoay người bảo: “Thời gian ta không có ở đây, Thương cung chủ và các vị Chương môn sẽ luyện linh khí, vì đề phòng chuyện bất trắc, ta muốn huynh đích thân trông coi ma anh.”

Thương Ngọc Dung nghiêm mặt: “Yên tâm đi.”

Lạc Ca khẽ gật đầu: “Ngọc Dung, ta...”

Thương Ngọc Dung bật cười, dùng chiếc quạt tròn vỗ vỗ lên ngực hân: “Giữa huynh và ta mà còn khách sáo thế ư? Huynh cảm ơn ta, vậy ai sẽ đến cảm ơn huynh đây?”

Lạc Ca không nói thêm gì nữa.

Bốn người Liễu Sao vẫn ở phòng khách tại Nghênh Nhạn phong, sau khi Lục Ly trở về Thanh Hoa cung hân lại tiếp tục đóng cửa ở trong phòng như lúc trước. Dường như hân thật có chuyện phải làm, hân dùng lý do phải tu luyện khiến cho các nữ đệ tử muốn tiếp cận hân vô cùng thất vọng, ngay cả Liễu Sao cũng thường xuyên bị hân mời về. Trải qua việc bị Bạch Phượng đánh bại, Liễu Sao đã biết việc tu hành rất quan trọng, nàng bám lấy quấy nhiễu hân hai ngày rồi cũng đành thôi. Cứ thế, Liễu Sao buồn phát hoảng, nàng thấy không có ai bèn chạy loanh quanh ven vùng hải vực của Thanh Hoa cung vài vòng. Tiếc là vẫn không gặp lại được Nguyệt, có lẽ đệ tử tuần biển đã được gia tăng lên nhiều, dù sao Nguyệt cũng là ma, không tiện xuất hiện ở Tiên môn. Liễu Sao đành phải quay về Thanh Hoa cung.

Tại Nghênh Nhạn phong, Đỗ Minh Trưng vội vã bước xuống bậc thềm đá, dáng vẻ hơi kích động.

Liễu Sao nghi ngờ lớn tiếng gọi: “Đỗ Minh Trưng, người lén lút làm gì đó!”

Đỗ Minh Trưng giật nảy mình, đảo mắt nhìn quanh, sau khi thấy không có ai xung quanh mới ồm ồm quát: “Cút đi, ông đây không cần người lo!”

“Ta sợ người lại không tự được chân khí đó!” Liễu Sao châm chích.

“Đừng tưởng người sẽ đắc ý mãi, coi chừng cái mạng còm của người đi.” Đỗ Minh Trưng lại không xấu hổ mà tức giận, ngược lại thái độ của y còn hơi vui sướng khi người khác gặp tai họa.

Liễu Sao sững sốt: “Người có ý gì?”

“Chẳng có gì cả...” Đỗ Minh Trưng bỏ đi được vài bước rồi như đột ngột nghĩ đến điều gì: “Liễu Sao nhi, cũng xem như người giấu mình giỏi!”

Liễu Sao hừ: “Thế thì sao.”

Đỗ Minh Trưng lại cười: “Vô đạo chúng ta ngoại trừ Tiềm Túc thuật, có phải còn có biện pháp che giấu hơi thở khác không?”

* Tiềm Túc thuật: Phép thuật giấu hơi thở, thần thức của con người. Liễu Sao là một kẻ lơ mơ về mặt thuật pháp, nhưng cũng không muốn yếu thế trước mặt y, nàng trợn mắt: “Ta việc gì phải nói với người?”

“Xem ra người cũng không biết.” Đỗ Minh Trưng bỏ đi.

Hôm nay phản ứng của Đỗ Minh Trưng rất lạ lùng, Liễu Sao thật tò mò, nàng bỏ đi được vài bước rồi lại quay trở về, sử dụng Tiềm Túc thuật che giấu khí tức của mình lén lút đi theo sau. Nàng thấy Đỗ Minh Trưng vòng qua ngọn núi cao nhất rồi lập tức đi vào rừng Thương Hải.

Rừng Thương Hải và đỉnh Triều Âm đều là nơi ở của đại đệ tử Thanh Hoa. Nếu so sánh với Triều Âm phong tâm thường thì cảnh sắc rừng Thương Hải có thể xem là phi phàm vượt trội. Lướt mắt nhìn quanh, hàng cỏ lau dập dờn gợn sóng, hoa lau tầng tầng lớp lớp như tuyết phủ kéo dài vài dặm, cực kỳ trắng lệt. Những cây cỏ lau cao cỡ hai người, hoa lau nở bốn mùa không bao giờ tàn lụi, những chiếc lá hoa lau lặng lẽ soi mình bên dòng nước, một chiếc cầu nằm trên mặt nước nối liền với con đường nhỏ.

Liễu Sao theo chân Đỗ Minh Trùng quanh co mấy vòng, nàng chợt thấy có một bóng người cao gầy đang đứng bên đám cỏ lau dưới chân cầu, đó là Tạ Lệnh Tề.

Tạ Lệnh Tề rất thân thiết với đám đại đệ tử của Thanh Hoa cung nên y ở đây cũng chẳng có gì lạ lùng cả. Đỗ Minh Trùng bước tới rồi thì thào vào tai Tạ Lệnh Tề vài câu, Tạ Lệnh Tề lập tức nhú mày.

Bọn lại lại có mưu đồ xấu xa gì nữa đây? Liễu Sao không dám sử dụng thuật pháp để dò xét, đang lúc buồn rầu, nàng bất cẩn tay chạm phải một con Linh trùng, con Linh trùng nhỏ bé kêu ré lên một tiếng khe khẽ, rồi tung cánh bay đi.

Tạ Lệnh Tề nghe thấy tiếng động, y lập tức xoay người nhìn lại.

Không ổn! Liễu Sao đã bắt gặp sắc âm u lạnh lẽo trong đôi mắt y. Nàng kinh hoàng không thôi, bắt giắc muốn lùi về phía sau, bỏ trốn.

Bất ngờ là Tạ Lệnh Tề lại dờn tầm mắt khỏi người nàng: “Sư đệ?”

Liễu Sao giật mình, ngoảnh mặt lại, lúc này nàng mới phát hiện chẳng biết Lạc Ca đang đứng cạnh mình từ lúc nào.

Lạc Ca lên tiếng: “Đệ có chuyện muốn bàn bạc với sư huynh, chẳng biết tối nay sư huynh có rảnh không.”

“Đương nhiên rồi, tính ra sư huynh đệ chúng ta lâu rồi chưa nâng chén chuyện trò thâu đêm, có lẽ cũng đã mấy năm ...” Tạ Lệnh Tề như bồi hồi nhớ lại chuyện xưa khê thổ dài, tiện đà mỉm cười, thân thiết hỏi thăm Liễu Sao vài câu rồi dẫn theo Đỗ Minh Trùng rời đi.

Đóng kịch! Liễu Sao thở phào, nàng cũng đã đoán được vài phần cuộc trò chuyện đêm khuya của họ.

Lúc trước y lợi dụng Đỗ Minh Trùng làm hồng chuyện, Lạc Ca không truy cứu là vì chuyện hộ tống ma anh quan trọng hơn, bây giờ mọi chuyện đã xong, đây chính là lúc phải cảnh cáo y.

Lạc Ca khoanh tay đứng tại chỗ: “Tiềm Túc thuật không tệ.”

Được khen ngợi đột ngột, Liễu Sao thầm vui mừng. Nàng cũng biết Tiềm Túc thuật của mình giỏi hơn người khác một chút, có đôi khi còn gặt được cả Lục Ly, không thể tưởng tượng ngay cả Lạc Ca cũng nói vậy. Hẳn lại còn kể với Thương Ngọc Dung hẳn muốn thu nhận nàng làm đồ đệ, Liễu Sao bắt đầu tỏ thái độ cung kính, lễ phép bắt nguồn từ thói quen với Phương Vệ Trường, nàng bắt giắc xoay người gọi: “Lạc sư huynh.”

Thấy nàng cẩn thận nghiêm trang như vậy, thái độ Lạc Ca ôn hòa hơn đôi chút: “Tiềm Túc thuật nên ít sử dụng riêng lẻ, sau này không được hành động lỗ mãng.”

Liễu Sao cũng biết mình vừa phạm phải một sai lầm không đáng có bèn liên tục gật đầu. Tiềm Túc thuật của Võ đạo thông thường phải kết hợp với Tàng Hình Nhị Âm thuật, may mà lần này hẳn giúp nàng che giấu, nếu không để Tạ Lệnh Tề phát hiện nàng theo dõi y, chắc chắn sẽ rất phiền phức.

* Tàng Hình Nhị Âm thuật: là thuật tàng hình và ẩn giấu âm thanh. Lạc Ca giải thích: “Muốn giải độc thì phải rửa sạch linh thể, sau khi linh thể được rửa sạch thì tu vi của muội cũng bị hủy hết. Từ giờ trở đi, muội đừng tiếp tục tu luyện tâm pháp Võ đạo nữa.”

Từ lúc phát hiện Thực Tâm ma có hứng thú với nàng, hẳn bèn để tâm theo dõi, trên đường đi hẳn âm thầm quan sát, nhưng vẫn chưa phát hiện ra trên người cô gái này có điều gì khác lạ. Ngược lại hẳn nhận thấy căn cốt của nàng cực kỳ tốt, vì lòng yêu mến tài năng, hẳn mới quyết định phải nhanh chóng lấy được Hoán Linh thảo... Mặc dù tính nết nàng tùy tiện, ngôn từ và hành vi có đôi chỗ khá cực đoan, nhưng vẫn là người biết báo đáp ân tình của kẻ khác, lại từng nhắc nhở Lạc Ninh, càng chứng minh rõ bản chất lương thiện của

nàng. Nếu có thể dẫn dắt nàng vào chính đạo, loại bỏ tính tàn nhẫn hẹp hòi, tu thân dưỡng tính, tương lai chắc chắn sẽ thành công.

Một ý niệm nhân từ của tiên nhân với người thiếu nữ mà nói, cũng là chuyện lớn đủ để thay đổi vận mệnh cả đời.

Tu vi bị hủy quả là đáng tiếc, nhưng có thể thoát khỏi không chế, bước vào Tiên đạo, thì tổn thất này có đáng gì đâu?

Biết hẳn vẫn để tâm chuyện này, Liễu Sao đáp “Ừm” rồi không nén nổi lặng lẽ nâng mắt nhìn hẳn.

Vị tiên nhân áo trắng bên cạnh cũng đang nhìn nàng, đôi mi dài thẳng, ánh mắt sắc bén trời sinh, trông có vẻ xa cách hồng trần, khiến nàng nhớ tới bóng dáng ôm đờn ngự kiếm trong bầu trời đêm lãnh lẽo nhiều năm trước đây. Vị tiên nhân nhìn như vô tình, lại rất yêu thương muội muội, người sẽ vì thể diện của lão Tiên tôn mà nhẫn nhịn Tạ Lệnh Tề, sẽ tìm thuốc giải giúp một cô gái chẳng liên quan gì đến mình.

Cho dù bôn ba vất vả mấy tháng liền, trên khuôn mặt kia vẫn không có chút dấu vết mệt mỏi, hoàn toàn đối lập với hình ảnh một nhóc không chịu đựng nổi của mọi người.

Liễu Sao bỗng nghĩ tới lời Thương Ngọc Dung từng nói.

Nếu Tiên môn là một ngọn núi thì hẳn nhất định là người đứng trên đỉnh núi cao nhất kia, tỏa hào quang chói lọi. Trên đời này vĩnh viễn không có chuyện hẳn không giải quyết được, cho dù bầu trời có sụp đổ vẫn còn hẳn chống đỡ. Có rất nhiều đệ tử Tiên môn đều nghĩ vậy, hẳn giành lại được ma anh, đối là người khác chắc chắn là đã lập được công to, nhưng chuyện này do hẳn làm thì lại trở thành việc hiển nhiên không đáng nhắc tới.

Không phải là không mệt mỏi, nhưng vì mọi người chỉ nhớ mỗi sự mạnh mẽ, bất khuất của hẳn mà thôi.

“Sao vậy.” Lạc Ca thấy ánh mắt nàng là lạ nên hơi cúi người xuống.

“Không có...” Liễu Sao cuống cuống cúi đầu, sau một lúc lâu mới lắp bắp: “Ý muội là chuyện đó... không vội đâu...”

“Ta phải rời khỏi đây một thời gian, muội cứ yên tâm ở lại Thanh Hoa cung.”

Bị những lời này cắt ngang, lúc Liễu Sao ngẩng đầu lên người bên cạnh đã biến mất.

Sau khi Lạc Ca rời đi, Vạn Vô tiên tôn và Trác trưởng lão trấn giữ ngọn núi chính của Thanh Hoa cung, còn Thương Ngọc Dung tự mình dẫn đại đệ tử ngày đêm trông coi ma anh. Thời gian cấp bách, luyện linh khí đến thời khắc mấu chốt cực kỳ hao tổn tâm thần, Thương Kính và các vị Chứng môn Tiên tôn phải thay phiên nhau nghỉ ngơi, không khí trong cung trở nên cực kỳ căng thẳng.

Đỗ Minh Trùng và Bạch Phượng đều bị Tạ Lệnh Tề sắp xếp đi tuần tra khắp núi, hai người đó vui mừng không thềm che giấu, chỉ còn lại Liễu Sao và Lạc Ninh là không có chuyện gì làm.

Thanh kiếm Lan Nhụy thật dài thật tao nhã, tựa như một chiếc lá lan xanh biếc, chở hai người xuyên qua lớp lớp núi non trùng điệp.

Liễu Sao vẫn luôn hâm mộ thuật ngự kiếm của đệ tử Tiên môn, thật ra ngày hôm đó nàng muốn nói chuyện giải độc không cần gấp. Nhưng đáng tiếc, hôm sau Lạc Ca đã đi rồi, nàng đành phải gác lại những lời này. Thật ra làm sao Liễu Sao không muốn nhanh chóng giải độc chứ, như thế thì nàng có thể học được thuật pháp của Tiên môn, vô cùng tốt!

Tu vi của Lạc Ninh hơi thấp nhưng giỏi ở linh hoạt, lướt trong làn gió biển rất vững vàng. Hai vừa nói vừa cười đang lúc vui vẻ nhất, đột nhiên có vô số linh điều bay lướt qua bên cạnh, suýt nữa khiến hai người rơi xuống.

“Ái chà, cẩn thận!” Liễu Sao vừa gọi vừa nằm sấp xuống tránh né.

Lạc Ninh vội vã ổn định lại thanh kiếm: “Chuyện gì thế này?”

Hai người nhìn nhau còn đang nghi ngờ thì ở khe núi phía trước vọng tới tiếng sáo. Liễu Sao phát hiện giai điệu đó rất quen thuộc, nàng thấy hơi khó chịu, thì ra đám người đó vẫn còn nhung nhớ Lục Ly!

Lạc Ninh không chú ý phản ứng của Liễu Sao, nàng cẩn thận lắng nghe: “Ừa? Là Phượng Lâm Triều! Tiếng sáo của Cát sư tỷ càng ngày càng cao siêu.”

“Không phải là Phượng Lâm Triều đâu.” Liễu Sao đắc ý ngồi thẳng dậy, khoe khoang: “Muội có từng xem Lục giới âm huyền lục chưa?”

“Muội từng xem rồi.” Lạc Ninh khó hiểu: “Trong thư phòng ở Trọng Hoa cung có một quyển sách viết đây là khúc Phượng Lâm Triều do Nguyệt thần thứ chín sáng tác, được truyền đến Tiên giới nhờ tay Tử lão.”

Liễu sao ngơ ngác: “Chẳng phải nó tên là Bách Điều Hội, sau đó lại được gọi là Bách Điều yển nguyệt sao?”

Lạc Ninh nghi ngờ: “Trên sách không viết thế, sư tỷ đã nghe được ở chỗ nào vậy?”

“À... ta quên mất rồi, có lẽ muội nói đúng rồi...” Liễu Sao rất xấu hổ, lòng thầm tức giận Lục Ly, hóa ra những lời hằn nói lúc trước là lừa đảo, hại nàng mất mặt thế này.

“Cũng chưa chắc vậy đâu.” Lạc Ninh thành thật giải thích: “Thần giới đã diệt vong lâu rồi, hơn nữa Thần tộc không cho phép tiết lộ bí mật ra bên ngoài. Những tư liệu lịch sử lưu truyền tới nay đã không còn chính xác nữa, cũng giống như việc Ma thần từng xuất hiện trong lục giới, nhưng bất cứ pháp thuật nào trong Lục giới đều không thể ghi lại dung mạo của người, đó là vì bị sức mạnh của thần quấy nhiễu.”

Bí mật của thần?

Trong chớp mắt, Liễu Sao chợt nhớ tới cái đêm rất nhiều năm trước đây, tên “nô bộc” tao nhã thần bí vừa ôm nàng vừa kể lại truyền thuyết về ánh trăng và Thần giới tươi đẹp.

Liễu Sao không kìm lòng được hỏi: “Muội có biết Nguyệt thần không?”

Lạc Ninh cũng ngồi xuống theo, nàng chớp mắt hỏi: “Có rất nhiều Nguyệt thần, sư tỷ muốn hỏi vị nào?”

Liễu Sao thuận miệng đáp: “Là vị Nguyệt thần thứ chín sáng tác Phượng Lâm Triều đó.”

“Thật khéo!” Lạc Ninh cười vỗ tay: “Vị Nguyệt thần đó muội biết! Nguyệt thần được bổ nhiệm rất nhiều nhưng chỉ duy nhất một mình vị này là không có tư liệu lịch sử nào ghi lại. Mấy năm trước muội thấy lạ bèn cố tìm kiếm, thiếu điều lật tung toàn bộ sử sách của tiên giới, cuối cùng muội tìm thấy một bộ ‘Chuyện về Tử lão’ trong thư phòng phái Thiên Sơn, trong cuốn thứ chín trăm bảy mươi một có một đoạn nhắc tới vị đó.”

“Muội xem nhiều sách vậy à!” Liễu Sao sợ hãi than thở, rồi tò mò hỏi: “Đoạn đó nói gì?”

Lạc Ninh kể: “Đoạn đó chỉ có vài câu, đại khái viết vị đó là thiên tài của Thần Tộc, tinh thông âm luật, giỏi ủ rượu, có mối quan hệ rất tốt với Tử lão.”

Chỉ vài câu ít ỏi, nhưng lại khiến Liễu Sao mê mẩn: “Vị thần ấy trông thế nào?”

Lạc Ninh lắc đầu: “Trong sách không có vẽ.”

Liễu Sao rất thất vọng: “Còn phần sau thì sao?”

Lạc Ninh ngừng một lát rồi nói: “Sau đó nghe nói vị thần đó đã làm một chuyện khiến trời đất khó dung tha, phản bội lại Thần giới nên đã bị Thần hoàng và chư thần xử tử.”

Liễu Sao giật mình.

Trong lòng vẫn luôn vương vấn truyền thuyết đẹp đẽ đó, qua rất nhiều năm mới nghe được kết cục của câu chuyện, nhưng không ngờ lại thê lương đến vậy.

Tựa như cô bé và ánh trăng của nàng, ba ngày tươi đẹp giờ chỉ còn sót lại một giấc mộng vỡ tan.

Từ biệt Lạc Ninh quay về, trên đường đi Liễu Sao thầm than thở, tất cả cảnh vật xung quanh bỗng nhiên u tối đi vài phần, càng nhìn nàng càng thấy phiền muộn, còn có chút mất mát.

Trước mặt có một người phe phẩy chiếc quạt tròn bước tới, vừa đúng lúc đụng trúng nàng.

“Có chuyện gì vậy?” Người đó dùng một tay đỡ lấy nàng.

Liều Sao không vui gọi: “Thiếu cung chủ.”

Thấy điệu bộ buồn bã, ủ rũ của nàng, Thương Ngọc Dung bỏ quạt tròn vào trong ngực áo, híp mắt bảo: “Ái chà, là ai bắt nạt tiểu Liều Sao nhi đây? Để Thương ca ca giúp muội dọn dẹp kẻ đó.”

Liều Sao lắc đầu, bỗng nhiên sáp lại gần y: “Thương sư huynh, huynh thấy Lục Ly thế nào?”

“Cái này...” Thương Ngọc Dung đáp rất khéo: “Lục sư đệ tuổi còn trẻ mà đã có tu vi bất phàm, đến thiếu gia cũng đánh giá rất cao.”

Liều Sao cẩn thận hỏi: “Vậy có thể cho hần gia nhập Tiên môn không?”

Thương Ngọc Dung nhíu mày: “Muội đã hỏi ý đệ ấy chưa?”

Liều Sao vội hỏi: “Đương nhiên hần đồng ý.”

Thương Ngọc Dung thở dài: “Tiểu Liều Sao nhi, một người nhìn bề ngoài như vậy nhưng chưa chắc đã giống như muội tưởng.”

Liều Sao nhìn y, hơi khó hiểu.

“Muội hãy hỏi Lục sư huynh của muội trước đã.” Thương Ngọc Dung ngừng lời, y đưa cho nàng một mảnh tín phù: “Đúng rồi, thiếu gia bảo ta chăm sóc muội, gần đây ta hơi bận, chỉ sợ sẽ sơ suất, tín phù này muội nhất định phải luôn đem theo, nếu muội gặp phải nguy hiểm thì dùng nó liên lạc với ta.”

Liều Sao nhìn tín phù, không nói một lời, vươn tay nhận lấy.

“Được rồi, đi chơi đi.” Thương Ngọc Dung vỗ vỗ bả vai nàng, thâm thở dài.

Khách phòng ở đỉnh Nghênh Nhạn khá là im lặng, bầu không khí ở đây không hề căng thẳng như ở ngọn núi chính. Liều Sao đến ngoài cửa sân viện mới dừng lại, cúi đầu nhìn mảnh tín phù trong tay, nàng cẩn thận, cuối cùng bỏ nó vào hà bao đeo bên hông, sau đó nàng bước vào trong sân.

Lục Ly đứng trước bậc thềm, thấy nàng đến lập tức mỉm cười vươn tay: “Liều Sao nhi.”

Liều Sao hỏi: “Huynh không luyện công sao?”

“Không luyện nữa.” Lục Ly đáp: “Vẫn còn sớm, ta dẫn muội ra ngoài chơi nhé?”

Liều Sao nhìn bóng chiều phía cúi chân trời rồi gật đầu: “Được.”

Làng chài bên bờ Đông Hải, ánh chiều tà buông xuống lòng đường, chiếu rọi bóng dáng hai người.

Bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé, người thanh niên tao nhã như vừa bước ra từ bức họa cổ xưa, mang một khí chất trầm lắng, cô gái bên cạnh lại xinh đẹp, sống động như đóa hoa vừa hé nụ.

Trong thôn khói bếp lượn lờ, thỉnh thoảng có người dân trong thôn qua lại cười nói vui vẻ, ven đường ông lão chủ quán trà cao giọng rao hàng, xen lẫn với tiếng “keng keng” trong lò rèn văng vẳng ra... Đối diện hai người là một đôi vợ chồng mới đi làm về, người vợ cài trâm gỗ mịn gai, mặc váy bố, tay cầm giỏ trúc, vừa đi vừa lấy khăn tay lau mồ hôi cho chồng. Người chồng mặc áo vải thô đuôi ngắn, khiêng lưới đánh cá và chiếc sọt bằng trúc, nét mặt tươi cười rạng ngời.

Không có sự phóng túng của Võ đạo, không lạnh lẽo như Tiên môn, khắp nơi là cuộc sống thường nhật yên ả, thanh bình, thật ấm áp.

Bên tai, giọng nói của hần càng thêm êm dịu, ấm áp.

Liều Sao nghiêng mặt sang nhìn hần.

Ánh tịch dương chiếu rọi trên khuôn mặt tái nhợt càng làm tăng thêm vài phần ấm áp và rực rỡ, cùng với giọng nói dịu dàng, tất cả như tan vào đôi đồng tử màu tím trong vắt như thủy tinh kia.

Bên đường có người bán cá, cái bồn gỗ lớn chứa đầy nước, bên trong có mấy con cá.

Liều Sao xoay người xách một con cá lên nhìn chăm chú rồi quăng mạnh vào lòng hần, nhìn con cá nhảy loi chơi trên người hần, nàng cười lớn thật vui vẻ.

Lục Ly ung dung, diềm tĩnh dùng hai ngón tay nắm đuôi chú cá nhỏ, đưa tới định thả vào áo nàng.

Liều Sao thét thất thanh, bỏ chạy.

Hai người đùa giỡn một hồi, con cá trơn bóng kia nhảy bắn lên, giãy dựa trên mặt đất, Liều Sao thoáng nhìn ánh mắt bất mãn của người ngư dân, vội ngừng cười, thè lưỡi kéo tay Lục Ly.

“Có thể làm Liều Sao nhi của chúng ta vui vẻ vậy, có phải nên cứu nó một mạng hay không?” Lục Ly lấy một ít bạc vụn đưa cho người bán cá.

Liều Sao nhận lấy con cá trong tiếng cảm ơn ríu rít của người bán cá, khiến vài cô gái bên đường quay đầu nhìn nàng với ánh mắt hâm mộ.

Mặt trời lặn xuống mặt biển, ánh nắng vàng rực nhảy múa, phác họa hai bóng người một ột thấp bên bờ đá ngầm, trên khuôn mặt hai người đều tản ra ánh vàng nhạt.

Con cá đã bơi mất dạng, Liều Sao vẫn chăm chú nhìn mặt biển: “Nếu mỗi ngày đều sống tự do tự tại thế này, thật tốt quá!”

Người ở đằng sau không nói lời nào, chỉ nâng tay lên xoa đầu nàng.

Liều Sao xoay người nhìn hấn: “Huynh có muốn gia nhập Tiên môn không?”

Gió biển thổi tung bay chiếc áo choàng, Lục Ly nhìn vào mắt nàng mỉm cười: “Ta cần phải suy nghĩ, Liều Sao nhi.”

Liều Sao không hỏi nữa, nàng ngồi xuống.

Hấn cũng ngồi xuống cạnh nàng.

Không ai nói lời nào, nàng lẳng lặng ôm lấy hấn, ngắm nhìn đường chân trời, vầng thái dương đang chìm vào đại dương xanh thẳm, màn đêm dần buông xuống.

Biển đêm không quá yên ả, mà ngược lại sóng to gió lớn còn hơn cả ban ngày, sóng gào thét liên tục đánh vào bờ đá ngầm, mặt đất dưới chân cũng chấn động từng cơn.

Hấn vẫn dùng áo choàng dài bọc lấy nàng như ngày thường, cản đi từng đợt gió biển bỏng rát.

Nhưng vẫn có vài giọt nước biển bắn lên trên mặt, nàng vươn tay đón lấy vài giọt, nghịch nhợm quẹt nước biển lên môi hấn.

Hấn trả lời như thật: “Ái chà, ngọt thật.”

“Xạo quá!” Nàng thè lưỡi liếm những giọt nước biển mặn mặn trên mặt, thật cẩn thận nhắm nháp dư vị của nó, sau một lúc lâu mới nói: “Quả ngọt thật!”

Hấn lại hơi sững sốt: “Gạt người à.”

Nàng lại không cãi lại như ngày thường, chỉ nhìn mặt biển đen kịt thở dài: “Trời tối rồi, xem gì đây.”

“Có trăng mà.”

“Ở đâu?”

“Ta hái uội.”

Hái trăng? Câu này như đã từng nghe thấy ở đâu đó, lòng Liều Sao run rẩy, lập tức phản bác: “Ta không thèm.”

Hái trăng hái sao, thế gian này nào có người lợi hại như vậy? Đó chẳng qua chỉ là một trò ảo thuật để tạo ra lời nói dối đẹp đẽ mà thôi, còn nàng đã không còn là tiểu cô nương dễ dàng bị lừa gạt kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phảng phất bóng dáng mơ hồ thuở bé, đôi mày ngang bướng, kiêu ngạo phai nhạt rất nhiều, biến mất theo năm tháng, chỉ là cái tính trẻ con và hồn nhiên này khó thay đổi hơn nhiều so với lý trí và sự trưởng thành. Trưởng thành, là quá trình tàn khốc nhất cũng như thê lương nhất trong cuộc đời con người.

Lục Ly cười, kéo tay nàng cầm lấy mảnh vỏ sò song sắc đeo trên cổ: “Muội xem đây.”

Chút linh lực mỏng manh rút từ tay hắn xuống tay nàng, tuôn vào chiếc vỏ sò. Trong phút chốc, chiếc vỏ sò nhỏ nhỏ trở nên sáng long lanh, từ bên trong tỏa ra ánh sáng êm dịu, luồng sáng ngày càng lan tỏa mạnh, một mảnh trăng mỏng manh bằng bạc dần dần xuất hiện.

Ngay lúc Liễu Sao còn đang bất ngờ, mảnh trăng ngà trong vỏ sò nhẹ nhàng bay ra! Nó chậm chậm, lặng lẽ bay bên cao, thay đổi hình dạng càng lúc càng lớn, rốt cuộc cũng tạo thành một vầng trăng tròn vành vạnh to bằng cái đầu vô cùng đẹp đẽ.

Liễu Sao không nén nổi lòng vươn tay ra, nàng vừa chạm vào ảo ảnh, bỗng nhiên có vô số những đốm nhỏ sáng lung linh bay ra từ rìa vầng trăng, rồi tụ lại thành vòng tròn, to cỡ quả trứng gà, lấp la lấp lánh.

Sao! Là ngôi sao!

Chứng kiến cảnh tượng tương tự, ký ức bị giữ chặt thật sâu trong đáy lòng dường như bật tung ra.

Có một người từng hái sao cho nàng, người đó chỉ ở bên nàng ba ngày rồi bỏ nàng mà đi.

Những ngôi sao không ngừng bay ra, tất cả đều tụ lại xung quanh vầng trăng tròn, tạo thành cảnh tượng ngàn sao ôm trăng. Hai người như đang đứng dưới bầu trời đêm, vừa nâng tay thì có thể ôm trăng hái sao. Hắn khẽ búng ngón tay, những ngôi sao trôi lững lờ bị bắn ra xa, sau đó hắn đem vầng trăng thật to thật tròn đặt trước mặt nàng.

Sao sáng, trăng tròn, những tia sáng lóng lánh ánh lên ngón tay đẹp đẽ thon dài của hắn.

Liễu Sao khẽ run rẩy, đột nhiên cất tiếng: “Lục Ly, nếu huynh ra ngoài làm việc, nhất định phải nhớ quay về tìm ta!”

“Đương nhiên rồi.” Lục Ly nói: “Sao ta có thể bỏ muội lại chứ?”

“Đúng vậy.” Lúc này, Liễu Sao mới nở nụ cười.

Lục Ly cúi đầu, đôi mắt tím lấp lóe dưới ánh trăng: “Liễu Sao nhi, muội còn mong muốn điều gì nữa không?”

Muốn cái gì nữa chứ? Liễu Sao lắc đầu: “Không cần đâu, ta không muốn gì nữa.”

“Ồ, như vậy là đủ rồi ư?” Giọng điệu của hắn như hơi bất ngờ, hắn không tin một cô gái bốc đồng lại dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Liễu Sao nghiêm túc ngẫm nghĩ nhưng vẫn lắc đầu.

Hắn im lặng một lúc lâu rồi kéo tay nàng đặt lên mảnh vỏ sò kia một lần nữa, biến ra một vầng trăng to tròn, đẹp đẽ hơn nữa: “Vây, để muội vui vẻ thêm một lát nhé.”

Giọng nói trầm trầm tràn ngập mê hoặc, thậm chí còn dịu dàng hơn xưa.

Đêm khuya, sóng gió dần dừng lại, mặt biển rộng cuối cùng đã yên tĩnh, đám sao trăng vẫn vây quanh hai người chiếu sáng một vùng biển xanh thẳm thẳm trước mắt.

Sóng biển nhấp nhô, Liễu Sao rúc vào vòng ôm quen thuộc, Nàng bỗng nhớ tới một chuyện: “Lục Ly, huynh có biết người nhậm chức Nguyệt thần thứ chín không? Chính là người sáng tác Bách Điều Hội đó, kết cục của vị đó là bị xử tử.”

“Phải đấy.” Lục Ly gật đầu: “Đúng là vị thần đó đã chết.”

Liễu Sao thở dài: “Nhưng muội thà không biết cái kết của truyền thuyết còn hơn.”

Trong lòng cô gái năm xưa, đó là một truyền thuyết đẹp đẽ, bay bổng, tựa như giấc mộng thời thơ ấu của nàng, bây giờ tỉnh giấc mộng, hóa ra kết cục của câu chuyện giống hệt ánh trăng êm dịu mà dịu hiu đến thế.

Lục Ly ngấm nhìn cảnh tượng trăng sao huyền ảo, không nói một lời.

Liễu Sao vẫn tiếp tục nói: “Ta đã từng có rất nhiều thứ, cha mẹ cho ta ăn ngon, cho ta mặc đẹp, còn định gả ta cho gia đình giàu có, nhưng sau khi ta bị bán vào Hầu phủ thì không còn một ai đi tìm ta. Ta đã hiểu

ra một điều, thật ra từ xưa đến nay chưa có bất cứ thứ gì thật sự thuộc về ta, cho dù có bị khống chế ta cũng không thể oán giận. Lục Ly, chỉ có mình huynh là thật lòng đối xử tốt với ta.

Bầu không khí thật lặng im.

Hắn vỗ vỗ vai nàng: “Khuya rồi, phải về ngủ thôi.”

Nàng xoay mặt phản đối: “Còn sớm mà.”

Cuối cùng, hắn đành phải ôm lấy nàng, mặc kệ ánh mắt của các đệ tử tuần tra, hắn đi thẳng tới Thanh Hoa cung, bước vào phòng của nàng, sau đó thật cẩn thận đặt nàng lên giường.

Hắn không bỏ nàng đi ngay lập tức, mà từ trên cao nhìn xuống, trong đôi mắt tím như ẩn chứa một điều gì đó: “Rất xin lỗi, Liễu Sao nhi, con người luôn luôn có những chuyện bất đắc dĩ, không thể không làm, muội có biết không?”

“Huynh muốn làm gì?”

“Việc đó rất nguy hiểm, muội có thể giúp ta không?”

“Sẽ chết ư?” Nàng cảnh giác.

“Vấn sợ chết thế này.” Hắn nở nụ cười như thường ngày.

Nàng lẩm bẩm: “Ta không muốn chết đâu, tại sao phải chết chứ, ta chết rồi, huynh sẽ không thể gặp được ta!”

“Ừ, đi ngủ đi.” Hắn khẽ cong môi dưới: “Ngày mai, muội dẫn Trác Thu Huyền và Thương Ngọc Dung rời khỏi Thanh Hoa Cung được không?”

Thương Ngọc Dung phải canh giữ ma anh mà? Liễu Sao lẳng lặng nhìn hắn, một lúc lâu sau mới đáp: “Được.”

Hết chương 28

29. Q.2 - Chương 29: Sự Bảo Vệ Của Ma

Sáng sớm, mưa lạnh lẽo không ngừng trút, trên đài Thanh Ba, những đóa sen lớn như cái đầu, lá xanh đung đưa trong mưa tuyệt đẹp. Những hạt mưa rơi xuống mặt hồ làm bọt nước bắn tung tóe.

Mưa gió không dính đến người, Liễu Sao đi dọc theo bờ hồ, giẫm mưa chậm rãi đi về phía trước.

Luyện linh khí là một quá trình bí mật, có lẽ đã bước vào giai đoạn cuối, Thương Kính một lòng muốn sớm tinh lọc ma anh, không quản mệt nhọc. Các Chương môn Tiên tôn ngoại trừ ngồi nghỉ ngơi trong phòng phục hồi chân khí thì đều không có thời gian rảnh rỗi. Thương Ngọc Dung tuần tra quanh núi mỗi ngày một lần, sau đó chiếu theo ý Lạc Ca, đích thân đến Giám Chân Nham trông coi ma anh.

Qua khỏi đài Thanh Ba, phía trước là một vách núi nằm nghiêng, mặt nhẵn bóng, có thể soi được bóng người. Giữa vách núi có một khe lớn, giống như bị ai đó dùng kiếm bổ đôi ra. Bề rộng khoảng bảy thước nổi thẳng vào bên trong vách đá, nước mưa trong vắt theo vách núi chảy xuống không ngừng.

Liễu Sao men theo bậc đá khoảng một ngàn bước, liền thấy phía trước có một cửa động rất lớn, trên đề ba chữ “Giám Chân Nham”, Thương Ngọc Dung và mấy đại đệ tử đang canh giữ ở cửa động.

Vách đá này là cột mốc tự nhiên, có thể ngăn cách linh khí, cản hết độn thuật, ma anh ở đây đúng là an toàn nhất.

Thương Ngọc Dung đã sớm phát hiện ra nàng, mỉm cười ngoắc ngoắc: “Tiểu Liễu Sao nhi, mang thứ gì tốt lành đến thăm Thương ca ca thế?”

Liễu Sao lập tức nói: “Muội không phải đến thăm huynh.”

Mấy đại đệ tử bên cạnh cười rộ lên, một người nói: “May mắn là thiếu cung chủ nhà chúng ta đã mất hết mặt mũi từ lâu, nếu không lại mất thêm một lớp nữa.”

Thương Ngọc Dung thuận tay lấy cây quạt tròn che mặt, sau đó hạ xuống quạt quạt: “Tìm huynh có việc gì nào, mau nói đi.”

Đưa y rời khỏi đây, sẽ có hậu quả như thế nào?

Liễu Sao cắn môi liên tục.

Thương Ngọc Dung phát hiện sắc mặt bất thường của nàng, vội bước đến gần: “Làm sao vậy tiểu Liễu sư muội? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tuy giọng nói vui đùa nhưng đáy mắt lại hiện rõ sự thân thiết, thật sự thân thiết.

Sẽ làm ai thất vọng đây? Liễu Sao cảm thấy ánh mắt kia giống như nặng ngàn cân, ép nàng cúi thấp đầu, muốn bịa chuyện cũng không nói nên lời.

Hai tay nắm lại rồi buông ra trong tay áo, lặp lại mấy lần như thế.

Cuối cùng, Liễu Sao ngẩng đầu nói: “Không có gì.”

Trong ánh mắt nghi ngờ của Thương Ngọc Dung, nàng vội vàng đi xuống Giám Chân Nham.

Trời càng lúc càng tối, mưa gió bão táp đột nhiên trở nên mãnh liệt, lá sen lật mình như thủy triều, bỗng nhiên vang lên một tiếng “Phụt”, cách đó không xa một lá sen bị gió thổi bật lên.

Lạc Ca đối xử khác biệt, Thương Ngọc Dung thân thiết quan tâm, nhưng ngoại trừ Lục Ly, sẽ không có ai đi tìm lúc không thấy nàng, thậm chí nàng có chết cũng không có người để ý.

Trên đời này có lòng tốt vô duyên vô cớ sao?

Liễu Sao mờ mịt nhìn xung quanh, trong khoảnh khắc không biết nên đi đâu, đứng ngây ra một lúc, nàng vẫn độn thổ trở về Nghênh Nhạn phong.

Lục Ly khoác áo choàng đen đứng trong sân, mũ áo choàng bị dỡ xuống, búi tóc đen và đường chỉ viền màu bạc rủ xuống, sợi chỉ bạc trên gáy ánh lên sắc lạnh lùnh dưới ánh hoàng hôn ngày mưa.

Trang phục không mới mẻ, ý cười bên môi vẫn như trước, nhưng sao trông cả người hẳn đều có chút khác lạ so với trước đây, đôi đồng tử màu tím lấp lánh như mang theo ma lực.

“Liễu Sao nhi.” Hắn vươn tay về phía nàng.

Liễu Sao không bước đến như thường ngày, chỉ cúi đầu đứng bất động ở cửa viện.

Phía sau có tiếng bước chân, Bạch Phượng vội vã đi tới.

“Nhìn bộ dạng người...” Bạch Phượng định nói tiếp, chợt thấy Lục Ly đứng ở cửa liền im miệng, sau đó mới nói, “Ta nghe thấy Đỗ Minh Trùng và Tạ sư huynh nói gì đó liên quan đến Lục Ly, huynh để ý một chút.”

Lục Ly gật đầu: “Ừ, đa tạ muội.”

Thấy Bạch Phượng vẫn còn thân thiết với hắn, lần đầu tiên Liễu Sao không tranh cãi ầm ĩ.

Bỗng nhiên, một âm thanh sắc bén kỳ lạ xé ngang trời, xuyên qua màn mưa, vang vọng toàn bộ Thanh Hoa cung.

Ba người đều giật mình, không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy mấy con hải điều màu xanh bay vòng vòng trên không trung, kêu không ngừng, ngày càng khẩn cấp, chính là tín hiệu báo nguy đã lâu không dùng.

Cùng lúc đó, trên dưới đệ tử Thanh Hoa cung đều dừng công việc đang làm, hoảng sợ nhìn lên không trung xác nhận.

Phát tín hiệu báo nguy, nhất định Thanh Hoa cung xảy ra chuyện lớn rồi! Bạch Phượng không nghĩ nhiều, nàng ta theo thói quen cảm thấy đây là cơ hội có thể lập công, vội nói: “Lục Ly, chúng ta mau qua đó xem thử đi?”

Lục Ly thu hồi tầm mắt, lắc đầu: “Không được.”

Bạch Phượng nhìn Liễu Sao, hóa trận biến mất.

Trong sân, chỉ còn lại hai người, tiếng chim hót không ngừng trên đỉnh đầu bên cạnh tiếng mưa rơi không ngớt, không khí có vẻ im lặng đến khó hiểu.

Lục Ly đến trước mặt nàng: “Liễu Sao nhi?”

Tay vịn trên cửa viện khẽ run, Liễu Sao cẩn thận ngược mặt nhìn hần: “Lục Ly, ta không dẫn Thương sư huynh và Trác sư tỷ rời khỏi đó.”

Lục Ly thở dài, giọng không nghe ra thất vọng hay giận dữ: “Ta phải rời khỏi đây.”

Liễu Sao “ừ” một tiếng, lẩm bẩm: “Ta đi ư?”

“Đúng vậy, muội bỏ đi được không?”

Hần không tức giận? Hai mắt Liễu Sao sáng lên, nói với hần: “Huynh muốn dẫn ta theo sao?”

Lục Ly lại cười: “Sao ta có thể bỏ muội lại chứ?”

Đúng rồi, hần sẽ không bỏ nàng lại.

“Đi thôi!” Liễu Sao giữ chặt tay hần.

Hiện tại, tất cả mọi người đều chạy tới nơi xảy ra chuyện bất trắc nên ra khỏi cửa cung rất dễ dàng, nhóm đệ tử bảo vệ vẫn chưa rõ xảy ra chuyện gì, ai nấy đều lo lắng, thấy hai người đi ra liền hỏi thăm.

Lục Ly không hề hoang mang, đang định trả lời, đột nhiên nhóc mập Vân Sinh vội vã ngự kiếm đến, kêu lớn: “Mau mau! Các huynh có biết Thương sư huynh đi đâu không?”

Thương Ngọc Dung? Liễu Sao ngạc nhiên, không phải y phòng thủ ở Giám Chân Nham sao?

“Trác sư tỷ đi rồi, huynh ấy vừa đuổi theo.” Một đệ tử đáp lại.

Vân Sinh vội hỏi: “Huynh ấy đi hướng nào?”

“Hướng Bắc,” đệ tử kia hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Có người xông vào Giám Chân Nham, ma anh biến mất!”, Vân Sinh vội la lên, “Trưởng lão lệnh cho đệ tìm Thương sư huynh trở về!”

Các đệ tử đều khiếp sợ.

Sắp đặt kế thế này thật tuyệt diệu, Thương Ngọc Dung khôn khéo không kém Lạc Ca, dùng lý do khác thường khó mà giấu được, thậm chí còn khiến y nghi ngờ, nhưng Trác Thu Huyền lại rất dễ mắc mưu, lừa nàng ra ngoài không khó. Như lời Lạc Ca nói, tu vi Thương Ngọc Dung không tầm thường, trong đám hậu bối Thanh Hoa cung. Trác Thu Huyền được xem là cao thủ hàng đầu, y biết nàng hiểu thắng nên kéo dài không chịu thắng cấp trước nàng, thậm chí còn cố ý bị thương trong trận chiến ma anh, không chịu lộ sơ hở trước mặt nàng. Chỉ có nàng mới có thể khiến y khản trương quên luôn phán đoán.

Một người khi còn sống có thể được dung túng quá mức như vậy đúng là vô cùng may mắn.

Liễu Sao chợt siết chặt tay Lục Ly, lén lút nhìn hần.

Nàng biết rõ, bản thân mình chưa hề tham dự vào tất cả những chuyện này, rốt cuộc là ai đã bày mưu tính kế?

“Đệ đi trước.” Vân Sinh ngự kiếm về hướng Bắc.

Thanh Hoa cung vốn có tín hươg truyền tin, bất cứ lúc nào cũng có thể triệu hồi đệ tử gần đó giúp đỡ. Nhưng việc ma anh bị cướp trước mắt không nên công khai, quấy rầy đệ tử tuần tra biến lại biến vòng phòng thủ thành trống không, khiến người ngoài có cơ hội xâm nhập, nên Vạn Vô tiên tôn mới phái Vân Sinh âm thầm đi tìm Thương Ngọc Dung, Thanh Hoa cung chắc chắn sẽ lập tức phòng bị nghiêm ngặt.

“Đi thôi, tìm Thương thiếu cung chủ về quan trọng hơn.” Lục Ly thần nhiên nói rồi kéo Liễu Sao bước đi.

Mưa trùm mặt biển, sóng đánh tầng tầng lớp lớp, mấy chú chim biển hoảng sợ đập vào nhau, vỗ đôi cánh nhọn bay trên sóng.

Đệ tử phòng thủ sau khi nghe tin vô cùng căng thẳng, không chút nghi ngờ. Hai người rời khỏi Thanh Hoa cung, đạp sóng chạy trên mặt biển mây dậm, Lục Ly bỏ luôn thuật khinh công, đưa Liễu Sao bay lên không trung, ẩn mình giữa tầng mây dày đặc.

Không phải đệ tử của Võ đạo, cũng không phải thuật cưỡi mây của Tiên môn, chân giống như đạp trên một vật trong suốt đã có lực mạnh phóng lên không, đó là di chuyển theo gió.

Với những biểu hiện khác thường như thế, Liễu Sao không hề hỏi điều gì, chỉ nhìn chăm chăm người bên cạnh.

Hắn cúi đầu hỏi: “Sợ sao, Liễu Sao nhi?”

Liễu Sao lắc đầu, lớn tiếng nói: “Huynh đi đâu cũng nhớ phải mang theo ta nhé!”

Hắn cười xoa đầu nàng.

Hai người lấy cớ tìm kiếm Thương Ngọc Dung, không hề gặp trở ngại suốt đường đi, mãi đến khi trời tối đã ngự phong ra khỏi Đông Hải, đáp xuống một vùng núi rừng.

Bất chợt rời khỏi Thanh Hoa cung mấy trăm dặm, nơi này không có mưa, ngẩng đầu nhìn xuyên qua kẽ lá có thể thấy được ánh trăng trong trẻo, lạnh lùng.

Ánh lửa ấm áp, trong bụi cỏ thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng.

Liễu Sao rúc vào lồng ngực quen thuộc, bất an kêu lên: “Lục Ly.”

“Ừm?”

“Hôm nay...Là các người ra tay phải không?”

“Không phải.”

Liễu Sao thở phào, rồi lại lo lắng: “Chuyện của huynh không thành, làm sao bây giờ?”

Nhánh cây bị đốt cháy, phát ra tiếng “tách tách” Lục Ly không trả lời câu hỏi của nàng, dịu dàng nói: “Ngủ đi, ngày mai còn phải đi tiếp.”

“Chúng ta sẽ đến nơi rất xa sao?”

“Không xa.”

“Kẻ cướp ma anh có lẽ là Thực Tâm ma, y vẫn còn trốn trong Tiên môn.”

“Đúng vậy.”

Tiếng nói chuyện trong rừng nhỏ dần, cuối cùng im bật.

Trên không trung, bóng người cao to đứng lặng yên, ngón tay tái nhợt đưa lên bắt lấy ánh trăng.

“Tình cảm con người, ôi...” Thở dài.

....

Nửa đêm, sương dày đặc, ánh trăng mờ nhạt xuyên qua lá cây, để lại chút ánh trăng lạnh lẽo, ánh lửa bên cạnh dần tàn đi. Trên đỉnh đầu, mấy con chim lớn bỗng nhiên bị hoảng sợ bay lên, để lại tiếng kêu kỳ lạ.

Giật mình, Liễu Sao mở to mắt bật dậy: “Nguyệt!”

Không có ai đáp lại.

Vừa rồi rõ ràng cảm nhận được khí tức quen thuộc, hẳn thực sự tới đây sao? Hay là đang nằm mơ?

Liễu Sao dụi mắt, xoay mặt nhìn quanh.

Đống lửa vẫn lẳng lặng cháy như trước, xung quanh không bóng người, người bên cạnh đã biến mất tự lúc nào.

Trong núi rừng, áo choàng đen lặng lẽ xuyên qua thân cây, giống hệt linh hồn người chết. Vách núi phía trước có hai người chờ sẵn, một thấp một cao.

“Các người đã đến.” Hắc dừng lại.

“Sao rồi?” Bóng người cao bước ra khỏi bóng cây tùng, xiêm y rộng thùng thình, bước chân không ngừng lắc lư, rõ ràng là Lư Sinh.

“Thất bại, có người ra tay trước.”

“Sao?” Một thiếu niên công tử khác bước ra, nốt ruồi dưới khóe mắt cực kỳ rõ ràng, chính là hộ pháp ma cung Vị Húc, “Thật đáng tiếc! Có được ma anh sẽ tu bổ thương thể của người, giúp người quay về ma thể.”

Lư Sinh hỏi: “Kẻ nào ra tay?”

“Chắc là người trong Tiên môn,” hắc lắc đầu, “Ma anh bị cướp, Lạc Ca trở về nhất định sẽ kiểm tra kỹ càng. Hắc vốn nghi ngờ ta, một khi thuyết phục Thương Kính dùng linh khí cột mốc lục giới thử thì thân phận ta không thể gạt được, cho nên phải rời khỏi đó.”

Lư Sinh quả quyết: “Thôi, có con bé kia ở đây cũng coi như có thu hoạch rồi.”

Hắc trầm ngâm: “Ta tiếp cận con bé nhiều năm, vẫn chưa biết rõ bí mật trên người nó.”

“Có thể làm cho Thực Tâm ma khao khát, chứng tỏ chúng ta đoán không sai,” Lư Sinh nói, “Lấy con bé luyện thuốc, có lẽ rất có ích với người, thậm chí còn có thể đột phá.”

“Ừ...” Vạt áo choàng viền chỉ bạc ánh lên theo bước chân, hắc chậm rãi thong thả bước hai bước, xoay người lại.

Ánh trăng bạc lạnh lẽo chiếu xuống sườn núi, chiếu lên đôi môi bạc cong cong và đôi đồng tử màu tím lạnh lùng, cũng chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của cô gái sau gốc tùng.

Ngực như bị nổ tung, những mảnh vỡ đâm nát lục phủ ngũ tạng, mang đến nỗi đau kịch liệt.

“Để ý người bên cạnh người.”

Đã sớm nghi ngờ. Kha Na nhắc nhở, Nguyệt cảnh báo, cùng với chiêu thức không phải của Võ đạo hắc sử dụng trong trận chiến giành ma anh – tuy không thông thuộc các chiêu thức võ đạo, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra chiêu “Tà Nhân Mang” kia.

Chỉ là nàng cố chấp lựa chọn tin tưởng.

“Sao ta có thể bỏ muội lại chứ?”

Lời hứa hẹn đẹp đẽ nhất lại cất giấu chân tướng xấu xa nhất.

Trên đời làm sao có lòng tốt vô duyên vô cớ? Từng có người dùng ba ngày đổi vận mệnh của nàng, bây giờ hắc cũng mơ mộng hão huyền dùng sáu năm nuôi chiều đổi lấy tính mạng của nàng.

Không, vận mệnh nàng không cho, tính mạng cũng tuyệt đối không giao!

Liễu Sao liều mạng khổng chế khí tức, chạy như điên trên biển, đó là hướng quay lại Thanh Hoa cung.

“Liễu Sao nhi.” Sau lưng truyền đến tiếng gọi, vẫn dịu dàng như thế.

Liễu Sao không dám quay đầu, càng không dám khóc, ngay cả khi dùng độn thuật bỏ trốn cũng không thể thoát khỏi thuật ngự phong mạnh mẽ đang đuổi theo, nghe thấy âm thanh ngày càng gần, nàng lập tức trốn vào một bụi hoa.

Tiềm Túc thuật phát huy tác dụng sở trường, hắc quả nhiên không phát hiện, lướt thẳng qua.

Cảnh hoa trĩu xuống, Liễu Sao ngồi trên mặt biển thở hổn hển.

Mặt biển đen kịt quá mức rộng lớn, không thấy ánh sáng, còn lâu mới đến bình minh. Nếu đi tiếp ít nhất một canh giờ nữa nàng mới có thể gặp đệ tử tuần biển Thanh Hoa cung.

Tín phù, tín phù của Thương Ngọc Dung!

Cuối cùng Liễu Sao cũng nhớ đến, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, run run lấy tín phù đeo bên hông ra, đánh định rót linh lực vào —

Có người khê thở dài phía sau.

Liễu Sao hoảng sợ xoay người lùi vài bước, muốn tránh xa nhưng không dám quá lộ liễu.

Trước phản ứng của nàng, hắn chỉ thoáng cúi người, vươn tay về phía nàng: “Đứng lên đi.” Đôi đồng tử màu tím sâu thẳm, không thấy được cảm xúc che giấu tận đáy mắt.

Hắn không phát hiện ra sao? Liễu Sao nắm chặt tín phù, đè nén sợ hãi xuống, giả vờ như không có gì đứng lên: “Vòng song sắc của ta rơi xuống biển.”

Lục Ly “ừ” một tiếng: “Tìm được rồi sao?”

Liễu Sao lập tức lắc đầu: “Vẫn chưa!”

“Khỏi tìm lại, ta sẽ lấy uội cái tốt hơn.”

“Không cần cái mới, ta sẽ tìm cái đó!”

“Vậy được rồi.” Hắn kéo nàng quay về, tựa như không nhận thấy bàn tay run rẩy của nàng, cũng không phát hiện trong tay nàng có gì.

Cô gái bốc đồng vì mạng sống dốc lòng biểu diễn màn cuối cùng.

Người lợi dụng nàng, cũng nhân nhượng lần cuối cùng.

Mây dày đặc che khuất ánh trăng, mưa trút xuống trên đỉnh đầu, càng lúc càng lớn, càng ngày càng dày. Hai người đều không dùng kết giới, giống như đang đi dạo, bất chấp mưa gió.

Lừa gạt thành công không mang đến chút vui sướng, Liễu Sao chỉ cảm thấy mắt nhức nhối, nước mưa hòa cùng nước biển, buộc phải ngừng lại không được rơi xuống. Nàng lo sợ bị phát hiện, lén lút lấy tay lau mấy lần, cuối cùng cũng không lau hết được.

“Thật xin lỗi, Liễu Sao nhi.” Ngón tay lạnh lẽo vươn đến, lau nước mắt cho nàng.

Hắn phát hiện ra rồi! Liễu Sao sợ tới mức phải giải thích: “Là nước biển đó! Không tin huynh thử đi, mặn lắm!”

“Ta không thể trở về cùng muối.” Hắn thở dài.

Liễu Sao vội nói: “Ta đi tìm, huynh ở đây chờ ta là được!”

“Vòng song sắc của muối không bị rớt, Liễu Sao nhi.” Hắn mỉm cười kéo vạt áo của nàng để lộ ra mảnh vỏ sò trơn bóng, đẹp đẽ.

Hắn biết rồi! Liễu Sao hoảng sợ lùi về phía sau.

Hắn cũng không ra tay bắt nàng như dự đoán, chỉ đứng nguyên tại chỗ.

Giăng co trong im lặng một lát, Liễu Sao xoay người bỏ chạy.

“Sợ sao?” Phía sau vang lên giọng của hắn.

Ma xui quỷ khiến, Liễu Sao dừng lại, quay đầu.

Trong mưa gió, sóng biển dâng cao, tầng tầng lớp lớp như vách tường, bóng dáng người đó như ẩn như hiện. Liễu Sao đột nhiên hét lên: “Người muốn hại ta!”

“Có người nói với ta, muội là hy vọng của ma cung, muốn ta bảo vệ muội”. Hắn từ từ bước tới, xuyên qua mưa gió, “Ta tiếp cận muội, vừa muốn điều tra bí mật trên người muội, càng muốn lợi dụng ma anh tu bổ ma thể của ta.”

Liễu Sao như khóc như cười: “Không có ma anh, người sẽ dùng ta luyện thuốc!”

“Có lẽ vậy,” hắn đứng trước mặt nàng, “Đau khổ sao, Liễu Sao nhi?”

“Không!” Nước mắt rơi xuống, Liễu Sao hung hăng đưa tay lên lau, “Ta không buồn! Không sợ!”

Hắn mỉm cười, xoa xoa đầu nàng như thường ngày: “Đúng là trẻ con.”

Khoảnh khắc này, Liễu Sao thật sự không sợ hãi, nàng ngẩng mặt nhìn hắn, không rõ nét mặt dịu dàng này là thật hay giả.

“Được rồi, đi đi.” Hắn rút tay lại.

Đi? Nàng giật mình: “Người thả ta đi sao?”

Hắn chưa kịp trả lời, tiên khí cuộn cuộn ập tới, kiếm trận hạ xuống từ trên đầu cùng tiếng quát lớn!

“Chạy đi đâu!”

Gió mưa đột nhiên trở nên mãnh liệt, mặt biển tối đen bùng sáng với tiên quang trắng vàng tím, kiếm trận tự sinh ra kết giới vây hai người ở giữa! Trong trận, sát khí ngưng kết lại từ bảy thanh kiếm lớn, sắc bén bức người, nhìn có vẻ chậm rãi, nhưng không hề có kẽ hở.

“Lục Ly!” Liễu Sao lui lại bên cạnh hắn theo bản năng.

Lục Ly đưa tay trái lên, bàn tay sáng lên ma quang màu lam, ma khí tụ thành vô số lớp sóng xoáy qua không khí, trong khoảnh khắc sóng bùng nổ, chấn động trời đất, ba thanh kiếm vỡ nát ngay lập tức.

Rất nhiều bóng người hiện ra giữa tiên quang, trước mặt là Nguyên Tây Thành và mười vị Chương giáo Tiên tôn, người ở giữa cầm Mặc Như Ý, chính là thủ tọa tiên minh, cung chủ Thanh Hoa cung Thương Kính.

“Cướp ma anh xong muốn bỏ đi sao, Lục tu giả? Thương Kính xóa bỏ hoàn toàn thái độ ôn hòa thường ngày, mắt sáng như đuốc, “Cần phải gọi tôn giá là... Ma tôn Trưng Nguyệt!”

* Giả là người, tu giả có thể hiểu là người tu hành.

Ma tôn Trưng Nguyệt? Liễu Sao kim lòng không đành buông tay áo người bên cạnh ra, cách ra hai bước.

Lục Ly lại không chút sợ hãi: “Thương cung chủ.”

Thương Kính nói: “Tu vi tâm cơ này, ngoại trừ ma tôn Trưng Nguyệt thì ma tộc có thể còn được mấy người?”

Lục Ly đáp lại: “Ma cung đã không còn Trưng Nguyệt.”

“Lạc Ca đã nghi ngờ Trưng Nguyệt là giả từ lâu, thật ra là Thiên hộ pháp Kiếp Hành,” Thương Kính nói, “Ma tộc tu hành nhanh chóng nhưng thiên kiếp thăng chức lại rất nặng. Theo ta suy đoán, người vận dụng hơn phân nửa sức mạnh chống đỡ ma cung nên thăng chức thất bại, ma thể bị tổn thương, bất đắc dĩ mới để cho Thiên hộ pháp Kiếp Hành giả mạo Trưng Nguyệt trấn giữ ma cung. Còn người ký hồn vào thân thể người phạm trà trộn lục giới, tìm kiếm phương pháp phục hồi. Ma anh chính là cơ hội, đây mới là thứ có thể khiến người mạo hiểm. Trước đó bọn ta từng nghi ngờ có gian tế, chỉ là chưa phát hiện ma khí, không ngờ người lại phong ấn bản thân, một phút bất cẩn lại để người đánh cắp ma anh.”

“Nói lời thừa với hắn làm gì!” Người vừa lên tiếng khuôn mặt oai nghiêm, lớn tuổi nhưng dáng người cao to, chính là chương môn Phù Sinh phái Chúc Xung, tính tình vốn nóng nảy, y quát lớn, “Trưng Nguyệt, người đã không còn đường trốn, mau nói ma anh ở đâu!”

Lục Ly không đáp.

“Ma anh không ở trong tay hắn!” Liễu Sao giật mình, nhin không được kêu lớn.

“Người làm bạn với ma đầu, nổi giáo cho giặc!” Chúc Xung mắng, “Coi như người còn trẻ hồ đồ, mau chóng quay đầu thì sẽ tha cho người.”

Vì sao phải giải thích? Hắn còn định dùng nàng luyện thuốc. Liễu Sao cắn môi, vẫn không sửa lời: “Hắn không trộm ma anh, không tin thì hỏi Bạch Phụng, lúc đó bọn ta còn nói chuyện trong sân, là Thực Tâm ma ra tay! Thực Tâm ma trốn trong Tiên môn!”

“Không sai, Thực Tâm ma ẩn mình trong Tiên môn!” Một kẻ bước ra, “Lục Ly thực sự đã chết yếu, Trưng Nguyệt ký hồn trên thân thể người phạm để duy trì sự sống, hắn không ngại ra tay moi tìm người để bồi dưỡng!”

Liễu Sao thấy kẻ đó, tức giận quát lên: “Người nói vậy!”

“Thân thể đã chết, nếu không có máu tươi và tìm người nuôi dưỡng, sao có thể bảo vệ sự sống?” Tạ Lệnh Tề quay sang Thương Kính, “Lục tu giả thường xuyên giấu khí tức, lúc đầu con tưởng là Tiềm Túc thuật của Võ đạo, mãi đến khi bước vào phòng hắn mới phát hiện hồn phách hắn hoàn toàn tách rời thân thể, thân thể chỉ là một thi thể đã chết từ lâu, khi đó con đã nghi ngờ chính là Ký Hồn thuật của ma cung, sau hỏi Đỗ sư đệ, lệnh cho đệ ấy ngầm quan sát, quả nhiên là thế.”

“Đúng,” Đỗ Minh Trùng lập tức đứng ra, có chút đắc ý, “Đó tuyệt đối không phải là thuật pháp của Võ đạo!”

Vạn Vô tiên tôn nghi ngờ: “Nghe nói Thực Tâm ma là ma khí của trời đất...”

“Chỉ là lời đồn đại, người thực sự gặp Thực Tâm ma được mấy người?” Tạ Lệnh Tề nói tiếp: “Con đã kiểm tra, tiệc tối đại diện Thanh Hoa cung hắn tới trễ, làng chài vùng duyên hải vừa vặn có người bị hại; sau đó trong cuộc chiến giành ma anh, Lạc sư đệ đích thân bố trí kế khiến Thực Tâm ma bị thương, lúc này trên đường đi Lục tu giả cũng biến mất một thời gian, có điều rất ít người để ý.”

“Đáng tiếc đã bị ta nhìn thấy.” Đỗ Minh Trùng nói.

“Người ngấm máu phun người!” Liễu Sao giận dữ, “Người ghen tỵ với Lục Ly, muốn trả thù!”

Đỗ Minh Trùng hừ một tiếng, định nói thêm gì nữa, thỉnh thoảng đối diện với ánh mắt Lục Ly, nghĩ đến đối phương là Ma tôn Trưng Nguyệt, y chợt thấy sợ hãi, lập tức lui về.

Lục Ly có phải Thực Tâm ma hay không, Liễu Sao là người rõ nhất, nhìn thấy tình thế bất lợi, nàng nhanh trí kêu lên: “Có người lợi dụng Trác sư tỷ dụ Thương thiếu cung chủ rời khỏi đó, chỉ cần tìm ra người đó sẽ biết ai là chủ mưu!”

Nàng nói sự thật, không ngờ đám người kia nghe xong vẫn không có phản ứng gì.

“Trước đó Trưng Nguyệt đã bị thương nặng, nhưng có Lạc sư đệ ở đây nên hắn không dám ra tay, bây giờ Lạc sư đệ rời khỏi, hắn liền thừa cơ hội,” Tạ Lệnh Tề nói đến đây giọng bỗng chuyển sang căm phẫn, “Hắn lợi dụng Lý sư đệ báo tin dụ Trác sư muội, mượn việc này kéo Thương sư đệ đi, sau đó giết Lý sư đệ diệt khẩu. Ngay cả mấy sư huynh đệ trông coi ma anh đều... Đúng là thủ đoạn hung tàn độc ác!”

Sắc mặt các Chưởng môn Tiên tôn đều trở nên nghiêm trọng.

Lạc Ca nói trên người Thực Tâm ma có thanh khí, không chỉ Tiên môn mà Võ đạo tu hành cũng có thể hấp thụ thanh khí. Trưng Nguyệt liên quan đến sự tồn vong của ma cung, vốn muốn giam cầm hắn ở tiên giới, dùng để kìm hãm ma cung, nhưng nếu hắn thực sự là Thực Tâm ma gây ra nhiều tội ác kia thì không thể tha!

Biết “Lý sư đệ” kia đã bị giết diệt khẩu, mặt Liễu Sao xám như đất, mồ hôi lạnh toát chảy ròng ròng: “Không thể nào!”

Tạ Lệnh Tề lắc đầu: “Liễu sư muội, muội bị hắn lừa.”

“Hừ!” Liễu Sao thấy y ra vẻ đạo mạo, mắng luôn: “Người ghen tỵ với Lạc Ca, cố ý dạy tiên thuật dỏm cho Đỗ Minh Trùng, suýt chút nữa hại Tô Tín, bây giờ người lại muốn hãm hại Lục Ly để lập công! Đê tiện!”

Tạ Lệnh Tề thở dài, im lặng lui sang bên cạnh.

Chúc Xung là chưởng môn Phù Sinh phái, trời sinh vốn căm thù tội ác, hơn nữa lại tận mắt chứng kiến mấy đệ tử bị giết thê thảm, tức giận lớn tiếng trách mắng: “Nó u mê không chịu tỉnh ngộ, còn muốn vu oan hãm hại đệ tử Tiên môn, đổi trắng thay đen, đúng là bất trị! Nếu nó đi cùng Trưng Nguyệt, nhất định biết ma anh đi về phía nào, phải bắt hết!”

Nói xong, y liền ra tay trước. Tiên môn chia thành phái Kiếm tiên và Chú tiên, Phù Sinh phái là môn phái hiếm hoi dùng cả kiếm lẫn chú, được coi là đặc biệt. Nào tay trái y vẽ ấn chú, tay phải cầm kiếm, phù chú thành hình, kiếm khí cũng hướng lên trời, mở ra một góc kiếm trận. Nguyên Tây Thành thấy thế lập tức phối hợp phát động kiếm trận, các Chưởng môn Tiên tôn đều trở về mắt trận. Tốc độ tu hành của Ma tộc hơn xa Tiên môn, ngay cả khi Trưng Nguyệt chưa tu thành thiên ma mọi người vẫn không dám khinh thường.

Mưa không ngừng rơi, sóng đánh cao ngút, kiếm quang xuyên qua đầu ngọn sóng, đan vào thành chiếc võng lớn trí mạng, chú khí quần quanh vô cùng nguy hiểm.

Liễu Sao vẫn hét lên: “Hắn không phải Thực Tâm ma!”

“Muội ấy thực sự không biết ma anh đi về đâu.” Lục Ly thở dài, đột nhiên đưa tay vỗ lưng nàng, một sức mạnh nhẹ nhàng đưa nàng ra khỏi kiếm trận.

“Liễu Sao nhi, mau tới đây!” Tô Tín mừng rỡ, vội vàng chạy tới kéo nàng.

Đột nhiên, Liễu Sao xoay người, vọt trở lại vào kiếm trận!

Trong trận vốn đang tràn ngập sát khí, có người xông vào trận, sát khí lập tức bị kích thích, kiếm xoay tròn đâm về phía này, như muốn chém nát nàng!

Mọi người quá sợ hãi, dù sao cũng không muốn làm bị thương người vô tội, tất cả đều dừng tay, cũng may có một luồng sáng màu đỏ chui vào trận đúng lúc, đánh nát thanh kiếm kia.

Thương Ngọc Dung rút Xích Tiêu kiếm lại, vội vàng bước ra: “Việc này có điểm đáng ngờ, nếu hai người bọn họ bằng lòng gở tay chịu trời, sao không tạm thời gác lại, chờ Lạc sư huynh trở về nói sau.”

Trác Thu Huyền bỗng nhiên nói: “Chờ Lạc Ca trở về cũng tốt.”

Thương Kính và Vạn Vô tiên tôn nhìn nhau, chần chừ.

Chúc Xung quát: “Hồ đồ! Hắn mạo tên Thực Tâm ma làm việc ác bao năm nay, sao có thể tha!”

Tạ Lệnh Tề nhắc nhở: “Chỉ sợ Trưng Nguyệt đã hấp thu ma khí của ma anh!”

Mọi người nghe vậy đều gật đầu. Nếu Trưng Nguyệt là Thực Tâm ma, lại hấp thu được ma khí của ma anh, nhất định phải loại bỏ trước khi hắn chưa kịp luyện hóa, nếu không hậu quả vô cùng khó lường.

Nguyên Tây Thành hiếm khi lên tiếng cũng nói: “Không thể kéo dài.”

Thương Kính: “Ngọc Dung, con lui ra.”

“Thương Ngọc Dung!” Liễu Sao đột nhiên hiểu ra điều gì đó, quăng mạnh tín phù trong tay, “Tín phù này dùng để truy lùng tung tích, người lợi dụng ta!”

“Xin lỗi, Liễu sư muội,” Thương Ngọc Dung trầm giọng, “Ma anh không thể rơi vào tay Trưng Nguyệt, ta phải truy đuổi để lấy lại.”

Liễu Sao tức giận mắng lớn: “Đáng giận! Uống công ta nghĩ tốt cho người, người dám lợi dụng ta hại Lục Ly!”

“Con bé này bị Trưng Nguyệt lừa gạt!” Chúc Xung tức giận, “Nó cố ý làm bạn với ma, không biết hồi cải, sau này nhất định sẽ làm hại lục giới, nhất định phải diệt trừ!”

Thương Kính biết nội tình, thấy tiếc nàng có tư chất tốt, có lòng dẫn nàng quay đầu: “Cho dù không có chuyện ma anh, Trưng Nguyệt đã hại vô số người, trừng phạt là đúng tội. Hôm nay người đau lòng vì hắn có từng nghĩ đến những người bị hắn hại không, cha mẹ vợ con họ không đau lòng ư? Lạc Ca đã đi lấy Cán Linh thảo, người mau lại đây.”

Tô Tín cũng nói: “Hắn là Thực Tâm ma, Tiên môn làm vậy là trừ hại cho thế gian!”

Liễu Sao ngơ ngác, liên tục lắc đầu.

Thế giới quá rộng lớn, chuyện của họ quá phức tạp, nàng chỉ là một nữ võ sĩ tu đạo xấu tính, không phân rõ chính và tà, nàng không muốn đánh mất.

Lục Ly bỗng nhiên khẽ nói: “Nghe đây, Liễu Sao nhi, Tiên môn không an toàn.”

Liễu Sao quét mắt nhìn mọi người, rùng mình.

Thực Tâm ma rốt cuộc là ai? Đệ tử Thanh Hoa cung nhiều như vậy, khi gặp chuyện bất trắc đám Chưởng môn Tiên tôn vì lợi ích, tất cả bọn họ đều đáng nghi! Hiện tại, chỉ có nàng tin tưởng Lục Ly không phải Thực Tâm ma, Thực Tâm ma không bao giờ buông tha cho nàng, huống chi Lạc Ca không có ở đây!

“Nếu không có người bảo vệ muội, phải nhớ kỹ, nhất định không thể nói ra bí mật trên người muội, nó sẽ mang đến uoi nguy hiểm không tưởng nổi.” Đôi mắt tím có chút tối tăm, không còn vẻ trêu chọc, nét mặt nghiêm nghị.

Khoảng cách quá gần, những sợi tóc đen rớt xuống phát qua mặt nàng, vô cùng nhẹ nhàng.

Liễu Sao đột nhiên hỏi: “Không phải người lợi dụng ta ư, sao còn lo lắng như vậy?”

Hắn trầm mặc, mỉm cười: “Có lẽ là quá lâu nên trở thành thói quen.”

Sáu năm, tiếp cận một người có mục đích, đã không còn phân rõ là lợi dụng hay thật tâm, có lẽ, bảo vệ cũng sẽ trở thành thói quen.

“Người muốn dùng ta luyện thuốc.”

“Ừm, lúc trước ta nghĩ vậy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ư, không biết nữa.”

“Người thích ta sao?”

“Ta không thích trẻ con.”

“Có người nói với người, ta là hy vọng của ma cung phải không? “ Liễu Sao khẽ nói, “Chỉ cần người thích ta, đừng dùng ta luyện thuốc, ta sẽ giúp người làm bất cứ điều gì!”

Chỉ cần người thích ta, ta sẽ làm tất cả cho người.

Hắn mỉm cười, lại lắc đầu: “Thật tốt quá, bây giờ mau chạy về bên kia đi, đừng quay đầu lại, có lẽ ta sẽ tới nhanh thôi.”

Đúng vậy, có nàng ở đây, hắn càng khó thoát thân. Liễu Sao lo lắng: “Người phải nhớ tìm ta nhé!”

“Sao ta có thể bỏ lại muội được chứ?”

“Vây được rồi.”

Thất Cự kiểm lại thành hình, hắn mang nàng tránh né, vừa tránh được năm trượng, bỗng nhiên có mấy sợi dây xích màu vàng lúi tới, cuốn lấy hai chân hắn với tốc độ cực nhanh! Liễu Sao vội vàng đưa tay kéo xuống, không ngờ lại chạm vào hư không, lại thấy ánh sáng lưu chuyển trên sợi xích, Liễu Sao biết ngay là pháp bảo của Tiên môn.

Chúc Xung lạnh lùng hừ một tiếng: “Muốn chạy đi đâu, còn không mau đền tội!”

Lục Ly cúi đầu nhìn xiềng xích, bỗng nhiên cười: “Không ngăn được ta đâu.”

Đôi đồng tử tím phát ra ma quang cực lớn, mấy ngọn lửa nhanh chóng quấn lên dây xích, dưới sự nung đốt của lửa ma, xiềng xích quanh người đều đứt hết!

Hắn kéo nàng bay lên, đứng trên không trung giữa gió biển, dùng ngự phong thuật chính tông của Ma tộc. Cùng với ánh sáng màu lam đẹp đẽ, ma khí ập tới không ngừng từ bốn phía, hắn vung vàng không chế ma khí, vận sức chờ bùng phát.

Mọi người vốn đang muốn thu trận, thấy thế đều kinh hoàng. Trưng Nguyệt chưa tu thành thiên ma, công lực chưa đầy đủ đã đến mức này, nếu thiên ma cực đoan trong truyền thuyết thật sự hiện thế thì sức mạnh sẽ khủng khiếp như thế nào, quả nhiên là kiếp nạn của lục giới.

“Đi đi, ta sẽ tới ngay,” hắn cúi đầu, khẽ nói bên tai nàng, “Cẩn thận với Lư Sênh.”

Liễu Sao liễu mạng thôi thúc sức mạnh thần bí trong cơ thể, nhưng mạch chủ vẫn không hề có động tĩnh gì, bất luận nàng tìm kiếm như thế nào, sức mạnh đó vẫn ẩn nấp không chịu xuất hiện.

Sau đó, cả người nàng liền bay lên không trung vắng ra ngoài.

“Có lẽ nha đầu kia biết ma anh ở đâu!” Chưởng giáo Thiên Sơn dặn dò các đệ tử, “Trước khi biết chắc, đừng để nó chạy thoát!”

Mấy bóng người lập tức đón đầu nàng.

Lửa hận thiêu đốt trong mắt Liễu Sao, nàng hung hăng nhìn người đối diện: “Đỗ Minh Trùng, ngươi muốn chết!”

“Sao ta biết được Lục Ly là Trưng Nguyệt chứ?” Đỗ Minh Trùng vui sướng khi thấy người gặp nạn, ý đồng người nên cũng không sợ nàng, “Đã nói trước với người đừng theo hắn, bây giờ hay chưa...”

“Đỗ sư đệ!” Thương Ngọc Dung quát lên ngắt lời y, áy náy nhìn Liễu Sao, “Tiểu Liễu sư muội, việc này ta sẽ giải thích với muội...”

Liễu Sao cực hận y, “hừ” một tiếng: “Ai thèm nghe ngươi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thương Ngọc Dung bất đắc dĩ, biết lúc này nói gì nàng cũng không nghe, đành phải bắt nàng trước, vì thế đưa tay tạo kết giới.

Đối mặt với dồn ép, Liễu Sao lui về sau từng bước một.

Đột nhiên, một luồng sáng màu lam tan trong nước biển, xoắn về phía này!

“Mọi người cẩn thận!” Thương Ngọc Dung vội vàng nhắc nhở, đồng thời kéo một đệ tử lui lại, mấy đệ tử khác nghe vậy cũng đều lui bước.

Liễu Sao định quay đầu lại nhìn.

“Đi!” Phía sau truyền đến giọng của hắn.

Có thứ gì đó bắn tung tóe trên lưng, hòa trong nước mưa, dường như thoáng ngửi thấy mùi tanh.

Liễu Sao lập tức đáp lại: “Được!”

Mưa rền gió dữ trên đầu, đạp chân trên sóng biển cuộn cuộn, cô gái liễu mạng chạy về phía trước, quần áo ướt đầm, tóc tai rối bời, mưa tát thẳng lên mặt, vô cùng chật vật.

Xung quanh là âm thanh hỗn độn, tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng sấm rền rĩ. Nước biển quất vào người, đau đớn, lạnh buốt.

Không lo lắng, không băn khoăn, không nghĩ đến bất cứ điều gì.

Mặt biển vẫn rộng lớn vô tận, giống như không biết tương lai, mặc kệ quá khứ thất vọng như thế nào, ít nhất nàng còn có tương lai.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng phía sau truyền đến khí tức quen thuộc.

“Lục Ly!” Nàng đứng sững lại, vui mừng quay đầu, chỉ nhìn thấy một luồng khí đen mỏng manh xẹt qua đỉnh đầu, thẳng lên không trung.

Ngay sau đó, giống như có thứ gì đó chấn động mạnh, cả biển lớn đều rung chuyển.

Sau đó, tất cả đều trở nên yên tĩnh.

“Đợi ta với!” Nàng lập tức phóng diên cuồng theo hướng đó, đập trên sóng lớn...

Phía trước có người đang đứng, bóng dáng cao gầy rất thu hút.

“Có ma hồn dễ té, có thể bảo vệ vững chắc kết giới hư thiên hai mươi năm.” Giọng nói thản nhiên, nói ra kết quả nàng không muốn thừa nhận.

Thì ra trong vô thức, nước mắt đã ướt đầm mặt.

Nàng cố chấp kêu lên: “Ta không tin! Huỳnh ấy sẽ không bỏ lại ta!”

“Hắn có thể trốn,” Giọng Lữ Sinh lạnh lùng, “Nhưng hắn bị trọng thương khó có thể chống đỡ kết giới ma cung, nếu muốn bảo vệ tính mạng, ma cung chắc chắn sụp đổ.”

Ma cung sụp đổ, hư thiên sẽ bị mạch nước ngầm nhấn chìm, bao nhiêu binh tướng sẽ hồn phi phách tán vì không kịp bỏ chạy! Từ nay về sau, Ma tộc không còn nơi dung thân, bị Tiên môn đuổi giết.

Ma tôn Trưng Nguyệt, không thể đứng nhìn kết cục này.

“Các người ở đâu? Vì sao các người không cứu hắn!”

“Không quay về với người, hắn sẽ không chết,” Lữ Sinh cười lạnh, “Các Chưởng môn đều ở Thanh Hoa cung, bọn ta đến đều phải chịu chết. Nếu hắn nghe lời bọn ta bắt người luyện thuốc, đương nhiên sẽ không có kết cục này, nếu không thể chữa trị ma thể, kéo dài hơi tàn cũng chẳng có ý nghĩa gì. Lựa chọn của hắn rất sáng suốt, đây là cố gắng cuối cùng của hắn đối với ma cung, mà ma cung càng cần ma tôn hùng mạnh Trưng Nguyệt.”

Thì ra hắn không đồng ý đề nghị của bọn họ, sáu năm bảo vệ, cho dù không yêu cũng sẽ thương chứ?

Hoặc thật sự là thói quen.

Là mầm móng nghi ngờ trong lòng nàng khiến hắn phải trở về, là nàng tin nhầm Thương Ngọc Dung, giữ lại tín phù nên đâm người Thương Kính mới đến bao vây và giết bọn họ, là nàng hại hắn.

“Không phải —”, Liễu Sao quỳ xuống thét chói tai, diên cuồng lan ra mặt biển.

Khí tức quen thuộc cuối cùng cũng biến mất, ma nguyên hoàn toàn biến mất trong trời đất, cuối cùng ma hồn sẽ bị cấm thuật dẫn về hư thiên để giam cầm chống đỡ kết giới của ma cung, nhờ vậy ma cung Trưng Nguyệt sắp sụp đổ lại được củng cố lần nữa.

Hắn từ bỏ bản thân, đổi lấy hai mươi năm tương lai a cung, Ma tộc có hai mươi năm để chờ đợi ma tôn tiếp theo hiện thế.

Cuối cùng cũng vứt bỏ nàng.

Nước biển bắn tung tóe giữa không trung, rơi xuống cùng nước mưa chảy vào miệng, cuối cùng mới biết dường như không chút vị ngọt nào.

Thì ra, vẫn là chua xót.

Lòng tràn đầy chua xót.

Hắn không thể vứt bỏ ma cung, nhưng vì sao người bị vứt bỏ lại là nàng?

“Không ai hy vọng bản thân bị vứt bỏ.” Bên tai đột nhiên vang lên lời nói của vị tiên giả.

Hết chương 29

30. Q.2 - Chương 30: Hư Thiên Ma Giới

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương

Trong Thanh Hoa cung trời yên biển lặng, những đốm sáng rải rác hòa cùng tiếng thông reo, hàng thông tỏa bóng tầng tầng lớp lớp như nhe nanh múa vuốt, tiếng mưa rơi đập vào thân cây mang đến sự lạnh lẽo vô tận.

Một bóng người lặng lẽ xuất hiện trên đường mòn, bước chân rất gấp.

Tiếng sóng ầm ì ngày càng lớn dần, một tòa tiểu lâu cũ kỹ nằm trong màn đêm, ở phía trước lầu là một ban công ngắm cảnh rất rộng.

Hải lâu vốn là nơi ở tạm thời của Lạc Ca, rất hiếm khi có đệ tử vào đây quấy nhiễu, vì Lạc Ca đã rời khỏi, trong lầu không có chút ánh sáng nào.

Bóng người đó đứng bên tảng đá lớn cạnh tiểu lâu rồi ngồi xuống khoanh chân lại.

“Không thể ngờ hẳn lại là ma tôn Trương Nguyệt, thật tiếc cho viên ma đan tốt nhất.”

Lòng người hay thay đổi, ma đan rất khó tìm, lúc trước y mượn danh nghĩa Tiên môn tru diệt yêu ma cướp lấy ma đan, không bị một ai hoài nghi. Nhưng mấy năm gần đây ma cung bắt đầu đề phòng, càng ngày càng khó cướp được ma đan. Cũng may lần này đã đoạt được ma khí từ ma anh, rất có lợi cho việc tu hành, chỉ là lần trước trúng một kiếm của Lạc Ca vết thương còn chưa lành, để tránh bị người khác chú ý, nên không thể không đến trốn ở Hải lâu để chữa thương.

Lạc Ca ra ngoài chưa về, đây chính là cơ hội trời ban, cần phải nhanh chóng hồi phục mới có thể luyện hóa được ma khí.

“Lạc Ca...” Bóng người đó gọi cái tên này với ngữ khí rất phức tạp, tựa như có hơi tiếc nuối.

Vào lúc bình minh, cuối cùng mặt biển đã khôi phục vẻ tĩnh lặng, mây tan mưa tạnh, vầng mặt trời lộ dạng ở phía đông phản chiếu mặt biển lấp lóe ánh xanh.

Bóng người cao gầy vẫn ngạo nghễ đứng đó, đôi mắt sắc bén chăm chăm nhìn thiếu nữ đang quỳ trước mặt.

Mặt biển bị đánh thành từng hố, từng hố sâu. Thiếu nữ tóc tai rối bù, nhếch nhác vô cùng, giống hệt một kẻ điên đã mất đi lý trí. Nàng còn đang vùng vằng chống đánh loạn xạ xung quanh, nước mắt tuôn rơi khóc không thành tiếng.

“Tiên môn lợi dụng ngươi.”

“Là Tiên môn hại chết hẳn.”

“Ngươi không muốn báo thù cho hẳn sao? Ngươi không muốn giết những kẻ đó?”

Giọng nói bình thản lọt vào tai, quả nhiên nàng dừng tay lại.

Đúng vậy, nàng phải báo thù! Nếu không phải Thương Ngọc Dung giả dối dùng tín phù để lừa nàng, nếu không phải Tạ Lệnh Tề và Đỗ Minh Trùng vu oan, hãm hại, sao hẳn lại chết được! Nàng muốn giết sạch tất cả bọn chúng!

“Ngươi, có nghe thấy tiếng kêu gọi của Ma thần chưa.”

Đám người Thương Kính ai ai cũng có ngàn năm tu vi, nếu muốn báo thù thì phải lựa chọn thứ mạnh mẽ hơn cả Tiên đạo.

Tu tiên, ý nghĩa thông thường là gian khổ tu hành, và còn cần hơn nữa là cơ duyên trời ban.

Nhưng nhập ma thì chỉ cần một ý niệm.

Một ý niệm đã sinh ra ma tính, thu hút cả sát khí và trọc khí trong trời đất, chỉ cần thế là đã lập tức được Ma thần tiếp dẫn.

Điện Ma thần vắng vẻ, trống trải, nhưng có thể chứa đựng được mấy nghìn người. Những tảng đá đen lạ lùng phủ kín mặt đất, vừa vững chắc vừa lạnh lẽo cứng cáp, bốn bức tường xung quanh cũng được tạo thành

từ loại đá đen giống như vậy. Tuy nhiên, bước tường trước mặt có hơi đặc biệt, nó tỏa ra bầu không khí trang nghiêm khiến người ta bất giác muốn quỳ xuống bái lạy.

Cả bức tường cao khoảng chừng bảy tám trượng, hoa văn lồi lõm hình thành một bức phù điêu rất lớn, đó là tượng mô phỏng Ma thần.

Vị thần bảo vệ Hư Thiên, sáng lập ra ma giới ở Hư thiên, phù hộ Ma tộc đồng thời cũng gây ra ma họa khắp lục giới.

Những đường cong lạnh lẽo không thể vẽ nên dung nhan của Ma thần, chỉ có thể vào những lúc nhìn lên khi bái lạy mà cảm nhận được phong thái ung dung, tao nhã. Đó là một thứ cảm giác xa xôi diệu vợi, sự thân thiết bảo bọc con dân và cũng có sự vô tình phán xét với kẻ vi phạm lời thề của ma.

Vị thần cuối cùng ở tại Minh Cảnh, người có sức mạnh cường đại nhất, nhưng cũng bị thần tắc trời buộc.

Đa phần phép tắc trên thế gian đều kìm hãm kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh! Chỉ có quy tắc của trời đất là công bằng và không thiên vị! Khắp thế gian này không ai trốn thoát sinh lão bệnh tử, những người tu đạo trong lục giới không thể tránh khỏi kiếp nạn để tấn chức, đến cả vị thần mạnh mẽ nhất cũng bị giao trách nhiệm bảo vệ, hạn chế những hành vi xâm lược. Bất luận giàu sang hay nghèo khó, thiện hay ác, mạnh mẽ hay yếu ớt đều được đối xử bình đẳng như nhau.

Giờ phút này, người bảo vệ ma giới đang chờ đợi lời thề nguyện trung thành của con dân.

Rốt cuộc đã đến đây rồi, có bằng lòng bước vào ma đạo, được ta chi phối và che chở không?

Lời kêu gọi bắt nguồn từ thần thức, khiến đôi mắt phượng nhuộm màu đỏ tươi. Nỗi đau thương và oán hận sinh sôi điên cuồng, xâm nhập sâu vào cốt tủy, sát khí khắp bốn phương cũng bị tác động, khuôn mặt xinh đẹp dần dần bị hắc khí xâm chiếm.

Oán hận, một nỗi hận chưa bao giờ có, bọn họ đã cướp đi mất thứ duy nhất thuộc về nàng.

Hối hận, ăn năn chưa từng trải qua, có được tư chất tốt nhưng lại lãng phí thời gian, không thể mạnh mẽ hơn nữa, cho nên mới bị cướp mất tất cả, không giữ lại bất kỳ thứ gì.

“Liễu Sao nhi, muội yếu quá.”

Quá yếu sao? Ta sẽ lớn mạnh, sẽ báo thù cho huynh!

Thiếu nữ siết chặt nắm đấm.

Đột nhiên, sát khí bị ngừng trệ.

“Không một ai mong mình bị vứt bỏ cả, chỉ cần muội không từ bỏ bản thân mình thì sẽ không có ai vứt bỏ muội được.”

“Liễu sư tỷ!”

“Tiểu Liễu sư muội, chuyện này ta sẽ giải thích với muội...”

Bên tai vọng đến những lời thật thân thiết, nàng bỗng nhiên muốn ngoảnh đầu nhìn lại.

Không đủ, vẫn còn chưa đủ oán hận.

Ở trước ngực, vỏ sò song sắc đột ngột tỏa sáng, một vầng trăng tròn đẹp để bay vụt ra.

Tích tắc nước mắt lại dâng trào, nàng lập tức điên cuồng vung chưởng đánh tới, đập nát tất cả ảo ảnh trước mắt.

Giải thích ư? Ai cần nghe bọn họ giải thích chứ! Chúng sinh trong lục giới thì liên quan gì nàng? Trên đời đã có rất nhiều người quan tâm đến chúng sinh, nàng chỉ có mỗi mình hắc, bọn họ đã có tất cả mọi thứ, tại sao lại không để cho nàng sống yên ổn chứ! Tiên thì có gì hơn người chứ! Thương Ngọc Dung, Thương Kính, Nguyên Tây Thành... nàng nhất định phải mạnh hơn, mạnh mẽ hơn nữa! Giết sạch tất cả bọn chúng!

Cô gái bốc đồng thề phải trả thù.

Dòng khí mang luồng sức mạnh cực đại tụ lại từ bốn phương tám hướng, tối đen dờ bần như mực, bao bọc cơ thể nàng.

Mái tóc dài tung bay, trọc khí xâm nhập cơ thể, càng cổ vũ những cảm xúc cực đoan, một vài hình ảnh mưa gió, sóng biển... lướt qua trước mắt nàng như đang tái hiện lại quá khứ.

Xương khớp toàn thân kêu lên răng rắc, khiến người nghe kinh hồn bạt vía, việc loại bỏ thân xác người phạm và linh thể bẩm sinh cực kỳ đau đớn.

Nàng ngã quỵ trên mặt đất, quay cuồng khóc la.

Chưa bao giờ trải qua một cơn đau như thế, bởi vì không còn người nào bảo vệ sao?

Cơ thể càng đau, lòng càng oán hận. Ma đàn vừa mới hình thành, con đường tu ma và cấm lệnh của Ma tộc tự động xâm nhập thần thức. Cùng lúc đó, sức mạnh thần bí trong cơ thể cũng bị kích thích, cuối cùng nó đã thức tỉnh ào ào tuôn ra như dãi núi lấp bể, đập mạnh vào tất cả các vật thể xung quanh. Trong khoảnh khắc đất trời rung chuyển, toàn bộ ma cung cũng rung lên bần bật.

Đứng ở cửa đại điện, Lư Sênh biến sắc.

Khí tức này là...

“Thèm khát sao?” Một bóng người xuất hiện đằng sau y: “Nhưng nếu luyện con bé thành thuốc thì người chẳng có được bất cứ thứ gì.”

Đôi mắt âm trầm tràn ngập sát khí, Lư Sênh xoay người đối diện với hắn, đôi tay đang giấu sau lưng lên vạt ma lực: “Người biết bí mật trên người nó?”

“Đúng vậy.”

“Nếu ta tu thành Thiên ma, chẳng phải sẽ đáng tin hơn một con nhóc sao?”

“Thiên ma chưa chắc đã tạo dựng được tương lai cho Ma tộc, nhưng con bé thì có thể, ta tin rằng người vẫn sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.”

Lư Sênh lạnh lùng nhìn hắn, ma quang trên lòng bàn tay sau lưng lúc sáng lúc tối.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ lớn chấn động tận trời vang lên, mặt đất dưới chân nứt ra tạo thành vực sâu khoảng ba trượng! Màn sương khói lượn lờ bên ngoài điện cũng bị đánh tan tã, tựa như những hạt bụi mực rã rời trôi lững lờ giữa không trung, những luồng khí xung quanh ma cung lập tức rối loạn.

Âm thanh báo nguy hiểm lập tức vang lên!

Bên ngoài phải chịu lực tác động của Hư Thiên, bên trong lại đang có một sức mạnh khác đang bùng nổ, kết giới sắp không thể chịu đựng nổi nữa, ma cung đang có dấu hiệu sụp đổ!

Vị Húc cũng chạy tới, giật mình nhìn cảnh tượng ở đây nhỏ giọng lẩm bẩm: “Kết giới không thể chịu chấn động thêm được nữa, nếu để con bé đó tiếp tục...”

Nàng căn bản không biết cách khống chế luồng sức mạnh đáng sợ đó, nếu để cho nàng tiếp tục, chẳng biết tương lai sẽ thế nào nhưng trước mắt sẽ gây ra tai nạn hủy diệt ma cung!

Lư Sênh sa sầm mặt: “Giết!”

Vị Húc lập tức ngưng tụ ma lực phối hợp với y mà không hỏi một câu.

Ở trong điện, cô gái đã lộ rõ ma tướng, nàng đau đớn đến mức ý thức hoàn toàn tan rã, nàng giải phóng sức mạnh theo bản năng, lúc này hai người muốn giết nàng quả thật dễ như trở bàn tay.

Nguyệt chỉ nhìn hai người không hề ngăn cản.

Lư Sênh đột nhiên “Hừm” một tiếng cản Vị Húc lại.

Sức mạnh khủng bố đã bắt đầu yếu đi, cô gái vẫn nằm im không nhúc nhích trên mặt đất, hoàn toàn không có dấu hiệu điên cuồng hấp thụ trọc khí khi vừa nhập ma, tại ẩn đường còn đang lóe lên một tia sáng xanh.

Khoảnh khắc hôn mê, nàng đã nhớ lại một buổi tối của sáu năm trước.

Một cô bé đáng ghét bị phụ thân bán đi, còn có một chàng thiếu niên nghèo túng luôn nở một nụ cười thản nhiên.

Tại ma cung mọi người đang ồn ào bàn tán, còn ở Thanh Hoa cung lại tràn ngập không khí vui mừng. Tuy không thể xác định được tung tích ma anh, nhưng việc giết được Thực Tâm ma quả rất có giá trị. Nếu không phải họ còn phải tiếp tục luyện hóa linh khí thì Thương Kính đã bày tiệc ăn mừng một phen, qua mấy hôm các chương môn và tiên tôn cũng lục tục cáo từ.

Ở cửa cung, Nguyên Tây Thành và Vạn Vô tiên tôn dẫn theo chúng đệ tử Nam Hoa đến cáo từ, Bạch Phượng đang đứng trong đội ngũ, Vô Dương Hầu đã đồng ý thả nàng ta, Bạch Phượng có thể về Nam Hoa cùng Tạ Lệnh Tề.

Tạ Lệnh Tề vỗ vai Đỗ Minh Trùng dặn dò vài câu. Đỗ Minh Trùng vẫn muốn ở lại Thanh Hoa cung bảo vệ Tô Tín, có lẽ cảm thấy không đủ người nên Vô Dương Hầu đã phái Phùng Tiểu Hạnh đến Thanh Hoa cung. Từ lúc bị Liễu Sao đánh bị thương chân, Phùng Tiểu Hạnh đã trải qua những ngày khó sống, nay bất ngờ bắt được cơ hội này, nàng ta hớn ha hớn hở. Khi biết Bạch Phượng đã bám được cành cao Tạ Lệnh Tề nên nàng ta càng lấy lòng nịnh bợ, nhưng thái độ của Bạch Phượng lại rất khác thường dường như có hơi bất an.

Thương Kính dẫn theo Thương Ngọc Dung và vài vị Trưởng lão Thanh Hoa cung đến đưa tiễn. Nguyên Tây Thành chấp tay từ biệt, vẫn kiêu kỳ như trước, việc giao thiệp đa phần đều nhờ vào Tạ Lệnh Tề. Tô Tín và Lạc Ninh nắm tay đứng bên cạnh, Vạn Vô tiên tôn cười ha hả nhìn hai người, nhìn đến mức Tô Tín mất tự nhiên.

Tạ Lệnh Tề đột ngột hỏi: “Ninh nhi, lần này không theo mọi người về sao?”

Lạc Ninh đỏ mặt: “Muội phải chờ ca ca về...”

Tạ Lệnh Tề gật gật đầu, lấy một chiếc hộp ngọc nhỏ, đẹp lung linh trong lòng ra: “Đây là mấy viên đan được huynh có được mấy hôm trước, rất có lợi uôi.”

Lạc Ninh do dự: “Cái này... sư huynh tự mình cất giữ sẽ hay hơn.”

Tạ Lệnh Tề đưa hộp qua.

“Tầm lòng của Tạ sư huynh, Lạc tiểu Ninh muội nên nhận đi.” Thương Ngọc Dung đứng bên cười mở lời, y vươn tay muốn đón lấy.

Lạc Ninh lại cầm lấy chiếc hộp trước y: “Cảm ơn, Lạc sư huynh!”

Tạ Lệnh Tề mỉm cười, xoay người trở lại đội ngũ.

“Muội...” Thương Ngọc Dung nhú mày.

“Không sao đâu.” Lạc Ninh nhìn chiếc hộp trong tay, chân thành nói: “Cũng phải cảm ơn huynh, Ngọc Dung ca ca.”

Thương Ngọc Dung lắc đầu cười than thở: “Ta nói rồi, rốt cuộc thiếu gia lo lắng gì chứ.”

Lạc Ninh đáp: “Huynh đừng áy náy, chuyện ma anh rất quan trọng, tình hình lúc đó huynh cũng không cản được.”

Thương Ngọc Dung dùng quạt tròn gõ lên đầu nàng: “Lạc tiểu Ninh à...”

“Muội ấy nói đúng đấy.” Trác Thu Huyền đột ngột lên tiếng.

Thương Ngọc Dung không nói gì nữa.

Lạc Ninh kéo tay áo y: “Chờ ca ca muội về rồi nói tiếp, đừng lo lắng.”

Tính tình Tô Tín ngay thẳng, không hiểu những lời họ nói, y nghi ngờ xen miệng hỏi: “Thực Tâm ma đã chết, Thương sư huynh còn lo lắng gì nữa?”

Lạc Ninh mỉm cười: “Không có gì cả.”

Thương Ngọc Dung cười mắng: “Sư đệ ngọc của ta, hiếm khi thiếu gia không ghét bỏ ai đó, còn không nhanh xin cưới Lạc tiểu Ninh...”

Còn chưa dứt lời, Lạc Ninh đã đá y.

Lòng dạ của Tô Tín thật ra rất rộng lượng, y đổ mặt một lát rồi bắt giác thở dài: “Nhưng mà, không biết Liễu Sao nhi thể nào...”

Kết giới Hư Thiên đã ổn định lại, ma cung đã khôi phục vẻ yên tĩnh. Cô gái áo xanh nằm trên giường nhỏ, đôi mắt nhắm nghiền. Ở bên phải đôi lông mày đẹp đẽ có ba dấu ma văn xanh biếc rất mãnh kích thước không đều nhau, tựa như ba chiếc lá liễu kết lại với nhau, vừa xinh đẹp vừa kỳ dị.

Vị Húc thở dài, ngẩng mặt lên như có hơi khó hiểu.

Đồng thời, Liễu Sao cũng cảm nhận được có người đang phà hơi thở bên tai mình nên mở choàng mắt ra.

“Tĩnh rồi à.” Công tử thiếu niên nằm nghiêng bên cạnh, chiếc áo bào đỏ trải ra xung quanh, đôi mắt hoa đào lấp lánh, dưới ánh lửa sáng nốt ruồi ở khóe mắt càng thêm rực rỡ yêu ma.

“Là người!” Liễu Sao sợ hãi xoay người đứng dậy đề phòng, nàng phát hiện mình không thể vận nổi chân khí.

“Phàm là con người nhập ma, lúc được loại bỏ xương cốt phàm trần cũng đã bị hủy phần lớn tu vi trước đây của người.” Vị Húc lại nói: “Người phải luyện lại từ đầu.”

Nhập ma ư? Cuối cùng Liễu Sao đã nhớ ra, nàng quan sát bốn phía: “Đây là ma cung?”

Nàng không thể nhớ mình đã vào đây bằng cách nào, lúc đó chẳng qua chỉ là một ý niệm thì nàng đã bước vào điện Ma thần.

Chiếc giường bên dưới được chạm từ một loại ngọc đen, tựa như một đóa hoa lan đang nở rộ, đệm giường màu vàng thật mềm mại. Bên giường không xa có một cái bàn mã não thấp, hoa văn mang phong cách cổ xưa rất kỳ dị. Chiếc đèn khắc hình thú phun ra ánh lửa đỏ trên bàn, không giống thứ ánh sáng trong sáng lạnh lùng tỏa ra từ minh châu ở tiên giới, nhưng ánh đèn đó không chỉ rực rỡ hơn hẳn đèn đuốc ở nhân gian mà còn nhuộm đầy sắc màu trầm luân và phóng túng.

Có giường, có bàn, có đèn... Đây là một căn phòng? Liễu Sao vẫn không thể xác định được bởi vì nàng không nhìn thấy những bức tường, tầm nhìn chỉ khoảng chừng hai trượng, vượt quá khoảng cách đó là một màn sương khói trắng xám mờ mịt. Mặt đất mang một màu đỏ tươi như máu tỏa ra bốn phía xung quanh cho đến khi hoàn toàn biến mất trong màn sương khói, ngẩng đầu nhìn lên không thể thấy rõ đó là nóc nhà hay bầu trời, chỉ toàn một không gian phủ mờ sương khói.

“Bây giờ là ngày hay đêm?”

“Là đêm, Thái Âm khí tràn ngập ở Hư Thiên nên đêm rất dài.” Nét mặt Vị Húc có hơi lạ lùng: “Người đã ngủ được mười ngày.”

Mười ngày? Liễu Sao kinh hoàng, bước xuống khỏi chiếc giường ngọc ra khỏi vòng sương khói.

Hư Thiên ma giới được sinh ra từ sức mạnh của Thái Âm, đó chính là nơi nguy hiểm và hỗn loạn nhất lục giới, cứ cách năm năm sẽ phải gặp kiếp biến một lần, chuyện mở ra ma cung, thiết lập kết giới thông thường chỉ có ma tôn pháp lực cao cường mới có thể làm. Từ đại kiếp tiền ma tới nay, ma tộc đã phải trải qua mấy ngàn năm lưu lạc nhân gian, cho đến khi Trưng Nguyệt xuất hiện. Hắn vẫn chưa tu thành Thiên ma nhưng lại hao phí hơn phân nửa ma lực mở chốn dung thân cho chúng ma nên mới có được sự kính trọng của toàn thể ma cung.

Thái Âm khí và trọc khí thiên địa tụ tập tại đây, trong tầm nhìn là một lớp sương trắng khói đen trôi lững lờ, giống như một bức tranh thủy mặc bị vẽ nghịch ngoạc. Bởi vì sức mạnh chống chịu quá yếu ớt, nên tấm màn kết giới ở một số nơi gần như trong suốt, tầm mắt xuyên qua màn sương khói có thể trông thấy một mảnh trắng treo lơ lửng trên bầu trời Hư Thiên.

Liễu Sao vươn tay theo bản năng cảm nhận những dòng khí đang dao động.

Đây là ma cung mà hần muốn bảo vệ?

Bỗng nhiên, có tiếng thét thảm thiết truyền từ trong ra suýt chút nữa xé rách màng tai của nàng!

Liễu Sao giật mình, vội vã chạy ra, nàng bắt gặp hai người phụ nữ tóc tai bù xù đang quỳ trên mặt đất, trên khuôn mặt chẳng chịt vết sẹo, tướng mạo xấu xí như ma quỷ. Khi nhìn kỹ lại, Liễu Sao hít một hơi lạnh, mặt trắng bệch lui về phía sau... Chỗ cổ tay cổ chân hai người đó trống hươ trống hoắc, tay chân đã bị kẻ khác chém mất!

Hai ma nữ cười hì hì ẩn hai người phụ nữ xuống, một thị nữ khác đang bưng một cái bát lớn bên tay trái, còn tay phải dùng một con dao bạc nhỏ thuận thực cắt vào cổ tay một người, dòng máu tươi nóng bỏng lập tức chảy vào trong chén.

Người phụ nữ trừng trừng nhìn Vị Húc, hét lên “a a...” không rõ ràng, hóa ra lưỡi của người phụ nữ cũng đã bị cắt mất.

“Nhiều năm vậy rồi mà vẫn không cam lòng à, sao ta có thể để các người chết dễ dàng chứ?” Vị Húc cười nghiêng ngả.

Sương trắng tụ lại ở giữa không trung, nhẵn bóng như gương, soi rọi rõ dung nhan xấu xí của hai người.

Hai người phụ nữ giãy dụa không ngừng, tiếng la hét càng thảm thiết.

Có lẽ Vị Húc thấy quá ồn ào, y đón lấy chén máu tươi thị nữ dâng lên, rồi vẫy vẫy tay bảo người kéo họ xuống. Bức tường sương tựa như có sức sống tự động lùi về sau, hiện ra một con đường, ma nữ và thị nữ kéo hai người phụ nữ đáng thương đi ra ngoài. Thấy thế Liễu Sao mới biết xung quanh đây đã được thiết lập kết giới, mới vừa nãy nếu không phải y cho nàng ra ngoài thì căn bản nàng không thể xông ra được.

Vị Húc thưởng thức một ngụm máu tươi rồi lại nâng chén lên với Liễu Sao: “Đến đây ném thử đi.”

Nuôi người để lấy máu uống, đến Phương Vệ Trường cũng không tàn nhẫn đến thế! Liễu Sao thấy mà ghê tởm, nàng ngoảnh mặt đi: “Ta không thèm...”

Còn chưa dứt lời, nàng đã bị một luồng sức mạnh kéo đến trước chiếc giường nhỏ.

Vị Húc cười hì hì kéo nàng vào lòng, đẩy cái chén đến bên môi nàng: “Nào nào, đây là tấm lòng của đệ đệ đấy.”

Máu tươi đỏ rực đầy một chén, Liễu Sao mím chặt môi, cố hết sức lùi về phía sau.

Vị Húc sầm mặt: “Không nghe lời, ta sẽ ăn ngươi!”

Liễu Sao sợ tới mức cuống cuống hét lên: “Không phải là không uống... mà ta muốn ới lắm, muốn ới thật đó! Ta mà nôn hết lên người người thì đừng có trách ta!”

Vị Húc buông nàng ra, vỗ giường cười to.

Liễu Sao vội lặn ra khỏi lòng của y, lúc hoàn hồn lại mới biết y đang trêu nàng, Liễu Sao tức giận mắng: “Đang yên đang lành hại người làm gì?”

“Ái chà, tỷ tỷ là người tốt.” Vị Húc trêu tức đưa cho nàng xem cái chén không, trong đôi mắt hoa đào tràn ngập ác ý: “Đừng vội, ngươi sẽ thối nát nhanh thôi.”

“Ta không thể!” Liễu Sao dứt lời lập tức quỳ rạp xuống đất bắt đầu nôn.

Bị sức mạnh của người sáng lập hạn chế, ma cung Trưng Nguyệt không lớn, nhưng hoàn cảnh khắc nghiệt ở Hư Thiên có thể ngăn cản sinh linh bên ngoài xâm nhập vào, trốn tránh khỏi sự truy sát của Tiên môn, rốt cuộc Ma tộc cũng có được một nơi ẩn thân nhất định.

Trong ma cung chỉ cần sử dụng một ý niệm là có thể di chuyển, Liễu Sao tìm đại một góc ngồi xuống, cách Vị Húc thật xa. Những động tĩnh lúc trước đã sớm bị Lư Sênh và Vị Húc hợp sức che giấu, khi đó Liễu Sao vô thức phóng thích sức mạnh, bản thân nàng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Hơn nữa, sau ngày hôm đó, sức mạnh thần bí trong cơ thể lại rơi vào trạng thái ẩn mình.

Lục Ly chết vẫn chưa ảnh hưởng nhiều tới ma cung, chúng ma đã quen “Trưng Nguyệt” mà Kiếp Hành hóa trang thành, hơn nữa kết giới vẫn vững chắc như cũ nên không có ai nghi ngờ, họ hoàn toàn xem thường tin tức từ Tiên môn truyền ra.

Bọn họ quên hẳn như vậy sao! Liễu Sao rất phần nộ, Lư Sênh lại cảnh cáo nàng không được phép làm loạn. Liễu Sao vẫn hơi sợ Lư Sênh, ánh mắt y nhìn nàng rất âm u, lạnh lẽo mang theo hương vị nghiền ngẫm sâu xa. Hơn nữa, Lục Ly từng nói phải cẩn thận kẻ này, Liễu Sao đành phải nhẫn nhịn, lòng thầm nghĩ tương lai mạnh lên nàng xử lý y sau.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, tại huyết đàn điên dã tụ lại được một luồng ma lực không nhỏ.

Lần đầu cảm nhận được điều tốt của ma đạo, Liễu Sao hoảng sợ, ma đàn trong cơ thể có thể tự vận hành, nó hấp thụ Thái Âm khí và trọc khí rồi luyện hóa! Nói cách khác, ngay cả tên ma nào lười biếng nhất cũng có thể tiến bộ trong vô thức, thảo nào Tiên giới lại kiêng dè như vậy, một tên Thiên ma đã có thể đảo lộn Lục giới! Cũng may là sát nghiệp của Ma tộc quá nặng khiến Thiên kiếp gặp phải cũng nặng nề, cho nên những kẻ có thể đạt thành tựu rất hiếm hoi.

Ở Hư Thiên ngày ngắn đêm dài, hơi thiếu sức sống hơn bên ngoài.

Màn sương khói mỏng trên đỉnh đầu tản ra, ánh trăng mờ ảo rơi xuống mặt biển, nước biển xanh thẳm nhẹ nhàng nhấp nhô, tựa như một tấm vải xanh lam dập dờn trong gió. Nhưng khi đến gần sẽ phát hiện đó chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Liễu Sao thay một bộ y phục màu đen sạch sẽ gọn gàng, nửa nằm trên ảo cảnh mặt biển, tựa như một pho tượng nằm giữa ánh trăng và mặt biển xanh.

Nàng không hề nhúc nhích, nhìn mảnh trăng mờ ảo mà ngẩn ngơ.

Ở bờ biển bên kia, bọt sóng tung lên trắng xóa như tuyết, chiếc áo choàng màu đen thoát ẩn thoát hiện trong làn sóng nhấp nhô, màu đen và bạc tôn nhau lên lại còn cả bầu trời đêm và mảnh trăng xinh đẹp.

“Chủ nhân, người đã được mục đích rồi, cảm nhận thế nào?” Có người cất tiếng hỏi.

Hắn nhìn bóng người nhỏ bé ở phía xa xa, đôi môi mỏng khê cong lên: “Chẳng có cảm giác gì cả.”

“Thật không?”

Mảnh thủy tinh tím trên chiếc nhẫn lóe lên, hắn không đáp.

Rõ ràng ánh trăng rất êm dịu, nhưng lại đâm vào mắt Liễu Sao đau buốt, vì vậy nàng lau mắt, xoay người lại.

Trên kết giới mỏng manh có sức mạnh của cấm thuật, nhưng bất luận nàng cố gắng thế nào, cũng không thể cảm nhận được một mảnh ma hồn quen thuộc nào, ngay cả một chút cảm giác thân thiết cũng không có, tất cả hoàn toàn xa lạ.

Mọi chuyện xảy đến quá nhanh, nàng không thích ứng kịp. Trong trí nhớ có một thiếu niên mỉm cười đưa bánh bao cho nàng, có người thanh niên dịu dàng, bao dung nàng vô hạn độ, nhưng lại duy nhất không có ma tôn Trưng Nguyệt.

Nàng còn chưa kịp quen biết con người thật của hắn thì hắn đã bỏ lại nàng mà đi.

Mảnh vỏ sò bóng loáng, cảm giác nắm trong tay chân thật đến thế, nó chứng minh tất cả những chuyện đó đã từng xảy ra. Rót linh lực vào, một mảnh trăng vừa tròn vừa to lại bay ra ngoài, nhưng vì ma lực quá yếu ớt, nên vầng trăng không thể sáng lên, nó chỉ giống như một cái vòng tròn màu bạc, lại càng không thể tách ra thành những ngôi sao, rồi vầng trăng nhanh chóng tiêu tan trong không trung.

Không sao cả, dù sao xưa nay nàng vẫn lưu giữ được bất cứ thứ gì. Dù nghĩ thế nhưng Liễu Sao lại không chịu từ bỏ, hết lần này đến lần khác thử nghiệm để rồi sau đó nhìn từng cái từng cái biến mất tại chỗ!

Cho dù hắn chưa bao giờ thích nàng, còn muốn lợi dụng nàng, nhưng chỉ ít đến cuối cùng hắn không hại tính mạng nàng. Hắn cho nàng sáu năm tốt đẹp, khiến cho cô gái mất đi tất cả bình an sống đến ngày hôm nay.

Ma hồn chưa bị tiêu diệt, có lẽ mai sau sẽ còn cách cứu về...

Ý nghĩ vừa lóe qua đầu, đột nhiên Liễu Sao ngừng động tác.

Nơi cuối tầm nhìn, tại ranh giới giữa biển và trời, một bóng người cao ráo khoác ánh trăng nhạt đang thong dong đạp sóng bước đến. Chiếc áo choàng đen che kín áo bào bên trong, duy chỉ có chỗ vạt áo theo những bước chân lộ ra đôi giày với hoa văn màu ánh trắng bằng bạc, tao nhã lạ kỳ.

Hắn dừng lại trước mặt nàng: “Khéo quá, Liễu Sao nhi, chúng ta lại gặp rồi.”

Ngữ điệu giả dối như đã biết, bên dưới chiếc mũ áo choàng lộ ra nửa khuôn mặt tái nhợt với đường nét hoàn mỹ, rất giống người đã bảo vệ nàng sáu năm.

Liễu Sao lập tức ngồi dậy, tức tối nhìn hắn.

Hắn cũng không hề xấu hổ, chủ động thân thiết chào hỏi: “Muốn ngắm trăng sao?”

Cái tên Nguyệt kia còn đáng ghét hơn cả trăng! Liễu Sao nắm chặt vỏ sò: “Không phải! Ai cần ngươi lo chứ!”

Hắn vẫn ân cần như cũ: “Vẫn còn ta bảo vệ ngươi mà.”

Liễu Sao cắn môi.

Bảo vệ sao? Lúc nàng bị bán vào Hầu phủ, hắn ở đâu? Khi nàng rơi vào sát trận Tiên môn thì hắn ở nơi nào? Từ đầu chí cuối hắn chỉ cho nàng một chuỗi dài âm mưu.

Cô gái bốc đồng rốt cuộc đã hiểu được, sự bảo vệ khi gặp hiểm nguy còn quan trọng hơn cả sự yêu chiều thừa thãi.

“Ai cần chứ!” Liễu Sao lớn tiếng: “Cho dù ngươi có lợi hại cũng không bằng một ngón tay của Lục Ly!”

Hắn sờ sờ cằm: “Phải vậy không?”

Liễu Sao rất ghét thái độ đó, nàng nhảy bật dậy chỉ vào hắn: “Tất cả đều do ngươi sắp xếp, là ngươi hại Lục Ly!”

“Hả?”

“Có người nói với Lục Ly ta là hy vọng của Ma tộc, bảo hắn tiếp cận ta. Kha Na và Lạc Ca cũng không thể nhìn ra bí mật trên người ta, nhưng ngươi lại biết, chẳng phải thế sao?”

“Là ta.” Hắn thừa nhận: “Ta muốn hắn bảo vệ ngươi, chẳng có ai làm cho người ta yên tâm hơn ma tôn Trưng Nguyệt đích thân bảo vệ. Làm sao ta biết hắn lại có ý xấu muốn bắt ngươi luyện thuốc chứ? Cho nên ta mới nhắc ngươi phải đề ý.”

“Ngươi mà lại vô duyên vô cớ đối xử tốt với ta?” Liễu Sao “phì” một tiếng: “Ngươi làm ta nghi ngờ hắn! Tối hôm đó ta giật mình tỉnh dậy là vì phát hiện ra khí tức của ngươi. Ngươi cố tình để ta nghe được cuộc nói chuyện của hắn và Lư Sênh, Lư Sênh cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, các người hùa nhau hại Lục Ly!”

Đối diện với sự nghi ngờ, hắn chỉ khẽ nhếch nhếch khóe miệng: “Tất cả đều là do ngươi đoán, ngươi có bằng chứng không?”

Liễu Sao nghẹn lời.

Hắn lại tiếp tục: “Nếu ngươi thật tin hắn thì sao lại bị ta ảnh hưởng nào?”

Vì sao bị ảnh hưởng ư? Là nàng sợ hãi, nàng luôn sợ bị vứt bỏ, chưa từng thật sự tin tưởng bất cứ kẻ nào. Cho nên khi nàng nghe thấy đoạn đối thoại kia, nàng không hề chất vấn mà chọn cách chạy trốn.

Liễu Sao bỗng tức giận: “Cho dù không phải là ngươi, ta cũng không tin tưởng ngươi nữa, ta sẽ báo thù cho Lục Ly!”

Hắn lắc đầu: “Ngươi có biết hắn muốn điều gì không?”

“Hắn muốn bảo vệ ma cung.”

“Không, hần muốn một tương lai cho Ma tộc.”

Tương lai cho Ma tộc? Liễu Sao giật mình, không kèm nổi hỏi: “Đó là cái gì?”

Nguyệt không đáp: “Người sẽ biết nhanh thôi.”

Liễu Sao “hừ” rồi ngồi xuống quay lưng về phía hần một lần nữa: “Ta sẽ không nghe lời người, ta sẽ tự tìm hiểu lấy! Ta sẽ giết đám người trong Tiên môn!”

Hần khẽ thở dài, xoay người đi.

“Con bé không tin người.” Giọng nói Lam Sát truyền đến: “Đây không phải là kết quả như dự tính, nhưng miễn cưỡng có thể xem là đạt được mục đích.”

“Ừ, đúng vậy.”

Đợi Nguyệt rời khỏi, Liễu Sao mới xoay người lại nhìn kết giới mà ngẩn ngơ.

Hần từng hỏi nàng muốn những gì nhưng nàng lại quên mất hỏi hần mong muốn điều gì. Nhưng không sao cả, nàng đang ở trong ma cung mà hần bảo vệ, tương lai vẫn còn dài, nàng vẫn còn thời gian để tìm hiểu.

Liễu Sao thu hồi suy nghĩ, khoanh chân vận công.

Trong trời đất ngoại trừ linh khí Thái Dương, Thái Âm thì còn có thanh khí và trọc khí do âm dương chuyển hóa sinh ra. Tiên đạo theo đuổi sự cân bằng, nên chia đều Thái Âm, Thái Dương khí, và lấy thêm thanh khí để tu luyện. Yêu tộc tu luyện thì lại dùng Thái Âm khí và thanh khí, quỷ tộc chỉ dùng Thái Âm khí, nhân tu Võ đạo lại lấy Thái Dương khí và thanh khí là chủ yếu, chỉ có duy nhất Ma tộc là một tồn tại đặc thù, ngoại trừ Thái Âm khí thì họ còn hấp thu cả trọc khí.

Trọc khí, tên cũng như nghĩa, chính là thứ tử khí hung tàn, dơ bẩn nhất của lục giới, cũng là thứ được gọi là “khí thải”. Người tu tiên thường lấy việc bóc tách trọc khí trong cơ thể là chủ yếu. Nhưng Ma tộc lại cố ý đi ngược lại, chẳng những hấp thụ trọc khí để tu luyện, thậm chí còn loại bỏ toàn bộ linh khí bẩm sinh trong cơ thể, có thể nói đây là biện pháp rất cực đoan. Nhưng loại phương thức tu luyện cực đoan này lại mang đến một kết quả khó tin... Ai cũng bảo Võ đạo được xem là đạo tu hành nhanh nhất trong lục giới, giờ đây Liễu Sao lại phát hiện, ma đạo còn nhanh hơn nó gấp bội phần!

Cho dù cảm nhận được sự lợi hại của ma đạo, nhưng Liễu Sao vẫn thấy lạ kỳ.

Ma đạo tốt như vậy, vì sao rất ít người nhập ma, mà Ma tộc lại không quá mạnh mẽ?

Sự nghi ngờ lướt qua trong chớp mắt, Liễu Sao nhanh chóng bỏ qua vấn đề này, dù sao tại Hư Thiên ma giới cũng tràn ngập Thái Âm khí và trọc khí, chỉ cần chú tâm hấp thụ là được.

Cái tên Nguyệt đáng ghét kia, còn tưởng mình sẽ dựa dẫm vào hần sao? Hừ! Không có hần, mình cũng có thể mạnh lên, tự tay giết đám Tiên nhân đó, để bọn họ tuần táng cùng Lục Ly!

Hết chương 30

31. Q.2 - Chương 31: Đông Hoa Phần Hai

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Bên ngoài Vô Tích Yêu Khuyết, những tầng mây khổng lồ như một cái thùng nước đột ngột mọc lên từ mặt đất bao bọc lấy hai tòa lầu hình vòm ở giữa không trung, ánh lên sắc xanh của đồng cổ, tựa như hai chiếc răng nanh đứng sừng sững hai bên trái phải. Trên tầng mây thỉnh thoảng sẽ lấp lóe vài tia sáng xanh, đó là ánh mắt của những yêu binh canh giữ.

Trong đại điện, yêu hỏa trôi lững lờ tản mạn trên bậc thềm thứ sáu, ánh lên chiếc bình phong bằng lấp lánh.

“Không thể ngờ được Thực Tâm ma lại là ma tôn Trưng Nguyệt.” Người sau tấm bình phong thở dài: “Thảo nào y có thể thoát khỏi sự truy đuổi của ta nhiều lần đến vậy.”

Y phục như tuyết trắng trong thuần khiết, một cây trâm sáng long lanh trong vắt cắm trên mái tóc, A Phù Quân đứng trên bục nước, nhũn mày: “Trưng Nguyệt chết, kết giới ma cung sẽ bị hủy, nhưng phản ứng của ma cung lại khiến người khác bất ngờ.”

“Cấm thuật của ma giới, sao ta và đệ có thể hiểu được.”

“Theo lời Tiên môn, Trưng Nguyệt tự phong ấn ma lực rồi ký sinh hồn trên xác một phàm nhân đã chết, giết người moi tim là vì bảo tồn sự sống cho cơ thể. Tuy nhiên muốn duy trì sự sống thì uống máu hút dương khí đều là thủ đoạn thường gặp của ma cung, nhưng vì sao hẳn chỉ moi tim người? Nếu không phải Trưng Nguyệt bị thương nên xảy ra sự cố thì nhất định có nội tình khác.” A Phù Quân hơi dừng lại: “Chủ quân đã từng tận mắt thấy Thực Tâm ma ra tay với cô gái kia, Trưng Nguyệt đã ẩn thân bên cạnh nàng nhiều năm, nếu hẳn thật muốn ra tay thì chọn thời gian đó là không hợp lý.

Yêu quân áo trắng trầm ngâm: “Đệ nói rất có lý.”

“Huống chi, Lạc Ca không có ở đó.” A Phù Quân bình thản giảng giải: “Tất cả mọi chuyện, đều xảy ra trong lúc Lạc Ca rời khỏi.”

Người áo trắng đáp: “Nếu Trưng Nguyệt không phải là Thực Tâm ma thì sự việc sẽ rất phức tạp.”

“Còn phải chờ xem Lạc Ca phản ứng thế nào đã, chủ quân không cần phải lo lắng.”

“Nhưng Liễu Sao cũng đã biến mất...”

“Nếu không ngoài dự đoán thì có lẽ nàng đang ở ma giới.” A Phù Quân giải thích: “Chủ quân quá dễ tâm đến chuyện bên rồi rồi, bắt được Bách Yêu Lăng thì Vô Tích Yêu Khuyết mới có tư cách cạnh tranh trong lục giới.”

“Đệ cũng biết là ta...”

“A Phù Quân có thể hiểu được tâm trạng nôn nóng muốn cứu con dân trong tộc của người, nhưng trong mắt tộc nhân chủ quân thành công mới là niềm hy vọng của họ. Chiến hỏa đang bùng lên nếu phân tâm lúc này là hành động không khôn ngoan, so với việc mạo hiểm theo đuổi một tương lai không thực tế thì chi bằng nhìn thoáng hơn một chút. Xin cứ chủ quân trấn an tộc nhân trước, đến ngày yêu giới thống nhất sẽ là thời điểm chúng ta kiểm chứng lời tiên đoán. Ký Thủy tộc đã nhẫn nại được mấy vạn năm thì bây giờ vẫn có thể có thể chờ thêm vạn năm nữa, đến lúc đó A Phù Quân nhất định sẽ ủng hộ của quân.”

Yêu quân áo trắng trầm mặc một lúc lâu đáp: “Có lẽ đệ còn thích hợp hơn...”

“A Phù Quân sẽ dốc lòng vì chủ quân, giành lấy vinh quang cho Ký Thủy tộc.”

Trong lục giới từng có lời đồn, tiên – ma vốn không khác nhau, ma đạo chính là một đường lối khác của tiên đạo.

Đương nhiên, không một ai tin tưởng vào điều này.

Bởi vì những kẻ như Lư Sênh và Bách Hạc Tử nên Liễu Sao vốn không phản cảm với ma quá mức, cho đến khi tận mắt chứng thủ đoạn của Vị Húc, nàng mới thật sự hiểu được điểm đáng sợ của ma. Hơn nữa, vì tâm lý đề phòng Lư Sênh nên nàng luôn thấp thỏm bất an, không dám chạy lung tung, mỗi ngày nàng luôn tránh ở ảo cảnh đại dương mà tu luyện. Cũng may ảo cảnh biển rất hẻo lánh, không có ai chú ý ở đó đã có thêm một kẻ đồng loại, ngay cả Lư Sênh dường như cũng quên mất sự tồn tại của nàng, cũng xem như khá an toàn.

Ba tháng sau, kết giới xung quanh ảo cảnh biển đã được hình thành, Liễu Sao xem như đã hiểu được ý nghĩa Vị Húc nói. Nhưng “bắt đầu lại từ đầu” bốn chữ này nói dễ hơn làm, rốt cuộc ba tháng cũng chẳng thể bằng sáu năm, bây giờ tu vi của nàng kém xa thời điểm còn ở Vô đạo.

Khi nào mới có thể báo thù đây?

Liễu Sao không phải loại người có tính nhẫn nại, khi gặp được bước đột phá tu vi đầu tiên, nàng bắt đầu hấp tấp tu luyện. Tình hình này cho dù là ở Tiên môn hay là ở Vô đạo đều rất nguy hiểm. May mà ma đạo thuộc dạng ngoại tộc, ma đan tự mình vận hành, chân khí không hề có dấu hiệu rối loạn. Trong khoảng

khắc nằng đột phá cảnh giới, ma đan tựa như đã được gỡ bỏ một lớp trói buộc, lấp lóe ánh xanh. Liễu Sao bực bội tung ra một chưởng, ảo cảnh mặt biển như bắt đầu cuộn sóng, cảnh vật cực kỳ hỗn loạn.

Đúng lúc này, trong cơ thể lại có động tĩnh!

Sức mạnh thần bí bùng nổ một lần nữa, nằng dùng một tốc độ hấp thụ Thái Âm khí và trọc khí cao hơn hẳn ngày thường gấp vài lần.

Tốc độ này có hơi điên cuồng, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của sức mạnh thần bí, Liễu Sao vẫn rất dễ thu phục và luyện hóa chúng.

Khi quan sát lại lần nữa, ma đan đã hơi tỏa ra ánh sáng đỏ, ma lực gia tăng không chỉ là gấp đôi lúc trước.

Liễu Sao mừng rỡ cho nên không nghĩ gì nhiều, hấp thụ được bao nhiêu thì luyện hóa bấy nhiêu, theo ma lực tăng lên gấp bội thì đôi mắt hạnh bất tri bất giác cũng nhuộm sắc máu đỏ tươi.

Dù có được sức mạnh to lớn thì thế nào, nằng vẫn chỉ là một con người.

Tất cả đều do Tiên môn gây ra!

Nằng hấp thụ trọc khí ngày càng nhiều thì lệ khí ẩn hiện trên khuôn mặt ngày càng nặng, nằng dần dần không thể kiềm chế được cảm xúc bức bối trong lòng, linh khí trong cơ thể rối loạn, mất cân bằng nghiêm trọng, nằng gấp gáp muốn dùng thứ gì đó để áp chế sự xao động của ma đan, luồng linh khí loảng trong không trung căn bản không thể thỏa mãn được!

Thứ khí tức này...

Liễu Sao đột nhiên bật dậy, lao nhanh như gió ra khỏi ảo cảnh biển khơi.

Dòng khí xuất hiện tình trạng lạ thường khiến đám ba binh cẩn thận quan sát, đột phá cảnh giới lần đầu của ma đạo rất dễ dàng nhưng rất hiếm khi gây ra động tĩnh lớn như vậy. Tất cả mọi người vừa ngạc nhiên vừa ngỡ vực, bỗng thấy Liễu Sao lao như điên ra ngoài thì càng hoảng sợ.

Ma lực trong cơ thể do mất đi sự cân bằng mà xung đột đấu tranh lẫn nhau, giờ phút này Liễu Sao hoàn toàn không thể khống chế nổi, nằng không hề sợ gì cả, vung chưởng đánh thẳng tới, trong phút chốc vài tên ma binh bị đánh bay ra.

Cái này đâu giống bước nhỏ đột phá tu vi! Chúng ma binh kinh hoàng, đang muốn hợp sức bắt nằng lại, đột nhiên có một người bình thản bước tới, dáng người thâm thấp gầy gò, đôi mắt như chim ưng, mũi cao, mặt đen nước sơn.

Y lớn tiếng quát: “Có chuyện gì?”

Chúng ma binh hành lễ rồi bẩm báo: “Tả Thánh sử, người xem nằng đi...”

Người này chính là Cấp Trung Đạo – Tả Thánh Sử nổi danh ngang với Lư Sênh, y cũng đã phát hiện ra sự khác thường của dòng khí, khi trông thấy bộ dạng này của Liễu Sao thì giật mình. Hèn gì Thánh quân lại xem trọng cô gái này như vậy, làm gì có cách tu luyện nào như thế!

Phải bẩm báo Thánh quân trước rồi nói sau. Cấp Trung Đạo quyết đoán nâng tay cản mọi người lại: “Thả nằng ra đi.”

Sương khói trong kết giới tản đi hết lộ ra mặt đất đỏ như máu, cây đèn quái thú tỏa ra ngọn lửa đỏ, Vị Húc mặc áo đỏ nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ hình hoa lan đen, y buồn chán xoay xoay chiếc chén ngọc trong tay. Thấy Liễu Sao xông vào, y xoay mặt lại nở nụ cười với nằng, dường như y sớm đã biết nằng sẽ đến.

Trong mơ màng như có kẻ đưa đường dẫn lối, Liễu Sao bất tri bất giác bước đến đây chỉ để nhìn quanh bốn phía.

“Tỷ tỷ.” Dung mạo và tư thái của thiếu niên lại mang theo sự tao nhã của nam tử trưởng thành. Vị Húc đứng dậy khỏi chiếc giường nhỏ bưng một cái chén đi đến trước mặt nằng: “Ta đã chuẩn bị sẵn cho người rồi.”

Trong cái chén bạch ngọc đựng đầy dòng máu đỏ tươi.

Máu vẫn còn đang tỏa nhiệt, lúc trước nó từng khiến nàng buồn nôn, nhưng bây giờ nó dường như trở thành mùi hương ngon lành, hấp dẫn, tỏa ra khí tức rất độc đáo... Đây là thứ nàng cần!

Liều Sao không kiềm lòng nổi vươn tay đón lấy, bỗng chốc nàng tỉnh táo lại, ý thức được đây là cái gì, nàng cuống quýt lùi lại vài bước: “Ai cần thứ này chứ!”

“Vậy ngươi đến tìm ta làm gì?” Vị Húc cười hì hì bảo: “Thứ ngươi cần là nó.”

Phải uống máu người sao? Liều Sao tức khắc nhớ tới hai người phụ nữ đáng thương kia, nàng bị dọa hoảng: “Ta sẽ không hại người đâu!”

“Hai kẻ đó cũng chẳng phải là người tốt.” Vị Húc đặt cái chén lên trên bàn mã não, y vỗ vỗ tay, hai ma nữ lúc trước lập tức áp giải một người tiến vào. Người đó mặc áo choàng xanh trắng, có lẽ đã bị điểm huyết, cho dù nét mặt đang phần nộ và thách thức nhưng cũng chỉ dành để mặc người bố trí.

“Ngươi làm gì đó!” Liều Sao hơi đề phòng.

“Y là người trong Tiên môn.”

Tiên môn? Liều Sao cực hận hai từ này, quả nhiên ma tính lập tức bùng lên, cảm giác mất cân bằng trong cơ thể quá nặng, nàng bước tới bắt lấy cổ người đó.

Người đó bị bóp cổ nhấc bổng lên khỏi mặt đất, vì bị nghẹt thở mà mắt trợn trừng, trong đáy mắt ngập tràn sự bất khuất.

Liều Sao hoàn toàn không nhìn tới, nàng thối một hơi lên mặt y.

Tự mình bảo vệ chúng sinh thì cao thượng lắm sao, Tiên môn có gì hơn người chứ! Không nhưng vu oan Lục Ly là Thực Tâm ma, mà còn muốn giết luôn cả nàng, cần gì phải khách sáo với chúng chứ!

Khí tức tỏa ra từ cơ thể sống khơi gợi lên sự thèm khát, Liều Sao tham lam hút vào.

“Thế này là được rồi, ngươi là ma, bản năng trời sinh là lấy bọn họ làm thức ăn tẩm bổ.” Giọng Vị Húc thì thầm bên tai: “Ngươi đã bước vào ma đạo, còn cần gì chính nghĩa, cần gì để ý vô tội hay không. Ma thì cứ thích gì làm nấy, những người nơi đây ai mà chẳng đều bị dẫn vào đường cùng mới phải nhập ma? Là bọn chúng hại nên mới biến chúng ta biến thành thế này, bọn chúng giết người của chúng ta, chúng ta cũng giết người của chúng, chẳng có ai đúng ai sai cả.”

Bọn họ đã hại Lục Ly, ăn họ thì có gì sai! Liều Sao thẳng tay vút tên đệ tử Tiên môn kia xuống đất, sau đó nàng nâng tay kia lên, ngón tay gấp lại thành trảo, vung tới chụp vào gáy của y.

Thiếu niên áo đỏ đứng bên cạnh, cười châm biếm nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra.

Đôi mắt hạnh đỏ rực, Liều Sao nắm chặt đầu người kia, nhưng cứ mãi chậm chạp mà không hề xuống tay.

“Tiên – ma đã không đội trời chung rồi.” Vị Húc kề sát vào nàng: “Trong lòng y còn đang chờ đợi ngươi đó, uống máu của y, hấp thụ sinh khí của y, để y biết ngươi lợi hại thế nào!”

Uống máu? Hấp thụ sinh khí của con người?

Hắc khí đang tụ lại đậm đặc trên ấn đường, chợt có tia sáng xanh lóe lên, Liều Sao ngơ ngác quay đầu nhìn thoáng qua ánh mắt như cười như không của Vị Húc, phút chốc nàng như bị sét bổ thẳng vào đầu, rút phắt tay về.

Ăn thịt người! Nàng ấy thế mà lại muốn ăn con người! Mình thật sự biến thành ma đáng sợ rồi sao?

Vị Húc thật không ngờ nàng có thể tỉnh táo lại, y bất ngờ nhíu mày: “Mới thế này mà đã không ra tay được, ngươi còn muốn bảo thù gì nữa?”

Liều Sao cắn môi, cố sức khống chế cơ thể không ngừng run rẩy, nàng lớn tiếng nói: “Y không hại ta, ta chỉ giết bọn người Thương Kính!”

“Ái chà...” Vị Húc xoa xoa khuôn mặt nàng: “Thương Kính có nhiều đệ tử như thế, bọn chúng sẽ cản người lại, lúc đó người cũng không giết người sao?”

“Ai dám cản ta, ta sẽ giết kẻ đó!” Liễu Sao làm như không có chuyện gì xảy ra, ngẩng cao đầu bỏ đi.

Vị Húc dõi theo bóng nàng trầm ngâm suy nghĩ, dường như có điều khó hiểu.

Bước qua tầng tầng sương mù lại là lớp lớp mù sương, mây khói mù mịt giăng giăng ngập trời, đến cả mảnh trăng lạnh lẽo treo trên bầu trời Hư Thiên trông cũng có vẻ mờ lung quái dị, kếm xa vàng trắng thật sự bên ngoài, nó lặng lẽ chiếu rọi xuống Ma cung, có lẽ bất kỳ thời khắc nào cũng có thể xảy ra chuyện tàn nhẫn, đây là một nơi thật đáng sợ.

Một lần vượt qua đột phá tu vi nhỏ, ma lực lại tăng thêm vài phần một cách khó hiểu, đã vượt qua khỏi thời kỳ nàng ở Vô đạo, mới chỉ có ba tháng ngắn ngủi mà thôi! Tuy nhiên, Liễu Sao không hề có cảm giác hưng phấn!

Cảm giác mất cân bằng linh khí vẫn còn tồn tại, nàng thậm chí có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang sinh ra, loại khí tức này tựa như mỗi câu, dường như nó đang kích thích nàng biến chất. Cái này có phải tượng trưng cho tu vi nàng càng cao thì chắc chắn nàng sẽ hại người?

Phía trước là ảo cảnh biển xanh thăm thẳm, một bóng người cao lớn đứng trên mặt biển, phát hiện nàng đã quay trở về, hần lập tức xoay người cong cong khoe môi rất mê hoặc lòng người.

Liễu Sao hừ một tiếng, lập tức quay đi hướng khác.

Tháng bảy nóng nực, tháng tám gió hanh, khí thu thấm vào ngàn nhà vạn hộ. Tin tức Thực Tâm ma bị diệt trừ đã sớm lan truyền khắp nhân gian càng làm tăng thêm danh tiếng của Tiên môn, Thực Tâm ma thật sự lại không hề lộ diện dường như cũng đã xác nhận chuyện này sẽ chấm dứt.

Ở ngoài ma cung, cho dù không có ánh mặt trời, bầu trời vẫn trong veo như cũ, tất cả mọi cảnh vật trong tầm nhìn đều rõ mồn một, ngay cả những bụi cỏ cây khô, héo rũ cũng thân thiết như thế, trong gió thoảng thoảng mùi hoa quế. Dưới triền núi, mọi người cười ha hả vội vã đánh xe vào thành.

Thứ khí tức tươi mát này! Liễu Sao theo bản năng vận công hấp thụ, nhưng không ngờ thanh khí vừa vào cơ thể, đan điền bỗng đau buốt, nàng sợ tới mức cuống cuồng khoanh chân kiểm tra.

Ma đan xuất hiện vết nứt, nếu tiếp tục như thế, chắc chắn tu vi sẽ bị hủy sạch.

Là lệnh cấm của Ma thần! Rốt cuộc Liễu Sao đã nhớ ra chuyện này, cũng không dám sơ suất nữa, nàng cẩn thận vận chuyển chân khí để điều trị vết thương.

Theo dòng ma lực lưu chuyển, sự mất cân bằng linh khí trong cơ thể ngày càng nghiêm trọng, trong đầu nàng lại hiện lên hình ảnh chén máu tươi bốc khói nóng hổi.

Bên cạnh đang có hơi thở của người còn sống... Uống máu họ, hấp thụ sinh khí của họ!

Sát khí nổi lên, Liễu Sao bất tri bất giác hiện lên ma tướng, con người đỏ rực tỏa ra ánh nhìn hung tợn, xuyên thẳng qua kẽ lá nhìn chằm chằm đám con mồi trên đường.

Bỗng nhiên, cổ tay nàng bị ai đó bắt lấy!

Tốc độ nhanh quá! Là ai cản nàng? Liễu Sao hung dữ xoay mặt đi, vừa vặn đối diện một đôi mắt thật ôn hòa, tua rua màu tím lay động trong gió.

Người đó vẫn mặc áo bào tím rực rỡ, giẫm lên một mảnh lụa trắng, đáng vẻ như vừa thở phào nhẹ nhõm: “Ta vẫn luôn tìm người, hóa ra người ở đây.”

“Là huynh!” Liễu Sao lập tức thu lại ma tướng, nàng chợt nhớ ra y là tiên bèn cảnh giác lùi về sau: “Huỳnh... tìm ta?”

“Phải không chế ma tính, đừng để người trong Tiên môn phát hiện ra.” Y buông tay nàng ra.

“Kha Na!” Đôi mắt Liễu Sao tỏa sáng.

Không phải y tới bắt nàng? Đúng rồi, y không phải là đám Tiên tôn và Chưởng môn đáng ghét, y còn qua lại với Yêu quân áo trắng nữa, đương nhiên y sẽ không quan tâm nàng là ma. Chỉ cần nàng không làm hại con người thì có thể làm bạn với y.

Kha Na mỉm cười: “Ta vừa từ yêu giới về, người vẫn khỏe chứ?”

Một câu hỏi thăm ân cần rất bình thường nhưng đã khiến mũi Liễu Sao nghèn nghẹn, nàng gật đầu rồi lại lắc đầu.

Kha Na không hỏi thêm nữa: “Trong một thời gian ngắn ngủi, không ngờ tu vi của người lại tiến bộ đến mức này, quả là đáng ngạc nhiên.”

Tốc độ tu luyện của ma dù có cao thế nào cũng không đến mức này. Liễu Sao hiểu nghi ngờ của y, bèn chậm rãi kể lại nguyên nhân cho y nghe.

“Lại là sức mạnh bí ẩn đó?” Kha Na giật mình.

“Đúng vậy, chỉ cần muội tu thành Thiên ma là có thể giết...” Liễu Sao ngậm miệng lại.

Kha Na nhú mày: “Người muốn báo thù sao?”

Liễu Sao cố chấp cãi: “Bọn chúng đã hại chết Lục Ly!”

Kha Na lắc đầu từ tốn: “Thứ mà người đối phó là toàn bộ Tiên môn, thậm chí là liên minh tiên – võ. Cho dù người có tu thành Thiên ma cũng chưa chắc đã báo thù được, sao người không mượn sức từ Vô Tích Yêu Khuyết? Có được sự giúp đỡ của Yêu quân áo trắng, chỉ ít người sẽ nắm thêm được một phần.”

Y chịu giúp mình đối phó với Tiên môn sao? Liễu Sao ngạc nhiên, cũng biết những gì y nói rất có lý, muốn đối phó đám Thương Kính, một người thì không đủ sức, có được sự giúp đỡ của Yêu quân áo trắng đương nhiên là tốt nhất.”

Liễu Sao do dự: “Yêu quân áo trắng sẽ đồng ý sao?”

Kha Na hỏi lại: “Nếu người có thể giúp Ký Thủy tộc giải thoát, người sẽ đồng ý giúp y chứ?”

Liễu Sao gật đầu ngay tắp lự.

“Vậy là đủ rồi.” Kha Na đáp: “Ta sẽ chuyển lời giúp người, nhưng chiến loạn yêu giới vẫn chưa ngừng lại, phải chờ đến khi tiêu diệt được Bách Yêu Lăng, thống nhất yêu giới thì Vô Tích Yêu Khuyết mới đủ thực lực đối kháng với tiên giới. Trước tiên người cứ chuyên tâm tu luyện, nhưng không thể quá gấp rút.”

Liễu Sao rất biết ơn y, nàng khẽ kéo áo bào tím của y: “Cảm ơn huynh, Kha Na!”

Kha Na khẽ nhú mày rồi cười bảo: “Ta đi trước đây, nếu người có chuyện gì khó xử thì cứ đến Vô Tích Yêu Khuyết nhờ giúp đỡ.”

Liễu Sao buông y ra đáp: “Muội đã biết.”

“Sức mạnh trên người người không nên tiết lộ với người khác, con người Lư Sênh không đơn giản đâu.” Kha Na lại dặn dò thêm rồi phi thân biến mất trong không trung, chẳng biết là đã dùng đòn pháp gì.

Lần này bất ngờ gặp được y, tâm trạng Liễu Sao đỡ hơn một chút, nàng nghĩ gần chỗ này có đệ tử Tiên môn trấn giữ, nếu bị phát hiện sẽ rất phiền phức, chỉ bằng quay về Ma cung thì hơn.

Vào đúng lúc nàng xoay người, một chiếc xe ngựa “lộc cộc, lộc cộc” chạy qua trên đường, trong xe vọng ra tiếng khóc của trẻ con.

“Tiểu Thu lại quấy khóc nữa rồi ạ.”

“Do con bé không quen ngồi xe ngựa thôi, đi nhanh lên đi.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Xa phu vội vàng vung roi lên.

Gió thổi tung màn xe lộ ra khuôn mặt một người phụ nữ trung niên rất xinh đẹp.

Hậu hoa viên ở Thái Đàm thành của Liễu gia lớn hơn ở Âm thành rất nhiều, cỏ cây um tùm tươi tốt, hòn giả sơn, hành lang càng tinh xảo hơn. Vì muốn tìm vị tiên sinh tốt nhất cho con nên phải đến học ở thư viện tốt nhất, Liễu gia vừa mới chuyển tới đây hồi đầu năm, cũng đã mở thêm vài cửa hàng, mọi chuyện rất thuận buồm xuôi gió.

Trên hành lang, bà vú và các nha hoàn thay nhau dỗ dành một cô bé con chừng hai ba tuổi. Làn da cô bé trắng nõn, bé cất tiếng cười khanh khách khi đùa giỡn cùng mọi người.

Cách đó không xa, người phụ nữ trung niên xinh đẹp nằm trên ghế dựa trò chuyện cùng đại nha hoàn, bà nở một nụ cười hiền hậu, yêu thương.

Liễu Sao nhìn khuôn mặt khá giống nàng mà thầm siết chặt tay.

Bà có từng qua nghĩ tới một đứa con gái khác hiện đang ở đâu không? Bị hai người được gọi là cha mẹ mang đến thế giới này, rồi lại bị họ không chút thương tình đẩy xuống vực sâu. Giống hệt như cái bình cổ trong thư phòng khi xưa, Liễu lão gia từng xem nó như bảo vật, không tiếc lãng phí tiền bạc và tâm huyết duy tu nó, nhưng sau đó vì thiếu tiền mà đã bán đi. Chỉ cần cho nàng vài năm dưỡng dục là có cái quyền bán phát nàng đi, vậy nàng và cái bình cổ kia có gì khác nhau chứ?

“Ồa...” Cô bé vấp phải một hòn đá ngã sóng soài, bé cất tiếng khóc lớn, bà vú hoảng hốt ôm lấy bé, nhẹ giọng dỗ dành.

Người phụ nữ lắc đầu, cười cười rồi tiếp tục trò chuyện với nha hoàn.

Liễu Sao như giật mình tỉnh giấc, buông lỏng bàn tay ra.

Là may mắn sao? Đây rõ ràng là một bản sao khác của nàng, được yêu chiều, được dung túng đó, nhưng nếu bây giờ Liễu gia lại xảy ra chuyện thì muội muội này cũng không thể tránh thoát cái vận mệnh giống nàng.

Nhìn đôi mắt ngân ngấn lệ của cô bé con, Liễu Sao thầm nghĩ, nàng sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà sinh con, bao gồm cả Lục Ly hay vì chính bản thân mình. Nàng sẽ chỉ vì yêu thương một đứa trẻ mà sinh ra nó, bất luận đứa bé đó có đáng ghét bao nhiêu, bất luận xảy ra biến cố gì, nàng nhất quyết sẽ không vứt bỏ nó.

“Tiểu Liễu sư muội, quả nhiên muội ở đây.” Có người khẽ vỗ vai nàng.

Nghe thấy giọng nói đó, khuôn mặt Liễu Sao vạm vẹo hết cả, nàng tung ra sát chiêu.

Vô số sợi bông trắng toát bắn ra từ người nàng, tựa như những cánh tơ liễu bị gió thổi tung phóng tới người kia. Dưới sự che giấu của sát chiêu bông bành tơ liễu là một mũi dùi màu xanh lam vừa nhanh vừa chuẩn xác nhắm thẳng vào cổ họng đối phương, cực kỳ độc ác.

Những kẻ tu theo ma đạo đều được Ma thần ban cho Võ điển tùy theo tư chất mỗi người. Liễu Sao được nhận ba thức ‘Tơ liễu sát’ và bốn thức ‘Ma điểm trăm’, nàng chỉ mới luyện thành thức đầu tiên ‘Du như triêm y’, tuy là lần đầu tiên sử dụng, uy lực lại không hề tầm thường, thừa sức đối phó đệ tử Tiên môn bình thường.

Nhưng, đối phương chỉ dùng một chiếc quạt tròn đã chặn lại rồi chính xác hóa giải sát chiêu, ngay cả ma khí cũng bị xua tan sạch sẽ.

Liễu bị lực đạo còn sót lại bắn ngược ra sau vài bước, nàng hoảng sợ, lúc này mới phát hiện tu vi của vị Chân quân này đã vượt xa nàng.

“Muội nhập ma ư?” Thương Ngọc Dung giật mình.

Ma thì đã sao? Người bảo vệ nàng là ma chứ không phải là tiên. Liễu Sao thấy mình đánh không lại y, nàng không nói một lời dốc toàn lực bổ tới một chưởng, sau đó thừa cơ hóa thành âm phong bỏ trốn.

Tiên môn xem tru diệt ma là nhiệm vụ hàng đầu, kết giới phòng vệ xung quanh thành trì không phải là để xem chơi, ngay cả Lữ Sênh cũng phải cẩn thận hành động. Liễu Sao là ghé con mới sinh không sợ hổ, ỷ vào thiên phú có thể hoàn toàn che giấu khí tức mà trà trộn vào thành. Ai ngờ lại gặp phải Thương Ngọc Dung, thật ra nàng không cố ý quay về Liễu gia, chẳng qua là vừa khéo đi ngang qua thôi.

Màn đêm tối đen buông xuống, chợ đêm trong thành đã bắt đầu buôn bán, đèn đuốc sáng trưng.

Hậu hoa viên yên lặng hơn ban ngày, Liễu Sao giấu mình trong cành lá, lắng nghe tiếng bước chân nhỏ vun bên ngoài tường thành dần đi xa, lại có thêm một đội võ sư đến điều tra rồi rời đi.

Thương Ngọc Dung muốn bắt người, chắc chắn sẽ hạ lệnh tăng cường phòng thủ thành trì, cho nên Liễu Sao vẫn chưa rời khỏi thành ngay, mà dựa vào ưu thế ẩn giấu khí tức trốn khỏi sự truy đuổi, sau đó lặng lẽ quay lại nơi này. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đây là bài học kinh nghiệm khi nàng làm sát thủ. Ở vùng phụ cận thường có đệ tử tuần đêm, Liễu Sao không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng thăm sát ruột... Bọn họ sẽ tiến hành điều tra khắp toàn thành chứ? Thương Ngọc Dung khôn khéo như thế, chỉ e sẽ nhanh đoán được nơi ẩn thân của nàng.

Trong tòa tiểu lâu vọng đến tiếng khóc la của cô bé con, Liễu lão gia và phu nhân dẫn nha hoàn đến xem đứa con gái. Đã qua sáu năm mà dung nhan vợ chồng họ vẫn không thay đổi là bao, bọn họ cùng dỗ dành đứa con gái, cả gia đình thuận hòa, vui vẻ.

Liễu Sao nhìn tình cảnh bên trong cánh cửa sổ, nàng bỗng nghĩ... Có lẽ, hai người cũng đã từng hỏi thăm tung tích của nàng? Mà Vô Dương hầu phủ là thế lực lớn, Phương Vệ Trường sẽ không thả người, có lẽ họ cũng muốn cứu nàng, nhưng chỉ là lực bất tòng tâm chăng.

Nếu bây giờ nàng bước ra gặp hai người, biểu cảm của hai người sẽ thế nào đây? Họ có thể cứu nàng hay không?

Ai cần họ cứu chứ! Liễu Sao bĩu môi.

Nàng đã là ma, dù sao cũng chẳng còn ai có thể cứu được nàng.

Liễu Sao thật cẩn thận lướt qua hành lang, tìm cách ra ngoài quan sát tình hình, khi vừa đến bên tường đã bị cản lại.

“Tiểu Liễu sư muội.”

“Muội đừng sợ, không phải ta tới bắt muội đâu.” Thương Ngọc Dung đi đến trước mặt nàng, khe thở dài: “Lúc đó chúng ta đã nghi ngờ thân phận của Lục Ly, hơn nữa ma anh lại mất tích, tình thế chẳng thể làm gì hơn mới...”

Một luồng tơ màu lam bắn ra từ ngón tay mảnh khảnh phóng thẳng tới lồng ngực y!

Lý do đó liên quan quá gì đến nàng! Nếu không phải y thì liệu đám người Thương liệu có thể biết được vị trí của hai người, thì sao Lục Ly có thể chết chứ?

Tiên ẩn chợt lóe lên, sợi tơ lam chưa chạm vào cơ thể đã tan biến hoàn toàn, Thương Ngọc Dung không hề so đo với nàng: “Chuyện của Lục Ly có rất nhiều điều lạ lùng, Lạc sư huynh sẽ quay lại nhanh thôi, muội theo ta về trước đã.”

Có điều lạ lùng? Lạc Ca đã từng giao đấu với Thực Tâm ma, hẳn sẽ tin lời nàng.

Trong phút chốc Liễu Sao thấy vui mừng, nước mắt bất giác tuôn rơi.

Rốt cuộc đã có người tin tưởng nàng? Nhưng Lục Ly đã chết trong tay họ thì phải tính làm sao! Y áy náy thì nàng phải tha thứ ư? Mạng sống của Lục Ly cũng giống hệt nàng chỉ đáng giá một trăm lượng bạc thôi à?

“Ta mặc kệ!” Cuối cùng Liễu Sao cũng lên tiếng nhưng cực kỳ cố chấp: “Trừ phi các người làm Lục Ly sống lại! Làm hắn sống dậy thì ta sẽ nghe lời người.”

Tiên môn tiêu diệt Ma tôn Trưng Nguyệt thì không có gì sai. Thương Ngọc Dung không hề giải thích bất kỳ điều gì.

Thật sự không thể ngờ được Tà Lệnh Tề sẽ nhúng tay vào, tình huống quá bất ngờ, mà Lạc Ca lại không có mặt, y cũng không cần được.

“Liễu sư muội, ta...”

Còn chưa dứt lời, y bỗng vươn cánh tay kéo Liễu Sao về phía sau.

Liễu Sao cũng ngừng động tác, xoay mặt lại nhìn.

Một bóng đen lặng lẽ đáp xuống bên hòn giả sơn, trên hai lỗ nhỏ của chiếc mặt nạ thanh đồng lóe lên ánh sáng đỏ, y trông có vẻ điên cuồng hơn những lần gặp trước, trong tay là một bé gái đang hôn mê, hoàn toàn không quan tâm hai người bên này.

Thương Ngọc Dung vẫn chưa từng gặp y, cảnh giác đoán: “Đây là... rồi loạn chân khí?”

“Thực Tâm ma, là Thực Tâm ma!” Liễu Sao càng kích động, nàng bật khóc, không quan tâm tới bất cứ thứ gì kéo chặt Thương Ngọc Dung: “Không phải là Lục Ly, ta đã nói không phải là hắn!”

Thương Ngọc Dung không hề nghi ngờ, y biến sắc.

Quan sát tình huống của Thực Tâm ma này giống bảy tám phần với lời Lạc Ca kể, chẳng lẽ vết thương của y chưa lành mà đã hấp thụ ma lực từ ma anh để tu luyện khiến cho chân khí bị tán loạn, nên mới mặc kệ mọi thứ ra ngoài tìm người!

Móng tay màu lam chụp xuống ngực cô bé con, trước mắt là một sinh mạng con người, Thương Ngọc Dung đầu óc trì hoãn, y lập tức gạt tay Liễu Sao đang níu mình ra, chiếc quạt tròn biến mất, Xích Tiêu trường kiếm nắm chặt trong tay.

Ánh kiếm như ngọn lửa, bụi đất bốc lên cao, Xích Tiêu kiếm chém thẳng vào Thực Tâm ma!

Tuy Thực Tâm ma đang điên cuồng nhưng theo bản năng vẫn nhận ra nguy hiểm, y vút đứa bé xuống tiếp chiêu.

Xích Tiêu kiếm bị chấn động bay ngược về, Thương Ngọc Dung lùi lại mấy bước, càng chắc chắn thân phận của kẻ đó, Thương Ngọc Dung lập tức không thăm dò nữa mà tung ra sát chiêu của Thanh Hoa.

Một lúc sau Liễu Sao mới hoàn hồn lại, thấy bọn họ đấu càng lúc càng dữ dội, nàng vận ma công, mũi chân đâm lên sóng khí, đồng thời nạp trọc khí của bốn phương vào lòng bàn tay, vận lực chờ lúc tấn công... Nếu không phải Thương Ngọc Dung lợi dụng nàng thì sao Lục Ly lại bị giết. Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, muốn giết chết Thương Ngọc Dung quả dễ như trở bàn tay!

Ma quang lập lòe lúc sáng lúc tối, bàn tay khẽ run rẩy.

Liễu Sao đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng nàng thu tay lại, quay qua xem đứa bé hôn mê bên hòn giả sơn.

Đó chính là đứa em gái trên danh nghĩa của nàng. Đúng rồi, nếu bây giờ nàng giết Thương Ngọc Dung thì chẳng phải nàng và con bé đều sẽ chết trong tay Thực Tâm ma sao? Cùng lắm thì bỏ qua lần này, lần sau lại báo thù.

“Hử?” Thực Tâm ma đột nhiên xoay mặt sang bên này.

Y dùng một chiêu đánh văng Thương Ngọc Dung ra, dùng tốc độ cực nhanh vọt đến trước mặt Liễu Sao, vùng trảo chụp tới!

Bị nhận ra rồi! Lúc này Liễu Sao mới nhớ ra nàng cũng là con mồi của y, nàng không kịp tránh đành phải đỡ đòn, nhưng Thực Tâm ma đã dốc hết sức thì sao có thể nương tay! Cố sức tiếp chiêu, Liễu Sao cảm thấy ma đan lung lay, suýt chút nữa bị bắn văng ra khỏi cơ thể, nàng phun ra một ngụm máu tươi.

Xích Tiêu kiếm phóng tới kịp lúc, ép Thực Tâm ma lùi lại.

Mãi mà không thấy đệ tử dồn trú đến tiếp viện, Thương Ngọc Dung biết đối phương đã thiết lập kết giới, cẩn tin tức truyền ra. Thực Tâm ma hấp thụ được sức mạnh của ma anh thì dù hai người cùng hợp lực cũng không phải là đối thủ của y. Tình thế rất nguy cấp, Thương Ngọc Dung vươn tay đỡ Liễu Sao dậy, sắc mặt nghiêm trang: “Tiểu Liễu sư muội, hãy nghe ta nói!”

Liễu Sao tránh ra: “Ta không nghe!”

Lại chấn thêm một chiêu của Thực Tâm ma, Thương Ngọc Dung chấn động huyết khí cuộn trào, y lặng lẽ điều tức rồi nghiêm trang dặn: “Ta và muội ở lại đây thì chắc chắn sẽ chết, sau khi ta phá vỡ kết giới, muội hãy ra ngoài trước.”

“Ta không cần người cứu!” Liễu Sao không hề cảm kích.

“Tiểu Liễu Sao nhi, muội đừng tự mình đa tình nữa.” Thương Ngọc Dung mỉm cười, vẫn gõ đầu nàng như thường lệ: “Ta là đệ tử Tiên môn, ta muốn muội gọi người đến đối phó Thực Tâm ma chứ không phải muốn cứu muội đâu.”

Liễu Sao sửng sốt, vẫn tiếp tục mắng: “Ta muốn giết người! Việc gì phải giúp người chứ!”

“Được rồi.” Thương Ngọc Dung hơi dừng lại: “Chuyển lời cho Trác sư tỷ của muội, hãy nói... nói rằng ta đã luyện thành Đông Hoa Phần Hải rồi, muội xem này.”

Hai ngón tay đặt giữa ấn đường, thần thức dung hòa vào kiếm, Xích Tiêu kiếm bay lên không trung rồi biến mất.

Bốn phía xung quanh trong phút chốc rơi vào tĩnh lặng, bầu không khí như ngưng tụ lại, tất cả mọi thứ đều quay về với hư vô.

Hai tay nâng lên cao, tà áo dài bay phất phơ trong gió, bỗng nhiên những đốm sáng nhỏ tựa ánh sao sa trên bầu trời toát ra từ ngón tay y, từng đốm sáng trôi lững lờ, chạy nhảy khắp không trung.

Một chiêu “Hải Chi Diễm” trong Thanh Hoa sát chiêu đã đạt được vinh quang cao nhất dưới tay Trác Hạo tiên tôn – con trai của cung chủ thứ ba trăm hai mươi bảy của Thanh Hoa cung Trác Diệu, đem tất cả tinh túy phát triển đến tột cùng, rốt cuộc đã hoàn thành được một chiêu đứng đầu trong kiếm thuật là Đông Hoa Phần Hải.

* Có thể hiểu hải chi diễm là lửa biển, lửa trên biển, hoặc là biển lửa. Đông Hoa Phần Hải cũng có nghĩa tương tự, có thể hiểu là quang sáng rực rỡ thiêu đốt đại dương. Những đốm sáng bắt đầu to dần đẹp lung linh tựa những ánh sao và cũng thật giống những giọt lệ đau thương, chúng dần tụ lại thành hạt to tròn rồi trải dài thành một tấm lưới.

Bất chợt, Xích Tiêu kiếm lại xuất hiện trên không trung kéo theo ngọn lửa đỏ rực trải khắp nền trời, màu xanh lam và màu đỏ lửa đan xen vào nhau, tạo thành cảnh tượng tráng lệ, hùng vĩ, lửa hừng hực thiêu đốt mặt biển.

Cảnh tượng đó rất đẹp và cũng rất dứt khoát, quyết liệt.

Những phụ kiện rườm rà trên người y bỗng ảm đạm phai nhòa, rốt cuộc lần đầu tiên Liễu Sao đã trông thấy khuôn mặt thật của y.

Hóa ra y cũng rất đẹp.

Liễu Sao nghĩ thế đó, tiếp sau nàng bị đẩy văng ra khỏi kết giới.

32. Q.2 - Chương 32: Nghĩa Tình Ly Biệt

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương [Yêu thương chen vụn nỗi sầu]

Chữ duyên đứt đoạn, tìm đâu hỏi người?]

Đêm về khuya, trên ngã tư đường thảnh thơi vẫn bắt gặp vài người qua lại, các đệ tử theo thông lệ đi tuần tra, hoàn toàn không có ý định truy tìm tung tích của nàng. Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có vầng trăng lạnh lẽo trên đầu soi rọi tất cả.

Sao phải đi báo tin chứ, Thương Ngọc Dung mà chết xem như nàng đã báo thù cho Lục Ly! Liễu Sao ác ý nghĩ, nàng ẩn giấu thần khí chạy về hướng cửa thành.

Nhưng chạy chưa được vài bước, tốc độ bất giác chậm dần.

Cô bé kia rốt cuộc cũng là muội muội của mình, đứa em gái trông thì có vẻ may mắn nhưng thực tế cũng chẳng may mắn hơn bao nhiêu. Thương Ngọc Dung mà chết, con bé chắc chắn sẽ rơi vào tay Thực Tâm ma.

Ừ, xem như là nàng cứu con bé! Hơn nữa, thừa dịp này để mọi người biết kẻ nào mới thật sự là Thực Tâm ma, có Thương Ngọc Dung làm chứng phải để đám Tiên tôn chính miệng thừa nhận đã giết nhầm Lục Ly!

Liễu Sao chuyển sang hướng khác, nàng ngự phong bay đi không thèm lẩn trốn nữa.

Hiển nhiên nàng đã quên mất một điều, Lục Ly là ma, trong mắt người đời Tiên môn diệt trừ ma là đúng, dù hẳn có phải là Thực Tâm ma hay không đều không quan trọng.

“Có ma khí.”

“Ồ bên đó!”

Các đệ tử tuần tra nhanh chóng tụ tập lại, chặn đường nàng.

“Là Liễu Sao nhi?” Một giọng nói ngạc nhiên vang lên.

Liễu Sao lập tức nhận ra nàng ta: “Bạch Phượng!”

Không chỉ có Bạch Phượng, Tô Tín và Đỗ Minh Trùng cũng ở trong đó. Nguyên Tây Thành dẫn mọi người quay về núi Nam Hoa nên thuận đường xem xét luôn tuyến phòng thủ trong các thành trì. Họ dừng chân tại Thái Đàm thành một vài ngày, đúng lúc Thương Ngọc Dung nghe tin người nhà của Liễu Sao chuyển tới Thái Đàm thành, vì thế y dẫn theo Tô Tín đến đây muốn khuyên nàng quay về. Đỗ Minh Trùng và Phùng Tiểu Hạnh đương nhiên cũng theo chân Tô Tín, nên bây giờ tất cả mới gặp lại nhau.

Lục Ly chết nên Đỗ Minh Trùng càng kêu ngao: “Ái chà, sao lại thành ma...”

“Mau đi cứu Thương Ngọc Dung đi!” Liễu Sao cắt ngang lời y, cổ nén sát ý: “Y đang đánh với Thực Tâm ma!”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Tô Tín lên tiếng: “Chẳng phải Thực Tâm ma đã...”

“Thực Tâm ma đã sớm đền tội.” Tạ Lệnh Tề chậm rãi bước ra từ trong góc, y nhìn Liễu Sao lắc đầu: “Liễu Sư muội, muội bị Trưng Nguyệt mê hoặc từ lâu, đã sa chân vào ma đạo, bây giờ muội còn tính gieo lời đồn đại làm rối loạn lòng người, không nên đâu.”

Kẻ thù gặp nhau hận đỏ mắt, Liễu sao ghét phải tranh cãi vô ích, lúc trước y vu oan cho Lục Ly, bây giờ người không muốn chân tướng sự thật bị vạch trần nhất chính là y: “Các người chậm trễ, Thương Ngọc Dung mà xảy ra chuyện bất trắc thì đừng trách ta!”

Các đệ tử Thanh Hoa đứng trong đám đông quả nhiên sốt ruột, một tên đệ tử hỏi: “Quả thật Thương sư huynh ra ngoài tới giờ chưa về, hay chúng ta cứ đi tìm đi?”

“Các vị lo lắng là phải.” Tạ Lệnh Tề lại tiếp lời: “Nhưng ta chỉ sợ đây là kế sách của nàng ta và ma cung, Tô sư đệ thấy sao?”

Tất cả mọi người đều nhìn Tô Tín, mặc dù Tô Tín nhập môn trễ, nhưng vẫn là đồ đệ chân truyền của Thương Kính, bây giờ trong số đệ tử Thanh Hoa thì lời nói của y có sức nặng nhất, nhưng bản tính của y hay do dự, không quả quyết, cuối cùng y vẫn chần chờ, e ngại.

“Đó là sự thật!” Liễu Sao nóng ruột.

“Người...” Tô Tín đang phân vân, rõ ràng là bạn tâm thân phận ma tộc của nàng.

Tạ Lệnh Tề mỉm cười: “Ta thấy đừng kéo dài thời gian nữa, cứ bắt nàng lại trước cần thận tra hỏi thì không sợ nàng nói dối.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy rất có lý, họ đồng loạt rút kiếm.

“Liều sư muội, đắc tội rồi.” Kiếm chiêu vung lên, hào hùng lộng lẫy, dù sao Tạ Lệnh Tề cũng là Thủ tọa đệ tử của Nam Hoa, thực lực của y không hề tầm thường.

Liều Sao đã sớm đề phòng, thừa cơ lách qua kẽ hở thoát ra khỏi vòng chiến, lao thẳng đến hậu hoa viên của Liễu phủ.

Chỉ cần dẫn mọi người đến đó trông thấy Thực Tâm ma thì có thể vạch trần được Tạ Lệnh Tề!

Nàng có thể trốn thoát, Tạ Lệnh Tề cũng rất ngạc nhiên, phóng chiêu càng nhanh, nhưng Liều Sao bây giờ đã khác hẳn ngày xưa, nếu không bị bất nhốt thì cản trở nàng chẳng phải dễ dàng gì, vòng chiến áp sát nhưng nàng vẫn chạy tới mục tiêu.

Vừa đến ngoài tường của hoa viên Liễu phủ, một thanh kiếm bay vút qua không trung, Liều Sao bị một luồng tiên lực cực mạnh ép phải quỳ xuống đất.

Thanh Băng Ly kiếm tiếng tăm lừng lẫy treo lơ lửng trên đỉnh đầu nàng, trên thân thanh kiếm trong vắt là một người mặc đạo bào hình bát quái, hai má gầy teo, xương gò má cao cao, dáng vẻ nghiêm nghị, trang trọng. Đó chính là Nguyên Tây Thanh trưởng giáo của phái Nam Hoa.

“Ta đã bảo có ma khí, hóa ra là nha đầu này! Hừ! Không biết hối cải!” Một đám người vội vàng bước tới, người dẫn đầu chính là Chúc Xung trưởng môn phái Phù Sinh. Vốn rằng, y đang dẫn đệ tử Phù Sinh phái ra ngoài làm việc, khi vừa mới vào nhà trọ ở trong thành thì phát hiện ra ma khí y bèn lập tức chạy đến đây.

Cản Liều Sao nhưng Nguyên Tây Thanh cũng không hạ sát mà thu chiêu lại đáp xuống đất.

Tạ Lệnh Tề bèn bước qua giải thích.

Nhìn bức tường thấp bao bọc bên ngoài sân viện, Liều Sao bỗng có dự cảm xấu, nàng không còn lòng dạ nào nghe y kể lại những gì, nàng đứng dậy xuyên tường vào trong.

Không có ánh đèn, không khí trong hoa viên rất trầm lặng, bóng cây tỏa khắp mặt đất, kết giới lúc trước đã không còn nữa.

Bên cạnh ngọn núi giả, có một bóng người chống kiếm đứng đó.

Cắm vào lưng lộng lẫy buông xuống thật dài trên mặt đất, phát quang đã rơi xuống đất khi đánh nhau, mái tóc dài rũ xuống khoắc trên người y tạo nên hình ảnh thật nhàn nhã phong lưu, giống hệt vị vương tôn công tử ở nhân gian đang đứng một mình ngắm cảnh hồ đêm.

Liều Sao chậm chạp lùi bước.

Nguyên Tây Thanh, Chúc Xung và mọi người vào trong cũng thấy được, khi nhận ra bóng người đó mọi người đều sửng sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng kịp.

“Thương sư huynh!” Tô Tín đau xót hét lên.

Chúng đệ tử Thanh Hoa mở to mắt, đồng loạt chạy đến.

Thân thể không còn chút sức sống loạng choạng ngã xuống, Xích Tiêu Kiếm rơi xuống đất “leng keng”, ánh sáng lộng lẫy quanh thân kiếm đã biến mất, trông nó như một vật đã chết.

Mọi người vẫn chưa kịp làm gì, bất chợt một trận cuồng phong lướt qua tường mang theo sát khí nồng đậm, đánh bật tất cả đệ tử vây xung quanh ra.

Thấy rõ dung mạo người đến, chúng đệ tử yên lặng lùi lại.

Nét mặt của người nằm trên mặt đất rất bình thản, tựa như đang ngủ say, áo cắm bào, thắt lưng thêu vẫn như ngày thường, hoa văn hình mây lấp lóe trên giày.

Tiền tử áo lam cúi đầu, mảnh ngọc phù trong tay tỏa ra ánh sáng bạc chói mắt.

Nàng chậm rãi quỳ xuống, vươn tay ra ôm lấy y.

Cổ áo cắm bào hơi lỏng ra, bên trong cũng là một mảnh ngọc phù hoàn hảo.

Lấy linh khí của đối phương luyện thành ngọc phù, thì dù có cách xa nhau đến góc biển chân mây cũng có thể cảm nhận được an nguy của đối phương. Y mặt dày lấy tiên thiên linh khí của nàng luyện một mảnh nhưng lại không biết nàng cũng đã luyện thêm một mảnh.

“Là do nàng không biết trang điểm, có một nam tử tuấn tú như ta đứng bên cạnh mới đẹp đôi đấy.”

Trong gió đêm lạnh lẽo, những sợi tóc hai người quấn quýt vào nhau, y nằm trong lòng nàng áo gấm rực rỡ hòa với áo lam đơn sơ nhưng lại đẹp đẽ đến thế. Liễu Sao thầm nghĩ nhìn qua quả thật trông nàng ấy không lạnh lẽo đến vậy.

Đáng tiếc bây giờ y chỉ là một cái xác không hồn, nếu không thì còn có thể mặt dày trêu đùa đôi ba câu.

“Đáng đời!” Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, thốt ra lời lạnh lẽo giá băng: “Đã gọi huynh đi từ lâu rồi mà.”

Che giấu tu vi, kéo dài thời gian tấn chức, che giấu bản thân cam lòng làm cái bóng của nàng. Sự nhân nhượng và bao dung vô hạn độ, đến cuối cùng vẫn không thể khiến nàng hiểu được.

Đám người của Vạn Vô tiên tôn cũng đã đến, dựa theo nét mặt đau thương vô hạn của y thì hồn phách không thể nào bước vào quỷ môn trong đêm nhanh như thế, vậy thì chỉ còn lại một kết quả. Tuy nói rằng cách nhìn với sinh tử của Tiên môn rất lạnh nhạt, nhưng cái chết đó khó khiến người ta không chấp nhận nổi. Vạn Vô tiên tôn cố gắng thu lại đau thương, ông xoay người dặn dò đệ tử truyền tin về Thanh Hoa cung, bắt gặp cảnh Trác Thu Huyền ôm lấy thi thể không buông, ông chỉ biết thở dài... Hèn gì con bé không động lòng với Lạc Ca, hóa ra con bé phải lòng Thương Ngọc Dung, lúc trước ông đã nhìn lầm rồi.

Nguyên Tây Thành không tiện nói nhiều, tính Chúc Xung quá nóng nảy, lúc này Trác Thu Huyền đang phần nộ Vạn Vô tiên tôn đành phải tự mình qua khuyên bảo: “Thu Huyền, con đứng lên trước đi.”

Trác Thu Huyền vẫn không quan tâm.

Vài tên đệ tử đã đi xung quanh điều tra, vợ chồng Liễu lão gia cũng được cứu tỉnh, may mà họ chỉ hôn mê. Liễu phu nhân thấy đứa con trai bình an vô sự, bà cực kỳ vui mừng ôm con thăm hỏi một chặp mới buông ra, sau đó bà mới phát hiện không thấy đứa con gái nhỏ, hai người vội vã chạy đến, trên đường cứ nói mãi: “Không thấy con gái của tôi, cầu xin các vị Tiên trưởng cứu con bé về!”

“Con bé đã bị Thực Tâm ma bắt đi.” Liễu Sao bỗng lên tiếng.

Hai vợ chồng đồng loạt quay mặt lại, tiếp đó họ đã nhìn thấy cô gái đứng đối diện, khuôn mặt cô gái trông rất quen.

“Là Liễu Sao nhi! Con là Liễu Sao nhi ư?” Liễu phu nhân kêu thất thanh.

Liễu Sao cắn môi không đáp.

Tạ Lệnh Tề đột nhiên lên tiếng: “Mọi người đều biết, Thực Tâm ma đã đền tội từ lâu, hưởng hồ gì di thể của Thương sư đệ vẫn nguyên vẹn, hung thủ không hề moi tim của đệ ấy, việc này...”

“Đúng vậy.” Sắc mặt Liễu phu nhân tái nhợt: “Chẳng phải Thực Tâm ma đã bị Tiên môn diệt trừ sao!”

Liễu Sao phản bác: “Thực Tâm ma đã bắt muội muội của ta, ai biết y có phải muốn moi tim nó không!”

Tạ Lệnh Tề bước đến bên di thể Thương Ngọc Dung: “Trên người Thương sư đệ không có vết thương nào khác. Đây là bị người ta dùng một chưởng đánh tan hồn phách, bản lĩnh bậc này đến cả Lạc sư đệ cũng không dễ gì làm được, trừ phi đối phương là người Thương sư đệ quen biết. Nếu đó là Thực Tâm ma thì Thương sư đệ không thể nào không đề phòng.”

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn Liễu Sao.

Liễu Sao hét lên: “Thực Tâm ma là người trong Tiên môn!”

Nàng chạy đi báo tin, có lẽ Thực Tâm ma sốt ruột nên mới lộ ra bộ mặt thật, có lẽ Thực Tâm ma đã nói gì khiến Thương Ngọc Dung buông lỏng cảnh giác, mới có thể giết chết Thương Ngọc Dung trong một chiêu. Nhưng Thương Ngọc Dung là loại người khôn khéo, đối phương là ai mới dễ dàng khiến y mắc mưu chứ?

“Vô liêm sỉ!” Chúc Xung không nhịn được nữa, mắng: “Chính là ma nữ người hại người, lại còn dám vu không Tiên môn!”

Tạ Lệnh Tề vội giải thích: “Chưa chắc đã là Liễu sư muội, có lẽ còn có người trong ma cung trà trộn vào...”

Y nói thế, Chúc Xung bèn cười khẩy: “À bị Trương Nguyệt mê hoặc từ lâu, bây giờ còn nhập ma, ma tính bùng phát mà còn bảo không hại người ư!”

Tô Tín biết mục đích thật Thương Ngọc Dung đến Thái Đàm thành, y nghe thế cũng không nhẫn nhịn được: “Liễu Sao nhi, lần này đúng là Thương sư huynh đến đây vì muội, sư huynh có ý tốt muốn khuyên nhủ muội, sao muội có thể ra tay với sư huynh chứ!”

Một tên đệ tử Thanh Hoa cung lập tức hòa theo: “Chắc là nàng oán hận chuyện Trương Nguyệt nên cố ý khiến Thương sư huynh buồn lòng cảnh giác.”

Liễu Sao nắm chặt tay, nếu không phải Tạ Lệnh Tề kéo dài thời gian, Thương Ngọc Dung sao có thể chết được? Tạ Lệnh Tề nhất quyết đổ mọi tội lỗi lên đầu nàng mà! Xem ra đứa em gái đó cũng lành ít dữ nhiều, Thực Tâm ma cần tìm người để tu luyện, y không động tới Thương Ngọc Dung mà lại bắt con bé đi, không để lại thi thể là muốn để Lục Ly tiếp tục gánh tiếng xấu thay cho y!

“Nhập ma?” Liễu lão gia hoàn hồn lại, ông hoảng sợ sắc mặt trắng bệch: “Sớm đã biết Hầu phủ là cái nơi thế kia... Sao người lại hư hỏng, làm càn như vậy!”

Liễu Sao tranh cãi: “Trách ta hư hỏng à, chẳng phải chính ông đưa ta đến đó sao!”

Nếu không có Lục Ly, nàng đã chết ở Hầu phủ từ lâu, bây giờ còn trách mắng nàng nữa!

“Ta biết người hận chúng ta, nhưng chúng ta chỉ vì muốn cứu đệ đệ của người thôi!” Liễu phu nhân khóc nói: “Dù thế nào đi nữa, ta đã sinh người, nuôi người, cho người ăn, cho người mặc, người cũng nên niệm vài phần ân tình.... mau nói đi muội muội của người đang ở đâu!”

“Nó chết rồi!” Liễu Sao quay đầu đi, con bé bị Thực Tâm ma bắt đi có lẽ đã chết rồi.

Liễu lão gia giận dữ: “Bà xem đi, sao lại sinh ra cái thứ này chứ!”

Cứ nghĩ là sinh ra nàng là có cái quyền tùy ý vứt bỏ sao, nàng thật chưa từng muốn được sinh ra! Liễu Sao không hề chịu yếu thế: “Hừ, ai cần các người sinh, có bản lĩnh thì đừng sinh ta ra!”

Những lời đại nghịch bất đạo lọt vào tai, Liễu lão gia tức giận đến ngạt thở: “Người là đồ bất hiếu! Để xem hôm nay người có bị đánh chết hay không!”

Tiên môn muốn giết nàng, còn họ cũng muốn đánh chết nàng.

Ta không sợ đâu! Liễu Sao thầm nghĩ.

“Liễu Sao nhi, người quả là không biết hối cải mà!” Phùng Tiểu Hạnh đứng bên cạnh giả vờ giả vịt nhưng vẫn không thể che giấu nét mặt vui sướng.

“Nghiep chương!” Liễu lão gia phất tay áo, như đã hạ quyết tâm, ông chấp tay nói với Nguyên Tây Thành: “Gia môn bất hạnh, lại sinh ra cái thứ khốn kiếp như vậy, thật quá hổ thẹn! Tính nó vốn rất ngang ngược, không thể tưởng tượng lại có ngày biến thành ma, đến cả muội muội ruột thịt mà cũng không tha! Xin các vị Tiên trưởng để nó đền mạng, đỡ làm chúng tôi mất mặt xấu hổ!”

Bây giờ mới thấy nàng làm mất mặt xấu hổ ông ta ư? Khóe mắt Liễu Sao ướm nhòe, nhưng nàng vờ như rất khinh thường cười khẩy.

Trong trận đại chiến Tiên ma trăm năm trước, phái Phù Sinh chết rất nhiều người, Chương môn Chúc Xung cực kỳ hận Ma tộc, ông không kiên nhẫn bảo: “Còn nói gì nữa, ma nữ này phải đền tội!”

Vạn Vô Tiên tôn nghiêm khắc hỏi: “Quả là người làm sao?”

“Phải thì sao!” Liễu Sao không nhìn cha mẹ đang khóc sụt sùi, xoay bàn tay xuống dưới ấn một cái, một luồng ma diễm lao thẳng vào Tạ Lệnh Tề.

Nàng vốn muốn giết Thương Ngọc Dung, y chết hay lắm, nàng không sợ chúng! Bọn chúng đều là hung thủ giết chết Lục Ly!

“Làm càn!” Vài người đồng loạt ra tay.

Liễu Sao không đấu lại họ, bị bắn ngược ra mấy trượng đập lên vách tường để lại một đóa hoa máu đỏ tươi trên vách tường, bức tường dày run lên bần bật, cuối cùng sập xuống theo đóa hoa máu kia.

Tạ Lệnh Tề thở dài: “Liễu sư muội, muội còn không chịu quay đầu lại sao!”

Cô gái bốc đồng cố chịu đau đứng dậy bước ra khỏi bức tường, nàng không nói gì, dùng ánh mắt cực kỳ tàn nhẫn nhìn y, nàng tiếp tục lao tới.

“Còn dám làm vậy, đền mạng cho Thương sư huynh!” Các đệ tử Thanh Hoa quát lớn.

Đối diện với sự bao vây, Liễu Sao đỏ mắt điên cuồng, bị từng luồng từng luồng linh lực tấn công, gân mạch bị tổn thương, ngũ tạng lệch vị trí, máu tuôn ra ngoài càng lúc càng nhiều, ướt đầm cả bộ hắc y, đồng thời ma tính càng lúc càng nặng.

Bọn họ chẳng phải là thứ tốt lành gì! Trên đời này không có người tốt!

Thân thể bị thương nghiêm trọng, sức mạnh thần bí trong cơ thể bị kích phát, lôi kéo các luồng khí xung quanh, Thái Âm khí hùng mạnh bị hút vào đan điền cuộn cuộn, ma lực đột ngột tăng lên gấp vài lần!

Các đệ tử bao vây tấn công đều bị đánh bật ra.

Trong tiếng vang lạnh lạnh, Liễu Sao cũng bị gãy hai cái xương sườn.

Nàng có năng lực nạp khí thể này, quả là mần non tu tiên cực tốt! Vạn Vô tiên tôn và Chúc Xung giật mình, rồi lại buồn bã lắc đầu.

Tư chất tốt, nhưng lại lầm bước vào ma đạo.

Liễu lão gia thở dài liên tục, tựa như không đành lòng, nhưng nghĩ đến đứa con gái nhỏ bị hại chết, ông cắn răng diu Liễu phu nhân bảo: “Đi thôi, chúng ta đi thôi!”

Họ ban cho ân tình sinh dưỡng, nhưng đứa con gái lại khiến họ cực kỳ thất vọng, hai vợ chồng rốt cuộc đã từ bỏ hoàn toàn, họ đồng loạt bỏ đi, đầu không hề ngoảnh lại.

Liễu Sao cũng không hề để ý.

Nàng không cần bọn họ quan tâm.

Trường kiếm giáng thẳng xuống đầu, Liễu Sao vội vã đỡ lấy, sức mạnh cực lớn ép nàng lún sâu vào đất, ngay sau đó nàng cố sức nhảy ra ngoài, vẫn không hề kiêng dè như cũ, nàng như không muốn sống nữa tung chiêu thức đánh người trọng thương. Chúng đệ tử thấy tình trạng thê thảm của nàng vừa hoảng sợ vừa tức giận nên ra tay càng ác độc hơn, Phùng Tiểu Hạnh và Đỗ Minh Trùng cũng gia nhập vòng chiến muốn lập công.

Bạch Phượng không nhẫn nhịn được muốn mở miệng, nhưng liếc nhìn Tạ Lệnh Tề ở bên cạnh, rốt cuộc nàng ta vẫn giữ im lặng.

Bị đánh một chưởng rất nặng sau lưng, thân thể Liễu Sao như con diều đứt dây bay xuống đồng đá vụn, đồng đá sắc bén cắt qua cơ thể nàng khiến máu thịt lẫn lộn. Nàng dùng chút sức lực cuối cùng, giãy dụa ngồi dậy, còn muốn tiếp tục tấn công, nhưng sau đó nàng như cảm ứng được cái gì, nàng xoay mặt lại nhìn về phía bóng cây.

Dưới tàng cây không có một bóng người, đầu ngọn cây treo một vầng trăng bàng bạc, ánh sáng lạnh lẽo giống hệt năm xưa.

Nguyệt chưa bao giờ cứu nàng, người cứu nàng giờ cũng đã chết.

“Bất ả lại.” Nguyên Tây Thành lên tiếng.

Vạn Vô tiên tôn cũng khẽ nhắm mắt lại, ông thấy không đành lòng, nghe vậy bèn gật đầu: “Vậy để cho Thương cung chủ xử lý đi.”

Vài tên đệ tử Thanh Hoa cung tiến lên bắt lấy nàng.

“Không cần!” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, luồng sáng đỏ đẩy tất cả đệ tử Thanh Hoa cung ra, không chờ họ phản ứng kịp, Trác Thu Huyền đã đứng trong vòng vây, tay cầm Xích Tiêu kiếm bay thẳng đến chằm chập nhìn Liễu Sao!

Vị tiên tử chưa bao giờ sát sinh, nhưng động tác lúc này lại không hề do dự.

Liễu Sao nằm trên mặt đất, không thể nhấc nổi một ngón tay.

Với một người cũng được người khác dung túng giống nàng, sự oán hận của Trác Thu Huyền, Liễu Sao có thể hiểu.

Mất đi người quan trọng nhất với mình, khổ sở không? Oán hận không? Lúc họ sát hại Lục Ly có từng nghĩ đến cũng sẽ có người rất đau lòng! Bây giờ họ lại vu oan nàng, nàng mặc kệ! Di ngôn của Thương Ngọc Dung, nàng vĩnh viễn sẽ không tiết lộ!

Liễu Sao rất đắc ý vì trả được thù.

Trong lúc nguy cấp, thanh Băng Ly kiếm bay tới đỡ lấy sát chiêu, Nguyên Tây Thành nhíu quát: “Không nên sinh tâm ma!”

Vạn Vô tiên tôn cũng khuyên nhủ: “Thu Huyền, con bình tĩnh lại.”

Trác Thu Huyền không thèm nhìn tới họ: “Ta đã rời khỏi Tiên môn từ lâu, đừng dùng đồng quy củ đó ràng buộc ta.”

Lời này quả là chẳng xem trường bối ra gì, chúng đệ tử đồng loạt nhíu mày, nhưng thông cảm vì nàng đau đớn quá độ nên họ cũng không tiện so đo.

Chúc Xung ghét ác như kẻ thù, không hề cảm thấy có gì không đúng: “Nó là ma, hại Thương thiếu cung chủ hồn phi phách tán, lấy mạng nó cũng không quá đáng!”

Xích Tiêu kiếm lại bay ra, không một ai ngăn cản.

Nhưng không ngờ khi Liễu Sao thấy thanh kiếm kia đâm đến trước ngực, chẳng biết nàng lấy đâu ra sức lực, lặn một vòng tại chỗ, muốn tránh né kiếm phong.

Đột nhiên, một luồng sóng khí cực mạnh xoắn tới.

Sóng khí mang theo sức mạnh phi phàm, Trác Thu Huyền lập tức vung quạt cản lại, nhưng thanh kiếm trên tay phải vẫn cố chấp chém vào Liễu Sao. Thật không ngờ tiên ấn vàng kim từ trên không trung hạ xuống người Liễu Sao, khiến Trác Thu Huyền chấn động phải lùi lại vài bước, chưa kịp đứng vững lại có thêm ba tia sáng trắng phóng tới phong bế linh huyết của Trác Thu Huyền.

Bóng áo trắng đứng trên cụm mây, bóng kiếm tỏa sáng lung linh, xuyên qua ánh trăng bước tới.

Cho dù cách xa ngàn dặm, bốn ba vát vả trên đường, vị tiên giả trẻ tuổi vẫn chói lọi ánh hào quang, trên khuôn mặt không hề có một chút mệt mỏi, phong trần.

“Cuối cùng con cũng về, việc này...” Vạn Vô tiên tôn thở dài.

Lạc Ca bước xuống trường kiếm, liếc nhìn Liễu Sao: “Con mang con bé đi trước.”

Nguyên Tây Thành và Chúc Xung vẫn luôn tin tưởng hẳn. Tuy thấy có điều bất ổn nhưng vẫn không phản đối, Vạn Vô tiên tôn đang định gật đầu đồng ý, Tạ Lệnh Tề đứng bên cạnh lại lên tiếng: “Việc này e không thích hợp, Thương sư đệ...”

“Bên Thương cung chủ, ta sẽ giải thích.”

“Nàng ta có ma tính, e rằng sau này sẽ làm việc ác...”

“Con bé sẽ không có cơ hội.”

Hai câu trả lời không nhẹ không nặng đã chặn họng Tạ Lệnh Tề.

“Người không giết ả, giao tình ta và người sẽ chấm dứt tại đây.” Ngữ điệu của Trác Thu Huyền cực lạnh.

“Không phải con bé.”

“Ta không cần biết, Ngọc Dung chết vì ả, ả phải chết.”

Ngữ khí chắc chắn như chuyện hiển nhiên, nhưng lại rất ngang ngược. Lạc Ca dĩ nhiên quá hiểu tính tình Trác Thu Huyền, hẳn không để tâm, bước đến trước di thể Thương Ngọc Dung.

Giữa chốn hồng trần vô vị, vị tiên giả lộng lẩy đến nữa khiến nhân gian bỗng chốc nhạt nhòa. Tất cả mọi người đều bị thương khi y không còn nữa.

Hào quang còn đó, nhưng bóng dáng hoa lệ ấy nơi đâu.

“Ngọc Dung ở lại Tiên môn là vì ai chứ?” Trác Thu Huyền cất tiếng sau lưng hẳn: “Người làm vậy chẳng phải sẽ khiến y thất vọng?”

Đôi mi dài thẳng rũ xuống, Lạc Ca nhắm mắt lại, trầm mặc.

Khuôn mặt tuấn tú không còn vẻ thông dong khi xưa, vị Tiên giả tự tin vô địch, rốt cuộc đã lộ ra nét đau thương.

Cũng từng có lúc với bầu nhiệt huyết thiếu niên, hai người cùng hẹn sẽ bước vào thần đạo; người huynh đệ tri kỷ từng sống vai chiến đấu, cùng thề sẽ bảo vệ lục giới, vì tình nghĩa vào ra sinh tử nên đã trở thành cái bóng sau lưng vầng hào quang chói lọi. Nhưng bây giờ người đó lại phải chịu kết quả hồn phi phách tán, từ nay về sau không ngày gặp lại.

“Huynh cảm ơn ta, ai sẽ đến cảm ơn huynh đây?”

Lời cảm ơn chưa từng thốt thành lời giờ đã mất đi cơ hội, tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.

Cách đó không xa, hơi thở của thiếu nữ ngày càng mỏng manh.

Lạc Ca lại mở mắt ra một lần nữa, bình thản trả lời: “Đau thương không phải là lý do để trút giận lên đầu người vô tội.”

Hắn quả quyết xoay người, bước tới ôm lấy Liễu Sao.

Cô gái đã bị thương nặng, lúc trước vì nàng mặc hắc y nên không lộ rõ, giờ phút này dòng máu tươi chảy xuôi trên chiếc áo trắng, khiến mọi người thấy mà run sợ.

“Ai...” Nàng cố trợn trừng mắt, nhưng tầm nhìn vẫn luôn mờ ảo: “Ai cần người cứu chứ!”

Vị tiên nhân áo trắng tựa như không hề nghe thấy, hắn ôm nàng bước lên trường kiếm, bay lên không trung.

Không một ai nhìn thấy trong bóng cây âm u dưới ánh trăng.

Có người đang khẽ vuốt chiếc nhẫn thủy tinh màu tím, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Kiếp này của con bé đã được định trước, con bé phải mất đi rất rất nhiều, sự bồi thường của ta có phải quá ít không?”

“Chẳng lẽ người đã tìm ra được lương tâm, mềm lòng ư?” Ngữ điệu cực kỳ châm biếm.

“Có lẽ vậy.”

“Là người bị hắn ảnh hưởng, chủ nhân.” Lam Sát tiếp tục: “Tình cảm là thứ nực cười mà thôi, người tự giấu lại xem, người còn đáng thương hơn con bé nhiều lắm.”

Hắn trầm mặc một lát rồi đáp: “Người nói đúng.”

Hết chương 32 – Hết phần II

33. Q.2 - Chương 33: Chiến Tranh Yêu Giới

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương

Dừng chân ghé lại chốn xưa

Vàng son một thuở, sớm trưa cận kề

Giật mình, lạc giữa cơn mê

Cảnh đây, chốn đó, người về nơi nao?

Một bộ “Nam Hoa kinh”, cột mốc lực giới Thông Thiên Môn hình thành vạn năm ở phái cổ kiếm, đây là dấu hiệu thần thánh trưng trưng cho trật tự của lực giới, khiến cho Nam Hoa phái trở thành chiến trận chủ yếu trong cuộc chiến tiên ma từ trước đến nay, nổi tiếng khắp lực giới. Dù tiên môn trải qua đau khổ, hưng suy, các đệ tử Nam Hoa luôn nhớ trách nhiệm của mình, kiên định bảo vệ cột mốc lực giới.

Thiên phạt ngàn năm trước, đại chiến tiên ma trăm năm trước... Sự bình an của cột mốc lực giới luôn đi cùng với sự ngã xuống của một thế hệ tiên tôn và các tiên trưởng trường sinh bất tử, hy sinh sự sống vì sinh linh yếu ớt nhỏ bé trong lực giới. Sau thiên phạt Nam Hoa phái đã không còn phong thái môn phái kiếm tiên hàng đầu ngày xưa, nhưng vì có kiếm thuật và thuật pháp của Tử Trúc phong nên vẫn giữ vững vàng ngôi vị kiếm tiên bậc nhất. Con đường chỉ hướng được Vạn Vô tiên tôn làm trụ cột ngàn năm, chương giáo đường nhiệm Nguyên Tây Thành có phương pháp dạy dỗ đệ tử sản sinh ra những đồ đệ xuất sắc, đến khi Lạc Ca xuất đạo, cuối cùng tiếng tăm của Nam Hoa phái đã xuất hiện lại, dần trở nên hưng thịnh.

Linh khí trên núi Nam Hoa không hề suy giảm, là sự báo đáp nhỏ bé cho những người bảo vệ cột mốc lực giới, tiên quang phúc khí vờn quanh đỉnh núi, chim quý thú lạ khoan thai qua lại giữa mười hai ngọn núi. Nam Hoa là ngọn núi cao nhất, là nơi ở lâu đời của các chương giáo đường nhiệm, trên núi có Lục Hợp điện là chính điện nghị sự trên đỉnh cao nhất, ngoài ra còn bốn ngọn núi khác là Thiên Cơ, Ma Vân, Ngọc Thần và Tử Trúc.

Trọng Hoa cung nằm trên Tử Trúc phong, khắp nơi mây trắng bồng bồng, người đứng trong đó giống như đắm mình trong biển mây mịt mờ. Trên biển mây là hàng trăm ngàn cây trúc thân tím lá xanh biêng biếc, gió luồn qua trúc như thơ như ca, thường có tiên hạc bay lượn trên đỉnh lướt qua Tử Trúc phong. Vì một vị tiên bối yêu trúc nổi danh, lúc đầu toàn bộ nơi đây không phải là trúc tím, từng có câu thơ rằng: “Ngọc ẩn mình giữa tầng mây, bóng hạc tìm hoài chẳng thấy”, chỉ khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng thanh tịnh và đẹp đẽ như vậy, mới biết nơi đây mới thật sự là bồng lai tiên cảnh.

Năm đó, dưới thiên phạt Trọng Hoa cung hoàn toàn sụp đổ. Sau khi Trọng Hoa tôn giả Lạc Âm Phàm rời đi, cháu của người Lạc Du chỉ tiến hành xây dựng lại chính điện và hai gian thiên điện một cách đơn giản, cạnh đó là mười gian phòng chính mộc mạc trang nghiêm. Bước ra khỏi cửa là bậc thang bằng đá, sân trước có một dòng suối trong vắt khoảng ba trượng, bốc hơi lạnh mỏng manh, cá bơi lội tung tăng trong nước, vẩy mang màu khác biệt. Một phiến đá khổng lồ vắt ngang qua dòng nước dùng để làm cầu.

Kiểm thuật của Tử Trúc phong rất nổi tiếng, nhưng đệ tử nhất mạch không nhiều, con cháu đời sau của Trọng Hoa tôn giả và các đại đệ tử đều hy sinh trong trận thiên phạt. Đồng lứa với Lạc Ca có năm đệ tử chính thức, ngoại trừ huynh muội Lạc Ca và vị tôn giả Vũ Tinh Hồ chỉ nghe tiếng chuông chưa từng gặp mặt vốn đang ở bên ngoài, hai người khác đều đóng giữ ở nhân gian, trước mắt trên Tử Trúc phong chỉ có Lạc Ca và Liễu Sao.

Tuy chỉ có hai người nhưng Tử Trúc phong không hề quanh quẽ chút nào.

“Thả ta ra ngoài! Ai thêm ở đây chứ!”

“Ta là ma, sao không đến đây giết ta đi!”

“Người ra đây cho ta!”

....

Cho dù chỉ còn sức lực để đi lại, Liễu Sao vẫn nổi điên gây náo loạn cả ngày, mãi đến khi thở hồng hộc, ngực nhói đau, đành phải im lặng tạm nghỉ.

Nàng không nhớ rõ lắm tình trạng thảm thương của mình lúc đó, ngoại trừ bị thương bên ngoài, toàn bộ ngũ tạng nứt ra, gân mạch cũng bị thương nặng, coi như một người chết. Đến bây giờ, sau khi được Lạc Ca chữa trị, phối hợp với năng lực đặc thù của ma thể, các vết thương bên ngoài của nàng cơ bản đã khỏi hẳn, nhưng gân mạch bị tổn thương nghiêm trọng, gần như không dùng được ma lực.

Tử Trúc phong có đặt kết giới, ngoài không vào được, trong cũng không ra được, mục đích của Lạc Ca rất rõ ràng.

Bộ trang phục đen gọn gàng đã biến mất, Liễu Sao nhìn tiên bào trắng bóc trên người.

Màu trắng như tuyết, giống hệt đám người tiên môn kia, kẻ nào kẻ nấy đều cho là bản thân sạch sẽ lắm. Nhân rồi đứng trên cao phán tội người khác, có kẻ nào đã đích thân thể nghiệm nỗi đau khổ khi bản thân bị nhúng trong bùn nhơ chứ?

Liễu Sao oán hận “ừ” một tiếng, chậm rãi bước trên cây cầu đá.

Tiên giả áo trắng bước trên mây đến gần, bước chân vững vàng, giống như mang theo cơn gió trong lành, cuốn theo đám mây bồng bềnh dưới chân.

Khác với trước đây, hôm nay hần mặc đạo bào chính tông của Tử Trúc phong, áo trắng kéo dài ra sau giống hệt tuyết trắng trải ra xa, lững lờ giữa làn mây, cực kỳ thanh nhàn.

Liễu Sao nhìn thấy hần lập tức lấy lại tinh thần, chống nạnh đứng giữa cầu.

Lạc Ca không hề lay động, phút chốc đã đứng phía bên kia cầu, bước dọc theo bậc đá đi vào trong điện.

Từ khi bị nhốt ở Tử Trúc phong đến nay, Liễu Sao hoàn toàn bộc lộ bản chất, không thêm biết đúng sai, hướng về bóng dáng của hần chửi mắng: “Ai thêm người cứu! Ta muốn ra ngoài, mau thả ta ra! Ta không thêm ở Tiên môn!”

Cuối cùng Lạc Ca cũng xoay người nhìn nàng.

Đối diện với ánh mắt kia, Liễu Sao chẳng hề sợ hãi: “Ai khiến người mang ta tới đây, mau thả ta ra!”

Lạc Ca nói: “Lúc này ra ngoài là tự tìm cái chết”.

Liễu Sao ừ một tiếng: “Ta không sợ!”

“Vậy thì cần gì phải ra ngoài,” Lạc Ca nói, “Dưới chân muội là dòng Tứ hải, lạnh nhất lục giới, nhảy xuống đó cũng là tìm đường chết”.

“Ai sợ chứ! Ta không thêm ở đây!” Liễu Sao cắn răng, nhảy “ùm” luôn xuống nước.

Với hành động bốc đồng này của nàng, Lạc Ca không hề bất ngờ: “Người bị thương nặng chưa lành, ma thể khó mà chịu đựng nổi.”

Không cần hần nói, Liễu Sao đã nhận thấy dòng nước này lạnh vô cùng, lạnh hơn gấp bội phần băng đá, cái lạnh thấm thẳng vào xương cốt. Liễu Sao bị rét cong đến run rẩy nhưng vẫn không chịu thua, cứng đầu trừng hần đầy đắc ý: “Muốn...Ai cần người lo!”

Lạc Ca bước đến ngồi xuống chiếc bàn đá bên cạnh sân trước, bình thản nói: “Ta đã cứu người một mạng, từ nay về sau, sống chết của người do người tự quyết định.”

Cái lạnh như ăn mòn thân thể, Liễu Sao chỉ còn cách ép buộc ma lực di chuyển để chống đỡ, gân mạch vốn đã tổn thương nhanh chóng không chịu đựng nổi, bị sự rét lạnh và đau đớn cùng tra tấn, mặt Liễu Sao trắng bệch, răng đánh vào nhau cầm cập, nhưng vẫn cứng miệng: “Ta... Ta muốn đi! Ta không thêm ở lại đây! Không... Không bằng chết cho rồi!”

Lạc Ca “ừ” một tiếng.

Trong chớp mắt, đôi môi Liễu Sao lạnh đến mức xanh đen, nhìn tiên nhân lạnh lùng trên bờ, lời uy hiếp không thể nào thốt ra.

“Sau một chén trà nhỏ, gân mạch tự đứt hết, sau nửa canh giờ, chết!” Lạc Ca đứng dậy đi vào trong điện, không hề nhìn nàng lấy một lần.

Ông tay áo bay bay trong mây, hết như tơ trời rực rỡ trôi nổi nhưng tuyệt tình.

Nhìn bóng dáng kia, cô gái bắt đầu sợ hãi.

Hắn không phải Lục Ly, vốn không quan tâm nàng có đau khổ khó chịu hay không, sự uy hiếp của nàng là vô nghĩa.

Cô gái được dung túng đến mức không biết trời cao đất rộng mãi đến hôm nay mới hiểu được đạo lý đơn giản — Dùng bản thân mình uy hiếp người khác là ngu xuẩn.

Không, không thể chết! Bọn chúng giết Lục Ly, còn đổ oan cho nàng, nàng không cam lòng! Tất cả bọn chúng muốn nàng chết, nàng càng phải sống! Gân mạch! Không thể để gân mạch bị tàn phế! Tất cả mọi người đều vứt bỏ nàng, sức mạnh là thứ duy nhất có thể dựa vào, nàng không thể trở thành đồ bỏ đi! Nàng còn phải giết đám người Thương Kính trả thù cho Lục Ly!

Ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, thân thể cứng ngắc tự chìm xuống nước, Liễu Sao hiểu ngay nếu lúc này mà hôn mê thì kết cục chỉ có một.

“Không!” Cô gái hoảng sợ dùng hết sức lực giữ lại sự tỉnh táo cuối cùng, sống chết bám vào bờ đá, rốt cuộc cũng mở miệng kêu lên với bóng áo trắng kia, “Cứu ta! Cứu ta với!”

Dường như hắn quay đầu nhìn nàng, đáng tiếc nàng đã không còn thấy rõ nét mặt hắn.

“Vì sao ta phải cứu ngươi?”

“Ta không muốn chết!”

“Sử dụng ma tính, ngươi lại hại người.”

“Ta sẽ không! Sẽ không hại người!”

“Không được trả thù Tiên môn.”

Với điều kiện này, Liễu Sao cắn môi, đột nhiên “hừ” một tiếng: “Ta không thêm!”

Tạ Lệnh Tề đáng giận như vậy! Hại Lục Ly còn biến nàng thành bộ dạng thế này, dựa vào đâu không cho nàng báo thù!

Cô gái cố chấp run run, cố gắng trừng to mắt làm ra vẻ mặt khinh thường, cương quyết buông tay chìm xuống nước.

Đầu trở nên nặng vô cùng, vì vùng vẫy tỉnh dậy giữa giấc mộng nên càng khó chịu hơn nhiều so với trước đây bị thương.

Lại mở to mắt, Liễu Sao phát hiện mình đang nằm trên giường.

Căn phòng cực kỳ quen thuộc, ngoại trừ chiếc giường gỗ và chăn đệm, gần đó có một cánh cửa sổ bằng gỗ, một chiếc bàn thấp, hai chiếc ghế thì không trang trí thứ gì khác, ngay cả tủ, gương cũng không có, đơn giản không thể tưởng tượng nổi.

Trên người quần chăn bông rất dày nhưng khí lạnh vẫn không ngừng thoát ra, đầu mi cũng bị đóng băng.

Không ai ôm nàng an ủi, cũng không có người quan tâm đến nàng.

Thấy tiên giả vô tình mới biết ám áp đã từng trải qua rất khó có được, Liễu Sao muốn khóc nhưng cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, không thể phát ra tiếng, đành phải cuộn chặt chăn, run rẩy.

“Két” một tiếng, cửa bị đẩy ra, gió đưa mùi thuốc vào.

Liễu Sao lập tức nhắm mắt.

Tiếng bước chân lại gần, dừng lại bên giường, sau đó là tiếng chén thuốc đặt trên chiếc bàn thấp, cuối cùng là tiếng bước chân về phía cửa.

Liễu Sao bật dậy vung tay hất đổ chén thuốc, hét lên với bóng dáng hắn: “Ta không uống thuốc! Ai thêm lòng tốt giả tạo của người!”

Lạc Ca không tức giận, nhú mào nhìn nàng rồi bước ra khỏi cửa.

Liễu Sao ngạc nhiên nhìn chén thuốc trống không, không tìm được nước mắt cứ thế rơi xuống, nàng từ từ rúc vào chăn, trùm luôn cả đầu, giống như trốn trong mai rùa.

Không lâu sau, tiếng bước chân lại đến gần.

Liễu Sao thò đầu ra khỏi chăn, phát hiện trước mặt lại là một chén thuốc mới, gương mặt không chút sợ hãi ngẩng phắt lên. Liễu Sao bấu môi, lập tức lau nước mắt, định hất tiếp.

“Đây là chén cuối cùng, có thể khử khí lạnh của dòng Tứ Hải.”

Tay đưa lên giữa không trung, cuối cùng cũng không buông xuống.

Liễu Sao tức giận trừng mắt nhìn hắn, hừ một tiếng, cầm chén thuốc uống cạn, sau đó đập chén ra oai rồi tiếp tục ôm chăn nằm xuống nhắm mắt.

Chỉ phút chốc, trán trầm xuống.

Đôi mi dài không ngừng run rẩy, Liễu Sao vội vàng khép mắt thật nhanh.

Thông qua cường độ tiếp xúc, tựa như nhẹ nhàng mát lạnh, lại có hơi ấm như có như không, chân khí Tiên môn thuần khiết chạy khắp người, ép hàn độc ra khỏi cơ thể.

Ngay cả khi từ từ nhắm mắt lại, nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra, Liễu Sao lặng lẽ cắn môi, nắm chặt chăn.

“Ừ, từ bỏ chính bản thân mình thì không ai có thể cứu,” giọng nói kia cũng nhẹ nhàng hơn một chút, “có thể hiểu đạo lý này, tốt lắm.”

Khí lạnh giảm bớt, đầu cũng nhẹ hơn, Liễu Sao chợt cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, đợi đến khi tiếng bước chân rời khỏi phòng, nàng mới lén lút mở mắt, chỉ kịp nhìn thấy một góc áo trắng như tuyết trước khi cánh cửa phòng khép lại.

Ai thêm hiểu đạo lý của hắn chứ! Liễu sao bấu môi, xoay người qua.

Một bàn tay vươn đến sờ trán nàng,

“Ai thêm...” Liễu Sao đột nhiên dừng lại.

Bàn tay kia rất dịu dàng, nhưng không hề ấm áp, ngón tay đẹp đẽ tái nhợt, nhìn có cảm giác cứng ngắt, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn thủy tinh màu tím xinh đẹp.

“Nguyệt!” Liễu Sao lập tức bật dậy khỏi giường, mặc cho chăn trên người rơi xuống, giống như không cảm thấy lạnh nữa.

“Là ta, Liễu Sao nhi” hắn đứng trước giường, vạt áo choàng phía trước khẽ lay động.

Liễu Sao cắn môi, lạnh lùng thốt lên: “Người tới đây làm gì!”

“À, người đã khỏe hơn nhiều rồi,” dường như hắn rất thân thiết.

Liễu Sao hừ một tiếng, đập chăn ra nhảy xuống: “Đi thôi.”

Hắn không hề nhúc nhích.

Liễu Sao ngơ ngác nhìn hắn một lát, chợt hiểu ra, đứng đưng hất mặt lên, trèo lên giường quăn chăn lại: “Ta cũng không cần người cứu! Ta sẽ bỏ trốn, một ngày nào đó ta sẽ giết hết bọn chúng!”

“Người là hy vọng của ma cung,” hắn lắc đầu nói tiếp, “Người quên Lục Ly muốn gì rồi sao?”

Đúng vậy, nàng là “hy vọng của ma cung”, hắn dùng lý do này để dụ dỗ Lục Ly, rốt cuộc Lục Ly muốn gì? Cái gì gọi là “tương lai Ma tộc”? Đến cuối cùng Lục Ly cũng không nói với nàng.

“Ta không tin người!” Liễu Sao rúc đầu vào trong chăn, “Người vốn không biết chuyện của Lục Ly, chỉ muốn lợi dụng ta thôi!”

Hắn thở dài: “Thật lòng xin lỗi vì không cứu người, ta có lý do không thể nhúng tay vào.”

“Hừ, người lợi hại như vậy cơ mà!” Liễu Sao cười lạnh, kết giới ở Trọng Hoa cung do Lạc Ca tự tay thiết kế, hắn lại đứng ở đây nói chuyện chẳng chút kiêng dè, chỉ cần hắn đồng ý, ai có thể ngăn hắn chứ? Liễu Sao quát lên uy hiếp: “Nếu người không rút đi, ta gọi Lạc Ca đến giết chết người!”

Nguyệt cũng không hề sợ hãi: “Thật là vô tình mà, trước đây người còn muốn gả cho ta nữa đó.”

“Ai muốn gả cho người!”

“Vậy là tốt rồi.”

“Khốn kiếp!” Liễu Sao tức đến mức quên cả bệnh tình, nhảy lên định đá hắn một phát.

Người đối diện không hề né tránh, nhìn thấy nàng sắp đá đến gần bộ mặt đáng ghét, một sức mạnh thần bí ngăn nàng giữa không trung, cuối cùng không tiến thêm được nữa tắc nữa.

“Ây da, trẻ con mới đi chân đất.” Hắn đưa tay cầm chân nàng.

“Không biết xấu hổ!” Cảm giác lạnh lẽo này thật đáng ghét, Liễu Sao giận sôi lên, vung tay đánh vào mặt hắn.

Khóe môi Nguyệt khẽ cong lên, nhấc tay.

Mất trọng tâm, cả người Liễu Sao ngã ngửa, té xuống giường.

“Tính tình vẫn hư như vậy, không tốt chút nào,” Nguyệt cúi người, nhặt chăn lên quấn quanh người nàng, “Xem này, nếu bị cảm lạnh, người sẽ bệnh lâu hơn.”

Tắm chăn bông mềm mại như thế, động tác rất dịu dàng hòa vào lòng khiến Liễu Sao run rẩy, lập tức quay lưng đi.

Đây vốn là một kẻ vô tình, khoanh tay đứng nhìn nàng bị bán vào Hầu phủ. Lúc nàng bị thương nặng gần chết cũng chưa từng ra tay cứu giúp, bây giờ còn muốn đến lừa gạt nàng.

Một lúc sau.

“Ở lại bên Lạc Ca, người sẽ biết nên làm gì.”

Liễu Sao quay đầu lại, trước giường không còn ai.

Lục giới không ngày yên bình. Tai họa Thực Tâm ma vừa qua khỏi nửa năm, yêu quân áo trắng lại phát động chiến tranh nhằm thống nhất yêu giới. Đích thân dẫn năm ngàn yêu vương Vô Tích Yêu Khuyết tấn công Bách Yêu Lăng. Bách Yêu Lăng Ứng Phi cũng có dã tâm tranh đoạt, lấy công làm thủ, hoàn toàn không nhượng bộ, đánh nhau bất phân thắng bại. Hai bên hơn thua khiến ngàn dặm yêu giới biến thành đất đai khô cằn.

Cả hai bên đều hiểu lúc này nếu có lực tác động từ bên ngoài thì sẽ quyết định thế cục.

Áo trắng từng trợ giúp đắc lực trong cuộc chiến giành ma anh, ma tôn Trưng Nguyệt, cũng chính là Thiên hộ pháp Kiếp Hành theo như giao ước phái ma quân trợ giúp Vô Tích Yêu Khuyết, nhưng cửa vào yêu giới đã bị Tiên môn phòng thủ từ lâu.

Núi Nam Hoa, Lục Hợp điện.

Viên minh châu khảm trên Thái Cực đồ ngay đỉnh điện, ánh sáng sáng trưng chiếu xuống đại điện rọi rõ bốn chiếc ghế dựa trên bậc thềm. Chưởng giáo Nguyên Tây Thành mặc đạo bào đen trắng, ngồi ghế chính giữa, trước mặt là Bạng Ly kiếm lơ lửng giữa không trung, ẩn hiện sương mờ hình rồng. Vạn Vô tiên tôn ngồi ghế bên trái, tay cầm cây phát trần trắng cán nâu, hai chiếc ghế bên phải không ai ngồi.

*Thái cực đồ: tranh minh họa hiện tượng vũ trụ thời xưa của Trung Quốc, hình tròn bên ngoài có Bát quái, thường dùng làm biểu tượng của đạo giáo. Bậc dưới, Lạc Ca và Tạ Lệnh Tề chia ra hai bên trái phải.

Vạn Vô tiên tôn cất lời: “Tiểu Ca xử lý như vậy rất đúng. Những năm gần đây tiên võ liên minh đã không chế được ma cung, giữ cho nhân gian thái bình, điều đó không có nghĩa là không liên quan đến phân tranh

trong nội bộ yêu giới. Yêu quân áo trắng từng giúp đỡ ma cung cướp ma anh, nếu để y thực sự thống nhất yêu giới, lúc đó thế cuộc của lục giới rất khó nói. Vô Tích Yêu Khuyết sẽ cấu kết với ma cung, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Tạ Lệnh Tề tiếp lời: “Nhưng tiên yêu không chung đường, Tiên môn nhúng tay vào việc của yêu giới thật sự không ổn, làm vậy sẽ cản trở nghiệp lớn của áo trắng, chỉ sợ kết thù chuốc oán với y. Sau này thống nhất yêu giới, khó đảm bảo y sẽ không báo thù Tiên môn.”

Nguyên Tây Thành chậm rãi gật đầu: “Không sai.”

“Cùng tu luyện bằng Thái Âm khí, tốc độ tu hành của Ma tộc hơn xa Yêu tộc, một khi Tiên môn biến mất thì không chỉ nhân gian gặp nguy mà còn có cả yêu giới,” Lạc Ca nói, “Ta đứng ngoài quan sát nhiều năm, áo trắng rất sáng suốt, sẽ không làm muốn không công để ma cung được kiêu ngạo.”

Vạn Vô tiên tôn nghĩ ngợi: “Đúng vậy, yêu giới từng bị ma cung thôn tóm, đã có bài học kinh nghiệm trước đây, Yêu tộc nhất định sẽ cảnh giác.”

Nguyên Tây Thành nhíu mày: “Nếu như vậy, để áo trắng thống nhất yêu giới, tạm thời cũng không uy hiếp.”

Tạ Lệnh Tề cười cười: “Con hiểu ý của Lạc sư đệ, ngăn cản ma quân vào yêu giới không phải vì muốn ngăn cản áo trắng thống nhất yêu giới, chẳng qua là không để cho áo trắng nhận “thịnh tình” của ma cung mà thôi.”

Vạn Vô tiên tôn và Nguyên Tây Thành cùng bưng tỉnh, gật đầu không thôi.

Một lúc sau, Nguyên Tây Thành hỏi: “Liễu Sao kia, con tính xử lý như thế nào?”

“Tuy Thương cung chủ không nói gì, nhưng trên dưới Thanh Hoa cung đều ngầm phê phán đệ,” Tạ Lệnh Tề chen lời, “Không nói đến giao tình giữa hai phái, Ngọc Dung sư đệ lớn lên cùng đệ, nay đệ lại cố ý bảo vệ Liễu Sao, khó tránh gây ra hiểu lầm với họ.”

Vạn Vô tiên tôn cũng nói: “Ta hiểu ý con, ma chưa chắc đã ác, con hướng theo các tiên đạo tiền bối muốn giáo hóa bọn họ? Đáng tiếc một khi đã nhập ma, ma tính ăn sâu vào tâm, khó có thể trừ tận gốc, sớm muộn gì con bé đó cũng hại người.”

“Con sẽ lưu ý,” Lạc Ca vẫn bình thản đáp lại, nhìn chiếc ghế trống bên phải, “Đội Cửu sư thúc xuất quan, con sẽ mời người bốc một quẻ.”

Tạ Lệnh Tề vội nói: “Thực Tâm ma đã bị diệt, làm việc thừa làm gì? Hơn nữa, bậc trác cực kỳ hao tổn tinh thần, Cửu sư thúc...”

Lạc Ca ngắt lời: “Kiếp nạn của Tiên môn vừa qua khiến lòng người hoảng sợ, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, nên để cho các vị chưông giáo an tâm.”

Vạn Vô tiên tôn gật đầu: “Có thể xác nhận cũng tốt.”

Nguyên Tây Thành hỏi: “Con vẫn tin tưởng con bé đó?”

“Con tin Ngọc Dung,” Lạc Ca bình thản nói, “Ngọc Dung sẽ không uội ấy cơ hội đánh lén.”

Nguyên Tây Thành nhíu mày không nói gì, Vạn Vô tiên tôn thở dài đang định nói tiếp. Bỗng nhiên, vô số linh tước kêu lên hoảng sợ chạy tán loạn ngoài điện, một bóng kiếm cắt ngang hoàng hôn, bay vào trong điện.

Phù Vân Quyết bay ngang mặt, ngậm nga không ngừng, Lạc Ca thấy thế vội cáo từ, ngự kiếm về Tử Trúc phong.

.....

Trùng nguyên yêu giới, những con sâu thật nhỏ tụ lại giữa không trung, hình thành một đám mây yêu khổng lồ ra sức phá hủy cây cỏ, luồng khói xanh bốc lên trên đất đai khô cằn để lộ ra vô số đài sen bị đục thủng. Những con sâu ra vào, yêu huyết xanh lá cây sẫm đặc sệt đều biến thành thức ăn cho đám sâu.

Mấy yêu binh đứng cung kính, trước mặt là Đài lão áo xanh râu xanh, ngoài ra còn hai người lông mày tím. Bọn họ không chỉ giống về y phục mà cả dáng người cao lớn cũng tương tự, khuôn mặt cũng giống nhau, tay cầm thanh đao kỳ lạ màu tím. A Phù Quân đứng trên dòng sông màu đen cách đó không xa.

Một bóng trắng nhẹ nhàng đứng trên cao, đưa lưng về phía mọi người.

Tuyết rơi phủ từ đầu đến mắt cá chân, bị gió cuốn lên, bay bay như đang múa, hợp thành một màu với y bào trắng. Giữa mái tóc được tô điểm bằng một vật lam nhạt tinh xảo, đẹp đẽ, dưới vạt áo dài màu nhạt là đôi giày trắng hoa văn sóng nước lam nhạt, dưới chân là một quả bóng nước trong suốt không ngừng thay đổi hình dạng.

Chỉ nhìn đơn thuần bóng dáng này thì khó phân biệt nam nữ.

Phút chốc, y lên tiếng, giọng dễ nghe: “Tình hình chiến đấu ở tiền phương thế nào?”

Đài lão lập tức trả lời: “Yêu Khuyết bị thương trăm người, tổn thất ba người. Hiện tại Trùng Cơ đang dẫn rất nhiều nhóm không chế trùng tấn công, nhưng không hiệu quả, chắc chắn Bách Yêu Lăng cũng có người ngự trùng.”

Hai gã mày tím cùng nói: “Trùng Nguyệt đúng hẹn phái binh trợ giúp, Tiên môn lại không cho qua, cản trở nghiệp lớn của chủ quân, thật đáng giận!”

“Đài lão, phái người chi viện Trùng Cơ, tăng cường tấn công,” áo trắng dừng lại, “Mặt khác, tiếp tục lưu ý tình hình ở ba cửa ra vào.”

“Rõ!”

“Lui xuống hết đi.” Áo trắng đưa tay trái lên, cổ tay lộ ra một chiếc vòng màu lam nhạt.

Chờ mọi người lui xuống, y quay sang A Phù Quân: “A Phù Quân, đệ thấy thế nào?”

A Phù Quân đáp lại: “Tiên môn nhúng tay vào, chiến thắng này không coi là lớn.”

Áo trắng lo lắng: “Ứng Phi có liên hệ với mấy nhánh người tu đạo, một khi Vô đạo tham gia sẽ bất lợi cho Yêu Khuyết.”

“Quân viện trợ của Yêu Khuyết bị ngăn, Ứng Phi đương nhiên cũng không được như ý, nếu đệ đoán không lầm, Lạc Ca cũng sẽ ngăn cản người tu đạo bước vào yêu giới.”

“Sao? Hắn sẽ giúp chúng ta ư?”

“Không phải hắn giúp chúng ta, là tỏ rõ ý định không nhúng tay vào,” A Phù Quân nhíu mày, “Thật ra thuộc hạ cũng luôn chần chừ, trước đó xin chủ quân đồng ý hợp tác với ma cung, muốn giúp bọn họ cướp ma anh, sau đó ma cung sẽ trợ giúp chủ quân tấn công Bách Yêu Lăng để báo đáp ân tình, hai bên không ai nợ ai. Nhưng Lạc Ca tính toán hơn hẳn, cướp ma anh thất bại, nhưng lần này ma cung thực sự giúp đỡ chủ quân thống nhất yêu giới, chúng ta thiếu nợ quá nhiều. Xin hỏi chủ quân, nếu sau này ma cung yêu cầu chúng ta tấn công Tiên môn, chủ quân đánh hay không?”

“Chuyện này...” Áo trắng lắc đầu.

Không đánh là thất tín, còn đánh là làm mướn không công. Yêu giới trải qua chiến tranh, tổn thương nguyên khí nặng nề đặc tội với ma cung hay Tiên môn đều không sáng suốt.

“Lạc Ca làm vậy là để chúng ta không mắc nợ ân tình của ma cung. Vô Tích Yêu Khuyết thống nhất yêu giới là chuyện sớm muộn,” A Phù Quân nói tới đây bèn quỳ xuống, “Lần này thuộc hạ coi thường Tiên môn, vội vàng khai chiến, khiến binh lính Yêu Khuyết thương vong gia tăng, xin chủ quân giáng tội.”

“Chuyện này không liên quan đến đệ,” áo trắng bước qua đỡ y dậy, cúi đầu thở dài, “A Phù Quân, đệ là đệ đệ của ta, lúc trước đệ...”

A Phù Quân ngắt lời: “Chính vì thuộc hạ là huynh đệ với chủ quân, càng phải thưởng phạt phân minh. Các trưởng lão trong tộc để cho thuộc hạ quản lý Ký Thủy tộc, là hy vọng thuộc hạ trợ giúp chủ quân hoàn thành nghiệp lớn, chủ quân nhất định không được nể trọng tình riêng.”

“Cũng được, về rồi nói sau,” áo trắng bắc đẩu dĩ bụng y ra, “Tình hình trước mắt, đệ xem...”

“Mười ngày sau hãy tiếp tục tấn công không thành,” A Phù Quân ngừng lại, “Chủ quân, thu binh đi.”

Bên này, Liễu Sao bị nhốt ở Tử Trúc phong, đầu chịu ngoan ngoan vào khuôn phép. Lạc Ca nhìn thấy, không trách cứ cũng không nhân nhượng, phần lớn thời gian hắn đều ở trong điện xử lý thư tín các nơi báo lên hoặc ra ngoài làm công chuyện, Liễu sao hoàn toàn không nói chuyện được với hắn. Bên ngoài điện, mỗi nhành cây ngọn cỏ đều có kết giới, đánh không được mắng không xong. Liễu Sao gầy ốm ào vài ngày phát hiện không hề có hiệu quả, đành phải bỏ cuộc. Chỉ là mỗi ngày đều uống thuốc đúng giờ, thân thể nàng dần chuyển biến tốt hơn hẳn.

Tiên cung trong lành nhưng lạnh lẽo, trúc biếc hòa trong tuyết. Thấm thoát hơn nửa năm trôi qua, vết thương của Liễu Sao đã khỏi hẳn, nàng cũng từ từ chấp nhận sự thật, đợi gân mạch khỏi hẳn liền vội vàng tu luyện. Ở tiên giới thanh khí nhiều nhưng trọc khí rất loãng, trọc khí vốn được gọi là khí thải, không hề hỗ trợ sức mạnh thần bí trong người nàng, Liễu Sao tiến bộ nhanh đến không thể tưởng tượng, tốc độ phát triển của ma thể đã bắt đầu chậm lại, đúng là ma đạo và tiên đạo có chỗ giống nhau, tu luyện đến một trình độ nhất định sẽ ngừng phát triển. Cùng xem là trường sinh, so ra thì ma đạo dễ dàng trường sinh hơn, nhưng kiểu trường sinh này hoàn toàn không thể gọi là “Trường sinh” — sát nghiệt nặng nề khiến bọn họ khó qua khỏi thiên kiếp, rất nhiều Ma tộc hồn phi phách tán khi thăng chức. Trước đó Trưng Nguyệt cũng thăng chức thất bại, khiến ma thể tổn thương, không thể không nương nhờ thân thể người phạm.

Với năng lực trước mắt của Liễu Sao, muốn phá vỡ kết giới của Tử Trúc phong còn xa vời vợi. Buồn bực trong lòng không thể phát tiết, ma tính dần thức tỉnh theo tu luyện, tính tình của Liễu Sao trở nên xấu chưa từng thấy, gắt gỏng dễ nổi giận, thường hay nổi nóng vì những việc nhỏ nhặt không đâu.

Hôm nay, Liễu Sao vẫn ở trong phòng nạp khí tu luyện như thường ngày, ngoài cửa bỗng bay tới mùi thuốc. Liễu Sao đã chán ngán từ lâu, không chịu được cảm giác chán ghét liền bấu môi, đứng lên đi ra cửa.

Bên ngoài trời mờ tối, đã là đầu giờ Tuất.

Một đệ tử mặt mày lạnh lùng nghiêm khắc đặt thuốc lên bàn đá, tay chân thô kệch, thuốc trong chén bắn tung tóe ra ngoài.

Thì ra Lạc Ca lên ngọn núi cao nhất bàn chuyện chính sự nên lệnh cho đệ tử đưa thuốc thẳng đến Tử Trúc phong. Thương Ngọc Dung nhân duyên vô cùng tốt, các đệ tử Tiên môn đều cho rằng cái chết của y có liên quan đến Liễu Sao, đệ tử kia vốn không tự nguyện đưa thuốc cho nàng nhưng không còn cách nào khác.

Liễu Sao vốn đã không vừa lòng đối với đệ tử Tiên môn, chẳng chút kiên nhẫn hỏi: “Lạc Ca đâu?”

Nghe nàng gọi thẳng tên Lạc Ca, tên đệ tử kia nhin không được liền mắng: “Ả ma nữ này! Lạc sư thúc cứu người mà người dám vô lễ với người!”

Gần đây, Liễu Sao đang uất giận, không có người đáp lại, lập tức cãi luôn: “Ai bảo hắn nhốt ta ở cái xó xỉnh tồi tàn này!”

“Nhốt người thì đã sao!” Đệ tử kia cũng tức giận, “Người hại Thương sư thúc, ra khỏi Tiên môn sẽ bị bọn họ băm vằm vạn mảnh. Lạc sư thúc bảo vệ người, người còn không biết tốt xấu, ta thấy nên một kiếm chém chết tai họa là người cho xong.”

Một câu “Chém chết tai họa” khiến Liễu Sao lại nhớ đến cảnh tượng bị bao vây vu khống và hãm hại trước đây. Cái miệng trước mặt không ngừng quở trách, khiến ma tính xao động, cảm giác kích động vì thèm máu đã lâu không thấy lại xuất hiện, ma lực trong cơ thể mất cân bằng, đôi mắt hạnh dần hiện lên tơ máu.

“Nhập ma sớm muộn gì cũng hại người, không biết Lạc sư thúc nghĩ thế nào...” Tên đệ tử kia vẫn chưa phát hiện ra, cần nhẫn liên miên không ngừng.

Bỗng nhiên, cổ y bị một bàn tay mềm mại siết lại.

Hai tròng mắt đỏ rực, ma tướng xuất hiện, ma lực mất cân bằng không khống chế được do tu luyện gấp gáp. Liễu Sao bóp cổ y, không kìm lòng được ghé sát vào hít một hơi thật sâu, đệ tử Tiên môn hấp thụ linh khí thiên địa vào cơ thể, đổi xương hoá cốt tu luyện hồn phách, linh khí trong cơ thể cực kỳ thuần khiết, khí tức này đang kích thích khứu giác nhạy bén của Liễu Sao đến mức mê mẩn cả người! Ăn tên này!

Đệ tử kia bị nàng dọa, giãy dụa: “Người muốn làm gì!”.

Nghe tiếng kêu sợ hãi, Liễu Sao chợt bừng tỉnh, tay hơi lỏng ra.

Tên đệ tử cũng biết bản thân ăn nói không phù hợp chọc giận nàng nên chợt dạ, lại sợ Lạc Ca biết sẽ trách mắng nên thừa dịp nàng ngây ra vội vàng ngự kiếm chuồn mất.

Nhận ra con mồi trốn thoát, Liễu sao đuổi bắt theo bản năng, phát hiện tên đệ tử kia đã biến mất, Liễu Sao chợt cảm thấy càng bức bối. Đảo mắt nhìn lại thấy một con tiên hạc đứng ở đầu cầu đá, có lẽ là bị ma khí thu hút nên chạy đến xem, bản tính hung hăng của nàng bùng dậy, ngón tay co lại, chỉ nghe “vù” một tiếng, tiên hạc đã bay qua không trung nằm gọn trong tay nàng.

Giết! Giết nó! Tiên giới đáng ghét!

Tiên hạc giãy dụa không ngừng, trong sự giãy dụa đó, Liễu Sao có thể tưởng tượng thấy hình ảnh dòng máu nóng hồi chảy ra từ cổ tiên hạc, ngón tay không thể kiểm soát bắt đầu dùng sức.

Bỗng nhiên, một tiếng đàn rất sâu cắt ngang qua hoàng hôn.

Âm thanh giữa trời, không trầm không bổng, giống như chạm phải tiếng chuông trời nhẹ nhàng, đánh tan ma chướng, đánh thức linh hồn quay trở về.

Hết chương 33

34. Q.2 - Chương 34: Nhạc Khúc Thanh Tâm

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Cây đàn làm từ cây ngô đồng trên đỉnh Phượng sơn còn sót lại thời thượng cổ được điêu khắc hoa văn rất mộc mạc. Thân đàn bóng loáng như ngọc lạnh. Dây đàn được làm bằng sợi băng. Giai điệu chảy xuôi theo từng ngón tay của vị Tiên giả ôn hòa chính trực, giai điệu bình lặng tự nhiên, tẩy trừ tất cả mọi phiền não, tinh lọc tâm hồn thanh tịnh.

Khúc nhạc kết thúc, màn đêm đã buông xuống, vầng trăng non treo trên cao, hàng trúc réo rắt vì vu.

Liễu Sao như chợt tỉnh khỏi giấc mộng, nàng cúi đầu nhìn đôi tay trắng trơn, con tiên hạc kia đã trốn biệt từ lâu.

Vừa nãy... nàng muốn làm gì vậy? Sát ý dâng lên! Lại là thứ sát ý khát máu đó! Nó là ma tính sao?

Liễu Sao hoảng sợ lùi lại vài bước, ngẩng đầu lên.

Vầng trăng lạnh lẽo trong vắt soi rọi cửa điện hiu quạnh, vị tiên nhân trẻ tuổi một mình ngồi trên bậc thềm, bàn tay vẫn dừng trên dây đàn, ống tay áo trắng như tuyết trải dài trên mặt đất, bên cạnh là từng cụm mây trắng lững lờ trôi.

Liễu Sao lập tức thu lại vẻ mặt hoảng hốt: “Đàn gì mà đàn, ồn ào quá!”

Vừa lúc nãy hần phát giác ra ma khí, Lạc Ca thăm thở dài. Quả nhiên chuyện phải xảy ra cuối cùng cũng đã đến, hần phát tay thu lại Băng Huyền cầm rồi đứng dậy: “Bản thân Ma tộc tự sinh ra ma tính, tu luyện càng lâu thì ma tính càng nặng, rất khó ngăn chặn.”

“Ma tính gì chứ!” Liễu Sao bĩu môi tức giận: “Ta không tin đâu!”

Lạc Ca không để tâm tới phản ứng của nàng, hần khoanh tay giảng giải: “Khúc nhạc này là dựa theo Đại âm lục thức khúc của cầm thần để lại mà cải biên thành, nó có thể giúp người trấn áp được ma tính, từ ngày mai ngươi phải bắt đầu luyện tập.”

“Ta không học!” Liễu Sao xoay người đi về phòng nghỉ: “Ai thêm học cái thứ đàn ba xu đó!”

Lạc Ca không hề cản nàng, ngữ điệu ẩn chứa tiếc nuối hiếm có: “Loại bỏ cốt phàm, rửa sạch linh khí trời sinh, dùng ma đan trong cơ thể làm vật chứa, hấp thụ linh khí bên ngoài để tu luyện, có thể nói ma đạo là con đường cao nhất trong lục giới. Xưa có lời đồn rằng, ma đạo và tiên đạo đều là con đường để tu thành thần, thật ra cũng có chút căn cứ. Đáng tiếc, Ma tộc tu hành quá nhanh chóng, lại vì ma tính mà gây ra sát nghiệt, rất khó vượt qua khỏi thiên kiếp để tấn chức. Đến cả những kẻ may mắn tu thành Thiên ma,

cũng vì ma tính quá nặng mà tâm trí lầm mê. Nếu không vì sự thiếu sót này, chuyện ma đạo thay thế tiên đạo chưa chắc là không thể, tiên – ma bên nào là chính đạo cũng rất khó nói. Nhưng chỉ một khiếm khuyết trí mạng duy nhất đó đã đánh mất tương lai của Ma tộc.”

Tương lai của Ma tộc? Liễu Sao giật mình, đứng lại.

“Hãy ở lại bên cạnh Lạc Ca, ngươi sẽ biết mình nên làm gì.”

Điểm khiếm khuyết của ma đạo khiến cho Ma tộc chỉ hướng tới một tương lai cực đoan. Nếu không còn tồn tại ma tính thì ma đạo chính là một con đường cực kỳ hoàn mỹ, tương lai...

Liễu Sao quay đầu lại muốn nói chuyện nhưng phát hiện Lạc Ca đã đi vào trong điện.

Tưởng là nàng sẽ cầu xin hắc sao? Nằm mơ đi!

Liễu Sao bĩu môi, quay về phòng tiếp tục tu luyện, ai ngờ nàng vừa vận khí bỗng cảm thấy điều bất ổn. Liễu Sao vội vã thử lại lần nữa, quả nhiên ma đan trong cơ thể không hề có phản ứng gì, đoán là vừa nãy hắc mượn tiếng đàn ra tay với nàng. Phút chốc Liễu Sao tức đến mức đứng bật dậy, lao tới trước cửa điện la ó.

“Ra đây! Ngươi ra đây ngay cho ta!”

“Ngươi dám phong ấn ta hả!”

Về phần ma tính kia, tuy Liễu Sao miệng nói không tin nhưng trong lòng lại rất sợ hãi. Nhớ lại tình hình ngày hôm đó, cái thứ cảm giác tâm thần bấn loạn không thể không chế được, một thứ khát vọng bản năng với khí tức của những sinh linh còn sống. Nếu tên đệ tử kia không trốn kịp, nếu không có tiếng đàn...

Nàng sẽ biến thành một kẻ như Vị Húc sao? Lạm sát kẻ vô tội, uống máu hút sinh khí con người để bồi bổ ư?

Cảnh tượng Vị Húc hút nguyên khí và uống máu tươi của con người thường xuyên hiện lên trong đầu. Liễu Sao sởn gai ốc, gập ác mộng mấy ngày liên tiếp, thật ra không phải nàng không dám giết người, mà vì thủ đoạn đó quá tàn khốc quá đáng sợ!

Tóm lại học Lục thức khúc cũng không có hại gì, lại còn có chút hiệu quả...

Xem như vì Lục Ly vậy, nếu đó là “tương lai của Ma tộc”, nàng nhất định sẽ giúp hắc hoàn thành nguyện vọng, cho dù hắc vì Ma tộc mà vứt bỏ nàng, hay nàng chẳng phải là người quan trọng nhất trong lòng của hắc.

Mất Liễu Sao đỏ hoe, nàng oán hận bóp chặt chiếc vỏ sò trên cổ. Nàng đã quen thích gì làm nấy, trong thời gian ngắn không thể mặt dày đến xin Lạc Ca, nàng thầm nghĩ để chờ hắc nhắc lại thì thuận thể chấp nhận là được. Nhưng từ ngày hôm đó trở đi, Lạc Ca giống như đã quên mất chuyện này, hắc thường xuyên ra ngoài, lúc đi lúc về đều rất vội vàng, Liễu Sao lòng thầm sinh hờn dỗi.

Không tu luyện cũng không sao, trong Trọng Hoa cung không tìm thấy người nói chuyện, Liễu Sao buồn chán đi loanh quanh, có một bóng trắng dừng trước cây cầu đá, đó chính là con tiên hạc đến bắt cá lần trước.

Trông thấy nàng, tiên hạc kêu lớn rồi nhảy ra xa.

“Chạy gì chứ!” Liễu Sao tức lên nhảy tung tưng: “Ta còn chưa có ăn ngươi mà!”

Không chờ Liễu Sao bước qua, tiên hạc đã vỗ cánh bay mất.

Liễu Sao biết nó bị ma tính của mình dọa sợ, nàng càng thấy buồn lòng. Rốt cuộc vào sáng sớm một hôm, bên ngoài lại vọng đến tiếng đàn quen thuộc, tích tắc nàng xoay người ngồi dậy.

Sương sớm vẫn chưa tan, hàng trúc tím sẫm ánh lên làn mây trắng bồng bênh xung quanh, trông trang nhã như một bức tranh thủy mặc.

Lạc Ca ngồi trước đình, tiếng đàn tuôn ra từ từng ngón tay.

Sự thật giờ đã bày ra trước mắt, sau khi Liễu Sao ngừng tu luyện, không những ma tính không phát tác mà cả cảm giác thấp thỏm, bức bối đã giảm bớt rất rõ ràng. Liễu Sao có ý muốn học Lục thức khúc, bèn cố tình lượn tới lượn lui, thỉnh thoảng lại tạo ra vài tiếng động. Tiếc rằng, Lạc Ca chỉ tập trung đánh đàn dường như không phát hiện ra nàng.

Liễu Sao nhẫn nhịn chờ khúc nhạc chấm dứt, thấy hắn vẫn không đả động gì tới mình, nàng bèn chủ động lên tiếng: “Này, này... xem ra nó khá dễ nghe, ta miễn cưỡng học một chút cũng được.”

Lạc Ca đáp “Ừm” rồi hỏi: “Người nghe được gì?”

Thật ra Liễu Sao không chăm chú nghe, hắn hỏi thế nàng quanh co rất lâu rồi héch mặt lên: “Là... cũng chỉ có vậy thôi.”

Lạc Ca khẽ gảy vài dây đàn, thông dong đàn ra vài âm điệu.

Liễu Sao không được đáp trả, nàng không nhịn được dậm chân: “Rõ ràng ngươi bảo ta học, bây giờ lại không chịu dạy, người có ý gì chứ!”

Tuy có lòng dạy bảo, nhưng tính tình nàng quá điêu ngoa, nôn nóng, căn bản không thích hợp để học đàn. Lạc Ca nhú mày, cuối cùng lấy một khúc gỗ trong tay áo ra.

Khúc gỗ màu đen, không thể nhận ra chất gỗ, trên khúc gỗ có đính những sợi dây màu đỏ, từng sợi từng sợi lấp la lấp lánh.

Hắn vươn tay khẽ phát qua, khúc gỗ bỗng chốc biến thành một cây đàn.

Trong mắt Liễu Sao, hình dáng cây đàn này rất tầm thường, thua xa cây đàn đẹp đẻ của hắn. Thân đàn màu xám đen, giống hệt một khúc gỗ mục, bảy dây đàn lại lấp lánh ánh sáng đỏ.

Con gái thường thích những thứ xinh đẹp, Liễu Sao thấy cây đàn này quá xấu, nàng ghét bỏ bĩu môi. Thấy hắn ra hiệu, nàng đành phải cúi người bức bối ôm lấy.

Ôm đàn vào trong lòng, cây đàn nhẹ tênh tựa như vụn gỗ chỉ cần chạm một cái là vỡ vụn.

Hừ, toàn đưa rác rưởi ình! Liễu Sao vươn tay nhấn lên dây đàn, phút chốc hoa lửa bắn tung tóe ra trên dây đàn, âm thanh sắc bén, lạnh lạnh vang vọng khắp Trọng Hoa cung.

Lạc Ca khẽ nhú mày.

Liễu Sao vẫn không phát hiện ra điều bất ổn, ngược lại nàng còn rất thích thú, tang tính tịch tịch càn quét dây đàn một hồi, sau một lúc lâu mới hài lòng dừng lại: “Học được cái này sẽ ổn chứ?”

Lạc Ca đáp: “Khúc nhạc này chỉ có thể tạm thời áp chế ma tính của người thôi. Sau này thế nào còn phải xem ý chí của người.”

Câu trả lời này Liễu Sao cũng từng đoán được.

Một khúc nhạc là có thể áp chế được ma tính, đâu có chuyện dễ ăn vậy! Từ xưa đến nay Tiên môn luôn thương xót người đời, cho dù là ma, chỉ cần có ý quay đầu hối lỗi thì chắc chắn bọn họ đã truyền khúc nhạc này ra ngoài từ lâu rồi.

Đây chỉ là giải pháp tạm thời, vậy tương lai Ma tộc rốt cuộc sẽ đi về đâu?

Nàng vẫn đang trầm tư suy nghĩ, bỗng Lạc Ca lên tiếng: “Lục Ly tu ma đạo, cho dù hắn không phải Thực Tâm ma thì vẫn có ma tính.”

Hiểu ra ý của hắn, Liễu Sao nổi nóng: “Ai bảo có ma tính thì sẽ hại người, ta vốn chưa hại ai! Lục Ly không ăn tìm người, là Tạ Lệnh Tề vu oan, hãm hại hắn! Tính ra đám Vô Dương Hầu, Phương vệ Trường cũng đã giết rất nhiều người, sao Tiên môn lại không xử lý bọn chúng đi!”

Lạc Ca đáp: “Nhân gian tuân theo đạo của nhân gian, ma giết người là xâm phạm vào giới khác. Tiên diệt trừ ma không phải là vì lợi ích cá nhân mà tàn sát, Tiên môn có trách nhiệm bảo vệ trật tự trong lục giới. Nếu việc xâm phạm vào giới khác mà hợp lý vậy lục giới đã không còn Tiên – Yêu – Người – Ma từ lâu, mà chỉ còn lại Thần tộc.”

Liễu Sao cố cãi: “Ma tính gì đó toàn là người nói! Người vẫn chưa từng tận mắt chứng kiến hấn giết người!”

Lạc Ca đáp “Ừ” rồi tiếp lời: “Học đàn trước đã.”

“Ta không học!” Liễu Sao hầm hừ nhưng vẫn ôm đàn ngồi xuống.

Học được Lục thức khúc rồi mới có thể tiếp tục tu luyện, Tiên môn là sai hay đúng thì nàng cũng phải báo thù. Giống như trong mắt nàng Lục Ly là người hại là ma đều như nhau cả.

Liễu Sao là một người cố chấp, nàng cố sức bám lấy một thứ gì đó thuộc về mình mà không quan tâm đến đạo lý.

Vào lúc tất cả mọi người vứt bỏ nàng, hấn lại luôn ở bên nàng, bảo vệ, dung túng nàng, Liễu Sao sẽ phải lựa chọn thế nào? Là muốn vẹn tròn đạo nghĩa hay là tình cảm đây?

Lạc Ca dạy từ thủ pháp cơ bản nhất, Liễu Sao thầm nghĩ phải nhanh chóng học xong, nhưng nàng lại không có thiên phú ở mặt này, nên có thể rất dễ dàng nhận ra sự lơ đãng. Lạc Ca uốn nắn lại vài lần, Liễu Sao vẫn không sửa chữa, Lạc Ca cũng không cố gượng ép nữa.

Thấy hấn nhượng bộ, Liễu Sao cực kỳ đắc ý gảy dây đàn, ai ngờ dây đàn đột ngột bắn ngược lại đánh thẳng vào ngón tay, Liễu Sao kêu đau, liên tục hít vào.

“Đánh sai rồi.” Lạc Ca bình thản đáp.

Liễu Sao tức tối trừng mắt nhìn hấn, nàng nhẫn nhịn tiếp tục khảy một dây đàn, không có gì bất ngờ nàng lại bị bắn ngược lại.

Nét mặt Lạc Ca không hề thay đổi, đánh đàn làm mẫu.

“Ta không học nữa!” Liễu Sao không nhịn được nữa ném đàn xuống đất, đứng bật dậy trừng trừng nhìn hấn: “Ai thêm học cái thứ này!”

Lạc Ca không hề tức giận, thu đàn lại, đứng dậy bước vào trong điện.

Liễu Sao hừ hừ vài tiếng với cánh cửa điện rồi sau đó quay trở về phòng.

Dù sao hấn chỉ nói Lục Thức khúc chỉ có thể tạm thời áp chế ma tính, có học được cũng không có lợi ích gì lớn, nàng cần gì phải chịu đau khổ thế này.

Từ đó, hai người không nhắc lại việc này nữa, dường như tất cả mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Một tháng sau, lúc Lạc Ca ra ngoài làm việc trở về, khi vừa bước vào trong kết giới Trọng Hoa cung, hấn chợt nghe những tiếng đàn đứt quãng.

Liễu Sao ôm đàn ngồi trên bậc thang, bĩu môi không vui.

Tiếng đàn chưa chắc đã dễ nghe, nhưng thủ pháp không sai nữa.

Tục ngữ nói: “Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu”, Liễu Sao trưởng thành tại Võ đạo – cái nơi kẻ lớn bắt nạt kẻ yếu, khí phách chỉ là thứ dư thừa, sao lại không hiểu đạo lý thay đổi theo hoàn cảnh? Chẳng qua nàng bị Lục Ly chiều đến mức vô pháp vô thiên mà thôi. Bây giờ bị Lạc Ca giam lỏng tại Tử Trúc phong, tính nết bị mài dần đi hơn phân nửa, nàng bắt đầu phát hiện cứ hơn thua như vậy sẽ chẳng có lợi ích gì. Lạc Ca còn rất nhiều thời gian với nàng, nàng không thể bị nhốt cả đời được, nếu chậm trễ tu luyện, chẳng biết tới ngày tháng năm nào mới báo thù được.

May mà trước khi đi Lạc Ca đã để lại cầm thư ở trên bàn đá, hình ảnh trong quyển sách rất sinh động. Liễu Sao cố nhẫn nại vừa xem vừa luyện tập, nàng học phân biệt từng âm xong, rồi bắt đầu học thủ pháp đánh đàn, đương nhiên cũng chịu đau không ít.

Nhìn những ngón tay sưng đỏ, Lạc Ca thầm gật đầu, không quấy nhiễu nàng.

Liễu Sao luyện tập rất chăm chú, ma lực bị phong ấn, ngón tay bị xước đau buốt, cũng xem như đây là một lần kiên định nhất của nàng, cắn răng nhịn đau học tiếp.

Sau khi luyện tập xong theo phương pháp trên sách, Liễu Sao mới thở phào một hơi, nàng cảm thấy ngón tay bồng rất, bèn lắc lắc bàn tay, đứng dậy định đến ngâm tay trong dòng Tứ Hải.

“Tốt lắm.” Lạc Ca mở miệng khen ngợi.

Lúc này Liễu Sao mới phát hiện hần đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào, khổ luyện nhiều ngày mới nhận được một câu khen ngợi, Liễu rất vui mừng, nhưng làm bộ như không thêm để ý: “Ta đã học theo người nói, rốt cuộc lúc nào mới được học Lục thức khúc vậy?”

Lạc Ca bèn ngồi xuống cạnh nàng, ống tay áo phất qua, Băng Huyền cầm đã nằm trên gối.

Một tiếng “tinh” vang lên, âm sắc cách xa một trời một vực.

Liễu Sao vẫn đang dương dương tự đắc, nghe được tiếng đàn lập tức tỉnh táo lại, cho dù nàng không có thiên phú trên phương diện này, nhưng vì đã khổ luyện nhiều ngày, nàng đã hiểu ra sự chênh lệch đó rõ ràng thế nào.

Dù đã bôn ba nhiều ngày, nhưng chiếc áo trắng vẫn không nhuốm chút bụi trần, dung mạo tuấn tú không vương nét mệt mỏi, nhìn theo góc độ này, đôi hàng lông mày hơi xéch lên, rèm mi dài thẳng đã chắn đi ánh mắt sắc bén, nhưng vẫn không cản được phong thái của kẻ đứng đầu Tiên môn.

Dây đàn bằng băng lấp lánh, tay áo được dệt bằng tơ trời ánh những tia lung linh, từng ngón tay lướt trên dây đàn đều bộc lộ phong thái ung dung, thông thả.

Chẳng qua là thủ pháp đẹp hơn một chút mà thôi! Liễu Sao bĩu môi, thật ra nàng hiểu Lạc Ca đối xử rất tốt với nàng, lúc trước là giúp nàng giải độc, sau đó lại cứu mạng nàng, tuy nhiên hần lại là người trong Tiên môn!

Nàng cũng không nhờ hần cứu, ai bảo hần nhiều chuyện! Cho dù là hần, cũng không thể cản nàng báo thù được, nhiều nhất là sau này nàng sẽ báo đáp hần là được.

“Tập trung vào.” Lạc Ca lên tiếng.

“Ta đang xem đây!” Liễu Sao mạnh miệng trả lời, nàng lập tức vứt bỏ tạp niệm.

Vì bị Lạc Ca cản trở, cuối cùng ma quân cũng có thể tiến vào yêu giới, nhưng cuộc chiến giữa Vô Tích Yêu Khuyết và Bách Yêu Lăng đã chấm dứt. Hai bên tổn thất trầm trọng, Bách Yêu Lăng tổn thương nguyên khí, đóng lã ngừng chiến. Vô Tích Yêu Khuyết cũng bị tổn thất không ít binh tướng, rốt cuộc Yêu quân áo trắng đã có thể thực hiện chí hướng thống nhất yêu giới. Ma quân không viện trợ kịp đành phải rút về Hư Thiên. Trên đường về không tránh khỏi đánh một chấp với liên minh tiên võ, đơn giản là để trút giận, cũng không gây ra rối loạn gì lớn. Việc Liễu Sao bị Tiên môn bắt đi, dường như không một ai trong ma cung để tâm, đến giờ ma tôn Trưng Nguyệt cũng không có hành động giải cứu nào.

Lư Sênh đứng trên ma vân, khuôn mặt hơi hếch lên trông càng hung ác nham hiểm, vẻ ngoài quá mức sắc bén, nhưng lại ẩn hiện một sự bình tĩnh uy nghiêm, hần cười khẩy với Nguyệt đứng đối diện: “Con bé đó bị người biến thành một thứ rác rưởi không biết lượng sức mình, giờ thì tự chịu diệt vong rồi đấy.”

“Đó là sự bồi thường của ta.” Nguyệt kéo chiếc mũ áo choàng: “Vì tương lai của Ma tộc, con bé đáng được bồi thường.”

Lư Sênh hừ: “Bây giờ nó rơi vào tay Lạc Ca, ma cung sẽ không hy sinh vô ích vì một thứ rác rưởi đâu.”

Nguyệt nở nụ cười: “Người yên tâm, con bé không cần người cứu.”

Lư Sênh hơi bất ngờ, sau một lúc lâu mới nói: “Rốt cuộc ngươi muốn gì? Cột mốc lục giới sụp đổ, đó chính là thiên hạ của Ma tộc, đó mới là tương lai của ma.”

“Cái đó là ai nói với ngươi?”

“Từ xưa đã đồn đại như thế, khắp lục giới đều biết cả.”

“Đúng vậy, là lời đồn.” Nguyệt thở dài: “Có lẽ nguyên nhân thật sự, đã hoàn toàn biến mất trong lời đồn.”

Lư Sênh sững sốt.

Ma cung và yêu giới tạm thời yên tĩnh, nhân giới cũng bình an trở lại. Gần đây Lạc Ca không thường ra ngoài, vừa đúng dịp dạy Liễu Sao học Đại âm lục thức khúc. Nhưng vì Liễu Sao tư chất hữu hạn, lại không thích đàn, những lúc gặp phải đoạn khó trong cầm phổ, nàng quá nôn nóng nên càng phát hỏa, cáu gắt.

Khúc nhạc dần đến điểm then chốt, Liễu Sao luyện một lúc lâu mà vẫn không đúng, nàng tức tối đẩy Xích Huyền cầm sang một bên rồi hét lên: “Không luyện, không luyện nữa! Ta học không vào! Có học cũng vô dụng!”

Lạc Ca không hề ép nàng như từ trước tới nay, hẩn đi vào trong điện xử lý công vụ.

Linh hạc ngâm một xấp thư dày đặt lên bàn, trên thư đều là phong ấn của Thương Kính, Thương Kính và các Chương môn đều đang chờ thư hồi đáp của hẩn. Lúc trước những bức thư gửi đến hỏi ý kiến hẩn đều được Thương Ngọc Dung cản lại một phần tự xử lý. Sau đó y mới chọn ra những bức thư quan trọng nhất chuyển cho hẩn, để hẩn có chút thời gian rảnh rỗi ra ngoài ngao du hoặc tu luyện. Trong Thanh Hoa cung cũng cất giấu một bộ ống đựng bút màu tím, giấy và bút mực giống hệt của hẩn, Thương Ngọc Dung phỏng theo nét chữ của hẩn viết thư phúc đáp, đến cả Thương Kính cũng không thể nhận ra. Một câu “đừng xem thường sự đệ đây chứ,” cũng đã qua mấy chục năm rồi.

Lạc Ca đặt ống đựng bút xuống, lấy một phong thư định mở ra thì bên ngoài điện đột ngột vang lên tiếng đàn.

Tiếng đàn lúc đầu có thể xem là đúng mô phạm, nhưng bắt đầu dĩ người đánh đàn căn cơ quá kém, không bao lâu lại bị ngừng lại, cứ thế đứt quãng mấy lần. Tiếng đàn dần dần trở nên nôn nóng vội vã, tựa như trẻ con dỗi hờn nên đánh lung tung không hình thành giai điệu, cuối cùng chỉ nghe một âm thanh cao vút vang lên, bên ngoài không còn âm thanh nào nữa.

Lạc Ca lắc đầu, nhắc bút viết xuống hai dòng chữ rồi đóng lại, mở một phong thư khác.

Không bao lâu, tiếng đàn lại tiếp tục vang lên.

Giống hệt như lúc này, người đánh đàn lúc đầu thật sự rất chăm chú, nhưng qua mấy lần đàn sai lại mất tính nhẫn nại, bắt đầu nóng nảy, một âm thanh cao vút lạnh lạnh vang lên, không gian bên ngoài điện thoáng chốc yên tĩnh trở lại.

Hai canh giờ sau, hẩn đã xử lý xong những bức thư trên bàn, tình hình đó cứ vẫn lặp đi lặp lại.

Trời đã sập tối, viên ngọc trai tỏa sáng trên cửa điện, ánh sáng chiếu rọi trên bậc thềm trước sân, Lạc Ca bước ra khỏi điện trông thấy cô gái đã rời khỏi bậc thềm chạy đến bên cây cầu đá. Nàng vẫn ôm đàn tập luyện, tiếng đàn đứt quãng, khi luyện đến chỗ khó nàng lại tiếp tục đàn bậy bạ, ngón tay bị bắn đau, nàng trừng mắt hung dữ nhìn cây đàn với bộ mặt cáu kính tức tối.

Lạc Ca bước xuống thềm đá.

Liễu Sao liếc hẩn một cái, rồi tức khắc ngoảnh mặt đi, không thềm đi qua chào hỏi.

Lạc Ca cũng không lên tiếng, đi đến ngồi xuống bên dòng nước, hẩn lấy Băng Huyền cầm ra, bắt đầu đánh đàn. Hễ gặp những chỗ khó động tác của hẩn sẽ chậm lại, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như thế đương nhiên là đang làm mẫu.

Liễu Sao vờ như vuốt dây đàn lung tung, nhưng mắt vẫn lén liếc nhìn tay hẩn, nàng chậm rãi đuổi kịp hẩn, dù vẫn có chút trúc trắc khó khăn, nhưng cũng không nổi cáu như lúc trước nữa.

Đợi cho nàng học được tầm tạm, Lạc Ca mới thu đàn lại, ôn hòa bảo: “Đến đây thôi, mai lại luyện nữa.”

Ta không nghĩ đó! Liễu Sao đắc ý vờ như không nghe thấy, trông thấy hẩn quay về phòng ngủ, nàng bèn cố tình ôm đàn đến ngồi ở bậc thềm trước cửa, tiếng đàn “tinh tinh tang tang” vang lên không ngừng.

Ai bảo hẩn giam lỏng nàng, lại còn bày cái bản mặt ta đây cao thượng lắm lắm.

Qua hai ngày nữa là thọ yến của Tuy Hòa – Chương giáo của Thiên Sơn phái, Vạn Vô tiên tôn và Lạc Ca đến Thiên Sơn dự tiệc, Liễu Sao ở lại Trọng Hoa Cung một mình. Trước khi đi Lạc Ca đã để lại một câu, chỉ cần trong thời gian này nàng có thể học được Đại âm lục thức khúc thì hẳn sẽ giải phong ấn cho nàng, Liễu Sao nghe thế bèn chú tâm luyện tập hơn ngày thường gấp bội.

Trời đêm không một ngọn gió, vầng trăng sáng treo cao cao.

Vì Lạc Ca đã rời khỏi, kết giới quanh Tử Trúc phong vẫn còn tồn tại, Liễu Sao đã khỏi hẳn nên cũng không còn dè dặt đến đưa thuốc nữa. Tiếng đàn đứt quãng trong Trọng Hoa cung có vẻ lạnh lẽo, hiu quạnh hơn.

Một khúc nhạc đơn điệu buồn tẻ, Liễu Sao luyện tới mức ủ rũ chán chường, Đại âm lục thức khúc là do Cầm thần sáng chế nên cực kỳ khó học. Huống hồ gì Liễu Sao chỉ vừa mới học đàn, lần này xem như nàng đã rất quyết tâm, mất nửa tháng mới miễn cưỡng nhớ hết khúc phổ, tuy nhiên vẫn có vài đoạn tiếng đàn ngắt quãng. Đoán Lạc Ca sẽ quay về rất nhanh nên Liễu Sao vô cùng lo lắng, mà thông thường càng lo lắng thì càng khó tĩnh tâm, đến chỗ mấu chốt của khúc nhạc nàng lại bị vướng, Liễu Sao tức tối, cào loạn xạ trên dây đàn.

“Ái chà...” Có người thở dài.

“Ai cần người lo!” Liễu Sao như con mèo con bị giẫm phải đuôi, nhảy bật dậy: “Ta cứ đàn vậy đó, kệ người có thích hay không!”

Người đến trang phục vẫn ngàn năm chẳng đổi, dưới ánh trăng trông hẳn tựa như tử thần nơi minh giới, nhưng lại không hề đáng sợ.

“Là ta thấy cây đàn này thật đáng thương quá.” Hẳn biết điều sửa lời, dùng ngón tay thon dài khê gảy dây đàn, một âm thanh trầm lắng vang lên hoàn toàn khác biệt: “Thân đàn bằng gỗ ngô đồng nơi mà Thần Phượng cửu thiên tắm lửa nhập niết bàn, dây đàn bằng sợi râu đỏ của cá voi ở Hoang xuyên, lại được tiếp thêm linh khí Thiên tiên của ai đó. Lạc Ca muốn dùng nó phối hợp với Đại âm lục thức khúc khắc chế ma tính của người.”

Cây đàn này trông bề ngoài không quá hào nhoáng, nhưng lại có lai lịch lớn vậy sao? Liễu Sao ngơ ngác một lúc lâu, đột nhiên nàng mới lưu ý đến vấn đề hẳn nói: “Người nói là ma tính? Có ma tính thật sao!”

“Đúng vậy.”

Nói thế, nếu Lạc Ca không phong ấn nàng thì nàng sẽ hại người thật ư? Liễu Sao kích động hét lớn: “Sao người không nói sớm cho ta biết!”

“Người hỏi hận à?”

Tay Liễu Sao hơi run rẩy, nàng mất hết sức lực ngồi bệt xuống.

“Ma tộc đã chẳng còn tương lai, người không muốn giúp Lục Ly hoàn thành nguyện vọng sao?” Giọng nói trầm thấp như đang dẫn dụ: “Huống gì người cũng là ma, đây cũng là vì người thôi.”

Liễu Sao cúi đầu rất lâu mới ủ rũ lên tiếng: “Lạc Ca từng nói, Lục Thức khúc chỉ có thể tạm thời áp chế ma tính thôi.”

“Ừ, hẳn nói đúng đấy.”

“Vậy phải làm sao đây?”

Nguyệt không trả lời, “Người có từng nghe chuyện về cột mốc lục giới chưa?”

Đề tài đột ngột chuyển sang chuyện về cột mốc lục giới, Liễu Sao chẳng hiểu gì cả, nàng nhớ tới lời Lạc Ninh từng kể bèn khoe khoang: “Cột mốc lục giới sụp đổ, trời đất chỉ còn lại ma khí, lục giới sẽ trở thành thiên hạ của Ma tộc.”

Nguyệt không nói tiếp nữa.

Liễu Sao căng thẳng: “Ta hỏi người đó? Phải làm sao đây?” Cứu vớt Ma tộc đều là chuyện mai sau, điểm then chốt trước mắt là nàng đã là ma, lỡ như bị ma tính mê hoặc biến thành Vị Húc thì... đáng sợ quá!

Nguyệt khê cong khéo môi: “Thì làm cột mốc lục giới sụp đổ đi.”

“Cột mốc lục giới liên can gì tới ma tính?” Liễu Sao ngạc nhiên.

“Cột mốc lục giới sụp đổ, đó chính là tương lai của Ma tộc.”

Cột mốc lục giới tượng trưng cho trật tự của lục giới, một khi nó sụp đổ, trời đất quay về với hỗn mang, xuân thu chẳng tuân theo tuần hoàn, âm dương rối loạn. Sự thay đổi kinh khủng này đương nhiên sẽ khiến trăm họ lầm than, cho nên rất nhiều thế hệ tiên tôn mới cam lòng dùng cả tính mạng để bảo vệ nó.

“Nhưng đang yên đang lành... tại sao lại muốn...” Liễu Sao rất mâu thuẫn, một bên là tồn vong của chúng sinh, một bên lại là tương lai của Ma tộc và cũng là tương lai của nàng.

Nguyệt lắc đầu: “Ma tộc đã không còn khả năng tấn công vào Thông Thiên môn nữa.”

Hắn nói đúng, cột mốc Lục giới hiện đang nằm trong Thông Thiên môn của phái Nam Hoa, đây là trung tâm của Tiên giới. Bây giờ Tiên môn và Võ đạo đã kết thành đồng minh, thế lực ma cung lại kém xa năm xưa. Cho dù dùng toàn lực của ma cung cũng không có khả năng tiến vào nơi đó được.

“Đúng rồi!” Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm rồi lại hỏi: “Ta phải làm sao đây?”

Nguyệt vẫn không đáp: “Đại âm lục thức khúc không phải đàn như vậy.”

Liễu Sao tỏ vẻ khinh bỉ: “Biết đánh đàn thì ghê lắm à, Lạc Ca biết đánh, Lục Ly còn biết thổi sáo đấy thôi!”

Trông thấy bộ dáng kiêu ngạo của nàng, Nguyệt nở nụ cười, vươn bàn tay trái ra khỏi áo choàng, tay cầm một cây sáo trúc tím sẫm: “Chính là khúc Bách điệu hội sao? Người có muốn nghe không?”

“Ta không nghe, không nghe!” Liễu Sao bịt tai nhảy ra xa: “Ai thèm nghe người thổi sáo!”

Nguyệt bèn thu cây sáo lại, bước đến ngồi xuống trước cây đàn, hắn đánh lên một đoạn nhạc ngắn vừa này nàng đang luyện tập.

Liễu Sao ghét thậm ghét tẻ kẻ này, hơn nữa còn ghét rất nhiều năm nữa, bây giờ hắn đang ở trước mặt nàng, theo bản năng nàng muốn lên tiếng châm chọc, cãi vả, nhưng vì quá hui quạnh muốn có ai ở bên nên đành phải ngậm miệng.

Tựa như vị “Công chúa” cô độc năm xưa muốn giữ lại tên “Nô bộc” ngoan ngoãn kia.

Chiếc mũ áo choàng kéo xuống thật thấp chạm đến chóp mũi, nụ cười như có như không thoáng hiện trên khéo môi, âm u mê hoặc như bóng đêm. Vì động tác của hai tay nên áo choàng hơi hé mở, lộ ra trường bào màu đen và đai lưng màu bạc bên trong, còn có một sợi xích màu bạc nàng chưa bao giờ để ý tới, cổ tay áo cũng điểm tuyết hoa văn cụm mây tròn tròn ánh trắng bạc.

Chiếc nhẫn thủy tinh tím nhấp nhô theo từng động tác lướt tay trên dây đàn, tiếng đàn hơi trầm thấp hơn Lạc Ca, dường như không quá trang trọng mà mang theo một thứ gì đó khó mà diễn tả được.

Thứ đó là gì? Liễu Sao say sưa suy ngẫm.

Cái đó dường như là... bài bẻ nường dẫu?

Khúc nhạc Đại âm lục thức khúc, Liễu Sao đã rất quen thuộc, nàng nhanh chóng phát hiện Nguyệt đàn có hơi khác nàng, nàng lập tức đắc ý chỉ ra: “Đàn sai! Sai rồi!”

“Là người học sai rồi.” Nguyệt vươn tay kéo nàng: “Mau đến đây ta dạy cho người.”

“Ai cần người dạy!” Liễu Sao la lên, nhưng vẫn để mặc hắn kéo nàng đến ngồi trước cây đàn.

Giọng nói dịu dàng vang bên tai, tỉ mỉ giảng giải những chỗ nàng gặp khó khăn, hắn cúi người quá thấp khiến mũ áo choàng lướt qua vai nàng, trọng lượng đó dường như đang đè nặng trái tim nàng, gợi lên một đoạn ký ức mơ hồ xa xưa.

Liễu Sao cần môi muốn tập trung tinh thần, nhưng vẫn không kiềm được thoáng ngẩn ngơ.

Dạy mãi mà vẫn không sửa được, hắn đành phải vươn tay chỉnh lại tư thế đánh đàn cho nàng: “Người xem đây, phải nhấn dây đàn như thế này, không phải giống người đâu...”

Liễu Sao lập tức rút phất tay lại cảnh cáo: “Này, người đừng hòng giở trò sàm sỡ!”

Nguyệt trầm mặc: “Nhưng mà Liễu Sao nhi, thủ pháp của người quả thật rất khó coi, nếu tay ta mà không giở trò thì mắt sẽ bị giày vò.”

Liễu Sao cãi: “Ta còn chưa bao giờ thấy mắt của người, giày vò gì chứ!”

“Ừ, cũng đúng.” Nguyệt mỉm cười.

Liễu Sao giật mình, lời phản bác bất giác cũng nhỏ đi: “Người nói khó coi là khó coi chắc, Lạc Ca chưa từng chê nhé!”

“Chắc chắn là hần xấu hổ nên không nói.”

“Phi.”

Bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hần dạy nàng từng âm từng âm một, cũng không hề để ý khoảng cách giữa hai người quá mức gần gũi. Thỉnh thoảng Liễu Sao cố ý nổi cáu, hần cười cười dừng lại chờ đến khi nàng hết bực bội, sau đó mới tiếp tục, từng động tác hành vi rõ ràng sự dung túng, nuông chiều.

Thái độ quen thuộc thế này... Liễu Sao tức giận và kháng cự một cách khó hiểu, nàng đẩy hần ra: “Ta không học nữa! Người đi đi!”

Rõ ràng là nàng lại giở trò ngang bướng, Nguyệt vỗ vỗ đầu nàng, sau đó xoay người biến mất.

Trọng Hoa cung lại khôi phục bầu không khí lạnh lẽo tĩnh mịch, để lại Liễu Sao đang ngồi ngơ ngẩn trước cây Xích Huyền cầm trợ trợ.

Qua mười ngày, Lạc Ca vẫn chưa trở về, Liễu tự nhận thấy mình luyện tập đã khá ổn, nên nàng đi dạo khắp Trọng Hoa cung. Trọng Hoa cung không lớn, ngoại trừ chính điện thì xung quanh chỉ có mấy gian phòng. Lúc trước vì đề phòng nàng tức giận hủy hoại đồ đạc nên khắp nơi đều được thiết lập kết giới. Nhưng gần đây Liễu Sao phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào kết giới đã bị thu hồi.

Trước tiên nàng thử vào phòng Lạc Ca thám thính, bày trí trong phòng rất đơn giản, gần như giống hệt phòng khách nàng đang ở.

Chẳng có gì đáng xem cả! Liễu Sao chẳng còn thích thú, thuận tay đẩy cánh cửa phòng bên cạnh.

Căn phòng này được bày trí trang nhã bất ngờ, chiếc giường nhỏ bằng gỗ trầm hương tỏa ra mùi hương khiến người ta an ổn tâm thần. Quanh giường có treo màn chẳng biết được dệt từ loại tơ gì, nhẹ tênh như sương khói, trên đỉnh bốn góc màn có kết một chiếc lông vũ rất đẹp. Bên góc vách tường bày một cái bàn trang điểm nhỏ, hộp trang điểm tinh xảo đặt trên bàn. Trên chiếc bàn dài là giá bút, nghiên mực và các đồ vật khác, đủ thứ bút lông được treo thẳng hàng trên giá, trong chiếc bình ngọc bên cạnh cắm rất nhiều bức họa cuộn tròn, trong chiếc tủ âm tường bày đủ thứ đồ chơi lạ lùng.

Liễu Sao há miệng ngạc nhiên, mất một lúc mới hoàn hồn lại.

Đây là phòng của Lạc Ninh, quả nhiên Lạc Ca đối xử rất tốt với muội muội.

Có gì đáng ngạc nhiên đâu, trước đây nàng cũng có rất nhiều đồ tốt... Lúc này Liễu Sao mới chợt nhớ ra người dung túng nàng đã mất đi, vì thế nàng lảng lạng bước đến bên giường, vươn tay chạm vào sợi lông vũ treo trên góc màn, ai ngờ sợi lông vũ như có sự sống, tay nàng vừa vươn ra nó đã chạy mất. Tính ngang bướng lại bị khơi lên, Liễu Sao chụp lấy một sợi lông vũ búng cho nó hai cái, lúc đó mới thấy vừa lòng hả dạ bỏ qua, nàng xoay người muốn bước ra ngoài.

Chẳng biết từ lúc nào đã có một người đứng trước cửa.

Bị hần bắt quả tang, Liễu Sao khiếp vía, nhưng lập tức tỏ vẻ bình thường bước ra ngoài, lại còn mở miệng chê: “Có gì ghê gớm đâu!”

Đáng ngạc nhiên là Lạc Ca không nói gì thêm, hần bước đến ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn đá rồi lên tiếng: “Bắt đầu đi.”

Tia lửa bắn ra từ những ngón tay, tiếng đàn bay bổng giữa ngàn tầng mây khói.

Đối diện với vị tiên nhân đang yên lặng ngồi nghe, không hề liếc mắt nhìn sang một cái. Liễu Sao bỗng nhiên thấy căng thẳng, ngón tay trở nên cứng ngắc. Vốn rằng nàng đã nắm chắc được bảy phần, nhưng lúc này tiếng đàn vẫn có hơi ngắt quãng, vất vả mãi mới xong được khúc nhạc, vì biết hiệu quả không tốt lắm, nàng bĩu môi chờ câu trả lời của hắn.

Tầm mắt đặt trên người nàng, Lạc Ca chậm chạp không tỏ thái độ.

Đại âm lục thức khúc rất khó, từng đoạn đều phải... Liễu Sao đột nhiên phát hiện điểm bất ổn, nàng toát mồ hôi lạnh. Hóa ra những gì Nguyệt dạy hoàn toàn khác với cảm phổ, là do hắn cải biên vài chỗ nên khúc nhạc dễ nghe hơn, khi đàn lên lưu loát và thuận lợi hơn nhiều. Nàng đã bắt giặc học theo hắn, chắc chắn sẽ khiến Lạc Ca nghi ngờ.

Liễu Sao ứng biến nhanh, vờ như không thèm quan tâm: “Có gì lạ đâu! Ta thấy như thế nghe hay hơn!”

Lạc Ca “Ừ” rồi nói tiếp: “Như vậy hay hơn.”

Quả nhiên hắn đã nhận ra, Liễu Sao không dám chắc hắn có tin tưởng lời giải thích đó không, nàng càng lo lắng, cũng may đường như hắn không có ý định chất vấn, hắn đứng dậy bước vào trong đại điện.

Liễu Sao không nhận được hỏi: “Thủ pháp của ta khó coi lắm sao?”

Lạc Ca dừng bước, quay đầu quét mắt nhìn nàng: “Không sao cả, luyện nhiều sẽ ổn thôi.”

Dõi theo bóng hắn bước vào điện, Liễu Sao mới hiểu ra ý của hắn, nàng ngồi bên bàn đá giận dỗi: “Người thì biết gì...”

Tuy nhiên với Liễu Sao mà nói, nàng có thể học được Đại âm lục thức khúc đã xem như hiếm có lắm rồi. Lạc Ca đã gỡ bỏ phong ấn như nàng mong muốn, chỉ cần nàng đàn Lục thức khúc vào mỗi buổi sớm chiều hằng ngày thì Liễu Sao đã có thể tiếp tục tu luyện. Theo từng bước tu vi tăng tiến, Liễu Sao phát hiện ra, luồng sức mạnh trong cơ thể tuy vẫn không thể tùy tâm sử dụng nhưng lại có thể giúp nàng nạp khí nhanh để tẩy luyện ma đân. Khi có được ma lực càng mạnh, người khác càng tu luyện gian nan, nhưng nàng thì ngược lại càng về sau càng dễ dàng, ngày tiến xa vạn dặm, có được sự giúp sức không ngờ tới, Liễu Sao thâm đắc ý.

Trời ngày càng nóng, dù có rừng trúc tía phát phơ mang theo luồng hơi mát lành, nhưng vẫn không thể xóa tan cái nóng bức của thời tiết.

Không biết là vì khí trời hay là vì tu luyện quá nhanh, ma tính trong cơ thể Liễu Sao bắt đầu chộn rộn. Mỗi lần nàng đánh được nửa chừng thì lại cảm thấy bức dọc một cách khó hiểu. Nàng sợ Lạc Ca biết thì sẽ phong ấn mình nữa, bèn che giấu sự việc. Lạc Ca cũng không dự đoán được nàng tu luyện nhanh hơn ma tộc tầm thường rất nhiều, hắn đoán chừng khúc nhạc đó có thể đối phó được một thời gian, bèn chuyển sự chú ý sang việc khác.

Hết chương 34

35. Q.2 - Chương 35: Lệnh Cấm Của Ma Thần

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương

Bên ngoài hơi nóng cuộn cuộn, trong đại điện Trọng Hoa cung rất tĩnh lặng, không khí như bị đóng băng.

Một lúc sau, Vạn Vô tiên tôn mới thở dài: “Chuyện này cuối cùng sao lại như thế?”

“Cừu sư thúc bậc trác, kiếp nạn Tiên môn vẫn chưa hóa giải, ma anh không còn trên thế gian nữa,” Lạc Ca nói, “kiếp nạn Tiên môn sinh ra cùng với ma anh, kiếp nạn chưa hóa giải, có thể thấy người hấp thụ ma anh vẫn còn sống.”

Tất cả mọi người đều cho rằng Thực Tâm ma đã đền tội, y lại dùng cách đơn giản và trực tiếp nhất để thuyết phục Thương Kính và các chưong giáo.

Nguyên Tây Thành mở miệng: “Có lẽ Trưng Nguyệt đã đưa ma anh về ma cung.”

“Nếu Trưng Nguyệt đã hấp thụ ma anh thì không thể im lặng cho đến bây giờ,” Lạc Ca nói, “Thực Tâm ma được gọi là ma khí của trời đất, con đã đọc sách cổ hiện có của lục giới, không hề phát hiện ghi chép liên quan đến y, lời đồn có thể là bịa đặt, lục giới vốn không có Thực Tâm ma.”

“Ý con là?”

“Thân có thanh khí, Thực Tâm, chưa chắc đã là ma.”

Nguyên Tây Thành nhú mày: “Con nghi ngờ Tiên môn.”

Vạn Vô tiên tôn nói: “Không thể nào, sát khí của ma anh, chỉ Ma tộc mới có thể hấp thụ.”

Lạc Ca đáp lại: “Tốc độ tu luyện của ma đạo có thể nói là hàng đầu lục giới, đã có các tiên bối chứng minh điều đó. Tiên ma không thể tu hành cùng lúc, nếu cùng là tự tìm đường chết. Vì ma đạo nạp trực khí hung tàn để tu luyện, sát khí xung khắc với sức mạnh không hề nhỏ, dù là tiên thể cũng khó chịu đựng nổi, ngũ tạng đương nhiên bị tàn phá, ma tộc dùng ma đan để chữa đựng nên không sao cả.”

Vạn Vô tiên tôn đồng ý: “Đúng, vậy con...”

Lạc Ca nói: “Thực Tâm ma liên tục lấy tim người, khiến cho con nghi đến Giá Thể Thuật của tà tiên, dùng tim người thay thế để tiếp nhận sát khí đánh vào cơ thể, tránh cho trái tim của bản thân bị nổ tung.”

Nguyên Tây Thành nghiêm khắc: “Không thể nào!”

Vạn Vô tiên tôn lắc đầu: “Chuyện này không khác gì uống rượu độc giải khát, ai lại ngu xuẩn vậy chứ?”

“Con chỉ nghi ngờ thôi, chưa chắc đã là người của Tiên môn, cũng có thể là người tu đạo,” Lạc Ca tiếp, “Lần này, con mời Cửu sư thúc bậc trác, Thúc Kính đã hiện thế.”

Vạn Vô tiên tôn ngạc nhiên: “Nghe nói Thúc Kính là di vật của Thần hoàng, có thể phân biệt tiên ma, con tin có vật ấy thật sao?”

“Tin đồn vô căn cứ chưa hẳn không có nguyên nhân, đã có ghi chép lại thì cũng có thể tin. Con và Thương cung chủ đã bàn bạc, con sẽ đích thân đến Đại Hoang trước để tìm Thúc Kính,” Lạc Ca nói tới đây, đột nhiên chuyển sang chuyện khác, “Người con nghi ngờ, không chỉ có Thực Tâm ma, về phần Trưng Nguyệt cũng...”, hẳn dừng lại...

Bên ngoài sườn núi gió nóng hầm hập, tiếng ve râm ran trên thân trúc, cách đó không xa mấy con tiên hạc nhàn nhã đi lại trong rừng. Cây cầu mây nối giữa Tử Trúc phong và ngọn núi cao nhất Nam Hoa. Sương mờ như kết giới ngăn cách Tử Trúc phong và bên ngoài, giống hệt như hai vùng trời, không thể bước về phía trước.

Sau kiếp nạn, khí hậu tiên giới thay đổi khác thường, khí lạnh của dòng Tứ Hải cũng không chống đỡ được cái nắng hè chói chang. Liễu Sao là ma thể, vốn không sợ nóng lạnh, chỉ là ánh mặt trời ở tiên giới mạnh quá mức, khiến ma lực trong cơ thể bị mất cân bằng. Vừa rồi nàng đánh đàn nhưng trong lòng phiền muộn mới chạy ra ngoài, vì gần đây biểu hiện của nàng cũng coi như có quy củ nên Lạc Ca giảm bớt hạn chế, cho phép nàng đi lại trong Tử Trúc phong.

Năm tháng không hề xóa đi dấu vết còn lưu lại của kiếp nạn, mười hai ngọn núi lớn nhỏ trên Nam Hoa chìm trong ráng mây rực rỡ, đối diện là ngọn núi cao nhất Nam Hoa nơi có dấu vết tàn phá cực kỳ rõ ràng. Cả đỉnh Nam Hoa như bị một chiếc búa lớn bổ đôi, chỉ còn vón vện một nửa đứng sừng sững trong biển mây. Nghe nói năm đó, thiên phạt giáng xuống, các vị tiên tôn liều chết bảo vệ cột mốc lục giới, một nửa ngọn Nam Hoa đã bị phá hủy trong thiên phạt. Đại chiến tiên ma trăm năm trước có thể nói là đại kiếp nạn của Tiên môn, Ma tộc liều lĩnh tấn công núi Nam Hoa, mưu đồ xông lên Thông Thiên môn phá hủy cột mốc lục giới, cả ngọn núi Nam Hoa suýt nữa sụp đổ.

Các thế hệ Ma tộc không tiếc trả giá muốn phá hủy cột mốc lục giới, tấm bia đó có quan hệ thế nào với ma tính? Hay đúng như lời Nguyệt nói, cột mốc lục giới chính là tương lai của Ma tộc?

Tiên môn vì chúng sinh mà bảo vệ, Ma tộc vì tương lai mà hủy diệt, rốt cuộc là ai đúng ai sai?

Liễu Sao không nghĩ ra đáp án.

Nhưng nàng cũng không có khả năng phá hủy cột mốc lực giới, bây giờ không chế ma tính tiếp tục tu luyện mới là quan trọng nhất. Nàng muốn giết Thương Kính trả thù, còn có Thực Tâm ma thực sự kia nữa! Tiên môn cho rằng Thực Tâm ma đã chết, nếu có người mất tích cũng không nghĩ đến y, chỉ là y thay đổi hình thức gây tội ác mà thôi.

Gió mát quần quanh chân, xua tan suy nghĩ nóng nảy, Liễu Sao định trở về Trọng Hoa cung, vừa đi tới sườn núi, phía sau vang lên tiếng cười nói.

Mấy đệ tử Nam Hoa bước lên bậc thang, người đi trước mặt mày sáng sủa mặc lam bào, đôi mắt nhỏ ôn hòa, miệng mỉm cười, pha lẫn chút phong thái khiêm tốn hơn người, chính là Tạ Lệnh Tề. Nguyên Tây Thành và Vạn Vô tiên tôn đang bàn chuyện chính sự ở Trọng Hoa cung, y dẫn theo bốn đệ tử đến tìm Nguyên Tây Thành, đương nhiên có thể vào được kết giới.

Kẻ thù gặp nhau hận đỏ mắt, đôi mắt Liễu Sao co lại, trông trắng dần trở thành đỏ ửng.

Dù không phải theo ý Lạc Ca, trên thực tế, Liễu Sao thật sự không dám ra tay.

Tu vi của bản thân còn chưa đủ, hiện tại lại ở trong địa phận Nam Hoa phái, muốn giết Tạ Lệnh Tề là chuyện không thể, đành phải nhẫn nại chờ sau này có cơ hội rồi tính sau.

Tơ máu trong mắt dần biến mất, Liễu Sao thu hồi tầm mắt, bước chân nhanh hơn.

“Liễu sư muội?” Tạ Lệnh Tề cố tình kêu nàng.

Nghe giọng nói đầy dối trá kia, Liễu Sao cảm thấy vô cùng ghê tởm, cố gắng kiềm chế sát tính đang nổi dậy, không thềm để ý tới y.

Mấy tên đệ tử khác không khỏi tức tối.

“Tạ sư huynh có ý tốt hỏi thăm, ả lại không biết tốt xấu!” Một nữ đệ tử nói, “Ma nữ này hại Thương thiếu cung chủ, có lẽ trước đó cũng từng giúp Trưng Nguyệt làm việc ác, ta nói nên chém một kiếm cho rồi!”

Một nữ đệ tử khác chen lời: “Đáng lẽ Lạc sư thúc không nên cứu ả, không biết Lạc sư thúc nghĩ gì nữa!”

Liễu Sao nghe vậy cuối cùng không bước đi được nữa, xoay người đáp trả: “Hắn nghĩ kiểu gì cũng không nghĩ đến người!”

“Người!”

“Ai chẳng biết các người đều thích hắn, có bản lĩnh thì gọi hắn đến đây nhìn các người một cái đi!”

“Nói năng bậy bạ!” Nữ đệ tử kia vô cùng xấu hổ, không để ý đến Tạ Lệnh Tề ngăn cản, vung tay muốn dạy dỗ nàng. Không ngờ Lạc Ca vốn không hề phong ấn Liễu Sao, nên nàng phát tay đẩy nữ đệ tử kia ra ngoài vài bước.

Đến lúc này, cả đám đều căng thẳng.

Liễu Sao cũng chẳng sợ, ai bảo bọn họ trêu chọc nàng trước, không đánh bị thương nặng là may rồi!

“Ả vẫn còn sử dụng được ma lực!” Nữ đệ tử kia sợ hãi kêu lên, “Tạ sư thúc mau bắt ả đi!”

Tạ Lệnh Tề ngăn lại: “Được rồi, Lạc sư đệ làm vậy tất có dụng ý của đệ ấy, dù sao chuyện của Trưng Nguyệt...”

Nam đệ tử bên cạnh lên tiếng: “Trưng Nguyệt vốn đáng chết, Tiên môn trừ hại vì lực giới có gì không ổn!”

Y dám nói Lạc Ly đáng chết! Liễu Sao chợt nổi giận, chỉ cảm thấy mấy khuôn mặt kia nhìn kiểu gì cũng đáng giận, khiến người ta oán hận! Hận không thể xé nát rồi ăn tươi nuốt sống bọn chúng!

Chớp mắt, đôi mắt hạnh lại đỏ rực!

“Sư huynh cẩn thận!” Có tiếng kêu sợ hãi.

Nàng ra tay đột ngột, Tạ Lệnh Tề không kịp phòng bị, vội vàng lắc mình tránh né, trong tay lập tức hiện ra một thanh trường kiếm, ra sát chiêu không chút khách khí.

Nóng giận không thể kìm chế, ma tính tăng vọt. Liễu Sao không lùi cũng không tránh, nhẹ nhàng ngã người về phía trước. Giang hai tay, ma lực cuộn cuộn phá vỡ sát chiêu, hóa thành hai dải lụa đen, uốn éo như rắn cuốn lấy chân tay Tạ Lệnh Tề. Tạ Lệnh Tề vào Tiên môn đã nhiều năm, thực lực không tầm thường, tiên ẩn lóe lên, bốn dải lụa bị cắt đứt biến thành vô số mảnh nhỏ bay trong không trung.

Không thể tưởng tượng nổi chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tu vi của con bé đã đến mức này, nếu có thêm thời gian...Tạ Lệnh Tề lui về phía sau: “Liễu sư muội, muội bình tĩnh chút!”

“Lạc sư huynh có lòng tốt giữ lại tính mạng của ả, không ngờ ả vốn bất trị!” Nam đệ tử kia không nhin nổi liền rút kiếm. “Nói lại cho Lạc sư huynh rõ ràng, là ả ta muốn chết!”

Tạ Lệnh Tề ngăn cản y: “Liễu sư muội, kiếm không có mắt, muội còn mang bộ dạng uy hiếp như vậy...”

Còn muốn giả vờ! Liễu Sao mơ hồ nhận ra y vốn không có ý tốt, muốn kích động nàng, chỉ là lúc này ma tính bị thúc đẩy, sự thêm khát máu lẫn sát ý tăng vọt, chỉ biết trước mắt là kẻ thù, không tiếc trả giá để giết y!

Nàng dồn toàn lực ngưng khí, trúc lay động không ngừng trong gió lốc.

Sóng mắt Tạ Lệnh Tề khẽ chuyển động, dùng năm phần linh lực, nắm chặt thanh kiếm niệm chú, kiếm lập tức biến thành mười thanh, mũi kiếm hướng vào trong, vây Liễu Sao ở giữa.

Liễu Sao quỳ nửa người trên đất, quanh người xuất hiện quang sáng màu đỏ, dần lan rộng ra ngoài.

Tạ Lệnh Tề nhìn tình hình hét lên: “Hợp!”

Vòng kiếm thu hẹp! Quang sáng dâng lên đột ngột.

Thân hình Liễu Sao hơi lắc lư rồi đứng yên tại chỗ, Tạ Lệnh Tề bị chấn động lui về sau mấy trượng, đụng vào một cây trúc khiến thân cây lay động dữ dội.

“Tạ sư huynh!” Bốn tên đệ tử vội lao đến từ bốn phía.

Tạ Lệnh Tề đẩy bọn họ ra: “Ta không sao, Liễu sư muội, muội ấy...”

Bốn người đệ tử kia không nghe khuyên bảo nữa: “Là ả ra tay trước, sư huynh còn băn khoăn điều gì, giết ma cũng không phải tội nặng, coi như báo thù cho Thương thiếu cung chủ!”

Tạ Lệnh Tề thấy vậy cũng không chần chừ nữa: “Cũng được, muội ấy đã không còn lý trí, thu phục trước rồi nói sau, Đại Ngũ Hành kiếm trận!”

Đồng môn huynh đệ thường xuyên tập luyện kiếm trận, năm người rất ăn ý. Chỉ chớp mắt Đại Ngũ Hành kiếm trận đã hình thành, mỗi người giữ một hướng, tập hợp đủ năm thanh kiếm.

Kiểm trận của Tiên môn khác hẳn người thường, trong trận tràn đầy tiên khí, Liễu Sao chỉ cảm thấy ma lực lưu chuyển vô cùng khó khăn.

Nếu Tạ Lệnh Tề muốn lấy mạng nàng, có bốn tên đệ tử này làm chứng, Lạc Ca cũng không có lý do gì trách cứ y.

Y suy nghĩ thật hoàn hảo!

Tính tình hung hăng của Liễu Sao trở dậy, không thềm để ý sống chết, quyết tâm bỏ mặc phòng thủ, đánh toàn lực về phía Tạ Lệnh Tề, một lòng muốn kéo y chôn cùng.

“Tạ sư huynh!” Nam đệ tử kia nhìn thấy tình huống nguy cấp, vội vàng hợp lực đỡ cho Tạ Lệnh Tề.

“Liễu sư muội, muội thật sự không chịu quay đầu sao?” Ánh mắt Tạ Lệnh Tề tối tăm lạnh lẽo, đưa kiếm lên vị trí cao nhất trên không, “Khai trận!”

Năm cột khí khác màu xoay tròn trên không trung, sát trận sắp được khởi động!

Vào lúc nguy cấp nhất, chợt nghe tiếng xào xạc.

Trăm ngàn cành trúc trên đỉnh đầu giống như triều bá tự tách ra hai bên. Một thanh kiếm phóng xuống từ đỉnh núi, ánh sáng rực rỡ, giống như bay từ không trung đâm thẳng vào trung tâm trận pháp, đánh tan kiếm trận của năm người Tạ Lệnh Tề.

Mây trắng bông bành, Lạc Ca từ mây bước ra.

“Sư đệ tới thật đúng lúc,” Tạ Lệnh Tề làm bộ thở phào nhẹ nhõm, “Liễu sư muội như vậy thật khiến người ta lo lắng.”

Đáng giận! Liễu Sao cảm hận vùng vẫy lại bị sức mạnh vô hình ép tới mức không thể động đậy, đồng thời một luồng thanh khí truyền đến từ bả vai. Vị tiên giả kia không tiếc dùng linh khí thiên tiên giúp nàng cân bằng trọc khí, ma tính dần bị khống chế.

Lạc Ca nói: “Sư huynh làm gì mà so đo với muội ấy đến mức phải dùng Đại Ngũ Hành kiếm trận.”

Nữ đệ tử kia không nhịn được liền nói: “Lạc sư thúc! Ma nữ này vô cùng độc ác, mới vừa rồi suýt nữa làm Tạ sư thúc bị thương, vì sao người đối với ả...”

“Không chấp nhặt với ma nữ,” Lạc Ca ngắt lời nàng ta, “Con thật nóng nảy.”

Nữ đệ tử không biết nói gì, xấu hổ lui lại.

Tạ Lệnh Tề lắc đầu: “Liễu sư muội không thể khống chế ma tính, nếu đã thương người khác thì lại lớn chuyện, sư đệ phải cẩn thận.”

“Sư huynh yên tâm,” Lạc Ca nói, “Chưởng giáo và Vạn Vô sư thúc tổ sẽ nhanh chóng đến Lục Hợp điện, sư huynh đến Lục Hợp điện chờ trước đi.”

Tạ Lệnh Tề dẫn bốn đệ tử trở về đỉnh Nam Hoa.

Ma tính của Liễu Sao đã tan, nhìn bóng dáng y “hừ” một tiếng: “Giả vờ giả vịt!”

Cổ tay bỗng nhiên bị giữ chặt.

“Này!” Liễu Sao phản ứng lại, giãy dụa, “Làm gì vậy! Buông ra!”

Lạc Ca thản nhiên buông nàng ra.

“Người làm gì vậy!” Liễu Sao lui lại mấy bước đề phòng, trừng mắt nhìn hấn.

“Lần sau nếu đã thương người, ta sẽ phong ấn người.”

Vừa rồi thấy hấn che chở mình trước mặt đệ tử, Liễu Sao còn có chút cảm kích, giờ nghe vậy liền tức giận dậm chân, thì ra vẫn là giáo huấn mình!

“Là bọn họ mắng ta trước! Tạ Lệnh Tề còn muốn giết ta!”

“Bọn họ mắng, vì sao đánh trả lại?”

Bọn họ đánh mắng trước mà lỗi vẫn là của nàng sao? Liễu Sao càng giận: “Ả muốn đánh ta, sao ta không thể đánh trả! Tạ Lệnh Tề vốn chẳng phải người tốt, hai ả kia không thể chấp nhận việc người cứu ta, muốn trút giận lên ta!”

“Bọn họ không thích người là chuyện bình thường, nhưng ra tay đã thương người thì dù thế nào cũng có liên quan đến người. Tầm cao của đối thủ quyết định tầm cao của người, hay là người cũng giống bọn họ?”

“Ai giống mấy ả chứ!” Liễu Sao khinh thường, “Ta không thèm để mắt đến bọn họ!”

“Nếu người mạnh hơn bọn họ thì sao lại so đo với họ?”

“Cái gì mà cao với không cao!” Liễu Sao giận dữ, “Hừ, gần đây ta đều nín nhịn. Là do mấy ả mắng ta đáng chết, mắng Lục Ly đáng chết, nếu không nể mặt người thì ta đã giết sạch rồi!”

Lạc Ca nhìn nàng, đôi mắt hẹp dài nheo lại.

Chỉ trách mấy ngày gần đây nàng im lặng hơn rất nhiều, thì ra không phải tính toán vòng vèo mà là vì thể diện của mình.

Lạc Ca xuất đạo nhiều năm, gặp vô số tiên nữ cũng như ma nữ, yêu nữ, ngoại trừ muội muội Lạc Ninh và Trác Thu Huyền lạnh lùng thì đúng là chưa thực sự tiếp xúc được với mấy nữ tử, hẳn thật sự quá bận.

Về phần cô gái này, nhìn thấy bướng bình như vậy không ngờ lại phiền phức đến mức này.

“Ai sợ mấy ả! Nếu không nể mặt người, ta giết một người trước đã sẽ không bị kiểm trận bao vây!” Liễu Sao tiếp tục mắng, lửa giận ngày càng cao, “Chuyện gì cũng do ta! Ai thêm ở lại cái nơi tồi tàn này! Ta muốn ra ngoài! Có bản lĩnh thì thả ta ra ngoài đi!”

“Ừ, người có thể đi rồi!” Lạc Ca nói xong, chậm rãi bước lên bậc thềm đá.

Liễu Sao sững sốt một lúc mới có phản ứng.

Đây là hẳn đang uy hiếp, nghĩ rằng nàng không dám phải không?

Liễu Sao “hừ” mạnh một tiếng, chạy như bay xuống Tử Trúc phong.

Không còn giam cầm, quả nhiên kết giới của Tử Trúc phong đã biến mất, đối diện với cây cầu mây là ngọn núi cao nhất trên dãy tiên quang bất diệt, có thể nhìn thấy đệ tử Nam Hoa tuần tra tới lui. Núi Nam Hoa vốn là một cửa vào Tiên môn. Chỉ là sau khi Tiên môn xuống dốc, cửa ra cũng bị đóng chặt lại, phải rời khỏi tiên giới nên nhất định phải tìm cửa ra khác, Thanh Hoa cung chính là một trong những cánh cửa đó.

Liễu Sao đứng ở đầu cầu hết nhìn đông tới nhìn tây, thực sự là không có dũng khí bước ra ngoài.

Bị giam giữ lâu như vậy, tính kích động đã biến mất, nàng đã học được cách cân nhắc lợi hại sau mỗi chuyện.

Nếu không có Lạc Ca, nàng đã chết từ lâu rồi chứ đừng nói đến chuyện báo thù đệ tử Thanh Hoa, Thực Tâm ma cũng thêm khát nàng, tự tiện ra khỏi Tử Trúc phong chắc chắn sẽ chết.

Lạc Ca không phải Lục Ly, chắc chắn sẽ không nói lời ngon ngọt giữ nàng lại, càng không dễ dàng để nàng ở lại.

Liễu Sao cắn môi, dậm chân quay trở về.

Muốn sống, ý chí phải đến từ bản thân, ngoại trừ người quan tâm người thì ai sẽ đến cầu xin người sống sót đây? Tiên giả vô tình dùng cách thức gần như tàn khốc khiến cô gái bốc đồng tỉnh ngộ nhận ra đạo lý này.

Trọng Hoa cung, chuông giáo Nguyên Tây Thành và Vạn Vô tiên tôn đã rời khỏi đó. Lạc Ca ngồi một mình bên cạnh chiếc bàn đá trong ngôi đình phía trước.

Liễu Sao làm bộ vô tình hừ một tiếng, nghênh ngang đi qua hán: “Ta còn phải báo thù! Bây giờ mà chết thì bọn chúng càng đắc ý, ta đâu ngốc thế chứ!”

“Ở tiên giới, không được ra tay lần nữa.”

“Bọn chúng muốn giết ta, ta không thể khoanh tay chờ chết được!”

“Ta sẽ bảo vệ người an toàn.”

Liễu Sao không cãi lại được, bĩu môi im lặng.

“Tự kiểm điểm cẩn thận đi.” Tay áo dài cuốn lên theo mây bông bành, lay động như sóng cuộn. Lạc Ca đứng dậy đi ra ngoài cung, không biết là đi đâu.

Chuyện này được mấy tên đệ tử kia truyền miệng, Nguyên Tây Thành đích thân nhắc nhở Lạc Ca xưa nay Tiên môn vốn không để thù hận thành chấp niệm. Trên thực tế làm sao Tiên môn không nghĩ tới việc giáo hóa Ma tộc, tiếc rằng kết quả đều thất bại đành phải chấm dứt. Ma tính của Ma tộc khó xóa bỏ, vì thế không ít tiên trưởng chết thảm. Để tránh cho bọn họ hại người, Tiên môn chỉ có thể chém giết giữ lại ma hồn để chuyển thế.

Liễu Sao tự kiểm điểm mấy ngày, càng kiểm điểm càng tức giận.

Rõ ràng là đệ tử Tiên môn có lỗi trước, vì sao bản thân mình lại bị khinh bỉ vô cớ! Hẳn lại còn bảo mình phải tự kiểm điểm. Lục Ly nói mới đúng, sức mạnh quan trọng nhất, nếu bản thân vô cùng lợi hại thì đám người Tiên môn này có dám ra tay hay không!

Hoàng hôn dần xuống, trong Tử Trúc phong lại xuất hiện kết giới như làn khói mỏng, không vào lẫn không ra được như trước.

Vấn đề phòng mình mà! Liễu Sao thâm oán, ngồi sau đám trúc đối hờn.

Nàng tự kiểm điểm lại đều thấy bản thân mình không sai, vì thế liền giận hờn cáu kỉnh, cuối cùng không thêm nói câu nào với Lạc Ca. Mà thực tế là Lạc Ca không rảnh quan tâm tới nàng, những ngày gần đây chuyện của Thi ma Thạch Lan quá ầm ĩ.

Bên ngoài kết giới, có đệ tử Nam Hoa đi qua, nhìn qua khe hở giữa những cây trúc có thể nhìn thấy được góc áo lay động.

“Ma nữ kia làm thủ tọa sư thúc bị thương, vậy mà Lạc sư thúc còn che chở cho ả, hoàn toàn không để ý đến tình nghĩa huynh đệ!”

“Nghe nói trước kia, sư thúc đối với ma nữ kia...”

“Nếu không có kết giới này, ta sẽ lao vào chém chết ả!” Có người cười lạnh.

“Cứ chờ đi, có cơ hội nói sau, kiểm trận của chúng ta rất thích hợp.”

...

Tiếng nói chuyện xa dần, chờ mấy tên đệ tử bước lên cây cầu mây đến ngọn núi xa nhất, Liễu Sao mới đứng dậy, bĩu môi nhìn kết giới, xoay người định trở về.

Nhưng lúc này, trên cây cầu mây lại xuất hiện người quen.

Bạch Phượng chậm rãi đi tới, trên người không phải trang phục Võ đạo mà là đạo bào màu trắng. Thường ngày Bạch Phượng vốn có khí chất, nhìn đúng là có chút thần thái tiên tử, chỉ là mặt mày trước sau vẫn có vài phần buồn bực.

Đã thoát khỏi Hầu phủ gia nhập Tiên môn, chắc là nàng ta cũng không tệ chứ... Liễu Sao vừa nhìn vừa cảm thấy kỳ lạ.

Bạch Phượng cũng phát hiện ra nàng, liền đứng lại.

Hai thiếu nữ đứng hai bên kết giới, im lặng nhìn đối phương, hướng về phía đối diện.

Bạch Phượng nhanh chóng thu lại nét mặt hậm hực, châm chọc: “Lúc này bám lấy Lạc Ca đúng là lòng lang dạ sói!”

Nàng ta dựa vào cái gì để nói như vậy! Liễu Sao cãi lại: “Chẳng phải ngươi cũng lấy lòng Tạ Lệnh Tề!”

“Lạc Ca chỉ thương hại ngươi thôi!”

“Ha ha, Tạ Lệnh Tề đối với ngươi cũng chẳng tốt lành gì!”

Bị những lời này đâm trúng chỗ đau, Bạch Phượng chợt thay đổi sắc mặt.

Liễu Sao vốn chỉ thuận miệng đối đáp, thấy thế lại bất ngờ, nhìn lại cẩn thận rồi vỗ tay mừng rỡ: “Ngay cả kiếm cũng không có, thì ra Nam Hoa phái vốn nhận ngươi nhưng Tạ Lệnh Tề lại không chịu dạy ngươi tu luyện!”

Bạch Phượng từ trước đến nay vốn là người giỏi lung lạc tinh thần, vì Tạ Lệnh Tề, các đệ tử Nam Hoa đối xử với nàng không tệ. Nhưng Tạ Lệnh Tề là thủ tọa đại đệ tử, bối phận cao, mọi người đều biết quan hệ của bọn họ thì ai còn có ý muốn nhận nàng làm đồ đệ nữa? Tạ Lệnh Tề không thể vì nàng đi cầu xin chưởng giáo Nguyên Tây Thành, chỉ nói kiếp này nàng đã quá tuổi gia nhập Tiên môn, đợi kiếp sau của nàng. Thật ra, Tạ Lệnh Tề đối xử với nàng không tệ, nhưng kiếp sau...

“Ngươi!” Bạch Phượng trừng mắt nhìn nàng một lúc, đột nhiên cắn răng cười lạnh, “Đến bây giờ còn như thế này, Liễu Sao nhi, ngươi thật giỏi quá! Hại chết Lục Ly, làm liên lụy Thương Ngọc Dung, vậy mà Lạc Ca còn bảo vệ ngươi. Đã biết chưa? Hắn coi như đã đắc tội với Thanh Hoa cung. Bây giờ ngươi lại xuống tay với Tạ Lệnh Tề, ngay cả sư huynh đệ ở Nam Hoa phái này cũng nói sau lưng hắn. Ngươi chính là đồ tai họa không biết suy nghĩ, đi theo ai thì người đó xui xẻo, có điểm nào so được với ta!”

Liễu Sao giật mình, một lúc sau liền hất mặt lên: “Liên quan gì đến người, ai bảo bọn họ không thích người!”
Nói xong, nàng cũng không thèm bận tâm sắc mặt Bạch Phượng, xoay người bước nhanh lên núi.

...

Bậc thang đá uốn lượn, kéo dài trong mây trắng, con đường đi giống nhau nhưng bước chân không còn nhẹ nhàng như khi xuống núi.

“Ôi, Liễu Sao nhi!”

Hoàn toàn không để ý đến xung quanh có người, Liễu Sao giật mình, vội vàng quay đầu nhìn, chỉ thấy bóng áo choàng màu đen khảm vào rừng trúc tím bên đường, lặng im hòa vào bóng chiều tà, giống hệt như tảng đá.

“Tảng đá” khẽ chuyển động, một bàn tay thon dài vươn ra, chiếc nhẫn tối tăm lóng lánh.

Hắn mỉm cười vỗ mặt nàng: “Lại gặp mặt, bé cưng có khỏe không?”

“Ai muốn gặp người!” Liễu Sao lấy lại tinh thần, “Có gì tốt lành đâu!”

Nguyệt rất hiểu tính tình của nàng: “Ai chọc giận người thế?”

Liễu Sao mất tự nhiên quay mặt đi, khẽ hừ: “Người Tiên môn muốn giết ta, ta đánh nhau với bọn chúng một trận.”

“Bọn chúng thật xấu xa, bé cưng thật lợi hại.”

Lời của hắn thật xuôi tai, và như thường ngày đương nhiên Liễu Sao cảm thấy rất hài lòng, nhưng hiện tại nhìn người trước mắt lại như lần đầu tiên quen biết.

Bọn chúng thật xấu xa, cũng không thấy hắn tới cứu mình.

Liễu Sao đột nhiên hỏi: “Sao người không hỏi bọn chúng muốn giết ta vì lý do gì?”

“Bởi vì người quá yếu,” Nguyệt nói sâu kín, “Ma tính sẽ hạn chế quá trình tu luyện của người, người phải trở nên mạnh mẽ rồi sẽ tìm được biện pháp xóa bỏ ma tính.”

“Phải nghe lời người sao?”

“Người quên nguyện vọng của Lục Ly rồi ư?”

“Ta dựa vào đâu để tin tưởng người?” Liễu Sao hừ lạnh, “Rốt cuộc Lục Ly muốn gì, tương lai Ma tộc, đều do người nói.”

“Đây cũng là cứu người, nếu để ma tính tạo sát nghiệp, tương lai khó thoát khỏi thiên kiếp tấn chức.”

“Nếu người thật lòng muốn cứu ta, vì sao không nói trước cho ta biết về ma tính?”

“Lúc đó ta không ở đây.”

Liễu Sao nghi ngờ nhìn hắn.

Mặc kệ hắn có lừa nàng hay không, nhưng như lời hắn nói, bản thân đã vào ma đạo, khổng chế ma tính là quan trọng nhất, hiệu quả của “Đại âm lục thức khúc” chưa thực sự tốt.

“Rốt cuộc nên làm thế nào để loại bỏ ma tính.”

“Ở lại bên cạnh Lạc Ca, người sẽ phát hiện ra.”

Đây chẳng phải muốn lợi dụng Lạc Ca sao? Liễu Sao đột nhiên chán nản, trừng mắt nhìn hắn: “Người đi đi! Ta muốn tự suy nghĩ!”

...

Trời tối, gió lạnh, sao giăng đầy trời, Trọng Hoa cung vang tiếng trúc reo.

Ánh châu lạnh lùng sáng tỏ từ cửa điện chiếu rọi lên tầng mây trôi bồng bềnh ngoài điện, cũng chiếu rọi lên bóng dáng cô gái ngồi đó.

Trong điện, phía trước chiếc bàn cổ kính, tiên giả áo trắng ngồi trên ghế, tập trung xử lý thư tín, dáng người hơi cúi thật đẹp.

Bên ngoài cửa vẫn là cô gái không đủ thông minh, vẫn tùy hứng khiến người ta chán ghét như trước, nhưng ai thực sự đối xử tốt với nàng, nàng đã có thể phân biệt rõ ràng.

Giáo huấn nàng, giam lỏng nàng, ép nàng học đàn, cho đến bây giờ hấn dường như chưa từng nhân nhượng nàng một bước. Nhưng hấn sẽ vì một chút không đành lòng đồng ý tẩy linh cốt giúp nàng giải độc, cứu mạng nàng vào thời điểm tất cả mọi người vứt bỏ nàng, không tiếc hao tổn linh khí thiên tiên giúp nàng không chế ma tính, kể cả thực hiện những việc không hợp tình hợp lý. Nơi nơi đều tỏ rõ ý định dạy dỗ, bảo vệ nàng. Từng chút xóa dần tính xấu của nàng.

Nếu không vì cứu nàng, hấn sẽ không gây ra nhiều lời bình luận và bất mãn thế này.

Nghĩ đến trước đây mới bị hấn răn dạy vài câu đã dỗi hờn, Liễu Sao vô cùng hối hận, cúi đầu quẩn quanh trên bậc thềm, muốn đi vào nói gì đó nhưng mãi vẫn không thể bước chân.

Một lúc sau, nàng đành ngồi xuống dựa vào cây cột trên bậc thang, nhìn người bên trong đến thất thần.

Đôi mày nhíu chặt, hàng lông mi dài thẳng vẫn mang nét nghiêm khắc như trước, trong trí nhớ dường như hấn vĩnh viễn là bộ dạng này. Là vì có thể tự tin chống đỡ hết tất cả hay là thói quen che giấu một nhọc?

Hai chồng thư cao ngất trên bàn, từ lúc đến Trọng Hoa cung, chưa từng thấy hấn nhàn nhã qua lấy một ngày.

Liễu Sao đột nhiên nhớ tới một người khác.

Người đó mới là người hiểu hấn nhất. Tiên môn không cần quá nhiều hào quang, vì thế người đó biến bản thân thành cái bóng, bóng của hấn, bóng của Trác Thu Huyền.

Dung nhan anh tuấn dưới ánh châu vô cùng sáng sủa nhưng lạnh lùng, không còn hào quang rực rỡ, lại cô đơn lạnh lẽo đến như vậy.

Thương Ngọc Dung chết, hấn không thể không đau lòng, nhưng chưa từng giận chó đánh mèo nàng, cũng không hề mở miệng hỏi nàng chuyện của Thương Ngọc Dung.

Liễu Sao nghĩ tới bầu trời đầy đốm lửa kia, ngọn lửa đốt lên dưới biển của Xích Tiêu kiếm, còn có bóng dáng tóc rối nhàn nhã cuối cùng kia.

Thương Ngọc Dung là vì cứu nàng, nhưng nếu y không dùng tín phù truy tìm tung tích thì sao Lục Ly có thể chết trong tay bọn họ? Biết rõ nàng muốn tìm y báo thù, có tiên trưởng nào luôn ngốc như vậy không?

Ừ, vậy thì hòa nhau đi, không hận y cũng tốt.

Liễu Sao nghĩ trong lòng, mắt chợt cay cay, vì thế đưa tay dụi dụi.

Chàng trai phong nhã hoa lệ kia đã đi rồi, rốt cuộc đã không còn người cười hì hì lấy cây quạt tròn gõ lên đầu nàng gọi “Tiểu Liễu Sao nhi”. “Đông Hoa Phần Hải” đẹp như vậy cuối cùng cũng không ai nhìn thấy được.

Liễu Sao vui mặt trên đầu gối.

Nếu không hận thì hãy đau lòng đi, dù sao Thương Ngọc Dung cũng không xấu, lại còn cứu mạng nàng.

Không biết bao lâu sau, tiếng bước chân thong dong nhẹ nhàng từ trong điện vang lên, dừng lại trước mặt nàng.

Liễu Sao ngược mặt nhìn hấn.

Thấy bộ dạng của nàng, Lạc Ca hơi bất ngờ.

Dưới ánh sao, đôi mắt hạnh vừa to vừa tròn như trước, nhưng không hề có thái độ ương ngạnh như thường ngày, ngược lại ẩn chứa chút xấu hổ.

Tuy không biết vì sao nàng như thế, nhưng có thể tự hỏi lỗi là chuyện tốt.

Lạc Ca khoanh tay nhìn một lát, đôi môi bạc cong lên khó nhận ra, khẽ gật đầu, sau đó đi xuống bậc thang.

Lúc này, Liễu Sao mới nhớ ra là mình vốn tới tìm hắc để cảm ơn, vội vàng đứng lên đã thấy hắc bước vào phòng ngủ đóng cửa lại, vì thế Liễu Sao chạy như bay xuống bậc thềm, đẩy cửa ra: “Này...”

Tiên nhân trong phòng đang cởi áo ngoài, nghe thấy tiếng động liền xoay mặt ra nhìn.

Cây trầm bạch ngọc đặt trên chiếc bàn bên cạnh, mái tóc đen dài hơi rối, che từ trán xuống thái dương. Dưới ánh châu màu cam nhạt, khuôn mặt vốn cực kỳ khí thế trở nên dịu dàng, thân thiết hơn rất nhiều.

Liễu Sao nhìn đến ngây người.

Khi còn nhỏ không ai chú trọng dạy dỗ nàng, sau đó lớn lên lại bị Lục Ly dung túng, trước mặt đám người Tô Tín cũng chỉ là giả vờ. Mấy ngày nay quá tự do ở Tử Trúc phong đã vô tình khôi phục lại bản tính ngày xưa.

Thấy nàng nhìn chằm chằm không nhúc nhích, Lạc Ca hơi chớp mắt, thần nhiên mặc lại áo ngoài.

Cảm thấy bất mãn, Liễu Sao lập tức bĩu môi tránh ra: “Ai thèm nhìn chứ! Ta không thấy gì hết.”

...

Căn phòng sau lưng không hề có tiếng động, Liễu Sao vội càng đi xuống bậc thang, mặt nóng ran, càng lúc càng nóng hơn, vì thế nàng ngồi trên cây cầu đá, mượn khí lạnh của dòng Tứ Hải giải nhiệt.

Sao rơi xuống đầu ngọn trúc, gió thổi trong đêm lạnh, tiếng đàn vang lên giữa Trọng Hoa cung, không uyển bác như trước, còn có phần mộc mạc trầm tĩnh hơn thường ngày, rất ôn hòa chính trực.

Lạc Ca bước ra cửa, liền thấy Liễu sao ngồi ngay ngắn trên cây cầu, những đốm lửa nhè nhẹ giữa dây đàn.

Liễu Sao đã biết giá trị thực sự của Xích huyền cầm này. Thần khí phượng hoàng, ngũ đồng nung đỏ râu cá voi đã đành, thứ khó có được chính là hắc đã truyền linh khí của bản thân vào. Hơn nữa, ngày ấy hắc không tiếc dùng linh khí giúp nàng cân bằng ma lực, loại bớt ma tính. Chưa tu thành tiên thể Đại La, hắc làm như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến tu luyện. Vì cảm kích, Liễu Sao không đàn có lệ như thường ngày, mà rất nghiêm túc, chuyên tâm.

* Đại La kim tiên là bậc cao nhất của tu tiên. Lạc Ca lắng lắng nghe nàng đàn xong hết một khúc, mới “ừ” một tiếng: “Tốt lắm!”

Liễu Sao mừng thầm trong lòng, tay chân chợt luống cuống, gẩy lung tung trên huyền cầm.

Lạc Ca nhìn nàng.

Tốc độ tu luyện thể này, theo lý thuyết mà nói chắc chắn ma tính rất nặng, nàng lại có thể dựa vào “Đại âm lục thức khúc” để khống chế. Ngày ấy đánh nhau với Tạ Lệnh Tề, nàng đã thể hiện rõ tốc độ ngưng khí kinh người. Hắc không tin nàng có thể ngộ ra những biến chuyển tuyệt diệu của “Lục thức khúc” cải biến này, kết giới của Tử Trúc phong không hề có dấu vết động chạm, trên người nàng rốt cuộc là có gì kỳ lạ mà ngay cả hắc cũng không tìm ra. Khó trách Lữ Sinh cũng để ý nàng, may là bản tính nàng không xấu, cần phải để tâm giáo dục cảm hóa, không thể để nàng đi sai đường.

Lạc Ca liền ôn hòa nói: “Một thời gian nữa ta phải ra ngoài, muội cũng đi chung.”

“Hả?” Liễu Sao ngạc nhiên lẫn vui mừng, nàng vốn trời sinh hoạt bát, bị giam lỏng ở Tử Trúc phong lâu như vậy, thật sự rất buồn.

Lạc Ca cũng không giải thích: “Muội tu luyện quá nhanh, chỉ dựa vào “Đại âm lục thức khúc” rất khó khống chế ma tính.”

Đúng lúc Liễu Sao đang phát sầu vì chuyện ma tính, thấy hắc chủ động nhắc tới, vội hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Tạm dừng tu luyện.”

“Cái gì! Ta...” Liễu Sao trề môi, nuốt từ “không” kia vào.

Thấy vẻ mặt nàng không vui, Lạc Ca nói: “Về ma tính, tổ tiên Trọng Hoa tôn giả từng suy đoán trọc khí trong trời đất chính là sát khí nguy hiểm. Hàng năm Ma tộc lấy trọc khí tu luyện, linh khí thiên tiên bị loại bỏ, không có thanh khí điều hoà, bởi vậy khiến cho linh khí mất cân bằng, lâu ngày tất sẽ ảnh hưởng đến tâm trí. Chỉ có dùng Nhật tinh (tinh khí của mặt trời) hoặc thanh khí bổ sung mới không gây trở ngại.

Liễu Sao lập tức lắc đầu: “Ma đạo không thể hấp thu thanh khí hoặc nhật tinh.”

Ma đạo lấy Thái Âm tinh và trọc khí tu luyện, loại bỏ cốt phàm. Khi lệnh cấm của Ma thần đã hòa vào ý thức, ma đạo không thể hấp thu nhật tinh và thanh khí, thanh trọc vốn trái ngược nhau sẽ làm ma đan bị chấn động. Nhẹ thì tổn thương ma thể, nặng thì ma đan nổ tung ma hồn tan nát.

“Là lệnh cấm của Ma thần, không phải là ma đạo không thể,” Lạc Ca nói, “Muội đã từng hấp thu thanh khí.”

Liễu Sao cãi lại: “Ta không có!”

“Hư thiên có thanh khí.”

Liễu Sao sững sờ.

Hư thiên quả thật có thanh khí, chẳng qua là ít đến mức không cần nghĩ đến mà thôi. Lần đó đột nhiên bộc lộ ma tính, nàng liền hấp thu theo bản năng, theo lý thuyết cũng là trái với lệnh cấm của Ma thần, kết quả lại không bị sao.

Liễu Sao không phục: “Mới hấp thụ có chút xiu, không là gì cả.”

Lạc Ca lặp lại: “Muội từng hấp thụ thanh khí.”

“Ta không...” Liễu Sao nói đến đây liền dừng lại, nàng từng tiếp nhận linh khí thiên tiên của hắc, đó cũng chính là thanh khí của tiên thể. Liễu Sao xấu hổ, khẽ nói: “Là người tự nguyện...”

“Ma tính không phải là khiếm khuyết của ma đạo, mà đến từ lệnh cấm của Ma thần. Ta nghĩ rằng tổ tiên đoán không sai, nếu không có thanh khí cân bằng trọc khí trong cơ thể thì ma tính luôn tồn tại.”

Nói thế nào cũng liên quan đến thanh khí? Liễu Sao thốt lên: “Chẳng phải cột mốc lục giới sao?”

“Sao?”

Hết chương 35

36. Q.2 - Chương 36: Yêu Vương Ký Thủy

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Thúc Kính hiện thế, thật ra rất hiếm người biết nguồn gốc và công dụng của thần vật này, mọi người gần như chỉ nghe lời đồn đãi hoặc đọc được những điều ghi lại trong sách cổ. Chiếc kính này là do Thần Hoàng và Nguyệt thần hợp sức lấy tinh hoa nhật nguyệt luyện thành một chiếc âm dương kính, nó có thể phân biệt tất cả các vật trong lục giới, nguyên hình của tiên – ma. Nếu có thể tìm ra nó thì việc truy tìm Thực Tâm ma sẽ dễ dàng hơn, đây cũng là lý do Lạc Ca kiên trì đi đến Đại Hoang. Còn về vị trí cụ thể của thần vật, Cửu Chân quân của Thiên Cơ phong đã bốc quả ra được phương hướng đại khái, chuyện này ngoại trừ Thương Kính và vài vị trưởng giáo biết được nội tình, còn lại đều giữ bí mật.

Lạc Ca dẫn theo Liễu Sao từ Hạp Huyền cung rời khỏi tiên giới, hai người ngự kiếm không mất mấy ngày đã đến Đông hải.

Sắp đến trung thu, trời dần trở lạnh, Lạc Ca không ở lại tiên dịch của Thanh Hoa cung mà ở trọ tại một khách điểm đơn sơ do ngư dân mở. Bên cạnh khách điểm là quán rượu – nơi thương khách và người đi đường dừng chân nghỉ tạm. Vì ở đây gần Thanh Hoa cung nên thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba đệ tử Thanh Hoa đeo bội kiếm qua lại ở ngoài cửa.

Liễu Sao ngồi một mình ngơ ngẩn trong quán rượu, đĩa thịt bò ở trước mặt đã nguội lạnh từ lâu.

Ở tiên giới một năm, nhân gian đã trở nên xa lạ với nàng, huống hồ gì nàng đã thành ma, đã không còn thuộc về nhân gian nữa.

Bởi vì lệnh cấm của Ma thần, Ma tộc không thể hấp thụ thanh dương khí. Nhưng khi ở Hư Thiên nàng vẫn có thể hấp thu chút ít thanh khí, lại còn tiếp nhận được thiên tiên linh khí của Lạc Ca mà chẳng xảy ra vấn đề gì cả.

“Lệnh cấm của Ma thần, là không cho phép hấp thu thanh khí của trời đất bên ngoài.” Đây là điều Lạc Ca phỏng đoán.

Con người có tiếng là có sinh mệnh mạnh mẽ, trong cơ thể lại có một chút thanh khí của thiên tiên. Đệ tử Tiên môn sau khi tu thành tiên thể thì thanh khí dồi dào, còn Ma tộc vì ma tính bộc phát nên những lúc đó họ theo bản năng tìm kiếm sự cân bằng, đây cũng chính là nguồn gốc bọn họ dùng máu thịt con người để tắm bổ.

Vị thần bảo vệ Hư Thiên, là tín ngưỡng tối cao của Ma tộc, sao người lại ban một lệnh cấm như thế khiến cho con dân của người đi vào con đường hủy diệt?

Liễu Sao thấy hơi khó hiểu, Lạc Ca cũng từng nói: “Ma thần hạ lệnh cấm đương nhiên có nguyên nhân riêng của người, có lẽ ma đạo tu luyện đến bước cuối cùng sẽ xung đột trực diện với thanh dương khí. Cái được gọi là trời đất không được vẹn toàn cũng chính là con đường tu đạo không phải là thập toàn thập mỹ. Huống hồ những kẻ nhập ma đều là hạng người cực đoan, hung tàn, họ hại người không chỉ vì ma tính, lệnh cấm của Ma thần chẳng qua là cắt đứt đường lui của họ mà thôi.”

Nhưng theo ý của Nguyệt, Ma tộc vẫn còn tương lai, chẳng lẽ điểm khiếm khuyết đó vẫn có cách bù đắp sao? Không thể hấp thu thiên địa thanh khí bên ngoài, ngoại trừ cách cướp lấy linh khí của con người thì phải đi đâu mới tìm được thanh khí đây? Liễu Sao nàng có bao nhiêu năng lực chứ? Bất luận là sửa đổi cấm lệnh của Ma thần, hay là chế tạo thanh dương khí không phải do trời đất sinh ra, những việc đó nàng không có khả năng hoàn thành.

Hơn nữa, cái đó và cột mốc lục giới thì có liên quan gì với nhau?

Trong lúc Liễu Sao đang xuất thần, vài tên võ sư bước vào quán rượu ngồi xuống ở cái bàn gần bên nàng. Trong đó có một kẻ chẳng biết đã nói câu gì, mấy kẻ khác lập tức quay sang nhìn Liễu Sao, chúng nở nụ cười xấu xa. Liễu Sao vốn đang bực bội đến cực điểm, sau khi phát hiện ra nàng lập tức dùng ánh mắt hung tợn trừng chúng. Dọc đường đi Lạc Ca đã dùng tiên ấn trấn áp ma khí trên người nàng, đến cả đệ tử Tiên môn đi ngang qua cũng không phát hiện ra điều lạ thường, mấy tên võ sư kia cũng không nhận ra nên mới dám làm vậy.

“Nha đầu kia có hơi cay đó, Tam ca à, ta sợ huynh nuốt không trôi đâu.”

“Nực cười!”

Kẻ đứng đầu võ bàn đứng dậy, bưng chén rượu bước đến trước mặt Liễu Sao: “Tiểu...”

“Tiểu cái gì mà tiểu, biết khôn thì rút xéo.” Liễu Sao mắng thẳng.

Tên võ sư mất hết thể diện, gã giận dữ quát: “Xú nha đầu này, cho chút thể diện mà không muốn! Chén rượu này hôm nay ngươi không thể không uống!”

“Muốn chết!” Liễu Sao vỗ bàn đứng dậy.

“Thế thì, để ta ném thử chén rượu không thể không uống này vậy.” Một giọng nói lạnh lạnh vang lên.

Ma lực đang ngưng tụ bị áp chế mà không để cho nàng kịp kháng cự. Liễu Sao lập tức đoán ra được người đó là ai, nàng không cam lòng muốn hét âm lên, nhưng lại phát hiện tình trạng mấy tên võ sư bên kia còn tệ hơn nàng. Mỗi người dường như đang bị hành hạ, sắc mặt chuyển đổi từ đỏ, trắng rồi sang xanh, mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Tà áo dài cuốn theo gió mát, Lạc Ca bước vào trong.

“Liễu sư tỷ!” Một cô gái nhảy ra từ sau lưng hắn, cây trâm xanh biếc búi mái tóc dài đen huyền trên đỉnh đầu. Bộ y phục xanh trắng xen lẫn nhau tỏa ra linh khí tươi mát, chẳng phải là Lạc Ninh thì là ai!

Cho dù đang chịu áp lực cực lớn, nhưng mấy tên võ sư vẫn nâng mắt chăm chăm nhìn Lạc Ninh.

Lạc Ninh vẫn chưa phát hiện, nàng vui vẻ chạy tới kéo Liễu Sao: “Muội vẫn luôn muốn về Nam Hoa gặp sư tỷ!”

Thấy những kẻ võ sư kia vẫn đăm đăm nhìn Lạc Ninh, Liễu Sao uy hiếp: “Còn dám nhìn! Còn nhìn nữa ta móc mắt các người!”

Mấy tên võ sư sợ hãi cuống quýt cúi đầu, kẻ gây chuyện đã biết mình gặp phải cao thủ, cơ bắp trên khuôn mặt rúm ró cả lại, gã miễn cưỡng nở một nụ cười khó coi, run giọng cầu xin: “Là huynh đệ bọn ta có mắt không trông đã mạo phạm Tiên giá, xin Tiên cô nhân từ dung tha, Tiên môn và Võ đạo đều là người cùng một nhà...”

“Ai một nhà với người!” Liễu Sao không hề do dự giơ chân đá văng gã ra, nàng mặc kệ cái liên minh tiên – võ quái quỷ đó!

Khóe miệng đám võ sư rỉ máu, chúng quỳ xuống cầu xin tha thứ, cho đến khi Lạc Ca nâng tay lên. Bọn chúng như trút được gánh nặng, đứng dậy để bực lên bàn rồi chặt vật chạy ra khỏi quán rượu.

“Sao người lại thả họ!” Liễu Sao có lý lẽ chẳng sợ điều chi, nàng không muốn bỏ qua: “Là bọn chúng muốn chết, cả đám khốn nạn như thế phải bị trừng trị, bằng không chúng lại đi ức hiếp người khác!”

“Ý mạnh hiếp yếu là chuyện thường tình của nhân gian.” Lạc Ca ngồi xuống bên cạnh bàn: “Tiên – ma đã thoát khỏi nhân gian thì không nên hỏi đến chuyện nhân thế.”

Liễu Sao không phục hằm hừ, nàng nghĩ tới năm xưa hấn tận mắt chứng kiến Lục gia bị vu oan mà vẫn thờ ơ, quả là kẻ vô tình!

Lạc Ninh chuyển hướng câu chuyện: “Vết thương của sư tỷ đã khỏi chưa?”

Liễu Sao nhìn Lạc Ninh, nuốt sự bất mãn vào bụng, nàng bữu môi quay lại bàn ngồi xuống một lần nữa.

Hóa ra Lạc Ninh chưa bao giờ rời khỏi tiên giới, lần này các đại đệ tử Thanh Hoa không thể chịu được nàng năn nỉ bèn mang nàng ra ngoài. Dù sao vẫn đang nằm trong địa giới của Thanh Hoa, nếu không đi xa sẽ không xảy ra chuyện gì, nào ngờ lại bị Lạc Ca bắt gặp. Lạc Ninh quán lấy ca ca hỏi han không ngừng, rồi tặng hấn lễ vật nhỏ mà nàng đã tận tay chuẩn bị, lúc này nét mặt Lạc Ca mới ôn hòa hơn đôi chút. Hấn chỉ hỏi ngắn gọn đôi câu dường như chẳng liên quan gì, thế mà chỉ trong mấy câu đó đến Liễu Sao ngồi bên cạnh cũng đã rõ ràng tình hình của Lạc Ninh ở Thanh Hoa cung.

Liễu Sao chăm chú xoay tròn cái chén trước mặt, giả vờ như không hề nghe thấy.

Hai huynh muội gặp lại nhau, giọng nói bình thản của vị tiên nhân mang theo một độ ấm hiếm có. Tuy nhiên, xung quanh hai huynh muội họ dường như hình thành một bình phong vô hình đẩy những người khác ra ngoài, độ ấm đó chỉ thuộc về một người duy nhất.

Sau một lúc lâu...

“Ninh nhi, muội gọi Tô Tín đến đây.”

“Vâng.”

Đợi Lạc Ninh chạy ra ngoài, Lạc Ca mới mở lời: “Không được gây chuyện nữa.”

“Ai gây chuyện chứ! Rõ ràng là chúng chọc ta trước!” Liễu Sao phản bác, quả thật nang đã bị chọc điên tiết.

Nàng đã rất ngoan ngoãn nghe lời, không hề cố ý kiếm chuyện, họ đã rời khỏi tiên giới, việc gì mà phải để người khác khinh thường!

“Dù sao ta cũng không phải Lạc Ninh, tất cả đều là ta sai!” Liễu Sao vỗ bàn bật dậy, tức tối nhìn hấn: “Ta là ma! Cần quái gì tâm cao! Nếu người không tới ta vẫn thừa sức đối phó chúng! Ai ức hiếp ta, ta sẽ trả đũa, ta không để chúng đắc ý đâu!”

Lạc Ca nhú mày, không nói tiếp nữa.

Liễu Sao ngồi xuống một lần nữa, nhỏ giọng: “Chẳng phải đã tha cho chúng sao, ta cũng không trêu chọc người của Thanh Hoa cung, người bảo sao thì làm vậy là được rồi...”

Lạc Ca âm thầm lắc đầu.

Có lẽ vì gặp Lạc Ninh khiến cho hấn an tâm, nên thấy nàng bướng bỉnh như thế, hấn có hơi quá nghiêm khắc rồi, nàng quả thật đã sửa đổi rất nhiều, phần còn lại đành phải từ từ sửa vậy.

“Hai hôm tới sư muội hãy ở lại khách điểm chăm sóc Ninh nhi.”

“Hả?”

Thấy dáng vẻ ngạc nhiên của nàng, Lạc Ca không giải thích thêm, hấn đứng dậy bỏ đi.

Liễu Sao hoàn hồn, muốn đuổi theo, Lạc Ninh từ ngoài cửa chạy vào gọi: “Liễu Sư tỷ! Ca ca đã hứa sẽ uội ở lại đây chơi với tỷ!”

“Hấn đi đâu?”

“Ở Thạch Lan thôn phụ cận Đại Hoang xuất hiện quỷ thi, nghe nói là do thi ma Thạch Lan gây ra. Thương bá bá đã mời ca ca đến Thanh Hoa cung bàn bạc.”

Lạc Ca không tiện dẫn nàng tới Thanh Hoa cung, ở gần đây có rất nhiều đệ tử Thanh Hoa cung, bọn họ vẫn nhớ tới cái chết của Thương Ngọc Dung. Nếu nàng lại gây ra chuyện gì thì có Lạc Ninh vẫn yên tâm hơn.

Liễu Sao bắt đầu tức giận một cách khó hiểu, nàng gượng gạo nói: “Tự người đi chơi đi, ta muốn ra ngoài dạo một lát.”

“Sư tỷ đi đâu vậy?” Lạc Ninh đuổi theo: “Muội đi cùng tỷ nhé!”

“Không cần đâu!” Liễu Sao vẫy tay với nàng.

“Nhưng ca ca bảo...”

“Ai cần hấn lo chứ!” Liễu Sao cắn môi, đây đâu phải là hấn muốn nàng chăm sóc Lạc Ninh chứ, rõ ràng là để Lạc Ninh giám sát nàng thì có. Trong mắt hấn, nàng không ngoan ngoãn nghe lời như Lạc Ninh, nhưng nếu nàng đã hứa với hấn thì tuyệt đối sẽ không gây chuyện, hấn còn lo lắng gì chứ!

Lạc Ninh không nói gì, chỉ uất ức nhìn nàng.

“Ta không phải trẻ con, không cần người đi cùng đâu!” Liễu Sao biết mình không nên trút giận vào Lạc Ninh, giọng nói bất giác nhỏ nhẹ hơn nhiều, nàng lẩm bẩm rồi xoay người: “Ta sẽ không chọc vào người của Thanh Hoa cung đâu, như vậy người nên yên tâm đi...”

Lạc Ninh cũng rất cố chấp, bám theo sau nàng không chịu quay về.

Liễu Sao thấy không thể cắt đuôi Lạc Ninh, nàng dứt khoát vận ma lực bỏ chạy mất.

“Sư tỷ, tỷ đi đâu vậy!” Lạc Ninh ở sau lưng cuống lên gọi: “Đợi muội với!”

Liễu Sao đã vượt xa ngày xưa từ lâu, vì mệnh hôn của Lạc Ninh khiếm khuyết nên tu luyện rất gian nan, bởi vậy Liễu Sao nhanh chóng thoát khỏi nàng, chạy đến bên bờ biển mới dừng lại, nàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng hơi chua xót.

Một kẻ chỉ có hai bàn tay trắng, luôn có cảm giác đối chọi khó hiểu với những người có mọi thứ trong tay.

Mặt trời dần chìm xuống biển, chỉ còn chừa lại vùng chân trời nhuộm sắc vàng trắng, gió biển thổi lạnh thấu tim.

Liễu Sao quảng từng con từng con cá xuống biển.

Năm ngoái, hai người nắm tay nhau cùng mua một con cá rồi thả nó về với đại dương.

Ở phía xa xa, khói bếp bốc lên trên những mái nhà khắp làng chài, bầu không khí yên bình khiến người ta muốn say sưa ngủ. Liễu Sao thả con cá cuối cùng xuống biển, nàng vô thức vươn tay ra mới phát giác bên cạnh trống hươ trống hoắc, người luôn bên nàng đã rời xa nàng lâu lắm rồi.

Liễu Sao cũng thấy rất lạ lùng, mỗi lần nhớ tới người thiếu niên kia, cảm giác trong lòng cũng không đau đớn lắm.

Có lẽ là hận, hận hắn đã vứt bỏ nàng.

Cô gái luôn bị xem thường, cố chấp muốn có được một người xem trọng mình, đáng tiếc là cho đến bây giờ nàng chưa bao giờ là thứ quan trọng nhất trong lòng họ.

Vì ma cung, vì con dân của hắn, hắn không những vứt bỏ nàng mà còn vứt bỏ chính bản thân hắn. Nhưng trong ma cung có ai biết những việc hắn đã làm, có ai từng nhớ họ đã có một vị ma tôn như thế chứ? Bọn họ chỉ biết cảm kích “Ma tôn Trưng Nguyệt” hiện nay. Sao hắn lại không chịu chọn nàng? Thật quá đáng giận.

Chỉ cần huynh yêu ta, ta sẽ làm tất cả mọi chuyện vì huynh.

Liễu Sao vuốt ve chiếc vỏ sò đeo trên cổ, lòng thầm nghĩ.

Tuy hắn muốn lợi dụng nàng, nhưng vẫn chưa thành công, chỉ ít hắn cũng không hại nàng, có lẽ hắn cũng có hơi thích nàng một chút nhỉ?

Liễu Sao thà tin như thế.

Trên biển có những đốm sáng lướt qua lướt lại, đó là đệ tử tuần biển của Thanh Hoa cung.

Trong lòng như có thứ gì quấy nhiễu, Liễu Sao nhìn đôi tay mình, Xích Huyền cảm xuất hiện theo lời kêu gọi, nàng ngồi thật ngay ngắn, đặt cây đàn trên gối, tập trung đánh đàn.

Tiếng đàn vang lên, đánh thức linh hồn, sắc đỏ trong đáy mắt dần tan đi.

Ánh sáng tắt hắt tại đường ranh giới tận cùng giữa trời và biển, gió thu thổi rụng hàng ngàn vì sao trên trời rơi xuống mặt biển hòa với tiếng đàn réo rắt ngân vang.

Cô gái vẫn chưa có ý định quay về, nàng khoác ánh sao xa quật cường ngồi trong gió lạnh, những đóa hoa lửa bắn ra từ những ngón tay chạm lên dây đàn.

“Liễu Sao nhi, muội quá yếu.”

Đúng vậy, nếu lúc đó nàng mạnh hơn một chút, phải chăng hắn sẽ không chết? Bây giờ nàng đã có được sức mạnh to lớn, nhưng đã không còn ai để nàng bảo vệ nữa.

Quay về đi, ta không mắng huynh, ta không nổi giận, ta sẽ nghe lời huynh.

Dù huynh thích tìm ai đi nữa, ta cũng sẽ không tức giận.

Tiếng đàn dừng lại đột ngột, gió to sóng lớn, tiếng biển rít gào bao trùm tất cả.

Cô gái đã quen bị vứt bỏ, vẫn còn đau thương vì nguyên nhân xưa cũ. Nàng lại bị vứt bỏ rồi, nhưng khác biệt lần này là vì cái chết bất đắc dĩ chia cắt.

Ở phía xa xa, người khoác áo choàng đứng nhìn bóng dáng nhỏ bé kia.

Hắn khẽ vuốt chiếc nhẫn thủy tinh tím trên tay trái, một lúc lâu sau mới thở dài, nhớ lại cảnh tượng năm xưa khi rời xa cô bé, hắn mỉm cười: “Vẫn mau nước mắt như vậy.”

“Người ấy này sao?”

“Có lẽ có chút đỉnh.” Hắn khẽ cười: “Lam Sát, người đừng nghĩ chủ nhân của người xấu xa như thế.”

“Đây đã là hình tượng đẹp đẽ nhất của người rồi đấy.”

Đối diện với câu nói trào phúng, Nguyệt không hề quan tâm. Hắn trông như thuận chân bước tới một bước nhưng trong chớp mắt đã đi xa hơn mười trượng, đứng ở phía sau cô gái.

Không chờ hần hiện thân, cô gái ở trước mặt đã ngừng khóc.

“Là người!” Nàng đứng phắt dậy, xoay người chống nạnh mắng to: “Đừng tưởng là ta không thấy người! Ra đây ngay cho ta! Ta ghét nhất có người đi theo ta!”

Liễu Sao quát mắt trừng trừng, biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ hung dữ.

Nguyệt theo bản năng lùi về sau một bước.

Hai người đứng đối diện, khoảng cách gần như thế, nhưng ánh mắt của nàng lại xuyên thấu qua hần, nàng trút giận vào hư không: “Ta biết người đang ở đây. Nếu không rút đi đừng trách ta không khách sáo, hừ!”

Nguyệt hoàn hồn lại, rút tay vào trong áo choàng, không nhìn được thở dài.

“Chủ nhân, người không cần phải mất mặt như thế.”

“Chà, ta quên mất con bé không nhìn thấy ta.”

“Điều đó chứng minh cái gì?”

“Chứng minh sự áy náy của ta là dư thừa.” Nguyệt không hề do dự xoay người biến mất.

Khí tức quen thuộc tan biến, Liễu Sao biết hần đã rời đi, trong tích tắc nàng hơi ngỡ ngàng, nhưng ngay lập tức nàng hừ mạnh một tiếng tỏ vẻ khinh thường.

Tuy không trông thấy người, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được hần đã ở đây, muốn trêu đùa nàng sao? Phì!

Mới vừa rồi suýt chút nữa nàng lại hiện ma tướng, thật quá đáng sợ! Sức mạnh thần bí trong cơ thể có thể giúp tu vi tăng lên nhanh chóng, nhưng cũng kéo theo sự tăng trưởng của ma tính. Chờ đến lúc nàng không thể áp chế được ma tính, nàng sẽ giống bọn Vị Húc. Cho dù Lạc Ca chấp nhận nhưng nàng cũng không thể cứ dựa vào linh khí thiên tiên của hần mãi được. Rồi cuộc nàng phải đi đâu tìm thanh dương khí không thuộc về trời đất đây? Tương lai của Ma tộc ở nơi đâu?

Đệ tử tuần biến của Thanh Hoa cung đang đi về hướng này, Liễu Sao biết rất rõ, nếu bây giờ gây ra chuyện gì, bọn họ sẽ trút tất cả mọi chuyện lên đầu Lạc Ca. Vì thế, nàng bĩu môi thu lại Xích Huyền cầm định quay về khách điểm.

“Liễu sư tỷ...” Tiếng gọi của Lạc Ninh văng vẳng trong làn gió biển.

Không thể ngờ được Lạc Ninh sẽ tìm nàng, lại còn tìm được đúng nơi này. Liễu Sao hơi tức giận lắm bầm, nàng nhanh chóng bay tới chỗ có tiếng gọi. Quả nhiên, Lạc Ninh đang giẫm trên thanh Lan Nhụy kiếm bay tầm thấp, Lạc Ninh đang lượn quanh dãy đá ngầm, nước biển bắn tung lên, đôi lúc sẽ bắn lên trên người nàng.

Liễu Sao không hề khách sáo trách mắng: “Gọi gì vậy! Người còn sợ không dẫn thêm người ra đây nữa à!”

“Sư tỷ!” Lạc Ninh vẫy gọi nàng, ai ngờ trong chớp mắt, những giọt nước đang bắn lên không trung như chợt sống dậy, chúng ngưng tụ lại thành một sợi dây nước trong suốt giữa không trung, phóng thẳng tới thắt lưng Lạc Ninh.

Liễu Sao hoảng sợ hét lên: “Đừng tới đây! Nhanh! Mau chạy đi!”

Tuy Lạc Ninh không rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng rất thông minh lập tức đổi hướng chạy. Tuy nhiên, tu vi của nàng quả thật quá kém, tốc độ bay hoàn toàn không theo kịp phản ứng chuyển hướng, nàng sắp bị sợi dây thủy triều cuốn lấy.

“Là Ký Thủy tộc!” Đã tình gặp qua tình cảnh tương tự, Liễu Sao rất căng thẳng. Không hề suy nghĩ, nàng lập tức ngưng tụ ma lực toàn thân đánh một chưởng vào sợi dây nước kia.

Sợi dây thủy triều bị ma lực chấn động trượt sang cánh tay của Lạc Ninh.

Liễu Sao nhân thời cơ chạy đến bên Lạc Ninh: “Đã bảo người đừng chạy lung tung! Người làm ta tức chết mà!”

Không chờ nàng mắng xong, nước biển đột ngột bắn thẳng lên, đập thẳng vào dãy đá ngầm, bao bọc toàn bộ lớp lớp đá ngầm! Yêu vương áo trắng đập trên đầu ngọn sóng, đai lưng màu bạc phát phơ trong gió, phong thái xuất trần, uy nghi.

“A Phù Quân!” Liễu Sao nhận ra hắn, nàng biết lần này gay to.

Lúc trước đã nhờ Kha Na điều đình, Ký Thủy tộc không còn bám lấy nàng nữa, tại sao A Phù Quân lại đột ngột ra tay với nàng?

Không cần nàng lên tiếng, Lạc Ninh đã xoay người ngự kiếm chạy trốn. Lạc Ninh rất thông minh, nàng không hề chạy về hướng Thanh Hoa cung mà định chạy lên bờ trước, nàng muốn rời khỏi phạm vi công kích của Ký Thủy tộc. Thật ra mọi hành động của Lạc Ninh đều rất cẩn thận, nơi này vốn ở gần Thanh Hoa cung, đệ tử tuần biển lại đông, cho nên Lạc Ninh mới dám ra đây, không ngờ lại gặp phải chuyện này. Đây cũng là vì nàng hiếm khi rời khỏi tiên giới, nên rất thiếu kinh nghiệm, hơn nữa biển vốn là nơi sinh sống của Ký Thủy tộc, thật sự rất khó đề phòng.

Liễu Sao thấy thế mừng thầm, nàng của bây giờ đã hơn hẳn ngày xưa, chỉ cần Lạc Ninh trốn thoát an toàn, tự nàng thoát thân cũng không phải việc gì khó.

A Phù Quân khoanh tay đứng trên mặt nước, không hề có động tác gì khác.

Khi sắp trông thấy Lạc Ninh chạy lên bờ, đột nhiên trong dãy đá ngầm ùn ùn kéo ra một bức tường xanh xù xì rậm rạp, trên tường mọc ra rất nhiều xúc tua. Lạc Ninh tránh không kịp bị xúc tua trói lại.

Không ổn, Đài lão cũng đến rồi! Liễu Sao đã chạy sang hướng khác được mấy trượng, trông thấy tình cảnh đó nàng tức tối mắng “Lão yêu chết tiệt”, Liễu Sao đành phải dừng lại, nâng tay ở giữa không trung tung ra một chuỗi, một luồng sáng đỏ rực bay thẳng ra hóa thành lưỡi dao thật dài không hề khách sáo chặt đứt đám rêu xanh.

Lạc Ninh rơi xuống, Lan Nhụy kiếm bay tới đúng lúc đón lấy nàng. Không cho nàng cơ hội bỏ chạy, một quả bóng nước trong suốt bay ra bọc lấy cả người lẫn kiếm, rồi bong bóng nước chậm rãi bay về phía A Phù Quân.

Lòng Liễu Sao nóng như lửa đốt, nàng vội bay qua muốn đập vỡ bóng nước cướp người, nhưng vừa ra tay đã bị bắn ngược về. Nước là vật chí nhu trên thế gian, nó lấy nhu thắng cương hóa giải hoàn toàn sức mạnh của nàng.

Ánh mắt khê lay động, mũi chân A Phù Quân khê nhích, y cũng di động tới.

Quả bóng nước có thể hóa giải ngoại lực và cũng gián tiếp bảo vệ Lạc Ninh ở bên trong. Liễu Sao vút bỏ ý định phá vỡ nó, dốc hết sức cản trở đường đi của nó, tạo nên tình thế tranh giành với A Phù Quân.

Ký Thủy tộc từng là tộc mạnh nhất trong yêu giới, cho dù biết họ có nhược điểm, nhưng không phải ai cũng có đủ năng lực đối phó. A Phù Quân đã chuẩn bị trước mà đến, chỗ này lại là bờ biển, y đã giành hẳn ưu thế địa lợi. Tuy tu vi của Liễu Sao đã tiến bộ rất xa, nhưng vẫn không thể đấu lại, quả bóng nước mang theo Lạc Ninh bay tới hướng đối diện.

Lạc Ninh tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được!

Động tĩnh lớn thế này mà vẫn chưa tác động gì đến đệ tử Thanh Hoa, Liễu Sao biết A Phù Quân đã thiết lập kết giới. Tức khắc nàng kết hai tay lại với nhau, vận hết mười thành ma công, trong phút chốc đôi mắt hạnh đỏ rực, ba mảnh ma văn trên mày phải cũng tỏa ra ánh sáng đỏ như máu, hiển hiện ra ma tướng vừa kỳ dị vừa xinh đẹp!

Ma lực vẫn chưa phá vỡ được kết giới trên đầu.

Nàng đoán tu vi đối phương cao hơn cả nàng. Liễu Sao chuyển hướng khác, nạp trực khí cuộn cuộn vào cơ thể, những con sóng trên mặt biển cuộn trào thành lốc xoáy.

“Ranh giới Phong như!”

Tích tụ đã đủ sức mạnh, Liễu Sao vung tay phải lên rồi chụp xuống.

Đây là thứ thứ hai trong võ điển Tơ liễu sát mà Ma thần ban cho. Những sợi ma như nhấp nhô theo luồng sóng khí, tựa như bị gió cuốn bay, tạo thành một bức tường khí. Bức tường khí cuộn cuộn mở rộng ra, áp lực cực lớn kéo tất cả nước biển trên bờ lùi về biển, lượng nước giảm xuống lộ ra dãy đá ngầm đen xù xì.

Vì thiếu nước, quả bong bóng trở nên mỏng manh, cuối cùng bóng nước vỡ tan thành vô số mảnh nhỏ rồi biến mất!

Liễu Sao lập tức xông lên trước cướp lấy Lạc Ninh, cùng lúc đó bức tường phong như bắt đầu tản ra, từng sợi ma như hóa thành sợi nước mảnh tấn công A Phù Quân.

A Phù Quân hơi bất ngờ “Ừm” một tiếng, y khẽ nhủ mảy, nâng tay trái lên rồi khẽ bấm đốt ngón tay vung lên giữa không trung, dòng sợi nước như đập vào một bình phong vô hình, tất cả biến thành hơi nước rồi tan đi.

Lúc trước nàng từng nhìn thấy cảnh y rời khỏi nước người lấp lem bụi đất, theo bản năng nàng đã xem thường y. Bây giờ sát chiêu bị phá quá dễ dàng, Liễu Sao hoảng loạn, lúc này nàng mới biết yêu vương ký thủy vốn chưa dốc toàn lực. Người khác mà có tu vi như y, có lẽ đã vang danh lục giới từ lâu, việc này đủ thấy Diệu Âm tộc Ký Thủy bị nước hạn chế nghiêm trọng đến mức nào.

“Sư tỷ, tỷ...” Lạc Ninh kinh hoàng.

Liễu Sao biết Lạc Ninh bị ma tướng của mình dọa sợ, nàng mất kiên nhẫn la: “Gọi gì nữa, không biết ta là ma à!”

“Ai da!” Lạc Ninh khẽ kêu.

Chỉ nói có hai câu mà A Phù Quân đã lướt đến sát bên vươn tay tóm Lạc Ninh.

Vừa rồi vì muốn cứu người, nên Liễu Sao không hề chừa đường lui, nàng hoàn toàn không ngờ y có tu vi cao như thế, nàng theo bản năng kéo Lạc Ninh ra sau lưng.

Ma lực chưa kịp hồi phục, thời khắc này là kẻ hở nguy hiểm nhất.

Cô gái ích kỷ, lần đầu tiên liều mạng bảo vệ người khác.

Lạc Ninh mà gặp chuyện bất trắc, Lạc Ca sẽ nghĩ mình thế nào đây? Không phải nàng cao thượng hy sinh như đệ tử Tiên môn, mà là không muốn khiến người cuối cùng còn quan tâm đến mình thất vọng, nàng không muốn lại mất đi nữa.

Dường như A Phù Quân đã sớm đoán nàng sẽ làm thế, y chớp lấy gáy của nàng, chỉ cần mạnh tay một chút sẽ đẩy nàng vào chỗ chết.

Trán Liễu Sao toát mồ hôi lạnh, nàng hét lên: “Đi nhanh đi!”

Lạc Ninh vẫn chưa bị thương, nàng hơi do dự, nhưng vẫn nghe lời ngự kiếm chạy về hướng làng chài.

A Phù Quân không đuổi theo, xem ra y không biết thân phận của Lạc Ninh. Liễu Sao thầm thở phào nhẹ nhõm, thân phận Lạc Ninh rất đặc biệt dù rơi vào tay thế lực nào cũng rất phiền phức. Thanh Hoa cung chắc đã phát hiện ra ma khí, Lạc Ca sẽ đến nhanh thôi. Còn phần nàng, tốt xấu gì thì Kha Na cũng có giao tình với Yêu quân áo trắng, cơ hội sống sót cũng khá lớn.

Nhưng Lạc Ninh vẫn chưa kịp chạy xa đã bị cản lại bởi một gốc rêu xanh to bay lên từ dưới nước lên.

Đài lão xuất hiện trên ngọn rêu xanh: “Con bé này đã nhìn thấy chúng ta, nếu để nó về báo cho Lạc Ca, Yêu Khuyết sẽ gặp phiền phức.”

“Người dám động vào con bé xem!” Liễu Sao bắt chấp mọi thứ bắt đầu giãy dụa.

A Phù Quân đầu để nàng vào mắt, y vươn tay khẽ co bàn tay lại, Liễu Sao bị trói ngọt ngọt đến mức mặt đỏ bừng.

Đài Lão “Ừa” một tiếng: “Nghe đồn Tiên môn bắt nhốt người, người lại còn che chở cho chúng, con bé này là ai?”

“Người không cần biết nó là ai!” Liễu Sao vẫn cứng miệng.

A Phù Quân lên tiếng: “Là muội muội của Lạc Ca!”

Thế mà y lại nhận ra thân phận của Lạc Ninh! Liễu Sao hoảng hốt, cuống quýt bảo: “Người đừng nói bậy! Con bé không phải...”

“Không sao đâu, sư tỷ!” Đáng ngạc nhiên là Lạc Ninh lại rất bình tĩnh, cắt lời nàng: “Hóa ra là Vô Tích Yêu Khuyết, ta đã từng nghe ca ca kể từ rất lâu, dưới trướng yêu quân có ba mươi hai yêu tướng, hiện nay Đài lão đang đứng đầu. Mà ngoại trừ Yêu quân, người có tu vi bậc này trong Ký Thủy tộc chỉ có A Phù Quân mà thôi. Nghe nói Yêu quân là người rất sáng suốt, nếu có thể đến Yêu Khuyết làm khách, ta thấy rất vinh hạnh.”

A Phù Quân hơi ngạc nhiên liếc nhìn nàng.

Đài lão bật cười: “Con bé nhà ngươi tu hành chẳng ra gì, nhưng lại thật thông minh, không tệ đâu, lão phu thích! Không hổ là muội muội của Lạc Ca, ha ha ha!”

Ai lại muốn đến yêu giới làm khách chứ, đồ ngốc! Liễu Sao tức giận thầm mắng trong lòng.

“Thật không uống công đến đây mà! Không thể ngờ lại có thu hoạch lớn như vậy.” Đài lão cười nói với A Phù Quân: “Lạc Ca cản trở đại nghiệp của chủ quân, muội muội của hắn rơi vào tay chúng ta, để xem xem hắn còn dám cản trở không!” Đài lão vẫn còn oán hận chuyện Bách Yêu Lăng, Lạc Ca lệnh cho Tiên môn bảo vệ con đường vào yêu giới, cản trở viện quân của ma cung tiến vào, bởi vậy Yêu quân áo trắng vẫn chưa hoàn thành được đại nghiệp.

Bọn họ muốn uy hiếp Lạc Ca! Lòng Liễu Sao nặng trĩu, thế nhưng vào thời khắc mấu chốt sức mạnh thần bí trong cơ thể lại không hề có chút động tĩnh, nàng hoàn toàn bất lực.

Lạc Ninh ngồi khoanh chân trên Lan Nhụy kiếm, dáng vẻ không hề nôn nóng, Lạc Ninh lắc đầu ra hiệu Liễu Sao đừng nhúc nhích.

Con bé này thì biết cái gì! Liễu Sao tức tối, cô “công chúa” này chưa bao giờ rời khỏi tiên giới, đâu có biết sự lợi hại bên ngoài.

A Phù Quân không hề phản đối đề nghị của Đài lão, y lướt mắt nhìn Lạc Ninh, rồi nhìn về phía dãy đá ngầm xa xa: “Mang về Yêu Khuyết hết.”

Vừa dứt lời, Liễu Sao bỗng cảm thấy cơ thể tê tê, khí mạch bị khống chế, ma lực bị phong ấn.

Trước khi đệ tử Thanh Hoa cung đến, A Phù Quân và Đài lão đã mang theo hai cô gái chìm vào trong biển.

Một bóng người cao gầy khoanh tay đứng trên dãy đá ngầm, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo lấp lóe ánh sáng nghi ngờ trong bóng đêm, đó chính là Lư Sênh.

Hết chương 36

37. Q.3 - Chương 37: Vô Tích Yêu Khuyết

Hai thế lực lớn của yêu giới đối địch, cửa ra vào nhiều hơn tiên giới. Đêm thứ hai, hai người Liễu Sao bị đưa vào yêu giới.

Cảnh vật khác hẳn Hư Thiên ma giới biến hóa khôn lường, yêu giới và nhân giới đều là thực địa, chẳng qua địa thế nổi tiếng nguy hiểm hiểm thấy. Lần đầu tiên Liễu Sao đến yêu giới, phát hiện nơi này Thái Âm khí dồi dào, Thái Dương khí rất loãng, khiến cho cỏ cây cực kỳ tươi tốt. Nơi nơi đều phủ đầy yêu cây quái bụi, lá cây đa phần đều màu đen, không trong sáng như tiên giới, nhìn qua có vẻ âm u như ma giới, chỉ khác là nơi này thanh khí và trọc khí tương đối cân bằng.

Đi chừng hai ngày, phía trước xuất hiện hai tòa nhà lớn chia làm hai bên trái phải, giống như răng nanh mọc trên đất bằng, lại vững chắc như cầu vồng vươn lên từ mặt đất, phía trên điểm rất nhiều đốm xanh lục rất hùng vĩ, đến gần mới thấy thì ra là hai bụi mây quần lại thành hai tòa lầu.

“Cung nghênh Đài lão trở về,” giữa tiếng hô của đám yêu, Đài lão và mấy tên dài yêu mang hai người Liễu sao xuống dưới lầu.

Hai tòa lầu này có cửa lớn hình vòm, chính giữa được yêu hoa trắng đen phủ thành một con đường lớn, bước chân trên đó rất mềm mại. Hai bên cổ thụ ngợp trời, trên cây thỉnh thoảng vang lên tiếng các yêu vệ ân cần hỏi thăm mọi người xuôi theo đường lớn. Trước mắt dần hiện ra một bóng đen khổng lồ nhìn như một hang động tối tăm rộng lớn, đó làm một gốc hòe yêu cổ thụ không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, sợ là hàng vạn người ôm cũng không hết. Cành lá rậm rạp như một cái ô màu xanh lục, gần như bao phủ cả bầu trời.

Liễu Sao và Lạc Ninh bị khí thế này khiến cho hoảng sợ. Mãi đến khi lại gần mới phát hiện thật ra không phải là một thân cây mà trung tâm có một gốc cây mẹ cổ thụ, hàng trăm nghìn cành rễ phủ trên mặt, vươn ra bốn phía, trên những cành rễ đó lại mọc lên vô số cây nhỏ, nên mới nhìn tựa như một gốc cây.

Đài lão dẫn mọi người xuyên qua cây nhỏ này, đi lên rễ cây, trên đường đi gặp các thủ vệ đều hành lễ với y.

Cuối cùng, cả đoàn người đều vào bên dưới cây mẹ.

Hai nhánh rễ cây cách mặt đất kéo dài về phía trước, phía cuối chợt hiện ra một động cây cao bảy tám trượng, cửa động có rất nhiều cây lá trắng hồng xanh, giống như nhuộm máu yêu, quỷ dị lại trang nghiêm.

Đây là Vô Tích Yêu Khuyết? Liễu Sao và Lạc Ninh không kìm được nhìn nhau.

Một tên mặc áo bào tím bước ra, thấy Đài lão liền cười: “A Phù Quân đã đến, Đài lão mau vào đi thôi.”

A Phù Quân đi đường thủy, sau khi vào yêu giới lập tức mạnh mẽ hơn người, y đã đến Yêu Khuyết trước, Ký Thủy tộc quả nhiên hành động rất nhanh.

Đài lão nhìn yêu nhân kia lên tiếng: “Mời”, sau đó quay lại ra lệnh cho Đài yêu: “Đưa bọn họ đi trước.”

Đài lão tự đi gặp A Phù Quân, Liễu Sao và Lạc Ninh bị đưa đến một đầm nước.

Dựa vào đường đến đây, đầm nước này chắc chắn ở tầng dưới cùng của Yêu Khuyết. Nước sâu không thấy đáy, tối như mực, trên vách tường là vô số rễ cây già cỗi, có nơi là rong rêu dây leo xanh biếc, hai người bị giam trên một sân nhỏ giữa đầm.

Cái sân rất nhỏ, chứa được khoảng mười người, Liễu Sao đi tới đi lui, sờ chỗ này chỗ kia, muốn thử nhảy lên vách đầm.

“Vô dụng thôi, sư tỷ.” Lạc Ninh lắc đầu.

“Người biết gì chứ!” Trên đường đi, Liễu Sao vô cùng oán giận, nhắc tới lại nổi cáu, “Chỉ khiến người ta thêm phiền! Nếu không phải vì người liên lụy ta đã trốn thoát rồi, có lẽ nào bọn chúng lại bắt ta dễ như vậy!”

Cũng chỉ có Lạc Ca mới có thể bảo vệ muội muội tốt đến thế. Trời sinh không trọn vẹn, tu luyện không thể vội vàng, chỉ sợ nàng không tu thành tiên cốt thì mạng sẽ tận, vì không chế sự trưởng thành của nàng, không biết Lạc Ca đã tìm biết bao thứ thuốc quý hiếm.

Nghĩ vậy, Liễu Sao lại chua xót, quay mặt đi.

Lạc Ninh bị mắng tủi thân: “Ca ca muốn muội đi cùng tỷ, không phải muội cố ý...”

“Người còn giả vờ nữa ư!” Liễu Sao cố tình để lộ ma tướng, đẩy nàng, “Nhìn thấy chưa, ta là ma, ca ca người vốn đề phòng ta! Nếu người gặp chuyện bất trắc, hẳn sẽ bỏ qua cho ta sao!”

Lạc Ninh cúi đầu không nói lời nào.

Liễu Sao bước đến bên cạnh, không để ý tới nàng.

Dù bây giờ Lạc Ca đối xử với nàng rất tốt, nhưng lần này khiến uội muội bảo bối của hần bị Yêu Khuyết bắt mất, hần không tức giận mới lạ.

Ai bảo Lạc Ninh chạy lung tung, không liên quan đến nàng.

Ma lực bị phong ấn, chung quanh lại có kết giới, muốn bỏ trốn cũng không được. Liễu Sao nghĩ đến câu dặn dò “Chăm sóc Ninh nhi” càng nóng ruột lại càng thêm nghi ngờ – bản thân nàng là người duy nhất trong lục giới không bị ảnh hưởng bởi yêu ca của Kỳ thủy Diệu Âm tộc. Được Kha Na điều đình, yêu quân áo trắng đã buông tha nàng, thậm chí trong trận chiến ma anh còn nể mặt. Kha Na còn nói nếu gặp nạn có thể nhờ Yêu Khuyết giúp đỡ, có thể thấy được áo trắng có thiện ý thả nàng, vì sao lần này y đột nhiên ra tay?

Nếu có Kha Na ở đây thì tốt quá! Liễu Sao thở dài chán nản.

Lạc Ninh mở miệng: “Sư tỷ, thật ra...”

“Câm miệng!” Liễu Sao mất kiên nhẫn.

Lạc Ninh đành im lặng.

Gặp Yêu quân áo trắng sẽ có hy vọng! Liễu Sao nghĩ như vậy, lòng sáng ngời, xoay người ra lệnh: “Người mau nằm xuống, nhắm mắt lại đừng nhúc nhích.”

Lạc Ninh “Dạ” một tiếng, không biết nàng muốn làm gì, ngoan ngoãn nằm xuống.

Liễu Sao ngồi đợi xuống bên cạnh sân, đập “ào ào” xuống mặt đầm đen kịt.

“Người đâu, tới đây! Có người chết! Ta muốn gặp áo trắng!”

“Con bé chết rồi, Lạc Ca sẽ không tha cho các người!”

Nàng hét mấy tiếng, không hề có ai đáp lại, Lạc Ninh bèn mở to mắt nói: “Vô dụng thôi.”

“Câm miệng!” Liễu Sao trừng nàng, “Không được nhúc nhích!”

Lạc Ninh đành tiếp tục giả chết.

Liễu Sao kêu nửa ngày, phát hiện không có ai để ý tới mình, chỉ uống phí sức lực, ỉu xiu đứng dậy: “Còn nằm gì nữa! Ngồi dậy đi!”

Lạc Ninh cũng không so đo, ngồi dậy, mím môi cười.

Liễu Sao đi tới đi lui trên sân mấy chục vòng, vẫn không nghĩ ra kế gì: “Làm sao bây giờ...Này, sao người không nói gì thế!”

Lạc Ninh nói: “Tỷ bảo muội im lặng mà!”

Liễu Sao ghen lời: “Người thì biết gì! Áo trắng nhất định sẽ lợi dụng người để khống chế ca ca người!”

Lạc Ninh lắc đầu: “Ca ca muội sẽ không bị khống chế.”

Liễu Sao dậm chân: “Hắn sợ Yêu Khuyết xuống tay với người!”

“Ca ca muội sẽ không đáp ứng điều kiện gì, bọn họ cũng không đụng đến muội,” Lạc Ninh nói tiếp, “Bọn họ lo lắng ca ca muội đối phó với Yêu Khuyết, cùng lắm là giữ muội lại thôi!”

“Nói thì đơn giản!” Liễu Sao bĩu môi, “Sao người biết bọn họ không động đến người!”

Lạc Ninh thành thật: “Muội cảm giác được, các sư huynh thường hay nói chuyện về thể cục lực giới, quan hệ của yêu giới và ma cung...”

Liễu Sao tức giận phát tay: “Được rồi, được rồi, khỏi nghe người nói nhảm nữa.”

“Muội không sao”, Lạc Ninh lo lắng, “Yêu Khuyết nhắm vào sư tỷ đó.”

Việc này, bản thân Liễu Sao cũng cảm thấy kỳ lạ, nàng thật sự hoảng sợ, liền nói năng mơ hồ: “Ta và Yêu quân áo trắng là bạn bè, trước đây áo trắng cũng không đồng ý cho bọn họ ra tay với ta.”

Lạc Ninh nghĩ nghĩ: “Chẳng lẽ A Phù Quân lén hành động, áo trắng vốn không biết chuyện này?”

“Đúng rồi!” Liễu Sao bừng tỉnh, “Thì ra là vậy! Là y giả trò!”

Lạc Ninh nói: “Đợi hai ngày nữa, nếu áo trắng không gặp tỷ thì có thể xác định rõ ràng!”

Liều sao xác nhận luôn: “Nhất định là A Phù Quân! Y từng muốn bắt ta, chỉ có y mới giỏi trò như vậy!”

“Y thật đáng ghét,” Lạc Ninh chân chửi, “Nhưng tốt nhất sư tỷ đừng chọc giận y, y... rất lợi hại.”

“Ai sợ y chứ!” Liều Sao hừ lạnh.

A Phù Quân dám hành động sau lưng áo trắng, chờ sau này gặp Kha Na, nhất định phải nói Kha Na tố cáo tội trạng trước mặt y mới được!

Cảm thấy cánh tay hơi nặng, Liều Sao xoay mặt lại chợt thấy Lạc Ninh nhích người lại tựa trên người nàng, nhắm mắt ngủ thiếp đi. Nghĩ lại Lạc Ca từng nói nàng vốn yếu ớt, không thể hao tổn tinh thần, Liều Sao hoảng hốt, lay nàng: “Người không sao chứ?”

Lạc Ninh nói mơ hồ: “Không sao, chỉ là... Hơi mệt.”

“Ai bảo người...” Liều Sao lẩm bẩm hai câu, thấy đầm nước tỏa hơi lạnh, vội vàng ôm Lạc Ninh vào lòng.

Mọi chuyện quả như Lạc Ninh dự đoán, mấy ngày tiếp theo, Yêu Khuyết không hề có động tĩnh gì, có thể xác định được là do A Phù Quân tự tiện hành động. Cũng may, sau khi Lạc Ninh nghỉ ngơi, cuối cùng hôn phách cũng ổn định, dần khôi phục lại.

Liều Sao tin tưởng phán đoán của Lạc Ninh nhưng vẫn lo lắng: “Cho dù bọn họ không động đến người, người cũng không thể ở lại Yêu Khuyết cả đời được.”

Lạc Ninh an ủi nàng: “Đương nhiên là không rồi, ca ca nhất định sẽ cứu chúng ta ra ngoài.”

Đúng rồi, Lạc Ca lợi hại như vậy mà! Liều Sao không hề nghi ngờ lời nói chân thật này, tâm tình cũng tốt dần lên.

Lúc này, đột nhiên nghe “Rầm” một tiếng.

Mặt nước phía trước cuộn cuộn, sóng gợn tầng tầng lớp lớp, A Phù Quân chậm rãi bước ra từ trong nước, áo trắng ánh lên trong nước đen, vẻ mặt lạnh lùng, giống như hải long vương trẻ tuổi.

Nước tràn lên sân, y bước đi trên nước đến thẳng chỗ hai người.

“Muốn người ta chết đuối à!” Liều Sao ra vẻ sợ y, chần Lạc Ninh ở sau người theo bản năng, “Ta muốn gặp áo trắng.”

A Phù Quân giữ chặt cổ tay nàng, mấy luồng khí chạy khắp đại mạch trên người nàng.

Liều Sao đoán được ý đồ của y, cười ‘Ha ha’: “Đừng uống phí sức lực!”

A Phù Quân hoàn toàn không để ý tới sự châm biếm của nàng, đích thân xem xét.

Con bé này không bị ảnh hưởng của yêu ca, trên người lại không có gì đặc biệt, lại càng không thấy cái gọi là “Sức mạnh thần bí”. Thảo nào chủ quân lại tin tưởng nó như vậy, xem ra phải mời các trưởng lão trong tộc đến kiểm tra thực hư.

“Đã biết trước người cũng không nhìn ra gì mà!” Liều Sao đắc ý, “Các người còn kém xa Lạc Ca!”

A Phù Quân nhíu mày: “Sao? Lạc Ca biết ư?”

Nếu nói Lạc Ca không hề phát hiện sức mạnh trên người nàng, Liều Sao cũng không tin, nhưng hần chưa từng hỏi nàng. Liều Sao cũng không xác định rốt cuộc là hần biết được chừng nào, việc cấp bách là đánh lừa A Phù Quân. Liều Sao biết quá rõ vị yêu vương lợi hại này, muốn gạt y rất khó. Lạc Ca nổi tiếng lục giới, chỉ có lời hần nói mới có thể khiến A Phù Quân tin tưởng: “Hần đương nhiên biết, ta muốn gặp áo trắng...A!”

Gân mạch toàn thân như muốn nứt toác, Liều Sao đau đớn nhưng không thể làm được gì, kêu lên thảm thiết.

“Liều sư tỷ!” Lạc Ninh không bị phong ấn, vội vàng chạy qua cứu, có điều pháp lực của nàng yếu ớt vốn không làm nên chuyện gì, nàng gấp đến độ nhào đến gỡ tay A Phù Quân ra.

Liều Sao giãy dựa hét lên: “Người dám động đến ta, ta kêu áo trắng giết người!”

A Phù Quân nhìn hai người từ trên cao, ánh mắt lạnh lùng vô tình: “Lạc Ca nói gì?”

Y đã hồi nhất định đã tin một nửa, Liều Sao quyết định dùng kế kéo dài. Trước đó nàng ở Võ đạo chỉ tồn tại như một vật bỏ phế, bây giờ bắt buộc phải tự lực đối mặt với chuyện này, nàng cố gắng nhớ lại, bắt chước thủ đoạn thương lượng của Võ đạo, nói năng mập mờ: “Mạng của ta không đáng giá, giết hay không đối với các người cũng không tổn thất gì. Nhưng chẳng lẽ người không muốn thoát khỏi sự khống chế của nước sao? Ký Thủy tộc không phải trốn chui trốn nhủi nữa...”

A Phù Quân ngắt lời nàng: “Người muốn nói, người chính là hy vọng đó?”

“Đúng vậy, ta muốn nói chuyện với áo trắng...” Đang nói, một khối nước lớn trong suốt dán lấy mũi miệng, Liều Sao cảm thấy hít thở khó khăn.

“Sự kiên nhẫn của ta có hạn.” Giọng nói thờ ơ lạnh lùng, bình tĩnh giống hệt chủ nhân, vốn không chịu ảnh hưởng vì lời nói của người khác, y dùng phương thức này để bức cung.

Thấy y cứng mềm gì cũng không chịu, Liều Sao đỏ mồ hôi lạnh như mưa.

Yêu quân áo trắng rất hy vọng tộc nhân của mình được giải thoát, không từ bỏ bất kỳ hy vọng gì nên mới giữ mối quan hệ tốt đẹp với nàng. Còn A Phù Quân sẵn sàng bắt người bức cung, chứng tỏ y không hề kiêng dè, bởi vì y vốn không tin, so với Yêu quân áo trắng quả thực là lý trí đến đáng sợ.

Thật ra không chỉ có y, bản thân Liều sao cũng không tin lời tiên đoán kia, nàng không phải thần huyệt để giúp bọn họ.

“Lạc Ca cũng chẳng nói gì cả.” A Phù Quân buông nàng ra.

Lời nói dối bị bóc trần, Liều Sao thừa dịp y buông tay, há miệng thở hổn hển: “Không sợ yêu ca của các người, người cũng không thể khẳng định ta không giúp được Ký Thủy tộc!”

A Phù Quân nhú mày.

Con bé này một lòng muốn báo thù Thương Kính, ý đồ lợi dụng chủ quân, dường như chủ quân đã lay động. Ngay cả khi Yêu Khuyết thống nhất yêu giới cũng không thể lập tức đối đầu với tiên giới, đại nghiệp của Ký Thủy tộc sao có thể bị hủy hoại bởi một ma nữ.

Nước lại dâng lên phủ mặt, Liều Sao bị ngộp đến mặt đỏ bừng, hai tay nắm loạn xạ phía trên, cuối cùng chịu không nổi sóng nước cuộn cuộn trên sân rơi thẳng xuống nước. Liều Sao không phải là người có thể chịu khổ, nhưng ngược lại ăn nói tùy hứng, không cho ai nhắm vào nàng, phát hiện A Phù Quân muốn giết mình, nàng chỉ mắng: “Được... Cùng lắm thì cá chết lưới rách! Đừng mơ mộng hão huyền ta sẽ giúp các người! Ký Thủy tộc phải vĩnh viễn sống dưới nước!”

A Phù Quân thần nhiên nói: “Ta có thể phế bỏ khí hải ma đan của người, dùng linh thảo giữ mạng, cho người trở thành một phế vật bất tử, cùng Ký Thủy tộc đón nhận lời nguyện này trọn đời.”

“Người... Người! Liều Sao đập nước.

A Phù Quân cảm thấy bất thường, xoa người lại nhìn.

Lạc Ninh ngồi khoanh chân trên bãi đá, hai tay nắm chặt, mặt đỏ lên, đáng vẻ hít thở khó khăn. Cũng may pháp lực của nàng không bị phong ấn nên đang vận công nạp khí.

A Phù Quân bất ngờ: “Giá mệnh cộng tê thuật.”

Hai người chung mệnh, thuật pháp hiếm khi sử dụng trong Tiên môn, một người bị thương sẽ trút lên người khác, nếu một người chết, người kia cũng sẽ chết theo. Vừa rồi Liều Sao bị khống chế, lúc cấp bách nàng nhào lên gỡ tay y thực tế là nhân cơ hội này đặt loại thuật pháp nguy hiểm lên người Liều Sao, vậy mà đã gạt được yêu vương.

Tiên quang di chuyển khắp toàn thân cô gái trước mặt, vết rách trên hồn thể cực kỳ rõ ràng, giống như trong chớp mắt sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ. Rõ ràng là mệnh hồn đã được tu bổ, thiếu hụt trời sinh ảnh

hưởng đến tu hành, pháp lực yếu ớt không thể uy hiếp người khác, nàng chỉ có thể dùng phương thức này để chống lại, giảm bớt đau đớn cho người khác.

A Phù Quân thu tay lại.

Liễu Sao uống mấy ngụm nước, thở hổn hển trên sân, kéo Lạc Ninh mừng: “Ai bảo người nhiều chuyện! Còn không mau giải cho ta! Ai thêm sợ y!”

Lạc Ninh không để ý tới sự giận dữ của nàng, chỉ nhìn A Phù Quân, đôi mắt trong sáng cố chấp: “Người biết bắt ta cũng vô dụng, ca ca thật sự là tiên, lòng mang chúng sinh, sẽ không vì ta mà thỏa hiệp.”

A Phù Quân: “Nếu hắc quả thực vô tình như thế, thì muội muội như người chẳng phải càng bị ai sao?”

Lạc Ninh đáp lại: “Nếu huynh ấy vì ta mà bỏ chúng sinh, chẳng lẽ không phải là nỗi bi ai của ta sao?”

Ánh mắt A Phù Quân rốt cuộc cũng dao động, y nhìn nàng mấy lần đánh giá mới nói tiếp: “Người đã không còn tác dụng...”

“Người sẽ không giết ta,” Lạc Ninh ngắt lời y, “Ta chết ở yêu giới, ca ca ta sẽ không dễ dàng bỏ qua việc này, đây không phải là kết quả các người mong muốn, yêu giới đề phòng không chỉ Tiên môn.”

Cô gái nhỏ nhắn, pháp lực yếu ớt lại có ánh mắt vô cùng kiên định, thông minh như thế! Lạc Ca chưa bao giờ nhằm vào yêu giới, Yêu Khuyết cũng không muốn trêu chọc hắc. Giữ lại muội muội của hắc chẳng qua là giữ lại lợi thế, thực sự không muốn gây thù với hắc, Yêu khuyết không muốn kết quả như thế. Cô gái đơn thuần, nhìn như không rành thế sự lại có thể đoán ra bản khoả của Yêu Khuyết, lợi dụng bản thân mình để làm lợi thế bảo vệ một người khác mạnh hơn nàng.

Đây là muội muội của Lạc Ca? Cô gái vô dụng như lời đồn, tồn tại như một đóa hoa tầm thường, dễ dàng vỡ nát dễ dàng bẻ gãy.

A Phù Quân nhìn nàng một lúc lâu: “Người muốn thế nào?”

Lạc Ninh nói: “Ta muốn người đồng ý không động đến Liễu sư tỷ nữa.”

“Được,” A Phù Quân bước thong thả vài bước, che khuất Liễu Sao, “Người có thể giải Giá mệnh cộng tế thuật rồi.”

Liễu Sao nghe vậy định kêu lên, nhưng không nhúc nhích nổi.

Lạc Ninh thở phào nhẹ nhõm, chần chừ hóa giải cộng mệnh thuật, quả nhiên chỉ trong chớp mắt, A Phù Quân xuất hiện phía sau nàng như u linh, đưa tay phất một cái trên đỉnh đầu, cả người nàng mềm nhũn ngã xuống. Từ nhỏ lớn lên ở Tiên môn, dù nàng thông minh cũng thiếu kinh nghiệm thực tế, không biết bên ngoài Tiên môn có rất nhiều việc lật lọng, trước mặt yêu vương thâm sâu này quả thực là vô cùng ngây thơ.

Đối với con tin quan trọng này, A Phù Quân coi như khách khí, đưa tay đỡ nàng.

Xóa bỏ ràng buộc, Liễu Sao dậm chân mừng: “Người không giữ chữ tín! Đề tiện vô liêm sỉ... Người muốn đi đâu, mau thả muội ấy ra!”

A Phù Quân ôm Lạc Ninh đang hôn mê bước lên đài, biến mất trong làn nước.

Không ngoài dự đoán của Liễu Sao, mục đích của A Phù Quân là điều tra bí mật của nàng, y vốn không tin tưởng nàng.

Nửa tháng sau, các trưởng lão trong Ký Thủy tộc dùng các phương pháp tra xét. Liễu Sao luôn khắc ghi lời dặn của Lục Ly, nếu sức mạnh thần bí kia là mơ ước của Thực Tâm ma và Lữ Sênh, ngay cả Lục Ly cũng từng muốn lấy nàng luyện thuốc. Hơn nữa với năng lực đặc thù không sợ yêu ca, nếu thực sự để cho A Phù Quân tìm ra điều gì cũng sẽ trở thành tai họa lớn. Nói không chừng nàng sẽ trở thành vật hy sinh của Ký Thủy tộc. Bởi vậy lúc nào Liễu Sao cũng lo lắng đề phòng, bất luận A Phù Quân ép buộc hay các trưởng lão ngon ngọt dụ dỗ cũng không chịu phối hợp. Cũng may, sức mạnh thần bí kia vẫn ngoan ngoãn áp nấp trong cơ thể, Liễu Sao nhìn bọn họ không thu hoạch được gì bỏ đi, trong lòng vui sướng.

Kể từ đó, Liễu Sao cũng thường xuyên nếm đau khổ. Mỗi ngày phải nhiều lần tiếp nhận yêu lực vào người, cho dù là ma thể cũng không chịu nổi, gân mạch bị kích thích dữ dội, biến thành màu tím đen, cực kỳ kinh khủng. Trước đây ở Võ đạo cũng chưa từng bị tra tấn như thế này, Liễu Sao không biết bản thân có thể chống đỡ được bao lâu, hơn nữa vì lo lắng an nguy của Lạc Ninh lại càng nóng lòng. A Phù Quân quả thực đã biến thành ác mộng của Liễu Sao.

Càng muốn tránh lại càng không tránh khỏi, A Phù Quân lại xuất hiện, tay cầm một nhánh cây đen bao bọc bởi những con trùng đỏ.

Liễu Sao sợ hãi lui về phía sau: “Người lại muốn làm gì!”

A Phù Quân giữ chặt cổ tay nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng khêu lên, bọt nước hóa thành lưỡi dao mỏng, cắt xuống không chút thương hương tiếc ngọc.

Máu tươi chảy ra, Liễu Sao chịu đựng đau đớn, hoảng sợ nhìn y đưa mấy con trùng đỏ kia vào trong máu, đám trùng đỏ lập tức chui từ vết thương vào mạch chủ của nàng.

Y muốn dùng đám yêu trùng này tìm kiếm trong máu của nàng.

Trải qua cảm giác mấy ngày nay, Liễu Sao xác định sức mạnh thần bí kia ở trong mạch chủ, chẳng lẽ thật sự là vấn đề về máu? Lỡ như bị y tìm ra thứ gì, khó mà sống nổi. Liễu Sao hoảng hốt nhưng không dám để y nhìn ra: “Kha Na và áo trắng có giao tình, ta vốn đang muốn giúp các người, người đừng quá phận!”

A Phù Quân ném nàng cho các trưởng lão: “Người có thể giúp Ký Thủy tộc hay không, ta sẽ chứng minh.”

“Dùng máu tươi của thần để xóa bỏ nghiệp chướng của Diệu Âm tộc,” Liễu Sao biết trốn không được bèn mắng ầm lên: “Hừ, Thần tộc đã chết hết rồi, các người nằm mơ đi, xứng đáng bị ở trong nước cả đời!”

A Phù Quân không hề dao động, xoay người ra hiệu, các trưởng lão lập tức tăng thêm yêu lực, yêu trùng chạy trong mạch chủ. Liễu Sao cảm thấy máu trong người rất khó chịu, đối mặt với nhiều luồng yêu lực tìm kiếm, sức mạnh thần bí kia dường như cảm nhận được nguy hiểm, tự di chuyển và tránh né, hai bên chơi trò đuổi bắt.

Liễu Sao giãy dụa không ngừng.

Nửa canh giờ sau, yêu trùng không tìm cũng không bắt được, các trưởng lão cũng bắt đầu chịu không nổi, cùng thêm khúc yêu ca, gia tăng yêu lực gấp bội.

Mạch chủ bị tổn thương khó có thể chịu đựng, tim Liễu Sao đau nhói, hét lên, phun một ngụm máu về phía A Phù Quân, sau đó nằm ngất xỉu trên bãi đá.

A Phù Quân khẽ nhíu mày, vết máu trên vạt áo lập tức biến mất.

Cuối cùng cũng thăm dò thất bại, không tìm ra thứ gì. Con bé này muốn mượn tay Yêu Khuyết đối phó Thương Kinh vì muốn báo thù, lúc này nên xóa bỏ suy nghĩ không thực tế trong đầu chủ quân được rồi.

“Chủ quân triệu kiến A Phù Quân”, rễ cây trên vách tường thủy lao vang lên giọng cung kính.

Áo trắng trở về, việc này không thể giấu được, các vị trưởng lão trong Ký Thủy tộc cũng không đổi sắc mặt, đồng loạt quay sang A Phù Quân.

“Không sao,” A Phù Quân bình tĩnh, “Đây hoàn toàn là chủ ý của ta, mời chư vị trở về.”

“Trên người cô gái này không có gì khác thường, không sợ yêu ca có thể là vì thể chất đặc thù trời sinh, lời nói quả thực không thể tin,” một vị trưởng lão thở dài. “Đừng tranh cãi, chủ quân cũng một lòng vì Diệu Âm tộc, nhất định sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của người, hy vọng của Ký Thủy tộc chỉ còn hai vị thôi.”

“Ta hiểu,” A Phù Quân không quay lại nhìn Liễu sao, dẫn mọi người rời khỏi thủy lao, độn thủy tới đại điện yêu cung.

Trên bậc thềm đại điện, bức bình phong khổng lồ bằng băng vẫn tràn đầy khí thế, thấp thoáng bóng dáng yêu quân áo trắng, cả người y như được bọc trong băng.

A Phù Quân quỳ một gối: “A Phù Quân đến nhận tội.”

Một lúc sau, trong bức tường bằng truyền đến tiếng thở dài của áo trắng: “Đệ biết ta sẽ không trách đệ.”

“Các trưởng lão đã thăm dò, chứng minh lời nói của con bé kia toàn là dối trá,” A Phù Quân nói, “Vì nó mà chống lại Tiên môn, thực sự là nguy hiểm cho Yêu Khuyết, chủ quân không nên tiếp tục.”

Áo trắng im lặng một lúc mới nói: “Đồng ý giúp con bé báo thù là do ta khinh suất, ta chỉ là...”

“Tâm lòng của chủ quân, các trưởng lão đều hiểu.” A Phù Quân ngắt lời y, “Chủ quân tính xử lý con bé thế nào.”

Áo trắng trầm ngâm: “Ma tôn Trưng Nguyệt vừa đưa tin đến đòi người.”

Liễu Sao vốn là người của ma cung, Trưng Nguyệt không thể xâm nhập tiên giới cứu người, mà ngược lại lại đòi Yêu Khuyết. Lạc Ca tiết lộ tin tức của nàng a giới đúng là kế sách thần kì, Yêu Khuyết và ma cung Trưng Nguyệt trước mắt vẫn là quan hệ đồng minh, không thể không nể mặt.

“Không hổ là lạc Ca,” A Phù Quân tán thưởng, “Một năm trước con bé này vẫn là người thường luyện võ, không ngờ bây giờ có thể ra chiêu phá yêu thuật của đệ. Tốc độ tu luyện khác hẳn Ma tộc tầm thường, sau này nhất định sẽ trở thành mối đe dọa, không thể đưa về ma cung.”

Áo trắng tiếp lời: “Ý của đệ là?”

“Giết trừ hậu hoạn,” A Phù Quân dừng lại, “Nếu chủ quân không muốn giết nó thì trả về cho Lạc Ca, lấy danh nghĩa chủ quân cho nó một ân tình.”

Áo trắng khẽ thở phào: “Cũng được, giết con bé nhất định sẽ chọc giận Trưng Nguyệt, không cần phải tuyệt đường.”

Cả hai huynh đệ đều là người thông minh, không ai quên được lịch sử yêu giới bị ma giới thôn tẩm. Bây giờ ma cung Trưng Nguyệt không đủ sức chống lại liên minh tiên võ, bắt đất dĩ lắm mới phá bỏ liên minh này, khi đó khó mà chứng minh được Trưng Nguyệt không có dã tâm. Trưng Nguyệt coi trọng Liễu Sao như thể đương nhiên có nguyên nhân, trả nàng trở về tăng thêm sức mạnh a cung chỉ bằng trả lại cho Tiên môn giam lỏng, quẳng hết mớ phiền phức này cho Lạc Ca.

“Thương lượng với Lạc Ca, đệ sẽ sắp xếp,” A Phù Quân nói, “Chủ quân đã thấy rồi, những lời tiên đoán dù sao cũng mịt mờ hư vô. Sự thật mới là tương lai của Ký Thủy tộc, bây giờ và sau này chủ quân phải lấy nghiệp lớn làm trọng.”

Áo trắng khẽ “ừ”, “Phải đối xử tử tế với muội muội của Lạc Ca.”

“Đệ biết.”

Có liên quan đến mối quan hệ tế nhị giữa Yêu Khuyết và ma cung, đám người Đài lão không hiểu rõ, nghĩ rằng bắt được Lạc Ninh có thể uy hiếp Lạc Ca. Áo trắng thực sự là đâm lao phải theo lao, nếu cứ như vậy thả Lạc Ninh về đương nhiên trên dưới Yêu Khuyết sẽ bất mãn. Lạc Ca có trả thù hay không cũng khó nói, nhưng không thể không làm gì, đành phải làm như giữ lại con bài chưa lật.

Bóng dáng áo trắng biến mất, A Phù Quân cũng động thủy rời khỏi đó, Yêu Khuyết đại diện chợt trở nên yên tĩnh.

Trong thủy lao tối tăm cũng lặng như tờ.

Chiếc nhẫn thủy tinh màu tím lóe lên ánh sáng mỏng lung đẹp đẽ, ánh sáng trong đầm nước tối đen, phản chiếu thấp thoáng bóng đen đang ngồi và cô gái mê man trong lòng hần.

Ánh sáng tím lóe lên, gân mạch bị thương dần được chữa khỏi.

Trong giấc mộng, cô gái quay trở lại hồi ức đã khắc sâu về một ngày nào đó. Bên cạnh có mây mờ bay bổng, bên tai có tiếng gió, tiếng sóng biển, còn có một cô bé con tươi cười hạnh phúc, đôi mày tự do phóng khoáng đã nhặt đi rất nhiều trong vô thức.

Nhưng không bao lâu sau, nàng cuộn mình lại, sắc mặt vô cùng bất an và sợ hãi.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về người đang run rẩy trong lòng, thở dài.

Hưởng hết mọi sự dung túng hàng đầu thiên hạ, đảo mắt lại ném trả những nỗi đau khổ tột cùng của nhân gian, có hối hận vì giao dịch tùy tiện này không?

“Ta không sợ các ngươi!” Hét lên trong mộng, phút chốc Liễu Sao mở mắt ra, say đó nàng liền nhìn thấy cái cằm cong hoàn mỹ cùng với chiếc mũ áo choàng đen phủ thấp xuống.

Im lặng.

Nàng ngạc nhiên nhìn hắn, hắn cũng như đang nhìn nàng.

“Ngươi tỉnh rồi à, Liễu Sao nhi” hắn khẽ mỉm cười, khóe miệng cong lên như trước, rất đẹp đẽ.

“Ừ”

“Còn khó chịu không?”

Nàng lắc đầu: “Không.”

Hắn nhỏ giọng nhắc nhở: “Phải học cách lợi dụng sức mạnh trong người, không ai có thể khống chế ngươi.”

“À”, thật bất ngờ là Liễu Sao không hề giận dữ, cũng không cảm thấy kỳ lạ vì sự xuất hiện của hắn, chỉ cực kỳ chăm chú quan sát hắn từ góc độ này. Nàng có thể nhìn thấy rõ ràng trường bào màu đen dưới chiếc mũ áo, trên cổ áo thêu hình trăng khuyết rất khác biệt. Còn có sợi dây bạc kỳ lạ trên cổ, hình tròn, nửa hình tròn, cong như lá liễu... Trên đó rõ ràng là hình dạng biến đổi của mặt trăng.

Ánh trăng lạnh lùng vô tình trong trí nhớ thì ra là gần ngay trước mắt.

Liễu Sao nhắm mắt, chậm rãi đưa tay đặt lên ngực hắn.

Hắn cầm bàn tay nhỏ bé kia, giữ lại: “Hành vi bất lương này, con nít không được làm.”

Liễu Sao vẫn không nhúc nhích để mặc hắn giữ chặt. Thật lâu sau, nàng đột nhiên mở mắt ra, có lẽ vì bị thương nên sắc mặt vô cùng tái nhợt, càng làm tôn thêm đôi mắt hạnh đen láy, sáng mắt như cười như không: “Nguyệt, ánh trăng.”

Lúc này đổi lại thành hắn thấy khó hiểu: “Sao?”

“Ngươi, vì sao?” Liễu Sao nhìn mũ áo choàng kéo thấp kia, giống như nhìn thấy được ánh mắt bên trong, “Tương lai của Ma tộc, vì sao lại chọn ta?”

“Bởi vì chỉ có ngươi mới có thể làm được.”

“Đây cũng là lý do ngươi đối với ta như vậy?”

Hắn sửng sốt.

“Từ lúc bắt đầu giao dịch cho đến khi Lục Ly chết, tất cả đều do ngươi dẫn đường, ngươi nắm giữ vận mệnh của ta,” Liễu Sao đột nhiên hung hăng đẩy đôi tay kia ra, rời khỏi vòng ôm ấm áp khiến nàng lưu luyến. “Tương lai của Ma tộc có quan hệ gì với ta đâu! Định gạt ta làm việc cho ngươi ư, ngươi đừng mơ mộng hão huyền!”

38. Q.3 - Chương 38: Kiếm Quyết Phù Vân

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Một lần yêu, là một lần dang dở

Người yêu người, vương nợ kiếp nào buông?

“Nói linh tình gì thế, Liễu Sao nhi?” Hắn hoàn hồn lại, vươn tay muốn kéo nàng.

“Ta sẽ không làm việc cho ngươi!” Nàng cố chấp gạt tay hắn ra.

“Ngươi đã quên...”

“Lục Ly chết rồi!” Liễu Sao nhìn gân mạch đang dần hồi phục trên tay, cười ha hả: “Hắn vốn chưa từng thích ta, tại sao ta phải giúp hắn hoàn thành ý nguyện.”

Hơi khó hiểu vì nàng đổi thái độ, Nguyệt đứng dậy: “Người cũng là ma, người có lý do giúp đỡ đồng loại của người, vậy không tốt sao?”

“Ta không muốn thành ma!”

“Nếu không thể tìm thấy cách cân bằng trọc khí, người sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi ma tính cho đến khi bị hủy diệt.” Giọng nói trầm thấp, chẳng biết đang mê hoặc hay đang quan tâm: “Không phải vì bất kỳ ai khác, người cũng nên tự cứu lấy mình.”

“Đây là mục đích của người?” Liễu Sao muốn cười nhưng đôi mắt đỏ hoe.

Thật nực cười, nàng vì người khác mới nhập ma, cuối cùng lại phải vì bản thân mà phải tiếp tục lún sâu trong vũng bùn.

Nguyệt không đáp.

“Cút! Người cút đi!” Liễu Sao nén khóc, phần nộ hết: “Ta tuyệt đối không nghe lời người! Tuyệt đối không! Người đừng nằm mơ.”

Thấy nàng đang lùi dần đến rìa bậc thềm, Nguyệt vươn tay giữ chặt nàng.

Liễu Sao đá hắn: “Ta không sợ ma tính!”

“Được rồi, Liễu Sao nhi.” Nguyệt mỉm cười, dịu dàng dỗ dành: “Không nghe cũng không sao, đến đây nào, để ta chữa trị vết thương cho người trước đã.”

“Ai cần người giả từ bi.” Liễu Sao không nhúc nhích, bị hắn ôm vào lòng một lần nữa.

Đôi diện với tiếng mắng không dứt bên tai, Nguyệt không hề giận, cẩn thận giúp nàng trị thương. Liễu Sao mắng khàn cả giọng nhưng không hề nhận được một câu đáp trả, rốt cuộc nàng đành im miệng.

Lúc này, dường như nàng thấy một tiếng thở dài thoảng qua.

Nguyệt không nói gì.

Lúc vừa tỉnh lại, Liễu Sao đã nhìn thấy hắn lặng yên đứng bên dòng nước, chiếc áo choàng đen buông dài trên mặt đất, bóng hình thanh tú ẩn hiện phong thái tao nhã hiếm có giống hệt năm đó.

Tiếng nước tí tách vang lên, vài đóa băng liên trắng tinh xuất hiện, nụ cười của người đứng trên hoa còn dịu dàng, thuần khiết hơn cả đóa hoa sen nước.

“Kha Na!” Liễu Sao muốn gắp y từ lâu, nàng mừng rỡ lập tức đứng dậy bước qua.

Kha Na quả nhiên không nhìn thấy Nguyệt đang đứng bên cạnh, y thân thiết hỏi: “Lần này ta được Yêu vương áo trắng mời đến yêu giới, nghe nói người ở đây, người có khỏe không?”

Liễu Sao liếc mắt nhìn bóng người khoác áo đen kia: “Là yêu quân áo trắng bảo huynh đến?”

Kha Na gật đầu: “Mấy hôm trước Yêu quân áo trắng rời khỏi cung, nên đã không biết chuyện.”

Quả nhiên, Lạc Ninh đoán đúng rồi! Liễu Sao oán hận nói: “A Phù Quân dám không nghe lời Yêu quân áo trắng, y...”

“Y là em ruột của Yêu quân áo trắng, hiện đang là Yêu vương của Ký Thủy tộc.”

Liễu Sao giật mình.

Thảo nào A Phù Quân dám lén lút giở trò sau lưng, hóa ra là ý vào mối quan hệ này, Yêu quân áo trắng thật không thể vì mình mà xử lý em ruột được.

Kha Na thở dài: “Người cũng đã thấy, trong Ký Thủy tộc có rất nhiều người không tin người, Yêu quân áo trắng chưa chắc đã làm chủ được mọi chuyện. Lạc Ca đã đồng ý đàm phán, đến lúc đó Yêu quân áo trắng

sẽ thả người, sau này Yêu Khuyết sẽ không gây khó dễ cho người nữa, nhưng cũng không thể giúp đỡ người, người phải cẩn thận.”

Yêu quân áo trắng rõ ràng không tin nàng, không chịu giúp nàng đối phó Tiên môn. Cũng may Liễu Sao đã từ bỏ ý định báo thù, chuyện này không thành cũng chẳng sao. Nhưng Liễu Sao có hơi âm ức, nàng đã phải chịu nhiều cực khổ như vậy, nếu không phải lúc trước từng chịu ơn Yêu quân áo trắng, thì theo bản tính của nàng nhất định sẽ xem Vô Tích Yêu Khuyết như kẻ thù.

“Vậy Lạc Ninh đâu rồi?”

“Cái này...”

Liễu Sao hiểu ý Kha Na, nàng chán nản.

Kha Na dường như rất áy náy: “Có rất nhiều chuyện, cho dù là Yêu quân áo trắng cũng không thể tự làm theo ý mình, y thấy thật có lỗi với người.”

Liễu Sao chớp chớp mắt, nàng vươn tay túm chặt tay áo của y, nở nụ cười rạng rỡ: “Quên đi vậy, nể mặt huynh, muội sẽ không trách y.”

Kha Na sửng sốt, y mỉm cười, âm thầm lặng lẽ muốn rút ống tay áo về.

“Dù thế nào đi nữa, muội cũng phải cảm ơn huynh, Kha Na!” Liễu Sao kéo tay áo y không buông.

“Đừng khách sáo.” Kha Na tính tình tốt, cuối cùng đành nhẫn nhịn.

Nguyệt xoay người lại, khoe môi hơi cong lên.

Một ngọn lửa bùng lên trong lòng, Liễu Sao cắn cắn môi, buông tay ra: “Khi nào Yêu quân áo trắng mới thả muội?”

“Ba ngày sau, Yêu quân áo trắng sẽ dẫn người đến Nam Minh đạo.”

Theo Kha Na, ánh sáng tím trên mặt nước cũng biến mất, màn đêm tối đen bao trùm cả không gian.

Nam Minh đạo là một trong những cánh cửa ra vào Yêu giới, đập vào tầm mắt là rừng phong bạt ngàn, hàng phong hoàn toàn khác với bên ngoài. Những cây yêu phong được âm khí bồi bổ, cực kỳ cao lớn, lá không mang màu xanh bình thường mà là đỏ hoặc là cam, màu sắc rực rỡ. Đa phần chúng đều đã tu thành tinh, thành quái, một con đường rộng rãi có thể chứa được bảy chiếc xe ngựa chạy song song xuyên qua rừng phong.

Một luồng yêu phong màu xanh sẫm cuộn đến, thổi tung những chiếc lá và bụi đất, mặt đất sạch sẽ hiện ra.

Gió chưa ngừng, bỗng nhiên sương mù dày đặc cuộn trào khắp bốn phía, nhiệt độ không khí đột ngột hạ thấp khiến con đường rộng lớn kết tụ một lớp băng dày ba thước. Những cây yêu phong thành tinh hai bên đường cúi rũ cành lá, đồng loạt rạp mình trước một chiếc kiệu hoa sen màu trắng đột ngột hiện ra giữa trung tâm. Màn kiệu bằng bạc phơ phất hòa cùng màn sương khói băng giá, chiếc kiệu lặng lẽ trượt phía trước, mấy trăm yêu binh theo sát hai bên.

Liễu Sao và Lạc Ninh bị nhốt trong chiếc lồng bằng cây, những sợi yêu đằng như có ý thức có thể co duỗi hay quấn quanh hạn chế hành động của hai người. Ở bên có hai tên yêu vệ trông coi, ma lực Liễu Sao bị khống chế, Lạc Ninh pháp thuật thấp kém, chẳng thể tạo nên uy hiếp gì.

Hóa ra Vô Tích Yêu Khuyết muốn dùng Lạc Ninh như con át chủ bài, Lạc Ca muốn tận mắt xác nhận muội mình bình an nên Yêu quân áo trắng mới mang nàng đến đây.

Lạc Ninh không hề căng thẳng, nhìn khắp xung quanh: “Cảnh sắc của yêu giới không tệ nhỉ.”

Liễu Sao vẫn luôn bất an nghĩ cách, nghe thế rất tức giận: “Người đã thích như vậy thì ở chỗ này đi!”

“Muội muốn ở lại mà.” Lạc Ninh nở nụ cười.

Liễu Sao không đáp.

A Phù Quân không làm khó Lạc Ninh, chứng tỏ nàng ở lại Yêu Khuyết thật không có gì nguy hiểm, nhưng muội muội trở thành con tin, chắc chắn Lạc Ca sẽ trách Liễu Sao nàng? Huống hồ gì hồn phách của Lạc Ninh không ổn định, để con bé ở lại một mình thật rất khó an tâm.

Lạc Ninh an ủi Liễu Sao: “Sư tỷ đừng lo lắng, muội không sao đâu.”

Liễu Sao giận quát: “Ai lo chứ.”

Lạc Ninh lên thì thầm: “Người ngồi trong kiệu chắc là Yêu quân áo trắng nhỉ.”

“Sao ta biết được!” Liễu Sao vừa đáp lời cũng không nín nổi nghiêng mặt quan sát. Bởi vì đã vài lần mang ơn người này, nàng hơi có thiện cảm với vị Yêu quân này, nghĩ tới việc y có thể thoát khỏi khống chế của nước tu thành Thiên yêu duy nhất của yêu giới càng khiến nàng tò mò hơn.

Vách kiệu trắng chỉ thấp thoáng bóng người ngồi bên trong, vốn không thể thấy rõ hình dáng người đó.

Liễu Sao thất vọng dời mắt quan sát đội ngũ, phát hiện A Phù Quân không đến, Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm... Trước mặt một kẻ tàn bạo, lạnh lùng như A Phù Quân, nàng quả thật không dám chắc.

Có vài tên yêu binh đứng bên cạnh kiệu hoa sen, Đai lão đứng đầu.

“Ta không tin, Lạc Ca luôn yêu quý đứa em gái này, sẽ ngoảnh mặt làm ngơ, không màng tới tính mạng con bé.” Đai lão nói tiếp: “Chỉ cần ép hẳn chấp nhận a quân vào Yêu giới, chủ quân lập tức có thể đánh bại Bách Yêu Lăng nhất thống yêu giới.”

Một gã yêu tướng tên Hoán Vồng bước lên bẩm báo: “Báo chủ quân, quả thật chỉ có một mình Lạc Ca.”

Đai lão thấp giọng thì thầm vài câu với người ngồi trong kiệu rồi xoay người nói: “Chủ quân hạ lệnh, mở cửa.”

Ba gã yêu tướng canh giữ Nam Minh đạo tuân lệnh bước lên trước, tay mỗi người đều cầm một mảnh yêu ấn trấn quan. Ba mặt yêu ấn vừa hợp nhất, yêu lực bùng lên, giữa không trung xuất hiện một yêu phù kỳ lạ, dòng khí xung quanh chấn động mãnh liệt, cuối con đường phía trước xuất hiện những luồng sáng như những cụm sao sa.

Theo luồng sáng chói lọi cửa yêu giới chậm chậm mở ra.

Trong tích tắc, một luồng áp lực vô hình ập tới từ phía đối diện.

Tiên khí cuộn cuộn như sóng trào ùn ùn kéo tới như vũ bão, đám yêu phong thành tinh ở đằng trước đều co rúm lại lùi về sau.

Luồng sáng trắng trải dài thành một con đường rộng lớn, vị tiên nhân đạp ánh sáng bước xuống từ mặt trăng.

Mỗi bước thông dong, từng bước khí thế, sắc sảo khó tin.

Mái tóc dài lay động theo gió, đuôi tôm dài bằng bạch ngọc giản đơn càng khoác thêm cho hẳn vài phần tao nhã với phong thái cổ xưa. Vì thế mọi người chỉ có thể trông thấy sự tự tin và sắc sảo mà không có chút thái độ kiêu ngạo hay lỗ mãng của hẳn.

Một mình tiến vào yêu giới, cần phải tự tin đến mức nào đây? Không một ai cảm thấy hẳn cuồng vọng, chỉ vì hẳn là Lạc Ca.

Sợ sẽ ảnh hưởng đến ca ca, Lạc Ninh không dám lên tiếng, nàng khẽ kéo tay Liễu Sao nhắc nhở: “Ca ca tới rồi.”

Liễu Sao gạt tay nàng ra: “Thấy rồi! Ta có mắt!”

Lạc Ca quét mắt một vòng rồi nhanh chóng nhìn sang bên này.

Vẫn chưa kịp nhìn vào đôi mắt đó, Liễu Sao đã cúi thấp đầu.

Đài lão là lão thần của Yêu Khuyết, không dễ dao động chỉ vì một màn đó, y bước lên trước hai bước: “Đã nhìn thấy người, giờ các hạ có thể yên tâm.”

Lạc Ca thu hồi tầm mắt: “Ừ, thả người.”

Đài lão sa sầm mặt, cười lạnh: “Quả là Lạc tiên tôn, cao giá quá! Sao không nghe điều kiện của Yêu Khuyết trước đã, chỉ cần tiên tôn...”

Lạc Ca cắt ngang lời ông ta: “Ta tới đây không phải để bàn điều kiện.”

Nghiệp lớn của Yêu Khuyết đương nhiên không thể dùng Lạc Ninh đánh cược được, nếu thời điểm này Tiên môn lại nhúng tay vào thì Yêu Khuyết chắc chắn sẽ thất bại. Bộ mặt già nua của Đài lão cũng phải run rẩy, không cam lòng: “Lệnh muội đang nằm trong tay chúng ta, Lạc tiên tôn thật không quan tâm an nguy của con bé sao?”

Lạc Ca không thềm nhiều lời với ông ta, chỉ tập trung nhìn chiếc kiệu hoa sen.

Một tiếng cười mê hoặc vang lên trong kiệu, Yêu quân áo trắng cất lời, giọng nói tràn ngập từ tính kỳ quặc, cuốn hút khiến người ta không thể kháng cự: “Nếu Thương Sa tiên tôn đã mở lời, Yêu Khuyết há có thể không nể mặt, nhưng muốn thả ai...”

Lạc Ca đáp dứt khoát: “Ninh nhi, muội ở lại Yêu Khuyết chơi mấy ngày.”

Liễu Sao nâng mắt lên nhìn hân.

Lạc Ninh ở bên cạnh nàng cười đáp: “Được, muội cũng rất thích Yêu Khuyết. Liễu Sư tỷ, tỷ về trước đi.”

Trong không khí trầm mặc, giọng nói của Yêu quân áo trắng cũng vang lên trong kiệu: “Yêu Khuyết và Tiên môn từ trước đến nay vốn khác đường khác lối. Tuy Thương Sa tiên tôn vang danh lục giới, khó tránh khiến người ta phải e dè, nhưng người quyết định để lệnh muội lại cũng phải thôi.”

Dường như Lạc Ca cũng cười đáp: “Nghiệp lớn của Yêu Khuyết sắp thành công, yêu quân cũng không cần phải e dè Tiên môn nữa.”

Yêu quân áo trắng không nhiều lời thêm, lập tức ra lệnh: “Thả nàng ra.”

Lạc Ca tiết lộ tin Liễu Sao bị bắt a cung là đã đoán trước Yêu Khuyết sẽ trả Liễu Sao cho Tiên môn. Dù sao hôm nay cũng phải thả người, Yêu Khuyết có cố chấp cũng chẳng có ý nghĩa gì. Hơn nữa, Lạc Ninh thật sự quan trọng hơn Liễu Sao, Yêu Khuyết tạm thời không thể áp chế được Lạc Ca. Chỉ khi nào Vô Tích Yêu Khuyết thống nhất được yêu giới, không còn có nỗi lo nội loạn thì Lạc Ninh mới trở thành con át chủ bài thật sự không chế Lạc Ca.

Yêu đảng mở ra, Liễu Sao không còn bị trói, nàng chậm rãi đứng dậy.

Yêu quân áo trắng nói: “Ma tôn đã gửi thư, Yêu Khuyết vốn sẽ không làm khó Liễu cô nương, còn về phần phải làm thế nào thì tự cô nương quyết định đi.”

Kế sách là Lạc Ca bày, Yêu Khuyết buộc phải thả người, phần lễ vật này không thể để một mình Lạc Ca vớ bỏ được. Dù sao Lạc Ca quyết không thể nàng quay về ma cung, mà tâm tính của nàng rất ngổ ngược, có thể gây hiềm khích là tuyệt nhất.

Liễu Sao còn nhỏ tuổi, vẫn chưa nghĩ đến những chuyện như thế, nàng cảm nhận được đôi mắt trong vắt lạnh lùng kia đang chăm chú nhìn mình, nàng chậm chạp không hề cử động.

“Tiểu muội, đến đây.” Sắc thái đôi mắt bị rèm mi dài che đi phân nửa, Lạc Ca thần nhiên gật đầu với nàng, không hề có ý trách cứ.

“Chúc mừng Thương Sa tiên tôn lại có thêm một vị tiểu muội.” Yêu quân áo trắng lại cười bảo.

Cố tình thêm hai chữ “tiểu muội” vừa là nhắc nhở cũng vừa là gây chia rẽ với người có một vị ca ca hoàn hảo. Liễu Sao quả thật ghen tị với Lạc Ninh, nhưng Liễu Sao hiểu rất rõ, tiếng “tiểu muội” này đa phần là vì trấn an, hân muốn nàng tiếp tục ở lại Tiên môn.

Hai người đứng đối diện thật lâu, Liễu Sao ngẩng đầu nói: “Ta muốn về ma cung.”

Lạc Ca cũng không bắt ngờ đáp: “Không được.”

“Người giam lỏng ta, người là sợ ta tìm bọn Thương Kính báo thù!” Liễu Sao cố chấp cãi: “Ta không tin người, ta muốn về Ma cung!”

Lạc Ca vẫn trả lời bằng một câu duy nhất: “Không được.”

“Hừ! Người cho người là ai?” Liễu Sao cúi kính giậm chân, nàng đột ngột vươn tay chộp Lạc Ninh bên cạnh: “Đừng quên, muội muội người còn đang ở đây!”

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt, mọi người còn chưa kịp phản ứng. Lúc thấy nàng và Lạc Ca tranh chấp, đám Đài lão còn đứng bên xem trò, ai ngờ lại đột ngột xảy ra biến cố, Liễu Sao muốn bắt Lạc Ninh!

Dù như thế, Đài lão và đám hộ vệ cũng không kích động.

Vào đúng khoảnh khắc Liễu Sao sắp bắt được Lạc Ninh, những sợi yêu đằng quần quanh lồng giam lập tức phản ứng, những sợi dây kiên cố vươn dài ra vây chặt Lạc Ninh vào trong.

Hai gã hộ vệ định vươn tay cản trở một cách tượng trưng.

“Cút!” Liễu Sao gấp tay thành trảo, dòng khí bốn phía cuộn tới ào ạt, trong tích tắc mây đen áp xuống! Vài gã hộ vệ bất ngờ không kịp đề phòng, đồng loạt bị ma lực đánh bật ra.

Ma lực hóa thành lửa nóng, ngọn lửa lao lên những sợi yêu đằng. Trong ngọn lửa lam, yêu đằng gào thét rồi tan thành tro bụi.

“Tại sao lại thế?” Thấy nàng có thể sử dụng ma lực, Đài lão kinh ngạc: “Không xong! Mau bắt nó.”

Liễu Sao đã tóm được tay Lạc Ninh, nàng nhanh chóng lao lên phía trước! Xuống tay không hề tiếc sức, sức mạnh kinh hoàng phá tan con đường bằng băng, những mảnh băng văng ra khắp nơi.

Mọi người tận mắt chứng kiến nhưng không kịp ngăn cản, đột nhiên tấm rèm kiệu màu trắng nhếch lên một góc, ba đoá sen băng trong suốt bay ra đuổi theo hai người Liễu Sao.

Cùng lúc đó, Lạc Ca ở đối diện cũng có hành động.

Tay trái vươn ra trước ngực bắt kiếm quyết, trong chớp mắt luồng sáng chói lọi lóe lên rồi vụt tắt. Bốn phía đột ngột rơi vào màn đêm tối đen, tựa như bầu trời đêm trên biển, bốn phía lấp lóe vô số đốm sáng trắng nhanh chóng lao thẳng tới chiếc kiệu của Yêu quân áo trắng.

Những đốm sáng ẩn chứa kiếm khí, kiếm tiên thuật của Trọng Hoa cung nổi tiếng lục giới, không một ai dám xem thường.

Bị công kích, Yêu quân áo trắng lập tức phản ứng, những đoá băng liên đột ngột dừng lại ở giữa không trung rồi lập tức lượn vòng đổi hướng.

“Chủ quân!” Với danh tiếng vang dội của Lạc Ca, đám Đài lão và mấy gã yêu tướng cuồng quýt buông tha Liễu Sao, vội vàng quay về cứu chủ.

Trước khoảnh khắc hai chiêu thức chạm vào nhau, những đốm sáng tụ lại giữa không trung tạo thành hình thanh kiếm, đồng thời ba đoá sen băng cũng hợp nhất biến thành một đoá sen cực lớn lấp lóe yêu quang xanh biếc!

Thanh kiếm màu trắng phóng vào đoá sen xanh, màn so chiêu của người đứng đầu Tiên môn và quân vương của yêu giới.

Tiếng vang chấn động tận trời, cắt qua màn đêm tối tăm, sắc trời đột ngột bừng sáng, một tầng đất bị lật lên bay lên giữa không trung.

Vị tiên nhân vẫn đứng bất động, chiếc kiệu trắng của Yêu quân chấn động lùi xa đến mười trượng!

Ở bên này Yêu quân áo trắng và Đài lão bị Lạc Ca giữ chân, ở bên kia Liễu Sao đã sắp lao ra khỏi vòng vây. Hai gã yêu tướng đứng phía trước kịp hoàn hồn lập tức xuất chiêu ngăn cản.

Sát chiêu đến trước mắt, Liễu Sao không hề do dự đẩy Lạc Ninh lên trước: “Ai dám ra tay, ta giết nó trước!”

Chúng yêu biết rõ Lạc Ninh là con tin quan trọng, giọng điệu Liễu Sao rất lạnh lùng không giống giả vờ, họ theo bản năng ngừng động tác.

“Bắt chúng!” Giọng nói Yêu quân áo trắng lại vang lên nhưng không còn ôn hòa nữa.

Y rõ ràng không tiếc trả giá đắt để bắt Lạc Ninh, chỉ tiếc đã chậm một bước. Liễu Sao đã lợi dụng khe hở kéo theo Lạc Ninh cướp đường bỏ chạy. Đám yêu tướng không chặn kịp, họ đã gần như trông thấy hai người sắp tụ hợp với Lạc Ca...

Bất chợt, lớp băng dưới đất lan rộng ra! Vô số ngọn đao băng mọc lên từ mặt đất, lưỡi đao kiên cố ngoi lên hơn mười trượng cao tận trời xanh đột ngột chặn ngang con đường trước mặt.

Người đứng trên băng khoác áo trắng thất lạng, dung mạo tuấn tú không hề dao động.

Thì ra y luôn ẩn nấp ở chỗ tối! Lòng Liễu Sao thấp thỏm, đối diện với A Phù Quân, nàng không có nửa phần thắng.

“A Phù Quân dự đoán không sai!” Đai lão vui mừng: “Mau cản con ranh đó lại.”

Còn chưa dứt lời, một trận cuồng phong quét ngang mặt đất, tầng mây trên trời trôi đi rất nhanh, dưới áp lực cực lớn, toàn bộ yêu phong ở Nam Minh đạo đều rung lên.

Đồng thời, mặt đất bắt đầu rung lắc mạnh.

A Phù Quân như cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt thay đổi: “Là...”

Y chưa kịp nói ra, lớp băng trên mặt đất nổ tung vỡ nát. Băng, đất và cát đá bắn tung lên bầu trời, sóng khí bàng bạc hòa với tiếng vang lạnh lạnh phá tan mặt băng!

Cùng bay theo lên là một thanh trường kiếm nổi danh lục giới.

Phù Vân Quyết, kiếm quyết Phù Vân.

Đây không phải là lần đầu tiên Liễu Sao trông thấy kiếm của Lạc Ca. Nhưng giờ phút này, dường như đây là lần đầu tiên nàng thật sự nhìn thấy phong thái tuyệt thế của nó.

Sắc màu giăng đầy trời tỏa sáng khắp không gian, tựa như chủ nhân của nó, vàng hào quang chói lọi khiến người ta không dám nhìn gần! Cho dù là kẻ địch cũng không thể kiềm chế được mà say mê vẻ đẹp rực rỡ trong chớp mắt, rồi lại không thể không rơi vào cảm giác sợ hãi uy lực thanh tiên kiếm, tu vi của tiên giả bộc lộ hoàn toàn.

Dưới ánh sáng rực rỡ của thanh kiếm, lưỡi băng vốn cao sừng sững đã nhanh chóng giảm xuống, đây là dấu hiệu yêu lực của A Phù Quân đã suy giảm.

Mạch nước bị chặt đứt! Liễu Sao lập tức hoàn hồn, vui mừng không thôi.

Luận mưu kế, ai có thể sánh với Lạc Ca ‘chưa từng thất bại’ chứ! Chỉ dựa vào phán đoán nhất thời, đã có thể phối hợp hành động với nàng một cách chuẩn xác, dù có đoán trước tiên cơ thì A Phù Quân vẫn thua.

Liễu Sao đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này, Phù Vân Quyết có tính thông linh đã sớm hạ xuống trước mặt hai người. Liễu Sao không hề nghĩ ngợi đẩy Lạc Ninh lên thân kiếm, còn nàng đứng giữa không trung, thu nạp khí vào hai bàn tay muốn trực diện phá yêu thuật của A Phù Quân! Lạc Ninh rất thông minh, nàng đã rất quen thuộc với thuật ngự kiếm của Tiên môn, Lạc Ninh lập tức không chế Phù Vân Quyết phối hợp với nàng bay về trước.

Nhược điểm trí mạng của Ký Thủy tộc đã bộc lộ, bị tách khỏi nguồn nước yêu lực của A Phù Quân khó mà liên kết, y trúng một chiêu của Liễu Sao lùi lại mấy trượng lao đảo ngả trên mặt băng, khóe miệng rỉ máu.

Mấy ngày nay bị y tra tấn không ít, sát ý dâng lên trong lòng Liễu Sao, nàng tung thêm một chiêu muốn giết y.

“Dừng tay!” Giọng của Yêu quân áo trắng cực lạnh lẽo.

“Sư tử!” Lạc Ninh khẽ gọi.

Cho dù bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm, yêu lực suy giảm, A Phù Quân đứng trên vụn băng mặt không biến sắc.

Thấy Lạc Ninh không nở, Liễu Sao rất là không vui, A Phù Quân rõ đáng chết, trên đời này chỉ có mỗi nàng thiện lương thôi!

Tuy nói là nói thế, nhưng khi phát hiện Lạc Ca ở trước mặt, Liễu Sao vẫn cố áp chế sát niệm.

“Đi.” Lạc Ca liếc nhìn A Phù Quân, tay trái tóm Lạc Ninh, tay phải ôm Liễu Sao, ba người một kiếm vội vã bay về cửa ra.

Dù sao nơi này cũng là yêu giới, đối mặt với Yêu quân áo trắng và các yêu tướng, lại còn phải bảo vệ Lạc Ninh. Dù Lạc Ca có lợi hại thế nào, càng ở lâu thì càng bất lợi.

“Không hổ là Thương Sa tiên tôn, thế này là muốn đi sao?” Yêu quân áo trắng khẽ cất tiếng cười, vươn tay ra từ trong kiệu, cửa ra yêu giới cảm ứng được sức mạnh của yêu quân nhanh chóng đóng lại!

Cửa yêu giới sắp đóng lại! Liễu Sao theo bản năng quay sang nhìn Lạc Ca.

Ánh mắt Lạc Ca ngưng tụ lại, đẩy nàng lên Phù Vân Quyết, còn hấn hạ xuống.

Chân vừa đáp xuống đất, tà áo trắng tung bay theo gió.

“Thiên phong bích lãng, tảo thu trần.” Giọng nói lạnh nhạt xa xăm như gió cuốn mây trôi, vị tiên nhân đứng đơn độc giữa nửa người ra sau, hai tay nâng ngang trước ngực, bấm đốt ngón tay chỉ lên trời, thu nạp thanh khí bốn phương, hóa thành bóng kiếm thật lớn.

Thiên địa mất hết sắc màu, chỉ còn lại một thanh kiếm to lớn tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Thanh kiếm cực lớn chậm rãi ngã về phía trước, hóa thành trăm ngàn thanh kiếm nhỏ, hội tụ dày đặc trên không, mang theo khí thế che lấp bầu trời.

Bất chợt, những bóng kiếm dâng như sóng trào, chia thẳng vào cửa ra! Dòng khí xung quanh cửa yêu giới bị xoắn vỡ nát.

Ngoài đầu nhìn trong tích tắc, Liễu Sao thấy hoảng hốt. Vầng hào quang quá mức sáng chói của kẻ mạnh và chính khí nghiêm trang bất giác hiện lên trên nét mặt người đó khiến người ta không thể phân rõ là chân thật hay là hư ảo.

“Sư tử đi mau!” Lạc Ninh kéo cánh tay nàng.

Phù Vân Quyết chở hai người xông lên trước, Lạc Ca đuổi theo nhanh như sao băng, chỉ còn lại một bóng kiếm rực rỡ lúc ẩn lúc hiện trên nền trời.

Từ lâu đã nghe danh vị tiên nhân đó, bây giờ tận mắt chứng kiến uy thế của tiên kiếm, chúng yêu ngạc nhiên nhìn một màn trước mắt.

“Đuổi theo!” Đai lão hét lớn.

“Không kịp rồi!” A Phù Quân quả quyết ngăn cản.

Con tin đã thoát khỏi yêu giới, bây giờ thì còn ai có thể cản được Lạc Ca? Đám đầu đuổi theo chỉ e sẽ trúng kế.

“Tại sao lại như thế?” A Phù Quân nhìn Đai lão.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, thất bại hôm nay không phải vì Lạc Ca, mà là con tin bất ngờ thoát khỏi tầm kiểm soát mới xảy ra biến cố.

Đai lão khó tin, thì thầm liên miên: “Không thể nào! Rõ ràng ta đã phong ấn ma lực của nó! Không có khả năng!”

“Xì! Xì! Xì! Chút yêu thuật còn con mà cũng muốn đối phó ta à!” Liễu Sao đắc ý quay đầu, từ phía xa xa vẫy tay với họ.

Để lại những lời này là vì nàng sợ họ nghi ngờ Kha Na.

Đúng vậy, theo lời Nguyệt chỉ dẫn, Liễu Sao đã nếm trải cách vận dụng sức mạnh thần bí trong cơ thể từ lâu. Tuy hiệu quả không lớn, nhưng nàng phát hiện thứ sức mạnh này dường như có thể giúp nàng phá giải sự kiềm chế. Dù không thể phá phong ấn của Lạc Ca nhưng lại thừa sức phá phong ấn của Đài lão, đáng tiếc là nàng vẫn chưa tìm được cơ hội trốn thoát. Mấy hôm nay bị tra tấn liên tục, nàng cắn răng nhẫn nhịn, không dám để người khác nhận ra dấu vết, cũng chỉ vì chờ đến thời khắc này, thật sự nàng đã thành công!

Kế hoạch của Vô Tích Yêu Khuyết thất bại, không bàn tới bên Yêu quân áo trắng và A Phù Quân đang thu binh quay về bàn bạc lại. Ở bên này Lạc Ca dẫn theo Liễu Sao và Lạc Ninh thuận lợi rời khỏi yêu giới đến Tử Tiêu cung ở gần đó. Thì ra Tử Tiêu cung ở gần Nam Minh đạo của yêu giới nhất, sau khi Thương Kính biết được địa điểm đàm phán là ở Nam Minh đạo, bèn ra lệnh tạm thời mở cửa sau của Tử Tiêu cung của tiên giới.

Tô Tín vẫn chờ ở cửa cung, trường bào trắng tím đan xen càng tôn lên vẻ ôn hòa, nhưng khuôn mặt y ngập tràn vẻ căng thẳng, lo lắng.

“Tô sư huynh!” Lạc Ninh gọi y.

“Ninh nhi!” Tô Tín cực kỳ vui mừng, không hề tuân thủ lễ nghi như ngày thường, y bước lên nắm lấy bờ vai nàng: “Muội không bị thương chứ...”

Lạc Ninh ngượng ngùng liếc nhìn ca ca, Lạc Ca không tỏ thái độ mà bay thẳng vào đại điện, Liễu Sao thức thời bèn đi theo sau.

Thương Kính, Ngọc Túc chân quân – chủ giáo của Tử Tiêu cung, Nguyên Tây Thành – chủ giáo phái Nam Hoa và Vạn Vô tiên tôn đều ở trong đại điện, thấy ba người bình an quay về, họ đều rất vui mừng. Lạc Ca lệnh cho đệ tử dẫn Liễu Sao về phòng, sau đó mới tỉ mỉ kể lại sự việc với mọi người.

Tử Tiêu cung nằm tại đỉnh Tây Huyền ở tiên giới, hằng năm mây mù lượn lờ trên đỉnh núi, linh khí dồi dào. Cả trong và ngoài cung đều rất hiếm cây cối, cũng không có nhiều cung điện, trên mặt đất là những tảng đá lớn rất vững chắc, vừa trông thật thoáng đảng và mộc mạc. Vì khí hậu ở Tử Tiêu cung quanh năm rét lạnh ẩm ướt, lão tổ Thường Đạo sáng lập giáo phái đã đặc biệt lấy dương hỏa trong lò luyện đan vạn năm đặt vào lồng đèn để xua tan khí lạnh. Bởi vậy, ở cả ngày lẫn đêm tại Tử Tiêu Cung, trong những tầng mây lạnh sương tối đều lập loè ánh lửa, mờ ảo như sao sớm, ẩn chứa một vẻ đẹp khác lạ.

Gió tây nhuộm đậm sắc đêm, trên lan can ngọc phía lầu cao, ngoài hiên trắng nhạt như sương, dưới hiên ánh đèn leo lét.

Đệ tử ở Tử Tiêu cung không thù hận Liễu Sao như đệ tử ở Thanh Hoa cung. Nhưng dù gì nàng có thân phận đặc thù, không một ai chủ động trò chuyện với nàng, Liễu Sao cũng không thêm quan tâm, Lạc Ca bảo nàng tránh mặt thì nàng quay về tránh họ.

Rốt cuộc cũng rời khỏi yêu giới, con đường phía trước mờ mịt mông lung, bóng dáng từng tâm tâm niệm niệm dường như đã nhạt nhòa chỉ trong một đêm. Cuộc giao dịch vận mệnh thật là hoang đường, đến ngày hôm nay, những điều nàng làm đã chứng minh được cái gì đâu? Ừ, ít nhất chứng tỏ nàng không phải là đồ bỏ đi.

Nhớ lại chuyện ban ngày, Liễu Sao ngồi xuống bậc thềm đá lạnh lẽo băng giá.

Bỗng nhiên, dòng khí khắp bốn phía chợt thay đổi.

Vị tiên tử mặc lam bào cầm Xích Tiêu kiếm, giẫm lên lớp sương khói và ánh trăng trên mặt đất. Chủ nhân đã mất, linh khí của Xích Tiêu kiếm đã hoàn toàn tan biến, chỉ còn là một đoạn sắt tốt mà thôi. Nhưng giờ phút này nó tràn ngập chân khí, sắc đỏ rực rỡ lại xuất hiện, ánh lửa độc đáo chiếu rọi cặp mắt tuyệt đẹp mà lạnh lùng.

Người chưa đến, chiêu thức đã ập tới, phong thái của kiếm tiên chính đại quang minh.

Mất đi người quan trọng nhất, bất chấp tất cả mà muốn trút hết nỗi đau thương, Liễu Sao biết rõ cảm giác này. Nhưng một kiếm này nhiều lắm là khiến nàng mất đi cơ thể, hoặc là bị thương nặng, có lẽ thực tế Trác Thu Huyền càng muốn nàng hồn phi phách tán, vì Thương Ngọc Dung đã chẳng còn sót lại một mảnh hồn phách nào. Nhưng rốt cuộc Trác Thu Huyền vẫn là đệ tử Tiên môn, cho dù bị thù hận che mờ mắt nhưng vẫn không hề vi phạm bản tính tiên nhân.

Đối diện với sát chiêu, lòng Liễu Sao không hề oán hận, có lẽ bầu không khí quá lạnh lẽo quá đẹp đẽ, cũng có lẽ vì... thật lòng áy náy. Liễu Sao nhếch nhếch khóe môi, nàng muốn học ai đó nở một nụ cười... đối diện với sự khổ sở của người khác, sao người đó lại có thể giữ được nụ cười mê hoặc lòng người, không chút vướng bận vậy?

Nhưng, cuối cùng Liễu Sao vẫn xoay người tránh đi.

Trác Thu Huyền đánh không trúng, lập tức vung kiếm chém xuống, nàng đã đạt được tu vi của chân quân, xuống tay không hề nể tình. Liễu Sao không có ý đánh trả nên càng rơi vào thế yếu.

Trác Thu Huyền rút Thu Ý phiến ra, rốt cuộc Liễu Sao cũng mở miệng giải thích: “Không phải ta...”

“Là người hại y.” Trác Thu Huyền lạnh lùng thốt: “Từ lâu ta đã bảo y cùng ta rời khỏi Tiên môn vân du lục giới, chuyên tâm cầu đạo, không màng đến thế sự nữa. Nhưng y không chịu!”

Vì sao y muốn ở lại? Liễu Sao bỗng nhớ tới một câu

“Có một số chuyện phải có người làm, tiểu Liễu Sao nhi à.”

Không phải vì y cầu mà không được, cũng không phải vì nàng quá tuyệt tình, mà chỉ vì hai người chọn hai con đường trái ngược nhau. Y có thể vì nàng mà biến thành “quý phi” nhưng lại không thể đồng ý yêu cầu cùng rời đi với nàng.

Nét mặt Trác Thu Huyền không chút biểu cảm: “Tất cả là vì Lạc Ca! Vì cái thứ gọi là chúng sinh! Lục giới thái bình, nhân gian yên ổn là gì chứ! Y không thích ta thì thôi đi, nhưng nếu trong lòng y có ta, vì sao lại không chọn ta? Bảo vệ chúng sinh thì có kết quả gì tốt? Lục giới có liên quan gì đến chúng ta! Nhân gian có quan hệ gì với chúng ta!”

Mỗi lần như thế y đều cười xòa giải thích, rồi lại để nàng bỏ đi một mình.

Y bảo chờ đến ngày lục giới thái bình sẽ cùng nàng rời khỏi Tiên môn, nhưng đến bao giờ lục giới mới thái bình đây? Nhân gian có khi nào thái bình chứ?

Hóa ra Trác Thu Huyền không chỉ hận nàng, mà càng oán giận Thương Ngọc Dung. Liễu Sao bắt đầu dĩ vãng chưởng đánh văng chiếc quạt Thu Ý, nàng đột nhiên phát hiện có điều gì bất ổn... sóng khí bốn phía cuộn cuộn trào dâng, đó là sát khí đang tụ lại ào ào ập tới.

Sát khí quán quanh cơ thể, đôi mắt tiên tử đỏ rực mà hoàn toàn không hề biết đến: “Ta đã sớm biết y sẽ bị các người hại chết!”

Nỗi oán hận sinh ra tâm ma, nếu Trác Thu Huyền cứ tiếp tục như thế, ma thần sẽ cảm ứng được... Không thể để nàng nhập ma được! Liễu Sao biết rõ sự nguy hiểm của ma đạo, nàng kinh hoàng gọi Trác Thu Huyền: “Trác sư tỷ! Tỷ tỉnh lại đi! Trác sư tỷ!”

Giờ phút này Trác Thu Huyền đã bị lửa hận mê hoặc tâm trí hoàn toàn không nghe thấy lời nàng nói.

Liễu Sao thấy sát khí quanh Trác Thu Huyền ngày càng nặng, thật không thể nghĩ ra biện pháp tốt, nàng biết vào thời điểm này chỉ còn cách để nàng trút hết mới có thể làm suy giảm oán hận trong lòng. Liễu Sao rất bất đắc dĩ, đành phải cố gắng tránh đi nơi yếu hại, định cố chịu một kiếm của Trác Thu Huyền.

Vào lúc mấu chốt, một mảnh mặc ngọc như ý lướt ngang bầu trời, mang theo sức mạnh ngang ngửa đập nát luồng kiếm khí giăng trời.

“Thu Huyền.” Thương Kính cất giọng: “Ngọc Dung có kết cục này là vì nó lùi lại kiếp số tấn chức, con đã tu hành đến bậc này vốn nên nhìn thấu sinh tử...”

Trác Thu Huyền ngắt lời: “Con vẫn không thể nhìn thấu! Huỳnh ấy là người chính trực, không hề làm chuyện ác gì, còn có công cứu giúp chúng sinh, nhưng tại sao lại... Nếu đây mà là tiên đạo thì là trời không có mắt!”

“Con đã sa vào chấp niệm!” Thương Kính biến sắc lớn tiếng cảnh cáo: “Sắp tới thời điểm tấn chức, con không thể nảy sinh tâm ma.”

“Cho dù là vì lùi lại tấn chức, thì con cũng muốn giết ả!” Trường kiếm run run, Trác Thu Huyền nhẹ giọng: “Thương bá phụ, con không buông xuống được.”

Là vì tiếc nuôi, nàng chưa từng nói một lời mềm mỏng dịu dàng nào với y, chưa kịp đối xử với y tốt hơn một chút. Nàng chỉ có thể làm được mỗi việc này, chỉ vì việc nàng có thể làm cho y còn có mỗi chuyện này.

Liều Sao lặng lẽ lùi ra sau.

Thương Kính nhắm mắt thở dài, so với sự ôn hòa và uy nghiêm lúc nãy, giọng nói của ông lại thoáng hiện ra sự già nua và bất đắc dĩ, vị tiên tôn xem thường sinh tử cũng vẫn biết nỗi đau thương khi mất đi con trẻ ư? Tiên đạo vô tình thật sao?

“Nếu giết nhầm con bé thì chỉ tạo thêm nghiệp chướng, Ngọc Dung không mong con như thế.”

“Là Lạc Ca nói?”

“Thu Huyền.” Thương Kính cất lời thăm thía: “Con không tin Lạc Ca, chẳng lẽ cả Ngọc Dung con cũng không tin sao? Ngọc Dung dễ bị người ta lừa đến vậy ư?”

“Con...” Một lời thức tỉnh người trong mơ, nhiều ngày bị thù hận che mờ mắt rốt cuộc nàng cũng phục hồi sự tỉnh táo. Trong mắt người ngoài, Thương Ngọc Dung nổi tiếng là người có tính tình tốt, nhưng từ xưa đến nay y chưa bao giờ hời hợt, khinh suất, nếu không sao y có thể trở thành bằng hữu của Lạc Ca? Nàng là người hiểu y nhất.

Trác Thu Huyền thu lại quạt xếp, không nói một lời, xoay người theo Xích Tiêu kiếm hóa thành luồng sáng biến mất trong màn sương khói.

Liều Sao rũ mắt xuống, tư thế cứng đờ.

Vị tiên minh thủ tọa cơ trí âm thầm nhìn nàng một lúc lâu, không hề nói một câu rồi chậm chạp bước đi.

Dây đàn râu cá voi lấp lóe đốm lửa, tiếng đàn thê lương kỳ ảo vang lên từng tiếng từng tiếng như vén màn sương đêm. Bên ngoài lan can mây khói lững lờ, ánh trăng vờn quanh sương khói lạnh lẽo, hoang vắng.

Trong bóng tối, tiên nhân áo trắng khoanh tay đứng đó.

Hắn đã đoán trước Trác Thu Huyền sẽ ra tay, nên mới dẫn Thương Kính tới? “Ta sẽ bảo vệ muội an toàn.” một lời hứa hẹn rốt cuộc đã được thực hiện cũng giữ lại tia hy vọng cuối cùng của cô gái.

Liều Sao chuyên tâm đàn Lục thức khúc như bày tỏ lòng thành muốn báo đáp.

Tiếng đàn vắng vắng, dây đàn vận mệnh vô tình liên kết tiên nhân và ma nữ, khoảng cách diệu kỳ, trắng và đen xen lẫn vào nhau tựa như ánh trăng vụn rải rác trên màn sương mệnh mỏng giăng trên mặt đất.

“Tốt lắm.” Khi âm thanh cuối cùng biến mất, hắn mới bước ra khỏi bóng tối.

Hết chương 38

39. Q.3 - Chương 39: Thi Ma Thạch Lan

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương

Lời khen ngợi này, không biết là khen tiếng đàn của nàng hay là biểu hiện ngày hôm nay.

Liễu Sao đặt hai tay trên huyền cầm, đột nhiên hỏi: “Tất cả đều nói thần tiên vô tình vô dục mà vẫn không nhìn ra sống chết sao?”

“Nếu quả thực vô tình, sao có tâm bảo vệ? Nếu bằng lòng bảo vệ, sao có thể vô tình?” Lạc Ca vươn tay về phía nàng, những ngón tay thon dài đầy sức lực.

Liễu Sao nhìn bàn tay kia, cắn môi: “Nếu lần này không thành công, bọn họ dùng Lạc Ninh khổng chế, huynh sẽ làm sao?”

“Tùy theo tình thế mà quyết định.”

“Ha ha, huynh cũng bần khoản, không phải thần tiên nên lấy chúng sinh làm trọng sao?”

“Vậy muội nghĩ sao?”

“Ta...” Liễu Sao không nghĩ ra câu trả lời thích hợp.

Lạc Ca rút tay về: “Người là chúng sinh, ta là chúng sinh, người thân cũng là chúng sinh, có lòng riêng thì sẽ thấy chúng sinh có nặng có nhẹ, còn đây là đại nghĩa khác với tình riêng.

“Huynh có tình riêng?”

“Ta chưa bao giờ phủ nhận.”

“Lạc Ninh và chúng sinh nhất định phải chọn giống nhau sao?”

“Ta không cần phải chọn lựa, bọn họ sẽ không đối xử tệ với Ninh nhi.”

Vô Tích Yêu Khuyết và Bách Yêu Lăng đang tranh đấu ở thời điểm quan trọng, áo trắng không thể sơ suất gây thù oán với Tiên môn, cho nên hắn vốn không cần phải lựa chọn.

Liễu Sao mất tự nhiên: “Lạc Ninh cũng nói như vậy.”

“Ừ, Tiên môn cũng không muốn kết thù với Yêu Khuyết, không thể giết A Phù Quân,” Lạc Ca dừng lại, “Ninh nhi xưa nay lương thiện, cũng rất hiểu chuyện.”

Nói tới nói lui cũng vẫn là mình không hiểu chuyện! Liễu Sao lại quen thói cũ, bĩu môi.

“Muội cũng làm tốt lắm,” Lạc Ca đưa tay về phía nàng, nhẹ nhàng nói, “Đất lạnh, đứng lên đi.”

Xích huyền cầm hóa thành vòng gỗ đeo quanh cổ tay nàng, Liễu Sao làm bộ không thèm để ý lời khen ngợi, lại nhịn không được lặng lẽ cong khóe môi, chần chừ vươn tay.

Cho dù giải phóng ma lực, nếu không có sự phối hợp của hắn, nàng cũng không thể cứu Lạc Ninh thuận lợi. Chỉ có hắn biết, nàng vốn không muốn trở về ma cung, nếu không từ lúc hắn đi Thanh Hoa cung, nàng đã có thể bỏ trốn. Nghe thấy nàng kiên quyết “Phải về ma cung”, hắn liền hiểu ngay nàng đã không còn bị khổng chế, một tiếng “Tiểu muội” kia là giả, hai tiếng “Không được” là để xác nhận nàng nắm chắc được bao nhiêu phần trăm.

Khoảnh khắc chạm vào, bàn tay to lớn chủ động cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy, giống như có thể đưa nàng ra khỏi bùn nhơ, kéo đến thế giới sạch sẽ.

Vì muội muội nên tiếp cận nàng, lợi dụng nàng dụ Thực Tâm ma hiện thân, nhiên lần cứu giúp nàng khi nàng đối mặt với cái chết, nhưng lại khoanh tay đứng nhìn nàng nhảy xuống dòng Tứ Hải... Hắn vô tình đối với sự tùy hứng của nàng, giáo huấn không chút nể tình, quả thực là vô tình, lạnh lùng đến cực hạn.

Đây là lòng tốt thực sự sao? Không hề mang theo sự dụng túng nhưng chẳng mấy may có chút giả dối.

Cô gái bị ảo giác đẹp đẽ lừa gạt, đắm chìm trong lời ngon tiếng ngọt, cuối cùng cũng bừng tỉnh từ giấc mộng, tìm được người thực sự đáng để tin tưởng.

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay ấy, Liễu Sao không dám động đậy.

Lạc Ca buông nàng ra: “Ngoại trừ ma cung và Thực Tâm ma, Yêu Khuyết cũng để ý sức mạnh trên người muội.”

Quả nhiên đã bị hắn phát hiện, Liễu Sao cũng không hề giấu diếm, nói từ đầu chí cuối bí mật của bản thân, bao gồm cả chuyện Ký Thủy tộc.

Nhắc tới Kha Na, ánh mắt Lạc Ca khê sáng lên, Liễu Sao liền biết Trác Thu Huyền chưa nói thân phận của Kha Na với hắn: “Y là một tán tiên, từng được Kiến Tổ chân quân chỉ dạy.”

“Kiến Tổ” chính là danh hào của Lạc Nghi chân quân, Lạc Ca không ngắt lời, lẳng lặng nghe nàng nói hết mọi chuyện, mới gật đầu: “Sức mạnh này có thể giúp muội xóa bỏ khổng chế, xem ra...” Hắn không nói tiếp.

Đợi một lúc không thấy câu tiếp theo, Liễu Sao nhìn hắn cũng không thấy rõ, thất vọng hỏi: “Ta thật sự có thể giúp được Ký Thủy tộc sao?”

Lạc Ca hỏi lại: “Muội muốn giúp không?”

“Sao ta biết được!” Thời gian hai người ở bên cạnh nhau không ngắn, nhưng đây là lần đầu tiên nói chuyện thật sự nghiêm túc. Liễu Sao hơi mất tự nhiên, khê nói, “Ta ghét Ký Thủy tộc, nhưng áo trắng đối với ta không tệ lắm... Vậy huynh muốn ta làm như thế nào?”

Lạc Ca vẫn hỏi lại: “Muội nghĩ ta muốn muội làm thế nào?”

Đúng rồi, hắn cứu nàng, đối xử tốt với nàng không phải muốn nàng báo đáp gì hết. Liễu Sao ngượng ngùng nói: “Ta chỉ là... không biết nên làm thế nào cho đúng.”

“Thế gian vốn không có đúng sai tuyệt đối, chúng sinh cũng không phân biệt người tiên yêu ma,” Lạc Ca dừng lại, “Nhưng mà lựa chọn khác nhau có đôi khi tạo thành hậu quả khác nhau, muội làm thế nào, không phải quyết định vì ta, cũng không phải vì người khác, mà là muội cho rằng nên làm như thế.”

Vẫn chưa nói nên làm như thế nào! Liễu Sao quay mặt: “Được rồi, được rồi, ta tự nghĩ.”

Lạc Ca chuyển sang chuyện khác: “Ngăn cản Thu Huyền nhập ma, muội làm tốt lắm.”

Liễu Sao cong môi.

Lạc Ca lại nói: “Đúng vậy, bao nhiêu sinh linh không dễ sinh tồn, người tiên yêu ma đều lấy trường thọ làm gốc, có thể thấy nói đến gốc rễ tức là quý trọng tính mạng, bao gồm chính bản thân mình.”

Dưới ánh trăng, không hiểu sao khuôn mặt tuần tú có vẻ ảm đạm. Mất đi cái bóng phía sau, hắn đã không còn là thiếu gia vĩnh viễn không biết mệt mỏi kia nữa.

Liễu Sao trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Thương thiếu cung chủ muốn ta nhắn với tỷ ấy rằng huynh ấy đã luyện thành Đông Hoa Phần Hải.” Nàng dừng lại một lúc rồi nói thêm một câu: “Ngay cả Thực Tâm ma cũng kiêng dè chiêu đó, ta đã thấy rồi, rất lợi hại.”

Lạc Ca khê cúi đầu: “Đó là kiếp số của huynh ấy.”

Nhìn như tiên giả vô tình, kìm nén nỗi đau khi mất đi bạn thân huynh đệ, dạy dỗ nàng phải quý trọng bản thân, nhưng hai chữ “Kiếp số” này, sao có thể xóa đi chuyện nàng làm liên lụy đến Thương Ngọc Dung? Nếu không phải vì cứu nàng, Thương Ngọc Dung có lẽ cũng không chết.

Liễu Sao cúi đầu thật sâu, để nước mắt rơi xuống cái bóng dưới chân.

Thương Ngọc Dung, Lạc Ca, Thương Kính... Cô gái bị thù hận che mắt mà lựa chọn sai lầm đã ném trái mìn vị hối hận.

Lạc Ca thấy bộ dạng nàng như thế, đang định mở miệng.

“Ca ca!” Tiếng Lạc Ninh đột nhiên vang lên.

Liễu Sao vội vàng lau khô mắt, ngẩng đầu nhìn thì thấy Lạc Ninh và Tô Tín sóng bước đi tới.

“Thấy Thu tỷ tỷ đến tìm Liễu sư tỷ, muội biết huynh sẽ ở đây,” Lạc Ninh ôm cánh tay hắn năn nỉ, “Muội muốn đi cùng Thương bá bá đến Thanh Hoa cung chơi vài ngày.”

Lạc Ca nhú mày: “Ngày mai muội theo chuông giáo về Nam Hoa, không được rời khỏi Tử Trúc phong.”

Lạc Ninh nghe vậy liền rút đầu không dám nói gì nữa, Tô Tín cũng không dám nói lời nào, chỉ là vẻ mặt không muốn từ bỏ.

Lạc Ca nhìn Tô Tín, thần nhiên nói: “Kiếm thuật của Thanh Hoa cung bất phạm, Tô sư đệ là đệ tử thân truyền của Thương cung chủ, càng phải để tâm tu luyện mới đúng.”

Tô Tín vội vàng vâng dạ.

Nếu là thường ngày, Liễu Sao đương nhiên cảm thấy như vậy rất không hợp tình người, nhưng hôm nay nàng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Lạc Ca. Tu vi của Tô Tín quá yếu, không đủ để bảo vệ Lạc Ninh vốn khiếm khuyết trời sinh, thậm chí không thể bảo vệ chính y, Lạc Ca cứng rắn chia rẽ bọn họ mới là thật tâm vì muốn tốt cho muội.

Lạc Ninh cũng không trái ý ca ca, không bám riết nữa, kéo Tô Tín rời đi.

Trận chiến này kết thúc im lặng không ngờ, tuy không tổn thất gì, Vô Tích Yêu Khuyết mất đi con bài chưa lật, thu phục Bách Yêu Lăng bị chặn cửa, áo trắng cũng không chủ động kiếm chuyện, cuối cùng là không giải quyết được gì.

Trác Thu Huyền một mình bỏ đi không biết là đi đâu, Thương Kính dẫn Tô Tín rời khỏi, Lạc Ninh cũng theo Tây Nguyên Thành và Vạn Vô tiên tôn trở về Nam Hoa. Bên này, Lạc Ca nghỉ ngơi mấy ngày ở Tử Tiêu cung, tiếp tục dẫn theo Liễu Sao lên đường. Liễu Sao không biết hắn muốn đi đâu, chỉ phát hiện càng đi về phía trước, thành trấn càng ít, nơi nơi ngày càng hẻo lánh, người cũng dần thưa thớt.

Hoàng hôn hôm nay, cuối cùng phía trước cũng xuất hiện một thôn xóm.

Từ trên nhìn xuống, thôn này không nhỏ, có khoảng mấy chục hộ, nhìn thấy nhân gian thân thuộc như thế, Liễu Sao đi nhiều ngày không gặp thôn trấn, vừa thấy khói bếp liền cảm thấy vui mừng trong lòng.

“Đây là đâu?”

“Biên giới Đại Hoang.”

“Đại Hoang?” Liễu Sao thất thanh.

Đại Hoang, vùng đất rộng lớn, thần bí nhất cũng là nơi hoang vắng nguy hiểm nhất, không người nào biết biên giới. Địa thế phức tạp, khí hậu thay đổi thất thường, chướng khí và linh khí hỗn tạp, tà thú lẫn linh thú thường xuyên lui tới, là nơi ẩn thân của các tà tiên.

Để tránh làm dân chúng hoảng sợ, hai người đáp xuống ngoài thôn.

Liễu Sao vừa đáp xuống đất liền cảm thấy không thể thích ứng, khắp thôn đều là đá tảng lớn màu đen, đất đai toàn cũng toàn đá tảng lớn nhỏ, nghèo nàn căn cối, hầu như không có ngọn cỏ nào, có không ít cây cối nhưng thân cây đều màu nâu đen, trên ngọn có vài chiếc lá thưa thớt. Không khí khắp nơi vô cùng khô hanh, ngay cả khi gió thổi tới cũng như mang theo cát, Liễu Sao đoán phía bắc thôn này chắc hẳn là hoang mạc rộng lớn.

Cách đó không xa là bãi tha ma bỏ hoang rộng lớn, những nấm mộ nổi liền, thoáng ẩn hiện bóng dáng mấy con chó hoang, hắc khí quấn quanh trên không trung.

Lạc Ca đến bên cạnh bãi tha ma, Liễu Sao lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo như bay.

Đồng hoang vắng không đường đi, mặt đường lồi lõm đất đá to nhỏ, vô cùng khó đi.

Thấy Lạc Ca bước đi vững vàng như đi trên đất bằng, Liễu Sao cố gắng kìm nén không dùng pháp thuật, bước thấp bước cao, nghiêng ngả theo phía sau.

Bãi tha ma này có lẽ ở bên cạnh thôn của người dân, âm khí dày đặc, rất nhiều nấm mộ bị mở toang, nhìn thấy cả quan tài. Hầu hết đều mỏng manh, ván gỗ cực kỳ kém chất lượng, qua thời gian phơi nắng phơi gió có quan tài đã bị hư hỏng, có thể nhìn thấy vải bó màu đen qua các khe hở.

Liễu Sao nhìn hắc khí có thể thấy bằng mắt thường trên đỉnh đầu, thốt lên: “Đây không phải ma khí.”

“Ừm, là quỷ khí.”

Có quỷ sao? Liễu Sao nhớ đến tin tức Lạc Ninh tiết lộ, bước vội vài bước đuổi theo hắn: “Nghe nói ở Thạch Lan thôn xuất hiện quỷ thi, chẳng lẽ nơi này chính là thôn Thạch Lan? Huynh muốn tìm thi ma Thạch Lan...”

Chưa dứt lời, quan tài nằm dưới mộ bên cạnh chân đột nhiên phát ra tiếng “lộc cộc”.

“Ui da!” Liễu Sao dựng tóc gáy, nhảy qua túm lại vạt áo của Lạc Ca.

Lạc Ca không phải là dạng dễ dàng hoảng sợ, chuyện xảy ra đột ngột, hắn chỉ cúi đầu nhìn.

Chống lại ánh mắt của hắn, Liễu Sao nao nao.

Khi tỉnh táo, hai người chưa bao giờ gần nhau như thế. Hàng mi dài thường ngày rất bắt mắt, cứng thẳng không chút cong, càng làm tôn thêm nét lạnh lùng nghiêm nghị của hắn. Không thể tưởng được khi nhìn gần từ dưới lên ở góc độ này, đôi ngươi đen không bị lông mi che khuất dù vẫn trầm tĩnh nhưng lại dịu dàng đến kỳ lạ.

Quả thật không phải hắn luôn khép mắt, Liễu Sao mừng thầm.

Lạc Ca lên tiếng: “Lui lại.”

Liễu Sao đột nhiên bừng tỉnh, lập tức buông tay ra lảo đảo: “Có gì hay chứ, ai thèm!”

Lạc Ca dùng tiên ấn đẩy nàng ra, nhắc chân lên, trên đôi giày trắng bóc còn in nửa dấu chân.

Liễu Sao ngượng ngùng: “Nhìn cái quan tài kia...”

Lạc Ca đã xoay mặt sang nhìn.

Nắp quan tài bị đẩy sang bên cạnh một người từ từ đứng lên.

Liễu Sao biết đó không phải là người, trên người y không có khí tức của người sống mà là tử khí rất nặng, khí tức này chỉ có quỷ mới có.

Người đó cử động chân tay cứng nhắc, nhìn thấy hai người khê giạt mình, lập tức khom người cười xòa, nụ cười tươi vì cứng nhắc có vẻ kỳ lạ, giọng điệu giả dối khiêm tốn: “Hai vị khách quý từ bên ngoài đến phải không? Trời tối rồi, có phải muốn vào thôn nghỉ lại đêm nay?”

Quỷ tộc không thể có thân thể này, đây rốt cuộc là người sống hay người chết? Liễu Sao ngạc nhiên.

Lạc Ca đáp lại “Đa tạ” nhưng không hỏi gì, người kia cũng không quen đón tiếp “khách quý” đến từ vùng ngoài, không dám nhiều lời, miễn cưỡng tiếp chuyện mấy câu rồi đi vào thôn.

Liễu Sao ngạc nhiên nhìn bóng dáng y: “Quý chỉ có thể sống dựa vào thân thể người sống, thân thể của y đã chết rồi.”

Lạc Ca nói: “Y bị người khác dùng pháp thuật khóa hồn phách.”

“Là thi ma Thạch Lan?” Liễu Sao cũng đoán ra.

Lạc Ca khẽ “ừ”.

Người đã chết, thân thể không bị phân hủy, thi ma Thạch Lan nhất định đã dùng biện pháp đặc biệt. Có Lạc Ca bên cạnh, Liễu Sao hoàn toàn không lo lắng đến an nguy, vừa rồi nàng bị bất ngờ nên hoảng sợ. Không phải sợ quỷ, quỷ vốn là lực lượng yếu nhất lục giới, bây giờ người tu luyện Võ đạo nổi dậy, nếu không bị ngăn cản bởi sống chết tự nhiên thì chỉ sợ ngay cả Diêm điện cũng biến mất, sao có thể so được với Ma tộc mạnh mẽ.

Liễu Sao nghĩ ngợi rồi hỏi: “Quý thi này có hại người không?”

“Trước mắt thì không,” Lạc Ca nói, “Nhưng thế gian này tất cả đều theo quy luật tuần hoàn của trời đất, đảo nghịch chuyển sống chết cố chấp giữ lại hồn phách, không phải là chuyện tốt.”

Liễu Sao hỏi: “Vậy giờ phải làm sao?”

Lạc Ca đưa tay trái lên, trong chớp mắt, tiên lực xua tan quỷ khí trên không trung, quan tài trong các năm mồ xung quanh bị ảnh hưởng đều rung chuyển, phát ra tiếng ‘bình bịch’.

Liễu Sao nhìn thấy nổi hết da gà, thấy hắc không để ý tới mình, giận dữ dậm chân: “Huynh tự xem đi, ta đi trước!”

Đường đến thôn Thạch Lan, ngoại trừ đất xám chỉ có đá đen, không có phong cảnh gì đặc biệt, nhưng ở cửa thôn có một tảng đá vôi làm cột mốc ranh giới vô cùng bắt mắt. Cột mốc này đã lâu năm, chỉ cần chạm tay vào thì bụi đá rơi xuống lả tả, ba chữ “Thạch Lan thôn” rất mờ nhạt, nhưng nét bút rất tao nhã không chút tầm thường, dù Liễu Sao không hiểu thư pháp cũng thấy vô cùng khí thế.

Lạc Ca chậm rãi đến sau, Liễu Sao ngồi bên cạnh tảng đá lớn đen thui hờn dỗi.

Lúc nào cũng bộ dạng cao cao tại thượng, đồ đại thiếu gia đáng ghét! Cho tới lúc này, hắc cũng không nhân nhượng nàng chút nào, thái độ và hành vi đối xử với nàng lúc nào cũng cứng rắn, tính tình tùy hứng của nàng hoàn toàn vô dụng trước mặt hắc.

Liễu Sao có chút chán nản, bởi vì bản thân lúc nào cũng thỏa hiệp.

Nếu không phải thấy hắc đối xử với nàng không tệ lắm thì ai thèm nghe hắc chứ!

Trời tối dần, quỷ thi trên đường ngày càng nhiều, nam nữ già trẻ đủ cả, ngoại trừ bộ dạng cứng nhắc thì bọn họ không khác gì người thường, có người còn chủ động mời Liễu Sao đến nhà mình. Đối mặt với đôi mắt đục ngầu, ánh mắt đờ đẫn như cá chết của quỷ thi, Liễu Sao vốn chưa từng gặp hiện tượng kỳ dị này chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên, từ chối hết loạt.

Gió lạnh thổi qua, vài phiến lá khô rơi trên đỉnh đầu.

Liễu Sao như có cảm giác, ngẩng đầu lên.

Trong đám quỷ thi lộn xộn có một bóng dáng quen thuộc, áo choàng đen kéo dài trên mặt đất, hắc thông thả tìm quỷ thi nói chuyện, đám quỷ thi này cũng không quá nhiệt tình, đều tránh xa hắc.

Liễu Sao nghe thấy mấy quỷ thi trong thôn nhỏ giọng thì thầm.

“Nhìn hắc không giống người tốt.”

“Đúng vậy, đến từ bên ngoài, chúng ta đừng gây chuyện.”

“Thật ra ta là người tốt.” Không biết hắc sáp vào từ lúc nào.

Quỷ thi trong thôn lập tức tản ra rồi đi mất.

Liễu Sao xoay người, coi như không nhìn thấy.

“Ôi, đây không phải Liễu Sao nhi ư?” Giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc ra vẻ kinh ngạc.

Liễu Sao nghe giọng điệu đầy dối trá kia liền nổi giận, nhin không nổi liền nhảy lên cười lạnh: “Đừng cho là ta không biết ngươi bám đuôi ta.”

Nguyệt lập tức đáp lại: “Ta đi ngắm phong cảnh Đại Hoang, nào có đi theo ngươi.”

Liễu Sao nhìn hắc một lúc, đột nhiên tháo mảnh vỏ sò song sắc trên cổ xuống, đắc ý lắc lắc trước mặt hắc: “Đẹp không?”

Nguyệt cong khóe miệng: “Ngươi thích à.”

Liễu Sao hỏi thẳng: “Có không?”

Nguyệt vươn bàn tay trái đeo nhẫn tím trong suốt, trong lòng bàn tay đúng là có vỏ sò song sắc giống hệt: “Nhìn nè, ta đã tìm cho ngươi rồi đây.”

Liễu Sao nhận lấy không thèm nghĩ ngợi: “Ta muốn nữa.”

Nguyệt hơi khó xử: “Loại vỏ sò này rất khó tìm đó...”

“Có cho không!”

“Được, cho người.”

Hai mảnh vỏ sò đặt vào lòng bàn tay, Liễu Sao vẫn không rút tay về.

Nguyệt đành phải nói: “Không còn nữa, đợi lần sau...”

“Ta biết người còn, lấy ra đây!” Liễu Sao ngắt lời hần, chẳng thèm phân biệt trái phải, “Không đưa ngay, đừng hòng ta giúp người!”

“Liễu Sao nhi đúng là ngày càng thông minh.” Quả nhiên, Nguyệt mỉm cười, đưa thêm cho nàng hai mảnh nữa.

Liễu sao cũng không bắt ngờ, vẫn giơ tay như trước.

Nguyệt đành phải thở dài, đưa ra một mảnh nữa: “Đây là mảnh cuối cùng.”

Vỏ sò đỏ trắng đan xen nhau, linh khí chuyển động, là thứ biết bao người mơ ước. Đúng là muốn gì được nấy, người này rõ ràng đã lập kế hoạch hoàn mỹ. Cho dù nàng không thuận theo không tha thứ cũng vẫn coi như vẹn toàn, bao gồm của việc đối phó với sự tùy hứng dai dẳng của nàng, giống như vỏ sò này chẳng qua là hần tiện tay chuẩn bị để dụ nàng vui vẻ làm trò hề mà thôi.

Hần tiếp tục dụ dỗ: “Để khống chế ma tính, tu vi của người đã ngừng trệ không tiến bộ, chỉ cần tìm được tương lai Ma tộc là có thể biến người trở thành thực sự hùng mạnh.”

“Vì sao ta phải trở nên hùng mạnh? “ Liễu Sao đột nhiên thốt lên, “Vì báo thù cho Lục Ly sao? Ta mặc kệ!”

“Bởi vì đã có người bảo vệ người sao?”

“Không phải.”

Liễu Sao siết chặt tay, khi mở ra trong lòng bàn tay chỉ còn một đồng bột.

Nguyệt không cố gắng thuyết phục nữa.

Liễu Sao nhú chặt mày: “Bởi vì ta sẽ không bao giờ mắc lừa nữa. Người từ bỏ hy vọng đi, ta sẽ không giúp người.

Không phải bị vứt bỏ mà là chưa bao giờ có được, tựa như vỏ sò này chứa toàn mưu toan, có gì phải tiếc hận sao?

Im lặng một lúc lâu.

Nhìn đi, tức giận chứ. Liễu Sao khẽ hừ một tiếng, ngạo nghễ thu hồi tầm mắt: “Mặc kệ người nghĩ thế nào, tùy người.”

“Liễu Sao nhi, chỉ có người mới có thể tìm được tương lai Ma tộc, nếu không bọn họ lại tiếp tục làm hại lục giới, người thật sự không chịu cứu bọn họ sao?”

Liễu Sao ngây người, kiên quyết nói: “Bọn họ có chuyện thì liên quan gì đến ta!”

Nguyệt thở dài: “Được rồi, nơi này rất nguy hiểm, người phải cẩn thận.”

“Ta không sợ!” Liễu Sao cười nhạo.

Nguyệt không nói gì nữa, đi vào thôn.

Giả vờ tốt lành! Liễu Sao cắn răng, cảm thấy bức mình mãi không nguôi, nhịn không được bèn tung chưởng xuống tấm bia đá bên cạnh, có điều vừa đưa tay lên không đã bị giữ chặt, sức mạnh quen thuộc không cho chống lại.

Cơn giận của Liễu Sao vẫn chưa tan, trừng mắt nhìn người vừa đến: “Làm gì! Làm gì vậy hả!”

Lạc Ca nhìn nàng.

Liễu Sao lẩm bẩm mấy câu, không gây nữa.

Nhà cửa trong Thạch Lan thôn được xây dựng rất ngay ngắn, chỉ hơi lâu năm, mái hiên xà nhà đều có dáng vẻ cổ xưa, đối lập với cuộc sống vô cùng bần cùng của dân trong thôn, dường như không phù hợp. Xem ra nó chỉ mới bắt đầu xuống dốc những năm gần đây. Nhà nhà trong thôn đều có quý thi, người sống và quý thi dường như ở chung rất hòa hợp.

Lạc Ca tìm đại một nhà nợ xin tá túc, họ của nhà này thật hiếm thấy, họ Cửu. Nhà họ Cửu có năm người, nam chủ nhà là Cửu Thạch và ba đứa con là người sống, nữ chủ nhà Cửu thê là quý thi. Liều Sao để ý quan sát thì thấy ngoại trừ không ăn không ngủ thì cơm nước việc nhà Cửu thê đều làm được, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Nhà họ Cửu chỉ có hai gian phòng, gian phòng riêng của vợ chồng dành cho hai người đã là đạo đãi khách quý rồi, kết giới chia căn phòng ra làm hai, Liều Sao thấy Lạc Ca vào bên trong, không khỏi bĩu môi.

Ngày tu luyện, gần đây Liều Sao rất nhàn rỗi, nhưng đêm nay nàng lặn qua lộn lại, kiểu gì cũng không ngủ được.

Người đáng giận như vậy, vì sao nàng phải giúp hắn?

Có lẽ, vì nàng cũng là ma, giúp hắn cũng là giúp bản thân, có lẽ là nàng cảm nhận được nỗi khổ tâm của hắn.

“Huynh cho rằng nên làm thế nào? “ Rốt cuộc làm thế nào mới đúng? Liều Sao ngồi dậy, nhìn mấy lần về phía kết giới, cuối cùng vẫn xóa bỏ ý định muốn hỏi.

Vô cùng buồn phiền, giữa khe cửa xuất hiện một đôi mắt.

Ánh mắt này khiến người nhìn thấy cực kỳ khó chịu, hơn nữa đêm còn chưa ngủ đương nhiên là quý thi Cửu thê.

Khi Liều Sao đứng lên, ánh mắt đã biến mất.

Quý khí xa dần, Cửu thê đi ra sân.

Nàng ta muốn đi đâu, làm gì? Liều Sao thấy hơi kỳ lạ, không có gì làm bèn thi triển độn thuật lén lút theo phía sau.

Đã là canh ba, đêm tối tăm, sương mù dày đặc, bóng dáng Cửu thê phía trước lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng nàng ta đến một khu rừng đen ở phía tây thôn.

Hắc mộc chắc là cây đặc trưng của vùng này. Những phiến lá màu đen, thân cây thô ráp thẳng đứng, là chất liệu gỗ hàng đầu, có thể nhìn thấy bất kỳ chỗ nào quanh thôn Thạch Lan. Chỉ là khu rừng đen này tương đối tươi tốt, rất ít đá, có lẽ đất đai nơi này cũng phì nhiêu.

Ngưng tụ ma khí, Liều Sao hiện thân trốn phía sau tảng đá, ngạc nhiên không thôi.

Trong khu rừng quý khí dày đặc, nhất định không chỉ có một mình Cửu thê. Quý thi tụ tập lúc nửa đêm, chẳng lẽ bọn họ muốn bàn bạc chuyện gì sao?

Liều Sao ngẫm nghĩ, cẩn thận ẩn thân đứng dậy vào trong rừng, đi không xa liền thấy một cảnh tượng quỷ dị.

Trong rừng có sơ sơ gần trăm quý thi, bọn họ không ngồi một chỗ bàn chuyện mà tất cả đều duy trì tư thế kỳ lạ, hai tay ôm chặt thân cây như khi, úp mặt quý trên mặt đất như đang nghỉ ngơi.

Gió cuốn sương mù dày đặc vào rừng, cực kỳ lạnh, xung quanh im lặng đến kinh ngạc nhưng không xảy ra tình huống đặc biệt.

Xem ra bọn họ vô hại, nhưng trong lòng Liều Sao vẫn cảm thấy bất an, đang chần chừ có nên rời đi hay không, đột nhiên căn cổ có cảm giác mát lạnh.

Không phải quý khí mà là ma khí.

Xuất phát từ sự miễn cảm với khí tức của đồng loại, Liều Sao vô cùng cảnh giác, bóng dáng kia lập tức hóa thành gió tản ra, phía sau bốn năm trượng đối phương lại ngưng tụ thành hình.

Người vừa đến, tóc dài tán loạn, quần áo đồ thối có vẻ rất cũ nát, nhìn dáng người chắc là một cô gái.

Đánh lén không thành, nàng ta chậm rãi xoay người lại.

Bên kia vẫn là tóc.

Liễu Sao sờ tóc gáy, mãi đến khi nhìn rõ mới từ từ thở ra, bình tĩnh lại — ma nữ này không phải không có mặt mà là tóc phủ xuống phía trước che khuất mặt mà thôi.

“Này, người là ai?” Liễu Sao hỏi thử.

Ma nữ không đáp cũng không nhúc nhích

“Người muốn làm gì?”

Ma nữ vẫn im lặng.

Hai bên giằng co khoảng một chén trà, Liễu Sao hơi mất kiên nhẫn, chủ động ra chiêu “Ma diễm liêu nguyên”, sau đó nhân cơ hội ngự phong bỏ trốn.

*Ma diễm là lửa ma. Thân hình vừa động dậy, ma nữ đã chặn trước mặt.

Tốc độ quá nhanh! Liễu sao thậm chí không ổn, vội vàng hiện hình.

Đối phương dễ dàng tiếp được ma diễm đủ thấy tu vi không kém cỏi. Lần này cũng do nàng liễu lĩnh, trong phòng có kết giới, đương nhiên Lạc Ca sẽ không kiểm tra động tĩnh của nàng, chỉ sợ bây giờ hấn còn chưa phát hiện ra.

Hối hận vô cùng, Liễu Sao không dám khinh thường, ra chiêu “Phong tự giới.”

Ma nữ lặng im, y phục đỏ bay lên đánh tan bức tường khí cuộn cuộn.

Liễu Sao hoảng sợ, hiện tại tu vi của nàng trong Ma tộc không thấp, không thể tưởng tượng nổi đối phương có thể phá chiêu nhẹ nhàng thế này, xem ra hôm nay không dễ thoát thân rồi.

Không kịp nữa, ma nữ đã ra tay.

Bóng dáng mang theo gió, tóc rối bay lên để lộ ra đôi mắt màu đỏ.

Một cái tên đột nhiên nảy lên trong đầu, suýt chút nữa Liễu Sao hồn phi phách tán, nhưng ngay sau đó nàng cứng rắn nuốt lại tiếng kêu sợ hãi vì nàng nhìn thấy một đôi tay.

Hết chương 39

40. Q.3 - Chương 40: Lời Thề Của Ma Thần

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương

Hấn bảo vệ thiên hạ, nàng bảo vệ hấn.

Xác định nàng ta không phải Thực Tâm ma, Liễu Sao bớt hoảng sợ hơn, nhưng cũng chưa thể thở phào nhẹ nhõm. Đối phương cũng sử dụng ma diễm, nhưng uy lực lại lớn hơn chiêu nàng vừa tung ra. Ma diễm màu lam như thủy triều sóng sau xô sóng trước, gặp sức phản kháng càng lớn thì phản lực dội lại càng mãnh liệt, Liễu Sao chỉ vừa cản được hai cơn sóng đầu đã toát mồ hôi lạnh.

Sóng lửa ủa tới, vào thời khắc nguy cấp, sức mạnh thần bí trong cơ thể lại xuất hiện.

“Bích hỏa ma trì!” Trong tầng sóng khí ào tới, rốt cuộc Liễu Sao đã đột phá được thức thứ hai Ma diễm trảm, ngọn lửa màu ngọc bích bùng cháy trên cơ thể, thể vững như núi nghiêng nát ma diễm của đối phương.

Bóng ma kia bị đẩy lùi lại vài bước, có lẽ thấy hơi bất ngờ nên đứng bất động tại chỗ.

Liễu Sao đã hơi hiểu ra thứ sức mạnh kỳ bí này ngoại trừ giúp nàng thoát khỏi khống chế thì ngày thường đều không dùng được, nó chỉ xuất hiện vào lúc hiểm nguy, rốt cuộc là thế nào đây? Không còn thời gian để

ngiht nhiều, Liễu Sao định bỏ trốn, bỗng nghe thấy vô số tiếng “răng rắc”, quỷ thi đang ngủ say khắp bốn phía chẳng biết hành động từ lúc nào, giống như bị người đánh thức, xúm xít lại đây.

Đám quỷ thi trông như vô hại vừa đến gần, Liễu Sao lập tức phát hiện điều bất ổn.

Sức mạnh thần bí trong cơ thể xói mòn nhanh chóng. Chúng đang hấp thu linh khí? Liễu Sao hoảng hốt, không kịp phản ứng thì đã bị quỷ thi vây quanh. Ngửi thấy mùi thi thể, Liễu Sao ghê tởm không ngừng, nằng vội vàng đập vào cơ thể quỷ thi gần nhất, nhưng bất đắc dĩ quỷ thi như đĩa hút máu, không ngừng tụ về chỗ nằng, bám chặt không buông, Liễu Sao bị vây chặt.

Ma nữ đối diện như cảm nhận được điều gì, xoay mũi chân bay về phía nằng.

Sức mạnh thần bí trong cơ thể hoàn toàn không chịu khống chế, huyết khí tỏa ra thoang thoảng theo lỗ chân lông, để mặc đám quỷ thi hút lấy. Liễu Sao cảm nhận rõ sự suy yếu, hoàn toàn không thể dùng được ma lực, gần như sắp thấy nằng khó có thể tiếp tục chịu đựng, chợt sức mạnh thần bí đột ngột biến mất.

Đám quỷ thi ngừng động tác, tất cả đều đứng cứng ngắc tại chỗ, ma nữ hồng y trong tích tắc cũng ngừng lại, đôi mắt đỏ máu lấp lóe không ngừng.

Đầu Liễu Sao đầy mồ hôi lạnh, chăm chăm đề phòng nằng ta.

Đám quỷ thi mất đi mục tiêu, rút cuộc chậm chạp tản đi, khôi phục tư thế cũ. Ma nữ xoay người chạy vào trong rừng, nhưng chưa tới mười trượng thì một luồng kiếm quang đa sắc chợt hạ xuống từ giữa không trung đáp xuống trước mặt nằng ta.

Phù Vân quyết cảm thẳng xuống, mặt đất rung rinh trong phạm vi mười trượng.

Con đường trước mặt bị chặn mất, ma nữ dừng lại.

Tiên nhân áo trắng đứng sau lưng nằng ta, giọng điệu bình thản: “Thả họ ra, người rời khỏi đây.”

Nhìn thấy hần, Liễu Sao lập tức thở phào nhẹ nhõm, nằng chạy đến bên cạnh hần.

Sau một lúc lâu, ma nữ vẫn không xoay người, quỷ thi xung quanh từng người ngã xuống, có rất nhiều luồng khí bay ra khỏi xác chết, ngưng tụ thành hình, bóng hình cực kỳ nhạt nhòa, bọn họ lãng phí thời gian ở dương thế, nên hồn thể đã bị ảnh hưởng.

Phù Vân quyết khê reo vang, rời khỏi mặt đất quay vào trong vó.

Sương mù trong rừng ngày càng dày đặc, bóng dáng ma nữ biến mất trong màn sương mờ mịt, đó là hướng Đại Hoang.

Địa khí tan đi, thuật pháp bị phá giải, những thôn dân đã chết thoát khỏi trói buộc, họ khóc lóc thảm thiết.

“Tại sao người lại hại chúng ta!”

“Đúng vậy! Đứa con đáng thương của ta... Ta phải trở về!”

“Khó khăn lắm chúng ta mới được cứu sống! Ta không muốn chết!”

“Hút lấy địa khí để duy trì sự sống, hại người hại mình.” Lạc Ca xoay người, giọng nói lý trí, cực độ vô tình.

Một đám người đáng lẽ phải chết đi lại hút lấy địa khí, cho nên đất ở Thạch Lan thôn mới cần cỗi không có nổi một ngọn cây cọng cỏ, quá trình này diễn ra rất chậm. Cứ thế đến lúc đệ tử Tiên môn phát hiện ra thì đã qua được mấy năm, địa khí Thạch Lan thôn tiêu hao quá mức, bất tri bất giác biến thành quang cảnh ngày nay. Chờ đến lúc địa khí nơi này bị hút sạch, bọn họ lại mở rộng phạm vi ra xung quanh, hậu quả...

Đám quỷ thi này không trực tiếp hại người, nhưng càng đáng sợ hơn hại người! Liễu Sao hít một hơi lạnh, đoán rằng ma nữ kia có lẽ đã lợi dụng quỷ thi thu lấy địa khí...

Không đúng! Trên cơ thể quỷ thi có sự sống, địa khí tiến vào trong cơ thể họ, chẳng phải sẽ chuyển thành thanh khí sao!

Ma nữ lợi dụng năng lực khống chế thi thể trời sinh để thu lấy thanh khí, khắc chế ma tính!

Chẳng lẽ...

“Muốn giải thoát, thì đến chỗ nên đến đi.” Bỏ ngoài tai những lời khóc mắng, Lạc Ca chấp ngón tay vung lên một vòng, theo luồng tiên quang dẫn độ, hồn thể đám thôn dân đều dần chìm vào mặt đất, vốn sau hừng đông họ cũng sẽ tự động quay về quỹ môn, làm thế này là để phòng quỹ hồn lại bị Thạch Lan lợi dụng.

Thấy Liễu Sao vẫn còn ngơ ngẩn, Lạc Ca lên tiếng: “Nếu có thể dễ dàng tìm được phương pháp bổ túc, ma đã sớm không còn là ma, hút địa khí tầng cạn quá mức nguy hiểm, việc này không thực hiện được.”

Địa khí tầng cạn là để bồi bổ vạn vật, lấy đi quá mức sẽ dẫn đến không chuyển hóa kịp, ảnh hưởng rất lớn đến các sinh linh khác, mà địa khí tầng sâu thì quỷ thi căn bản không hấp thụ tới. Huống hồ gì hấp thụ một lượng lớn địa khí như thế, cơ thể người sống cũng không chịu nổi, đến cả thiên tiên thể của Lạc Ca cũng vì độ khí cho Liễu Sao mà ảnh hưởng đến việc tu luyện, chỉ có cơ thể của quỷ thi là không đáng quý, bởi vì ma nữ vốn không thêm để tâm đến sự sống chết của họ.

Liễu Sao đành từ bỏ toan tính: “Huynh thật sự thả nàng ta đi à, nàng ta lại tìm chỗ khác thì phải làm sao đây?”

Lạc Ca đáp: “Những hồn phách này bị ép trói trên thi thể, chỉ cần hơi bất cẩn, bọn họ sẽ hồn phi phách tán.”

“Dù sao nàng ta là ma.” Liễu Sao lẩm bẩm, cho dù là ý tốt cũng không ai cảm kích.

Lạc Ca đáp “Ừ” rồi tiếp lời: “Muội cũng là ma.”

Liễu Sao á khẩu chẳng đáp nổi một lời.

Lạc Ca lại nhìn về hướng Đại Hoang: “Là ma khí, nhưng chiêu thức của nàng giống Tiên môn...”

Liễu Sao vội nói: “Nàng ta không phải Thực Tâm ma!”

Lạc Ca gật đầu: “Lúc trước Thực Tâm ma dùng mặt nạ nguyệt trang, lý nào lần này lại không màng tới việc bại lộ hình dáng.”

“Huynh biết nàng ta không phải Thực tâm ma?” Liễu Sao thế mới biết nàng hiểu nhầm ý hẩn: “Ta thấy nàng ta chắc chắn là thi ma Thạch Lan.”

“Nàng...” Lạc Ca chỉ nói một chữ rồi đột ngột chuyển hướng câu chuyện: “Trên người muội có linh khí thuần khiết bậc nhất, cho nên mới kinh động tới quỷ thi.”

Đã sớm nhận ra nàng có điều kỳ quặc, thật không thể ngờ lại ẩn chứa bí mật lớn thế này, thứ linh khí này rất gần với Thái Âm khí và địa khí. Cho dù bản thân đã đạt được quả vị Thiên tiên cũng không có được thứ đó, huống chi nàng lại là ma? Khó trách có thể thu hút sự chú ý của Thực Tâm ma và ma cung. Trong những ghi chép có được của Yêu Khuyết, chỉ có duy nhất một chủng tộc mới có được linh khí thuần khiết nhất trong lục giới, nhưng rõ ràng nàng không phải.

Liễu Sao không nghĩ nhiều vậy, nàng khó hiểu hỏi: “Vậy giờ phải làm sao đây?”

Lạc Ca liếc nhìn nàng, ánh mắt rất nghiêm khắc: “Nếu không phải nửa đêm muội chạy lung tung thì làm sao gặp nạn?”

Liễu Sao không phục: “Nếu ta không ngừng tu luyện, nàng ta chưa chắc đã làm gì được ta!”

“Hành động lỗ mãng là ngu ngốc, không liên quan đến năng lực cao hay thấp.” Lạc Ca nhíu mày: “Ninh Nhi sẽ không liều lĩnh như muội, Đại Hoang cực kỳ nguy hiểm, muội nên rút ra bài học.”

Là thấy nàng không thông minh bằng Lạc Ninh thì có! Liễu Sao nghe thế càng khó chịu, bệnh cũ lại tái phát, nàng ngoảnh mặt đi.

Lạc Ca thấy thế không thể bắt bẻ thêm, đành thở dài: “Được rồi, đi thôi.”

Hẩn cũng không định quay về Thạch Lan thôn, dẫn heo Liễu Sao đi về hướng Đại Hoang.

Trong màn sương mù dày đặc xuất hiện bóng dáng Nguyệt, áo choàng đen ẩn hiện nét tà ác, tựa như tử thần đoạt mệnh.

“Lạc Ca xấu xa quá, thật ra là ta cứu con bé.” Hắc thở dài.

“Cứu con bé, để con bé cảm kích người, rồi làm việc giúp người.” Giọng nói của Lam Sát đều đều: “Người quả là người tốt.”

“Lam Sát, đã là ma, tiêu chuẩn đạo đức của người cũng hơi cao rồi đó.”

“Ít nhất thuộc hạ sẽ không áy náy.”

Nguyệt khẽ cười, động tác xoay người vừa tao nhã vừa vô tình: “Vận mệnh của con bé đã khởi động từ lâu. Không phải do ta có muốn tiến hành tiếp hay không, mà ta cần mượn lời của Lạc Ca để chỉ cho con bé phát hiện bí mật của mình. Người cũng biết ta không thể trực tiếp nhúng tay.”

“Con bé tin tưởng Lạc Ca, chẳng phải là chuyện tốt với chúng ta, Lạc Ca sẽ biến con bé thành tiên, sao con bé lại giúp ma làm việc được?”

“Chúng ta phải tiếp tục đến tìm con bé, đi thôi.”

“Chủ nhân, theo người chín vạn năm, thuộc hạ thích nhất là bản mặt dày của người.”

Bên hồ Yêu Khuyết, làn nước trong vắt chiếu rọi bóng dáng yêu quân, phụ kiện lam nhạt ánh lên y phục trắng tuyết và mái tóc trắng hiển hiện nét đẹp thanh tịnh như sóng nước.

A Phù Quân đứng trên mặt nước: “Bách Yêu Lăng đã tìm thấy đứa con duy nhất của tiên vương, chúng có ý định thu phục thuộc hạ cũ của tiên vương, gần đây sẽ có khả năng hành động.

Áo trắng gật đầu không bàn tiếp đề tài này: “Lạc Ca dẫn con bé đến Đại Hoang, không biết có mục đích gì.”

“Xem ra chuyện Thực Tâm ma vẫn chưa xong, nhưng Đại Hoang...” A Phù Quân khẽ nhíu mày: “Có lẽ hẳn đi tìm Vũ Tinh Hồ.”

“Giải Linh tôn giả?” Áo trắng trầm ngâm: “Hành tung của y khó xác định, thật đang ở Đại Hoang ư?”

A Phù Quân trả lời: “Là thuộc hạ suy đoán. Thương Ngọc Dung chết, Lạc Ca mất đi một cánh tay, Thực Tâm ma lại có được linh khí của ma anh càng khó đối phó. Với Lạc Ca mà nói, sự giúp sức lớn nhất là sư huynh Vũ Tinh Hồ.”

Áo trắng suy tư: “Có lẽ Lạc Ca có thể nhận ra trên người con bé...”

A Phù Quân cắt ngang lời y: “Đại cục chưa ổn định, chủ quân không thể rời khỏi Yêu Khuyết.”

“Đệ đã tận mắt nhìn thấy.” Áo trắng đáp lại: “Con bé không những không bị yêu ca ảnh hưởng, mà còn có thể phá giải phong ấn của Đài lão, có được năng lực này...”

“Con bé đó không phải là thần.”

Áo trắng thở dài: “A Phù Quân, đệ hiểu ta nhất. Diêu Âm tộc bị nước khổng chế đã trăm ngàn năm, chịu mọi sự khinh khi rẻ rúng, suýt nữa là gặp họa diệt tộc, bây giờ ta thấy được tia hy vọng, bảo ta từ bỏ ta làm sao cam tâm! Nếu là đệ, đệ thật không để ý sao? Nếu có thể loại bỏ huyết chú của Thủy thần, Diêu Âm tộc của ta có thể quang minh chính đại đi khắp lục giới, không cần phải trốn trốn tránh tránh, đứng giữa tranh chấp của thiên hạ mà chỉ mong tìm được nơi dung thân!” Y càng nói càng kích động, bàn tay nắm chặt, những hạt sen lam nhạt va lanh canh.

A Phù Quân im lặng chờ y nói xong: “Chủ quân thấy áy náy.”

Áo trắng trầm mặc, sau một lúc lâu mới cất lời: “Đúng vậy, ta nghĩ đến họ... còn có đệ, bây giờ các người vẫn còn phải phụ thuộc vào nước, một mình ta ngự ngôi cao còn có ý nghĩa gì!”

“Chủ quân thống nhất được yêu giới, tự khắc có thể che chở được người trong tộc.”

“Che chở như thế, ai có thể đảm bảo sẽ duy trì được bao lâu?”

“Yêu quân thống nhất được yêu giới, tộc dân chỉ hy vọng điều đó, không mong ước dài lâu.”

“Hy vọng? Diệu âm tộc chỉ dựa vào hy vọng mà duy trì? A Phù Quân, ta biết đệ nghĩ ta không thực tế, nhưng thứ Diệu Âm Tộc cần không phải là thứ đó, đệ cũng biết rõ!”

“Chủ quân phải ở lại Yêu Khuyết chủ trì toàn cục.” A Phù Quân lên tiếng: “Để đệ đi.”

Áo trắng nhẹ nhàng thổi ra: “Đại Hoang rất nguy hiểm, đệ...”

“Đệ sẽ chú ý.” A Phù Quân xoay người rồi biến mất.

Đại Hoang là vùng đất thần bí và nguy hiểm nhất lục giới. Lần đầu tiên Liễu Sao tiến vào đây, đập vào mắt đầu tiên là một vùng sa mạc mênh mông hoàn toàn khác với bên ngoài, màu cát ở đây rất đa dạng, có vàng kim, trắng, nâu, đỏ, đen... Năm sắc màu rực rỡ đẹp lạ lùng, có điều Liễu Sao đã tận mắt chứng kiến cảnh một con rắn đuổi theo một con thần lân bất cẩn chạy vào vùng cát xanh biếc, trong tích tắc nó cuộn thành cuộn tròn rồi tan thành tro bụi, màu cát xanh ngọc rực rỡ cũng mang theo chất cực độc, thứ gì càng đẹp dễ thường dễ khiến người ta bị mắc lừa.

Gió thổi cát bay, Liễu Sao tận mắt chứng kiến cảnh tượng như thế nên khó tránh sợ hãi, cũng may tu vi hai người không thấp, Phù Vân quyết chở hai người xuyên qua trận bão cát.

Tư thế đứng thẳng của người bên cạnh chưa từng thay đổi, dung mạo tuấn tú không chút dao động, mắt chăm chú nhìn phía trước, khiến người bên cạnh bất giác yên tâm.

Liễu Sao bỗng không sợ nữa, nàng hơi nhích lại gần hắn, cổ tình ngưng tụ ma lực hút lấy các hạt cát đủ màu rồi đảo tròn chúng ở giữa không trung, tạo thành trận bão cát to rực rỡ sắc màu. Nàng vốn muốn khoe khoang, luồng cát nhảy múa giống hệt như một con rồng cát, quét qua mặt đất bên dưới, cả sa mạc gần như bị lật tung, đảo lộn một trận.

Đang chơi vui vẻ, bỗng Lạc Ca khẽ vỗ tay nàng.

Bão cát màu sắc rực rỡ đột ngột tan ra, một linh thú (*) kinh hoàng bay ra từ bên trong.

* Thú: đại bàng Liễu Sao thật không ngờ tới con linh thú này bị nhốt bên trong, nàng ngượng ngùng lẩm bẩm: “Chỉ là một con chim thôi mà.”

Thật ra cũng không thể trách nàng, xuất thân từ Võ đạo, đến mạng người cũng bị xem như cỏ rác thì nói gì đến chim hay thú? Trong tư tưởng của nàng, không làm người khác bị thương đã là có lòng tốt, súc vật đâu phải là thứ gì quan trọng!

Lạc Ca thấy nàng không phục, bèn nói: “Với muội, tính mạng của nó hèn mọn như một con kiến. Với yêu ma, sinh mạng của con người cũng như con kiến. Với ông trời, người yêu tiên quý đều như con kiến. Vậy ta hỏi muội, đã cùng là kiến thì tại sao không thương xót nhau?”

Liễu Sao đáp lại: “Ta không phải con kiến.”

“Không phải sao?” Lạc Ca hỏi lại.

Theo bản năng Liễu Sao muốn đáp “Đúng”, nhưng đột nhiên nàng nghĩ đến điều gì bèn ngậm miệng.

Nàng nghĩ tới nàng của sáu năm trước và quãng thời gian đen tối khi xưa.

Đúng vậy, trong phủ Võ Dương Hầu, nàng rất nhỏ bé, yếu ớt đến mức một đầu ngón tay của những người ở đó cũng đủ để lấy mạng nàng. Đối diện với sự ức hiếp và bất công, nàng không hề dám phản kháng, chỉ còn cách sống cẩn thận từng li từng tí.

Nàng của ngày hôm nay rốt cuộc đã trở nên mạnh mẽ, có thể đoạt được tính mạng của người khác. Nhưng mà, nàng làm sao có thể quên được cảm giác thấp thỏm tuyệt vọng khi xưa đây?

Liễu Sao nghĩ, có được sức mạnh thì người lại quên mất bản thân đã từng nhỏ bé như con kiến kia sao?

Lạc Ca lại hỏi: “Ta lại hỏi muội, kiến sao lại không biết thương xót kiến?”

Liễu Sao cúi đầu vờ như không nghe thấy gì, nhưng cũng không nghịch nữa.

Sau đó hai người không nói chuyện nữa, hành trình có hơi nhàm chán. Vùng sa mạc này rất rộng lớn, hai người ngựa kiếm bay hết cả một ngày, cho đến khi màn đêm buông xuống mới trông thấy một vùng đất xanh biếc.

Ồ đảo rất nhỏ, chu vi chỉ mấy chục trượng, chính giữa là một mạch nước, cỏ cây mọc xung quanh rất tươi tốt, còn có vài loài cây bụi thấp. Lạc Ca đi lên trước thăm dò đường đi để lại một mình Liễu Sao bên dòng nước.

Bị dạy bảo, Liễu Sao hơi khó chịu.

Cứ giảng đạo lý mãi, chẳng qua là hấn chê nàng kém xa Lạc Ninh mà thôi.

Liễu Sao bấu môi đá một đá, chợt nghe thấy tiếng kêu “Ế” thảm thiết, nàng hoảng sợ cúi đầu nhìn xuống, do nàng bất cẩn đã đá một con ếch lẫn lông lóc. Liễu Sao cuống quýt nhìn ngó bốn phía, rồi ngồi xổm xuống bắt lấy con cóc ẩn bụng nó: “Nè, nè, mày chết chưa vậy?”

Cũng may con ếch này là ếch linh, nó kêu “ộp ộp” hai tiếng rồi xoay mình giãy khỏi tay nàng nhảy vào trong nước.

Liễu Sao thở phào một hơi, ôm gối ngồi xuống.

Màn đêm mênh mông bao phủ sa mạc, ánh trăng ở Đại Hoang không trong vắt như bên ngoài mà có màu xám tro, có lẽ là do chướng khí quá nặng. Trăng mọc trăng lặn giáng Thái Âm khí xuống điều hòa Dương khí của mặt trời để bồi bổ vạn vật trong lục giới.

Liễu Sao ngẩng nhìn ánh trăng dập dềnh trong nước, nàng đột nhiên nghĩ đến ánh trăng mờ nhạt ở Hư Thiên.

Ma giới được sinh ra do sức mạnh Thái Âm, ma đạo dùng Thái Âm khí làm căn cơ, chắc chắn Ma tộc có quan hệ sâu xa với mặt trăng. Nhưng ánh trăng thần thánh có thể mang đến sự sống a giới, vậy tại sao lại không cứu nổi vận mệnh Ma tộc đang đi vào con đường diệt vong.

Nàng có thể giúp gì cho họ đây? Ma tộc biến thành thế này không phải do nàng làm hại, chính nàng còn bị gạt nhập ma, ai hơi sức đâu mà lo sự sống chết của họ. Tóm lại, nàng không chết là đủ rồi, dù sao Lạc Ca cũng sẽ cứu nàng.

Liễu Sao nhìn Nguyệt ở phía đối diện mạch nước.

Ánh trăng treo bầu trời, ánh trăng rơi vào nước, cũng không thể bì kịp bóng dáng phía xa xa kia. Lúc này hấn đang lặng yên đứng bên một cụm bụi gai, tựa như đang ngắm phong cảnh, dường như hấn cũng không có ý định bước sang chào hỏi.

Liễu Sao lập tức xoay đi, xem như không thấy gì.

Không bao lâu, quả nhiên vật áo choàng đen lại xuất hiện trước mặt.

Liễu Sao không tức giận, đột ngột hỏi: “Ta có phải là con kiến không?”

“Sao thế được.”

Liễu Sao ngẩng mặt nhìn hấn: “Những việc ta làm chưa bao giờ sai ư?”

“Ừm, đương nhiên.”

“Vậy người giúp ta giết nó.” Liễu Sao chỉ vào con thỏ đang nhảy trên cát ở phía xa xa.

Nguyệt hơi khó xử: “Như thế không hay lắm đâu.”

“Xem đi, cả người cũng không muốn ra tay, lại còn bảo ta làm đúng!” Liễu Sao hừ: “Vì người muốn lợi dụng ta làm việc cho người, nên người mới lấy lòng ta.”

Nguyệt cong cong khoe môi: “Đúng vậy, người thật thông minh.”

Cái người này rõ là đáng ghét, chiều chuộng làm nàng vui vẻ, những lời dỗ dành tuôn ra ào ạt, giọng nói trầm thấp mê hoặc lòng người mãi mãi êm tai thế đó. Nhưng thực tế, hắn rõ hơn ai hết tính ngang bướng và cố ý kiểm chuyện của nàng, càng khiến sự khen ngợi của hắn thêm dối trá.

Liều Sao bỗng có hơi nhớ nhung những lời trách mắng của Lạc Ca, vì thế nàng cố tính nhú mày bảo: “Ta thông minh lại xinh đẹp như vậy, tại sao người không bảo ta gả cho người?”

Nguyệt khẽ ho khan, tựa như đang muốn cắt lời, bỗng nhiên một bóng hình nhỏ bé chẳng biết từ đâu chạy đến, ôm chầm lấy hắn kêu: “Phụ thân!!!”

Liều Sao sửng sốt, phát hiện cậu bé kia cũng mặc áo choàng đen, mũ áo choàng gần như che khuất miệng của cậu, chỉ để lộ một chiếc cằm tròn tròn. Có lẽ là một cậu nhóc khoảng mười tuổi, ngoại trừ không đeo nhẫn thì trang phục của cậu bé giống hệt Nguyệt.

Nguyệt trầm mặc rồi xách cổ thắt lưng nhóc vứt ra ngoài: “Có con thật rất hay, khi rảnh rồi không có việc gì làm cũng có thể đập nó một trận.”

Cậu nhóc lăn tròn trên đất, lập tức biến thành một chú chó con trắng tinh co giò chạy mất.

Liều Sao không hề để tâm trò hề này, mà chăm chăm nhìn vào nơi tiểu bạch khuyến biến mất: “Trông nó rất quen.”

“Thật không, người nhớ nhầm rồi.”

Con người trong ký ức tựa như vĩnh viễn là thế, Liều Sao không thêm so đo, đột ngột cất tiếng: “Người muốn ta giúp đỡ nên cố tình gạt ta nhập ma, thật ra người không cần gạt ta, ta cũng sẽ giúp người.”

Nguyệt trầm mặc một lúc lâu sau mới nở nụ cười: “Liều Sao nhi, nói gì mà...”

Liều Sao cắt ngang lời hắn: “Ta sẽ cẩn thận suy nghĩ, người đừng theo ta nữa, chờ ta nghĩ xong rồi sẽ nói với người.”

Nguyệt vươn tay về phía nàng: “Được rồi, ta sẽ chờ câu trả lời của người.”

Chỉ cần đạt được mục đích, hắn sẽ không đến dụ dỗ nữa chứ? Liều Sao nghiêng đầu tránh bàn tay hắn.

Sau một lúc lâu, hơi thở quen thuộc mới biến mất.

Liều Sao vẫn giữ nguyên tư thế, ngồi suy tư thật lâu, bất tri bất giác vầng trăng đã treo giữa trời, nàng trông thấy tiên giả từ xa xa đang quay về.

Bước chân vững vàng, tà áo tung bay, chiếc áo trắng sáng trong che mờ ánh trăng. Đuôi chiếc trâm gấp khúc ở sau đầu lấp lóe ánh sáng nhàn nhạt tạo nên hừng hờ, người đến mang phong thái ung dung, trầm tĩnh.

Liều Sao cảm thấy nhẹ nhõm một cách khó hiểu, nàng lén lút dùng Hâm Địa thuật (*), trông thấy mặt cổ dưới chân hắn lõm sâu xuống, nàng vỗ tay cười to.

* Hâm địa thuật: Thuật pháp làm đất trũng xuống. Cho dù đập phải khoảng không, nhưng Lạc Ca vẫn như bước trên đất bằng. Hắn lập tức bước đến bên dòng nước, tựa như không phát hiện ra trò nghịch ngợm của nàng.

Liều Sao há miệng, ngờ ra một lúc lâu mới bất mãn đứng dậy: “Người về rồi à.”

Lạc Ca “Ừ” rồi gọi: “Đến đây.”

Dù không biết hắn muốn làm gì, nhưng Liều Sao vẫn vội vàng chạy tới, nào biết vừa bước tới trước mặt hắn, chân đột ngột mất điểm tựa. Liều Sao không phản ứng kịp, tích tắc nàng ngã cắm đầu xuống đất.

Lúc này, Lạc Ca khoanh tay nhìn xuống nàng: “Hại người cuối cùng hại mình, đã rút được bài học gì chưa?”

Liều Sao không thể nổi cáu, nàng vờ như chẳng sao cả, phui phui y phục: “Ta thích đó.”

Thấy nàng cứng đầu cãi bướng, Lạc Ca lắc đầu buồn cười, vươn tay lau đi đất cát trên mặt nàng.

Liễu Sao sững sốt.

Vốn dĩ Lạc Ca vẫn luôn bận rộn, ngoại trừ Lạc Ninh ở bên cạnh rất hiếm có nữ tử khác đi theo hắn. Cho dù có chút giao tình với Trác Thu Huyền, nhưng tính tình Trác Thu Huyền rất khó nói chuyện. Còn Liễu Sao là trường hợp đặc biệt, hắn biết nàng chịu oan, cho nên mang nàng về Tử Trúc phong muốn hóa giải thù hận trong lòng nàng. Sau một thời gian ở chung, hắn thấy bản tính nàng không xấu, mới có lòng muốn dạy bảo, đương nhiên thái độ sẽ thân thiết hơn vài phần, bất tri bất giác đã đối xử với nàng như với Lạc Ninh.

Lạc Ca lặng lẽ thu tay lại: “Người trong ma cung đã đi vào Đại Hoang, Liễu Sao tiểu muội, muội phải cẩn thận.

Một tiếng “tiểu muội” gọi Liễu Sao hoàn hồn, nghĩ tới Lạc Ninh, Liễu Sao cũng ngượng không tranh cãi, nàng cúi đầu “Ừm”.

“Muội có thể áp chế được ma tính, nguyên nhân một phần là do ta độ linh khí, nhưng cũng có liên quan đến sức mạnh trên người muội, chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người thèm muốn.” Lạc Ca lại tiếp: “Con người Lư Sênh, muội phải đề phòng.”

Nghĩ đến ánh mắt âm trầm của Lư Sênh, Liễu Sao cảnh giác: “Biết rồi.”

Lạc Ca gật đầu, một lát sau mới lên tiếng: “Thật ra, vợ của tiên tổ Trọng Hoa tôn giả cũng từng nhập ma.”

Lúc Trọng Hoa tôn giả Lạc Âm Phạm nhậm chức Tiên minh thủ tọa là thời kỳ Tiên môn hưng thịnh nhất, tục giới có một thời gian rất thái bình, Lạc Ca đúng là hậu duệ của người đó. Liễu Sao cũng đã từng nghe chuyện về tôn giả, thật không thể ngờ thê tử của người lại là ma, nàng rất kinh ngạc.

Lạc Ca nói: “Người đã tu thành Thiên ma, từng dẫn ma cung tấn công tiên giới, suýt chút nữa đã phá hủy cột mốc lục giới.”

Lại là cột mốc lục giới? Liễu Sao miễn cảm nhận ra vấn đề: “Người không có ma tính sao?”

“Người không chế được ma tính.” Lạc Ca nói: “Nội tình không ai biết rõ, những ghi chép liên quan tới người đều không còn nguyên vẹn.”

Người đó lại tìm thấy biện pháp khắc chế được ma tính, sao lại không ghi chép lại? Liễu Sao ngạc nhiên một lúc lâu rồi hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì Thiên phạt giáng xuống, Tôn giả lấy nước của Giao trì và đá của Thần giới để tu bổ cột mốc lục giới, vào đúng lúc đó tôn giả gặp phải tiên kiếp, người thay tôn giả chặn kiếp. Sau Thiên phạt, tôn giả ôm di thể của thê tử trầm mình xuống Tiên hải, không rõ tung tích.”

‘Hắn bảo vệ thiên hạ, nàng bảo vệ hắn.’

Liễu Sao kinh ngạc nhìn Lạc Ca, không hỏi tiếp nữa.

“Ma cũng có thể bảo vệ chúng sinh, ai nói tiên ma không thể cùng tồn tại?” Lạc Ca nhìn nàng: “Liễu Sao tiểu muội?”

Tiếng gọi tiểu muội này lại càng lộ rõ sự thân thiết, mặt Liễu Sao nóng bừng, cúi thấp đầu.

Lạc Ca nghiêm khắc nhắc nhở: “Tiên ma khác biệt là ở tại tâm, tại hướng đi chứ không phải ở tên gọi, lại càng không phải tại cách tu đạo. Muội đúng là có ma thể, nhưng chưa chắc đã là ma.”

Gọi một tiếng tiểu muội là lại muốn dạy bảo nàng! Liễu Sao thì thầm: “Còn ma tính, ta vẫn còn là ma.”

Lạc Ca gật đầu: “Nguyên nhân cũng do tâm ma năm xưa của tôn giả, tiên ma tranh chấp từng có lúc đi nhưng sau đó vì tranh giành linh lưu mà bùng nổ một trận đại chiến, tử thương nghiêm trọng. Sau thiên phạt, lực lượng Tiên môn suy yếu, Ma tộc nhiều lần mượn thời cơ tấn công âm mưu hủy diệt cột mốc lục giới, Tiên môn suýt nữa bị hủy diệt nên mối quan hệ tiên ma lại như nước với lửa.”

Lạc Ca hơi trầm ngâm rồi giảng giải: “Ta vốn tưởng lời đồn đại chỉ là vớ vẩn, cột mốc lục giới vốn tượng trưng cho trật tự của lục giới, một khi nó sụp đổ, trời đất sẽ quay về thời hỗn mang. Đương nhiên sinh linh trong lục giới sẽ bị ảnh hưởng, nhưng chưa chắc ma đã đạt được ưu thế. Tuy nhiên tin đồn vô căn cứ ắt hẳn là có nguyên nhân, ma không thể hút lấy thanh dương khí bên ngoài, mà lại thông qua uống máu ăn thịt con người để thu lấy, có thể thấy ma đạo hoàn toàn không bài xích thanh khí. Thời gian gần đây ta độ một lượng lớn linh khí uội nhưng vẫn chưa ảnh hưởng gì đến muối, hơn nữa nhiều lần muối từng nhắc tới lệnh cấm của Ma thần khiến ta nghĩ đến một chuyện, đó chính là một tác dụng khác của cột mốc lục giới.”

Tác dụng khác? Liễu Sao khó hiểu.

“Cột mốc lục giới sinh ra do lời gọi của trời, trên cột mốc có ghi lại lời thề của những kẻ sáng lập lục giới. Nói cách khác, chính là quy tắc để quyết định những việc hệ trọng. Tất cả sinh linh trong lục giới đều có thể tế bìa mà lập lời thề, trên cột mốc lục giới chẳng biết đã ghi lại bao nhiêu lời thề.” Lạc Ca hơi dừng lại: “Có lẽ, cũng có lời thề của Ma thần.”

“Lời thề không thu nạp thanh dương khí bên ngoài.” Liễu Sao không kiềm chế được thốt lên.

Nếu lời thề của Ma thần là vậy, thì việc Ma tộc muốn hủy cột mốc lục giới là điều đương nhiên. Thứ bọn họ muốn phá hủy không phải là lục giới mà là quy tắc ước thúc họ. Cột mốc lục giới sụp đổ, lời thề Ma thần bị hủy, sự mạnh mẽ của ma đạo ai có thể địch lại? Lúc đó thiên hạ mới thật là của ma.

Lạc Ca xoay người qua: “Muội muốn làm thế nào?”

Liễu Sao tự cho rằng mình đã tìm được cách đang hưng phấn không thôi, đột nhiên bị hỏi một câu không nặng không nhẹ, tựa như nước tuyết đổ thẳng vào đầu, nàng ngây người.

Đúng vậy, biết được tương lai Ma tộc nằm trên cột mốc lục giới thì phải làm thế nào đây?

Đối diện với nét mặt bình thản của tiên nhân, Liễu Sao không thể trả lời.

Lạc Ca lên tiếng: “Cột mốc lục giới liên can đến sự tồn vong của vô số sinh linh trong lục giới, không thể phá hủy.”

“Ta chưa từng nói gì hết!” Liễu Sao ngoảnh mặt đi, lòng thầm hổ thẹn, vừa rồi ý định đó thật đã lướt qua đầu nàng.

Trời đất quay về thời hỗn mang, nhiều lắm là tất cả đều bắt đầu lại lần nữa, nhưng những sinh linh bị liên lụy tan biến rất vô tội. Như hẳn nói, đã cùng là kiến sao lại không thương xót lẫn nhau? Vì không đành lòng, cho nên các thế hệ tiên tôn mới có hành động vĩ đại là bảo vệ cột mốc, mới có sự hy sinh của phu thê Trọng Hoa tôn giả. Nếu thật không có lòng thương xót chúng sinh thì sao có thể gọi là thần tiên?

“Muốn loại bỏ ma tính, chưa chắc phải đi con đường đó, chắc chắn sẽ có biện pháp khác thay thế thanh dương khí.” Lạc Ca hơi nhếch cằm, ra hiệu nàng nhìn về phía xa xa: “Lục giới rất rộng lớn, sẽ không có đường cùng đâu, tuyệt đối đừng buông xuôi.”

Giọng nói tự tin, khiến người nghe cũng trào dâng hy vọng.

Thật ra Liễu Sao cũng không quá mất mát, dù sao nàng cũng không đủ bản lĩnh phá hủy cột mốc lục giới, thường xuyên độ khí cho nàng, có lẽ hẳn là người bị ảnh hưởng nhiều nhất.

“Đúng vậy! Thê tử của Tôn giả có thể thoát khỏi ma tính thì chắc chắn sẽ có cách khác.” Liễu Sao bùng cháy niềm tin: “Ta muốn nghe chuyện về tôn giả.”

Lạc Ca không phải là người kiêu lời, nhưng cũng không quen kể chuyện xưa, bèn dừng câu chuyện: “Giờ đã trễ lắm rồi, muội nghỉ ngơi lại sức, mặt trăng lặn chúng ta sẽ khởi hành.”

Liễu Sao đang hưng phấn bừng bừng, làm sao chịu bỏ qua, đối diện với Lạc Ca, nàng vốn rất tự ti, nhưng tiếng “Liễu Sao tiểu muội” khiến nàng không thể kiềm lòng muốn thân thiết hơn, nàng tiếp tục yêu cầu vô lễ: “Vẫn còn sớm, huynh kể thêm một chút nữa đi.”

Đã quen Lạc Ninh làm nũng, Lạc Ca cũng không thấy gì bất ổn, một người thì ngoan ngoãn hiểu chuyện, một người thì không dễ cất đuôi, chỉ còn cách tránh đi.

Hắn có từng kể chuyện cho Lạc Ninh hay chưa? Tâm trạng vì điệu thúc giục, Liễu Sao đuổi theo bám chặt hắn: “Chỉ một chút...”

Chân đột ngột hụt hẫng, chính là cái bẫy nàng trên đũa hắc lúc này.

Liễu Sao bụng lăm dạ chịu, lại ngã sấp xuống mặt đất cứng ngắc lần nữa.

Lần này thật không phải Lạc Ca cố ý, hắn quen thấy Lạc Ninh thông minh, thật không dự đoán được Liễu Sao lại tự sập bẫy của chính mình. Lạc Ca bèn vươn tay kéo nàng lên trách mắng: “Lại gây rối nữa rồi, sao không giống Ninh nhi để ta bớt lo!”

Lại so nàng với Lạc Ninh nữa rồi! Liễu Sao lập tức gạt tay hắn ra, cười lạnh: “Ta vốn kém xa muội ấy, ta cứ thế đây! Ai thêm làm tiểu muội của người.”

Lạc Ca thật chỉ là thuận miệng thốt ra, lời vừa cất lên đã phát hiện bất ổn... Hắn chưa từng thu nhận đồ đệ, cũng chưa từng gần gũi nhiều người, bởi vậy hắn theo bản năng so nàng với Lạc Ninh, nhưng cũng không cất lời an ủi: “Nhanh chóng điều tức đi, đừng ngang bướng nữa.”

Là chê nàng ngang bướng mà! Liễu Sao cáu kỉnh: “Ta không mệt!” Nàng bước đi được mấy trượng rồi dừng lại: “Ta muốn đi loanh quanh một lát!”

Lạc Ca không cản nàng.

Hắn vốn không xem nàng là tiểu muội! Liễu Sao đi được vài bước cũng không thấy hắn đáp lại, nàng thật sự giận dỗi bỏ đi.

Hết chương 40

41. Q.3 - Chương 41: Nằm Trên Kiếm, Nổi Trên Sóng

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương

Trắng ngả về tây, cát trước mặt ánh bạc hoặc kéo thành vùng tối đen rộng lớn, gió lạnh thấu xương cuốn theo cát thổi đến cắt qua da thịt đau đớn. Để đề phòng bị trúng độc vì cát, Liễu Sao buộc phải dùng ma lực, khó khăn đi về phía trước. Đã biết Đại Hoang cực kỳ nguy hiểm nhưng lúc này nàng mới rõ trước đây Lạc Ca dùng Phù Vân Quyết đưa nàng đi, nhìn có vẻ thoải mái nhưng thực tế phải cố tu vi như thế nào mới làm được.

Phía trước có một con thỏ vô ý sa vào cát, đang giãy giụa cầu cứu.

Liễu Sao hắt mặt lên, coi như không thấy.

Nàng không bằng Lạc Ninh, Lạc Ninh lương thiện từ bé, còn nàng thấy chết không thêm cứu đây!

Đi được vài bước, rốt cục Liễu Sao cũng quay lại, kéo con thỏ kia ra khỏi dòng cát, nhìn trước nhìn sau cũng không có ai, chợt thấy bất an.

Thực ra Liễu Sao hiểu rõ, thỉnh thoảng tùy hứng thì không sao, giống như vui đùa khó dừng lại, thời gian quá dài khiến cho ai cũng thấy nhàm chán. Nhưng hiện tại đối mặt với Lạc Ca, nàng luôn không khống chế được, hết như lúc trước đối với Lục Ly.

Lục Ly nhân nhượng là vì để lợi dụng.

Lạc Ca không dung túng nhưng bảo vệ nàng không mục đích.

Liễu Sao bắt đầu hối hận.

Lạc Ca có thấy nàng phiền phức không? Không nên hờn giận, thực ra hắn đối với nàng rất tốt, so sánh nàng với Lạc Ninh có phải là thật lòng xem nàng như tiểu muội không?

Liễu Sao nghĩ ngợi cuối cùng quyết định trở về, đột nhiên cảm thấy chân tê rần, cúi đầu nhìn thì thấy con thỏ kia đang cắn chân nàng.

Thỏ cắn người! Lại là con thỏ nàng vừa cứu!

Nhìn đi, đây là kết cục của lòng tốt! Liễu Sao tức giận đá văng nó ra, ai ngờ con thỏ linh kia bị đá ra lại nhảy về cắn chặt góc quần nàng.

Liễu Sao kéo nó đi vài bước, cảm thấy ngạc nhiên: “Mày muốn làm gì?”

Con thỏ nhả ra, nhảy quanh nàng, đáng vẻ cực kỳ lo lắng.

Chợt có tiếng cười “khắc khặc” quái dị vang lên!

Có cạm bẫy! Trong lòng Liễu Sao biết không hay rồi, định ngự phong chạy trốn. Không ngờ cát cuốn tới cuốn cuộn như sóng, mang theo lực hút cực mạnh, kéo cả người nàng vào trong cát.

Từng có kinh nghiệm bị đánh lén, Liễu Sao thấy nguy cũng không loạn, biết không thể thoát thân lập tức nắm một tay giơ lên cao, nhanh chóng hấp thu Thái Âm khí trên đầu chống lại lực hút kia.

“À, tu vi cũng không kém!” Giọng nói sắc nhọn vang lên.

Dòng cát trũng xuống, hai chân Liễu Sao nhẹ nhàng đứng vững vàng, trọc khí bốn phía tụ lại theo sức hút của ma lực, trên không hình thành quần mây đen che khuất mặt trăng, đất trời gần như một.

“Khá lắm nhóc con, dám chống lại Sa Mộc Kiêu ta!” Một cái đầu chui ra khỏi cát, da dẻ nứt nẻ, giống như cọng rơm khô hòa làm một với cát, “Viên ma đan này chắc chắn là thượng phẩm!”

Liễu Sao hoảng sợ.

Sa Mộc Kiêu này không có ma khí, nhưng có phần tà tính, nghe nói ở Đại Hoang không hiếm tà tiên, thủ đoạn hiểm độc, lấy ma đan luyện thuốc để tăng tu vi, chẳng lẽ nàng lại gặp phải sao?

* Sa Mộc Kiêu là tên riêng, nhưng cũng có thể hiểu là một loại chim sống trong cát. Loại chim Kiêu này ngày núp trong cát, tốt mò chim chuột để ăn. Có thể ăn thịt cả chim mẹ. Dòng cát không ngừng trũng xuống, hình thành một hố sâu như cái phễu. Biết thực lực của đối phương, lòng Liễu Sao nhẹ hơn nhiều, quyết định từ bỏ chống đỡ, xoay mạnh người nhảy lên, dùng thế Thái sơn ép đỉnh, nương theo lực hút mạnh mẽ kia lao xuống, hai tay đẩy ma lực đánh về phía cái đầu đang lộ ra trên cát.

“Á... Người!” Trong tiếng kêu thảm thiết, cái đầu kia lại biến mất trong cát.

Ma lực đánh xuống khiến đất cát bị chấn động bay đầy trời, mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hơn mười trượng

“Bản lĩnh chỉ có vậy thôi à!” Liễu Sao đứng dưới hố, chống nạnh đắc ý mắng lớn, “Dám đánh lén ta, ta đánh nát cái đầu gỗ của ngươi!”

Chưa dứt lời, những bức tường cát dâng lên quanh người!

“Nhóc con quá ngây thơ rồi, rơi vào Sa Lưu trận của ta thì ngươi chết chắc.”

* Sa lưu: cát chạy. Sa Mộc Kiêu chưa bỏ chạy.

Thay đổi quá nhanh, Liễu Sao bị vây trong không gian nhỏ hẹp, nhìn bức tường cát ập xuống từ bốn phía, lúc đầu nàng không thèm để ý, phát tay chống đã dễ dàng, tức giận hét lên: “Đợi ta ra tóm cổ ngươi!”

“Khắc khặc...” Sa Mộc Kiêu lại cười một tràng quái dị khiến người ta sởn tóc gáy.

Mọi chuyện không đơn giản như suy nghĩ, dòng cát như nước, dâng cao như sóng ùn ùn kéo đến, ngọn trước tiếp nối ngọn sau, phòng được chỗ này không tránh được chỗ kia, tường cát bị đập nát đều tản ra lại thành cát. Liễu Sao không thể quan sát hết mọi hướng, ma lực bị phân tán, chỉ một khắc vung về cát đã dâng tới bên hông. Liễu Sao thầm nghĩ không hay rồi, định bay lên không đột nhiên lực hút kia lại xuất hiện, phải đối phó đồng thời với tường cát và lực hút, không thể thoát thân, nàng cảm thấy rất khó khăn.

Cái đầu đáng ghét của Sa Mộc Kiêu lại xuất hiện trên tường cát: “Tốt nhất là ngoan ngoãn giao ma đan ra đây, khỏi phải chịu khổ.”

“Hừ!” Trong cơn giận dữ, Liễu Sao ngưng tụ ma lực thành một bàn tay khổng lồ màu đen chụp lên cái đầu kia: “Chết đi, cái đầu của ngươi!”

Tay chưa chạm đến, đầu của Sa Mộc Kiêu đã biến mất.

Biết đánh lâu bất lợi, Liễu Sao càng nóng lòng, hai mắt ửng đỏ, ma tính lại rục rịch.

“Có được viên ma đan này, tu vi của ta nhất định sẽ tăng thêm một bậc...” Giọng nói đột nhiên im bật, biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Không hề đoán trước, bức tường cát bị một bàn tay phá nát.

Đây là... Liễu Sao chỉ cảm thấy cánh tay hơi căng, sau đó đã bị kéo ra khỏi hố cát.

Đó là tay con gái, ngón tay dài trắng trẻo thuần khiết khiến ai nhìn thấy cũng có ấn tượng khắc sâu.

“Là người!” Liễu Sao bắt ngờ.

Y phục đỏ, tóc dài rối tung chỉ thấy đôi mắt, hàng mi cong dài, đôi đồng tử đen sâu thẳm, xa xôi như một cái giếng cổ.

Xung quanh chợt trở nên lặng gió, hiện rõ những lớp sóng cát. Tà tiên Sa Mộc Kiêu đã biến mất, không biết đã chết hay bỏ trốn.

Vì sao thì ma Thạch Lan muốn cứu nàng? Liễu Sao thầm cảm thấy kỳ lạ.

Trong đôi mắt đẹp chợt xuất hiện ánh đỏ.

Cảm nhận được nguy hiểm, Liễu Sao tránh xa, ánh lửa ma quái ngập tràn quét qua.

Áo đỏ bay lên, chớp mắt đã biến thành mười bóng người giống nhau, như một vòng lửa thiêu đốt, ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Nàng ta bị ma tính phát tác? Liễu Sao thoáng nghĩ, nhưng lại xóa bỏ nguyên nhân này, vì chỉ trừ khi tu luyện trọc khí bị mất cân bằng hoặc bị kích thích, nếu không ma tính sẽ không tự bùng phát không báo trước, huống chi trên người nàng cũng không có khí tức cân bằng của con người. Chẳng lẽ nàng ta cũng phát hiện ra sức mạnh thần bí của nàng nên nổi lòng tham?

Liễu Sao tiếp mấy chục chiêu, cố gắng hết sức né tránh, thấy không thể địch lại, sức mạnh thần bí trong cơ thể vẫn bất động, Liễu Sao đành liều mạng hấp thu trọc khí, gia tăng ma lực để chống đỡ.

Ma lực được nâng lên đến cực hạn, trên đôi mày liễu dần xuất hiện màu máu, ma tướng sắp xuất hiện.

Đột nhiên, phía sau xuất hiện một luồng ma khí mạnh hơn.

Luồng khí quét qua như sóng, ma lực luồn vào cơ thể, Liễu Sao có sự trợ giúp này, tung một chưởng đánh bay Thạch Lan ra xa hơn mười trượng.

Nhận ra người mới tới sức mạnh siêu phàm, Thạch Lan lập tức hóa thành luồng sáng hồng chui vào trong cát, độn thổ bỏ đi.

Người vừa tới lướt tới bên cạnh Liễu Sao liền dừng lại, biết đuổi theo không kịp.

Thì ma chiến bại, Liễu Sao cũng không dám lơ là, ngậm vận ma lực đề phòng: “Là người.”

Đối mặt với sự căng thẳng của nàng, Lư Sênh không thêm bận tâm, chỉ nhìn về hướng Thạch Lan bỏ đi, đôi mày thẳng đứng nhíu chặt: “Tiên nhập ma? Hừ!”

Thạch Lan là tiên nhập ma ư? Khó trách thái độ của Lạc Ca lại kỳ lạ như vậy, Liễu Sao thầm nghĩ, với việc Lư Sênh đến Đại Hoang, nàng không hề bắt ngờ — Thực Tâm ma chết hay chưa, đám người Lư Sênh hiểu rõ nhất. Thực Tâm ma quá mạnh lại không bị Ma thần quản lý, hiện tại ma tôn Trưng Nguyệt luôn cảm thấy bị đe dọa, đương nhiên sẽ hứng thú với hành tung của Lạc Ca. Chuyện đối phó với Thực Tâm ma, lập trường của Tiên môn và Ma cung là giống nhau.

Lư Sênh không nhìn nữa: “Lạc Ca phá hỏng chuyện lớn của chúng ta.”

Y đang nói đến chuyện Lạc Ca ngăn cản ma cung trợ giúp Vô Tích Yêu Khuyết, lúc này Liễu Sao đang hướng về Lạc Ca nên đương nhiên vui mừng vì chuyện này nhưng không dám thể hiện trước mặt y.

Lư Sênh như lơ đãng nhìn về phía sau nàng: “Người không trở về ma cung ư?”

Liễu Sao đã chuẩn bị sẵn lý do: “Nguyệt nói, để ta ở lại bên cạnh Lạc Ca.”

Lư Sênh nhìn nàng bằng ánh mắt thâm hiểm lạnh lùng, đột nhiên mỉm cười.

Liễu Sao vốn muốn moi tin tức của ma cung từ miệng y nhưng thấy thế sợ tới mức lùi lại, vội vàng xóa bỏ suy nghĩ kia.

“Vây ở lại đi, đừng quên nhiệm vụ của người.” Lư Sênh nói xong, hóa thành luồng khí đen biến mất.

Xung quanh lại yên tĩnh, Liễu Sao lau mồ hôi lạnh toát, nghĩ rằng Thạch Lan và Sa Mộc Kiều có thể trở lại, càng thêm sợ hãi vội xoay người định đi làm Lạc Ca. Nhưng chưa kịp đi nàng bất chợt lại nghĩ tới điều gì đó, hoảng hốt, bất chấp mệt mỏi, điên cuồng đào bới đất cát.

Trắng sáng như đèn, trong phạm vi mấy chục dặm đều là những cồn cát, chỉ cao thấp khác nhau dưới ánh trăng, hoàn toàn không thấy bóng dáng con thỏ kia.

Nàng nhớ lúc nhắc nhở nàng, nó bị cuốn vào cát.

Liễu Sao ngơ ngác nhìn hố cát sâu rộng trước mặt, một lúc sau nàng đột nhiên ngồi bệt xuống, ôm mặt khóc nức nở.

Ai có thể nghĩ rằng cô gái bốc đồng sẽ đau lòng vì cái chết của một chú thỏ, cảnh tượng trước mắt vô cùng buồn cười lại cực kỳ chân thật.

Tiện tay cứu giúp, đổi lấy sự liều mình báo đáp, phận con kiến sao không thương xót con kiến khác chứ? Nghĩa tình của những kẻ thấp kém cũng chân thành khẩn thiết thế đó.

Một bóng áo trắng lặng lẽ hiện thân.

Tiên nhân trẻ tuổi cúi đầu nhìn cô gái đang khóc trước mặt, lời nói không hề nhẹ nhàng: “Chuyện đã xảy ra, hối hận có ích gì? Bài học lần này phải ghi nhớ.”

Hối hận không kịp nữa rồi, Liễu Sao càng khóc lớn hơn nữa, nếu không phải nàng tùy hứng chạy đến đây sẽ không xảy ra chuyện sau đó.

Trước mắt đột nhiên nhảy ra một bóng xám, Liễu Sao giật mình, dụi mắt theo bản năng, sau khi thấy rõ đó là thứ gì nàng lập tức ngừng khóc.

Một con thỏ đang nhe răng, nhảy đến bên cạnh nàng.

“Nó không chết!” Liễu Sao vui mừng khôn xiết.

Thì ra hắc vẫn luôn đi theo phía sau, mới có thể cứu con thỏ này kịp lúc, sao hắc có thể bỏ mặc một mình nàng chạy lung tung! Hắc chỉ muốn cho nàng nếm thử bài học này, để nàng biết sai mà thôi.

Nhưng nếu thế thì chứng minh hắc đã thấy hết tất cả, bao gồm cả nàng và Lư Sênh... Chẳng trách Lư Sênh cố ý nói như vậy, thật đáng giận!

Hắc có nghĩ nàng muốn lợi dụng hắc không? Liễu Sao căng thẳng mặc cho nước mắt đầy mặt, cẩn thận nói: “Ta lừa Lư Sênh!”

Lạc Ca khẽ “Ừm”, không hỏi gì nhiều, hơi cúi người xuống định kéo nàng đứng lên. Có lẽ cảm nhận được sự từ bi của tiên nhân, con thỏ linh kia đột nhiên nhảy theo cánh tay lên vai hắc, đứng rung tai.

Khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, bên cạnh là khuôn mặt thỏ rất buồn cười, không ăn nhập chút nào cả.

Liễu Sao chợt nín khóc bật cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn nước mắt, đôi mắt hạnh đã cong lên. Lạc Ca chưa từng thấy ai thay đổi trạng thái nhanh như vậy, hắc khẽ chớp mắt, thần nhiên đứng thẳng người, kéo con thỏ trên vai xuống.

Con thỏ kia không biết sống chết, còn định nhảy lên người hắc.

Thấy Liễu Sao ôm bụng cười, đôi mày anh tuấn của Lạc Ca nhướn lên, nở nụ cười hiếm hoi.

Liễu Sao nhớ tới nụ cười cực kỳ tao nhã trong kí ức, giống như đóa hoa lay động, sâu như đầm băng không thấy đáy, mang theo ma tính mê hoặc khiến nàng không thể kiềm chế rơi thẳng vào tối tăm.

Nhưng nụ cười của người trước mặt lại trong trẻo lạnh lùng, như ngân hà buông xuống từ chín tầng trời, xa như sao băng nhưng không hề chói mắt, chiếu xuống khiến trái tim nàng bừng sáng.

Thấy nàng ngây người, Lạc Ca quay lại dáng vẻ lạnh lùng: “Thật ra muội không cần phải so với Ninh nhi.”

Liễu Sao cũng thấy xấu hổ, biết mình quá nhỏ nhen, vội vàng ra vẻ như không hề bận lòng tiếp lời: “Không có gì, ta vốn kém xa Lạc Ninh.”

Lạc Ca không nói gì nữa, đưa một tay kéo nàng dậy.

Phù Vân Quyết bay xuống từ trên mây, lơ lửng trước mặt hai người, Liễu Sao mượn sức hần đứng lên, để mặc hần nắm tay kéo lên trường kiếm.

Hai người biến mất trong mây, chú thỏ kia vẫn ngồi đó không nhúc nhích.

Trên cát lại có hai bóng đen bước ra từ hư vô, một ột thấp, cả hai đều khoác áo choàng đen.

“Thỏ ở đại hoang rất thánh mới có được thánh giác nhảy bén như thế,” màu tím trong suốt ẩn hiện dưới áo choàng, hần mỉm cười vươn tay về phía chú thỏ.

Nó nhảy “ụych” một cái rồi lủi mất vào cồn cát.

“Xem ra trong mắt con thỏ này, người không bằng Lạc Ca rồi,” giọng cậu nhóc con hơi buồn bực, nó học theo bộ dạng Nguyệt sờ sờ ngón áp út trái, ở đó không có nhẫn.

“Về mặt nào?”

“Người mất mười năm dạy hư con bé, hần chỉ cần một năm đã dạy dỗ con bé ngoan ngoãn.”

“Vì con bé là một đứa bé hư nên đi theo Lạc Ca học rất nhiều thói xấu.”

“Ý nói lương thiện và thông minh sao?”

“Cho người ra ngoài hình như là sai lầm rồi,” Nguyệt túm cổ áo choàng của cậu nhóc, xách lên,” Bây giờ thì sao?”

Cậu nhóc con cũng không giãy dụa: “Bây giờ chủ nhân nói rất đúng.”

Nguyệt tha cho nó: “Bất kể thế nào, Lạc Ca đã nằm trong kế hoạch của ta, hần sẽ khiến cho con bé biết tất cả.”

“Đáng tiếc, con bé sẽ không đi theo con đường người đã định sẵn.”

“Ta sẽ nghĩ cách, kết quả giống vậy là được rồi.”

“Điều này chứng tỏ những gì người sắp đặt trước đây đều dư thừa, người luôn rảnh rỗi không có gì làm nên phải kiếm việc làm.”

Giữa không trung xuất hiện một cột sáng màu lam, Nguyệt vung tay ném luôn nhóc con vào trong, đợi cột sáng và cậu nhóc biến mất, hần với tay lấy ra một cây sáo, nhìn hoang mạc tối tăm không ánh trăng kia, nhẹ nhàng thổi.

Tiếng sáo bay bổng đến ánh trăng, giống như vĩnh viễn tồn tại đến tận bây giờ.

....

Bảy ngày sau, Lạc Ca và Liễu Sao đã băng qua sa mạc, tiến vào một khu rừng lá vàng rộng lớn. Cây cối trong rừng đều có lá hình bát giác màu vàng, kéo dài mấy ngàn dặm, người nào vào rừng cũng đều cực kỳ hao tổn pháp lực. Điều kỳ lạ là khi đi trong rừng hai người gặp rất nhiều yêu vật cấp thấp chặn đường gây phiền phức, Lạc Ca chỉ dẹp chúng nó ra. Hai người đi suốt bốn ngày mới xuyên qua khu rừng lá vàng, phía trước là đầm lầy nóng lạnh. Khí hậu ở đầm lầy thay đổi thất thường, lúc nóng lúc lạnh, giống như luân phiên nhau. Liễu Sao ngoan ngoãn ngồi trên Phù Vân Quyết, hoàn toàn không dám làm bừa làm ẩu. Ba

ngày sau, ra khỏi đầm lầy, nhìn thấy toàn thân sơn cùng cốc, hai người mới coi như thực sự đặt chân tới ngoài bìa Đại Hoang.

Đa số núi ở Đại Hoang đều vô cùng hùng vĩ, trên không trung có dòng khí tự nhiên ngăn cách, ngự kiếm vô cùng khó khăn, chỉ có thể đi bộ. Mà những nguy hiểm nơi đây thì không cần phải nói, có điều đường như Lạc Ca rất quen thuộc với vùng đất này, đã có sẵn biện pháp, đưa Liễu Sao đi vào an toàn.

Chiều tối, trời đột nhiên đổ mưa, hai người đáp xuống núi Dương Giáp, mới đó mà đã vào Đại Hoang được hơn nửa tháng.

Chỗ đang ngồi trên núi Dương Giáp này rất kỳ lạ, trên núi trọc lóc không có cây cối, ngay cả nửa ngọn cỏ cũng không thấy nhưng lại cực kỳ dồi dào nước. Dòng nước trong suốt chảy xuống từ đỉnh núi, nơi sâu nhất chỉ tới đầu gối, nơi cạn hơn thì mấp mé mu bàn chân, có thể nhìn thấy rõ cát đỏ đá vàng dưới đáy. Hơn nữa lại đang mưa nên cả ngọn núi hầu như không có một nơi nào khô ráo.

Mưa không lớn vậy nước từ nơi nào chảy đến? Liễu Sao cảm thấy lạ lùng, nghịch nước một lát cảm thấy mệt mỏi, thấy Phù Vân Quyết đã lớn hơn gấp mấy lần liền nhảy lên nằm nghỉ ngơi.

Đêm thật dài, trên đầu vang lên tiếng nổ, ánh chớp chiếu xuống mặt nước, sáng như ban ngày.

Cảnh tượng này đã đánh thức ký ức nhiều năm trước. Liễu Sao nhớ đến cơn mưa to do chính mình đưa tới để chơi đùa, nàng nằm trong lòng người đó lại có thể cực kỳ vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Vì giao dịch đó, nàng đã đánh mất quyền nắm giữ vận mệnh.

Sau này thì sao? Liễu Sao cảm thấy chán nản, xoay người ngồi xuống.

Một tia chớp xé tầng mây, ánh sáng rực chiếu xuống khuôn mặt tuần tú, vị tiên giả đang ngồi vững vàng trên mặt nước, nhắm mắt điều tức, mọi sự quấy nhiễu hầu như không ảnh hưởng đến hắn.

Liễu Sao không kiềm được liền hỏi: “Huynh quen thi ma Thạch Lan à?”

Lạc Ca chỉ khẽ “Ừ”.

Liễu Sao lại hỏi: “Nàng ta là ai?”

Lạc Ca bình thản nói: “Nàng ấy giống một vị cố nhân của ta.”

Liễu Sao để ý thấy từ lúc vào Đại Hoang, lúc nào hắn cũng có bộ dạng như đang suy nghĩ, nàng chưa bao giờ thấy hắn có phản ứng như vậy, cũng biết hắn cực kỳ để ý đến vị “cố nhân” kia.

Liễu Sao lại không kiềm chế được, thầm mím môi: “Cố nhân nào?”

Lạc Ca lại nói: “Không phải nàng ấy.”

Không moi được tin tức, Liễu sao lại nằm xuống, không nói gì nữa.

Lạc Ca tiếp: “Ngừng tu luyện, ma đan vẫn tiếp tục biến đổi, không thể ngừng ‘Lục thức khúc.’”

Ma đan có thể tự nạp khí tu luyện và biến hóa, đây cũng là điểm lợi hại của ma đạo. Nhưng có linh khí tiên thể của hắn khổng lồ, Liễu Sao không đụng đến ma tính nhưng lại vướng thói cũ: “Huynh quản gì ta chứ!”

Lạc Ca không thèm nhắc lại.

Ngay lúc Liễu Sao lặn qua lộn lại, bên tai bỗng vang lên tiếng đàn.

Cùng một khúc nhạc khác người đàn, hiệu quả vô cùng khác Băng Huyền Vũ. Tiếng đàn ngày càng biến đổi khôn lường, dưới tiếng mưa gió hòa càng làm tôn thêm nét phiêu miểu, đánh vào chỗ sâu nhất của tâm ma —, một mảnh trăng tròn, còn có nửa khuôn mặt tái nhợt.

“Ồn ào muốn chết!” Liễu Sao kêu lên.

Đêm lạnh buốt, ánh chớp lập lờ, tiên nhân vén gió lốc giữa mưa giông, đặt đàn trên gối, bình yên như ngồi trên một đám mây.

Khoảnh khắc này, Liễu Sao chỉ nhìn về nơi ấy.

Tiếng đàn ngừng lại, hần khê hỏi: “Nhìn gì vậy?”

“Không có gì!” Liễu Sao làm bộ như vô tình quay mặt đi, một lúc sau lại không nhịn được lén lút quay sang nhìn tiếp.

Hàng trăm ngàn hạt mưa trút xuống đỉnh đầu, lập tức biến thành những đóa hoa trong suốt, xoay tròn bay bổng, lặng yên rơi xuống vùng nước bên cạnh tiên nhân rồi biến mất.

Giờ phút này, không nghe thấy tiếng sấm, không có tiếng mưa rơi cũng không nghe tiếng đàn.

Đẹp, bất chợt một cảm giác đẹp dễ xâm chiếm trái tim nàng, rốt cuộc Liễu Sao không còn nhớ gì đến ánh trăng nữa, chỉ cảm thấy trong lòng có rất nhiều đóa hoa mưa bay bổng, hương vị ngọt ngào. Cảm giác này phát ra từ nội tâm, ập tới mạnh mẽ, khiến nàng không thể kìm lòng chỉ muốn tới gần hần.

“Thích không?” Hoa trong mưa, giọng nói trầm ấm, hơi xa xôi.

“Thích.”

“Vậy tới đây đi.”

“Hừ! Đó chỉ là ảo giác của ta, ta không bị lừa đâu.” Liễu Sao đắc ý kêu lên.

Hàng mi dài thẳng khê lay động, Lạc Ca nhắc tay khỏi huyền cầm, ảo giác biến mất, tiếng đàn cũng ngừng lại.

Quả nhiên không bị tiếng đàn khống chế, là vì linh khí trên người con bé ư. Linh khí thuần khiết nhất trong trời đất của chủng tộc đã biến mất khỏi lục giới, sao con bé lại có được? Còn sửa lại “Đại âm lục thức khúc”, người đứng sau lưng con bé rốt cuộc là ai?

“Sức mạnh trong cơ thể muội bị phong ấn.”

“Phong ấn?” Liễu Sao giật mình, cắn môi, chuyện có liên quan đến Nguyệt, trước giờ nàng vẫn che giấu.

Lạc Ca cũng không tra hỏi: “Sức mạnh này tuy rất mạnh mẽ nhưng lại khiến muội dễ dàng bị bại lộ, trở thành mục tiêu của những hạng người hiểm độc, bị phong ấn cũng tốt,” nói tới đây hần nghiêm khắc: “Người đứng sau nhìn như không có ác ý nhưng hần vô cớ lựa chọn muội, nhất định là có mục đích.”

Có mục đích sao? Liễu Sao cúi đầu trầm mặc thật lâu, đột nhiên nói: “Có người muốn ta giúp đỡ, ta nên làm thế nào?”

Lạc Ca hỏi lại: “Muội muốn làm gì?”

“Ta không muốn giúp hần,” Liễu Sao lắc đầu. Không nói đến chuyện đó khó khăn thế nào, bản thân nàng đi theo Lạc Ca rất tốt, vì sao phải nhúng tay vào? Huống chi, hần còn lừa nàng nữa.

“Muội cho rằng nên làm thế nào?”

“Ta...”

“Lựa chọn khác nhau sẽ không có cùng kết quả, muội mong chờ kết quả ra sao?” Lạc Ca nói, “Người này có giấu diếm điều gì hay không, muội có chắc chắn không?”

Liễu Sao sững sốt.

Mưa càng lúc càng lớn, tuôn rào rào xuống mặt nước.

Lạc Ca ngược mắt: “Liễu Sao tiểu muội.”

Liễu Sao lấy lại tinh thần, cắn môi, một lúc sao mới nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Lạc Ca nói: “Lần này ta dẫn muội ra ngoài là muốn nhờ muội dụ Thực Tâm ma, đồng thời kiểm chứng một chuyện.”

Định lợi dụng sao? Liễu Sao hỏi: “Rất nguy hiểm ư?”

“Ừm, nhưng ta sẽ bảo vệ muội.”

“Huynh không gạt ta chứ?”

“Ta không cần phải gạt muội.”

Câu trả lời này, không rõ là tự tin hay tự phụ, Liễu Sao thâm trầm mắt, cố tình làm cao nằm xuống: “Ta muốn suy nghĩ một lát coi nên làm thế nào!”

“Được.”

Tiếng đàn lại vang lên, lần này thực sự là “Đại âm lục thức khúc”, công chính hiền hòa, thanh âm xuôi theo tai len vào trái tim.

Liễu Sao nhắm mắt lại, im lặng lắng nghe.

Một lúc sau, nàng đột nhiên khẽ gọi: “Lạc Ca.”

Hai chữ cực kỳ mơ hồ, giống như nói mớ, không thể nghe rõ giữa tiếng đàn và tiếng mưa, không rõ là “Lạc ca” hay là “Lạc Ca”.

* Lạc ca (): anh Lạc, ca ở đây là anh trai, có thể hiểu là Liễu Sao gọi Lạc Ca là anh trai vì Lạc Ca gọi Liễu Sao là em gái (tiểu muội). Lạc Ca () là tên riêng. Hai chữ này đọc giống nhau [luò gē] Tiếng đàn dừng lại.

Trong im lặng, Liễu Sao lén nắm chặt tay.

Một lúc sau, nàng mới nghe hẳn khẽ “hửm”.

Mặt hơi nóng như bị lửa đốt, Liễu Sao giả vờ xoay người ngủ, đưa lưng về phía hắn, khước miệng khẽ mím sau đó hoàn toàn không khổng chế được lại khẽ cong lên.

Cơn mưa này kéo dài hai ngày nhưng hành trình không hề dừng lại, hai người đội mưa vượt qua núi Dương Giáp. Trên đường đi không thiếu hà yêu thủy quái, phương thức xử lý của Lạc Ca cũng đơn giản, không có hại giữ lại, có hại tiêu diệt. Liễu Sao giúp xử lý cũng khá, nói chung là tiếng tăm Lạc Ca rất lẫy lừng, Sa Mộc Kiêu và đám tà tiên không dám thò đầu ra chịu chết.

Càng vào sâu trong Đại Hoang, điều kiện càng khắc nghiệt, nguy hiểm, nước độc tà khí đều xuất hiện, hai người không thể không đi chậm lại. Mới đó mà đã hai tháng, trước mắt lại xuất hiện một ngọn núi lớn, cao tận mây.

Hoàn toàn khác những ngọn núi trước đó, ngọn núi này vô cùng hùng vĩ, cao và dốc. Đứng dưới chân núi nhìn lên, cả ngọn núi như phát sáng mờ nhạt, do vậy nó sáng trong hơn nhiều so với những đỉnh núi xung quanh, cũng không rõ nguyên nhân.

Lạc Ca không đi tiếp, để cho Liễu Sao ngồi tại chỗ điều tức.

Liễu Sao không ngốc, trong lòng thâm biết đã đến đích.

Quả nhiên, Lạc Ca nói: “Đây gọi là núi Thường Dương, trong lòng núi có Âm Dương mê quật, Thức Kính ở ngay trong hang.”

* Quật là hang. Có thể hiểu âm dương mê quật là cái hang âm dương lạc. * Thức kính nghĩa là gương/kính phân biệt, nhận biết. Trên đường đi, Liễu sao luôn nghĩ đến chuyện làm mỗi nhử, nói không lo lắng là giả. Lúc này đã đến điểm đích, có lẽ là do bản tính trời sinh lại thêm ảnh hưởng của ma tính tiềm ẩn, Liễu Sao càng căng thẳng hơn nhưng lại cảm thấy có chút kích thích nên rất nghe lời liền ngồi xuống. Mấy ngày nay, hai người đều hao tổn sức lực, vì có Lạc Ca nên Liễu Sao tổn rất ít, điều tức khoảng hai canh giờ đã hoàn toàn khôi phục ma lực, mở mắt ra nàng lại phát hiện thêm một chuyện kỳ lạ.

Hai người tới đây khoảng giờ thân, tính ra lúc này chắc chắn đã vào đêm nhưng tầng mây trên đỉnh đầu vẫn sáng trưng.

Liễu Sao thâm nghĩ trong lòng.

Nơi này không có bóng đêm, chẳng trách lại gọi là núi Thường Dương.

* Thường là thường xuyên, không đổi; dương là ánh mặt trời. Lạc Ca vẫn ngồi ngay ngắn không động đậy, bốn ba nhiều ngày nhưng dung nhan không chút thay đổi, chỉ có vài sợi tóc mai hơi rối làm lộ nét phong trần.

Hắn chỉ điều tức mà không tu luyện, kẻ thù bên ngoài đến gần đều có thể tự cảm nhận được sự mạnh mẽ. Có lẽ ngoại trừ chính hắn thì khắp lục giới không có người nào có thể làm tổn thương đến hắn.

Liễu Sao cần môi, xoay người lên núi một mình.

Núi Thường Dương thật sự sạch sẽ, khắp nơi đều là đá trắng và vàng tạo thành một khu rừng đá vô cùng đẹp đẽ. Liễu Sao vốn nghĩ rằng trên núi có thần vật như Thước Kính nhất định sẽ có rất nhiều yêu ma quỷ quái bởi vậy bước đi vô cùng cẩn thận. Dựa vào tu vi trước mắt của nàng, dù gặp thần tiên cỡ Thương Kính cũng đấu được vài hiệp, đối phó với mấy thứ kia chắc cũng không thành vấn đề, nhưng điều bất ngờ là nàng đi đã hai canh giờ mà không có thứ gì cản trở.

Nếu nói đến điều đặc biệt thì trên núi này tràn đầy âm khí và dương khí đến kinh ngạc — bình thường mà nói thì ban ngày Thái Dương khí rất thịnh, đến đêm Thái Âm khí sẽ tăng lên, ngày đêm luân phiên nhờ vậy mới cân bằng. Nhưng trên núi Thường Dương này, hai loại linh khí trời đất cùng xoay chuyển, cùng mạnh mẽ.

Liễu Sao thâm cảm thấy kỳ lạ, càng leo cao lên càng thấy ánh sáng mạnh hơn. Khi đến lưng chừng núi vừa chạm vào tầng mây, trên đỉnh đầu đã sáng chói lọi, cực kỳ chói mắt. Liễu Sao vội mở mắt nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy âm khí và dương khí chuyển động không ngừng.

Âm khí và dương khí tụ lại thành hai dòng khí cuộn cuộn, cuốn vào nhau, không ngừng tuôn xuống khu rừng đá ở lưng chừng núi.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này, Liễu Sao biết có hiện tượng lạ, vì thế men theo dòng khí, di chuyển qua khe núi bước vào trong rừng, bất chợt bị cảnh tượng trước mắt khiến cho chấn động.

Nàng nhìn thấy mặt trăng và mặt trời.

Trời trăng cùng chiếu rọi.

Hết chương 41

42. Q.3 - Chương 42: Tiếng Chuông Trong Mê Quạt

Trời trăng cùng chiếu rọi

Vàng mặt trời lớn đỏ rực và vàng trăng bạc, một cực dương một cực âm, tựa như bánh xe lửa và chậu băng, chúng chia nhau tỏa ra ánh sáng mãnh liệt và dịu êm, chúng hòa lẫn vào nhau chiếu rọi cánh cửa hang đá sâu hun hút.

Cảnh tượng trước mắt thật hùng vĩ, Liễu Sao kinh ngạc, không kiềm nổi lòng đi về phía hang đá.

Đặt chân vào cửa đá tựa như giẫm lên bức tường vô hình, dòng khí lưu phía trước đẩy nàng lùi ra sau.

Liễu Sao như người vừa tỉnh mộng, vội vàng đứng vững lại quan sát. Nàng phát hiện hai luồng khí âm dương lúc này đang cuộn trào không ngừng rồi bị mặt trời và mặt trăng hấp thụ. Hóa ra mặt trời đỏ rực và vàng trăng bạc là do âm dương linh khí hóa thành ảo ảnh chứ không phải là vật thật.

Cửa hang đá thấp thoáng ánh bạc và ánh vàng lấp lánh.

Đây là Âm Dương mê quạt. Liễu Sao nghĩ thầm, nàng vận đủ ma lực đánh ra một chưởng muốn xông qua cấm chế của dòng khí tự nhiên kia, nhưng không ngờ âm dương khí bị kích thích đẩy nàng bật về sau.

Theo lời Lạc Ca, ngọn núi này là nơi âm dương khí giao nhau, bên ngoài mê quạt có cấm chế thiên nhiên, cần phải có một đôi nam nữ đạo pháp âm dương trái ngược nhau cùng lúc ra tay mới có thể mở cửa.

Tính ngang bướng lại nổi lên, Liễu Sao không phục, nàng đứng dậy đặt hai tay lên cánh cửa hang vận công.

Đúng vào lúc này, tiếng gió lướt qua tai, một bóng dáng tựa như quỷ mị xuất hiện bên cạnh nàng, cùng lúc đó một luồng thanh khí chính tông đánh thẳng vào cửa hang đá.

Bức bình phong bằng khí bị phá tan.

“Thực Tâm ma!” Không chờ bàn tay khô gầy kia chộp tới, Liễu Sao nương theo quán tính nhào vào trong Âm Dương mê quật!

“Con nhóc kia, mau giao linh khí của ngươi ra!” Dưới lớp mặt nạ đồng xanh, đôi mắt đỏ lóe lên ánh sáng mừng rỡ, Thực Tâm ma cũng phi thân vào hang động.

Đây là một cái hang đá có thể chứa khoảng mấy trăm người, bên trong có rất nhiều lối đi không biết thông tới đâu. Cạnh cửa hang có một cái đầm nước trong, tảng đá dưới đáy nước cũng nửa trắng nửa vàng. Liễu Sao vừa vịn rơi vào trong đầm nước, chờ nàng nhô đầu lên đã thấy Thực Tâm ma đang treo ngược ở trên, móng tay màu lam như sống dây, trong tích tắc dài ra mười tám thước đến cổ của nàng.

Không tránh kịp, Liễu Sao nghĩ tới lời Lạc Ca, nàng cố nén sợ hãi, theo bản năng nhìn bốn phía xung quanh.

Bỗng nhiên, có tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông trong vắt, nghe như rối loạn không tiết tấu, nhưng không hề chói tai, mang theo một dòng khí mạnh mẽ đánh bật tay Thực Tâm ma ra.

“Giải Ma linh!” Thực Tâm ma bỏ mặc Liễu Sao: “Vũ Tinh Hồ!”

* Giải ma linh: Chuông tách ma. “Các hạ nhận ra ta.” Giọng nói thật thanh trong.

Liễu Sao thừa cơ bước ra khỏi nước, ra ngoài xem.

Một vị tiên nhân bước ra từ sâu trong hang động, dáng người xấp xỉ Lạc Ca. Giày và áo trắng đỏ giao nhau vô cùng sống động, khiến người trước mắt sáng ngời. Mái tóc dùng phát quan đỏ buộc trên đỉnh đầu buông dài xuống phía sau. Khuôn mặt người đó không quá đẹp, chỉ duy đôi mắt lại to lạ thường mang theo thần thái rất kỳ quặc, tựa như ngôi sao lạnh mùa thu.

Tay trái quần dây tơ bạc, trên sợi tơ treo một quả chuông to cỡ quả trứng đỏ sậm như máu.

Y cười gật đầu với Liễu Sao: “Liễu Sao sư muội.”

Đây là sư huynh của Lạc Ca ư? Liễu Sao thấy y tỏ vẻ thân thiết nên cũng vui vẻ gọi một tiếng “Vũ sư huynh.”

Vũ Tinh Hồ ra hiệu bảo nàng lùi lại, sau đó xoay sang Thực Tâm ma: “Ta ở trong này chờ các hạ đã lâu, không nhiều người biết chuyện về Thúc Kính. Quả như sư đệ định liệu, ngươi là người trong Tiên môn, còn có địa vị không thấp.”

Thực Tâm ma mở miệng: “Thúc Kính đâu?”

“Vốn chẳng có Thúc Kính gì cả!” Liễu Sao ló đầu ra từ sau lưng Vũ Tinh Hồ, nàng đặc ý nói: “Đó là Lạc sư huynh cố tình tung tin ra, không ngờ được ngươi lại bị lừa!”

“Cả cấm chế bên ngoài cửa cũng là phong ấn của ta.” Vũ Tinh Hồ cười nói: “Ngươi tin vào tin tức sư đệ tung ra, theo chân đệ ấy đến đây. Ngươi nghĩ rằng phải là một cặp nam nữ tu luyện đạo pháp trái ngược mới có thể phá cửa. Liễu sư muội là ma tu luyện âm khí, ngươi bèn dùng trường pháp của Tiên môn phối hợp với muội ấy, rõ ràng đã xác nhận suy đoán của sư đệ.”

Thúc Kính có thể phân biệt tiên ma, Thực Tâm ma chắc chắn sẽ có hành động. Đương nhiên y cũng chưa chắc đã tin truyền thuyết về Thúc Kính, nhưng Lạc Ca lại dùng thêm Liễu Sao tạo thành hai miếng mồi ngon, đối diện với cám dỗ lớn như thế, dù biết rõ là cạm bẫy thì Thực Tâm ma vẫn nhảy vào.

“Quả nhiên là bẫy của Lạc Ca.” Thực Tâm ma không hề giật mình.

Nghĩ đến Thực Tâm ma vẫn luôn đi theo mình, Liễu Sao run sợ, mắng nhiếc: “Là người trộm ma anh rồi giá họa cho Lục Ly, cũng là người giết Thương Ngọc Dung là vì huynh ấy nhận ra thân phận của ngươi!”

“Thương Ngọc Dung...” Thực Tâm ma nghe cái tên này dường như hơi sững sốt, y thì thảo gọi.

Vũ Tinh Hồ lại lên tiếng: “Cùng tu Tiên lẫn ma là chuyện không tưởng, người bị tẩu hỏa nhập ma, bèn tu tà tiên Giá Thể thuật, moi tìm người để đỡ lấy sát khí giúp người, thật đáng tiếc cho Ngọc Dung sư đệ... Hôm nay là lúc người phải đền tội!”

* Giá thể: Gán thân thể. Dứt lời, y khẽ nâng dây tơ, sử dụng sát khí của Tiên môn nổi tiếng lục giới.

Chiếc chuông đỏ máu bay lên trên đỉnh động, trong nháy mắt nó to lên như chiếc chuông đồng, miệng chuông không tỏa ra cương khí của Tiên môn mà là sát khí và trọc khí hiểm thấy. Luồng khí đen nhanh chóng khuếch tán trong hang động, xoay tròn rồi biến thành tám miệng chuông, đồng loạt phát ra sóng âm điếc tai. Những luồng sóng âm kia như có sự sống cũng có màu đen, vừa mảnh vừa dày đặc như những sợi tơ, từng sợi chạy uốn lượn cho đến khi phủ kín hang động.

Thứ khí tức này... Liễu Sao thầm nghĩ, lời đồn không sai, Giải Ma linh thật là báu vật mang sát khí.

Giải Ma linh, tách ma thể, vây ma hồn. Vũ Tinh Hồ lại vận pháp lực lần nữa, sóng âm đan vào như mạng lưới.

Gặp phải sát khí, Thực Tâm ma không lùi mà lại bước tới, xuyên qua trăm ngàn sợi tơ, móng tay màu lam bắt lấy một sợi tơ sóng âm, “tinh” một tiếng, hắc khí tan đi, một sợi sóng âm bị đứt đoạn.

“Người...” Vũ Tinh Hồ biến sắc.

Bóng Thực Tâm ma lướt đi, lại nghe thấy vài tiếng vang, lưới sóng âm vốn đan dày như tơ nhện theo từng động tác tay mà đứt đoạn.

Sát thanh tan đi, chỉ còn sót lại vài sợi sóng âm mất đi không chế chưa kịp biến mất, bắn vào đá, cả hang đá rung lên, đá vụn bay tán loạn. Đá ở trong Âm Dương mê quật đều do linh khí cực âm và cực dương luyện thành, cực kỳ cứng chắc, sức tiên ma tầm thường vốn không thể tác động đến nó, có thể thấy rõ uy lực của Giải Ma linh.

Nhưng ở trước mặt Thực Tâm ma, nó chỉ tốn công vô ích.

“Người hiểu rất rõ Giải Ma linh.” Vũ Tinh Hồ thu chuông lại, ngữ khí nặng nề: “Rốt cuộc người là ai?”

Tà áo choàng kéo ra, Thực Tâm ma đứng cách y khoảng một trượng, y dùng móng tay sắc nhọn chỉ vào Vũ Tinh Hồ: “Muốn sống thì để lại con nhóc đó.”

“Người nằm mơ!” Liễu Sao hoàn toàn không sợ hãi, nàng biết Vũ Tinh Hồ là sư huynh của Lạc Ca, bất giác nàng đã sinh ra sự tín nhiệm khó hiểu.

Vũ Tinh Hồ quả nhiên lên tiếng: “Người sợ ra tay sẽ bị ta nhận ra thân phận?”

Thực Tâm ma không đáp, hai bàn tay khô lồng vào nhau, sóng máu xuất hiện. Toàn bộ hang động trong phút chốc hiện ra cảnh tượng huyền ảo rối rắm, mùi máu tươi còn nồng hơn Liễu Sao gặp lúc trước, xem ra ma anh đã khiến tu vi của y tiến rất nhanh.

Nghĩ đến đôi mắt trong vắt của ma anh, Liễu Sao cực kỳ phẫn nộ, nàng lập tức nghiêng người, hai tay vận ma diễm quét ngang ra. Đồng thời, Vũ Tinh Hồ cũng phi lên trên đầu nàng, tung ra tiên trận. Một trên ột dưới thấp, lần đầu tiên tiên – ma hợp sức, tiên lực như núi, ma diễm như biển, hỗ trợ bù đắp lẫn nhau, phối hợp ăn ý đến mức hai người cũng không ngờ được.

Thực Tâm ma chỉ cười khẩy, nắm chặt tay không tung một chiêu nữa thức mà chiêu tiên ma hợp sức đã bị chặn ngang.

Vũ Tinh Hồ vội vàng thu chiêu thức, lạnh lùng nói: “Trận này chỉ có các chưông giáo biết, người là ai?”

Sức mạnh dội ngược lại, Liễu Sao bị đánh bay ra, nàng xoay người đáp xuống đất vững vàng, Thực Tâm ma đã lướt đến trước mặt, nàng hoảng sợ hét lên. Vào đúng lúc nguy hiểm, sợi tơ màu trắng cuốn lấy bàn tay sắc nhọn, Vũ Tinh Hồ tới cứu đúng lúc. Liễu Sao không kịp lau mồ hôi lạnh, lùi về bên cạnh hắn.

Giải Ma linh bắt ngờ mất đi uy lực, hai người chiến đấu gian nan, chỉ mong Lạc Ca nhanh chóng đuổi tới. Thực Tâm ma đương nhiên hiểu rõ ý định của hai người, từng chiêu của y đều nhắm thẳng vào Liễu Sao,

vài lần suýt chút đã thành công, may nhờ Vũ Tinh Hồ can giúp, cũng là do Thực Tâm ma sợ thân phận bị lộ, ra tay vẫn còn e dè, nếu không hai người đã bị thương nặng không chống đỡ nổi.

Liễu Sao học máu, bắt đầu nóng nảy.

Lúc trước Lạc Ca nói đã sắp xếp xong hết, Vũ Tinh Hồ mai phục, nàng dẫn dụ Thực Tâm ma, còn hần theo sau chặn giết. Nhưng tại sao đến giờ hần còn chưa tới!

Nàng không nén được nhìn sang Vũ Tinh Hồ, y đang vừa kết ấn vừa nhìn hang đá, trong đáy mắt cũng thoáng hiện vẻ nghi ngờ.

“Hần không đến được đâu.” Thực Tâm ma hiểu rõ tâm tư hai người, y tiến tới gần.

Lại bị đánh bật ra, Liễu Sao lăn đến bên đầm nước, cánh tay phải và chân phải bị cắt đứt, rất đau đớn, không thể vận lực nổi. Nàng đột nhiên nghĩ đến điều gì, hét lớn: “Y có đồng bọn, là một nữ tử!”

Thực Tâm ma muốn cướp Thức Kính trước, nên khi đối diện với cấm chế trước cửa hang trong truyền thuyết, y chắc chắn phải tìm một nữ tử cùng phối hợp. Vừa rồi Liễu Sao vừa đứng dịp phối hợp cùng y, cho nên nữ tử đó không xuất hiện.

Vũ Tinh Hồ kinh nghiệm đầy mình, cũng không hề bất ngờ.

Nữ tử kia quả nhiên đã đi chặn Lạc Ca, trông khắp lục giới, ngoại trừ thiên yêu áo trắng và ma tôn Trưng Nguyệt còn ai có thể giữ chân Lạc Ca? Theo phong cách giết vì bảo vệ của hần mà nói thì sẽ không thể xuất hiện tình trạng này.

Thấy Thực Tâm ma lại muốn bắt Liễu Sao, Vũ Tinh Hồ cuống cuống đến cứu nhưng bị một chướng ngăn cản.

Đầm nước trong veo không rọi ra ảnh ngược, Liễu Sao không nhìn rõ biểu cảm của mình lúc này, nàng gương mặt chăm chú nhìn cửa đá, trước cửa rỗng hoắc không một bóng người.

Hần đã từng nói sẽ bảo vệ nàng an toàn, giờ hần đang ở đâu?

Bàn tay sắc nhọn chạm vào sau cổ, Liễu Sao nắm chặt tay, sức mạnh thần bí không hề xuất hiện như dự liệu.

Sức mạnh quản chế tâm mạch cuộn cuộn trào dâng, thậm chí không cần chạy qua đan điền đã trực tiếp xuyên qua ma thể tản ra ngoài, tạo thành lồng khí màu xanh lam, ngăn cản bàn tay Thực Tâm ma.

“Quả nhiên là...” Thực Tâm ma tham lam cười to, lồng khí theo từng lời mà vỡ nát.

Sự cản trở này đã cho Liễu Sao một cơ hội tạm nghỉ, nàng theo bản năng vội vã chạy đi.

Phát hiện điều lạ lùng trên người nàng, Vũ Tinh Hồ cũng kinh ngạc nên đã lỡ mất thời cơ chạy lại cứu, không ngờ có người còn nhanh hơn y.

Đầm nước cuộn trào, mấy sợi từng nước bay lên, bò lên cánh tay khô gầy.

“A Phù Quân!” Liễu Sao hoàn toàn không ngờ y sẽ theo tới, còn chạy đến giúp đỡ, nàng cực kỳ kinh ngạc.

Yêu âm thanh trong lạnh lẽo, âm u quanh quẩn trong động. A Phù Quân khoanh tay đứng trên mặt nước, rất nhiều sợi dây nước bay ra xung quanh y trói chặt lấy Thực Tâm ma. Quả nhiên, Thực Tâm ma bị yêu ca ảnh hưởng, ánh sáng đỏ trong mắt lấp lóe chớp nháy, tay kia bị Vũ Tinh Hồ dùng sợi dây chuông quấn chặt.

Vũ Tinh Hồ nâng Liễu Sao dậy: “Sư muội đi trước đi, ta và vị bằng hữu yêu giới này sẽ chặn hậu.”

Ma cốt bị gãy đang dần lành lại, Liễu Sao phát hiện tay chân lại có thể cử động được, lập tức nói: “Cùng nhau tiến lên, giết y trước rồi nói sau!”

Thực Tâm ma có được sức mạnh của ma anh, đâu dễ diệt trừ? Vũ Tinh Hồ đoán y và A Phù Quân không thể vây y lâu được, cho nên mới quen thói chọn biện pháp an toàn nhất với ba người. Mục tiêu của Thực Tâm ma là Liễu Sao, y bèn bảo Liễu Sao chạy trước, nào ngờ ý chí chiến đấu của Liễu Sao lại tăng vọt lên. Nàng không tuân theo sắp xếp thông thường, Vũ Tinh Hồ đành cười khổ, phối hợp tấn công cùng nàng.

Thật ra Liễu Sao luôn quý trọng tính mạng, sao lại không muốn trốn? Chẳng qua nàng hiểu rõ sự lý trí và lạnh lùng của A Phù Quân, y không có khả năng vô duyên vô cớ hợp tác, y cứu nàng hơn phân nửa là mệnh lệnh của Yêu quân áo trắng. Tiên môn đều nghĩ đến mặt tốt đẹp của con người, Vũ Tinh Hồ còn xem y là bằng hữu đáng kết giao. Nếu nàng bỏ trốn, A Phù Quân chắc chắn sẽ thừa cơ rút lui, để lại một mình Vũ Tinh Hồ thì càng nguy hiểm.

Cô gái đã học được thế nào là trân trọng, nàng quý trọng tất cả những người đối xử tốt với nàng.

Vũ Tinh Hồ không bỏ rơi nàng, nàng cũng không thể không màng đến an nguy của Vũ Tinh Hồ, nàng không đi, A Phù Quân cũng sẽ ở lại, chỉ bằng ba người hợp sức liều mạng với Thực Tâm ma.

Chút tính toán vụn vặt đó đương nhiên không thể gạt được A Phù Quân, biết nàng được đăng chân lên đài đầu, A Phù Quân chỉ khẽ nhún mày. Sóng nước dưới chân dâng cao lên, trong chớp mắt hóa thành vô số giọt nước nhỏ bé. Không khí trong hang đá như đóng băng, đây là do hơi nước ngưng tụ thành, sợi băng mảnh như ngân châm treo lơ lửng giữa không trung, gần như ngập tràn toàn bộ hang đá. Y cũng có ý định thử dò thực lực của Thực Tâm ma.

Không thể ngờ được trong Ký Thủy tộc ngoại trừ Yêu quân áo trắng còn có đại yêu bậc này, nếu không phải bị nước hạn chế, chưa chắc y đã không trở thành Thiên yêu thứ hai. Vũ Tinh Hồ thấy thế thầm khen ngợi, cũng lấy ra Giải Ma linh, tên đã căng trên dây đàn phải bắt chấp. Tiên yêu ma đồng tâm hiệp lực, muốn diệt trừ Thực Tâm ma. Tiếng chuông lanh lảnh và tiếng yêu ca mê hoặc lòng người hòa lẫn vào nhau, khiến cho dòng khí trong Âm Dương mê quật rối loạn.

“Tiểu yêu Ký Thủy, to gan làm càn.” Thực Tâm ma rống lên, cơ thể nổ tung ra rồi hóa thành luồng sương đen, sợi dây nước đang trôi cũng đứt đoạn.

Sương đen bay ra hai trượng, rồi lại ngưng tụ thành hình lần nữa.

Dưới sức mạnh khủng bố, trăm ngàn cây băng châm bị đánh tan nát! Một tay y cản sự tấn công của Liễu Sao và Vũ Tinh Hồ, tay kia thì vung ra Thái Cực kiếm trận đánh về phía A Phù Quân. Sinh khí lưu chuyển trong Thái Cực kiếm trận y tung ra, là hai màu đỏ đen giao nhau, cực kỳ âm u tà ác, phía trên có mười bóng kiếm đỏ, tỏa ra khí tức máu tanh khiến người ta buồn nôn.

“Là kiếm tiên môn.” Vũ Tinh Hồ nhận ra.

Tiên môn phân ra hai phái kiếm tiên và chú tiên, như vậy muốn tìm ra thân phận kẻ này, phạm vi càng thu hẹp lại.

A Phù Quân đoán được y muốn giết mình trút hận nên đã sớm thiết lập yêu trận đề phòng, đầm nước dâng trào, sóng nước dựng đứng, tạo thành một lớp bình phong ở giữa không trung nhằm giảm bớt lực đạo. Không ngờ Thái Cực kiếm trận uy lực quá lớn, lực còn sót lại vẫn xuyên qua được bức tường nước, A Phù Quân nhào sang một bên.

“Cẩn thận!”

Vũ Tinh Hồ vừa nhắc nhở, A Phù Quân đã bị sức mạnh còn lại quét trúng, bóng hình y trong tích tắc tan ra, biến thành bọt nước quay về trong đầm.

Tận mắt nhìn thấy A Phù Quân trúng chiêu, Vũ Tinh Hồ và Liễu Sao đều kinh hoàng.

“Đáng giận!” Gầm lên một tiếng, Vũ Tinh Hồ bước chân phải lên, chiếc giày trắng đỏ nhấn xuống, dòng khí xoay tròn trên mặt đất!

“Làm càn!” Thực Tâm ma không hề vui mà lại tức giận.

Bức tường nước bị Thái Cực kiếm trận tách ra ở giữa không trung tan thành những giọt nước, bỗng nhiên những giọt nước nhanh chóng hội tụ, trôi nổi khắp không trung, yêu quang xanh lục mang theo sát khí. Ở bên kia đầm nước bóng trắng lại xuất hiện, hóa ra bản thể của A Phù Quân đã biến mất, trúng chiêu chỉ là ảo ảnh của y mà thôi.

Vũ Tinh Hồ thấy thế khen “Hay”, lập tức phối hợp cùng A Phù Quân tấn công. Địa tiên tôn giả dốc toàn lực, áo đỏ bào trắng bay phần phật trong gió, Vũ Tinh Hồ nắm chặt hai bàn tay, lòng bàn tay lấp lánh ánh

sáng trắng.

Liễu Sao cũng quên mất đau đớn, nàng cố sức thúc dục ma lực, trong phút chốc đã hóa giải không chế, ma tướng lại hiển hiện, ma văn hình lá liễu bên mày lóe ánh sáng đỏ máu trên trán.

Thực Tâm ma hừ lạnh, giờ hai trảo lên không trung.

Tựa như đánh vào bị bông, Liễu Sao lập tức cảm nhận được ma lực tuôn ra ào ạt, nhìn thấy nét mặt của Vũ Tinh Hồ và A Phù Quân, hiển nhiên cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự.

Y đang hấp thụ công lực của ba người.

Tiên ma cùng một thể đây sao? Liễu Sao kinh hoàng, vội vàng xoay người liên tục tung chưởng, nhưng không thể thoát khỏi chống chế. Nàng thầm oán sức mạnh trong cơ thể, lúc không triệu hồi nó, nó lại chạy ra cứu mạng, nhưng lúc muốn nhờ nó cứu mạng nó lại chẳng có động tĩnh gì.

“Năng lực cũng chỉ đến thể mà thôi.” A Phù Quân bỗng lạnh lùng cắt lời.

Những giọt nước ở giữa không trung đột ngột bất động, hóa thành mười đoá sen băng, bất ngờ xếp thành yêu trận.

Trong hang động yêu quang hừng hực, Thực Tâm ma bắt đắc dĩ thu lại chiêu thức, ba người lập tức tránh thoát. Thực Tâm ma lùi bước, A Phù Quân đâu phải là loại người dễ lùi bước, lập tức đánh ra ba chưởng. Vũ Tinh Hồ cũng biết đây là cơ hội hiếm có, ngưng tụ tu vi cả đời đánh ra một chưởng. Liễu Sao không còn cách nào cũng vội vã tung chiêu. Một kẻ là yêu vương Ký Thủy, một người là Địa tiên tôn giả, còn Liễu Sao đã hơn hẳn ngày xưa, tu vi của ba người đều thuộc hàng đầu trong lục giới. Lúc này loại bỏ chiêu thức chỉ đơn thuần đo nhau chưởng lực, hơn nữa lại được Yêu trận trợ giúp, Thực Tâm ma lấy một địch ba rốt cuộc bị đánh lùi lại mấy trượng, ven mặt nạ thanh đồng rỉ dòng máu nhỏ.

Vũ Tinh Hồ biến sắc, A Phù Quân nhú mày, Liễu Sao cũng bắt giác lùi về sau.

Ba người hợp sức, vốn tưởng sẽ làm y bị thương nặng, nhưng không thể tưởng tượng y nhờ hấp thụ sức mạnh của ma anh đã trở nên mạnh mẽ như thế. Nếu bây giờ không diệt trừ thì lục giới không còn ngày bình yên nữa.

Vũ Tinh Hồ trấn tĩnh lại, đang muốn lên tiếng, bỗng có một luồng sáng trắng như tơ lụa lạng lẽ bay tới, ngay sau đó tiên lực cuộn cuộn trào vào trong hang đá.

Mũi dao sắc lẹm lạnh lẽo tràn ngập hang động, Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Ca nắm bắt thời cơ rất chuẩn xác, người chưa đến mà Phù Vân Quyết đã tuốt khỏi vỏ. Thực Tâm ma vừa rồi dốc hết sức đối chiến với ba người, cho dù có mạnh thì cũng không còn nhiều sức lực, cuối cùng y bị thương dưới kiếm của Lạc Ca, hừ thầm một tiếng rồi hóa thành hắc khí bay ra khỏi động.

“Đuổi theo.” Liễu Sao không hề sợ hãi, đằng đằng sát khí xông ra ngoài.

Bên ngoài hang vang lên tiếng hét thảm thiết.

Lạc Ca làm việc chu đáo đến mức nào chứ, bên ngoài đã được thiết lập kiếm trận “Tứ tượng luyện tà trận” bậc nhất của Tử Trúc phong. Đây là kiếm trận ngày xưa Đồng Trần tiên tôn Lạc Kỳ sáng lập để đối phó tà tiên, Thực Tâm ma bỏ trốn vừa vịn rơi vào trong trận.

Lạc Ca và Vũ Tinh Hồ cùng lúc đuổi tới, nhưng cảnh tượng bên ngoài đều làm hai người sửng sốt.

Liễu Sao ngơ ngác đứng đó tỏa ra ma khí ngùn ngụt, ở bên cạnh ánh sáng của vầng thái dương đỏ rực và ánh trắng bạc vẫn nguyên vẹn như trước, hai luồng linh khí dâng tràn lưu chuyển không ngừng. Thái Cực đồ to lớn trên mặt đất dâng lên bốn cột sáng cao đến tận trời, Tứ tượng trận tiếng tăm lừng lẫy mượn sức của âm dương khí càng mạnh mẽ hơn bình thường.

Nhưng trong trận trống hoác không một bóng người, Thực Tâm ma cứ thế tan biến.

Xung quanh cực kỳ yên lặng.

Thực Tâm ma bị trọng thương, theo lý thuyết không thể đủ khả năng thoát khỏi kiếm trận, trong thời gian ngắn như thế, y có thể chạy đi đâu?

Vũ Tinh Hồ hoàn hồn lại, thấy Liễu Sao cứ đứng run rẩy, ngay cả ma tướng cũng không thu lại bèn bước qua hỏi: “Sư muội có thấy y trốn đi đâu không?”

Liễu Sao lắc đầu.

Nét mặt Vũ Tinh Hồ hơi thất vọng, chuyển sang Lạc Ca: “Quả nhiên, y là người trong Tiên môn, nhưng trận pháp này chỉ thuộc về nhánh của Tử Trúc phong, đến cả trường giáo và Vạn Vô sư thúc tổ cũng không thể phá.”

Lạc Ca đi vòng quanh xem xét kiếm trận một lượt rồi triệu hồi Phù Vân Quyết.

Tung tin Thúc Kính, lại dùng Liễu Sao làm mồi nhử, thế nhưng cuối cùng vẫn khiến Thực Tâm ma chạy thoát, không thể không nản lòng. Vũ Tinh Hồ thở dài liên tục rồi hỏi: “Vừa nãy đệ đến chậm, có phải là gặp chuyện gì bất trắc không?”

Trận này thất bại, truy cứu nguyên nhân quả thật là do Lạc Ca đến muộn.

Lạc Ca không giải thích, chỉ gật đầu hỏi: “Liên lụy sư huynh khổ chiến, vết thương của huynh thế nào rồi?”

Vũ Tinh Hồ ra hiệu bảo hần xem Liễu Sao rồi cười nói: “Ta vẫn chịu được, nhưng Liễu Sao sợ hãi không nhỏ đâu.”

May nhờ A Phù Quân ra tay kịp lúc, nếu không hậu quả khó lường. Lạc Ca đương nhiên hiểu sự nguy hiểm vừa rồi, hần không tiếp tục đề tài này nữa: “Thực Tâm ma bị thương nặng không thể trốn xa được.”

“Bằng hữu bên yêu giới đã đuổi theo, ta cũng đi xem sao.” Vũ Tinh Hồ nói tiếp: “Đệ dẫn Liễu Sư muội đến chỗ cũ chờ ta.”

“Ta đi tìm Thực Tâm ma!” Liễu Sao hét lên rồi bỏ chạy.

Lạc Ca trả lời: “Lại làm phiền sư huynh rồi.”

Hần thất hẹn chắc chắn là có nguyên nhân, nếu là đệ tử Tiên môn thì đã hiểu mà thông cảm, ma nữ quả là tính tình ngang ngược. Vũ Tinh Hồ nghiêng mặt nhìn hần, hơi nhú mày: “Trên người nàng có bí mật, thảo nào đệ muốn dùng nàng làm mồi nhử, cô bé đó thật rất để ý, đệ nói vài câu dỗ dành là được.”

Lạc Ca lắc đầu, hóa thành luồng sáng bay đi.

Cách núi Thường Dương không xa là đồng cỏ rộng khoảng vài dặm, trên mặt cỏ thỉnh thoảng có những đầm nước lợm xuống, trong đầm cũng có màu xanh cỏ, trong nước có rất nhiều lá sen dài, hoa sen trắng tinh lặn lẽ nở rộ. Ở đầm nước chính giữa, lá sen rất khác biệt, chúng cực lớn, trên một phiến lá sen lớn bày rất nhiều hoa quả lạ và rượu ngon, đây là tiệc mừng công mà Vũ Tinh Hồ đã sắp xếp từ trước.

Lúc Liễu Sao và Vũ Tinh Hồ đuổi tới, đã có một bóng áo trắng đứng bên chiếc lá sen, đó chính là A Phù Quân.

Yêu vương Ký Thủy lạnh lùng đứng nơi đó, mang theo phong thái bề ngễ lực giới.

Còn chưa kịp nói lời nào, Lạc Ca cũng đã xuất hiện. Xem ra kết quả truy đuổi cũng không cần phải nói, Vũ Tinh Hồ không nén được thở dài “đáng tiếc”, còn hai khuôn mặt khác đều là nét bình thản hết nhau, hoàn toàn không có vẻ nản lòng thất bại.

Vũ Tinh Hồ biết thân phận của A Phù Quân, bấy giờ mới thu lại vẻ thất vọng, ôm tay cười nói: “Tà tiên lẫn vào trong Tiên môn, chuyện ngày càng lớn, phải bàn bạc lại kỹ hơn. Hôm nay may nhờ A Phù Quân giúp đỡ, xin đa tạ.”

“Ta phụng lệnh chủ quân đến đây, cũng đến lúc phải quay về.” A Phù Quân quét mắt nhìn Liễu Sao, Yêu Khuyết không định tham gia vào chuyện của Thực Tâm ma, nhưng sức mạnh trên người Liễu Sao rất kỳ quặc, đến nỗi y phải tạm thời thay đổi ý định cứu mạng nàng.

Liễu Sao không biết nội tình, ấn tượng của nàng với Áo trắng rất tốt, nghĩ đến chiến sự của Vô Tích Yêu Khuyết và Bạch Yêu Lăng đang rất căng thẳng. Các trưởng lão trong Ký Thủy tộc không tin nàng, áo trắng chắc chắn phải chịu áp lực rất lớn, Liễu Sao hơi áy náy.

“Ấn tình của yêu quân, ta sẽ nhớ rõ.” Lạc Ca lên tiếng: “A Phù Quân cũng thật bất phàm.”

“Lần trước đã được chỉ giáo.” A Phù Quân nâng chén chúc uống cạn, xoay người hóa thành bọt nước biến mất.

Sự thật là trận chiến ở Nam Minh đạo, A Phù Quân suýt chết trong tay Liễu Sao. Nhưng cũng là vì mạch nước bị Lạc Ca đột ngột cắt đứt, nếu không phải thế thì kết quả rất khó đoán.

Lạc Ca cũng ngồi xuống lá sen.

Vũ Tinh Hồ cũng phát vạt áo ngồi xuống đối diện, gọi: “Liễu sư muội không cần phải đa lễ, ngồi đi.”

Liễu Sao vẫn lộ ma tướng, ngồi xuống bên cạnh y, ngoảnh mặt đi không nhìn Lạc Ca lấy một cái. Lạc Ca biết rõ tính nàng, cho nên nhờ Vũ Tinh Hồ đuổi theo nàng, ở trước mặt Vũ Tinh Hồ, Liễu Sao cũng không dám câu kinh, đành phải ngoan ngoãn quay lại.

Đối lập với Vũ Tinh Hồ sôi nổi, sư đệ Lạc Ca của y càng nghiêm trang chín chắn. Sư huynh đệ cách biệt chừng mấy tháng, y vẫn chưa biết những chuyện đã xảy ra ở Trọng Hoa cung.

“Thương sư đệ, đệ ấy... Đáng giận! thật đáng giận! Rốt cuộc Thực Tâm ma là kẻ nào!”

“Không diệt trừ ma đầu này chắc chắn sẽ thành đại họa.”

“Sư đệ cứ thẳng thắn.”

“Đệ cần người có thể tin tưởng.”

Đối mặt với yêu cầu không lý lẽ, nhưng người kia chẳng để tâm, không hề do dự cầm bình chứa linh khí của cột mốc lục giới, tự chứng minh thân phận trước mặt hắn.

Tình nghĩa huynh đệ là thấu hiểu lẫn nhau, không hề nghi kỵ.

Lạc Ca nói: “Lần trước vội vã từ biệt, tu vi của sư huynh lại tăng tiến thêm nhiều.”

“Đệ vẫn luôn giữ cái bản mặt đứng đắn này.” Vũ Tinh Hồ không hề khách khí chỉ mặt hắn lắc lắc đầu, y tự rót rượu rồi uống cạn: “Thực Tâm ma bị thương nặng, chắc sẽ an phận đôi chút, sao đệ không tạm nghỉ bề quan tu luyện, đến lúc tấn được kim tiên vị thì chẳng còn phải e sợ họa của Thực Tâm ma nữa.”

Lạc Ca gật đầu với y: “Đệ đang tính như thế, huynh muốn ở lại Đại Hoang?”

Vũ Tinh Hồ đặt chén chúc xuống: “Mấy năm nay ta đi khắp lục giới những vẫn không có tin tức của nàng. Cho đến năm ngoái ta chợt nghĩ ra, trong Đại Hoang ẩn giấu vô số yêu ma tà tiên, chưa biết chừng nàng đang ở đây.”

Nói tới đây, y bắt giác nắm chặt lấy Giải Ma linh ở bên hông.

Liễu Sao nghe hai người nói chuyện, lo lắng bắt gặp động tác này, nàng thấy hơi thương cảm.

Chuyện của Vũ Tinh Hồ không phải là bí mật, năm xưa y cưới sư tỷ Vũ Thúc Vi của mình. Tiếng tăm của Vũ Thúc Vi không nhỏ, nàng là đại sư tỷ của Trọng Hoa cung, khi Lạc Ca còn bé cũng do nàng dạy đạo pháp.

Nhưng trong đại kiếp nạn trăm năm trước của Tiên môn, ma cung cấu kết thể lực ác trong võ đạo ồ ạt tấn công, lúc đó vợ chồng hai người tuân lệnh trấn giữ trên một con đường, trong trận ác chiến Giải Ma linh bị hư hao. Tình thế nguy hiểm, Vũ Thúc Vi mang Giải Ma linh bị hỏng bốn ba bốn ngày ba đêm quay về Nam Hoa cầu viện.

Lúc đó Chương giáo Nguyên Tây Thành đang tử thủ Thông Thiên môn, Vạn Vô tiên tôn bị trọng thương, chỉ còn lại Dương Kiếp chân quân cũng chính là sư phụ của Tạ Lệnh Tề nỗ lực tu bổ Giải Ma linh rồi giao cho Vũ Thúc Vi mang về.

Ai ngờ trên đường về, Vũ Thức Vi bị tà tiên thần bí bắt đi, từ đó không rõ tung tích. Cũng may Giải Ma linh được một tên đệ tử liều chết chuyển đến tận tay cho Vũ Tinh Hồ, vừa đúng lúc cứu mạng Vũ Tinh Hồ. Sau trận chiến, Vũ Tinh Hồ lập tức ra ngoài tìm kiếm ái thiếp cho đến bây giờ...

Giải Ma linh là vật cuối cùng nài để lại cho y.

Đã qua cả trăm năm nhưng y vẫn không chịu từ bỏ, Lạc Ca cũng không khuyên nhủ thêm.

Liễu Sao cố nén lòng, cuối cùng đứng bật dậy: “Ta qua bên kia một lát.”

Xung quanh đã được bố trí kết giới, không sợ sẽ xảy ra chuyện. Vũ Tinh Hồ liếc nhìn Lạc Ca rồi cười dãn nài dững đi xa.

Lạc Ca không ngăn cản, nhìn bóng nài biến mất rồi mới thu hồi tầm mắt.

Vũ Tinh Hồ hỏi: “Được rồi, đệ vẫn chưa giải thích, rốt cuộc vì sao đệ lại đến chậm?”

Lạc Ca không biến sắc trả lời: “Đệ gặp được một vị cổ nhân, đệ đi theo quan sát.”

Biết rằng hần làm việc sẽ biết cân nhắc nặng nhẹ, Vũ Tinh Hồ không hỏi thêm nữa.

Bên ngoài đồng cỏ là một khu rừng rậm rạp, ánh sáng đột ngột tắt đi, những cành cỏ thụ rợp bóng che khuất không trung, xung quanh là những hàng cây to lớn, trên mặt đất ẩm ướt là một lớp lá rụng rất dày.

Liễu Sao rời khỏi tầm nhìn của hai người bèn lập tức dững lại, nhẹ đá những chiếc lá cây bên chân.

Lúc hần quyết định dững nài làm mỗi nhữ, nài gần như tuyệt đối tin tưởng hần, nhưng có thứ gì lại quan trọng hơn tính mạng nài vậy? Hóa ra, sống chết của nài cũng không quá quan trọng với hần.

Từng chiếc lá rụng rơi đáp xuống mặt đất, cảm giác thê lương thoáng dắng trong lòng.

Bị vút bỏ thôi mà, cũng chẳng phải là lần đầu, chẳng sao hết.

Liễu Sao nghĩ vậy, tâm trạng hơi bình ổn lại. Bỗng nhiên một cảm giác mát lạnh khó hiểu lướt qua lưng, tựa như một con băng xà khiến nài bất giác rùng mình.

Thật sự bị hù dọa. Liễu Sao thẳm trấn an bản thân, nâng mặt lên bắt gặp ánh sáng quen thuộc ở phía xa xa, vì thế nài bước qua đó.

Lư Sênh đứng bên ngoài kết giới, tay y đang nâng một ngọn ma diêm, trông thấy ma tướng của Liễu Sao, y rất hài lòng, thu lại ma diêm hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chuyện Thục Tâm ma không cần phải giấu diêm y, Liễu Sao kể lại một lượt: “Ta cũng vừa biết đây là kế của Lạc Ca, tiếc là đã để Thục Tâm ma chạy thoát.”

Lư Sênh gật đầu: “Chúng ta nửa đường bị tà tiên cản trở, chúng quen thuộc địa hình Đại Hoang, xử lý chúng rồi tìm đến đây cũng mất chút thời gian.”

Thảo nào đám Lư Sênh luôn theo phía sau lại chậm chạp không có động tĩnh, hóa ra là bị tà tiên cản trở. Liễu Sao thẳm nghĩ, đây chắc chắn là do Thục Tâm ma sắp xếp, giữ chân họ và Lạc Ca để ra tay với mình, tiếc là y không đoán được A Phù Quân sẽ đến.

Lư Sênh xoay người nói: “Sai người truy tìm tung tích Thục Tâm ma ở xung quanh đi.”

“Ừ, ta sẽ sắp xếp.” Bóng đỏ lóe lên, Vị Húc bước ra khỏi góc cỏ thụ hỏi: “Nài không về ma cung với chúng ta sao?”

“Nài có nhiệm vụ khác.” Lư Sênh cản không cho y hỏi tiếp: “Đi thôi.”

“Ta ở Hư Thiên chờ tỷ đó, tỷ tỷ.” Vị Húc nháy mắt với Liễu Sao, còn cố ý đưa tay chỉ vào đôi môi đỏ mọng.

Liễu Sao chợt nghĩ tới dáng vẻ khi y hút máu người, dạ dày cuộn lên, bất giác lùi về sau vài bước.

Vị Húc bật cười “ha ha” rồi rời đi theo Lư Sênh.

Liễu Sao hừ một tiếng, xoay phắt người lại: “Là ai!”

Cổ tay bị tóm dễ dàng, sau đó một bàn tay vươn ra từ phía sau bịt kín miệng nàng, nàng gần như dựa sát vào trong lòng người đứng sau lưng.

Liễu Sao không giãy dụa. Ma khí chưa trừ, vân lá liễu như máu, nhưng lại bị cặp mắt trong veo kia hòa tan hoàn toàn cảm giác lạnh lẽo ma mị. Nam tử khoác áo choàng đen ở phía sau khe cong khóe môi, hành vi không chế người khác cũng dịu dàng vô hạn.

“Liễu Sao nhi, đừng kêu, là ta đây.” Dứt lời, hắn lập tức buông nàng ra.

“Có ai không!” Liễu Sao lập tức ác ý hét lên: “Vũ sư huynh mau cứu muội! Cứu muội với!”

Hết chương 42

43. Q.3 - Chương 43: Mưa Gió Đại Hoang

“Vũ sư huynh, mau tới đi!”

“Cứu mạng!”

....

Kêu mấy tiếng cũng không thấy đáp lại, Liễu Sao quay đầu lại chỉ thấy Nguyệt đứng sau lưng, tay trái nhẹ nhàng kéo vạt áo choàng, vẫn là bộ dạng cười cười đáng ghét đó.

“Ôi, thật ra có kêu cũng vậy à.” Lời của hắn càng đáng ghét hơn.

Xung quanh có kết giới, sự phản kháng của nàng đều nằm trong tay hắn. Liễu Sao kìm nén không nổi giận vì bất kể nàng có bùng nổ đến mức nào cũng không đến tai mọi người, cuối cùng chỉ có mình nàng bực bội mà thôi.

“Kẻ nào chọc Liễu Sao nhi của chúng ta tức giận đến độ bỏ ra ngoài một mình thế này?”

“Ai nói ta tức giận, ta đi ra ngoài giải sầu không được à!” Liễu Sao nhảy ra, tránh xa sự mê hoặc đáng giận kia, “Tương lai của Ma tộc, ta đã suy nghĩ rồi.”

Hắn “À” một tiếng: “Vậy đáp án của ngươi là?”

Liễu Sao không đáp mà hỏi lại: “Ngươi biết rất nhiều đúng không?”

Hắn lập tức phủ nhận: “Có đâu, ta không biết gì hết.”

“Hừ!” Liễu Sao vốn không tin lời nói dối của hắn, “Trước tiên ngươi nói cho ta biết, vợ của Vũ sư huynh ở đâu, ta sẽ cho ngươi câu trả lời.”

Nguyệt trầm mặc một lát, thở dài: “Giải Ma linh, giải ma linh, thật ra cái tên này sai rồi, ngươi có biết nó vốn có tên gì không?”

“Tên là gì?”

“Nó tên là Tề Ma linh, dù được luyện thành bằng tiên lực nhưng cũng được tề bằng hồn ma, lấy sát khí của ma, dùng pháp lực của ma tấn công ma,” thấy nàng mơ hồ, hắn lại bồi thêm một câu, “Nếu có tổn hại, đương nhiên phải dùng ma hồn tu bổ.”

Liễu Sao nửa hiểu nửa không: “Chuyện này liên quan gì đến vợ của Vũ sư huynh?”

Nguyệt không chịu nói nữa: “Ta đã nói đáp án cho ngươi, giờ đến lượt ngươi.”

Liễu Sao lấy lại tinh thần: “Ta không thể giúp ngươi,” không đợi hắn mở miệng, nàng cướp lời: “Ngươi nhất định nghĩ rằng ta ghét ngươi nên mới nói thế?”

“Không phải sao?”

“Không phải,” Liễu Sao nói, “Người muốn đem lại tương lai nào cho Ma tộc? Ma tộc tu luyện quá nhanh, nếu họ thoát khỏi ma tính, không có nhược điểm sẽ nhanh chóng trở thành vô địch lục giới, lúc đó, bọn họ nhất định đáng sợ hơn Thực Tâm ma nhiều!”

Chợt nghe những lời như thế, Nguyệt bất ngờ, một lúc sau, hần nở nụ cười: “Liễu Sao nhi, đây thật sự là suy nghĩ của người?”

Liễu Sao ngược lên: “Đúng, ta đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy không thể giúp người.”

Đây là sự thay đổi khi đi theo Lạc Ca? Nguyệt khẽ “ừ” ra vẻ chấp nhận, giọng điệu thật sự nghiêm túc: “Được rồi, Liễu Sao nhi, chúng ta sẽ nói đạo lý. Người nói ma trở nên mạnh mẽ sẽ rất đáng sợ. Nhưng buổi ban đầu khi tiên mới xuất hiện, ai có thể cam đoan chắc chắn bọn họ sẽ bảo vệ chúng sinh nào?”

“Chuyện này...”

“Tiên môn nhất định sẽ không biến chất, Ma tộc nhất định không thể lương thiện?”

“Đương nhiên không phải,” Liễu Sao lập tức nói, “Tạ Lệnh Tề chính là kẻ biến chất của Tiên môn!”

“Cho nên, không phải tiên ma phân định thiện ác mà là thiện ác phân chia tiên ma, cho dù một ngày kia ma chiếm thiên hạ, nhất định trong ma cũng sẽ có tiên đạo.”

Cái ác có thể thống trị thế gian vĩnh viễn sao? Không đâu, cho dù một đám người độc ác chiếm lĩnh thế gian, trong bối cảnh tội ác bao trùm cũng sẽ xuất hiện người lương thiện đấu tranh với bọn họ. Cho dù bọn họ giết sạch mọi người thì chính bọn họ thậm chí con cháu họ cũng sẽ dẫn sinh ra người lương thiện, con người vĩnh viễn ủng hộ cái thiện, cho nên thế gian nhất định sẽ do cái thiện thống trị.”

Liễu Sao không hiểu đạo lý này của hần, cố chấp lắc đầu: “Khác lắm, người nhập ma đều mang theo thù hận, hung ác tàn nhẫn, nói giết người là giết, sao có thể so với tiên! Bọn họ trở nên hùng mạnh nhất định sẽ trở thành tai họa của lục giới!”

“Bởi vì sợ bị hủy diệt nên không cho phép trở nên hùng mạnh sao?”

“Đúng vậy! Không cần biết sau này họ là tiên hay ma, ta chỉ biết hiện tại nếu họ trở nên hùng mạnh sẽ hại chết rất nhiều người.” Người đang dẫn lối cho ta làm việc xấu, ta sẽ không giúp người.”

Nguyệt không khuyên bảo nữa, thở dài: “Liễu Sao nhi, người cứ như vậy sẽ khiến ta vứt bỏ người mất!”

Lại bị vứt bỏ sao? Liễu Sao sững sốt, hất mặt bước đi: “Tùy người!”

“Ma tướng rất khó coi, nên thu lại đi.” Hần nói sau lưng nàng.

“Không liên quan đến người!” Liễu Sao khẽ hừ, không thèm quay đầu lại.

Mãi đến khi nàng bước ra khỏi rừng, Nguyệt vẫn đứng đó nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn thủy tinh màu tím.

“Đáp án của con bé khiến người ta thất vọng quá, nhưng trước mắt vẫn còn lựa chọn tốt hơn, người có thể suy nghĩ,” giọng Lam Sát truyền đến từ không trung.

“Thực Tâm ma là lựa chọn tốt sao?”

“Y là tiên nhập ma, có thể dùng máu để khôi phục tiên tính của y, mục đích của người càng đạt được dễ dàng hơn.”

“Ta nên vứt bỏ con bé ư?”

“Chuyện sớm hay muộn thôi, con bé vốn đã được định sẵn sẽ bị vứt bỏ.”

Im lặng một lúc.

Cuối cùng hần lên tiếng: “Đúng vậy, ta sẽ suy nghĩ.”

...

Giải Ma linh, tế ma linh, rốt cuộc là có ý gì? Thứ này có liên quan gì đến Vũ Thúc Vi? Liễu Sao ôm đầy thắc mắc, đập trên hoa sen bay đi, chợt nghe giọng Lạc Ca từ xa.

“Thực Tâm ma có thể trốn thoát là có người tiếp ứng.”

“Là cô gái bám theo đệ,” Vũ Tinh Hồ vỗ tay hỏi tiếp: “Sư tỷ muội trong Tiên môn không thấy đệ thèm nhìn một cái, thật ra đệ biết ma nữ đó đúng không, nói đi, đệ không động đến nàng ta, vậy rốt cuộc là ai?”

Lạc Ca nói: “Chưa rõ.”

Liều Sao cười lạnh.

Ma nữ làm chuyện xấu thì hấn tiếc không giết, lại nói nàng cái gì ‘mà nên làm thế nào’.

Lạc Ca thấy nàng trở về, không nói nữa.

Lá sen đông đưa dưới người, Vũ Tinh Hồ cũng không hỏi nữa, ngửa đầu uống cạn chén rượu. Rồi lại xách bình lên rót đầy, đôi mắt có chút mơ màng, có lẽ nguyên bầu rượu kia do mình y uống hết.

Bên hông, Giải Ma linh đỏ thắm lắc qua, phát ra tiếng vang khê.

Tiếng chuông như giọng thì thầm trong gió, rõ ràng thanh thoát thật dễ nghe, nhưng cũng mang đến cảm giác kỳ lạ.

Giải Ma linh...

Liều Sao bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, không thể tưởng tượng nổi, mở to hai mắt!

Giải Ma linh, Tế Ma linh, Vũ Thức Vi vì cứu chồng nên phải mang Giải Ma linh bị hỏng về Nam Hoa phái, đúng lúc đó lại gặp đại chiến, ma hồn vốn không khó lấy. Nhưng cho dù là ma, Tiên môn cũng sẽ cho bọn họ cơ hội chuyển thế, hướng chi dùng hồn phách luyện pháp khí là chuyện trái đạo trời, bài học về Thiên phạt không ai dám quên. Lúc trước, Vũ Tinh Hồ luyện thành pháp khí này cũng do nhân duyên trùng hợp, lúc này tình thế nguy cấp, Vũ Thức Vi biết đi đâu tìm ma hồn tu bổ Giải Ma linh trong thời gian ngắn?

Giải Ma linh nguyên vẹn kia, là dùng hồn phách của ai?

Liều Sao chỉ cảm thấy cổ họng như bị thứ gì chặn lại, không nói được nữa chữ.

Nàng luôn bên cạnh y, còn y lại không tìm thấy.

“Liều sư muội?” Vũ Tinh Hồ nương theo tầm mắt của nàng, đưa tay cất cái chuông, đứng lên, “Ngày mai hai người sẽ lên đường trở về, hay là nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi xung quanh xem thử có tìm được manh mối của Thực Tâm ma không.”

Liều Sao không nhịn được thốt lên: “Vũ sư huynh, huynh còn muốn tìm...”

“Tìm thử cũng được.” Lạc Ca ngắt lời nàng.

Giọng nói bình thản, mang theo sự thấu hiểu, Liều Sao ngược nhìn ánh mắt của hấn, giật mình rồi lập tức rũ mắt xuống.

Thì ra biết câu trả lời, không phải chỉ có mình nàng.

Giải Ma linh là pháp khí do Vũ Tinh Hồ tự tay luyện ra, tu bổ như thế nào, chẳng phải y hiểu rất rõ sao? Có một số chuyện dù biết rõ cũng không thể thừa nhận, không thể nói ra vì sẽ rất đau khổ.

Liều Sao xoa ngực.

Quá nhiều đau khổ.

...

Sáng sớm hôm sau, Liều Sao tỉnh lại trong tiếng chim hót, ba người chia tay. Vũ Tinh Hồ tiếp tục đi sâu vào Đại Hoang tìm kiếm người vợ bị mất tích, tiện đó truy tìm manh mối Thực Tâm ma. Lạc Ca và Liều Sao đi xung quanh kiểm tra, xác định không có manh mối gì mới lên đường trở về.

Đường về không có gì thay đổi, cũng không có cảm giác mới mẻ, Lạc Ca cũng không vội, mỗi khi đến nơi nào cũng đều hỏi thăm tin tức từ yêu vật và linh thú. Liều Sao không quan tâm hấn hỏi gì, vẫn giữ nguyên ma tướng, không khí tự dưng có vẻ nặng nề.

Mây đen giăng đầy trời, mưa đêm.

Không được Lạc Ca chăm sóc, pháp lực của Liễu Sao tiêu hao rất nhanh, nàng nhìn thấy trên vách núi bên cạnh có một cái đài ở giữa ao nước, liền xoay người phóng qua.

Vừa tới đài, Lạc Ca cũng ngự Phù Vân Quyết đến.

“Ta muốn tu luyện, ồn ào quá đi!” Liễu Sao xoay lưng lại.

Lạc Ca xuống khỏi Phù Vân Quyết, không nói gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh đài.

Liễu Sao càng thêm tức giận, nhắm mắt vận khí.

Gió lốc thổi ào ào, không lâu sau đã có tiếng mưa trút trên đá, hỗn tạp dày đặc, cuối cùng hòa thành một.

Dù đang nhắm mắt, trong lòng cũng không an tĩnh, Liễu Sao đột nhiên nhớ đến cơn mưa lớn trên núi Dương Giáp cách đây không lâu, nàng nằm trên kiềm, hẩn ngồi trên sóng, mưa bắn xuống tung tóe xuống dòng nước trong veo, những đóa hoa nhỏ xíu bắn lên vạt áo trắng tinh của hẩn, ngay cả từng bóng bọt nước nàng cũng nhớ rất rõ.

Bây giờ, cũng là gió mưa nhưng không còn tuyệt vời như khi đó nữa. Hơi lạnh của mưa luồn vào đài, ma thể cảm nhận được sự rét lạnh.

Liễu Sao kìm lòng không được, lén nghiêng người vài lần nhìn bóng trắng bên cạnh đài.

Phù Vân Quyết dựng thẳng đứng, ánh sáng di chuyển khắp thân kiềm, chiếu vào vách đá cao vút bên cạnh. Hẩn ngồi hướng mặt về mưa gió, chỉ để lại bóng dáng ngược hướng nàng, áo trắng trải ra, vạt áo và tay áo đều bị mưa bắn tung tóe, có rất nhiều vết bắn.

Liễu Sao lại cúi đầu nhìn xiêm y màu đen trên người, nàng cố ý mặc màu đen tương phản với hẩn, có ý đối hờn phân chia ranh giới rõ ràng.

Hẩn là tiên, nàng là ma, nàng cũng không thèm quan tâm đến hẩn.

Liễu Sao lại nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, gió quanh người ngừng lại, tiếng mưa cũng biến mất.

Liễu Sao trừng mắt nhìn sang, chỉ thấy vị tiên giả ngồi im bất động, mái tóc đen bị gió thổi tung. Thì ra bên ngoài vẫn mưa gió không ngừng, là hẩn phát hiện nàng bị phân tâm nên đặt kết giới để nàng không bị quấy nhiễu.

Thì đã sao? Nàng suýt chút nữa bị hại chết rồi, hẩn nghĩ sẽ không có chuyện gì sao? Nếu nàng thật sự chết, hẩn có tốt thế nào cũng vô dụng thôi! Tất cả đều là lòng tốt giả tạo.

Không thể hóa giải khúc mắc trong lòng, ầm ức và tức giận thôi thúc ma tính.

Trong vô thức, trên mặt Liễu Sao xuất hiện một màn khí đen, chân khí trong cơ thể bắt đầu di chuyển rối loạn.

Chuyện gì đây?

Liễu Sao lơ mơ phát hiện có điều bất thường, tiếc rằng tầm nhìn ngày càng mơ hồ, trong tai vang lên tiếng kêu kỳ lạ. Suy nghĩ vốn đang rõ ràng cũng dần trở nên trì trệ, giống như có hai luồng ý thức đang đối chọi kịch liệt.

Đây là dấu hiệu hôn phách bất ổn, cực kỳ đáng sợ trong quá trình tu luyện.

Chỉ phân tâm một lát không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này! Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, ngày càng rõ ràng. Liễu sao chợt run rẩy, trán ứa mồ hôi lạnh, nàng muốn kêu cứu theo bản năng nhưng không thể thốt nên lời.

Đang đau đớn khổ sở chợt nghe thấy tiếng vang lạnh lẽo trong không trung.

Âm thanh trong veo, giống như xé màn đêm để thấy ánh sáng, tuyết bay quanh người.

Cảm giác khó chịu chợt rút đi, Liễu Sao giật mình, tỉnh táo lại.

Băng Huyền cầm trong lòng biển mát, ngay sau đó Lạc Ca đã đứng trước mặt nàng, mắt đầy sát khí, vung tay đánh về phía đỉnh đầu nàng.

Đối mặt với sát khí bất chợt ập tới, Liễu Sao vốn không kịp phản ứng, cả người bị tiên lực cực lớn bao phủ, siết chặt không thể động đậy, không hề có đường trốn thoát.

Chưởng lực trở nên sắc nhọn, bất kỳ điểm nào cũng đều là sát ý chân thật, đâm vào hai má đau đớn.

Một chưởng này ẩn chứa sức mạnh kinh người, không chiêu không thức lại thể hiện rõ sự mạnh mẽ và quyết đoán, nhìn có vẻ đơn giản nhưng không hề có sơ hở, đưa người ta vào con đường chết.

Cho tới bây giờ, Liễu Sao vẫn không ngờ cái chết lại gần như vậy, càng không ngờ người ra tay lại là hắn.

Trong chốc lát, tim ngừng đập, khí lạnh dày đặc tỏa ra, đông cứng cả người nàng như muốn đóng băng.

Nàng chỉ có thể mở to mắt, ngạc nhiên nhìn hắn.

Đôi mắt hẹp lạnh như băng, sắc bén mang theo chết chóc.

Đôi mắt hạnh trợ lên, vừa kinh ngạc lại vừa đau xót.

Ánh mắt đối nhau trong giây lát, tiên giả không nói gì. Khuôn mặt tuấn tú không hề giảm bớt sự quả quyết, ngay cả hàng mi dài thẳng kia cũng không hề chớp.

Nhưng chưởng lực không hề sơ hở kia cũng để lộ một khe hở.

Cuối cùng, Liễu Sao cũng thoát khỏi khống chế, té xuống lùi về sau, mãi đến khi lưng ép vào vách núi đá.

Tim lại đập, từ trước đến giờ chưa từng run rẩy đến vậy.

“Người muốn giết ta!” Hai tay siết chặt vách đá phía sau, mặt Liễu Sao trắng bệch, không thể tin nổi nhìn người trước mặt, “Người...”

Cổ họng như bị tắc nghẹn, nàng vội vàng cắn môi, nước mắt nóng hổi rơi xuống dưới.

“Thu ma tướng lại.” Lạc Ca nói.

Liễu Sao hét chói tai: “Liên quan gì đến người! Dù sao ta cũng là ma, người muốn giết ta lâu rồi!”

Lạc Ca cũng không có ý giải thích, sát ý giảm bớt nhưng ánh mắt vẫn khóa chặt lấy nàng.

Hắn thật sự muốn giết nàng!

Sợ hãi chiến thắng cảm xúc, cuối cùng Liễu Sao cũng lấy lại lý trí, vừa quan sát vẻ mặt hắn, vừa lén vận ma lực đề phòng, run rẩy bước đến bên cạnh đài.

Hai chân cứng ngắc, nặng trĩu, chỉ mười bước chân ngắn nhưng lúc này lại dài vô tận.

Cuối cùng cũng đến bên cạnh đài, Liễu Sao lao thẳng ra khỏi kết giới, nhào vào mưa to gió lạnh.

Địa hình trong Đại Hoang rất kỳ lạ, khiến các mùa đảo lộn, sấm giạt sét đánh, mưa xối vào người. Cách đó không xa có mấy đỉnh núi bị sét đánh trúng khiến cây cối khô cằn cháy hừng hực trong mưa.

Liễu Sao lao như điên, phía sau lá rụng đá vụn rơi đầy đất.

Một người rồi hai người đều đối xử tốt với nàng vô điều kiện, dự đoán nàng rơi vào bẫy rồi lại vạch trần chân tướng tàn khốc cho nàng thấy. Đường như nàng luôn rơi vào vòng tuần hoàn bị kịch của vận mệnh.

Vì sao tất cả đều đối với nàng như vậy? Nếu nhất định phải vứt bỏ, cần gì phải cứu nàng? Cần gì đối xử tốt với nàng thế chứ?

Tiếng gọi “Liễu Sao tiểu muội” kia, chỉ có một mình nàng để tâm.

Mưa đập vào mắt khiến mắt vừa căng vừa đau, không cần biết có độc hay không, Liễu Sao cứ lau qua loa, dử dử “Hừ” một tiếng: “Ai thêm chứ!”

Liễu Sao uất ức, vẫn không tin nổi Lạc Ca thật sự có sát tâm, thậm chí còn nghi ngờ rằng đang nằm mơ. Sau khi nghĩ đi nghĩ lại mọi chuyện nhiều lần, nàng vốn không làm gì sai, nghe theo mọi sự sắp xếp, bị Thực Tâm ma làm trọng thương cũng không bỏ mặc Vũ Tinh Hồ chạy trốn. Do hấn đến muộn, còn suýt nữa hại nàng mất mạng, kết quả là hấn còn muốn giết nàng.

Nội tức xao động, vòng gỗ trên cổ tay nhẹ nhàng rung lên, Xích Huyền cầm cực kỳ nhạy bén với ma tính.

Ma tính? Liễu Sao vừa suy nghĩ chợt dừng lại.

Lạc Ca không thể vô duyên vô cớ giết người, hấn buộc nàng “Thu ma tướng”, mà hình như Nguyệt cũng có nhắc nhở...

Trước đó, giữ lại ma tướng là vì dối hờn, nhưng giờ khác trước rồi, Liễu Sao nhận ra vấn đề quan trọng, vội tập trung hòa hợp ma thể và ma đan, quả nhiên phát hiện vấn đề ngay lập tức.

Ma tướng không thể thu lại được.

Sao có thể! Liễu Sao sợ hãi quá mức.

Tuy ma đan có thể tự chuyển hóa nhưng gần đây nàng luôn nghe theo lời dẫn của Lạc Ca, ngừng tu luyện, cũng không quên tập “Đại âm lục thức khúc,” sao ma tính có thể phát triển đến mức này.

Nhất định là làm sai rồi! Liễu Sao hoảng hốt, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, nghiêm túc điều tức.

Không có tác dụng, ma khí quanh người không tan biến mà ngược lại vì nàng vận khí nên ngày càng đậm. Có tiếng vang từ trên đỉnh đầu, dường như là một con chim tước đang ngủ bị làm cho hoảng sợ.

Thử mấy lần vẫn không có kết quả, Liễu Sao liên tục nói với bản thân phải tĩnh tâm, nhưng càng lúc cảm giác bất an càng nhiều hơn. Cuối cùng, nàng không thể chịu nổi nữa, vung tay ngưng tụ mưa ngộp trời trước mặt thành một cái gương tròn nhẵn, trên đó phản chiếu rất rõ bóng dáng nàng.

Người trong gương, ma tướng không hề thay rồi, mắt ửng đỏ, đôi mày liễu như càng xinh đẹp, quần quanh mắt là ma khí dày đặc thoáng ẩn hiện màu máu, thậm chí mùi hương này có vẻ quen thuộc...

Trong phút chốc, sự hoảng sợ cực độ bao trùm cả lý trí! Liễu Sao nhảy lên vung một chưởng đánh tan cái gương, ôm mặt hét lên, lui thẳng về phía sau.

Sao lại thế này! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cảm xúc dao động dữ dội, cảm giác đã lâu không thấy tuôn ra mạnh mẽ, đó là thèm khát linh khí và máu tươi.

Bàn tay không hiểu vì sao đưa ra trước mặt, chỉ về con chim tước cách đó không xa, ngọn lửa bốc lên từ đầu ngón tay.

Muốn làm gì đây! Liễu Sao hoảng hốt, vội vàng thu tay lại. Nhưng lúc này, trong đầu của nàng chợt xuất hiện một luồng ý thức khác, không ngừng xâm nhập vào ý thức, liễu lĩnh tranh giành quyền khống chế thân thể với nàng.

Miệng bắt đầu không khống chế được liền phát ra tiếng cười, trong trẻo lại vô cùng thâm trầm.

Cái khó ló cái khôn, Liễu Sao phát cổ tay một cái, chiếc vòng gỗ lập tức biến thành Xích Huyền cầm.

Tiếng đàn vang lên, nồn nóng lộn xộn, những tia lửa trên dây đàn sáng hơn thường ngày, vô cùng nổi bật trong đêm mưa. Luồng ý thức đột ngột xuất hiện kia quả nhiên sợ tiếng đàn, giây dựa một lúc lâu cuối cùng cũng dần lặng lẽ rút đi.

Đàn xong khúc này, đầu đau nhức, Liễu Sao mệt mỏi dựa vào thân cây, mồ hôi lạnh toát hòa cùng mưa rơi xuống.

Đây là cảm giác hỗn phách bất ổn, sao ma tính lại nghiêm trọng đến mức không thể khống chế được thế này?

Liễu Sao ngơ ngác nhìn bàn tay mình, thật lâu sau, nàng cất đàn, đứng lên quay trở về.

Tìm Lạc Ca! Hắn nhất định giúp nàng! Hắn...

Hắn muốn giết nàng!

Liễu Sao đột nhiên đứng lại.

Đúng rồi, nhất định là hắn phát hiện ma tính của nàng quá nặng nên mới ra tay giết hại.

Người đứng đầu tiên giới chưa bao giờ thất bại, xử lý mọi chuyện luôn luôn lý trí đến thế, đưa ra quyết định cuối cùng thích hợp nhất, giữ hay bỏ cũng luôn quyết đoán. Cứu nàng, là vì tin tưởng nàng không liên quan đến cái chết của Thương Ngọc Dung, đối xử với nàng không tệ cũng là xuất phát từ trách nhiệm của Tiên môn muốn nàng hướng thiện. Bây giờ ma tính của nàng không thể khống chế được nữa, có khả năng hại người, sao hắn có thể tiếp tục bảo vệ? Đương nhiên là hắn sẽ bảo vệ chúng sinh như trước nay, diệt trừ tai họa yêu ma vốn là trách nhiệm của hắn.

Biết được nguyên nhân hắn giết mình, Liễu Sao cảm thấy dễ chịu hơn, có lẽ vì thói quen đã có từ lâu.

Thì ra, vẫn là bị vứt bỏ.

Không sao, Liễu sao nghĩ như vậy nhưng vẫn quay đầu lại nhìn.

Phía sau không hề có gì, Lạc Ca không đuổi theo. Đây cũng là chuyện đã được đoán trước, dù sao hai người cũng không có quan hệ đặc biệt, xem như hắn tha cho nàng một mạng, để nàng lại Đại Hoang nguy hiểm này tự sinh tự diệt.

Đúng vậy, câu “Liễu Sao tiểu muội” kia không có ý nghĩa gì cả, nếu nàng là Lạc Ninh, sao hắn có thể đem nàng ra làm mồi nhử, đặt nàng vào nguy hiểm? Trong lòng hắn, chỉ có Lạc Ninh mới là muội muội, nhưng Liễu Sao nàng vạn vạn lần không thể bỏ mạng dễ dàng được.

Tâm lý luyến tiếc mạng sống chiến thắng, Liễu Sao xóa bỏ ý định đi tìm Lạc Ca.

Không thể trở lại bên cạnh Lạc Ca, Nguyệt lại càng không dùng được, lần trước từ chối chắc là hắn cũng vứt bỏ nàng rồi. Trước mắt chỉ có thể tìm Lữ Sênh và Vị Húc, theo bọn họ trở về ma cung Trưng Nguyệt. Tuy tâm tư của Lữ Sênh sâu kín, tuy lúc ma tính bùng phát sẽ làm chuyện xấu nhưng ít ra nàng có thể sống sót.

Đại Hoang rộng mênh mông thế này, phải tìm ở đâu? Liễu Sao cố gắng hết sức khống chế tâm tư hoảng loạn, khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt nhớ lại đường đi, mãi đến khi mưa gió chợt biến mất mới giật mình.

Mở mắt ra, nàng thấy vật áo màu trắng.

Không biết Lạc Ca đã đứng trước mặt nàng từ khi nào, cúi nhìn nàng. Mưa gió ngợp trời bị ngăn ngoài kết giới, kết giới tỏa ra tiên quang dịu nhẹ nhìn rất ấm áp nhưng lại đáng sợ đến thế.

Liễu Sao hoảng sợ nhảy ra, cách hắn rất xa.

Lạc Ca đứng tại chỗ, không có ý định ra tay.

Giằng co một lúc, cuối cùng Liễu Sao lớn gan hỏi: “Là vì ma tính sao?”

Lạc Ca “ừ” một tiếng: “Ma tính của muội quá nặng, không thể khống chế được.”

“Cho nên ngươi muốn giết ta!” Suy đoán được chứng thực, rốt cuộc Liễu Sao vẫn cảm thấy uất ức, nước mắt tuôn ra, “Ngươi nói sao là vậy, ta cũng không tu luyện lại, chuyện này liên quan gì tới ta!”

Gì mà lực giới, chúng sinh chứ, nàng không nợ ai, vì sao phải hy sinh? Chúng sinh quan trọng, chẳng lẽ nàng không phải chúng sinh sao!

“Là thi ma Thạch Lan cứu Thực Tâm ma! Ắ không buông tha ngươi, nhưng chỉ vì ả giống người người quen biết nên ngươi tiếc nuôi không giết ả, cũng không để ý đến sống chết của ta, còn muốn giết ta! Ngươi từng hứa sẽ bảo vệ ta!” Cuối cùng, Liễu Sao cũng nói hết, “Thạch Lan làm chuyện xấu vẫn có thể sống, ta bây giờ không hại người, ma tính nặng thì đã sao? Ngươi vốn là có tình riêng!”

Không khống chế được cảm xúc, ý thức lại bắt đầu mơ hồ.

Liều Sao vội vàng im lặng, nhanh chóng xoay người đi. Nàng biết bây giờ ma tính bùng phát đáng sợ hơn trước đây rất nhiều, tuy rằng không thể gạt được hắn nhưng cũng không muốn để lộ bộ dạng khát máu trước mặt hắn.

Cũng may “ma tính” lần này chỉ nổi lên một chút đã ngoan ngoãn bị khống chế.

Nó kiên đề Lạc Ca sao? Liều Sao ngậy người, quay đầu lại đã phát hiện Lạc Ca đứng bên cạnh, nàng sợ tới mức lùi ngay về phía sau.

Lạc Ca tựa như không phát hiện ra trạng thái khác thường của nàng, cũng không giải thích: “Bên ngoài có việc, chúng ta phải nhanh chóng trở về.”

“Ta sẽ không trở về với người!” Liều Sao vẫn đang run rẩy, hét lên: “Lạc Ninh mới là muội muội của người! Người muốn giết ta!”

Ma tính của nàng thực sự rất nghiêm trọng, lỡ như không khống chế được thì phải làm sao? Tuy vừa rồi hắn không giết nàng, nhưng ai có thể cam đoan sau này hắn sẽ không ra tay?

Liều Sao xoay người định chạy trốn, ai ngờ vừa đi tới bên cạnh kết giới đã hoảng sợ.

Vô số con trùng chân thô ráp da thịt đen thui mấp mé bên ngoài kết giới, hòa thành một thể với bóng đêm, tản ra tà khí kỳ lạ nhưng không hề gây ra tiếng động nào. May mắn là có kết giới ngăn cách, nếu không nàng vốn không để ý, sợ là chết cũng không biết vì sao.

Lạc Ca bước qua, kéo nàng lên Phù Vân Quyết.

Bên ngoài dường như thật sự xảy ra chuyện lớn, Lạc Ca không quan tâm đến dòng khí mạnh nguy hiểm, ép tiên lực ngự kiếm đi rất vội vàng, Phù Vân Quyết đi với tốc độ nhanh gấp mấy lần gần đây. Mãi đến khi đến cửa ra Đại Hoang, Liều Sao phát hiện mỗi lần gặp nguy hiểm, hắn vẫn che chở nàng như trước mới yên tâm, im lặng theo hắn trở về. Mỗi khi ma tính bùng phát, nàng liền ép bản thân khống chế, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ đánh đàn hỗ trợ nàng.

Khoảng chừng hơn nửa tháng, hai người đã đến biên giới Đại Hoang, nhưng chỉ thấy phía trước là một tường chắn màu trắng trong suốt đang bùng cháy kéo dài đến vô tận, nổi lên đất trời, không biết kéo dài mấy ngàn dặm.

“Song cực trường.” Lạc Ca khẽ nhíu mày.

Liều Sao đương nhiên không biết là gì, âm khí và dương khí tràn ngập trong Đại Hoang, hai dòng khí đối nghịch giao nhau sẽ xung đột hình thành màn chắn tự nhiên này. Loại thiên lực như thế không tiên lực nào có thể chống đỡ được, Song cực trường hiếm khi xuất hiện, không ngờ lại đúng lúc hai người vội vã đứng là càng nóng lòng càng không may mắn.

Lạc Ca không lo lắng, quay lại hướng cũ rất quyết đoán.

Không thể xông vào, đành phải đi đường vòng, phạm vi bao trùm của Song cực trường thật sự quá lớn, hai người đi với tốc độ nhanh nhất cũng đã mười ngày, cuối cùng cũng thấy điểm cuối, nhưng đi đường vòng như vậy đã khiến hai người cách biên giới Đại Hoang rất xa. Những việc bất ngờ xảy ra cũng không làm Lạc Ca mất bình tĩnh, ban ngày hắn vẫn đi, ban đêm dừng lại điều tức để khôi phục thể lực. Liều Sao cũng hoàn toàn không để ý, chỉ dồn hết sức lực chống lại ma tính nhưng lần nào cũng đều khó khăn, nàng cũng nhận ra có điều kỳ lạ, mấy lần muốn hỏi Lạc Ca nhưng không dám.

Gần đây, Đại Hoang đặc biệt mưa nhiều, cơn mưa lớn bất chợt ập đến không hề báo trước. Lần này không có sấm chớp nhưng lớn hơn nhiều so với những trận trước đây, tiếng mưa dữ dội khiến người ta muốn bịt chặt lỗ tai.

Liều Sao ngồi trong góc, im lặng co người lại

Hai người đang tạm nghỉ ngơi trong một hang động, nhìn qua màn đêm, nàng thấy Lạc Ca khoanh tay đứng ở cửa động, một mình đối diện với cơn mưa nghiêng trời lệch đất.

Gió lạnh thổi quay cuồng, mái tóc của tiên giả áo trắng bay rối tung như dây leo. Cây trâm bạch ngọc vẫn phát ra ánh sáng thanh tĩnh lạnh lẽo, giống như con người của hắn, lạnh lùng và khí chất, khiến cho bóng đêm cũng phải lui bước.

Nhìn thấy bóng dáng hắn liền cảm thấy an tâm, hắn chính là người như vậy.

Liễu Sao cắn môi, nàng nhận ra ma tính trong cơ thể lại muốn bùng phát. Gần đây ma tính ngày càng lợi hại, mưu toan xâm chiếm ý thức của nàng, mỗi lần chống lại đều khiến nàng kiệt sức, hết như chịu tra tấn hồn phách, nàng không dám sơ sẩy bởi vì một khi lơ lỏng có lẽ nàng sẽ bị ma tính không chế, sẽ biến thành ác ma hung tàn.

Lạc Ca lại như không hề phát hiện ra.

Là vì quan tâm chuyện khác sao? Bên ngoài lục giới có chuyện, còn có thi ma Thạch Lan, tất cả đều quan trọng hơn nàng. Tâm lực thật sự có hạn, vào yêu giới cứu Lạc Ninh, đối phó Thực Tâm ma, chuyện của Thạch Lan chưa giải quyết, bên ngoài lại xảy ra chuyện, từng chuyện từng chuyện cứ ập xuống người hắn, trong khi đó hắn vừa đi vừa phải chịu đựng tính xấu của nàng... Lúc nhìn thấy Song cực trưởng, Liễu Sao nhìn thấy lần đầu tiên trong đời kia thoáng hiện sự mệt mỏi. Liễu Sao có thể khẳng định, chuyện hắn phải xử lý lần này tương đối khó khăn.

Liễu Sao biết rất nhiều người nói nàng ‘không hiểu chuyện’, ngay cả hắn cũng cho là như vậy sao? Nhưng dù có như thế, Liễu Sao cũng không muốn nghĩ nhiều về ‘ấn tượng’ này, một mình đấu tranh với ma tính.

Vì đấu tranh để giành quyền khống chế cơ thể, trận chiến giành ý thức nên cực kỳ đau đớn.

Ma tính ngày càng nghiêm trọng hơn trước! Thậm chí Liễu Sao có thể cảm nhận được cảnh tượng thân thể đang bị ma khí bao trùm hoàn toàn, hàng mi dài run rẩy. Tiếng kêu gào, suy nghĩ tà ác đến từ nơi tối tăm, đang dụ dỗ nàng từ bỏ việc chống cự.

Bóng dáng trước cửa động vẫn bất động, hắn chỉ cần quay người lại là có thể phát hiện trạng thái bất thường của nàng. Nhưng có lẽ tiếng mưa bên ngoài quá lớn, có lẽ suy nghĩ mọi chuyện quá nhập tâm, hắn không hề phát hiện ra.

Liễu Sao dốc toàn sức lực khống chế ma khí không để nó lan rộng, bất chợt phân tâm, thần khí chợt trở nên hỗn loạn.

Bàn tay mát không chế nâng lên, chỉ về bóng dáng màu trắng kia.

Mau chóng ra tay! Suy nghĩ tà ác điên cuồng ra lệnh.

Không đúng! Bản thân nàng tuyệt đối không bao giờ có suy nghĩ này trong đầu! Liễu Sao không còn đủ tinh thần để tự hỏi nữa, bất chợt mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, tóc trên trán ướt đầm, thỉnh thoảng cảm thấy như là cơn mưa to bên ngoài trút lên đầu.

Cuối cùng, suy nghĩ tà ác giãy dụa kịch liệt, không cam lòng bị ép xuống.

Sức lực cạn kiệt quá độ, Liễu Sao chậm rãi ngã ra sau, dựa người trên vách đá, đầu vô cùng đau đớn.

Không lâu sau, một bàn tay mát lạnh đặt trên trán nàng.

Liễu Sao lập tức mở mắt ra.

“Liễu Sao tiểu muội.” Giọng hắn vang lên.

Liễu Sao nhìn hắn, nhưng không đáp lại.

“Dùng mạng của muội, có lẽ sẽ đổi được sự sống của rất nhiều người,” hắn bình tĩnh nói, “Muội sợ chết không?”

Chết? Liễu Sao cảnh giác, theo bản năng muốn xích ra.

Hắn kìm sự hoảng sợ của nàng lại: “Muốn sống, không có gì sai.”

Biểu hiện này khiến hần thất vọng rồi sao? Liễu Sao cũng biết xấu hổ, nàng biết nói như thế nào để tranh thủ được sự đồng cảm của hần, nhưng đối với hần, không nên nói những lời lừa gạt. Nàng không lương thiện như Lạc Ninh, không xứng làm “Tiểu muội” của hần.

“Mệt mỗi thì ngủ đi”, trong đêm mưa gió ngập tràn, giọng nói thanh trong, lạnh lùng lại rõ ràng và dịu dàng đến thế.

Sóng mũi chột cay cay, thả lỏng thân thể đang căng cứng, Liễu Sao mơ hồ đáp lại, dựa vào lòng hần như rất quen thuộc, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Lạc Ca trước giờ không gần gũi người khác, nhưng dường như hần cũng quen thuộc thật nhanh, ôm lấy nàng rất tự nhiên.

Thì ra, tiên giả lạnh lùng lại có vòng tay ấm áp như vậy.

Liễu Sao chưa từng nghĩ sẽ có ngày này, mãi đến giờ phút này nàng vẫn không thể tin được — người đứng đầu Tiên môn, lợi hại như vậy, vĩ đại như vậy, mà nàng có thể nằm trong lòng hần giống như Lạc Ninh.

Nhẹ nhàng áp mặt vào vạt áo bào trắng mềm mại, sạch sẽ không chút mùi khiến người ta cảm thấy an lòng.

Tuy rằng trước đó hần muốn giết nàng, nhưng cũng không sao cả, hần chưa từng bỏ rơi nàng. Liễu Sao cảm thấy rất thỏa mãn, nằm trong lòng hần, nghe tiếng mưa rơi trắng cả đất trời, giống như lần đầu tiên nhìn thấy biển, nước biển xanh thẳm cuốn theo những con sóng trắng bạc đẹp đẽ, thanh thế rất lớn nhưng không hề đáng sợ chút nào.

Đây không phải là vòng tay ôm ấp giả dối năm đó.

Mồ hôi biến mất, toàn thân thoải mái, là tịnh thủy chú của Tiên môn, Liễu Sao nhớ đến suy nghĩ độc ác trong đầu lúc nãy, ghen ngào mở miệng: “Thật ra muội...”

“Được rồi,” giọng nói trên đỉnh đầu ngắt lời nàng, “Muội ngủ trước đi.”

“Nhưng ma tính...”

Hần nhẹ nhàng xoa đầu nàng ra hiệu, Liễu Sao không nói thêm gì nữa. Có lẽ là do quá thư thái, nàng chìm sâu vào giấc ngủ trong tiếng mưa.

Mưa gió trắng đêm, không biết tháng năm nào.

Hết chương 43

Lắm nhầm

~Các bạn nghĩ Lạc Ca có biết sự giằng co đau đớn của Liễu Sao không?

Hần là biết, chẳng qua người ấy cũng đang giằng co tranh đấu mà thôi.

Cuối cùng, lựa chọn của Lạc Ca là gì? Lạc Ca cũng như Lạc Âm Phàm ngày nào, trên vai gánh nặng chúng sinh, không thể đánh cược bất cứ thứ gì. Vậy thì lựa chọn của Lạc Ca liệu có như Lạc Âm Phàm?

Mấy chương trước VP có nói mình suy đoán gì đó về Lạc Âm Phàm và bé Sâu bị Ong và Nu vùi dập không thương tiếc.

Túm lại suy đoán vậy nè: cụ Phàm là Thực Tâm ma, còn bé Sâu là thi ma Thạch Lan. Cụ Phàm vì để “bảo tồn” vợ mình mà sử dụng mọi cách, kết quả tẩu hỏa nhập ma hóa thành Thực Tâm ma, cuối cùng cũng giữ lại được bé Sâu là một “thi ma” sống dở chết dở như thế, thần trí cũng lừng lững lơ lơ.

Sau này sẽ có đoạn Thạch Lan chấn động khi nghe tiếng đàn của Tử Trúc phong nữa cơ.

Đấy, người ta suy luận logic và có căn cứ như thế, mà 2 đứa tàn nhẫn kia nở lòng nào bạo hành tập thể người ta như thế chứ *lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa*.

Hiện tại tiến độ edit của MDH đã đuổi kịp Thực Khách. Mà tiến độ của Thực Khách là 4-6 ngày/chương.

Hình như quên thông báo tiến độ post truyện mới ở đây, chỉ thông báo trên FB.
Do MDH đã đuổi kịp Thực Khách nên từ chương 41 trở đi sẽ là chương/ngày nha.

44. Q.3 - Chương 44: Thương Hải Di Cầm

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Tìm đâu bóng dáng người thương

Tìm đâu một chút vầng trăng thuở nào

Bóng người xa tựa non cao

Bóng chim tăm cá, lối nào tìm nhau?

Màn đêm dần tan, tiếng mưa rơi trên vách đá rớt cuộc cũng dần ngừng lại, mây đen giăng khắp trời đã tan đi, cuối đường chân trời ánh mình mình ló dạng, khiến người ta cảm nhận được ánh sáng và hy vọng.

Gió sớm thổi trên núi Túc Đễ, biển mây khôn cùng cuộn trôi ào ạt. Tiên nhân đứng trên biển mây, mắt trông xa xăm, áo trắng nhuốm đầy mây khói.

Phía sau hắn, cô gái tỉnh dậy đang từ từ đứng lên, đôi mắt hạnh tỏa ra ánh sáng đỏ rực, lệ khí thấp thoáng vây quanh cơ thể nàng.

“Cuối cùng cũng thoát ra.” Vị tiên nhân không quay đầu lại.

Nét mặt cô gái trở nên độc ác, cứng nhắc, nàng cất tiếng cười nhưng giọng rất khàn, rõ ràng là cố tình đổi thành giọng nam: “Người đã sớm phát hiện ra.”

“Để linh thể ký sinh trong ma thể của con bé, mượn ma khí của con bé để che giấu khí tức.” Tiên nhân dừng lại, lạnh nhạt cất lời: “Lúc ấy, quả thật người đã lừa được chúng ta.”

“Sớm muộn gì người cũng sẽ phát hiện, ta đã biết không thể lừa gạt người được lâu.” Thực Tâm ma cười ha ha rồi tiếp lời: “Ta vốn tưởng rằng có thể dễ dàng thành công, nhưng không ngờ được con bé lại có thể chịu đựng lâu đến vậy. Suýt tí nữa đã làm ta thất bại trong gang tấc, con nhóc này thật quá quật cường, còn có thể kháng lại ma tính nữa chứ.”

“Ý chí kiên định, con bé vốn không phải là ma.”

“Đáng tiếc sự thay đổi của con bé không có kết quả.”

“Chỉ ít con bé đã khiến người hao tổn tinh thần.” Lạc Ca lại tiếp lời: “Người muốn thâm tóm ma thể của con bé, nói cách khác, người muốn huyết khí trong cơ thể con bé.”

Thực Tâm ma cười to: “Người cũng đã phát hiện điểm hay trên người nó rồi, tiếc là nó không biết, để ta đoạt được đó chính là ý trời.”

Lạc Ca đáp: “Ý trời là người chắc chắn thất bại.”

Thực Tâm ma cười bảo: “Nếu song cực trưởng không xuất hiện thì người thắng thật, nhưng đáng tiếc!”

Lạc Ca không đáp lại, lúc phát hiện Liễu Sao hơi bất thường, hắn định thừa dịp nàng còn khống chế được nhanh chóng quay về Tiên môn để xử lý, đây thật sự là một cuộc chiến thời gian. Nhưng ai ngờ Song cực trưởng bất ngờ xuất hiện kéo dài thời gian, cho dù có gửi tin đi cũng không thể về Tiên môn kịp lúc.

Chưa bao giờ bại bởi người nhưng lại bại bởi trời, quả là ý trời trêu người.

Lạc Ca xoay lại, lạnh lùng nhìn Thực Tâm ma.

“Người phong bế ý thức của con bé, dụ ta đi ra, là biết con bé sắp không chịu nổi nữa.” Thực Tâm ma thông thả lên tiếng: “Xem ra người đã hạ quyết tâm?”

Lạc Ca đáp: “Đồng tu Tiên ma, trời đất khó tha, ngươi lại còn tu Giá Thể thuật của tà tiên, giết người moi tim để hóa giải sát khí. Nếu để cho ngươi lấy được huyết khí của con bé, chẳng biết còn bao nhiêu sinh linh bị tàn sát nữa, lục giới sẽ chẳng có ngày lành.”

“Sai rồi!” Thực Tâm ma lạnh lùng phủ định: “Ta lấy huyết khí của con bé là vì một thứ khác, có được nó, ta sẽ không phải moi tim người nữa. Chỉ cần ta tu luyện thành công, đương nhiên sẽ tạo phúc cho chúng sinh, đến lúc đó lục giới mới có thể mãi mãi thái bình!”

Lạc Ca “Ừm” rồi hỏi: “Vậy còn ngươi, ngươi là tiên hay ma?”

Thực Tâm ma đáp: “Ta không muốn tranh luận vấn đề vô nghĩa này với ngươi, giết ta thì con bé cũng phải chết. Ngươi đừng có quên, bất cứ lúc nào ta cũng có thể hủy diệt thân thể, bóp nát hồn phách của con bé.”

Lạc Ca thản nhiên đáp: “Ngươi đã chiếm đoạt linh thể của con bé, cũng đồng nghĩa con bé đã không còn tồn tại.”

“Ngươi cho là có thể thắng chắc ta?” Ngữ khí Thực Tâm ma mềm mỏng hơn: “Lạc Ca, lão phu rất yêu thích ngươi, ngươi là người hiểu biết, làm bất cứ chuyện gì tất phải có hy sinh, cần gì phải cố chấp như thế? Chờ ta tu luyện thành công đó là may mắn của chúng sinh.”

“Tâm đã sa vào ma đạo, ngươi thành công trên một con đường đẫm máu tanh thì làm sao có thể là may mắn của chúng sinh.” Lạc Ca lại nói tiếp: “Ta phải giết ngươi, cũng giống như ngươi phải giết ta. Vì ta đã biết ngươi trốn trong Tiên môn, sớm muộn gì ta cũng sẽ điều tra ra ngươi là ai.”

Thực Tâm ma tức giận: “Lão phu quý trọng tài năng của ngươi, bằng lòng lùi một bước hợp tác với ngươi, ngươi đừng ép lão phu ra tay.”

Không chờ y nói xong, Lạc Ca đã bước thêm nửa bước, hai ngón tay chạm vào huyền khí, kiếm trận ẩn giấu lập tức xuất hiện, tiên khí mệnh mỏng cuộn cuộn bao vây hai người vào giữa.

“Không biết tốt xấu.” Chính khí của tiên trận thúc giục ma tính, sát tính của Thực Tâm ma dâng lên.

Khuôn mặt cô gái dần trở nên mơ hồ, đó là dấu hiệu linh thể sắp bị thôn tính hoàn toàn.

Bỗng nhiên, bên dưới chân chấn động.

Thực Tâm ma ý thức được điểm bất thường, y vội vã lùi về sau, chợt thấy Phù Vân Quyết tỏa ánh sáng rực rỡ lao ra từ tầng mây vừa nảy y đang đứng.

Kiểm bay vào tay, bóng Lạc Ca như ánh chớp, trong tích tắc đã ép tới trước mặt Thực Tâm ma, một thanh kiếm hóa thành bốn thanh chém xuống!

Tiên giả vừa ra tay đã dùng tới tám phần công lực, ra chiêu phủ đầu muốn chiếm lấy tiên cơ.

Thực Tâm ma tức giận hừ một tiếng, móng tay màu lam dài ngoằng xuất hiện, móng tay sắc nhọn đỡ lấy thân kiếm, ma lực và tiên lực đối chọi nhau, ánh sáng đỏ trắng lấp lóe, đỉnh ngọn Túc Đế bị nổ tung lõm sâu xuống.

Qua mấy trăm chiêu, hai bên thi triển toàn bộ tu vi cả đời, đánh ngang tay nhau. Thực Tâm ma dù mượn được sức mạnh của ma anh, nhưng vẫn chưa hấp thụ hết, giờ phút này lại dùng linh thể thao túng cơ thể Liễu Sao mà chưa kịp dung hòa, y dần cảm thấy rã rời. Còn bên kia bóng trắng luôn nhanh nhẹn, tựa như ngọc long uốn mình trong biển mây, lại giống như ánh trăng dao động trong sóng nước.

Tiên nhân không hề e dè, từng chiêu đều không hề nể tình, trận thế cân bằng bắt đầu nghiêng đi.

Thấy Lạc Ca tấn công ngày càng nhanh, Thực Tâm ma cắn răng hét lớn, mãnh liệt thúc đẩy sức mạnh của linh thể. Một nửa là huyền khí chính tông, mà nửa là trọc khí hắc ám, hai luồng chân khí tạo thành vòng xoáy trắng đen thật to, mang theo sức mạnh hủy trời diệt đất, cuốn lấy Lạc Ca.

Lạc Ca nhanh chóng triệu hồi Phù Vân Quyết.

“Thiên phong bích lãng, khốn lưu niên”, kiếm tiên xuyên vào trong Túc Đế sơn, khắp biển mây giăng giăng bóng kiếm.

* Có thể tạm hiểu là gió lộng sóng gào vây khốn thảng năm. Có thể là chiêu thức hoặc khẩu lệnh của chiêu thức. Kiếm trận khởi động, đánh tan tất cả sức mạnh tiên ma.

Nhưng đúng lúc này lại xuất hiện một khe hở, ma ảnh bay vọt qua, móng tay màu lam để lại vài vết rạch trên không trung, kết giới bị đập tan, tiên trận bị phá nát.

“Lão phu không thể phụng bồi.” Thực Tâm ma cười điên cuồng.

Gần như sắp thấy y cướp đường bỏ chạy, nét mặt Lạc Ca vẫn không hề thay đổi, đứng im bất động.

Tiếng cười bỗng im bất, huyền khí vàng kim buông rũ xuống ngoài biển mây, tựa như tơ giăng vòng quanh, quả là trong trận có trận.

Tiên giả đứng đầu Tiên môn làm việc không bao giờ cho phép xảy ra biến số, hẳn đã sớm đoán đối phương sẽ bỏ trốn, nên trong lúc chiến đấu đã lặng lẽ bày ra một pháp trận khác.

“Người!” Thực Tâm ma hiển nhiên rất e ngại huyền khí bèn lùi về.

“Người biết rõ kiếm trận của ta, vậy ít nhất người cũng là cường giáo.” Lạc Ca mở miệng: “Giờ đến lượt ta.”

Trăm ngàn bóng kiếm thu lại hết, hợp lại thành một thanh trường kiếm lơ lửng giữa không trung.

Không còn ánh sáng rực rỡ, không còn bóng kiếm chói lòa, kiếm thức mộc mạc chém ra kiếm khí độc nhất của nhánh Tử Trúc phong – Nam Hoa phái. Thu hút phong vân tụ lại trên đỉnh đầu, bóng áo trắng hạ xuống theo mây, đáp xuống đỉnh núi, hút địa khí vào cơ thể bổ trợ cho trận pháp, cùng thanh kiếm lớn tạo thành xu thế đất trời phối hợp.

Kiểm pháp đứng đầu Tiên môn, Cực Thiên thuật nổi danh lục giới!

“Lạc Ca!” Ngữ điệu Thực Tâm đã thay đổi, y nghiêng răng nghiêng lợi: “Người không chịu buông tha ta?”

“Những lời này, người phải hỏi những người đã bị người hại.”

“Hừ, bây giờ người vì chúng sinh mà vứt bỏ đứa trẻ vô tội này, cũng như nhau thôi!”

Lạc Ca không đáp, thanh kiếm lớn lập tức đổ về phía trước.

“Người thật không quan con nhóc này sao?” Thực Tâm ma lùi về sau: “Con bé rất quan tâm người, người nhẫn tâm tận tay khiến con bé hồn phi phách tán?”

Kiểm xuất ra! Thoáng chốc mây khói tản ra hai bên tạo thành một con đường rộng lớn.

“Cực thiên, di tinh.” Người đứng trên thân kiếm, giọng nói lạnh lùng quẩn quanh trong trời đất.

* Có thể tạm hiểu là điểm cao nhất của bầu trời, các ngôi sao di chuyển. Có lẽ là khẩu lệnh của chiêu thức. Tránh cũng không thể tránh, Thực Tâm ma cố vận tu vi của linh thể, đồng thời thúc dục ma đan trong cơ thể Liễu Sao, hóa thành ngàn sợi ma khí muốn đỡ đòn tấn công của thanh cự kiếm. Tức thì không khí bị ép lại, tiếng nổ vang liên miên không dứt.

Hai bóng người một đen một trắng đồng loạt rơi xuống, khi đáp xuống đất lập tức lún sâu xuống trăm trượng trong phạm vi mười dặm, cảnh vật bốn phía nghiêng ngả chấn động.

Không gian lặng ngắt như tờ.

Trong hố sâu vọng đến tiếng cười không kiêng nể.

“Quả vì cứu nó, người lại không dám xuống tay!”

Tay phải đặt trên Thiên Linh cái của ma đầu, Lạc Ca nhìn xuống Thực Tâm ma đang quỳ ở trước mặt: “Ta nói rồi, ý trời đã định, người phải thất bại.”

“Người...” Thực Tâm ma như đã phát hiện ra điều gì, ngữ điệu chợt biến đổi.

Tiên lục khóa chặt thần thức, thân thể run lên bần bật, khuôn mặt mơ hồ của cô gái dần dần rõ ràng hơn, ý thức của Liễu Sao có dấu hiệu hồi phục.

Thực Tâm ma hừ lạnh: “Vô dụng thôi, lão phu sẽ đánh tan hồn phách nó!”

Lạc Ca trả lời: “Vậy phải xem, là người sẽ thôn tính ý thức của con bé hay là con bé sẽ tiêu diệt linh thể của người trước.”

Cổ ý dẫn Thực Tâm ma thoát ra, rồi lại dùng trận chiến dụ y tung ra hết sức lực, thừa dịp y phân tâm mà ra tay, dùng tiên ấn chia lìa linh thể và thân thể của hai người, khiến y không thể dễ dàng ra tay với cơ thể của Liễu Sao. Những việc cần phải làm hẳn đều đã làm, bây giờ phải xem ý chí Liễu Sao có thể loại trừ linh thể ký sinh hay không. Đây là cơ hội cuối cùng hẳn có thể giúp nàng giành lấy, nếu không thể thành công, chỉ còn cách...

Cuộc chiến ý chí khiến đôi mắt hạnh tỏa ra ánh sáng hỗn loạn, khuôn mặt cô gái lúc ẩn lúc hiện, hiển nhiên là đang rất khổ sở đau đớn.

Sau khi ý thức thức tỉnh, Liễu Sao lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng biết đây là cơ hội sống sót duy nhất, nàng kiên quyết dốc hết sức muốn loại trừ linh thể ký sinh kia.

Không thể thua cuộc! Nàng còn muốn về Nam Hoa với Lạc Ca, nàng vẫn còn nhiều chuyện chưa làm, chưa hiểu! Nàng không muốn chết.

Nhưng mà nỗi đau hồn phách bị xé rách ập tới, thần thức ký sinh mang theo ma khí khủng khiếp và khả năng ma yểm, ngang bướng chống cự cuối cùng cũng không thể tránh khỏi kết cục bị thôn tính.

Trong đầu như có một dây đàn bị đứt đoạn, Liễu Sao như rơi vào biển sâu, chậm rãi chìm xuống.

Cơ hội cuối cùng, rõ ràng nàng đã rất cố gắng, vì sao vẫn không được, không thể được chứ!

Cảm giác này rất quen thuộc, tựa như những lời nói lạnh lùng của Liễu lão gia, sự oán hận trong mắt Liễu phu nhân, còn có nụ cười tao nhã vô tình của người kia.

Lại bị vứt bỏ ư?

Khuôn mặt vốn đang rõ ràng bỗng trở nên càng mờ nhạt...

Thất bại rồi sao? Lòng Lạc Ca trầm xuống: “Liễu Sao tiểu muội.”

Không còn thời gian, Thực Tâm ma không có khả năng từ bỏ, chờ cho đến khi ý thức của nàng hoàn toàn biến mất, Thực Tâm ma thật sẽ dung hòa vào ma thể, khi đó muốn giết y lại càng khó.

Quả thật phải dùng phương pháp cuối cùng sao? Tiên nhân chậm chạp ấn bàn tay xuống, lòng bàn tay phả ra pháp lực.

Khuôn mặt cô gái vẫn còn biến đổi, có thể thấp thoáng nhìn thấy dáng vẻ cố sức kháng cự của nàng, đáng tiếc sự vùng vẫy không cam lòng này vẫn không thể thay đổi kết cục ý thức bị xâm chiếm từng bước một.

Ngay vào lúc ý thức cô gái sắp tan biến hoàn toàn, cuối cùng...

Tiên ấn khóa chặt linh thể của ma đầu bỗng nhiên bị thu hồi.

Phong ấn được giải trừ, tiên giả lùi bước, quả nhiên Thực Tâm ma vui mừng khôn xiết, lúc này y vận ma lực, điên cuồng phản công lại tiên giả.

Dòng khí xao động, áo trắng tung bay phàn phật.

Tiên nhân vẫn từ trên cao nhìn xuống áp chế Thực Tâm ma, sừng sững bất động.

Trận tấn công linh thể ngừng lại, bản năng phục thù ý thức của bản thân và bài xích ý thức xa lạ của ma thể cô gái bị kích thích, đòn tấn công mạnh nhất đánh thẳng vào linh thể bị giam cầm nơi sâu thẳm nhất.

Hắn không bỏ rơi nàng, mà lại tự kéo hẳn vào theo. Nếu thất bại, không những nàng phải chết mà cả hắn cũng phải gặp nguy hiểm.

Thì ra hẳn tin tưởng nàng, giống như nàng tin tưởng hẳn.

Phải chiến thắng! Phải thắng! Tiên lực trào dâng mênh mông cuộn cuộn, dòng ma lực lưu chuyển điên cuồng, hồn phách và ý thức Liễu Sao giãy dụa muốn thoát ra khỏi trời buộc, tạo thành thế ba bên đối lập, không ai nhường ai.

Lúc này, biến cố đột ngột phát sinh.

Tiên ma giằng co, tiên trận không còn đủ sức bảo vệ, một bóng áo đỏ thừa cơ xông vào chiến trường, đâm thẳng một kiếm vào ngực Lạc Ca.

Thi ma Thạch Lan quả là đồng bọn của Thực Tâm ma.

Lạc Ca vừa muốn đối phó Thực Tâm ma, vừa muốn bảo vệ cơ thể Liễu Sao, nên không tránh né sát chiêu.

Nhưng một âm thanh réo rắt vang lên, tiên giả vận hết tu vi cả đời, tiên ấn hộ thể lấp lóe mãnh liệt, mũi kiếm cách ngực ba tấc bị ép ngừng lại, không thể tiến tới thêm nữa phần.

Bốn bên giằng co, sức lực nhanh chóng tiêu hao.

Ở bên ngoài, Thực Tâm ma có viện binh, nên có thể phân tâm đối phó Liễu Sao ở bên trong. Thời gian một nén hương trôi qua, từng giọt mồ hôi to rịn ra trên trán Liễu Sao.

Trông thấy khuôn mặt của nàng bắt đầu trở nên mờ ảo, Lạc Ca khẽ bấm đốt tay, thả lỏng chưởng lực cuối cùng, chân khí bị thu lại ba phần.

Liên tục vận dụng sức mạnh linh thể, ma tính của Thực Tâm ma đã bị kích thích đến mức cao nhất, lại được ma tính Liễu Sao thúc đẩy, phút chốc sát tính tăng vọt, trông thấy cơ hội sao y chịu bỏ qua! Tiên ma mất đi sức không chế, không chỉ có sức mạnh linh thể của y mà ngay cả ma lực của Liễu Sao cũng ủa ra lao thẳng vào Lạc Ca.

Cơn gió cuốn rơi chiếc trâm bạch ngọc, mái tóc dài xỏa tung! Lạc Ca dựa vào tu vi thiên tiên hứng trọn hợp chiêu của tiên ma, không lùi nửa bước.

Khoảnh khắc thừa cơ đoạt được quyền không chế cơ thể, Liễu Sao nắm chặt hai tay, hét lên một hung tợn lạnh lạnh: “Cút đi...”

Đất đá quay cuồng, âm khí và trọc khí bị ma thể hấp thụ tạo thành ngòi nổ a diêm chói mắt.

Trong tiếng hét giận dữ, linh thể Thực Tâm ma thoát đi.

Nơi đường chân trời, vầng thái dương bỗng nhiên xuất hiện.

Mặt trời vừa mới mọc tỏa sáng vạn tượng phủ lên mặt đất đỏ nát sắc màu âm áp.

Tiên nhân trẻ tuổi đứng đó đón gió sớm mai, bóng áo trắng dưới ánh mặt trời sáng đến chói mắt nhói tim, chói lọi đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Liễu Sao không kiềm lòng được trốn ở bên cạnh hắn.

Cách đó hai trượng, áo bào đỏ phát phơ, thi ma Thạch Lan chấp kiếm mà đứng không hề nhúc nhích.

Gió thổi rối tung mái tóc đen, lộ ra nửa khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần và một ánh mắt đẹp đẽ, ánh mắt đó cứng nhắc vô thần.

Bỗng nhiên, một giọt lệ tuôn ra khỏi đôi mắt đó.

Nàng ta đang khóc? Liễu Sao ngạc nhiên nhìn Lạc Ca, cũng thấy hắn lặng yên nhìn Thạch Lan, không nói một lời.

Một tiếng hét đau đớn xé tan không gian tĩnh lặng, trong tích tắc đôi mắt Thạch Lan xuất hiện ánh sáng đỏ của ma tính, nàng ôm đầu bỏ chạy.

Lạc Ca không đuổi theo, Liễu Sao cũng theo hắn nhìn về hướng kia, thần thức Thực Tâm ma lơ lửng ở giữa không trung, giống hệt một luồng sương đen.

“Người cho rằng thể là xong rồi sao?” Trong tiếng cười lạnh lộ ra sự tức tối, chẳng biết là vì Thạch Lan chạy trốn hay là vì kế hoạch đã thất bại.

“Người đã thất bại.” Lạc Ca đáp: “Dưới ánh mặt trời linh thể của người sẽ ngày càng suy yếu cho đến lúc tan biến.”

“Người cũng bị thương không nhẹ!”

“Công lực của ta hao tổn nặng, nhưng người có thể chắc thắng sao?”

“Còn có ta!” Liễu Sao lớn tiếng tuyên bố: “Cho dù ta đánh không lại người, vẫn còn có thể hủy diệt cơ thể! Người đừng mong chiếm đoạt.”

“Đỡ một kiếm của ta, người sớm đã bị thương.” Lạc Ca cất lời: “Sau khi ta đoán ra bản thể người đang giấu ở đâu, sao lại không an bài sắp xếp chứ?”

“Người nói gì?” Rốt cuộc giọng nói của Thực Tâm ma cũng thay đổi: “Không thể nào!”

“Ngày đó người đem linh thể ký sinh trên người con bé, mượn ma khí của con bé lừa ta. Hôm qua cuối cùng ta cũng đã nghĩ ra, bản thể của người vẫn chưa thoát khỏi Tứ Tượng trận mà trốn trong dòng khí lưu âm dương bên cạnh, có lẽ giờ phút này Vũ sư huynh đang chạy đến Âm Dương mê quật.”

“Lạc Ca.” Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi.

Dưới ánh mặt trời linh thể không thể chịu đựng được bao lâu, nếu lại để Vũ Tinh Hồ phá hủy cơ thể.

Thực Tâm ma rống lên, vội vã rời đi.

Khoảnh khắc ma ảnh biến mất, Liễu Sao bị một luồng sức mạnh kéo lên Phù Vân Quyết, thanh trường kiếm dùng tốc độ nhanh nhất chở hai người bay vào trong mây.

Cảnh vật thay đổi rất nhanh, căn bản không kịp trông thấy gì, tiếng gió bên tai biến thành tiếng nổ vang khiến người ta cực kỳ khó chịu, hướng này là đi về nơi sâu nhất ở Đại Hoang.

Liễu Sao há miệng thở hỗn hễn, nàng không hỏi gì, bàn tay chậm rãi nắm lấy ống tay áo của hắn.

Dùng tốc độ này đi thật mệt chết đi, nếu là ngày thường Liễu Sao nhất định sẽ hy vọng thời gian trôi qua nhanh hơn một chút. Nhưng hôm nay thời gian tựa như nhanh quá mức, chỉ trong chớp mắt ánh mặt trời đã chuyển đến sau núi.

Trong không khí bốc lên mùi vị mằn mặn nồng nàn, phía trước mơ hồ vọng đến tiếng hót thánh thót, tựa như tiếng chim hót đã từng quen thuộc.

Đó là...

Liễu Sao giương mắt bỗng trông thấy một vùng màu xanh lam quen thuộc khiến người ta sợ hãi.

Cơ thể run lên không thể không chế.

Gió cuộn sóng cao, Phù Vân Quyết không ngừng lại, chở hai người bay vào trong ngọn sóng bạc.

Vùng tiên hải rộng lớn khôn cùng, hải vực xuyên qua Đại Hoang và hai giới tiên ma, chẳng biết rõ ngọn nguồn, từng có người đi thuyền thăm dò, nhưng vì lạc đường mà phải quay về.

Nước biển đập vào mặt, vừa mặn vừa lạnh.

Rốt cuộc, Phù Vân Quyết cũng ngừng lại, đứng trên ngọn sóng.

Trong đôi mắt hạnh là nỗi sợ hãi tột cùng, Liễu Sao nâng mặt nhìn hắn, nắm chặt lấy ống tay áo của hắn.

Hắn quyết đoán lấy rất nhiều đồ từ trong tay áo, có bí tịch, tín hương, có con dấu chứng minh thân phận, lệnh bài điều động của tiên minh, một cái tiên khuê bằng bạch ngọc... Tất cả mọi thứ quan trọng đó đều biến thành tro tàn trong tích tắc rồi hòa vào nước biển.

* Khuê là một vật thường ở trên nhon, dưới hình chữ nhật thường được làm bằng ngọc, khắc chữ hoặc các hoa văn trên đó, được các quan lại thời xưa cầm trong tay khi vào triều và cầm trên giá để trên bàn làm việc. Có lẽ là vật biểu thị chức vị.

Cuối cùng, hấn lấy một chiếc vòng bằng gỗ trắng hóa thành Băng huyền cầm thường dùng.

Thân đàn như ngọc, dây đàn trong veo, tản ra ánh sáng ôn hòa vừa trong vắt vừa lạnh lẽo.

Liễu Sao còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cây đàn này, hấn ôm đàn đứng dưới vầng trăng tròn vành vạnh, tỏa ra ánh sáng của tiên giới dưới bầu trời đêm. Mấy lần hấn vì nàng đàn khúc Đại âm lục thức khúc, đôi khi nàng cố tình nổi nóng, chê tiếng đàn ồn ào, thật ra nàng nghe rất chăm chú, còn chăm chỉ học nữa.

“Có thể phá tan Giải Ma linh không vượt quá chín người, người tu luyện ma tiên này ít nhất cũng là chưởng giáo một phái, việc này liên can rất lớn.” Thần sắc hấn rất nghiêm trọng, ngữ khí nghiêm khắc: “Không biết trong Tiên môn có bao nhiêu người đã bị y không chế. Liễu Sao tiểu muội, hy vọng muội có thể bỏ qua thành kiến, mang đàn này về gặp Thương cung chủ, muội phải giao tận tay ông ấy, ông ấy sẽ tin muội.”

Hấn lấy một tấm bản đồ ra: “Thực Tâm ma sẽ đuổi giết muội, muội đi theo hướng bản đồ chỉ, chắc chắn có thể quay về tiên giới.”

Thực Tâm ma có thể là chưởng giáo một phái, chắc chắn cũng quen biết hấn. Thủ đoạn của hấn rất sắc sảo, dù trong hoàn cảnh xấu cũng không hề lùi bước, vào thời điểm chiếm hết mọi ưu thế sao lại có thể thỏa hiệp thả Thực Tâm ma quay về? Hiện giờ chẳng biết Vũ Tinh Hồ đang lang thang ở đâu trong Đại Hoang, sao hấn có thể liên lạc được? Thực Tâm ma sẽ nhanh chóng phát hiện rồi đuổi theo. Cho nên hấn đi ngược đường, không theo đường cũ ra ngoài, mà đi vào tiên hải nằm sâu trong Đại Hoang.

“Dựa vào trí tuệ của Yêu vương Ký Thủy, sớm muộn gì y cũng phát hiện ra kế sách của Thực Tâm ma, y sẽ tìm tới muội, hơn nữa còn đem chuyện của ta tung ra ngoài, mượn chuyện này ảnh hưởng đến thế cục trong lục giới. Việc này muội không cần quan tâm, chỉ cần nhờ y hộ tống muội về Thanh Hoa cung.” Lạc Ca nói tiếp: “Vợ chồng tôn giả đã để lại bản chép tay ở trong thư phòng, Ninh nhi cũng biết chuyện.”

Thấy Liễu Sao hoảng sợ, hấn lắc đầu cảnh báo: “Người đứng sau lưng muội không rõ dụng ý, muội phải cẩn thận.”

Đúng rồi, chút giấu diếm nhỏ bé này làm sao qua mắt được hấn? Liễu Sao lớn tiếng khẳng định: “Ta không muốn giúp hấn!”

“Ta tin tưởng muội biết mình nên làm gì, nhưng nếu có thể tìm thấy thứ thay thế được thanh khí, giúp muội thoát khỏi ma tính cũng là chuyện tốt.” Lạc Ca dừng lời rồi lại tiếp: “Ta từng bỏ mặc những người vô tội là vì không muốn có nhiều người bị hại hơn, chỉ đành phải giảm sự hy sinh xuống mức thấp nhất. Nhưng mà, ta cũng chưa bao giờ hỏi họ có bằng lòng hy sinh hay không?”

“Cho nên, muội muốn sống sót cũng không sai.” Lạc Ca đặt bản đồ vào tay nàng: “Vậy là tốt rồi, còn sống thật tốt, giờ hãy làm chuyện muội thấy phải làm đi.”

Liễu Sao cố sức lắc đầu, không cất nổi một lời.

Huynh còn sống mới có thể bảo vệ lục giới.

Hấn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, giọng nói thật lạnh đậm thật bình thản: “Vậy, muội giúp ta bảo vệ đi.”

Liễu Sao vẫn cứ lắc đầu.

Muội không làm được, không làm được.

Lạc Ca nhìn Phù Vân Quyết bên cạnh, sau một lúc lâu mới nâng tay phủ lên thân kiếm: “Vắt vả cho người theo ta bấy lâu, chí hướng năm xưa chưa thành, là do ta vứt bỏ người giữa đường. Bây giờ ta giải trừ linh khế trả tự do lại cho người, mong sau này người có thể gặp được chủ nhân xứng đáng, khiến người càng thêm sắc bén.”

Phù Vân Quyết xoay xung quanh hấn không ngừng, nó không muốn rời xa vị chủ nhân vĩ đại.

Lạc Ca nhú mảy: “Người là thần vật, không nên có thái độ này, ta chờ mong một ngày người sát sinh hộ thể đạt được thành tựu.”

Phù Vân Quyết khẽ run lên nhè nhẹ.

“Thế đi...” Lạc Ca trầm mặc rồi quyết đoán đẩy chuỗi kiếm đi.

Trong tích tắc, Phù Vân Quyết lao vào giữa không trung, ngay sau đó tựa như một vì sao sa rơi xuống hòa vào tiên hải sóng gió trập trùng.

Vẫn như lần đầu gặp gỡ năm ấy, vị tiên nhân đứng giữa vầng trăng, tỏa sáng như vầng thái dương, chân giẫm thanh kiếm Phù Vân đã cho cô gái đang lún sâu trong bùn lầy nổi khát khao đẹp đẽ.

Đảo mắt, Phù Vân tan biến chỉ còn lại một vệt sáng như sao sa lửa lóe.

Không hẹn ngày gặp lại.

Hắn nâng tay đặt lên vai nàng, đem phần linh khí còn lại trong tiên thể chuyển sang cho nàng: “Liễu Sao tiểu muội, ta có ba chuyện nhờ muội, muội phải khắc ghi trong tâm khảm.”

Liễu Sao gật đầu.

“Cái chết của Lục Ly có rất nhiều điểm đáng nghi, không nên dễ tin người.”

Liễu Sao gật đầu.

“Nếu có cơ hội, muội phải nhốt thi ma Thạch Lan lại.”

Liễu Sao vẫn gật đầu.

Lạc Ca ngừng lại rồi nói tiếp: “Chuyện ngày hôm nay, nếu là Ninh nhi, ta cũng sẽ dẫn dò ba chuyện như thế, muội nhất định không được lưu luyến nơi này, phải nhanh chóng về Thanh Hoa cung.”

Muội biết, muội biết rồi. Liễu Sao tiếp tục gật đầu.

Sóng biển cuộn trào mãnh liệt tựa như muốn nuốt hết tất cả, vây hai người vào giữa, khoảng cách gần gũi đến vậy.

Trong sự nghiêm khắc là khoan dung, dưới sự vô tình là bảo vệ. Là thầy? là anh? hay là bạn? Với Liễu Sao, những thứ đó dường như đều không thích hợp để hình dung mối quan hệ của hai người.

Không phải bạn bè nhưng nàng lại cảm nhận được sự ấm áp trên người hắn.

Không phải anh em mà hắn lại gọi nàng là “tiểu muội”.

Chẳng phải người yêu mà nàng lại có thể bình yên ngủ trong lòng hắn.

Hắn không chút khách khí ép nàng bỏ những thói xấu, dạy bảo, quan tâm, che chở, dạy nàng đạo lý cuối cùng khiến trái tim cô gái sống dậy.

Nếu có thêm một chút thời gian... Nàng... sẽ yêu hắn? Hay hắn... cũng sẽ thích nàng?

Không, không còn thời gian, cũng không có “nếu”.

Nhận ra vẻ không muốn rời xa của nàng, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên vẻ áy náy hiếm thấy.

Không để lại quá nhiều đồ vật cho nàng, vì để nàng giữ những thứ quan trọng sẽ khiến nàng gặp tai họa, càng không thể để chúng rơi vào tay Thực Tâm ma, chỉ còn cách phá hủy. Không thể ngờ Thạch Lan lại là... Sai một nước, thua cả ván cờ, hắn rất chú ý đến Thạch Lan, nhưng cũng không phải không quan tâm nàng. Ngày đó hắn phát hiện ra tung tích A Phù Quân nên đoán rằng Ký Thủy tộc rất xem trọng nàng, ba người họ hợp sức có thể chống đỡ thêm một lát, do đó mới đến muộn.

Nhưng bất luận thế nào, quả thật hắn đã đặt nàng vào nguy hiểm, bởi vì ngay cả hắn cũng không dám chắc A Phù Quân sẽ dốc sức cứu nàng.

Cho nên hắn không hề giải thích, vỗ vỗ tay nàng, hắn xoay người muốn đi, tiếc rằng bàn tay nhỏ bé vẫn gắng sức túm chặt ống tay áo của hắn không buông, nàng bị kéo ngã trên mặt biển.

Thân hình tiên giả khẽ khựng rồi dừng lại.

Nàng rơi vào trong nước vẫn ngẩng đầu lên, tay kia nín chặt vạt áo của hần, mái tóc ướt đầm kề sát mặt, đôi mắt hạnh sâu thẳm nhìn hần.

Rốt cuộc không đành lòng bỏ đi như thế, hần lại nâng nàng dậy, ôn hòa dạy bảo: “Muội có khuyết điểm của muội, khiếm khuyết đó quả không bì kịp người khác. Nhưng muội cũng có sở trường của mình, thiên tư của Ninh nhi hơn hần người hường nhưng muội còn vượt xa Ninh nhi, cho nên muội phải xuất sắc hơn Ninh nhi mới phải.”

Liễu Sao cố sức nắm chặt tay hần, nàng rối loạn hết gật rồi lắc đầu.

Ngày đó, cô gái bốc đồng nghĩ rằng nàng đã mất đi tất cả, chẳng biết trời cao đất dày mà muốn trả thù, suýt nữa là mất mạng trong tay Tiên môn. Vị tiên nhân vĩ đại bất ngờ xuất hiện, ôm cơ thể máu tươi đầm đìa, khớp xương đứt đoạn của nàng về Tử Trúc phong, cho nàng trông thấy một vùng trời mới.

Muội sẽ ngoan ngoãn nghe lời huynh, lúc trước là muội cố ý ngang bướng.

Muội sẽ bỏ tính xấu, không bao giờ giận dỗi huynh nữa.

Liễu Sao gian nan nuốt nước mắt, cố gắng chớp mắt, muốn nói với hần những lời đó. Nhưng còn chưa thoát thành lời, đôi mắt đã mở to kinh hoàng.

Trên tiên bào trắng tinh thắm ra nhiều vết đỏ sẫm, một vết, hai vết...

Sức mạnh của tiên ma đã phá hủy tiên thể bất tử, máu chảy ra theo từng lỗ chân lông, rất nhanh từng đóm lớn lan dần ra.

Trong chớp mắt, y phục trắng tinh khôi biến thành huyết y.

Trông thấy nét hoảng loạn của nàng, hần thông dong xoay người đi rồi vẫy tay: “Đi đi.”

Nếu còn đủ sức, vị tiên giả độc tôn sẽ không để bất cứ kẻ nào trông thấy mình như vậy.

Cảnh tượng trước mắt quá mức khủng khiếp, đôi tay nhỏ bé không thềm quan tâm ôm lấy thất lưng của hần, ôm thật chặt, lộ ra sự cực đoan và cố chấp, máu từ cánh tay hần chảy xuống cơ thể nàng.

Hần trầm mặc rồi chậm rãi nghiêm mặt nhìn.

Trên khuôn mặt tuần tú đã thấp thoáng máu tươi, hàng mi dài thẳng cũng dính những giọt máu, chỉ còn đáy mắt đen thẳm vẫn còn vẻ kiên định và hững hờ.

Chọn lựa như thế, cũng chẳng phải là xúc động nhất thời, đó chỉ là kết quả tệ nhất trong dự đoán mà thôi. Có lẽ vì nhìn thấy sự ngang tàng, thích gì làm nấy của nàng đang chèn ép bản chất tốt đẹp bẩm sinh, những nỗ lực nói một đằng nghĩ một nẻo khi bị dạy bảo của nàng. Cũng có lẽ là vì bất gặp cảnh tượng trong bóng đêm nàng bất giác vươn tay về phía hần, vật lộn đấu tranh ngoan cường với sát tính. Có lẽ cũng vì thoáng nhìn qua nét mặt không cam lòng muốn sống sót của nàng và vẻ trầm mặc của nàng vì sợ hần khinh thường.

Trong cặp mắt hạnh lúc nào cũng toát ra sự yếu ớt và ngang ngược khiến người không vui, nhưng nó cũng trong veo như nước, lại thường xuyên tỏa ra sự ghen tị và hâm mộ với Lạc Ninh.

Vì cứu một người mà giữ lại mối tai họa của tiên ma, Tiên môn sắp gặp phải kiếp nạn to lớn, chọn lựa này sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.

Là duyên hay là kiếp? Nếu tất cả mọi chuyện có thể quay lại lần nữa, thì phải làm thế nào?

Nếu có thể quay lại, thì lúc đó hần sẽ không cứu nàng về Nam Hoa, hay là lúc này quyết đoán vứt bỏ một người vô tội như nàng, tựa như cách chém giết để cứu chúng sinh như thông thường?

Không, nếu có thể quay lại lần nữa, hần nhất định phải sắp xếp kế hoạch chu đáo hơn nữa, sẽ bảo vệ nàng, sẽ thuận lợi diệt trừ Thực Tâm ma.

Nhưng bất đắc dĩ là giờ đây hần lực bất tòng tâm, rốt cuộc vẫn thấy hổ thẹn với chúng sinh.

Trong lòng tiên nhân còn sót lại chút tiếc nuối, nhưng cũng không thở dài, chỉ cùi đầu ôn hòa nhìn nàng lần cuối. Sau đó cố sức lao vào ngọn sóng ngập trời đang ập tới, hấn quả quyết gạt đôi tay bé nhỏ kia ra, để mặc ăn bọt sóng như hoa tuyết xóa nhòa bóng dáng.

Hết chương 44

45. Q.3 - Chương 45: Tà Tiên Báo Tin

Người đi! Ừ, đã đi rồi

Để người ở lại, mấy đời hết đau?

Bàn tay vươn thẳng ra, muốn giữ lại thứ gì đó, nhưng chỉ giữ được bọt sóng rỗng không.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ bọt sóng đã tan thành nước, biến mất qua kẽ tay, lòng bàn tay vẫn chẳng nắm giữ được thứ gì.

Chớp mắt, sóng lớn vùi lấp hoàn toàn bóng áo trắng ấy. Liễu Sao không chút do dự ôm lấy Băng huyền cầm xoay người điên cuồng lao đi, không dám quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần.

Tiên giả tung hoành lục giới, vĩ đại gần như hoàn mỹ, lý trí gần như vô tình. Thế nhưng đằng sau vẻ lạnh lùng khó gần đó, có ai nhận ra một tiên giả giàu tình cảm?

Thiếu gia cao cao tại thượng, dùng bản lĩnh sát phạt bảo vệ Tiên môn chúng sinh, nhưng cũng hết lòng yêu thương mọi người, lo lắng cho việc tấn chức của bạn bè.

Cứu ma nữ, đón nhận không hề trách mắng, đơn giản chỉ vì hiểu rõ nàng vô tội. Hấn có thể giết nàng và Thực Tâm ma, diệt trừ họa lớn, đổi lấy bình an cho lục giới, hy sinh một người có thể cứu được nhiều người. Mà người bị hy sinh kia, tiếng rên rỉ thê lương của nàng ắt hẳn sẽ bị vùi lấp trong tiếng cảm kích và khen ngợi của người đời.

Tàn nhẫn với một người, là từ bi với càng nhiều người, thế nhưng không nỡ xuống tay với một người, thì có gì là sai?

“Không ai mong muốn bản thân mình bị vứt bỏ.”

Nàng và chúng sinh, hấn lựa chọn từ bỏ chính hấn.

Giống như biển, giống như gió, giống như sóng.

Rốt cuộc, giữa bi thương cô gái cũng hiểu được, hóa ra nguyện lòng bị vứt bỏ cũng không mong muốn thấy kết cục thể này.

Nàng muốn bắt chấp tất cả tìm kiếm hấn, nhưng không còn thời gian để làm chuyện đó, thậm chí không có thời gian để nàng khóc lóc, đau khổ, nàng phải nhanh chóng đưa tin tức về Tiên môn.

Huynh muốn làm như thế nào? Huynh cho rằng nên làm như thế nào?

Có lẽ, muội đã biết.

Sóng đánh lên người, tầm nhìn mờ mịt. Liễu Sao cắn chặt nắm tay trái, không cho bản thân phát ra tiếng, nàng không dám bay lên không, chỉ có thể chạy nương theo mặt biển, nhờ sóng biển che giấu bóng dáng.

Giữa sóng biển mãnh liệt, thoáng ẩn hiện mấy bóng người.

Lư Sênh và Nguyệt đứng ngang nhau, Vị Húc và hai người áo xanh một già một trẻ đứng bên cạnh.

“Xem ra đến chậm một bước rồi.” Lư Sênh như cười như không liếc nhìn Nguyệt.

“Không thể tưởng tượng được Lạc Ca thông minh tuyệt đỉnh lại...” Ánh mắt Vị Húc phức tạp, “Nói ra thì, Lạc Ca cũng nương tay với Ma tộc rất nhiều...” Y dừng lại, sửa lời nói tiếp: “Thôi, cũng bớt chuyện cho chúng ta, Lạc Ca chết rồi, ma giới mừng còn không hết!”

“Đương nhiên,” Lư Sênh nói, “Mấy năm nay, hấn sắp đặt cẩn thận, thúc đẩy tiên võ liên minh, phòng thủ nhân gian đã rất vững chắc.”

Lão áo xanh bên cạnh lên tiếng: “Chúng ta...”

“Con bé đã được cứu, nơi này không còn chuyện của chúng ta.” Lư Sênh để lại những lời này, cùng Vị Húc dẫn theo hai người áo xanh biến mất.

Vì thế, chỗ đó chỉ còn lại một bóng đen cao lớn, hấn đứng giữa sóng, không hề nhúc nhích, giống như một khối đá ngầm cứng nhô ra mặt biển.

Bên cạnh, đám bọt sóng trắng như tuyết nối tiếp nhau nở rộ, vô cùng náo nhiệt.

“Vận mệnh của con bé đã mở, thuộc hạ nói rồi, người đã phí công,” giữa không trung vang lên giọng Lam Sát, “Thiên phạt gần người lắm rồi, người còn muốn nhúng tay sao?”

“Mắt của ngươi bị bệnh đúng không, ta có đụng tay vào đâu.”

“Người nói ma cung tới cứu.”

“Lạc Ca cũng coi như có chút quan hệ sâu xa với ta,” cuối cùng hấn khẽ thở dài, “Hấn còn sống, có thể ngăn cản những âm mưu giả dối trong Tiên môn, có lợi cho chúng ta.”

“Càng ngăn cản kế hoạch của người hơn.”

“Hấn cũng hy vọng Ma tộc được giải thoát.”

“Nhưng hấn sẽ không bằng lòng làm như vậy.”

“Hy sinh một người, đổi lấy thái bình cho lục giới, đây chẳng phải nghĩa lớn của tiên đạo sao?”

“Sự thật đã chứng minh, hấn không kiên trì giữ vững nghĩa lớn kiểu này.”

“Biết đâu chính con bé bằng lòng thì sao?” Hấn kiên nhẫn nói, “Chỉ cần con bé bằng lòng, Lạc Ca vốn không có lý do ngăn cản.”

“Dù có bằng lòng, con bé cũng không muốn, có ai muốn bị hy sinh đâu? Người nhìn đi, con bé luôn muốn sống sót. Không còn ai nữa, con bé chỉ có thể dựa vào người, đây là chuyện tốt.”

Mũ áo choàng che khuất khuôn mặt, hấn không nói gì nữa.

Trời tối đen, những đốm lửa yếu ớt dần xuất hiện trên biển, gió biển dần thay đổi, do bị ảnh hưởng của song cực trưởng, mưa gió dữ dội trên không, cát xương nát tim.

Ngọn sóng ngày càng cao, một lúc sau gió lốc kéo đến.

Cô gái liều mạng chạy trên sóng, linh thể bị thương tổn chưa phục hồi, mệt mỏi cạn kiệt sức lực, cuối cùng nàng bị biển cuốn bay ra mây trắng, gục trên mặt nước. Nàng vừa vùng vẫy đi về phía trước, vừa định lao đảo đứng lên, lại bị cơn sóng kế tiếp đánh ngã nghiêng.

Đúng vậy, ngay cả thời khắc tuyệt vọng, đau khổ nhất cũng phải kiên cường, không được bỏ cuộc, nàng muốn sống sót.

Nàng phát hiện ra hấn, kêu lên một tiếng không rõ ràng, sau đó lao như điên về phía hấn.

“Liễu Sao nhi.” Hấn hơi cúi người mỉm cười, nhưng không đưa tay ra.

Vật áo choàng bị gió xốc lên một góc, để lộ đôi giày hoa văn hình trăng tinh tể đẹp đẽ, nàng giờ hai tay ôm lấy hấn không chút nghĩ ngợi: “Người có thể cứu huynh ấy! Ta biết người nhất định có thể, xin người!”

Đôi mắt hạnh ánh lên sự hy vọng, giống hệt như năm đó khi sắp bị bán vào Hầu phủ, nàng vẫn xem hấn như vị cứu tinh.

Nhưng hấn vẫn không hề đáp lại

“Người đã lừa gạt ta phải không?” Nàng khẩn thiết nhìn chăm chăm vào viên mũ áo choàng, giống như muốn nhìn xuyên qua đó thấy được ánh mắt của hắn, “Vì người, ta đã không còn thứ gì, chỉ cần người cứu huynh ấy, ta sẽ tha thứ cho người, người muốn ta làm gì, ta cũng sẽ làm theo người! Cho dù người an bài vận mệnh ta như thế nào, ta cũng bằng lòng!”

Im lặng.

Sóng gió xung quanh ngày càng lớn, bỗng nhiên , mặt biển sáng như ban ngày.

Ánh sáng chợt xuất hiện thật chói mắt, cuối cùng hắn cúi người, dịu dàng đặt tay lên trán nàng, giọng nói tràn đầy sự thân thiết và tiếc nuối: “Ta cũng chẳng có cách nào, Liễu Sao nhi.”

Sấm sét ầm ầm, mưa gió tầm tã.

Trước mặt là ánh trăng lạnh lùng băng giá, vô tình hệt như năm đó.

Liễu Sao buông tay ra.

Mưa trên biển có cảm giác đẹp và hùng vĩ, che lấp cả trời, che khuất con đường phía trước, mang theo sức mạnh có thể phá hủy hết tất cả. Đại dương không cam lòng bị khống chế, càng thêm cuộn trào mãnh liệt, hoàn toàn có thể chống lại khí phách của trời. Mưa và sóng hòa vào nhau mờ mịt, điều kiện này cực kỳ có lợi cho người chạy trốn, dễ dàng che giấu bản thân. Chỉ là mỗi giọt mưa đều mang theo độc do ảnh hưởng của song cực trưởng, tiêu hao ma lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể.

Không thể để Thực Tâm ma đuổi theo, phải đi về phía trước, muốn sống sót phải trở lại Tiên môn hoàn thành việc cuối cùng hắn giao phó.

Liễu Sao nửa chạy nửa đi, ngã nghiêng lao đảo theo hướng bản đồ đã chỉ, lúc nàng té ngã lần nữa, một bàn tay kéo nàng ra khỏi nước.

“Không cần người quan tâm!” Liễu Sao dữ dần hét ra.

“Lạc Ca đâu?” Giọng nói lạnh lùng dễ nghe.

Đúng rồi, sao có thể là hắn. Liễu Sao lau nước trên mặt, nhìn chăm chú: “Đúng là người.”

Thắt lưng màu bạc ánh lên, đúng là A Phù Quân.

Đúng như Lạc Ca dự đoán, y đã đảo ngược tổn thất và quay trở về. Liễu Sao hiểu rõ vị yêu vương Ký Thủy này rất lợi hại, bên cạnh không còn ai bảo vệ, vì thế định lui lại theo bản năng, chợt nghĩ đến lời Lạc Ca, nàng liền xóa bỏ suy nghĩ này.

Chỉ một câu “Đúng là người”, A Phù Quân đã đoán được chuyện xảy ra, đôi mắt hơi trầm xuống.

Linh thể của Thực Tâm ma quả thật đã bám vào cô gái này.

Phát hiện có chuyện bất thường, hắn lập tức trở về hang, hy vọng sẽ tìm được bản thể của Thực Tâm ma, đúng lúc gặp phải linh thể của Thực Tâm ma trở về, may mắn là Thực Tâm ma bị thương nặng, y lại cẩn thận nên mới dồn thủy thoát thân kịp thời.

“Lạc Ca đã đoán trước được từng bước đi của ta, lựa chọn của hắn khiến ta thất vọng rồi,” A Phù Quân lãnh đạm nói, “Xem ra, hắn cũng biết ta sẽ đến tìm người.”

Liễu Sao ngơ ngác đứng nhìn, thông qua vị yêu vương khôn ngoan trước mặt, nàng như thấy lại bóng dáng của vị tiên giả.

A Phù Quân nhíu mày.

Bất luận thế nào, Lạc Ca đối với yêu giới đều có lợi không hề gây hại. Nghe nói năm đó, vợ chồng Trọng Hoa tôn giả du ngoạn lục giới, tiên hải nhất định có ghi lại. Lạc Ca lựa chọn con đường này rất thông minh, nếu không tận dụng ưu thế của Ký Thủy tộc, y cũng không tìm được con bé nhanh như vậy.

A Phù Quân nói tiếp: “Thực Tâm ma nhìn thấy ta, sẽ nhanh chóng nghĩ ra tung tích của người, bây giờ người muốn trở về ma cung ư?”

Liễu Sao lắc đầu: “Ta muốn trở về Tiên môn.”

“Sao?” Sóng mắt A Phù Quân chợt sáng, nhưng không hề ngăn cản, “Đi thôi.”

Ngọn nước dưới chân như có sinh mệnh, nâng cô gái sắp kiệt sức lên.

Lạc Ca quả nhiên nói đúng, y nhất định sẽ giúp đỡ, Liễu sao thầm thở phào: “Ta sẽ báo đáp các người.”

“Thực Tâm ma ở Tiên môn, Lạc Ca vừa chết, bản thân người rất khó bảo toàn.” A Phù Quân như nở nụ cười kỳ lạ, xoay người bước vào đáy nước.

Con đường trên bản đồ rất chính xác, tiên hải thông với tiên giới. A Phù Quân ra lệnh cho hai tiểu yêu Ký Thủy dùng Hưng Ba thuật đưa nàng đi, tốc độ thực sự khác biệt, nhưng vì lộ trình xa gấp đôi nên hai tháng sau Liễu Sao mới tới Đông Hải.

* Hưng ba: dậy sóng. Dùng ma nhãn nhìn qua kết giới, cửa Thanh Hoa cung vẫn lồng lộng giữa không trung, giống hệt như trước.

Liễu Sao lẳng lặng nhìn cửa cung.

Liều mạng chạy trốn, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, vốn không còn sức lực để đau thương. Nhưng bây giờ, rốt cuộc về đến nơi này, cảnh vật trước mặt quen thuộc như thế, tất cả mọi thứ vẫn đang rành rành trước mắt.

Một nơi quen thuộc, giống như trong giấc mộng.

Ngay ở đây, nàng từng nhìn thấy vị tiên nhân trẻ tuổi đứng giữa đám mây, cả người như mũi kiếm, phong thái bức người, được mấy ngàn đệ tử Tiên môn tranh nhau đón chào.

“Người tới đây làm gì!” Thấy nàng đầu bù tóc rối, cả người chật vật xuất hiện, đám đệ tử bảo vệ Thanh Hoa cung đều rút kiếm vây lại. Lạc Ca sắp xếp cứu nàng trước mặt nhiều người, cho dù Thương Kính thấu hiểu, cũng khó có thể xóa bỏ thành kiến của các đệ tử Thanh Ha cung, chỉ vì e ngại lời căn dặn của Thương Kính và thể diện của Lạc Ca nên mới không ra tay.

Liễu Sao lấy lại tinh thần: “Ta muốn gặp Thương cung chủ.”

“Tới đền tội sao?” Giọng cười lạnh lẽo.

“Ma nữ này biết hối cải à?”

...

“Im miệng!” Một đại đệ tử đi tới ngăn mọi người lại, sau đó xoay người nhìn Liễu Sao, vừa khách khí vừa lãnh đạm nói, “Thương cung chủ đến Tử Tiêu cung rồi, hôm khác người đến đi.”

Không có ở đây ư? Liễu Sao đột nhiên nhận ra có điều bất thường.

Thương Kính có thể ngồi lên vị trí thủ tọa tiên minh thì kiến thức và trí tuệ đều bất phàm, cho nên mới nén nỗi đau mất con bỏ qua cho nàng. Theo lời Lạc Ca nói, hấn bỏ mình truyền tin ra ngoài, cho dù Tiên môn tin hay không, Thương Kính cũng sẽ vì đề phòng thế cục thay đổi, nhất định cố thủ ở Thanh Hoa cung, Thực Tâm ma rất khó lợi dụng được sơ hở.

Nhưng hiện tại Thương Kính đã ra ngoài, chứng tỏ có vấn đề, chẳng lẽ...A Phù Quân không truyền tin tức ra ngoài.

Đúng rồi, nếu đệ tử đó thực sự nghe được lời đồn, khi nhìn thấy nàng sẽ không có phản ứng như vậy!

Liễu Sao giật mình.

Việc này cũng không trách A Phù Quân giấu giếm, nàng cũng chưa từng hỏi, A Phù Quân cũng có thể không biết kế hoạch của Lạc Ca. Có điều, Liễu Sao thật sự không nghĩ ra y có lý do nào khác, nội chiến

yêu giới sợ nhất là có người bên ngoài nhúng tay vào, dùng tin tức Lạc Ca chết để gây nhiễu loạn thế cục, rõ ràng có lợi hơn với bọn họ, A Phù Quân vốn thâm sâu, sao có thể thờ ơ được chứ?

Liễu Sao tuyệt đối không tin Lạc Ca sẽ dự đoán sai, dù sự thật ngay trước mắt, nàng vẫn tin tưởng tuyệt đối phán đoán của Lạc Ca, tiếp tục làm theo lời căn dặn, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Liễu Sao vốn không phải là người có chủ kiến, thời điểm này cũng không biết làm thế nào cho phải — nàng là ma, lại gián tiếp hại chết Thương Ngọc Dung, Tiên môn không có ai tin tưởng nàng, những đệ tử Thanh Hoa nhìn thấy di vật của Lạc Ca, có lẽ không cần chờ Thương Kính trở về cũng sẽ giết chết nàng ngay tại chỗ.

Rời khỏi đây sao? Hiện tại, hành tung đã bị phát hiện, bị Thực Tâm ma canh chừng, sẽ càng thêm nguy hiểm.

Ở lại đây ư? Liễu Sao vẫn nhớ rất rõ, Thực Tâm ma từng hiện thân ở Thanh Hoa cung, y có thể ẩn thân trong Thanh Hoa cung.

Nên làm gì bây giờ? Liễu Sao lâm vào thế khó xử, càng hoảng hốt hơn, càng mệt mỏi suy nghĩ càng rối loạn, không chờ nàng ra quyết định, một người đã bước ra.

“Tạ sư huynh.” Một tên đệ tử lập tức chào hỏi y.

Liễu Sao cực kỳ căm ghét Tạ Lệnh Tề, nhưng nàng biết trước mắt không thể hành động theo cảm tính, cố gắng không chế cảm xúc.

Tạ Lệnh Tề nhìn thấy nàng cũng vô cùng ngạc nhiên: “Liễu sư muội? Không phải muội đi cùng Lạc sư đệ đến Đại Hoang sao? Lạc sư đệ đâu rồi?”

Liễu Sao nắm chặt hai tay, suy nghĩ đột nhiên trở nên tỉnh táo, lập tức bình tĩnh ra quyết định: “Huynh ấy sai muội về tìm Thương cung chủ.”

Tạ Lệnh Tề vội nói: “Thương cung chủ không có ở đây, nếu có chuyện, sư muội đừng ngại, cứ nói với ta.”

Liễu Sao im lặng.

“Ta chỉ sợ làm chậm trễ việc quan trọng mà thôi,” Tạ Lệnh Tề cười, “Được rồi, vào trước đi rồi nói, Lạc Ninh sư muội cũng ở bên trong.”

“Lạc Ninh?” Liễu Sao giật mình, “Không phải muội ấy ở Nam Hoa sao?”

Tạ Lệnh Tề cũng không so đo thái độ vừa rồi của nàng, tốt bụng đáp lại: “Hai tháng trước, kết giới của Tử Trúc phong tự nhiên biến mất, muội ấy lo lắng an nguy của Lạc sư đệ, đúng lúc ta và sư tổ đến đây tìm Thương cung chủ nên đưa muội ấy đi cùng. Hơn nữa mấy vị trưởng giáo đều ở đây, nếu muội mang tin tức quan trọng về thì vào đó đi.”

Kết giới biến mất, vì người đã không còn nữa. Nhưng không có ai nghĩ như vậy, trong mắt bọn họ, không có gì Lạc Ca không làm được, ngoại trừ người Lạc Ca quan tâm nhất là Lạc Ninh. Nếu nói trước đó Liễu Sao còn chần chừ, giờ phút này đã quyết tâm ở lại Thanh Hoa cung. Lạc Ninh nhất định không được xảy ra chuyện gì, may mắn là các trưởng môn tiên tôn ở đây, Thực Tâm ma lại bị trọng thương, chắc sẽ không dễ dàng ra tay.

Biết nàng đến vì nghe theo chỉ thị của Lạc Ca, đệ tử Thanh Hoa cung không dám cản lại, hai người nối bước nhau vào cửa cung. Tuy rằng Liễu Sao đề phòng Tạ Lệnh Tề, nhưng bảy cung điện quan trọng của Thanh Hoa cung, ngay cả cầu thang cũng có đệ tử bảo vệ và pháp trận, vốn không cần lo lắng bị hãm hại.

Hai người vừa đi đến bên ngoài Động Linh điện, liền gặp Tô Tín và Trác Thu Huyền đang đi tới.

“Liễu Sao nhi?” Tô Tín thấy nàng, vẻ mặt rất vui mừng.

Trác Thu Huyền chỉ gật đầu chào Tạ Lệnh Tề, sau đó thoáng nhìn Liễu Sao.

Lam bào đơn giản, chiếc quạt Giang Sơn Thu Ý vẫn giắt bên thắt lưng như trước, chỉ là bên cạnh có thêm Xích Tiêu kiếm nữa. Nàng và Lạc Ca là bạn bè từ nhỏ, còn từng cùng Kha Na giao chiến với Thực Tâm ma,

có thể xem là người đáng tin cậy nhất. Nhưng Liễu Sao hiểu rõ, Thương Ngọc Dung thật sự vì cứu nàng mà chết, tuy rằng nàng đi báo tin, Tạ Lệnh Tề làm chậm trễ, nhưng vẫn không tránh khỏi áy náy.

Liễu Sao cắn môi, nhìn bóng dáng Trác Thu Huyền kêu lên: “Trác sư tỷ!”

Trác Thu Huyền như không nghe thấy.

“Lạc sư huynh, huynh ấy...” Vừa nói ra những lời này, cổ họng Liễu Sao nghẹn đắng.

Tâm tư Trác Thu Huyền rốt cuộc cũng không sâu xa bằng Lạc Ca, chưa phát hiện ra sự khác thường của nàng đã bước đi xa.

Trong mắt bọn họ, Lạc Ca là người ưu tú nhất Tiên môn, kiếm thuật vô cùng tinh, trí mưu xuất chúng, ai lại nghĩ đến kết quả này? “Trác sư tỷ có việc, chờ rảnh rồi rồi đi tìm tỷ ấy,” Tô Tín có lòng tốt an ủi mấy câu rồi lại nói, “Lạc sư huynh không có tin tức, các vị chưởng môn đều lo lắng, muội mau vào đi.”

Tạ Lệnh Tề cười: “Ta đang định dẫn muội ấy đi gặp chưởng giáo, Tô sư đệ định đi đâu?”

Tô Tín nói: “Đệ và Trác sư tỷ đi...”

“Chúng ta vào đi.” Liễu Sao đột nhiên cắt ngang, giữ chặt cánh tay y.

Tô Tín không thể ngờ được nàng lại làm như vậy, vội vàng rút tay về.

Liễu Sao không buông: “Ta có chuyện muốn nói với huynh.”

Tạ Lệnh Tề cười cười nhìn hai người.

Tô Tín hơi xấu hổ: “Ta phải đi cùng với Trác sư tỷ...”

“Tô Tín!” Liễu Sao lại cắt lời y.

Thấy mắt nàng lộ rõ nét lo âu, Tô Tín dù ngốc cũng nhận ra, ngây người rồi vội vàng gạt đầu: “Được, ta đưa muội vào trong.”

Liễu Sao thật sự không còn cách nào khác, Lạc Ca sẽ nhìn người không sai, đồng ý chuyện Tô Tín và Lạc Ninh chứng tỏ Tô Tín cũng có thể đáng tin cậy.

Trên Thông Huyền điện, các chưởng môn đang bàn chuyện, chưởng giáo Nam Hoa phái Nguyên Tây Thành và Vạn Vô tiên tôn đã ngồi trong đó. Biết Liễu Sao mang tin tức về, mọi người vội vàng kêu nàng vào.

Liễu Sao vào đại điện trước ánh mắt của bao người, bình tĩnh bước lên phía trước bậc thang.

Hiện tại, trong Tiên môn, Nam Hoa phái được xem như môn phái hàng đầu có lịch sử lâu đời nhất, còn có kiếm thuật của Tử Trúc phong vang danh lục giới, mặc dù từng bị xuống dốc, uy danh vẫn còn đến ngày nay, huống chi còn có Lạc Ca. Lúc này Thương Kính không có ở đây, các chưởng môn cùng nhìn về phía Nguyên Tây Thành.

Nguyên Tây Thành trời sinh ít nói, y vốn không đồng ý chuyện Lạc Ca cứu Liễu sao, vừa mở miệng liền hỏi: “Người mang tin tức về?”

Biết y là trưởng bối của Lạc Ca, Liễu Sao cung kính hành lễ, chưa kịp nói gì, đã thấy Lạc Ninh chạy vào: “Liễu sư tỷ trở về rồi sao? Liễu sư tỷ!”

Chiếc áo choàng màu xanh lá liễu, khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như đóa hoa đào được ôm giữa lá xanh.

Quay đầu nhìn lại, Liễu Sao nhìn thấy nét thông minh, theo bản năng muốn tìm kiếm bóng dáng của một người khác, nhưng ngoại trừ linh khí trên người, khuôn mặt cô gái này hoàn toàn khác Lạc Ca.

Lạc Ninh kéo chặt nàng hỏi: “Ca ca muội đâu?”

Trong lòng muội ấy, nhất định ca ca sẽ khải hoàn trở về như trước đây phải không? Liễu Sao tránh ánh mắt nàng: “Huynh ấy không trở về.”

Lạc Ninh thất vọng “A” một tiếng, nghi ngờ nhìn nàng, đang định hỏi chuyện, Tạ Lệnh Tề đứng bên cạnh ho khẽ nhắc nhở: “Liễu sư muội, chưởng giáo chờ câu trả lời của muội.”

Lạc Ca sắp xếp mọi chuyện là khi Thương Kính có mặt ở Thanh Hoa cung, Liễu Sao thấy Thương Kính không ở đây, đành phải trì hoãn: “Chuyện rất quan trọng, huynh ấy nói ta phải đích thân gặp Thương cung chủ.”

Câu trả lời này của nàng rõ ràng là không chịu nói, các chưởng môn nhìn nhau.

Chưởng giáo Phù Sinh phái Chúc Xung không vui: “Thương cung chủ không ở đây, nếu là chuyện quan trọng sao có thể chậm trễ, người nói trước đi.”

Liễu Sao vẫn im lặng.

Chúc Xung vốn nóng tính thấy thế tức giận, cười châm biếm: “Người nghi ngờ bọn ta sao?”

Nguyên Tây Thành lên tiếng: “Những người đang ngồi đây đều đáng tin, nói đi.”

Ai có thể nghĩ rằng Thực Tâm ma là người quen của Lạc Ca chứ? Liễu Sao vẫn im lặng.

Tô Tín cũng không biết vì sao nàng lại cố chấp như thế, thấy mọi người không vui, liền nhẹ giọng nói: “Sư phụ ta quả thật không có ở đây, người đi Tử Tiêu cung, quay về còn phải đến Võ đạo, ít nhất là hai tháng nữa cũng chưa trở về. Muội đừng ngại nói với các vị chưởng môn đây, Nguyên chưởng giáo cũng không phải người ngoài.”

Liễu Sao vẫn ngược mặt lên, kiên quyết: “Huynh ấy nói ta tìm Thương cung chủ.”

Thấy nàng nặng nề gì cũng không chịu, Chúc Xung quát lên: “Con nhóc không đầu óc này, rách việc! Sao Lạc Ca lại phái nó trở về.”

Không chỉ y mà các chưởng giáo đều nhíu mày.

Vạn Vô tiên tôn vuốt cằm râu bạc, ngẫm nghĩ rồi nói: “Tuy nói người nhận ủy thác vốn nên như thế, nhưng bất cứ chuyện gì cũng phải chú trọng biến cố. Như vậy đi, ta sẽ làm chủ, con đừng sợ, đã có ta ở đây.”

Nói đến đây, Liễu Sao rất khó lòng từ chối.

Bọn họ đều là trưởng bối của Lạc Ca, theo lý không nên từ chối. Nhưng Thực Tâm ma có thể trà trộn trong những người này, hướng chỉ những chưởng môn đó vốn không tin nàng, nếu nói thật chuyện của Lạc Ca trước mặt mọi người chỉ sợ tình hình càng không tốt. Lạc Ca nói phải đích thân giao Bằng huyền cầm cho Thương Kính, đây là tín vật duy nhất, có lẽ trên đó có tin tức quan trọng, có khi nào rút dây động rừng không?

Ngay lúc nàng hết sức chần chừ, Lạc Ninh bên cạnh nháy mắt mấy cái, đột nhiên hỏi: “Trước khi đi, ca ca có hạ lệnh trấn thủ cửa vào yêu giới, các chưởng môn đều chờ sắp xếp bước tiếp theo, sư tỷ mang tin tức về chuyện này sao?”

Liễu Sao bừng tỉnh, lập tức nói: “Huynh ấy nói, phải tiếp tục phái người đóng ở cửa vào yêu giới.”

Lạc Ca gặp chuyện bất trắc, người biết chỉ có A Phù Quân, Thực Tâm ma và nàng. A Phù Quân chưa nói, Thực Tâm ma muốn che giấu tung tích, cũng không thể chủ động để lộ ra ngoài việc y từng đến Đại Hoang, nàng chỉ cần nói đại vài chuyện để ứng phó với các chưởng giáo, kéo dài thời gian tới lúc Thương Kính trở về.

Các chưởng môn nghe vậy, quả nhiên dở khóc dở cười.

Chúc Xung hừ một tiếng: “Chuyện đó cũng đáng để người giấu diếm ư!”

Ánh mắt Nguyên Tây Thành trầm xuống, hỏi tiếp: “Lạc Ca đâu?”

Liễu Sao ở Võ đạo vốn đã quen nói dối, chỉ nói nửa giả nửa thật: “Huynh ấy và Vũ sư huynh đi sâu vào Đại Hoang.”

Lạc Ca và Vũ Tinh Hồ thường xuyên liên lạc qua lại, bậc trắc “Đại kiếp nạn của Tiên môn” chưa được hóa giải, Nguyên Tây Thành và các chưởng giáo đều là người hiểu tình hình, nghe vậy cũng không nghi ngờ.

Chúc Xung vội hỏi: “Thức Kính có xuất hiện không?”

Thức Kính là bầy được sắp xếp để nhằm vào Thực Tâm Ma, việc này có lẽ chỉ có Thương Kính và thiên cơ Nam Hoa Cừu chân nhân biết rõ. Liễu Sao đáp mơ hồ: “Có...”

Nàng trả lời không rõ ràng, Chúc Xung chán nản phát tay: “Bỏ đi, con bé này nói năng lộn xộn, tốt nhất là chờ Lạc Ca trở về rồi nói.”

Liễu Sao khẽ thở phào, chậm rãi lui đến bên cạnh.

Tự nhiên bị kéo vào bên trong, Tô Tín hơi khó hiểu: “Không phải muội có chuyện muốn nói với ta sao?”

Người có thể phá được Giải Ma linh không quá chín người, rất dễ tra ra thân phận của Thực Tâm ma. Đợi đến ngày Thương Kính trở về, nhất định Thực Tâm ma sẽ hành động. Liễu Sao vốn định nói y bảo vệ thật tốt cho Lạc Ninh, nhưng chợt nhận ra tu vi của y không đủ, càng dễ bị kéo vào nguy hiểm, Liễu Sao lại chần chừ.

“Không phải huynh phải ra ngoài với Trác sư tỷ sao?” Lạc Ninh giục Tô Tín, “Trác sư tỷ đang chờ, về rồi nói sau.”

Tô Tín nghe vậy vội nói: “Huynh đi trước đây.”

Đời y rời khỏi điện, Liễu Sao quay sang Lạc Ninh, chưa nghĩ ra nên nói như thế nào, chợt nghe Lạc Ninh dùng Truyền Âm thuật đến hỏi: “Sư tỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đúng rồi, cô gái này tuy yếu ớt nhưng lại thông minh giống hệt ca ca của nàng.

Tiếc rằng, nàng bị tổn thương hồn phách không thể buồn phiền, Liễu Sao không dám nói Lạc Ca gặp chuyện, đang định nói tạm vài câu thì Tô Tín đột nhiên trở lại, vào điện bẩm báo: “Tà tiên Sa Mộc Kiêu nói muốn xin viếng thăm sư phụ, các sư huynh không dám làm chủ, nên đến xin chỉ thị các chư vị chưông giáo, có cho y vào hay không?”

Các chưông môn đều vô cùng kinh ngạc.

Đều là tiên đạo nhưng tà tiên và tiên môn chính tông khác nhau rất nhiều, bọn họ làm chuyện xấu tiếng xấu khắp nơi, không thua kém ma là bao. Thường xuyên sát hại đồng đạo không nói, phương pháp tu luyện cực kỳ đáng giận. Xưa nay vì Tiên môn không dung thứ nên chỉ có thể trốn ở một nơi bí mật nào đó, bây giờ Sa Mộc Kiêu dám công khai viếng thăm Thanh Hoa cung đúng là có phần ngạo mạn.

Sa Mộc Kiêu? Liễu Sao nghe cái tên này quen quen nhưng không nhớ là ai, vì vậy vô cùng cảnh giác.

Đây chẳng phải cái đầu gỗ cát trong Đại Hoang sao? Y tới đây làm gì?

Thả tà tiên vào tiên giới là không thể, Nguyên Tây Thành nghĩ nghĩ rồi nói: “Đưa y vào đây.”

Bên ngoài Thanh Hoa cung, chúng đệ tử bày trận sẵn sàng đón địch.

Người đến đây, tóc khô vàng, làn da nứt nẻ thô ráp như cát, chính là Sa Mộc Kiêu mà Liễu Sao đã gặp đêm đó. Hôm nay, y mặc đạo bào màu vàng có hình bát quái, tay còn cầm cây phát trần, nhìn cũng có phần giống bộ dạng người trong Tiên môn.

Sa Mộc Kiêu chấp tay về phía Tây Nguyên Thành trước, sau đến mọi người, ngạc nhiên hỏi: “Thương cung chủ đâu?”

Chúc Xung cực kỳ căm ghét tà tiên, lạnh lùng nói: “Thương cung chủ là người người muốn gặp thì gặp ư, có chuyện gì nói mau!”

Sắc mặt Sa Mộc Kiêu khẽ biến đổi: “Ta có ý tốt tới trước báo tin, các người còn không cảm kích.”

Chúc Xung gắt lên: “Người thì có lòng tốt gì chứ! Chắc chắc là quỷ kế...”

Sa Mộc Kiêu hừ một tiếng, ngắt lời y: “Lạc Ca đã chết, chuyện này quan trọng không?”

Mọi người biến sắc.

Trong lòng Liễu Sao “Đùng” một tiếng, đột nhiên bừng tỉnh. Sao Sa Mộc Kiêu biết Lạc Ca gặp chuyện? Y bị Thực Tâm ma sai khiến!

“Người nói gì?” Chúc Xung lớn tiếng.

“Lạc Ca đã chết.” Sa Mộc Kiêu không hề sợ hãi.

Giọng Nguyên Tây Thành lạnh buốt: “Nếu các hạ đặt chuyện sinh sự, đừng trách ta thất lễ.”

Sa Mộc Kiêu ngạo nghễ vẩy cây phát trần, bộ dạng có chút hiên ngang lắm liệt: “Ta tự biết đi lầm vào tà đạo, làm vô số chuyện ác, hôm nay dám tới đây báo tin, sao còn tiếc mạng?” Nói tới đây, y thở dài: “Thật không dám giấu diếm, Lạc Ca có ơn với ta, vô tình gặp gỡ trong Đại Hoang, hắn phé gần hết tu vi của ta nhưng vẫn giữ lại cho ta một mạng, Nguyên chương giáo có thể kiểm tra.”

Tạ Lệnh Tề bước lên mấy bước, khề nói phía sau Nguyên Tây Thành: “Kết giới ở Tử Trúc phong biến mất...”

Nếu người còn sống, sao kết giới tự nhiên biến mất?

Được y nhắc nhở, lúc này Nguyên Tây Thành dùng tay dẫn khí, kiểm khí đặc trưng của Nam Hoa phái bao phủ toàn thân Sa Mộc Kiêu. Trong phút chốc, khí tức của Sa Mộc Kiêu cũng xuất hiện một luồng kiếm khí mỏng manh, giống của Nguyên Tây Thành, nhưng cũng có chút khác biệt.

Sắc mặt Nguyên Tây Thành cực kỳ khó coi, y chậm rãi thu kiếm khí lại: “Đúng là kiếm thuật của Tử Trúc phong.”

Sa Mộc Kiêu buồn bã nói: “Sa Mộc Kiêu ta tuy theo tà đạo nhưng cũng biết báo đáp ân tình, chịu ơn của Lạc Ca, lại thấy hắn bị kẻ khác hãm hại, vốn không nên khoanh tay đứng nhìn. Đáng tiếc là ta thực sự bất lực, vì lo lắng kẻ đó sẽ lợi dụng việc này lừa gạt Tiên môn, mới liều chết đến báo tin.”

Y nói nửa giả nửa thật, Nguyên Tây Thành siết chặt Băng Ly kiếm, Vạn Vô tiên tôn đã không còn thái độ ôn hòa, chòm râu bạc run run.

Liễu Sao nhớ lại, thì ra đêm đó Lạc Ca không chỉ cứu con thỏ kia, lúc nàng và Lữ Sinh nói chuyện, hắn đã phé tu vi của Sa Mộc Kiêu. Liễu Sao hiểu ra ý đồ của Sa Mộc Kiêu, vội nói: “Đừng tin y! Y hại ta nên Lạc sư huynh mới phé tu vi của y!”

Sa Mộc Kiêu cười quái dị, không hề hoang mang: “Ta hỏi người, đêm đó ai đã cứu người trong Sa Lưu trận của ta?”

“Là...” Liễu Sao ứng biến rất nhanh, vội vàng sửa lời, “Đương nhiên là Lạc sư huynh!”

“Không dám nói thật sao?” Sa Mộc Kiêu cười “ha ha” mấy tiếng, “Cứu người không phải Lạc Ca, là thánh sử ma cung Lữ Sinh và thi ma Thạch Lan!”

Liễu Sao có ngốc cũng biết giờ phút này nhất định không thể thừa nhận: “Người nói vậy!”

Sa Mộc Kiêu nói: “Người và ta, ai là kẻ nói vậy, đều có người đánh giá công bằng, người cố ý giấu diếm việc Lạc Ca chết, rốt cuộc là có mưu đồ gì?”

Y vừa nói như vậy, mọi ánh mắt đều tập trung lên người Liễu Sao.

Liễu Sao hơi hoảng hốt.

Từng bước không ngờ, A Phù Quân thờ ơ với cái chết của Lạc Ca, Thương Kính không nghe thấy gì nên lúc này mới ra ngoài, để lại cây đàn này vốn không có ai tin nằng, khiến Sa Mộc Kiêu thừa cơ hội. Lạc Ca dặn những gì nàng chưa từng quên, nhưng trước mắt mọi chuyện phát triển từng bước rồi từng bước lệch khỏi quỹ đạo, rốt cuộc nên làm như thế nào?

Nguyên Tây Thành lạnh lùng hỏi: “Lạc Ca ở đâu?”

Tô Tín gấp gáp đến mức hỏi nàng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Muội mau nói đi, Lạc sư huynh...”

“Là nó cấu kết với ma cung, hãm hại Lạc Ca,” Sa Mộc Kiêu cao giọng, “Nếu ta đoán không sai, trên người nó nhất định có di vật của Lạc Ca, hồng lẩy lông tin của các người, mượn cơ hội vào làm nội ứng trong Tiên môn!”

Không hay rồi! Liễu Sao giật mình, chưa kịp nói gì, cánh tay đột nhiên đung phải thứ gì đó rất nặng, vòng gỗ trên cổ tay rơi ra.

Vòng gỗ rơi xuống đất, hóa thành cây đàn cổ xưa tuyệt đẹp, dây đàn sáng bóng trong vắt.

“Là Bằng huyền cầm!” Tạ Lệnh Tề ngạc nhiên kêu lên.

Khoảnh khắc đó, xung quanh là tiếng gió biển, tiếng sóng biển cực kỳ rõ ràng, Liễu Sao nhào qua ôm lấy cây đàn, môi run run khổ sở, cả người lạnh toát.

46. Q.3 - Chương 46: Giam Cầm

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Thông Huyền điện lặng ngắt như tờ, chư vị chưông môn tiên tôn không một ai ngồi xuống, tất cả đều đứng trên bậc thềm cao. Nguyên Tây Thành đứng trước mặt ánh mắt lạnh như biển băng, Vạn Vô tiên tôn đứng bên cạnh vịn cánh tay Tạ Lệnh Tề, đôi mắt rừng rưng.

Liễu Sao quỳ ở giữa điện, Bằng huyền cầm đặt ở trước mặt.

Sa Mộc Kiêu an toàn rời khỏi đã gián tiếp tỏ rõ thái độ của các chưông môn, cũng khó trách vì nàng oán hận Tiên môn mới sa vào ma đạo, lại còn chuyện Thương Ngọc Dung lúc trước, ở đây không một ai tin tưởng nàng.

Nguyên Tây Thành chậm chạp không lên tiếng, Chúc Xung bước lên quát: “Là ngươi hại Lạc Ca?”

“Là Sa Mộc Kiêu vu khống!” Liễu Sao đương nhiên phủ nhận, nàng nén nước mắt tỉ mỉ kể lại mọi chuyện.

Xác nhận được Lạc Ca đã gặp chuyện, cả điện xôn xao.

Không chờ Liễu Sao nói tiếp, Chúc Xung đã cười lạnh: “Yêu vương Ký Thủy giúp ngươi, linh thể Thực Tâm ma bám vào cơ thể, ngay cả song cực trưởng ngươi cũng khéo gặp được, chuyện hoang đường thể này mà ngươi cũng bịa đặt được ư!”

“Là ả cấu kết với ma cung, lấy oán báo ơn, hại chết Lạc sư huynh!” Chúng đệ tử trừng to mắt, đồng loạt rút kiếm. Bọn họ rất sùng bái Lạc Ca, nhất thời khó có thể chấp nhận được sự thật. Nếu không phải lúc này còn có các vị chưông môn, họ đã sớm giết chết nàng.

Liễu Sao giải thích: “Lạc sư huynh đối xử rất tốt với ta, tại sao ta phải hại huynh ấy?”

“Còn phải hỏi lý do sao?” Chúc Xung tức giận: “Ngươi bị ma tôn Trưng Nguyệt mê hoặc, khi Trưng Nguyệt chết, ngươi từng chính miệng thề sẽ báo thù Tiên môn, có phải không?”

Vạn Vô tiên tôn suy sụp ngồi xuống ghế: “Thảo nào kết giới trên Tử Trúc phong lại biến mất, thì ra...”

Tô Tín phẫn nộ quát: “Liễu Sao nhi ngươi... sao ngươi có thể!”

“Không phải muội! Lạc sư huynh lợi hại như vậy, sao muội có thể gạt được huynh ấy?” Liễu Sao kêu lên: “Là Thực Tâm ma! Lục Ly không phải là Thực Tâm ma! Thực Tâm ma thật sự chưa chết! Trong Tiên môn có người tu luyện ma tiên.”

Cái được gọi là ma tiên, chính là tiên tu luyện theo phương pháp của ma, đồng tu tiên ma. Những người này chưa được Ma thần tinh lọc thể chất, không phải tuân theo lệnh cấm của Ma thần, có thể thoải mái hấp thụ thanh khí, bề ngoài thì có vẻ rất hoàn hảo, không tì vết. Nhưng điều kiện tiên quyết khi tu luyện ma đạo là phải loại bỏ linh khí trời sinh, dùng ma đan trong cơ thể làm vật chứa, tiên thể tu ma là đi ngược lại hoàn toàn. Tuy rằng tu vi sẽ tiến xa ngàn dặm nhưng đồng thời ngũ tạng trong cơ thể cũng không thể chịu nổi áp lực bị trọc khí ăn mòn và tốc tiến quá mức. Mọi tìm người chính là vì tìm của bản thân không thể chịu đựng nổi nữa.

Sau khi Lục Ly chết, Thiên Cơ chân nhân Cừu Kim bạc trắng thấy kiếp nạn của Tiên môn vẫn còn tồn tại. Bởi vậy Lạc Ca đoán Thực Tâm ma chưa chết, chúng chưông môn cũng biết ít nhiều, nghe thế cũng hơi tin, họ bắt đầu nghi ngờ.

Chúc Xung chăm chú quan sát Liễu Sao vài lần, đột nhiên lên tiếng: “Tu vi của con bé này thật đáng nghi.”

Tạ Lệnh Tề đứng bên cạnh lập tức xen vào: “Năng lực nạp khí của Liễu sư muội quả thật rất phi phàm, nhập ma chỉ trong một năm ngắn ngủi đã suýt chút nữa làm văn bối bị thương.”

Lúc trước y suýt bị Liễu Sao đánh bị thương, toàn bộ Nam Hoa đều biết, Nguyên Tây Thanh không lên tiếng, Vạn Vô tiên tôn khê gật đầu.

“Vậy phải rồi!” Chúc Xung lập tức nói: “Kiếp tượng sinh ra do ma anh, kiếp tượng chưa được hóa giải, chúng tổ ma anh vẫn còn, cho nên Lạc Ca mới đoán Thực Tâm ma chưa chết. Nhưng nếu kẻ hấp thụ ma lực của ma anh không phải là Trương Nguyệt mà là con bé này thì tất cả mọi chuyện đều đã được giải đáp, nếu không thì phải giải thích thế nào với việc tu vi nó tiến nhanh đến vậy? Nếu lần này để nó lẩn vào Tiên môn, chẳng phải sẽ đúng với kiếp tượng sao?”

Sự việc rất lớn, sắc mặt mọi người bắt đầu nặng nề.

Nếu nói về tốc độ tu luyện, quả thật Liễu Sao khó mà giải thích, không thể tiết lộ về sức mạnh thần bí trong cơ thể, hơn nữa luồng sức mạnh kia nàng không khống chế được, nàng cũng không thể chứng minh ngay tại chỗ cho họ.

Tạ Lệnh Tề buồn bã than: “Lạc sư đệ cứu mạng người, che chở, bảo bọc người, đến cái chết của Thương thiếu cung chủ cũng gánh vác giúp người, thật không ngờ người lại...”

Lạc Ca chết đi, chắc chắn y là kẻ vui mừng nhất! Liễu Sao tức đến phát run, y cố tình nhắc tới cái chết của Thương Ngọc Dung ở Thanh Hoa cung rõ ràng là ám chỉ Lạc Ca đã quên mối thù của bằng hữu, bất đắc dĩ giờ nàng có mắng y cũng vô dụng. Liễu Sao cắn răng nói: “Chờ Thương cung chủ trở về, người sẽ tin ta!”

“Chuyện tới nước này còn muốn chống chế!” Chúc Xung phẫn nộ: “Lạc Ca là một đứa bé tốt nhưng lại bị thứ nghiệp chương này hãm hại, Nguyên chương giáo còn chờ gì nữa, một kiếm giải quyết nó đi.”

Vạn Vô tiên tôn quay mặt đi, miệng thì thào lặp lại: “Thằng bé! Thằng bé!”

Mắt mọi người đều hơi ươn ướt.

Cũng khó trách, một người xuất sắc như vậy, là hậu bối ưu tú nhất trong Tiên môn, mấy năm nay Thương Kính gần như giao tất cả mọi chuyện cho hắn. Là hắn thúc đẩy liên minh tiên – võ, thiết lập vòng phòng vệ ở nhân gian, nên tiên tôn và các đệ tử mới có thể yên tâm bế quan tu luyện. Có thể xem như mọi người đã chứng kiến hắn trưởng thành, cuối cùng lại có kết quả như thế, đến cả các tiên tôn đã hiểu rõ sinh tử cũng không thể nén lòng đau xót.

Duy chỉ có Lạc Ninh, nàng vẫn lặng lẽ ngồi trên ghế chăm chăm nhìn Băng huyền cầm. Tô Tín đau lòng nắm chặt tay nàng, đôi mắt ngập tràn đau thương phẫn nộ nhìn Liễu Sao.

Cuối cùng, Chân Nhất chương giáo Bách Lân thở dài: “Xử lý đi.”

Các đại đệ tử đồng loạt bước lên kéo Liễu Sao.

“Ta muốn gặp Thương cung chủ!” Liễu Sao giãy dụa: “Lạc sư huynh từng nói, chỉ cần Thương cung chủ nhìn thấy đàn thì sẽ tin ta, các người lạm sát vô tội.”

Chúc Xung hừ đáp: “Người muốn kéo dài thời gian để hấp thụ hoàn toàn sức mạnh của ma anh chứ gì.”

“Dù sao ta cũng không chạy được, người sợ gì chứ. Chẳng lẽ người chính là Thực Tâm ma?” Liễu Sao bị ép luống cuống, trước kia nàng thường hay vu cáo ngược trở lại, bây giờ đã phát huy tác dụng: “Nếu không, sao người lại vội vàng muốn ta chết?”

“Xằng bậy!” Chúc Xung bị chọc tức suýt chút nữa ra tay ngay tại chỗ.

“Lão ta muốn giết người diệt khẩu!” Liễu Sao cứ thế hét lớn.

Chúng đệ tử thấy nàng vu khống chương môn Phù sinh phái đều tức giận mắng “Vô sỉ”, các chương môn cũng lắc đầu, con ranh này quả đúng học đủ thói xấu của Vô đạo.

Chúc Xung nghiêm mặt nói: “Ta cũng nằm trong diện tình nghi, vậy Nguyên chương giáo đích thân xử trí đi.”

Nam Hoa phái tổn thất một nhân vật vĩ đại như thế, sắc mặt Nguyên Tây Thành đã xanh mét, mím chặt môi không nói một lời.

“Chém kẻ tai họa này trước, báo thù cho Lạc sư huynh!” Không màng đến tiếng Liễu Sao la hét, chúng đệ tử kéo nàng lôi đi.

Ma đàn bị phong ấn, đầu va vào cánh cửa, máu chảy như trút, nhưng Liễu Sao vẫn cố bám chặt khung cửa, tuyệt vọng nhìn Bằng huyền cầm. Rốt cuộc nàng lại phụ sự ủy thác cuối cùng của hắn, cây đàn có bí mật gì, sau này Thương Kính có thể nhận ra không? Hắn thông minh thế cơ mà, tại sao bản thân nàng lại không nghĩ ra ý nào hay! Tại sao nàng lại ngốc như vậy chứ!

Không một ai quan tâm nàng bị thương, nếu không phải kiêng dè môn quy, họ đã trực tiếp dùng kiếm giết nàng. Một tên đệ tử thấy nàng không chịu buông tay, dứt khoát rút kiếm định chém vào tay nàng.

Bỗng nhiên...

“Dừng tay!” Giọng nói rất nhỏ nhưng rất rõ ràng.

Thanh kiếm dừng lại giữa không trung, mọi người không hẹn mà đồng loạt xoay mặt nhìn người cất tiếng.

Cô gái ngồi co lại trên ghế, tựa như một đóa hoa tái nhợt xơ xác, thế nhưng ánh mắt chưa một lần rời khỏi Bằng huyền cầm, sau một lúc lâu nàng mới nhẹ giọng hỏi: “Ca Ca làm việc chưa bao giờ sơ suất, tại sao lại giữ lại cây đàn này?”

Chỉ một câu nhẹ nhàng đã vạch trần điểm mấu chốt.

Không hề giữ lại một thứ gì khác, thì tại sao cố tình giữ cây đàn này lại?

Liễu Sao bị kéo vào điện một lần nữa, nước mắt nàng rớt cuộc tràn mi.

Hóa ra là thế.

Vào thời khắc cuối cùng, hắn còn lạnh lùng bình tĩnh thu xếp mọi thứ, hắn gần như hủy sạch tất cả đồ vật trên người, đến cả di thể cũng vậy, nhưng lại để nàng mang chiếc đàn đó về.

Lạc Ca đã sớm tấn chức thiên tiên, đã tu được nửa kim tiên thân, chắc chắn không có khả năng chỉ vì một chiêu mà cơ thể bị hủy hoại, chắc chắn là vào thời điểm cuối cùng hắn đã vứt bỏ bản thân. Hắn có thể hủy diệt tất cả vật tùy thân để tránh bị kẻ khác lợi dụng, nhưng lại giữ lại Bằng huyền cầm thì cực kỳ bất hợp lý. Việc này chỉ có thể chứng minh, đàn là hắn giữ lại cho nàng, là hắn bày kế để nàng quay về Tiên môn báo tin.

Nàng vẫn nghĩ trên đàn có cất giấu bí mật, nhưng lại không biết bí mật là tại đây.

Dây đàn tựa băng, lấp lóe trong vắt, ánh vào đôi mắt đắm lệ, tựa như dung mạo của vị tiên giả tuần tú lãnh đạm.

Hóa ra, hắn vẫn đang bảo vệ nàng ư?

Liễu Sao cố hết sức giằng ra khỏi mọi người, nhào qua ôm đàn khóc tức tưởi, trút hết tất cả đau thương đã nhằn nhịn suốt đường đi.

Thương Kính tin nàng không hại Thương Ngọc Dung thì sẽ dùng lý trí suy xét, sau đó hiểu được dụng ý của hắn. Ai ngờ Thương Kính lại ra ngoài khiến nàng tự tìm đường chết. Tuy nhiên Lạc Ninh trùng hợp đi đến Thanh Hoa cung, khiến nàng tìm được đường sống trong cõi chết, cô gái trí tuệ đã hiểu tâm ý của ca ca.

Không gian điện yên tĩnh lại, chỉ còn lại mỗi tiếng khóc xé nát tim gan.

Rốt cuộc Chúc Xung cũng gạt đầu: “Lạc Ca quả thật cẩn thận.”

Chúng chương môn cũng tỉnh táo lại, nhận ra lúc trước đã sơ suất, đoán rằng trên cây đàn còn có ám chỉ khác, Nguyên Tây Thành lập tức bảo: “Đưa lên đây.”

Tạ Lệnh Tề bước xuống bậc thềm, vỗ vỗ vai an ủi Liễu Sao: “Liễu sư muội, lần này đã để muội uất ức.”

Sau đó y giằng lấy cây đàn nàng đang ôm trong lòng, hai tay ôm đàn trình lên.

Chúc Xung giành trước xem qua một lượt rồi lắc đầu, sau đó đưa cho Nguyên Tây Thành. Nguyên Tây Thành đón lấy cây đàn muốn quan sát thật kỹ, đột nhiên trước mắt tất cả mọi người cây đàn dần dần biến thành tro bụi tan biến mất.

Cả đại diện rơi vào sự yên tĩnh đáng sợ.

Trong phút chốc, đôi mắt Nguyên Tây Thành như ánh chớp bắn thẳng vào Liễu Sao.

Liễu Sao cũng ngơ ngác ngay tại chỗ.

“Chắc chắn là kẻ sách của Lạc Ca.” Chúc Xung chậm rãi nói: “Lạc Ca đoán được nó muốn trà trộn vào trong Tiên môn mới muốn dẫn nó chui đầu vào rọ.”

“Không thể nào!” Liễu Sao dường như sụp đổ. Nàng một mạch chạy thực mạng về Thanh Hoa cung, vẫn còn chưa kịp nghỉ lấy hơi, những chuyện bất lợi liên tục ập tới, chắc chắn có người âm mưu hãm hại! Trong những người này có Thực Tâm ma hay không? Thực Tâm ma rốt cuộc là ai? Là ai?

Trên đường đi Bằng huyền cầm đều vẫn ổn, tại sao lại biến thành như thế?

Liễu sao đột ngột biến sắc, chỉ vào Tạ Lệnh Tề bảo: “Là y! Là y giở trò!”

Tạ Lệnh Tề mỉm cười, không hề giải thích, lùi về phía sau Vạn Vô tiên tôn.

“Tạ sư huynh mà thềm hãm hại người?” Chúng đệ tử cười nhạo.

Mỗi lần Tạ Lệnh Tề giở trò xấu đều rất tinh vi, Liễu Sao không có bằng chứng, nhưng vẫn kiên trì nói: “Có khả năng y là Thực Tâm ma!”

“Nực cười!” Không chỉ các đệ tử mà chư vị chưông giáo cũng lắc đầu.

Liễu Sao càng cuống, sửa lại chỉ vào Chúc Xung: “Không phải là Tạ Lệnh Tề thì là y, trong hai người họ có một kẻ hãm hại ta!”

Một người bước ra, khoanh tay cười bảo: “Liễu Sao nhi, lúc trước ở Hầu phủ ngươi quen thói nói dối, bây giờ bản lĩnh vu cáo đã trở thành sở trường rồi.”

“Đỗ Minh Trùng!” Đã nhiều ngày không gặp, Liễu Sao trông thấy bản mặt kia vẫn cực kỳ chán ghét: “Ngươi đừng có nói bậy!”

“Ở hầu phủ ngươi đã làm những gì, hỏi Bạch Phượng tỷ là biết ngay thôi.” Đỗ Minh Trùng nhướn đôi mày rậm, y gọi Bạch Phượng còn nhỏ tuổi hơn y là tỷ, đương nhiên là vì muốn lấy lòng Tạ Lệnh Tề.

Thấy y giàu đồ bìm leo, Liễu Sao suýt tí nữa tức điên, cái khó ló cái khôn nàng chợt nhớ ra một người: “Sư huynh Vũ Tinh Hồ! Vũ sư huynh có thể làm chứng! Chúng ta hợp sức đấu với Thực Tâm ma, huynh ấy có thể chứng minh ta không nói dối!”

Tạ Lệnh Tề lắc đầu: “Mọi người đều biết, hành tung của Vũ sư huynh khó dò, nhiều năm rồi sư huynh vẫn chưa quay về Tiên môn.”

Liễu Sao đáp: “Vậy tìm huynh ấy về.”

“Chỉ kéo dài thời gian mà thôi.” Chúc Xung hừ một tiếng nhìn Nguyên Tây Thành: “Lời ma nữ không đáng tin.”

Đáng giận! Liễu Sao trừng trừng nhìn Tạ Lệnh Tề, đôi mắt hạnh gần như ứa máu.

Dựa vào trí tuệ của Lạc Ca, vạch trần bộ mặt thật của Tạ Lệnh Tề không khó, nhưng vì không muốn lão nhân gia đã hy sinh cả đời cho Nam Hoa thương tâm, nên hắn lựa chọn giữ lại Tạ Lệnh Tề, ai bảo tiên nhân vô tình? Ai nói hắn vô tình chứ!

Tạ Lệnh Tề nhìn Nguyên Tây Thành, thấy ông không tỏ ý bèn mở miệng: “Chắc là do ả ta đã hấp thụ được linh khí của ma anh, ma tính quá nặng khó mà quay đầu, bây giờ chỉ còn cách...”

Y không nói tiếp nhưng chúng đệ tử đã hiểu ý y, lại kéo Liễu Sao xuống.

Đã từng quen biết, rốt cuộc Tô Tín cũng không đành lòng: “Lạc sư huynh không thể dễ dàng bị ám toán, có lẽ... thật có nội tình khác?”

“Nói thế sai rồi, ả cấu kết với ma cung Trưng Nguyệt và thi ma Thạch Lan, hơn nữa vùng Đại Hoang rất nguy hiểm mà Lạc sư đệ chỉ có một mình.” Tạ Lệnh Tề nhìn Lạc Ninh nghiêm khắc nói: “Á ta đã hấp thụ ma khí của ma anh, ngày sau sẽ trở thành tai họa của lục giới, sư đệ sao lại không phân biệt được nặng nhẹ như thế!”

Tô Tín bị chỉ trích đỏ cả mặt, cúi đầu: “Cái này...”

“Tô sư huynh nói đúng.” Lạc Ninh đột ngột đứng khỏi ghế, nhẹ giọng: “Chờ Thương bá bá quay về đi.”

Tạ Lệnh Tề sững sốt, khuyên nhủ: “Trong thời gian ngắn ngủi tu vi ả tăng quá nhanh, chờ đến lúc luyện hóa hoàn toàn ma khí của ma anh...”

“Ca ca không còn, các vị sư huynh vẫn chưa trở về, việc của Trọng Hoa cung sẽ do ta làm chủ.” Lạc Ninh cắt ngang lời y, chậm rãi quét mắt nhìn mọi người: “Ta quyết định, chờ Thương bá bá về mới xử trí nàng.”

Giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt, vô cùng bình tĩnh, lại hiện ra sự kiên định và quả quyết không chấp nhận phản đối.

Trong chớp mắt, Liễu Sao chợt sinh ra ảo giác, người đứng trên bậc thềm kia không phải là cô gái yếu đuối mà là hình bóng tự tin trong ký ức kia.

Hắn vẫn còn ở bên nàng, lại cứu nàng một lần nữa.

Liễu Sao cúi đầu, nước mắt tuôn rơi.

Không một ai ngờ rằng, người có lý do “hận” Liễu Sao nhất lại đưa ra quyết định này, các đệ tử đều kinh ngạc nhìn Lạc Ninh, nét mặt các Chương môn đều lộ vẻ vui mừng, lòng thầm tiếc nuối. Kiếp số của tiên đạo đến, vốn không nên chấp nhất sinh tử, Lạc Ninh có trí tuệ hiếm có như thế, tiếc là trời sinh thần hồn không trọn vẹn, chắc chắn nàng không thể trở thành một Lạc Ca thứ hai.

Ở nơi này quả thật không có ai đủ tư cách quyết định sự sống chết của Liễu Sao hơn Lạc Ninh, nàng đã nói tới mức này, Vạn Vô tiên tôn đành thở dài, chỉ rưng rưng nước mắt gật đầu với Nguyên Tây Thành: “Thế đi, cứ làm theo lời tiểu Ninh đi.”

Tránh khỏi một cửa chết, Liễu Sao bị nhốt vào đầm cấm ma dưới đáy Thanh Hoa cung.

Tại Hư Thiên ma cung, vàng trắng nhạt nhòa xa xăm, một bóng áo đỏ lặng yên xuyên qua tầng sương khói lơ lửng trong không trung, những nơi bóng áo đỏ lướt qua chúng ma binh đều cúi đầu.

Dù mất đi chủ nhân nhưng huyền hải (biển ảo) không những không biến mất mà ngày càng náo nhiệt. Ánh trăng mờ màng chiếu rọi ngọn sóng xanh, vài cô gái đập trên sóng nước khiêu vũ theo điệu nhạc, một chiếc tháp mềm hình mây trắng trôi bồng bềnh trên mặt biển, một người nằm nghiêng trên tháp, áo choàng đen thoải mái hé mở, hoa văn màu bạc trên cổ tay áo lấp lóe ánh sáng lạnh, hắn ngắm vàng trắng ở đối diện chăm chú thối sáo.

Bắt gặp cảnh tượng này, Vị Húc sững sốt.

Tiếng sáo ngừng lại, Nguyệt không đứng dậy: “Chà, là Vị Húc hộ pháp hạ cố đến thăm.”

“Các hạ quả rất rảnh rỗi.” Vị Húc không hề e ngại, bước đến trước tháp: “Ta chỉ thấy khó hiểu, người nói nàng là hy vọng của Ma tộc, vì sao còn chưa mang con bé về ma cung.”

“Tiên môn có thứ con bé cần.”

“Thực Tâm ma đang ở trong Tiên môn, nó đến đó chẳng khác nào chịu chết.”

“Con bé vẫn chưa chết.”

“Không khác chết là mấy.” Vị Húc nhú mày: “Ma cung tuyệt đối không thể vì cứu nó mà tấn công vào Tiên môn, con bé...”

“Yên tâm, sẽ có người cứu con bé ra.”

“Hử?”

“Người đến tìm ta, cũng không phải là ý của ma tôn.” Nguyệt thở dài: “Thủ đoạn của hộ pháp Vị Húc nổi tiếng lục giới, thật ra vẫn chưa đủ tàn nhẫn, tu vi có mạnh đến mấy cũng không đủ bù đắp sự thiếu hụt của ma thể. Nguyên nhân hai người sa vào ma đạo vì oán hận là giống nhau, nên người bị con bé kích thích sao?”

Nốt ruồi đỏ ở mí mắt càng sống động hơn, Vị Húc nhìn y một lúc lâu, thích thú nở nụ cười: “Người quả thật biết không ít.”

“Quá khen.”

“Hy vọng năng lực của người hơn hẳn lá gan của người.”

Vị Húc dứt lời lập tức bỏ đi.

Lúc này Nguyệt mới đứng dậy khỏi tháp, toàn thân lại vùi trong áo choàng, cùng lúc đó tất cả vũ nữ trên mặt biển đều biến mất.

“Đừng có giả vờ giả vịt nữa.” Lam Sát xuất hiện bên cạnh hắn, trang phục vẫn giống hệt hắn: “Người căn bản không lường trước được tất cả mọi chuyện, biến cố lần này làm người sợ không ít nhỉ.”

“Dám giả trò tính toán con bé, cái tên yêu Ký Thủy kia đã chọc giận ta.”

“Nhận xét của người làm thuộc hạ ngại ngần.”

“Suýt chút nữa y đã hại chết con bé.”

“Sớm muộn gì người cũng hại chết con bé.” Lam Sát lại tiếp: “Cái gã yêu Ký Thủy kia chưa chắc đã có ý đó, y làm vậy là vì biết muội muội Lạc Ca đang ở Thanh Hoa Cung, y cũng biết muội muội Lạc Ca rất thông minh.”

Nguyệt sờ sờ cằm: “Ái chà, chẳng lẽ y chằm trúng muội muội Lạc Ca?”

“Y biết muội muội Lạc Ca sẽ bảo vệ con bé, cho dù không thể bảo vệ được, chỉ cần trong lúc nguy hiểm để lộ bí mật trên người con bé, Tiên môn sẽ không lập tức xử tử con bé. Thậm chí y còn định thăm dò xem sau lưng con bé còn có ai khác không, chính là chủ nhân người đó.” Lam Sát cười “hắc hắc” rồi nói tiếp: “Lùi một bước suy nghĩ, cho dù con bé chết thật, thì cũng chẳng tổn hại gì đến Yêu Khuyết.”

“Quá vô sỉ.” Nguyệt vỗ vỗ vai Lam Sát: “Lạc Ca vẫn là tốt nhất, tiếc là hắn quá cố chấp, vì một hy vọng xa vời mà từ bỏ cơ hội chuyển thế, hắn...”

“Hắn chỉ vì trách nhiệm mà cố giữ lòng tin, cũng giống người thôi.”

Trầm mặc.

“Đúng vậy.”

Trong hầm cấm ma nước biển cuộn cuộn, các đệ tử không hề khách sáo đẩy thẳng Liễu Sao xuống hầm. Ma đan của Liễu Sao bị phong ấn, nòng rơi vào nước biển cổ sức quấy đạp, uống mất mấy ngụm nước mới bò lên được một tảng nham thạch.

Hầm cấm ma vốn là dùng để nhốt ma tôn và ma tướng quan trọng, Liễu Sao bị nhốt ở đây là do mọi người cực hận Liễu sao vì cái chết của Lạc Ca. Bốn phía căn hầm đều là những tảng nham thạch cao chót vót, trèo lên không khó, nhưng toàn bộ căn hầm đến ngay cả dưới mặt nước cũng đều được giăng đầy kết giới, là do các cao thủ đứng đầu Thanh Hoa cung hợp sức thiết lập, gần như không cách nào trốn thoát.

Đêm khuya, sóng biển xô vào nham thạch, bọt nước bắn tung tóe văng lên trên người, trên mặt nàng. Liễu sao ôm đầu gối ngồi co ro trong khe đá, hai tay chồng chất vết thương do cạnh đá bén ngọt cắt phải, tay đứt ruột xót, vết thương lâm râm đau.

Mấy ngày qua, không một ai đến thăm nàng, nàng cũng chưa từng yên ổn nghỉ ngơi, chỉ cần nhắm mắt lại nàng sẽ trông thấy bóng dáng đầm máu tươi kia. Nàng thật không ngờ tới, cái chết của hân lại bị người khác lập mưu lợi dụng. Tại sao nàng lại ngốc như vậy! Sao nàng không thể thông minh thêm một chút! Lúc này cũng trở mắt nhìn mọi chuyện hồng bét mà chẳng biết phải làm thế nào!

Cô gái có thói quen ỷ lại, chưa lúc nào hận mình vô dụng như lúc này. Nàng muốn khóc lớn, muốn đem tất cả chua xót, bi ai khóc hết ra. Nhưng nàng không thể, nơi này không an toàn, nếu Thực Tâm ma là người trong Thanh Hoa cung, y có thể lén vào đây xuống tay mà thần không biết quỷ không hay, đến lúc nàng chỉ e nàng sẽ rơi vào kết cục “sợ tội tự sát”.

Thực Tâm ma thật sự đến đây, nàng phải làm gì đây?

Liễu Sao cố sức bình ổn hơi thở, co rút cơ thể lại, dù biết rõ như thế là bị tai trộm chuông, nhưng nàng rất sợ, sợ không thể chờ đến lúc Thương Kính quay về.

Ngẩng đầu lên, trên đỉnh đầu là khung trời hẹp, ở chính giữa là vàng trắng lạnh lẽo.

Trên tầng nham thạch nhô ra, có một người đứng trên cao cao.

“Đã hại Lạc Ca còn dám trở về, người thật ngu xuẩn không thể tưởng.” Ngữ điệu châm chọc cực quen thuộc.

“Bạch Phượng?” Liễu Sao nhận ra giọng nàng ta, nàng đứng dậy.

Bạch Phượng cười nhạt: “Thật không thể tưởng tượng được, Liễu Sao nhi người gặp người thích lại biến thành con chó rơi xuống nước.”

Theo cách hành xử ngày thường của nàng ta, không giấu đồ bìm leo đã là rất hiếm có. Liễu Sao không thêm so đo nàng ta cười trên nỗi đau của người khác: “Ta đã cứu người.”

“Đừng có nhắc tới phần nhân tình đó, ta không cầu xin người, lúc đó là người tự cứu ta.”

“Cứu ta.”

“Người có biết đây là đâu không?” Bạch Phượng khó hiểu nhìn nàng tựa như nhìn đứa bị thiếu năng: “Ta có thể đứng đây nói chuyện với người cũng là vì thể diện của Tà sư huynh! Cho dù ta nợ người một nhân tình thì đã sao, ta vất vả lắm mới đi đến ngày hôm nay. Người muốn ta hy sinh mình để cứu người, Liễu Sao nhi, uống công người đã ở Võ đạo nhiều năm, sao lại có thể ngây thơ đến vậy.”

Tốc độ đạt được sức mạnh của Võ đạo nhanh hơn Tiên môn nhiều, nàng là cao thủ trong Võ đạo, muốn phá hủy trận pháp ở đây không phải là không thể, nhưng đột kích kết giới đương nhiên sẽ kinh động đến người khác.

Liễu Sao biết nàng hiểu lầm bèn lắc đầu: “Người đến tìm Trác sư tỷ, mời sư tỷ đến gặp ta.”

Bạch Phượng sững sốt, hơi khinh thường: “Ta việc gì phải giúp người.”

Liễu Sao cắn môi một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Xem như ta cầu xin người.”

Bạch Phượng cười lạnh: “Mặt trời mọc ở hướng tây rồi, Liễu Sao nhi mà lại cầu xin ta, chẳng phải mọi người đều thích người sao, người chỉ cần hôn họ là được, cầu xin ta thì được gì chứ?”

Đối mặt với châm chích, Liễu sao tức run người, khó khăn lắm mới khống chế bản thân không cãi lại.

Không còn ai bảo vệ nàng, nàng đã gần như mất đi quyền bực đồng một lần cuối cùng trong đời, trước mắt là cơ hội duy nhất, nàng không thể chọc giận Bạch Phượng vào lúc này được.”

“Người muốn thế nào?”

“Cầu xin thì cũng phải có dáng vẻ của kẻ cầu xin.” Bạch Phượng ngạo nghễ hỏi: “Đây không phải là lời của người ư?”

Liễu Sao trầm mặc một lúc lâu rồi quỳ xuống.

Bạch Phượng thu lại nụ cười, đột ngột oán hận dậm chân mắng Liễu sao: “Trông cái bộ dáng uất ức của người đi, vẫn sợ chết thế đó, người quả là một con chó không có cốt cách! Đến cả Lạc Ca cũng dám hại, tìm

gan người rớt cuộc bị con gì ăn! Hừ! Trông chờ ta cứu người sao, nằm mơ đi! Giết người ta còn sợ làm bẩn tay mình!”

“Không phải ta làm.” Rốt cuộc Liễu Sao không nhịn được nữa, giận dữ phản bác.

Bạch Phượng sao nghe lọt tai, càng mắng càng khó nghe: “Ta thật không biết người tốt ở đâu, người là một khúc gỗ mục! Là yêu tinh hại người! Sao Lục Ly có thể thích người! Người đã quên mất hắc rồi chứ gì? Bây giờ hay lắm, Lạc Ca cũng chết rồi, xem còn có ai cứu được người! Xem người còn có thể hại ai nữa!”

Biết nàng ta vẫn bất bình thay Lục Ly, Liễu Sao siết chặt hai tay, không hề giải thích: “Mặc kệ thế nào, chỉ cần người gọi Trác sư tỷ đến gặp ta một lần, sau này hai ta không ai nợ ai.”

Thấy nàng có thể nhẫn nhịn đến mức này, Bạch Phượng mắt sạch hứng thú xỉ vả, nàng ta lạnh lùng hừ: “Người nói đó.”

“Đương nhiên.” Liễu Sao hơi ngừng lại, cuối cùng không nhịn được nhắc nhở: “Người có biết Lục Ly không phải là Thực tâm ma, Thực Tâm ma vẫn còn sống, ta đoán y chính là Tạ Lệnh Tề, đừng nói ta không nhắc nhở người trước.”

“Vây đã sao.” Sắc mặt Bạch Phượng tốt hơn một chút, có lẽ Tạ Lệnh Tề đối xử khá tốt với nàng ta: “Chẳng phải lúc đó Lục Ly cũng là ma sao, ta chưa từng thấy hắc hại người.”

Liễu Sao muốn nói rồi lại thôi.

“Liễu Sao nhi, tính ra hai ta đều là cùng một loại người, chỉ cần có thể sống tốt hơn một chút, ai cần lo đại nghĩa, chúng sinh gì chứ. Chỉ có điều ta không có lòng tham như người, cho nên hôm nay ta mới đứng ở chỗ này, mà người lại rơi vào kết cục đó.” Bạch Phượng dứt lời lập tức bỏ đi.

Từ sau khi Bạch Phượng đồng ý giúp đỡ, Liễu Sao đã yên tâm hơn nhiều, hằng ngày nàng đều ôm côi lòng chờ mong. Nhưng qua nửa tháng mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng Trác Thu Huyền.

Là Trác Thu Huyền không chịu đến? Hay là Bạch Phượng vốn chưa từng đưa tin?

Đến giờ thủy triều rút xuống, mực nước trong hầm cấm ma chậm rãi hạ dần để lộ ra đá đen dưới đáy hầm, ngọn sóng nhỏ bắt đầu liên tục vỗ vào khe đá đen.

Liễu Sao gian nan nhúc nhích cơ thể, nàng cảm thấy tay chân đều cứng ngắc hết cả.

Bỗng nhiên, dưới đáy hầm truyền đến tiếng vang ầm ầm, sóng mạnh đập thẳng vào, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng gió tiếng sóng biển bên ngoài hầm.

Đây là... Liễu sao mừng rỡ, phút chốc đứng bật dậy.

Một khe hở! Trong kết giới chặt chẽ lại xuất hiện khe hở.

Liễu Sao từng mượn sức mạnh thần bí trong cơ thể phá hủy phong ấn của Đài lão, có lẽ Lạc Ca vẫn chưa nói với các trưởng giáo cho nên đám Nguyên Tây Thành rõ ràng đã quá xem thường Liễu Sao. Mấy hôm trước nàng đã phá vỡ tiên ấn khôi phục tự do, nhưng vì sợ người khác biết nên không dám bộc lộ mà thôi.

Thừa cơ này trốn đi ư? Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu thì một mùi máu tươi quen thuộc bay ra từ khe hở.

Thực Tâm ma!

Hết chương 46

47. Q.3 - Chương 47: Quay Về Ma Giới

Cuối cùng, vẫn đến. Liễu Sao chậm rãi lui về phía sau, hai tay bám chặt vách đá bên cạnh.

Có thể phá kết giới, Thực Tâm ma quả nhiên ở Thanh Hoa cung. Một chiêu của Lạc Ca lợi hại cỡ nào, vết thương của y không thể phục hồi nhanh vậy được, có lẽ vì vô cùng nóng lòng nên mới thừa dịp Thương Kính chưa về, vội vã ra tay.

Nếu phản kháng, nhất định sẽ động chạm đến đệ tử canh gác, chuyện khôi phục ma lực sẽ bị bại lộ, nhưng lúc này vì bảo vệ tính mạng cũng không cần bận tâm nhiều vậy nữa, chỉ cần cầm chân Thực Tâm ma, để Tiên môn nhìn thấy y là được rồi.

Chỉ giây lát, trong hãm tràn đầy sương mù đỏ như máu.

Ma khí dày đặc xông vào, ma huyết trong cơ thể cũng sôi trào theo. Liễu Sao tập trung toàn bộ tinh thần quan sát động tĩnh màn sương mù, đôi mắt hạnh dần trở nên tối tăm.

Đúng vậy, liều mạng với người!

Mắt nhìn, vận sức vô cùng căng thẳng —

Đột nhiên, toàn bộ sương mù rút về bên ngoài khe hở nhanh như thủy triều, ngay sau đó, khe hở khép lại, kết giới khôi phục như ban đầu.

“Tạ sư huynh?” Trên đỉnh đầu vang lên giọng Lạc Ninh, “Sao huynh lại ở đây?”

“Ma cung Trưng Nguyệt thường xuyên quấy nhiễu phòng thủ nhân giới, buộc chúng ta thả người, chuông giáo và các tiên tôn đều ra ngoài, huynh sợ ở đây có người ngoài cố ý xông vào, nên qua đây xem thử.”

“Gần đây, sư huynh vất vả quá.”

“Chuông giáo ra lệnh huynh phải trấn thủ Thanh Hoa cung, đây là trách nhiệm của huynh, chỉ cần lực giới thái bình, vất vả cũng không sao,” Tạ Lệnh Tề dừng lại, giọng nhẹ nhàng: “Tiên đạo vốn đã thoát lỵ sinh tử, đừng quá thương tâm, vẫn còn sư huynh ở đây.”

“Muội biết rồi, đa tạ sư huynh.”

“Nhớ lúc muội còn nhỏ,” Tạ Lệnh Tề dường như thất vọng, “Khi đó muội thường quần lấy sư huynh, không ngờ bây giờ muội và ta lại xa lạ như vậy.” Không đợi Lạc Ninh trả lời, y vừa cười vừa nói: “Không sao, sư huynh cũng không giận đâu, chắc chắn sẽ tìm được thuốc chữa khỏi uội, muội là một cô nương hiểu biết, cố gắng chăm sóc bản thân, đừng để sư huynh lo lắng.”

Lạc Ninh khẽ ‘dạ’: “Vừa rồi các sư huynh Thanh Hoa cung đến tìm huynh, chuông giáo có gửi thư.”

Tạ Lệnh Tề chưa trả lời đã có đệ tử đi tới: “Thì ra Tạ sư huynh ở đây, Thương cung chủ gửi thư, Trác sư tỷ mời huynh qua bàn bạc.”

“Sư huynh mau đi đi.”

“Muội...”

Lạc Ninh nói: “Muội xem tỷ ấy như thế nào, rồi sẽ tìm huynh ngay.”

Nguyên Tây Thành đích thân phong ấn ma lực của Liễu Sao, chắc không có vấn đề gì. Tạ Lệnh Tề nhíu mày dặn dò: “Ả ta xuất thân Võ đạo, muội đã giữ lại mạng ả nhưng không thể dễ dàng tin tưởng. Huynh để người của huynh bảo vệ bên ngoài, muội xem xong thì trở về ngay, chiều tối huynh sẽ đến tìm muội.”

Ma lực đã khôi phục, Liễu Sao nằm trong hãm nghe rất rõ cuộc đối thoại của hai người.

Lúc ấy, đích thân Tạ Lệnh Tề nhận Băng huyền cầm từ tay nàng, y là kẻ đáng ngờ nhất, ai biết y đối xử tốt với Lạc Ninh là thật lòng hay giả dối.

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này, Liễu Sao ôm trán, cảm thấy vô cùng rối loạn.

Nguyên Tây Thành không có ở đây, chỉ lệnh cho Tạ Lệnh Tề và Trác Thu Huyền trấn thủ Thanh Hoa cung, chẳng trách Thực Tâm ma ra tay không thêm kiêng nể! Điều không ngờ là, lúc này ma cung Trưng Nguyệt

lại quấy nhiễu tuyến phòng thủ nhân gian, công khai cứu nàng, đây chẳng phải làm cho Tiên môn khăng định nàng và ma cung cấu kết sao?

“Liễu sư tỷ.” Giọng nói nhẹ nhàng vang trên đỉnh đầu.

Liễu Sao không nghĩ nữa, ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy cô gái ngồi trên tảng đá cao cao, thân hình càng gầy và yếu ớt hơn trước.

Im lặng thật lâu.

Lạc Ninh nói tiếp: “Tỷ đừng sợ, muội nghĩ rồi, chỉ cần Thực Tâm ma còn muốn ẩn nấp ở Tiên môn, sẽ không dễ dàng ra tay với muội, từ giờ trở đi muội sẽ trông coi chỗ này, không ai dám làm hại tỷ đâu.”

Đúng vậy, vẫn có người tin tưởng nàng. Liễu Sao nghen nghen đáp lại: “Tỷ không sao, muội phải cẩn thận.”

Lạc Ninh khẽ ‘ừ’: “Tu vi của muội thấp, không thể cố sức để truyền lời nên tỷ cố gắng nghe nhé.”

Nàng dùng Truyền Âm thuật vì đề phòng bị nghe lén. Liễu Sao lập tức đáp lại: “Tỷ có thể nghe được.”

Lạc Ninh im lặng.

Liễu Sao nói: “Đừng tin tưởng Tạ Lệnh Tề.”

“Muội biết,” Lạc Ninh ngừng lại, “Muội tin ca ca, huynh ấy tin tỷ, muội cũng tin tỷ.”

Chỉ trong một đêm, công chúa không còn sự che chở cho nên cũng trưởng thành sao?

Liễu Sao lặng lẽ nhìn nàng.

Nhìn đi, Liễu Sao nhi! Đây là cô gái lúc trước người ghen tỵ, trời sinh không trọn vẹn nên ngủ rất sâu, sau khi tỉnh lại dưới sự bảo vệ của ca ca cũng rất vui vẻ đơn thuần mười mấy năm trời. Bây giờ ít ra người còn có một thân tu vi, còn có hy vọng báo thù, còn muội ấy ngay cả khả năng bảo vệ bản thân cũng không có, vậy mà giờ phút này, muội ấy còn bảo vệ người.

Còn có lý do gì bị vứt bỏ không? Còn có lý do gì để hối hận không?

“Kể chuyện xảy ra ở Đại Hoang đi.” Lạc Ninh khẽ nói.

“Được.”

Đêm buông xuống, nửa vầng trăng treo trên không, không biết vì lý do gì Tạ Lệnh Tề không đến, Lạc Ninh cũng không rời đi.

Thủy triều dưới hầm dâng lên, phát ra tiếng nghen ngào khe khẽ.

Lạc Ninh nằm trên tảng đá, có lẽ là đang ngủ.

Theo lời của Liễu Sao, ca ca của nàng an tâm rồi đi, hẳn hy vọng nàng có thể sống thật tốt.

Thì ra cảm giác có người an ủi là như thế này ư? Liễu Sao ngồi ôm gối, lặng lẽ nghe tiếng nước. Không dám nói thật cảnh tượng cuối cùng, vì sợ làm nàng đau khổ, hao tổn tinh thần.

Giao phó ba việc nhưng thực tế chỉ có hai. Hẳn thật sự không an lòng về muội muội của mình? Không cần nói ra, vì hẳn biết tình cảnh của nàng còn nguy hiểm hơn Lạc Ninh nhiều, vì nàng mới là mục tiêu của Thực Tâm ma.

“Chuyện hôm nay, đổi lại thành Ninh nhi ta cũng sẽ làm như thế.” Hẳn nói như vậy để nàng không cảm thấy áy náy.

Nếu thật sự đổi thành Lạc Ninh, huynh sẽ lựa chọn như thế nào? Liễu Sao không so đo chuyện này, cũng vĩnh viễn không bao giờ so đo nữa.

Có lẽ kết quả này cũng là chuyện tốt lành, nếu tất cả đúng theo kế hoạch, Thực Tâm ma đuổi theo nàng về Thanh Hoa cung, Thương Kính tin rằng Thực Tâm ma vẫn còn sống, đương nhiên sẽ tiến hành điều tra rõ ràng. Lạc Ninh lại đến Thanh Hoa cung vào lúc này, Thực Tâm ma bị trọng thương khó mà giấu mình,

chưa chắc sẽ không giận chó đánh mèo những người bên cạnh nàng, bây giờ bản thân nàng bị oan uổng, ngược lại Lạc Ninh rất an toàn.

Tim Liễu Sao đập mạnh.

A Phù Quân không công khai chuyện Lạc Ca, chẳng lẽ là...

Cũng không đúng, Liễu Sao phủ nhận khả năng này. A Phù Quân và Lạc Ninh không quen biết nói gì đến giao tình chứ, cùng lắm là lúc trước Lạc Ca ra tay cứu y một mạng, nhưng nói yêu vương máu lạnh kia sẽ báo đáp ân tình, đúng là nực cười.

Trên đỉnh đầu dường như có tiếng động.

Liễu Sao cảnh giác trừng mắt: “Ai?”

Lạc Ninh vẫn yên ổn ngủ trên tảng đá, một đóa hoa tuyết chậm rãi bay xuống, nam tử áo tím đứng giữa đóa hoa, cây trâm đá quý khắc hoa văn hình rồng và ánh sáng từ tuyết tôn nhau lên, càng làm khuôn mặt kia thêm dịu dàng.

“Kha Na!” Liễu Sao lập tức đứng lên, chỉ kêu được một tiếng, nước mắt đã tuôn ra không ngừng.

Thấy nàng đầu bù tóc rối, vô cùng chật vật, Kha Na trầm mặc: “Ta đã nghe hết rồi.”

“Huynh vào bằng cách nào?” Liễu Sao lau nước mắt, giật mình, “Trác sư tỷ?”

Y và Kiến Tổ chân quân Lạc Nghi có nguồn gốc sâu xa, lại từng liên thủ đối phó Thực Tâm ma với Trác Thu Huyền, đương nhiên là Trác Thu Huyền tin tưởng y. Hơn nữa, Thanh Hoa cung lấy lòng không phải là hư danh, dù Thương Kính không ở đây, trong các trưởng lão và đệ tử cũng không thiếu cao thủ, cho dù là ma tôn cũng không thể toàn thân trở ra, nên chỉ có Trác Thu Huyền mới có thể cho phép y đến gặp mình.

Liễu Sao vốn đang định nói Lạc Ninh đi tìm Trác Thu Huyền, bây giờ thấy y đến đây, vừa đau lòng vừa vui mừng: “Huynh...”

“Việc này không nên chậm trễ,” Kha Na hạ giọng cắt lời nàng, “Ta tới cứu ngươi ra ngoài.”

Liễu Sao chấn động, theo bản năng không đồng ý: “Như vậy sao được!”

Lúc này mà bỏ trốn là thừa nhận tội danh cấu kết với ma cung.

“Ngươi đã không còn đường nào để đi,” Kha Na hiểu ý nàng, “ma cung Trưng Nguyệt đòi người chẳng thêm kiêng nể, Tiên môn đã nhận định ngươi cấu kết với ma cung, cho dù Thương Kính trở về, ngươi có chắc chắn là y sẽ tin tưởng ngươi hoàn toàn không?”

Liễu Sao sững sốt.

Đúng vậy, Thương Kính trở về thì có thể thay đổi được điều gì? Bằng Huyền cảm đã bị hủy, làm thế nào để y tin tưởng? Tiên môn có ma tiên, tin tức này nghe thật khủng khiếp. Người có thể làm chứng cho nàng chỉ có Vũ Tinh Hồ và A Phù Quân, cho dù A Phù Quân chịu ra mặt, thì với mối quan hệ tế nhị của Tiên môn và yêu giới, liệu Tiên môn có tin y hay không cũng rất khó nói; Vũ Tinh Hồ lại thâm nhập sâu vào Đại Hoang tìm kiếm thê tử, không chừng vài năm nữa mới ra, huống chi Đại Hoang rộng lớn nguy hiểm, chuyện xấu cực kỳ nhiều, có thể Thực Tâm ma đã ra tay đối phó với y.

Giọng Kha Na nghiêm nghị: “Lần này áo trắng báo tin để ta tới cứu ngươi, đúng lúc phối hợp với ma cung bày kế điệu hổ ly sơn. Đợi đến lúc Thương Kính trở về, ngươi muốn bỏ trốn còn khó hơn lên trời. Đừng quên ngươi là ma, lúc nào cũng có ma tính, cho dù bọn họ có tha cho ngươi một mạng thì cũng bị giam giữ suốt đời.

Là áo trắng nói y đến? Liễu Sao nhìn y.

Áo trắng liên tục ban ơn lấy lòng, là vì sức mạnh trên người nàng sao? Trong sóng gió, những lời cuối cùng của Lạc Ca là thật ư?

Kha Na thấy nàng còn chần chừ liền nói: “Thực Tâm ma ở Tiên môn, ngươi còn ở Tiên môn một ngày, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện bất trắc. Tận dụng thời cơ, ngươi hiểu rõ nhất.”

Liễu Sao rùng mình.

Đúng vậy, nếu vừa rồi Lạc Ninh không đến, chẳng phải Thực Tâm ma sẽ ra tay với nàng sao?

Suy nghĩ rối loạn, Liễu Sao chỉ vào Lạc Ninh, thuận miệng nói: “Huynh đưa muội ấy về chỗ Trác sư tỷ đi, muội... muốn suy nghĩ.”

“Thời gian không còn nhiều, quyết định nhanh đi.” Kha Na bay lên, ôm Lạc Ninh rời khỏi đó.

Liễu Sao khoanh chân ngồi xuống, buộc mình phải bình tĩnh.

Rốt cuộc là nên đi hay ở? Giờ phút này phải lựa chọn vô cùng quan trọng, cũng cực kỳ khó khăn, nàng lại không phải là người quyết đoán, mỗi lần quyết định đều mơ hồ.

Nếu đi, Tiên môn nhất định quy tội cho nàng.

Nhưng ở lại, chẳng khác nào hoàn toàn giao vận mệnh cho người khác, bao gồm cả Thực Tâm ma.

Giao vận mệnh cho người khác?

Trong lòng chợt bừng sáng, Liễu Sao không kìm được nụ cười lạnh.

Không! Không thể chết được, càng không thể bị nhốt! Lạc Ca vì nàng mà từ bỏ cơ hội sống sót, sao có thể dễ dàng giao cho người khác định đoạt! Lúc này rời đi có lẽ sẽ khiến hiểu lầm càng sâu, nhưng ít ra còn có cơ hội. Chỉ cần sống sót, nàng có thể trở nên hùng mạnh, có thể báo thù, có thể làm nhiều chuyện khác!

Đại kiếp nạn của Tiên môn cuối cùng là gì? Có lẽ không phải nói đến Thực Tâm ma và ma anh, mà là Lạc Ca ngã xuống, Tiên môn không còn người nào không chế được Thực Tâm ma, đáng sợ hơn là bọn họ vốn không tin Thực Tâm ma còn tồn tại.

Không thể để chuyện này xảy ra.

Huynh muốn làm như thế nào? Huynh cho rằng nên làm như thế nào?

Liễu Sao nhớ rất rõ ánh mắt cuối cùng của hắn, không có hối hận chỉ có tiếc nuối và áy náy.

Năm đó, chồng của Kiến Tổ chân quân chính là Đông Lai tôn giả Trác Diễn của Thanh Hoa cung, Kha Na từng được Kiến Tổ chân quân chỉ dạy, cũng biết một ít về kết giới Thanh Hoa cung. Kết giới nghiêm mật nhanh chóng bị xé một góc, hãm cấm ma quả nhiên thông với Đông Hải, hai người lập tức lên vào nước. Kha Na đi trong nước như trên đất bằng, y bào màu tím bung ra trong nước, nhìn thật sống động trong sóng biển nhưng cũng có cảm giác phóng khoáng.

Ký ức về biển, khiến nàng cảm hận nhưng không thể quên.

Hai người chạy ra ngoài mấy trăm dặm, Kha Na mới dừng lại.

Liễu Sao đột nhiên nhớ ra: “Chúng ta đi như vậy có liên lụy đến Trác sư tỷ không?”

Kha Na lắc đầu: “Nàng ấy biết rõ quan hệ giữa ta và Kiến Tổ chân quân, còn để ta vào, ý tứ đã quá rõ ràng.”

Liễu Sao sửng sốt.

Chắc là, Tạ Lệnh Tề cũng bị tỷ ấy giữ chân, thì ra, tỷ ấy cũng tin tưởng mình sao?

“Được rồi,” Kha Na nói, “Nhiều người thấy ta vào Thanh Hoa cung, ta phải đến yêu giới tránh đầu sóng ngọn gió, thời gian này không thể gặp người.”

Vì chuyện của Lạc Ca, Tiên môn nhất định sẽ rối ren, không thể đến yêu giới tìm y. Liễu Sao gật đầu: “Cảm ơn huynh, Kha Na.”

Thấy bộ dạng trịnh trọng của nàng, Kha Na bật cười: “Người...”

Đột nhiên, một bóng áo trắng hiện ra trong sóng nước khiến Liễu Sao giật mình, chính là A Phù Quân.

Kha Na không nói tiếp, khẽ gật đầu: “Người đến rồi.”

Thoáng nhìn Liễu Sao, A Phù Quân thản nhiên nói: “Chủ quân nói, sau khi cứu người thì nhanh chóng trở về.”

Liễu Sao hiểu rõ hàm ý, y đang nhắc nhở nàng nhớ ân tình của Yêu quân áo trắng.

Kha Na quay sang nói với nàng: “Ta không tiễn người, bạn của người đã tiếp ứng ở phía trước, bảo trọng.”

“Cảm ơn huynh, cảm ơn áo trắng.” Liễu Sao cảm tạ xong, sau đó bỏ đi.

Chờ nàng rời khỏi, A Phù Quân mới nói tiếp: “Lúc này, Yêu khuyết đã cứu con bé một mạng, không nhân tình nào lớn hơn điều này, bất luận sau này con bé sống hay chết cũng sẽ nhớ rõ ơn nghĩa của Yêu Khuyết.”

Kha Na nhìn về hướng nàng biến mất, trầm mặc một lúc rồi nói: “Đệ tính kế con bé như vậy...”

A Phù Quân ngắt lời y: “Ban ơn đã xong, chúng ta không cần bận tâm về con bé nữa, Bách Yêu Lăng đã quyết định tấn công Yêu Khuyết, Đài lão đang chờ bàn bạc đại sự.”

“Thôi, trở về đi.”

Không nói đến Kha Na và A Phù Quân tự trở về Yêu Khuyết, sau khi từ biệt bọn họ Liễu Sao cũng dồn thủy đi rất nhanh, hai canh giờ sau đã thấy bờ.

Trên bờ quả nhiên có một người đang đứng đợi.

Hệt như năm đó, hần đứng bên bờ cát trắng, sóng đánh từng hồi bên cạnh chân.

“Liễu Sao nhi,” hần mỉm cười vươn tay, chiếc áo choàng gấp nếp được nhắc lên, “Đi thôi, chúng ta trở về.”

Không thể tin được là hần tới đón nàng, Liễu Sao nhìn chăm chăm ngón tay thon dài đẹp đẽ trước mặt nhưng không nắm lấy cũng không nổi giận như mọi khi: “Đi thôi.”

Chuyện của Lạc Ca khiến lục giới khiếp sợ, nhưng cũng khiến nhiều người nhẹ nhõm. Đúng như Lư Sênh đã nói, tiên võ liên minh vẫn chưa xuất hiện dấu hiệu rạn nứt, nhân gian vẫn phòng thủ kiên cố như trước. Võ Dương hầu và mấy nhánh võ đạo gia nhập tiên võ liên minh đích thân đến Thanh Hoa cung phúng viếng, hạ lệnh giết Liễu Sao ngay tại chỗ.

Trên bậc thứ bảy của Thanh Hoa, một bóng áo lam đang đi lên, dọc theo bậc thang đá màu trắng về phía Thông Huyền điện. Gió cuốn sợi dây buộc tóc màu trắng cùng những sợi tóc đen, lam bào bay phấp phới, phong thái thật phóng khoáng.

Đệ tử hai bên không hề vui vẻ, hầu hết đều mang theo sự oán trách, ngay cả đám nữ đệ tử thường ngày sùng bái nàng cũng không dám lên tiếng.

Trác Thu Huyền hoàn toàn không để ý đến, đi qua mặt bọn họ, bước vào điện quỳ xuống: “Trác Thu Huyền đến nhận phạt.”

Trên bậc cao, các chương môn tiên tôn ngồi hai bên, sắc mặt cũng không tốt.

“Ma cung quả nhiên dùng kế điệu hổ ly sơn, đáng giận.” Cuối cùng, Chúc Xung nhện không được liền nói, “Thanh Hoa cung trấn giữ thông đạo của tiên giới, sao có thể để người ngoài tự tiện ra vào? Ma nữ kia hấp thu ma khí, tu vi tăng tiến khiến người ta sợ hãi, đây chẳng phải thả hổ về rừng sao!”

Thương Kính ngồi ngay ngắn ở vị trí trung tâm, khuôn mặt tiêu tụy nhìn càng thêm uy nghiêm, chỉ là có chút âm ảm. Trên đường trở về, y đã nghe tin dữ của Lạc Ca, sau đó bị Thi ma Thạch Lan quần lấy, rồi ma cung lại xuất hiện ở nhân gian. Vốn không có thời gian nghỉ ngơi, một mình y vừa xử lý tuyến phòng thủ, vừa thăm lo cho thế cục sau này, đợi đến khi mọi chuyện bình ổn liền ngày đêm trở về Thanh Hoa cung, bất chấp bốn ba cực khổ.

Thương Kính trầm giọng nói: “Thu Huyền, lần này con quá sơ sót!”

Trác trưởng lão ở bên cạnh cũng trách mắng không hề khách khí: “Thấy con xưa nay làm việc cẩn thận, Nguyên chương giáo mới tạm giao Thanh Hoa cung lại cho con, không ngờ con bên ngoài mấy năm nay mà không tiến bộ, thật khiến người ta thất vọng!”

Trác Thu Huyền vẫn quỳ thẳng người: “Vì con dễ tin người khiến tội ma trốn thoát, con xin nhận phạt.”

Nàng dám đứng ra chịu trách nhiệm, rất nhiều đại đệ tử đều đứng ra cầu xin cho nàng.

Tô Tín bước lên phía trước: “Việc này không thể hoàn toàn trách Trác sư tỷ, vị tiên trưởng Kha Na kia tự xưng là có duyên sư đồ với Kiến Tổ chân quân, lại biết thuật pháp của Trọng Hoa cung. Kiến Tổ chân quân thuở nhỏ đã vang danh trí tuệ nhanh nhạy, rất có thể quen biết người này, bởi vậy Trác sư tỷ mới không đề phòng.”

Vạn Vô tiên tôn cũng nói: “Xảy ra chuyện như thế này, chỉ hai đứa trẻ sao có thể nghĩ được nhiều đến thế.”

“Nếu muốn phạt thì không chỉ có Trác sư muội.” Tà Lệnh Tề đứng ra, đi đến quỳ xuống bên cạnh Trác Thu Huyền, “Con cũng có sơ suất vì không kiểm tra.”

Một đại đệ tử Thanh Hoa cung đứng bên cạnh vội nói: “Người không phải do sư huynh dẫn vào, có liên quan gì tới huynh đâu.”

Tà Lệnh Tề lắc đầu: “Ta và Trác sư muội tuân mệnh của chư vị chương môn trấn thủ Thanh Hoa cung, Trác sư muội dễ tin người đương nhiên không ổn, nhưng ta biết chuyện này vẫn không tăng cường phòng thủ cũng là sơ suất. Sai lầm này nếu có mười phần thì đệ tử và Trác sư muội mỗi người năm phần, nếu phạt thì mỗi người một nửa mới công bằng.”

Việc này thực sự là không thể trách y, rõ ràng y đang gánh vác Trác Thu Huyền, các đệ tử không hèn mà cùng khâm phục, chờ Thương Kính quyết định.

Thương Kính trầm ngâm, chưa tỏ thái độ.

Các vị trưởng lão Thanh Hoa cung rất cảm động, đều nói: “Đứa trẻ ngoan, chuyện không liên quan đến con, mau đứng lên đi.”

Trác Thu Huyền vốn là hậu bối hàng đầu của Thanh Hoa, nay sắp tấn chức, nếu bị phạt chắc chắn sẽ chậm trễ tu hành. Hậu bối xuất sắc của Thanh Hoa chỉ có vài người, bây giờ đã không còn Thương Ngọc Dung, mọi người tuy đổ trách nhiệm nhưng thật ra là đau lòng vì để hung thủ hại Lạc Ca chạy mất, ai cũng khó ra lời, Tà Lệnh Tề là thủ tọa đệ tử Nam Hoa, y lên tiếng là thích hợp nhất.

“Chuyện muội làm, muội tự chịu.” Trác Thu Huyền thản nhiên nói, “Huynh muốn làm người tốt, không liên quan đến muội.”

Nàng không hề cảm kích, ngay cả Thương Kính cũng cảm thấy xấu hổ, khó lòng cho qua.

Tà Lệnh Tề quá hiểu tính tình của nàng, mỉm cười: “Huynh vì có tội mà chịu phạt thôi, sư muội nghĩ nhiều rồi.”

Để hung thủ hại Lạc Ca chạy mất, mấy đại đệ tử Nam Hoa phái đã cảm hận không thôi, thấy Trác Thu Huyền không hiểu tình người, một tên đệ tử cười lạnh: “Hôm đó, sư tỷ để cho vị Kha Na tiên trưởng kia vào hầm cấm ma, Tà sư huynh vốn định đi theo lại bị sư tỷ giữ lại bàn chuyện, bọn ta ở bên cạnh nhìn thấy kiểu gì cũng không giống sư tỷ sơ suất...”

Không đợi Nguyên Tây Thành quát im miệng, Trác Thu Huyền đã lạnh lùng thốt lên: “Lúc trước, Liễu Sao cũng bị nghi ngờ hại Ngọc Dung, Lạc Ca có thể cứu nó đi. Bây giờ nó bị nghi ngờ hại Lạc Ca, vì sao ta không thể thả người?”

Nàng nói thẳng như vậy khiến cả đám người Nam Hoa tím mặt, nhưng không biết phải nói gì.

“Thu Huyền, không được vô lễ!” Thương Kính quát lớn.

“Đệ tử tự nguyện trục xuất đến nhân gian năm mươi năm, lập một ngàn công trạng, luyện ba vạn thuốc trừ dịch, giết thì ma Thạch Lan để tạ tội.” Trác Thu Huyền nói xong, cũng không để ý tới mọi người, đứng lên lập tức ra khỏi điện.

Không khí trong điện càng thêm gượng gạo, cùng lắm chỉ là do nàng sơ suất, trừng phạt mức này là quá nặng, thật sự không còn lý do truy xét lại. Hơn nữa, Thương Ngọc Dung và Lạc Ca liên tiếp gặp nạn, hậu bối xuất sắc nhất Tiên môn đã mất đi hai người, tâm lý mọi người khó tránh khỏi khoan dung hơn một chút. Chỉ có Chúc Xung hừ một tiếng, vô cùng bất mãn với thái độ của nàng.

Người ưu tú nhất của Nam Hoa phái đã ngã xuống, thân là chủ giáo, trong lòng Nguyên Tây Thành càng đau buồn phần nộ hơn người ngoài, nhưng e ngại mối quan hệ sâu xa giữa Lạc gia và Trác gia, y cũng không trách cứ Trác Thu Huyền, cuối cùng chỉ nói: “Thôi.”

Nhìn thấy Tạ Lệnh Tề còn quỳ trên mặt đất, Lạc Ninh đến bên cạnh Thương Kính khuyên nhủ: “Tạ sư huynh cũng không phải cố ý.”

Các chủ giáo đều nói: “Phạt nặng một đứa, không nên phạt đứa còn lại.”

Thương Kính gật đầu bảo y đứng lên, rồi nhú mày nói; “Người tên Kha Na kia nói rằng từng được Kiến Tổ chân quân chỉ dạy, tức là người trong tiên đạo, vì sao y lại ra tay cứu Liễu Sao?”

“Còn phải hỏi sao?” Chúc Xung hừ, “Nhất định là y bị ma nữ kia dùng lời ngon ngọt lừa gạt, lúc trước Thương Sa tiên tôn cũng tin lầm ả!”

Tin dữ công khai, các chủ môn và đệ tử đều đổ xô tìm kiếm cho Lạc Ca. Nghĩ lại, sau thiên phạt, ngàn năm qua Tiên môn cũng không có thiên tiên, lại thêm ma cung quấy nhiễu, một số chủ môn thuật gần như bị thất truyền, kiếm tiên thuật cũng ít có người đạt được thành tựu lớn. Dòng dõi hàng đầu Tiên môn thuật pháp Tử Trúc phong cũng không khôi phục lại được như lúc trước, nhất mạch Trọng Hoa cung vốn ít ỏi. Đến thời Lạc Ca, Lạc Ninh lại không trọn vẹn. Mộc Thức Vi không có tung tích, Vũ Tinh Hồ rời đi, mấy đệ tử khác bỏ mình vì chống lại ma cung. Từ nhỏ, Lạc Ca đã trời sinh xuất chúng, tuân mệnh đảm đương trọng trách kế thừa, đại kiếp nạn Tiên môn trăm năm trước, hấn xuất quan thúc đẩy tiên võ liên minh, dẹp bằng tai họa từ ma giới, Tiên môn mới có cơ hội khôi phục, mấy năm gần đây các đệ tử tấn chức tăng gấp bội. Cả đời của hấn có thể nói cực kỳ đơn giản, nửa đời trước bế quan tu luyện kiếm thuật, khi trưởng thành lại bôn ba vì lục giới, lập biết bao công lao không đếm xuể. Kiếm thuật tuyệt đỉnh, công đức cả đời, danh hào ‘tiên tôn’ hoàn toàn xứng đáng với hấn.

Nhắc tới hấn, mọi người đều ảm đạm, một đệ tử lớn giọng tuyên bố: “Ta nhất định phải bắt ma nữ, báo mối huyết thù này!”

Các đệ tử có mặt đều lên tiếng đồng lòng.

Sắc mặt Thương Kính trở nên nghiêm khắc, không đợi y lên tiếng, Chúc Xung liền quát: “Câm miệng! Chuyện của Thương Sa tiên tôn đương nhiên khiến người ta đau lòng, ma cung cũng đáng giận, nhưng ta giết ma nữ là vì an nguy của lục giới, không phải vì báo thù!”

Các đệ tử bị mắng xấu hổ lui ra, người người cúi đầu không dám lên tiếng.

Thương Kính cũng nghiêm khắc nhắc nhở: “Đang ở tiên đạo sao có thể cố chấp ôm thù hận, các ngươi phải ghi nhớ lời Chúc chủ giáo dạy bảo.”

Chủ giáo Thiên Sơn Tùy Hòa cũng ho mấy tiếng, nhắc nhở: “Trước mắt nội chiến yêu giới chưa bình ổn, không đáng lo ngại. Chỉ có ma cung, chỉ sợ lại gây sóng gió.”

Bọn họ muốn bàn bạc chính sự, các đệ tử liền rời khỏi điện.

Một tên võ sư đã chờ sẵn bên ngoài, thấy Tô Tín vội hành lễ: “Hầu gia mời sư đệ qua nói chuyện.”

Xử lý Trác Thu Huyền là chuyện nội bộ của Tiên môn, Thương Kính đương nhiên không cho thủ lĩnh Võ đạo tham gia. Lần này Võ Dương Hầu ở lại Thanh Hoa cung khoảng nửa tháng, tính ra cũng đã đến ngày phải trở về.

Tô Tín vội kéo Lạc Ninh: “Đi, chúng ta qua đó.”

Tên đệ tử võ đạo kia khẽ ho, mỉm cười rồi nói: “Hầu gia có lễ vật muốn tặng Lạc cô nương, nhưng lần này chỉ lệnh ột mình sư đệ qua trò chuyện.”

Tô Tín nhú mày: “Ninh nhi không phải người ngoài...”

Lạc Ninh ngắt lời y: “Tô bá bá đương nhiên có chuyện quan trọng cần cần dặn, huynh mau đi đi.”

Tô Tín cũng hiểu biết, bèn nói: “Tối nay sẽ đến tìm muội,” rồi vội vã đi theo đệ tử kia.

Lạc Ninh nhìn theo bóng y một lúc lâu, mãi đến khi biến mất mới cúi đầu.

“Ninh nhi,” Tạ Lệnh Tề vỗ vai nàng, “Sư huynh ở đây.”

Lạc Ninh mỉm cười, lắc đầu: “Muội không sao.”

Trong phòng khách Nghênh Nhận phong, Võ Dương Hầu ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đá, khoác áo choàng dày màu tím, đôi mắt vẫn sáng ngời có thần như trước. Phương Vệ Trường và hai thị vệ đứng sau, nhìn thấy Tô Tín bước vào đều hành lễ: “Thế tử.”

Không đợi Tô Tín đáp lại, Võ Dương Hầu liền nói: “Nó vào Tiên môn rồi, các người không cần phải chú trọng những quy củ đó.”

Đám người Phương Vệ Trường vâng dạ.

Tô Tín quả nhiên vui mừng, bước lên hành lễ: “Phụ thân.”

Võ Dương Hầu vẫy tay ra hiệu y đứng lên.

“Phụ thân phải về rồi sao?” Tô Tín ngồi bên cạnh y, cha con hiếm khi gặp được nhau, giờ sắp chia tay, khó tránh khỏi lưu luyến, “Con chưa về thăm cha.”

Tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, cho dù là kẻ ác cũng như nhau. Theo lời Thương Kính, biết con mình tu hành thuận lợi, có thể đổi được tiên cốt, Võ Dương Hầu vui mừng không thôi, lúc trước đưa nó vào Tiên môn quả nhiên là đúng đắn: “Con nhất định phải chuyên tâm tu hành, không được nhớ thương cha, bỏ lỡ chính sự.”

Tô Tín vâng dạ: “Phụ thân có việc gì quan trọng, mà giấu diếm cả Ninh nhi?”

Võ Dương Hầu không trả lời ngay, đám người Phương Vệ Trường biết điều, vội vàng ra ngoài cửa viện. Lúc này, Võ Dương Hầu mới nói: “Mệnh hồn không trọn vẹn, không dễ trị khỏi, nên tránh xa thì xa một chút.”

Sắc mặt Tô Tín liền thay đổi: “Phụ thân nói vậy có ý gì?”

Có thể kết thân với Tử Trúc phong, ban đầu Võ Dương Hầu vui mừng không thôi. Nay Lạc Ca đã chết, Lạc Ninh trời sinh không trọn vẹn, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, quan niệm lợi ích giữa người và tiên vẫn luôn có khác biệt, Võ Dương Hầu vì con trai đầu chịu nhận một người con dâu như vậy: “Con bé đó không thể tu luyện, sau này chỉ liên lụy con, làm chậm trễ con đường tu hành của con.”

Tô Tín vội nói: “Con sẽ chuyên tâm tu hành, không để chậm trễ đại sự.”

“Con bé không thể sửa tiên cốt, sớm hay muộn cũng sẽ già đi, khi đó con còn đối xử được với con bé như vậy không?”

“Con sẽ tìm thuốc uội ấy.”

Võ Dương Hầu cười lạnh: “Tu vi của con chừng ấy có thể đến nơi nguy hiểm tìm thuốc sao? Như vậy, cả đời con phải bồn ba vì nó, sao còn tập trung tu hành được?”

Tô Tín nghẹn nghẹn, đỏ mặt: “Muội ấy biến thành đáng về gì, con cũng không ghét bỏ, bất luận thế nào, con cũng không bỏ mặc muội ấy!”

Võ Dương Hầu đã đoán trước y sẽ chống đối, đập bàn quát lớn: “Láo xược! Ta đưa con vào Tiên môn là vì nghĩ cho đời sau của Tô gia, con lại hoàn toàn không cảm thông, trong lòng còn có cha, còn có tổ tông Tô gia hay không?”

Tính tình Tô Tín vốn yếu đuối, bất chợt bị mắng cũng không biết đáp lại thế nào, giằng co một lúc lâu, cuối cùng vẫn hạ giọng: “Lạc sư huynh gặp chuyện con liền bỏ mặc Ninh nhi, đồng môn sư huynh đệ sẽ xem con ra gì? Phụ thân hy vọng con sống yên ổn ở Tiên môn, cũng nên suy nghĩ vì con.”

Những lời này cũng có lý, Võ Dương Hầu hừ một tiếng: “Bề ngoài đẹp là có nhiều phụ nữ vây quanh thôi, qua khỏi thời điểm này thì tách dần ra, đi thôi!”

Y nói xong liền mang theo đám người Phương Vệ Trường đến chào từ biệt Thương Kính. Tô Tín làm gì còn tâm tình giữ lại, nghĩ đến hoàn cảnh của Lạc Ninh, càng cảm thấy đau xót trong lòng, vội vàng đi qua nói chuyện với nàng.

Cách biệt đã lâu, Hư Thiên ma cung vẫn giữ nguyên trạng thái hỗn độn như trước, trọc khí vẫn đục như sương mù tản ra ngoài kết giới. Không thấy màu xanh rộng lớn biến hóa khôn lường, chỉ thấy mây tầng tầng lớp lớp trôi nổi, ánh trăng chiếu xuống, pha chút mờ mịt, phiêu lãng, đẹp đẽ.

Liễu Sao cũng không thưởng thức vẻ đẹp kiều này, nếu không cùng đường, nàng cũng không muốn đến nơi này.

Cô đơn nhạt nhẽo như con gái nhà họ Liễu, tàn khóc đầy tội ác như Hầu phủ Võ Dương, đẹp đẽ trang nghiêm như Thanh Hoa cung, còn có cả Đại Hoang cực kỳ nguy hiểm... Từng nơi đều phải trải qua những chuyện không tốt lành nhưng ít nhiều nàng cũng muốn giữ lại chút gì đó, bất luận thế nào những nơi ấy cũng tốt hơn nhiều so với ma cung âm u không sạch sẽ này.

Liễu Sao thường hay nghĩ đến khoảng thời gian sống ở ngọn núi tiên tuyệt đẹp phủ đầy trúc xanh kia, cùng với dòng Tứ Hải lạnh lẽo và cung điện vắng lặng. Cho dù ký ức không có gì, vì lúc nào nàng cũng cầu kính còn vị tiên giả luôn ở trong điện xử lý công việc, nhưng đoạn ký ức đó là chân thật nhất kể từ lúc nàng chào đời cho đến nay.

Đêm hôm đó tại Đại Hoang, dòng nước xiết giữa cơn mưa trên núi Dương Giáp, hình ảnh cuối cùng của vị tiên giả trong sóng nước in sâu trong lòng nàng, tâm trí nàng.

“Dùng mạng của muội, có lẽ sẽ đổi được sự sống của rất nhiều người, muội sợ chết không?”

Cùng là đêm mưa gió, nàng vẫn nhớ rõ vòng tay ấm áp kia, nhưng không ngờ được quyết định của hần, nàng thường xuyên suy nghĩ, ánh mắt lúc ấy là nét mặt như thế nào?”

Phát hiện ma đàn ngừng trệ, Liễu Sao ngừng suy nghĩ.

Từ bỏ ý định báo thù, nàng đã một lần từ bỏ tu luyện, nhưng hôm nay vì bảo vệ, nàng phải tiếp tục, bảo vệ những gì hần đã bảo vệ, chẳng e sợ nguy hiểm đánh mất bản thân.

Luyện công xong, Liễu Sao nhìn bóng người màu đen trên biển mây xa xa.

Từ ngày đó, dường như hần vẫn đứng ở đó, không bám lấy nàng cũng không bỏ đi.

Liễu Sao cảm thấy kỳ lạ.

Không chịu từ bỏ, là một kiểu cố chấp như thế nào.

Liễu Sao lập tức ra khỏi kết giới, gần đây vết thương của nàng đã khỏi hần, nhớ đến lời dặn của lạc Ca, liền gọi mấy ma binh lại căn dặn: “Các người đến Đại Hoang tìm hiểu xem thi ma Thạch Lan ở đâu, trở về nói cho ta biết.”

Đám ma binh chân chừ: “Chuyện này...”

“Các người dám không nghe!” Liễu Sao uy hiếp, bây giờ nàng dư sức tóm cổ mấy tên ma binh tép riu này.

“Người có tư cách ra lệnh cho ai?” Tiếng quát lớn buộc nàng ngưng lại.

“Thánh quân.” Chúng ma binh cúi đầu kính sợ.

Người vừa tới mặc y bào xanh đen, đôi mày yêu ma, râu quai nón ngắn, tướng mạo hung ác, chính là Thiên hộ pháp Kiếp Hành, hiện giờ cũng chính là ma tôn Trương Nguyệt, đứng đầu ma cung.

Liễu Sao hơi e ngại y, phải lui về phía sau mấy bước.

Trưng Nguyệt vốn chường mắt với nàng, hừ lạnh: “Ma cung cho người nơi dung thân, muốn có địa vị thì thể hiện thực lực cho bốn tọa xem.”

Liễu Sao lớn gan nói: “Thực Tâm ma đã nói, chờ y tu luyện thành công sẽ bình định ma giới, chẳng phải ma cung sẽ đối phó với y sao? Thi ma Thạch Lan được y giúp đỡ...”

“Đây không phải chuyện người cai quản.” Trưng Nguyệt ngắt lời nàng, vung tay biến mất.

Ma cung giống hệt Hầu phủ, không có địa vị thì chỉ có thể rước lấy nhục. Cuối cùng, Liễu Sao nhận ra sự thật, không dám sinh sự nữa, ủ rũ trở lại kết giới trong biển mây.

Trên biển mây mênh mông, bóng dáng cao lớn vẫn đứng đó, nhẹ nhàng khoác ánh trăng, mặc ây mù lướt qua người, giống hệt như Nguyệt thần trong truyền thuyết.

Thấy nàng trở về, hần hơi nghiêng người.

Hần đã đoán trước được kết quả này, cũng nhìn thấy rất cả mọi chuyện xảy ra, nhưng chưa bao giờ nhắc nhở nàng.

Liễu Sao ngẩng mặt nằm xuống chiếc giường mây cách đó không xa, nhìn bầu trời tối đen bên ngoài kết giới đến ngày người.

Trời đêm Hư Thiên, ánh trăng mỏng manh kia giống như vĩnh viễn mang theo hình dáng đó, lạnh lẽo treo ở nơi nào đó, thỉnh thoảng có bóng mây lướt qua ánh trăng.

“Ánh trăng.” Nàng đột nhiên thốt lên.

Hết chương 47

48. Q.3 - Chương 48: Vì Bảo Vệ

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương “Nguyệt.”

Những ngày này hai người rất xa cách, nàng chủ động mở miệng, hần lập tức phối hợp theo: “Chà, trăng thật sự rất đẹp.”

“Ta đang gọi người.”

“Hử?” Hần hơi ngạc nhiên, khẽ ho: “Vậy thật là vinh hạnh.”

Gối đầu lên hai tay, Liễu Sao nghiêng mặt nhìn hần, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Người muốn ta giúp là vì người cũng là ma, người sợ bị ma tính hủy diệt sao?”

Hần không phủ nhận: “Không chỉ có ta, mà còn vì người nữa, theo tốc độ tu luyện hiện tại của người, linh khí Lạc Ca để lại cho người chẳng còn cân bằng được bao lâu.”

Quả nhiên hần biết hết mọi chuyện. Liễu Sao đáp: “Ta không sợ!”

“Vậy thì chưa chắc.”

Hần đang cười nàng sợ chết. Liễu Sao không tức giận. Tiên môn không đáng tin, ma cung không thể tin, Thực Tâm ma như hổ rình mồi, chỉ còn mình hần ở lại bên nàng. Vì nàng là hy vọng của Ma tộc, hần muốn nàng làm việc cho hần, cho nên hần sẽ bảo vệ nàng.

Liễu Sao ngẫm nghĩ hỏi: “Chúng ta giao dịch thêm một lần nữa, được chứ?”

Hần không đồng ý ngay lập tức: “Cái này... điều kiện cũng không thể cao quá được.”

“Hử!” Liễu Sao ngồi bật dậy, căm tức nhìn hần: “Căng thẳng cái gì! Đừng có tự mình đa tình, ai thêm gả cho người!”

Hần lại cười bảo: “Ừ, nói thử xem.”

Liễu Sao đáp: “Người giúp ta diệt trừ Thực Tâm ma, ta sẽ giúp người.”

Hắn vuốt ve chiếc nhẫn thủy tinh tím trên ngón tay: “Được, người giúp ta hoàn thành chuyện đó trước, ta sẽ giúp người loại bỏ Thực Tâm ma.”

Liễu Sao không đồng ý: “Người giúp ta giết Thực Tâm ma trước.”

“Khó có thể.”

“Tại sao?”

Hắn bật cười: “Vì người gạt ta, nếu ta giúp người rồi, người sẽ đổi ý.”

“Sao vậy được.” Liễu Sao chống chế.

“Người vẫn là một cô bé hư, thích nói dối.”

Xem đi, hắn luôn hiểu nàng đến vậy. Liễu Sao nhìn hắn rất lâu, đành từ bỏ ý định trong đầu, không hề xấu hổ nằm xuống một lần nữa: “Chẳng phải người cũng gạt ta ư? Người vốn không muốn giúp ta đối phó Thực Tâm ma.”

“Chuyện này rất nguy hiểm, người không đấu lại hắn đâu.”

“Còn người.”

“Ta không thể tiếp tục nhúng tay.” Hắn lắc đầu: “Nếu quả thật gặp phải y, sống hay chết người phải tự dựa vào bản thân, sự bảo vệ của ta cũng có giới hạn, người phải hiểu điều ấy.”

Làm gì có chuyện không thể nhúng tay? Chỉ có không muốn mà thôi. Liễu Sao muốn châm biếm, nhưng lại mơ hồ cảm nhận được vài phần chân thật, nàng thầm giật mình, nửa tin nửa ngờ: “Vậy người còn đi theo ta làm gì? Ta đã nói rồi, ta không thể giúp người, hơn nữa ta tự lo mình là đủ rồi, việc gì ta phải quan tâm đến toàn bộ Ma tộc? Ta không nợ họ gì hết.”

Hắn không đáp: “Người muốn đối phó với Thực Tâm ma cũng không phải vì bản thân, mà là vì Lạc Ca.”

“Vậy thì sao?”

“Người xem, người cũng đang làm việc vì người khác.”

“Ta thích đó!” Liễu Sao quay mặt đi: “Chỉ có mỗi hắn đối xử tốt với ta.”

“Ta cũng rất tốt với người mà.”

“Đúng đó!” Liễu Sao nhắc bàn chân trần đá đá tà áo choàng của hắn, mày nhíu chặt: “Người có thể thử nói thích ta, biết đâu ta sẽ làm mọi chuyện cho người.”

“Nếu bị một đứa con nít gạt, ta sẽ rất mất mặt.”

Những ngón tay lạnh lẽo tóm lấy bàn chân thon nhỏ, ma lực bị khống chế, Liễu Sao ngửa ra sau ngã vào trong đám mây mềm mại.

“Làm gì đó!” Nàng nhảy bật dậy: “Ra tay với nữ tử, người có thấy xấu hổ không hả!”

Nhưng, trong tích tắc bóng dáng tao nhã kia và tháp mây đã đồng loạt lướt ra xa, nàng dùng hết sức lực vẫn không tài nàng đuổi tới.

Đôi môi mỏng khẽ nhếch, hắn nghiêng người chậm chậm nằm xuống tháp mây.

Biết đuổi không kịp, Liễu Sao cũng không cố chấp như ngày thường, nàng dừng lại nhìn theo bóng dáng ở phía xa xa rồi xoay người, lặng lẽ ngồi xuống khoanh chân luyện công.

Lúc trước Yêu quân áo trắng muốn thống nhất yêu giới bèn dẫn Vô Tích Yêu Khuyết tấn công Bách Yêu Lăng, lại vì Tiên môn nhúng tay vào nên thất bại trong gang tấc. Yêu vương Ung Phi của Bách Yêu Lăng làm sao nuốt nổi cục tức này. Y gian nan tìm đứa con cô của vương tộc tiên triều, quy tụ được rất nhiều yêu thần tiên triều cùng nhau thảo phạt Vô Tích Yêu Khuyết. Áo trắng dẫn chúng yêu kháng cự, đánh vài trận trời đất mịt mờ, thể cục của yêu giới chưa bao giờ căng thẳng đến vậy.

Nghĩ đến Kha Na đang ở Yêu Khuyết, Liễu Sao hơi lo lắng, chỉ mong áo trắng thắng lợi.

Liễu Sao cũng từng nghĩ đến việc giải tỏa hiểu lầm với Tiên môn, nhưng bất luận là tìm kiếm Vũ Tinh Hồ hay là truy bắt Sa Mộc Kiêu ép y khai ra người sai khiến đều là chuyện rất khó khăn. Bởi vì ma cung không đồng ý, Liễu Sao không dám một mình đến Đại Hoang, hơn nữa nàng lại còn là mục tiêu của Thực Tâm ma. Mà Nguyệt nói cũng đúng, cho dù bây giờ tìm ra Thực Tâm ma thật sự, chỉ một mình nàng cũng không giết được hẳn.

Còn chuyện của thi ma Thạch Lan, nàng nên làm gì đây?

Cuộc sống ở ma cung rất đơn giản, đám Trưng Nguyệt chưa bao giờ tìm Liễu Sao đến bàn bạc chuyện quan trọng. Liễu Sao không muốn trở thành kẻ thù của Tiên môn, đương nhiên sẽ không chủ động tham dự, nhưng yên ổn chỉ được vài ngày thì ở nhân gian đã xảy ra chuyện lớn... Tại khách điểm Hải Châu, chỉ trong một đêm mà mười người mất mạng, hơn nữa tất cả đều bị moi tim.

Liễu Sao nghe tin, hưng phấn đến nhảy bật dậy: “Tốt quá rồi! Ta biết y sẽ ra tay mà, y phải chữa trị thương tích.”

“Thì đã sao?” Nguyệt cất tiếng sau lưng nàng.

Liễu Sao sững sốt.

Thì đã sao? Nàng vừa trốn khỏi Thanh Hoa cung thì Thực Tâm ma đã gây chuyện, Tiên môn chẳng những sẽ không tin tưởng nàng mà ngược lại càng nghi nàng cố tình giả tạo chứng cứ Thực Tâm ma còn tồn tại.

Liễu Sao chuyển từ vui sang giận: “Y cố tình giả họa cho ta, Tiên môn không tin ta thì y càng an toàn.”

“Chỉ có ma cung mới có thể bảo vệ ngươi, giúp đồng loại của ngươi, chính là giúp bản thân mình.”

Liễu Sao nghe thế bèn “hừ” rồi đột ngột chạy ra khỏi biển mây kết giới.

Vòng phòng vệ quanh nhân gian càng vững chắc, đó là vì thẩm án moi tim, biến cố không ngừng diễn ra, đến cả Thương Kính cũng nghĩ chính Liễu Sao là hung thủ.

Cũng may Liễu Sao có thiên phú về mặt che giấu khí tức, nàng thật cẩn thận đi đến cửa vào yêu giới.

Cửa vào đóng kín, đệ tử Tiên môn đứng gác bên ngoài. Thương Kính xử lý chuyện nội loạn yêu giới rất sáng suốt, trước mắt thế cục lục giới còn đang cân bằng, thực lực của Vô Tích Yêu Khuyết đến mức nào chứ, Bách Yêu Lăng lằn này chỉ là muốn báo thù trút giận. Thống nhất yêu giới là một cuộc chiến dài lâu, chiến trường lại nằm ở yêu giới, không thể ảnh hưởng đến thế cục lục giới. Cho dù một bên thắng thì chắc chắn cũng tổn thương nguyên khí, trong vòng trăm năm chẳng làm nên trò trống gì, từ từ xử lý cũng không sao. Nhân tu võ đạo tuy lực lượng mạnh nhưng lại không đồng lòng, không phải là mối nguy hại. Với Tiên môn mà nói, ma cung mới thật sự là kẻ thù lớn nhất.

Ý định lên vào yêu giới thất bại, Liễu Sao suy nghĩ rất lâu mới chợt nghĩ ra cách, nàng chạy đến bờ sông liên tục thiết lập kết giới, chẳng bao lâu quả thật tìm thấy một tiểu yêu của Ký Thủy tộc không kịp bỏ trốn.

A Phù Quân đang ở đây, nàng không thể trực tiếp tìm áo trắng, chỉ đành xuống tay từ chỗ Kha Na.

Tiểu yêu quay về không bao lâu, chưa đầy một khắc Kha Na đã ngự trên một đóa băng liên nổi lên mặt nước.

“Kha Na!” Liễu Sao tiến lên hai bước rồi dừng lại, đôi mắt đảo tròn: “Huynh đến đây mau, muội có chuyện quan trọng cần bàn với huynh!”

Kha Na giẫm đóa hoa sen lên bờ: “Có chuyện gì?”

Liễu Sao đột ngột cười lạnh, vươn tay đánh vào thiên linh cái của y.

Kha Na không hề đề phòng, một cái lỏng khí màu đỏ thật to vẩy y vào giữa, y hoảng loạn.

“Dám gạt ta!” Liễu Sao đổi chưởng thành trảo, không hề khách sáo đè xuống đầu bắt y quỳ xuống: “Là A Phù Quân phái ngươi tới?”

Bị ma lực dồn dập, “Kha Na” biến về yêu thân, chính là một tên yêu tướng mặc áo giáp màu xanh lá.

Liễu Sao không định nường tay, đang muốn tiếp tục ép hỏi, đằng sau bỗng vọng đến tiếng nói êm ái quen thuộc: “Tha cho y đi!”

Một đóa sen cực to nở rộ trên mặt nước trong vắt, Kha Na đứng giữa đóa sen, áo bào tím lộng lẫy, phục sức bằng bạc bên hông chạm vào nhau vang lên những tiếng leng keng khe khẽ rất dễ nghe.

Liễu Sao vui vẻ: “Sao huynh...”

“Ta phát hiện ra động tĩnh bên A Phù Quân nên theo tới đây.” Kha Na nhắc lại: “Thả y ra đi.”

“Nể mặt huynh vậy.” Liễu Sao đẩy tên yêu tướng kia ra: “Muội biết A Phù Quân chẳng có ý tốt gì mà! Ha ha!”

Kha Na cười hỏi: “Sao ngươi lại nhận ra?”

“Muội nhìn thấy yêu tướng của y.” Liễu Sao đắc ý: “Tu vi của muội cao lắm rồi, chắc là vì thứ sức mạnh kia.”

“Ừm?” Kha Na dường như hơi trầm tư.

Liễu Sao nghĩ đến chuyện chính lập tức ngừng lời: “Kha Na, muội muốn liên lạc với Lạc Ninh.”

Kha Na nhíu mày: “Muội muội của Lạc Ca?”

Liễu Sao gật đầu: “Thực Tâm ma muốn hãm hại muội, muội phải nhắc con bé cẩn thận, cứ ở trong Thanh Hoa cung đừng đi ra ngoài.”

Trong Tiên môn không có mấy người có thể phá được Giải Ma linh, ai sẽ có cơ hội đến Đại Hoang? Quãng thời gian đó ai không có mặt ở Tiên môn? Thân phận Thực Tâm ma không khó điều tra, Lạc Ninh còn thông minh hơn cả nàng, chỉ cần con bé tin tưởng nàng thì chắc chắn sẽ để tâm, có lẽ con bé sẽ tìm ra manh mối. Tuy rằng điều tra việc này rất nguy hiểm, nhưng Thực Tâm ma đã giả họa cho nàng thì y tuyệt đối sẽ không xuống tay trong Tiên môn, Lạc Ninh ở trong Thanh Hoa cung rất an toàn.

Không chờ Kha Na nói tiếp, Liễu Sao đã lên tiếng: “Thanh Hoa cung đã đề phòng huynh, huynh không thể đến đó, nhưng mà Thanh Hoa cung nằm trên biển, có lẽ Ký Thủy tộc sẽ có cơ hội truyền tin. A Phù Quân không chịu giúp, cho nên chúng ta chỉ đành nhờ đến áo trắng?”

“Hải vực của Thanh Hoa cung được canh phòng rất nghiêm ngặt, dù là Ký Thủy tộc đi cũng rất nguy hiểm.” Kha Na liếc nhìn nàng: “Áo trắng đã nhiều lần giúp đỡ người, các trưởng lão trong tộc rất bất mãn, y sẽ không đồng ý điều kiện của người.”

Liễu Sao đáp: “Muội có thể giúp được Ký Thủy tộc.”

Kha Na giải thích: “Chuyện hóa giải tội lỗi có lẽ chỉ là lời tiên tri, trăm ngàn năm qua, những chủng tộc nhỏ yếu chịu mọi sự ức hiếp đã không còn lại mấy. Họ sớm đã không còn tin sẽ được giải thoát nữa rồi, áo trắng là hy vọng duy nhất của họ, y có ân với người, người không nên tiếp tục lừa y.”

“Muội không lừa y!” Liễu Sao đột ngột khẳng định: “Tóm lại huynh nói với y, muội là người duy nhất có thể giúp Ký Thủy tộc giải thoát, chỉ cần y chịu giúp muội.”

Kha Na nhìn nàng.

Biết y vẫn đang nghi ngờ, Liễu Sao khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Chỉ cần huynh truyền lời là được, tin hay không thì tùy y.”

Kha Na hơi nhíu mày: “Ta sẽ cân nhắc chuyện này.”

“Cám ơn huynh.” Bấy giờ Liễu Sao mới yên tâm: “Muội về trước đây, huynh phải cẩn thận đó.”

Đóa hoa sen trôi trên nước, Kha Na nhìn theo bóng nàng dần xa.

Trong phút chốc, một bóng người trôi lên mặt nước, chính là tên yêu tướng giả mạo y lúc trước, y cung kính hành lễ với Kha Na: “A Phù Quân.”

“Có thể nhìn thấy yêu tướng của người, không ngờ con bé có tu vi đến mức này, chắc là Lạc Ca nghĩ cách áp chế ma tính của nó.” Trong lúc nói những lời đó, khuôn mặt Kha Na đã biến thành A Phù Quân.

“Có cần phải bấm báo chủ quân không ạ?”

A Phù Quân thông dong đáp: “Việc này ta sẽ xử lý, trước mắt chiến sự rất căng thẳng, đừng để chủ quân phân tâm!”

Yêu tướng đáp vâng.

Trong một ngôi miếu đồ nát ở ngoài thành, có luồng hắc khí mỏng manh quấn quanh chính điện, nằm giữa điện là ba người đã mất đi tri giác. Có hai cái bóng áp trên hai người đó, đôi mắt tỏa ra ánh sáng đỏ rực, rõ ràng là dáng vẻ ma tính phát tác.

Nguyên khí trên cơ thể người dần trôi mất, ánh sáng đỏ yếu dần.

Bỗng nhiên...

“Các người dám hại người!” Kinh hoàng hét lên, một luồng ma khí mạnh quét vào trong miếu.

Hai ma bị đánh bật ra ngay tại chỗ, ma đan cũng suất nửa vọt ra ngoài.

Liễu Sao cũng không biết Kha Na lúc sau nàng gặp cũng không phải người thật, chỉ nghĩ mình đã đạt được mục đích nên vội vàng quay về ma cung. Nào ngờ trên đường đi lại gặp phải chuyện này, bước qua xem, trong ba người chỉ còn lại một người còn hơi thở, Liễu Sao càng giận, nàng vung chưởng lên muốn vỗ xuống: “Các người!”

Nếu đã muốn giúp hẩn bảo vệ chúng sinh, thì sao có thể để Ma tộc hại người?

“Chúng thuộc hạ nguyện trung thành với Thánh quân.” Hai tiểu ma nhận ra nàng, sợ cuồng quýt quỳ xuống đất xin tha: “Xin hãy nương tay.”

Đều là người trong Ma tộc, rốt cuộc Liễu Sao không thể giết họ, nàng không chế hai kẻ đó rồi áp giải về ma cung.

Ma cung vẫn như trước, trong màn sương khói ma binh tuần tra liên tiếp, không một ai hỏi nàng, có lẽ không có ai nhận ra nàng đã đi ra ngoài. Liễu Sao cũng không sợ bị lãng quên, nàng mang theo hai tiểu ma đến kết giới biển mây.

Dùng ý niệm đi chưa được bao xa đã bị một người áo xám đứng trong mây ở phía trước cản lại, người kia gầy tong teo, mặt cực kỳ đen, đó chính là tả thánh sử của ma cung – Cấp Trung Đạo.

Hai ma đầu gặp được cứu tinh, bèn kêu to: “Tả thánh sử xin cứu mạng.”

Thì ra hai tiểu ma này là thuộc hạ của Cấp Trung Đạo, thị vệ ma cung thấy Liễu Sao xách hai người họ về bèn chạy qua bấm báo với y.

Đôi mắt âm trầm như loài ưng, Cấp Trung Đạo lạnh lùng mắng: “Đồ vô dụng! Còn bị thương đến mức này!”

Hai tiểu ma giờ đã có chỗ dựa, sao còn sợ nữa: “Là ả ta muốn giết bọn thuộc hạ.”

Liễu Sao vốn định nhốt hai tiểu ma này lại, để bọn họ không ra ngoài hại người, ai ngờ lại gặp phải nhân vật lớn trong ma cung. Liễu Sao không tiếp xúc nhiều với vị tả thánh sử này, nàng không ngờ đến mức nói thẳng nguyên nhân, chỉ đành lòng vòng: “Là chúng mạo phạm ta.”

Nàng vừa dứt lời, một chưởng lực cực mạnh ập đến đánh bật nàng ra ngoài.

“Thánh quân!” Cấp Trung Đạo và hai ma cúi đầu.

Liễu Sao ngã ra đất, sắc mặt trắng bệch, khí huyết nhộn nhạo trong lồng ngực, trông thấy ma tôn Trưng Nguyệt bước đến gần, nàng lùi lại theo bản năng.

Trưng Nguyệt đứng lại bên cạnh nàng, đôi mắt âm trầm.

Nàng có thể chịu được một chương này, trên người nàng quả thật có chuyện lạ, rốt cuộc Lư Sênh đang có ý định gì?

“Còn ra tay với đồng tộc nữa, ta sẽ trục xuất ngươi khỏi ma cung.” Trưng Nguyệt cười lạnh, biến mất khỏi tầng mây lơ lửng.

Cấp Trung Đạo dẫn theo hai tiểu ma bỏ đi, không một ai thèm liếc nhìn Liễu Sao lấy một cái, đến cả ma binh đi ngang qua cũng không ai đến đỡ nàng.

Liễu Sao học ra một huyệt máu, cổ nén đau, nàng dùng tay áo lau qua.

Lần này nàng đã quá liều lĩnh, chỉ biết cản ma hại người mà quên mất mình đang dựa vào sự che chở của ma cung, không hề có năng lực và địa vị, cuối cùng cũng chẳng thể làm được gì.

Liễu Sao nhìn bóng đen ở đằng xa, nàng lao đảo bước vào trong kết giới biến mây.

“Ta nhớ ngươi từng nói, mọi chuyện ngươi làm đều vì Ma tộc.” Lư Sênh bước ra, bên cạnh y là hộ pháp Vị Húc.

“Đúng vậy.” Nguyệt khẽ kéo vạt áo choàng.

“Ngươi còn thời gian bao lâu?”

“Một năm.”

“Lòng con bé hướng về Tiên môn, cũng là kết quả trong kế hoạch của ngươi?”

Nguyệt không trả lời.

“Kế hoạch của ngươi đã xảy ra biến cố.” Lư Sênh nói tiếp: “Nếu quả thật vì Ma tộc, ngươi nên biết ai mới là lựa chọn tốt nhất.”

Nguyệt xoay người: “Dĩ tâm chỉ mang đến hủy diệt cho ngươi thôi.”

“Tại sao ngươi lại chọn con bé?”

“Ta nên tin tưởng ngươi sao?”

“Chọn một kẻ vô dụng, ngươi nhất định thất bại.” Lư Sênh lại tiếp: “Ngươi thấy đó, con bé vốn không xem mình là ma, nếu có thể nó thậm chí sẽ giúp Tiên môn hủy diệt ma cung.”

Nguyệt gật đầu: “Nếu ngươi có thể đến đích trước con bé, ta sẽ cho ngươi cơ hội.”

“Loại trừ ma tính, tìm ra thứ có thể thay thế được thanh khí?”

“Ngươi quả nhiên có lòng, có thể để ý đến điều này. Được rồi, nắm chắc cơ hội của ngươi đi.”

“Ta ngày càng hiểu kỳ, rốt cuộc ngươi là ai?”

Thấy hắn không đáp, Lư Sênh không hỏi nữa mà xoay người biến mất.

Vị Húc không bỏ đi theo Lư Sênh, y nhìn theo hướng Lư Sênh biến mất bỗng nhiên hỏi: “Ngươi thật muốn tha cho con bé?”

“Đến lúc không còn cách nào khác, để Lư Sênh hấp thụ con bé, thay thế con bé cũng là một lựa chọn không tệ.”

“Hoàn toàn đẩy con bé rời xa Tiên môn không phải chuyện khó.”

“Ngươi quan tâm đến con bé thật khiến ta kinh ngạc.” Nguyệt nghiêng người đối diện với y: “Là vì hai người đều là kẻ trắng tay?”

“Không xem như quan tâm, chỉ nghĩ rằng con bé sẽ trở thành một ma đầu không tệ, giống ta đây.” Vị Húc nhướng mày: “Ta ủng hộ Lư Sênh, y mới là kẻ thích hợp đứng đầu ma cung, Kiếp Hành làm ma tôn Trưng Nguyệt quá nhiều năm dĩ tâm dĩ dân lớn.”

“Cơ hội là công bằng, ngươi cũng có thể làm chuyện ngươi muốn.”

Vị Húc cười khê: “Cứ chờ xem.”

Chờ đến khi bóng áo đỏ biến mất, Nguyệt mới thở dài: “Người có thể nói rồi.”

Giọng Lam Sát truyền đến từ giữa không trung: “Người nói thật ư?”

“Sắp tới lúc rồi, ta thật không thể chờ nữa.” Hắc mỉm cười: “Người cho rằng, tình cảm với thứ ta đã bảo vệ mấy chục vạn năm lại không sánh bằng một đứa trẻ chỉ quen vài năm sao? Người cho là sự thông cảm của ta thừa thãi quá sao, Lam Sát.”

Lam Sát không hỏi nữa.

Nguyệt một mình quay lại kết giới biến mây, cô gái đang ngồi khoanh chân trên mây tự vận công trị thương. Nguyệt đứng nhìn một lát rồi đi lướt qua.

Liễu Sao đột nhiên mở mắt: “Thanh khí ở ma giới loãng như vậy, tại sao ở ma giới không có vòng tuần hoàn sinh ra thanh khí mới?”

Nguyệt không đáp: “Người cũng biết rõ nguyên nhân là vì ma tính.”

“Người trách ta?”

“Người có thể áp chế ma tính, còn họ không may mắn như người.”

“Ta biết, nhưng dù có nỗi khổ riêng thì chẳng lẽ có thể hại người?” Ai cũng có điều bất đắc dĩ, sao lại biến nó thành lý do tổn thương kẻ khác?

Liều lĩnh thì phải chịu thiệt, Liễu Sao không hề hối hận, nàng không thể thờ ơ nhìn Ma tộc hại người. Nếu nàng không can, người còn lại kia cũng sẽ chết, không một ai muốn bị vứt bỏ cả.

“Những chuyện thế này nhiều lắm, người có thể can được bao nhiêu?”

“Ta sẽ tu luyện trở nên hùng mạnh, vậy có thể can được nhiều hơn.”

Cô gái không đủ thông minh, không hề do dự đáp một câu rất ngốc nghếch. Nguyệt nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng nói: “Người có thể giúp họ không?”

“Ta không thể.” Liễu Sao vẫn lắc đầu.

Những kẻ nhập ma đa số đều là loại người tàn nhẫn, độc ác, ngoại trừ khuyết điểm về ma tính, thì việc một chủng tộc đã quen hung tàn đột ngột mạnh mẽ, đó chắc chắn là tai họa của chủng tộc khác.

Vì Lạc Ca, nên nàng xem Tiên môn và lục giới là trách nhiệm của mình, đi ngược đường với hắc, nhưng mục đích lại giống hệt.

Chỉ vì bảo vệ.

“Họ có trở thành kiếp nạn của lục giới hay không, ta không dám cam đoan.” Nguyệt hơi dừng lại: “Nhưng Liễu Sao nhi, Ma tộc chẳng phải cũng là chúng sinh thuộc về lục giới ư? Tương lai của họ không xác định, người vứt bỏ họ để mặc họ bước vào con đường hủy diệt sao?”

Chỉ vì sợ số kiếp trong tương lai, lại bỏ mặc một chủng tộc? Liễu Sao sững sờ rất lâu rồi xoay mặt đi: “Ta không nghe lời người đâu.”

Nguyệt thở dài, chậm rãi rời đi.

Liễu Sao lặng lẽ dõi theo bóng dáng của hắc, khê cắn môi.

Gần đây ma tính đã có dấu hiệu tái phát, cứ tiếp tục tu luyện thế này, sớm muộn gì cũng đi đến kết cục hủy diệt. Đến nàng còn như thế thì ma tính của Ma tộc chắc chắn nghiêm trọng hơn, phải tìm cách giải quyết, chẳng biết bên Lạc Ninh có tin tức gì không...

Lạc Ca vất vả cả trăm năm, chỉ vì tranh thủ cho Tiên môn cơ hội nghỉ ngơi điều dưỡng, giờ Tiên môn đã không còn yếu ớt, cũng nhanh chóng ổn định lại. Vào thời điểm quan trọng này, đệ tử các phái dừng việc

tu luyện, xuất quan gánh vác trọng trách, những kiếm trận cổ nổi danh cũng bắt đầu xuất hiện. Chỉ trong mấy tháng, vòng phòng thủ nhân gian lại được thiết lập một lần nữa, ngược lại càng vững chắc hơn lúc trước.

Tình báo khắp các nơi đều chuyển về Thanh Hoa cung, Thương Kính và các vị trưởng lão, tiên tôn đang bàn bạc đại sự. Tô Tín theo các đệ tử còn lại rời khỏi đại điện, trông thấy Lạc Ninh cũng đi, y vội bước qua giữ chặt nàng.

“Ninh nhi?”

Lạc Ninh quay lại nhìn y.

Tô Tín nắm chặt tay nàng, mím môi mãi mà không nói một lời.

Lạc Ninh ngạc nhiên hỏi: “Sư huynh muốn nói gì?”

“Ninh nhi!” Tô Tín không kiềm lòng được kéo nàng ra phía sau cây cột, nắm chặt đôi vai mỏng manh của nàng hỏi: “Sao gần đây muội không đến tìm huynh?”

Lạc Ninh lắc đầu: “Không có đâu, Thương bá bá bảo sư huynh chuyên tâm tu luyện, muội sợ ảnh hưởng đến sư huynh.”

Tô Tín muốn nói rồi lại thôi.

Lạc Ninh nghiêm mặt hỏi: “Sao vậy?”

Tô Tín vội đáp: “Không có gì cả.”

Lạc Ninh nhìn hẩn không nói lời nào.

Tô Tín quanh co: “Tạ sư huynh hình như... rất tốt với muội.”

“Đúng vậy! Huynh ấy là sư huynh của muội, lúc trước cũng đối xử rất tốt với muội.”

Thấy nàng mỉm cười, Tô Tín hơi ngượng, y đỏ mặt nắm tay nàng: “Là do huynh nghĩ nhiều, muội chưa bao giờ gạt huynh...”

Lạc Ninh đẩy y: “Được rồi, huynh cứ tập trung tu luyện đi.”

Tô Tín gạt đầu, lộ ra vẻ hơi thương cảm: “Lúc trước Lạc sư huynh bảo huynh chuyên tâm tu luyện, chắc chắn là hy vọng huynh có thể bảo vệ muội. Nhưng hiện giờ tu vi của huynh còn rất thấp, chẳng những không thể giúp gì được cho sư phụ mà còn không bảo vệ được muội...”

Y trầm mặc một lát, dường như đã hạ quyết tâm: “Huynh muốn bế quan.”

Lạc Ninh nhìn đôi tay đang nắm chặt của y, rất lâu sau nàng hơi cong khóe môi: “Rất tốt.”

“Muội đừng hiểu lầm.” Tô Tín nắm chặt tay nàng, căng thẳng giải thích: “Huynh chỉ bế quan vài năm, sẽ nhanh ra thôi, lúc đó huynh mới có đủ năng lực bảo vệ muội, chăm sóc muội, tìm thuốc uội. Ninh nhi, muội phải chờ huynh.”

Lạc Ninh “Ừ” rồi đáp: “Muội biết rồi.”

Tô Tín nghe thế thở phào nhẹ nhõm. Vì để đối phó với phụ thân, vì bảo vệ nàng, bế quan tu luyện là biện pháp bất đắc dĩ.

“Tô sư đệ, Trác sư tỷ gọi đệ qua đó.” Một tên đại đệ tử vội vã bước tới.

Tô Tín đáp lời, y buông Lạc Ninh ra, đi được hai bước rồi quay lại cười dặn nàng: “Đừng đi lung tung, huynh sẽ về nhanh thôi.”

Nụ cười ôn hòa xóa tan nỗi u buồn giữa đôi hàng mi, tiên bào trắng tím phóng khoáng không dấu được sự thật thà của người quân tử, viên ngọc đã được mài giũa, rốt cuộc đã tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Lạc Ninh chậm rãi bước xuống bậc thềm.

Bế quan nhiều năm, có lẽ huynh sẽ quên mất muội.

Xin lỗi, muội không thể chờ huynh, vì muội phải hoàn thành chuyện ca ca chưa thể làm.

Rẽ qua hành lang, cây cầu đá nằm ở trước mặt, Tạ Lệnh Tề đứng trên cầu trò chuyện với hai tên đệ tử, thấy Lạc Ninh bước tới, Tạ Lệnh Tề gọi nàng lại: “Ninh nhi, muội buồn à? Hai hôm nữa ta sẽ dẫn muội ra ngoài chơi.”

Lạc Ninh trả lời: “Không phải đâu, cảm ơn sư huynh đã uội Cửu Diệp linh chi.”

Tạ Lệnh Tề nhú mày: “Cảm ơn cái gì, chỉ cần muội bình an là sư huynh an tâm rồi.”

Lạc Ninh đáp vâng, chờ đến khi y rời đi nàng mới chậm rãi bước lên cây cầu đá, trầm ngâm nhìn dòng nước bên dưới.

Bỗng nhiên, dòng nước dưới cầu chợt vang lên tiếng, một đóa hoa nước mở ra.

Lạc Ninh kinh ngạc, khi quan sát kỹ nàng trông thấy khuôn mặt dịu dàng của Kha Na hiện lên trên mặt nước trong như gương, cùng lúc đó, giọng nói Ký Thủy tộc êm ái vang lên.

“Liễu Sao muốn gặp ngươi.”

Lạc Ninh nhìn y.

Kha Na không đáp, lẳng lặng chờ câu trả lời của nàng.

Lạc Ninh chăm chú nhìn, đột nhiên lên tiếng: “Ngươi không phải bằng hữu của Liễu sư tỷ, ngươi là A Phù Quân.”

Người trong nước nhìn nàng, rồi quả thật đổi khuôn mặt ôn hòa giả tạo thành một gương mặt khác hẳn không hề có chút nữ tướng nào, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng hờ hững đó chính là A Phù Quân.

Bị nhận ra thân phận, y chỉ lãnh đạm nói: “Trả lời đi.”

Lạc Ninh ngẫm nghĩ, hơi cúi người với y: “Cảm ơn ngươi, tất cả mọi chuyện nhờ ngươi an bài.”

A Phù Quân không chút biểu cảm.

Lạc Ninh giải thích: “Ta tin tưởng ngươi, bởi vì bất cóc ta chẳng có giá trị gì cả, ngoại trừ ca ca, làm gì còn ai ở bất kỳ tình huống nào đều sẽ bảo vệ ta?”

Có sự bảo vệ của ca ca, nàng có thể sống một cuộc sống đơn giản vui vẻ mười mấy năm, đến giờ cuộc sống như thế đã không còn. Thiếu nữ mất đi người bảo vệ, chẳng những sinh mệnh không tàn lụi, mà như thay da đổi thịt càng trở nên kiên cường hơn.

A Phù Quân không bất ngờ, chờ nàng bước xuống.

“Ta cũng tin Liễu sư tỷ, vì ta tin tưởng ca ca của ta.” Lạc Ninh cắn môi: “Ngươi cũng không phải thật lòng giúp đỡ Liễu sư tỷ, tỷ ấy đã hứa sẽ làm gì cho ngươi?”

Một yêu vương Ký Thủy lý trí đến vậy, làm sao lại chịu làm chuyện vô bổ?

Thấy y không đáp, giọng Lạc Ninh nhỏ hơn: “Ta biết sẽ không thay đổi được chuyện gì, nhưng mà...”

“Ngươi rất thông minh.” A Phù Quân cất tiếng: “Lạc Ca không mong ngươi nhúng tay vào.”

Lạc Ninh trầm mặc: “Ta không thể để ma tiên làm hại lục giới, ngoại trừ ta, không một ai chịu giúp Liễu sư tỷ.”

“Không biết lượng sức mình là tự đào hố chôn thân.”

“Ký Thủy tộc chẳng phải cũng yếu ớt sao?”

Con người dù có yếu ớt đến đâu thì tấm lòng bảo vệ của họ cũng không nên bị khinh thường.

A Phù Quân nhìn nàng, nét mặt không biểu cảm.

Tranh cãi với yêu vương Ký Thủy, Lạc Ninh không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của y: “Ngươi không ngừng lại thì ta cũng không ngừng được.”

“Chuẩn bị đi.” Sóng nước lặn tẩn, hình ảnh mờ ảo trên mặt nước biển mất.

Hết chương 48

Lắm nhảm

~Liễu Sao của lúc này cảm thấy đáng thương hơn bao giờ hết. Đã không còn bốc đồng như ngày xưa, nhưng lại không đủ thông minh để tìm ra lối thoát. Cô độc, trần trụi, một mình vật lộn ở chốn vừa xa lạ vừa nguy hiểm này. Nơi nguy hiểm nhất lại thành nơi an toàn nhất, bi ai nhỉ.

Có cảm giác việc bế qua của Tô Tín cũng giống Tần Kha ngày xưa. Khi cần người bên cạnh thì người lại ở tít nơi xa. Nên Tín cứng à, số cứng đã định rồi. Người không đủ chính kiến như cứng sẽ không thể sánh đôi với con cháu nhà họ Lạc đâu.

Ngó qua ngó lại, càng dòm càng thấy Quân Quân và Ninh Ninh xứng đôi gì đâu á. Ai chà.

49. Q.3 - Chương 49: Oán Ma Độc Yểm

Người có thể phá Giải Ma linh ở Tiên môn không quá chín, rốt cuộc là chín người nào. Liễu Sao không ra lệnh được a binh, hỏi thăm tin tức cực kỳ khó khăn, hướng chỉ hiện tại cũng không đối phó được Thực Tâm ma, hành động liên tiếp chỉ khiến bản thân dễ dàng bại lộ với y, càng dễ mắc bẫy hơn.

Thế nên, Liễu Sao không thèm nghĩ việc này nữa, lúc nào nàng cũng khát khao sức mạnh.

Bản thân không thông minh bằng người khác nhưng như lời Lạc Ca đã nói, nàng có ưu thế về sức mạnh, nếu có thể giúp Tiên môn, thể hiện thiện ý, bọn họ nhất định sẽ nhìn nhận lại nàng.

Trưởng thành là sự bi ai cũng là may mắn, Liễu Sao đã thấy rõ quy tắc của thế giới này.

Kẻ mạnh, vĩnh viễn có quyền lên tiếng hơn kẻ yếu.

Con đường tìm kiếm sức mạnh không thuận lợi, Liễu Sao lại phải tạm ngừng tu luyện vì tu vi tăng chóng mặt, ma tính ngày càng nặng, Xích Huyền Cẩm và Đại âm lực thức khúc không kìm hãm được. Về việc tìm kiếm phương thức thay thế thanh khí và dương khí, đến nay Liễu Sao cũng không có đầu mối. Lạc Ca nói trong bản ghi chép do chính tay Trọng Hoa tôn giả ghi lại những hiện tượng kỳ lạ trong lục giới có thể tìm được dấu vết để lại, nhưng bản ghi chép kia vẫn còn ở Trọng Hoa cung, Kha Na vẫn chưa trả lời, không biết khi nào mới có thể liên hệ với Lạc Ninh.

Đã lâu không gặp Nguyệt.

Vì một tương lai không xác định, liền vứt bỏ một chủng tộc sao? Hắn nói rất đúng, biết con đường này là diệt vong, chỉ khiến người đi trên đó càng thêm buông thả, cuốn sâu vào.

Là vứt bỏ hay cứu vớt.

Không biết ngoài biển mây kết giới từ khi nào xuất hiện một tòa tháp àu đen, trên tháp có tiếng đàn và tiếng cười đùa.

Liễu Sao đứng dưới tháp một lúc lâu, sau đó phóng người lên.

Trên tháp cao, hơn mười vũ nữ y phục đủ màu, xoay tròn theo nhạc khúc nhẹ nhàng, hơi trầm lắng làm tăng thêm chút tươi sáng a cung. Nguyệt ngồi phía trước, ngón tay tái nhợt lướt trên huyền cầm, một vũ nữ áo vàng hóa thành dải băng vàng quấn quanh người hắn vài vòng, tươi cười lui lại.

Liễu Sao không kìm được nắm chặt tay.

Đã biết rõ ánh trăng vô tình, nàng vẫn còn lưu luyến chút ánh bạc dịu dàng kia, thì ra ngay cả chút dịu dàng kia cũng là giả dối, sau khi bị từ chối hoàn toàn, hắn cũng chẳng cần lấy lòng nàng.

Nhìn thấy nàng, rõ ràng Nguyệt bất ngờ, ngừng đánh đàn.

Liễu Sao liếc mấy vũ nữ.

Quả nhiên, Nguyệt lập tức vẫy tay cho bọn họ lui xuống.

Liều Sao có thể nghĩ ra là hẳn biết nàng thay đổi quyết định, lại ngoan ngoãn phục tùng, đối xử tốt nhưng đầy dối trá với nàng.

Nhưng ai thèm chứ.

Đôi mắt hạnh ánh đỏ, Liều Sao xoay người nhảy xuống tháp.

“Liều Sao nhi.” Sau lưng vang lên tiếng của hắn.

Liều Sao không quay đầu lại nhảy vào kết giới trong biển mây, khoanh chân ngồi xuống, lấy Xích huyền cầm ra đàn. Không biết cảm xúc mạnh mẽ từ đâu kéo đến sát khí cuộn cuộn trong lồng ngực, trọc khí xoắn tới, làn điệu chính khí sắp ngăn không được ma tướng xuất hiện, trên đôi mày liễu lại xuất hiện hoa văn màu máu.

Chóp mũi lại thoảng mùi hương đầy mê hoặc...

Xích huyền cầm rung lên dữ dội, cảnh báo ma tính.

Ma tính tồn tại, nhất định phải khống chế sức mạnh, nhưng yếu ớt như nàng thì có khả năng làm được gì? Gì mà thi ma Thạch Lan, gì mà Thực Tâm ma, Liều Sao nàng vốn chỉ là một thứ vứt đi, không nhận nổi trọng trách như vậy, có lẽ lúc đó thật sự nên chết đi.

Đã bước trên con đường hủy diệt, vậy sao không buông thả tận hưởng? Giống như Vị Húc, không cần khống chế sức mạnh, không phải bận khoăn vì tính mạng người khác, chỉ cần đứng trên đỉnh cao của lực giới, tiến hành hủy diệt giải phóng hào quang rực rỡ nhất.

Dưới ngón tay, ánh lửa cực lớn, tiếng rên rỉ bèn nhộn hỗn loạn, Xích huyền cầm đứt một dây.

Liều Sao nhìn chằm chằm dây đàn bị đứt, tay khẽ run run.

“Đừng như vậy, Liều Sao nhi.” Một đôi tay vươn đến từ phía sau ôm lấy nàng, tay áo lóng lánh ánh bạc thêu hoa văn hình trăng mây.

Liều Sao quay phắt đầu lại, đôi mắt đỏ cực kỳ kinh khủng.

Hắn hoàn toàn không để ý, giúp nàng xếp lại Xích huyền cầm ngay ngắn, dùng ngón tay lạnh lẽo cầm tay nàng, chỉ dẫn nàng đàn mấy dây còn lại.

Huyền cầm khiếm khuyết, không thể đàn ra Đại âm lục thức khúc thực sự, giai điệu cũng ngắt quãng, nhưng lại đàn ra một giai điệu trầm lắng khác, có thể thấy được tài nghệ tuyệt vời của người đánh đàn.

Vàng trắng bạc treo trên cao, mây lững lờ quanh người, Nguyệt ôm cô gái của hắn, bóng của cô gái và Nguyệt chồng lên nhau.

Tiếng đàn gột sạch mọi suy nghĩ hỗn loạn, ấn đường sáng dần lên, ma tướng dần biến mất.

Phía sau là vòng tay ôm ấp đã lâu không thấy, Liều Sao cảm nhận được khí tức quen thuộc, đến khi đàn xong đột nhiên nói: “Ta sẽ không giúp ngươi.”

Quả nhiên, hắn buông nàng ra.

Trong lòng có chút thất vọng, Liều Sao khẽ hừ một tiếng, quay sang thấy hắn đang xem xét sợi dây bị đứt của Xích huyền cầm, hình như muốn sửa chữa.

Liều Sao nhìn động tác của hắn, muốn nói lại thôi.

Xích huyền cầm là của Lạc Ca tặng, bị hư dù sao cũng đau lòng, huống chi sau này còn phải dựa vào nó để khống chế ma tính, hẳn sửa chữa giúp đương nhiên tốt rồi.

Phát hiện bên ngoài có tiếng động, Liều Sao vội mở kết giới, thì ra là ma binh tuần tra đi qua.

“Vùng lân cận Thái Đàm thành phát hiện tung tích của thi ma Thạch Lan, nghe nói gần đây Vũ Tinh Hồ cũng xuất hiện ở đó.”

“Thạch Lan cũng có bản lĩnh, Vị hộ pháp đã qua đó, có lẽ sẽ thu phục nàng ta quy thuận thánh quân...”

Không nói đến thi ma Thạch Lan, nhưng Vũ Tinh Hồ đã trở lại! Liễu Sao vô tình nghe được tin tức như thế sao còn quan tâm đến chuyện khác, vội vàng chạy ra ngoài, chạy được vài bước liền quay đầu lại, cố ý cao giọng: “Mặc kệ người làm gì, ta cũng không giúp người!”

Khóe miệng Nguyệt hơi cong lên, cẩn thận cầm dây đàn bị đứt.

“Chủ nhân, người bị hấn ảnh hưởng,” bóng đen nho nhỏ xuất hiện bên cạnh Nguyệt, “Thì ra hấn đối với con bé vẫn có một chút tình cảm.”

“Người nghĩ nhiều quá, đối xử tốt với con nít là điều nên làm.”

“Vậy sao,” Lam Sát kéo chiếc áo choàng đen nhỏ xíu, chậm rãi nói, “Vậy sao người không ôm thuộc hạ?”

Ánh sáng màu lam lóe lên, thân hình cậu nhóc lập tức nhỏ lại, sau đó biến thành một con chó con màu trắng.

Nguyệt xách nó lên, phát vài cái: “Ôi, người xem ta đối xử với người tốt chưa này.”

Chú chó trắng hừ lạnh.

Trầm mặc một lát, cuối cùng Nguyệt thở dài: “Có lẽ người nói đúng, ta bị ảnh hưởng. Hy vọng Vị Húc thật sự tạo cho con bé một cơ hội, ta không thể đợi thêm được nữa.”

Lam Sát đột nhiên nói: “Người đã đến tiên hải.”

“Lạc Ca và ta có biết bao nguồn gốc sâu xa, hấn cũng coi như đã giúp ta, dù sao ta cũng khó lòng nhìn thấy hấn hồn phi phách tán.”

“Nhưng hấn không nhận ý tốt của người.”

“Làm thần tiên lâu năm đều biến thành ngọc vậy đó.”

“Hấn muốn bảo vệ thứ gì đó, cũng giống như người,” Lam Sát nói, “Có thể để cho đứa bé kia đi thử.”

“Để cho con bé trở về bên cạnh Lạc Ca, nói ta kiểm củi ba năm đốt một giờ sao?” Nguyệt ném thẳng nó vào hư không, “Người thực sự cho rằng ta ngốc ư.”

Đêm khuya, trên con phố dài của thành Thái Đàm trống trải không bóng người, thỉnh thoảng có vài đệ tử tuần tra đi qua. Phủ đệ rộng như vậy nhưng trống trơn vắng vẻ, tường đổ vỡ, cây cối gãy nát, trong hoa viên vẫn còn một cái hồ to, dấu vết chiến đấu không được gột rửa. Sau khi mất con gái, vợ chồng Liễu lão gia lại dẫn theo con trai chuyển nhà.

Liễu Sao không nghe ngóng bọn họ đi đâu.

Thật ra, không chỉ bọn họ vứt bỏ nàng, chính nàng cũng từ bỏ bọn họ. Bọn họ đưa nàng đến thế gian này, bất kể là tốt lành hay xấu xa, bị thương và đau khổ, cũng cho nàng có được một đoạn đường đời thuộc cuộc đời của nàng.

“Muội không vứt bỏ bản thân, thì không ai có thể vứt bỏ muội.” Cuối cùng cũng hiểu được lời chỉ dạy của tiên nhân, chỉ cần chưa từng vứt bỏ thì người sẽ vĩnh viễn thuộc về chính người, ai có thể vứt bỏ người được chứ?

Mà nàng, chủ động vứt bỏ bản thân vì thế mới bị thế gian vứt bỏ.

May mắn còn có hấn.

Liễu Sao quỳ gối trên đá vụn, cảnh vật trước mặt quen thuộc như thế, thậm chí có thể nhìn thấy mảnh đá vụn cất sau lưng và cây gỗ nhọn xuyên qua người nàng ngày trước, nếu không có hấn tới cứu, nàng đã chết ở đây.

Đó là người nàng quý trọng nhất, hấn vì nàng từ bỏ bản thân, nàng lại dễ dàng để a tính khống chế.

Tay cầm một mảnh đá vỡ, Liễu Sang đứng bật dậy, thở dài.

Bây giờ tu vi của nàng đã tăng lên nhiều, lén vào thành rất dễ dàng. Nghe giọng điệu đệ tử tuần tra thành, bọn họ cũng chưa gặp Vũ Tinh Hồ, thi ma Thạch Lan thì đã xuất hiện, nói vậy Vũ Tinh Hồ vì truy tìm tung tích nàng ta nên đến đây. Nay chỉ có Vũ Tinh Hồ có thể chứng minh nàng trong sạch, Thực Tâm ma nhất định sẽ ra tay với y, phải nhanh chóng tìm được y trước Thực Tâm ma.

Suy nghĩ cẩn thận, Liễu Sao ném tảng đá xuống, định ra khỏi thành.

Đột nhiên trong gió thoảng mùi tanh.

Ma thể cực kỳ mẫn cảm với mùi hương này, sắc mặt Liễu Sao biến đổi, vội vàng độn thổ qua hướng đó.

Mùi máu tanh đến từ nhà dân cách đó không xa, hai thi thể nằm giữa sân, trước ngực máu tươi đầm đìa tuôn ra từ một lỗ lớn, người vẫn còn ấm.

Thực Tâm ma!

Liễu Sao tức giận, đi về phía thi thể vài bước, đột nhiên phát hiện có điều bất thường.

“Có người của ma cung lén vào, lục soát!”

“Mau đi bẩm báo tiên tôn!”

...

Bấy! Liễu Sao quét mắt nhìn quanh, đang muốn trốn đi, đột nhiên một bóng màu đỏ cuốn từ ngoài tường vào, khiến nàng sợ tới mức phải lui về sau.

“Tỷ tỷ?” Tiếng cười ngả ngớn.

Nhận ra người đến, Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Thực Tâm ma tới rồi!”

“Thực Tâm ma gì chứ,” Vị Húc cười hì hì kéo nàng chạy ra ngoài, “Người của Tiên môn tới rồi, đi mau!”

“Ta không đi!” Phát hiện động tĩnh xung quanh, Liễu Sao khẩn trương. Cứ như vậy đi cùng y ra ngoài, để Tiên môn nhìn thấy thì có mười cái miệng cũng không nói rõ được.

Vị Húc nghiêng mặt liếc nàng: “Không còn đường khác, xông ra đi.”

“Tất cả là tại ngươi!” Nếu y không dẫn đến nhiều người như vậy thì mắc gì nàng bị liên lụy! Liễu Sao tức giận oán thán, biết không còn đường nào, đành phải theo y xông ra ngoài.

Hai người chưa ra khỏi viện đã bị một đám đệ tử bao vây.

“Xảy ra chuyện rồi!”

“Là ma nữ này!”

....

Những đệ tử Tiên môn này nhìn thấy cảnh tượng thê thảm trong sân, đều oán hận chửi mắng, hận không thể băm vằm hai người thành vạn mảnh.

Đáng giận! Liễu Sao biết rằng màn kịch đêm nay đã trút hết lên đầu nàng, cũng rất bình thản, thừa dịp đám đệ tử chưa bày kiếm trận, dùng luôn chiêu “Phong Tự Giới” đẩy lui vài người.

“Tỷ tỷ, bản lĩnh lắm!” Vị Húc vỗ tay khen ngợi.

Liễu Sao vốn đang cáu, quát y: “Hừ! Mau cút đi!”

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Tiên môn, Vị Húc không dám ở lâu, hai người hợp lực phá vòng vây, hóa thành gió bay ra ngoài thành.

Vừa đến kết giới ngoài thành, đột nhiên phía trước có ánh sáng.

Trong ngọn gió mạnh mẽ màu trắng, một người đứng trên tường thành, chiếc mũ cao đội trên mái tóc dài, áo đỏ bào trắng tràn đầy sức sống, giống như thống soái vạn quân chiến đấu. Chiếc chuông đỏ khổng lồ lơ lửng trên không trung, không ngừng hút vào phả ra sát khí.

“Là Giải Linh tôn giả!”

“Vũ sư huynh!”

Liễu Sao lập tức có phản ứng, hướng về phía bóng dáng người đó kích động kêu lên: “Vũ sư huynh! Vũ sư huynh!”

Không thể ngờ lại gặp Vũ Tinh Hồ, Vị Húc nhú mày.

Người đứng trên tường thành vẫn bất động, chiếc chuông màu máu xoay tròn trên đỉnh đầu, sát khí chụp xuống hai người. Về Giải Ma linh, năm đó Vị Húc từng được lĩnh giáo, biết rõ lợi hại, vội vàng kéo Liễu Sao lui về sau tránh sóng khí.

Thấy y ra tay, Liễu Sao gấp gáp hét lên: “Là muội! Muội là Liễu Sao nhi!”

Bóng dáng đỏ trắng nhảy xuống tường thành, giống như chiến tướng đến từ tiên giới, khi chạm chân xuống đất, mặt đất trong phạm vi mười trượng đều rung lên.

Nhìn thấy đôi mắt như nước mùa thu kia, Liễu Sao hoàn toàn xác nhận là y, lòng tràn đầy vui mừng kêu lên: “Vũ sư huynh!”

Vũ Tinh Hồ ngạc nhiên: “Ngươi là...”

Liễu Sao vội nhắc y: “Muội là Liễu Sao nhi, trong Âm Dương mê quật, chúng ta còn cùng đối phó với Thực Tâm ma!”

“Âm Dương mê quật gì?” Đôi mày của Vũ Tinh Hồ nhíu chặt, nhìn nàng chăm chăm, “Ngươi quen ta sao?”

Bất chợt, cả người Liễu Sao như nằm mơ.

Khuôn mặt có thể giả được nhưng Giải Ma linh kia không thể làm giả, người trước mặt rõ ràng là Vũ Tinh Hồ, vì sao y lại giả vờ không quen nàng? Nếu nói y chính là Thực Tâm ma thì lúc đó ở trong hang cần gì phải bảo vệ nàng?

Hy vọng hoàn toàn tan biến, Liễu Sao quét mắt nhìn xung quanh, lòng lạnh toát.

Mười mấy đại đệ tử nhân cơ hội này bao vây, một tên đệ tử Thanh Hoa vui mừng nói: “Cuối cùng, Vũ sư huynh đã trở lại, lúc trước ma nữ này dối trá, bây giờ đúng lúc vạch trần ả!”

“Ta đã biết việc này,” Vũ Tinh Hồ gật đầu, quay sang Liễu Sao: “Nếu ngươi có ý hỏi cái thì đưa tay chịu trói, nếu không...”

Liễu Sao đột nhiên hỏi: “Nửa năm trước huynh ở đâu?”

“Nửa năm trước?” Vũ Tinh Hồ bị hỏi liên ngay người ra.

Liễu Sao nhìn ánh mắt của hắn, mong muốn tìm ra sơ hở.

Vũ Tinh Hồ không trả lời, đôi mắt kia hoàn toàn kinh ngạc, tựa như đang nhớ lại gì đó.

“Y vốn không biết ngươi,” Vị Húc nhỏ giọng, “Chậm trễ nữa là sẽ chết, xông ra đi rồi nói sau.”

Nhìn thấy đệ tử bốn phía xếp kiếm dàn trận, Liễu Sao cũng biết tình hình không ổn, đành phải đồng ý, hai người thừa dịp Vũ Tinh Hồ đang bàng hoàng, tung chiêu mạnh, lập tức tách kiếm trận chạy ra.

“Đừng để bọn họ chạy thoát!”

“Ngăn chúng lại!”

Vũ Tinh Hồ bình tĩnh lại, mắt lạnh lẽo: “Chạy đi đâu!”

Áo bào của hắn bay lên, bước tới hai bước, tay xuất hiện một thanh kiếm màu đỏ kỳ lạ, đúng lúc đó Giải Ma linh bay tới, phát ra sóng âm quấy nhiễu ma lực.

“Đi!” Vị Húc nhìn tình thế, ra tay trước.

Hộ pháp ma cung tiếng tăm lẫy lừng, dù sao thực lực cũng bất phàm, ma khí mãnh liệt đánh Giải Ma linh ra xa hai trượng.

Giải Ma linh bị đẩy lùi nhưng vẫn không ngừng tấn công, nhân lên thành ba phát ra lưới sóng âm bắt đầu xoắn vào điểm chết, Liễu Sao tránh không kịp rơi vào lòng chiếc lưới. Trong Âm Dương mê quật đã chứng kiến sự lợi hại của nó, Liễu Sao không dám đánh bừa, cố gắng tìm khe hở thoát thân, nhưng chiếc vòng kia càng thu càng chặt, vốn không có đường lui.

Vị Húc hoảng hốt, quay lại cứu.

Giải Ma linh không phải pháp bảo tầm thường, được tế bằng ma hồn mà luyện thành, lấy ma khắc ma, ma lực cực mạnh chạm vào mặt lưới, lập tức bị hấp thu và chuyển hóa sạch sẽ.

Nhìn thấy Liễu Sao sắp bị xiết chết ngay tại chỗ, Vị Húc quát khê, đôi mắt lại đỏ rực, tấn công thẳng về phía Vũ Tinh Hồ.

Vũ Tinh Hồ phân tâm, cuối cùng Giải Ma linh cũng ngừng tấn công.

Thời điểm này lại là ma cứu mình, Liễu Sao hoảng sợ, mồ hôi lạnh toát cả người, nghĩ lại y hoàn toàn có thể trốn thoát, không khỏi cảm kích: “Người đừng quan tâm đến ta, mau đi đi!”

Vị Húc cười cười nhìn nàng, không nói gì, tiếp tục bám lấy Vũ Tinh Hồ.

Liễu Sao đương nhiên không muốn chết, thời gian này nàng vui đầu tu luyện, hoàn toàn không để ý thực lực của bản thân, lúc này ma huyết cảm nhận được sát khí, ẩn hiện ý chí chiến đấu —

Đột nhiên một bóng người lặng lẽ lướt qua, y bào nhẹ nhàng như lụa mỏng kéo dài dưới ánh trăng.

Mấy tiếng “Leng keng” vang lên, sóng âm cực nhỏ vây chặt Liễu Sao gãy nát.

“Ai?” Vũ Tinh Hồ phát hiện chuyện khác thường, quát lớn.

Bóng cô gái dần xa.

Vũ Tinh Hồ lập tức thu Giải Ma linh lại, đánh với Vị Húc mấy chiêu rồi cả hai cùng dừng tay.

Hai người bọn họ thấy khó hiểu, Liễu Sao lại thấy rất rõ ràng. Sao thì ma Thạch Lan lại cứu nàng, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Là thi ma,” Giọng nói lạnh lùng vang lên, “Sư huynh đi trước đi, nơi này giao uội.”

Một thanh kiếm phóng xuống từ không trung cắm trên mặt đất, chặn đường đi của Liễu Sao và Vị Húc.

Đệ tử hai bên tránh ra, Trác Thu Huyền xuất hiện. Vũ Tinh Hồ nhìn thấy nàng thì thở phào nhẹ nhõm, chuyện thi ma hút linh khí khẩn cấp, cần xử lý trước, vì thế gật đầu nói nhanh: “Cẩn thận!”, rồi bước lên kiếm đuổi theo.

“Sa Mộc Kiêu đã chết,” Trác Thu Huyền đột nhiên nói, “Ta truy lùng nhiều ngày, vừa tìm ra tung tích thì y đã chết.”

Sa Mộc Kiêu chết rồi? Liễu Sao lại có nỗi khổ không thể nói, những người có thể chứng minh nàng trong sạch đều xảy ra chuyện, Thực Tâm ma vốn rắp tâm không cho nàng cơ hội vùng dậy: “Thực Tâm ma sai khiến y đổ oan cho ta, sau đó giết người diệt khẩu!”

Tính tình Trác Thu Huyền lạnh lùng cao ngạo, lúc này cũng không nhiều lời, cây quạt ngọc trong tay xoay tròn. Xích Tiêu kiếm tràn đầy chân khí bay lên không trung, bầu trời toàn những đốm lửa, rõ ràng là tuyệt chiêu của Thanh Hoa.

Cố ý dùng chiêu này, rõ ràng là nàng muốn báo thù, trong lòng Liễu Sao chua xót, biết không thể giải thích được — cũng khó trách, thái độ của Vũ Tinh Hồ như thế, ai cũng nghĩ nàng đang nói dối.

“Còn có ta.” Vị Húc đột nhiên mỉm cười, “Đây chẳng phải Thu phiến tiên sao, không khó đối phó.”

Sau khi ma khí bùng nổ, mái tóc dài cuốn bay lên, chàng thiếu niên từ từ giang hai cánh tay, trên làn da nhũn nhụi xuất hiện lên rất nhiều tơ máu, giăng khắp nơi, trói chặt toàn thân y, cực kỳ đáng sợ.

Lần đầu tiên Liễu Sao nhìn thấy bộ dạng này của y, sợ tới mức lùi lại vài bước.

Ma lực bị giam cầm trong cơ thể, khuôn mặt tuần tú trở nên dữ tợn, dường như Vị Húc rất đau khổ. Dưới chân y, mọc ra ba mầm lan non mơn mớn, mầm lan khai thân mở lá, chớp mắt đã có ba đóa lan đen nở rộ, dòng dịch đen chảy ra từ nhụy hoa, tỏa ra hương thơm kỳ lạ.

Mùi hương lạ bay vào mũi, tinh thần Liễu Sao dao động, như bị giam trong ảo cảnh, một số chuyện trước đây hiện ra không thể khống chế.

Biển, sao chiếu sáng, lửa lớn hừng hực, vỏ sò song sắc vỡ nát, bóng đen thờ ơ, cùng với tiên giả đầm đìa máu tươi...

Báo thù! Phải báo thù! Ma tính điên cuồng kêu gào.

Đôi mắt hạnh tròn tròn, Liễu Sao không tìm được thôi thúc ma lực, hoa văn trên đôi mày liễu như ẩn như hiện.

Đột nhiên, một dòng khí cực nhỏ từ ngực trào lên, lan xuống dưới, vỗ về ma đan đang nóng nẩy, đó là linh khí cuối cùng tiên giả để lại.

Bây giờ, hắn còn bảo vệ nàng sao? Liễu Sao lập tức hồi tỉnh lại, im lặng thu ma tướng, cố gắng ổn định tinh thần, vô cùng ngạc nhiên.

Oán độc, ma yểm! Chưa bao giờ gặp phải yểm khí mạnh mẽ cỡ này, không thể ngờ Vị Húc lại tu luyện loại thuật pháp này. Ma tộc không ai không biết yểm khí lợi hại, hơn nữa còn nhằm vào lòng oán hận của con người, oán niệm càng mạnh thì càng bị ảnh hưởng nhiều.

Đệ tử Tiên môn đều bị ảnh hưởng, nhất là Trác Thu Huyền, sắc mặt trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi, chiêu “Đông Hoa Phần Hải” bị gián đoạn giữa chừng. Một lòng báo thù, tiên tính đã mất, nàng vốn không thể bỏ qua cái chết của Thương Ngọc Dung. Vốn đã có tâm ma, nay đã tin tưởng chắc chắn Liễu Sao là hung thủ, càng không thể thừa nhận sự thật chuyện trước đây để cho Liễu Sao bỏ trốn, cho nên bị ma yểm ảnh hưởng.

Dịch lan đen tuôn ra không ngừng, mùi hương càng nồng đậm.

Vị Húc chậm rãi giơ tay lên, ngậm vận sức chuẩn bị ra chiêu.

Liễu Sao thấy thế liền biết Trác Thu Huyền gặp nguy hiểm, vội vàng kéo y: “Đừng...”

Chợt một tiếng kêu trong veo xuyên qua không trung xé tan màn mây! Tiên khí tẩy sạch ma yểm, toàn thân tiên tử bay lên, mái tóc dài như đang múa, đôi mắt đã trở nên trong vắt.

Thanh Hoa đối đầu với hộ pháp ma cung...

Tiên tử gặp người giữa ánh sáng tím sẫm, Xích Tiêu kiếm phân thành tám thanh, giữ ở tám hướng, ngậm hợp thành bát quái. Kiếm ở tám hướng chuyển động rất nhanh, thôi thúc âm dương khí hợp làm một, đánh mạnh xuống dưới.

Bóng kiếm rối loạn, âm thanh vang dội như sấm sét.

Kiểm thuật Trác gia nổi danh khắp Tiên môn cuối cùng đã chiến thắng, khống chế yểm thuật của ma cung! Đóa lan đen héo rũ, dòng máu đen ứa ra khoe miệng Vị Húc, tơ máu khắp người biến mất.

Kiểm thuật Trác Thu Huyền siêu quần nhưng tu vi không bằng Vũ Tinh Hồ, lần này miễn cưỡng phá Ma Yểm thuật khiến nàng bị thương quá nặng, cả người lão đảo ngã xuống. Mấy tên đệ tử như bưng tỉnh từ trong mộng, cuồng quát nhào qua đỡ nàng.

Bất luận thế nào, nàng cũng không thể chết được, dù sao nhìn Trác Thu Huyền vẫn ổn! Liễu Sao yên tâm, thừa dịp mọi người hỗn loạn cố gắng hết sức dùng chiêu “Phong Tự Giới” phối hợp với “Bích Hỏa Ma Trì” lao ra kiếm trận dễ dàng, phá bỏ kết giới bảo vệ thành.

Vị Húc kinh ngạc nhìn nàng.

Kiểm trận Tiên môn và kết giới bảo vệ thành sao dễ phá bỏ, có thể thấy tu vi của nàng không hề dưới Thánh Sư.

Nhìn thấy hai người lao lên không trung, biến mất giữa ma vân, các đệ tử bảo vệ thành cảm hận không thôi.

Mây giăng tối đen, ánh trăng biến mất. Hai người chạy mấy trăm dặm, đoán là Tiên môn không đuổi kịp mới dừng lại tạm nghỉ.

Liễu Sao nghi ngờ nhìn Vị Húc: “Sao ngươi lại vào thành?”

“Ta truy tìm tung tích Thạch Lan, ngươi cũng thấy rồi đó, nàng ta ở trong thành,” Vị Húc ra vẻ vô tội hỏi lại, “Đúng rồi, sao nàng ta cứu ngươi?”

“Sao ta biết được!” Thật ra Liễu Sao đã nghĩ rồi, Thực Tâm ma thêm khát thứ gì đó trên người nàng, nhất định sẽ không để nàng chết dưới tay Vũ Tinh Hồ, cho nên mới lệnh cho Thạch Lan ra tay cứu giúp, nguyên nhân này không thể nói cho Vị Húc. “Là cạm bẫy của Thực Tâm ma! Y lệnh cho Thạch Lan dẫn chúng ta đến rồi giả họa, khiến Tiên môn nghĩ kẻ giết người moi tìm là chúng ta!”

Vị Húc không đồng tình: “Giả họa gì chứ! Ma cung vốn đối đầu với Tiên môn, giết vài người thì đã sao.”

Đó là các ngươi, ta không muốn đối đầu. Liễu Sao thầm nói, lại nghĩ đến vừa rồi y cản ình nên mới bị thương, càng cảm thấy quý trọng hơn, lắp bắp hỏi: “Ngươi không phải bên... bên Lữ Sinh ư, sao lại cứu ta?”

Vị Húc xoay mặt nhìn nàng một lúc, bật cười “Haha”, ôm lấy cổ nàng: “Ngươi gia nhập ma cung, ta cũng là người của ngươi mà, sao có thể bỏ ngươi lại?”

“Ngươi không phải là người của ta!” Liễu Sao vội vàng đưa tay ngăn y lại.

“Ôi, ngoại hình ta đẹp như vậy, tặng không cho ngươi đó.”

“Tặng không cũng không cần!”

Tu vi của y cao thâm như vậy, đương nhiên không thể mới mười bốn mười lăm tuổi, Liễu Sao hơi nghi ngờ, vì sao y luôn giữ hình dáng thiếu niên.

Trong dòng thác đổ trên núi xuống, như lóe lên ánh bạc như tơ lụa, một gã Ký Thủy yêu bước ra hành lễ với Liễu Sao: “Giờ thìn ngày hôm sau, A Phù Quân chờ ở Đông Hải.”

Liễu Sao mừng rỡ.

Xem ra áo trắng tin nàng nên mới phái A Phù Quân giúp đỡ, chỉ cần có thể liên hệ được với Lạc Ninh, sẽ làm được nhiều chuyện dễ dàng hơn.

Liễu Sao cảm tạ Ký Thủy yêu kia, lại thấy Vị Húc nhìn mình, vội hỏi: “Vết thương của ngươi có sao không?”

Vị Húc lập tức ho mấy tiếng, dựa vào lòng nàng: “Đương nhiên có, ta bị thương nặng không thể đi...”

“Đừng hòng lợi dụng!” Liễu Sao nổi giận, đẩy y ra, “Nếu ngươi không đưa tới nhiều người như vậy, ta sẽ không bị bao vây! Cho nên huề nhau!”

Vị Húc cười ha hả.

Hai người trở lại ma cung, Vị Húc tự đi nghỉ ngơi tạm chữa trị vết thương. Liễu Sao có ấn tượng rất tốt với vị hộ pháp ma cung này, ít ra y đã cứu nàng lúc nguy hiểm, không coi thường bỏ mặc nàng. Hễ ai đối xử với mình tốt đều đáng quý trọng, không phải sao?

Tháp vẫn cao chót vót như trước nhưng không có tiếng nhạc.

Liễu Sao nhìn một lát rồi đi thẳng vào biển mây kết giới, thấy Xích huyền cầm đặt ngay gần trên chiếc giường mây trắng xóa, nguyên vẹn không hư hỏng gì, Liễu Sao lại biến nó thành vòng gỗ đeo vào cổ tay, nghỉ ngơi một lúc rồi đi ra.

Giống như biết nàng sẽ đến, trên tháp cao xuất hiện một bóng người.

Không có ca múa, tòa tháp cao vô cùng lạnh lẽo, một mình hắt đứng bên lan can, trên đầu là mảnh trăng bạc của Hư Thiên.

Liễu Sao ngẩng mặt nhìn hắt.

Hắt không có phản ứng gì, không biết có phải đang nhìn nàng hay không.

“Ta đến cảm ơn người!” Liễu Sao nói xong, xoay người quay lại kết giới.

Giờ Thìn ngày thứ ba, Liễu Sao tới bờ Đông Hải đúng giờ. Một Ký Thủy tiểu yêu dẫn nàng xuống dưới nước, A Phù Quân đã đứng chờ sẵn.

Không thấy Kha Na, Liễu Sao hơi thất vọng.

A Phù Quân không nói gì, chỉ đưa tay lên vẽ một vòng tròn, nước biển bập bềnh trên đỉnh đầu lập tức lắng xuống, dần hiện ra bóng dáng Lạc Ninh.

Lạc Ninh không thể dễ dàng rời khỏi tiên giới, nhờ Ký Thủy tộc liên hệ là biện pháp tốt nhất.

Có thể dùng được yêu lực, đương nhiên Lạc Ninh ở bên ngoài kết giới Thanh Hoa cung, thậm chí có thể nhìn thấy đệ tử Thanh Hoa lui tới ở cánh cửa cung sau lưng nàng. Khoảng cách nguy hiểm như vậy muốn giấu không cho Tiên môn biết thật không dễ dàng, không biết nàng dùng cách nào.

Trong kính nước, sắc mặt Lạc Ninh nhợt nhạt, nàng vốn có khuôn mặt trái xoan, bây giờ nhìn thấy càng nhọn hơn. Có lẽ là sự thay đổi bề ngoài này khiến cho tính cách đơn thuần, trẻ con trước kia biến mất, lại lắng đọng thành một vẻ đẹp khác rung động lòng người.

Vũ Tinh Hồ trở về, muội ấy còn tin tưởng mình không? Mối Liễu Sao run run, không biết giải thích từ đâu.

Lạc Ninh mở to mắt, hỏi thăm trước: “Liễu sư tỷ, tỷ có khỏe không?”

Liễu Sao lúng túng đáp lại: “Rất khỏe.”

“Vũ sư huynh đã trở về,” Lạc Ninh dừng lại, “Không chỉ Trác sư tỷ hiểu lầm, Thương bá bá cũng đã hạ lệnh giết tỷ, gần đây tỷ đừng tùy tiện ra ngoài nữa.”

Hốc mắt Liễu Sao nóng lên.

Đúng rồi, muội ấy liên hệ với mình, đương nhiên là vẫn tin tưởng mình.

“Muội nên...”

“Muội sẽ cẩn thận,” vẻ mặt Lạc Ninh chợt trầm xuống, “Thời gian không có nhiều, muội chỉ có thể nói chuyện quan trọng, sư tỷ để ý nghe nhé.”

Liễu Sao nhẹ nhàng hít vào một hơi, gật đầu.

“Án mạng moi tìm ở Thái Đàm thành, sư tỷ đã có mặt ở đó.”

“Đó là bẫy của Thực Tâm ma,” Liễu Sao vội nói, “Y là ma tiên tu luyện, sau khi bị Lạc sư huynh làm trọng thương nên ma lực phản phệ, phải dùng tim người trị thương, vừa hay giá hạ cho tỷ.”

Nhắc tới Lạc Ca, nét mặt Lạc Ninh buồn bã, lắc đầu: “Nhưng tỷ cũng biết, vào thời điểm Thái Đàm thành xảy ra việc này, ở ngoài Chu Châu xa vạn dặm cũng có người bị moi tim, thử hỏi sao Thực Tâm ma có thể gây án mạng cùng lúc ở hai nơi? Thương bá bá không phải người hồ đồ, người xác định là do tỷ làm nên mới sơ hở như vậy. Bọn họ cho rằng tỷ cố tình tạo ra những dấu hiệu giả tạo về sự tồn tại của Thực Tâm ma, hơn nữa những dấu vết để lại trên thi thể hoàn toàn khác thủ đoạn trước đây của Thực Tâm ma.”

“Người gây án ở Thái Đàm thành là thi ma Thạch Lan!” Liễu Sao siết chặt nắm tay đâm vào không khí, “Ả và Thực Tâm ma chung một hội.”

Lạc Ninh nói: “Người có thể phá Giải Ma linh ở Tiên môn không quá chín người. Muội đã lên hỏi thăm thử, là chương giáo sư bá Đoàn Thời Nhật đang bế quan, lão tiên tôn trấn thủ Nam Hoa phái, hơn nữa các vị chương môn cũng không đi xa, chỉ có Thương bá bá và Chúc Xung chương giáo Phù Sinh phái ra ngoài tuần tra phòng thủ bảo vệ thành, còn có... Tạ sư huynh cũng ra ngoài.”

Hết chương 49

50. Q.3 - Chương 50: Đoạt Quyền Ma Cung

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Xem ra, Thương Kính, Chúc Xung và Tạ Lệnh Tề đều có cơ hội đến Đại Hoang.

Thương Kính đương nhiên không thể là Thực Tâm ma.

Liễu Sao nói: “Không phải Chúc Xung thì là Tạ Lệnh Tề, lúc đó hai người họ đều chạm vào Băng huyền cầm!”

Lạc Ninh đáp: “Không phải Tạ sư huynh.”

“Muội đừng để y lừa!” Liễu Sao vội la lên: “Tuy y không phải chương môn, nhưng y giỏi nhất là ngụy trang. Có lẽ y tìm cách làm vui lòng Vũ sư huynh, Vũ sư huynh đã kể lại bí mật của Giải Ma linh cho y, muội phải cẩn thận.”

Lạc Ninh “ừm”, không nói chuyện này tiếp: “Vũ sư huynh không nhớ ra tỳ, chỉ e Thực Tâm ma đã ra tay với huynh ấy.”

“Chắc chắn Thực Tâm ma là người huynh ấy tin tưởng, huynh ấy mới bị trúng chiêu, đó chẳng phải Tạ Lệnh Tề sao!”

“Trước đây Vũ sư huynh giao thiệp rất rộng, Chúc chương giáo cũng qua lại rất thân thiết với huynh ấy.”

Liễu Sao nghe vậy cũng chẳng biết nên làm thế nào: “VẬY... rốt cuộc là ai?”

“Việc này muội cũng không dám khẳng định.” Lạc Ninh nói tiếp: “Nhưng muội biết, án mạng moi tìm ở Thái Đàm thành không phải do Thực Tâm ma làm.”

Liễu Sao giật mình: “Không có khả năng! Ngoại trừ Thực Tâm ma thì còn có ai muốn hãm hại tỳ?”

Lạc Ninh thành thật giải thích: “Sư tỳ, tỳ nghĩ đi, nếu Thực Tâm ma xóa đi trí nhớ của Vũ sư huynh trước, đã có Vũ sư huynh làm chứng, Tiên môn chắc chắn không tin tưởng tỳ. Vậy y cần gì phải mạo hiểm vào thành giá họa cho tỳ nữa?”

Liễu Sao sững sốt.

Đúng vậy, lời Vũ Tinh Hồ đã là bằng chứng, Thực Tâm ma vốn không cần làm chuyện thừa thãi.

Lạc Ninh ngẫm nghĩ: “Sư tỳ, tỳ còn có thù oán với ai nữa không?”

Chuyện này Liễu Sao không trả lời được. Lúc nàng ở Võ đạo, ý được Lục Ly dung túng nên ngông nghênh kiêu ngạo, nhưng lúc đó nàng chỉ đơn thuần kèn cựa nhau với Bạch Phượng và Đỗ Minh Trùng. Nếu có thể dưới tầm mắt của Tiên môn giết người hãm hại nàng, Đỗ Minh Trùng không có lá gan to đó.

Lạc Ninh cũng vì kinh nghiệm ít ỏi, rất xa lạ với thế giới bên ngoài, nên cũng không nghĩ ra được.

Liễu Sao phát hiện ra mình còn có kẻ thù ngoài Thực Tâm ma, nàng bắt đầu cảnh giác, đi qua đi lại vài vòng, bực dọc mắng: “Kẻ nào dám hại ta! Ta mà biết được, nhất định không để y chết tử tế!”

Lạc Ninh đột ngột lên tiếng: “A Phù Quân còn ở đó không?”

Lúc này Liễu Sao mới để ý bên cạnh nàng vẫn còn một người.

A Phù Quân vẫn khoanh tay đứng cách đó ba trượng, tư thế từ đầu đến cuối đều không hề thay đổi, có lẽ giọng Lạc Ninh quá nhỏ nên y không trả lời.

Lạc Ninh hỏi lại lần nữa: “A Phù Quân có thể chỉ bảo chúng ta được không?”

Nàng quá ngây thơ rồi, A Phù Quân làm sao chịu giúp! Liễu Sao biết rõ thủ đoạn máu lạnh vô tình của vị yêu vương này, lòng thâm oán.

Quả nhiên, A Phù Quân nhìn về phía này, cất tiếng: “Nên về rồi.”

Liễu Sao bĩu môi.

Hóa ra y vẫn luôn lắng nghe, vờ vịt gì chứ gì chứ!

Lạc Ninh thấy y không muốn nhúng tay bèn cúi người tạ lỗi: “Là tiểu nữ đường đột.”

Thấy sắc mặt mệt mỏi của nàng, Liễu Sao mới nhớ tới chuyện hồn phách Lạc Ninh không trọn vẹn, đành vờ như cực kỳ tự tin khẳng định: “Chuyện này muội đừng lo, tỷ sẽ điều tra rõ thôi!”

Lạc Ninh nghe nàng nói thế bèn gật đầu bảo: “Muội ra ngoài lâu rồi, phải về đây, nếu không để Thương bá bá hoài nghi sau này sẽ không dễ gặp mặt nữa.”

Liễu Sao bỗng nghĩ tới một chuyện, nên gọi nàng lại: “Chuyện ma tính của tỷ, Lạc sư huynh từng nói...”

“Muội nhớ mà!” Tích tắc Lạc Ninh cất ngang lời nàng: “Muội sẽ để ý, sư tỷ quay về đi.”

Liễu Sao lập tức hiểu ra, chuyện đó phải đề phòng A Phù Quân. Loại trừ được ma tính, Ma tộc mạnh lên chẳng có ích gì với yêu giới, huống hồ là với một kẻ lòng đầy dã tâm như A Phù Quân.

Liễu Sao cắn môi: “Muội yên tâm, tỷ chắc chắn sẽ giết Thực Tâm ma báo thù!”

Lạc Ninh lắc đầu: “Vì thái bình của lục giới, chúng ta cần phải diệt trừ y. Nhưng ca ca cứu tỷ, ca ca sẽ không mong tỷ sống chỉ vì báo thù, sư tỷ, chúng ta nên làm những chuyện chúng ta cần làm.”

Chưa có được tiên cốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã hiện nét từ bi thoát tục của tiên nhân, đôi mắt đen láy cực kỳ nghiêm túc.

Liễu Sao bỗng nhiên nhớ đến ánh mắt cuối cùng của tiên giả, rốt cuộc nàng đã hiểu ra nỗi lo lắng trong đôi mắt đó.

Lạc Ninh lại thi lễ: “Lần này xin đa tạ A Phù Quân.”

A Phù Quân vẫn không trả lời, chỉ phất tay thu hồi yêu thuật.

Tầm kính trên đỉnh đầu biến mất, Liễu Sao giật mình nhưng không rời đi ngay.

Thực Tâm ma, Thạch Lan, Vũ Tinh Hồ, bây giờ lại xuất hiện thêm kẻ thù mới. Liễu Sao vẫn luôn tự hào về tốc độ tu luyện, bỗng nhiên đối diện với nhiều chuyện như thế, mà lại không có chút manh mối.

Liễu Sao biết mình không thông minh, nhưng nàng biết ai là người thông minh. Lạc Ninh kinh nghiệm sống ít, nhưng A Phù Quân không giống vậy, y bình tĩnh quyết đoán, cẩn thận chu đáo, thậm chí có thể thấp thoáng trông thấy bóng dáng của Lạc Ca trên người y, chuyện ở Đại Hoang đã khiến Liễu Sao thấy rõ sự phi phàm của vị Yêu vương này.

“Rốt cuộc là ai hãm hại ta...” Liễu Sao cố ý lẩm bẩm, lén lút nhìn y.

A Phù Quân làm như không nghe thấy.

Liễu Sao lại lên tiếng: “Người cùng cùng chúng ta đối phó Thực Tâm ma, y đang bị thương nên giờ không có tinh thần tìm người báo thù mà thôi.”

A Phù Quân vốn không hề quan tâm tới nàng, y xoay người bỏ đi.

Cứng mềm đều không chịu, luận mưu tính, ngoại trừ Lạc Ca chỉ sợ không một ai xứng là đối thủ của vị Yêu vương này. Liễu Sao cũng tin nếu y bằng lòng, đương nhiên sẽ có cách khiến Thực Tâm ma tin tưởng thiện ý của Yêu Khuyết. Rơi vào bước đường cùng, Liễu Sao cũng không màng tới sĩ diện, nỗ lực lần cuối hét về hướng y: “Không phải là Tiên môn, không phải Võ đạo, vậy chắc chắn là Yêu Khuyết... Ta tự mình đến hỏi áo trắng!”

A Phù Quân dừng chân.

Liều Sao mừng thầm bèn đuổi theo: “Người có biết người hại ta là ai không?”

“Cầu xin giúp đỡ của kẻ khác chi bằng hành động cẩn thận hơn.” A Phù Quân quay lại liếc nhìn nàng, giọng nói dễ nghe ngập tràn hơi lạnh: “Trước mắt Yêu Khuyết không thích hợp gây thù chuốc oán, chủ quân đồng ý liên lạc với Lạc Ninh giúp người đã là ngoại lệ. Nếu còn không biết chừng mực thì chỉ tự gánh lấy diệt vong.”

Đối diện với cảnh cáo, Liều Sao lại hiếm hoi không nổi giận, nàng thật lòng áy náy với Yêu quân áo trắng. Áo trắng một lòng muốn giải thoát Ký Thủy tộc, y liên tiếp cứu nàng, nhưng y thân là yêu quân, chắc chắn không thể làm bậy được. Huống hồ tới bây giờ y còn chưa nhìn ra lợi ích thực tế của nàng.

Nhưng Liều Sao cũng chẳng còn cách nào, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu người kia hãm hại ta, vậy cũng có khả năng sẽ xuống tay với Lạc Ninh, xem như lần này ta nợ người một lần, ta sẽ báo đáp các người.”

A Phù Quân bình thản đáp: “Mục đích người này hãm hại người, chẳng qua là muốn đẩy người xa rời Tiên môn thôi.”

Liều Sao sưng sốt.

“Người là ma, nếu không có Lạc Ca, liệu Tiên môn có tha cho người.” A Phù Quân nhàn nhạt đáp lời: “Chưa chắc người này đã có ý hại người, không truy cứu là chọn lựa tốt nhất.”

Dứt lời, y tan vào trong nước.

Rời xa Tiên môn? Liều Sao xanh mặt, nàng lao khỏi mặt biển lướt đi như gió.

Hư Thiên ma cung, ở nơi sương khói mênh mông mờ mịt, tháp mặc ngọc hình hoa lan, chiếc bàn thấp bằng mã não, bức tượng thú phun lửa... Vị Húc khoác áo đỏ nằm trên tháp ngọc bích, giống như một đóa yêu hoa nở trên hoa lan đen, một tay y nâng chiếc khay lên, trên khay bày đầy thịt người còn rỉ máu.

Liều Sao vừa xông vào đã trông thấy cảnh tượng này, nàng lạnh lùng khẳng định: “Là người!”

Đôi mắt Vị Húc lóe lên, vẫn cười hì hì: “Tỷ tỷ đích thân đến thăm hỏi, đệ đệ được yêu thương mà thấy lo sợ, ngồi xuống đi.”

Trên mặt đất xanh xanh xuất hiện một chiếc ghế dựa

Liều Sao đá văng chiếc ghế: “Án mạng moi tim ở Thái Đàm thành là do người làm! Là người giá họa cho ta!”

Vị Húc liếc nàng, vô tội hỏi: “Tại sao ta lại phải giá họa cho người?”

Liều Sao trưởng thành ở Võ đạo, đương nhiên không dễ bị lừa, nàng cười khẩy: “Chỉ cần ta hoàn toàn rời khỏi Tiên môn thì mới chịu làm việc cho các người! Nhất định là quỷ kế của người và Nguyệt, hừ!”

“Người không tin ta, ta cũng chẳng còn cách nào khác.” Vị Húc lười biếng cầm thịt trên bàn bỏ vào miệng, bỗng nhiên người nằm trên tháp biến mất rồi chợt xuất hiện bên cạnh nàng: “Tỷ để ý chuyện đó làm gì, đến đây, để để đút cho tỷ nào.”

“Người lại hại người!”

“Nếu ma không hại người thì còn cần tiên làm gì?”

Ngón tay trắng nõn nà đẹp đẽ của thiếu niên cầm miếng thịt tươi, Liều Sao cực ghét, nhưng thanh khí của sinh linh tỏa ra từ máu thịt, cho dù chỉ một chút ít cũng đã làm nàng cảm nhận rõ được sự mê hoặc.

Ma tính bị khơi lên, chiếc lá liễu trên mày như ẩn như hiện.

“Xem đi, tỷ tỷ cũng thích hương vị này đó thôi.” Vị Húc gác mặt trên cổ nàng, mờ ám phả hơi thở: “Nguyên khí trời sinh của con người chính là thức ăn của Ma tộc.”

Liều Sao cắn chặt răng.

Vị Húc cười khê, đưa thịt đến bên miệng nàng: “Đến đây nào, chẳng có ma nào có thể kháng lại ma tính, ngay cả ngừng tu luyện, ma đan cũng sẽ tự vận hành, người sớm muộn gì cũng đi đến bước hủy diệt, tội tình gì chứ?”

Chiếc vòng gỗ trên cổ tay kêu “U u”, Liễu Sao đẩy phắt y ra: “Đây là...”

“Chính là hai người bọn họ.” Vị Húc thoải mái lau khô miệng: “Ta đã dùng linh thảo nuôi bọn chúng đấy.”

Nuôi con người để cắt lấy máu thịt mà không để cho chết, thủ đoạn tàn nhẫn thế này đến cả Võ đạo cũng không bì kịp. Liễu Sao nghĩ tới hai nữ tử đáng thương kia, kinh hoàng: “Đáng giận!”

Giờ phút này nàng làm sao chịu nổi lời nhắc nhở của A Phù Quân, không nói một lời nàng vùng vằng chưởng đánh xuống.

Ánh mắt Vị Húc sầm xuống, không hề né tránh vẫn tươi cười bảo: “Tỷ tỷ tốt của ta, sao lại vô tình như thế...”

Hai chưởng tiếp nhau, sức nổ bắn tung bụi đất.

Hộ pháp áo đỏ bị chấn động lùi thẳng ra sau, đôi chân giẫm lên mặt đất hằn lên hai vết sâu hoắm.

Vị Húc lùi lại vài trượng mới ngừng lại, y cúi đầu nhìn tay mình rồi nâng mắt chằm chằm nhìn Liễu Sao, khuôn mặt tuấn tú ngập tràn vẻ bất ngờ.

Lần đầu chứng nhận được sức mạnh thật sự của mình, Liễu Sao mừng rỡ, nghĩ tới việc lúc đó vì muốn cứu y mà nàng đã chống lại đám người Trắc Thu Huyền, Liễu Sao tức muốn ngắt, tuyệt tình dồn ép!

Đường đường là hộ pháp ma cung mà giờ trở tay không kịp, bị ép liên tục thoái lui.

Liễu Sao là loại người bộc lộ rõ vui buồn, biết được chân tướng, thiện cảm với Vị Húc hoàn toàn biến mất, xuất chiêu càng tàn nhẫn. Nàng vọt vào giữa không trung, đôi tay xoay vòng, một dòng khí nóng cuộn cuộn lao thẳng tới Vị Húc!

“Làm càn!” Một tiếng quát vang lên, có hai luồng ma lực khác nhau đồng loạt đánh tới, đỡ lấy dòng khí nóng kia.

Hóa ra đám ma vệ thấy tình cảnh bất ổn, nên đã chạy đi bẩm báo Hữu thánh sử Lư Sênh và ma tôn Trưng Nguyệt, hai người mới chạy tới kịp lúc.

Thấy Vị Húc được cứu, Lư Sênh lặng lẽ lùi về phía sau Trưng Nguyệt, Vị Húc cũng chú ý, bước theo đứng bên cạnh y.

Đôi mắt ma quỷ dồn ép, Trưng Nguyệt bước lên trước lạnh giọng hỏi: “Sao lại thế?”

Vị Húc xem như chẳng có gì trả lời: “Chỉ giết vài người, đùa chơi với Tiên môn thôi.”

Chịu ảnh hưởng bởi cuộc sống ở Võ Dương Hầu phủ, Liễu Sao thấy người đứng đầu ma cung nên cũng thoáng chột dạ: “Y hãm hại ta.”

“Thì đã sao?” Trưng Nguyệt cười khẩy, dùng ma quang bọc nàng lại: “Thứ rác rưởi vô dụng, ở ma cung mà lòng hướng về Tiên môn. Nếu không phải Lư hữu sử bảo vệ người, bổn tọa đã sớm xử lý người.”

Đã có thực lực, Liễu Sao làm sao chịu để người khinh bỉ, nàng thử vận ma lực hộ thể, cảm chế quả nhiên bị loại trừ.

Thấy nàng dám phản kháng, Trưng Nguyệt giận dữ: “Đi theo Lạc Ca học được thói xấu của Tiên môn, hôm nay để bổn tọa dạy dỗ người!”

Nhắc tới Lạc Ca, Liễu Sao càng giận. Thi ma Thạch Lan không rõ tung tích, Thực Tâm ma vẫn đang trà trộn trong Tiên môn, chuyện Lạc Ca ủy thác không thể hoàn thành dấu chỉ một việc, họ lại còn muốn cản nàng.

Ở bên kia hai người tranh cãi rồi đánh nhau, Lư Sênh chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Trong phút chốc hai người qua lại được mười chiêu, ma lực hùng mạnh cuộn trào sóng gió, cả tòa ma cung rung lắc không ngừng.

Lúc đầu Liễu Sao còn hơi cẩn thận, chờ đến khi đánh được vài hiệp, ma tính ẩn giấu bị kích thích, mắt lóe ánh đỏ, nàng không hề sợ hãi, chỉ còn lại ý định giết chết Trưng Nguyệt.

Hai tay hợp lại trước ngực, ngàn vạn lốc xoáy hợp lại tạo thành một lốc xoáy cực đại.

Ma lực bị đẩy đến tận cùng, lốc xoáy cực đại xoay tròn thần tốc, thu hút toàn bộ trọc khí từ tám phương, trong tích tắc, sương khói ngàn dặm ở ma cung tan biến hết.

Không chỉ Trưng Nguyệt mà sắc mặt Lư Sênh cũng thay đổi.

“Đây là...” Vị Húc hoảng sợ.

Thời gian như ngừng lại, không gian như ngưng đọng, ma cung sáng sủa rơi vào tĩnh lặng.

Đột nhiên, một tiếng hét vang lên! Trọc khí bị hấp thụ chột nổ tung, hóa thành vô số sợi bông trắng như tơ liễu tràn ngập không gian kết giới, toàn bộ ma cung lại khôi phục cảnh tượng sương mù ban đầu.

Thứ thứ ba trong vô diện của Ma thần ‘Tơ liễu sát’, cũng là thứ cuối cùng ‘Loạn như di thiên’

* Loạn như di thiên : có thể tạm hiểu là ngàn sợi bông tung bay hỗn loạn. Theo từng chấn động mạnh, sắc mặt Trưng Nguyệt trắng bệch, nửa quỳ trên mặt đất, y cố nén nhịn, cuối cùng vẫn phun ra một ngụm máu tươi. Lư Sênh lập tức lắc mình chạy đến bên y, chặn lại ma đan giúp y, ngăn cản ma nguyên tiêu tán.

Liễu Sao cũng sờ đứng ngay tại chỗ.

Lúc trước nàng phá vỡ phong ấn của Nguyên Tây Thành, rồi lại dễ dàng phá vỡ kết giới ở Thái Đàm thành. nàng còn tưởng mình may mắn. Đến lúc này đánh một trận toàn lực với Trưng Nguyệt, nàng mới phát hiện ra thực lực của mình đã vượt xa tưởng tượng.

Lư Sênh xoay người chậm rãi quỳ xuống trước mặt nàng: “Hủy Hư Thiên, đừng ma quốc, thánh tài độc tôn.”

Vị Húc thấy thế muốn lên tiếng: “Người...”

Lư Sênh vẫy tay cản y: “Nhiều năm ma cung vẫn vô chủ, bây giờ thánh tôn xuất hiện là vinh hạnh của Ma tộc.”

“Thánh tài độc tôn!”

“Thánh tài độc tôn!”

Tiếng tung hô vang khắp ma cung, phần lớn ma tướng ma binh đều quỳ xuống trước mặt, cúi đầu xưng thần với nàng.

Kẻ mạnh là vua, đây là quy tắc sinh tồn ở ma cung, bọn họ tin rằng vị ma tôn mới sẽ dẫn dắt họ đến một tương lai càng mạnh mẽ hơn.

Đôi mắt hạnh phúc rực, gương mặt tươi cười rạng rỡ, Liễu Sao cố sức siết chặt hai tay, không chế sự kích động trong lòng.

Khoảnh khắc trước sống hèn mọn như một con kiến, ngay khắc sau lại trở thành người đứng đầu ma cung danh chấn lục giới, sẽ không phải chịu sỉ nhục, khinh khi, cũng không còn phải sống thật e dè, thật hèn mọn nữa. Đây chính là mối quan hệ giữa sức mạnh và quyền lực sao?

Người đứng trên ngôi cao, thấy nhiều cảnh tượng hơn người khác, chỉ cảm thấy sự kiêu ngạo trào dâng trong lồng ngực mà tiếc là đã quên mất địa vị càng cao thì trách nhiệm càng nặng nề.

Qua rất lâu Liễu Sao mới chậm chạp hoàn hồn lại, phát hiện chiếc vòng gỗ trên cổ tay rung lên bần bật, nàng vội thu ma tướng, hồi tưởng lại thần thái của Vô Dương Hầu, nàng hất cao cằm: “Vị Húc hâm hại ta!”

Lư Sênh trả lời: “Hộ pháp đã mạo phạm thánh tôn, quả thật không phải, nhưng cho dù bây giờ chúng ta đứng ra làm chứng, Tiên môn cũng sẽ không tin.”

Lời này rất đúng, cho dù Vị Húc có thừa nhận án mạng Thái Đàm thành do y gây ra thì Tiên môn cũng không tin. Cũng như việc A Phù Quân không thể chứng minh nàng không hại Lạc Ca, nỗi oan này là chắc chắn rồi.

Liễu Sao nén giận nhìn Trưng Nguyệt.

Nếu nàng giết ma tôn Trưng Nguyệt thì có thể chứng minh lập trường của nàng, dù Tiên môn vẫn còn hoài nghi nhưng vẫn không đến mức vừa gặp là đòi giết nàng như bây giờ.

Lư Sênh lặng lẽ nhích lên trước một bước cản trở nàng, y bình thản nói: “Y đã góp công rất lớn a cung, Ma tộc luôn khắc ghi trong tâm khảm, người không thể sỉ nhục y. Nếu người theo Lạc Ca chỉ học được lấy oán báo ân, vậy chắc Lạc Ca sẽ rất vui mừng.”

Cũng khó trách y dám nói vậy, quả thật có thể xem y và ma tôn Trưng Nguyệt là ân nhân của nàng. Nếu bọn họ không dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn dụ đám người Nguyên Tây Thành đi thì Kha Na đã không dễ dàng vào Thanh Hoa cung cứu người như vậy, chỉ e tới bây giờ Liễu Sao vẫn còn bị nhốt trong hầm Cẩm Ma hoặc đã bị xử lý từ lâu.

Ai đối xử tốt với nàng, nàng sẽ tốt lại với người đó. Liễu Sao là loại người đơn giản, nàng cũng không định giết Trưng Nguyệt thật, nàng chỉ hừ cảnh cáo: “Không có lần sau!”

Lư Sênh cúi đầu: “Không dám.”

Đột ngột đứng ở ngôi cao, Liễu Sao không quen lắm, nhìn bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời của Hữu thánh sử ma cung, nàng bỗng nhớ tới lời người đó nói năm xưa, bây giờ thật đã ứng nghiệm.

“Người là thuộc hạ của ta.”

“Thuộc hạ nguyện trung thành với thánh tôn.”

Liễu Sao hắng giọng, lớn tiếng ra lệnh: “Được, bây giờ ngươi sẽ là Thiên hộ pháp, tất cả mọi người phải tuân lệnh của ngươi.”

Lư Sênh vẫn bình tĩnh đáp: “Đa tạ thánh tôn cất nhắc.”

“Ta muốn các người làm ba chuyện.”

“Xin tuân lệnh.”

“Chuyện thứ nhất, ngươi cho người thăm dò tung tích của thi ma Thạch Lan, khi nào có tin tức thì báo với ta.”

“Rõ.”

“Chuyện thứ hai, bảo mọi người trong ma cung tạm thời ngừng tu luyện, không được phép ra ngoài làm bậy.”

Vị Húc và vài tên ma tướng đồng loạt nhú mày, Lư Sênh căn họ lên tiếng: “Vâng.”

Thấy biểu cảm trên mặt mọi người, Liễu Sao không nói gì thêm chuyển sang Vị Húc: “Thứ ba, không cho phép người tiếp tục tra tấn hai nữ tử kia, lập tức thả họ ra.”

Đôi mắt hoa đào sa sầm, ánh sáng lạnh lấp lóe. Vị Húc lười biếng đáp: “Tuân lệnh thánh tôn.”

Liễu Sao xoay người bỏ đi.

“Bảo mọi người ngừng tu luyện, việc này e không ổn...” Tả sử Cấp Trung Đạo bước đến bên Vị Húc, đôi mày nhíu chặt, ngữ khí rất bất mãn.

Vị Húc khẽ cười: “Một mình thì có thể làm được chuyện gì, nàng ra lệnh thì kệ nàng, các người cứ làm việc các người nên làm là được.”

Lúc này chúng tương mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt đất, kẻ thất bại bị thương không đứng dậy nổi, cũng đã mất đi thân phận ma tôn Trưng Nguyên, bây giờ y chính là Kiếp Hành.

Vị Húc bước đến trước mặt y: “Kiếp Hành huynh, năm đó thánh tôn giao ma cung cho huynh, huynh đã làm ma tôn Trưng Nguyệt nhiều năm như vậy mà chỉ nghĩ tới dã tâm của mình, quên mất ân tình của thánh tôn.”

Kiếp Hành nuốt máu xuống, hừ lạnh: “Ta đã sớm biết các ngươi không phục ta, kẻ mạnh là vua, ta không còn gì để nói!”

“Được rồi, theo lời mà làm việc đi.” Lư Sênh nói xong, chúng tướng đều tự tản đi.

A Phù Quân quả không có lòng tốt.

Liễu Sao vội vàng quay về biển mây kết giới, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Y rất rõ tính tình của nàng lại còn cố ý nói câu “Từ bỏ truy cứu đi”, rõ ràng y khích bác nàng. Y đứng trên lập trường của yêu giới, đương nhiên không mong nàng dùng sức mạnh thần bí cống hiến a cung, nên mới thuận thế tiết lộ chân tướng, dẫn dụ nàng chống đối Vị Húc. Y biết Nguyệt tồn tại nên tính mạng nàng sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng chắc chắn sẽ bị trách phạt, do đó sẽ càng hận đám người Kiếp Hành. Vị Húc muốn đẩy nàng rời xa Tiên môn, còn A Phù Quân lại đẩy nàng xa cách ma cung, y vốn không giúp nàng. Thảo nào y không chịu tiết lộ trước mặt Lạc Ninh vì y biết Lạc Ninh sẽ vạch trần y.

Đáng ghét! Y lại còn cố ý dẫn dụ nàng mở miệng cầu xin! Tới bây giờ nàng mới tỉnh ngộ, sao nàng có thể ngốc vậy chứ.

Nổi oán hận trong lòng khó tiêu tan, Liễu Sao vung chưởng đánh vào không trung, quấy đảo sóng mây xao động không thôi.

“Nên ngừng đi thôi.” Chẳng biết từ lúc nào, có người lặng lẽ đứng bên cạnh.

“Tại sao ta phải ngừng!” Liễu Sao quay phắt đầu lại.

“Ngươi đã bị ảnh hưởng.”

Như bị tạt một gáo nước lạnh, Liễu Sao tỉnh ngộ.

Gần đây cảm xúc nàng xao động ngày càng mạnh, lúc trước phải chịu thiệt, vừa nãy lại không khống chế được cảm xúc, không thể ngờ ma tính lại ảnh hưởng lớn như vậy.

“Ngừng tu luyện, quả thật có thể giảm bớt ma tính.” Nguyệt dừng lại: “Nhưng, ngươi làm như thế sẽ khiến họ bất mãn.”

“Vậy ta phải làm thế nào đây?” Liễu Sao bình tĩnh lại trả lời hần: “Vào lúc ta có thể ngăn cản, muốn ta chỉ vì ngôi vị trí ma tôn, để mặc họ ra ngoài tiếp tục hại người sao?”

Nguyệt không đáp.

“Ngươi chưa bao giờ dạy ta phải làm thế nào.” Liễu Sao nhìn y, đôi mắt hạnh lấp lánh tỏa sáng: “Tiên môn tạm thời sẽ không tấn công ma giới, bọn họ ngừng tu luyện cũng không có ảnh hưởng gì lớn, ta nghĩ thế nên đã làm như vậy.”

Hần trầm mặc.

Cô gái ngang bướng không hiểu chuyện, bây giờ đứng trước mặt hần, vứt bỏ mọi tình cảm, sáng suốt đưa ra một quyết định gian nan, đây là sự thay đổi khi đi theo Lạc Ca? Một kẻ là ma lại bị dạy thành tiên, nàng như thế thì làm sao có thể sinh tồn trong ma giới?

Nguyệt cất lời: “Ngừng tu luyện, ma đàn vẫn tự vận hành, rốt cuộc họ cũng đi vào con đường hủy diệt.”

Liễu Sao liếc nhìn y: “Chuyện đó liên quan gì tới ta? Đó là do Ma thần hạ lệnh cấm, là y hại Ma tộc.”

Nguyệt “Ừ” rồi nói: “Đúng vậy, là hần hại con dân của hần, có lẽ ma đạo vốn không nên tồn tại.”

Giọng nói trầm lắng không khác ngày thường là mấy, nhưng Liễu Sao lại ngẩn ra, nàng muốn nói lại thôi, sau một lát mới chuyển đề tài: “Bây giờ ta là ma tôn, người cũng phải nghe lời ta đúng không?”

“Ừ, người muốn ta làm gì nào?”

“Giám sát giúp ta.” Liễu Sao trả lời: “Người từng nói Lư Sênh không có ý tốt, lúc ta không có mặt ở đây, người phải giúp ta trông chừng họ.”

Nguyệt nhếch khóe môi: “Ta lợi hại thế ư?”

“Tự người xem mà làm đi.” Liễu Sao nhủ mày nhìn hẩn, giả vờ thờ ơ ném ra một câu: “Có lẽ người làm tốt, ta sẽ đồng ý giúp người.”

Trên thực tế Liễu Sao đã dối ý từ lâu, bảo mọi người ngừng tu luyện chỉ là biện pháp tạm thời, chờ nàng tìm ra cách loại bỏ ma tính, đương nhiên có thể giúp bọn họ giải thoát. Khi đó, nàng là ma tôn, có thể trói buộc họ, ngăn ngừa ma họa cho lục giới, đây là cách tốt nhất nàng có thể nghĩ ra.

Nhưng nàng đã nghĩ quá đơn giản, đã xem nhẹ hai từ “dục vọng”, con người có thể vì địa vị danh vọng mà bán đứng thân bằng quyến thuộc thì Ma tộc làm sao chịu sức mạnh khổng lồ? Toàn bộ ma cung vốn không xem mệnh lệnh “ngừng tu luyện” của nàng ra gì. Nói lại, nàng chẳng qua là ma tôn trên danh nghĩa, hoàn toàn không có kinh nghiệm, đương nhiên đã bị họ lừa gạt.

Không tới mấy ngày, bên Lạc Ninh lại có tin tức.

Liễu Sao kích động chạy khỏi ma giới, nàng quanh quẩn vài vòng gần vùng Đông Hải, tới đêm khuya nàng mới lặn xuống biển theo giờ đã hẹn. A Phù Quân quả đang chờ ở đây, còn có một cô gái mảnh mai đang đứng bên cạnh y.

“Lạc Ninh!” Liễu Sao giật mình: “Sao muội lại...”

Lạc Ninh rất vui vẻ, chạy tới ôm cánh tay của nàng: “Là muội xin A Phù Quân đưa muội ra đây, sư tỷ có khỏe không?”

A Phù Quân dám mang người ra khỏi Thanh Hoa cung, chẳng biết đã dùng biện pháp gì. Tuy Liễu Sao rất tức tối vụ A Phù Quân giở trò sau lưng, nhưng nghĩ đến còn cần y giúp đỡ nên đành phải nhịn.

Hai người trò chuyện một lát, A Phù Quân xoay người biến mất.

Tự giác thật nhĩ! Liễu Sao khê hừ, nhích lại thì thâm bên tai Lạc Ninh: “Y không phải người tốt đâu.”

Lạc Ninh cũng lén gật đầu đồng ý, nàng dùng truyền âm thuật nói chuyện: “Lần trước y lật lọng gạt muội, y rất... xấu xa, sư tỷ, tỷ đừng tin y.”

Ta đã bị y lừa rồi! Liễu Sao ghen một bụng tức.

“Chuyện bản chép tay không thể để y biết, nên muội muốn đích thân gặp tỷ.” Sắc mặt Lạc Ninh trở nên nghiêm trọng: “Bản chép tay của tôn giả biến mất rồi!”

“Cái gì ?” Suýt chút nữa Liễu Sao đã hét lên.

Lạc Ninh kể: “Muội nói với họ muội quá buồn chán nên muốn xem sách, nhờ một vị sư huynh lấy vài quyển về, có lẽ không thể khiến người ta nghi ngờ. Ai ngờ sư huynh về đưa tin, bản chép tay kia đã biến mất.”

Liễu Sao vội la lên: “Tại sao tin tức lại bị lộ!”

Lạc Ninh lắc đầu: “Chưa chắc đã là lộ tin tức, Thực Tâm ma tu ma tiên, y phải chịu nỗi đau nội tạng bị ăn mòn, y muốn tìm biện pháp trong bản chép tay cũng là chuyện thường thôi.”

Hy vọng cứ thế tan biến, Liễu Sao chán nản.

Lạc Ninh bỗng mở miệng: “Sư tỷ, bản chép tay đó có thể cho người ngoài mượn được, Thực Tâm ma muốn xem cũng không khó gì. Nhưng y lại lấy mất nó, vậy chứng minh trên đó đã ghi lại thứ gì đó rất quan trọng.”

Liễu Sao phấn khởi: “Đúng vậy! Trong đó phải có thứ gì hữu ích với Thực Tâm ma, thì hẳn mới không muốn để người khác biết!”

Lạc Ninh lên tiếng: “Thực Tâm ma cũng tu ma đạo, có lẽ thứ trong đó cũng rất hữu ích với tỷ.”

Nhưng bản chép tay đã mất, hai người không có manh mối chỉ đành thở dài.

“Trễ lắm rồi.” A Phù Quân hiện thân.

Hai người ở bên này cũng không tiện trò chuyện, Lạc Ninh thu lại truyền âm thuật: “Mấy hôm nữa muội sẽ quay về Nam Hoa, vị đại ca Kha Na nếu đã từng được Kiến Tổ chân quân chỉ điểm, vậy chắc chắn cũng biết cách vào trong kết giới Nam Hoa. Ngày sau hẳn sẽ có biện pháp liên lạc, có lẽ còn phải làm phiền A Phù Quân.”

Mùi Liễu Sao cay cay: “Muội...”

Còn chưa kịp nói lời từ biệt, A Phù Quân sắc mặt lạnh lùng, vung chưởng đánh về phía nàng.

“Người làm gì đó!” Lạc Ninh kinh hoàng.

Quá lơ là! Liễu Sao không kịp tránh né, lòng thầm nhủ không ổn rồi, đang định cố gắng đỡ chưởng này. Nhưng không ngờ động tác của A Phù Quân vô cớ chậm lại. Liễu Sao giành được chút thời gian lập tức lùi về sau, đồng thời không hề do dự đánh ra một chưởng ma lôi.

Ma lực rung biển cuộn sóng, một tiếng nổ vang lên như sấm sét.

Vừa ra tay, Liễu Sao đã nhận thấy điều lạ thường: “Lạc Ninh, mau lùi lại!”

Ma quang lấp lánh chiếu rọi chiếc mặt nạ đồng xanh và móng tay dài màu xanh lam! Rõ ràng là Thực Tâm ma!

Một dòng máu nhỏ lan ra trong nước biển. Ký Thủy tộc vốn có cảm ứng rất nhạy với nước, A Phù Quân xưa nay cảnh giác, phát hiện điều lạ lùng bên vung chưởng đẩy Liễu Sao ra là để cứu Lạc Ninh. Lạc Ninh nhớ tới chuyện y từng tra tấn Liễu Sao dưới thủy lao, trong tình thế cấp bách nàng vội dùng cảm ẩn của Tiên môn, pháp lực của nàng vốn yếu ớt, nên hiệu quả không lớn. Nhưng A Phù Quân đang tập trung tinh thần đối phó Thực Tâm ma lại bị nàng quấy nhiễu, thế nên mới bị Thực Tâm ma đánh bị thương cánh tay.

“Ký Thủy yêu!” Thực Tâm ma đánh lén không thành, giận dữ tấn công A Phù Quân.

Vừa rồi Liễu Sao do hiểu lầm nên cũng đánh ra một chưởng, trong khoảnh khắc, A Phù Quân trước sau đều thụ địch.

Lạc Ninh vội nhào tới đỡ cho y.

Thực Tâm ma lợi hại đến mức nào, chính Liễu Sao cũng chưa dám chắc sẽ thắng y một chiêu, nàng thấy thể cuồng cuồng thở hổn hển: “Vứt lòng vứt đi! Muội lo cho y làm gì!”

Trong lòng Liễu Sao, người nàng nợ ân tình là Yêu quân áo trắng, A Phù Quân chỉ tuân lệnh làm việc. Huống hồ y từng giở trò sau lưng nàng, y bị thương đáng lắm! Tuy nhiên Lạc Ninh trưởng thành trong Tiên môn, từ nhỏ đã được Tiên môn dạy bảo, bản tính đơn thuần thiện lương. Lúc này Lạc Ninh cảm thấy A Phù Quân có ý tốt cứu nàng nhưng lại bị nàng hại, lòng cực kỳ áy náy, cho nên mới dừng cảm quên mình nhào tới cứu y. Gần như sắp thấy Lạc Ninh bị kẹp giữa hai luồng sức mạnh, không còn đường sống, đầu óc Liễu Sao gần như trống rỗng.

Đúng vào lúc nguy cấp, A Phù Quân đột ngột hừ lạnh rồi biến mất.

Trong làn nước biển u tối bỗng lấp lóe yêu quang màu xanh!

Nước biển lẫn lẫn gợn sóng, từng vòng nổi từng vòng khuếch tán ra xa, sức mạnh đó trông như ôn hòa lại cực kỳ mềm dẻo, từng đợt sóng đón nhận hai đòn tấn công, mài mòn hai luồng sức mạnh khổng lồ, bảo vệ chặt chẽ Lạc Ninh.

Vô số bọt nước nhanh chóng sủi lẫn lẫn, giữa luồng yêu quang xanh lục, nửa người yêu vương di động trong nước, yêu tướng lộ ra.

Sát khí ngưng tụ giữa hàng mi, đôi mắt lam thấp thoáng ánh sắc lạnh, mái tóc trắng bông bênh theo từng con sóng nước tựa như những sợi tơ phất phơ trong gió.

Đôi tay kết thủy quyết, tiếng ca êm ái chợt vang lên.

Diệu âm táng thiên, tâm thần Liễu Sao rung lên, nòng lập tức tỉnh táo lại.

Động tác của Thực Tâm ma rõ ràng trì trệ, trong tích tắc đó nguồn nước ở bốn phương tám hướng nhanh chóng tụ lại hoàn toàn khác màu sắc nước biển xung quanh. Nước nguồn trong vắt kết thành chiếc lưới lớn tựa như tơ nhện quấn chặt lấy y.

Hết chương 50

Lời tác giả :

Cảm ơn những lời trách móc, những lời bình dọc ngang đủ kiểu dài thiệt dài.

Mục đích và định hướng của truyện đã định hình từ lâu rồi, sẽ không vì bất cứ duyên cớ nào mà thay đổi. Mọi người có thể đọc lại tất cả mọi chuyện xảy ra rồi hãy bình luận lại về phản ứng của nữ chính, quả thật nữ chính không thông minh. Nhưng tôi tin, độc giả có thể nhìn ra dụng ý khác của A Phù Quân cũng chẳng được mấy người :).

Về sau cô ấy vẫn không mấy thông minh.

Chỉ số thông minh của anh em Lạc Ca và A Phù Quân là siêu phàm, nhân vật thông minh siêu phàm quá nhiều sẽ ngán lăm, vì thế cho nữ chính một sức mạnh siêu phàm. Hành động của nhân vật chính có thể dẫn đến một kết cục siêu phàm bất cứ lúc nào, nếu tất cả mọi thứ siêu phàm đều dành cho nữ chính, vậy những người không được như thế đều thành đồ ngốc sao? Cô ấy văn võ song toàn lại còn bất tử, cuối cùng câu chuyện này hóa thành một chuyện cổ tích kể về một kẻ thông minh mạnh mẽ thoả mái đùa bỡn một đám yếu ớt ngốc nghếch sao, như vậy không kéo thấp trí thông minh của độc giả ư?

Để tránh tình huống đó, đại nhân tôi đây rất công bằng.

Nguyệt có vô số thứ siêu phàm, không dùng được; Lạc Ca siêu phàm, hy sinh; Lạc Ninh có trí thông minh siêu phàm, sức mạnh lại không có; A Phù Quân rất thông minh, sức mạnh lại chịu sự khống chế của nước; Liễu Sao có sức mạnh siêu phàm, trí thông minh bình thường đã là đặc biệt ưu đãi rồi còn gì nữa. Ha ha ha ha.

==> Thực Đại biến thái siêu phàm nên mới sinh ra 1 đồng con siêu phàm như vậy :3 (VP)

51. Q.3 - Chương 51: Nguồn Gốc Nguyệt Thần

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương

Sức mạnh của nước, sức mạnh của biển do yêu vương Ký Thủy đích thân điều khiển, uy lực kinh người.

Nước ập đến mạnh mẽ từ bốn phía, dù sao tu vi của Thực Tâm ma cũng không thấp, phát hiện bị khống chế lập tức tỉnh táo lại, gầm lên giận dữ, sức mạnh tiên ma cuốn về phía A Phù Quân.

Ảo ảnh biến mất dưới đòn tấn công. Chớp mắt, A Phù Quân đã xuất hiện bên cạnh Lạc Ninh. Một tay kết yêu ấn ngưng tụ nước, đồng thời ôm Lạc Ninh lùi về phía sau mấy bước, trong nước Ký Thủy tộc có ưu thế vượt trội không ai có thể bì kịp, đòn tấn công sắc bén của Thực Tâm ma bị hóa giải.

Thấy Lạc Ninh thoát hiểm, Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm, tấn công liên tiếp.

A Phù Quân đương nhiên rất mạnh nhưng hôm nay sức mạnh của Thực Tâm ma thua xa lúc ở Âm Dương mê quật, chứng tỏ y bị thương rất nặng.

Giết y!

Đôi mắt hạnh toát lên nỗi oán hận, ma tính bị thôi thúc, Liễu Sao xuất thân Vô đạo, giỏi nhất là biết nắm bắt thời cơ, chẳng chút nghĩ ngợi liền tập trung toàn bộ ma lực vào hai tay, đẩy mạnh tới.

Một chiêu đơn giản, uy lực nuốt cả bầu trời.

Trên đôi mây liễu ánh lên hoa văn như sóng nước màu máu, giống như mang theo sinh mệnh, vô cùng kỳ lạ. Ma tướng chợt xuất hiện, công lực tăng lên, phát huy uy lực lớn nhất, đáy biển bắt chợt cuộn cuộn lốc xoáy, ngay cả mặt biển phẳng lặng cũng bị ảnh hưởng, sóng đánh mãnh liệt.

Thực Tâm ma chưa hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của A Phù Quân, lại phải đối mặt với sát chiêu mạnh mẽ như vậy, sắp trở tay không kịp.

Ai ngờ lúc này, A Phù Quân đột nhiên thu hồi yêu thuật.

Thoát khỏi trời buộc, Thực Tâm ma dứt ra khỏi A Phù Quân, phóng tới trước mặt Liễu Sao.

“Sư tỷ cẩn thận!” Lạc Ninh cuống quýt nhắc nhở.

Bất chợt rơi vào tình huống này, suýt chút nữa Liễu Sao bị y bắt được, mồ hôi ứa ra lạnh toát, tay chân luống cuống vừa đối phó vừa tránh né, lớn tiếng mắng A Phù Quân: “Khốn kiếp! Người làm gì vậy!”

A Phù Quân thu yêu tướng, biến lại thành bộ dạng tóc đen áo trắng, chỉ khoanh tay đứng nhìn.

“Ký Thủy yêu, như thế mới thức thời!” Thực Tâm ma cười khàn khàn.

“Việc của tiên ma, vốn không liên quan đến Yêu Khuyết.”

“Phá hỏng chuyện của ta ở mê quật, người cho rằng ta có thể quên sao?”

A Phù Quân không bận tâm đến vết thương đang đổ máu thản nhiên nói: “Chiến tranh chưa chấm dứt, chủ quân nhà ta có điều kiêng kị. Nhưng người bị thương phải giấu mình ở Tiên môn, cũng cần thời gian, mà sức mạnh của Yêu Khuyết không phải ai cũng có thể lay động.”

Thực Tâm ma hừ một tiếng, không nói tiếp.

Tình thế thay đổi đột ngột, Liễu Sao nén giận, đành phải dốc toàn lực đối phó.

Nàng đấu đơn độc với Thực Tâm ma, vô cùng nguy hiểm, Lạc Ninh nhìn thấy mà mặt mày trắng bệch: “Y chính là Thực Tâm ma.”

A Phù Quân khẽ gật đầu.

Lạc Ninh hít một hơi, nhìn chằm chằm Thực Tâm ma hỏi: “Người thật sự không giúp đỡ sao?”

A Phù Quân nói: “Dù có ta, cũng thất bại.”

“Ta hiểu rồi,” Lạc Ninh nhìn cánh tay bị thương của y, “Cảm ơn người đã cứu ta, xin người đưa ta trở về.”

Pháp lực của nàng yếu ớt, ở lại đây nhất định sẽ liên lụy đến Liễu Sao, quyết định này có vẻ rất tàn nhẫn nhưng thật ra cực kỳ sáng suốt.

A Phù Quân “Ừ” một tiếng nhưng không đi ngay.

Y đã xác định rõ lập trường, nhất định sẽ không nhúng tay vào, rốt cuộc Lạc Ninh cũng là người cực kỳ thông minh, lập tức nhìn Liễu Sao kêu lớn: “Liễu sư tỷ, Thanh Hoa cung cách đây không xa!”

Chưa dứt lời, A Phù Quân đã đưa nàng lên mặt biển.

Liễu Sao đang bị đánh phải lùi lại liên tiếp, mấy lần gặp nguy, đột nhiên nghe một câu như thế, trong lòng bừng sáng — Đúng rồi, còn Tiên môn nữa! Bản thân nàng là đối tượng đuổi giết của Tiên môn, Thực Tâm ma càng e ngại Tiên môn.

Biến động khác thường trên biển, tất nhiên sẽ dẫn dụ tử tuần tra của Thanh Hoa đến.

Hạ quyết tâm, Liễu Sao vừa chiến đấu vừa lui về mặt biển.

Thực Tâm ma nhận ra dụng ý của nàng, ra tay ngày càng tàn nhẫn, chiêu nào chiêu nấy đều có ý ngăn cản, cố gắng tốc chiến tốc thắng. Y bị thương nặng, công lực không bằng trước, Liễu Sao hoàn toàn khác xưa, có thể gắng gượng chống chọi, nhưng muốn trôi lên mặt biển thì cực kỳ khó khăn.

Bỗng nhiên, một bóng dáng màu đỏ lặn lẽ ẩn hiện.

Cảm nhận được nguy hiểm, Liễu Sao nghiêng đầu, ngay sau đó cảm thấy lạnh sau gáy, lọn tóc bị cắt đứt trôi theo nước biển.

Thì ma Thạch Lan!

Khó trách A Phù Quân đang chiếm ưu thế lại rút lui, chắc đã phát hiện nàng ta đến đây.

Mái tóc dài xõa ra che khuất gương mặt, Thạch Lan không lên tiếng, chỉ một lòng tấn công. Liễu Sao đối phó với Thực Tâm ma đã vô cùng khó khăn, giờ lại thêm Thạch Lan, càng nguy hiểm hơn.

Thấy không thể lui, ma tính của Liễu Sao nổi lên: “Đến đây!”

Trong tiếng quát, chiêu thứ ba “Ma diễm trảm” tung ra, ma khí tối đen nuốt cả mặt trời!

Nước biển bị tách ra, hình thành một vùng không có nước rộng hơn mười trượng, ngọn lửa xanh lam hùng hực thiêu đốt, bọc lấy ánh sáng đỏ rực ở giữa, vô cùng mạnh mẽ, lạnh lẽo.

Móng tay sắc nhọn lướt qua cánh tay trái của nàng.

Cuối cùng vẫn không đủ.

Đau nhức như bị kim châm, Liễu Sao lật cánh tay bị thương lại, mặc kệ cánh tay đang bị Thực Tâm ma tóm chặt, đồng thời vung tay phải đánh hết sức về ngực y.

Không thể ngờ nàng lại liều mạng như vậy, Thực Tâm ma trúng đòn này, rên lên.

Liễu sao chưa cùng đường, Thạch Lan đã tới phía sau.

Ngay lúc nguy cấp, vòng gỗ trên cổ tay đột nhiên bay ra kêu lên không ngừng, đụng phải tảng đá ngầm bên cạnh, phát ra tiếng trong veo, giống như thanh âm côi Phật xua tan ma khí, trong khoảnh khắc xuyên thẳng vào tâm trí của cô gái.

Xích huyền cầm! Liễu Sao bừng tỉnh.

Gì chứ! Nàng không thể chết ở đây.

Nhận ra bản thân bị ma tính ảnh hưởng, Liễu Sao vội vàng khống chế cảm xúc, quay lại ôm lấy Xích huyền cầm. Nhưng Thực Tâm ma vốn không cho nàng nghỉ ngơi, Liễu Sao không thể thoát thân, đành phải tạo ra một quả cầu nước nhỏ bao lấy Xích huyền cầm, để cho nó nổi trong nước.

Thạch Lan đột nhiên ngừng tay, nàng ta nhìn chằm chằm Xích Huyền cầm đến ngây người.

“Đây bằng râu cá voi... Là đây bằng râu cá voi, tìm được rồi...” Giọng nói thì thào.

Nàng ta nhận ra cây đàn này! Liễu Sao vui mừng lại càng thêm nghi ngờ, quả nhiên nàng ta là tiên nhập ma, nhưng vẫn giữ lại chút tiên tính, nàng ta và Lạc Ca rốt cuộc có quan hệ gì?

“Còn không ra tay!” Thực Tâm ma quát khê.

Toàn thân Thạch Lan cứng đờ, đánh về phía Liễu Sao.

Lúc này, Liễu Sao cũng thông minh, vẫy tay về phía Xích huyền cầm. Ma lực lướt qua đàn, những đốm lửa thoát ra từ dây đàn, phát ra tiếng lạnh lùng nhẹ nhàng trong nước.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng đàn Thạch Lan ngừng lại, đôi mắt đỏ chớp mở không ngừng, giống như đang giãy dụa.

Có tác dụng! Liễu Sao lướt trên dây đàn nhiều hơn.

Tiếng đàn càng vang, hành động của Thạch Lan càng mâu thuẫn, cuối cùng rơi vào trạng thái điên loạn, kêu lên đầy đau đớn. Hai tay ôm đầu, lập tức bỏ mặc hai người lao ra mặt biển.

“Coi như người may mắn!” Thực Tâm ma không cam chịu, bắt buộc thu lại đòn tấn công rồi biến mất.

Cuối cùng cũng có thể thả lỏng tinh thần, cả người như không còn sức lực, Liễu Sao không bận tâm đến cánh tay bị thương, nhào qua ôm chặt lấy Xích huyền cầm, một lúc sau, nước mắt rơi xuống.

“Thương Kính sắp đến rồi!” Phía sau vang lên giọng A Phù Quân.

Xem ra y đã đưa Lạc Ninh về thuận lợi, biến động nhất định động chạm đến Thanh Hoa cung, thảo nào Thực Tâm ma phải chạy trốn.

Liễu Sao nhanh chóng lau nước mắt, xoay người hỏi: “Lạc Ninh...”

“Thực Tâm ma phải che giấu tung tích, con bé ở lại Tiên môn sẽ an toàn,” A Phù Quân nói, “Không ai có thể làm chứng cho người.”

Liễu Sao cũng nghĩ tới kết quả này.

Lạc Ninh tận mắt nhìn thấy Thực Tâm ma cũng không thể làm chứng, nàng không có uy tín như Lạc Ca, đám người Thương Kính nhất định sẽ cho rằng Liễu Sao tự đặt bẫy lừa gạt nàng, đây cũng là nguyên nhân khiến Thực Tâm ma chẳng sợ hãi gì.

Liễu Sao không dám dừng lại, vội vàng cắt Xích huyền cầm đi theo A Phù Quân. Đệ tử Thanh Hoa hành động rất nhanh, bao vây tứ phía nhưng A Phù Quân vẫn ung dung rút theo kẻ hở ra ngoài. Không động tĩnh gì trong nước có thể qua mắt được Kỳ Thủy tộc, Liễu Sao theo y coi như sáng suốt.

Đoán trước không nắm được phần thắng nên rút khỏi trận chiến, Liễu Sao đã quen với tác phong làm việc của vị yêu vương này, nhưng y mạo hiểm cứu Lạc Ninh, vẫn khiến Liễu Sao bất ngờ: “Chuyện đó...”

A Phù Quân thản nhiên nói: “Coi như trả nợ ân tình cho Lạc Ca.”

Liễu Sao hiểu ý.

Lúc trước, Lạc Ca cắt đứt thủy mạch của y, nàng từng có ý định giết y, may mắn là Lạc Ca ngăn cản, suy nghĩ từ bi của tiên giả lại cứu muội muội một mạng.

Trước đó, y không công khai chuyện của Lạc Ca, chẳng lẽ là bởi vì Lạc Ninh ở Thanh Hoa cung? Tiên môn không tin tưởng nàng, Thực Tâm ma sẽ không dễ dàng ra tay, Lạc Ninh sẽ an toàn.

Xuất hiện suy nghĩ kỳ lạ này trong đầu, Liễu Sao lập tức bĩu môi. Nếu nói A Phù Quân vì một chút ân tình liền tận tâm bảo vệ Lạc Ninh thì đánh chết Liễu Sao cũng không tin. Lạc Ninh khiến cho nhiều người yêu mến, nhưng A Phù Quân không phải đệ tử Tiên môn, yêu vương này thật sự lạnh lùng tàn nhẫn, có lẽ là áo trắng đồng ý giúp nàng, y vì lời dặn dò của áo trắng nên mới tiện tay trả nợ ân tình cho Lạc Ca.

Liễu Sao vẫn còn suy nghĩ miên man, A Phù Quân đã bỏ đi từ lúc nào.

Bản chép tay đã biến mất, chuyện ma tính hoàn toàn mất phương hướng. Liễu Sao thật sự không muốn trở về đối diện với cục diện hiện tại của ma cung, nhưng không trở về ma cung thì biết đi đâu? Mãi suy nghĩ lung tung, đến khi cánh tay đau đớn không chịu nổi, Liễu Sao mới cúi đầu nhìn, thấy máu tuôn ra không ngừng từ cánh tay, nhưng vì sức mạnh thần bí trong cơ thể, ma cốt bắt đầu khép lại.

Tóm lại vẫn phải quay về, sau khi Thực Tâm ma hoàn toàn bình phục càng thêm đáng sợ, sức của một người nhất định không thể đối phó. Còn thì ma Thạch Lan, thân thể nàng ta vẫn là một câu đố, nàng ta có quan hệ gì với Lạc Ca? Còn quan hệ như thế nào với Thực Tâm ma?

Liễu Sao trôi lên mặt biển, vừa mở mắt đã bị cảnh tượng trước mắt khiến cho nổi giận đùng đùng.

Bên bờ biển, hai tên ma tướng đang hút linh khí của một đệ tử Tiên môn.

Ma cung Hư Thiên, kết giới của Mặc Lan điện bị đánh tan, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng hét giận dữ của hai người phụ nữ truyền ra. Vị Húc nằm nghiêng trên chiếc giường ngọc màu đen, nhìn máu tươi chảy xuống từ cổ tay hai người kia, nụ cười bên môi người thiếu niên chứa đầy sự vui thích lẫn tàn nhẫn.

Thì ra, y đồng ý thả người trước mặt nàng, chỉ là bằng mặt không bằng lòng.

“Vị Húc!” Liễu Sao chưa kịp thu ma tướng, đang tức giận vì chuyện hai tên kia, gặp phải cảnh tượng này, lòng bàn tay chợt phát ra lửa.

Nàng đột nhiên xông tới, Vị Húc né không kịp đành phải đón lấy, chiếc giường ngọc vỡ nát.

Ngọn lửa này chứa toàn bộ uy lực, Liễu Sao quyết tâm muốn trừng phạt y, nghiêng rằng: “Nói người thả người, người có nghe không?”

Nốt ruồi son dưới mi mắt xinh đẹp như hoa đào, gương mặt thiếu niên trầm xuống, đứng lên từ bụi đất, khuôn mặt ẩn hiện tơ máu.

Thấy y muốn ra tay, Liễu Sao không hề sợ hãi: “Người dám không phục?”

“Thánh tôn, khoan đã!” Sau lưng vang lên giọng lạnh lùng, sắc bén.

Lư Sênh đến đúng lúc, đưa tay ngăn Vị Húc lại: “Dám to gan mạo phạm thánh tôn, hộ pháp muốn phản bội ma cung?”

Quan hệ của y và Vị Húc rất tốt, thấy y đến cũng ngừng tay, lấy lại bộ dạng thờ ơ: “Không dám, ta nguyện một lòng trung thành, làm sao để thánh tôn tha thứ?”

Liễu Sao chỉ hai phụ nữ quát lớn: “Ta nói người thả bọn họ!”

Vị Húc nói: “Không thả.”

Liễu Sao sững sốt, sau đó giận dữ: “Người nói gì!”

Vị Húc cũng không nhân nhượng, ý cười nơi khóe mắt vừa ma mị lại lạnh lẽo: “Ta nói, không thể.”

Lư Sênh nhíu mày: “Người...”

“Người không cần nói nữa, coi như lần cuối cùng ta hết lòng trung thành vì ma cung mà thôi,” Vị Húc ngắt lời y, “Đây là thánh tôn muốn biến ma cung thành Tiên môn phải không, không thể thả người, muốn ta thả họ thì giết ta trước.”

“Người nghĩ rằng ta không dám đánh người?” Liễu Sao bước lên.

Lần này, Vị Húc không hề chống cự, nhíu mày nhìn nàng, ánh mắt hơi châm biếm.

Lư Sênh không hề ngăn cản.

Đưa tay lên giữa không trung, rót cuộc vẫn chần chờ đối với vị hộ pháp ma cung tiếng ác lấy lòng này.

Máu không ngừng chảy ra từ cổ tay, hai người phụ nữ kia giãy dụa lăn bên chân nàng, ngược gương mặt đầy vết sẹo, ánh mắt vừa cầu xin vừa ngoan độc trừng Vị Húc.

Ánh mắt kiêu này bắt gặp rất nhiều ở Võ đạo, Liễu Sao cúi đầu nhìn một lúc, đột nhiên rút tay về, quay sang nói với Lư Sênh: “Ta nói lại lần nữa, ra lệnh cho bọn họ ngừng tu luyện, không được phép ra ngoài hại người, vừa rồi có hai kẻ nghe lệnh nhưng không tuân lời, xử tử đi!”

Lư Sênh hơi cúi đầu: “Rõ”

Không để ý đến tiếng kêu tuyệt vọng phẫn nộ của hai người phụ nữ kia, Liễu Sao xoay người bỏ đi.

Vị Húc bất ngờ nhìn theo bóng dáng nàng, một lúc sau mới nói: “Cứ thẳng tay xử tử như vậy, sớm muộn gì ma cung cũng không còn ai, con bé cũng tự tìm đường chết.”

Lư Sênh nói: “Ta tuyệt đối không để ma cung bị hủy trong tay nó.”

Mưa gió Hư Thiên, mưa rền gió dữ, sấm chớp cắt ngang bầu trời đêm.

Vết thương dưới ống tay chưa lành, xương cốt lộ ra ngoài, Liễu Sao đau đến rớt nước mắt nhưng sắc mặt không đổi bước về phía trước.

Ngoài biển mây kết giới, bóng áo choàng đứng yên bất động trong gió lộng, toàn thân bị gió mưa bao phủ, dáng người thon dài tự nhiên cao lớn hơn rất nhiều.

Liễu Sao ngẩng đầu đi ngang qua hắn, bước vào kết giới thanh tĩnh, nhìn biển mây trắng toát mới cảm thấy yên lòng hơn nhiều.

Trong giây lát, một bóng đen xuất hiện ngay trước mắt.

Liễu Sao nói trước: “Ta biết ngươi muốn nói gì.”

“Ngươi coi thường ma tính.”

“Ta không có, ma tính mạnh mẽ trở lại, không phải là lý do hại người.”

“Cá lớn nuốt cá bé vốn là quy luật của trời đất, con người đương nhiên cũng lặp lại quy luật này, vốn đều như nhau, có điều bọn họ là tộc loài yếu ớt hơn thôi. Ngươi ở Võ đạo nhiều năm, hẳn là hiểu được đạo lý này.”

Liễu Sao lắc đầu.

Cho tới bây giờ chưa từng là kẻ yếu, làm sao biết được nỗi bi ai của những kẻ thân phận thấp kém? Nỗi bi ai khi vận mệnh bị người khác nắm giữ toàn bộ.

“Ta bị bắt buộc phải giết người, nhưng ta không hề cảm thấy như vậy là đúng.”

“Người giết người vì sinh tồn, bọn họ hại người cũng vì sinh tồn, người trách phạt bọn họ nặng nề như vậy chẳng lẽ là đúng?”

Trách phạt bọn họ là sai.

Không trách phạt bọn họ, cũng là sai.

Trái phải gì cũng đều sai... Liễu Sao cúi đầu nhìn vòng gối ở cổ tay.

Tiên giả trong trí nhớ rốt cuộc là xuất sắc đến mức đến thế vậy, nàng không thông minh như hắn. Không thể đẹp cả đôi đường, nếu buộc phải ra quyết định, vậy thì cứ để nàng gánh vác hậu quả sai lầm đi.

Cứu loại người không đáng cứu, có lẽ là quá lương thiện, nhưng ít ra cũng là lương thiện.

“Ta muốn ngăn cản bọn họ hại người.”

“Cho dù vì vậy mà Ma tộc bị hủy diệt.”

Ma tộc sẽ không bị hủy diệt, nàng sẽ tìm được biện pháp xóa bỏ ma tính. Liễu Sao vốn tràn ngập tin tưởng với kế hoạch này, nào ngờ cuốn sổ tay lại xảy ra chuyện, chợt có chút nôn nóng, liếc hắn một cái xoay mặt đi: “Vậy thì sao! Ngươi coi như ta làm sai đi!”

Im lặng.

“Ngươi đúng rồi.” Nguyệt vương bàn tay đeo nhẫn, nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

Liễu Sao bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, rời khỏi bàn tay kia, ôm cánh tay bị thương nằm lên giường mây.

Không biết qua bao lâu, Hư Thiên ngừng mưa gió, ánh trăng mỏng manh treo trên biển mây, nhìn không chân thật, thực tế nơi này vốn là ảo cảnh.

Vừa tỉnh lại, Liễu Sao mở to mắt, cảm thấy cánh tay không còn quá đau nữa.

Người trước giường chưa bỏ đi, hắn vẫn đứng trước mặt nàng, giống hệt tên nô bộc trung thành năm đó, bảo vệ “công chúa” của hắn.

Vành nón kéo đến chóp mũi, ánh mắt kia rốt cuộc có nhìn nàng hay không?

Chưa bao giờ là công chúa, Liễu Sao bừng tỉnh từ trong ngơ ngác, khẽ hừ: “Hay cho cái kẻ đứng kia, giả ma giả quỷ hù người khác!”

Khóe miệng hần cong lên: “Người ghét ta như vậy, chắc là ta phải biến mất thôi!”

Liễu Sao chửi không được lại nói: “Ta không nói gì cả, tự người muốn đi thôi!”

“Có đâu.” Hần không hề nhúc nhích.

Ma cung rộng lớn như vậy, có người bên cạnh cũng không quá cô đơn. Liễu Sao nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu một lúc, đột nhiên hỏi: “Người có biết chuyện Nguyệt thần ngày xưa không?”

“Ta không biết.”

“Hừ!”

“Được rồi, thật ra ta có biết một chút.”

Liễu Sao cười lén: “Người từng nói, Nguyệt thần và Nhật thần cùng cai quản thần giới, bọn họ ai lợi hại hơn?”

“Về pháp lực, rất khó nói,” Nguyệt nghĩ ngợi rồi nói, “Thần giới nằm độc lập ngoài ngũ giới. Thời cổ xưa, linh khí thiên địa vốn rất loãng, bởi vậy chư thần chọn ra hai người có tu vi cao nhất đi lấy tinh hoa của mặt trời và mặt trăng. Nếu hoàn thành giao ước, họ chính là người được trời trăng lựa chọn thành Nhật thần và Nguyệt thần. Các thế hệ Nhật thần có khả năng dẫn Thái Dương khí và thanh khí của trời đất, Nguyệt thần có thể chuyển hóa Thái Âm khí và trọc khí. Quá trình tu hành ngày càng cần nhiều thanh khí, trọc khí chính là khí thải, bởi vậy chư thần tôn Nhật thần làm Thần hoàng.

Thì ra Nguyệt thần xuất hiện như vậy, Liễu Sao ngạc nhiên: “Tất cả mọi người đều nói linh khí của thần giới cực kỳ dồi dào, trong đó có rất nhiều linh thảo bảo bối, những người tu đạo đều muốn đến đó.”

“Ừm,” Nguyệt đáp, “Chuyển hóa linh khí từ Nguyệt thần và Nhật thần, ngoại giới quả thật tinh ranh hơn nhiều.”

Từ khi vào ma giới đến nay thực sự quá áp lực, khó khăn lắm mới được nghe chuyện xưa, Liễu Sao cảm thấy rất hứng thú: “Người nói thêm nữa đi.”

“Ta không biết...” Bị nàng trừng, Nguyệt ho khẽ rồi hỏi, “Ta chỉ biết một chút thôi, người muốn nghe chuyện gì?”

Liễu Sao nghĩ ngợi: “Chuyện của Nguyệt thần thứ chín.”

“Chuyện của hần rất dài,” Nguyệt dừng lại, “Không có gì hay để nghe.”

Liễu Sao ‘Ồ’ một tiếng: “Người vốn không biết thì có.”

“Ôi da, bị người nhìn ra rồi.” Hần cười thừa nhận.

Liễu Sao cũng không buộc hần phải kể chuyện khác, yên tĩnh trở lại.

Biển mây bập bênh nhấp nhô, tràn qua chiếc giường, như phủ cho nàng một lớp vải bông dày trắng tinh.

Nguyệt đột nhiên hỏi: “Liễu Sao nhi, người còn muốn gì nữa không?”

Những lời này rất quen thuộc, Liễu Sao lại ngồi xuống, trừng mắt nhìn hần: “Người lại muốn gì!”

“Đây không phải giao dịch, là sự bồi thường của ta,” hần ngừng lại, “Trong phạm vi khả năng của ta.”

Liễu Sao nhìn hần một lúc, hất hàm khiêu khích: “Vậy người thích ta đi, chỉ cần người thích ta, chuyện gì ta cũng đồng ý với người.”

Chỉ cần người yêu ta, ta sẽ cho người tất cả.

Nguyệt cũng không từ chối, hơi cúi người, đôi môi mỏng cong lên, rõ ràng là trêu chọc: “Ày da, ta vẫn luôn thích người mà.”

Liễu Sao lập tức coi như không, hừ một tiếng: “Giả mù sa mưa, đừng nghĩ ta sẽ giúp người!”

Nguyệt đề nghị: “Đổi yêu cầu khác đi.”

Thật ra, dù hấn trả lời như thế nào, Liễu Sao cũng đã quyết định giúp hấn, nếu không sẽ chẳng buồn rầu vì chuyện sổ tay ghi chép bị mất. Nhưng bây giờ ngay cả diễn trò dối gạt hấn cũng không làm, Liễu Sao vẫn hơi bực mình, không thèm để ý đến hấn.

Chuyện của Lạc Ca kết thúc, công đức cả đời mặc người bình phẩm, bao nhiêu đau buồn chỉ lắng lại trong lòng mọi người. Thương Kính trở về, ổn định thể cục. Nguyên Tây Thành đưa Vũ Tinh Hồ, Lạc Ninh và mọi người về núi Nam Hoa. Y dự định sẽ tuần tra cửa khẩu nhân gian nên không đi đường trên tiên giới, cùng đồng hành một đoạn với Chúc Xung của Phù Sinh phái.

Trong tiên dịch, Vũ Tinh Hồ bước vào hành lễ: “Lão Tiên tôn.”

Vạn Vô tiên tôn dường như đang suy nghĩ, nghe vậy liền hiền hòa vẫy y: “Mấy năm nay, con ở bên ngoài một mình cũng vất vả, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Vũ Tinh Hồ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ông, mỉm cười: “Mấy năm nay con ở bên ngoài rất tự do, trở về gặp lão tiên tôn và chuông giáo sư bá khỏe mạnh lại càng yên tâm.”

Vạn Vô tiên tôn ‘ừ’ một tiếng, chợt hỏi: “Tinh Hồ à, nửa năm trước, con thật sự không gặp Tiểu Ca sao?”

“Lúc đó con ở Đại Hoang, thật sự không gặp Lạc sư đệ,” Vũ Tinh Hồ nói tới đây đột nhiên nhú mày, “Nhưng... Đường như con có cảm giác...”

“Vũ sư huynh ở đây sao?” Một giọng nói cắt lời y.

Hai người cùng xoay mặt nhìn ra cửa, thấy Chúc Xung và Tạ Lệnh Tề bước vào, Chúc Xung chấp tay hành lễ với Vạn Vô tiên tôn, ông vội mời y ngồi.

Tạ Lệnh Tề nhìn Vũ Tinh Hồ nói: “Không phải sư huynh muốn ra ngoài xem xét tuyển phòng thủ thành với chuông giáo ư. Chuông giáo sư thúc đã ở ngoài sảnh, đệ tìm huynh khắp nơi mà không thấy, thì ra là ở chỗ sư tổ.”

Vạn Vô tiên tôn nghe vậy vội nói: “Chính sự quan trọng hơn, con mau đi đi.”

Vũ Tinh Hồ vâng dạ, đứng lên bước đi.

Chúc Xung gọi y: “Ngày mai, ta phải về Phù Sinh phái, ông bạn già, lần này huynh nhất định phải qua chỗ ta đấy.”

Hai người vốn là bạn cũ, Vũ Tinh Hồ đáp lại: “Tử Trúc phong có nhiều chuyện phải giải quyết, qua thời điểm này ta sẽ qua chỗ huynh sau nhé.”

Chúc Xung không vui hừ một tiếng, lại nghĩ đến chuyện của Lạc Ca, nhất mạch Tử Trúc phong cần y giữ vững đại cục nên không nói gì nữa.

Vũ Tinh Hồ cáo lui ra khỏi cửa, thấy Lạc Ninh ngồi một mình ngầy người bên vườn hoa.

Y thở dài, bước qua mỉm cười: “Tiểu sư muội đúng là lớn rồi, có nhiều tâm sự quá, ngay cả sư huynh trở về cũng không vui mừng gì hết.”

Lạc Ninh vội đứng dậy: “Đại sư huynh.”

“Lần trước gặp muội, muội mới có mấy tuổi, bây giờ đã trở thành một cô nương duyên dáng rồi,” Vũ Tinh Hồ nói, “Yên tâm đi, vị Tô sư đệ kia dù bề quan cũng rất nhớ thương muội.”

Lạc Ninh đỏ mặt: “Huynh lại phải đi sao?”

“Lần này huynh trở về, tạm thời sẽ không đi nữa,” Vũ Tinh Hồ cố ý dừng lại, “Cho dù có đi, cũng phải chờ Tô sư đệ xuất quan rồi mới tính tiếp.”

Lạc Ninh bật cười: “Nhiều năm không gặp, sư huynh ngày càng thích trêu chọc nha.”

Vũ Tinh Hồ mỉm cười, dịu dàng vỗ vai nàng: “Sau này có sư huynh ở Tử Trúc phong làm bạn với muội, muội có chịu không?”

Lạc Ninh chớp mắt: “Tốt quá.”

Lúc này Vũ Tinh Hồ mới yên lòng, đang định nói tiếp, bỗng nhiên một đệ tử bước nhanh tới: “Lão tiên tôn và Chúc chương giáo có ở bên trong không? Vừa nhận được tin tức của ma cung, chương giáo lệnh cho đệ đến mời họ tới bàn chuyện.”

“Sao?” Vũ Tinh Hồ nhíu mày, không hỏi nhiều, “Hai người đều ở trong, mau vào đi.”

Đệ tử kia vội vàng vào mời người.

Vũ Tinh Hồ buột miệng dặn dò Lạc Ninh: “Bọn huynh ra ngoài trước, muội đừng đi lung tung.”

Lạc Ninh vâng lời, nhìn y đi ra ngoài.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt, đôi mắt to càng sáng trong.

Ở Tiên môn, nàng vẫn có thể tiếp tục là công chúa vui vẻ, nhưng công chúa đã tỉnh giấc không muốn tiếp tục sống trong mộng nữa.

Vì mệnh lệnh “Tạm ngừng tu luyện” mà những ngày gần đây trên dưới ma cung đầy oán thán. Liễu Sao cũng hiểu rõ tình huống này, đành phải thúc giục Lữ Sênh mau chóng tìm tung tích thì ma Thạch Lan. Cuốn sổ tay ghi chép của tôn giả bị Thực Tâm ma lấy mất, hiện tại không cách nào biết trong đó ghi lại những gì, nhưng Thạch Lan là người của Thực Tâm ma, bắt được nàng ta cũng coi như tìm được đường đi.

Trong sương mờ, Mặc Lan điện đã trở lại như trước kia, bao gồm cả chiếc giường hoa lan ngọc đen. Trên bàn có tượng điêu khắc một con đại bàng đang khắc lửa đỏ, ánh lên khuôn mặt thiếu niên vô cùng xinh đẹp.

Nơi này không có kết giới, Liễu Sao đi thẳng vào.

Vị Húc thấy nàng không khỏi sửng sốt, lập tức lười biếng đứng dậy hành lễ: “Tham kiến thánh tôn, không biết thánh tôn giá đáo có gì sai bảo?”

Liễu Sao không so đo thái độ vô lễ của y, nhìn y một lát, muốn nói lại thôi.

Đáy mắt thoáng kinh ngạc, Vị Húc xoay người làm tư thế ‘mời ngồi’.

Vì chuyện lúc trước, Liễu Sao cũng hơi mất tự nhiên, ngồi xuống giường.

Vị Húc liền ngồi xuống bên cạnh, định đưa tay ôm nàng.

Dù vẻ ngoài y còn nhỏ tuổi, Liễu Sao vẫn cảm thấy không thích hợp, vội đẩy tay y ra: “Người muốn làm gì?”

“Không phải thánh tôn muốn ta hầu hạ sao?” Vị Húc ngạc nhiên.

Nhìn ánh mắt mờ ám kia, Liễu Sao biết y cố tình: “Người muốn chết à!”

Vị Húc khẽ cười: “Không dám, ta đang thổ lộ nỗi lòng với thánh tôn mà.”

Liễu Sao nói: “Ma tính của người nhẹ hơn bọn họ.”

Vị Húc gối đầu nằm xuống, thích thú nhìn nàng: “Tu vi của ta vĩnh viễn không thể tiến thêm, nên ma tính không nặng như họ, đợi các người bị hủy diệt hết, ta sẽ là người cuối cùng.”

Liễu Sao ngạc nhiên nhìn thiếu niên bên cạnh, nhớ lại việc tu luyện oán độc, còn có khuôn mặt dữ tợn đau đớn cùng với những tia máu khắp người.

Là nam tử, ai muốn vĩnh viễn duy trì thân thể thiếu niên.

Liễu Sao đột nhiên hỏi: “Hai người kia đâu rồi?”

Ánh mắt Vị Húc lạnh lùng: “Ta nói rồi, không thả.”

Là hận tới mức nào khiến y tra tấn bọn họ bao nhiêu năm, đến nay cũng khó xóa bỏ? Là có liên quan đến thân thể của y sao?

“Nếu bọn họ từng hại người, vậy thì cũng đáng.” Liễu Sao nói, “Ta không phải muốn người tha người, nếu đã làm chuyện xấu xa thì quên đi, như thế rất hời cho bọn họ, ai hại ta thì ta cũng báo thù!”

Hai chữ tha thứ rất vĩ đại, hai chữ khoan dung rất cao thượng, những người này bị giam cầm dưới gông xiềng của những lời ca ngợi đẹp đẽ, nhưng có mấy ai cảm nhận được sự đau đớn của người bị tổn thương?

Vị Húc không nói gì.

Thấy ánh mắt lạ lùng của y, Liễu Sao hỏi: “Người nhìn gì vậy?”

“Ta nghĩ người muốn thành tiên,” Vị Húc đưa tay xoa xoa mặt nàng, “Tỷ tỷ, thì ra người không phải là tiên.”

Liễu Sao quay đầu: “Ta vốn không phải.”

Đúng vậy, nàng thích tiên, hướng đến Tiên môn, nhưng nàng vẫn luôn là Liễu Sao, một Liễu Sao cố chấp tùy hứng. Gì mà bảo vệ chúng sinh giết chết Thực Tâm ma, tất cả chỉ vì người đó xứng đáng để nàng làm.

Nhập ma, thành tiên, lý do nàng làm việc vẫn rất đơn giản.

Vị Húc nhắm mắt lại trên chọc: “Nhưng người không phải ma, ma cung không thích hợp với người, hay là rời khỏi đây đến một nơi phù hợp, đừng quay về nữa.”

“Ta sẽ thay đổi ma cung.” Liễu Sao tràn đầy tin tưởng nhảy xuống giường, bước đi.

Vị Húc trợn mắt nhìn bóng dáng nàng, ánh mắt phức tạp.

Liễu Sao nói chuyện phiếm một lúc cảm thấy thoải mái hơn nhiều, trở lại biển mây kết giới.

Nguyệt vẫn đứng ở nơi đó như thường ngày.

Liễu Sao nhìn bóng dáng hần: “Ta đã trở về.”

Nguyệt nghiêng mặt.

Liễu Sao cắn môi, chợt hỏi: “Người không có ma tính, cũng vì bị thể chất khổng chế?”

Nguyệt hỏi lại: “Coi như vậy đi. Người muốn cứu ta sao?”

Liễu sao không trả lời.

“Bẩm thánh tôn, phát hiện thi ma Thạch Lan ở gần Tuyết vực,” bên ngoài kết giới truyền đến giọng của Tả sử, “Lô Hữu sử đã dẫn người đuổi theo, lệnh cho thuộc hạ đến xin chỉ thị của thánh tôn.”

Liễu Sao mừng rỡ, đi mấy bước chợt quay lại dặn dò Nguyệt: “Gác cửa!”

“Không thể thương lượng sao?”

Liễu Sao quay lưng về phía hần: “Nếu người gác cửa cho ta, sau này có thể thương lượng.” Nói xong liền bước đi.

“Sau này...” Chiếc nhẫn thủy tinh tím lóe sáng, hần xoay người ngồi trên giường mây.

“Chủ nhân,” Lam Sát xuất hiện trên tháp, “Người không gác cửa à?”

Im lặng.

“Thân phận ta như vậy, sao có thể đi làm cái chuyện gác cửa kia chứ.” Nguyệt khẽ cười, vung tay chụp lên cái đầu cún con.

Hết chương 51

52. Q.3 - Chương 52: Con Đường Lưu Vong

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Trong tiên dịch, Lạc Ninh vội vã bước tới cửa viện, hai tên đệ tử đang gác ở ngoài cửa. Lạc Ninh lập tức thay khuôn mặt lo lắng bằng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ: “Thiệu sư huynh, sao mọi người lại ở đây?”

Đại đệ tử này họ Thiệu tên Nam, là đệ tử của trưởng giáo Nguyên Tây Thành, y biết Lạc Ninh không thể tu luyện thuật pháp nên rất thương xót, thân thiết trả lời: “Ồ ngoài có chuyện, trưởng giáo đã đi cùng Chúc trưởng giáo và mọi người, tiểu sư muội đừng chạy lung tung.”

Lạc Ninh cũng không hỏi có chuyện gì xảy ra, chỉ thất vọng nói: “Vậy họ đã đi đâu rồi? Khi nào họ về? Muội có chuyện muốn tìm lão tiên tôn.”

“Ồ đây rất gần Đông Hải, có lẽ ngày mai họ sẽ về.” Thiệu Nam cười bảo: “Trưởng giáo đặc biệt dặn chúng ta trông chừng muội, tiểu sư muội thích làm gì thì cứ nói với bọn huynh là được.”

Trưởng giáo Nam Hoa Nguyên Tây Thành trời sinh nghiêm trang kiệm lời, là người ngoài lạnh trong nóng, cực kỳ che chở đệ tử. Ông tận mắt chứng kiến Lạc Ninh trưởng thành. Bây giờ Lạc Ca đã mất, tuy trên đường đi ông không hề mở lời an ủi, nhưng vẫn âm thầm chăm sóc cho Lạc Ninh.

“Đa tạ sư huynh.” Lạc Ninh nói: “Muội chán quá, muội đến hồ nước bên cạnh cho cá ăn đây.”

“Bọn huynh...”

“Sư huynh cứ canh gác đi, tạm thời muội cũng không cần giúp đỡ.”

Ngắm hoa, cho cá ăn đều là trò vui của các thiếu nữ, Thiệu Nam biết nàng từ thuở bé: “Cũng được, chúng ta bàn chuyện bên này, muội tự chơi đi, cần gì thì cứ gọi bọn huynh.”

Nước từ kênh đổ vào trong hồ, tảng đá bên ngọn núi giả phủ đầy rêu xanh dài, có rất nhiều cá chép đỏ bơi qua các khe đá.

Làm sao liên lạc với yêu vương đây? Lạc Ninh đang đứng bên bờ phân vân, bỗng nhiên một bóng trắng loáng thoáng hiện trên mặt hồ, giống hệt một cái xác chết trôi.

Lạc Ninh hoảng sợ: “Người...”

Gã yêu Ký Thủy cung kính truyền âm tới: “A Phù Quân sai thuộc hạ đi theo cô nương.”

Tình huống rất khẩn cấp, Lạc Ninh vừa bất ngờ vừa vui mừng: “Ta muốn gặp A Phù Quân! Ngay lập tức!”

Đông Hải sóng triều lẫn tăn, mây đen nặng trĩu, thỉnh thoảng có vài tên đệ tử Thanh Hoa cung ngự kiếm lướt qua bầu trời. Với tu vi của Liễu Sao hiện tại, muốn tránh khỏi họ rất dễ dàng. Nàng muốn bắt thì ma Thạch Lan nên vội vàng chạy tới nơi Cấp Trung Đạo chỉ, nhưng lại không hề trông thấy bóng dáng Lư Sênh và ma binh.

Có lẽ Thạch Lan đã rời khỏi, y đang dẫn người đuổi theo. Liễu Sao thầm cảnh giác, nàng thử tìm kiếm xung quanh, nhưng trong phạm vi mười dặm lại không hề phát hiện tung tích ma binh, thật bất ngờ tầng mây phía chân trời lại có hiện tượng lạ.

Tầng mây cuộn cuộn như báo hiệu một cơn bão táp, trong đó thoáng ẩn hiện tiên khí.

Không xong! Liễu Sao bấm sinh rất miễn cảm với linh khí, nàng lập tức lặn xuống biển.

Nàng vừa đến là gặp ngay Tiên môn, chỉ là trùng hợp hay là bẫy? Chỉ vì mệnh lệnh “Ngừng tu luyện” mà mấy ngày gần đây có rất nhiều người bất mãn trong ma cung. Cần phải đề phòng Lư Sênh, Nguyệt nhất định sẽ hiểu ý “trông chừng” là thế nào, nếu Lư Sênh thật có lòng phản bội, ít nhất hẳn cũng phải báo với nàng một tiếng.

Ý của Tiên môn không rõ ràng, tình huống khá xấu, chi bằng quay về trước tìm hiểu cho rõ, Liễu Sao quyết định, dùng thủy độn rút lui.

Cách đó không xa, một bóng áo trắng xuất hiện trước mặt.

“Nguyên Tây Thành và Chúc Xung đang dẫn người tới.”

“Người...”

A Phù Quân trong chớp mắt đã bước tới hơn mấy trượng, y quay lại nhìn nàng nhíu mày: “Còn không đi sao?”

Quả nhiên, Tiên môn đến vì nàng, chắc chắn là Lạc Ninh nhận được tin mới nhờ y đến báo. Liễu Sao cắn răng chờ một lát rồi theo sau y.

“Có lẽ Thương Kính cũng sẽ đến nhanh thôi.” Giọng A Phù Quân rất bình thản nhưng tốc độ ngày càng nhanh: “Họ đã thiết lập kiếm trận bao vây tám hướng, kiếm trận hợp lại chắc chắn không còn đường sống, đông bắc và tây bắc là hai mặt yếu nhất, người đi bên nào?”

Đối diện với bao vây, chia nhau hành động là biện pháp thỏa đáng nhất, vừa có thể phân tán lực lượng của Tiên môn lại vừa có thể đánh đòn phủ đầu quấy nhiễu kế hoạch của Tiên môn, còn về phần sẽ kéo đến bao nhiêu kẻ thù thì đành dựa vào vận khí.

Đi hướng nào? Liễu Sao đảo con ngươi, chậm chạp mãi không đáp.

“Ta không tin lời hứa của người với Ký Thủy tộc, nhưng ta hy vọng người sống sót.” A Phù Quân đáp: “Không có ta thì trước sau gì người cũng phải chọn một con đường chạy trốn.”

Học được bài học từ lần trước, Liễu Sao hoàn toàn có lý do nghi ngờ động cơ của y. Nhưng y nói rất đúng, nếu y không nhắc nhở nàng ở đằng trước có kiếm trận bao vây tám mặt, nàng mà xông bừa vào, uy lực của kiếm trận Tiên môn không thể xem thường. Đợi đến lúc kiếm trận ở tám phía hợp lại làm một, đương nhiên nàng sẽ chạy trời không khỏi nắng. A Phù Quân chịu tới báo tin trước là muốn chủ động chia bớt áp lực, chí ít vẫn có thể tin tưởng được, chỉ bằng thử thời vận xem sao.

Liễu Sao không lập tức đưa ra lựa chọn mà thử dò hỏi y trước: “Người đi bên nào?”

A Phù Quân đáp: “Kẻ hở ở phía tây bắc rất lớn, sức mạnh của kiếm trận cũng yếu nhất.”

Mơ hồ phát hiện y đang khinh bỉ nàng, Liễu Sao cũng hơi để ý, nhưng vẫn dày mặt nói: “Vậy ta đi về hướng tây bắc.”

“Hy vọng người còn cơ hội thực hiện lời hứa.” A Phù Quân dứt lời lập tức hóa thành nước rồi tan biến.

Từng chứng kiến sức mạnh của Ký Thủy tộc trong biển cho nên Liễu Sao không dám trở tài trước mặt y, nàng dứt khoát chọn con đường dễ ra nhất, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến phía tây bắc.

Bên ngoài ba dặm, kiếm khí tỏa ra lạnh lạnh.

Tất cả mọi trận pháp đều theo một nguyên lý chung, Liễu Sao đã quen với pháp trận của Võ đạo, vừa trông thấy cách sắp xếp theo bắc đẩu, lập tức biết ngay đây là Thất Tinh Phục Ma trận mà phái kiếm tiên thường dùng. Nàng từng nghe Tô Tín kể, sau thiên phạt vài năm lại bùng nổ đại chiến tiên ma, có rất nhiều kiếm trận cổ đã thất truyền trong Tiên môn. Bây giờ trong các kiếm trận còn lại thì Thất Tinh Phục Ma trận hay được dùng nhất, yêu cầu bố trận cũng thấp nhất, nhưng uy lực không thể xem thường.

Quả như A Phù Quân bảo, trận này có lẽ là kiếm trận yếu nhất trong tám mặt, cơ hội chạy thoát không nhỏ, vì thế Liễu Sao cực kỳ tin tưởng nhảy vào trong trận.

Khoảnh khắc vừa bước vào trận, nàng chợt nghe tiếng sấm gầm vang, ma nhãn đột ngột mất đi hiệu lực. Mắt không thể nhìn thấy trong nước, tai cũng không nghe thấy âm thanh gì, đúng là ngũ quan bị phong ấn. Tuy ngoài dự đoán, nhưng Liễu Sao cũng không lo sợ, nàng vận hết ma lực phá tan phong ấn. Giây phút thị giác quay lại, nàng lập tức trông thấy có bảy đốm sáng vàng kim đang ở trên đỉnh đầu, vừa trang nghiêm, vừa rộng lớn, đang chậm rãi áp thẳng xuống.

Dòng khí đập thẳng xuống, Thái Huyền kiếm khí dẫn ăn mòn ma thể.

Uy lực trận này quả danh bất hư truyền, nhưng thực lực hiện nay của Liễu Sao đã tiến bộ rất nhiều. Khi vừa bước vào trận ma lực hộ thể đã tự vận hành, sấm lửa bùng nổ đẩy tan Thái Huyền kiếm khí. Liễu Sao tìm đúng nơi sơ hở, ngưng tụ ma lực thành ba điểm sắc nhọn, cắt ngang kiếm thứ ba trong bắc đầu.

Kiếm khí vỡ nát, màn đêm tối đen hoàn toàn biến mất.

Liễu Sao thừa cơ lao khỏi mặt biển, bắt gặp một người ngự phong đứng trên đầu ngọn sóng, đôi mắt sáng láng tựa như ánh sao thu, y phục trắng đỏ ngập tràn sức sống.

Giải Ma linh màu đỏ đã khởi động.

“Vũ sư huynh.” Liễu Sao thăm vắn ma nguyên, lùi về sau: “Ồ chỗ cũ bên cạnh núi Thường Dương...”

Nhắc đến “chỗ cũ”, quả nhiên trong đôi mắt Vũ Tinh Hồ lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng trời sinh tính y rất cẩn thận nên vẫn không trả lời.

“Là Lạc sư đệ nói với người.” Một người bước ra từ phía sau y.

“Tạ Lệnh Tề!” Gặp được kẻ thù cực kỳ phẫn nộ, Liễu Sao không lo nghĩ nhiều được nữa, nàng lập tức liều lĩnh xông về phía y.

Nếu y là Thực Tâm ma, vậy phải bắt y hiện hình.

Sử dụng chiêu mạnh nhất, lốc xoáy xuất hiện, nước biển bị hút lên không trung.

“Đây là...” Các đệ tử biến sắc.

Tạ Lệnh Tề không đoán được tu vi của nàng đã tăng tiến nhanh đến thế, y cuống cuồng lùi về sau.

“Muốn chạy ư?” Liễu Sao bấm ngón tay bắn ra, hai luồng trọc khí lượn vòng như dây lụa, lao thẳng về trước.

Thấy nàng ra sát chiêu với Tạ Lệnh Tề, tấm lòng diệt yêu trừ ma của Vũ Tinh Hồ dâng lên... Nàng có tu vi phi phàm nhất trong chúng ma, nếu để nàng tu thành Thiên ma thì hậu họa khó lường.

Tiên quyết bắn ra, Giải Ma linh tỏa ra hào quang giữa không trung, sát khí kích động sát khí.

Thật lòng Liễu Sao không muốn làm y bị thương, nên vội thu lại vài phần ma lực, phần lực còn lại đánh vào Giải Ma linh, đôi bên đều bị đánh văng ra chừng mười trượng.

Chúng đệ tử thiết lập lại kiếm trận, ngày càng thấy kiếm trận và Giải Ma linh phối hợp thêm chặt chẽ, Liễu Sao biết hôm nay không thể xử lý được Tạ Lệnh Tề. Đám Nguyên Tây Thành mãi mà chưa đến, hơn phân nửa là bị A Phù Quân kéo đi nơi khác, càng ở lâu càng bất lợi, nàng phải đánh nhanh thắng nhanh, phá vòng vây rồi nói sau.

Vừa có quyết định, ma tướng hiển lộ, chiếc vòng trên tay phát ra âm thanh “u u”.

Sững sờ trong chốc lát, ma lực đã ập tới, Vũ Tinh Hồ cảm thấy ngũ tạng đau buốt, văng xa khoảng sáu bảy trượng. Y ngẩng đầu lên bắt gặp Liễu Sao chạy tới trước mặt, vội vàng triệu hồi Giải Ma linh che chắn.

Nhưng Liễu Sao chỉ lướt qua y, rồi hóa thành gió bỏ chạy mất.

Tạ Lệnh Tề bước qua دیu y: “Sư huynh không sao chứ?”

“Không sao.” Vũ Tinh Hồ hoàn hồn lại rồi đứng dậy.

Tạ Lệnh Tề nói: “Thương cung chủ sắp đến, không thể để ma nữ bỏ trốn, chúng ta mau đuổi theo!”

“Từ từ đã.” Vũ Tinh Hồ nâng tay cản lại, nghi ngờ nói: “Ma nữ này có điều lạ lùng, không giống như giả vờ...”

Thân là đại đệ tử của mạch Tử Trúc phong, Vũ Tinh Hồ rất được chú ý giáo Nguyên Tây Thành xem trọng, đối diện với vị sư huynh này, Tạ Lệnh Tề cũng phải nhường nhịn ba phần: “Bất luận thế nào ả cũng là ma, ma tính khó diệt trừ, cuối cùng sẽ gây tai họa cho lục giới, đến cả Lạc sư đệ cũng...”

Vũ Tinh Hồ ảm đạm: “Thôi, bắt ả rồi nói sau.”

Lần này Tiên môn đến có chuẩn bị, Liễu Sao liên tiếp xông qua vài kiếm trận, cũng may tốc độ tu hành của nàng gần đây tăng tiến rất nhanh, hoàn toàn khác với khi đầu cùng Thực Tâm ma, cho nên mới còn một con đường sống.

Nhưng, tại sao Tiên môn lại biết tung tích của nàng?

Liễu Sao cắn chặt môi, vội vàng chạy về ma cung.

Sự tin tưởng cuối cùng, người tốt nhất đừng phụ lòng ta.

Dưới ma nhãn, cửa vào gần ngay trước mắt, ma ánh lên cánh cửa màu lam tím, cửa vào ma cung không hề có động tĩnh. Liễu Sao thật bình tĩnh thử vài lần liên tục, nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

“Các người dám!” Đòi mắt Liễu Sao đỏ ửng, đập hai chưởng vào cánh cửa.

Phản bội! Nàng định cứu họ, đổi lại họ phản bội nàng!

Ma lực chấn động kết giới ở Hư thiên, cánh cửa chấn động vụn vụn, rốt cuộc có vài bóng người bước ra khỏi cánh cửa. Chính là Lư Sênh, Vị Húc và Cấp Trung Đạo.

“Sức mạnh của người đủ để người trở thành vinh quang của Ma tộc, nhưng là do người từ bỏ cơ hội.” Giọng Lư Sênh thật lạnh lùng: “Tâm hướng về Tiên môn, ma cung không cần một ma tôn như thế.”

Đúng vậy, bọn họ muốn một kẻ giống như Trương Nguyệt gây dựng Ma tộc lớn mạnh, một vị ma tôn hoành hành lục giới, chứ không phải như nàng vì thái bình của lục giới mà áp chế Ma tộc.

Liễu Sao không để tâm những lời họ nói, nàng chỉ chăm chăm nhìn bóng hình quen thuộc đứng cạnh họ.

Cổ chấp muốn xác nhận, cổ chấp chạy về đến đây, để chứng kiến phỏng đoán biến thành sự thật.

Vì hắn luôn bên nàng, cứu giúp nàng, cho nên nàng tha thứ sự lừa gạt của hắn, nàng nghĩ cho dù không yêu thì chí ít cũng có chút tình cảm. Nhưng chuyện trước mắt đã đánh tan tất cả ảo tưởng may mắn của nàng, kẻ đó vĩnh viễn là một vầng trăng bạc tình.

“Liễu Sao, người còn muốn gì nữa không?” Hóa ra hắn đã có lựa chọn cho nên mới muốn bồi thường nàng, cũng giống hết năm đó hắn gạt đi vận mệnh của nàng.

Chỉ có thể mà đã vội vàng muốn vứt bỏ sao?

Liễu Sao lặng lẽ trừng trừng nhìn bóng dáng kia, ánh mắt ngày càng tàn nhẫn, tựa như muốn nuốt sống hắn.

Người kia vẫn không một mảy may lay động, bình thản đứng nơi đó, tao nhã đến mức nếp gấp trên áo choàng cũng không hề thay đổi.

Tả sử Cấp Trung Đạo dẫn vài tên ma tướng xoay người về phía Vị Húc: “Ta nguyện tôn Địa Hộ pháp làm thánh tôn.”

Vị Húc không lên tiếng.

“Hiển thân vì Ma tộc, là cơ hội và sự chấp nhận duy nhất người có.” Lư Sênh dứt lời rồi cùng mọi người biến mất sau cánh cửa.

Từ lúc cửa ma cung đóng lại, dòng khí trên không trung cũng bắt đầu biến đổi, sức mạnh cách ly trực khí là kết giới của Ma tộc.

Phá hủy kết giới xông vào Hư Thiên không phải là không thể, tiếc là truy binh đang ở phía sau, nàng không có thời gian. Đối diện với hành động bỏ đá xuống giếng của họ, Liễu Sao cười khẩy... hiển thân sao? Lư Sênh là thèm muốn thứ sức mạnh trên người nàng, chờ đến khi Tiên môn đánh nàng trọng thương, lúc đó chính là trai cò hại nhau, ngư ông đắc lợi, thật giỏi tính quá!

“Không dễ vậy đâu!”

Liễu Sao khẽ hừ, bỗng nhiên vận chân khí, đậm chân, mặt đất trong vòng trăm trượng vỡ nát.

Ma trận bị phá trong nháy mắt, kiếm trận ập tới.

“Ồ nơi này!” Chúc Xung tự mình trấn giữ trận pháp, uy lực không giống người thường, Liễu Sao thu khí lại không kịp, vai bị thương chảy máu.

Tiên môn đã vây lại xung quanh.

Liễu Sao nén đau tránh né, tìm được kẽ hở rồi tung ra một chiêu nữa, địa khí tuôn ra ào ạt, ma lực đập thẳng vào kẽ hở của kiếm trận. Nhưng đúng vào lúc này, ba luồng tiên lực cực mạnh bất ngờ xuất hiện, cắt ngang ma chiêu của nàng.

“Thương cung chủ đến!” Các đệ tử vui mừng.

Tiên ảnh cao lớn giẫm sương khói xuất hiện, người mặc áo bào hình bát quái hoa văn mây tím, tay cầm ngọc như ý đen Đông Hải. Đó chính là Tiên minh thủ tọa, cung chủ Thanh Hoa cung Thương Kính. Tiếp đó là Nguyên Tây Thành, Vạn Vô tiên tôn, Vũ Tinh Hồ và Tạ Lệnh Tề cũng đồng loạt chạy đến.

“Diệt ma đầu, trừ tai họa cho lục giới.” Ngọc như ý đen đón gió hóa thành thần kiếm Cửu Ca, Thương Kính đích thân ra tay.

Tạ Lệnh Tề tham gia đội ngũ vây sát, chỉ có mỗi Vũ Tinh Hồ đứng bất động tại chỗ.

Sức mạnh thần bí trong cơ thể như biến mất hoàn toàn, trúng một đòn sau lưng, Liễu Sao cắn răng cố chống đỡ. Máu tươi tuôn qua kẽ răng chảy ra ngoài, nàng không rên một tiếng, vừa cố chắn kiếm trận vừa trực tiếp nhận một đòn của Nguyên Tây Thành. Xương vai bị gãy, cả vai phải bị lồm xồm, Liễu Sao thừa cơ vung chưởng trái đánh lui Nguyên Tây Thành, nàng nhắm kẽ hở định bỏ chạy.

Chợt một kiếm lao tới như chớp, xuyên thẳng qua bụng nàng, đẩy nàng ngã thẳng ra sau cắm trên mặt đất.

Chiêu này quá sức ác độc, tất cả mọi người đều sửng sốt, không kịp lòng được dừng động tác lại.

Nguyên Tây Thành nhú mày: “Con...”

“Là đệ tử nhất thời nóng nảy.” Tạ Lệnh Tề cúi đầu: “Nhưng con nghĩ nếu để ả trốn thoát, sau này chẳng biết có bao nhiêu người sẽ bị hại, đệ tử không nên...”

“Thôi vậy.” Thương Kính lắc đầu: “Giết để bảo vệ thiên hạ, cũng không nên để ý quá nhiều.”

Liễu Sao cúi đầu, nhìn chuôi kiếm dưới bụng, nhìn máu dần dần tuôn ra khỏi miệng vết thương.

Thương tích đầy mình, cả thân mình đầm máu, nhưng đã không còn vị tiên giả áo trắng đến cứu nữa.

Không thể hoàn thành ủy thác của hắc hủ, lại vọng tưởng giúp hắc hủ bảo vệ lục giới, còn kẻ kia dung túng, nuông chiều nàng, biến nàng thành một thứ rác rưởi...

Vũ Tinh Hồ bỗng bước lên trước: “Nàng ta thật có điều lạ lùng, chi bằng mang về thẩm vấn lại.”

“Ma nữ này lòng dạ độc ác, nhất định phải diệt trừ!” Chúc Xung ghét ác như thù, hoàn toàn không nể mặt Vũ Tinh Hồ, rút kiếm chém xuống.

Bóng kiếm hạ xuống đỉnh đầu, Liễu Sao không hề sợ hãi, ngược lại ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Quả nhiên, một luồng ánh sáng xanh tỏa ra từ giữa không trung, cửa ma cung đã mở ra, rất nhiều ma binh chen chúc ủa ra. Thương Kính cũng không ngờ đây chính là cửa vào ma cung, y ngạc nhiên kinh hoàng.

“Ma cung muốn cứu người! Khởi động trận pháp!” Chúc Xung hét lớn.

Lư Sênh chặn Chúc Xung. Vị Húc, Cấp Trung Đạo và vài tên ma tướng khác cũng chạy qua cản đám người Thương Kính, Nguyên Tây Thành. Bọn họ đều thềm khát sức mạnh trên người Liễu Sao, nên không thể để nàng bị Tiên môn giết chết.

Liễu Sao vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

Người kia cứ lặng yên đứng dưới ma quang xanh lam, hoàn toàn không có ý định ra tay, đôi môi mỏng khẽ cong nhẹ, chỉ còn viên thủy tinh tím trên ngón tay lấp lánh không ngừng.

Vứt bỏ ư?

Không, không một ai có thể vứt bỏ nàng, vì vận mệnh của nàng không thuộc về bất kỳ ai, nàng sẽ không tự vứt bỏ bản thân!

Tiên ma quần áo xuất hiện kẻ hở, khuôn mặt Liễu Sao tái nhợt, nàng khê khàng thở dốc, đôi mắt hạnh tỏa sáng khiến người ta sợ hãi, đôi mắt đỏ lấp lánh ánh sáng lạ lùng.

Ta không kiên cường, nhưng lại có quá nhiều cố chấp.

Rốt cuộc, có đệ tử phát hiện hành động của nàng: “Ả...ả....”

Tiếng hét sợ hãi khiến tất cả mọi người nhìn qua.

Cô gái nằm trên mặt đất cố sức nhúc nhích, dùng bàn tay trái còn lại nắm lấy chuôi kiếm trên bụng, nàng dốc hết sức, từng chút một rút thanh kiếm đang xuyên qua bụng nàng.

Kiếm được rút ra, máu tươi tuôn trào, nhưng nhanh chóng bị ma lực chặn lại.

Nàng bịt miệng vết thương trên bụng, lao đảo đứng dậy, hung tợn trừng trừng nhìn người đứng giữa không trung: “Người, chờ đó!”

Lư Sênh lập tức nhìn Vị Húc.

Vị Húc hiểu ý, y thoát thân chạy đến cản đường nàng.

Liễu Sao không hề lùi nửa bước, chỉ lạnh lùng chăm chăm nhìn vị Hộ pháp thiếu niên, nâng tay trái lên.

Cô gái trước mặt không hề xinh đẹp, thậm chí còn hơi xấu xí, nhưng ánh mắt cực kỳ hung tàn, ngang bướng không chấp nhận kết cục đã định.

Vị Húc nhìn nàng, mở miệng: “Chết không đáng sợ lắm đâu, sẽ qua nhanh thôi.”

Thật ra y đã ám chỉ với nàng, bảo nàng rời khỏi ma cung đừng quay về nữa. Liễu Sao lên tiếng: “Người từng nhắc nhở ta, ta sẽ ghi nhớ.”

“Ta chưa từng nhắc nhở người điều gì.” Vị Húc dường như thờ ơ cười nhạt, đôi mắt hoa đào tỏa ra yêu sắc: “Chỉ có Lư Sênh mới có thể mang đến tương lai cho Ma tộc.”

“Y cho Ma tộc thương lại thì tại sao ta lại phải chết!” Liễu Sao hung dữ, nghiêm mặt: “Người tránh ra!”

Vị Húc đáp: “Người trốn không thoát đâu.”

“Ta nhất định trốn thoát.” Liễu Sao cười lạnh lùng.

“Thật xin lỗi, tỷ tỷ.” Vị Húc ngã ngón bước tới gần.

Có lẽ y muốn bắt sống nàng, nên ra tay không tàn nhẫn như ngày thường, cũng chưa dốc hết toàn lực. Tuy Liễu Sao bị thương ma lực giảm mạnh, nhưng giờ phút này nàng hoàn toàn liều mạng, dùng một thức “Ranh giới phong như” đánh bật Vị Húc.

Vị Húc không tiếp tục áp sát, Tạ Lệnh Tề và Vũ Tinh Hồ cũng đã chạy tới.

Đã sớm đoán được sẽ xảy ra một trận ác chiến, Liễu Sao cũng không hề e sợ, dốc hết sức lực vùng vẫy lần cuối.

Bỗng nhiên...

“Dừng tay!” Vài tiếng quát đồng loạt vang lên.

“Ninh nhi!” Tạ Lệnh Tề hét thất thanh.

Liễu Sao kinh hoàng, vội vàng đẩy người trước mặt ra cố hết sức chặn Giải Ma linh.

Nhưng sợi tơ sóng âm vẫn cắt đi vài miếng thịt của Lạc Ninh, nhưng cũng là vì Vũ Tinh Hồ thu chiêu lại đúng lúc.

Trán bị kiếm khí của Tạ Lệnh Tề cắt, máu tuôn xuống che mờ tầm mắt, Liễu Sao lăn trên mặt đất, bắt chắp đầu đón, vừa cố lau mắt vừa lo lắng gọi: “Lạc Ninh?”

“Liễu Sư tỷ!” Lạc Ninh chạy tới ôm nàng.

“Khóc gì mà khóc! Ta vẫn chưa chết!” Liễu Sao mắng Lạc Ninh, thuận tay lau đi dòng máu tuôn trên mặt nàng.

“Muội không khóc.” Đôi mắt đỏ hoe, Lạc Ninh thật không rơi lệ, thậm chí còn khẽ cong khóe miệng, dùng tiên thuật nhỏ bé cầm máu cho Liễu Sao.

Tạ Lệnh Tề tiến lên trước hai bước nhưng bị Liễu Sao trừng mắt đành dừng lại, y gọi: “Ninh nhi, mau đến đây!”

“Liễu sư tỷ sẽ không hại muội.” Lạc Ninh lắc đầu, nháy mắt với Liễu Sao.

Chúc Xung giận dữ: “Nha đầu nhà ngươi! Sao có thể tin tưởng ả!”

Nguyên Tây Thành dặn dò Vũ Tinh Hồ: “Dẫn con bé về đây.”

Cũng khó trách, Lạc Ninh vừa sinh đã bị phong ấn bằng chú thuật, cho đến khi hồn phách được chữa trị xong mới tỉnh lại, đây chẳng qua chỉ là chuyện cách đây mới mười mấy năm. Trong mắt mọi người, nàng mãi mãi là cô bé mười mấy tuổi, vẫn luôn được tiên giới bảo vệ, thiếu kinh nghiệm sống nên bị Liễu Sao lừa cũng không lạ lùng gì.

Không đợi Vũ Tinh Hồ bước thêm hai bước, Liễu Sao đột ngột bật dậy, tóm lấy cổ Lạc Ninh: “Ai dám bước tới! Ta giết con bé!”

“Khoan đã!”

“Ninh nhi!”

...

Tạ Lệnh Tề cuống quýt: “Ngươi dừng tay! Chúng ta thả ngươi là được! Không nên làm tổn thương người khác!”

“Dừng tay hết, dừng tay!” Vạn Vô tiên tôn liên tục khuyên: “Từ từ nói, từ từ nói!”

“Tiểu sư muội!” Một bóng người ngự kiếm xuất hiện trên không trung, chính là Thiệu Nam mồ hôi lạnh toát đầy đầu.

Nguyên Tây Thành quát hỏi: “Ngươi trông người thế nào vậy!”

“Không liên quan đến Thiệu sư huynh, là con lừa sư huynh.” Lạc Ninh cúi đầu nói: “Con xin lỗi, con không hiểu chuyện, nên mới... mắc mưu.”

Thương Kính thở dài, thu kiếm hạ lệnh: “Thôi vậy, thả ả ra.”

“Lại thêm phiền phức!” Chúc Xung nóng nảy, cười khẩy bảo: “Uổng công ta nhiều chuyện đến đây giúp đỡ, thì ra Nam Hoa phái cũng vì tình riêng bỏ qua đạo nghĩa!”

Lời y nói không những chỉ Lạc Ninh, mà cũng kéo cả chuông giáo Nguyên Tây Thành và Vạn Vô tiên tôn theo, cũng ám chỉ chuyện lúc trước Lạc Ca che chở Liễu Sao khiến nhiều người tức giận. Tạ Lệnh Tề và vài tên đệ tử Nam Hoa phút chốc sắc mặt khó coi, đến cả Vũ Tinh Hồ cũng nhíu mày nhìn y.

Nguyên Tây Thành bình thần nói: “Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, Chúc chuông giáo sao lại tức giận quá vậy.”

“Chúc chuông giáo quá lời, Nam Hoa không dám vì tình riêng bỏ qua đạo nghĩa.” Tạ Lệnh Tề khách sáo: “Trác sư muội hôm trước từng nhắc tới, muội ấy nói vụ việc moi tìm ở Thái Đàm thành có nhiều điểm rất đáng ngờ, chúng ta truy cứu chuyện Lạc sư đệ và Thương sư đệ, cũng là đạo nghĩa lục giới, quan tâm đến Ninh nhi sư muội vốn cũng là như thế. Tại hạ mặt dày, mong Chúc chuông giáo nể tình Lạc sư đệ cả đời bốn ba vì Tiên môn, xin đừng trách.”

Lời y nói làm Chúc Xung sượng mặt.

“Lệnh Tề!” Nguyên Tây Thành quát y ngừng lại.

“Chư vị tranh cãi làm gì.” Thương Kính hòa giải: “Cứu người quan trọng hơn.”

Chúc Xung cũng biết mình lỡ lời: “Lão phu không nói nữa là được, các người tự lo liệu đi.”

Thương Kính vẫy vẫy ngọc như ý, ra hiệu mọi người nhường đường, Vũ Tinh Hồ và Tạ Lệnh Tề lập tức dẫn các đệ tử lùi về sau.

“Còn chưa đủ đâu.” Liễu Sao không sợ hãi, hếch cằm hướng về đám Lư Sênh: “Nếu ta không an toàn, cũng đừng mong người khác an toàn!”

Mọi người đã nhận ra nàng đoạn tuyệt với ma cung, Tạ Lệnh Tề vội vàng cho các đệ tử khởi động kiếm trận chặn đường đám Lư Sênh và Vị Húc.

Liễu Sao dẫn theo Lạc Ninh chậm rãi rời khỏi vòng chiến.

“Có trận pháp, phá trận trước.” Lạc Ninh bỗng thấp giọng nói: “Đi về hướng tây hai mươi dặm, hai mươi dặm là được rồi.”

Xương vai lún xuống, vẫn chưa được xử lý, lúc này trông cực kỳ buồn cười, Liễu Sao không thềm để ý, “hừ” bảo: “Một kiếm trận nho nhỏ có gì hơn người chứ!”

Vận chân nguyên, ma lực xông thẳng lên trời.

“Không ổn!” Chúc Xung hoảng sợ hét lên.

Tiếng nổ xông lên chín tầng trời, lớp mây dày đặc bị tách ra! Đất đá to như cái đầu bắn lên trời, đánh rơi mười mấy tên đệ tử ẩn mình giữa không trung.

Trong tích tắc, Liễu Sao đã mang Lạc Ninh đi xa.

Cách hai mươi dặm ở phía tây là một đồng cỏ mênh mông bát ngát, cỏ dại mọc lan tràn, một gốc cây cực kỳ tầm thường mọc trên đồng cỏ. Tiên môn đệ tử vội vã ngự kiếm lướt trên mặt cỏ truy tìm tung tích ma nữ bỏ trốn, thậm chí có thể nghe thấy giọng Thương Kính hạ lệnh.

“Rõ ràng chạy về phía này.” Tạ Lệnh Tề lo lắng nói: “Sao lại không thấy?”

“Ả đã bị thương, ma hồn tiêu tán chắc chắn sẽ chết, có lẽ không trốn xa được...” Thương Kính trầm ngâm.

“Không tận mắt chứng kiến, khó mà an tâm!” Chúc Xung ra lệnh “Truy tìm” rồi mang các đệ tử ngự kiếm bỏ đi xa.

“Chia nhau tìm kiếm.” Thương Kính cũng dẫn theo đệ tử bỏ đi.

Mặt đất rộng lớn không thể che giấu, thông thường chỉ có thể dựa vào gò đất để bố trí trận pháp, bởi vậy không một ai để ý đến. Chưa đầy một khắc, chỉ còn lại gốc cây duy nhất trên đồng cỏ, gió phất phơ lay động, cánh hoa rơi khẽ khàng hòa vào trong bóng đêm.

Liễu Sao nửa nằm dưới tàng cây, sắc mặt tái nhợt.

Lạc Ninh giúp nàng xử lý vết thương, cố định lại ma cốt trên vai: “Đây là trận pháp ca ca muội bố trí, ca ca nghĩ nó không có tác dụng lớn, nên rất ít khi dùng tới.”

Đúng rồi, chỉ có trận pháp Lạc Ca bố trí mới giấu được Thương Kính. Hắn vẫn bảo vệ hai người, hắn vẫn luôn như vậy.

Ý chí ngoan cường rốt cuộc không thể dấu lại vết thương nghiêm trọng, sức mạnh chậm chạp xói mòn.

Có lẽ không thể tiếp tục chịu đựng được nữa? Liễu Sao nghĩ.

“Liễu sư tỷ!” Lạc Ninh lắc lắc nàng: “Không thể nghỉ ngơi, trận pháp này không lừa họ được lâu đâu, chúng ta phải rời khỏi đây ngay, tìm một nơi thật an toàn.”

Có một người ở bên cạnh, thật tốt quá. Liễu Sao mở to mắt nhìn Lạc Ninh rồi lại nhìn bầu trời tối đen, nàng chợt nói: “Muội về đi.”

Lạc Ninh dìu Liễu Sao, nghiêm túc nói: “Nếu chúng ta từ bỏ, vậy lúc trước liều mạng trốn đi có ý nghĩa gì chứ!”

“Không phải.” Liễu Sao lắc đầu, lòng vẫn chưa từng lơ lửng. Thực Tâm ma không muốn nàng chết, lại càng không muốn nàng bị thương rơi vào tay đám Lư Sênh. Lạc Ninh có lẽ đã nằm trong kế hoạch của y, thoát khỏi Tiên môn và ma cung, kế tiếp nàng sẽ bị Thực Tâm ma đuổi giết, con đường lưu vong thật sự chỉ mới bắt đầu.

Lạc Ninh nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Chuyện muội muốn làm vốn rất nguy hiểm, ca ca không có ở đây, muội lại không thể tu luyện, quay trở về có lẽ sẽ chết già ở tiên giới. Nhưng nếu tỷ gặp chuyện bất trắc thì không còn ai có thể đối phó ma tiên.”

Lạc Ninh chăm chú nhìn vào đôi mắt Liễu Sao, chân thành nói: “Sư tỷ, muội sẽ có cách giúp tỷ.”

Cô gái trước mặt và bóng dáng vị tiên giả trong hồi ức như hòa làm một, bây giờ con bé muốn tiếp tục bảo vệ nàng sao? Liễu Sao đột ngột chống tay xuống mặt đất, loạng choạng đứng dậy: “Ha, ai muốn chết chứ! Đến lúc đó muội phải chạy nhanh đó, đừng liên lụy tỷ là được rồi.”

“Muội sẽ.” Lạc Ninh cong cong khóe mắt: “Chúng ta đi nhanh đi.”

Hết chương 52

53. Q.3 - Chương 53: Tuyệt Vực Phùng Sinh

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Hỏi rằng ta ước gì ư?

Nào đâu xa vợ, chỉ như bao người.

Mái nhà, hơi ẩm, tiếng cười

Sớm hôm kề cận, một đời yên vui.

Tiên môn gấp gáp vì sự an toàn của Lạc Ninh, không đánh nhau một mất một còn với ma cung. Với bọn họ mà nói, “Cứu” vĩnh viễn quan trọng hơn “Giết”.

Trong điện Ma thần không khí hơi nặng nề, bức phù điêu Ma thần khổng lồ lạnh lẽo, người bảo vệ Hư Thiên lặng lẽ đứng trên cao, nhìn con dân vì sinh tồn mà trầm luân.

“Làm sao giờ?” Tả sử đột nhiên hỏi.

Lư Sênh khề hừ: “Có thể lợi dụng Tiên môn giữ chân chúng ta, có tiến bộ.”

“Như vậy cũng tốt,” Vị Húc khoanh tay bước thong thả, nói tiếp, “Ít nhất nó cũng rơi vào tay Tiên môn.”

Lư Sênh nói: “Chỉ sợ là Thực Tâm ma khổng lồ.”

Thực Tâm ma phải tìm được nàng trước, càng phải đảm bảo nàng còn sống. Vị Húc hiểu ý: “Cửa vào nhân gian là địa bàn của liên minh tiên võ, chỉ còn Tuyệt vực.”

Một ma tướng lắc đầu: “Nó đã bị thương nặng, trốn vào nơi vô cùng lạnh lẽo như Tuyệt vực, chắc chắn sẽ chết.”

Vị Húc đồng ý: “Cho nên Tiên môn không phải nhiều người đến Tuyệt vực tìm kiếm, chúng ta...”

“Ta và Tả sử đến nhân giới kiểm tra,” Lư Sênh ngắt lời y, “Người mang theo một nhóm đến Tuyệt vực, phải cẩn thận.”

Sau giây phút sững sờ, Vị Húc cũng không phản đối: “Cẩn thận cũng tốt, ta đi trước.”

Dù gì Liễu Sao cũng có tu vi gần bằng Thiên ma, ma cung vẫn kiêng kỵ, nếu phản bội cũng không có ai hy vọng nàng sẽ trở về trả thù. Về phần muội muội của Lạc Ca, tất cả mọi người đều biết chỉ là đồ bỏ đi, không cần bận tâm.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Lư Sênh mới xoay người lại.

Bức tường đá đen như bóng ma kéo dài trong hư không, người đó đứng dưới bước tường, áo choàng đen hòa cùng bức phù điêu Ma thần màu đen, khiến người ta không nhận ra sự tồn tại của hắn.

Lư Sênh giữu cột: “Không đành lòng vứt bỏ sao?”

Hắn đáp lại: “Có rất nhiều chuyện luôn phải bỏ qua quá trình, tàn khốc, lại có thể mang đến hy vọng.”

“Người đã lựa chọn chính xác,” Lư Sênh nói, “Thanh dương khí gì chứ, nói chung là không thể tin. Ta thực sự cảm thấy hứng thú với sức mạnh trên người nó, nếu có được sức mạnh như vậy, chắc chắn ta sẽ phá hủy cột mốc lục giới. Lục giới nhập ma, đó mới là hy vọng của Ma tộc.”

“Hi vọng nhất định phải thực hiện thông qua hủy diệt sao?”

“Người có sự lựa chọn tốt hơn?”

Nguyệt không trả lời câu hỏi này: “Có đôi khi, được lựa chọn chưa chắc đã là chuyện tốt lành.”

“Ma không sợ phải hy sinh,” Lư Sênh cười lạnh, “Còn người? Thật sự vì Ma tộc, hay muốn làm hoàng tước?”

“Chuyện này không quan trọng,” Nguyệt nói, “Ta đã lựa chọn, còn người, người có thể thay thế con bé một cách thuận lợi hay không? Đừng quên con bé chỉ là một đứa trẻ, hậu quả tính bốc đồng của trẻ con, chỉ sợ người không nhận nổi.”

Nửa canh giờ trôi qua, đêm vẫn thăm thẳm. Thanh trường kiếm xanh biếc lướt qua mây, mỏng manh tĩnh lặng, giống như một chiếc lá hẹp dài. Đôi khi trong mây có gió khiến Lan Nhụy kiếm lắc lư rất mạnh, chỉ vậy thôi cũng đủ biết người ngự kiếm không đủ công lực.

“Chúng ta có bị phát hiện hay không?” Liễu Sao không nhịn được bèn hỏi.

“Không đâu,” Lạc Ninh trấn an. “Bây giờ tỷ bị thương nặng, Thương bá bá tất nhiên nghĩ rằng tỷ cần trợ giúp để trốn chạy, sẽ mượn cây cỏ che giấu, chúng ta bay phía trên ngược lại họ lại khó bị phát hiện hơn.”

Liễu Sao ngẫm nghĩ cũng có lý, không nói gì nữa.

Hai người nhìn từ trên xuống, xuyên qua mấy tầng mây, thỉnh thoảng thấy mấy đệ tử Tiên môn bay vút qua bên dưới, đương nhiên là Thương Kính điều động thế lực tiên minh xung quanh. Hai người nhìn thấy mà hoảng sợ siết chặt tay, không dám thở mạnh. Những đệ tử này bay tới bay lui, Lạc Ninh sử dụng thuật ngự kiếm của Tiên môn, pháp lực yếu ớt cũng vừa đủ che giấu, thật sự đã qua mặt được.

Không biết bao lâu sau, trời vẫn tối, dưới chân khí lạnh ủa lên từng cơn. Liễu Sao chợt cảm thấy càng yếu hơn, vội nhìn xuống, đập vào mắt là núi tuyết dày đặc kéo dài vô tận.

Liễu Sao hỏi: “Đây là đâu?”

Lạc Ninh trầm mặc: “Là Tuyết vực, Thương bá bá nhất định đẩy mạnh phòng thủ nhân gian, chúng ta đi đâu cũng không thoát được, chỉ có thể trốn vào Tuyết vực.”

Ma đan bị thương nặng, sao có thể chống nổi khí lạnh cực độ? Ngừng chân ở nơi này, chắc chắn sẽ chết.

Liễu Sao không giải thích, cắn răng nói: “Vào Tuyết vực đi!”

Lạc Ninh đột nhiên cười: “Sự tỷ yên tâm, muội sẽ giúp tỷ trốn thoát.”

Trên bầu trời Tuyết vực, khí lạnh và hơi nước ngưng tụ lại thành bông tuyết bay lả tả, mềm mại uyển chuyển, nhìn có vẻ rất đẹp dễ thơ mộng, nhưng lại tạo thành sự đe dọa chết người. Hai người vừa xông vào, trên thân Lan Nhụy kiếm lập tức kết thành một tầng băng mỏng. Liễu Sao bị thương nặng, Lạc Ninh pháp lực yếu ớt, cả hai đều bị cái lạnh khiến cho run rẩy.

Thân kiếm lắc lư dữ dội, Liễu Sao biết pháp lực của Lạc Ninh đã cạn kiệt, vội nói: “Chúng ta nghỉ một lúc, dưỡng sức rồi đi tiếp.”

Lạc Ninh không dám cậy mạnh, ngự kiếm đáp xuống.

Hai người cố chịu cái lạnh thấu xương nhảy xuống khỏi Lan Nhụy kiếm, chưa kịp đứng vững đột nhiên nghe “ầm” một tiếng.

“Chạy mau!” Liễu Sao sợ rơi vào cạm bẫy, vẫy tay về phía đó. Nào ngờ, chưởng lực nàng tung còn chưa hết sức, chỉ vừa vẫy tay một cái thôi đã khiến vùng tuyết đang lở bị chấn động mạnh thêm, nửa ngọn núi tuyết ập xuống chôn vùi hai người. Liễu Sao thảm máng mấy câu, cuống quýt lao ra khỏi đồng tuyết, gọi lớn: “Lạc Ninh! Lạc Ninh!”

“Sư tỷ!” Dưới lớp tuyết vang lên giọng yếu ớt.

“Muội đừng sợ, tỷ đến đây!” Liễu Sao ra sức bới tuyết, kéo nàng lên.

Môi Lạc Ninh xanh tím, không ngừng run rẩy: “Haha, đây là tuyết lở mà!”

“Có gì buồn cười chứ! Chẳng buồn cười chút nào cả!” Liễu Sao tức giận máng nàng, cởi áo ngoài khoác lên người nàng.

“Trong sách nói không sai, nơi này vô cùng rét lạnh,” Lạc Ninh cười, “Nhưng chỉ cần chúng ta ráng chịu đựng, phía nam Tuyết vực là cửa vào yêu giới. Chúng ta có thể vào yêu giới tránh đỡ mấy ngày, sau đó lại nghĩ biện pháp.”

Tuy rằng áo trắng có mục đích, nhưng ít nhất y sẽ không giết nàng ngay, huống chi Kha Na còn ở yêu giới. Liễu Sao là người nóng vội, nhìn thấy hy vọng liền không muốn nghỉ ngơi: “Chúng ta mau đi đi!”

Lạnh đến chết người nhưng hai người vẫn không bận lòng, con đường này xem như là an toàn nhất. Liễu Sao cố chịu đựng vết thương, mang theo Lạc Ninh chạy ngày đêm không ngừng nghỉ. Tốc độ ngự phong của Ma tộc không chậm, nhưng Tuyết vực rộng lớn, hai người đi về phía nam hai ba ngày vẫn chưa thấy biên giới đâu, Liễu Sao mất kiên nhẫn.

“Sao Tuyết vực lại rộng vậy chứ!” Liễu Sao nóng nảy.

Sắc mặt Lạc Ninh không tốt lắm: “Sư tỷ mau dừng lại, hình như là Bộ Hồi trận!”

Bộ Hồi trận? Liễu Sao có cảm giác không lành, không kịp chờ Lạc Ninh giải thích, chân hai người trên mặt tuyết rộng lớn bắt đầu lún xuống. Trong núi tuyết xuất hiện một mảng hồ màu đỏ, mùi máu tanh cuộn trong gió, hun nóng cả người.

Bóng đen xuất hiện trên mặt hồ đỏ máu, áo choàng bay trong gió.

“Thực Tâm ma.” Lạc Ninh nhận ra kẻ đến.

“Người quả nhiên đã mò tới!” Chuyện tới trước mắt nhưng Liễu Sao không hoảng sợ, “Ta vẫn chờ người.”

Thực Tâm ma cất giọng cười lớn khàn khàn: “Con nhóc kia, ngươi không chống đỡ được bao lâu đâu, tốt nhất nên ngoan ngoãn để cho ta hấp thụ đi.”

“Hừ! Ngươi mơ à!” Liễu sao đẩy Lạc Ninh tới mỏm núi ven hồ, máng lại: “Đừng nghĩ ta không biết, ngươi chính là Tạ Lệnh Tề!”

“Sao?”

“Ngươi vốn không phải lo lắng cho Lạc Ninh, mà cố ý thả ta đi,” Liễu Sao gằn giọng: “Do ngươi ngăn cản bọn họ ta mới có thể phá vây, có bản lĩnh thì ngươi tháo mặt nạ xuống đi!”

Thực Tâm ma hừ một tiếng, đương nhiên không chịu tháo mặt nạ xuống.

Liễu Sao cười lạnh: “Ngươi là thủ tọa đệ tử Nam Hoa nên biết cách phá Giải Ma linh, Lạc sư huynh vốn không nên tha cho ngươi!”

“Lạc Ca? Ta không muốn đối phó với hần,” Thực Tâm ma thở dài, “Đáng tiếc, hần không hiểu nỗi khổ tâm của ta, thật hồ đồ! Là tai họa của lục giới, Ma tộc vốn không nên tồn tại!”

Liễu Sao và Lạc Ninh đều sửng sốt.

Y luôn miệng nói muốn tiêu diệt Ma tộc, chẳng lẽ y lại nghĩ bản thân mình là chính nghĩa? Vậy vì sao y lại từ tiên tu thành ma đạo?

“Người cũng là ma, đáng chết!” Thực Tâm ma nhắc bàn tay khô gầy lên, ánh sáng len ra từ khe nhỏ dưới mắt nạ đồng, rõ ràng là vết thương chưa lành, không khổng chế được ma tính.

“Đứng đây làm gì!” Liễu Sao quay về phía Lạc Ninh nổi giận, “Tránh xa ra khỏi phải liên lụy ta, xem ta đối phó với gã!”

Lạc Ninh mở to mắt, không nói gì, điều khiển Lan Nhụy kiếm bay đi.

Đã đoán trước được ngày này, cùng đường thì cùng lắm là liều mạng thôi! Liễu Sao hoàn toàn thông suốt, khinh thường phỉ nhổ Thực Tâm ma: “Pháp lực của người chừng ấy có là gì, người lãnh hết một kiếm của Lạc sư huynh kia chứ gì? Đúng là trên người ta có báu vật đấy, có bản lĩnh thì đích thân đến đây lấy đi!”

Không đợi Thực Tâm ma nói tiếp, nàng lao lên ra tay trước. Một tay tung sấm sét tối tăm, dòng khí cuốn theo bông tuyết.

Thực Tâm ma vung tay: “Không biết tự lượng sức mình!”

Liễu Sao cố đứng vững, phun ra một ngụm máu.

Ngửi được mùi máu đặc thù kia, Thực Tâm ma càng thêm kích động, móng tay màu lam dài ra mấy tấc, nhuốm đỏ. Có lẽ biết Xích huyền cầm có ảnh hưởng nên y không dẫn thi ma Thạch Lan tới, coi như may mắn. Thù mới hận cũ chồng chất, Liễu Sao hận không thể giết y ngay lập tức, nhưng sức mạnh không đủ, bị giam sâu trong Bộ Hồi trận, muốn chạy trốn rất khó khăn.

Vì lời thề phải giữ mạng sống, Liễu Sao liều lĩnh thôi thúc sức mạnh còn lại. Ma đan bị tổn thương đã đến cực hạn, sức mạnh to lớn quần quanh thân thể, ma cốt xuất hiện khe nứt, ma hồn sắp tan vỡ.

“Người có thể kiên trì được bao lâu.” tiếng cười khàn khàn vang lên.

“Hừ!” Liễu Sao nắm chặt tuyết nhào, vùng vẫy đứng lên, kiêu ngạo nhún mào: “Nào... Đến đây!”

“Ma tính lý lợm, mạnh miệng lắm.” Thực Tâm ma hừ một tiếng, tiên ma lực đánh ra, sức mạnh to lớn nổi lên cuộn cuộn từ mặt hồ đỏ máu ập về phía nàng.

Lúc này vô cùng nguy cấp, đòn tấn công cực kỳ dũng mãnh, sắp kết thúc cuộc chiến.

Đừng hòng kẻ nào làm được! Liễu Sao cực lực giữ yên hồn phách đang tan vỡ, trong đầu chỉ có suy nghĩ này. Đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói trong veo, nhẹ nhàng của Lạc Ninh.

“Người cũng là ma,” nàng đang cười, “Người quên rồi sao?”

Thực Tâm ma ngậy người.

Ngay sau đó, Liễu Sao biến mất trong tuyết.

Mặt hồ đỏ rực vẫn cuộn sóng, giống như viên hồng ngọc nằm trong tuyết. Bộ Hồi trận vẫn giữ nguyên, chỉ là không hề tìm thấy khí tức của hai người.

“Dám phá hỏng chuyện của ta!” Thực Tâm ma nghiêng răng nghiêng lợi, “Trò hề cón con này sao có thể trốn thoát.”

Vung tay lên thu lại Bộ Hồi trận, mặt hồ đỏ chói biến mất, núi tuyết tĩnh lặng. Y nhanh chóng đuổi theo một hướng khác, áo choàng đen biến mất trong tuyết.

Cách đó không xa, vài bóng người hiện ra trong tuyết, người đi trước chính là Vị Húc.

Một ma tướng lên tiếng như không tin nổi: “À thật sự không sợ chết sao, dám vào Tuyết vực.”

Vị Húc nhìn nơi Liễu Sao biến mất, không trả lời.

“Thực Tâm ma quả nhiên không đơn giản,” một ma tướng khác trầm giọng: “May mắn y bị thương nặng chưa lành, vừa rồi sao chúng ta không liên thủ...”

Vị Húc không nhìn nữa: “Muốn giết y không dễ dàng, lúc này làm kinh động đến y chỉ khiến y chuyển mục tiêu sang chúng ta. Ma cung không cần thiết phải đụng đến phiền phức này, để cho Tiên môn đi.”

Ma tướng kia vội cười: “Thánh tôn anh minh, vậy bây giờ nên làm gì?”

“Ngôi vị Thánh tôn này, ta không thể đảm đương.” Vị Húc ngắt lời y, quét mắt nhìn đồng tuyết bừa bộn, “Tiếp tục đuổi theo.”

Đợi đến khi xung quanh yên tĩnh trở lại, vùng tuyết trắng như không bóng người, một hòn núi tuyết nhỏ đột nhiên ‘ào’ xuống, xuất hiện hai bóng người.

Tu vi của Lạc Ninh còn thấp, sao có thể phá được Bộ Hồi trận? Chỉ là nàng sắp xếp một trận khác trong Bộ Hồi trận, tạm thời che giấu khí tức khiến cho Thực Tâm ma nghĩ rằng hai người đã trốn thoát nên chủ động tháo gỡ Bộ Hồi trận. Nàng đoán trước được Thực Tâm ma luống cuống sẽ không suy nghĩ sâu xa, sắp đặt rất kín kẽ.

Máu đỏ tươi ánh trên tuyết trắng, Liễu Sao ho khụ khụ: “Muội thật thông minh!”

Lạc Ninh đỡ nàng, nhìn về phía đám người Vị Húc bỏ đi, có chút ngạc nhiên.

Liễu Sao hỏi: “Bây giờ nên làm gì?”

Lạc Ninh lấy lại tinh thần, rất vui vẻ: “Thực Tâm ma sẽ nhanh chóng phát hiện ra bị mắc mưu, chúng ta phải mau rời khỏi nơi này.”

Liễu Sao gật đầu đồng ý, ai ngờ vừa nhắc chân lên, miệng nàng trào máu không ngừng, vết thương bị dồn nén hoàn toàn bùng phát.

“Tìm nơi chữa thương trước!” Lạc Ninh vội vàng gọi Lan Nhụy kiểm, kéo nàng lên.

...

Trong tiên dịch, Nguyên Tây Thành nghiêm mặt ngồi bên trong, Vạn Vô tiên tôn cũng nhíu mày. Vây giết thất bại, lại còn để Lạc Ninh bị bắt đi, tâm tình mọi người không tốt. Chúc Xung tính tình nóng nảy, đã dẫn thẳng đệ tử về Phù Sinh phái.

Thiệu Nam và một đệ tử khác tên Trường Hộ quỳ trên mặt đất.

Lạc Ca gặp chuyện, Lạc Ninh bị bắt, Vũ Tinh Hồ thực sự tức giận: “Lúc chuông giáo đi đã dặn dò các đệ như thế nào? Vì sao lại để con bé chạy ra ngoài?”

Thiệu Nam cúi đầu không nói gì.

Bỗng nhiên có người lên tiếng: “Sao Lạc Ninh sư tỷ biết chuyện này, thật kỳ lạ.”

“Sao?” Vũ Tinh Hồ nhìn người đó.

Phùng Tiểu Hạnh được phái tới Tiên môn, liền đi theo a dua nịnh hót Đỗ Minh Trùng, ngày càng lớn gan, dùng cánh tay khê huých Bạch Phượng ở bên cạnh: “Bạch Phượng tỷ, nghe nói tỷ hay nói chuyện với Lạc Ninh sư tỷ, tỷ ấy có nói gì không?”

Tất cả mọi người nhìn Bạch Phượng.

Bạch Phượng cúi đầu: “Lạc sư muội hỏi xin ta chút mỗi câu, còn nói ta gọi Thiệu sư huynh vào, nếu biết trước muội ấy... Tất cả đều do ta.”

Quan hệ của nàng ở Tiên môn rất tốt nên mọi người thấy nàng tự trách, cũng không truy cứu nữa.

Thiệu Nam vội nói: “Việc này không thể trách Bạch sư muội, Lạc sư muội xưa nay tính tình kỳ lạ, ngay cả đệ cũng không ngăn được.”

Ánh mắt thoáng hiện sự khó chịu, Phùng Tiểu Hạnh cười giả lả an ủi Bạch Phượng: “Lạc Ninh sư tỷ không sao đâu, không phải bây giờ Tà sư huynh đã đích thân đến Tuyệt vực tìm kiếm rồi sao, chắc sẽ nhanh chóng có tin tức thôi.”

Bạch Phượng thản nhiên nói: “Dù gì Liễu Sao cũng là ma, ta cũng lo lắng ma tính của nó bùng phát làm tổn thương Lạc sư muội, huống chi Tà sư huynh chăm sóc Lạc sư muội từ nhỏ.”

Vũ Tinh Hồ gật đầu: “Đúng vậy.”

Phùng Tiểu Hạnh cảm hận câm miệng.

“Thôi, chờ tin tức đi,” Nguyên Tây Thành phát tay, nghiêm khắc nói, “Thiệu Nam và Trường Hộ tự trở về Nam Hoa, diện bích một năm.”

* Diện bích tư quá: Úp mặt vào tường tự sám hối. Vũ Tinh Hồ nôn nóng, tự ra ngoài tìm hiểu tin tức, Nguyên Tây Thành đi gặp Thương Kính, Vạn Vô tiên tôn đứng dậy quay về phòng, chúng đệ tử cũng giải tán.

Bạch Phượng bình thản bước qua người Phùng Tiểu Hạnh: “Muội lại đây.”

Phùng Tiểu Hạnh khẽ cười, bước theo nàng đến một góc vắng vẻ. Thấy nàng đứng lại, liền mở miệng như không có gì: “Bạch Phượng tỷ tìm muội...”

Chưa dứt lời, một tiếng “chát” vang lên cắt ngang lời nàng ta...

Tu vi của Bạch Phượng cao thâm, Phùng Tiểu Hạnh ăn một bạt tai này, đáy mắt liền hiện vẻ hung ác, khổ sở vận khí định đánh lại mới phát hiện xung quanh có bố trí trận pháp, vừa quay sang đã bị Bạch Phượng đá ngã xuống đất.

“Ta không phải thứ giả rách kia,” giọng Bạch Phượng lạnh lùng, “Muốn xử lý kẻ chân ngoài dài hơn chân trong quá đơn giản.”

Phùng Tiểu Hạnh phun ra máu, biến sắc: “Ngươi dám...”

“Ta không dám ư? Đúng là vừa đến Tiên môn đã quên thân phận,” Bạch Phượng nhìn ả ta đầy khinh miệt, vẻ mặt hung dữ châm biếm, “Ngươi và ta là người Võ đạo, cho dù ta giết ngươi, Tiên môn cũng không truy xét. Dù sao kiếp này ta cũng không vào được Tiên môn nên cũng chẳng thèm quan tâm bọn họ nhìn ta thế nào. Ngươi chết, Hầu gia lại phái một người khác đến thôi, ngươi nói xem ta có gì không dám?”

Biết thủ đoạn của Bạch Phượng tàn nhẫn, mặt Phùng Tiểu Hạnh xám như đất, vội xoay người quỳ xuống dập đầu với nàng: “Mấy năm nay muội chọn theo Bạch Phượng tỷ, nào dám đối nghịch? Liễu Sao nhi khiến người người đều ghét, sao tỷ có thể giúp nó được, muội không có ý đó...”

“Đủ rồi,” Bạch Phượng ngắt lời nàng, chán ghét nói, “Đừng ra vẻ trước mặt ta, nhớ cho kỹ, ta muốn bóp chết ngươi không cần tới một ngón tay đâu.”

Tiếng mưa rơi ‘ào ào’ bên ngoài, vọng vào hang núi nghe có vẻ càng mật mẽ hơn, giống như mưa gió ở Đại Hoang đêm đó.

Liễu Sao mở to đôi mắt vô hồn, hai tay quờ quạng lung tung giữa không trung, như muốn bắt thứ gì đó.

“Sư tỷ! Liễu sư tỷ!” Tiếng gọi khiến thần trí rã rời tập trung lại lần nữa, vòng tay này không đủ rộng cũng không đủ vững vàng, nhưng có thể mang đến sự ấm áp giống hết.

Tầm mắt dần trở nên rõ ràng, Liễu Sao an tĩnh trở lại, nhìn thấy gương mặt lo lắng của Lạc Ninh.

“Cuối cùng cũng tỉnh lại!” Lạc Ninh vui mừng.

Liễu Sao cố gắng hết sức nhìn xung quanh, phát hiện nơi này là một hang núi, âm thanh vừa nghe thấy không phải mưa mà là tiếng nước chảy. Lạc Ninh chọn nơi này hẳn là muốn mượn tiếng nước che giấu tiếng động. Liễu Sao khẽ cười, ngồi xuống: “Nơi này... tốt lắm.”

Lạc Ninh ngập ngừng: “Thiếu niên áo đỏ vừa rồi...”

“Là ma cung.” Liễu Sao khê hừ một tiếng, vẻ mặt hơi thê lương.

Hôm qua còn là ma tôn, hôm nay đã bị đuổi giết, thiên hạ rộng lớn nhưng không chốn nương thân. Có lẽ phải thật sự buông xuôi rồi, Ma tộc hại người đã lâu, hại thêm vài người nữa cũng có sao? Bản thân còn không lo nổi mình, có khả năng ngăn cản được bao nhiêu chứ? Kết quả còn rơi vào tình cảnh thê thảm này.

Lạc Ninh không hỏi thêm, lại mỉm cười.

“Bởi vì tỷ không phải là ma,” Nàng nhìn Liễu Sao, đôi mắt to sáng ngời đầy kiên định, “Sư tỷ, muội không biết tỷ làm gì, nhưng muội biết tỷ làm đúng.”

Có thể ngăn cản được bao nhiêu thì cứ ngăn cản đi. Nếu tất cả đều sợ hãi cái ác hùng mạnh thì lương thiện làm thế nào để sinh sôi nảy nở?

Liễu Sao thấy cay cay sống mũi, quay mặt thì thào: “Muội biết gì chứ!”

Lạc Ninh lo lắng nhìn xung quanh: “Nơi này hàn khí rất nặng, dù chúng ta tránh khỏi truy lùng cũng có thể bị đóng băng mà chết, phải nghĩ cách.”

Nàng nói đúng, hai người đã sắp lạnh đến đông cứng rồi, đừng nói là chịu đựng mấy ngày, mà qua được tối nay cũng là vấn đề.

Liễu Sao trầm mặc một lát, ôm lấy Lạc Ninh lớn tiếng nói: “Sợ gì chứ! Có tỷ ở đây, không lạnh chết muội được đâu!” Nói tới đây, răng đã đánh càm cạp không ngừng.

Lạc Ninh nhớ ra điều gì đó: “Nghe nói dưới lòng Tuyết vực có củi vạn năm, có thể xua khí lạnh, để muội thử đi tìm!”

Nàng không có pháp lực, đương nhiên Liễu Sao không thể để nàng đi tìm kiếm trong tuyết. Đang muốn phản đối, đột nhiên một cái bóng lúi vào hang động, khiến hai người hết hồn.

Một con thỏ lông xù tai lớn nhảy vào cửa động, nhe răng nhìn hai người.

“Là Thông nhĩ sa thổ!” Lạc Ninh nhận ra trước, cảm thấy rất ngạc nhiên, “Không phải bình thường nó chỉ ở Đại Hoang sao?”

Liễu Sao vốn đã thấy con thỏ kia quen thuộc, kìm nén xúc động hỏi thử: “Là mày sao?”

Con thỏ nhảy đến trước mặt nàng, rung rung lỗ tai.

“Sao mày đến đây! Liễu Sao mừng rỡ, đưa tay định ôm nó, đột nhiên nó quay đầu chạy ra khỏi hang.

Lạc Ninh cảm thấy khó hiểu, Liễu Sao giải thích qua loa mấy câu đã thấy nó trở về, trên đôi tai lớn có một nhánh cây đen bóng tỏa sáng. Biết nó có linh tính, Lạc Ninh đã đoán được đó là thứ gì, vội vàng cảm ơn. Đón lấy nhánh cây, làm phép đốt lửa lên, quả nhiên, ánh lửa vừa bùng lên khí lạnh xung quanh giảm đi rất nhiều.

Thiện niệm ngày xưa, nay được báo đáp. Liễu Sao tránh được cái chết, chỉ là ma đàn bị ảnh hưởng của khí hậu giá lạnh nên vết thương không tốt lên được, may mà trên đường đi có chú thỏ kia tìm được củi vạn năm nên hay người dẫn đến biên giới Tuyết vực. Nghĩ đến yêu giới cách đó không xa, Lạc Ninh cũng rất xúc động, cố gắng hết sức khống chế Lan Nhụy kiếm bay về phía trước.

Đột nhiên, phía sau gió mạnh bùng lên tận trời.

Lạc Ninh lập tức đứng lại: “Là Tiên môn!”

Liễu sao vội la lên: “Bọn họ đuổi tới rồi, đi mau thôi!”

Lạc Ninh lắc đầu: “Thực Tâm ma!”

Nhìn thì có vẻ như là Tiên môn vào Tuyết vực tìm kiếm, nhưng sao biết được đây không phải do Thực Tâm ma sắp đặt? Thực Tâm ma tuy lợi hại nhưng chỉ có một, đệ tử Tiên môn lại đông đúc, y đang ở Tiên môn, vừa vận lợi dụng sức mạnh của Tiên môn ép hai người ra khỏi Tuyết vực, sau đó y chỉ việc ở phía trước ôm cây đợi thỏ.

Liễu Sao cũng hiểu, chần chờ: “Có lẽ gã... sẽ không tính toán được nhiều vậy?”

Phía sau có người truy đuổi, phía trước có kẻ thù hùng mạnh, đến thời gian lo lắng cũng không đủ. Lạc Ninh cũng chẳng có biện pháp nào khác, vì thế gật đầu, tiếp tục ngự kiếm về phía trước.

Đột nhiên, con thỏ trên vai Liễu Sao kêu “chít” một tiếng, lấy lỗ tai vỗ không ngừng lên đầu nàng, dường như rất hoảng sợ. Không chờ Lan Nhụy Kiếm hạ xuống nó đã nhảy luôn xuống tuyết, lăn một vòng, chớp mắt đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong lòng biết không ổn, Lạc Ninh vội ngự kiếm về phía sau, mùi máu tanh đã ập đến trước mặt.

Liễu Sao vội vàng vận khí chặn một chiêu này, vết rách xuất hiện trên ma đan, nàng cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt chút nữa rớt khỏi Lan Nhụy kiếm.

“Sư tỷ!” Lạc Ninh đỡ lấy nàng, lui về phía Tiên môn.

Thấy đệ tử Tiên môn ngày càng đến gần, dù sao Thực Tâm ma cũng không muốn để lộ thân phận: “Để xem hai con ranh các ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!”

Không thể trách con thỏ kia bỏ lại hai người trốn mất, Thông sa nhĩ thổ trời sinh nhất gan đa nghi, có thể giúp hai người ra khỏi Tuyết vực đã là hiếm thấy. Động băng ở Tuyết vực rất nhiều, Lạc Ninh cẩn thận tìm một hang động để tránh né, dùng tuyết chặn cửa vào. Bên ngoài thỉnh thoảng có đệ tử Tiên môn đi qua, hai người không dám đốt lửa sưởi ấm, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Ngực đau như muốn vỡ ra, chất lỏng tanh ngọt lại tuôn ra. Khi Liễu Sao phá vây ma thể đã bị thương nặng, lại đánh với Thực Tâm ma một trận, vốn đã thể suy sức yếu. Khả năng tự chữa lành của ma thể biến mất, đầu óc bắt đầu mơ hồ.

Thấy hồn thể của nàng bắt đầu phân tán, Lạc Ninh cuống quýt che linh huyết của nàng lại: “Sư tỷ, tỷ ráng chịu đựng một chút!”

“Tỷ... tỷ sẽ không chết!” Liễu Sao cố gắng mở to hai mắt, “Muội có cách nào không?”

Lạc Ninh rất bình tĩnh: “Chỉ cần tránh được Tiên môn, đợi lúc họ rút lui chúng ta theo họ ra ngoài, Thực Tâm ma đương nhiên không thể nghĩ ra.”

Liễu Sao gắng khen ngợi: “Tốt lắm! Cũng là muội thông minh!”

Máu lại trào ra, giọng nói cũng mơ hồ.

“Ô sư huynh!” Lạc Ninh khê kêu lên đầy hoảng sợ.

Tuyết đọng trước cửa hang đã không còn, thanh niên tay cầm trường kiếm đứng ngay cửa, áo trắng bào xanh, đôi mày rộng lúc này vô cùng ngạc nhiên vui sướng, đúng là Tô Tín. Thì ra y biết Lạc Ninh bị bắt, lập tức xuất quan, nhất định đi cùng Tạ Lệnh Tề vào Tuyết vực tìm kiếm. Vừa rồi ma hồn của Liễu Sao phân tán, ma khí tràn ra ngoài, y đi ngang qua thì phát hiện.

Nhìn thấy Liễu Sao bị thương nặng khó cứu chữa, Tô Tín khê thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kéo Lạc Ninh lại: “Ninh nhi, muội không sao chứ?”

“Muội không sao,” Lạc Ninh đứng lên, “Nhưng Liễu sư tỷ...”

Tô Tín gật đầu, cảm kích nhìn Liễu Sao: “Ta biết muội sẽ không làm tổn thương Ninh nhi, ta tin Ninh nhi, muội bị oan, chúng ta trở về giải thích với sư phụ.”

Liễu Sao nhìn Lạc Ninh.

Lạc Ninh lắc đầu: “Trở về Tiên môn rất nguy hiểm cho Liễu sư tỷ.”

“Nhưng hai người bỏ trốn, càng không phải khiến người khác hiểu lầm hơn sao?” Tô Tín ôm vai nàng, “Cây ngay không sợ chết đứng. Huynh và muội là đệ tử Tiên môn, làm việc quanh mình chính đại, nhất định sẽ có cách chứng minh Liễu Sao nhi trong sạch.”

“Thương bá bá sẽ không tin huynh.”

“Huynh sẽ cầu xin sư phụ giữ lại tính mạng uôi ấy, hoặc là nể mặt cha huynh, sư phụ sẽ đồng ý,” Tô Tín chần chừ, nhìn sang Liễu Sao, “Huống chi muội đã nhập ma, vì đề phòng ma tính của muội bùng phát làm hại người, ta phải đưa muội về.”

Liễu Sao bám vào vách động đứng lên.

Thiếu niên trong ký ức, thể tử lương thiện ngày xưa, bây giờ là đệ tử Thanh Hoa tấm lòng rộng mở, vẫn tốt đẹp như ngọc, giữ vững lòng tin. Có lẽ nên cảm thấy may mắn vì người đến là y, nếu là người khác thì bây giờ nàng đã chết rồi.

Chỉ có điều không biết vì sao vị tiên nhân lúc trước sống trên đỉnh núi kia lại tin tưởng nàng tuyệt đối như vậy, cho nên mới quyết định một cách lý trí và quyết đoán đến thế. Nếu hấn vứt bỏ nàng, thì đã không có chuyện ngày hôm nay, cũng không có thêm người bị Thực Tâm ma hại chết.

Thực tế là hấn làm sai rồi. Nhưng làm người không bị vứt bỏ, vì sao lại cảm thấy hạnh phúc đến vậy?

Liễu Sao nhìn Tô Tín chằm chằm, lắc đầu: “Mạng của ta không thể giao cho người khác.”

“Rất xin lỗi Liễu Sao nhi, ta phải dẫn muội và Ninh nhi trở về.” Tô Tín nhú mày, buông Lạc Ninh ra định đến bắt nàng, với tình hình hiện tại của Liễu Sao, vốn không thể phản kháng.

“Tô sư huynh, huynh đừng tìm muội nữa.” Sau lưng vang lên giọng của Lạc Ninh.

“Muội nói gì!” Tô Tín sợ hãi, quay đầu lại.

Trên mặt đất xuất hiện hai sợi xích màu bạc, khóa chặt hai chân y, chưa kịp phản ứng, Liễu Sao đã tới trước mặt, đưa tay vỗ lên trán y.

Linh thức bị phong ấn, Tô Tín nhìn chằm chằm cô gái sắc mặt tái nhợt trước mặt, đôi mắt tràn đầy đau xót và không thể tin nổi: “Muội...”

Cổ ý nói lời chia tay làm y rối loạn tinh thần, nhân cơ hội này bày ra cấm tiên trận nhỏ bé này, tất cả đều do nàng sắp đặt và bày kế, nhưng nàng lại ra tay với y.

Lạc Ninh im lặng một lát, mỉm cười, đôi mắt trong như nước lấp lánh: “Từ trước đến giờ Tô sư huynh vốn không đề phòng muội, lúc nào cũng cưng chiều muội.”

Sức mạnh cạn kiệt, Liễu Sao ngã xuống đất, không biết nên an ủi Lạc Ninh thế nào.”

“Muội đã muốn làm như vậy từ lâu,” Lạc Ninh xoay mặt lại, “Muội cần phải làm như vậy, nên làm như vậy.”

Liễu Sao mấp máy môi, nhưng vẫn không nói gì.

Cần phải làm như vậy, nên làm như vậy, cho nên mới gian nan lựa chọn.

Công chúa nhỏ không sầu không lo, gặp gỡ tiểu thế tử hầu phủ mới vào Tiên môn, hai người yêu nhau đơn thuần vui vẻ như vậy, hết sức ngây ngô lại đẹp đẽ. Nhưng bây giờ, công chúa mất đi sự che chở phải trưởng thành, phải đối mặt với rất nhiều chuyện, nàng muốn gánh vác trách nhiệm thay ca ca, y lại không rõ. Nàng muốn làm gì, y cũng không hiểu. Nàng không muốn cho y biết, bởi vì chuyện nàng phải làm rất nguy hiểm.

Lạc Ninh cởi áo ngoài, khoác lên người Tô Tín.

Liễu Sao nóng nảy: “Muội làm gì vậy! Không sợ lạnh chết muội sao!”

“Huynh ấy chưa tu thành tiên cốt, không chịu lạnh được.”

“Huynh ấy có yếu cũng mạnh hơn muội.”

Liễu Sao không thở nổi, ngực lại khó chịu, cả người lặn ra mặt đất, cổ nuốt hết máu trong miệng không cho trào ra ngoài.

Trong yên lặng, một dòng linh khí ầm ập từ từ xâm nhập vào gân mạch, tu bổ ma đan bị tổn thương, hiệu quả vô cùng nhỏ bé nhưng lại ngay thời điểm mấu chốt. Linh khí trong cơ thể cân bằng, ma đan bắt đầu tự chữa trị, vết thương giảm bớt, hồn thể cũng không phân tán nữa.

Liều Sao tỉnh lại, giận dữ: “Muội đang làm gì vậy! Dừng lại ngay cho tỹ!”

“Muội đã nói sẽ giúp tỹ chạy thoát.”

“Ai cần muội giúp!”

“Ca ca bảo vệ muội nửa đời, muội không thể để cho Thực Tâm ma phá hủy những gì huynh ấy bảo vệ suốt cuộc đời. Muội không làm được gì cả, chỉ có tỹ mới có thể trừ khử được Thực Tâm ma. Sư tỹ, sau này tỹ làm việc gì cũng phải cẩn thận, phải thật cẩn thận.”

“Ai cần muội giả vờ tốt bụng chứ! Chừng ấy tu vi của muội vốn vô dụng!” Tầm mắt trở nên mơ hồ, chất lỏng lạnh lạnh không ngừng tuôn ra ngoài, Liều Sao không thể động đậy, chỉ có thể vừa thở hổn hển vừa mắng, “Không cần muội giúp, tự tỹ có thể khỏe lại.”

“Sư tỹ, lúc nào tỹ cũng mắng người ta, nhưng thật ra chẳng xấu chút nào.”

“Xạo vừa thôi! Nếu không dừng lại, xem ta đánh muội như thế nào!

Mảng mặt mỗi, cổ họng cứng lại, nước mắt cũng tuôn ra.

Lạc Ninh nằm im lặng bên cạnh, thân thể vẫn còn ấm áp. Hồn phách vốn đã không ổn định lại hao tổn chân khí, khe nứt đã nhìn thấy rõ ràng, giống như chỉ cần chạm vào sẽ tan thành những mảnh nhỏ.

Liều Sao xoay người đứng dậy, khẽ lay nàng: “Lạc Ninh! Muội tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại!”

“Sư tỹ...” Rèm mi khẽ run run, Lạc Ninh nói mơ màng, “Vũ sư huynh... lúc đó, muội nghi ngờ... từng thăm dò tỹ, tỹ đừng giận...”

“Ta rất tức giận!” Bất chấp vết thương vừa có chuyển biến tốt, Liều Sao không bận tâm truyền chân khí vào cơ thể Lạc Ninh.

“Vô dụng thôi.”

“Muội im miệng cho tỹ!”

Chân khí như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có tác dụng. Liều Sao vẫn điên cuồng chữa trị liên tục, mặc kệ ma khí phát ra có thể làm kinh động đến đệ tử Tiên môn bên ngoài.

Biết là rất ngu xuẩn nhưng vẫn phải làm. Đúng vậy, nàng chính là Liều Sao, Liều Sao bốc đồng, đầu óc ngốc nghếch, tính tình xấu xa, cho tới bây giờ cũng không giữ được thứ gì. Ai đối xử tốt với nàng, thì cho dù họ có một ngàn lý do đáng chết, nàng cũng không muốn nhìn bọn họ rời đi.

Chân khí bị xói mòn, ma đan vừa được chữa trị lại không ngừng xao động.

Giữa muôn trùng tĩnh lặng, một bóng đỏ đột ngột xuất hiện trong hang núi.

Thi ma Thạch Lan! Liều Sao cuống quýt che trước mặt Lạc Ninh, lấy Xích huyền cầm ra.

Thạch Lan nghe tiếng đàn lại run sợ, không đợi Liều Sao làm thêm điều gì, liền kéo Lạc Ninh qua, đưa tay đánh về phía đỉnh đầu nàng.

Hết chương 53

54. Q.3 - Chương 54: Học Uy Hiếp

“Dừng tay!”

Liều Sao hét thất thanh. Thạch Lan vẫy tay một cái, sức lực Liều Sao chưa kịp hồi phục nên bị đẩy văng ra xa, ngã lên trên vách băng rồi từ từ trượt xuống mặt đất.

Sức mạnh ôn hòa khổng lồ chế vừa đủ, rõ ràng Thạch Lan nương tay.

Chẳng lẽ nàng ta không muốn giết người? Liễu Sao bình tĩnh quan sát kỹ, toàn thân Lạc Ninh đang được bao bọc trong ánh sáng ngũ sắc kỳ lạ, vết nứt trên hồn phách đang dần khép lại.

Nàng ta đang... chữa thương? Nàng ta trị thương cho Lạc Ninh?

Dựa theo cách cư xử của Thạch Lan lúc trước, Liễu Sao đã loáng thoáng đoán ra chút manh mối, tâm trí của ma nữ Thạch Lan có chỗ khiếm khuyết nên mới bị Thực Tâm ma khống chế, tuy vậy nàng ấy vẫn còn chút tiên tính, cho nên khi thấy Xích Huyền cầm mới có phản ứng như thế. Đây chính là thời cơ tốt nhất để đối phó Thạch Lan, nhưng tiếc rằng tu vi của nàng hao tổn nặng, đến năng lực bảo vệ bản thân cũng chẳng có nữa là.

Sau một lúc lâu, Thạch Lan nâng bàn tay lên, thu hồi công lực, nàng ta lẩm bẩm vài câu rồi xoay người rời khỏi động.

Nàng ta mà bỏ đi thì chẳng biết lúc nào mới tìm lại được. Liễu Sao chán nản chống tay xuống đất, thấy khe nứt trên hồn phách Lạc Ninh hẹp đi rất nhiều, nhưng thần trí vẫn còn rất mơ màng, xem ra Thạch Lan chỉ tạm giữ được tính mạng Lạc Ninh, nếu không tìm được linh dược thì Lạc Ninh sẽ hồn phi phách tán, có lẽ Thạch Lan cũng đã cố hết sức.

Liễu Sao bước tới ôm lấy Lạc Ninh.

Đã từng sống như một cô công chúa, rồi mất đi sự che chở trở nên nghèo túng, vận mệnh hai người giống hệt nhau.

Bởi vì ta và muội đều đánh mất người bảo vệ, cho nên ta sẽ trở thành người bảo vệ của muội.

Liễu Sao khẽ cắn môi, đột ngột quay đầu nhìn cửa hang.

Cái thứ khí tức đó khiến người ta vừa căm ghét thù hận vừa hoài niệm nhung nhớ.

Hoa văn ánh trắng bằng bạc như ẩn như hiện trên vạt áo, Nguyệt bước ra khỏi tảng băng lớn trước cửa động, áo choàng đen buông dài trên mặt đất mà không hề vang lên tiếng bước chân hay tiếng ma sát.

Kẻ phản bội xuất hiện không hề làm Liễu Sao kích động, nàng thềm vận chút ma lực ít ỏi vừa mới hồi phục, không khách sáo lột áo choàng trên người Tô Tín đắp lên người Lạc Ninh, sau đó Liễu Sao đứng dậy.

Nguyệt cũng dừng lại.

Thật lâu sau...

“Người chọn Lư Sênh.”

“Ừm, y mới là người thích hợp nhất.”

Đáp án đơn giản thần nhiên nhưng cực kỳ tàn nhẫn.

Đúng vậy, bản tính Liễu Sao không thích hợp làm ma tôn. Ma tôn Liễu Sao nhi, nghe thật buồn cười, một ma đầu lại muốn bảo vệ nhân thế, bọn họ không thể chấp nhận được.

“Người đến đây là muốn lấy mạng ta?”

“Không hẳn vậy.”

Hắn đã biết rõ sức mạnh trên người nàng từ lâu nhưng lại không hề thèm khát nó, ngược lại còn muốn giúp Lư Sênh, hẳn thật là một kẻ khó hiểu. Có điều, đây lại là chuyện tốt với Liễu Sao, nàng thềm thở phào nhẹ nhõm: “Vậy người đến đây là bắt ta về?”

Lần này hắn không trả lời nàng.

“Muốn ta về không khó.” Liễu Sao không hề tức giận: “Chỉ cần người chữa khỏi cho Lạc Ninh, ta sẽ quay về với người.”

“Trở về, người sẽ chết.”

“Đây chẳng phải là ý định của ngươi và Lư Sênh sao?” Liễu Sao châm chọc: “Ngươi có thể lợi dụng ta thì cũng có thể lợi dụng y. Để y luyện hóa ta, hấp thụ sức mạnh của ta, thay ta trở thành tương lai của ma cung, giúp ngươi hoàn thành kế hoạch.”

Nàng ngẩng mặt nhìn hắn: “Sao, giao dịch này có lời chứ?”

Hắn từ chối thẳng thừng: “Không được.”

“Ta biết tu vi ngươi rất cao, nếu ngươi muốn ra tay thì ta không phản kháng được.” Liễu Sao nói tiếp: “Nhưng mà, nếu ta chịu phối hợp với các người, thì các người dễ dàng thành công hơn.”

Hắn lắc đầu, vươn tay khẽ vuốt trán nàng: “Liễu Sao nhi mà ta biết, nếu phát hiện có người muốn luyện hóa mình thì sẽ rất tức giận, bây giờ Liễu Sao nhi lại đồng ý, cho nên ta không tin được.”

Bàn tay lạnh lẽo đã dời đến Thiên linh cái, một vị trí nguy hiểm.

Bị vạch trần tâm tư, Liễu Sao không hề sợ hãi: “Đương nhiên thôi, là ta lừa ngươi, các người không cướp được thứ trên người ta đâu, vì ta đã biết nó là gì.”

Bàn tay kia bắt giắc khựng lại.

“Liễu Sao nhi, nói gì thế.” Hắn nở nụ cười kín đáo như thường ngày.

“Nếu ta không biết, có lẽ kế hoạch của các người sẽ thành công.” Liễu Sao nhìn cổ tay hắn, đôi mắt ngập tràn đắc ý: “Tiếc là ta đã biết, hơn nữa ta còn biết chỉ cần ta không đồng ý thì các người không thể chiếm đoạt được nó, bởi vì ta có thể hủy hoại nó chỉ trong tích tắc, ha ha ha!”

Tiếng cười cực kỳ kiêu ngạo, không hề sợ kinh động những người ở bên ngoài.

Tiếng người thì thầm vang lên bên ngoài động, chúng đệ tử Tiên môn liên tiếp lục soát xung quanh nhưng không một ai bước vào trong.

“Ngươi muốn vứt bỏ ta, nhưng bây giờ ngươi không thể không cứu ta.” Liễu Sao nhàn nhã kéo bàn tay kia xuống, cố ý áp lên mặt mình: “Ta là niềm hy vọng duy nhất của ngươi, ngươi không nỡ.”

Quả nhiên, Nguyệt không hề nhúc nhích.

Liễu Sao hỏi: “Loại thuốc nào có thể tu bổ hồn phách?”

“Ta không biết.”

“Lạc Ninh mà chết thì ngươi đừng hòng có được gì.”

“Chà, uy hiếp cả ta.” Hắn khẽ cười: “Viêm Nông thảo, để thảo của Vô Tích Yêu Khuyết có thể chữa khỏi cho Lạc Ninh hoàn toàn.”

Vô Tích Yêu Khuyết? Liễu Sao thở phào vui mừng. Chỉ dựa vào thành ý của áo trắng và giao tình của Kha Na thì mọi chuyện vẫn còn hy vọng. Vì thế Liễu Sao bỏ mặc hắn: “Được rồi, ngươi đi được rồi đấy.”

“Qua cầu rút ván sao?”

“Rút đó thì sao?” Liễu Sao ác ý trả lời: “Ngươi hại ta đến nông nỗi này, chẳng lẽ ta phải giúp ngươi? Cái lũ người trong ma cung đều phản bội ta, ta việc gì phải quan tâm sinh tồn của chúng? Ma tính ta cũng miễn quan tâm, cùng lắm thì mai sau tất cả mọi người đều tan thành tro bụi!”

Hắn trầm mặc rồi thở dài: “Liễu Sao nhi, ta cũng không định nhúng tay.”

Đây là lời giải thích? Hắn đến đây không phải để bắt nàng về?

“Tùy ngươi.” Liễu Sao không hề cảm động, hắn không nhúng tay mà là khoanh tay đứng nhìn, lợi dụng sự tin tưởng của nàng để dung túng đám người Lư Sênh: “Khi nào ngươi muốn bắt ta thì cứ tự nhiên.”

“Ta đi đây.” Hắn xoay người rời khỏi động băng.

Hơi thở quen thuộc biến mất hoàn toàn, Liễu Sao mới buông lỏng tinh thần, yếu ớt dựa vào vách động thở hổn hển, lau mồ hôi lạnh. Đây chính là một ván cược, cược hắc không nỡ vứt bỏ thứ gì đó trên người nàng, may mà nàng thắng.

Liễu Sao lão đảo bước qua, thiết lập phong ấn ngoài cửa động một lần nữa, lúc nàng quay lại thì bắt gặp Lạc Ninh đang ngủ mất.

Hiển nhiên Lạc Ninh rất bất ngờ, vừa vui sướng vừa nghi ngờ: “Sư tỷ, chuyện này...”

“Nếu không tìm được thuốc thì sớm muộn gì muối cũng chết.” Liễu Sao tạt thẳng nước lạnh vào sự vui mừng của Lạc Ninh, sau đó ngồi bên cạnh nàng: “Ta phải nghỉ ngơi một lát, ta đã thiết lập trận pháp, muối canh chừng, khi nào có động tĩnh thì gọi ta.”

Biết mình vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, Lạc Ninh cũng không hoảng sợ, nàng nở nụ cười tươi rói: “Tỷ ngủ đi.”

Trông thấy Lạc Ninh khoác áo choàng lên người Tô Tín, Liễu Sao tức không tả xiết, kéo áo lại ném về chỗ Lạc Ninh: “Y không lạnh chết đâu mà lo! Đã yếu thì đừng có ra gió kéo liên lụy ta.”

Lạc Ninh không tiện phản bác, chăm chú nhìn Tô Tín.

“Được rồi, được rồi!” Liễu Sao chán nản, ném áo choàng lại về chỗ Tô Tín: “Vô Tích Yêu Khuyết có thể cứu muối, chúng ta phải nhanh đến tìm áo trắng.” Nói đến đây, nàng lại cười khẩy: “Sau này nếu có người đến tìm muối giao dịch bất cứ cái gì, thì muối cứ mặc kệ hắc! Bất luận hắc nói gì cũng đừng có tin! Nếu không, để đến lúc ta phát hiện thì ta sẽ đuổi muối về Tiên môn.”

Với cái yêu cầu kỳ quặc này, Lạc Ninh chỉ nghiêm túc gật đầu: “Muối biết rồi.”

Tinh thần và thể lực suy kiệt quá độ, ma thể bị thương trầm trọng, cần phải được nghỉ ngơi, Liễu Sao thiếp đi.

Bên ngoài cửa động, mấy tốp đệ tử Tiên môn liên tục tìm kiếm, có mấy lần suýt chút nữa Lạc Ninh phải đánh thức Liễu Sao, tuy nhiên chỉ với một lớp kết giới mỏng manh, thể nhưng đệ tử Tiên môn lại không phát hiện ra động tĩnh, Lạc Ninh cực kỳ kinh ngạc.

Không một ai nhìn thấy có một người đang yên lặng đứng trước cửa động.

“Người đang làm gì thế?” Giọng Lam Sát vang lên.

“Người cũng thấy mà, con bé uy hiếp ta.” Hắc vuốt chiếc nhẫn thủy tinh tím, thần nhiên đáp: “Ta chẳng còn cách nào cả.”

“Chỉ mong sự vô tội này có thể giúp người tránh khỏi trừng phạt của thần tặc.”

“Lam Sát, sự quan tâm của người khiến ta thấy lo sợ.”

“Nhắc nhở người là nghĩa vụ thuộc hạ phải tuân thủ theo khế ước, người tự mà giải quyết đi.”

Hắc thờ ơ cong khóe môi, xoay người nhìn vào trong hang.

Trong điện Ma thần, Lữ Sênh và đám người Cấp Trung Đạo bình tĩnh nghe tin báo kết quả tìm kiếm. Kiếp Hành cũng ngồi bên cạnh, tuy y không còn thân phận ma tôn bị giáng làm Ma sử, nhưng đầu gối y cũng là lão thần của ma cung, công lao bao năm qua không ít nên vẫn có tư cách ngồi trong điện nghị sự.

“Chẳng lẽ nó còn ở Tuyệt vực?” Tả sử Cấp Trung Đạo nhíu mày.

“Lạc nha đầu quả thật giống hệt Lạc Ca, quý kẻ đa đoan, đến Thực Tâm mà mà cũng bị lừa.” Một gã ma tướng lên tiếng.

“Các người xác định nó biến mất ở Tuyệt vực?” Kiếp Hành hỏi ma tướng nhưng lại lạnh lùng liếc Vị Húc.

Niệm tình công lao những năm qua, Lư Sênh giữ lại mạng cho y, bây giờ Liễu Sao không ở đây, nếu Kiếp Hành muốn trả thù thì làm gì có ai trong ma cung đủ năng lực khống chế y? Chúng tướng toát mồ hôi thay Vị Húc.

Vị Húc vẫn ngồi yên không nói, nghe hỏi chỉ khẽ cười thờ ơ trả lời: “Chẳng lẽ người nghi ngờ ta? Lần này không chỉ có chúng ta, mà Tiên môn cũng đã phái người đến Tuyết vực, bọn chúng tìm còn kỹ hơn chúng ta mà chẳng thể tìm thấy gì, có lẽ hai nha đầu kia chạy khỏi Tuyết vực từ lâu.”

“Yêu giới.” Lư Sênh mở miệng: “Nó chỉ có thể đến Yêu giới.”

Vị Húc đáp: “Để ta truyền tin cho áo trắng.”

“Chỉ e Yêu Khuyết cũng đang nhắm vào nó, sao chịu nói thật chứ?” Lư Sênh cười lạnh phẩy tay: “Trước phái người tìm hiểu kỹ rồi tính sau.”

Tiên môn và ma cung tiến hành tìm kiếm khắp Tuyết vực, may mà tình hình Lạc Ninh tạm thời ổn định, ma đàn của Liễu Sao hồi phục lại không còn sợ lạnh giá, hai người ở trong động băng một ngày, cuối cùng cũng chờ được ngày đệ tử Tiên môn rút đi. Lạc Ninh tu tiên đạo chính tông, Liễu Sao giỏi che giấu khí tức, nên hai người bèn lén lút đi theo sau Tiên môn trốn khỏi Tuyết vực.

Mấy tháng qua, nội chiến yêu giới ngày càng căng thẳng, Lạc Ca không còn, những nhánh Võ đạo khác chưa tham gia liên minh Tiên – Võ cũng không thêm kiên dè nữa, Yêu vương Ung Phi lén lút cấu kết với Ảnh môn Võ đạo, Ảnh môn phá vỡ phòng tuyến thuận lợi tiến vào Yêu giới giúp Ung Phi phát động chiến tranh với Vô Tích Yêu Khuyết, lực lượng hai bên ngang nhau. Vì lơ là xảy ra sơ suất, Tiên môn hoảng hốt, để muốn giải thích với Vô Tích Yêu Khuyết nên Thương Kính lập tức phái đệ tử của năm phái gần nhất đến canh gác cửa vào Yêu giới, đồng thời đưa tin cảnh cáo Võ đạo.

Vết thương của Lạc Ninh không thể đợi lâu, Thương Kính hạ lệnh cấm bất cứ ai đến gần cửa vào Yêu giới, cho nên hai người căn bản không có cơ hội bước vào Yêu giới, Liễu Sao rầu rĩ không thôi.

Dòng suối chảy róc rách soi bóng cây xanh lục trên đỉnh đầu, Lạc Ninh ngồi xổm bên dòng suối ngơ ngác.

Liễu Sao tức giận quát: “Chẳng có gì đâu, muội lo làm gì chứ!”

Trước khi đi hai người cố ý dẫn dắt đệ tử Tiên môn phát hiện ra Tô Tín, gây ra chút hỗn loạn tạo cơ hội để hai người thuận lợi rời khỏi Tuyết vực.

Lạc Ninh đáp: “Muội không...”

“Ai mà chẳng thấy.” Liễu Sao khẽ hừ, bĩu môi nói: “Cho dù muội còn ở Tiên môn, tương lai chưa chắc y đã đối xử tốt với muội, lúc trước nếu không vì Lạc sư huynh...”

Lạc Ninh lập tức phản bác: “Huynh ấy không phải loại người đó.”

Nhưng cha y là loại người đó, lòng Liễu Sao thầm nói. Nhớ lại nàng từng vì bản thân mà tính toán Tô Tín, rốt cuộc vẫn thấy hơi áy náy nên không nói tiếp nữa: “Bây giờ phải làm sao đây, chúng ta không vào Yêu giới được...”

Lạc Ninh nhìn dòng suối: “Có lẽ...”

Còn chưa dứt lời, dòng suối vang lên tiếng róc rách khe khẽ, chẳng biết từ lúc nào bọt nước bắn tung tóe trên mặt suối, những giọt nước trắng xóa vây quanh bọc nước cao, nét mặt người đứng trên bọc nước vẫn rất lạnh đậm. Thì ra, khi hai người trốn vào Tuyết vực bị Tiên môn và ma cung đuổi giết, yêu tướng Ký Thủy được phái đi theo Lạc Ninh không dám đi vào theo, bây giờ thấy hai người đã chạy ra ngoài bèn lập tức quay về báo tin cho A Phù Quân.

“Là người!” Liễu Sao mừng rỡ.

Lạc Ninh không hề bất ngờ, nàng đứng dậy, nét mặt hơi do dự.

Tơ bạc bên hông lay động trong gió, A Phù Quân nhìn Lạc Ninh khẽ nhủ mảy.

Liều Sao bước lên nói: “Ta muốn gặp áo trắng!”

A Phù Quân đáp: “Người sẽ không gặp người!”

Tình hình Yêu Khuyết rất căng thẳng, gần đây áo trắng rất bận rộn, Liều Sao biết đây không phải là thời cơ xin giúp đỡ, chỉ còn cách cố thuyết phục y: “Ta thật sự có thể giúp đỡ các người, trừ khử Thực Tâm mà thì Ký Thủy tộc có thể giải thoát. Nếu người không tin, ta có thể thề với Ma thần...”

Lời thề của ma đi kèm trừng phạt của thần, nàng dám thề như thế cũng xem như có lòng thành. Nhưng A Phù Quân thẳng thắn cắt ngang lời nàng: “Chủ quân từ chối yêu cầu của người.”

Y đã nhận ra vết thương của Lạc Ninh. Liều Sao cố kiềm chế: “Là áo trắng từ chối hay là người?”

“Quyết định của Ký Thủy tộc là quyết định của chủ quân.” Tiếp đó A Phù Quân nhắm vào nàng: “Bây giờ, người lấy gì loại bỏ Thực Tâm ma?”

Vấn đề này rất sắc bén, người khó mà bảo vệ mình như nàng thì làm sao đủ tư cách bàn điều kiện với kẻ khác? Liều Sao nắm chặt tay, móng tay bấm sâu vào da thịt, cuối cùng mới cất tiếng cầu xin: “Lạc sư huynh từng cứu người, người không thể...”

Lạc Ninh vội cắt ngang lời nàng: “Nếu A Phù Quân không muốn giúp đỡ sẽ không đến đây, để thảo rất quan trọng với Yêu Khuyết, chúng ta không dám ép, chỉ mong Yêu quân cho phép chúng ta tạm thời lánh nạn ở Yêu giới.”

Nàng vừa thi lễ với A Phù Quân vừa kéo ống tay áo Liều Sao. Liều Sao biết nàng nói đúng, bèn miễn cưỡng thu lại cơn tức giận, cúi đầu im lặng. Để thảo là báu vật của Yêu Khuyết, cũng chính là nguyên nhân hàng đầu khiến Yêu Khuyết lớn mạnh, vào thời khắc mấu chốt của cuộc chiến, Yêu quân áo trắng quả thật khó chấp nhận điều kiện này.

A Phù Quân trả lời: “Giao ước của Yêu Khuyết và Thực Tâm ma vẫn còn hiệu lực, chúng ta sẽ không nhúng tay và càng không che chở.”

Đối diện với kẻ mặt lạnh lòng băng giá, đáy mắt Lạc Ninh hiện lên vẻ trêu đùa: “Ta không phải mục tiêu của Thực Tâm ma, chắc là không nằm trong giao hẹn của các người, ta muốn ở nhờ Yêu Khuyết một thời gian, mong được thu nhận.”

Liều Sao lập tức hiểu ra, lòng mừng thầm.

Yêu Khuyết không chịu lấy để thảo cứu người thì nàng phải đi tìm được thảo vá lại hồn phách, vì vậy phải để Lạc Ninh lại một mình, mà Thực Tâm ma đang ẩn thân trong Tiên môn, nếu để Lạc Ninh ở Vô Tích Yêu Khuyết thì càng an toàn hơn. Huống hồ Lạc Ninh mà xảy ra chuyện ở Yêu Khuyết thì mặt mũi Yêu quân biết để đi đâu nữa? A Phù Quân và áo trắng chắc chắn sẽ bảo vệ Lạc Ninh, như thế nàng sẽ không còn phải ưu tư lo lắng nhiều.

Với lời cầu xin ‘ở nhờ’, quả nhiên A Phù Quân không nói thêm một lời, nghiêng người ra hiệu.

“Yêu khuyết rất an toàn, sư tỷ đừng lo.” Lạc Ninh cố gắng khiến tinh thần phấn chấn hơn, nhét vào tay Liều Sao một thứ: “Tỷ mang theo bản đồ này đi, có lẽ sẽ cần dùng đến nó.”

Đó là bản đồ Lạc Ca để lại, từng bị Tiên môn lục soát rồi lấy đi, có lẽ là Thương Kính cho Lạc Ninh.

Liều Sao im lặng, đón lấy bản đồ cất đi, nàng chợt nhớ ra một chuyện, vội hỏi A Phù Quân: “Kha Na đâu? Huynh ấy có khỏe không?”

A Phù Quân không đáp, vươn tay ôm lấy Lạc Ninh, A Phù Quân cúi thấp đầu khẽ thì thầm bên cổ Lạc Ninh.

Liều Sao nháy dưng: “Người làm gì đó!”

Lạc Ninh đỏ mặt: “Sư tỷ, không phải...”

“Diệu âm chỉ có thể tạm thời ổn định hồn phách,” A Phù Quân thẳng người lại: “Người có ba tháng.”

Liều Sao biết mình hiểu lầm, ngượng ngùng cảm ơn, bỗng nghe Lạc Ninh thét lên sợ hãi: “Đừng!”

Liễu Sao đã phát hiện có người từ lâu, nhưng nàng thật không ngờ A Phù Quân lại ra tay, lúc phản ứng kịp thì đã chậm một bước, dưới tàng cây một ông lão cầm giỏ trúc ngã quỵ xuống đất, lồng ngực bị xuyên thấu, máu tươi ào ạt tuôn, ông lão đã tắt thở lìa đời.

Sắc mặt vốn đã tốt hơn giờ trở nên trắng bệch, Lạc Ninh mím chặt môi muốn nói lại thôi, nhưng tay vẫn còn nắm tay A Phù Quân.

A Phù Quân lạnh nhạt giải thích: “Vô Tích Yêu Khuyết không mong rước lấy phiền phức.”

Liễu Sao vạch lại: “Người có thể xóa trí nhớ của ông cụ.”

“Ta không cho phép xảy ra chuyện bất trắc.”

Tin tức Lạc Ninh ở Yêu Khuyết một khi lộ ra ngoài, Thương Kính chắc chắn sẽ đến đòi người, đang vào lúc chiến hỏa liên miên, Yêu Khuyết không thể gây thù hằn, nếu muốn để chắc chắn không thất bại thì biện pháp tốt nhất là giết người diệt khẩu.

Liễu Sao không thể phản bác.

Hai người chạy đến Yêu Khuyết tìm nơi dung thân, vốn không có tư cách phản đối.

Đổi diện vẻ mặt trong vắt hừng hờ của Yêu vương, Lạc Ninh vội buông tay y ra, lặng lẽ lùi lại.

A Phù Quân xoay tay nắm lấy cổ tay Lạc Ninh, kéo nàng biến mất trong sóng nước.

Chuyện thế này Liễu Sao đã thấy quá nhiều, nàng chôn ông cụ, sau đó nghĩ đến chuyện chính. Linh thảo, tiên phẩm trong nhân gian đã bị hái sạch, ma cung và Tiên môn đều không thể đến, vậy chỉ còn Đại hoang linh khí dồi dào, khí hậu đặc biệt nên đây cũng là nơi có rất nhiều linh dược từ thuở xa xưa. Hơn nữa, nơi đó rất rộng lớn, ít dấu chân người, Tiên tôn và ma cung cũng không dám tùy tiện xâm nhập, với Liễu Sao mà nói nơi đó tương đối an toàn, Lạc Ninh đưa bản đồ cho nàng có lẽ vì nghĩ đến điều này.

Liễu Sao hạ quyết tâm, đi con đường tắt suốt cả đêm, vòng qua các vòng phòng tuyến thành trì, hơn nữa nàng lại có thiên phú về che giấu khí tức nên đã nhanh chóng đến Thạch Lan thôn gần Đại hoang.

Đá đen rải rác trên mặt đất vẫn cằn cỗi như xưa, cỏ cây xung quanh cũng loáng thoáng có chút sức sống, tất cả quỷ thi ở đây đã bị Lạc Ca giải quyết. Địa khí mới hồi phục được đôi chút mà thôi, vẫn còn kém xa tốc độ hồi phục ngày trước, chưa tới vài chục năm thì chưa thể khôi phục như cũ được. Có thể suy đoán, Thạch Lan bị Thực Tâm ma khống chế, lợi dụng quỷ thi hấp thụ địa khí. Thực Tâm ma muốn lấy địa khí để nuôi dưỡng nội tạng, tu bổ điểm thiếu hụt của việc đồng tu tiên ma, khó trách Lạc Ca bảo phải cản Thạch Lan.

Chuyện quan trọng nhất là phải cứu Lạc Ninh, Liễu Sao cũng không rõ mình phải tìm thuốc gì, quanh quẩn trước cửa thôn một lúc lâu mới chợt tỉnh lại, chạy về phía Đại hoang.

Thạch Lan thôn ở rất gần Đại hoang, Liễu Sao không xa lạ gì với cửa vào Đại hoang. Nhưng đi hết nửa ngày nàng vẫn chưa vào tới vùng sa mạc nhiều sắc màu trong ký ức mà tới một cánh đồng đầy đá, đưa mắt nhìn xung quanh toàn là những viên đá cuội màu trắng, không hề nhìn thấy nửa cảnh cây ngọn cỏ.

Trời tối dần, lớp đá tỏa ra vầng ánh sáng bàng bạc mỏng manh dưới trăng, tựa như những hòn đá quý chất đống.

Đang trong hoàn cảnh xa lạ, Liễu Sao bình tĩnh đi vài bước rồi đột ngột dừng: “Người ra đây!”

Không hề có động tĩnh gì.

“Có nghe chưa, người đàn hay điếc?” Liễu Sao quét mắt nhìn bốn phía: “Người có gan thì bước ra, đừng có trốn ở sau lưng lén phá hoại!”

Một bóng người quả nhiên xuất hiện dưới ánh trăng.

“Người cố tình dẫn ta đi nhầm đường.”

“Ta không rảnh dây dưa với người! Lạc Ninh mà có chuyện, ta tuyệt đối không tha cho người!”

“Con đường này dễ đi hơn.” Hấn khẽ gật đầu, tựa như lảng tránh cơn phẫn nộ của nàng: “Yêu Khuyết không nghèo nàn quá đâu, ít nhiều gì cũng có chút linh dược, A Phù Quân sẽ không để con bé chết, trễ một giờ nữa khác cũng không sao.”

“Sống chết của người khác, đương nhiên người chẳng thèm quan tâm, người chỉ biết dụ người khác làm việc giúp người.” Liễu Sao cười khẩy: “Ta sẽ không giúp người, với người không có giá trị lợi dụng thì người cứ việc giết luôn đi!”

Sau khi mắng hấn xối xả, Liễu Sao xoay người chạy đến chỗ cửa vào Đại hoang.

Nguyệt cũng biết rõ tính nàng nên không ngăn cản.

Hai canh giờ sau, Liễu Sao thở hỗn hà hỗn hển quay về, hóa ra nàng chạy được nửa đường thì phát hiện trận pháp của Tiên môn, có lẽ các vị chưông giáo và chúng đệ tử đến đây tuần tra.

Nguyệt vẫn đứng yên lặng trên cánh đồng đá: “Con đường này rất dễ đi, người xem đó, ta đâu có lừa người đâu.”

Giờ quay lại chỗ này thì đã mất hai canh giờ, Liễu Sao không thể nổi giận, sau một lúc lâu mới hỏi: “Ngoại trừ Viêm Nông thảo thì còn cách nào cứu Lạc Ninh không?”

“Ta nhớ khoảng năm trăm năm trước ta từng trông thấy một gốc linh thảo hơn trăm năm tuổi ở Đại hoang, trái tim của nó có thể vá lại hồn phách.”

Quả nhiên hấn biết! Liễu Sao vui mừng: “Nó ở đâu?”

“Quên mất rồi!” Hấn dừng lại bổ sung thêm một câu: “Ta vừa bị rút mất ván cầu.”

Liễu Sao đã có kinh nghiệm, bước thẳng đến trước mặt hấn: “Ta là hy vọng của người đó, người đừng có quên việc này.”

“Đương nhiên rồi, và người còn có thể hủy hoại nó bất kỳ lúc nào.” Hấn rất phong độ vươn tay “mời”

Liễu Sao đổi sắc: “Người có ý gì?”

“Ta đang bị người uy hiếp mà.” Hấn chậm rãi nói: “Người muốn tự sát? Thù của Lạc Ca còn chưa báo, Thực Tâm ma vẫn còn lẩn trốn trong Tiên môn, Lạc Ninh còn đang chờ người cứu.”

Lúc kề cận với cái chết vẫn không muốn buông xuôi, bây giờ mọi nguy hiểm đã qua thì làm sao nàng còn muốn chết? Hấn quả thật rất hiểu nàng.

Liễu Sao nghẹn lời thật lâu mới thỏa hiệp: “Vậy giờ người muốn gì?”

“Thế này là được rồi.” Hấn khẽ cong khóe môi, cúi người trước mặt nàng: “Liễu Sao nhi, người xem đi chúng ta không phải là kẻ thù, cứ như thường ngày không phải rất tốt sao?”

Ở cạnh nhau như bình thường? Liễu Sao nhìn hấn thật lâu, nàng không trả lời mà hỏi lại: “Gốc thảo linh đó ở đâu?”

Hấn ngẫm nghĩ rồi đáp: “Nó ở Đẳng Thiên Đạo, chỗ đó rất nguy hiểm, ta không thể nhúng tay bảo vệ người.”

Bảo vệ? Liễu Sao xì một tiếng, lập tức lấy bản đồ ra xem, xác định rõ vị trí của Đẳng Thiên Đạo bèn cất bản đồ bước đến bên cạnh hấn vận công trị thương, có lẽ vì ma đan tổn thương rất nghiêm trọng nên gần đây ma tính của nàng không còn phát tác.

Hấn bước đến bên cạnh nàng.

Đã biết được vị trí của gốc linh thảo, Liễu Sao không thèm e dè gì nữa, nàng nghiêng mặt cười ha ha: “Người đã hại ta thành thế này, mà còn nghĩ rằng chỉ cần dỗ dành hai câu ngon ngọt thì có thể quay lại ngày xưa ư?”

“Người muốn trả thù?”

“Ta đánh không lại ngươi, nhưng bây giờ ngươi không giết ta, một ngày nào đó ta sẽ nghiền nát ngươi dưới lòng bàn chân!”

Liễu Sao nghiền răng nghiền lợi, đôi mắt hạnh cực kỳ hung tàn.

“Dẫm nát dưới lòng bàn chân à...” Đối diện với khiêu khích, hắn chỉ nở nụ cười thoải mái: “Nhưng sao ta chỉ nghe nói là Nguyệt thượng Liễu Sao thôi, nhỉ?”

55. Q.3 - Chương 55: Ủ Rượu Nghê Thảo

“Nhưng sao ta chỉ nghe nói là Nguyệt thượng Liễu Sao thôi, nhỉ?”

Nhắc lại lời đùa cợt năm ấy nhưng Liễu Sao giờ đã không còn là tiểu cô nương chẳng hiểu chuyện ngày xưa, nàng từng sở một lúc lâu rồi nhảy bật dậy chỉ thẳng mặt hắn.

Khóe môi hắn cong cong, nhìn kiểu gì cũng rất tà ác.

Liễu Sao mấp máy môi, nàng tức đến mức hai mắt bốc lửa: “Ghe tởm! Hạ lưu!”

“Hả, có à?” Hắn tỏ vẻ rất ngạc nhiên, sau đó như chợt nghĩ tới điều gì, hắn vươn tay vỗ vỗ đầu nàng: “Xem đi, ngươi nghĩ gì vậy, hạ lưu quá.”

Liễu Sao tức điên hất bàn tay kia ra hét lên: “Ngươi là tên khốn...”

“Người trong Tiên môn đến rồi.” Hắn hất cằm ra hiệu.

“Ai sợ chứ!” Liễu Sao hoảng hốt lấp bắp, tiếng hét tức giận ngừng lại, nàng tập trung tinh thần cảm nhận sự dao động của các luồng sóng khí.

“Ồ, ta nhầm rồi.” Hắn cất tiếng lần nữa.

Liễu Sao không nhìn được nữa: “Cút, cút, cút đi, ngươi cút đi cho ta!”

“Muốn bắt được linh thảo trăm năm cũng không khó, nghe nói linh thảo trăm năm thích nhất là...” Hắn xoay người bỏ đi.

Liễu Sao giậm chân đuổi theo, giữ chặt hắn lại.

Hắn dừng chân lại theo ý nàng.

“Linh thảo thích cái gì nhất?” Liễu Sao hỏi.

Ánh sáng đom đóm lập lòe chiếu lên vạt áo choàng, người đứng đó tựa như đang đứng trên dây ngân hà. Hắn vươn tay khẽ kéo vạt áo choàng dày rồi khom người ngồi xuống một tảng đá: “Chờ vết thương của ngươi khỏi hẳn, ta sẽ cho ngươi biết.”

“Ngươi sợ ta mà chết thì kế hoạch của ngươi sẽ tiêu tan chứ gì.” Liễu Sao vốn không phải kẻ ngoan ngoãn, nàng cười khẩy: “Ha ha, cho dù ngươi không nói thì trong Đại Hoang có rất nhiều yêu ma, ta bắt đại vài tên thể nào cũng hỏi ra thôi!”

Hắn ngẫm nghĩ một lát sau đó kéo nàng đến trước mặt: “Linh thảo trăm năm thích nhất là sương đọng trên Thất thái vân nghê thảo, nhưng không dễ bắt nó đâu, chờ đến khi vết thương khỏi hẳn cũng không hại gì với ngươi cả.”

* Vân nghê thảo: cỏ mây ngũ sắc, thất thái vân nghê thảo có thể hiểu là dải cỏ mây ngũ sắc.

Ở góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm trong bóng râm và sợi xích lấp lánh ánh sáng đằng sau gáy của hắn. Một người không để nàng biết rõ mặt mũi mình cứ như thế mà chiếm giữ giấc mơ tươi đẹp nhất của nàng, cũng đã hủy hoại tất cả mọi thứ của nàng.

Liễu Sao đột ngột hỏi: “Tại sao ngươi lại chọn ta?”

Hắn mỉm cười nắm lấy tay nàng: “Nếu có cơ hội chọn lại, ta quyết sẽ không tìm ngươi, thật xin lỗi Liễu Sao nhi.”

Xin lỗi? Một tiếng xin lỗi có đáng là gì? Cho dù lời an ủi của hắn xuất phát từ tấm lòng thành thì làm sao bù đắp nổi những tổn thương đã gây ra đây? Khóe mắt cay cay ẩm ướt, Liễu Sao rút tay về rồi ngồi xuống đưa lưng về phía hắn: “Ngươi muốn nói thế nào chẳng được.”

Một mình Tô Tín chạy đến tuyết vực tìm Lạc Ninh, Đỗ Minh Trùng và Phùng Tiểu Hạnh suýt chút nữa bị dọa vỡ mật, cũng may y bình an quay về, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sau khi Tô Tín tỉnh lại thì không chịu nói câu nào, vẫn một mực muốn quay lại Tuyết vực. Cuối cùng Thương Kính ra lệnh phạt y bế môn suy ngẫm lỗi lầm hơn nửa năm, vì Tô Tín không dám cãi lời sư phụ cho nên chuyện này mới ngừng lại.

Nguyên Tây Thành thân là chưởng giáo phái Nam Hoa, sự vụ trong phái quả thật không ít, y đợi rất lâu vẫn không nhận được tin tức gì của Lạc Ninh nên đành phải mang theo mọi người về núi Nam Hoa.

Kết giới đã biến mất, trăm ngàn thân trúc xanh biêng biếc lặng lẽ chìm trong màn mưa lất phất. Trọng Hoa cung thoáng hiện vẻ quanh quệ tiêu điều.

Trên bậc thềm trước điện, y sam trắng đỏ ánh lên trên dòng tứ hải, Vũ Tinh Hồ đội mưa đứng đó, y cúi đầu nhìn thanh trọng kiếm trong tay.

Tạ Lệnh Tề tiến đến: “Kiếm thuật Tử Trúc phong vang danh khắp Tiên môn, lần này sư huynh quay về thu thêm vài đệ tử, đệ tin chắc không bao lâu Trọng Hoa cung sẽ là một khung cảnh khác.”

Vũ Tinh Hồ hoàn hồn gật đầu: “Ta đang định thế, nhưng mà...”

“Đệ hiểu ý của sư huynh.” Tạ Lệnh Tề lại tiếp: “Tư chất của Lạc sư đệ tuyệt vời bậc nhất, kiếm thuật Tử Trúc phong của đệ ấy đã tự tạo thành một con đường độc lập. Đệ vẫn nghe nói những điều được ngộ ra trong kiếm thuật của các vị đệ tử trong Tử Trúc phong đều được ghi lại cẩn thận, sư huynh có thể giúp đệ ấy thu nhận đồ đệ truyền lại quyển sách ấy cho đệ tử đó, vậy xem như tâm huyết của Lạc sư đệ sẽ không thất truyền.”

Ánh mắt Vũ Tinh Hồ sáng lên, thu thanh kiếm lại rồi nghiêng người vỗ vỗ vai y: “Vẫn là sư đệ suy nghĩ chu đáo... Bên chưởng giáo có tin gì không?”

Tạ Lệnh Tề lắc đầu: “Đã tìm kiếm khắp xung quanh nhưng vẫn không có tin tức, đệ đoán ma nữ kia đã trốn đến Đại Hoang.”

“Có lý.” Vũ Tinh Hồ đáp: “Đại Hoang hiểm người dám đặt chân quả thật là nơi ẩn thân tốt, tại sao sư đệ không nói với chưởng giáo sư bá?”

“Đệ bẩm báo từ lâu, chưởng giáo đã phái vài vị sư đệ qua bên đó, Tử Tiêu cung bên kia cũng phái người trợ giúp.” Tạ Lệnh Tề dừng lại ngữ điệu buồn bã: “Nhưng mà Đại Hoang rất nguy hiểm, đệ lo... Ninh nhi không thể chịu đựng được.”

Vũ Tinh Hồ trả lời ngay: “Ta đã ở Đại Hoang nhiều năm, có lẽ quen đường hơn họ, thôi để ta dẫn đường vậy.”

Tạ Lệnh Tề thở phào nhẹ nhõm: “Đệ đến tìm sư huynh chỉ vì ý định đó, nhưng lại lo lắng người khác hiểu lầm, bây giờ sư huynh là hy vọng duy nhất của Tử Trúc phong, chỉ vì Ninh nhi mà để sư huynh mạo hiểm thì...”

“Đệ nói gì vậy!” Vũ Tinh Hồ đứng lại, tức giận bảo: “Cho dù Ninh nhi không thể tu luyện thì con bé vẫn là đệ tử Nam Hoa, là sư muội của chúng ta, ta và đệ vốn phải quan tâm con bé, ai dám đặt điều bậy bạ!”

Tạ Lệnh Tề cúi đầu: “Sư huynh dạy phải, là đệ nghĩ sai rồi.”

Hai người vừa xuống Tử Trúc phong đã gặp Nguyên Tây Thành và Vạn Vô tiên tôn đang đi đến, phía sau hai người là ba tên đệ tử, Vũ Tinh Hồ và Tạ Lệnh Tề vội vã bước lên trước hành lễ.

Vũ Tinh Hồ xin được đến Đại Hoang tìm người, Nguyên Tây Thành không tỏ thái độ gì. Đầu tiên là Vũ Thức Vi mất tích, sau đó Lạc Ca gặp chuyện bất trắc, bây giờ Lạc Ninh cũng bị bắt cóc, mạch Tử Trúc phong xưa nay ít người, y thân là trưởng giáo thì phải lo nghĩ đến việc truyền lại kiếm đạo của mạch Tử Trúc phong.

Vũ Tinh Hồ hiểu ý y vội trả lời: “Con đã ở Đại Hoang nhiều năm, rất quen thuộc địa hình nơi đó, hướng hồ chuyển này không phải một mình con đi, trưởng giáo sư bá xin hãy yên tâm.”

Các vị trưởng bối xưa nay rất yêu thương Lạc Ninh, Nguyên Tây Thành cũng lo nghĩ đến an nguy của Lạc Ninh, y suy nghĩ rất lâu mới gật đầu bảo: “Con phải cẩn thận.”

Vạn Vô Tiên tôn luôn miệng dặn phải cẩn thận, Vũ Tinh Hồ vâng dạ rồi bước đi.

Vũ Tinh Hồ vừa rời khỏi, lập tức có một tên đệ tử chạy tới báo Thương Kính gửi thư đến, Nguyên Tây Thành liền dẫn theo vài tên đệ tử đến ngọn núi cao nhất.

Vạn Vô tiên tôn xoay người hỏi Tạ Lệnh Tề: “Lệnh nhi, có phải con đã dối gạt ta chuyện gì?”

Tạ Lệnh Tề giật mình, vội cúi đầu đáp: “Không dám, sư tổ xưa người nay vẫn luôn hiểu con, sao hôm nay người lại bất chợt hỏi con những lời như vậy?”

Vạn Vô tiên tôn lắc đầu bảo: “Ta thấy gần đây con hay ra ngoài mà không nói là đi đâu...”

Tạ Lệnh Tề tỉnh ngộ: “Là do trưởng giáo dặn con làm chút việc, Lạc sư đệ đã mất, con thân là thủ tọa đệ tử không thể lười nhác khiến sư tổ mất mặt được.”

Thấy y không giống đang nói dối, Vạn Vô tiên tôn không còn nghi ngờ, ông cười bảo: “Thế thì tốt, gánh vác trọng trách là chuyện phải làm, nhưng con cũng đừng trễ nãi việc tu luyện.” Ông nói tới đây rồi thở dài: “Nam Hoa chỉ còn có thể dựa vào các con thôi.”

Sợ ông đau lòng, Tạ Lệnh Tề cười bảo: “Sư tổ xin hãy yên tâm, chẳng lẽ con là người không biết chừng mực sao?”

Vạn Vô tiên tôn mỉm cười, ông đang định nói thêm gì đó thì một tên đệ tử ngự kiếm bay tới trước mặt hai người, tên đệ tử kia cúi đầu hành lễ với Vạn Vô tiên tôn sau đó mới nói với Tạ Lệnh Tề: “Trưởng giáo gọi sư huynh đến ngọn núi cao nhất.”

“Trưởng giáo đã gọi, con mau đi đi!” Vạn Vô tiên tôn không nhiều lời thêm, ông đáp mây bay về Ma Vân phong.

“Tạ sư huynh.” Bạch Phượng bước ra khỏi rừng trúc phía sau.

Không còn Lạc Ca, địa vị của Tạ Lệnh Tề quả không còn ai sánh nổi trong đám hậu bối ở Nam Hoa, vả lại y còn sắp tấn chức địa tiên nên thái độ của Vô Dương hầu với Bạch Phượng cũng hoàn toàn thay đổi, hết sức lấy lòng nàng ta. Vừa nãy, nàng đã đứng đó rất lâu, nhưng không tiện quấy rầy hai ông cháu nói chuyện nên mới cố tình tránh né.

Tạ Lệnh Tề “Ừ” một tiếng, ra lệnh cho đệ tử báo tin về trước sau đó bước lên trên cầu.

Bạch Phượng bước theo hần vài bước rồi do dự nói: “Theo muội thấy... Liệu Sao nhi sẽ không làm hại Lạc sư muội đâu, huynh đừng lo lắng.”

Tạ Lệnh Tề xoay người nhìn nàng.

Bạch Phượng hơi chột dạ, không dám nói nhiều nữa.

May mà Tạ Lệnh Tề không hoài nghi gì chỉ mỉm cười gật đầu: “Hy vọng như thế.”

Bạch Phượng thầm thở phào nhẹ nhõm, thử thăm dò: “Rốt cuộc người đó là ai?”

Tạ Lệnh Tề khẽ nhắm mắt rồi lại mở ra, không trả lời câu hỏi: “Kiếp này muội đã bỏ lỡ thời cơ gia nhập tiên đạo, bây giờ Tiên môn cũng không phải nơi ổn định, sau này không biết còn xảy ra... muội ở bên ngoài sẽ tốt hơn.”

Một khi Bạch Phượng gia nhập Tiên môn sẽ bị môn quy hạn chế, hành vi cử chỉ của nàng ta sẽ khiến các đệ tử Đốc giáo chú ý, ngược lại còn khó hành động hơn.

“Vất vả uội rồi.” Tạ Lệnh Tề ôn hòa bảo: “Chờ thời cơ chín muồi thì muội có thể rời khỏi đây, kiếp sau ta sẽ cho người dẫn dắt muội gia nhập Tiên môn.”

Rời đi sao? Bạch Phượng giống như rất vui mừng: “Sư huynh, nếu huynh có thể dẫn dắt muội thì tuyệt nhất.”

Tạ Lệnh Tề cười cười: “Chuyện mai sau, ai dám chắc chắn chứ.”

Tại Minh đạo – Yêu giới, rừng phong hai bên rực rỡ tươi đẹp, cam cam đỏ đỏ vừa như lửa đỏ vừa như ráng chiều. Từng phiến lá rụng lãnh đang trôi mãi trong gió mà chưa chịu rơi xuống đất, đó là trò chơi quen thuộc của đám yêu phong.

Nửa khuôn mặt nhợt nhạt bị lá phong che khuất giống như tinh linh loài hoa yếu ớt mỏng manh khiến đám yêu phong đã thành tình đều tụ lại vây quanh nàng, chúng rung mình rũ từng chiếc lá đỏ xuống nịnh hót nàng.

“Ái chà, nàng không phải là yêu.”

“Chắc là đến từ ngoài kia! Nàng là người ở bên ngoài.”

....

Đám yêu phong vẫy đám rẽ cây bình phẩm đủ điều, Lạc Ninh thấy chúng rất thú vị bèn nói: “Ta đến từ bên ngoài đó.”

“Gan to nhỉ!” Chúng yêu phong rung rinh, rung rinh.

Một gốc phong hỏi: “Người có thể đi lại được, chắc chắn biết rất nhiều tin tức, yêu giới lại đánh nhau nữa rồi, chủ quân của chúng ta có thắng không?”

Người nó gọi là chủ quân đương nhiên là áo trắng, y là yêu quân duy nhất tu thành Thiên yêu, các sinh linh trong yêu giới khi nhắc đến y đều tỏ vẻ kính phục không thôi. Lạc Ninh ngẫm nghĩ: “Đương nhiên Yêu quân rất phi phàm, nhưng lần này Ứng Phi triệu tập được rất nhiều thuộc hạ cũ của tiên vương đến báo thù, muốn đánh bại Ứng Phi không dễ đâu.”

Đám cây phong tỏ vẻ không vui: “Chủ quân là Thiên yêu, người tuổi nhỏ thì biết gì chứ!”

Lạc Ninh đáp: “Chỉ cần lần này đánh lui được đám Ứng Phi, sớm muộn gì Yêu quân cũng thống nhất được yêu giới.”

Lúc này đám yêu phong mới vui vẻ: “Tiểu cô nương thật hiểu biết! Có muốn làm yêu hậu của chủ quân chúng ta không, trông người cũng không tệ đâu, chắc chắn chủ quân sẽ vừa lòng.”

“Nàng không phải là yêu.” Một gốc phong phản đối: “Lỡ như sinh ra tiểu vương quân người không ra người yêu không ra yêu, vậy thì xong đời.”

“Ái chà, ta quên mất.”

Đám yêu phong mồm năm miệng mười thảo luận hăng say, Lạc Ninh nghe mà dở khóc dở cười, nàng ngồi trên đám lá phong lặng lẽ suy tư.

Bất chợt, một luồng hàn khí lạnh lẽo thấu xương đột ngột tỏa ra trên mặt đất.

Đám yêu phong như cảm ứng được điều gì đó, cả đám lập tức rung rung hàng rể chạy về chỗ cũ, ngoan ngoãn đứng yên, vừa trông qua chúng giống hệt như những cây phong tầm thường.

Nàng biết bên dưới mặt đất có mạch nước ngầm, Lạc Ninh vội đứng dậy.

Một cái bực bằng băng chui lên khỏi mặt đất, A Phù Quân khoanh tay đứng trên bực, chiếc áo trắng tinh tựa như hòa thành một thể với mặt băng lạnh dưới chân, y giống hệt một pho tượng bằng băng.

Mấy lần Lạc Ninh đến gặp y đều bị bọn hộ vệ từ chối, có lẽ họ đã được dặn dò từ trước. Lạc Ninh cùng đường bí lối cho nên mới cố ý chạy ra khỏi Yêu Khuyết dự y xuất hiện. Dù sao nàng cũng là khách, vì uy danh của áo trắng, A Phù Quân chắc chắn sẽ không để nàng xảy ra chuyện bất trắc.

A Phù Quân không hề hỏi một câu, “Chiến sự đang căng thẳng, chờ đến lúc mọi chuyện chấm dứt hãy nói.”

Lạc Ninh vội hỏi: “Ta rất lo cho Liễu sư tỷ, sư tỷ muốn hái thuốc thì chỉ có thể đến Đại Hoang, vùng đất đó rất nguy hiểm, chỉ e Thực Tâm ma sẽ không bỏ qua...”

A Phù Quân cắt ngang lời nàng: “Nói sau.”

Lạc Ninh hỏi lại: “Chờ đến khi chiến cuộc chấm dứt, người sẽ giúp chúng ta đối phó với Thực Tâm ma?”

A Phù Quân không trả lời thẳng thắn chỉ đáp: “Bất luận lập trường của Yêu Khuyết có thể nào đi nữa, người vẫn có thể tiếp tục ở lại đây.”

Cả hai đều là kẻ thông minh, Thực Tâm ma sớm muộn gì cũng làm hại lục giới, nhưng rõ ràng y muốn giao đồng phiền phức này cho Liễu Sao hoặc Tiên môn mà không muốn để Vô Tích Yêu Khuyết gánh vác.

Lạc Ninh cắn cắn môi hỏi: “Người thật không chịu giúp sư tỷ?”

“Tính mạng của người còn đáng để người quan tâm hơn, đây là câu trả lời của ta.”

“Nếu Liễu sư tỷ không thể bình an tìm thấy thuốc tu bổ hồn phách thì ta vẫn phải chết.”

“Sở trường của Bách Yêu lăng là thuật luyện đan dược, chỉ cần Yêu Khuyết thắng thì đó chính là cơ hội sống của người.” Chỉ cần áo trắng thống nhất yêu giới, linh thảo thần dược của Bách Yêu lăng chắc chắn có thể giúp nàng tục mệnh.

A Phù Quân không định nói thêm nữa, y ra hiệu bảo thị vệ đưa nàng về.

Lạc Ninh cố chấp không chịu nhúc nhích.

A Phù Quân cũng không ép nàng: “Hay là người muốn bị đưa về Tiên môn.”

Ở trước mặt Yêu vương có thông minh cũng vô dụng, Lạc Ninh nhìn vào mắt y rất lâu, nhưng không hề thấy y thay đổi thái độ, nàng đành ngoan ngoãn theo thị vệ quay về.

Ở đằng sau, A Phù Quân và bực băng cũng lập tức biến mất.

Đại Hoang là nơi núi cao gió lớn, hơi nước ngập tràn trong gió, chỉ cần đứng tại nơi khí hậu ẩm thấp này một lát thì một lớp hơi nước mỏng sẽ đọng lại trên mái tóc, những người không có tu vi thâm hậu đến đây rất dễ mắc bệnh.

Liễu Sao kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt.

Nơi đây vào ban ngày là một đồng cỏ bình thường, thế nhưng ban đêm lại biến thành một thế giới kỳ lạ, trăm ngàn cây cỏ lấp lánh ánh sáng đỏ vàng lam lục rực rỡ đa sắc màu, còn huyền ảo hơn cả cầu vồng.

“Đây là thất thải vân nghề thảo sao?” Liễu Sao không kiềm lòng được trầm trồ khen ngợi.

Nguyệt đứng sau lưng nàng: “Những thứ đẹp đẽ đều đi kèm với nguy cơ.”

Rất nguy hiểm? Liễu Sao hoàn hồn lại: “Trong đó có thứ gì?”

“Thực Tử phong.” Nguyệt kéo tay nàng chỉ về một hướng: “Người xem đi.”

* Ong hút tủy

Một con hươu sừng trắng có lẽ bị hấp dẫn bởi sắc màu rực rỡ của đồng cỏ, nó ngơ ngác bước vào, vừa bước tới gần bên mặt cỏ, bỗng nhiên trên những phiến cỏ bay lên rất nhiều đốm sáng tím, từng đốm sáng nhanh chóng ngưng tụ thành một đám mây tím bao vây con hươu kia. Con hươu nhảy lên phía trước muốn bỏ trốn, ai ngờ trong tầm bao vây dày đặc của đàn ong thì một chút sức lực chạy ra khỏi mặt cỏ cũng không còn nữa, nó nhanh chóng gục xuống.

Liều Sao hít một hơi lạnh, thử đánh một chưởng vào đám mây tím kia, quả nhiên đàn ong không hề bị ảnh hưởng.

“Bãi cỏ này hạn chế thuật pháp.”

“Môi trường sinh trưởng của thất thải vân nghệ thảo được Thực tủy phong bảo vệ, Thực tủy phong hút sạch tủy não còn phần cơ thể thừa lại sẽ trở thành phân bón cho Thất thải vân nghệ thảo.”

Liều Sao xoay mặt: “Người có thể đối phó Thực Tủy phong không?”

“Dù người có làm chuyện gì, ta cũng không nhúng tay vào đâu.”

Hắn sẽ không bảo vệ nàng. Đáp án này không khiến Liều Sao thất vọng hay tức giận, nàng bước lên phía trước vài bước vừa chăm chú quan sát vừa chậm chọc hỏi một câu: “Người có phải đàn ông không vậy!”

“Ta vốn không phải là người.”

Liều Sao dứt khoát mặc kệ hắn, nàng bắt đầu tháo thất lư.

“Những chuyện này không cần phải chứng thực đâu.” Hắn khẽ ho khan, kéo mũ áo choàng xuống thật thấp: “Trẻ con không nên học thói xấu đâu.”

“Người nghĩ gì vậy? Nghĩ gì đó hả!” Liều Sao giậm chân: “Người nằm mơ hả!”

“À?” Hắn lập tức vươn tay ra hiệu ‘mời’: “Vậy người cứ tiếp tục đi.”

Liều Sao cởi áo ngoài trùm đầu lại, tiếp đó nàng cột ống quần, cổ tay áo lại, bọc mình thật kỹ từ đầu đến chân rồi mới dò bước đi về phía bãi cỏ.

Nếu bãi cỏ có thể nuốt lấy pháp lực, vậy đồng nghĩa đám Thực Thủy phong đó không có pháp lực, chẳng qua là đám ong hung dữ tầm thường mà thôi. Liều Sao sống nhiều năm ở nhân gian đã từng gặp rất nhiều người nuôi ong, cho nên nàng lập tức nghĩ tới cách này.

“Kim chích của đám Thực Tủy phong này rất dài và cực kỳ cứng, nó có thể xuyên qua đầu con mồi mà hút lấy tủy não.” Hắn đứng sau lưng nhắc nhở.

Chúng nó có thể xuyên thấu qua xương đầu thì huống chi là quần áo? Liều Sao nhận ra vấn đề, nàng lập tức lui về, kéo áo ngoài xuống, ngồi dưới đất suy nghĩ lại một lần nữa.

“Qua đêm nay thì phải đợi thêm một tháng.”

Liều Sao hừ lạnh.

“Muốn đối phó chúng cũng không quá khó.” Hắn có lòng tốt hỏi: “Có phải không thể tìm thấy cách hay hơn không?”

Liều Sao đứng bật dậy: “Cho dù không còn cách khác ta cũng không thêm người giúp.”

Nàng phi thân về hướng khu rừng dưới bình nguyên, không bao lâu thì ôm một đồng vỏ cây quay lại. Đó là lớp da do tu xà lột ra rồi bỏ lại, lớp da đó khi chạm vào thì rất mềm mại nhưng thật ra cực kỳ cứng rắn, đao kiếm tầm thường khó mà đâm thủng. Liều Sao quấn lớp vỏ cây lên người hết vòng này đến vòng khác cho đến khi toàn thân biến thành một đồng kỳ quặc.

* Đoạn này có thể hiểu là vỏ một loại cây có rắn quấn quanh tu hành rồi lột bỏ lớp da dính trên cây.

Nguyệt bật cười: “Cuối cùng lại dùng một biện pháp ngốc nghếch.”

“Ta là kẻ ngốc thì ta dùng biện pháp ngốc đấy.” Liều cãi lại.

Cách này dù có hơi ngốc nghếch nhưng rất hữu hiệu, Liễu Sao vừa bước vào bãi cỏ đã bị đám Thực Thủy phong bao vây, đối diện với lớp vỏ cây cứng ngắc, đám Thực Thủy phong hoàn toàn không thể tìm thấy chỗ mà đâm chích. Liễu Sao bảo vệ đôi mắt tiến về phía trước, tay nàng cầm bình sen để thu lấy những giọt sương... Bình sen là một cánh hoa có hình dạng giống cái bình, chất liệu cứng như ngọc thạch nhưng thân bình lại là chất gỗ, nó chính là cái bình đựng tiên lộ tốt nhất, trên đường đi Liễu Sao gặp một cái cây nên tiện tay hái luôn.

Thực Thủy phong liên tục kêu “vo vo”, xuyên qua lớp vỏ cây có thể thấp thoáng trông thấy những chiếc kim dài to cỡ chừng ngón tay út. Liễu sao kinh hồn bạt vía đi trong đám cỏ, sương đọng trên Vân nghê thảo đậm đặc hơn các loại sương khác và cũng cực kỳ ít ỏi, Liễu Sao dùng hơn ba canh giờ mới hứng được vài giọt bỏ vào trong bình sen.

Sắc trời dần rạng, ánh sáng trên bãi cỏ ngày càng âm đạm, Liễu Sao kết thúc công việc, thì lúc nàng đứng dậy mới phát hiện hóa ra mình bất tri bất giác đã đi đến một bãi cỏ khác.

Địa hình phía trước khá thấp, rừng rậm mênh mông vô bờ bến.

Trong tầng sóng xanh lục trùng trùng điệp điệp lại thấp thoáng vài điểm vàng, cây cối ở chỗ đó cũng không khác gì nhiều so với nơi khác nhưng lại hiện ra hiện tượng héo rũ, tử khí lan tỏa.

Cảnh tượng này rất quen thuộc, Liễu Sao giật mình: “Quỷ thi?”

Tình cảnh đó giống hệt ở Thạch Lan thôn, địa khí tầng tầng bị hút đi thì cỏ cây là thứ đầu tiên bị ảnh hưởng, chẳng lẽ thi ma Thạch Lan đã vào Đại Hoang?

Cứu Lạc Ninh quan trọng hơn, Liễu Sao từ bỏ ý định qua đó thăm dò, nàng ôm một bụng nghi hoặc đi trên bãi cỏ.

Nguyệt vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhưng ở bên cạnh lại xuất hiện thêm một cậu bé.

Liễu Sao hơi có ấn tượng với cậu bé kia: “Là con người à?”

Nguyệt nhếch mép không đáp.

“Tất nhiên không phải.” Cậu bé kéo chiếc áo choàng bé nhỏ cất giọng trầm trầm khàn khàn: “Tên của ta là Lam Sát, hân hạnh gặp lại.”

Liễu Sao đáp “Ừm”, nghiêng người trút lớp vỏ cây xuống.

Lam Sát nhìn một lúc lâu đột nhiên nói với Nguyệt: “Thật chẳng có gì đặc sắc, kém xa vợ của người.”

Liễu Sao nghe thấy mà gân xanh giật bắn bật trên trán.

Nguyệt khó hiểu hỏi lại: “Vợ ta?”

“À, còn có bốn mươi hai vị ái cơ và mỹ thiếp nữa, người quên họ rồi sao?”

“Ái cơ?”

“Tuy đây đều là chuyện đã qua, nhưng chối cãi là thói quen bất lương đấy.” Lam Sát thông dong nói: “Cái này cũng là người dạy thuộc hạ.”

Nguyệt trầm mặc thật lâu rồi chợt mỉm cười: “Lá gan của người hình như càng lúc càng to rồi.”

“Uy hiếp không thể nào thay đổi được sự thật, cho nên thuộc hạ lựa chọn bảo vệ chính nghĩa.” Lam Sát vừa dứt lời thì lập tức hóa thành ánh sáng xanh rồi biến mất.

Không thể nhận ra đây là loại đòn pháp gì, tu vi của cậu bé này tuyệt đối không thấp hơn nàng! Liễu Sao vừa kinh ngạc vừa ngờ vực nhìn Nguyệt.

“Nhìn cái gì!” Nguyệt thở dài: “Nó nói linh tinh thôi!”

“Có nói bậy hay không cũng chẳng liên quan tới ta.” Liễu Sao không thèm quan tâm mà quay đầu bỏ đi.

Chờ nàng đi xa, Nguyệt mới cất tiếng gọi: “Lam Sát!”

“Đây ạ.” Giọng Lam Sát vọng đến từ giữa không trung.

“Sao ta không biết mình có vợ và có nhiều cơ thiếp như vậy nhỉ???”

“Có lẽ là tin đồn... nhằm thôi thưa chủ nhân.”

“Người muốn phá hỏng kế hoạch của ta.”

“Người còn định lợi dụng tình cảm của con bé sao?”

“Đương nhiên không.”

“Vậy thì người sợ gì, giả vờ trong sạch gì chứ.” Lam Sát như đang cười trên nỗi đau kẻ khác: “Những chuyện xấu xa của người, thuộc hạ đã nghe nhiều lắm rồi, làm gì có nữ nhi, tỷ muội nhà ai mà người không dám chọc chút, muội muội của thần hoàng cũng bị người trêu đùa, lại còn tộc thủy thần...”

“Người nhiều lời quá.” Hắc cắt ngang câu chuyện: “Riêng chuyện của Thủy thần tộc quả thật không liên can tới ta, ta chỉ giúp lão tộc trưởng của họ đứng một lần, chẳng biết ai lại bịa ra cái gì mà mỹ nhân thủy thần, có oan uổng cho ta không chứ?”

“Tóm lại, lời đồn là như vậy đó.”

“Vậy đó là lý do người phát biểu linh tinh?”

“Thuộc hạ có thói quen tán gẫu những chuyện phong hoa tuyết nguyệt giống người thôi ạ.”

Thành công lấy được sương đọng trên Thất thủy vân nghe thảo, Liễu Sao theo đường đi trên bản đồ tìm đến thiên đạo, Nguyệt cũng nhanh chóng theo sau, hai người đồng hành hơn nửa tháng mà gần như không nói gì nhiều.

Giờ giấc ở Đại Hoang rất hỗn loạn khó mà phán đoán chính xác. Liễu Sao đến Thiên đạo đúng lúc mây mù giăng giăng. Những tầng mây xám trắng che kín bầu trời, một ngọn núi cao và dốc vươn thẳng lên trời cao. Trên vách núi có một cây thang bằng đá chẳng biết do ai xây bắc thẳng lên trời, cầu thang dài chừng hai thước, phía trên thang là lớp sóng khí hỗn loạn, điểm nguy hiểm của tầng sóng khí là nó cản trở những người muốn trèo lên.

Địa thế hiểm trở không phải là vấn đề, mà thứ nguy hiểm chính là dòng sóng khí với cường độ cao không rõ lai lịch này. Nếu ma lực không thể vận hành liên tục thì sẽ không thể xông qua khỏi tầng sóng khí, chỉ cần sơ sẩy một chút rơi xuống sẽ tan xương nát thịt, con đường này quả thật khó ngang như lên trời.

Liễu Sao ngẩng mặt quan sát hết nửa ngày, nàng định thử trèo lên.

“Vẫn chưa đủ đâu.” Hắc cất tiếng gọi đằng sau lưng.

Liễu Sao xoay người lại trông thấy hắc đang cầm chiếc bình sen, mỉm cười đứng cách nàng chừng một trượng. Liễu Sao sờ sờ bên hông quả nhiên không còn thấy chiếc bình sen đựng sương mai nữa, chẳng biết hắc thừa cơ lấy mất từ lúc nào.

“Đi thôi.” Hắc xoay người.

Liễu Sao vội vàng đuổi theo.

Xung quanh thiên đạo toàn là sơn cốc đồng hoang, chiếc áo choàng đen lướt trên đám cỏ dại, những hoa văn bằng bạc thoát ẩn thoát hiện trong lớp cỏ. Hắc thông thả dạo bước trong sơn cốc, thỉnh thoảng xoay người ngắt vài đóa hoa kỳ lạ hoặc vươn tay bẻ vài loại quả mọng nước, chiếc nhẫn thủy tinh tím lấp lánh giữa những cành lá.

Liễu Sao yên lặng nhìn theo bóng dáng hắc cho đến khi hắc thả chiếc bình sen vào trong suối nước, nàng mới cuống cuống chạy tới hét: “Sương của ta! Ta khó lắm mới lấy được đó!”

Hắc không thèm giải thích mà đưa chiếc bình sen quý đến bên mũi nàng: “Nếm thử đi, nước ngọt lắm.”

Những giọt sương hòa vào nước suối tỏa ra một thứ hương thơm say đắm lòng người, Liễu Sao hít hít mũi rồi ngoảnh mặt đi: “Ta mặc kệ, người mà làm hỏng thì phải đền cho ta!”

Liễu Sao biết hẳn sẽ không vô duyên vô cớ mà làm những việc đó, nàng cố kiềm chế xúc động bước theo hẳn tiến về phía trước, hai người dần dần càng đi càng xa, thậm chí không còn nhìn thấy thiên đạo nữa. Hẳn soi mói các loại hoa quả càng lúc càng kỹ, qua thật lâu mới chọn được một thứ quả. Liễu Sao tò mò lấy hai thứ trái cây màu đỏ ra quan sát rồi lên cần hai miếng, nàng thật sự không thể nhận ra chúng khác gì nhau, chẳng biết hẳn chọn như thế nào nữa. Hẳn hái hoa quả rồi ném hết qua cho nàng ôm, đến khi chàng vạng tối, Liễu Sao đã ôm được một đồng quả trong lòng.

“Chỉ có thể gom góp được bấy nhiêu thôi.” Hẳn có hơi tiếc nuối, xoay người lại gọi: “Đến đây.”

Liễu Sao không cam lòng bước đến trước mặt hẳn.

Hẳn kiểm kê lại những thứ hoa quả trong lòng nàng rồi chỉ vào hai quả bị cần: “Ái chà, sao lại để thú hoang cần mất rồi, người bắt cần quá.”

Liễu Sao không tiện nổi giận với hẳn.

“Rửa hết đi.” Hẳn chỉ vào dòng suối bên kia.

“Tại sao ta phải đi rửa! Ta không đi!” Liễu Sao không vui lắm lắm, sau một lúc nàng vẫn chạy đến dòng suối rửa hết đồng hoa quả.

Tầng mây đen trên đỉnh đầu lặng lẽ tan đi, những ngôi sao mới mọc lấp lánh trên bầu trời.

Hẳn đặt chiếc bình sen vào trong tay nàng: “Mỗi loại hoa quả chỉ bỏ một giọt nước, duy nhất một giọt.”

Liễu Sao rất tò mò, nàng nghe lời chiết lấy nước hoa quả rồi bỏ mỗi loại một giọt vào trong bình, sau đó đưa bình cho hẳn.

“Làm giỏi lắm.” Hẳn khen ngợi rồi đón lấy chiếc bình, bàn tay phải vươn ra khỏi chiếc áo choàng, hẳn cầm một viên đá trông rất bình thường thoang thoang hương rượu.

Hẳn bỏ viên đá vào trong bình sen rồi đập nắp lại một lần nữa.

Liễu Sao hơi hiểu ra: “Người ủ rượu?”

Hẳn đáp “Ừm” rồi trả chiếc bình sen lại cho nàng: “Chờ đi.”

Hẳn muốn dùng hương rượu lôi kéo thảo linh trăm năm sao? Liễu Sao mơ hồ đoán ra vì thế nàng cầm chiếc bình sen đến một góc rồi ngồi xuống vận công trị thương.

Khoảng hai canh giờ sau, Liễu Sao thu hồi công lực, nàng phát hiện mình đang ngồi trong một kết giới ngăn cách với thế giới xung quanh.

Bên ngoài kết giới, dưới ánh sao lấp lánh xa vời, hẳn đứng đó lặng lẽ thổi sáo giữa khung trời đầy sương gió.

Nàng không thể nhìn thấy nét mặt hẳn, cũng không thể nghe được tiếng sáo du dương đó.

56. Q.3 - Chương 56: Trái Tim Linh Thảo

Qua bảy ngày, cuối cùng rượu cũng được ủ xong, khi mở bình sen có thể ngửi thấy mùi hương nồng nàn, dù Liễu Sao không thích rượu cũng khó mà kháng cự được mùi hương này. Hai người mang theo bình rượu ủ quay trở lại Thiên đạo một lần nữa.

“Có rượu hoa quả, người có thể dụ được tiểu linh thảo ra đây.” Nguyệt nhắc nàng: “Nhưng vết thương của người chưa khỏi, muốn lên Thiên đạo không dễ đâu.”

Liễu Sao nhìn bình rượu trong tay: “Ma đàn của ta đã ngừng vận hành.”

“Ừ, như vậy sẽ làm ma tính chậm phát tác, nhưng cũng ảnh hưởng đến tốc độ chữa thương của người.”

Quả nhiên là hấn ra tay áp chế ma đân, thảo nào lần này vết thương phục hồi khá chậm. Liễu Sao lên tiếng: “Người từng nói sẽ không giúp ta.”

“Ta đang giúp người ư?” Hấn cười: “Liễu Sao nhi lại chịu thừa nhận à?”

“Ta không cần sự giúp đỡ của người.”

“Vậy tiếp theo người phải tự dựa vào bản thân rồi.” Hấn thật phong độ lùi sang một bên.

Liễu Sao nhìn vào mắt hấn qua lớp áo choàng, rồi bước lên trên cái thang bằng đá, nàng bắt đầu bay lên.

Người đã tu hành đương nhiên không lãng phí thời gian bằng cách leo từng bậc thang đá, Liễu Sao giờ đã có tu vi đứng đầu ma cung, ít nhiều cũng có chút kiêu ngạo, nàng nhanh chóng bay đến bậc cuối cùng của cái thang bằng đá rồi nhảy vào dòng khí mạnh mẽ. Nào ngờ những luồng khí nhìn như tầm thường, bên trong lại ẩn chứa rất nhiều luồng khí nhỏ chạy tán loạn, kéo theo sức mạnh xé tung mọi thứ rất khủng khiếp, ma lực toàn thân căn bản không chịu nổi một đòn. Liễu Sao cực kỳ hoảng sợ, bây giờ mới hiểu ra sức mạnh tự nhiên của thiên địa không phải người tu hành có thể lay chuyển được. Đến cả Lạc Ca cũng không dễ dàng bước vào trong những luồng sóng khí, nếu là một người có tu vi nông cạn, chắc chắn sẽ bị xé thành mảnh vụn ngay tại chỗ.

Liễu Sao tổn hết sức lực vật lộn trong các dòng sóng khí khoảng một nén hương, cuối cùng không thể chịu đựng nổi nữa, nàng như con điều đứt dây rơi thẳng xuống.

Với độ cao như vậy, dù là ma thể cũng sẽ bị trọng thương.

Không kịp vận khí, Liễu Sao toát mồ hôi lạnh ở giữa không trung.

“Bịch” một tiếng, cơ thể nàng dường như đụng phải thứ gì đó mềm mềm, cùng lúc đó giọng Nguyệt chợt vang lên...

“Người thật bất cẩn, Lam Sát.”

Liễu Sao còn chưa kịp phản ứng đã bị ném sang một bên, cậu bé bị nàng đè bên dưới đứng dậy, đó rõ là Lam Sát. Dáng vẻ của cậu có hơi chật vật, mũ áo choàng tuột xuống lộ ra khuôn mặt tròn vo be bé lấm lem lấm lốc, trên trán có một vết ấn màu đen.

Không thể ngờ Lam Sát lại đột ngột bay ra làm đệm lưng ỳnh, Liễu Sao áp a áp ứng hỏi: “Người vẫn ổn chứ?”

Lam Sát hừ nhẹ, xem ra vết thương không quá nghiêm trọng.

“Hóa ra người còn có thói quen cứu người.” Nguyệt nâng tay lên vỗ vỗ đầu Lam Sát: “Thật đáng khen ngợi.”

Lam Sát kéo mũ áo choàng che lại khuôn mặt nhỏ nhắn rồi nhảy lên biến mất giữa không trung.

Liễu Sao phứ tạp lướt nhìn Nguyệt rồi nhanh chóng dời tầm mắt, nàng lại nhìn lên trên Thiên đạo, lòng thâm sợ hãi... Những dòng khí đó quá mạnh, sức mạnh của nàng mà so với nó thì chẳng đáng gì.

“Người quá nóng vội.” Nguyệt đương nhiên đã nhận ra sự nản lòng của nàng.

Liễu Sao lắc đầu đáp: “Những nơi thế này, vốn không ai có thể lên đó.”

“Con đường lên trời sao có thể dễ dàng.” Nguyệt dừng lại: “Dòng khí của tự nhiên có thể sinh ra vạn vật đồng thời cũng có thể hủy diệt tất cả, chủ yếu là người khơi dòng thế nào mà thôi.”

“Khơi dòng?” Liễu Sao nghi ngờ nhìn hấn.

Hấn mỉm cười đứng bên cạnh cây cầu thang đá, không nói một lời.

Đôi mắt hạnh dần tỏa rạng, Liễu Sao đột ngột vươn tay nắm lấy một nấc thang, nàng bắt đầu leo lên trên, vừa leo bước đầu tiên, lập tức có một dòng khí nhỏ đỡ lấy bước chân nàng. Liễu Sao mừng rỡ, xem ra nàng không đoán nhầm, cây cầu đá này được các dòng khí dẫn dắt, kéo các dòng khí tự nhiên quay về trên mặt đất.

Quả nhiên, khi Liễu Sao thử bước vào trong dòng sóng khí, sức mạnh của những luồng khí rõ ràng đã yếu đi rất nhiều, cho dù quá trình vẫn còn rất hiểm nguy nhưng vẫn có thể gắng gượng đối phó, chống chịu khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc nàng cũng tìm ra cơ hội thoát khỏi luồng sóng khí.

Bên trên lại thêm một tầng sóng khí.

Tuyệt đối không ngờ được mình lại gặp hai tầng sóng khí song song, Liễu Sao tưởng như vừa được thoát thân lại rơi vào hiểm cảnh. Trong tích tắc, nàng hoảng sợ, cuống cuồng vận toàn bộ ma lực đối kháng trực tiếp với luồng sức mạnh như xé nát cơ thể kia. Tuy nhiên, cứ như vậy nàng sẽ không còn đủ sức đi lên trên kia, nàng sẽ rơi xuống dưới chỉ trong tích tắc nữa thôi.

Bỗng trong tầm mắt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Hắn lên đây! Giờ phút này Liễu Sao không thể suy nghĩ nhiều, cái khó ló cái khôn, nàng đạp một bước lên vai hắn, mượn lực đẩy bay thẳng lên đỉnh núi.

Đỉnh núi không hiểm ác như trong tưởng tượng, cảnh sắc nơi này không tệ lắm, quả thật là một vùng trời riêng. Trên đồng cỏ bằng phẳng mọc đầy những bông hoa nhỏ và cỏ dại màu sắc khác nhau, trên vách đá còn có vài cái cây to kỳ lạ xanh biếc một màu, những sợi rễ rũ xuống từ trên thân cây trông rất tịch mịch.

Đáp xuống mặt đất, Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm, chờ đến khi cơ thể cứng đờ hoàn toàn buông lỏng, nàng mới quay đầu lại nhìn thì phát hiện Nguyệt đang đứng bên cạnh.

Vết chân trên vai vẫn còn nguyên, Nguyệt khẽ cong khoe môi: “Ta tiện thể lên đây một lát, thật không phải vì giúp người đâu.”

Liễu Sao bị chẹn họng không thể nói gì, nàng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ quan sát hắn: “Người lên đây rất dễ dàng?”

Hắn nâng tay phỉ phỉ vết chân: “Ai nói dễ, ma lực của ta không đầy, chân khí không đủ, phải điều tức đến mấy ngày.”

Liễu Sao khẽ hừ, không thèm để ý hắn.

Đường lên trời địa thế hiểm trở, trong lục giới chỉ có vài người mới đủ năng lực lên đây, khó trách linh thảo trăm năm mới tồn tại đến tận ngày nay. Xác nhận bốn phía không có một ai, Liễu Sao bắt đầu thiết lập trận pháp. Sau khi hoàn thành trận đồ, nàng lấy chiếc bình sen đặt vào giữa trận rồi mở nút bình ra, trong phút chốc hương rượu tỏa khắp bốn phía.

Bầy và môi đều đã chuẩn bị hết, vì đề phòng bất trắc, Liễu Sao cẩn thận kiểm tra hai lần rồi thiết lập thêm một tầng cấm trận địa ma hồn thiên, sau đó nàng phi thân bay đến một cây cổ thụ đằng xa, thu lại khí tức, trốn trong cành lá.

“Làm tốt lắm.” Chẳng biết từ lúc nào Nguyệt đã đứng sau lưng nàng.

Suýt chút nữa là Liễu Sao rớt xuống đất.

“Liều lĩnh quá.” Hắn thuận tay kéo nàng lại rồi cố tình ôm sát vào: “Này, người đang trốn gì đấy?”

“Ai bảo ta trốn?” Liễu Sao giận dữ, lập tức nhảy lên chạc cây bên cạnh: “Ta phải trốn sao? Đừng có quên, ta là hy vọng duy nhất của người, ta cần gì phải sợ!”

Hắn bật cười: “Cẩn thận nhé, hy vọng của ta.”

Nơi này rất tĩnh mịch, không hề nghe thấy tiếng chim hót, hương rượu nồng nàn tỏa ra trên mặt cỏ, vô cùng say lòng người, nhưng hai người đợi trên cây cả ngày cũng không có chút động tĩnh gì.

Liễu Sao nghĩ đến vết thương của Lạc Ninh, nàng bắt đầu thấp thỏm nóng nảy rồi dần dần không thể ngồi yên: “Có phải người gạt ta không?”

Nguyệt đáp: “Sao thể được.”

Liễu Sao cười khẩy: “Nếu không phải người gạt ta thì sao ta lại rơi vào bước đường này, kẻ gạt ta đều là đồ khốn kiếp vô liêm sỉ!”

Nàng bắt đầu lời chuyện cũ ra, quả nhiên Nguyệt không thể phản bác, hần khẽ ho: “Được rồi, Liễu Sao nhi, mắng người không hay lắm đâu.”

“Kẻ ta mắng không phải là người.”

“Nữ nhi phải nhã nhặn.”

Liễu Sao “Xí” một tiếng: “Ta không nhã nhặn thì thế nào!”

Nguyệt dường như có hơi đau đầu, hần đành phải thở dài. Trong tích tắc hần đã đứng dưới tàng cây, cúi người ngắt hai chiếc lá trên đồng cỏ, sau khi sửa lại đôi chỗ, hần đặt hai chiếc lá lên đôi môi mỏng.

Âm điệu diệu kỳ thoát ra từ bờ môi, lặp lại vài đoạn, giai điệu hết sức đơn giản.

Đáng tiếc, Liễu Sao không có thiên phú về âm nhạc, lúc trước nàng học đàn là để áp chế ma tính thì làm sao biết thưởng thức. Nàng nhẫn nại nghe một lúc lâu, ngoại trừ giai điệu hơi êm tai cũng chẳng có cảm nhận gì đặc biệt, vì thế nàng nhảy xuống cành cây, lớn tiếng hỏi: “Này, linh thảo đâu!”

Nguyệt hệt như không nghe thấy, dường như hoàn toàn nhập tâm.

Liễu Sao giật lấy hai chiếc lá của hần vứt đi: “Thối cái gì mà thối! Ta đang hỏi người đó!”

“Liễu Sao nhi.” Nguyệt nặng nề hỏi: “Người có biết cái gì là tri âm không?”

“Ai thềm làm tri âm của người!”

“Đến rồi.”

Liễu Sao khó hiểu quay đầu lại thì phát hiện chẳng biết từ lúc nào đã có một đứa bé khoảng hai ba tuổi xuất hiện trên đồng cỏ, toàn thân xám ngắt, trên đầu đội một chiếc lá xanh, đứa bé ôm chiếc bình sen tham lam hít lấy hít để.

Bé con dường như rất bất mãn vì Liễu Sao cắt ngang khúc nhạc, nó “phì phì” đẩy nàng ra, sau đó cười hì hì kéo áo choàng của Nguyệt, hệt như có quen biết với Nguyệt.

Cảm ứng được dòng linh khí độc đáo, Liễu Sao vô cùng kinh ngạc mừng rỡ, không hề do dự sử dụng phục thuật.

Phát hiện bị mắc mưu, tiểu linh thảo hét thốt thanh nhảy bật lên rồi biến mất!

Loài vật nhỏ này pháp lực không cao thế mà có thể trốn thoát khỏi phục thuật! Liễu Sao đã sớm đề phòng chuyện bất trắc, nàng vung tay lên không trung một vòng, pháp trận bị che giấu bắt đầu vận hành, linh thảo bị ép hiện hình chạy về trên mặt cỏ, ánh mắt nó nhìn Nguyệt ngập tràn uất ức.

Cùng một hành vi phản bội, nhưng Nguyệt không hề áy náy nửa phần: “Trái tim của linh thảo là thuốc tốt để tu bổ hồn phách, có thể hoàn toàn chữa khỏi vết thương trên hồn phách.”

Lạc Ninh có hy vọng khỏi hần? Đây thật là tin tốt. Liễu Sao do dự một lát rồi hỏi: “Hai người quen biết?”

Nguyệt đáp: “Đã từng gặp một lần.”

Liễu Sao nghe thế mới yên tâm bước tới.

Tiểu linh thảo dù sao cũng là linh vật của trời đất, nó cảm ứng được sát khí nên run lên cầm cập, hai giọt nước mắt màu xanh lục rơi ra khỏi khóe mắt.

“Chà, nó còn biết khóc nữa.” Nguyệt đứng bên cạnh nói.

Liễu Sao cũng sửng sốt, lúc trước nàng chỉ biết nó là cỏ cây nên không thấy gì bất ổn, bây giờ nó lại hóa thành hình dáng một đứa trẻ, đáng vẻ còn đáng thương thế này, quả có chút lạ lẫm.

“Nó không phải là người.” Liễu Sao hừ nhẹ.

“Lấy đi trái tim của linh thảo, nó sẽ chết héo.”

“Liên quan gì tới ta!”

“Linh thảo thường bị bắt giết để luyện thuốc, rất hiếm có cây nào sống sót đến nay.”

“Chuyện này không liên quan tới ta!” Liễu Sao lớn tiếng hét: “Ta chỉ muốn cứu Lạc Ninh!”

“Người sẽ giết nó.”

Liễu Sao kiềm lòng lại, vươn tay chụp lấy linh thảo: “Mặc kệ người nghĩ thế nào!”

Thời gian ba tháng đã trôi qua phân nửa, trái tim của linh thảo chính là cơ hội sống của Lạc Ninh. Bất kỳ ai đều có thứ cần bảo vệ, đôi khi còn không thêm màng đến mạng sống của mình thì làm sao còn lo nghĩ được cho người khác?

Liễu Sao kiên trì thuyết phục bản thân, nhưng đối diện với ánh mắt đau thương của linh thảo, bàn tay nàng như bị cố định giữa không trung, chậm chạp mãi không hạ xuống được.

Hình ảnh lướt qua khóe mắt, chiếc nhẫn thủy tinh tím lóe sáng tựa như ánh mắt đang cười.

“Nhìn cái gì chứ, ta không sợ đâu!” Liễu Sao tức tối một cách khó hiểu, đồng thời vươn tay ép xuống.

“Thật là tàn nhẫn quá.” Nguyệt vỗ vỗ chiếc lá trên đỉnh đầu tiểu linh thảo: “Chẳng phải nó rất đáng thương sao?”

Đáng thương? Liễu Sao như bị đốt nhăm ngòi nổ, cơn giận lập tức phun trào. Nàng cười ha hả: “Ta thương nó thì ai thương ta đây? Lúc trước người gạt ta có từng thương hại ta một lần nào không?”

Nàng đã từng trải, chứng kiến biết bao nhiêu lời cầu xin, kết quả được bao nhiêu phần thông cảm, thương tình? Chỉ ít tiểu linh thảo còn sống tự do, vui vẻ được mấy trăm năm, mà Liễu Sao nàng thì sống trong âm mưu của kẻ khác, mất mát không thôi. Hiện giờ nàng lại sống trên con đường lưu vong bị Tiên môn, ma cung và Thực Tâm ma đuổi giết. Nàng chỉ muốn giữ lại người cuối cùng đối xử tốt với mình, đúng sai phải trái của người khác làm sao quan trọng bằng sinh mệnh Lạc Ninh?

“Nếu thật thấy nó đáng thương thì lúc đầu đừng dụ nó ra đây.” Liễu Sao xách linh thảo đang khóc lóc lên, ngữ điệu của nàng vì kích động mà run rẩy: “Người dùng nó lấy lòng ta, bây giờ lại muốn ta buông tha cho nó, vậy ai mới là kẻ tàn nhẫn? Người có tư cách gì bảo ta tàn nhẫn!”

Cực đoan, cố chấp, tàn nhẫn... Kẻ đứng trên cao chỉ luôn ở bên cạnh chỉ bảo phê phán thì làm sao có thể hiểu sự giãy dụa của người trong cuộc?

Nguyệt trầm mặc.

Liễu Sao giận dữ vứt linh thảo vào trong lòng hắc rồi xoay người nhảy xuống Thiên đạo.

Lúc lên trên rất khó khăn, nhưng đi xuống rất dễ dàng. Khí hậu Đại Hoang thay đổi thất thường, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, đường lên trời lại bắt đầu xuất hiện thác lũ, có lẽ có mưa to ở vùng quanh đây, sơn cốc xung quanh đã biến thành ao hồ đầm lầy, chỉ còn lại vài chỗ cao nhô lên.

Liễu Sao ngồi trên cây, nhìn dòng nước vàng đục cuộn tung bọt sóng và lốc xoáy.

Vẫn có hơi hối hận, không phải nàng chưa từng giết người, có gì mà không nở cười? Việc này có liên quan đến tính mạng Lạc Ninh! Nhưng, vị tiên giả vì cứu một người vô tội như nàng mà có thể tha cho Thực Tâm ma, thì người ấy sao có thể chấp nhận nàng dùng tính mạng kẻ khác cứu muội muội huynh ấy? Huống chi, Lạc Ninh rất lương thiện, bọn họ sẽ đồng ý với lựa chọn của nàng thôi.

Hoàng hôn, lũ lụt bắt đầu hạ xuống, ánh trăng bạc tỏa xuống, ánh nước ánh trăng mênh mông mờ mịt.

Vàng trắng cong cong đẳng xa, cực kỳ giống đôi mắt đang cười.

Liễu Sao hỏi một câu tối nghĩa: “Còn loại thuốc nào có thể cứu được Lạc Ninh?”

Đợi rất lâu rất lâu, giọng hắc mới vọng đến từ sau lưng: “Xin lỗi, Liễu Sao nhi.”

Linh được có thể trị liệu vết thương hồn phách rất hiếm hoi khó tìm, ba tháng trôi qua rất nhanh, căn bản không thể kịp. Liễu Sao cúi đầu: “Người có biết, dù lần này người giúp ta, ta cũng không giúp người đâu.”

“Không loại trừ ma tính, sớm muộn gì người cũng bị hủy diệt.”

“Là vì lời thề của Ma thần?”

“Lạc Ca kể không ít chuyện với người nhỉ?” Quả nhiên Nguyệt không phủ nhận: “Ma tính của người tạm thời bị áp chế, cho dù không vì Ma tộc thì người cũng phải vì bản thân mình.”

“Người là ma, người sợ bị hủy diệt sao?” Liễu Sao nghiêng người nhìn hấn.

Câu trả lời của hấn lại nằm ngoài dự liệu: “Hủy diệt là khởi nguồn của hồi sinh. Giống như việc Thần tộc bị hủy diệt đã thúc đẩy Tiên môn hưng thịnh, phục sinh là đạo lý bảo vệ.”

“Nhưng người vẫn không thích hủy diệt.” Liễu Sao bỗng lên tiếng: “Bất luận là Ma đạo, Tiên môn hay nhân gian, người cũng chưa từng khuyên ta hủy hoại cột mốc lục giới.”

Tính ra việc đánh vào Tiên môn để hủy diệt cột mốc lục giới, loại trừ lời thề Ma thần thì dễ dàng hơn so với cách tìm kiếm thanh dương khí không thuộc về trời đất.

Hấn không muốn phá hủy lục giới.

Liễu Sao chăm chú nhìn hấn, ngữ khí hơi phức tạp: “Thật ra... người cũng không phải ma xấu.”

“Đa tạ lời khen.” Hấn hơi khom người, đôi môi mỏng khẽ cong cong mê hoặc.

Liễu Sao lại hỏi: “Người muốn ta làm chuyện rất nguy hiểm?”

Bốn phía lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Liễu Sao nói: “Lạc Ca từng nhắc ta, rằng người có điều đang giấu diếm, bây giờ ta mới nghĩ ra, người muốn ta giúp thì tại sao người không chịu nói thẳng mà lại muốn gạt ta? Là vì chuyện này chắc chắn rất nguy hiểm.”

Hấn mở miệng trả lời: “Có hơi.”

Chỉ ‘có hơi’ thôi sao? Liễu Sao không nén được cười khẩy, nhấn mạnh từng chữ: “Người không phải là ma xấu, nhưng người không hề tốt với ta.”

“Có một số chuyện phải hy sinh.”

“Tại sao ta lại phải hy sinh? Người muốn hy sinh ta, sao ta phải để người như ý chứ! Vận mệnh là của ta!” Liễu Sao nhảy bật dậy trừng trừng nhìn hấn.

Trầm mặc.

Cơn tức giận dần tan biến, Liễu Sao thấy bất lực, ngồi xuống một lần nữa: “Bây giờ ta có chuyện quan trọng cần làm, không thể mạo hiểm giúp người, người đừng đi theo ta, ta không muốn thấy người.”

Với nàng mà nói, cứu Lạc Ninh, giết Thực Tâm ma, bắt thi ma Thạch Lan, những việc này quan trọng hơn cứu vớt người trong Ma tộc.

Hiển nhiên Nguyệt đã quen thói xấu của nàng, vẫn như thường lệ hấn xoay người biến mất.

Không còn hy vọng với trái tim linh thảo, lại không có tin tức khác của thuốc tục mệnh cho Lạc Ninh, lòng Liễu Sao nóng như lửa đốt, nàng định bắt vài tên Tà tiên để hỏi thăm, nếu vận khí tốt còn có thể cướp được linh đan diệu dược. Ai ngờ lũ lụt vừa rút thì lốc xoáy đã kéo đến, gió Đại Hoang hoàn toàn khác bên ngoài, cỏ cây cát đá bị cuốn lên không trung che kín bầu trời, Liễu Sao không dám xông vào, đành phải quay lại Thiên đạo tránh né.

Nửa đêm, sức gió yếu dần, trên đỉnh đầu dường như có tiếng động.

Liễu Sao lập tức thu công ngừng đầu nhìn, nàng phát hiện tiểu linh thảo béo tròn nhảy xuống khỏi cây cầu thang đá.

Nó xuống đây làm gì? Liễu Sao cực kỳ kinh ngạc, nàng đứng đây.

Lúc trước từng chịu thiệt trong tay nàng, tiểu linh thảo có hơi sợ nàng, nó đứng xa xa nhìn nàng một lúc lâu, không tình nguyện chu chu miệng rồi vươn tay tháo phiến lá trên đỉnh đầu xuống ném qua.

Chiếc lá xanh biếc lành lạnh, tỏa ra mùi thuốc nồng nồng. Liễu Sao vừa đón được đã biết đây là thuốc tốt, xem ra nàng tha mạng cho nó, nó còn biết cảm ơn. Chiếc lá này tuy kém xa trái tim của linh thảo, nhưng chắc chắn rất có lợi với Lạc Ninh. Liễu Sao vui mừng nói: “Cảm ơn người.”

Tiểu linh thảo nhếch miệng nở nụ cười.

Liễu Sao nhìn dòng sóng khí trên đỉnh đầu: “Có muốn ta đưa ngươi về không?”

Tiểu linh thảo không đáp, nó nhanh chân nhảy lên nấc thang đá.

Nó có biện pháp lên trời sao? Liễu Sao yên tâm, đang muốn vẫy tay chào tạm biệt lại phát giác dòng khí xung quanh dao động khác lạ, nàng vội vàng xoay lại nhìn.

Tiểu linh thảo cũng dừng lại, nét mặt tò mò.

Trong đám cuồng phong phía xa xa xuất hiện rất nhiều bóng người, có lớn có nhỏ, có nam có nữ, bọn họ đang hướng về phía này, động tác vừa chậm chạp vừa cứng nhắc, từ xa đã có thể cảm nhận được tử khí đặc thù.

Là quỷ thi! Liễu Sao đã nhận ra, kinh ngạc cực kỳ. Việc này quá trùng hợp, sao thi ma Thạch Lan lại chạy đến đây?

Trong giây lát, tiếng thét non nớt cực kỳ hoảng sợ vang xuống từ trên đỉnh đầu.

Một luồng sáng đỏ chạy lướt qua trước mặt, tiểu linh thảo đã biến mất trên bậc thang đá.

Thi ma Thạch Lan là đồng bọn của Thực Tâm ma, linh thể của Thực Tâm ma bị Lạc Ca đánh trọng thương, y cũng cần trị liệu vết thương hồn phách! Trái tim linh thảo là thuốc quý! Tiểu linh thảo gặp nguy hiểm!

“Đứng lại!” Liễu Sao biến sắc, ngự phong đuổi theo.

Nguyệt vội vã bước ra từ trong gió, chạy theo hướng Liễu Sao được hai bước bỗng dừng lại.

Bóng nhỏ của Lam Sát xuất hiện sau lưng hắn: “Mất năng lực tiên tri, người không thể tránh khỏi chuyện bất trắc.”

“Một chuyện bất trắc có khả năng sẽ dẫn tới một cái bẫy lớn hơn nữa.” Hắn đáp.

“Đó chính là lời cảnh cáo của thiên địa.” Lam Sát chỉ vào hư không: “Chính tay người đã tạo nên thời cơ, mà con bé là phần quan trọng nhất của kế hoạch cho đến khi mọi chuyện kết thúc, người nhúng tay quá nhiều vào kế hoạch của mình rồi.”

“Nếu con bé chết thì kế hoạch của ta hoàn toàn thất bại.”

“Huống gì con bé lại là thê tử của người, người sao nỡ nhẫn tâm đây.”

“Lam Sát, ngươi nghĩ quá nhiều.”

“Là người chịu ảnh hưởng quá lớn của hắn, thuộc hạ thấy thật buồn cười.” Lam Sát trào phúng: “Một chủ nhân thông minh như người, lại quen với lỗ hổng của thân tặc, chắc chắn người sẽ không tự mình ra tay, người định tìm ai đây? Lư Sênh?”

“Suy nghĩ của chủ nhân thông minh, kẻ ngốc nghếch như ngươi làm sao hiểu nổi.”

Hơn mười bóng kiếm kéo theo gió mát lướt qua đầm lầy tối tăm. Không lâu sau đó, lại có mấy trận gió đen xẹt qua đầm lầy đen đáp xuống mặt đất rồi hóa thành hình người, đó chính là đám người Lư Sênh, Vị Húc trong ma cung.

“Đại Hoang quả là danh bất hư truyền, người tầm thường không thể đi vào được nửa bước.” Một tên ma tướng nhìn đầm lầy trông rất tầm thường ở phía sau, vừa lau mồ hôi vừa nghi ngờ hỏi: “Nó bị thương nặng còn dám bước vào đây, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”

Thần thái của Vị Húc rất thoải mái, y nhìn phía xa nhàn nhàn đáp: “Có phải tin tức nhầm lẫn không?”

Cấp Trung Đạo lên tiếng: “Nó và Lạc Ca từng đến đây nên đã quen địa thế, với nó mà nói nơi này lại rất an toàn.”

Vị Húc không đồng ý: “Theo ta thấy, có khả năng nó đang tránh ở yêu giới...”

“Áo trắng đang bận đánh với Bách Yêu Lăng, ốc còn không mang nổi mình ốc, vào thời điểm này giữ nó lại chẳng khác nào tự tìm phiền phức.” Lư Sênh cười khẩy, ngắt lời: “Huống chi, các người đã nhìn thấy những người kia là ai rồi, Tiên môn đã tới Đại Hoang, ngoại trừ nó ra thì chẳng còn lý do gì khác.”

“Nói cũng đúng.” Vị Húc không phản bác, y nhìn những cụm tiên vân ở phía xa xa.

Dung mạo sắc bén tỏa ra hơi lạnh, Lư Sênh ra lệnh: “Phải tìm được nó trước Thực Tâm ma.”

Cuộc chiến của vương giả, một tác đất cũng phải giành giật. Xung quanh dòng sông Long Huyết ở Yêu giới tan hoang đổ nát, những luồng khói nhẹ bốc lên khắp nơi, những phần tay chân cụt cháy xém không một ai thu dọn. Nhưng ngay trên vùng đất khí hậu nóng bức lại xuất hiện một tòa hành cung được ngưng tụ từ băng. Hành cung được trăm đóa sen băng to cỡ cái đầu đỡ lấy, đôi khi những cơn gió lướt qua hoa văn trên vách tường băng lại tạo thành những đợt tuyết rơi lất phất.

Trên bậc thềm cao trong hành cung, có người đứng đằng sau vương tọa, vịn tay trên lưng chiếc ghế dựa hoa sen.

Chiến bào lam nhạt lấp lóe hơi lạnh và chiếc áo choàng trắng như tuyết phát phơ lay động hòa thành một thể, khiến khuôn mặt dịu dàng nhã nhặn thêm chút hào hùng.

Vương tọa trước mặt tượng trưng cho quân quyền tối cao của yêu giới, còn có vinh quang của Diệu Âm tộc Ký Thủy.

Thế nhưng cái thứ vàng sáng của vinh quang giả dối thì có thể mang đến cho Ký Thủy tộc cái gì đây? Vinh viễn bị giam cầm là lời nguyện bất diệt, chẳng lẽ tương lai của Ký Thủy tộc chỉ có thể dùng vinh quang để gánh đỡ sao?

Lời người đó nói có thể tin hay không?

Dây xích màu lam nhạt trên cổ tay vang lên tiếng kêu lạnh lạnh êm tai, y quyết đoán thu tay lại, xoay người đi xuống bậc thềm băng.

“Chủ quân muốn đi đâu?” Giọng nói trong vắt và lạnh lùng vang lên.

Y dừng chân: “A Phù.”

A Phù Quân đáp bằng bước lên trước: “Chủ quân muốn đến đâu?”

Áo trắng nhú mào: “Đệ gạt ta gạt nàg.”

A Phù Quân đáp: “Chủ quân cũng không phải ai giám thị thuộc hạ.”

“Không phải ta nghi ngờ đệ.” Áo trắng thở dài, đôi mắt đẹp lấp lóa ánh sáng: “Đệ biết ta quan tâm điều gì, nàg đã dám lập lời thề của ma, có lẽ...”

“Lời thề của ma chẳng là gì cả, trong Tiên môn có nhiều người không sợ chết lắm.” A Phù Quân cắt ngang lời y: “Trận chiến này tuyệt đối không thể lui binh, cho dù Chủ quân không vì Ký Thủy tộc cũng phải suy nghĩ cho những thuộc hạ đã theo người chinh chiến, bọn họ một lòng kính trọng chủ quân.”

Áo trắng trầm mặc một lát rồi bảo: “Một lúc sau ta sẽ ra ngoài tuần tra, trấn an lòng quân, đệ chuẩn bị đi.”

A Phù Quân quỳ một gối nhận lệnh rồi lui ra.

Áo trắng thông thả bước về bậc thềm cao rồi ngồi xuống vương tọa một lát, đột nhiên y nâng tay lên triệu một gã yêu Ký Thủy, y giao cho gã một cái hộp ngọc: “Nhanh chóng giao tận tay A Phù Quân.”

Yêu vương thâm trầm rất hiểu huynh trưởng và vị huynh trưởng cũng hiểu rất rõ đứa em trai này.

Sau khi thấy gã yêu Ký Thủy vâng lệnh rồi đi, áo trắng đứng dậy hóa thành một trận tuyết biến mất giữa không trung.

Sau vương tọa xuất hiện hai bóng người.

“Người lợi dụng tâm lý của y.”

“Ta cũng không hề nói dối, con bé quả thật có thể giúp được Ký Thủy tộc.”

“Nhưng người lại cố ý để con bé nhận ra sự lừa gạt của y, con bé chắc chắn sẽ rất phẫn nộ, người đệ tiện quá.”

“So với tên đệ đệ đệ tiện của y thì ta rất vừa lòng với nhân phẩm của mình.” Hắn cắt ngang câu chuyện rồi tiếp tục bảo: “Đủ rồi Lam Sát, đi thôi.”

Cây cổ thụ cao rụng hết lớp lá dày, trên thân cây trơ trụi có vô số nhánh cây đóng băng hòa vào rừng cây băng tuyết, thỉnh thoảng có vài con sói tuyết, hồ tuyết qua lại dưới tàng cây, khí hê nóng bức và trời đông băng giá cách xa nhau cả ngàn dặm, khí hậu Đại Hoang quả là độc đáo.

Liễu Sao đuổi theo đến đây là mất dấu Thạch Lan.

Đã qua mấy ngày, hy vọng tiểu linh thảo còn sống là cực kỳ xa vời. Nếu không phải nó tới đưa thuốc, nó sẽ không rời khỏi Thiên đạo, lại càng không xảy ra chuyện.

Liễu Sao áy náy nhiều, nhưng lại càng lo lắng hơn.

Thực Tâm ma có được trái tim linh thảo, chắc chắn vết thương sẽ khỏi.

Liễu Sao đi quanh quanh trong rừng cây băng tuyết hồi lâu, nàng bắt đầu sốt ruột nóng gan, bực bội đập nát vài nhánh cây kết băng.

Đằng sau loáng thoáng tiếng gió.

Vầng trăng tròn lặng lẽ treo trên không trung ánh lên một vùng tuyết trắng ngần, ma nữ một mình trượt trên mặt băng, áo đỏ bay phất phơ, không để một vết chân nào trên mặt tuyết.

“Thạch Lan!” Liễu Sao tìm được mục tiêu, khuôn mặt ngập tràn sát khí nhanh chóng đuổi theo.

57. Q.3 - Chương 57: Áo Trắng Giữa Đại Hoang

Bóng áo đỏ ánh trên nền tuyết trắng vô cùng bắt mắt, mái tóc dài rối tung che khuất khuôn mặt, chẳng biết đôi mắt kia có còn nhòa lệ hay không.

Hồn phách khiếm khuyết đương nhiên sẽ ảnh hưởng lớn đến ý thức, nàng ta đang bị vây trong trạng thái rối loạn cho nên mới ra tay cứu Lạc Ninh, nhưng vì vẫn bị Thực Tâm ma khống chế nên mới tới cướp linh thảo.

Nếu ma lực vẫn ở thời kỳ sung túc, Liễu Sao sẽ chẳng sợ nàng ta. Nhưng bây giờ vết thương chưa khỏi hẳn, ma lực hao tổn lớn, Liễu Sao cực kỳ cảnh giác, không dám xem thường.

Thạch Lan dường như không phát hiện ra Liễu Sao, nàng ta bay về một hướng khác.

Lo lắng an nguy của tiểu linh thảo, Liễu Sao đang suy nghĩ có nên xuống tay trước hay không, nhưng khi giương mắt lên Liễu Sao đột nhiên phát hiện cảnh vật xung quanh rất quen thuộc.

Tuyết trắng bao trùm thảm cỏ xanh ngắt, thỉnh thoảng vài cọng cỏ khô vàng ngả sang màu đen lộ ra bên dưới lớp đất. Nước trong đầm kết thành băng cứng, những cành sen tàn phủ đầy tuyết trông như từng tảng đá to lớn.

Tuyết che phủ tất cả, xóa sạch tất cả dấu vết ngày xưa. Nhưng Liễu Sao chỉ liếc mắt nhìn là đã nhận ra chiếc lá sen to như cái bàn kia, trên đó không còn rượu trái cây chỉ còn một lớp tuyết đọng thật dày, bóng dáng thanh lạnh đó tựa như vẫn còn đâu đây.

Vầng trăng tròn biến mất, sắc trời hừng sáng, những bông tuyết lặng lẽ bay xuống.

Hoa tuyết rơi xuống bờ mi rồi lặng lẽ tan ra thành dòng nước ấm áp.

Liễu Sao lau khô khóe mắt, nàng trông thấy Thạch Lan đi đến giữa phiến lá sen rồi khoanh chân ngồi xuống.

Nàng ta rất quen thuộc nơi này, vậy có đồng nghĩa Thực Tâm ma cũng biết chỗ này? Thảo nào Vũ Tinh Hồ dễ dàng trúng kế, việc này càng chứng tỏ Vũ Tinh Hồ có mối quan hệ sâu xa với Thực Tâm ma. Hơn nữa, có vẻ như tiểu linh thảo không nằm trong tay nàng ta, chẳng lẽ Thực Tâm ma đang ở gần đây? Có phải nàng ta cố ý dẫn mình tới đây không?

Chuông cảnh báo réo vang trong lòng nhưng Liễu Sao lại phủ định ý nghĩ này. Thạch Lan có thể tìm tới đây mà vẫn còn ý thức của chính nàng ta, rõ ràng giờ phút này Thạch Lan không hề bị Thực Tâm ma khống chế. Nhưng mà chuyện này cũng rất nguy hiểm, chắc chắn Thực Tâm ma đã làm phép hạ chú hồn với Thạch Lan, bây giờ mà nàng đi theo Thạch Lan chắc chắn sẽ bị lộ hành tung.

Trên chiếc lá sen đọng tuyết, ma nữ áo đỏ lặng lẽ ngồi chùng một khắc, nàng ta vươn tay vuốt ve lớp tuyết đọng trên lá sen. Trọc khí không khống chế được loáng thoáng lưu chuyển xung quanh cơ thể, ảnh hưởng chuyển lay lắt chính là ngọn nguồn khiến nàng ta thần trí mê mang, giờ phút này Thạch Lan không hề phòng bị.

Mối quan hệ của nàng ta và Lạc Ca rất kỳ diệu, khiến Liễu Sao có cảm giác rất lạ lùng. Lúc trước nếu không phải nàng ta thừa cơ đánh lén thì Lạc Ca làm sao lại gặp chuyện bất trắc chứ? Tuy biết nàng ta bị Thực Tâm ma khống chế nhưng Liễu Sao vẫn khó tiêu tan oán hận. Đến cuối cùng Lạc Ca vẫn không thể xuống tay với Thạch Lan, nên đành phải dặn nàng bắt nốt Thạch Lan. Tuy nhiên, nàng không lại hề có quan hệ gì với Thạch Lan. Huống hồ, nàng còn không có chốn dung thân, hoàn toàn không đủ khả năng nốt Thạch Lan, chỉ còn cách giết chết để trừ hậu họa mới là lựa chọn tốt nhất.

Quan trọng nhất là, giết Thạch Lan thì Thực Tâm ma sẽ mất đi một sự trợ giúp quan trọng.

Tuy nhiên, nghĩ lại Thạch Lan đã từng nhiều lần cứu nàng và Lạc Ninh, Liễu Sao không thể làm trái lương tâm mà lấy oán trả ân, nàng âm thầm vận ma lực bước đến gần: “Rốt cuộc... người là ai?”

Thạch Lan không đáp.

Liễu Sao thử hỏi: “Linh thảo đâu rồi, người có thể thả nó ra không?”

Thạch Lan vẫn ngồi yên, trên người đã phủ một lớp tuyết mỏng. Xuyên qua khe hở của mái tóc dài, Liễu Sao trông thấy rõ khuôn mặt nàng ta, lông mày mảnh cong cong, rèm mi cong vút, khuôn mặt này dịu dàng thân thiết hơn cả nàng tưởng tượng. Hoàn toàn trái ngược với nét phóng khoáng tươi đẹp của Trác Thu Huyền, một thứ khí chất dịu dàng chín chắn khiến người khác có thể bình tĩnh lại.

Liễu Sao trầm mặc rất lâu rồi nói: “Lạc Ca, người có còn nhớ hần không? Lạc Ca.”

“Lạc... Ca.” Nghe thấy cái tên này, Thạch Lan khẽ run lên, nàng ta cất tiếng: “Nam Hoa...”

“Là phái Nam Hoa!” Liễu Sao kiềm nén niềm vui sướng: “Tử Trúc phong, người có nhớ Tử Trúc phong không? Trọng Hoa cung nữa!”

“Nam Hoa... Trọng Hoa cung... Nam Hoa... Chiếc đàn râu cá voi... hần...” Thạch Lan thì thào mấy tiếng rồi đột ngột thét thất thanh: “Là người... người!”

“Ta?” Liễu Sao không hiểu gì hết.

“Là người! Tại sao... lại là người!” Thạch Lan đau đớn ôm đầu.

Thạch Lan đột nhiên nổi điên, Liễu Sao kinh ngạc, nàng muốn thức tỉnh nàng ta nhưng Nguyệt lại giữ Xích Huyền cầm, nàng chẳng còn cách nào hết, trông thấy Thạch Lan đứng dậy bỏ chạy, Liễu Sao vội vã đuổi theo.

Thạch Lan nổi điên chạy một mạch chẳng quan tâm đường xá, Liễu Sao lo ngại vết thương nên không dám dốc hết sức, đuổi được nửa đường thì bóng dáng của Thạch Lan biến mất.

Bỗng nhiên, đằng xa xa một bóng đỏ hiện lên kéo theo ma khí tràn ngập.

Bóng đỏ lập lòe, cuối cùng đi vào trong một đám sương mù. Khi Liễu Sao chạy vào trong thì mới phát hiện đó không phải là sương mà là khí nóng đậm đặc, khí hậu nơi này rất ẩm áp, không hề có tuyết đọng, trong phạm vi trăm dặm đều là đất đai khô cằn không bóng cỏ. Chờ cho đến khi nhìn thấy rõ cảnh tượng phía trước, Liễu Sao càng sởn gai ốc... trong cái hồ ở đằng trước chồng chất một đồng quan tài to to nhỏ nhỏ, giống như đúc cảnh tượng ở Thạch Lan thôn lúc trước.

Có khoảng hơn một ngàn cái quan tài trống không, đám quỷ thi có lẽ đã ra ngoài hút địa khí.

Hơi nước nóng hòa lẫn trong gió khiến Đại Hoang càng thêm huyền ảo mê hoặc.

Không thấy bóng dáng Thạch Lan đâu, Liễu Sao cảnh giác tiến lên vài bước, nàng ngửi thấy thứ khí tức tà ác rất quen thuộc thoang thoảng đâu đây, Liễu Sao kinh hoàng quay đầu bỏ chạy.

Vô số móng tay màu lam nhọn hoắt vươn đến từ bốn phương tám hướng, Liễu Sao gặp nguy hiểm mà không hoảng loạn, nàng vươn tay tung ra một chiêu ‘Bức tường phong như’ để hóa giải.

Ảo ảnh tan biến theo đôi tay nàng.

Lòng thầm cảm thấy hơi bất ổn, Liễu Sao hoảng sợ lập tức bỏ chạy như điên.

Nhưng đáng ngạc nhiên, lần này Thực Tâm ma không đuổi theo nàng.

Sao y có thể tha cho nàng được chứ? Liễu Sao chạy một mạch đến nơi thật xa, cho đến khi nàng cảm thấy an toàn thì mới dừng lại, nhưng càng nghĩ thì càng thấy không đúng, sự ngờ vực cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

“Lư Sênh!” Nàng xoay phắt người lại.

Mấy bóng người bao vây nàng, trong đó những người nàng biết là Thiên hộ pháp Kiếp Hành, hộ pháp Vị Húc và Tả thánh sử Cấp Trung Đạo, còn lại là bốn tên ma tướng. Từ sau lưng Vị Húc, Lư Sênh bước ra, vẫn là mày mắt lạnh lẽo đó, nhưng phong thái càng thêm ung dung hơn lúc mới vừa gặp, cũng không còn sắc bén ác liệt nữa. Có lẽ y đã đoán được vết thương của Liễu Sao chưa khỏi hẳn nên không có khả năng trốn thoát.

Liễu Sao nhìn chúng ma một lúc lâu rồi đột ngột bảo: “Muốn có sức mạnh của ta, được thôi, nhưng người phải tha mạng cho ta.”

“Hử?” Lư Sênh không hề ngạc nhiên hay vui mừng: “Người nghĩ thông rồi à.”

Liễu Sao đáp: “Chết tử tế cũng chẳng bằng còn sống, dù sao ta cũng không chống đối được bao lâu. Chỉ cần người cam đoan tha mạng cho ta và chữa khỏi cho Lạc Ninh, ta sẽ cho người sức mạnh của ta.”

“Được.” Lư Sênh chấp nhận một cách quyết đoán, y thuận tay phong ấn lại ma đan và linh huyết của nàng: “Nhanh chóng về ma cung.”

Chúng ma chưa kịp bỏ đi thì khí tức trên không trung đã đột ngột thay đổi, một luồng tiên quang sáng lên từ phía trước, có hơn mười bóng người ngự kiếm bay đến.

“Đúng như tin tức, quả nhiên đang ở đây!”

Nghe tiếng Chúc Xung cười khẩy, Liễu Sao cực kỳ an tâm.

Tại sao ma cung lại biết hành tung của nàng? Là do Thực Tâm ma. Từ chuyện của Sa Mộc Kiều có thể nhận ra, Thực Tâm ma có cấu kết với tà tiên ở Đại Hoang và có mối liên hệ với Thạch Lan, y tìm ra tin tức của nàng cũng không lạ lùng gì. Tuy rằng nàng đã bị thương nhưng muốn chạy trốn cũng không quá khó khăn, Thạch Lan vẫn chưa bị Thực Tâm ma khống chế hoàn toàn, y rất khó bắt sống được nàng. Cho nên y mới tiết lộ hành tung của nàng, y muốn dùng kế trai cò hại nhau ngư ông đắc lợi. Nếu y đã dẫn ma cung đến thì làm sao có thể không kéo Tiên môn ra cản đường ma cung?

Những người đến đây ngoại trừ Thương Kính, Vạn Vô tiên tôn, vài vị cường giáo thì còn Vũ Tinh Hồ và mười mấy tên đại đệ tử nữa. Liễu Sao nhanh chóng quét mắt nhìn đám người, quả nhiên không trông thấy Tạ Lệnh Tề ở đó, ngay tức khắc nàng hiểu ra có lẽ giờ phút này y đã khôi phục lại thân phận Thực Tâm ma và đang ở một nơi bí mật gần đây quan sát hết mọi chuyện.

Biết rõ chân tướng, Liễu Sao cực kỳ hả hê khi kẻ khác gặp họa.

Tiên môn muốn tru sát nàng để trừ hại, Lư Sênh và Thực Tâm ma thì ôm một bụng xấu xa, vậy thì cứ để cho bọn họ tranh nhau đến u đầu sứt trán đi.

Một bên là thế lực hàng đầu trong Tiên môn, một bên là chủ lực của ma cung, hai bên đều không chắc thắng mười phần. Nét mặt mọi người trong Tiên môn đều lộ vẻ căng thẳng, lặng lẽ sắp xếp kiếm trận phòng thủ. Chúng tướng trong ma cung cũng không dám xem thường, Kiếp Hành bật cười dài, tiến lên phía trước, khí chất ma tôn không hề suy suyễn: “Thương cung chủ, đã lâu không gặp!”

Chúng ma thấy thế cực kỳ phấn chấn, tinh thần chiến đấu tăng vọt.

Xung đột sắp bùng nổ, Vị Húc thấp giọng: “Chi bằng để Tả sử dẫn con bé đi trước?”

Lư Sênh không đáp, y đột ngột giải trừ phong ấn cho Liễu Sao, thản nhiên nói: “Cơ hội chỉ có một!”

Tại sao Tiên môn lại kéo đến đúng lúc như vậy? Y không phải kẻ dần nên cũng nhìn ra vấn đề. Liễu Sao thâm hiểu, mình bị kẹt giữa Tiên – Ma, sự an toàn chỉ là tạm thời, lúc này mà không đi thì phải chờ đến khi nào? Nhưng chỉ e Thực Tâm ma đang chờ nàng ở bên ngoài... Liễu Sao nhanh chóng cân nhắc, cuối cùng quyết đoán lao ra khỏi vòng chiến bỏ chạy.

Tiên môn và ma cung giằng co nhiều năm, càng không thể nóng lòng phút chốc, mục tiêu của bọn họ vốn là Liễu Sao, Lư Sênh đương nhiên không muốn Thực Tâm ma đạt được mục đích. Bởi vậy cũng không dốc hết sức giữ chân Tiên môn, y cố tình chừa một lối để Chúc Xung, Vũ Tinh Hồ và Tạ Lệnh Tề đuổi theo.

Ba bên ôm mục đích khác nhau, ngược lại đã tạo nên con đường sống cho Liễu Sao. Đại Hoang rộng lớn, địa thế hiểm trợ, chương khí độc thủy tràn ngập khắp nơi, lần đầu vào đây phải cực kỳ cẩn thận. Nhưng với Liễu Sao mà nói, điều kiện này lại rất có lợi, lúc trước nàng và Lạc Ca truy tìm tung tích Thực Tâm ma đang bị thương nên cực kỳ quen thuộc địa hình chỗ này, nàng nhanh chóng thoát khỏi sự truy đuổi của Tiên môn.

Liễu Sao không tiếp tục chạy nữa, nàng cười khẩy lạnh lùng, giảm dần tốc độ.

Không ngoài dự đoán, Lư Sênh, Vị Húc và Cấp Trung Đạo đã chờ ở phía trước. Bắt gặp bộ dạng ung dung của nàng, Vị Húc hơi híp mắt lại.

“Tốt lắm.” Lư Sênh khá bất ngờ: “Xem ra người đã nghĩ thông thật rồi.”

Liễu Sao không hề ngạc nhiên, lúc giải trừ phong ấn y đã động tay động chân, chắc chắn sau khi thoát khỏi Tiên môn y sẽ lập tức đuổi theo nàng: “Chỉ cần người đảm bảo giữ mạng cho ta, ta còn sợ gì chứ.”

“Không sai!” Lư Sênh lại tiếp tục phong ấn ma đan và linh mạch của nàng.

Liễu Sao đương nhiên không tin lời y, muốn có được sức mạnh của nàng chỉ có một cách duy nhất là hấp thụ nàng, y đồng ý chẳng qua là tạm thời ổn định tinh thần nàng mà thôi.

Lư Sênh xoay người bảo: “Làm theo kế hoạch.”

“Ta dẫn nó đi.” Vị Húc bước tới.

“Việc này không làm phiền Hộ pháp, để tránh mọi người lo lắng.” Kiếp Hành giương đôi mày quý, như cười như không đáp.

“Ý người là gì?” Khuôn mặt tuần tú của Vị Húc lạnh ngắt.

Lư Sênh cản hai người tiếp tục tranh chấp rồi nói với Vị Húc: “Giao cho Tả thánh sử, người chặn hậu.”

Vị Húc không nhiều lời thêm nữa mà lùi lại phía sau. Liễu Sao đã có ý định cũng không muốn liên lụy y, bèn để Cấp Trung Đạo khiêng đi. Hóa ra Lư Sênh đã chuẩn bị trước nên đã chọn lựa con đường âm u hiểm ác, rất thích hợp cho Ma tộc hành động và rất bất lợi với Tiên môn. Chúng ma dè dặt chạy mấy ngày đường quả thật không gặp phải người trong Tiên môn.

Khi đi đến dưới chân Minh Hỏa sơn, Lư Sênh đi đằng trước đột ngột dừng lại: “Tất cả cẩn thận!”

Trông thấy màn sương máu rộng lớn kia, Liễu Sao không kiềm lòng được nở nụ cười.

Rốt cuộc cũng đến rồi.

“Tả thánh sử, mang nó đi trước.” Lư Sênh không hề bối rối, Thực Tâm ma trốn ở một nơi bí mật gần đó nên khó lòng đề phòng, bây giờ y xuất hiện trái lại đây là chuyện tốt. Lư Sênh gặp nguy hiểm vẫn không hề dao động, y cất giọng dặn dò: “Ta và Địa hộ pháp chặn hậu.”

Cấp Trung Đạo cất tiếng trả lời rồi đỡ lưng Liễu Sao, dẫn nàng ngự phong chạy đi.

Cảnh vật phía trước đột nhiên biến mất, một khung cảnh xanh ngắt mênh mông hiện ra.

Đầm Vụ Dã! Là nơi này! Liễu Sao thăm vận khí, nàng từng đến đây cùng Lạc Ca, đầm lầy thường tự sinh ra khí độc sương mù, quả thật là vật che chắn để chạy trốn tốt nhất.

Cấp Trung Đạo phát hiện điều khác lạ, ánh mắt sắc lẹm: “Người...”

Nếu Lư Sênh biết chuyện lúc trước từng xảy ra ở yêu giới thì y tuyệt đối sẽ không chỉ phong ấn Liễu Sao rồi thôi. Lư Sênh ra lệnh bảo Cấp Trung Đạo dẫn nàng đi rất đúng ý Liễu Sao, có được sức mạnh từ dòng máu, Liễu Sao hoàn toàn có khả năng phá giải phong ấn, chỉ phải đối phó với một mình Cấp Trung Đạo thì cơ hội bỏ trốn càng chắc chắn hơn, đây cũng chính là nguyên nhân nàng nhẫn nhịn đến bây giờ.

Dù sao Cấp Trung Đạo cũng là Tả thánh sử ma cung, y phản ứng nhanh, lập tức điểm vào ba huyệt lớn của Liễu Sao, đồng thời bàn tay đặt sau lưng nàng cũng tỏa ra kinh lực, y muốn phong ấn ma đan của nàng.

Liễu Sao đâu dễ khuất phục, ma ấn hộ thể bùng nổ, đồng thời nàng nhấc chân sau đá tới.

Cấp Trung Đạo từng chứng kiến năng lực của nàng nên không dám xem thường, y không tiếc trả giá đắt để khống chế nàng. Nhưng Liễu Sao đã không còn là cô gái yếu ớt lúc trước nữa, nàng dứt khoát không khuất phục trước ma cung. Đoán rằng Cấp Trung Đạo sẽ không chịu dừng tay, nàng quyết liều mạng lưỡng bại câu thương, ít nhất phải làm cho y không còn đủ sức bắt nàng nữa, nên cú đá này nàng đã dốc toàn lực.

Mỗi người ôm một tâm tư khác nhau nhưng lại chọn cùng một cách thức.

Cấp Trung Đạo bay ra xa mấy trượng hộ máu tươi.

Liễu Sao lao đảo vài bước, nàng bắt chấp vết thương đang rách toạc, nắm chắc cơ hội chạy về phía trước.

Bất chợt, một luồng gió tanh đập vào mặt!

Bất gặp chiếc mặt nạ thanh đồng kia, Liễu Sao nhất thời hoảng loạn: “Người...”

Chẳng phải Thực Tâm ma đang bị bọn Lư Sênh giữ chân sao? Hơn nữa y còn đang bị thương, cho dù có được trái tim linh thảo cũng không thể khôi phục nhanh đến vậy, Lư Sênh không thể nào thua, vậy chuyện gì đã xảy ra với Thực Tâm ma?

Những suy nghĩ ào ạt lướt qua trong đầu, cơ thể Liễu Sao không kịp dừng lại mà lao thẳng vào y.

Vào thời khắc nguy cấp, đột nhiên một tiếng hát cất cao vang lên khắp bốn phía.

Hơi lạnh tăng lên đột ngột trong không khí, trên đỉnh đầu vô số linh cầm nháo nhác bay đi, yêu thú bên cạnh hốt hoảng bỏ trốn, dòng nước trong đầm ngưng kết thành băng, toàn bộ đầm Vụ Dã trong tích tắc lặng ngắt như tờ.

Gió tuyết ủa tới hòa trong đó là luồng sát khí khổng lồ, đến cả Thực Tâm ma cũng không thể không tránh né!

Trong màn tuyết tung bay, một sợi dây lưng trong vắt lặng lẽ xoắn tới kéo Liễu Sao biến mất trong đám sương mù xanh ngắt.

Thực Tâm ma hừ lạnh rồi biến mất theo.

“Đây là...” Cấp Trung Đạo đứng dậy đuổi theo được vài bước rồi bỗng nhiên biến sắc: “Thực Tâm ma đuổi theo, vậy mấy người hộ pháp...”

Vài luồng hắc khí xuyên qua không trung bay tới, hắc khí đáp xuống đất rồi biến thành hình người, đó chính là chúng tướng ma cung.

“Người đâu rồi?” Quan sát rõ cảnh tượng trước mắt, Kiếp Hành hét lớn.

Thấy bọn họ không sao, Cấp Trung Đạo thở phào nhẹ nhõm, y chần chừ đáp: “Gặp phải Thực Tâm ma, con bé đó đã được Vô Tích Yêu Khuyết cứu, người đến đây có lẽ là Ký Thủy tộc.”

“Thực Tâm ma?” Vị Húc phản ứng trước nhất: “Chẳng phải gã bị chúng ta giữ chân sao?”

Cấp Trung Đạo cũng lấy làm khó hiểu.

Cấp Trung Đạo vốn là kẻ ôn hòa đáng tin nên mọi người không hề nghi ngờ. Kiếp Hành hỏi: “Có thể cướp được người trên tay người, chẳng lẽ là A Phù Quân?”

Cấp Trung Đạo lắc đầu: “Tu vi của y vượt xa ta...”

“Là y.” Ánh mắt Lư Sênh cực kỳ nham hiểm độc ác: “Thôi, dù sao rơi vào tay y cũng không phải chuyện xấu, để y đối đầu với Thực Tâm ma trước cũng không phải không tốt.”

Vị Húc hỏi: “Vậy bây giờ tính sao?”

Lư Sênh quả quyết ra lệnh: “Hạ lệnh ma cung ra sức tìm kiếm, khi cần có thể lợi dụng cả Tiên môn.”

Các tướng lĩnh vâng lệnh rời đi.

Lư Sênh nâng mắt chẳng biết trông về nơi đâu, sau một lúc lâu mới cười lạnh: “Vào thời điểm thế này lại dám rời khỏi yêu giới, người quả không tiếc bất cứ giá nào. Bất luận người muốn có được thứ gì thì ma cung cũng nên đáp lễ mới phải đạo.”

Tại thiên điện – Yêu Khuyết, nước trong ao dâng lên tạo thành một cái bàn phẳng lì.

Trên chiếc bàn nước trong suốt bày một chiếc hộp ngọc, nắp hộp đã bị mở ra, bên trong đặt một cây trượng gỗ dài cỡ ba thước. Thân trượng vặn xoắn mang phong cách cực kỳ cổ xưa được làm từ thân mộc trong tự nhiên của yêu giới, đầu trượng hình xoắn ốc nạm ba viên đá quý sáng lấp lánh, đó chính là Yêu nguyên tam sắc của Yêu giới. Trong lục giới chiếc trượng này đã xem như một báu vật vô giá, còn với yêu giới mà nói ý nghĩa của nó cũng không hề tầm thường.

Ánh mắt A Phù Quân âm trầm lạnh lẽo, y đóng nắp hộp lại.

Gã yêu Ký Thủy cũng hoảng sợ quỳ rạp xuống đất: “Là Chủ quân sai thuộc hạ đưa đến, thuộc hạ không biết đó là...”

A Phù Quân cắt ngang lời gã: “Còn ai biết người đưa vật này đến đây nữa?”

Ký Thủy yêu thấp giọng đáp: “Lúc đó... thuộc hạ còn gặp Đài lão.”

A Phù Quân dặn: “Lập tức quay về gặp Lão tộc trưởng, nói người dẫn mọi người trong tộc rời đi, phải nhanh lên.”

A Phù Quân rất có uy tín trong Ký Thủy tộc, dù Ký Thủy yêu có nghi ngờ cũng không dám nhiều lời, gã đứng dậy hỏi: “Nếu lão tộc trưởng hỏi nơi Ký Thủy tộc phải đến thì sao ạ?”

A Phù Quân trầm mặc một lúc rồi đáp: “Minh Hải.”

Gã yêu ký thủy vâng lệnh rời khỏi.

Bầu không khí trong thiên điện yên tĩnh đến đáng sợ, năm ngón tay thuôn dài bóp chặt hộp ngọc, dưới tác động của nguồn yêu lực cực mạnh hộp ngọc vang lên âm thanh răng rắc nhỏ nhỏ khiến người ta kinh hoàng.

Sau một lúc lâu, A Phù Quân buông tay ra, giọng điệu rất bình thản: “Vào đi.”

Lạc Ninh do dự bước vào trong điện nhìn chiếc bàn nước.

Trên chiếc hộp ngọc có vết nứt rất rõ ràng, nàng biết y rất phẫn nộ.

Quyền trượng tượng trưng cho hoàng quyền tối cao trong yêu giới, có thể ra lệnh thay Yêu quân. Nhưng nếu hoàng quyền không có thì tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại.

Áo trắng đã đi đâu? Lạc Ninh biết rõ, nàng vốn rất vui sướng, vì nếu có Yêu quân áo trắng giúp đỡ, Liễu Sao không cần phải tự mình đối mặt với Thực Tâm ma. Nhưng vào thời điểm tồn vong của Yêu Khuyết, áo trắng bỏ đi như thế sẽ gây ra hậu quả thế nào, ngay cả một kẻ kinh nghiệm non kém như nàng cũng có thể đoán ra.

“Đám Đài lão sẽ phản bội?” Lạc Ninh nhỏ giọng hỏi.

A Phù Quân không đáp: “Ta đi lấy đế thảo, ngươi không thể rời khỏi đây.”

Lạc Ninh cúi đầu: “Chúng ta... xin lỗi.”

A Phù Quân biến mất trong làn nước.

Hộp ngọc bay đến, Lạc Ninh vươn tay đón lấy.

Việc Yêu Khuyết có thể tụ tập được đông đảo con dân có liên quan chặt chẽ đến đế thảo, giá trị của đế thảo vượt xa cây quyền trượng hào nhoáng bên ngoài này, A Phù Quân chọn đế thảo là rất sáng suốt. Chỉ cần áo trắng bình yên trở lại, việc Yêu Khuyết đông sơn tái khởi sẽ không phải là vô vọng.

Chướng khí màu xanh dày đặc bao phủ đầm lầy, thỉnh thoảng có vài con rắn nước hoa văn kỳ lạ bơi ngang qua, hai bóng người một ột thấp sồng vai bước đi.

Áo bào tím không vương chướng khí, đuôi trâm gấp khúc lộng lẫy, nhưng sợi tua bằng tơ tím rũ xuống khiến khuôn mặt kia trông càng dịu dàng.

Xác định được không còn ai đuổi theo, Liễu Sao mới bước chậm lại, tìm được chút thời gian trò chuyện: “Kha Na, sao huynh lại đến đây?”

“Nghe nói Tiên môn và ma cung đều đến đây, ta đoán ngươi sẽ gặp nguy hiểm.” Kha Na thân thiết vỗ vỗ lưng nàng: “Vết thương của ngươi không sao chứ?”

“Muội không sao, cảm ơn huynh đã cứu muội thêm lần nữa.” Liễu Sao đột ngột hỏi: “Huynh rời khỏi Yêu Khuyết bao lâu rồi?”

“Chỉ mấy ngày thôi.” Kha Na nói: “Ngươi tìm chỗ trị thương trước đã.”

Liễu Sao lắc đầu: “Bách Yêu Lăng liên kết với Võ đạo tấn công Yêu Khuyết, tình hình bên áo trắng đang rất căng thẳng, chúng ta phải về nhanh thôi.”

“Ngươi lo ư?”

“Áo trắng đã từng giúp muội vài lần.” Liễu Sao hơi nghiêng mặt đi: “Hơn nữa, Lạc Ninh vẫn còn ở Yêu Khuyết.”

Kha Na chần chờ đáp: “Cũng tốt, chúng ta phải nhanh chóng quay về.”

“Muội biết đường, đi trên Tiên hải là nhanh nhất!” Liễu Sao không nói dối, Lạc Ninh đã đưa bản đồ Tiên hải mà Lạc Ca để lại cho nàng.

Tiên Hải vắt ngang qua tam giới, dựa vào ký hiệu đường đi trên bản đồ thì hai người chỉ cần năm ngày là có thể quay về yêu giới. Khí hậu Đại Hoang thay đổi khó lường, bước vào Tiên hải như bước vào ba tầng băng giá, vô số vụn băng trôi nổi trên mặt biển, không còn nghe thấy những con chim biển hót thánh thót, cũng không trông thấy những cơn sóng tung bay như tuyết, Tiên hải bây giờ là một cảnh tượng đặc sắc khác.

Quay về chốn cũ, Liễu Sao cố sức tập trung suy nghĩ, lúc quay đầu lại thì phát hiện Kha Na cũng khẽ nhủu mày.

“Huynh không thích biển sao?”

“Không phải, chúng ta đi thôi.”

Hai người cố gắng tiết kiệm thể lực, đạp trên những tảng băng bay tà tà trên mặt biển, không một ai nhiều lời. Đi được hai ngày, vết thương Liễu Sao phát tác, nàng lão đảo nắm chặt ống tay áo Kha Na.

Kha Na dừng lại: “Người...”

Liễu Sao mở miệng muốn nói, chợt nàng phun ra một ngụm máu bầm xanh đen lên quần áo Kha Na.

Kha Na hoảng hốt vội đỡ lấy nàng.

“Xin ... xin lỗi... làm bẩn rồi.” Liễu Sao vội buông tay, bịt kín miệng.

Trông thấy từng dòng máu chảy qua kẽ tay, Kha Na lập tức điểm vài đại huyết trên người nàng, ôm nàng trầm xuống mặt sóng.

Chờ đến khi Liễu Sao tỉnh lại đã là hoàng hôn ngày hôm sau.

Kha Na vẫn ngồi trên đóa sen băng, tầm mắt xa xăm nhìn về phía ranh giới trời và biển, như đang xuất thần.

Nghĩ rằng mình hại y hao phí không ít tu vi, Liễu Sao lặng lẽ nhìn y một lát rồi ngồi dậy: “Kha Na, cảm ơn huynh đã đối xử tốt với muội đến vậy.”

Kha Na nghiêng mặt nhìn nàng, ánh mắt ôn hòa lần đầu tiên hiện lên vẻ ngạc nhiên và khen ngợi: “Không thể ngờ vết thương của ngươi nghiêm trọng đến thế, khổ cho ngươi cố nhẫn nại đến bây giờ.”

Nơi hai người đang đứng chính là một hòn đảo nhỏ trong Tiên hải, phạm vi chừng trăm trượng hoàn toàn không có một nơi ẩn mình, Kha Na đã thiết lập kết giới trong vòng một trượng. Liễu Sao biết hòn đảo này cách nơi nàng ngắt khoảng chừng ngàn dặm, giữa Tiên hải mênh mông, y lại không có bản đồ, Liễu Sao cũng không hỏi tại sao y lại tìm được tới chỗ này, nàng hồi lỗi cất tiếng: “Xin lỗi huynh, ta làm liên lụy huynh, còn làm dơ y phục của huynh.”

Vết máu trên vạt áo đã biến mất từ lâu, Kha Na đáp: “Chỉ là chút chuyện vặt thôi.”

“Huynh không thích người khác đụng vào huynh mà, mỗi lần muội kéo tay áo huynh, huynh đều nhủu chặt mày.” Liễu Sao mất tự nhiên thú nhận: “Thật ra là muội cố ý đó.”

Kha Na bật cười: “Chà, tại sao ngươi lại trêu ta vậy?”

Liễu Sao nhìn ngó loanh quanh, cố ý bỏ qua câu hỏi của y mà hỏi ngược lại: “Trê hành trình rồi sao?”

Kha Na đáp “Ừm”.

Liễu Sao lẩm bẩm: “Không biết Yêu Khuyết giờ ra sao, có lẽ đang rất nguy cấp.”

Kha Na không đáp.

Liễu Sao nhìn vầng trăng mới mọc trắng như tuyết ở phía chân trời, trầm mặc thật lâu Liễu Sao mới cất tiếng: “Cảm ơn huynh, Kha Na.”

Kha Na mỉm cười: “Người đã cảm ơn rồi.”

“Không.” Liễu Sao lắc đầu: “Chỉ có mỗi huynh là đến cứu muội.”

Kha Na im lặng, vươn tay vỗ đầu nàng. Ma cung, Tiên môn, Thực Tâm ma đều đang lùng bắt nàng, vì Lạc Ninh mà Tô Tín lần đầu tiên cầu xin sự trợ giúp từ phụ thân Vô Dương Hầu. Bây giờ có thể nói nàng đang bị tam giới đuổi giết, mà y chịu giúp nàng, trong khi mối quan hệ cũng đâu gọi là thân thiết.

“Ta sẽ đền ơn huynh.” Liễu Sao đột ngột hứa.

Nàng nói rất chân thành, Kha Na cũng không từ chối chỉ “Ừm” rồi bảo: “Người trị thương trước, hừng đông chúng ta sẽ khởi hành.”

58. Q.3 - Chương 58: Hoa Tuyết Tung Bay

Vào lúc hừng đông, một dòng nước ấm chảy đến từ phía đông nam dần hòa tan những tảng băng di động, Tiên hải lại khôi phục dáng vẻ bốn bề dậy sóng. Liễu Sao tự thấy vết thương đã đỡ hơn nên muốn tiếp tục lên đường nhưng bị Kha Na cản lại.

“Bây giờ không phải thời cơ tốt để trở ra, trước tìm chỗ dưỡng thương đã, chuyện khác tính sau.”

“Nhưng mà...”

“Người không cần lo lắng cho Lạc cô nương.” Kha Na cắt ngang lời nàng: “Ta biết một chỗ rất an toàn, đi thôi.”

Liễu Sao trầm mặc không đáp. Y nói đúng, bây giờ Tiên môn, Ma cung và Vô đạo đều đang truy tìm nàng, đi ra ngoài nàng không có chốn dung thân, chỉ có ở Đại Hoang nàng mới an toàn.

Kha Na xa xăm ngắm nhìn đường chân trời rồi chợt lên tiếng: “Không thể đi đường thủy tiếp nữa.”

“Ừm.” Liễu Sao không hỏi nguyên nhân chỉ gật đầu: “Vậy không đi đường thủy.”

Hai người lên bờ không bao lâu thì trông thấy bầu trời phía trước ác khí dày đặc kéo dài mấy trăm dặm, ở bên dưới là một thâm cốc có thể đi qua. Thâm cốc này hình dáng hẹp dài hợp lại thành một đường với bầu trời trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng từng đàn chim lạ bay qua, đáy cốc phủ kín lớp đá cuội đen bóng loáng khiến toàn cốc trông thật tối tăm, hai bên vách núi đen có những cái động to nhỏ nhỏ.

Trên không trung có ác khí không thể bay lên khiến địa hình này càng thêm nguy hiểm, đi vào rất dễ bị bao vây truy sát.

Liễu Sao vội hỏi: “Phải làm sao đây?”

“Không thể về Tiên hải.” Kha Na cắt ngang lời nàng: “Đây là con đường nhất định phải đi, qua nhanh là được rồi.”

Y rất có kinh nghiệm trên phương diện phán đoán tình hình, Liễu Sao gật mạnh đầu: “Theo lời huynh.”

Hai người đi rất nhanh vào trong cốc, Kha Na vẫn không hề chạm mặt đất mà lướt trên không trung, so với Liễu Sao máu me lem luốc, bước chân tập tễnh thì rõ ràng trông nàng càng chật vật. Dưới đáy cốc rất âm u, thỉnh thoảng có vài con yêu cầm bay ra khỏi hang động trong vách núi đen, cũng may đám yêu cầm tu vi kém cỏi bị Kha Na đuổi đi hết. Hai người đi hết vài canh giờ rốt cuộc cũng thấy lối ra khỏi cốc, Liễu Sao mừng rỡ, tăng tốc độ bước chân.

“Chờ chút.” Kha Na bỗng xua tay bảo nàng dừng lại, đôi mắt đẹp nhìn về phía trước: “Xuất hiện đi, các người không phải đối thủ của ta.”

Một luồng yêu vụ cuộn cuộn quay tròn, sau khi yêu phong tan đi, vài tên yêu binh yêu tướng hiện ra. Ngoài trừ Đài lão áo xanh, râu xanh, thì còn vài gương mặt quen thuộc Liễu Sao từng gặp ở Vô Tích Yêu Khuyết lúc trước, những người khác Liễu Sao không hề quen biết.

Yêu Khuyết và Bách Yêu Lăng đang đánh trận, bọn Đài lão chạy đến Đại Hoang tượng trưng cho điều gì? Liễu Sao không kìm lòng được mà kéo ống tay áo Kha Na.

“Lão phu vâng lệnh đến đây.” Đài lão chăm chú nhìn Kha Na: “Niệm tình quân thần, lão hủ vẫn gọi người một tiếng chủ quân như trước, mong chủ quân đừng làm lão hủ khó xử.”

Kha Na im lặng một lát rồi hỏi: “A Phù Quân đâu?”

Đài lão không hề giấu diếm: “A Phù Quân mang để thảo, vương trượng và cả tộc Ký Thủy bỏ trốn. Nhưng vì Bách Yêu Lăng chủ quân nhất định phải có được vương trượng nên đã hạ lệnh chúng yêu đường thủy toàn lực truy sát. Chủ quân cũng biết, họ không thể rời khỏi nước, chỉ e chạy trời không khỏi nắng đâu.”

“Việc này đều do chủ quân ban tặng.” Một gã yêu tướng cười lạnh: “Vì ta kính phục tài năng của chủ quân nên mới cam tâm phò tá, mong chủ quân có thể thống nhất được yêu giới, rồi sẽ đến một ngày quân thần hoàn thành nghiệp lớn. Ai ngờ chủ quân chỉ vì một ma nữ mà lâm trận bỏ đi không quan tâm đến Yêu Khuyết, rơi vào bước đường này hôm nay, người há có thể trách ta?”

Kha Na im lặng lắng nghe sau một lúc lâu mới đáp: “Người nói đúng, là ta phụ các người, bây giờ Ứng Phi đã có được thứ y muốn, chỉ cần y đồng ý tha cho Ký Thủy tộc, ta sẽ không tranh giành với y, ta có thể bảo Ký Thủy tộc giao vương trượng ra.”

Gã yêu tướng kia châm biếm: “Bản thân có được tu vi của Thiên yêu, người cho rằng Bách Yêu Lăng chủ quân sẽ tha cho người? Chủ quân nếu không muốn làm người khác khó xử thì tự mình kết thúc đi.”

“Dựa vào các người sao? Nực cười!” Liễu Sao giận dữ.

“Một con chó mất chủ, ta không nói chuyện với cái thứ như người!” Tên yêu tướng kia quát lớn.

Kha Na cản Liễu Sao lại, nhìn chúng yêu tướng: “Ta không ngờ người lại nhanh chóng tìm tới nơi này như vậy.”

Ứng Phi vừa đánh hạ Vô Tích Yêu Khuyết, tại sao có thể biết được hành tung của hai người nhanh đến thế? Lúc này Liễu Sao mới tỉnh ngộ: “Kha Na, chúng ta đi thôi.”

Ma điểm bùng lên trên tay, như một con rồng dài màu xanh đỏ gầm rú nhào về phía Đài lão và chúng tướng.

Cùng lúc đó, một luồng khí lạnh khuếch tán ra từ người kẻ bên, bốn bức vách nham thạch trong nháy mắt trắng toát, toàn bộ đáy cốc hẹp ngập tràn những đóa hoa tuyết dày đặc.

Kha Na lẳng lặng bay lên giữa không trung, mũi chân khẽ điểm lên đóa hoa tuyết, tay bắt quyết. Tất cả những bông hoa tuyết bé xíu bắt đầu trôi bồng bềnh, nhảy múa giữa không trung, nó cực kỳ giống thứ yêu thuật của Ký Thủy tộc mà A Phù Quân từng thi triển lúc ở Âm Dương mê quật ngày trước, nhưng lại có gì thứ đó rất khác biệt. Tu vi của Thiên yêu ngàn năm, băng và lửa phối hợp cực kỳ ăn ý, ánh yêu quang xanh lấp lánh tỏa ra thứ sắc màu huyền ảo vừa đẹp dễ vừa cực đoan. Hoa tuyết quần lay ma điểm tạo thành một con rồng bằng lửa thật dài lao thẳng vào trận địa của quân thù, trong thoáng chốc toàn cốc trời đất mờ mịt, uy lực cực mạnh khiến chúng yêu tướng sợ hãi tránh né.

Con đường phía trước đã thông thoáng, Liễu Sao và Kha Na đồng loạt lao về cửa cốc.

“Bách Yêu Lăng chủ quân có lệnh, giết ngay tại chỗ!” Đài lão hét lớn.

“Đừng hòng chạy!” Một gã yêu nóng lòng muốn lập công, tức thì chặn đường hai người.

“Muốn chết!” Liễu Sao giận dữ.

Kha Na khẽ nhú đôi mày thanh tú, hai đóa băng sen bay ra từ trong tay áo. Gã yêu tướng không dám lơ là, y vận hết tu vi cả đời, Đài lão cũng chạy đến tương trợ, hai người hợp sức đón lấy sát chiêu.

Trong tiếng vang giòn giã, hai đóa sen băng nát vụn.

Đài lão lắc đầu cảm thán: “Áo trắng, có lẽ từ xưa đến nay lão phu đã nhìn nhầm người, người vốn là loại mềm lòng.”

“Thật không?” Kha Na nhẹ giọng hỏi lại.

Bất ngờ, đóa sen vỡ nát ngừng tụ thành hình một lần nữa! Tên yêu tướng đứng bên cạnh còn chưa kịp hét lên thì đã trúng chiêu ngã xuống đất hiện nguyên hình, tu vi ngàn năm bị hủy trong tích tắc!

Yêu quân áo trắng đối xử rất tử tế với thuộc hạ của mình, nhưng năm đó khi lên làm Yêu quân, y từng liên tiếp giết chết ba vị yêu vương và bảy mươi bốn gã yêu tướng dưới trướng yêu vương không chịu phục tùng, cho nên có thể thấy rõ được thái độ đối xử với kẻ thù của y là thế nào.

Đài lão kinh hoàng, lão ta lập tức lắc đầu mang chút vẻ tiếc hận, trông thấy hai người cướp đường bỏ chạy, lão phất tay cản vài gã yêu tướng đang muốn đuổi theo. Chúng tướng Bách Yêu Lăng chỉ cho rằng lão vì tình riêng mà bỏ qua đại sự, một gã cười lạnh bảo: “Đài lão quy hàng chủ quân của ta, lại xưng phong đi bắt áo trắng, bây giờ chắc là niệm tình nghĩa xưa...”

Đài lão không hề tức giận, lão ta cười lạnh lùng: “Nếu lão phụ dám gánh cái danh phản chủ thì cần gì quan tâm đến tình nghĩa xưa, chẳng qua người có thể đối phó với chúng... đến rồi!”

Liễu Sao và Kha Na lao đến cửa cốc rồi lập tức dừng lại.

Địa thế trong cốc rất đặc biệt, nhìn từ trong ra ngoài chỉ thấy một mảnh trời nhỏ hẹp. Giờ phút này, mảnh trời kia ngập tràn ánh sáng trắng chói lòa xen lẫn trong đó là vài tia khí lạnh màu tím.

“Tiên môn, là do Thực Tâm ma dẫn tới!” Liễu Sao thở hổn hển.

Trước sau đều không còn đường chạy, hai người tiến thoái lưỡng nan, các vị tiên tôn xuất hiện là Thương tKính, Vạn Vô Tiên tôn, Chúc Xung, còn Tạ Lệnh Tề không xuất hiện đúng như trong dự đoán.

Liễu Sao cắn môi gọi: “Kha Na!”

Kha Na “Ừm” đáp lời.

“Là muội liên lụy huynh.” Trải qua con đường lưu vong bốn ba vất vả, Liễu Sao đã gần như kiệt sức, ảo não ủ dột: “Nếu huynh hối hận...”

“Thời điểm này có hối hận cũng không kịp nữa rồi.” Nhận ra sự suy sụp của nàng, Kha Na vỗ vỗ lưng nàng, cười an ủi: “Đừng lo lắng, chỉ là một trận chiến mà thôi, qua cửa ải này chính là thiên hạ của chúng ta, ta vẫn đang chờ người thực hiện lời hứa.”

Chỉ là một trận chiến! Tinh thần Liễu Sao chấn động.

Đúng vậy, không bàn đến thân phận và tu vi của y thì tốt xấu gì nàng cũng từng là ma tôn. Lúc trước có thể vượt qua được rất nhiều nguy hiểm, lần này lại có y bên cạnh, nàng không hề chiến đấu đơn độc, vậy sao có thể nhận thua chứ!

Liễu Sao cười ha hả: “Được! Kha Na, chỉ cần huynh có thể giúp muội chạy thoát, muội nhất định sẽ giúp huynh!”

Nàng bắt giác sờ sờ cổ tay trống trơn, may mà chiếc vòng đồ râu cá voi không có ở đây. Nếu không có ai ngăn được Thực Tâm ma thì hậu quả càng thêm nghiêm trọng, nàng không muốn chết cũng không thể chết, như vậy không thể tránh việc tổn thương kẻ vô tội.

Hóa ra, lựa chọn cách hy sinh cũng không thể tùy ý.

Huynh sẽ hiểu sự lựa chọn của ta, nhưng ta thật không muốn để huynh biết.

“Giết rồi xông qua!” Không chờ Kha Na trả lời, Liễu Sao dẫn đầu tiến vào trận địa của Tiên môn, nàng ra tay không hề kiêng dè, thật sự bộc lộ tu vi của ma, từng chiêu đoạt lấy sinh mạng không chút khoan dung, hoàn toàn mặc kệ những tiếng hét phẫn nộ.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có hai tên đệ tử trọng thương.

Thương Kính lạnh giọng ra lệnh: “Giết ngay tại chỗ!”

Thấy Liễu Sao ra tay tàn nhẫn, Vũ Tinh Hồ cũng vứt bỏ lòng thương hại, y hét lên tiến vào vòng chiến. Còn đám người Vạn Vô tiên tôn không hề nhúc nhích, họ đề phòng quan sát đám Đài lão.

“Yêu giới chỉ muốn bắt áo trắng, không hỏi chuyện lục giới.” Đài lão cao giọng tuyên bố.

Lão ta vừa khẳng định, những người trong Tiên môn lập tức bỏ đi chút kiêng dè cuối cùng, Thương Kính đích thân trợ trận muốn giết chết Liễu Sao ngay tại chỗ! Vạn Vô tiên tôn và Chúc Xung quần lấy Kha Na, vết thương của Liễu Sao vẫn chưa lành, Kha Na biết tình hình rất nguy ngập, y cất giọng ngân nga một khúc yêu ca. Diệu âm táng thiên, tu vi Thiên yêu bộc lộ rõ ràng rành rành, những luồng sóng âm tuôn ra khiến các đệ tử Tiên môn tu vi hơi thấp và đám yêu binh phải bịt tai, thần sắc đau đớn, đến cả Thương Kính cũng không chịu được phải nhíu mày, quát bảo mọi người “Ổn định lại linh thức.”

Kha Na đánh hai gã yêu tướng hiện nguyên hình rồi lập tức chạy tới tiếp ứng Liễu Sao.

Chúc Xung thấy thế giận dữ quát: “Yêu âm mê hoặc lòng người, quả là tai họa! Chém!”

Chúc Xung cố nén nổi đau hồn phách xao động, dẫn đầu cầm kiếm chém tới, tu vi ngàn năm tương đối phi phàm, Nguyên Tây Thành và vài vị cường giả công lực thâm hậu ở bên cạnh cũng phối hợp xuất chiêu.

Trăm ngàn đóa sen băng vây xung quanh Liễu Sao bay lên cao đỡ lấy sát chiêu!

Những đóa băng sen bị nghiền nát vụn, yêu âm chấm dứt, bất thành linh một cơn mưa máu phun thẳng xuống đầu Liễu Sao. Cho dù có được tu vi của Thiên yêu, nhưng đối diện với nhiều tiên tôn và cường môn như vậy vẫn là quá sức với Kha Na, cho nên Đài lão mới đánh lên thành công.

Thấy y bị thương, Liễu Sao phẫn nộ, lao về phía Đài lão: “Ta giết ngươi trước!”

Tuy nhiên những kẻ vây giết rất đông, nàng còn chưa kịp vọt tới trước mặt Đài lão đã bị Nguyên Tây Thành vung tay áo đánh về chỗ cũ. Yêu âm lại cất lên mang theo sương mù lạnh lẽo xoắn tới dày đặc, là Kha Na muốn bảo vệ nàng. Liễu Sao biết mình không thể xúc động, chỉ đành nuốt hết tức giận và ngậm máu ghen ghen ở cổ họng vào trong, nàng hung tợn hét: “Các người chờ đó cho ta!”

“Y không đem theo hóa sinh thiên thu trượng.” Thương Kính nhận ra manh mối, Yêu quân áo trắng đã có được tu vi Thiên yêu. Nếu y mang theo vương trượng của Yêu giới, tập hợp được sức mạnh của thần tộc yêu nguyên thì đánh bại y sẽ không dễ dàng thế này: “Mọi người hợp sức, nhanh chóng bắt chúng lại!”

Kha Na và Liễu Sao đều là những kẻ mạnh trong lực giới, nhưng giờ phút này lại bị thương, thực lực hao tổn, đối diện với sự bao vây tấn công của số đông, hai người dần dần khó có thể chống đỡ tiếp.

Bất chợt, có mấy tiếng kêu đau đớn vang lên bên ngoài, bốn tên đại đệ tử ngã xuống đất, một bóng đỏ lao vào chiến trường!

“Thi ma Thạch Lan!”

“Chúng quả là cùng một bọn!”

Thạch Lan ngẩng mặt lên trời rít một tiếng, trong tích tắc vô số bóng đen từ xa xa chạy tới, tư thế cứng nhắc kỳ dị, đông đúc trải dài một vùng.

“Quý thi!” Thương Kính thở dài: “Cường chế khóa hồn phách con người lại, thứ cấm thuật này thật tổn hại đạo trời.”

Nét mặt Vũ Tinh Hồ cũng rất khó coi, y cất tiếng hỏi: “Ninh nhi đang ở đâu?”

Mắt Liễu Sao giờ đây tối đen cả lại, làm gì còn thời gian trả lời y. Quý thi không có pháp lực không thể tạo thành uy hiếp, nhưng trong quý thi ký sinh rất nhiều hồn phách của con người, diệt trừ hết tất cả bọn họ không phải là chuyện Tiên môn có thể làm, cho nên trong tích tắc hành động của Tiên môn bị cản trở không ít.

Kha Na liên tiếp đánh ra ba chiêu phá tan kiếm trận: “Đi!”

Liễu Sao vội vã chạy ra ngoài, một tên đệ tử Tiên môn phấn đấu quên mình lao ra cản trở, Liễu Sao vì muốn bảo vệ bản thân nên chuyển năm ngón tay thành trảo, tàn nhẫn chụp lấy cổ họng y.

“Làm càn!” Tiên bào phát phối, Thương Kính ra tay.

Y thân là tiên minh thủ tọa đã thăng chức Địa tiên từ lâu, tu vi đương nhiên bất phàm. Nhưng Liễu Sao sao chịu ngồi yên chờ chết? Ma tính dâng lên, nàng không tránh không né, dùng toàn bộ tu vi đón đỡ, phút chốc ma đan bị tiên khí găm nhăm, xao động không ngừng, Liễu Sao cố chịu nội thương xông ra ngoài hai trượng.

Ngọc như ý vung lên hóa thành một thanh thần kiếm sáng loáng, Thương Kính xoay người vung kiếm tới, kiếm thể mang uy thế sấm sét.

Lần này không tránh không được, Liễu Sao muốn lui về phía sau, không ngờ Thạch Lan lại đột ngột bay đến trước mặt nàng, ngưng tụ ma lực thành kiếm khí màu đỏ, hai luồng ánh sáng chồng lên nhau đập vào sát chiêu của tiên tôn, lực phản phệ mãnh liệt bật lại khiến vài tên đệ tử tu vi thấp ngã ngay tại chỗ.

“Hả?” Thương Kính sửng sốt: “Đây là...”

“Là kiếm thuật Tử Trúc phong.” Vạn Vô tiên tôn cũng rất khiếp sợ.

Một thanh băng kiếm lao tới đẩy lùi Chúc Xung, là Kha Na xuất chiêu.

“Việc này...” Thương Kính và Vạn Vô tiên tôn đều biến sắc. Một Thạch Lan đã khó mà tưởng tượng, thế nhưng Yêu quân áo trắng lại biết kiếm thuật Tử Trúc phong? Thương Kính phản ứng lại đầu tiên, ông thở dài: “Hóa ra vị Kha Na tiên trưởng kia chính là áo trắng.”

Việc này cũng không thể trách Trác Thu Huyền, quả thật nàng không biết gì cả.

Thạch Lan đón được sát chiêu của Thương Kính, nàng cúi đầu học ra một ngụm máu, Thạch Lan kéo Liễu Sao bay ra khỏi vòng vây rồi đẩy nàng về phía Kha Na, còn nàng ta chạy về hướng ngược lại. Liễu Sao từng được huấn luyện trong Võ đạo nên biết lợi ích của việc chia ra chạy trốn. Liễu Sao không hề chần chờ, vận chân khí chạy theo Kha Na.

Bị yêu cung và Tiên môn đuổi giết, hai người bỏ chạy liên tiếp hai ngày hai đêm chưa hề ngừng nghỉ. Từng phút từng giây đều cảm thấy có tiếng đuổi giết theo sát sau lưng, nàng không dám có chút lơ lửng. Sâu trong Đại Hoang ít vết chân người, trên đường nguy cơ ẩn nấp trùng trùng điệp điệp, may mà vết thương của Kha Na không nặng nên cũng tránh được khí độc và quái thú.

Chạng vạng, hai người đến trước một rừng cây kỳ dị. Cây cối trong rừng không biết có mấy ngàn gốc, lá không mọc trên cây. Thân cây và rễ cây xoắn vào nhau trắng toát, có cái nhỏ như cánh tay trẻ con, cũng có cái to thô ráp như thùng nước, mọc ngang dọc khắp nơi che khuất tầm nhìn, trong đó loáng thoáng hiện ra Thái Âm khí và trọc khí.

Kha Na nói: “Chỗ này rất thích hợp để người dưỡng thương.”

Y cũng đã nhận ra, Liễu Sao gật đầu. Hai người đang định trốn vào trong rừng, nhưng vừa cất bước thì đám cây như cảm ứng được, chúng nhúc nhích đứng dậy, ở đầu mỗi cành cây đều hiện ra hai hàng răng nanh trắng nhọn.

Hai người không hoảng sợ, đồng loạt lui về phía sau.

Nhưng đám cây này lại đuổi theo không tha, như kéo dài vô hạn.

Liễu Sao tức điên: “Chỉ là Mộc ma ăn thịt người mà cũng dám bắt nạt ta!”

Bị đuổi giết mấy ngày liền thập tử nhất sinh, bây giờ khó khăn lắm mới tìm thấy chỗ ẩn thân, Liễu Sao nóng nảy không hề kiêng dè, dùng chân đứng lại. Nàng vận ma nguyên, hơn mười cành ma mộc xoắn tới trước trong tích tắc đều hóa thành tro tàn! Đám Mộc ma còn lại đều lùi về phía sau không dám đến nữa.

Kha Na lắc đầu: “Vết thương của người... người làm gì thế, tìm chỗ khác cũng được mà.”

Vết thương chuyển biến xấu, Liễu Sao cũng biết không thể vận sức được, nàng cố cắn răng nói: “Tại sao phải tìm chỗ khác, hôm nay muội nhất quyết phải ở đây! Muội không tin! Chúng nó mà dám cứng đầu, muội gọt sạch chúng!”

“Tính của người thật là...” Kha Na bật cười.

Liều Sao đã bước vào trong rừng, nghe thấy thể bước chân hơi khựng lại, nàng hừ nhẹ: “Ta biết ta rất khó ưa, vì các người còn cần ta nên mới cố nhẫn nại thôi.”

Kha Na trầm mặc.

Thật ra Liều Sao chỉ thuận miệng than thở, không phải cố ý nói vậy.

Quả thật không dễ gì chịu đựng được tính tình của nàng, vì chỉ có những người không chiều theo ý nàng mới thật sự đối xử tốt với nàng.

Liều Sao giả vờ dùng tay áo lau mặt, tiện thể lau đi nước mắt nơi khóe mi.

Kha Na thấy thế thì muốn nói lại thôi.

Biết hai người không dễ chọc, đám cây ăn thịt người đều lùi lại hai bên, chúng nịnh bợ chừa ra một con đường rộng rãi, chờ hai người đi qua mới khôi phục lại trạng thái ban đầu. Với Liều Sao mà nói, cánh rừng này là một nơi thích hợp để trị thương, không những có đầy đủ ma khí mà còn có đám cây ăn thịt người tạo thành vách chắn tự nhiên, nếu bên ngoài có động tĩnh gì thì cũng có thể phát hiện trước nhất.

Kha Na lên tiếng: “Ta hộ pháp cho người.”

Liều Sao biết vết thương của mình không thể chờ thêm, nếu cứ tiếp tục thế này thì sẽ liên lụy tới y. Cho nên nàng không từ chối mà khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt vận công.

Kha Na cũng đi dạo quanh vài vòng rồi định ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Bất ngờ, Liều Sao mở bừng mắt, mặt như màu đất đứng bật dậy: “Không hay, chúng ta bị lừa rồi!”

“Sao vậy?” Kha Na vội hỏi.

“Đi nhanh!” Dự cảm nguy hiểm hiện lên trong đầu, Liều Sao không kịp xác nhận đã vội kéo y chạy ra khỏi rừng.

Không một câu giải thích, đám Mộc ma ở phía trước dựng thẳng đứng đan vào nhau ngang dọc tạo thành một bức tường dày, dường như chúng đã hoàn toàn quên bài học lúc trước. Đám cây ăn thịt người này đều là ma vật cấp thấp chỉ có được ý thức đơn giản, chúng nó dám làm như thế đương nhiên là có sức mạnh dồn ép chúng.

Phát hiện điều bất ổn, Kha Na vung tay áo bào tím, khí lạnh ủa tới, toàn bộ đám Mộc ma bị đông cứng lại.

Tình cảnh bị kẻ khác khống chế hoàn toàn, sắc mặt Liều Sao rất khó coi, nàng chăm chăm nhìn vào khu rừng băng kia.

“Con nhóc, người không ngốc lắm.” Tiếng cười khàn khàn vang lên, móng tay màu lam cắt ngang khối băng lộ ra bàn tay khô gầy guộc và cả chiếc mặt nạ thanh đồng.

“Thực Tâm ma?” Kha Na đã đoán ra thân phận kẻ đến.

“Phải.” Đại khái là có người ở bên cạnh nên Liều Sao không hề sợ hãi: “Toàn bộ mọi chuyện là kế hoạch của y, chúng ta bị lừa rồi!”

Đến cả Kha Na cũng biết chỗ này rất thích hợp để nàng chữa thương thì Thực Tâm ma đã ở Đại Hoang nhiều năm sao lại không rõ chứ? Rõ ràng y đang ở đây chờ nàng. Y tiết lộ tung tích của hai người để Yêu giới và Tiên môn bao vây tấn công nhằm tiêu hao thể lực hai người trước, sau đó là trai cò hại nhau ngư ông đắc lợi. Nếu không phải Lư Sênh nhận ra mảnh khóe của y thì Lư Sênh đã kiên quyết bắt nàng về ma cung.

Kha Na không rõ chuyện lúc trước nên không hiểu gì cả, nhưng vì biết đối phương là Thực Tâm ma kẻ mà đến cả Lạc Ca cũng khó đối phó được, đương nhiên Kha Na cũng không dám lơ là, y cực kỳ đề phòng.

“Yêu quân Ký Thủy.” Thực Tâm ma cất tiếng: “Yêu Khuyết đã không còn thì người cần gì phải chấp nhất như vậy?”

“Chính vì Yêu Khuyết không còn nữa cho nên mới càng phải chấp nhất.” Kha Na nở nụ cười, thanh băng kiếm đột nhiên lao tới.

Thanh trường kiếm trong suốt do hơi nước ngưng tụ thành băng, từng đường kiếm chém ra đều có những giọt nước bắn ra tung tóe, những giọt nước đó lại kết thành băng biến thành ám khí. Kha Na đối chiến với Thực Tâm ma, Liễu Sao cực kỳ lo lắng nhưng vì không thể vận công được nên chỉ có thể cố gắng quét sạch đám cây ăn thịt người đã bị không chế này để tránh quấy nhiễu Kha Na.

“Thiên yêu, thật đáng tiếc!” Thực Tâm Ma thở dài nhưng lại giống như đang cười khẩy.

Thanh băng kiếm bị đánh bật ra, bóng áo tím rơi phịch xuống đất.

“Kha Na!” Liễu Sao nóng lòng như lửa đốt mà nhào tới, nàng rút chân khí để bảo vệ yêu nguyên giúp y. Nhưng lúc này nàng phát hiện yêu lực trong cơ thể y đang nhanh chóng xói mòn.

“Ký Thủy tộc quả nhiên vẫn khó thoát khỏi sự khống chế của nước, ha ha ha...” Thực Tâm ma đã nhận ra manh mối, y cười to không ngừng.

Đôi chân đặt trên mặt đất, nguồn nước bị mặt đất che chắn khiến yêu lực bị xói mòn, Kha Na không thể đứng dậy nổi, khuôn mặt trắng bệch nửa quỳ trên mặt đất khê ho khan, yêu khí quanh quẩn giữa đôi mày, yêu tướng loáng thoáng ẩn hiện.

Liễu Sao tỉnh ngộ.

Hóa ra, phong thái ung dung đứng trên đóa băng sen không phải là vì sợ bùn vấy bẩn mà vì y vốn không thể đứng trên mặt đất.

“Ta vốn không muốn đối đầu với ngươi, là do ngươi tự tìm đường chết.” Thực Tâm ma bước tới gần: “Chờ ta kết liễu ngươi xong thì ta sẽ giải quyết luôn Ký Thủy tộc!”

“Ngươi sẽ không chiếm được bất cứ thứ gì đâu.” Liễu Sao ngẩng đầu nở nụ cười quỷ dị.

“Nực cười, ta tự có cách luyện hóa ngươi...” Thực Tâm ma hừ lạnh nhưng cuối cùng vẫn không nói hết.

Liễu Sao đã đoán được từ trước: “Trước khi ngươi cướp được nó ta sẽ dùng sạch nó.

Tầm mắt đảo qua Kha Na, Thực Tâm ma đột ngột nghĩ đến điều gì, y biến sắc: “Ngươi muốn.... Ngươi dám!” Y lập tức bước lên trước muốn bắt lấy Liễu Sao.

Một luồng hàn khí bắn ra từ bên dưới chân Liễu Sao, đó chính là thanh băng kiếm đã biến mất.

Sợ Liễu Sao muốn ngọc tan đá nát, Thực Tâm ma vội vã muốn ngăn cản, nhưng không thể ngờ Kha Na còn giấu một chiêu hiểm như thế. Với tu vi của Kha Na, lại còn là một chiêu dốc toàn lực khi đã bị thương, trong tích tắc Thực Tâm ma bị băng kiếm xuyên vào cơ thể, gân mạch bị đóng băng, chân khí đang lưu chuyển đột ngột chậm lại tác động đến vết thương lúc trước, ngực y tỏa ra khí lạnh trắng toát.

“Vô liêm sỉ! Láo xược!” Thực Tâm ma gầm thét, chưởng khí tàn bạo ủa tới, Liễu Sao và Kha Na đồng loạt bị đánh bay đi.

“Làm hay lắm, Kha Na!” Liễu Sao phun ra một ngụm máu, trở mình đứng dậy vỗ tay cười to.

Kha Na đã mất hết sức lực, y mỉm cười yếu ớt: “Quá khen.”

“Đừng nhúc nhích!” Liễu Sao xoay về hướng Thực Tâm ma: “Nếu ngươi cử động thì vĩnh viễn sẽ không chiếm được thứ trên người của ta.”

Quả nhiên Thực Tâm ma ngừng lại.

Liễu Sao cười nói: “Chỉ bằng ngươi thả ta đi, vậy thì ngươi vẫn còn một cơ hội.”

“Một con ranh mà dám can đảm trêu đùa ta!” Ma tính bùng phát, năm ngón tay của Thực Tâm ma tạo thành trảo trên không trung bắn ra năm luồng chân khí sắc bén.

Khí tức tanh tưởi tới gần, hai người không còn đường sống, tuy bề ngoài Liễu Sao rất mạnh miệng nhưng trong lòng cũng biết mình không còn đủ sức để đánh tiếp, nàng sững sờ nhìn Kha Na. Nếu không có y ở đây có lẽ nàng đã bị Thực Tâm ma luyện hóa từ lâu, y bị nàng liên lụy, từ một người ở ngôi cao trở thành kẻ tay trắng.

Giải thoát Ký Thủy tộc là chuyện phi thực tế. Kha Na hơi buồn bã, cuối cùng vươn tay phủ lên mu bàn tay nàng, khẽ lắc đầu.

Liễu Sao bỗng nhiên cười: “Huynh yên tâm...”

Không chờ nàng nói xong, đám ma mọc ăn thịt người xung quanh đột nhiên có động tác khác.

Gần như toàn bộ cánh rừng cây ăn thịt người đều bắt đầu nhúc nhích, kỳ lạ nhất là lần này đối tượng chúng công kích không phải là hai người Liễu Sao mà lại là Thực Tâm ma.

Kha Na vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc nhìn Liễu Sao, Liễu Sao cũng chẳng hiểu gì hết.

Từng cành cây đan vào nhau trùng trùng điệp điệp, vì chúng là ma vật cấp thấp nên uy thế không lớn, nhưng cách chúng quần lấy người thì không gì sánh kịp, nhờ chúng mà giảm bớt thể tấn công của Thực Tâm ma, tranh thủ được cơ hội cho hai người thoát thân.

Liễu Sao thừa cơ mang Kha Na bỏ chạy.

Dưới mặt đất tối tăm chính là Minh giới, nơi luân hồi của mọi sinh linh trong lục giới.

Phía bắc Minh giới, trên biển đen thần bí, tử khí phát phơ xen lẫn trong đó có rất nhiều đốm lân tinh, hễ sinh linh lục giới tới gần là tu vi đều suy yếu vô cơ hoặc biến mất hoàn toàn. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao dù Quỷ tộc có pháp lực yếu ớt nhưng không một ai dám xâm phạm, đây chính là vách chắn tự nhiên bảo vệ an toàn của Minh giới và duy trì trật tự luân hồi của lục giới.

Gần bờ biển Minh giới tử khí càng dày đặc, thỉnh thoảng có vài gã Yêu tộc mặc áo bào trắng đạp sóng mà đi. Một nơi thế này ngoại trừ Diệu Âm tộc sống ký sinh vào nước thì không một ai có thể có được sự tự do này, Vô Tích Yêu Khuyết đã không còn tồn tại, Yêu quân áo trắng lại không rõ tung tích, Ký Thủy tộc vì muốn tránh Bách Yêu Lăng đuổi giết mới đi vào đây. Sự sắp xếp của A Phù Quân quả thật rất sáng suốt, với Ký Thủy tộc mà nói nơi này là chỗ an toàn nhất.

Nhưng mà, kẻ yếu trong lục giới cũng sẽ chịu sự khinh khi của những tộc loại nhỏ yếu, đây thật sự là hiện tượng lạ nhất trong thiên hạ.

Hai tên tiểu quỷ tuần biển chặn đường làm khó dễ vài gã Ký Thủy yêu. Ký Thủy tộc vốn đến đây tị nạn, người ở dưới hiên nhà không thể không cúi đầu, vài gã yêu Ký Thủy chỉ đành cúi đầu hạ giọng. Trong đó có một gã yêu tướng đeo cây cung màu bạc sáng lấp lánh trên người, đó chính là món pháp bảo hiếm có, một tên tiểu quỷ thèm thuồng vươn tay giật lấy.

Gã yêu tướng kia địa vị không hề thấp, y nén giận tránh ra: “Đây là vật tùy thân, thật không thể tặng, chờ chúng ta quay về tìm thứ tốt hơn đến tặng hai vị.

Tên tiểu quỷ nhe răng tức giận quát: “Nếu không phải mình tôn chúng ta có lòng nhân từ, Ký Thủy tộc các người đã bị giết sạch, chẳng qua chỉ muốn một vật nhỏ nhoi của các người thế mà còn tiếc của.”

“Người đừng có mà quá đáng!”

“Muốn chết!”

Đối mặt với tên yêu tướng đã mất hết pháp lực, tiểu quỷ rất dễ đánh bại y, tên tiểu quỷ đang muốn cướp lấy cây cung bạc, chợt một bóng áo trắng đột ngột dừng lại ở trước mặt chặn tên tiểu quỷ.

“Chào quý đại ca!”

Trông thấy rõ người vừa tới, cơn tức giận của tên tiểu quỷ hoàn toàn tiêu tan, y đổi lại khuôn mặt tươi cười: “Sao Lạc tiên cô lại rảnh rỗi đi dạo thế, Minh giới chúng ta toàn một màu tối đen, tiên cô ở có quen không?”

“Cảm ơn quý đại ca đã quan tâm.” Lạc Ninh nói: “May nhờ mình tôn và các vị đại ca che chở, nếu không tiểu nữ cũng không còn chỗ nương thân.”

Tiểu quỷ vội vỗ ngực: “Những huynh đệ khác ta không dám nói, nhưng ở Minh giới này xem ai dám bắt nạt tiên cô.”

Lạc Ninh nở nụ cười: “Đương nhiên rồi, cảm ơn các vị.”

Lúc trò chuyện, gã yêu tướng cảm kích gật đầu với nàng, gã dẫn theo vài gã yêu Ký Thủy yên lặng độn thủy rời khỏi.

Ở bên này vài tên tiểu quỷ vẫn còn bám lấy trò chuyện với Lạc Ninh, rất nhanh có một tên quỷ tướng cấp cao đi đến quát bọn họ thì họ mới quyến luyến không rời bắt đầu đi tuần biển.

“Tô Tín đang tìm người.” Một giọng nói dễ nghe vừa trong vắt vừa lạnh lùng vang lên bên cạnh.

“A Phù Quân.” Lạc Ninh xoay người lại, đặt tay lên miệng hà hơi sưởi ấm, nàng chớp mắt bảo: “Huynh đã nhắc chuyện này ba lần rồi, ta nhớ trước kia huynh không nhiều lời như thế.”

59. Q.3 - Chương 59: Ân Tình Giả Dối

Trên biển đen tĩnh mịch, áo choàng sợi nước trắng như tuyết, càng chiếu rõ khuôn mặt lạnh lùng của yêu vương, những đám sao bên bờ trôi nổi trên mặt nước. Mê hoặc người nhìn.

Đối mặt với sự chọc ghẹo y cũng không so đo, chỉ nói: “Thực Tâm ma vẫn phải che giấu tung tích, Tiên môn an toàn hơn.”

Lạc Ninh lập tức buông tay, lắc đầu: “Ta trở về thì sẽ không có cơ hội ra ngoài.”

“Huynh trưởng của người hy vọng như thế.”

“Đúng, ca ca thường xuyên dạy người khác lấy đại cục lực giới làm trọng, chỉ riêng mình ta là không yêu cầu gì.” Lạc Ninh im lặng một lúc, khẽ nói, “Nhưng huynh ấy đã mất.”

Nàng nhìn y: “Nếu ca ca còn sống, ta nhất định sẽ nghe theo sự an bài của huynh ấy, nhưng bây giờ huynh ấy đã chết, huynh xem, ta đã không còn quan trọng trong mắt nhiều người nữa, không có ai phí công sức đi tìm thuốc quý hiếm kéo dài sinh mệnh vô hạn cho ta, cho nên thời gian còn lại của ta không nhiều lắm, chỉ mấy năm ngắn ngủi, hãy để ta tự quyết định sống như thế nào đi.”

Từ lúc gặp chuyện đến nay, đây là lần đầu tiên nàng nói thẳng chuyện ca ca bị chết.

Cô gái bị thương nặng vừa mới khỏi đứng bên bờ biển, sắc mặt vẫn tái nhợt, đáy mắt trong suốt hiện rõ sự cố chấp khó lay chuyển: “Ca ca làm cho ta rất nhiều chuyện, bây giờ ta chỉ muốn làm một chuyện huynh ấy chưa làm xong lúc còn sống, cùng Liễu sư tỷ tiêu diệt Thực Tâm ma, lực giới thái bình, để huynh ấy không mắc nợ thiên hạ nữa.”

“Ứng Phi hạ lệnh Thủy Lộ yêu đuổi giết áo trắng, Liễu sư tỷ của người chưa chắc đã may mắn thoát khỏi,” A Phù Quân nói, “Không có con bé đó, một mình người không làm được gì cả.”

“Đuổi giết chẳng có nghĩa gì, ta tin tưởng Liễu sư tỷ nhất định còn sống trở về!” Lạc Ninh nói tới đây liền nở nụ cười, “Có chuyện biết rõ không làm được cũng phải làm, A Phù Quân cũng giống vậy, vì sao lại hao tâm tổn trí lay chuyển ta.”

A Phù Quân im lặng.

Lạc Ninh nghiêm túc nói: “Đa tạ huynh.”

“Sao?”

“Ta uống thuốc có đề thảo của Yêu khuyết.”

“Chỉ là một miếng lá đề thảo, giữ lại mạng cho người nhưng không thể trị hết thương thế của người.” Sắc mặt A Phù Quân không thay đổi, “Bây giờ Yêu Khuyết không còn nữa, ta mới có thể quyết định làm như vậy. Việc đã đến nước này, Ký Thủy tộc chỉ có thể tiếp nhận sự thật, nếu con bé đó có khả năng thành

đồng minh duy nhất của chúng ta, thì ta cũng không ngại ban thêm một ân huệ, nhưng chỉ có thể thôi, so với con bé đó, ta cho rằng để thảo có giá trị quan trọng hơn.”

Nghe lời nói thật, Lạc Ninh cũng không thất vọng: “Để thảo có tác dụng quan trọng hơn bọn ta nhiều, tương lai sẽ dùng nó để đổi lấy cơ hội cho Yêu Khuyết, huynh bằng lòng cho lá thì ta đã thực lòng cảm kích, khuyên ta trở về cũng là ý tốt, cảm ơn huynh.”

A Phù Quân nói: “Người có thể nghĩ như vậy, tốt lắm.”

Lạc Ninh chần chờ một lúc lâu, cố lấy dũng khí: “Thật ra... có chuyện ta vẫn muốn hỏi huynh.”

“Nói đi.”

“Đài lão là người của huynh sao?”

“Hừm?”

“Ta đoán vậy,” Lạc Ninh khẽ giải thích, “Người ngoài tiếp cận Minh giới sẽ mất đi pháp lực, nhưng Đài lão và yêu tộc lẫn Ký Thủy tộc thì bình thường, trời sinh lại có thể đi lại tự do trong nước. Đối phó với bọn huynh không khó, tuy rằng các người có Quỷ tộc che chở, nhưng cho đến nay ngoại trừ việc bọn họ đến thăm dò cũng không làm gì cả, không giống như thật lòng quy phục Bách Yêu Lăng.”

A Phù Quân khẽ ừ.

Sắc mặt Lạc Ninh càng trắng, nói năng khó khăn: “Lão đứng về phía huynh, nên thật sự muốn đuổi giết áo trắng.”

Hành vi của áo trắng đúng là có chút bất chấp hậu quả, bộ hạ cũ của Yêu Khuyết không ủng hộ Yêu quân như vậy. Nhưng đám Đài lão tự biết sau khi đầu hàng Bách Yêu Lăng cũng khó có được sự tín nhiệm và trọng dụng của Ưng Phi, vì thế lựa chọn giữ lại sự trung thành với Vô Tích Yêu Khuyết. Không thể nghĩ ngờ A Phù Quân chính là chủ nhân mới xuất sắc nhất được chọn, đương nhiên là y có thể bình ổn Đài lão. Đám Đài lão cho rằng, nếu áo trắng có thể thoát khỏi sự khống chế của nước thì A Phù Quân cũng có thể thành người thứ hai, chỉ cần thoát ly khỏi nước thì với tu vi của y tấn chức Thiên yêu là chuyện sớm muộn. Một nước không thể có hai vua, bọn họ lựa chọn A Phù Quân thì áo trắng phải chết, các trưởng lão của Ký Thủy tộc vốn giận dữ việc làm của áo trắng nên bọn họ cũng không băn khoăn sẽ kết thù giết thân huynh với A Phù Quân.

Lạc Ninh thì trào hỏi: “Người trong tộc đều đồng ý?”

“Không.”

Lạc Ninh thở nhẹ nhõm.

“Đối với các trưởng lão trong tộc mà nói, áo trắng tuyệt đối không thể chết trong tay Đài lão,” A Phù Quân bình tĩnh tiếp tục: “Thực tế là bọn họ đều sai lầm rồi, lời nguyên Ký Thủy chưa bao giờ biến mất, ta vĩnh viễn không thể tách rời khỏi nước.”

Lạc Ninh hoảng sợ “A” một tiếng.

Nếu Đài lão biết việc này, hậu quả khó có thể tưởng tượng, khi bọn họ biết ‘Tân chủ quân’ vốn không có tương lai, chỉ là tạm thời bình ổn họ thì sự trung thành này có thể còn lại bao nhiêu? Một khi bọn họ thật sự phản bội theo phe Ưng Phi, tuyệt đối sẽ mang đến họa hủy diệt cho Ký Thủy tộc.

“Huynh... Vì sao nói cho ta biết?”

“Để người thấy rõ tình thế, đi theo ta cũng không an toàn.”

Biết rõ đám Đài lão mượn cơ hội đuổi giết áo trắng, y cũng không thể ngăn cản, bởi vì không thể khiến bọn họ sinh nghi, nếu không Ký Thủy tộc lập tức gặp phải họa diệt tộc.

Lạc Ninh nhanh chóng bình tĩnh: “Áo trắng có thể thoát khỏi sự khống chế của nước, chứng tỏ bọn huynh thật sự có biện pháp, không phải sao?”

“Đương nhiên,” A Phù Quân chẳng chút sợ hãi, “Biện pháp là y chết, dùng mạng của y đổi lấy tương lai của ta, và tương lai của Ký Thủy tộc.”

Im lặng.

Lạc Ninh đột nhiên mỉm cười: “Huynh sẽ không làm như vậy.”

Cô gái bình bông, có được trái tim trong sáng nhất và trí tuệ như thế, lại hồn nhiên đến vậy, một chút ý tốt mỏng manh cũng có thể khiến nàng cảm kích và tin tưởng.

A Phù Quân không đáp, tiện tay cởi áo choàng xuống khoác lên người nàng.

Đi sâu vào Minh giới, quỷ khí lạnh lẽo, Lạc Ninh không có tiên cốt pháp lực lại yếu ớt, đương nhiên cảm thấy lạnh. Áo choàng sợi nước vừa khoác lên người, lập tức xua tan khí lạnh, quần nàng vào trong một tầng hơi nước ấm áp.

Nàng không nói lời cảm tạ, hai tay nắm lấy vật trước áo choàng, ngẩng mặt nhìn y mỉm cười.

A Phù Quân xoay người nhìn ra mặt biển xa xôi: “Tình cảnh của Ký Thủy tộc như thế, người ở lại không những không giúp được mà càng làm liên lụy chúng ta.”

Lạc Ninh nghe vậy xị mặt: “Bây giờ ta cũng không làm liên lụy huynh mà, Thực Tâm ma tuyệt đối không thể vào Minh Hải, bây giờ nơi này an toàn hơn Tiên môn.” Nàng đương nhiên biết Yêu vương nói được làm được, sợ y cố ý đưa mình trở về, liền dùng biện pháp đơn giản lúc trước để ở lại Yêu Khuyết: “Hiện tại ta đang ở Minh giới, không xem như khách của Yêu khuyết, chờ Liễu sư tỷ trở về ta sẽ đi.”

A Phù Quân không tỏ thái độ gì.

Lạc Ninh định nói tiếp thì một tên Ký Thủy yêu xuất hiện bấm báo: “Minh tôn mời A Phù Quân tới làm khách.”

A Phù Quân ra hiệu cho y lui ra và nói: “Người thấy đó, bị khinh khi, không ngừng trốn tránh, đây chính là cuộc sống của Ký Thủy tộc trăm ngàn năm qua, có lẽ từ nay về sau đều là như thế.”

Về mặt Lạc Ninh buồn bã.

A Phù Quân bước đi, giọng nói lạnh lùng bay trong bóng đêm: “Ta biết rồi.”

Kẻ mạnh tranh đoạt, kẻ yếu cầu sống.

Dòng khí mạnh phía trên Đại Hoang, tiên ma không thể lên tới, Nguyệt và Lam Sát vẫn đứng trên đám mây cao cao. Không dùng ánh nhìn của ma hay người, chỉ quan sát trần thế, soi rõ tất cả thế gian.

Cô gái công nam tử áo tím chạy trốn.

“May là chủ nhân có chuẩn bị, suýt chút nữa con bé... con bé vậy mà làm thật.”

“Ta nói rồi, con bé là một đứa trẻ bốc đồng, nói ra thì sẽ làm,” hắn mỉm cười, “Ta thật sự sẽ bị con bé uy hiếp mất thôi, Lam Sát, đừng ý kiến ý cò nữa.”

“Người đã nhúng tay.”

“Tình huống này, ta không thể không nhúng tay.”

“Không có con bé, mà mất một cơ hội, không có người, mà vĩnh viễn mất tương lai. Chủ nhân, người không nên tiếp tục chịu ảnh hưởng của hắn nữa.”

Chiếc nhẫn thủy tinh lấp lánh biến mất trong áo choàng, hắn xoay người.

Chạy trốn, chạy trốn, không kịp phân biệt phương hướng, cô gái hoảng sợ bỏ trốn, hoàn toàn không biết đường sống ở nơi nào. Trong lòng là sự cô độc khó nói thành lời, mang theo sự sợ hãi như đã quen thuộc, không ngừng kêu thành tiếng, mong muốn tìm sự an ủi trong lời đáp lại.

“Kha Na! Kha Na!”

“Ừm.”

“Huynh tỉnh rồi sao?”

“Ừm.”

“Huynh đừng ngủ nha, mọi sợ.”

“Ừm.”

.....

Bầu trời phía trước xuất hiện dòng tiên khí hùng hực, hai người hoảng sợ, may mà cách đó không xa có một gốc đào yêu tươi tốt, Kha Na lập tức gọi nó đến để che chắn.

* Cầu mây yêu

Tiên môn đã tới, thảo nào Thực Tâm ma không đuổi theo! Lần này, Liễu Sao dễ dàng suy đoán, dẫn Tiên môn đến hẳn là Lư Sênh, y đã nhìn thấu kế sách của Thực Tâm ma, đương nhiên sẽ không để Thực Tâm ma thực hiện. Thực Tâm ma lợi dụng Tiên môn đối phó ma cung, y lấy đạo của người nào trả lại cho người đó.

Lúc trước, Mộc ma đánh ngược lại Thực Tâm ma, có lẽ cũng là Lư Sênh ra tay?

Giờ phút này, Liễu Sao cũng không kịp suy nghĩ sâu xa, cẩn thận trốn bên dưới gốc đào yêu, nhìn Kha Na giọng run run: “Làm sao bây giờ?”

Thủy nguyên ngày càng tiêu tan, yêu lực không ngừng chảy về mặt đất, Kha Na nhìn nàng hồi lâu, khẽ nói: “Liễu Sao nhi, ngươi biết ta là ai.”

Suốt đường đi, hai người không hề đề cập đến chuyện thân phận, lúc này y chủ động nói ra, Liễu Sao “À” một tiếng, nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Huynh yên tâm, chỉ cần chúng ta không chết tại đây, ta nhất định giúp huynh cướp lại Vô Tích Yêu Khuyết.”

Kha Na lắc đầu.

“Mọi biết huynh bận tâm điều gì, yên tâm, mọi có thể giúp huynh.” Liễu Sao hiểu ý của y.

Kha Na trầm mặc một lúc, không nói lời cảm ơn: “Ta tin tưởng ngươi.”

Biết rõ Tiên môn tìm kiếm ở gần đây nhưng Liễu Sao không hề hoảng hốt, nghiêng đầu nói: “Hứ, huynh vốn lo lắng ta đổi ý chứ gì?”

“Ngươi sẽ vậy sao?” Kha Na hỏi lại.

“Mọi vốn định lừa huynh trước để giúp mọi, giờ lại đổi ý,” Liễu Sao bĩu môi, “Dù sao huynh tiếp cận mọi cũng không có ý đồ tốt.”

Nàng thẳng thắn thừa nhận như vậy, Kha Na ho khẽ, sóng mắt che giấu chút ý cười: “Nói như vậy, ta thật sự quá dễ lừa.”

“Huynh không dễ lừa đến vậy. Mọi nghĩ rồi, chỉ có chuyện này mới có thể khiến huynh động tâm.” Liễu Sao không nói hết.

Bởi vì Yêu tộc của mình, dù chỉ có một tia hy vọng, huynh cũng muốn giành lấy tương lai cho họ.

“Ừ, ta động tâm.” Kha Na mỉm cười.

Liễu Sao tò mò hỏi: “Trên đời này vốn không có thần, lời tiên đoán của Ký Thủy tộc vốn không thể thực hiện, A Phù Quân cũng không tin lời mọi, huynh vốn chẳng phải kẻ ngốc, sao vẫn còn tin mọi?”

Kha Na thuận tay chỉnh lại mái tóc nàng: “Ta nói ta tin ngươi, ngươi tin sao?”

“Mọi tin!” Đôi mắt hạnh sáng ngời, Liễu Sao ra sức gật đầu, “Mặc kệ thế nào, huynh vẫn tin tưởng lời mọi, đến cứu mọi.”

Kha Na khẽ thở dài, đột nhiên đứng thẳng dậy, tay trái mở ra, yêu nguyên thôi thúc, trên bàn tay chợt phát ra ánh sáng dịu dàng, dần tụ hơi nước lại, trở thành một giọt nước trong suốt.

Bàn tay sạch sẽ đẹp đẽ, giọt nước long lanh trong suốt, yêu quang xanh biếc giống như sương mai sáng sớm trên lá sen.

Khuôn mặt thanh tú, dịu dàng như khi mới gặp, lại có phần xa cách. Kha Na đưa tay đến trước mặt nàng: “Đây là Thủy nguyên tinh thuần nhất của Ký Thủy tộc, nó có thể đưa ngươi trốn thoát theo mạch nước, đi đi, ta biết chỗ đó...”

“Hừ!” Liễu Sao lớn tiếng ngắt lời y, dùng sức khép bàn tay của y lại, “Thực Tâm ma sẽ không giết được chúng ta, Tiên môn hay ma cung gì chúng ta đều gặp hết rồi, muốn chạy trốn có gì khó khăn!”

Kha Na lắc đầu: “Ta là vì Ký Thủy tộc mà tạ ơn ngươi.”

“Muội biết, muội sẽ giúp họ,” Liễu Sao nói, “Không tin thì bây giờ muội có thể thử.”

Kha Na nhìn nàng một lúc lâu, lại cười: “Đa tạ.”

Nói lời cảm tạ nhưng không từ chối.

Liễu Sao chẳng bận tâm, ngẩng mặt nhìn trời, trịnh trọng nói: “Ta thề với Ma thần, sau khi giết Thực Tâm ma, ta sẽ giải lời nguyện cho Ký Thủy tộc, nếu không thực hiện ta sẽ thân tan hồn diệt.”

Lời thề đã lập với Ma thần, một vệt sáng đỏ lặng lẽ in vào mi tâm rồi biến mất, lời thề vô hình đã khắc lên ma hồn, khắc ghi hình phạt nếu không thực hiện.

Không ma tộc nào dám lừa Ma thần, không ma tộc nào dám dễ dàng lập lời thề với Ma thần.

Không thể ngờ nàng lại thẳng thắn như vậy, Kha Na giật mình.

“Chuyện này huynh không cần lo lắng,” Liễu Sao không giải thích chỉ mạnh mẽ đỡ y lên lưng, lao ra khỏi gốc đằng yêu: “Có muội ở đây, ai sợ chúng chứ!”

Ký Thủy tộc có thuật bảo mệnh đặc biệt, không có nàng, có lẽ y cũng có đường sống.

Nhưng chúng ta mỗi lần gặp gỡ đều không thể bỏ mặc nhau, sao muội có thể bỏ lại huynh mà chạy trốn.

Nội thương trầm trọng không thể ngụy phong, Liễu Sao chạy ngả nghiêng trên con đường xóc nảy, dây kết màu tím trên cây trâm cài tóc của y rũ xuống, chạm vào vai nàng, nhẹ nhàng cọ xát vào mặt nàng, lạnh lẽo băng giá.

“Liễu Sao nhi.”

“Hử?”

“Ta lừa ngươi.”

“Huynh là yêu quân áo trắng chứ gì, muội biết lâu rồi.” Liễu Sao vừa chạy vừa đáp lại, giọng điệu rất đắc ý.

“Ngươi biết lâu rồi?”

“Đương nhiên! Nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Muội bị A Phù Quân bắt, huynh mới đánh hai chiêu đã cứu được muội. Sau đó đánh nhau với y vài lần mới biết tu vi của y rất cao, muội đoán ngay là lúc đó y cố tình giả vờ, huynh và y đang diễn kịch, muốn tiếp cận muội.”

“Cho nên ngươi cố ý trêu chọc ta.”

“Đương nhiên rồi!”

Biết rõ y không thích người khác đụng vào người, mỗi khi gặp mặt, nàng đều cố tình kéo bản xiêm y của y, thậm chí không biết y có thể chịu được bao lâu.

“Ngươi đang tức giận sao?” Kha Na hỏi.

“Bây giờ không giận, huynh đã tới cứu muội.”

“Ta có mục đích.”

“Huynh vẫn tới cứu muội.”

Im lặng, tiếng gió gào thét.

“Liễu Sao nhi,” Kha Na bỗng nhiên nói, “Thật ra ta không định tới cứu ngươi.”

“Muội biết mà.” Nàng không để ý.

“Bởi vì ngươi không sợ Diệu Âm, ta mới thử tiếp cận muội, tuy nói rằng ngươi có chỗ đáng giá, nhưng không quan trọng đến mức khiến ta phải trả bất cứ giá nào để cứu giúp. Ta hy vọng Ký Thủy tộc được giải thoát, nhưng cũng hoài nghi lời tiên đoán kia như bọn họ, chưa bao giờ thật sự tin tưởng ngươi. A Phù Quân thử tra tấn ngươi, ta cũng ngầm đồng ý. Lần này Bách Yêu Lăng liên minh với Võ đạo tấn công, thực lực Yêu Khuyết không hề dưới cơ, ta vốn định mượn cơ hội này thống nhất yêu giới. Về phần ngươi, nếu Thực Tâm ma và ma cung đều có hứng thú với ngươi, ta lại được dịp ngồi xem hổ đấu, bất kể là ai thực hiện được cũng khiến thế cục lực giới càng trở nên hỗn loạn, đây là cơ hội của Yêu Khuyết.”

Liễu Sao dừng bước, miễn cưỡng nhếch miệng: “Nhưng không phải huynh đã đến rồi sao, huynh lựa chọn cứu muội...”

“Ta đến là vì có người nói cho ta biết, ngươi nhất định sẽ tìm được thần huyết,” Kha Na ngắt lời nàng: “Hắn dùng biện pháp của hắn khiến cho ta tin, ngươi có thể giúp Ký Thủy tộc thoát khỏi lời nguyền.”

Trầm mặc.

Đường đường là Yêu quân, sao có thể tùy tiện tin tưởng người khác như vậy, từ bỏ nghiệp lớn mạo hiểm tìm đến, không tiếc thứ gì cứu nàng, thậm chí đưa Thủy nguyên quý giá nhất cho nàng, chẳng qua là vì mưu tính lời thề của Ma thần kia.

“Ta lừa ngươi.” Y khẽ nói.

“Huynh nói dối!” Liễu Sao đột nhiên nổi giận, dừng lại, ném y lên mặt đất.

“Thật có lỗi, ta...”

“Huynh gạt ta! Huynh cũng gạt ta! Ta không tin!”

Y không nói nữa, trong đôi mắt đẹp hiện rõ sự áy náy, mặc cho nàng phát điên.

Một lúc sau, Liễu Sao kiệt sức ngã nhào xuống mặt đất, nở nụ cười: “Vì một lời thề mà đến nước này, Kha Na, huynh thật sự ngu ngốc! Bây giờ nói ra là muốn ta tức giận vứt huynh lại rồi bỏ chạy sao? Mặc kệ thế nào, huynh đã tới cứu ta, ta sẽ không bỏ lại huynh.”

Y có chút bất ngờ, lắc đầu: “Liễu Sao nhi, ta cứu ngươi là vì Ký Thủy tộc, lời thề của ngươi đã khiến ta thỏa mãn, ta nguyện lòng dâng tặng Thủy nguyên giúp ngươi trốn thoát, đây là giao dịch công bằng.”

Giao dịch sao? Liễu Sao vô cùng căm hận từ này: “Không phải! Chúng ta là bạn, huynh giúp ta, ta sẽ giúp huynh. Nói thật cho huynh biết, ta không sợ lời thề Ma thần gì hết!”

Nàng hung hăng đứng dậy dặm chân, lại đỡ y lên lưng lần nữa.

Vóc dáng nam nhân trên lưng, ngoại bào màu tím rộng thùng thình, nàng ở phía dưới lại vô cùng đơn bạc.

“Ta cứu ngươi, chỉ là vì bị người khác kích động.”

“Ta biết rồi! Tên đó thật xấu xa, may mắn là lần này hắn không lừa huynh, ta thật sự có thể tìm được thần huyết.”

“Ta dùng hết tất cả để đánh cược một lời thề của ngươi.”

“Huynh cược thắng rồi.”

“Có lúc, ta từng hối hận vì tới cứu ngươi.”

“Nhưng chỉ có ngươi đến cứu ta, chúng ta là bạn bè.”

“Ta lừa ngươi.”

“Chẳng sao cả, thường xuyên có người lừa ta.”

Nàng đáp lại chẳng chút bận lòng, càng đi về phía trước nhanh hơn, mặc cho gió lốc thổi tóc bay rối tung, y tiện tay chỉnh giúp nàng, cũng không thèm nhắc lại nữa.

Bất chợt trời tối đen, vô số đốm sáng bay tới trong bầu trời đêm.

Nhiều đốm sáng tụ lại bên cạnh hai người, xoay tròn, càng lúc càng sáng.

“Cẩn thận!” Kha Na lập tức nhắc nhở.

Kiểm khí đột nhiên nổ tung, đỏ xanh đan xen, rực rỡ nguy nga. Xanh, giống như sóng biển Đông Hải dưới ánh trăng xa xăm; đỏ, giống như ngọn lửa mặt trời mọc trên biển đang hùng hực thiêu đốt.

Đông Hoa Phần Hải.

Liễu Sao bị vây trong tình trạng bỏ trốn, tinh thần cực kỳ căng thẳng, phản ứng vô cùng mau lẹ, mạnh mẽ xoay người nhào lên phía trước tránh được một kiếm kia.

Tiên nữ mặc lam bào tay cầm quạt xếp, Xích Tiêu kiếm dưới chân rực rỡ đến lóa mắt.

Theo ý, chủ nhân đã chết, pháp khí sẽ mất đi linh khí, không biết nàng đã tu bỏ thanh kiếm linh này tốt đến thế nào, chắc chắn tổn không ít công sức.

Liễu Sao nhìn nàng chằm chằm: “Lần trước moi tin người không phải ta, tỷ biết mà.”

“Ta biết.”

“Thả ta một lần nữa, ta sẽ giết Thực Tâm ma, báo thù cho bọn họ.”

“Tự ta cũng có thể báo thù.”

Ánh kiếm xoay chuyển, có thể thấy được dung nhan gầy gò của tiên tử, tiên bào bay bay có vẻ trống không.

Tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, vòng tìm kiếm của Tiên môn ngày càng thu hẹp. Liễu Sao cảm thấy không còn cách nào khác, Kha Na trên lưng đột nhiên vỗ vỗ vai nàng ra hiệu. Liễu Sao hơi chần chờ nhưng nghĩ lại hai người không trốn thoát cũng sẽ chết, vì thế liền thả y xuống.

Hai chân vừa chạm đất, Kha Na lập tức trở nên yếu ớt hơn, phải dựa vào vai Liễu Sao mới miễn cưỡng đứng vững.

Giọng điệu Trác Thu Huyền châm chọc: “Kha Na tiên trưởng hay là Yêu quân áo trắng?”

“Kha Na là tên của ta, Áo trắng là do Kiến Tổ chân quân ban tặng, Áo trắng hay Kha Na đều là ta,” Kha Na ngẩng mặt lên nhìn nàng mỉm cười, “Một kiếm thất bại, lại không chút tiếng động, tiên tử vốn không có ý định giết muội ấy.”

Đôi môi mím thành đường, Trác Thu Huyền vẫn lạnh lùng nghiêm mặt, không chịu nhường đường.

“Hay là, tiên tử biết không nên giết muội ấy, lại không nên được oán hận?” Kha Na thở dài, “Tâm ma của tiên tử quá nặng.”

Trác Thu Huyền nói: “Liên quan gì đến ngươi chứ!”

“Tiên tử oán hận người thì có liên can gì với muội ấy?” Kha Na bỗng nhiên như không hiểu chuyện quay sang Liễu Sao, “Muội nói đi, có liên can gì với muội không?”

“Muội...” Thương Ngọc Dung và Lạc Ca chết, Liễu Sao thật sự không thể nói nên lời giải thích.

60. Q.3 - Chương 60: Kẻ Trắng Tay

“Ta...” Liễu Sao khó mà giải thích.

“Giỏi cho không liên can! Nếu không vì cứu người, thì tại sao huynh ấy lại phải một mình đánh với Thực tâm ma? Nếu không phải vì cứu người, Lạc Ca sẽ không đến Đại Hoang.” Trác Thu Huyền quả rất phần nộ: “Lạc Ca là hậu nhân của Trọng Hoa phải bảo vệ lục giới, nếu muốn chết tự hấn đi mà chết tại sao lại kéo theo Ngọc Dung? Như lời hấn từng nói ta vốn không có tâm tiên, nhưng bọn họ thì sao? Họ cứu nhiều người như vậy, nhưng ai có thể cứu được họ đây?”

Tuy họ cứu được cả thiên hạ nhưng lại không một ai tới cứu họ?

Những vất vả và công lao của Lạc Ca mọi người đều biết. Nhưng vào lúc vừa giải quyết xong ma họa, ở cái thời kỳ mọi thứ đều đang cần chỉnh đốn, sửa sang, nếu không có Thương Ngọc Dung giỏi xả giao giúp hấn giao kết với các phái thì dù Lạc Ca có trí có mưu cũng không có thời gian làm việc đó. Lạc Ca đứng dưới ánh hào quang thì Thương Ngọc Dung đã lặng lẽ trở thành cái bóng sau lưng hấn. Trên thực tế, bình yên của lục giới trăm năm nay đâu chỉ là công lao của hai người? Các đệ tử bị gián đoạn tu hành vì tự nguyện xin ra ngoài phòng thủ các thành trì, các tiên tôn chường môn vì đại cuộc mà phải nhún nhường những yêu cầu vô lý của Võ đạo, hỏi đi ai mà không có hự sinh?

Bảo vệ là trách nhiệm cũng là chọn lựa của Tiên môn, rõ ràng biết không thể trách cứ, nhưng làm nữ nhân làm bạn bè của họ vẫn không thể nén lòng muốn oán giận.

Liễu Sao cắn chặt môi cúi đầu.

Trác Thu Huyền vẫn rất kích động: “Dựa vào tu vi của huynh ấy, quả thật không khó để chống đỡ với Thực Tâm ma thêm chút nữa. Nếu không phải vì người báo tin trễ thì sao huynh ấy lại chết? Huynh ấy liều mạng cứu người, mà người lại muốn huynh ấy chết! Người nói đi, tại sao huynh ấy lại muốn cứu người! Mà ta lại còn tha cho người một lần!”

Nhắc tới “Huynh ấy”, ngón tay ngọc ngà của nàng chỉ thẳng vào Kha Na.

Liễu Sao không hề thấy ngạc nhiên, cũng không nhắc nhở nàng.

Kha Na chẳng những không tranh cãi, ngược lại còn nở nụ cười: “Nếu đã tha một lần vậy thì châm chước thêm lần nữa cũng được mà.”

Ngữ điệu thỏa hiệp lại có vài phần mặt dày mày dạn.

Nhưng Trác Thu Huyền lại không tức giận, nàng sững sờ nhìn y một lúc lâu, đôi mắt rực lửa giận dần tan đi. Cuối cùng, nàng trầm giọng nói: “Bọn họ đang ở gần đây, cho dù ta không nhúng tay thì các người cũng không trốn thoát được.”

Kha Na đáp: “Người không nhúng tay là đủ rồi, sống được hay không là ý trời.”

Trác Thu Huyền quả thật không hề nói tiếp, nàng thu kiếm vào vỏ, không thèm nhìn hai người mà bỏ đi.

Tính cách nàng quá cố chấp khiến oán niệm quá sâu, mãi mà vẫn chưa bỏ xuống gánh nặng cái chết của Thương Ngọc Dung, sau khi cảm xúc được trút ra thì tâm ma cũng bị áp chế. Kha Na hiểu điều ấy nên mới tiện thể dẫn đường giúp nàng tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma.

“Trác sư tỷ!” Liễu Sao hướng về bóng lưng nàng nói: “Cảm ơn tỷ tin ta.”

Trác Thu Huyền dừng lại lạnh lùng trả lời: “Ta không tin người, ta không thông minh thế đâu, ta không thể nhìn ra người là người tốt hay kẻ xấu. Ta chỉ tin Ngọc Dung, và cũng tin Lạc Ca.”

Tiên tử không quay đầu lại mà nhanh chóng bước đi.

Không gian thật trầm mặc.

Liễu Sao chăm chăm nhìn người đứng bên cạnh.

Chẳng biết từ lúc nào, Yêu quân đã bắt đầu hiện ra yêu tướng, đôi mắt màu đen biến thành màu xanh lam đẹp đẽ, sống mắt sáng sủa như có thứ ánh sáng lộng lẫy đang dao động.

Mái đầu đen biến thành màu bạc, mất đi sự diêm tô của cây trâm tua rua bằng tơ tím, mái tóc trắng tuyết như dòng thác buông mình xuống mặt đất, vật trang sức nhỏ bé màu lam trang trí ở giữa. Vật áo tím rực

rõ phía trước hơi hé mở, tà áo khá lơ lửng, dáng vẻ chật vật như thể ngược lại càng tôn lên một nét đẹp tự nhiên lộng lẫy.

Y đang cầm trong tay một cây quạt tròn.

“Huynh cố ý.” Liễu Sao thấp giọng: “Chúng ta gạt tỷ ấy.”

Trang phục lộng lẫy phức tạp, khuôn mặt nam sinh nữ tướng, hơn nữa với phong thái và thái độ vừa rồi lại loáng thoáng ẩn hiện hình bóng Thương Ngọc Dung.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, chiếc áo tím đã biến thành một màu trắng muốt, yêu tướng bộc lộ hoàn toàn, yêu khí rực rỡ suy giảm trong tích tắc chỉ còn lại một phong thái cao quý.

Kha Na dịu dàng đứng thẳng dậy, dây xích tay màu lam nhạt vang lên tiếng ‘dẫn dò’ êm tai: “Muội cho rằng ta có thể lừa nàng thật sao? Thật ra nàng đã sớm nhận ra ý đồ của ta.”

Cho dù lòng tiên tử ngập tràn oán hận và bị tâm ma vây khốn, nhưng đôi mắt ấy vẫn luôn luôn trong vắt.

Liễu Sao sửng sốt: “Vì huynh nên nàng mới tha cho chúng ta.”

Kha Na lắc đầu: “Nàng vốn không muốn giết muội.”

“Mặc kệ thế nào, chúng ta lại trốn thoát thêm lần nữa.” Liễu Sao đột nhiên thoải mái hẳn, nàng ngắm nghía y một lát rồi đột ngột cười to: “Kha Na! Hóa ra huynh trông như thế này.... Chà, đẹp quá! Thật giống... Yêu hâu!”

Bị trêu chọc nhưng Kha Na không tức giận chỉ mỉm cười: “Xin lỗi vì không để muội nhìn được uy phong của Yêu quân.”

Liễu Sao lau khô khóe mắt: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài rồi nói sau.”

Ở đằng trước có vô số đóm sáng li ti trôi lơ lửng trong không khí, chúng còn nhỏ hơn cả đóm đóm, đó là thức sa bị phân tán rải rác được tiên minh Tiên – Vô chế luyện, nó chính là thuật cảm ứng để truy tìm tung tích đơn giản nhất, chỉ cần chạm vào một hạt thức sa thì sẽ kinh động đến đối phương. Càng tiến về phía trước thì thức sa càng dày đặc, dựa vào thực lực hai người hiện tại quả thật khó có thể chạy khỏi vòng vây, khó trách Trác Thu Huyền lại nói như vậy.

Tốc độ của hai người cũng không giảm bớt vì nguyên nhân này, Liễu Sao công Kha Na xông lên trước, bóng dáng lao đi như mũi tên, đám thức sa lơ lửng, khuôn mặt xinh đẹp khí phách lộ ra vẻ trào phúng mà Liễu Sao rất quen thuộc.

Một cô gái xoay người lại ở giữa đám thức sa lơ lửng, khuôn mặt xinh đẹp khí phách lộ ra vẻ trào phúng mà Liễu Sao rất quen thuộc.

Liễu Sao cũng dừng lại, hai người đứng đối diện nhau.

“Liễu Sao nhi, bộ dáng hiện nay của ngươi giống hệt chó rơi xuống nước, ai gặp cũng muốn đánh.” Bạch Phượng lên tiếng trước.

Liễu Sao như không nghe thấy lời châm chọc của nàng ta: “Thả ta đi.”

Bạch Phượng cười nhạo: “Tại sao chứ?”

“Ta cầu xin ngươi.” Liễu Sao buông Kha Na rồi quỳ xuống.

“Đủ rồi!” Bạch Phượng bỗng tức giận một cách khó hiểu: “Lần này không ai trông thấy, xem như ta trả phần nợ còn lại cho ngươi, sau này chúng ta không nợ nần gì nhau cả.”

Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra tuy thủ đoạn của Bạch Phượng tàn độc, vả lại nàng ta cũng không hòa thuận gì với Liễu Sao, nhưng nàng ta vẫn là người biết báo đáp ơn nghĩa, chỉ cứu mạng một lần nhưng nàng ta vẫn ghi khắc trong lòng. Lúc Liễu Sao bị giam trong đầm Cẩm ma từng nhờ Bạch Phượng cầu cứu Trác Thu Huyền. Thật ra nàng ta đã chuyển lời, nhưng mà lúc ấy Trác Thu Huyền không hề trả lời, sau đó lại thuận thể mượn tay Kha Na

để Liễu Sao trốn thoát. Liễu Sao biết rõ nguyên nhân nhưng Bạch Phượng lại không biết nội tình, nàng ta vẫn nghĩ mình vẫn chưa giúp được gì nên đến giờ vẫn còn canh cánh trong lòng việc trả lại ân tình cho Liễu Sao. Còn Liễu Sao giờ phút này vẫn muốn giữ mạng nên đương nhiên sẽ không chủ động nói thẳng.

Lúc trước Liễu Sao vô tình cứu giúp, hôm nay lại vì ân tình đó mà được cứu mạng, nghĩ đến mối quan hệ một mất một còn của hai người ở Võ đạo, cảm nghĩ của Liễu Sao thật khó nói nên lời. Liễu Sao đã không còn so đo chút khúc mắc nhỏ giữa hai người từ lâu, huống chi đều là do nàng sai hơn phần nửa. Lại nghĩ đến Bạch Phượng có thể rời khỏi Hầu phủ cho đến nay cuộc sống cũng không dễ dàng gì bèn không nhin được nhắc nhở: “Mấy lần Tiên môn bao vây tấn công ta, các vị tiên tôn đều có mặt chỉ có mỗi Tạ Lệnh Tề là không rõ tung tích, sau đó ta đã gặp phải Thực Tâm ma.”

“Cảm ơn người đã suy nghĩ cho ta.” Bạch Phượng vẫn giữ khí ngữ khí châm chọc: “Những chuyện đàm thọc này, hai ta đã làm nhiều lắm rồi, người dẹp nó dùm đi.”

Thấy nàng ta cứng đầu không nghe, Liễu Sao tức điên: “Tạ Lệnh Tề quả thật là Thực Tâm ma! Y khác Lục Ly, y căn bản không hề thích người!”

“Tại sao người biết y không thích ta!” Bạch Phượng cười khẩy: “Chẳng lẽ chỉ có người là người gặp người thích, còn ta không đáng được người khác thích sao?”

“Người y thích là Lạc Ninh!” Liễu Sao bật thốt ra.

“Người!” Bạch Phượng biến sắc cảm tức nhìn Liễu Sao.

Liễu Sao hồi hận ngay tức thì, sự sống chết của nàng và Kha Na còn nằm trong tay nàng ta, vốn không nên xúc động chọc giận nàng ta, vì thế Liễu Sao dịu giọng lại: “Người muốn thả ta đi, cho dù ta muốn chê cười người cũng sẽ không chọn thời điểm này. Người cũng biết Hầu gia và Phương Vệ Trường sẽ làm gì với những kẻ hết giá trị lợi dụng, người đi theo Tạ Lệnh Tề cũng chẳng có kết cục gì tốt!”

“Vậy người bảo ta phải làm sao?” Bạch Phượng tiến lên trước hai bước cản rằng: “Không có y thì bây giờ ta vẫn là sát thủ của Hầu phủ, sống hay chết chỉ dựa vào một câu của Hầu gia và Phương Vệ Trường, cả đời phải chịu đựng ánh mắt lạnh lùng và chế giễu của đám đệ tử Tiên môn! Nhưng hôm nay, ta đường đường chính chính là đệ tử Tiên môn, là người được thủ tọa đệ tử của Nam Hoa vừa ý, không một ai dám xem thường ta. Thậm chí, bọn họ còn phải nịnh hót lấy lòng ta, vất vả lắm ta mới có được ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào y. Người nói đi, nếu y quả thật là Thực Tâm ma, vậy giờ phút này ta rời bỏ y thì ta có thể có kết cục gì? Ngoại trừ đi theo y thì ta còn có thể đi đâu nữa?”

Liễu Sao nghẹn lời.

“Người có Lục Ly, có Lạc Ca, còn có Thương Ngọc Dung, Lạc Ninh, Trác Thu Huyền, bất kỳ ai trong bọn họ đều muốn che chở người. Đương nhiên người có thể yên tâm cải tà quy chính mà làm người tốt, cho dù người đã nhập ma...” Bạch Phượng chỉ vào Kha Na ở bên cạnh, nàng ta cười khẩy: “Xem đi, đến cả Yêu quân áo trắng cũng đích thân đến cứu người. Còn ta thì sao? Ta có cái gì? Ngoại trừ đi theo Tạ Lệnh Tề thì ta còn lựa chọn khác sao? Người lại còn dám nói ra nữa chứ! Ta cũng thấy khó hiểu, rốt cuộc người hơn ta ở chỗ nào? Ngoại trừ người chỉ đẹp hơn ta một chút, còn lại người rõ ràng là một kẻ hèn nhất chuyên đi gây họa! Một thứ bị thị chỉ kiếm chuyện khắp nơi! Nhưng tất cả mọi người đều đối xử tốt với người, người khiến họ đều thích người! Người cũng biết, ta đã mất bao nhiêu tâm huyết mới có thể thoát khỏi Hầu phủ để được sống những ngày như thế này? Còn người thì sao, Lục Ly chưa bao giờ để người bị trách phạt, Thương Ngọc Dung vì người mà chết, Lạc Ca chỉ một câu nhẹ nhàng đã có thể bảo vệ người chu đáo, đến cả Lạc Ninh cũng đến cứu người, người có biết ta hâm mộ người biết bao nhiêu không!”

Liễu Sao không thể thốt nên lời.

Một cô gái luôn tự ti, oán hận vận mệnh, luôn luôn hâm mộ hạnh phúc của kẻ khác, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ rằng thì ra cũng có người hâm mộ nàng.

Bạch Phượng càng nói càng kích động, đôi tay cũng phát run: “Còn người thì sao? Liễu Sao nhi, từ xưa đến nay người đều tự cho là mình đúng, người đâu bao giờ nghĩ đến người khác? Nếu có một người có thể đối xử với ta như người, thì ta thà chết thay họ! Nhưng những người tốt đó bây giờ ở đâu, kết cục của họ là gì? Lục Ly chết, Thương Ngọc Dung chết, Lạc Ca cũng chết mất rồi, Lạc Ninh e rằng cũng chẳng có kết

cực hay ho gì? Bây giờ đến cả Yêu quân áo trắng cũng sắp bị người hại chết! Ông trời thật không có mắt! Tất cả những người tốt đó đều đã chết hết, vậy tại sao người còn chưa chết!”

Liễu Sao sững sờ, nàng gian nan lập lại: “Tại sao... ta còn chưa chết?”

Đúng vậy, tại sao những người chết đi đều là họ? Tại sao Thương Ngọc Dung xả thân cứu nàng, còn nàng lại một lòng ôm thù hận nực cười kia mà không đi báo tin sớm? Tại sao nàng chỉ vì thứ ‘Thù hận’ buồn cười đó mà dễ dàng nhập ma? Tại sao nàng không thể không chế được ma tính khiến Thực Tâm ma xâm nhập vào ý thức rồi hại chết Lạc Ca?

“Lúc bọn họ chết, chắc người rất đặc ý nhỉ?”

“Đến cả Lạc Ca cũng bị người mê hoặc, chắc là người cảm thấy rất vẻ vang hả, người chính là loại người như thế đó!”

“Không! Không phải!” Liễu Sao ôm mặt ngồi sụp xuống thét thất thanh: “Ta không có! Ta không phải!”

Thể lực và tinh thần sa sút nghiêm trọng, lại bị mắg đau như vậy, sự tự trách, áy náy, hoảng loạn, đau thương.... tất cả các cảm xúc đồng loạt tuôn trào, chỉ trong thời gian ngắn nàng đã kề cận sự suy sụp.

Đôi mắt đẹp tỏa ra ánh sáng lạnh, lúc này Kha Na quét mắt nhìn Bạch Phượng.

Đối diện với tầm mắt của y, Bạch Phượng chợt tỉnh táo, ngậm miệng lại.

Tiếng trách mắg vang vọng bên tai, Liễu Sao hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, hai tay ôm chặt đầu mình, nàng run rẩy.

Bạch Phượng nói đúng.

Là do nàng ngang bướng, luôn cố tình chọc họ tức giận, khiến họ phải quan tâm;

Là do nàng vô dụng, rõ ràng có được thiên phú người khác không có mà lại tu luyện tùy tiện, lãng phí thời gian;

Là do nàng ngu ngốc mới có thể rơi vào bẫy của Thực Tâm ma, tận mắt chứng kiến người bảo vệ nàng toàn thân đầm máu rồi biến mất mà nàng chỉ biết bất lực đứng nhìn;

Tất cả đều do nàng, bọn họ không nên chết, kẻ thật sự đáng chết mới là nàng!

“Liễu Sao nhi.” Trên đỉnh đầu vọng đến tiếng gọi dịu dàng ôn hòa, mang theo sự thương hại và thân thiết rất quen thuộc.

Đúng rồi, chính là thứ ngữ khí này, tại sao bây giờ nàng mới có thể cảm nhận được?

Liễu Sao rơi lệ, cất tiếng cười to.

Từng có lúc, bọn họ cũng đối xử với nàng như thế, có người thực lòng cũng có người giả dối. Lúc đó nàng chỉ một lòng hâm mộ Lạc Ninh, ghen tị Lạc Ninh được mọi người yêu thương bảo vệ, hoàn toàn bỏ qua sự yêu thương của những người đó.

Kha Na thấy nàng đang điên cuồng, lập tức túm lấy tay nàng, kiên nhẫn kéo tay nàng ra.

“Kha Na.” Nhưng Liễu Sao lại càng cố sức che mặt, nàng giãy dụa, nước mắt tuôn rơi từ giữa những kẽ tay: “Là ta hại huynh, ta sẽ hại huynh mất.”

“Muội làm giỏi lắm!” Giọng nói dịu dàng hòa lẫn tiếng ho khàn khàn yếu ớt: “Muội nhìn đi, muội đang bảo vệ ta mà.”

Bảo vệ sao?

Bàn tay bắt giắc buông ra, trong chớp mắt nhìn thấy ánh sáng nàng đã đối diện với một đôi mắt đẹp đẽ nhất trần đời.

Sóng mắt sáng rọi ôn hòa tựa như một hồ nước trong vắt, rửa sạch tất cả những suy nghĩ hỗn loạn của nàng.

“Ta cứu muội, đổi lại muội lập lời thề Ma thần, muội không hề nợ ta.”

Không nợ ư? Liễu Sao kinh ngạc nhìn y.

Thấy tinh thần nàng dần ổn định, Kha Na mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi hai người đều quá mức kích động, may là y đã sớm chuẩn bị thiết lập kết giới mới không để âm thanh nơi này truyền ra ngoài, nếu không e rằng hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Yêu lực còn lại tiêu hao quá độ, Kha Na ngã xuống đất.

“Kha Na!” Liễu Sao tỉnh táo hoàn toàn, nàng biết y mà ngã xuống đất thì vết thương sẽ càng nặng thêm, Liễu Sao vội vàng đỡ y lên lưng mình.

Bạch Phượng thấy thế vừa ghen tị lại vừa vui sướng khi người gặp họa: “Hay cho Yêu quân áo trắng, vì cứu người mà vứt bỏ cả Yêu Khuyết, cả tính mạng cũng không cần nữa. Liễu Sao nhi người quả là hồng nhan họa thủy, gặp ai là hại người đó, chẳng biết người làm sao mà mê hoặc được những nam nhân này. Lục Ly yêu chiều người như vậy, hẳn chết rồi cũng không thể nào ngờ được, người được nhiều người yêu thương như thế nên đã quên mất hẳn từ lâu...”

“Quên mất thì đã sao!” Bất ngờ, Liễu Sao ngẩng mặt lên.

Bạch Phượng đang mừng rất vui sướng, bị nàng cắt ngang thì chợt sững sốt.

“Lục Ly, Lục Ly, đừng có lấy hấn ra mà chèn ép ta, chuyện của hấn người biết bao nhiêu chứ!” Liễu Sao bỗng trở nên cực kỳ tức giận, nàng cười lạnh: “Ta không sợ nói cho người biết, từ trước tới giờ hấn chưa từng thích ta, hấn chỉ đang lừa gạt ta, lợi dụng ta làm việc cho hấn, ta rơi vào bước đường này hôm nay đều là do hấn hại! Người nói đi, tại sao ta lại phải nhớ hấn! Tại sao ta lại không thể quên hấn chứ!”

Từ nhỏ Bạch Phượng đã thích Lục Ly bởi vậy mới thù hận Liễu Sao, nàng ta không ngờ rằng Liễu Sao lại nói những lời như thế nên khí thế Bạch Phượng suy yếu đi vài phần, nàng ta lúng túng nói: “Sao lại thế, hấn đối xử rất tốt với người, lại còn chết vì người...”

“Đúng vậy, hấn đối xử rất tốt với ta, chỉ vì ma cung mà đến lúc chết cũng phải dùng thân phận Trưng Nguyệt thúc đẩy ta nhập ma, hấn muốn ta một lòng làm việc cho hấn, ta phải cảm động ư? Nực cười!” Liễu Sao bất chấp chỉ thẳng vào mặt Bạch Phượng mà mắng: “Đừng có nhắc đến hấn trước mặt ta! Đừng có mà ghê tởm ta! Ta không chỉ muốn quên hấn mà còn phải quên cho sạch sẽ! Nếu người muốn nhớ thì đi nhớ một mình người đi!”

“Cho dù giống như người nói, thì ít nhất hấn cũng từng đối xử tốt với người. Không có hấn người đã sớm chết ở Hắc phủ.” Bạch Phượng vẫn không tin, giọng nói lại lớn hơn: “Chỉ cần hấn đối xử tốt với ta giống như người thì ta bằng lòng làm mọi chuyện vì hấn, người không thể vì hấn mà làm chút chuyện sao?”

“Người thì biết gì chứ! Người biết cái gì!” Liễu Sao nổi giận: “Không có hấn, ta vốn sẽ không rơi vào bước đường này! Ta đã sớm... Ta... hấn...” Nàng tức đến mức không thể nói được rõ ràng nữa.

Kha Na vỗ vỗ lưng trấn an nàng, rồi nói với Bạch Phượng: “Ta nhớ là người đến trả nợ ân tình, hai người còn ầm ĩ nữa rất khó mà không còn nợ nần gì nhau nữa.”

Kha Na nhắc nhở, Liễu Sao lập tức nhớ ra tình cảnh bị bao vây của mình, nàng cố gắng không chế cảm xúc: “Một câu thôi, Bạch Phượng, người có thả ta hay không!”

“Ta nói được thì làm được.” Bạch Phượng hừ một tiếng, nghiêng người đi: “Ồ ngoài đó rất đông người, người tự cầu phúc đi.”

“Bây giờ Thực Tâm ma đang bị thương, chỉ e ma tính lại phát tác, người chờ y đến moi tim của người đi!” Cuối cùng, Liễu Sao không nhịn được bỏ lại một câu, nàng công Kha Na lướt qua Bạch Phượng.

Nhìn theo bóng hai người dần biến mất, Bạch Phượng vẫn đứng yên tại chỗ, sự châm chọc trong đáy mắt dần biến thành âm đạm.

Con người là thế đó, không ngừng mê muội trong những so đo.

Thiếu nữ hâm mộ sự may mắn của một thiếu nữ khác mà đâu biết rằng cái giá đắt mà nàng phải trả trong cuộc giao dịch vận mệnh này. Cũng giống như thiếu nữ kia cũng từng hâm mộ một thiếu nữ khác mà lại không biết nàng ấy có một chỗ khiếm khuyết trí mạng.

Hai người chạy đi cuốn theo một trận gió, thức sa bên cạnh thừa dần đồng nghĩa với việc hai người sẽ nhanh chóng lao ra khỏi vòng vây.

“Nghe đồn, Lục Ly là ma tôn Trưng Nguyệt tiền nhiệm.”

“Không phải hẳn.”

Nàng trả lời quyết đoán, Kha Na không hỏi nhiều nữa.

Chỉ nói hai câu mà Liễu Sao đã công Kha Na đi được một đoạn đường, nàng đột ngột dừng lại: “Kha Na!”

“Hử?”

“Huynh có nghe thấy gì không?” Liễu Sao căng thẳng.

“Ừm.”

Y cũng nghe được! Trái tim Liễu Sao bắt đầu run rẩy.

Quay đầu lại, nàng đã không còn nhìn thấy bóng dáng Bạch Phượng, nhưng tiếng thét thảm thiết kia rất rõ ràng, rất quen thuộc.

Lời nàng bỏ lại trước khi đi chỉ là lời nói khi tức giận nhưng cũng không phải vô lý. Thực Tâm ma đã có được trái tim linh thảo, nhưng thời gian quá ngắn, chỉ e trái tim linh thảo còn chưa kịp phát huy công dụng, y lại còn bị Kha Na đâm một kiếm. Y tu ma tiên, sau khi bị thương ma lực phản phệ, lục phủ ngũ tạng đương nhiên không thể chịu nổi, chẳng phải sẽ rất cần trái tim con người?

Kha Na hiểu ý nàng: “Tiên môn ở gần đây, tu vi của Bạch Phượng cũng không yếu. Nếu đó là giả thì quay về chỉ e sẽ trúng kế, mà cho dù là thật thì cũng không kịp cứu nữa, y đang muốn giá họa uội.”

Đôi môi bị cắn thật sâu đã mất đi sắc máu, Liễu Sao trầm mặc quyết đoán bảo: “Quay lại xem!”

Kha Na không khuyên nàng nữa.

Là do vẫn còn niệm tình cứu mạng, Liễu Sao khó có thể ngồi nhìn, nàng xoay người nhanh chóng chạy về chỗ cũ, chưa đầy một khắc nàng đã nhìn thấy Bạch Phượng dưới tàng cây.

Đêm khuya sương khói ánh lên đôi mắt đang trợn trừng, trên khuôn mặt không còn biểu cảm trào phún. Bạch Phượng nửa ngồi tựa vào thân cây, miệng khe nhếch, trước ngực có một cái lỗ to máu tươi chảy đầm đìa.

Thân thể còn chưa lạnh thì hồn phách đã tiêu tan.

“Là thủ đoạn của Thực Tâm ma.” Kha Na nhẹ giọng nói.

“Tạ Lệnh Tề!” Đôi mắt đỏ như sắp chảy máu, Liễu Sao nghiêng răng nghiêng lợi.

Xung quanh đây có các đệ tử đang tìm kiếm, hơn nữa còn có thức sa, dựa vào năng lực của Bạch Phượng chưa chắc đã không có cơ hội truyền tin, huống hồ Thực Tâm ma còn đang bị thương. Chỉ có một nguyên nhân duy nhất thôi, đó là nàng ta không hề để phòng người đó.

Cổ sức gãy dựa muốn rời khỏi bóng tối, không tiếc vứt bỏ chính nghĩa nhưng cuối cùng lại dấn thân vào một nơi tối tăm khác. Cô gái không cam lòng khuất phục trước vận mệnh, cuối cùng trong màn đêm đen kịt đã kết thúc cái vận mệnh đầy bi kịch ngăn ngui của mình, và cũng chẳng còn kiếp sau.

Muốn sống tốt hơn là sai sao? Trong thế giới mạnh được yếu thua thì có bao nhiêu kẻ yếu có thể giữ được chính nghĩa chứ?

Người đã chết nhưng thức sa trong không khí cũng không biến mất mà tự động nhận chủ nhân, chúng nó mang theo linh năng đặc thù của Tiên môn và Võ đạo chấp rãi xâm nhập vào cơ thể Liễu Sao rồi hòa thành một thể với linh thức của Liễu Sao.

Đối với người đang chạy trốn đã tiêu hao hết sức lực mà nói đây chính là sự trợ giúp đúng lúc chẳng thể nghi ngờ.

Chọn cách để lại sức mạnh trợ giúp cuối cùng cho người chạy tới hiện trường đầu tiên, có lẽ lúc cô gái sắp chết đã nghĩ rằng có thể nàng sẽ mạo hiểm quay về xem mình?

Nhưng ai dám xác định đây? Hai người căn bản còn chưa thể xem là bạn bè mà còn từng là kẻ thù không đội trời chung.

Cũng có thể đây chỉ trùng hợp, có lẽ đó là niềm hy vọng cuối cùng của cô gái, nàng ta hy vọng sẽ có người quan tâm mình, đến tìm mình?

Hóa ra kẻ thật sự trắng tay là nàng ta.

Thức sa dao động, tin tức lập tức truyền vào trong óc, có người đang đến gần.

“Ta sẽ báo thù cho ngươi!” Để lại những lời này, Liễu Sao không hề do dự mà quay đầu bỏ chạy.

Gần như cùng lúc đó, sau lưng nàng vọng đến âm thanh rất quen thuộc.

“Ở đây này! Là ả không sai đâu!”

“A, Bạch Phượng sư tỷ!”

“Đáng giận! Đứng lại!”

61. Q.3 - Chương 61: Khúc Yêu Ca Dậy Ma Sóng.

Nhờ thức sa bay trước dò đường nên rất dễ phát hiện tình hình kẻ địch, hai người Liễu Sao đã nhiều lần hóa nguy thành an, nhưng vào thời điểm không thể né tránh nàng cũng phải dốc toàn lực đánh chết vài tên đệ tử rồi thừa cơ lao ra khỏi vòng vây.

“Kha Na, là họ không chịu buông tha chúng ta.”

“Ừm, muội không sai, muội chỉ đang tự vệ thôi.”

“Lạc sư huynh sẽ không trách muội đâu.”

“Đương nhiên là không.”

Giọng nói ôn hòa êm ái an ủi bên tai, vỗ về cơn sóng cảm xúc dao động rồi ren khiến Liễu Sao đang bị thương lại như có được sức lực vô hạn.

Thế nhưng nỗi lo lắng trong đáy mắt Kha Na ngày càng nồng đậm, y cất tiếng: “Dừng lại đây nghỉ một lát đi.”

“Có người đến.” Liễu Sao vừa nói vừa ngừng chạy, nàng xoay người lại đứng chờ.

Chỉ trong một khắc, những người đuổi theo sau lưng đã chạy tới.

Vừa bước qua cửa sinh thì lại gặp ả chết, Liễu Sao cười vô cùng kỳ quặc: “Quả thật là người, Đỗ Minh Trùng.”

Người đến đúng là Đỗ Minh Trùng, thời gian qua y cố sức nịnh bợ toàn bộ Tiên môn nên đã nghiễm nhiên trở thành đệ tử Tiên môn. Y mặc đạo bào rộng thùng thình, đeo bội kiếm, tóc búi lên cao, trông qua cũng

tương đối giống một vị tiên trưởng. Thế nhưng bộ trang phục xanh trắng này vẫn không thể che giấu sự hiểm ác tàn độc giữa đôi mày rậm kia.

Biết năng lực của Liễu Sao không như ngày xưa, Đỗ Minh Trùng cũng không dám ra tay ngay tức khắc, y tập trung đề phòng, cất giọng cười ha hả: “Liễu Sao nhi, ta thật không nhìn ra đó. Thủ đoạn của người thật hiểm độc mà, đến cả Bạch Phượng mà người cũng dám giết.”

Liễu Sao không thêm giải thích sự hiểu lầm này chỉ hạ giọng bảo: “Nàng ta nói đúng, hễ là những người đối xử tốt với muội đều không có kết cục gì tốt, nàng ta không nên thả muội, Kha Na.”

“Dù thế cũng không thay đổi được gì, Liễu Sao nhi.” Kha Na dịu dàng an ủi: “Nàng ta thả muội đi cũng đồng nghĩa với phản bội, sớm muộn gì Thực tâm ma cũng sẽ ra tay thôi.”

“Có lẽ vậy.” Liễu Sao cũng nghĩ thế. Thật ra Bạch Phượng và nàng cùng thuộc một loại người, cả hai đều rất cố chấp, bởi vì hai người đều là kẻ trắng tay nên mới có thể điên cuồng muốn có được thứ gì đó thuộc về mình. Thế nên nàng ta mới nhất mực tin tưởng Tạ Lệnh Tề, tin rằng y sẽ không xuống tay với nàng ta.

Kha Na nói: “Cho nên tất cả những chuyện này đều không liên quan đến muội, ta cứu muội là vì Ký Thủy tộc, ta còn lừa muội nữa, ta cũng không đối xử tốt với muội lắm, chẳng lẽ muội cho rằng ta sẽ không có kết cục tốt sao?”

“Đương nhiên không!” Liễu Sao nâng mắt nhìn chằm chằm Đỗ Minh Trùng: “Bạch Phượng chết rồi, còn người thì sao? Muốn đánh với ta?”

“Chúng ta từng là đồng môn, ta cũng không muốn đối đầu với người.” Đỗ Minh Trùng có hơi chột dạ, ngữ điệu cũng xiu xuống, sự giả dối ánh lên trong đáy mắt y: “Thật ra ả chết cũng chẳng sao cả, ả ý có Tạ sư huynh nên cứ ra về rồi sai bảo ta, ta đã bực mình từ lâu rồi!”

Liễu Sao không thêm quan tâm sự oán giận mượn gió bẻ măng của y, nàng nhìn quanh bốn phía rồi chậm rãi đi đến một góc cổ thụ cách đó không xa. Nàng đặt Kha Na lên thân cây cách xa mặt đất, hành động của nàng rất chậm, cũng không thêm che giấu việc mình bị thương nặng.

Thức sa truyền tin đến, có hơn mười người đang đến gần.

Sau khi phát hiện Kha Na lập tức muốn ngồi dậy nhưng bị nàng cản lại.

Nàng nhìn vào đôi mắt xanh lam đẹp đẽ của y, chân thành bảo: “Kha Na, huynh đừng lo, muội sẽ bảo vệ huynh.”

Ta nhất định có thể bảo vệ huynh.

Đôi tay mảnh khảnh mang theo thứ sức mạnh cố chấp, Kha Na bị đẩy trở lại, y trầm mặc một lát rồi mỉm cười: “Ta biết.”

Trong phút chốc, có mười mấy người đuổi tới, ngoại trừ đệ tử Tiên môn còn có Phùng Tiểu Hạnh và vài tên võ sư.

Biết Bạch Phượng đã chết, Phùng Tiểu Hạnh mừng thầm trong lòng, vừa thấy Liễu Sao nàng ta đã hưng phấn hét lên: “Ồ đây! Các vị sư huynh nhanh lên, đừng để ả chạy thoát!”

“Lên!” Đỗ Minh Trùng nhe răng cười, cuối cùng y cũng thu lại vẻ dối trá trên khuôn mặt. Đỗ Minh Trùng không phải kẻ mù, vết thương của Liễu Sao không phải giả, chẳng qua chỉ là nỗ lực hết đà. Y vốn là cao thủ Võ đạo lại được Tạ Lệnh Tề chỉ điểm, tu vi tăng tiến rất nhiều, nếu có thêm người trợ giúp thì chấn chấn sẽ đối phó được Liễu Sao, những lời y nói vừa rồi chẳng qua là kéo dài thời gian mà thôi.

Ma quang màu lam lúc sáng lúc tối, sát khí tụ thành màn sương khói lững lờ. Liễu Sao đứng trong ma quang chứa đựng sát khí kia, nàng chậm rãi xoay người lại chân thành nói: “Đỗ Minh Trùng, chẳng phải chúng ta còn có tình đồng môn sao?”

Chỉ một câu nhẹ nhàng mà những người đứng nghe đã lạnh run, họ không hèn mà đồng loạt lùi về sau.

“Nợ cũ của chúng ta còn chưa tính hết đâu!” Đỗ Minh Trùng ý có nhiều người nên không sợ: “Liễu Sao nhi, là tại người không hiểu thời thế, bây giờ người đã là đèn cạn dầu, đừng có mà phô trương thanh thế nữa.

Lục Ly và Lạc Ca đều chết hết rồi, bây giờ đến cả áo trắng cũng khó mà giữ mình, ai sẽ tới cứu người đây? Không bằng ngoan ngoãn theo ta về Tiên môn.”

Vừa dứt lời, Đỗ Minh Trùng và vài tên đệ tử đồng loạt xoay người nhìn về hướng bên trái phía sau Liễu Sao.

“Áo trắng ở đây!” Yêu vụ ào ào ủa tới, trong mây mù xuất hiện hai tên yêu tướng lông mày màu tím, không những trang phục của họ giống nhau mà ngay cả chiều cao hay khuôn mặt cũng giống nhau như đúc.

Hóa ra đám Đài lão vẫn còn muốn bắt được áo trắng để báo cáo nhiệm vụ với Ứng phi, hai gã yêu tướng này vừa đúng lúc đang lục soát khu vực gần đây.

Đỗ Minh Trùng lập tức chấp hai tay cười làm lành: “Hai vị đến thật đúng lúc, Tiên môn và Yêu giới ai nấy tự lấy thứ mình cần.”

Hai tên yêu gương đồng loạt đáp: “Không dám.” giọng nói không hề khác nhau.

“Tả song tướng Tự Điện Tật Phong Ảnh.” Kha Na gọi.

Song tướng vẫn rất cung kính với y, cả hai đồng loạt cúi đầu thi lễ: “Danh hiệu này là do đích thân chủ quân phong, Hữu song tướng ngày trước đã cống hiến sức mình vì Yêu Khuyết, tứ tướng chúng ta chưa từng phụ lòng chủ quân, là do chủ quân đã quên chí lớn.”

Yêu quân bỏ đi giữa cuộc chiến khiến lòng quân bất ổn, Đài lão lại phản bội Yêu Khuyết, Hữu song tướng xưa nay trung thành không chịu đầu hàng nên đã bị Ứng Phi giết chết.

Kha Na khẽ siết tay: “Là ta phụ lòng các người.”

Sắc mặt song tướng không hề thay đổi: “Xin chủ quân nghĩ cho nghiệp lớn của Yêu giới, đi cùng chúng ta.”

Bề ngoài họ rất khách sáo, nhưng thực tế là có ý muốn ép Kha Na tự sát, Liễu Sao nghe thế rất phẫn nộ, nài nỉ muốn mở miệng mắng lại bị Kha Na ngăn cản.

Kha Na nhìn song tướng lắc đầu bảo: “Thống nhất Yêu giới cũng là ý nguyện của ta, nhưng các người đã quá tin Ứng Phi rồi, kẻ này lòng dạ hẹp hòi, y chắc chắn sẽ không bao giờ tin tưởng thuộc hạ cũ của Yêu Khuyết đâu.”

“Bây giờ ngoại trừ Bách Yêu Lăng vương thì còn có ai có thể cai quản Yêu giới? Song tướng cũng chẳng còn cách nào, mong chủ quân thứ tội.”

Song tướng lẳng lặng muốn đến gần Kha Na nhưng chợt trông thấy cô gái bị thương đang ở bên cạnh y bước lên trước hai bước đứng chắn trước mặt y, sắc máu và sự giết chóc trong đáy mắt cô gái khiến cả hai chấn động.

“Kha Na không muốn giết các người nhưng ta thì không có gì là không dám, ai động vào huynh ấy thì kẻ đó phải chết!”

“Đừng sợ ả! Lên đi!” Đỗ Minh Trùng muốn tranh công, thậm chí muốn liên kết cùng Yêu giới để tăng độ an toàn. Y lập tức chỉ huy chúng đệ tử phối hợp bao vây Liễu Sao và Kha Na, song tướng vừa cử động thì bọn họ cũng đồng loạt ra tay.

“Ha ha, là các người tự tìm đường chết!” Cô gái cất tiếng cười yêu kiều, mấy trăm luồng ma khí phóng ra từ toàn thân.

Ma khí kết thành xiềng xích, mỗi sợi xích bao vây từng người lại, cả đám đều kinh hoàng không kịp lùi lại, bỗng vài tên đệ tử đồng loạt hét thảm thiết. Trong tích tắc vài người đã bị cắt thành những mảnh thịt vụn máu me bê bết, trong chớp mắt máu tươi bắn tung tóe, những mẩu chân tay cụt bay loạn xạ, đến cả kẻ tàn bạo như Đỗ Minh Trùng cũng bị dọa hoảng sợ.

“Có ma trận!” Song tướng phản ứng rất nhanh, cả hai ăn ý vung chưởng đánh gãy xiềng xích, họ không tiếp tục đánh với Liễu Sao mà vòng qua phạm vi ma khí để tấn công Kha Na.

Liễu Sao làm sao để họ thực hiện được ý đồ, nàng lao tới chặn họ lại, nhưng đơn độc khó đấu với số đông, trong phút chốc đằng sau lưng lộ ra khoảng trống! Chúng đệ tử Tiên môn tận mắt chứng kiến đồng môn chết thảm, oán hận không thôi, đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua cơ hội báo thù, họ thừa cơ vung kiếm lên!

Thấy Liễu Sao sắp bị trúng chiêu, Kha Na cố vận chân khí chặn đòn nhưng bị nàng vẩy tay cản lại: “Huynh đừng nhúc nhích.”

Kiểm khí xuyên qua lưng nàng!

“Liễu Sao nhi!”

“Không sao cả.” Liễu Sao nhấn một cái trước ngực, máu ngừng chảy: “Đừng có trách ta! Ta không muốn giết các người, là các người không chịu buông tha cho ta!”

Hai tay xoay ngược lại tung ra một chiêu ma diễm!

Gần như cùng lúc đó, mặt đất rung động dữ dội! Dòng địa khí dồi dào ủa ra như cầu vồng.

Ma diễm tầm thường được địa khí hỗ trợ, tựa như lửa cháy đổ thêm dầu, uy lực tăng lên gấp mấy lần, màn khói lửa bỗng trở thành vô sắc vô hình, căn bản không thể nhận ra hướng nó tràn tới. Hai tên yêu tướng nóng lòng muốn lấy mạng Kha Na vốn không tài nào đoán được sự biến đổi này, tám tên đệ tử Tiên môn cũng đang dốc hết sức nhào tới giết Liễu Sao, họ vừa vung kiếm ra nên hoàn toàn không kịp lùi lại, mấy người trong tích tắc đều biến mất trong hư không, tan thành tro bụi.

Lúc trước phát hiện ra địa mạch thì Liễu Sao đã có ý muốn mượn sức địa mạch, nàng cố tình lộ ra sơ hở trúng chiêu để dụ kẻ địch, chỉ vì muốn thu lưới bắt hết một lượt, có thể nói đây là cách thức cực kỳ tàn nhẫn và ác độc.

Đỗ Minh Trùng và Phùng Tiểu Hạnh toát mồ hôi lạnh, hai người này vốn hiểu rất rõ phong cách của Võ đạo cho nên khi thấy Liễu Sao xuất tuyệt chiêu đã lập tức phát hiện điểm bất ổn. Vì thế cả hai không dám xông lên trước nên mới may mắn tránh thoát.

“Đỗ Minh Trùng, Phùng Tiểu Hạnh, tình cảm đồng môn của chúng ta thế nào nhỉ?” Liễu Sao chuyển sang hai người.

Đỗ Minh Trùng và Phùng Tiểu Hạnh bị ép liên tục lùi về sau, hai người cũng nhận ra nàng đã mượn sức của địa khí để xuất chiêu. Nhưng cảnh tượng vừa xảy ra quá sức chấn động, bây giờ chỉ còn lại hai người, lại không biết rõ Liễu Sao có còn giữ thêm hậu chiêu nào nữa không nên đều không dám mạo hiểm.

“Đến lúc phải tính nợ cũ rồi.” Liễu Sao nhún mày: “Hạnh Tử.”

‘Hạnh Tử’ là cách xưng hô khi hai người vẫn còn là bạn tốt, giờ phút này nghe Liễu Sao gọi mình vô cùng thân thiết như thế, Phùng Tiểu Hạnh hoảng hồn miễn cưỡng cười: “Liễu Sao nhi, là Hầu gia hạ lệnh... Thật ra ta cũng không ngờ...”

Xiềng xích thoát ra từ dưới chân Phùng Tiểu Hạnh trói chặt toàn thân nàng ta lại.

Không hề nhúc nhe, không có thù hận, giờ phút này nét mặt của Liễu Sao rất bình thản, Phùng Tiểu Hạnh trông thấy mà hoảng loạn vô cùng, quên mất cả việc liều mạng phản kháng, nàng ta sợ hãi hét thất thanh: “Tất cả đều do chúng, thật sự không liên quan đến ta! Là Đỗ Minh Trùng gọi ta đến... Là, là ta sai, ta không bao giờ dám trở thành kẻ thù của người nữa. Đúng rồi, ta bằng lòng nhập ma, ta nghe lời người hết! Đừng...”

“Mạng của người là do ta cứu, bây giờ trả lại cho ta cũng không oan đâu!” Liễu Sao cắt ngang lời nàng ta rồi vươn tay nắm chặt lại.

Âm thanh cầu xin ngừng bật.

Ma diễm bùng lên, tất cả mọi thứ chỉ còn lại một nắm tro cốt.

Trông thấy Liễu Sao ắn ngực yếu ớt ho khan, Đỗ Minh Trùng đoán nàng đã nỗ lực hết đà nên rất mừng rỡ, y không ngoan ngoãn ngồi chờ chết như Phùng Tiểu Hạnh, lúc này y liều mạng tung một chưởng ra rồi cướp đường bỏ chạy.

Không thể thả y về báo tin được! Liễu Sao xoay người đuổi theo: “Còn muốn chạy, không dễ vậy đâu!”

Ma điểm ngập trời, ma lãng phủ đất.

Thế trận trông có vẻ lớn nhưng lại không đủ sức kết nối. Đỗ Minh Trùng nhận ra điểm mấu chốt, trong phút chốc lòng hung ác nổi lên, nét mặt y cực kỳ dữ tợn: “Dựa vào chút năng lực ấy của người? Muốn chết!”

Mấy ngày nay y bị Tiên môn hạn chế rất nhiều, vốn đã thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu, phát hiện Liễu Sao đứng rất gần mình, y chê trường kiếm vướng víu nên rút kiếm đi mà sử dụng chiêu thức Võ đạo, nâng song chưởng đánh vào ngực và bụng Liễu Sao.

Sát chiêu ở trước mặt thế mà Liễu Sao chỉ đứng cười kỳ lạ.

Chưởng khí đánh vào ngực, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Dám trực diện đỡ đòn sao? Đỗ Minh Trùng hoàn toàn không đoán được tình thế này, y giật mình, tiếp đó bỗng cảm thấy hông bị siết chặt.

Máu tươi không chảy ra ngoài được, ba chiếc lá liễu trên mây đã đỏ ửng từ lâu! Liễu Sao siết chặt thắt lưng y, hai tay biến thành trảo rồi đột nhiên dồn sức kéo.

Tiếng hét thảm thiết xen lẫn những âm thanh nhỏ vụn vang lên, một màn mưa máu bắn tung ra hơn hai trượng.

Không dùng pháp thuật, không dùng bản lĩnh, gần như chỉ dựa vào sức lực của mình, Đỗ Minh Trùng bị Liễu Sao xé thành nhiều mảnh!

Không gian thật tĩnh lặng.

Tận mắt chứng kiến thảm trạng như thế, ngay cả người đã từng là Yêu quân cũng không nén được mà hít một hơi lạnh.

Màn mưa máu rơi xuống, những mảnh thi thể rời rạc ngổn ngang, cô gái đứng đó không hề nhúc nhích, bên chân nàng có một mẩu tứ chi đang co giật, nàng trông như Tu La nữ ma khát máu bước ra từ địa ngục.

Ma khí ngập tràn, loáng thoáng ẩn hiện tình trạng suy kiệt.

Kha Na kinh nghiệm phong phú hơn nên y biết trước đây nàng chưa từng trải qua tình cảnh này. Và nếu nàng không ổn định được tinh thần, không khống chế được mình thì sẽ bị ma khí phản phệ, vì thế y gọi: “Liễu Sao nhi!”

Không có chút động tĩnh.

“Liễu Sao nhi!” Kha Na cất cao giọng.

Cô gái vẫn không hề phản ứng, mãi đắm chìm trong ý thức của bản thân, mắt nàng chăm chăm nhìn vào mẩu thi thể bên chân mình.

Trong nháy mắt nàng bỗng nhiên nhớ đến người thiếu niên có nụ cười sáng trong, ngay thẳng lần đầu gặp mặt.

Bây giờ, y lại bị mình dùng tay xé thành mấy khúc máu thịt xấu xí.

Xấu xí sao? Liễu Sao cúi đầu nhìn đôi tay đầy máu tươi của mình, có ai đã xấu xa từ bé đâu?

Ma khí nhanh chóng tản ra càng ngày càng nồng đậm...

Đột nhiên, một tiếng ca dịu dàng khe khẽ vang lên, âm thanh kỳ ảo lạ lùng như làn gió mát bình minh, như mây tan trắng tỏ, khiến lòng người sáng tỏ thông suốt.

Liễu Sao chợt tỉnh táo lại, xoay mặt nhìn về hướng âm thanh diệu kỳ: “Kha Na!”

Tiếng hát ngừng lại, yêu quân tiếng tăm lừng lẫy giờ phút này người toát đầy mồ hôi lạnh.

Biết được đang xảy ra chuyện gì, Liễu Sao lập tức héch mặt lên, nhổ một ngụm nước bọt vào thi thể Đỗ Minh Trùng, ngạo nghễ mắng: “Phì! Ta đã muốn giết ngươi từ lâu rồi!” Nàng không khống chế được cơ thể đang run rẩy, nặng nề đá văng mảnh thi thể còn sót lại, tỏ vẻ thần nhiên bước đến trước mặt Kha Na thoải mái nói: “Huynh xem đi, muội đã nói muội sẽ bảo vệ huynh mà!”

Kha Na miễn cưỡng cười rồi gật đầu.

“May mà huynh giúp muội.” Liễu Sao quả rất may mắn, lúc trước nếu không phải y âm thầm đỡ phần lớn công kích của Thực Tâm ma thì nàng cũng không thể giữ lại được chút sức lực để xoay chuyển cục diện vào thời khắc mấu chốt này.

“Muội làm tốt lắm, đến đây, để ta xem xem nào.” Kha Na nhanh chóng ổn định tinh thần, lặng lẽ giữ chặt tay nàng.

May mà vết thương không nghiêm trọng như y tưởng.

Kha Na thở phào nhẹ nhõm, y thử dùng chút yêu lực vừa mới khôi phục lại giúp nàng nổi xương.

Liễu Sao rất bất an: “Kha Na, bây giờ muội mệt lắm, chạy không nổi nữa rồi.”

Nhìn hai má gầy gò của nàng, Kha Na cười bảo: “Chúng ta nghỉ một lát trước đã.”

Chạy trốn liên tục mấy ngày chưa từng nghỉ ngơi, giờ phút này lại gặp phải một trận kích thích, Liễu Sao cảm thấy cơn mệt mỏi xâm nhập toàn thân. Nghe Kha Na nói thế cơ thể nàng lập tức mất hết sức lực phải ngồi dựa vào cây. Liễu Sao cúi đầu nhìn máu tươi dính dấp trên người mình, nàng nhớ Kha Na thích sạch sẽ nên vội vàng cách xa y một chút, lo lắng hỏi: “Nếu bọn họ đuổi tới thì phải làm sao đây?”

“Vậy ta và muội đành chấp nhận số phận.”

“Muội không chấp nhận!” Liễu Sao tức giận.

“Được, không chấp nhận.” Kha Na dịu dàng trấn an, vỗ về nàng: “Nhưng muội phải nghỉ ngơi nhanh một chút, phải khôi phục lại tinh thần thì chúng ta mới có thể chạy tiếp được.”

“Huynh nói đúng!” Liễu Sao nhắm mắt lại.

Kha Na khẽ khàng kéo đầu nàng vào trong lòng mình: “Liễu Sao nhi đừng sợ, những chuyện này không liên quan đến muội.”

Trầm mặc.

Liễu Sao mở to mắt ngẩng mặt nhìn y: “Vừa nãy muội rất đáng sợ?”

Không chờ y trả lời, nàng lại nói tiếp: “Muội từng hứa với Lạc sư huynh sẽ khống chế ma tính, nhưng bây giờ muội bắt đầu không làm được rồi, vừa nãy muội không thể khống chế được...”

“Muội không đánh trả thì chúng sẽ giết muội, đây chỉ là hành động bất đắc dĩ thôi.”

“Không phải.” Nàng lắc đầu: “Muội thật không muốn khiến Đỗ Minh Trùng thành thê thảm như vậy, tay của muội... Muội không biết tại sao mình lại dùng cách này, muội hơi sợ, Kha Na.” Tuy nàng muốn giết Đỗ Minh Trùng nhưng tuyệt đối không định dùng cách thức tàn nhẫn như thế, đó chẳng qua chỉ là một ý niệm chợt xuất hiện trong đầu, thế mà bản năng đã lập tức hành động.

Ánh mắt Kha Na chợt tối lại nhưng y lập tức mỉm cười: “Nhưng rõ ràng y muốn lấy mạng muội, y vốn đáng chết, muội dùng cách thức gì cũng không khác biệt mấy.”

Liễu Sao ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nàng không kiềm lòng được nhích vào trong lòng y nhắm mắt lại, nhưng cơ thể đang cực kỳ mệt mỏi lại không thể buông lỏng, nàng vô cùng buồn ngủ nhưng lại không ngủ được.

Thấy trán nàng rịn ra mồ hôi lạnh, Kha Na nhắm đôi mày thanh tú lại, y chưa kịp hỏi gì thì đã nghe nàng cất tiếng gọi: “Kha Na.”

“Ừ?”

“Rõ ràng mọi người gọi huynh là áo trắng, vậy tại sao huynh lại mặc áo tím?”

“Việc này à, là tại vì ta không thích áo trắng.”

“Vì sao vậy?”

Kha Na như vô tình vỗ về trán của nàng, giọng nói ôn hòa êm ái vang lên bên tai: “Điều âm tộc Ký Thủy rất yếu ớt, áo trắng là sự nguy trang tốt nhất trong nước vì nó cùng màu của ánh sáng ở dưới nước. Ký Thủy tộc vì tự bảo vệ mình nên mấy trăm ngàn năm qua toàn tộc đều mặc áo trắng, lần đầu tiên Kiến Tổ chân quân gặp ta thì đã gọi ta là Tiểu Bạch Y.”

“Bây giờ huynh không cần mặc đồ trắng nữa rồi.”

“Đúng vậy, khi ta biết mình có thể rời khỏi nước, ta vui đến phát cuồng, chuyện đầu tiên ta làm là bỏ áo trắng đi.”

“Nhưng huynh vẫn nghĩ đến người trong tộc của mình, bọn họ vẫn còn mặc áo trắng.”

“Thật xin lỗi, Liễu Sao nhi.”

“Huynh không cần phải xin lỗi đâu.” Liễu Sao chân thành đáp: “Có người nói với huynh, muội có thể tìm thấy thần huyết giải trừ lời nguyền của Ký Thủy tộc, thật ra người đó vốn không có lòng tốt gì, hẳn là kẻ xấu xa nhất trên đời, huynh không nên tin hắn.”

“Đúng vậy, nếu ta chết cũng là do hắn hại, không phải do muội.”

“Muội sẽ không để hắn hại chết huynh đâu.” Liễu Sao đột ngột mở to mắt.

“Hắn gạt ta thật sao?”

“Hi hi! Kha Na, yêu quân áo trắng huynh thật là ngốc nghếch, còn ngốc hơn cả muội, chỉ vì chút hy vọng nhỏ nhoi mà lại vứt bỏ cả Yêu Khuyết, đổi là người khác thì ai mà thêm tin! Nhưng lần này hẳn không lừa huynh, mai sau sẽ có một ngày, ta sẽ khiến Ký Thủy tộc không còn phải mặc đồ trắng nữa.”

“Cảm ơn muội, Liễu Sao nhi.”

“Đừng cảm ơn, muội không ngủ được, huynh hát uội nghe đi.”

Khúc yêu ca êm ái lại cất lên, nhẹ nhàng như lông vũ, trong vắt như sóng nước lại không chứa chút mê hoặc nào, ngược lại lại dẫn dắt tinh thần khiến người ta rung động. Liễu Sao không nghe thấy rõ y hát gì, thứ âm thanh này giống như... những tiếng cười trong hoa viên thuở ấu thơ, như âm thanh ca múa ở Hầu phủ, như tiếng gió lùa hàng trúc tím ở Tử Trúc phong, và giống như tiếng đàn trong đêm mưa gió hôm đó ở Đại Hoang.

Thật ấm áp! Trong tai, trong đầu, trong lòng chỉ còn lại một luồng hơi ấm, so sánh với nó thì nỗi cực khổ này chẳng đáng là gì cả!

Tất cả mọi ác mộng, bất hạnh trong tích tắc như bị tiếng hát xua tan, tiến bước.

Cuối cùng đã bảo vệ được người ở bên cạnh, cho dù vết thương chồng chất cũng không hề thấy đau... Hóa ra đây là tâm trạng của người bảo vệ sao?

Ma đàn đang xao động cũng đột ngột im lìm, tĩnh lặng đáng ngạc nhiên.

Liễu Sao chìm vào giấc ngủ.

Kha Na cúi đầu, chậm rãi ôm lấy bờ vai nàng, vài sợi tóc trắng như tuyết rũ xuống bên khuôn mặt nàng, trong đáy mắt yêu quân đã thêm vài phần thương hại và thân thiết thật lòng.

Nhưng đúng vào lúc này, bầu không trung trên đỉnh đầu đã lặng lẽ biến đổi.

Tầng mây tựa như đóa hoa đang bung cánh, từng cánh bay ra để lộ một vầng trăng tròn kỳ dị ở giữa không gian.

Luồng khí tức kỳ lạ ùn ùn ủa tới từ bốn phương tám hướng, vầng trăng dần dần biến thành màu đỏ, nhuộm đậm mặt đất bằng một thứ sắc màu đỏ tươi.

Tiếng hát chợt ngừng lại.

“Đây là...” Kha Na kinh hoàng.

Toàn bộ mặt đất xung quanh biến thành màu đỏ tươi, sắc thái tà ác nhưng lại không mang chút khí tức tà ác nào, đến cả luồng trọc khí ùn ùn kéo tới kia cũng hiển lộ sự trong lành thần thánh trang nghiêm. Luồng Thái Âm khí và trọc khí mạnh mẽ quyện vào nhau xâm nhập vào cơ thể cô gái, cây cỏ xung quanh bị sức hút đáng sợ này ảnh hưởng, chúng cúi rạp mình xuống. Trong phạm vi ngàn dặm băng tuyết tan rã, biển trào sóng cuộn, các loài chim muông kêu lên hoảng sợ, các loài thú tìm chỗ trốn tránh.

Cô gái chìm đắm trong giấc mộng đẹp không hề biết những chuyện đang xảy ra, bất tri bất giác nàng đã tấn chức.

“Thiên ma... Thiên ma hiện thế?” Nét mặt Kha Na rất phức tạp, y nhìn bầu trời cao lắm bầm: “Không có mưa máu... Không có... Không... Không phải Thiên ma...”

Không có màn mưa máu kéo dài bảy ngày bảy đêm trong truyền thuyết, không có luồng sát khí âm độc, không có bất kỳ điều gì khiến sinh linh tử vong, thậm chí chẳng có mấy người trong thế gian có thể nhận ra được sự biến đổi này. Trong lục giới tĩnh lặng, rất nhiều người còn đang say giấc nồng, căn bản không biết suýt chút nữa ma đầu cực đoan nhất trong truyền thuyết đã giáng thế.

Ma đầu mạnh nhất không mang đến tai họa nhưng lại vì tai họa mà hiện thế.

Chỉ có điều, đó là vì muốn bảo vệ.

“Không ổn!”

“Sư huynh, sao lại thế này?”

“Trên trời có hiện tượng lạ, chúng ta về trước bẩm báo.”

Cách đó chừng hai ba trượng, một đám đệ tử Tiên môn vội vã bay qua, nhưng không một ai phát hiện ra bọn họ.

Yêu lực yếu ớt căn bản không đủ năng lực thiết lập kết giới, Kha Na chậm rãi thở phào, y nhú mày lướt mắt nhìn bốn phía nhưng không phát hiện ra điều gì.

Một bóng đen đi ra từ trong ánh trăng màu đỏ máu, giống như vàng trắng biến thành hắc. Sau khi bước ra cánh cửa của vàng trắng, hắc cũng không tiến lên phía trước mà chỉ đứng ở đó nhìn hai người đằng xa.

“Không thể ngờ được vào đúng lúc này, con bé suýt chút nữa đã trở thành Thiên ma. Tuy rất nguy hiểm nhưng thuộc hạ vẫn phải chúc mừng người, Chủ nhân.”

“Ừ.”

“Sự chọn người là rất chính xác, con bé không phụ kỳ vọng của người, việc này phải cảm tạ vị yêu quân kia.” Lam Sát lại lên tiếng: “Tiếp theo người định làm gì để cho con bé chấp nhận sự sắp đặt đây? Thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu.”

Viên thủy tinh tím trên chiếc nhẫn phản chiếu ánh trăng đỏ máu cũng thấp thoáng lộ ra ánh đỏ dịu dàng.

Hao hết tất cả tu vi để đổi lấy một cơ hội, có lẽ thật không nên từ bỏ?

Chiếc áo choàng dày hằn những nếp gấp thật sâu, Nguyệt nâng tay lên: “Hy vọng khi ngọn lửa kia được thắp lên một lần nữa, tất cả đều đi theo kết cục đã định.”

Cô gái ngoan cố giãy dụa trong vở kịch vận mệnh đến cuối cùng vẫn phải bước trên con đường đã sớm được an bài.

62. Q.3 - Chương 62: Công Phá Hư Thiên

Minh Giới không có mặt trời, một vầng trăng âm u ảm đạm treo lơ lửng trên bầu trời tối tăm tại Minh Thành. Đó không phải là mặt trăng thật mà là vầng trăng ảo do Thái Âm khí tụ thành, quỷ tộc hấp thu Thái Âm khí đó để tu luyện, vòng quanh thành trì thỉnh thoảng sẽ bắt gặp vài bóng quỷ trong những đám mây tối đen.

Sâu trong Minh Hải, có một sức mạnh thiên nhiên tách nước ra bốn phía tạo thành một không gian riêng biệt.

Chủng tộc phải sống ký sinh trong nước thế nhưng lại căm ghét nước đến vậy.

Mặt sóng bên dưới lẫn tẩn nhấp nhô tựa như một tấm vải nhung mềm mại, mấy bóng áo trắng ánh lên trên bức vách bằng nước giống như thứ ánh sáng nhạt màu trong nước.

“Ứng Phi đang như hổ rình mồi, chúng ta giữ quyền trượng chỉ phỗng tay thôi. Huống hồ nó chỉ là một thứ yêu khí, không có tác dụng gì với chúng ta, nếu Minh Tôn đã muốn thì con cần gì...”

“Không được!” A Phù Quân quả quyết: “Có quỷ môn là vách chắn tự nhiên, những thứ rơi vào tay Minh Tôn rất khó thu hồi. Cho dù tác dụng của quyền trượng có giới hạn nhưng nó lại là vật của các đời Yêu quân, nó tượng trưng cho vương quyền của Yêu giới, sao có thể để nó rơi vào tay Minh Giới! Nếu quyền trượng của Yêu giới mất trên tay Vô Tích Yêu Khuyết thì ngày sau chúng ta quay về Yêu giới chỉ e toàn bộ Yêu Khuyết sẽ trở thành tội nhân, lúc đó lấy ai ủng hộ chúng ta?”

Các vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau.

Một vị trưởng lão ảm đạm: “Vô Tích Yêu Khuyết đã không còn...”

“Yêu Khuyết chắc chắn tồn tại.” A Phù Quân nói: “Yêu Khuyết không còn, Diệu âm tộc tất diệt vong.”

Chúng trưởng lão đồng loạt nhú mày.

Trưởng lão lúc này nhú mày: “Con nói thế là có ý gì?”

“A Phù Quân nói đúng.” Lão tộc trưởng bỗng nâng tay cản mọi người lại, ông chậm rãi bảo: “Yêu Khuyết không còn tồn tại, tiêu diệt chúng ta không phải là Ứng Phi mà là bọn Đãi lão.”

Nếu Yêu quân áo trắng chưa từng tồn tại, có lẽ Diệu Âm Tộc vẫn có thể bình yên quay về chốn cũ. Thế nhưng có ai dám bỏ mặc sự uy hiếp từ một chủng tộc đã từng hùng mạnh.

A Phù Quân trấn an: “Các vị trưởng lão đừng lo lắng quá, tạm thời con đã ổn định lại được Minh Tôn bên này. Y đã có mưu tính thì đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ có cơ hội đàm phán, về chuyện quyền trượng thì tuyệt đối không thể thương lượng.”

Nét mặt các trưởng lão cực kỳ vui mừng.

“A Phù Quân, ký Thủy tộc đành phải nhờ vào con.” Một vị trưởng lão vỗ vỗ vai y, ông thở dài.

“Việc khẩn cấp trước mắt là nhanh chóng tìm ra Kha Na!” Một trưởng lão khác hừ một tiếng: “Nếu nó dám mang Chân Thủy Nguyên...”

A Phù Quân nhú mày: “Huynh trưởng một lòng trung thành với tộc ta, các vị đều nhìn rất rõ ràng, cần gì phải nghi ngờ như thế.”

“Ta tin Kha Na sẽ không làm thế.” Lão tộc trưởng nghiêm khắc quát mọi người rồi lắc đầu: “Nhưng nếu không phải do nó thì Diệu Âm tộc sẽ không rơi vào hoàn cảnh này. A Phù Quân, con không nên trách các trưởng lão, tuy nó là huynh trưởng của con nhưng đừng quên các con đều là người của Diệu Âm Tộc!”

Ông dừng lại khe thở dài: “Dùng hy vọng của toàn tộc để đánh cược được một cơ hội hư vô bất định. Ta biết Kha Na là một đứa trẻ tốt chỉ một lòng muốn giải thoát cho Diệu Âm Tộc nhưng nó đã quá ngây thơ rồi. Nếu không nhờ A Phù Quân thu xếp ổn thỏa thì chuyện này... đã trở thành họa diệt tộc rồi! Chú nguyên của Thủy thần là quả báo của Diệu Âm Tộc! Là quả báo!”

Trường lão lúc trước nén giận nói: “Nó thật là hồ đồ, thế mà lại bị một con bé lừa vòng vòng! Nếu chúng ta không nhanh chóng rời đi thì Diệu Âm Tộc đã không còn tồn tại nữa! Trong cuộc trốn chạy lần này đám trẻ đã hi sinh biết bao nhiêu! Thần giới bị diệt từ lâu, lời tiên tri kia không thể thực hiện được, Diệu Âm Tộc vốn không có...” Nói tới đây, trường lão không thể nói tiếp được nữa.

Không có cơ hội, chẳng còn tương lai. Chính miệng vạch trần cái sự thật tàn khốc này, các trường lão đều ngoảnh mặt đi, những giọt nước mắt già nua rơi xuống.

A Phù Quân cất giọng lạnh lùng: “Họa diệt tộc tuyệt đối sẽ không xảy ra.”

Lão tộc trưởng xoa tay dặn: “Được rồi, cho thêm người đi tìm, phải nhanh chóng tìm ra Kha Na rồi đưa nó về đây.”

Chúng trường lão cúi đầu đáp vâng.

“Bảo đám trẻ ra ngoài đó phải cẩn thận một chút.” Lão tộc trưởng dừng lời, nét mặt buồn bã: “Chúng ta đã tận mắt chứng kiến Kha Na trưởng thành, ta làm sao mà nhẫn tâm cho được... Nhưng không thể để cho nó tiếp tục giữ Chân Thủy Nguyên nữa. A Phù Quân, con là đứa hiểu biết, ta tin con sẽ không vứt bỏ cơ hội sống sót cuối cùng của Diệu Âm Tộc.”

Các vị trường lão trầm mặc.

A Phù Quân bình tĩnh đáp: “Con hiểu, con sẽ chuẩn bị tốt.”

Lão tộc trưởng khẽ gật đầu, ông chống trượng biến mất cùng các vị trường lão khác.

Chỉ trong một khắc, trong màn nước biển màu xanh sẫm chỉ còn lại một bóng áo trắng, đứng thẳng tắp lạnh lùng tựa như một trụ chống cứng cáp bị sóng cuộn dập vùi nhưng chưa từng lung lay suy sụp mấy may.

Bên ngoài vách tường nước không hề nghe thấy tiếng sóng triều vỗ về chỉ loáng thoáng tiếng quỷ khóc thê lương.

Cô gái đứng bên ngoài vách tường nước như một đóa hoa tươi tắn nở rộ giữa biển sâu, chiếc áo choàng nước dày đẩy nước biển ra xa khiến nàng không lạnh vì thấm nước. Quỷ môn khiến pháp lực xói mòn, nên vừa nãy các trường lão không phát hiện ra nàng.

Y nghiêng mặt qua.

Vách tường nước vỡ ra một khe hở, Lạc Ninh thuận lợi bước vào trong đến bên cạnh y, nàng khổ sở nhìn y. Các vị trường lão dù chưa nói rõ nhưng thiếu nữ thông minh đã đoán được vài phần.

Không hỏi, cũng không hề giải thích.

Yêu vương khoanh tay đứng đó, khuôn mặt vẫn tuấn tú như trước, nhưng hai má rõ ràng đã gầy gò hơn, đó là kết quả của mấy ngày không ngủ liên tiếp. Y phải trấn an Đài lão và các thuộc hạ cũ, hao tâm tổn sức giao thiệp với Minh Tôn, y đã hoàn toàn vứt bỏ sự kiêu ngạo của mình, dốc hết sức thu dọn tàn cuộc giúp huynh trưởng, gánh vác trọng trách bảo vệ toàn tộc thật chu đáo.

Không vì công bằng chính nghĩa của lực giới, không dùng kế sách quang minh chính đại, tất cả âm mưu ích kỷ lạnh lùng đều chỉ vì muốn giành giật một chốn dung thân cho toàn tộc của mình.

Nàng khẽ khàng níu lấy tay y: “Đó không phải lỗi của ngươi.”

“Đương nhiên.” Y nhìn bàn tay bé nhỏ kia, nét mặt không hề thay đổi: “Không có Diệu Âm Tộc thì vốn không có yêu quân áo trắng, nếu huynh ấy đã quyết tâm một cách cố chấp thì phải chấp nhận hậu quả bị mọi người vứt bỏ.”

Nghe được câu trả lời vô tình lạnh lùng như thế, nhưng cô gái chỉ khẽ mím môi, ẩn trong đôi mắt to không phải là thất vọng mà là càng nhiều thương tiếc.

Sự hy sinh này nếu y không gánh vác thì sẽ có kẻ khác thay thế y.

Chung tộc nhỏ yếu bị nước khổng chế, chỉ vì muốn tạo nên một vị Yêu quân chẳng biết đã phải trả giá đắt bao nhiêu, khiến y cũng chẳng thể tìm ra lý do để bảo vệ huynh trưởng mình?

Nàng muốn nói nhưng lại thôi.

A Phù Quân xoay người qua thuận tay kéo chặt chiếc áo choàng của nàng lại, y không hỏi nàng tìm mình làm gì chỉ lạnh nhạt bảo: “Đi thôi.”

Dứt lời, y nắm tay dẫn nàng bước lên trên mặt nước.

Trên Đông Hải, trời xanh vạn dặm, mặt trời treo cao. Đã qua hơn nửa năm kể từ trận bao vây tiêu diệt ở Đại Hoang.

Cuộc bao vây tiêu diệt không thể nói rõ là thành hay bại, Tiên môn chưa diệt trừ được ma nữ, Yêu giới không bắt được áo trắng, ma cung không đạt được mục đích, âm mưu của Thực Tâm ma cũng trở thành công dã tràng. Một yêu một ma bị thương nặng kể từ đó không rõ tung tích, tựa như đã hoàn toàn bốc hơi khỏi lục giới, hoàn toàn mất dấu. Tất cả mọi người đều đoán họ đã trốn vào sâu trong Đại Hoang, Tiên môn, Ma cung, Yêu giới và Võ đạo đều từng đến tìm kiếm nhưng Đại Hoang vốn là một nơi rất kỳ bí, càng đi sâu vào trong thì càng nguy hiểm. Họ chẳng những không thu hoạch được gì mà ngược lại còn tổn hại không ít, tất cả mọi người đều suy đoán hai người họ bất đắc dĩ bị ép vào đó nên có lẽ không còn khả năng sống sót, cho nên sự việc mới dần lắng xuống.

Tại Trùng Hư điện Thanh Hoa cung, sắc mặt các vị Chưởng giáo Tiên môn rất nghiêm trọng.

Thương Kính chậm rãi lên tiếng: “Gần đây chúng ta đã gia tăng phòng bị, nhưng nhân gian vẫn xảy ra hơn mười vụ án mất tích, các vị thấy thế nào?”

Chân Nhất Chưởng giáo Bá Lân nói: “Hôm qua ta và Ngọc Tứ Chưởng giáo đã đích thân đi tuần tra, cửa thành canh phòng rất nghiêm ngặt, Ma cung không thể xâm nhập được.”

Chưởng giáo Tử Tiêu Cung – Ngọc Tứ Chân quân gật đầu xác nhận: “Không sai.”

Chưởng giáo Nam Hoa Nguyên Tây Thành đột ngột lên tiếng: “Ma tộc giết người để tu luyện từ xưa đến giờ chưa từng e ngại Tiên môn chúng ta, những vụ án mất tích đó không để lại chút dấu vết nào giống như đang che giấu điều gì đó.”

Mọi người trầm mặc.

Chưởng giáo phái Thiên Sơn Tùy Hòa không nhẫn nại được nói: “Nếu không phải do Ma cung gây ra, chẳng lẽ đúng như lời họ nói...”

“Làm sao có thể như thế, Thực Tâm ma đã chết rồi!” Chưởng giáo Phù Sinh phái Chúc Xung lên tiếng: “Ta thấy Võ đạo rất đáng nghi, có đến mấy nhánh Võ đạo liên minh cùng chúng ta mà đám người trong Võ đạo rất âm hiểm giả dối, chưa chắc họ đã không cấu kết với Ma cung, cố ý tạo hiện tượng Thực Tâm ma giả để đánh lừa dư luận khiến lòng người dao động.”

Ngọc Tứ Chân quân đồng ý: “Rất có lý, con người vốn có lòng tham không đáy.”

Thương Kính chuyển sang nhìn Vạn Vô Tiên tôn.

Vạn Vô Tiên tôn nhíu mày sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Con bé nói Thực Tâm Ma lẩn trong Tiên môn, ta đã nghĩ nhiều ngày nay cũng không phải là không có khả năng...”

Thương Kính gật đầu: “Ta cũng từng nghĩ lại, việc này có rất nhiều chỗ đáng nghi.”

“Làm sao tin lời ma nữ được!” Chúc Xung phản đối: “Thương Cung chủ cũng hồ đồ rồi sao?”

Tính tình y rất nóng nảy, Thương Kính không hề tức giận chỉ cười bảo: “Ta chỉ suy đoán các khả năng có thể xảy ra thôi, Chúc Chưởng giáo đừng quá kích động.”

Vạn Vô Tiên tôn cất tiếng: “Suy nghĩ chu đáo không sai bao giờ.”

“Các vị đừng quên, Yêu giới cũng có khả năng nhúng tay vào đây.” Tạ Lệnh Tề đứng bên cạnh đột ngột lên tiếng.

Thương Kính hỏi lại: “Ý của con là...”

Tạ Lệnh Tề mỉm cười bẩm: “Theo ngu kiến của đệ tử, lúc trước Lạc sư đệ từng nói Yêu giới không gây nguy hại, đó là vì yêu giới đã bị phân chia, ốc còn không mang nổi mình ốc thì khó có thể làm loạn được. Nhưng bây giờ Vô Tích Yêu Khuyết sụp đổ, áo trắng bị truy sát không rõ tung tích, tình thế Yêu giới đã khác trước rất nhiều. Ứng Phi nhất thống được Yêu giới chưa chắc sẽ không nhúng tay vào thế cục của lục giới, dù sao Yêu Ma liên minh không phải là lần đầu tiên.”

“Đúng vậy!” Đôi mắt của Chúc Xung sáng rực: “Chúng ta chỉ chú ý động tĩnh từ Ma cung mà đã lơ là Yêu giới!”

Cách phân tích này quả thật hợp tình hợp lý, các Chương môn tiên tôn đều gật đầu, âm thầm suy tính.

Thương Kính thở dài: “Nếu quả là Yêu giới nhúng tay vào thì chỉ e tình hình lục giới càng thêm phức tạp, Tiên môn một cây làm chẳng nên non.”

Tạ Lệnh Tề vội đáp: “Đệ tử sẽ để ý động tĩnh ở Yêu giới.”

Y vốn là Thủ tọa đệ tử Nam Hoa, Thương Kính cũng rất xem trọng y nghe vậy thì cười bảo: “Cũng được, con làm việc rất ổn thỏa, chuyện này ta giao cho con vậy.”

“Đệ tử không dám phụ sự kỳ vọng của Thương cung chủ và chư vị.” Tạ Lệnh Tề cúi đầu nhận lệnh rồi lại nói: “Vũ Sư huynh từng đàm phán với Yêu vương Ứng phi, nghe nói Ứng Phi đang dốc toàn lực đuổi giết Ký Thủy tộc và vẫn chưa hề gặp Lạc Ninh sư muội, có lẽ nàng thật sự không ở Yêu giới.”

Nét mặt mọi người ở Nam Hoa đều buồn bã, Thương Kính thở dài: “Canh chừng Tô Tín, không được để nó ra ngoài.”

“Rõ.”

Ở bên này vừa dứt lời thì ngoài điện đột ngột vọng đến âm thanh ồn ào rất lớn, một tên đệ tử canh giữ cửa điện vội vã chạy vào bẩm báo: “Bên Ma cung có tin tức quan trọng, Kim sư huynh xin cầu kiến cung chủ.”

Nét mặt các Chương môn, Tiên Tôn đều sầm xuống.

Chẳng lẽ Ma cung lại có hành động? Thương Kính lập tức ra lệnh: “Cho vào.”

“Cung chủ!” Một tên đại đệ tử vội vã tiến vào thi lễ, y còn đang thở hổn hển, sắc mặt hơi trắng bệch.

Thương Kính nhíu mày, trầm giọng bảo: “Con nói từ từ thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nàng đã trở lại! Bọn họ trở về rồi!”

Ở nhân gian mùa xuân đến trễ, trời ẩm gió mát, bên ngoài Hư Thiên ma cung lại gặp phải một trận mưa gió bất thành linh, bùn đất trên đỉnh núi bị冲刷 thành một cái rãnh thật sâu, mặt đất bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, sơn cốc bị ngập nước mưa biến thành một cái hồ nhỏ đục ngầu.

Tất cả sự thay đổi chỉ xảy ra trong nửa canh giờ thôi.

Bầu không khí nơi đây rất căng thẳng, chúng tướng ma cung đang bày trận bảo vệ cánh cổng Hư Thiên mà đến cả Tiên môn cũng phải bó tay chịu thua.

Kết giới vốn không gì phá nổi giờ đã bị sức mạnh bên ngoài đánh vỡ, trên cánh cửa xuất hiện một vết nứt chừng hai thước, trọc khí và sát khí cuộn cuộn trào ra ngoài. Những nơi còn có sự sống thì cỏ cây hoa lá đều khô vàng héo rũ bất đầu có hiện tượng tàn lụi.

Khuôn mặt lạnh lùng sắc bén, Lư Sinh khoanh tay đứng trước trận tuyến nhìn hai kẻ đến kiếm chuyện.

Hai cây trầm san hô xanh lục bối cao mái tóc, điểm tuyết bên cạnh là mấy đóa trầm hoa nho nhỏ. Thiếu nữ đã vứt bỏ chiếc áo đen nặng nề và chiếc áo trắng trong thuần khiết. Nàng mặc một bộ váy vàng rực rỡ,

khoác bên ngoài là trường bào xanh lá rộng thùng thình, trước ngực đeo một chuỗi vòng hoa, đôi chân trần sạch sẽ không dính chút bùn lầy, tràn đầy sức sống như một cành liễu non dưới chân núi.

Đây mới thật sự là Liễu Sao, một Liễu Sao nhi xinh đẹp, không phóng túng như ma cũng không nề nếp gò bó như Tiên.

Đôi mắt hạnh cực kỳ trong sáng, nàng chống nạnh hai tay, khiêu khích nhìn chúng ma, dáng vẻ từng yếu đuối chật vật đã chẳng còn nữa, nàng như hoàn toàn biến thành một người khác.

“Kha Na huynh thấy thế nào?” Nàng cất cao giọng hỏi người bên cạnh.

“Giỏi lắm.” Yêu quân mỉm cười dịu dàng, y phục trắng như tuyết phát phơ tung bay, đôi con ngươi màu lam còn trong hơn cả bầu trời sau mưa.

“Muội muốn hủy Ma cung Trưng Nguyệt!”

“Ừm, tùy muội.”

Ngón tay khẽ bung liên tục, vô số dòng khí màu trắng như tên bắn về phía đối diện, vết nứt trên cánh cửa ma cung lại rộng thêm nửa thước. Liễu Sao dừng lại rồi kiêu ngạo cười to, Yêu quân bên cạnh lặng lẽ nâng tay phát đi đám bụi đất tung bay ngập trời xung quanh nàng.

Một tên ma tướng thấp giọng bảo: “Nếu cứ để thế này, cửa Ma cung trước sau gì cũng sụp đổ, phải làm sao đây?”

Vị Húc nhìn thiếu nữ rạng ngời ở đối diện, đôi mắt hoa đào lộ vẻ phức tạp, khiếp sợ, bất ngờ và còn loáng thoáng vẻ lo lắng: “Sức mạnh này, chẳng lẽ là...” Rốt cuộc y vẫn chưa thể nói ra hai từ kia.

“Không giống.” Lư Sênh chậm rãi lắc đầu.

“Không sai.” Kiếp Hành lên tiếng: “Sát khí khi Thiên ma xuất thế chắc chắn phải gây ra hiện tượng mưa máu bảy ngày đêm, nàng tuyệt đối không phải là Thiên ma.”

Cấp Trung Đạo sững sốt: “Vậy rốt cuộc nàng là cái gì?”

Câu hỏi này rất kỳ lạ nhưng không một ai thấy buồn cười, cô gái trước mắt có được tu vi tương đương với Thiên ma, nhưng hiện tượng lại hoàn toàn khác với truyền thuyết, trong lịch sử tấn chức của Ma tộc chưa bao giờ xảy ra chuyện lạ thế này.

Lư Sênh và Vị Húc liếc nhìn nhau.

Vị Húc nói: “Ma tính của nàng không nặng như Thiên ma.”

Chúng ma vẫn còn đang kinh ngạc nghi ngờ thì ở bên kia Liễu Sao đã không còn kiên nhẫn: “Muốn ta đập nát cánh cửa này hay là giao ra Lư Sênh rồi ngoan ngoãn đầu hàng. Rốt cuộc các người đã bàn bạc xong chưa, ta không rảnh mà chờ đâu.”

Chúng ma chằm chằm nhìn Lư Sênh.

Không thể ngờ nàng còn có thể sống sót quay về, lúc trước việc phản bội nàng là do Lư Sênh xếp đặt. Đương nhiên nàng cực kỳ hận Lư Sênh, sao có thể bỏ qua việc trả thù chứ.

“Kế sách trước mắt là chúng ta hợp sức khởi động trận pháp Hư Thiên phá ma, có lẽ sẽ ngăn chặn được họ.” Cấp Trung Đạo thấp giọng đề nghị.

“Có thể thử một lần xem sao.” Vị Húc gật đầu, nói với Lư Sênh: “Ngươi vào trong trước đi...”

Kiếp Hành cười khẩy cắt ngang: “Lư Hộ pháp muốn kéo toàn bộ Ma cung chôn cùng mình sao?”

“Kiếp Hành, ngươi có ý gì?” Vị Húc sa sầm mặt.

Kiếp Hành từng làm thể thân của Ma tôn Trưng Nguyệt tu vi đã vượt xa chúng ma nên đương nhiên y không sợ Vị Húc, Kiếp Hành ngạo nghễ đáp: “Ta biết, ngươi không phục ta, Kiếp Hành ta vì tranh quyền đoạt lợi nên chen ép những kẻ đối lập, không xứng làm Ma tôn Trưng Nguyệt. Nhưng nếu ngươi muốn đẩy Lư Sênh ngồi lên vị trí kia cũng thì cũng phải xem y có thể làm gì được cho Ma cung.”

“Người muốn đẩy y ra chịu chết thì có!” Vị Húc phẫn nộ.

Kiếp Hành nhướn đôi mày quý rồi cất tiếng cười “ha ha”: “Người nói sai rồi, nếu không nhờ Lư hộ pháp dàn xếp chuyện đó thì nàng không thể có ngày hôm nay. Có lẽ nàng muốn cảm tạ Lư Hộ pháp cũng chưa biết chừng.”

Vị Húc chất vấn: “Người nghĩ là giao Lư Sênh ra thì nàng sẽ bỏ qua cho chúng ta?”

Kiếp Hành nhếch mắt mỉa mai: “Ta chợt nhớ ra, mối giao tình giữa hộ pháp và con nhóc kia không tệ. Lúc trước nàng từng chạy mất trong tay người, cho dù nàng không chịu tha cho chúng ta thì chắc chắn sẽ tha mạng cho người.”

“Người! Nếu không nhờ Lư Sênh giữ lại mạng cho người thì người há có ngày hôm nay.”

“Hừ!”

“Đủ rồi!” Lư Sênh cản Vị Húc lại rồi nhìn Liễu Sao ở đối diện.

Chưởng lực hùng mạnh khiến vết nứt trên cánh cửa càng rộng ra hơn, Liễu Sao vỗ vỗ tay, nghiêng mặt hỏi: “Kha Na, huynh nói xem muội muốn đánh nát cửa ma cung thì còn phải dùng mấy chiêu nữa?”

Kha Na hòa theo: “Không quá mười chiêu.”

Liễu Sao cười hắc hắc: “Để muội tiếp nào!”

Lúc trước nàng tỏ vẻ uy phong để dọa người nhưng chúng ma chưa bao giờ thật sự xem nàng là ma tôn. Bây giờ nàng cười ha hả muốn ra tay thì chúng ma kinh hoàng không ngớt.

Cuối cùng, Lư Sênh cất tiếng hỏi: “Người muốn gì?”

Liễu Sao hất cằm: “Mạng của người và cả Ma cung!”

Sắc mặt Lư Sênh không hề thay đổi: “Muốn mạng ta thì dễ nhưng người muốn ma cung để làm gì?”

“Chẳng liên quan gì tới người!” Liễu Sao quen thói độc trở lại nhưng nàng lập tức nhíu mày: “Người hỏi cái này làm gì?”

Lư Sênh nhìn Kha Na.

Kha Na cười cười: “Lư hộ pháp yên tâm, chúng ta tuyệt đối không lợi dụng ma cung để cướp lại Yêu Khuyết.”

Liễu Sao cuống quýt la: “Kha Na!”

Kha Na ra hiệu bảo nàng im lặng: “Ta xin cam đoan, nàng tuyệt đối không truy cứu chuyện chúng ma đã làm lúc trước.”

“À?” Lư Sênh nhìn Liễu Sao.

Liễu Sao có chút không cam tâm: “Không truy cứu thì không truy cứu!”

“Quả nhiên Yêu quân có thể làm chủ.” Ánh sáng lấp lóe trong đáy mắt Lư Sênh như có thâm ý: “Vậy, chúng ta cùng nghênh Thánh Tôn trở về.”

Cấp Trung Đạo giật mình, thấp giọng khuyên can: “Tuyệt đối không thể!”

“Chẳng lẽ chờ đến lúc họ xông thẳng vào sao.” Lư Sênh vẫy tay: “Yêu quân áo trắng vang danh lục giới, sao có thể nuốt lời? Truyền lệnh, mở rộng cửa Hư Thiên cùng nghênh Thánh tôn hồi cung!”

Chúng tướng không thể nói lời nào. Chưa nói đến chuyện thực lực Liễu Sao hoàn toàn khác xưa, mà áo trắng cũng đã có tu vi Thiên Yêu, hai người đó mà liên kết lại thì tuy ma cung chưa chắc đã bại ngay lập tức, nhưng nếu đánh một trận ác liệt thì chắc chắn sẽ tổn thất nghiêm trọng, thực lực của Ma cung vốn không chịu nổi sự tổn hại như thế.

Ma quang màu lam tụ thành ma ấn rồi biến mất trên cánh cửa, cửa Ma cung chậm chạp mở rộng ra hiển lộ cảnh tượng Hư Thiên mệnh mông huyền ảo, chúng ma tướng chia ra hai bên đồng loạt cúi đầu quỳ xuống.

Liễu Sao kéo Kha Na ngẩng cao đầu bước vào trong: “Đi thôi Kha Na, chúng ta vào trong!”

“Khoan đã!” Lư Sênh bỗng cao giọng: “Xin Yêu quân dừng bước.”

Kha Na còn chưa nói gì thì Liễu Sao đã giận điên: “Y là người của ta, người dám quản? Ta cho chút thể diện thì đừng có vút đi, có tin ta giết sạch các người không!”

“Lớn lối thật!” Kiếp Hành cười lạnh bước ra: “Ma cung là vùng đất quan trọng không thể để người ngoài tự ý ra vào! Ta muốn xem xem, người làm sao giết sạch chúng ta!”

Liễu Sao cười lạnh: “Kẻ bại trận thì đừng có lên tiếng! Ta vốn chỉ muốn giết Lư Sênh, bây giờ người muốn tìm cái chết thì ta để người vừa lòng!”

Kiếp Hành không lùi nửa bước: “Muốn giết Lư Sênh, hỏi Kiếp Hành ta trước!”

“Muốn chết!”

“Dàn trận chờ lệnh!”

“Khoan đã!” Lư Sênh bước đến giữa hai người rồi nói với Liễu Sao: “Thánh Tôn chưa chắc là không thể giết hết chúng ta, nhưng thứ Thánh tôn cần bây giờ chắc không phải là một Ma cung rỗng tuếch chứ.”

Lần này Liễu Sao nhẫn nhịn không hề phản bác, nàng mím chặt môi.

“Điều chư vị băn khoăn rất đúng.” Kha Na mỉm cười chấp tay: “Lần này áo trắng chỉ tạm thời làm khách tại Ma cung, chờ Liễu Sao sắp xếp xong mọi thứ thì ta sẽ rời đi.”

Chúng ma đều nhìn Lư Sênh.

Lư Sênh nhìn y một lúc lâu rồi nhếch khóe môi một cách hiem hoi, y nghiêng người: “Mời.”

63. Q.3 - Chương 63: Diệu Âm Giết Thần

Trước Ma cung vẫn là khung cảnh trọc khí trôi lơ lửng, sương khói mờ mịt mênh mông, vắng trắng mông manh lạnh lùng mờ ảo. Con đường dẫn vào cung điện không hề thay đổi nhưng Liễu Sao lại cảm thấy có phần xa lạ, có lẽ vì nàng cảm nhận được bầu không khí nghiêm trang cẩn mật, việc tuần tra canh gác đâu ra đấy, các ma binh ma tướng ở đúng vị trí mà mình phải gánh vác, đây là điều trước đây Liễu Sao chưa từng chú ý tới.

Đi ngang qua Yết Thánh điện nghị sự, thấp thoáng trong tầng mây đen u tối là góc mái hiên cao cao ảm hiện. Trước cửa là bậc thềm đá rộng rãi, hàng cột đen to lớn khiến cung điện trông hết sức trang nghiêm.

Bước vào trong điện Ma thần, một bức tường điêu khắc rất to lớn như muốn đổ xuống bất kỳ lúc nào ở ngay trước mặt, nó mang đến một thứ áp lực vô hình khiến lòng người kính sợ.

Liễu Sao dừng bước, ngẩng mặt nhìn những hoa văn mờ ảo trên vách đá.

Vị thần bảo vệ Hư thiên ma giới, vị chúa tể công bằng và cũng là thẩm phán định hình phạt cho những kẻ vi phạm lời thề Ma thần, người như cao cao đứng giữa bầu hư không tối tăm vô tận, người lặng lẽ quan sát con dân của người, bóng dáng đó thấp thoáng chút lạnh lùng bạc bẽo.

Vị thần đã lập lời thề tuyệt đối không hấp thu thanh khí khiến con dân điều đứng, tại sao lại đáng được hưởng thụ sự sùng bái của con dân như thế? Vị thần đó dùng cái gì để bảo vệ Ma giới?

Liễu Sao không kính trọng vị Ma thần này cho lắm nhưng cũng không tỏ rõ sự khinh thường của mình. Liễu Sao đã không còn là thiếu nữ cố chấp yêu ghét rõ ràng kia nữa, nàng giờ là con dân của Ma tộc, nàng vẫn còn rất nhiều chuyện cần làm, có lẽ nàng thật sự cần sự che chở của Ma thần?

Bài học từ thực tế khiến con người ta học được cách cúi đầu và suy xét.

Chỉ cần có thể thuận lợi diệt trừ Thực Tâm ma thôi. Liễu Sao vừa nghĩ vừa cung kính khom lưng cúi đầu khiến cho đám Lư Sênh đứng bên cạnh bất ngờ không thôi, bọn họ cũng hành lễ theo nàng.

Kha Na là quân vương của Yêu giới đương nhiên sẽ không bái lạy Ma thần, y lặng lẽ lùi sang một bên, dưới chân vẫn là một đóa băng liên nở rộ.

Liễu Sao xoay người lại, chúng tướng Ma cung đều nghĩ rằng nàng muốn ra oai phủ đầu để lập uy phong của mình, nên họ đều rũ mắt, tỏ vẻ cung kính có thật có giả, trong đám đó chỉ có Kiếp Hành lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm. Ai ngờ Liễu Sao chỉ quét mắt quan sát bọn họ một lượt, rất lâu sau vẫn chưa nói gì, dần dần chúng tướng lại thấy có gì đó khó hiểu.

Lư Sênh bước lên: “Thánh tôn.”

“Hóa ra ta vẫn còn là Thánh tôn cơ đấy.” Cuối cùng Liễu Sao cũng mở miệng: “Chẳng phải các người đều phản hết rồi sao? Chỉ vì muốn giết ta, các người khăng khái hợp tác với Tiên môn, Tiên – Ma liên hợp thật là làm người ta mở rộng tầm mắt mà.”

Lư Sênh không thay đổi sắc mặt đáp: “Cá lớn nuốt cá bé là đạo lý sinh tồn, Thánh tôn xuất thân từ Võ đạo hẳn hiểu rất rõ điều này.”

“Ta hiểu chứ.” Liễu Sao thong dong trả lời: “Đáng tiếc, ta không chết, người có từng nghe chuyện có thù tất báo là tập quán của Võ đạo?”

“Nếu ta đã chọn con đường đó thì đã chuẩn bị gánh chịu hậu quả, Thánh Tôn muốn lấy mạng ta không phải là không thể, nhưng mong người tôn trọng giao hẹn, tha cho những kẻ khác.”

Liễu Sao đang rất vui lòng nàng cười ha hả: “Bây giờ ta đã vào đây rồi, cho dù có đổi ý thì người có thể làm gì được ta?”

“Thánh tôn sẽ không làm thế.” Lư Sênh không hề nóng, lướt mắt nhìn Kha Na rồi vẫn trả lời bằng câu nói kia: “Người không muốn một Ma cung trống rỗng.”

Liễu Sao gơ chân đạp y.

Cái gã ‘thuộc hạ’ này đã hãm hại nàng mấy lần thì hỏi sao mà không hận cho được? Nhưng Thực Tâm ma ẩn thân trong Tiên môn và y còn có thể điều động lực lượng trong Tiên môn. Dù tu vi nàng có cao tới đâu thì cũng không thể đơn độc đối phó toàn bộ Tiên môn, lúc trước nàng bị ba bên bao vây tiêu diệt, nếu không phải mỗi bên đều có tính toán riêng khiến nàng có thể chen qua kẽ hở thì chỉ cần Thương Kính hoặc một tiên tôn, tôn giả đứng đầu nào đó ra tay thì nàng đã mất mạng từ lâu.

Kha Na nói đúng, một mình sẽ chẳng làm nên chuyện, đầu tiên phải lấy lại Ma cung.

Tuy lý thuyết là vậy nhưng rốt cuộc Liễu Sao vẫn không thể cam lòng thuyết phục bản thân dừng so đo, giọng điệu nàng không tránh khỏi có hơi oán hận: “Đây là người nói nhé, những kẻ khác ra ngoài hết đi.”

Chúng tướng đồng loạt nhìn Lư Sênh.

Vị Húc thấy không khí căng thẳng, y bước lên một bước muốn mở miệng thì Kiếp Hành ở bên cạnh đã lên tiếng: “Thánh tôn đừng giận chó đánh mèo, chuyện lúc trước đều là ý của ta, không liên can tới Lư Sênh!”

Liễu Sao không cho là đúng: “Lư Sênh từng cứu mạng người từ trong tay ta, bây giờ người muốn báo đáp y sao?”

Kiếp Hành cười khẩy: “Người nghĩ đơn giản quá rồi, trong mắt Kiếp Hành ta chỉ có thực lực, nhìn khắp Ma cung Trưng Nguyệt đi, ai có thể sánh bằng ta? Chỉ cần trừ khử người, vị trí Ma tôn sẽ thuộc về ta. Vả lại tuy ta chưa từng khiến Ma cung trở nên hùng mạnh hơn nhưng vì người muốn hủy diệt ma cung, cho nên về công hay tư thì ta đều có lý do giết người!”

Y dám thẳng thừng thốt ra những lời đó đến cả Vị Húc cũng thấy sững sốt.

Liễu Sao giận dữ vung chưởng ra, cho dù Kiếp Hành đã sớm chuẩn bị vẫn bị nàng đánh bật ra khỏi điện Ma thần, miệng học máu tươi ngã vật xuống đất. Nhưng y vẫn cứng cỏi, lập tức gắng gượng nhồm dậy, nửa quỳ nửa nằm, y muốn mở miệng nhưng lại không nói nên lời, Kiếp Hành bị thương rất nghiêm trọng.

Liễu Sao nhìn Kha Na, thấy y khẽ gật đầu lúc này nàng mới lớn tiếng tuyên bố: “Từ giờ trở đi, ta sẽ là Ma tôn Trưng Nguyệt!”

Trải qua cuộc lưu vong sinh tử, nàng đã giết cả những kẻ đáng chết và không đáng chết, bây giờ thiếu nữ ngày nào đã không còn nao núng nữa.

Kiếp Hành thăm thương như vậy khiến chúng tướng hoảng sợ đồng loạt vận ma lực đề phòng.

Lư Sênh lập tức lên tiếng: “Thánh tôn đã khai ân bỏ qua chuyện lúc trước, các người còn muốn làm gì nữa!”

Vị Húc: “Người...”

“Ra ngoài hết đi!” Lư Sênh ra lệnh.

Liễu Sao không thêm quan tâm phản ứng của họ, nàng nói với Kiếp Hành: “Người từng đánh ta hai chưởng, lần này chỉ là trách phạt nhẹ. Ta biết người không phục ta, lần này ta hứa bỏ qua thì nhất định sẽ bỏ qua. Ta cho thể diện thì cứ nhận lấy, đừng có mà được voi đòi tiên, người cho là ta hiền lắm sao? Nếu người còn dám giở trò sau lưng ta, ta lập tức hủy diệt Ma cung khiến tất cả các người thành một đám chó nhà có tang! Các người cứ thử xem!” Khi nói đôi mắt hạnh hân học quét một lượt khắp chúng tướng.

Kiếp Hành nâng tay chỉ thẳng vào nàng, miệng dính đầy máu tươi, đôi mày quý vẫn dựng thẳng tắp.

“Kiếp Hành bị phạt đúng tội, thánh tôn khai ân, các người còn không dịu y xuống.” Lư Sênh lẳng lặng căn dặn chúng tướng.

Chúng tướng thấy Lư Sênh kiên quyết như thế nên đành rời khỏi điện

Liễu Sao không thêm so đo, nàng vẫy tay hai cánh cửa điện lập tức đóng sầm lại.

Trong Ma thần điện chỉ còn lại ba người, trong luồng ánh sáng tối mờ bầu không khí càng thần bí và lạnh lẽo.

Lư Sênh đứng giữa điện, đôi mắt sắc bén lấp lóe ánh sáng lạnh trong bóng đêm.

Y không chịu quỳ xuống thế nhưng Liễu Sao cũng không tức giận, ngọn lửa giận trong mắt dần dần dịu đi: “Người...”

Nàng còn chưa kịp nói gì thì Lư Sênh đã cắt ngang lời nàng: “Người muốn mượn sức Ma cung đối phó Thực Tâm ma.”

Liễu Sao sững sốt đáp: “Đúng.”

“Có thể.” Rõ ràng Lư Sênh không hề bất ngờ: “Mặc dù Thực Tâm ma tu ma đạo nhưng lại không thuộc về Ma tộc, giữ y lại cũng chỉ là một thứ uy hiếp với Ma cung.”

Đương nhiên đó là uy hiếp, Thực Tâm ma chỉ một lòng tiêu diệt ma đạo để cứu vớt thiên hạ cơ mà. Liễu Sao thấy chuyện này cũng thật lạ lùng, nàng thâm oán giận nhưng cũng không nói gì thêm.

Lư Sênh chuyển hướng câu chuyện: “Nhưng mà, Ma cung giúp người đối phó Thực Tâm ma thì người sẽ làm gì cho Ma cung?”

“Người dám bàn điều kiện với ta?” Liễu Sao kinh ngạc.

“Lệnh cấm Ma tộc làm hại con người không thể thực hiện.”

“Hừ, người không sợ ta giết người?”

“Đừng có quên thân phận Ma tộc của người, cho dù năng lực của người cao có đến đâu đi nữa thì cũng phải nỗ lực phá hủy cột mốc lực giới.”

“Người!”

Đón cơn giận của nàng, Lư Sênh chỉ khẽ khom người: “Bây giờ, xin thánh tôn giáng tội.”

Liễu Sao cười khẩy: “Ma cung có hình phạt gì?”

“Không ít đâu.” Lư Sênh đáp: “Trong đó có mấy cái là do thuộc hạ đưa ra, thánh tôn muốn thuộc hạ chịu hình phạt nào?”

Liễu Sao không trả lời, sau một lúc lâu mới cất tiếng: “Ta sẽ không giết người.”

Lư Sênh hơi bất ngờ nhưng cũng không hề cảm kích: “Đa tạ thánh tôn.”

Liễu Sao nhìn y một lúc thật lâu rồi bỗng nhiên nói: “Người mới là Ma tôn Trưng Nguyệt thật.”

“Hửm?”

“Người chưa tấn chức Thiên Ma lại cố gắng mở ra Hư Thiên ma cung tạo chốn dung thân cho Ma tộc. Vì để duy trì kết giới của Ma cung người phải hao phí hơn nửa tu vi, vì vậy sau đó mới thất bại tấn chức. Vì bị thương nặng nên người phải nhường lại vị trí Ma tôn, sau đó người hóa thân thành Lư Sênh tiếp tục ở lại Ma cung, do đó Vị Húc mới chịu nghe lời người, chỉ vì có mình y biết được thân phận thật của người.” Nói tới đây, nét mặt của Liễu Sao rất phức tạp: “Người phải trả giá rất đắt để mở ra Ma cung Trưng Nguyệt, giúp Ma tộc tránh thoát sự đuổi giết của Tiên môn. Họ trung thành với người, giúp người đối phó ta cũng không hề sai, cho nên ta không thể giết người.”

Trả giá đắt như thế, Liễu Sao từng chứng kiến rất nhiều lần, Tiên và Ma, tại sao lại có cùng một hành động như thế?

Ánh sáng sắc bén lạnh lẽo ngập tràn đầy mắt, Lư Sênh nhìn về hướng Kha Na.

“Chuyện này, không phải ta nói với muội ấy.” Kha Na lắc đầu, có hơi kinh ngạc: “A Phù Quân đoán không sai, Ma Tôn Trưng Nguyệt còn có một thân phận khác, thật không thể ngờ lại là các hạ.”

Đôi mắt đẹp xanh lam tỏa ra hơi lạnh.

Yêu quân áo trắng gặp Ma tôn Trưng Nguyệt, kẻ mạnh đứng đầu hai giới đối diện nhau đương nhiên sẽ tự sinh ra cuộc độ sức lạnh thâm không ai biết đến.

Liễu Sao cười có hơi gian xảo: “Thật không phải Kha Na, là Lạc sư huynh nói, huynh ấy từng nghi ngờ Lục Ly không phải là Trưng Nguyệt, về phần người đó có phải người hay không thì là do ta đoán.”

Lúc này Lư Sênh mới thu hồi tầm mắt lại.

Trong nháy mắt, hộ pháp Ma cung như đổi thành một người khác, vẫn là kẻ mặc chiếc áo vàng cũ kỹ gầy trơ xương, khuôn mặt vẫn nhon nhon quắt queo như thế. Tuy nhiên sự sắc bén cố ý tỏa ra toàn thân bị thu hết lại mà thay thế vào đó là một sự thông dong hiếm có, khí thế bùng lên khiến không khí trong điện dao động dữ dội. Nếu không phải tu vi của Liễu Sao bây giờ không thấp hơn y thì có lẽ nàng đã bị đẩy lùi lại.

“Người biết thân phận của ta thì cũng nên biết rõ hậu quả lừa gạt ta.”

“Lừa gạt người, ta cũng đã phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định.” Liễu Sao nắm tay ngạo nghễ nói: “Người không sợ ta nuốt lời giết họ, ta cũng không sợ người làm cái việc giống như thế. Bởi vì, người là người sáng lập ra Ma cung nên người càng không mong nó bị ta hủy hoại.”

Lư Sênh chăm chăm nhìn nàng, chẳng biết là đang khen ngợi hay là khinh thường.

Liễu Sao đi đến trước tượng của Ma thần rồi xoay người lại, nhấn mạnh từng chữ: “Từ giờ trở đi, Ma tôn Trưng Nguyệt chính là ta.”

Cơn chấn động dữ dội qua đi, phong ấn bên ngoài kết nối với nhau, không gian lặng lẽ mở rộng ra ngoài trăm dặm, sau khi được gia cố kết giới tỏa ra màu xanh lam nhàn nhạt.

Sức mạnh duy trì kết giới quay trở về, khí thế xung quanh Lư Sênh càng mạnh thêm, y cũng không hề nói lời cảm ơn: “Mệnh lệnh cấm tu luyện, thánh tôn cũng nên cân nhắc đi.”

Dứt lời, y xoay người bước ra khỏi điện.

Không gian trong điện rất tĩnh lặng.

“Kha Na.”

“Ừm.”

“Có phải muội không nên làm thế không?”

“Để y lấy lại sức mạnh có phần nguy hiểm nhưng không quá nghiêm trọng.” Kha Na mỉm cười: “Có được một Ma tôn hùng mạnh cũng không phải là chuyện xấu, Lư Sênh sẽ tự cân nhắc.”

“Muội lỡ lời rồi phải không?” Liễu Sao ủ rũ: “Những điều huynh dạy, muội vốn nhớ rất rõ nhưng đối mặt với đám khốn kiếp đó, muội... tức quá nên suốt ruột, muội lỡ quên hết rồi...”

Khóe miệng Kha Na giãn giãn.

Liễu Sao liếc nhìn nét mặt y, nàng có hơi lo lắng lắm lắm: “Muội không thông minh như Lạc Ninh, không làm được cái kiểu Ma tôn như huynh nói đâu.”

Kha Na thở dài: “Được rồi, vậy muội cứ làm Liễu Sao nhi đi.”

Liễu Sao nghe thế lập tức nhẹ nhõm, nàng vỗ tay: “Đúng rồi! Dù sao lần này muội về đây là để làm việc chứ không phải làm Ma tôn.”

Đây gọi là cái nét đánh chết không chừa, dù có cố giả vờ thế nào cũng không giống nổi. Khóe môi Kha Na co rúm rồi cuối cùng nhẫn nhịn: “Không thể ngờ Lư Sênh lại là Trưng Nguyệt, bây giờ sự việc còn khó giải quyết hơn ta tưởng. Chúng ta tìm nơi ở tạm trước đã sau đó mới bàn tiếp phải làm sao.”

“Cái này muội đã nghĩ xong rồi.” Liễu Sao kéo y ra ngoài: “Đi thôi, muội dẫn huynh đến chỗ của muội.”

Trong tầng mây ô trọc, vô số ma binh tuần tra qua lại, khi trông thấy hai người bọn họ đều cung kính cúi đầu thi lễ. Liễu Sao dẫn Kha Na vội vã đi đến ảo cảnh biển mây, bỏ đi quá lâu mà nàng còn từng bị thương nặng, ảo cảnh kia đã tan biến từ lâu mà thay vào đó là một vùng biển màu xanh lam sẫm.

Liễu Sao dừng chân.

Vàng trắng bạc treo tít trên cao, từng cơn sóng nhỏ cuộn cuộn vỗ về, có người đang ngồi nơi đó cúi đầu loay hoay sửa một cây đàn.

Trên bao cổ tay là hoa văn vàng trắng lấp lánh ánh bạc, ngón tay thuần dài khê kéo dây đàn vòng qua để đàn một cách khéo léo, động tác vừa thuần thục vừa hoàn mỹ.

“Là người.” Kha Na kinh ngạc.

“Hoan nghênh người đến đây.” Hần hơi nghiêng mặt, giọng cười vẫn trầm thấp: “Vị Yêu quân duy nhất tiến vào Ma giới.”

Kha Na nhìn Liễu Sao, sau một lúc lâu y nhìn đôi mày thanh tú lại.

Đoạn đối thoại của hai người không khiến Liễu Sao bất ngờ, nàng lớn tiếng nói: “Kha Na, muội ghét biển nhất!”

Kha Na “Ừ” rồi mỉm cười: “Ta cũng không thích nước.”

“Chúng ta đi thôi.” Liễu Sao kéo y bỏ đi.

Hai người đi khắp Ma cung vài lượt, cuối cùng Liễu Sao cũng tìm thấy một nơi vừa ý, nàng sử dụng pháp lực tái hiện ảo cảnh. Lần này ảo cảnh không có biển cũng không có mây trắng, đó là một rừng cây lạ lùng, trên cây không có một chiếc lá, những đóa hoa trắng bé nhỏ nở đầy cành, cánh hoa như tuyết, nhụy hoa như vàng, hương thơm ngọt ngào tỏa ra khắp không gian. Giữa cánh rừng, những chạc cây của mấy gốc cổ thụ quần quanh rất lạ kỳ, chúng tạo thành một cái giường lớn phủ đầy hoa tươi giữa không trung.

Sau khi thiết lập kết giới xong, Liễu Sao ngồi ở giữa cái giường hoa lớn, quay về hướng ngoài rừng gọi: “Kha Na! Kha Na huynh mau vào đây!”

Bóng áo trắng lướt qua không trung rừng cây, nhẹ nhàng dừng lại trên giường, hiển nhiên y rất quen thuộc nơi này.

“Ồ Ma giới có thể dùng ý niệm để đi chuyển đó! Ngốc quá!” Liễu Sao gom một mớ cánh hoa rắc đầy lên người y: “Sao nào! Sao nào! Không khác rừng Bất Niệm lắm đúng không!”

“Được rồi.” Kha Na nhẹ phất áo bào rồi ngồi xuống, áo trắng như tuyết hòa vào màu hoa như hòa thành một thể.

Liễu Sao quan sát nét mặt y, nàng chủ động giải thích: “Cái người vừa nãy, là hắc lợi dụng huynh cứu muội.”

“Ừ, ta biết.”

“Không phải hắc có lòng tốt đâu, hắc cứu muội là vì không thể để muội chết thôi.”

“Ta biết rồi.” Kha Na mỉm cười: “Nếu hắc muốn lợi dụng muội thì muội cũng phải cẩn thận với hắc.”

Thấy y không nghi ngờ mình, Liễu Sao mới yên tâm, nàng ngơ ngẩn nhìn Kha Na.

“Muội nhìn gì vậy?” Kha Na khó hiểu.

Liễu Sao tò mò nín y phục y: “Sao huynh không mặc áo tím nữa?”

Kha Na cúi đầu nhìn ống tay áo trắng như tuyết rồi lắc đầu mỉm cười: “Kha Na áo tím là hóa thân dùng để gạt muội, yêu quân áo trắng mới thật sự là nguyên hình của ta.”

Liễu Sao nhìn y rất lâu rồi nàng rút tay về, không nói thêm lời nào.

Kha Na dùng một cành hoa khê vẽ khuôn mặt nàng: “Sao thế?”

Liễu Sao đáp: “Không, muội đang nghĩ, đã qua một thời gian vết thương của Thực Tâm ma chắc khỏi rồi, y có thể hấp thụ toàn bộ sức mạnh của Ma anh, tu vi của y chắc hẳn đã rất cao.”

Kha Na trấn an: “Yên tâm, bây giờ muội không còn một mình nữa, sau lưng muội là cả Ma cung mà.”

Nhắc tới chuyện này, Liễu Sao lại thấy tức nàng ngoảnh mặt đi khê hừ: “Huynh thấy rồi đó, họ vốn chẳng xem muội là Ma tôn, chưa biết chừng một lúc nào đó bọn họ sẽ đâm sau lưng muội một nhát.”

Kha Na vỗ vỗ vai nàng: “Bọn họ không thật lòng xem muội là Ma tôn thì muội có thể thật lòng xem họ là thuộc hạ của muội.”

Liễu Sao ngẫm nghĩ: “Ý của huynh là có lẽ muội nên giúp họ làm thứ gì đó?”

“Ít nhất, muội nên nghĩ cho họ nhiều hơn một chút, đừng tùy tiện lấy lực lượng Ma cung ra mạo hiểm. Đây là giới hạn của Lư Sênh, muội không chạm vào đó thì y tạm thời sẽ không chống đối muội.”

“Muội hiểu rồi.” Liễu Sao như đã ngộ ra, nhưng nàng bực bội lắc đầu: “Tuy nhiên mệnh lệnh cấm tu luyện không thể thu hồi, bọn họ ra ngoài hại người muội không thể không lo. Hơn nữa, chuyện này cũng vì muốn tốt cho họ, nếu họ tiếp tục tu luyện thì ma tính càng ngày càng nặng sớm muộn gì cũng tự hủy diệt mình.”

Kha Na nghe thế chỉ cười mà không phản đối thẳng thừng: “Ma tộc hại người là chuyện xưa nay, còn Thực Tâm ma lại là mối họa lớn trước mắt, vấn đề này còn chưa giải quyết xong mà đã đi lo chuyện khác thì có đúng không?”

Liễu Sao ngơ ngẩn: “Ý của huynh là để mặc họ hại người?”

Kha Na đáp: “Đương nhiên không phải, nhưng mà chuyện có nặng có nhẹ có trước có sau, chúng ta phải giải quyết chuyện Thực Tâm ma trước. Còn nếu muốn vẹn cả đôi đường thì kết quả sẽ chẳng làm nên chuyện gì cả.”

Liễu Sao như tỉnh ngộ: “Huynh nói đúng! Đối phó Thực Tâm ma mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Cho nên muội có thể tạm thời thu lại mệnh lệnh kia.”

“Muội đi tìm Lư Sênh đây!”

Liều Sao là người nóng tính, nàng đứng dậy rồi biến mất.

Kha Na lắc đầu cười cười, sau một lúc lâu, y đứng dậy đi về một hướng khác.

Ảo cảnh biển khơi không có kết giới, tiếng đàn vang lên dứt quãng hòa với từng đợt sóng đập chồm dao động. Nguyệt vẫn ngồi yên ở đó, cây đàn đã hoàn thiện, hần đang cúi đầu điều chỉnh dây âm thanh.

Kha Na phi thân dừng trên cảnh biển, y chậm rãi bước về phía hần, áo bào trắng rộng thùng thình phơ phất theo từng bước chân, hạt châu màu lam nhạt tô điểm trên mái tóc khê khàng lay động phản xạ ra nhiều ánh trắng nhàn nhạt.

Hai bóng người một đen một trắng càng ngày càng gần.

“Chúng tộc bị Thủy thần nguyên rửa.” Nguyệt thở dài: “Chỉ vì lợi ích của bản thân mà giết thần thì ắt phải gánh chịu hậu quả tương đồng.”

Kha Na dừng chân lại sau một lúc lâu mới đáp: “Đúng vậy, vì lợi riêng mà nhẫn tâm ra tay với người bảo vệ mình. Diệu Âm tộc tuy cuối cùng có được thể chất thủy nguyên, nhưng lại phải gánh chịu lời nguyện ‘Ký sinh trong nước, vĩnh viễn không tấn chức’. Mấy vạn năm qua, biết bao nhiêu kẻ cũng giống chúng ta, vì muốn lấy sức mạnh của thủy nguyên mà truy giết Diệu Âm tộc, đó là cái giá đắt chúng ta phải trả.”

“Người có thể nghĩ được như vậy, hay lắm.” Nguyệt thu đàn lại, đứng dậy đối diện với y.

“Nhưng đã qua cả trăm ngàn năm, sự trừng phạt mà Diệu Âm tộc gánh chịu đã đủ để đền tội của chúng ta.” Kha Na ổn định lại cảm xúc, chăm chú nhìn vào chiếc mũ áo choàng rũ thấp xuống: “Có thể biết được bí mật của tộc ta, rốt cuộc người là ai?”

“Là kẻ lừa gạt người.” Nguyệt thẳng thắn thừa nhận chuyện mình gạt người, hần không nhanh không chậm nói: “Lúc ấy, con bé rơi vào bẫy không còn đường sống, ta lập tức nghĩ tới người, chỉ có người mới có thể cứu con bé.”

Kha Na không hề tức giận: “Các hạ thừa nhận thật phóng khoáng.”

“Bởi vì người không đủ năng lực để giết ta, nếu không ta cũng không hào phóng thế đâu.” Viên thủy tinh tím lấp lóe trên chiếc nhẫn, Nguyệt kéo vạt áo choàng: “Người ngây thơ quá, rất dễ tin lời dụ dỗ của ta.”

Kha Na bình tĩnh đáp: “Muội ấy đã hứa với ta.”

“Xem ra người không hiểu con bé rồi.” Nguyệt nhếch khóe môi: “Con bé là một đứa trẻ ưa nói dối.”

Kha Na nhíu mày: “Dù gì cũng đã tin một lần, tin thêm một lần nữa thì đã sao?”

Ánh sáng trên viên đá tím tắt lịm, Nguyệt nâng tay: “Có một vị Yêu quân như thế quả là bi ai cho Vô Tích Yêu Khuyết, đáng thương cho Diệu Âm tộc. Người trong tộc của người hy sinh nhiều như thế, những kỳ vọng họ gửi gắm đã bị một Yêu quân ngây thơ như người hủy diệt cả rồi.”

“Là ta ngây thơ hay là người có ý đồ khác?” Kha Na lắc đầu đáp: “Người đừng mong dao động được tâm ý của ta.”

Nguyệt bật cười: “Vậy bây giờ, kẻ có ý đồ là ta đây cho người một lời khuyên giản đơn nhất là đừng có tin lời con bé, người nên quay về tìm người trong Diệu Âm tộc đi, ta sẽ để con bé dùng một cách thức khác đền đáp người.”

Kha Na chỉ mỉm cười: “Đây là lời khuyên hay là mê hoặc dẫn dụ?”

“Yêu quân cố chấp, người đừng nên phụ lòng tốt của ta.”

“Người vội vã khuyên ta bỏ đi như thế là do người lo lắng sức ảnh hưởng của ta với muội ấy phải không?” Kha Na chậm rãi bước hai bước rồi bảo: “Ta không biết người đang có âm mưu gì, nhưng có ta ở đây người đừng hòng lợi dụng được muội ấy.”

“Người muốn chọc giận ta, ừm...” Nguyệt sờ sờ viên thủy tinh tím: “Ta thừa nhận người đủ sức ảnh hưởng đến con bé, con bé càng ngày càng tin tưởng người. Nhưng có một số chuyện người không hề biết, đó là vận mệnh của con bé đã sớm không thuộc về con bé nữa.”

Kha Na sững sờ.

“Người tin con bé vì lời thề với Ma thần, chỉ đáng tiếc vận mệnh của con bé đã được định trước từ lâu, vốn chẳng cần quan tâm đến lời thề với Ma thần. Cho nên, con bé vĩnh viễn không thể giúp được người, nếu người có thể quay đầu đúng lúc, tiếp tục làm Yêu quân áo trắng của người thì vẫn có thể cứu vãn được lỗi lầm đã phạm. Nếu không thì tương lai của Diệu Âm tộc sẽ càng gian nan hơn, bọn họ sẽ bị toàn bộ Yêu giới đuổi giết cho đến khi hoàn toàn diệt tộc.”

Kha Na không đáp.

“Do dự à?” Nguyệt phong độ nâng tay: “Ta nghĩ, có lẽ người đã nhớ rõ lời khuyên của ta.”

64. Q.3 - Chương 64: Lời Hứa Đêm Trước

Thân là ma tôn nhưng Liễu Sao không quan tâm gì lắm tới mặt mũi hay thể diện, việc này chẳng qua là sửa lại một mệnh lệnh mà thôi. Nàng nói là làm, chạy thẳng đến tìm Lư Sênh tuyên bố quyết định của mình.

“Ta đã cân nhắc lại rồi, tạm thời bỏ lệnh cấm tu luyện kia đi.” Liễu Sao nghiêm mặt, ngữ khí bất giác rất nghiêm trang.

Lư Sênh âm thầm nhú mày: “Thánh tôn nghĩ thông nhanh vậy sao?”

Kha Na khuyên thật đúng. Liễu Sao chợt nghĩ ra một chuyện: “Người phái người thăm dò tung tích của Ký Thủy tộc. Nếu họ vẫn còn sống thì cứu họ trước đã.”

Lư Sênh đáp: “Ký Thủy tộc trốn tránh đuổi giết nên hiện giờ không rõ tung tích. Chúng tộc của họ có đặc điểm riêng trời sinh, chỉ cần áo trắng rời khỏi ma cung thì Ký Thủy tộc sẽ tự có cách tìm ra y.”

Liễu Sao lắc đầu: “Tóm lại, ta không muốn Kha Na biết chuyện này, các người cũng đừng để Ký Thủy tộc tìm ra huynh ấy, và càng không được phép để người khác biết huynh ấy vẫn còn ở Ma cung, hãy tuyên bố với bên ngoài rằng huynh ấy đã rời khỏi đây.” Nàng dừng lời cố tình tỏa sát khí ra xung quanh: “Kha Na đã cứu mạng ta, ai dám làm hại huynh ấy, ta lấy mạng kẻ đó!”

Lư Sênh nở một nụ cười lạ lùng: “Rõ.”

Bên ngoài không hề có tin tức của Lạc Ninh, khả năng lớn nhất là con bé đã theo Ký Thủy tộc trốn khỏi Yêu Khuyết, vết thương hồn phách của Lạc Ninh vẫn chưa lành. Theo lý thuyết Yêu Khuyết không thiếu linh được tục mệnh thì tình hình con bé hẳn không sao, nhưng Liễu Sao vẫn thấy rất lo lắng. Cho nên Liễu Sao mới quyết định tìm tung tích Ký Thủy tộc trước để xác nhận an toàn của Lạc Ninh. Vô Tích Yêu Khuyết bại trận, Ký Thủy tộc bị đuổi giết, mấu chốt là Kha Na vì cứu nàng cho nên mới bỏ đi, nếu để Kha Na biết tình hình Ký Thủy tộc thì chỉ càng thêm áy náy.

Quả như lời Kha Na, chỉ cần không chạm đến giới hạn thì Lư Sênh sẽ rất hợp tác. Liễu Sao thầm nghĩ, nàng cảm thấy hình như không còn chuyện gì để nói nữa nên ngữ điệu cũng dịu xuống: “Yên tâm, ta sẽ cố sức suy nghĩ cho Ma cung.”

“Tốt lắm.” Lư Sênh nói: “Có chút việc phải làm phiền Thánh tôn, ngày mai nhờ Thánh tôn mở một cửa vào tại Ô thành.”

Y khẳng khái hợp tác nên Liễu Sao cũng hiểu chuyện, đồng ý yêu cầu, nhưng ngay sau đó nàng lại giật mình: “Ô thành.... nơi đó chẳng phải có người của Tiên môn canh giữ sao!”

“Không còn cách nào khác nữa.”

“Được rồi, cứ như người nói đi.” Nét mặt Lư Sênh rất bình thản nên Liễu Sao không truy vấn thêm nữa. Huống chi chuyện này cũng không phải chuyện lớn, kết giới ở Ma cung là do nàng thiết lập, dời vị trí của ra vào không hề khó.

“Nếu thánh tôn đã trở lại vậy xin nhanh chóng kiểm tra, rà soát các nơi để làm quen với sự vụ của Ma cung.”

Liễu Sao vốn định quay về tìm Kha Na bàn bạc, nàng không có hứng thú chút nào với chuyện này, ban đầu nàng muốn từ chối nhưng nghĩ đến lời Kha Na ‘phải xem họ là thuộc hạ’ nên nàng đành phải đồng ý.

Ma tôn quay về đánh thẳng vào Ma cung, đám ma binh đều lo lắng nàng sẽ nhắc lại lệnh cấm, dù sao ma tính của Ma tộc đã nổi tiếng khắp lục giới, những người quyết tâm nhập ma đều là nhắm vào thứ sức mạnh của ma, nếu bảo họ ngừng tu luyện chẳng khác nào muốn giết họ. Vì vậy khi nghe nói hủy lệnh cấm, chúng ma đều rất vui mừng, ý muốn chống đối giảm bớt không ít, hơn nữa những người trong Ma cung cũng không quá trung thành với nghiệp lớn trong lòng Lư Sênh, mà vị Ma tôn Liễu Sao này không hề có chút kinh nghiệm, kiểm tra chẳng qua là làm cho có, những kẻ tinh mắt đều có thể nhận ra. Vì vậy họ cố tình nịnh hót dỗ dành, dẫn nàng đi khắp Ma cung và tận tình giới thiệu một lượt, lúc đầu Liễu Sao còn rất miễn cưỡng nhưng sau đó thấy đám ma tướng xum xoe bộ đồ như thế thì có chút thích thú.

Vừa tra vừa xét mất hết ba ngày, Liễu Sao suýt chút nữa ói máu, thật không thể ngờ làm Ma tôn phiền phức như vậy, hóa ra lúc trước nàng làm Ma tôn chỉ có hư danh mà thôi, khó trách chẳng có ai xem nàng ra gì. Bước đầu tiên của kế hoạch rất thuận lợi, Liễu Sao cảm thấy mình bắt đầu hơi giống Ma tôn, tâm tình nàng quả thật không tệ, trên đường thấy Kiếp Hành đang đi tới nàng còn chủ động chào đón, thân thiết thăm hỏi vài câu: “Vết thương có nghiêm trọng lắm không, người đến tìm được sư lấy linh dược tốt về mà dùng.” khiến Kiếp Hành sửng sốt, suýt chút nữa là hộc máu ngay tại chỗ. Lúc trước vừa mới đánh người ta, xoay phất một cái thì như chưa từng xảy ra chuyện gì, cách trấn an thuộc hạ ngây thơ chưa từng thấy, nhưng vì Liễu Sao nhỏ tuổi nên Kiếp Hành tự trọng thân phận không tiện quá so đo, sắc mặt y lúc đó cực kỳ đẹp đẽ.

Vất vả lắm mới làm xong chính sự, Liễu Sao định quay về rừng Bất Niệm tìm Kha Na, nhưng đi được nửa đường thì chợt nhớ ra cái gì, nàng chuyển hướng.

Mặc Lan điện vẫn không có kết giới, thậm chí cả thủ vệ cũng không thấy một ai.

Liễu Sao vẫy tay phát tán đám sương khói trước mắt, trước mặt nàng là sắc cỏ xám xịt, tượng thú điêu khắc trên bàn phun ra ngọn lửa mờ ảo, trên tháp mặc ngọc không một bóng người, Liễu Sao bước qua ngồi xuống tháp, nhìn ngọn lửa say sưa.

Chẳng biết qua bao lâu, nàng bỗng nghiêng đầu hỏi: “Người đi đâu!”

“Hóa ra thánh tôn ở đây!” Màn sương khói tách ra hai bên, thiếu niên áo đỏ bước vào cười nói: “Không biết thánh tôn đến, thuộc hạ tiếp đón không chu đáo, thật có tội.”

Phản ứng nhanh thật. Liễu Sao cười “Hắc” một tiếng: “Đừng nghĩ là ta không biết, vừa nãy rõ ràng là người muốn chạy, định trốn ta sao?”

Vị Húc nhếch môi, không đáp.

Liễu Sao đoán nguyên nhân: “Người sợ Lư Sênh biết? Yên tâm đi, không có ai biết đâu, chuyện ngày trước... cảm ơn người.”

“Người lại muốn đền ơn?” Vị Húc lắc đầu, bước đến ngồi xuống bên chiếc bàn, chẳng biết y lấy từ đâu ra một cái ly chứa chất lỏng màu đỏ tươi: “Có lúc ta đã nghĩ rằng chúng ta rất giống nhau, ta chẳng qua là muốn xem người có thể chạy xa đến đâu, sẽ đi đến bước nào thôi.”

“Người...”

“Ta thật không ngờ, người lại có thể quay về. Kỳ thật ta có hơi hối hận, bởi vì tới tận bây giờ ta vẫn cho rằng Lư Sênh mới là người thích hợp làm Ma tôn nhất.”

Liễu Sao cắn môi, sắc mặt hơi khó coi.

“Cho nên, mời thánh tôn rời khỏi đây.” Vị Húc nâng chén với nàng: “Không phải ta muốn thả người, mà ta chỉ là muốn thả chính mình thôi.”

Liễu Sao nhìn y một lúc lâu, nàng không giận chỉ lặng lẽ xoay người bỏ đi.

Vị thiếu niên hộ pháp này chỉ e sẽ không còn gọi nàng là “tỷ tỷ” như ngày xưa.

“Liễu Sao nhi, người cứ tự cho mình là đúng!” Thương Ngọc Dung, Lạc Ca, Bạch Phượng... rốt cuộc nàng đã khiến biết bao nhiêu người thất vọng đây?

Thương hại, quan tâm, giúp đỡ nhưng lại không có một ai tán thành.

Chẳng hiểu sao Liễu Sao bỗng thấy thật cáu kỉnh, nàng đột nhiên rất muốn gặp Kha Na, Liễu Sao vội vã chạy về rừng Bất Niệm.

Cánh hoa rơi đầy đất, hương thơm say lòng người giống hệt như ảo cảnh này, đủ khiến người ta say lòng mà chìm đắm, chỉ muốn bước vào mà không bao giờ muốn trở ra.

“Kha Na! Kha Na!”

Người ngồi trên chiếc giường hoa xoay người lại.

Liễu Sao không hề ngạc nhiên vì kết giới giảng bên ngoài không cản được hắn, nàng dừng lại giữa không trung: “Người tới đây làm gì?”

“Ta đến trả lại đồ cho người.” Tấm áo choàng dày được vén lên một nửa, bàn tay trái tái nhợt đẹp đẽ vươn ra, trên tay là một chiếc vòng gỗ.

Chiếc vòng gỗ bay lên hóa thành Xích huyền cầm, trên thân đàn là bảy dây nguyên vẹn.

Liễu Sao đáp xuống trước mặt hắn, chăm chăm nhìn cái tay kia.

Chiếc nhẫn thủy tinh tím vẫn lấp lóe ánh sáng như xưa, nhưng nó không còn nằm ở vị trí cũ mà đã được dời đến ngón tay trỏ, thoạt trông chẳng những không mất cân xứng mà lại càng đẹp đẽ hơn.

Hắn như cảm nhận được sự nghi hoặc trong lòng nàng bèn giải thích: “Như thế ta mới nhìn rõ hơn được.”

À, thì ra đó là mắt hắn, hắn đem mắt ra ngoài đeo chơi. Liễu Sao nghe thêm một lời nói dối như thế thì chỉ “hừ” một tiếng, cũng không dừng lại ở vấn đề nhắm nhí này thêm nữa. Nàng lấy cây đàn biến nó thành vòng gỗ một lần nữa rồi đeo vào tay. Nàng ngắm nghĩ cây đàn này là Lạc Ca cho nàng, hắn có thể tìm râu cá voi sửa lại dây đàn đã hiếm có lắm rồi nên Liễu Sao vẫn nói “Cảm ơn”.

Nguyệt “Ừ” rồi tiếp: “Không cần cảm ơn.”

Liễu Sao vốn nghĩ hắn sẽ thừa cơ bàn điều kiện với nàng, hắn trả lời như thế khiến nàng bất ngờ, Liễu Sao chăm chú quan sát hắn.

Nguyệt cong cong khóe môi, nâng tay sờ sờ mặt.

Liễu Sao nhìn điệu bộ này của hắn thì càng khó chịu: “Người không còn gì để nói nữa à?”

“Có.” Hắn lắc đầu: “Người quá kích động rồi, chịu thiệt một lần rồi mà vẫn chưa chịu khôn ra. Lữ Sênh chưa từng từ bỏ ý định nhắm vào sức mạnh của người. Ma cung không cần người gánh vác, người không nên giải phóng sức mạnh của y.”

“Không liên can gì tới người, Kha Na đã nói không sao cả.”

“Là vì y ngại mắng người ngốc.”

“Người đang sợ ta phá hỏng kế hoạch của người chứ gì.” Liễu Sao lướt mắt nhìn quanh, nàng bắt đầu cảnh giác: “Kha Na đâu, huynh ấy đâu rồi!”

Nguyệt hơi do dự, giọng nói trầm trầm lộ sự ôn hòa thân thiết: “Y là Yêu quân thì làm sao chịu ở lại Ma cung, đương nhiên là phải quay về Yêu giới rồi.”

Cõi lòng Liễu Sao nặng nề, nàng lập tức giãn khuôn mặt ra cười bảo: “Ha, người cho là ta sẽ tin người sao!” Nguyệt không trả lời.

Liễu Sao nhìn hẩn một lúc lâu, sắc mặt nàng dần dần thay đổi.

“Được rồi, Liễu Sao nhi.” Nguyệt ôm lấy vai nàng: “Ta ở lại đây với người.”

“Kha Na!” Liễu Sao xoay người bỏ chạy.

Vô Tích Yêu Khuyết thua trận, Yêu quân áo trắng chắc chắn sẽ trở thành đối tượng đuổi giết hàng đầu của Bách Yêu Lăng. Nếu Kha Na quay về Yêu giới thật, cho dù tu vi của y có cao tới đâu cũng không đủ khả năng đơn độc đấu với Bách Yêu Lăng. Huống hồ, y còn phải đối mặt với sự khiển trách của toàn tộc Ký Thủy.

Liễu Sao thất vọng nhưng phần nhiều là lo lắng, nàng chạy về hướng cửa vào Ma giới.

“Hồi bẩm thánh tôn, ba ngày trước Yêu quân áo trắng đã rời khỏi Ma giới.”

Đi thật rồi sao?

Liễu Sao trầm mặc một lát, nàng vẫy tay bảo đám ma binh rời đi, nhưng lại không đuổi theo Kha Na ra ngoài.

Cho dù y tiếp cận nàng là có mục đích, nhưng y vì cứu mạng nàng mà phải trả giá bằng toàn bộ Yêu Khuyết, vào lúc nàng tấn chức Thiên ma, y dùng yêu ca bảo vệ nàng, ở Bất Niệm lâm hai người giúp nhau trị thương như là thân nhân... Tất cả mọi thứ đã không thể phân biệt rõ là lợi dụng hay là ân nghĩa từ lâu, ngoài miệng thì y vẫn bảo là giao dịch, nhưng cái giá mà y phải trả đã sớm vượt quá thứ mà y có thể thu về.

Kha Na hứa quay về với nàng cùng diệt trừ Thực Tâm ma, thật ra nàng biết lời hứa này đa phần là một lời an ủi hơn. Y là Kha Na và cũng là Yêu quân áo trắng, y còn có nhiệm vụ cứu Ký Thủy tộc, còn có nghiệp lớn của Yêu Khuyết phải hoàn thành. Kha Na đã hoàn thành giao dịch của mình, căn bản không còn lý do ở lại bên nàng nữa.

Trong màn sương khói thấp thoáng vô số bóng người qua lại, nơi đây mệnh mông mờ ảo ẩn hiện vẻ lạnh lẽo hiu quạnh.

Liễu Sao ngồi xuống, từ từ ôm mặt.

Kha Na vẫn không thể tin tưởng nàng hoàn toàn? Nàng sẽ giúp y, bất luận là giành lại Yêu Khuyết hay là giải thoát Ký Thủy tộc. Có lẽ, y không thể chờ thêm được nữa, bởi vì người trong tộc của y còn đang trong vòng nguy hiểm.

Y có trách nhiệm của y, mà nàng cũng có chuyện nàng cần làm. Trên con người của bản thân, không một ai có thể trợ giúp được.

Liễu Sao khẽ hít hít mũi, nàng bắt đầu suy nghĩ kế hoạch sau này, nhưng lúc này trong lòng chỉ còn cảm giác đau thương mệt mỏi, Liễu Sao rầu rĩ ghé người trên tảng đá, có hơi buồn ngủ.

Có người đến gần.

Có lẽ vì chỉ còn lại một mình lẻ loi nên Liễu Sao cảnh giác hơn ngày thường, nàng lập tức tỉnh lại: “Ai?”

“Muội sao thế?” Người đến cúi người, vài sợi tóc trắng như tuyết buông xuống vai nàng, lướt qua trên khuôn mặt nàng.

Liễu Sao sững sờ ngồi bật dậy: “Kha Na!”

“Phịch”, Kha Na bị nàng nhào vào lòng có hơi ngơ ngác, y vươn tay sờ sờ trán nàng.

“Kha Na! Kha Na!” Liễu Sao bắt chập cơn đau trên trán, nàng ôm chặt y gào: “Huynh quay về rồi! Sao huynh lại quay về!”

Kha Na cúi đầu nhìn vào đôi mắt hạnh ngập tràn vui mừng, y cũng mỉm cười, để mặc nàng ôm mình: “Ta chỉ ra ngoài làm chút chuyện, đương nhiên phải về chứ, sao muội lại nói thế?”

Muội cứ nghĩ huynh bỏ đi rồi. Liễu Sao bỗng thấy khóe mắt cay xè, nàng há miệng thở dốc nhưng lại không nói nổi một từ.

Kha Na thở dài sườn sượt, khe khẽ ôm lấy nàng: “Cái tính của muội ở lại đây một mình chỉ khiến người ta lo lắng thôi. Trước khi muội hoàn toàn nắm được Ma cung, ta sẽ không đi đâu.”

Liễu Sao gật đầu liên tục.

Kha Na do dự rồi nghiêm mặt bảo: “Cái người bảo ta đến cứu muội, ta không thể nhìn ra lai lịch của hắn, có điều hắn không phải là kẻ đơn giản đâu.”

Liễu Sao nhướn mày rời khỏi Kha Na: “Muội biết là hắn ép huynh mà! Để muội đi hỏi hắn!”

“Ai có thể ép ta đi được chứ?” Kha Na mỉm cười căn nąng: “Ta và Lư Sênh hợp tác muốn giải quyết phiền phức chỗ Bách Yêu Lăng trước, vì Ứng Phi đang truy bắt Yêu quân áo trắng ở khắp nơi.”

“Hóa ra là âm mưu của các người.” Liễu Sao tức tối. Kha Na cố ý rời khỏi Ma giới trước mặt mọi người rồi hiện thân để Bách Yêu Lăng đuổi giết, Lư Sênh bảo nàng mở một cánh cửa ở Ô thành là để đón Kha Na về. Áo trắng biến mất ở địa bàn của Tiên môn thì Ứng Phi không có lý do gì mà tìm đến Ma cung. So sánh ra, cái mệnh lệnh ‘tuyên bố với bên ngoài Kha Na đã rời khỏi’ của nàng gây thơ biết chừng nào, khó trách nét mặt của Lư Sênh lúc ấy là thế! Bọn họ đã thỏa thuận xong từ lâu, mà nàng thân là Ma tôn lại chẳng hay biết gì cả.

Liễu Sao bắt mắ: “Như thế rất nguy hiểm, huynh nên sớm nói với muội chứ!”

“Chuyện này càng ít người biết càng tốt, bây giờ ta phải hạn chế lộ diện ở Ma cung.” Kha Na lắc đầu: “Về phần của Nguyệt, ta chỉ nghĩ ngờ hắn đang có âm mưu khác, nhưng không có chứng cứ gì cả, muội phải đề phòng đấy.”

Liễu Sao ngẫm nghĩ sau một lúc lâu mới gật đầu trịnh trọng: “Muội biết.”

“Đi thôi.” Kha Na kéo nàng.

“Kha Na.” Liễu Sao cúi đầu nhìn tay y.

“Hửm?”

“Muội biết huynh không thể ở mãi bên muội, một ngày nào đó huynh sẽ rời đi.” Liễu Sao ngắ mặt nhìn y: “Nhưng khi nào huynh muốn rời đi thì nhất định phải nói trước với muội.”

Kha Na vuốt đầu nàng, một lát sau mới đáp: “Được.”

Hai người nắm tay quay lại Bất Niệm lâm, Nguyệt vẫn còn đứng trên chiếc giường hoa, thỉnh thoảng có vài cơn gió thổi đến, trong rừng những cánh hoa trắng tung bay ngập trời, chiếc áo choàng đen dường như bị bao phủ hoàn toàn bởi những cánh hoa.

Kha Na mỉm cười: “Khiến các hạ thất vọng rồi, thật xin lỗi.”

Hình như Nguyệt cũng không hề tức giận: “Người rất cố chấp.”

Kha Na đáp: “Ta vẫn luôn cố chấp, nếu không sẽ không bị người gạt.”

Liễu Sao cất cao giọng: “Chỗ này không chào đón người ngoài.”

Gió ngừng lại, Bất Niệm lâm lại khôi phục sự tĩnh lặng lúc trước, bóng áo đen đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi ký kết ngắ với Lư Sênh, Liễu Sao có thêm nhiều thời gian để điều tra tung tích Thực Tâm ma, những vụ án mất tích ở nhân gian chưa từng dừng lại. Không cần nghi ngờ, tim của những người đó chắc chắn đã trở thành tế phẩm trên con đường tu ma tiên của Thực Tâm ma. Tạ Lệnh Tề đích thân dẫn đệ tử

điều tra những vụ án này, chỉ có Liễu Sao biết rõ cuộc là y đang điều tra hay là thừa cơ gây án, đáng tiếc trước mắt nàng chưa thể động vào y.

Ngoài ra còn có thi ma Thạch Lan, lúc đó nàng ta giúp Liễu Sao đỡ chiêu nên bị thương nghiêm trọng không rõ tung tích. Bây giờ vết thương của Thực Tâm ma đã khôi phục, công lực tăng lên nhiều, chỉ e Thạch Lan lại bị khống chế. Liễu Sao cực kỳ lo lắng nhưng phải ma binh điều tra thì vẫn không có kết quả gì.

Lúc này, bên Lư Sinh lại truyền đến tin tức, bọn họ tìm thấy một gã yêu Ký Thủy.

Nói chính xác là, gã yêu Ký Thủy đó tìm đến Ma cung, y vâng lệnh tìm tới, vừa gặp Liễu Sao y đã kể lại toàn bộ sự việc. Sau khi xác nhận Lạc Ninh vẫn ổn, Liễu Sao vô cùng vui vẻ, lòng bất giác sinh ra sự bái phục với A Phù Quân, chỉ trong thời gian ngắn lại sắp xếp mọi chuyện rất thỏa đáng, bảo vệ được phần lớn tộc nhân, mưu trí như vậy nhìn khắp lục giới thì chỉ có Lạc Ca mới sánh bằng. Với chủng tộc chỉ có thể hoạt động ở thủy vực thì Minh giới là nơi tránh nạn tốt nhất, nhưng mà muốn được Minh vương che chở, e rằng cái giá mà Ký Thủy tộc phải trả cũng không ít.

Đáy Minh hải rộng lớn vô biên, một vầng trăng âm u soi rọi, những con sóng vẫn ánh sắc đen, thỉnh thoảng có vài cái đầu lâu trắng hếu trôi dập dềnh theo con sóng phun ra ngọn lửa xanh trắng không thể nhìn rõ bóng người, quỷ khí trùng trùng.

Đến gần quỷ môn, quả nhiên pháp lực bắt đầu suy yếu trên diện rộng, Liễu Sao dần cảm thấy rất khó tránh nước, bắt nguồn từ sự cẩn thận, nàng không đi tiếp mà đứng tại chỗ đợi gã yêu Ký Thủy quay về báo tin.

Không bao lâu sau, trên mặt biển phía trước xuất hiện một cơn lốc xoáy rất lớn rồi hai bóng người đập nước hiện lên.

“Lạc Ninh!” Liễu Sao chạy qua ôm lấy Lạc Ninh: “Ta đã trở về! Muội không sao chứ? Vẫn ổn chứ?”

Lạc Ninh cũng rất vui vẻ: “Muội không sao, sư tỷ, muội nghe nói tỷ đã quay về, muội luôn muốn đi tìm tỷ.”

Liễu Sao cuống quýt buông nàng rồi cẩn thận lấy lá linh thảo ra: “Tỷ đã tìm được thuốc cho muội...”

Lạc Ninh cẩn thận: “A Phù Quân đã dùng để thảo cứu muội, cái này sư tỷ giữ lại đi, có lẽ sau này sẽ hữu dụng.”

Liễu Sao cũng nhận ra vết thương hỗn phách của nàng đã giảm, nàng không thể ngờ A Phù Quân lại hào phóng cứu người như vậy. Liễu Sao bắt đầu cảnh giác, quan sát Lạc Ninh một lượt, nàng lập tức nhận ra chiếc áo choàng nhung nước trên người Lạc Ninh có điểm đặc biệt, đó rõ ràng là do yêu nguyên ngưng tụ thành, Liễu Sao bất giác nhìn về phía A Phù Quân.

A Phù Quân đứng bên cạnh không hề có ý quấy rầy hai người.

Liễu Sao nhanh chóng nghĩ ra nguyên nhân, Yêu Khuyết không còn nữa nên đương nhiên giá trị của đề thảo cũng giảm bớt. A Phù Quân có dùng nó thế nào cũng không ai cản trở, y lấy đề thảo cứu Lạc Ninh rồi chia yêu nguyên bảo vệ con bé có lẽ là để nàng nợ y một món nợ ân tình. Bởi vì nhìn khắp lục giới ngoại trừ nàng và Ma cung thì bây giờ chẳng còn thế lực nào chịu giúp Ký Thủy tộc cả.

“Cảm ơn người.” Lạc Ninh được cứu, lời cảm ơn của Liễu Sao cũng có vài phần thật lòng.

A Phù Quân nhìn nàng.

“Ta biết các người hận ta, nhưng mà các người đừng trách Kha Na.” Liễu Sao nhìn y nhấn mạnh từng chữ: “Ta cam đoan, thứ Kha Na dùng Yêu Khuyết để đánh đổi tuyệt đối không chỉ là lời cảm ơn này.”

A Phù Quân vẫn không cảm động, ngữ khí càng thêm thanh lạnh: “Vậy, ngươi còn muốn thêm thứ gì?”

Quả nhiên không thể gạt được y. Liễu Sao có hơi xấu hổ, quả thật nàng đang có tính toán khác, nếu một chiếc lá đề thảo có thể giữ được tính mạng của Lạc Ninh, vậy nếu dùng cả gốc đề thảo chẳng phải có thể chữa khỏi hoàn toàn vết thương hỗn phách cho Lạc Ninh và từ nay về sau con bé có thể tu luyện như người bình thường sao? Liễu Sao biết nàng đã hại họ như thế, quả thật không nên bàn thêm điều kiện, nhưng khả năng chữa khỏi cho Lạc Ninh quá hấp dẫn, Liễu Sao không muốn bỏ qua cơ hội này: “Nếu...”

“Sư tử!” Lạc Ninh cắt ngang lời nàng: “Nếu vết thương của muội khỏi rồi thì việc cấp bách là đối phó Thực Tâm ma, tử có phát hiện gì mới không?”

Liễu Sao đương nhiên nhận ra Lạc Ninh cố ý chuyển đề tài, nàng thầm nghĩ vẫn còn nhiều thời gian nên thuận thế gạt đầu: “Đúng vậy, ở Đại Hoàng y chặn đường ta vài lần, ta nghi ngờ người giúp y không chỉ có một mình Thạch Lan.”

“Không chỉ một người?” Lạc Ninh nhíu mày.

A Phù Quân xoay người lại: “Kha Na đâu?”

Liễu Sao đã chuẩn bị cho câu hỏi này từ lâu, nàng âm thầm lắc đầu: “Ta không biết, huynh ấy đưa ta về Ma cung rồi lập tức rời đi.”

A Phù Quân không hỏi thêm nữa.

Liễu Sao tự thấy mình không để lộ sơ hở, nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, kéo Lạc Ninh nói: “Bây giờ đã có ta, muội theo ta về Ma cung nhé?”

Lạc Ninh lắc đầu: “Muội không thể đi.”

Liễu Sao kinh ngạc nhìn Lạc Ninh rồi theo bản năng nhìn A Phù Quân.

Lạc Ninh vội hỏi: “Sư tử, tử nghĩ đi, lúc trước họ từng phản bội tử, bây giờ tử đánh vào chiếm được nơi đó, đương nhiên bọn họ vẫn chưa phục. Muội tu vi nông cạn, nếu họ dùng muội ép tử, tử sẽ khó mà làm việc, chỉ bằng chờ tử hoàn toàn nắm được Ma cung rồi hãy quay lại đón muội.”

Lúc này Liễu Sao mới thở phào, nàng ngẫm nghĩ thấy cũng có lý: “Đúng vậy, muội nói đúng, vậy ta về trước đây!”

Không chờ Lạc Ninh đáp, A Phù Quân đột nhiên đề nghị: “Người trong Ma cung không tin tưởng được, muốn đối phó Thực Tâm ma người cần có liên minh.”

“Liên minh?” Liễu Sao sững sốt rồi lắc đầu: “Còn có ai chịu giúp ta?”

A Phù Quân đáp: “Nếu Yêu Khuyết đông sơn tái khởi thì sao?”

“Nhưng mà...” Liễu Sao hiểu ý y nhưng nàng rất khó xử. Nàng từng hứa với Lữ Sinh sẽ không lợi dụng lực lượng Ma cung giúp Kha Na cướp lại Yêu Khuyết.

Thấy Liễu Sao do dự, ánh mắt A Phù Quân ôn hòa hơn rất nhiều: “Ta đã thuyết phục không ít yêu tướng cũ, nếu có lực lượng bên ngoài hỗ trợ thêm thì chưa chắc Yêu Khuyết đã không có cơ hội, huống chi huynh trưởng...”

“A Phù Quân!” Lạc Ninh cắt ngang lời y, nàng nắm chặt ống tay áo của y.

Đối diện với ánh mắt cầu xin kia, A Phù Quân không nói tiếp nữa.

Lạc Ninh nhẹ nhõm thở ra rồi nói với Liễu Sao: “Tiên môn hiểu lầm tử, lúc này tử gây thù chuốc oán với Bách Yêu Lăng cũng không tốt, chuyện này tính sau đi, đối phó Thực Tâm ma mới là quan trọng nhất.”

Liễu Sao trưởng thành tại Võ đạo, nàng rất quen thuộc với các loại thủ đoạn lừa gạt và dụ dỗ, nàng đương nhiên nhận ra A Phù Quân muốn lợi dụng mình. Nhưng mà Ký Thủy tộc rơi vào hoàn cảnh này, niệm tình Kha Na, nàng thật sự không thể nói lời từ chối. Lạc Ninh cắt ngang như thế khiến Liễu Sao thở phào, nàng gạt đầu: “Đội tử thật sự nắm được Ma cung, tử sẽ quay lại đón muội.”

Với việc nàng có thuận lợi nắm được Ma cung trong tay không, Lạc Ninh dường như cũng không lo lắng nhiều, Lạc Ninh vẫy tay tiễn nàng rời đi.

Sau một lúc lâu.

Bóng dáng Liễu Sao hoàn toàn biến mất, Lạc Ninh xoay người đối diện A Phù Quân, nàng không nói lời nào nhưng nét mặt lại vô cùng xấu hổ, nàng khẽ cúi đầu xuống.

Huynh muốn cứu huynh trưởng của mình, nhưng ta cũng phải bảo vệ thân nhân của ta.

“Người về trước đi.” A Phù Quân lạnh nhạt nói.

Lạc Ninh rưng rưng nước mắt, lặng lẽ xoay người cúi đầu thi lễ với y rồi đi về nơi sâu nhất trong Minh hải.

“Đừng có lợi dụng con bé.” Có tiếng người nhẹ giọng thở dài sau lưng.

“Rốt cuộc huynh cũng trở lại.” A Phù Quân xoay người.

65. Q.3 - Chương 65: Huynh Muội Yêu Lãng

Huynh đệ tương ngộ, áo trắng tóc trắng giống hệt nhau, đôi mắt màu xanh lam tương đồng, tầm mắt chạm nhau bùng lên hai ngọn lửa hoàn toàn khác biệt.

“Đừng lợi dụng con bé.”

“Có được sự ủng hộ của Yêu giới cũng không có hại gì với con bé.”

“Trưng Nguyệt thật đang ở Ma cung.”

A Phù Quân nhú mày.

“Lợi dụng con bé lúc này chính là hủy diệt con bé và cũng sẽ chọc giận kẻ thật sự đang nắm giữ Ma cung, việc đó chỉ mang đến tai họa cho Ký Thủy tộc.” Kha Na bước đến trước mặt y: “Ta tin rằng đệ sẽ không tiếp tục sự lợi dụng vô nghĩa này.”

Hiểu rõ tính của đệ đệ nên y dùng cách thuyết phục thẳng thắn nhất.

Hai đôi mắt xanh đối diện, một người nghi ngờ một người bình thản.

“Đệ đã biết.” A Phù Quân gạt đầu, y cũng không tò mò Trưng Nguyệt thật là ai mà lại hỏi: “Huynh tính sao?”

“Quả thật ta đã bị lừa, nhưng bây giờ ta tin tưởng con bé.”

“Ký Thủy tộc không thể vì một câu tin tưởng mà có thể tha thứ cho sai lầm của huynh.”

Kha Na thấp giọng: “Ta hiểu, ta sẽ chuẩn bị.”

A Phù Quân lập tức đáp: “Vậy theo đệ quay về thỉnh tội.”

Kha Na trầm mặc một lúc lâu sau rồi bảo: “Tạm thời ta chưa trở về được, cho ta thêm chút thời gian.”

A Phù Quân lạnh giọng: “Giao dịch này đã chấm dứt, những thứ cần trả huynh đã trả hết, may mà thuộc hạ cũ của Yêu Khuyết vẫn còn, chúng ta chưa chắc đã không còn hy vọng phục hưng.”

“Chuyện này đệ thích hợp hơn ta, vì lúc trước ta tu luyện nhanh hơn một bước nên tộc trưởng mới chọn ta.”

Kha Na trầm mặc một lát rồi mỉm cười: “Thật ra, chẳng phải cơ hội vốn là của đệ sao? Đến cuối cùng đệ cũng có thể rời khỏi sự khống chế của nước, đó là ý trời.”

A Phù Quân: “Ngốc nghếch, chọn lựa như thế, hai người hoàn toàn không có tương lai.”

“Không phải như đệ nghĩ đâu.” Kha Na trả lời: “Trong cuộc giao dịch này, ta nợ con bé nhiều lắm, con bé vừa làm chủ Ma cung, không thể không có ai bên cạnh.”

A Phù Quân thản nhiên nói: “Giao dịch cũng sẽ sinh ra tình cảm.”

Kha Na lắc đầu: “Tùy đệ nghĩ sao cũng được, lần này đệ biết ta sẽ đến cho nên tìm cách chuyển họ đi đúng lúc, không để người trong tộc phát hiện tung tích của ta, chẳng phải đệ đã đoán được lựa chọn của ta rồi sao?”

A Phù Quân không nói gì thêm nữa.

“Ta rất yên tâm giao tất cả hy vọng của Ký Thủy tộc vào tay đệ.” Kha Na vỗ vỗ vai y: “Đừng tìm cách cứu ta, A Phù Quân, cảm ơn đệ.”

Bóng người biến mất trong làn gió lạnh, chỉ còn lại vô vàn hoa tuyết tung bay.

Ngoại trừ Hư Thiên ma giới thì cửa vào Minh giới đều có khắp ngũ giới, còn cửa ra chỉ nằm ở nhân giới. Liễu Sao nghĩ đến những lời Lạc Ninh mà thầm thấy lo lắng nhưng lại không tiện xác nhận, lòng ngập tràn lo âu nàng vội vàng độn thổ quay về.

Nơi nàng xuất hiện đúng là vách núi đen, dưới vực mây mù bồng bềnh sâu không thấy đáy.

Phát hiện cảnh vật trước mắt không đúng, Liễu Sao mới phát hiện mình đã nhầm đường, nàng nhìn quanh bốn phía thì ra chỗ này là một đỉnh núi cao rất đơn độc, giữa vách núi đen có rất nhiều hang động tối sẫm to to nhỏ nhỏ tựa như tổ ong.

“Chỗ này...” Liễu Sao muốn đi xuống dò xét thì bỗng nhiên một bóng đen lớn ập xuống đỉnh đầu.

Nguy hiểm!

Liễu Sao ý vào tu vi của bản thân nên không sợ thứ gì, nàng tung một chưởng lên trời.

Bóng đen kia có lẽ không đoán được nàng lại mạnh như vậy nên bị chưởng lực đánh bật ra. Tuy nhiên, trong tích tắc bóng đen đó lại bay về hiển nhiên kẻ đó không hề bị thương.

Tiếng chim ưng rít vang khiến màng tai đau buốt.

“Hừm?” Liễu Sao bất ngờ vì tu vi của đối phương không thấp, nàng vội vàng vận khí đối kháng với luồng sóng âm rồi cảnh giác lùi lại vài bước.

Hai con chim ưng một nâu một trắng lượn vòng hạ xuống, đôi cánh giang rộng ra che kín cả bầu trời.

Con chim ưng màu nâu đã tấn công Liễu Sao đáp xuống đất hóa thành hình người. Đó là một tên nam tử khôi ngô tuấn tú, y mặc trang phục nâu đen, áo choàng màu trắng, mái tóc nâu đen búi thẳng lên cao chính giữa điểm một mảnh lông vũ trắng như tuyết. Khuôn mặt đó rất đẹp, đường nét cứng cỏi, lông mày nâu hạ thấp xuống như chèn ép đôi mắt, con ngươi màu đen vàng cực kỳ sâu sắc, ánh mắt nham hiểm đáng sợ, chiếc mũi ưng hơi khoằm, nụ cười trên môi lộ ra vài phần tàn nhẫn.

Phong thái người này cực kỳ kiêu ngạo, rõ ràng là đáng dấp của kẻ đứng đầu. Nhưng chẳng hiểu sao sức chú ý Liễu Sao lại bị nữ tử đứng bên cạnh y hấp dẫn.

Nữ tử là do Tuyết ưng hóa thành, áo trắng tóc trắng, không hề đeo trang sức lộng lẫy, trên búi tóc chỉ tô điểm một chiếc lông vũ màu đen. Khuôn mặt giống nam tử kia đến bảy phần, nhưng đường nét lại dịu dàng hơn nhiều, hai hàng lông mày nâu có hơi quá cao, đẹp đến cực kỳ âm mị.

Chẳng biết vì sao Liễu Sao càng nhìn thì càng thấy nàng ta đáng ghét, có lẽ trên đời này sẽ có một kiểu nữ tử có thể khiến người cùng giới nảy sinh ác cảm, vì vậy Liễu Sao lại chuyển sang hướng tên nam tử kia: “Các người là Ưng yêu?”

Nam tử quan sát nàng: “Ma tộc.”

Liễu Sao khê hừ, có lẽ vì đã đoán ra thân phận của họ nên trong lòng thầm dâng lên sát ý.

Nữ tử tuyết ưng đột nhiên bước lên chấp tay lại: “Nghe nói Ma cung có tân quân Trưng Nguyệt, tiểu vương là Ưng Như theo chủ quân Bách Yêu Lăng đi ngang qua đây, thật vinh hạnh được diện kiến.”

Giọng nói khàn khàn, vọng vào tai lại dịu dàng kỳ lạ, nhưng cũng khiến người ta thấy ghét.

“Người quen ta sao?” Liễu Sao không thềm khách sáo. Trong lòng nàng, chỉ có Kha Na mới là Yêu quân còn Ưng Phi là cái cọng hành gì chứ?

“Phong thái của các hạ như thế thì ngoại trừ Ma tôn thì còn có ai vào đây nữa?” Ưng Như cười bảo rồi lại đến bên cạnh Ưng Phi lần nữa: “Thiếp chúc mừng của Vương huynh còn chưa đến được Ma cung thì đã được tiếp kiến chính chủ rồi.”

“Thật may mắn!” Biết thân phận của Liễu Sao, Ung Phi lập tức thu lại sự khinh thường, y chấp tay cất tiếng cười “Ha Ha”, đôi mắt âm u lạnh lẽo rõ ràng có hơi kiêng dè.

Thân là kẻ mạnh đương nhiên sẽ có được sự tôn trọng của kẻ mạnh khác. Liễu Sao có hơi tự hào đồng thời lại thấy bất ngờ, ngày thường nàng không hề quan tâm tới chuyện của Yêu giới, không thể ngờ Ung Phi lại còn có một cô em gái, là nữ tử mà lại tự xưng là “Tiểu vương”, cũng biết nàng ta là được phong vương thật chứ không phải đơn thuần là muội muội của quân vương. Đối mặt hai huynh muội này, Liễu Sao tự hiểu không thể để mất uy phong, nên cũng tỏ phong thái Ma tôn, nàng khoanh tay gật đầu đáp lễ. Ung Phi chưa tu thành Thiên Yêu, nên thái độ của Liễu Sao cũng chẳng cần kiêng dè.

Quan sát rõ phản ứng của nàng, Ung Phi và Ung Như liếc nhìn nhau, Ung Như mở miệng hỏi: “Vì sao Tôn giá lại xuất hiện ở tổ của Ung tộc ta?”

Liễu Sao gật mình: “Sào huyết của các người không phải ở Yêu giới sao?”

Ung Phi cười khê: “Xem ra các hạ biết rất ít về Yêu tộc.”

Ung Như không cười nàng kiến thức hạn hẹp mà vẫn kiên nhẫn giải thích: “Yêu đạo là đại đạo trong lục giới nên đương nhiên không chỉ hạn chế trong Yêu giới, nơi này là một nhánh của Ung tộc ta.”

Liễu Sao “Ừm”, hai tay sau lưng thăm vắn ma nguyên không có ý gì tốt lành.

Dựa vào thực lực của nàng hiện nay không phải không đủ khả năng giết chết hai người bọn họ ngay tại chỗ.

Liễu Sao còn đang đắn đo hậu quả, Ung Như bỗng nhiên nhú mày khê thở dài, dường như có điều lo âu: “Mấy năm gần đây Tiên môn lớn mạnh lại kết minh cùng với Võ đạo, cuộc sống hai tộc Yêu – Ma chúng ta ngày càng gian nan, Vương huynh đang rất lo lắng.” Nói đến đây, nàng ta lại mỉm cười: “Cũng may Yêu tộc ta luôn hoạt động trong một giới, chỉ đủ sức lo cho thân mình. Lần này ta và Vương huynh đi lại được ở Nhân giới cũng nhờ vào Tiên môn châm chước.”

Dù Liễu Sao không thông minh thì cũng nhận ra ẩn ý của nàng ta. Ma tộc vì có ma tính nên đã trở thành đối tượng phải tiêu diệt hàng đầu của Tiên môn, nếu Yêu giới bây giờ lại kết đồng minh với Tiên môn thì cực kỳ bất lợi cho Ma cung. Với những lời uy hiếp kiểu này, Liễu Sao chẳng xem ra gì, Ma cung không phải là của nàng, nhưng vì nghĩ đến lời Kha Na “phải xem bọn họ là thuộc hạ” nên Liễu Sao không thể không đắn đo cố kiềm nén sát tâm hết lần này đến lần khác... Giờ phút này chính nàng đối mặt thế lực của một giới, lúc Yêu quân áo trắng còn đang tại vị, Bách Yêu Lăng vẫn có thể giằng co cùng áo trắng mà không đổ thì việc đó tuyệt đối không chỉ dựa vào hai huynh muội Ung Phi. Dù bây giờ nàng mạo hiểm giết họ thì cũng không thể cướp lại Yêu Khuyết cho Kha Na mà chỉ càng tạo thêm thù hận, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch diệt trừ Thực Tâm ma.

“Vương muội nói phải.” Ung Phi không uống là lão yêu sống bao nhiêu năm, y thấy rất rõ sự do dự của Liễu Sao, đôi mắt ưng nhú lại: “Xưa nay Ma – Yêu đã có tình giao hảo và cũng có liên minh hữu nghị từ rất lâu. Ta quá phận tự xưng một tiếng ngu huynh, Trưng Nguyệt hiền muội thông minh như thế đương nhiên có thể hiểu rõ được lợi hại thế nào.”

Một tiếng ‘hiền muội’ ý khinh thường cực rõ ràng.

Rành rành đã có được thực lực mạnh mẽ nhưng lại bị bắt trúng điểm yếu, Liễu Sao cực kỳ ngọt ngào, nàng rất quen với chuyện châm ngòi ly gián nên cất tiếng cười lạnh: “Không có Ma cung, chỉ còn mình Tiên môn độc tôn, chẳng lẽ người cam tâm sao?”

Ung Phi không hề phủ nhận: “Cúi đầu trước người, cơn giận khó nuốt, bây giờ chỉ còn cách hai giới Ma – Yêu đồng tâm hợp sức, hai huynh muội chúng ta mới có thể tranh hơn thua với Tiên môn, gây dựng nghiệp lớn tại lục giới này.”

Ung Như cười nói: “Rất nhiều thuộc hạ của Bách Yêu Lăng đang ở gần đây, sao Vương huynh không mời Ma tôn đến làm khách thật chặt tình hữu nghị của hai giới?”

Nàng ta chỉ rõ mình có dẫn theo thuộc hạ, quả thật là đang khoe khoang, nàng ta đã chắc chắn Liễu Sao sẽ không động thủ. Hai huynh muội kẻ xướng người họa có phần hung hăng can quấy.

Liễu Sao siết chặt tay, cứng rắn đáp: “Xin lỗi, ta đang bận.”

Ứng Phi cũng không cố nài ép: “Vây, hôm khác chúng ta lại tán gẫu tiếp, hiền muội, mời.”

Liễu Sao hừ mũi một tiếng.

“Mời.” Ứng Như cười cười rồi thi lễ với Liễu Sao.

“Đúng rồi, nếu có tin tức của áo trắng phản loạn, mong hiền muội vui lòng báo tin.” Áo choàng bay phơ phất, Ứng Phi cất tiếng cười hả hả, dẫn theo Ứng Như bay vút lên cao.

Khinh người quá đáng! Liễu Sao tức đến mức sắc mặt xanh mét, chờ bọn họ đi xa, nàng đập một cước lên tảng đá lớn nghiêng rầm nghiêng lỵ: “Một ngày nào đó...”

Cơn giận chưa trút hết, Ứng Như với bộ lông tuyết trắng lướt gió quay lại.

Ứng Như không hề ngạc nhiên với đồng đá vụn rải khắp mặt đất, nàng ta nói với Liễu Sao: “Làm phiền tôn giá giúp ta gửi lời hỏi thăm đến Vị Hộ pháp thuộc hạ của ngài.”

Vị Húc? Liễu Sao kinh ngạc.

Ứng Như cất tiếng cười yêu ma rồi biến hình bay đi.

Cuộc gặp gỡ vô tình này khiến Liễu Sao ôm một bụng tức, tâm tình cực kỳ tệ hại, đồng thời nàng cũng nhớ kỹ món nợ này với hai huynh muội kia. Khi quay về Ma cung nàng lập tức chạy đến tìm Kha Na để hỏi thăm chuyện của hai huynh muội này.

Trong Bát Niệm lâm, những cánh hoa vẫn tung bay như trước nhưng không hề thấy bóng dáng của áo trắng đâu cả.

Liễu Sao đứng nhìn màn hoa rơi ngập trời một lúc lâu rồi xoay người bước ra khỏi ảo cảnh, nàng không tìm ma binh để hỏi chỉ lặng lẽ đi khắp ma cung. Từ sau khi nàng tiếp nhận ma cung, không gian của Ma cung được mở rộng rất nhiều, phóng tầm mắt là cảnh sương đen khói xám trôi lơ lửng vô biên vô hạn.

Liễu Sao đứng ở nơi sương khói hỗn loạn nhất hồi tưởng lại những gì đã qua.

Trong mấy năm ngắn ngủi từ một cô gái vô tri đến bây giờ là kẻ đứng đầu Ma giới, nàng đã trải qua biết bao nhiêu cửa ải hiểm trở, sóng dập gió vùi mà một thiếu nữ bình thường không thể nào tưởng tượng được, và cũng đã tuôn rơi biết bao huyết lệ của cả đời này. Từng giờ từng khắc nàng đều lo được lo mất, những người bên cạnh đến rồi lại đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng.

Nhưng như thế này thì đã là gì đâu? Đó chỉ là một mối quan hệ giao dịch. Cũng giống như nàng, bị một cuộc giao dịch hời hợt hại cả đời.

Nàng hối hận.

Có phải y cũng đã hối hận rồi không?

Ý thức dao động, cảnh vật xung quanh thay đổi trong chớp mắt, trước mặt xuất hiện một vùng xanh lam, hóa ra bất tri bất giác nàng đã đến biển ảo.

Có người đứng một mình trên biển, vầng trăng bạc trên đỉnh đầu được bao bọc bởi vài vòng mây khói.

Ánh trăng lạnh lẽo, bóng dáng thanh tú không hề cường tráng nhưng lại mang đến cảm giác vững chãi ổn định đến mức khiến người ta hoài nghi hẳn có thể cứ đứng đó mãi mãi như thế.

Thái độ gần đây của hắn rất khác thường, không còn tiếp tục bám lấy Liễu Sao, thậm chí cũng không rời khỏi ảo cảnh, giống như hắn thật sự đã từ bỏ ý định. Thỉnh thoảng Liễu Sao nghĩ như vậy cũng tốt, sau này sẽ dần quên đi cứ xem như người này chưa từng xuất hiện, từ nay về sau rốt cuộc cũng không còn ai có khả năng can thiệp vào vận mệnh của mình nữa.

Liễu Sao cũng không ngờ, nàng để mặc ý niệm tự di chuyển chẳng hiểu sao lại đi đến nơi này.

Hắn xoay người: “Liễu Sao nhỉ?”

Bị phát hiện, Liễu Sao đành phải bỏ ý định rời khỏi trong đầu: “Là ta.”

“Người đến đây làm gì?” Đường như hắn rất bất ngờ.

Liều Sao khẽ hừ rồi bước vào biển ảo mà nàng ghét cay ghét đắng: “Toàn bộ Ma cung là của ta, tại sao ta không thể đến được?” Nàng dừng lại một lát: “Ta không phải là người, rãnh rồi quá nên kiếm người sinh sự.”

Đối mặt với chằm chọc, hần chỉ khẽ nhếch khóe môi rồi cười nói: “Vậy sao?”

Liều Sao chỉ vào chiếc vòng gỗ trên cổ tay: “Cảm ơn người đã sửa chiếc đàn cho ta, chuyện Kha Na lần trước... là ta hiểu lầm người.”

Hần không nói gì.

Liều Sao trầm mặc một lát rồi nói: “Người không đuổi huynh ấy đi, cảm ơn.”

“Nhưng y đã đi rồi.”

“Đó là chọn lựa của huynh ấy.” Liều Sao bước đến bên cạnh hần: “Lạc sư huynh từng dạy vài điều, trước kia ta không hiểu rõ. Nhưng vừa nãy ta đột ngột nghĩ thông, huynh ấy có chuyện cần phải làm, huynh ấy cũng không nợ ta gì cả. Ta vốn không có lý do gì giữ huynh ấy lại, vận mệnh cũng chẳng việc gì phải thiên vị ta mà để người khác giúp ta sắp xếp mọi thứ.”

Nàng nghiêng đầu nhìn hần: “Chỉ là ta ghét người nhúng tay vào đó, không ai thích người khác can thiệp vào vận mệnh của mình cả.”

Cô bé con ngày xưa giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng khi đứng sánh vai với Nguyệt của nàng thì vẫn thấp hơn một quãng rất rõ ràng.

Nguyệt khẽ nâng tay kéo nhẹ vạt áo choàng, ánh sáng của thủy tinh chợt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất trong vạt áo.

Thấy hần không nói lời nào, Liều Sao lại tiếp: “Chỉ cần người hứa, đừng nhúng tay vào vận mệnh của ta thì chúng ta còn có thể giống như ngày trước.”

“Người không tức giận à?”

“Giận chứ, rất nhiều lần ta muốn giết chết người.”

“Vậy người...”

“Ta đã nghĩ kỹ, tuy người không hề cứu ta nhưng cũng không giúp đám Lư Sinh đối phó ta.” Liều Sao cắt ngang lời hần: “Hơn nữa ta vẫn luôn thích người, người biết không, thích đó không phải là thích kiểu trẻ con. Cho nên chỉ cần người không nhúng tay vào chuyện của ta, ta sẽ không hận người.”

Dường như Nguyệt rất sững sốt.

“Sao vậy?” Liều Sao tự thấy đắc ý: “Người đừng lo ta sẽ đòi gả cho người, bởi vì ta nghĩ ta thích người là chuyện của ta, người không có lý do gì phải thích lại ta cả.”

Nguyệt bật cười.

“Người cười cái gì?”

“Không có gì.”

“Chủ nhân đang cười, vì không phải một mình người nói thích chủ nhân.” Chẳng biết Lam Sát chạy ra từ chỗ nào, khuôn mặt tròn vo tỏ vẻ khinh bỉ rất rõ ràng.

Liều Sao cực kỳ xấu hổ tức tối, nàng không nói một câu vung tay đập sang.

Lam Sát tung người biến mất.

Nó lại tránh được? Liều Sao hiểu rõ nhất tu vi của mình, nàng kinh ngạc nghi ngờ nhìn Nguyệt: “Rốt cuộc nó là ai? Các người là thứ gì?”

Nguyệt chỉ mỉm cười.

“Người cười gì chứ!”

“Ta không cười mà.”

Liễu Sao nhếch môi, sau một lúc lâu nàng cũng đột ngột nở nụ cười.”

“Mặc kệ người.” Nàng nhẹ nhàng nhảy đến trước mặt hắn giang hai cánh tay ra rồi lùi về sau: “Ta thích như bây giờ, ta tự làm chủ vận mệnh của mình, ta vẫn phải cảm ơn người.”

“Ta cũng chưa từng nghĩ tới buông tha người.”

“Người sẽ thả ta đúng không?”

“Có thể.” Hắn vươn tay trái chỉ vào vầng trăng Hư Thiên trên đỉnh đầu: “Chỉ cần người có thể hái trăng xuống.”

“Trăng thì không thể, nhưng ta có thể hái sao cho người.”

Nàng cố ý nháy mắt cười rồi vươn một ngón tay quơ qua quơ lại với hắn, trong tích tắc trên đầu ngón tay xuất hiện một ‘ngôi sao’ lấp lánh giống như trứng bồ câu sáng long lanh giống hệt năm xưa.

Ánh sáng chiếu lên khuôn mặt thiếu nữ cũng soi rõ bàn tay hắn.

Ánh sáng thủy tinh tím dường như vì vậy mà sáng thêm chút nữa, có hơi lóa mắt.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu Nguyệt mở miệng: “Người là kẻ lừa đảo.”

Một luồng ma quang màu xanh lam xuất hiện bên cạnh, Lam Sát thò đầu cười khẩy: “Chủ nhân, người thật sự không biết xấu hổ...”

Nguyệt vươn tay nhấn đầu cậu ta về.

Liễu Sao đắc ý: “Người gạt ta, ta đương nhiên cũng có thể gạt người.”

Nguyệt chuyển đề tài: “Người muốn tìm Thạch Lan? Ta biết Thạch Lan đang ở đâu.”

Liễu Sao cảnh giác lập tức từ chối: “Người đừng có nói cho ta biết, ta không muốn nợ người gì cả.”

Nguyệt gõ đầu nàng rồi thở dài: “Vẫn là một đứa trẻ thôi.”

Bớt đùa đi! Liễu Sao thấy khó hiểu tránh khỏi tay hắn, nàng cãi: “Ta không còn nhỏ, là người quá già!”

Hắn bật cười: “Ta thấy ta còn trẻ tuổi lắm, quả thật có thể làm huynh trưởng của người.”

Liễu Sao thấy như có gì không đúng, quả quyết nói: “Ta về đây.”

“Cung tiễn thánh tôn.” Hắn hơi khom người xuống.

Liễu Sao đi được vài bước, xoay người lại thì vẫn thấy hắn đang đứng ở đó nàng không nhận được hỏi: “Người cứ đứng thế cả ngày không thấy chán sao?”

Hắn “Ừm” rồi nói: “Có hơi, nhưng quen rồi.”

Rời khỏi ảo cảnh, Liễu Sao không quay về Bất Niệm lâm mà đi tìm Lư Sênh kể lại chuyện đã gặp huynh muội Ứng Phi với ý. Vô duyên vô cớ phải ôm một bụng tức khiến Liễu Sao bỗng cảm nhận được vị trí Ma tôn của mình. Nếu Kha Na đã bảo phải xem đám Lư Sênh là thuộc hạ vậy khi bị khiêu khích từ bên ngoài thì nàng tìm thuộc hạ để thương lượng là rất hợp lý.

Lư Sênh bình thần nghe nàng kể hết rồi nói: “Thánh tôn chưa lập uy vang danh lục giới nên người bên ngoài không phục là tất nhiên, Yêu giới tuyệt đối sẽ không liên minh với Tiên môn, Thánh tôn cứ yên tâm. Có điều Ma cung lực mỏng nên phải có quan hệ tốt với Bách Yêu Lăng.”

“Chúng đã uy hiếp ta còn bảo ta phải có mối quan hệ tốt với chúng?” Liễu Sao không vui: “Ta mất thể diện thì cũng chính là Ma cung mất thể diện!”

“Vô Tích Yêu Khuyết sụp đổ đã là sự thật.”

“Là vì Kha Na cứu ta.”

“Thân là Ma tôn, là người đứng đầu thì phải biết lo nghĩ cho Ma cung, áo trắng không nên ở lại Ma cung.”

“Người muốn đuổi Kha Na?” Liễu Sao phẫn nộ.

“Chỉ mỗi áo trắng thôi mà đã làm người kích động như thế, đây là nhược điểm một Ma tôn không nên có.”

Nàng đã biết là không nên đến tìm y bàn bạc mà! Liễu Sao thầm tức giận, nàng bất chấp tuyên bố: “Những chuyện khác đều có thể thương lượng, còn việc này tuyệt đối không!”

“Việc này cứ làm thế đi!” Lư Sênh nói: “Áo trắng đã rời khỏi Ma cung.”

“Chuyện này người không cần lo.”

Liễu Sao vốn muốn tìm Lư Sênh giúp hiến kế dạy dỗ Ứng Phi, ai ngờ Lư Sênh không những không biết ơn nàng đã tha mạng cho mà lại còn nói những lời đó. Liễu Sao rất hối hận, phẩy tay áo bỏ đi, nàng tức khắc đến Mặc Lan điện tìm Vị Húc, đúng lúc Vị Húc đang uống rượu cùng vài tên ma tướng, thấy nàng đến đám ma tướng đều thức thời cáo lui.

Áo bào đỏ càng làm tôn lên cánh tay thiếu niên trắng như ngọc ngà, dường như Vị Húc muốn đùa ác nên đích thân rót cho nàng một chén máu tươi: “Mời Thánh tôn.”

Liễu Sao không có tâm trạng so đo với y, nàng chuyển thẳng những lời Ứng Như nhắn lại với y: “Người quen nàng?”

“Nàng ta...” Vị Húc rất thờ ơ đáp: “Cũng xem như một người bạn cũ của ta.”

Liễu Sao kinh ngạc: “Trước kia người có qua lại với Yêu giới?”

Thiếu niên nở một nụ cười yêu mị, nốt ruồi son kia cũng rực rỡ hẳn lên. Y ngồi đối diện với Liễu Sao nói: “Chẳng có gì lạ cả, ta vốn là bán yêu?”

Bán yêu nhập ma? Liễu Sao hít một hơi lạnh, đột nhiên nàng nghĩ tới điều gì: “Mặc Lan...”

“Chuyện của ta cũng không phải là bí mật gì, thánh tôn cứ hỏi thăm là sẽ biết thôi.” Vị Húc lại nói tiếp: “Ứng Như là em gái của Ứng Phi, vì có công giúp Ứng Phi lên ngôi Bách Yêu Lăng vương nên được phong là Chấp lệnh. Bây giờ Ứng Phi đã thống nhất Yêu giới, đương nhiên nàng ta sẽ được phong vương, thủ đoạn của nàng ta không đơn giản, thánh tôn gặp phải nàng e là chẳng vớ được món hời nào.”

Liễu Sao xấu hổ: “Ta không sợ ả!”

Vị Húc chậm rãi bảo: “Người cần phải cẩn thận với nàng ta là Yêu quân áo trắng.”

Liễu Sao thấy khó hiểu: “Chẳng lẽ nàng còn lợi hại hơn cả Ứng Phi.”

“Nàng ta chưa chắc đã giỏi hơn nhưng chắc chắn là độc ác hơn.” Vị Húc nhún mày, lời y nói có ẩn ý khác: “Hình như nàng ta có chấp niệm gì đó với Yêu quân áo trắng.”

66. Q.3 - Chương 66: Thám Thánh Núi Bồ Mang

Trở về từ chỗ Vị Húc, lòng càng phiền não thêm, Liễu Sao mang tâm sự nặng nề bước vào Bất Niệm lâm.

Trên chiếc giường hoa, Yêu quân đang cúi đầu xem thứ gì đó, mái tóc dài trắng như tuyết buông xuống lỏng lẻo, những sợi tóc che nửa khuôn mặt, đó là một vẻ đẹp mê hoặc tự nhiên của nam sinh nữ tướng.

Liễu Sao nghiêng đầu vuốt vuốt cằm nhìn y một lúc lâu rồi lặng lẽ vòng ra sau lưng y, không ngờ Kha Na đột nhiên xoay người lại làm Liễu Sao giật bắn suýt chút nữa rơi xuống đất.

Kha Na buồn cười vươn tay giữ chặt nàng: “Ta về rồi đây.”

“Ta biết huynh sẽ về mà.” Liễu Sao ngồi xuống cạnh y, nàng không hỏi y đã đi đâu mà chỉ kể lại chuyện của hai huynh muội Ứng Phi một lần nữa: “Ban đầu muội định giết chúng, nhưng mà...”

“Muội làm thế là đúng rồi.” Kha Na cắt ngang lời nàng: “Thế lực Bách Yêu Lăng đã ăn sâu bén rễ từ lâu, dù có giết chúng cũng chẳng thể thay đổi được gì, Ma cung mới chính là hậu thuẫn của muội. Lư Sênh nói đúng, muội đừng nên gây chiến với Bách Yêu Lăng.”

Liễu Sao bĩu môi thật lâu mới thở dài: “Chẳng qua do muội tức quá thôi, bọn chúng cướp Yêu Khuyết của huynh lại còn uy hiếp muội nữa.”

Kha Na mỉm cười: “Yêu Khuyết đã là gì, dùng Yêu Khuyết đổi lấy tương lai cho Ký Thủy tộc, rất đáng.”

Liễu Sao nghe thế bắt đầu hào hứng: “Đúng rồi, chờ giết được Thực Tâm ma, muội sẽ giúp huynh!” Chỉ cần không bị nước hạn chế, Ký Thủy tộc còn sợ sẽ không hùng mạnh chắc ?

Kha Na vẫn mỉm cười: “Cảm ơn muội, Liễu Sao nhi.”

Liễu Sao nhìn y một lát, nàng kéo tay an ủi: “Thần huyết vốn không phải của muội, tính ra muội chẳng mất gì cả. Vào lúc khó khăn nhất chỉ có mình huynh đến cứu muội, Kha Na, muội chưa từng xem đó là giao dịch, mà là muội tự nguyện giúp huynh.”

Cô gái ngang bướng cố tìm kiếm và đền đáp lại người khác bằng tấm lòng tốt đẹp nhất, nàng có được thứ mà người tu hành trong thiên hạ khao khát nhất nhưng lại không hề có dã tâm. Kha Na nắm bàn tay nhỏ bé kia: “Muội là Ma tôn...”

Liễu Sao không để ý ngữ khí của y mà tò mò hỏi: “Huynh quen biết Ưng Như?”

Kha Na đáp “Ừ”.

“Hai người là...” Liễu Sao cố ý dừng lại.

Con người xanh lam trong vắt phản chiếu bóng người, Kha Na nhìn nàng có hơi dăm chiêu.

Y không muốn nói thì Liễu Sao cũng không thể truy hỏi quá đáng, nàng đành phải lẩm bẩm: “Vị Húc bảo huynh phải cẩn thận nàng ta.”

Kha Na lắc đầu: “Trước tiên cứ tính chuyện Thực Tâm ma đã, theo muội đoán Thực Tâm ma là Tà Lệnh Tề, nhưng y giấu diếm quá giỏi, ngoại trừ thì ma Thạch Lan thì vẫn còn người khác giúp y, muốn lấy được chúng cứ không dễ đâu.”

“Vậy chúng ta dụ y đến rồi giết chết y.”

“Y gốc vậy sao?”

Liễu Sao ngẫm lại rồi nói: “Vậy... Trước hết nhốt Thạch Lan lại, nàng ta biết rất rõ chuyện của Thực Tâm ma, nhưng bây giờ không biết nàng ta đang ở đâu.” Liễu Sao nghĩ đến bản chép tay của Trọng Hoa tôn giả, tuy nàng không định giúp Nguyệt nhưng nếu thật sự có biện pháp khống chế được ma tính thì Liễu Sao thân làm Ma tôn cũng nên suy nghĩ cho Ma tộc. Huống chi ai mà biết Thực Tâm ma sẽ lợi dụng nó để làm cái gì, ít nhất không thể để y đạt được mục đích.

Kha Na cũng đồng ý: “Đúng vậy, bây giờ chỉ có thể bắt đầu từ Thạch Lan, trên đường về ta nghe nói vùng Bồ Mang sơn xuất hiện quỷ thi.”

Mắt Liễu Sao sáng lên :”Tốt quá! Vậy chúng ta ra ngoài đi.”

Nói là làm, theo lời đề nghị của Kha Na, Liễu Sao giao lại tất cả sự vụ ở Ma cung cho Lư Sênh, Vị Húc và hai tên ma tướng ngày thường hay nịnh hót nàng kia, Lư Sênh cũng không dị nghị gì. Bây giờ thân phận Kha Na rất đặc biệt, Liễu Sao vốn không muốn để y đi, nhưng Kha Na lo lắng nàng đơn thương độc mã nên cuối cùng quyết định đi cùng nàng, hai người chuẩn bị đầy đủ rồi lập tức rời khỏi Hư Thiên ma giới.

Để đối phó với Thực Tâm ma, bắt Thạch Lan là chuyện cực kỳ quan trọng, theo lý Liễu Sao và Kha Na là hai kẻ mạnh trong lục giới, việc này hẳn là dễ như trở bàn tay mới phải. Tuy nhiên Liễu Sao lại loáng thoáng thấy bất an như sắp xảy ra chuyện gì đó, Kha Na nhận ra bèn an ủi nàng vài câu, nhưng Liễu Sao vẫn nôn nóng khó an, cuối cùng nàng chợt nghĩ đến việc đến lạy Ma thần.

Ngày thường ngoài điện Ma thần không có ai canh gác, mái điện trên cao lẩn khuất vài cụm mây đen tạo thành một bức họa thủy mặc trắng đen.

Bước vào điện, đập vào mắt là một vùng tối tăm, trống rỗng vắng lặng tựa như một vực sâu nuốt lấy con người ta.

Đã có người đứng trong điện, hần đứng dưới bức phù điêu lớn của Ma thần, áo choàng buông trên mặt đá đen ánh lên bức tường đen ở xung quanh, nếu không để ý thì căn bản không thể phát hiện ra hần.

Liễu Sao dẫm mạnh chân.

“Liễu Sao nhi, ta thấy ngươi rồi, không cần lớn tiếng như vậy đâu.” Hần xoay người lại.

Liễu Sao liếc nhìn tượng Ma thần rồi lại nhìn hần, nàng nghi ngờ hỏi: “Ngươi ở đây làm gì?”

Câu trả lời của hần chẳng liên quan gì: “Nghe nói ngươi muốn ra ngoài.”

“Đúng vậy.”

“Vậy ngươi tới đây làm gì?”

“Nói thừa, đương nhiên là đến lạy Ma thần.”

Nguyệt bật cười: “Kiểu của ngươi có phải gọi là ‘đụng chuyện mới vội chạy đến ôm chân Ma thần’?”

“Ta thích ôm đó!” Liễu Sao ngẩng đầu lên, thành kính quỳ xuống đất thì thầm: “Chỉ cần để chúng con bắt được Thạch Lan, hỏi ra bí mật của Thực Tâm ma thì hằng ngày con đều đến lạy người, còn nếu người để xảy ra chuyện gì không hay thì con sẽ đến đập nát thần điện của người!”

Dứt lời, nàng cung kính dập đầu lạy ba cái.

Nhấn nhẹn rồi nhấn nhẹn mãi, cuối cùng Nguyệt cũng phải lên tiếng: “Ngươi là uy hiếp hay là thỉnh cầu đây, làm gì có kiểu cầu xin nào như thế, sao ngươi chỉ biết đòi quyền lợi cho mình không vậy.”

Liễu Sao vốn cũng có hơi kiêng dè Ma thần, nhưng vì cảm giác bất an nặng trĩu cõi lòng nên nàng mới nói mà không nghĩ. Nhưng hần phê bình như thế ngược lại khiến Liễu Sao tái phát bệnh cũ, nàng không vui phản bác: “Chẳng phải Ma thần rất công bằng sao, mấy lần trước ta suýt chết có thấy thần phù hộ đâu, vả lại ta cũng đã hứa điều có lợi cho thần mà, việc này rất công bằng.”

Nguyệt trầm mặc: “Được rồi, rất công bằng.”

Hần hơi cúi người xuống vươn tay ra với nàng.

Cảnh tượng này thật quen thuộc, Liễu Sao giật mình, cuối cùng vẫn tự mình đứng dậy: “Ngươi ở đây làm gì?”

Nguyệt đứng thẳng dậy: “Liễu Sao nhi, ngươi từng nói chúng ta có thể giống như trước đây.”

“Đương nhiên, nhưng mà ta sẽ không giúp ngươi làm bất cứ chuyện gì đâu.” Liễu Sao hùng hồn tuyên bố: “Dù sao ngươi cũng không thích ta, hơn nữa ta còn rất nhiều chuyện cần làm, không rảnh.”

Nguyệt “Ừ” rồi tiếp: “Ý ta là, Thực Tâm ma còn mạnh hơn những gì ngươi tưởng, các người phải cẩn thận.”

Liễu Sao sững sốt, sau một lúc lâu mới bảo: “Dù sao ngươi cũng không có việc gì làm, có muốn ra ngoài cùng chúng ta không?”

“Ta không thể nhúng tay giúp ngươi được.”

“Ta không thèm.” Liễu Sao rất rộng lượng: “Vì ta thấy ngươi buồn chán quá thôi.”

Nguyệt cười hỏi: “Hử? Chẳng lẽ không phải vì ngươi không nắm chắc được nên muốn tìm người giúp đỡ?”

Chuyện nàng sắp làm không chỉ là đối phó với Thạch Lan, mà còn có khả năng Thực Tâm ma đang trốn ở chỗ tối quan sát nàng, vì Liễu Sao biết rõ thực lực của hần nên quả thật nàng có ý định đó, nhưng bị hần nói toạc ra, Liễu Sao cũng mặt dày hỏi: “Đương nhiên không phải, sao, ngươi có muốn đi không?”

“Có Yêu quân đi cùng ngươi, ta không đi.”

“Không đi thật sao?”

“Không đi.”

“Vây quên đi!” Liễu Sao tỏ vẻ không thêm quan tâm, nàng xoay người bỏ đi.

Bồ Mang sơn là một dãy núi hùng vĩ nằm ở phía bắc Nhân giới, toàn dãy có tổng cộng khoảng hai trăm lẻ bảy ngọn núi vắt ngang qua nhiều nước từ nam chí bắc. Trong núi linh khí dồi dào, khắp chốn thảo được sinh sôi, linh thú và hung thú tồn tại cùng nhau, thỉnh thoảng thường xuất hiện những vật liệu luyện đan cao cấp, là nơi mà du tiên, tán tiên và các đệ tử thường rất yêu thích. Dù sao nhìn khắp lục giới, rất hiếm có người dám mạo hiểm bước vào một chỗ như Đại Hoang. Lần trước chỉ có hai tên yêu tướng tấn công Liễu Sao, và còn có không ít các đại đệ tử hàng đầu của Tiên môn bị thương nghiêm trọng trên đường đi, tu vi của đám cao thủ Võ đạo cũng bị áp chế. Nếu không dù Liễu Sao và Kha Na có mạnh hơn nữa cũng tuyệt đối không đủ khả năng chạy trốn.

Liên minh Tiên – Võ đã nhận được tin tức Liễu Sao quay lại nên vòng phòng thủ nhân gian càng chắc chắn hơn. Tuy nhiên, tu vi của Liễu Sao và Kha Na đều đứng hàng đầu lục giới, hai người du hành trên tầng mây cao nên rất ít gặp trở ngại, nhưng lúc đến gần Bồ Mang sơn thì xảy ra chút vấn đề.

Cảm nhận thấy bị linh khí cản trở, Liễu Sao và Kha Na không ngự phong nữa mà đáp xuống đất.

Bóng tối kéo dài vạn dặm, tuyết tung bay phát phơ trong gió. Kha Na đứng trên đóa sen băng ngưng mắt trông về phía xa xăm, kết giới kéo dài ngàn dặm như tấm mạng nhện giăng ra, tinh vi và chặt chẽ, chỉ cần rút một sợi là động cả cánh rừng, tựa như trăm ngàn tầm mắt tra xét dò tìm. Dù hai người có tu vi bất phàm nhưng đi vào trong đó cũng giống như không còn chỗ lẩn tránh.

“Là Tịch Linh trận... có khoảng chừng ba mươi hai người giữ trận.” Kha Na khen ngợi: “Quả là tuyệt diệu! Cực kỳ hoàn hảo! Không thể ngờ người – tiên hợp lực lại có thể đạt đến cảnh giới này!”

Có thể mượn lực tử đệ tử tầm thường của Tiên môn và Võ đạo để bày ra đại trận tịch linh uy lực tới mức này, rốt cuộc người lập trận đã bỏ bao nhiêu trí tuệ và tâm lực vào đó đây?

Liễu Sao ngẩng mặt nhìn tám lưới lớn trải khắp bầu trời, nàng trầm ngâm.

Bàn về thực lực, hai người muốn xông qua cũng không khó lắm, nhưng mục đích lần này của hai người là thăm dò Bồ Mang sơn để điều tra tung tích Thạch Lan. Nếu kinh động đến Tiên môn thì chỉ dẫn tới đuổi giết, rất bất lợi cho hành động lần này, huống hồ gì Kha Na cũng không thể hiện thân công khai được.

Kha Na cân nhắc rồi cất tiếng: “Vòng qua thôi.”

Nếu có Lạc Ninh ở đây thì tốt quá, chưa biết chừng nàng biết cách phá giải trận này. Liễu Sao có hơi tiếc nuối nên đành phải gạt đầu đồng ý.

Hai người chuyển hướng, cẩn thận đi vòng qua đường ranh kết giới, trên đường đi hai người gặp được không ít hành khách Võ đạo. Cả hai bất ngờ biết được một tin tức quan trọng, hóa ra khi phát hiện ra quỷ thi trên Bồ Mang sơn, tiên minh đã phái Chúc Xung và Vũ Tinh Hồ đến đây điều tra, bọn họ đều đang đóng quân trong thành gần Bồ Mang sơn. Liễu Sao biết được việc này, nàng vừa vui mừng vừa sốt ruột... ngay cả Tiên môn cũng đến, quả nhiên Thạch Lan đang ở trong núi. Nhưng xét theo phương diện khác, chẳng biết đây có phải là thủ đoạn của Thực Tâm ma muốn mượn sức của Tiên môn tìm ra Thạch Lan để khống chế nàng ta thêm lần nữa hay không?

Đi một mạch hai ba ngày đường, hai người rốt cuộc cũng tránh khỏi vòng phòng ngự trùng trùng điệp điệp, thật sự đặt chân vào Bồ Mang sơn.

Nơi hai người đến là một nhánh nhỏ của Bồ Mang sơn, dưới chân núi là một cánh rừng rộng lớn. Vì biết người của Tiên môn đang ở đây nên không thể ngự phong, để tránh linh lực dao động kéo phiền phức tới nên từ lúc bắt đầu vào núi hai người đã đi bộ. Còn về việc làm cách nào tìm ra Thạch Lan thì Liễu Sao đã có kinh nghiệm, nơi nào xuất hiện quỷ thi thì địa khí nơi đó sẽ cạn sạch, cỏ cây héo tàn, cứ lần theo dấu vết đó mà tìm thì không khó để phát hiện hành tung của Thạch Lan. Nhưng hai người đi được vài ngày, tiện tay hái được rất nhiều thảo dược thượng đẳng nhưng lại không hề bắt gặp dấu vết của quỷ thi.

Hôm đó, hai người đứng ở lưng chừng núi, trong lúc đang do dự chẳng biết nên rẽ vào nhánh trái hay nhánh phải của dãy núi, bất chợt một tiếng ưng rít vang lên cắt ngang không trung.

“Bách Yêu Lãng?” Liễu Sao vội vã vẩy tay thiết lập kết giới, nàng kéo Kha Na lùi lại trốn trong một đám cỏ cây, lòng thầm oán: “Mấy lão yêu tộc chạy khắp nhân gian, Tiên môn không quản sao!”

Kha Na không hề ngạc nhiên, y nhìn bóng ưng trên đỉnh đầu bảo: “Có lẽ là vì ta.”

Yêu quân áo trắng đang lẩn trốn, cho dù Ưng Phi có nắm được Yêu giới trong tay thì hằng ngày y vẫn mất ăn mất ngủ, có lẽ y đã thương lượng với Tiên môn được dẫn thuộc hạ ra ngoài truy sát. Tuy Kha Na và Kiến Tổ chân quân Lạc Nghi có chút quan hệ nhưng trong mắt Tiên môn Kha Na giúp Liễu Sao cũng giống như đã làm việc ác, bọn họ tuyệt đối không thể dung túng.

Nhưng tại sao Ưng Phi lại đến đây? Chỉ là trùng hợp thật sao?

Chiếc lông vũ màu trắng trên đầu cực kỳ bắt mắt, Ưng Phi ngồi trên lưng một con chim ưng màu đen rất lớn, sắc mặt lạnh lẽo trầm ngâm. Còn Ưng Như thì đứng trên lưng một con chim ưng trắng như tuyết, nàng ta mặc chiến bào màu xám tro bó sát người, áo khoác ngoài màu trắng phất phơ trong gió, giống như một nữ tướng quân yếu diệu.

Nếu để bọn chúng phát hiện ra Kha Na rồi làm lớn chuyện ở chỗ này thì cực kỳ phiền phức. Liễu Sao thầm mong bọn chúng bay qua nhanh một chút, ai ngờ không như mong đợi, Ưng Phi cố tình dừng lại trên đỉnh đầu hai người cúi người xem xét: “Hừm? Ma khí!”

Y có thể phát hiện kết giới của mình sao? Liễu Sao giật mình. Liễu Sao không biết rằng đôi mắt của dòng ưng này sở hữu huyết mạch của thần tộc, bẩm sinh đã có một đôi mắt thần, đó chính là bản linh đặc thù của họ, không có gì kỳ lạ cả.

Phát hiện Liễu Sao bùng lên sát ý, Kha Na lập tức kéo tay nàng rồi lác đầu ra hiệu.

Liễu Sao bình tĩnh lại, nàng hiện thân ngẩng đầu lên không trung cười nói: “Ưng Phi huynh đệ, là ta.”

Ưng Phi trông thấy nàng thì rất bất ngờ, sau đó y khẽ nhún mày: “Khó mà tưởng tượng hiền muội Trung Nguyệt lại ở đây.”

Liễu Sao gọi ‘huynh đệ’ là do bản năng không chịu thua kém người, còn Ưng phi kêu “Hiền muội” là cố tình áp chế danh vọng của Ma tôn, hai người trừng mắt nhìn nhau, không ai chịu thua kém ai.

Ưng Như đứng bên cạnh khẽ cười, nhẹ nhàng chuyển hướng câu chuyện: “Sao Ma tôn lại đến đây?”

Dù sao Liễu Sao rất gai mắt nàng ta nên câu trả lời cũng chẳng dễ nghe gì: “Bổn tọa đi đâu chẳng lẽ phải hỏi ý kiến của tiểu vương Yêu giới người sao?”

“Tôn giá quá lời, tiểu vương không có ác ý.” Ưng Như cười bảo: “Dạo gần đây người trong Tiên môn hay đến chỗ này, tiểu vương chỉ sợ tôn giá hành động bất tiện. Nếu có việc gì quan trọng có lẽ Bách Yêu Lãng chúng ta có thể giúp được một tay.”

Liễu Sao bỗng có ý định khác: “Đa tạ ý tốt của các người, bổn tọa chỉ hái chút thảo dược thôi, còn hai người tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là tìm áo trắng phản nghịch Yêu giới, chẳng biết y đã trốn đi đâu.” Ưng Như thở dài rồi thu lại nụ cười: “Nếu tôn giá có tin tức gì mong tôn giá báo lại cho chúng ta.”

Xác nhận bọn họ thật sự không phát hiện Kha Na đang ở trong kết giới, Liễu Sao thầm thở phào, nhẹ giọng nói: “Tiếc quá... ta không biết tin.”

“Vậy không quấy rầy, mời!” Ưng Phi vẫn chưa thật sự chứng kiến thực lực của nàng, y khinh thường hành vi cử chỉ của nàng vẫn còn non nớt nên cũng chẳng xem nàng ra gì, y cao giọng quát: “Chúng tướng nghe lệnh, dốc toàn lực truy bắt áo trắng phản loạn, một khi phát hiện giết không tha!”

Chúng yêu tướng đồng thanh đáp: “Rõ.”

Ưng Phi quay đầu cười ha hả với Liễu Sao: “Tiên môn đã vào trong núi, hiền muội phải cẩn thận!”

Đối diện với sự thị uy của Ứng Phi, Liễu Sao chỉ bĩu môi.

Ứng Như đột ngột bước lên nói: “Vương huynh, gần đây hoàng cung chúng ta thiếu vài thứ thảo dược, để muội đi cùng Ma tôn thuận tiện có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Dường như Ứng Phi cực kỳ coi trọng vị muội muội này, y lập tức nói: “Được thôi, muội phải cẩn thận.”

Ai thêm đồng hành cùng người chứ! Liễu Sao lạnh mặt: “Bổn tọa đi nhanh lắm...”

Ứng Như đã nhảy xuống khỏi lưng con chim ưng trắng, giọng cười khàn khàn âm u mê hoặc: “Yên tâm, dù tu vi của tiểu vương không đủ thì võ lực và sức lực cũng đủ không làm Ma tôn ghét bỏ. Huống hồ gì có ta làm con tin, tôn giá lại càng không phải lo lắng Bách Yêu Lăng sẽ tiết lộ hành tung của tôn giá ra ngoài, đúng không?”

Nhìn bề ngoài thì nàng ta da mặt dày, nhưng trên thực tế là nàng ta dùng việc tiết lộ hành tung để uy hiếp, Liễu Sao suýt chút nữa đã chửi ra miệng, nhưng lúc muốn từ chối nàng lại thoáng thấy Kha Na đi bên cạnh khẽ lắc đầu nên đành phải ngậm miệng.

Chờ Ứng Phi dẫn chúng thuộc hạ rời khỏi, hai người gần như đồng loạt xoay người mặt đối mặt.

Ứng Như làm như không thấy vẻ bất mãn của Liễu Sao, nàng ta thông thả nói: “Tiểu vương từng nghe danh tiếng Ma tôn nên cực kỳ kính phục, lần này có thể đồng hành có thể nói là may mắn vô cùng.”

Liễu Sao quay đầu nhưng không còn nhìn thấy Kha Na nữa, nàng đoán có lẽ y đã ẩn nấp đâu đó. Liễu Sao khẽ hừ, lòng thầm nghĩ nàng ta tu vi tầm thường, lát nữa chỉ cần mình nhanh chân một chút chắc chắn nàng ta sẽ không theo kịp. Vì thế, Liễu Sao vỗ tay diễm nhiên như không nói: “Tùy người vậy, dù sao áo trắng vốn chẳng liên quan gì đến ta, ta cũng không biết y đang ở đâu.”

“Ký Thủy tộc có lẽ đang ở đáy Minh hải.” Ứng Như đột ngột nói.

Liễu Sao hoảng hốt, trong khoảnh khắc phản ứng của nàng hiện rất rõ, Liễu Sao vội vàng che giấu: “Ta không rõ chuyện này lắm.”

“Tiểu vương suy nghĩ rất nhiều ngày, cuối cùng vẫn cảm thấy khả năng lớn nhất là họ đến Minh giới, Quỷ môn không dễ bước vào, lại kết hợp với đặc tính của Ký Thủy tộc, Minh hải là nơi thích hợp với bọn họ nhất.” Ứng Như thông thả bước từng bước, thuận tay kéo vài sợi tóc mai, nàng ta nhỏ giọng: “Thật là nuôi nhăm thứ gì rồi, đám Đài lão ăn cây táo rào cây sung, chờ ta trở về sẽ từ từ xử lý chúng.”

Vài sợi tóc trắng bay lất phất theo gió, là do bị chỉ lực cắt đứt, phong thái nàng ta bất giác lộ ra sự tàn độc hiểm ác, Liễu Sao nhìn mà da đầu run lên.

Ứng Như đột nhiên buông tay xuống quay lại nhìn nàng: “Ta hỏi tung tích của áo trắng không phải vì muốn giết y mà là vì y đang gặp nguy hiểm.”

Làm sao Liễu Sao chịu tin, nàng vờ như không nghe thấy gì.

Ứng Như cũng không quan tâm: “Đây chỉ là suy đoán của ta, đám Đài lão đã sớm phát hiện nơi trốn của Ký Thủy tộc nhưng lại chưa báo với ta và Vương huynh. Người nghĩ xem Yêu Khuyết đã không còn tồn tại, vậy tại sao bọn họ còn dám phản bội Bách Yêu Lăng? Đương nhiên, bọn họ đã có chỗ chống lưng khác. Do đó, đám phản thần đó có lẽ càng e dè áo trắng mới phải, cho nên với áo trắng mà nói, kẻ nguy hiểm nhất không phải là chúng ta mà là vị chủ nhân mới của đám Đài lão.”

Ứng Như mỉm cười: “Kế tiếp không cần ta nói nữa chứ.”

Liễu Sao vốn đã hạ quyết tâm không tin nàng ta, ai ngờ chỉ nghe nàng phân tích một lúc, từng câu từng chữ đều rất hợp lý, Liễu Sao bắt đầu thấy hoảng sợ... Nếu Ứng Như không nói dối, đám Đài lão che giấu nơi trốn tránh của Ký Thủy tộc vậy hành động đuổi giết áo trắng của bọn họ rất đáng để suy ngẫm.

Ứng Như không để tâm nói: “Ta đã biết nơi ở của Ký Thủy tộc, chỉ bằng lợi dụng họ ép áo trắng ra mặt... cách này hay chứ nhỉ?”

Liễu Sao chăm chăm nhìn nàng ta không nói một câu.

“Sát khí bùng bùng, thật là người ta hưng phấn mà.” Ứng Như nghiêng mặt liếc nhìn nàng, lông mày dài nhướng lên: “Bây giờ, tôn giá định giết ta trước hay là trốn đi để báo tin trước đây?”

Ứng Phi chẳng là cái gì cả, khi Liễu Sao bị nữ nhân trước mặt chèn ép liên tục thì đã phát hiện nàng ta tâm tư thâm sâu, bởi vậy dù lòng Liễu Sao đã bùng lên sát ý nhưng lại không có hành động gì.

Nét mặt Ứng Như rất hài lòng: “Chỉ cần tôn giá ra tay với ta, Vương huynh của ta sẽ lập tức dẫn thuộc hạ tới, kinh động tới Tiên môn là chuyện đương nhiên. Nhưng nếu Tiên – Yêu hợp sức, lại còn thêm Vô đạo nữa, cho dù tôn giá có bản lĩnh phi thường có thể bỏ trốn nhưng chắc chắn sẽ hao tổn thực lực lớn.”

Liễu Sao bình tĩnh: “Rốt cuộc người muốn nói gì?”

“Áo trắng ở đâu?”

“Không biết!”

Ứng Như sa sầm mặt: “Tôn giá hay quên quá, chi bằng nghĩ lại thật kỹ về Ma cung và Ký Thủy tộc có lẽ tôn giá sẽ nhớ ra.”

Liễu Sao cắn môi rồi đột ngột ngửa mặt lên trời cất tiếng cười “ha ha”, nàng nắm chặt tay, mặt đất dưới chân hai người lún sâu xuống ba thước: “Bổn tọa quả thật mắc bệnh hay quên! Người đừng có lấy Ma cung hay Ký Thủy tộc áp chế ta, ta vốn là kẻ chẳng có gì, cũng đã chết vài lần, còn phải sợ cái gì nữa chứ! Chẳng phải người muốn đến làm con tin sao? Bổn tọa cam đoan, chắc chắn sẽ giết chết người trước khi Tiên môn tới, một chương của bổn tọa bây giờ có thể khiến thực lực của người hao tổn nặng, người có tin không?”

Ứng Như thật không đoán được Liễu Sao dám bất chấp mọi giá, theo bản năng nàng ta lùi lại vài bước.

Liễu Sao càng được đằng chân lân đằng đầu, nàng vung vung nắm đấm hung dữ uy hiếp: “Người thông minh hơn ta, nhưng ta lại mạnh hơn người! Người muốn đối phó ta là chuyện sau này, còn bây giờ mạng của người đang nằm trong tay ta! Đừng có chọc ta!”

Ứng Như giọng lạnh lùng: “Nếu ta cứ chọc thì sao?”

“Là người ép ta, cùng lắm thì ôm nhau cùng chết!” Liễu Sao hừ lạnh.

Ngữ khí Ứng Như đột nhiên thay đổi, chậm rãi bảo: “Bây giờ ta có việc phải đi, người có giết hay không?”

“Người không đi được.” Liễu Sao nghiêng răng trả lời. Nàng ta quỷ kế đa đoan, hậu quả giết nàng ta mất nhiều hơn được, còn nếu không giết thì chỉ cần Liễu Sao còn ở Bồ Mang sơn thì tuyệt đối không thể thả Ứng Như về báo tin.

Ứng Như nở nụ cười: “Xem đi, tiểu vương biết Ma tôn không ghét bỏ mình, mong tôn giá đừng đi nhanh quá, ta sợ sẽ không theo kịp đâu.”

Chỉ trong chớp mắt, Liễu Sao từ việc từ chối đồng hành mà biến thành chủ động giữ lại, chẳng biết là nàng là ứng biến nhanh hay là cố tình trêu chọc.

Liễu Sao xem như thỏa hiệp nhưng Ứng Như vẫn chưa chịu bỏ qua.

“Ký Thủy tộc đang ở ẩn thân ở Minh hải, chưa biết chừng Vương huynh của ta đã biết rồi.”

“Cho dù không biết thì chờ ta quay về, huynh ấy tự động sẽ biết thôi.”

“Tôn giá đoán xem huynh ấy sẽ đối phó họ sao đây?”

“Pháp lực của quý tộc rất yếu ớt, phải đối diện với sức ép của một giới, Minh tôn có thể che chở họ bao lâu đây?”

Ý đồ của Ứng Như rõ ràng là muốn khuấy nhiễu cảm xúc của Liễu Sao, từng câu từng chữ đều đánh vào lòng người, Liễu Sao quả thật muốn vung một chương đánh chết nàng ta. Ma diễm bùng cháy trong lòng bàn tay Liễu Sao vài lần nhưng Ứng Như làm như không thấy mà cứ bấm lăm một mình, Liễu Sao hơi nghi ngờ có phải nàng ta muốn tự tìm cái chết hay không.

Uy hiếp không hiệu quả, rốt cuộc Liễu Sao cũng bùng nổ, nàng quyết định dạy dỗ nàng ta một trận.

“Được rồi Ưng Như, đừng trêu muội ấy nữa, ta ở đây.” Giọng nói ôn hòa êm ái vọng tới.

“Kha Na!” Liễu Sao cuống quýt, sát khí bùng nổ trong phút chốc tập trung vào Ưng Như.

“Kha Na.” Ưng Như nở nụ cười.

Nàng cũng biết cái tên Kha Na sao? Liễu Sao sửng sốt, nàng lập tức phát hiện trong đôi mắt ửng khi phách kia tỏa ra ánh sáng nóng bỏng tựa như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Trong tích tắc, Kha Na đứng bên cạnh Liễu Sao nâng tay vỗ vỗ đầu nàng nhỏ giọng mắng: “Ngốc quá!” Sau đó y mỉm cười nhìn Ưng Như, đôi mắt xanh lam phẳng lặng như nước: “Đã lâu không gặp, Ưng Như.”

67. Q.3 - Chương 67: Yêu Mộng Nguyệt Hoa

Ngọn lửa trong đôi mắt nhạt dần rồi hóa thành ánh cười mê hoặc. Ưng Như nhanh chóng phục hồi cảm xúc, nàng nâng tay sửa lại mái tóc trắng: “Không gặp huynh trên chiến trường, ta cứ tưởng huynh đã quên ta.” Không chờ Kha Na trả lời nàng tiếp tục thở dài: “Ta biết, huynh không nỡ lòng trở thành kẻ địch của ta, nếu năm đó chúng ta không... vậy thật tốt.”

Kha Na: “Ừm.”

“Khó lắm mới gặp lại, huynh không có gì để nói sao?” Ưng Như cười bảo: “Chẳng lẽ huynh nghĩ ta sẽ hại huynh sao?”

Kha Na chỉ mỉm cười: “Người không còn giống ngày trước lắm.”

“Tất nhiên.” Ưng Như sờ sờ khuôn mặt mình, tiếng thở dài khàn khàn êm ái nhưng lại hiển lộ vẻ âu sầu: “Chớp mắt đã qua nhiều năm vậy rồi, nhớ ngày đó huynh từng nói muốn vứt bỏ cuộc sống quá khứ để tìm kiếm con đường dành cho kẻ mạnh... huynh đã thành công.”

Kha Na trả lời: “Người cũng tốt lắm.”

“Huynh tu thành Thiên Yêu, ta cũng không thể mãi dậm chân tại chỗ được.” Ưng Như hạ tay xuống, tất cả mọi ưu sầu trong đáy mắt hoàn toàn biến mất: “Không có huynh thì không có Bách Yêu Lăng Ngộ Vương.”

Hai người họ ôn chuyện cũ, Liễu Sao ở một bên hờn dỗi. Nàng ta quả nhiên quen biết Kha Na, rõ ràng nàng ta có ý chọc giận nàng để dẫn dụ Kha Na hiện thân mà, đáng giận! Tâm kế của người này chẳng kém A Phù Quân bao nhiêu, khó trách Vị Húc bảo phải cẩn thận nàng ta, cũng may xem tình hình này có lẽ nàng ta không phải là kẻ thù của Kha Na. Nghĩ thế, Liễu Sao yên tâm hơn một chút.

Có Ưng Như đi cùng, bầu không khí giữa ba người bắt đầu trở nên kỳ quặc.

Liễu Sao dựng tai nghe hai người trò chuyện, nàng dần biết được chuyện năm xưa của hai người. Năm đó Ký Thủy tộc vẫn là dòng tộc nhỏ yếu bị kẻ khác bắt nạt, truy sát, khi đó Ưng Như là kẻ có tư chất kém cỏi nhất trong Ưng tộc thường xuyên bị các anh chị giễu cợt. Hai người ngẫu nhiên quen biết rồi đồng bệnh tương liên, nhưng sau đó Kha Na được tộc trưởng chọn trở thành hy vọng của Ký Thủy tộc, từ đó hai người không còn gặp lại nữa.

Với Liễu Sao mà nói, hiện nay người nàng thân thiết nhất chính là Kha Na, còn bây giờ Ưng Như lại đột ngột xông vào giữa hai người khiến Liễu Sao nhìn kiểu nào cũng thấy ngứa mắt. Thật ra đây chỉ là bệnh cũ tái phát, nàng biết cảm xúc này là không đúng nên không thể biểu hiện quá rõ ràng.

Khó khăn lắm mới tìm thấy khe hở giữa cuộc trò chuyện, Liễu Sao đã sớm nghĩ ra đề nghị hay để chen vào: “Kha Na, chúng ta nên...”

“Đi phía tây trước.” Ưng Như dễ dàng cắt ngang lời nàng, nàng ta nhìn Kha Na: “Vương huynh của ta chắc là đi về hướng đông bắc.”

Kha Na gật đầu: “Cảm ơn người.”

“Giữa huynh và ta còn phải cảm ơn à, nếu ta có chuyện chẳng lẽ huynh không giúp ta sao?” Ứng Như cười rồi chuyển sang Liễu Sao: “Đúng rồi, lúc này Liễu Sao nhi định nói gì nhỉ?”

Liễu Sao nghẹn họng.

Kha Na nhìn nàng rồi bảo: “Đi liên tục mấy ngày cũng mệt mỏi rồi, sắc trời dần tối, chi bằng chúng ta nghỉ tạm, dưỡng sức rồi đi tiếp.”

“Vậy nghỉ ở đây đi.” Ứng Như quan sát bốn phía: “Địa thế chỗ này rất tốt, thích hợp để dừng chân, nếu có động tĩnh gì cũng có thể dễ dàng phát hiện. Pháp lực của ta thấp kém, còn huynh tốt nhất đừng dùng yêu lực vào lúc này, vẫn phải nhờ Liễu Sao nghi giăng kết giới thôi.”

Liễu Sao cực kỳ không vui, nàng oán thầm... chỉ vừa quen biết không bao lâu đã sai bảo người ta. Hừ, Liễu Sao nhi, Liễu Sao nhi, ta quen thân với người lắm à!!!

Tuy nhiên, lời nàng ta phân tích khá hợp lý, Liễu Sao đang chuẩn bị giăng kết giới thì bị Kha Na cản lại: “Khí tức của Ma tộc càng dễ khiến Tiên môn chú ý, ta thấy chúng ta không sợ mãnh thú nên không cần giăng kết giới làm gì.”

Ứng Như nhìn hai người rồi cười cười bảo phải.

Cứ thế, Liễu Sao cũng không phải hao phí ma lực, ba người tìm một cây cổ thụ già rậm rạp cành lá ngả nghiêng tại chỗ. Trong núi có rất nhiều củi đốt, Ứng Như đốt lửa lên. Con người đứng đầu vạn vật, được trời đất ưu ái, bậc tiên hóa cao nhất của Yêu tộc là trở thành người, vì vậy họ rất thích bắt chước tập quán của con người, chỉ mong được mệnh trời chiếu cố mà không xem họ là ngoại tộc, cho nên việc nhóm lửa cũng không lạ lắm với nàng ta.

Tấm lụa trắng rơi xuống đất tự động biến thành một đóa hoa lụa, Kha Na ngồi trên đóa hoa, Ứng Như cũng tự nhiên bước qua ngồi xuống bên cạnh. Liễu Sao vốn đã ôm một bụng tức trên đường, thấy thế thì càng khó chịu, nàng cũng nhanh chóng bước tới ngồi vào bên kia.

Kha Na hơi hạ cằm xuống, lạnh lẽo lắc đầu với nàng tỏ ý quở trách.

Còn chê nàng quấy rầy họ sao! Liễu Sao có hơi tức giận nghĩ, nhưng nàng không còn là cô gái ngày trước, nàng biết mình không thể cố tình kiếm chuyện, người ta vốn là người quen cũ, mối quan hệ giữa họ cũng không rõ ràng lắm, nàng mà ghen tị thì thật không hiểu chuyện.

Vì chưa từng có được nên khó tránh khỏi hay để tâm.

Nếu nàng và Kha Na quen biết sớm hơn thì tốt biết bao nhiêu.

Nhận ra suy nghĩ này rất nực cười, Liễu Sao hơi không vui xoay mặt đi, muốn đứng dậy tránh ra chỗ khác.

Kha Na thở dài, vươn tay kéo nàng lại.

Liễu Sao tránh hai lần nhưng vẫn không thể tránh khỏi, nên không thềm nhúc nhích nữa.

Ứng Như ở bên cạnh hoàn toàn không có phản ứng, dường như không phát hiện ra động tác nhỏ của hai người.

Trong núi bóng đêm dày đặc, ngọn lửa bùng cháy, ánh sáng ảm áp vẫn không thể xuyên thấu đám cành lá rậm rạp, ngửa đầu nhìn lên bầu trời vẫn tối đen như mực. Không khí có hơi lạ lùng, không một ai nằm xuống nghỉ ngơi, cũng không trò chuyện như trước. Ứng Như thỉnh thoảng vươn tay ném cành khô vào trong đống lửa, hơi lửa nóng thấm đẫm hàng mi cong cong của nàng ta, hai rèm mi không hề lay động, cực kỳ yên tĩnh tựa như chiếc lông vũ đen trên đỉnh đầu.

“Kha Na...” Liễu Sao nhỏ giọng.

“Đúng rồi, Vương huynh của muội truy lùng huynh khắp nơi, sao huynh lại còn ra đây?” Ứng Như đột ngột cắt ngang lời Liễu Sao.

Kế hoạch bắt Thạch Lan không thể tiết lộ với người ngoài, Liễu Sao lập tức kéo tay áo Kha Na giành trả lời trước: “Chúng ta ra ngoài tìm thảo dược.”

“Nghe nói khi bị truy sát ở Đại Hoang, Thạch Lan đã cứu người một mạng.” Ứng Như làm như không hề bị ảnh hưởng: “Bây giờ Tiên môn muốn đối phó Thạch Lan, xem ra người tới đây để cứu nàng?”

Đối diện với ánh mắt ẩn chứa ý cười của Kha Na, Liễu Sao cũng không tiện giấu diếm nữa.

Ứng Như nhíu mày: “Chuyện của Thực Tâm ma thật sự không phải do người bịa ra? Y có thật sao?”

Liễu Sao rất không vui, nàng ta cắt ngang lời nàng nói với Kha Na đến mấy lượt, rõ ràng là nàng ta cố ý. Liễu Sao định dọa nàng ta, cố ý nói thật chậm: “Ta nói có hay không cũng không quan trọng, mấu chốt là người có tin hay không thôi. Chưa biết chừng lần này y cũng tới, người phải cẩn thận đấy.”

“Ừm, đa tạ đã nhắc nhở.” Ứng Như nhìn Kha Na: “Trước mắt pháp lực của ta thấp nhất, Kha Na huynh phải chiếu cố ta đó.”

Thật không biết xấu hổ mà! Liễu Sao tự thấy mình là kẻ điêu ngoa nhưng khi nghe thấy cũng phải há hốc mồm, quả thật phải lay bộ mặt dày của nàng ta.

Kha Na nói: “Chỉ cần ba chúng ta không tách ra, có lẽ y sẽ không xuất hiện dễ dàng đâu. Có điều, Tiên môn và Bách Yêu Lăng đều hội tụ như thế, nếu y lợi dụng thời cơ đó mà đối phó chúng ta vậy thì mọi chuyện sẽ hơi phiền phức.”

Liễu Sao đã từng chịu biết bao khổ sở, nàng buồn rầu nói: “Y ở trong bóng tối, chúng ta ở ngoài sáng, rất khó đề phòng.”

“Cũng chưa chắc đâu.” Kha Na an ủi nàng: “Chuyện này chúng ta hành động bí mật, bên Ma cung không tiết lộ tin tức ra, y sẽ không thể biết được hành tung của chúng ta. Có thể xem là chúng ta đang ở trong bóng tối, chỉ cần chúng ta tìm ra Thạch Lan trước Tiên môn rồi dẫn nàng ta đi là được.”

Ứng Như lập tức tiếp lời: “Cái này cũng dễ thôi, thân phận của muội không phải kiêng dè nhiều, để muội liên lạc với Vương huynh hỏi thăm tin tức của Tiên môn là được.”

Nàng ta chủ động giúp đỡ khiến Liễu Sao hơi mất tự nhiên: “Không cần đâu, chúng ta...”

“Không phải ta giúp người, mà là vì Kha Na.” Ứng Như vừa cắt ngang lời Liễu Sao vừa nâng tay bỏ thêm củ vào trong đồng lửa: “Ta chỉ có thể giúp mỗi việc này thôi, sau này gặp lại chẳng biết chúng ta sẽ là bạn hay thù.”

Ứng Như bình thản như thế khiến Liễu Sao khó mà nói thêm được gì.

Kha Na thở dài: “Ứng Như, chỉ mong ta và người vẫn còn có thể giống như năm xưa.”

“Vậy hiện tại chúng ta không giống sao?” Ứng Như hỏi lại.

Sau đó không ai nói thêm nữa, ba người nhắm mắt chìm đắm trong tâm sự của riêng mình.

Vùng đất Bồ Mang sơn là nơi tập trung linh khí nuôi dưỡng rất nhiều sơn tinh yêu mộc. Ban đêm là thời gian bọn chúng xuất hiện nhiều nhất, yêu lực của chúng rất thấp và đa số đều tu theo yêu đạo chính tông, chúng rất hiếm khi hại người chỉ thỉnh thoảng hay giở vài trò đùa dai, Tiên môn vì lòng từ bi cho nên cũng không trừng phạt chúng. Trông thấy có mấy sơn tinh đi tới, ba người đồng loạt ẩn thân che giấu khí tức để tránh tiết lộ hành tung.

Trong màn đêm tĩnh lặng, âm thanh những giọt sương từ trên cao rơi xuống rất rõ ràng. Mấy sơn tinh vây xung quanh đồng lửa, chúng chấp tay ân cần chào hỏi nhau, ngôn hành cử chỉ không khác gì con người.

“Sao Bạch huynh lại không tới?”

“Bạch huynh hử, năm nay địa khí ở núi Bạch Đầu xói mòn, y đang vội chuyển con cháu của y đi nơi khác, y nào còn tâm trạng đến đây chứ.”

“Mất địa khí là chuyện lớn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nội tình thì ta không rõ lắm, bên kia họ ngậm kín miệng, ai mà biết được chứ!”

“Sao không báo với Tiên môn?”

“Tiên môn quần rất rộng, những chuyện lo nghĩ vì lực giới thể này đáng lẽ phải báo với họ, nhưng mà thôi... liên quan gì tới ta! Ta không dùng tới địa khí, còn bên kia lại không lên tiếng thì ta tự tìm phiền phức làm gì? Uống rượu, uống rượu đi, lần này tiểu đệ ta mang đến là nhân sâm ủ thượng phẩm đó...”

Vô tình nghe được đoạn đối thoại này, Liễu Sao mở mắt ra vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt Kha Na nhìn qua, hai người đều tự có tính toán riêng.

Vài sơn tinh uống rượu mua vui, lại còn đối phú ngâm thơ với nhau, không khí rất náo nhiệt. Liễu Sao biết tin địa khí ở đỉnh Bạch Đầu có hiện tượng lạ thì làm sao còn tĩnh tâm được, vất vả lắm chờ tới hừng đông đám sơn tinh mới tản đi, Liễu Sao lập tức kéo Kha Na khởi hành.

Ứng Như lên tiếng: “Đỉnh Bạch Đầu nằm ở hướng Đông Bắc, Vương huynh của ta cũng đi về hướng đó.”

“Ứng Phi cũng ở đó?” Liễu Sao do dự.

Kha Na cất lời: “Không sao đâu, chúng ta cẩn thận một chút, lặng lẽ hành động là được.”

Ứng Như nói: “Nếu huynh để lộ hành tung thì hậu quả rất nghiêm trọng.”

Kha Na trả lời: “Có lẽ Thực Tâm ma cũng đến, chúng ta không thể hành động một mình, huống chi Tiên môn còn đang ở đây.”

Ứng Như nhìn Liễu Sao rồi đột ngột nở nụ cười: “Huynh đã lo lắng cho nàng ta như thế, thôi vậy, Bỏ Mang sơn rất rộng lớn, chưa chắc đã gặp được Vương huynh đâu. Ta đi cùng hai người một chuyến, có ta ở đây, hai người làm việc cũng thuận tiện hơn.”

Liễu Sao hơi ngượng ngùng.

Kha Na nở nụ cười bảo: “Đa tạ người, Ứng Như.”

Ứng Như trầm ngâm nhìn Kha Na một lúc rất lâu rồi nói: “Rất cuộc cũng không giống năm đó, huynh đã khách sáo với ta rồi.”

Kha Na không đáp.

Thực Tâm ma, Tiên môn, Yêu giới đều tập trung tại Bỏ Mang sơn, dù mọi chuyện có khẩn cấp tới đâu thì ba người cũng không dám giống trống khua chiêng, đành phải dùng đòn thuật với tốc độ tương đối thông thả, đi chừng khoảng năm sáu ngày mới tới đỉnh Bạch Đầu. Đỉnh Bạch Đầu là nơi khá đặc biệt trên khắp dãy Bỏ Mang sơn, ở giữa sườn núi có một loài cây màu trắng rất lạ sinh trưởng, cả cành và lá đều một màu trắng toát, số lượng tuy không nhiều nhưng từ xa xa nhìn lại cả vùng đất chỉ còn một màu trắng phau, do đó mới được gọi là Bạch Đầu.

Khi Kha Na trông thấy loài cây này, đầu tiên y rất kinh ngạc, sau khi quan sát một lúc lâu, Kha Na tỏ vẻ rất khó tin: “Yêu mộc Nguyệt Hoa? Quả thật là yêu mộc Nguyệt Hoa!”

“Cái gì cơ!” Ứng Như lập tức bước đến bên cạnh y.

Liễu Sao thấy thế cũng chạy qua, chỉ thấy lá cây màu trắng này cực kỳ xinh đẹp, mỗi chiếc lá to cỡ trứng gà, dạng tròn, gân lá là những đường cong uyển chuyển lấp lánh ánh sáng bạc, âm thanh xạc xào khi cành lá lay động vô cùng trong trẻo.

Kha Na cẩn thận kéo một chiếc lá qua, trong phút chốc chiếc lá kia chợt run lên, nhận thấy biến đổi thật nhỏ này, Kha Na mừng rỡ: “Ta vẫn cứ nghĩ loài cây này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thật không ngờ nó lại có thật. Mà lại còn mọc ở nhân gian, đám Yêu mộc này đã có linh tính, qua chừng trăm năm nhất định có thể hóa hình được, Yêu Khuyết phải dẫn chúng...” Nói đến đây, Kha Na đột ngột ngừng lời.

Liễu Sao và Ứng Như đều nhìn Kha Na.

“Quên mất, ta sớm đã không còn là Yêu quân.” Kha Na lắc đầu cười rồi buông tay ra.

Liễu Sao lớn tiếng khẳng định: “Gì mà không phải! Một ngày nào đó chúng ta sẽ...” Nàng vốn định nói sẽ đoạt lại Yêu Khuyết, nhưng đột nhiên nàng nhớ ra Ngộ vương Ung Như của Bách Yêu Lăng đang ở ngay bên cạnh nên vội vàng ngừng lời.

Ung Như nâng chiếc lá đến gần mũi ngửi mùi hương rồi nhẹ nhàng chuyển hướng câu chuyện: “Ta từng nghe nói đến loài yêu mộc Nguyệt Hoa nhưng chưa bao giờ gặp. Nếu không phải huynh nhận ra thì có lẽ ta cũng không biết được.”

Liễu Sao vội chen: “Có thể nhận biết loại cây này, Kha Na huynh lợi hại quá!”

Kha Na lắc đầu bảo: “Ta vốn cũng không biết nó, là vì Kiến Tổ chân quân từng nhắc tới nên ta mới biết.”

Kiến Tổ chân quân Lạc Nghi nổi tiếng thông tuệ, kiến thức uyên bác. Liễu Sao hỏi: “Yêu mộc Nguyệt Hoa rất nổi tiếng?”

“Tính ra, nó có chút quan hệ với Ma giới của muội.” Kha Na cười nói: “Nghe nói loài cây này là do một vị Nguyệt thần mượn năng lượng của mặt trăng nuôi dưỡng thành, nó có khả năng chuyển hóa được trọc khí nên mới được gọi là Nguyệt Hoa, quả thật nó là yêu vật, rồi sau đó nó lại mọc ở Thần giới và chẳng biết tại sao nó lại đột ngột xuất hiện ở Ma cung. Tuy nhiên, qua mấy đời Ma tôn ngã xuống, Ma cung mất kết giới bảo vệ, trong tích tắc Hư Thiên bị dòng trọc khí tập kích đã hoàn toàn biến mất, chúng ta vốn tưởng rằng loài cây này đã hoàn toàn tuyệt diệt. Thật không thể ngờ bây giờ nó lại xuất hiện ở nhân gian, khí hậu nhân gian vốn không thích hợp để loài cây này sinh trưởng, có lẽ hoàn cảnh ở Bồ Mang sơn khá đặc biệt.”

Ung Như bắt giắc vuốt ve phiến lá, ánh mắt lấp lóe: “Loài cây này được thần nuôi thành, có nó để tu luyện thì chắc chắn sẽ được trời phù hộ, tương lai sẽ trở thành nguồn trợ lực lớn của Yêu giới ta!” Ung Như nhanh chóng ổn định cảm xúc rồi nở nụ cười với Kha Na: “Khi về ta sẽ báo với Vương huynh, dẫn chúng nó vào Yêu giới, việc này để Bách Yêu Lăng chúng ta làm, huynh sẽ không để bụng chứ?”

Kha Na hơi nhíu mày: “Đều là Yêu tộc, dù là Yêu Khuyết hay Bách Yêu Lăng đều có trách nhiệm bảo vệ và dẫn dắt. Có điều ta và người đều không biết nhiều lắm về loài yêu mộc Nguyệt Hoa này, cho nên phải cẩn thận làm việc, đừng quá nóng lòng sẽ gây tổn hại con đường tu đạo.”

Ung Như đáp vâng.

Kha Na thấy Liễu Sao ngần ngừ nên gọi nàng: “Muội sao thế?”

“Không có gì, chỉ là muội chợt nghĩ đến một câu chuyện xa xưa.” Liễu Sao hoàn hồn lại, nàng bắt đầu cảnh giác: “À, khí tức này...”

Trong gió thoang thoảng một luồng khí tức âm hàn, đó là một thứ âm khí rất độc đáo xuyên vào lỗ chân lông toàn thân khiến người ta run rẩy.

Kha Na và Liễu Sao liếc nhìn nhau rồi gật đầu.

Tu vi của Ung Như không đủ nên không nhận ra điều lạ thường, thấy nét mặt của hai người kỳ quặc bèn hỏi: “Cái gì vậy?”

Kha Na ra dấu ngăn nàng ta lại rồi trầm giọng bảo: “Có người đến!”

Ba người vừa ẩn giấu khí tức và thân hình thì một nam tử ngự kiếm hạ xuống, mái tóc dài rối tung, dây cột tóc màu trắng rủ xuống dọc theo hai bên tóc mai, ngoài ra không còn trang sức gì nữa. Người đó mặc trường bào đơn giản màu xanh biển, trên đai lưng màu trắng có đeo một chiếc quạt xếp, tay phải cầm một cái túi thuốc, xem ra là đang hái thuốc.

“Là một tiên nữ?” Ung Như tinh mắt, sau khi nhận ra nàng ta kinh ngạc không thôi.

Ngày thường Ung Như rất hiếm khi ra khỏi Yêu giới nên đương nhiên không biết. Liễu Sao và Kha Na bắt giắc nở nụ cười, hai người đồng loạt hiện thân, Liễu Sao vội vàng chạy đến chào hỏi: “Trác sư tỷ!”

Trác Thu Huyền xem như không thấy cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái mà lướt thẳng qua bên cạnh nàng.

Liễu Sao đứng chôn chân tại chỗ, im lặng.

“Trác tiên cô xin dừng bước.” Kha Na cất tiếng.

Trác Thu Huyền dừng chân, hiếm khi không nóng nảy mà “Ừ” một tiếng, nàng nhìn y: “Người cũng đến đây.”

Kha Na trả lời: “Chúng ta đến tìm Thạch Lan.”

Trác Thu Huyền: “Bách Yêu Lăng vương đang ở bên ngoài Hồi Long môn cách đây trăm dặm.”

Kha Na gật đầu: “Ta đã biết, đa tạ tiên cô chỉ điểm.”

Trác Thu Huyền không nói thêm gì nữa.

Kha Na nhìn quanh bốn phía: “Tiên cô đến hái thuốc?”

Trác Thu Huyền đáp: “Phía nam Nhân giới bị lũ lụt nên sinh ra ôn dịch, thuốc ta luyện còn thiếu vài vị.”

“Chỗ ta có thuốc!” Liễu Sao đã biết chuyện Trác Thu Huyền vì để nàng chạy trốn mà bị phạt nên vội vàng chạy tới, lấy cái túi to ra đổ hết tất cả linh thảo lúc trước nàng thuận tay hái ra mặt đất.

Trác Thu Huyền vẫn không thèm để ý tới nàng.

Kha Na mỉm cười: “Những vị thuốc này đều do chúng ta hái, cứu người quan trọng hơn. Nếu có chút hữu dụng thì có thể xem như chúng ta làm được chuyện tốt.”

Trác Thu Huyền chăm chú nhìn y, sau một lúc lâu nàng mới gật đầu, vẫy tay cất hết thảo dược vào trong túi thuốc rồi cất bước bỏ đi.

Kha Na gọi nàng: “Khoan đã tiên cô, có thể nhờ tiên cô dừng bước nói chuyện một lát không?”

Trác Thu Huyền đáp: “Ừ”, không chút do dự quay lại đi theo sau y.

Liễu Sao đã sớm đoán được nội dung trò chuyện của hai người nên cũng không tò mò, nàng dõi mắt theo họ cho đến khi bóng hai người biến mất mới quay đầu lại thì thấy Ứng Như còn nhìn theo hướng đó, có lẽ nàng ta đang hiểu lầm. Tuy Liễu Sao không ưa nàng ta, nhưng cũng rất biết ơn lòng tốt của nàng ta trên đường đi, vì vậy nàng có lòng giải thích: “Không phải vậy đâu, tỷ ấy chỉ là... coi huynh ấy thành một người khác.”

“Nàng họ Trác, tên là Thu Huyền.” Ứng Như thu ánh mắt lại, hoàn toàn không hề ghen ghét: “Yêu tộc khác với các người, thông thường sẽ không thành thân với người ngoài.”

Nàng ta nói không sai, bản thể của Yêu tộc bị giới hạn, nếu kết hôn với một giới khác thì không những huyết mạch đời sau sinh ra không thuần khiết mà còn gặp phải vấn đề khó khăn về tu đạo. Những chuyện này không phải là không có tiền lệ, nửa người nửa yêu thì rốt cuộc nên tu tiên đạo hay là tu yêu đạo? Đáp án là cả hai đạo đều bị hạn chế. Trừ phi thật sự tu thành thần, toàn toàn loại trừ gốc rễ của tộc loại, nhưng Thần giới đã bị diệt vong từ mấy vạn năm trước, hiện nay lục giới có mấy ai có thể trả giá tất cả trở thành thần đâu?

Nhưng mà...

Thành thân à, nghĩ xa quá đó! Ngực không to mông không lớn, mà còn không đẹp bằng Kha Na nữa. Cho dù Kha Na không cưới người ngoài tộc thì cũng chưa chắc sẽ cưới người!

Liễu Sao cúi đầu thâm oán giận, bất chợt một tà áo đen ánh vào mi mắt.

Vạt áo choàng buông trên nền cỏ khẽ khàng lay động, tà áo hơi mở rộng thấp thoáng hiện ra hoa văn ánh trắng bạc trên gáy.

Liễu Sao ngẩng phắt mặt lên.

“Ái chà, thật không uống danh Ma tôn, trông đáng vẻ này là đang thâm mắng mỗ ai đây?” Cong cong khoe môi, y cất tiếng cười trầm trầm.

Trong phút chốc Liễu Sao không phản ứng kịp, Ứng Như đứng bên cạnh giật mình không thôi, nàng ta thâm nhú mày. Lúc người này đến gần, nàng ta hoàn toàn không có cảm giác gì, có thể thấy tu vi của người này

đã vượt xa nàng ta, không thể ngờ Ma cung lại còn có nhân vật bậc này, Bách Yêu Lăng cần phải cảnh giác hơn.

Ngẫm nghĩ, Ứng Như bước lên thử thăm dò: “Các hạ là...”

Nguyệt hơi nghiêng về hướng nàng ta: “Hỏi ta sao?”

Ứng Như bình thần trả lời: “Tiểu vương Bách Yêu Lăng Ứng Như.”

Nguyệt ngẫm nghĩ thật lâu rồi ngạc nhiên hỏi: “Hình như ta không quen người?”

Ứng Như ngó ra nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, nàng ta ôm tay cười nói: “Ngày thường tiểu vương không rời khỏi Yêu giới, các hạ không biết cũng chẳng có gì lạ, vừa rồi ta thấy tu vi của các hạ thật phi phàm, tiểu vương bội phục.”

“Ừ, hẳn nhiên rồi.” Hắn tỏ vẻ khách sáo gật đầu.

Nét mặt của Ứng Như hơi cứng lại, ngữ điệu nhàn nhạt: “Tiểu vương chỉ biết Ma cung có Vị hộ pháp, cũng chưa từng nghe nói đến một nhân vật như các hạ.”

Nguyệt không thèm quan tâm: “Cái này à...”

Liễu Sao phục hồi tinh thần, nàng cất tiếng cười ha ha: “Vô danh tiểu tốt trong Ma cung mà thôi, người không biết cũng chẳng lạ đâu.”

Ứng Như đáp “Ừ”, rồi lại nói: “Dám tự ý chạy đến một nơi như thế này, chẳng lẽ vô danh tiểu tốt của Ma cung đều to gan như thế?”

Nguyệt cười bảo: “Có một tên Yêu quân cũng không hề thua kém ta như thế nữa đó, người sẽ quen thôi.”

“Xem ra là do tiểu vương chuyện bé xé ra to.” Ứng Như cup mắt xuống rồi lập tức mỉm cười như không hề có việc gì, nàng ta lặng lẽ tránh đi nơi khác.

68. Q.3 - Chương 68: Thật Thật Giả Giả

Sau lưng hắn, những chiếc lá Nguyệt Hoa trắng trắng tròn tròn khẽ lay động, tựa như sao giăng khắp trời, chiếc áo choàng màu đen tựa như bóng đêm đột ngột phủ xuống.

Nửa ngón tay tái nhợt lộ ra ngoài, hắn nhẹ kéo tà phải áo choàng, chiếc nhẫn thủy tinh tím nhạt lấp lánh tựa như ánh mắt sâu thẳm, ẩn chứa một vẻ đẹp lộng lẫy ở sâu bên trong.

“Người...”

“Ta ra ngoài dạo một chút.”

Liễu Sao nhìn hắn: “Đi dạo sao lại đi đến đây?”

“Ta cũng là ma nên phải chia sẻ với thánh tôn.”

“Người vẫn không chịu nhúng tay vào.”

“Ít nhất ta có thể cảnh báo.” Nguyệt rút tay lại: “Đường đường là Ma tôn lại bị tiểu vương ở Yêu giới chẹn họng, tiểu tốt ở Ma cung sao có thể chịu đựng được.”

Liễu Sao mấp máy môi, sau một lúc lâu mới cười ha ha nói: “Người khỏi cần lấy lòng ta, thật ra ta vốn không sợ nàng ta. Chẳng qua vì thân phận Ngộ vương Bách Yêu Lăng của nàng ta, Kha Na từng dặn ta đừng trở mặt với Bách Yêu Lăng.”

Hai người nói đến đây thì Ứng Như đột ngột lên tiếng: “Huynh quay lại rồi.”

Liễu Sao quay đầu lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Kha Na, Liễu Sao thuận miệng dặn dò: “Nếu đã đến đây thì ngoan ngoãn một chút, đừng có gây thêm phiền phức cho chúng ta.”

Không chờ Nguyệt trả lời, nàng bước đến bên cạnh Kha Na nhỏ giọng hỏi: “Có ổn không?”

Đôi mày thanh tú đang nhíu lại chợt giãn ra, Kha Na nhìn Nguyệt nhưng cũng không hỏi gì: “Được rồi, vừa nãy ta cảm nhận được khí tức của quỷ thi vương lại đây, chắc chắc nơi này có manh mối của Thạch Lan.”

Ứng Như: “Nếu thế thì chúng ta lên trên xem thử, đi thôi.”

Kha Na đáp “Ừ” rồi giẫm trên đóa băng sen lướt tới.

Liễu Sao há miệng mấp máy, nhưng cuối cùng nàng yên lặng đi theo phía sau.

Dường như ba người đều không muốn nhiều lời, họ tiếp tục tiến lên trên núi, không bao lâu thì phát hiện ra hiện tượng địa khí xói mòn, thậm chí hoàn toàn biến mất, trên mặt đất toàn là cát đen đá trắng, từng chiếc lá yêu mộc Nguyệt Hoa đều chết héo. Bất gặp cảnh tượng đó, sắc mặt Kha Na càng ngày càng kém, Ứng Như nâng những thân cây khô mà tiếc nuối không thôi. Những tiếng vỡ giòn tan vang lên theo từng bước chân Liễu Sao, nàng cúi đầu quan sát mới phát hiện trên mặt đất phủ một lớp lá rụng rất dày, những phiến lá hình tròn mất đi sự sống chỉ còn một màu trong suốt mờ nhạt, không còn lấp lánh mà giống như cánh chuồn chuồn đã chết. Liễu Sao cảm giác như mỗi bước chân của mình đều đang đạp lên vô số thi thể, nhớ đến sự quý giá của yêu mộc, Liễu Sao càng đau lòng thêm.

Ứng Như thở dài: “Tác hại của quỷ thi quá lớn, xem ra thi ma Thạch Lan đã đến đây.”

Kha Na quay sang quyết đoán dặn Ứng Như: “Phải nhanh chóng đưa những cây Nguyệt Hoa còn lại về Yêu giới.”

Ứng Như nghiêm túc đáp: “Ta hiểu, huynh yên tâm.”

Kha Na gật đầu rồi xoay người xem xét những gốc cây khô, y rót yêu lực vào thử thăm dò, sau khi xác định hoàn toàn không thể cứu được thì mới từ bỏ.

Liễu Sao không cảm nhận được quỷ khí ở quanh đây, có lẽ Thạch Lan đã rời khỏi, không biết nàng ta có quay về không. Tạm thời, ba người không còn cách nào khác, đành quyết định ở lại đỉnh Bạch Đầu ôm cây đợi thỏ.

Hoàng hôn, mặt trời ngã về tây, một vùng lá trắng phản chiếu ánh mặt trời có hơi chói lọi.

Kha Na và Ứng Như đứng cách đó không xa xem xét những cây Nguyệt Hoa vẫn còn sống, hai người muốn tìm hiểu đặc tính của chúng để sau này có thể đưa chúng về Yêu giới. Liễu Sao lại có suy tính khác, nàng lặng lẽ nhảy lên trên cây kéo lá cây cần thận quan sát thật lâu. Sau đó nàng rót một luồng trọc khí vào trong gân lá, không bao lâu xung quanh phiến lá quả thật tỏa ra thanh khí.

Đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến lúc tìm được chẳng tốn công! Liễu Sao vui mừng.

“Vô dụng thôi.” Nguyệt cất tiếng sau lưng nàng.

Hắn vẫn theo sau ba người, lúc này hắn đột ngột mở miệng khiến Liễu Sao giật mình, nàng lập tức tỉnh bơ đứng phắt dậy: “Ta chỉ thấy kỳ lạ thôi, ta muốn xem loài cây này có giống như truyền thuyết miêu tả hay không, không phải muốn giúp người đâu.”

Nguyệt lắc đầu: “Nếu có thể dễ dàng đạt được mục đích như thế thì việc gì ta còn cần người giúp đỡ?”

Liễu Sao xoay tròn chiếc lá trong chốc lát, nàng không nhẫn nhịn được hỏi: “Người nói nó vô dụng?”

“Đây là một tác phẩm thất bại.”

“Tác phẩm?”

“Quả thật nó do Nguyệt thần nuôi trồng.” Nguyệt hơi dừng lời, nhắc lại: “Ta nói rồi, các đạo tu hành trong lục giới đều chỉ sử dụng Thái Dương, Thái Âm khí và Thanh khí.”

Liễu Sao chen vào: “Ta biết, trọc khí chỉ là khí thải.”

“Nhưng vị Nguyệt thần này lại không cho rằng thứ trọc khí tinh khiết được hẩn chuyển hóa thành mà chỉ có thể trở thành thứ khí thải cân bằng cho các thứ khí khác, hẩn vọng tưởng thay đổi tình trạng này. Trong một lần ngẫu nhiên, khi hẩn vân du qua Yêu giới thì phát hiện một loài yêu mộc kỳ lạ, loài yêu mộc này có thể hấp thụ trọc khí mà lại không tổn hao đến bản thể. Vì vậy hẩn đem loài cây này trồng ở Thần giới, lợi dụng sức mạnh đặc thù của Nguyệt thần để nuôi trồng ra loại yêu mộc Nguyệt Hoa này.”

Vấn đề tựa như có thể giải quyết tại đây, sau đó Ma giới nuôi trồng nó là muốn lợi dụng nó để tạo ra Thanh khí?

Liễu Sao cũng không hiểu sao mọi chuyện lại đơn giản như vậy: “Có vấn đề gì sao?”

“Nhưng mà Liễu Sao nhi.” Nguyệt thở dài, vươn tay kéo một cành Nguyệt Hoa qua: “Người có để ý nó tiêu tốn bao nhiêu thanh khí không? Quả thật nó có thể chuyển trọc khí thành thanh khí, nhưng mà lượng thanh khí mất đi trong quá trình chuyển hóa lại vượt xa lượng thanh khí được sinh ra.”

“A?” Liễu Sao giật mình.

Nếu mất đi nhiều hơn có được, vậy nói tác phẩm đó thất bại cũng không quá đáng, do đó nó càng không có ý nghĩa gì với Ma tộc.

Nguyệt ngẫm nghĩ nói: “Muốn di dời nó, chỉ cần dùng Nguyệt lộ tưới vào rễ nó trong đêm trăng tròn.”

Liễu Sao hồi phục tinh thần, nén sự thất vọng trong lòng: “Được thôi, nó vốn thuộc về Yêu giới, để ta đi nói với Kha Na, bọn họ sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

“Yêu đạo là đạo khó tu nhất lục giới.” Nguyệt buông ngón tay ra để cành cây bật ngược trở về: “Quay về chỉ thêm uất ức.”

“Ma đạo thì có gì tốt? Ít nhất Yêu đạo của người ta còn có tương lai.” Liễu Sao khẽ hừ.

Cành Nguyệt Hoa bật ngược trở về vẫn đang rung rinh, kéo theo ánh sáng lay động không ngừng, có còn chẳng chỉ là bóng râm mờ nhạt trên mặt lá tái nhợt.

Liễu Sao bước về phía Kha Na được vài bước, nàng đột nhiên quay đầu hỏi: “Vị Nguyệt thần kia có phải là vị Nguyệt thần thứ chín không?”

“Ừ.”

Yêu mộc Nguyệt Hoa rốt cuộc cũng xuất phát từ Yêu giới, nó ở lại nhân gian cũng không phải kể lâu dài, chỉ tiếc những người bình thường đều không biết cách di dời loài cây này. Kha Na và Ứng Như đang cực kỳ buồn rầu, Liễu Sao chuyển lời vừa đúng lúc.

Ứng Như nhìn Kha Na cười bảo: “Tiểu tốt trong Ma cung có thể uyên bác thế này, tiểu vương thật sự hổ thẹn.”

Kha Na không tỏ thái độ gì, y khẽ gật đầu: “Việc này cần phải hành động nhanh, trước xem xem Thạch Lan có tin tức hay không đã.”

Liễu Sao nín tay y: “Kha Na.”

Kha Na quay lại nhìn nàng.

Liễu Sao cắn môi.

“Đi thôi.” Ứng Như ở đằng trước gọi.

Thấy Liễu Sao không nói, Kha Na mỉm cười, theo Ứng Như đi lên núi.

Liễu Sao quay đầu nhìn Nguyệt.

Hẩn nâng tay, như có lòng tốt nhắc nhở: “Yêu quân của ngươi bị người ta cuỗm mất rồi.”

“Đừng có đi theo ta!” Tâm tình Liễu Sao rất tồi tệ, nàng cũng bỏ đi.

Mặt trời lặn xuống phía tây, nửa vầng trăng treo nghiêng nghiêng ở phương đông.

Trong màn đêm u tối, ngàn tầng mây mờ giăng khắp dãy núi, ánh trăng phủ ngập mấy tầng mây xám trắng, bầu trời âm u lạnh lẽo như kéo dài vô hạn, những đỉnh núi lớn nhỏ ẩn hiện trong tầng mây tựa như những hòn đảo nổi trên biển.

Liều Sao ngồi giữa biển mây trên cây Nguyệt Hoa, nàng ngẩn ngơ ngắm nhìn vầng trăng.

Xung quanh, mây ngàn trôi nổi, Nguyệt Hoa đang đưa theo gió trên vách núi đen.

Yêu quân áo trắng đáp xuống sau lưng nàng, những sợi tóc trắng phất phơ trên trán tôn lên hàng mi đen dài, cũng che giấu đi đôi mắt xanh thẳm.

“Đang lo lắng à?” Y lên tiếng.

“Kha Na.” Liều Sao ngẩng mặt nhìn y, đôi mắt hạnh lấp lánh dưới trăng.

Kha Na cúi đầu: “Sao vậy?”

Liều Sao hơi nhăn nhó: “Huynh... không giận sao?”

Kha Na hơi nhếch môi, nhíu mày hỏi: “Ta phải giận cái gì à?”

Rõ ràng là do nàng nghĩ nhiều mà, Liều Sao ngượng ngùng: “Huynh từng nói, không nên tin tưởng hắn.”

Kha Na ừ rồi bảo: “Hắn theo tới đây, có lẽ vì quan tâm muội.”

“Nhưng mà...” Liều Sao cúi đầu, giọng nhẹ tênh: “Muội sợ hắn lại giở trò xấu.”

“Hừm?” Kha Na bảo nàng nói tiếp.

Liều Sao trầm mặc rất lâu sau mới nói: “Lúc trước hắn hại muội mất hết tất cả, bây giờ vất vả lắm mọi chuyện mới qua đi. Nếu hắn... muội không thể tiếp tục tha thứ, không thể tha thứ được.” Nàng đột ngột ngẩng đầu nhìn y: “Kha Na, huynh nghĩ xem tại sao bọn Ưng Phi lại đến chỗ này, bọn họ vốn không biết hành tung của huynh, đây thật sự chỉ là trùng hợp sao?”

Kha Na cười nói: “Muội đang lo cho ta?”

“Ừ.”

“Muội không muốn phải hận hắn?”

Liều Sao không đáp.

Kha Na thu hồi lại nụ cười, y cúi người, đặt một bàn tay lên vai nàng, ôn hòa an ủi: “Nếu không muốn hận hắn, và cũng không chứng minh được hắn thật sự có liên quan tới việc này. Vậy chi bằng cứ tạm thời tin tưởng hắn, có lẽ việc này thật không liên quan tới hắn? Tiên môn tung tin Thạch Lan ra ngoài, có lẽ Ưng Như đoán rằng muội sẽ đến đây. Bách Yêu Lăng đã biết mối quan hệ của hai chúng ta, cho nên họ nghĩ ta sẽ đến cùng muội cũng không lạ. Huống hồ hai người chúng ta hợp sức, Ưng Phi muốn bắt ta cũng không dễ vậy đâu, chẳng phải muội từng hứa sẽ bảo vệ ta sao?”

“Đương nhiên rồi.” Liều Sao nắm chặt tay gạt đầu, nàng nở nụ cười rạng rỡ: “Huynh nói đúng. Kha Na, huynh thật tốt.”

Kha Na lắc đầu, y ngồi xuống bên cạnh nàng: “Muốn muội công nhận người tốt thật dễ quá.”

Liều Sao tựa đầu trên vai y, nghịch ngợm kéo vài sợi tóc trắng của y xoắn xoắn trên tay mình: “Huynh vốn là người tốt mà.”

“Tóc nữ tử mới để muội nghịch được.” Kha Na kéo những sợi tóc trong tay nàng về: “Ta là Yêu quân.”

Liều Sao vỗ tay: “Nhưng huynh lại đẹp như Yêu hậu, chi bằng huynh làm Ma hậu của ta đi.”

“Cần quấy!” Kha Na nghiêm mặt.

Liều Sao bật cười to.

Hai người đang vui vẻ, trên tầng mây đột ngột xuất hiện một bóng đen, gần như cùng lúc đó, hai người đồng loạt thu lại khí tức và ẩn thân. Đi ra ngoài, người tu đạo thường hay ẩn thân, không trực tiếp đánh nhau thì không thể nhận biết được tu vi thật của đối phương, trốn tránh là phương pháp tốt nhất.

Người đến là một thiếu niên mặc tiên bào tím trắng mang dấu hiệu của Thanh Hoa cung, y đập một thanh trọng kiếm, miệng lẩm bẩm: “Tạ sư huynh bảo chỗ này có Hồi dương thảo, tại sao lại toàn là loài cây màu trắng vậy?”

Liễu Sao thấy hần hơi quen quen, quan sát kỹ một lúc lâu, nàng khê kêu: “Vân Sinh! Là Vân Sinh!”

“Muội quen cậu ta?” Kha Na hỏi lại: “Có muốn hiện thân không?”

Liễu Sao lập tức lắc đầu, nàng hiện giờ là Ma tôn Trưng Nguyệt – đối thủ không đội trời chung với Tiên môn. Cậu ta chưa chắc đã chịu nhận vị ‘Liễu sư tỷ’ này, mấy ai có thể tin tưởng nàng như Lạc Ninh chứ? Bây giờ xuất hiện chỉ làm bại họ hành tung thôi.

Cậu ta đến tìm thảo dược một mình? Lại là Tạ Lệnh Tề bảo cậu ta tới?

Liễu Sao cảnh giác: “Chỗ này rất nguy hiểm, muội muốn đi theo cậu ta.”

Kha Na đáp: “Ta đi với muội.”

“Chúng ta đi, còn Ưng Như...” Liễu Sao do dự. Ưng Như chủ động tới giúp, hai người không thể bỏ mặc an nguy của nàng ta.

Kha Na ngẫm nghĩ: “Không còn cách nào khác, chẳng phải còn một người nữa sao?”

“Hần không ra tay đâu.” Liễu Sao lắc đầu: “Muội đi trước quan sát, huynh gọi Ưng Như đến đây đi.”

Kha Na cũng không quá kiên quyết, y vươn tay điểm lên ấn đường của nàng: “Muội phải cẩn thận, chúng ta sẽ đến nhanh thôi.”

Tiểu đệ tử ngày xưa thường quần lấy Tô Tín và Lục Ly nay đã trở thành một thiếu niên mười bốn mười lăm, cậu ta cao thêm không ít, không còn vẻ tròn lủng tròn lảng ngày xưa nữa, thanh kiếm dưới chân chính là huyền thiết kiếm năm đó.

Thời gian qua đi, chẳng hiểu vì sao cảnh còn người mất, chỉ có thể trách vận mệnh trêu đùa.

Liễu Sao siết chặt cành cây.

Vân Sinh ngự kiếm bay tầm thấp để kiếm thảo dược, nhưng khi đến gần đỉnh núi vẫn không hề có chút thu hoạch, thế mà cậu không định từ bỏ, tính tình Vân Sinh không thay đổi chút nào.

Liễu Sao đi theo sau cũng không sợ bị phát hiện, nàng chỉ hơi sốt ruột, chẳng biết khi nào Thạch Lan quay về, không thể để mặc cậu ta chạy khắp nơi thế này, chỉ còn cách giúp cậu ta tìm được hồi dương thảo. Liễu Sao theo bản năng thò tay sờ túi thuốc, lúc này mới nhớ toàn bộ thảo dược của nàng đã đưa hết cho Trác Thu Huyền.

Tiếng quạ đột ngột vang lên cắt qua ánh trăng yên tĩnh rồi im bật.

Liễu Sao rung mình ngẩng đầu lên.

Đập vào ma nhãn là từng cụm từng cụm mây đỏ sặc máu bốc lên từ biển mây như một dòng suối máu, uốn lượn hướng về bên này.

Vân Sinh vẫn chưa phát hiện, tiến thẳng tới luồng mây máu.

Không xong! Theo bản năng Liễu Sao muốn hiện thân.

“Liễu Sao nhi.” Một bàn tay đặt trên vai nàng, trên ngón trở là chiếc nhẫn thủy tinh tím: “Cố ý tung tin tức của Thạch Lan ra, lại đẩy người người quen biết đến, mục đích của y là muốn dụ ngươi hiện thân.”

“Nhưng Thực Tâm ma đang cần tìm người.” Liễu Sao đã từng bị lừa vài lần nên nàng có thể nghĩ tới điều then chốt: “Có thể dụ được ta ra thì tốt, nếu không thể thì Vân Sinh sẽ trở thành tế phẩm tu luyện của

y. Y đã tính trước, Vân Sinh bị hại, mọi người chỉ nghi ngờ Thạch Lan, ta không thể nhìn Vân Sinh chết được.”

“Người không đánh lại y đâu.”

“Ta sẽ giữ chân y một lát, người gọi Kha Na đến nhanh đi!” Liễu Sao gạt bàn tay kia ra.

Con dơi đen hiện ra từ trong đám mây máu, một bàn tay khô gầy vươn ra khỏi áo choàng, Vân Sinh dường như đã bị nhiếp hồn, một mạch đi thẳng đến đám móng tay dài màu lam lạnh ngắt kia.

“Lại là lão quái vật nhà ngươi!” Liễu Sao phi thân đến, cách không bắt Vân Sinh lại.

Con dơi đen quả nhiên cất tiếng cười to: “Lão phu biết chắc chắn ngươi sẽ tới!”

Liễu Sao vốn đã chuẩn bị tinh thần đánh một trận lớn, nghe thế chợt sững sốt, nàng vội vã nghiêng người vùng tay, dùng ngón tay kẹp thanh kiếm đâm tới từ sau lưng: “Vân Sinh?”

“Ngươi... nữ ma nhà ngươi!” Vân Sinh đã nhận ra nàng, tập kích không thành, cậu ta rút mạnh kiếm về.

“Y là Thực Tâm ma, người chạy nhanh đi.” Liễu Sao buông tay ra.

“Người đừng hòng lừa ta.” Vân Sinh xoay ngang kiếm lùi về sau, cậu ta ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, nét nghiêm nghị đó vài phần giống Tô Tín: “Rốt cuộc ngươi đã nhốt Lạc Ninh sư tỷ ở đâu?”

“Tránh ra!” Liễu Sao hét lớn, tung một chưởng đánh cậu ta bay ra.

Ma lôi giáng xuống chỉ chừa lại trên mặt đất vài cái hố to.

Đối diện với sự tấn công của Thực Tâm ma, Liễu Sao không rảnh giải thích, nàng biết bây giờ có nói gì thì cậu ta cũng không tin, nàng lập tức sa sầm mặt: “Nếu đã để ngươi phát hiện, vậy ngươi phải chết.”

Thấy nàng muốn giết mình, Vân Sinh biến sắc vội vã ngự kiếm bỏ chạy.

Mây máu lan rộng, dưới chân nàng là một vùng biển máu.

Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm nhưng không dám lơ là, nàng tập trung tinh thần tiếp mấy chiêu, nhưng càng ngày càng thấy đáng ngờ... Thực Tâm ma đã có được trái tim linh thảo và ma anh, nhưng tại sao sức mạnh lại không hề tăng lên, chẳng lẽ...

Sóng khí sau lưng dao động dữ dội.

Có thêm một người nữa! Còn có kẻ thần bí giúp đỡ!

Một chiếc áo choàng xanh biếc xuất hiện trên người Liễu Sao, chính là yêu ấn lúc nãy Kha Na để lại trên người nàng. Áo choàng cản đòn tấn công lập tức chuyển màu trong suốt rồi biến mất. Dù Yêu quân để lại một chiêu để bảo vệ nàng nhưng Liễu Sao vẫn bị luồng sức mạnh kia đẩy lùi hai bước, nàng cảm thấy lồng ngực từng tức, nội tạng chấn động. Thực lực của kẻ giúp đỡ mạnh đáng ngạc nhiên, một ý nghĩ thoáng lướt qua đầu Liễu Sao, nàng bắt đầu rối loạn.

Không biết từ khi nào, một cụm mây máu đã ngưng tụ thành hình người, trông khá giống Thực Tâm ma.

“Ngươi không trốn được đâu!” Thực Tâm ma lao tới.

Đối mặt với đòn tấn công, Liễu Sao đột ngột tỉnh ngộ, nàng hét lên với người ngưng tụ từ mây máu: “Không đúng! Ngươi mới chính là Thực Tâm ma!”

Thế thân! Áo choàng đen và mặt nạ đồng xanh là dấu hiệu của Thực Tâm ma, chỉ cần đeo hai thứ đó lên thì bất kỳ kẻ nào cũng có thể trở thành Thực Tâm ma! Cả hai kẻ này đều đồng tu tiên – ma, vốn rất khó phân biệt, có lẽ vết thương của Thực Tâm ma thật đã khỏi từ lâu rồi.

Từng mảnh áo vụn bay tan tã, lưng đau buốt.

Không biết tại sao hai người Kha Na mãi vẫn chưa đến, Liễu Sao toát mồ hôi lạnh, hai đám hợp lại trước ngực tung ra thức thứ ba trong võ điển của Ma thần – Loạn như di thiên, nàng biết lúc này mà tung ra chiêu thức lớn như thế sẽ kinh động tới Tiên môn, nhưng vì bảo vệ tính mạng nàng không còn cách nào khác.

Lốc xoáy hội tụ, trong phạm vi trăm dặm biển mây tan hết, toàn bộ đỉnh Bạch Đầu rơi vào tĩnh lặng.
Đột nhiên, vô số sợi bông trắng ‘xù’ lên bắn tung ra, trông như trận tuyết lông ngỗng, sát khí ngập trời.

“Có tiến bộ, nhưng mà... hoài công thôi!” ‘Con dơi đen’ cất tiếng cười to.

Bóng người tụ từ mây máu từ đầu đến cuối không nói một lời, cứ phối hợp với con dơi đen tấn công nàng, Thái Cực kiếm trận đỏ màu máu lại tái hiện, uy lực trận này hoàn toàn khác trận ở Âm Dương mê quật. Ma công của Liễu Sao bị công phá, toàn thân bị lửa của tiên – ma bao vây, ma thể bị đốt mất ba phần.

Trong lúc cực kỳ nguy cấp, ba đóa hoa sen xanh ngọc bay tới.

Đóa sen xanh chặn giữa Liễu Sao và bóng người tụ hình từ mây máu, nó xoay tròn rồi bay vút ra, từng cánh sen hóa thành yêu nhận bắn thẳng vào bóng người.

Kha Na hiện thân ôm lấy Liễu Sao lui lại.

Trông thấy Kha Na dốc hết sức cứu mình, trong khi đó ‘con dơi đen’ lại thừa cơ dùng đòn thuật hiện ra sau lưng y, Liễu Sao ho khan, thét lớn: “Cẩn thận!”

“Ứng Như!” Kha Na quay người lại.

Vừa đỡ một chiêu, Ứng Như lão đảo ngã vào người y.

Kha Na vội vã đỡ lấy nàng.

Ứng Như nghiêng mặt hộc ra một ngụm máu, nàng ta lập tức nhòe dậy mỉm cười nói với Thực Tâm ma: “Ta đã báo tin cho Vương huynh, chắc chắc Vương huynh sẽ lập tức dẫn theo thuộc hạ của Bách Yêu Lăng tới đây. Bây giờ các hạ không đi khó tránh sẽ bại lộ thân phận.”

Cách đó trăm dặm yêu khí ngút trời, phía chân trời tiên vân ẩn hiện.

‘Con dơi đen’ trầm trầm cười lạnh: “Thế cũng đủ rồi.”

Còn chưa dứt lời, mây máu tan đi, tầng mây trở lại như cũ, hai Thực Tâm ma đã nhanh chóng chìm trong biển mây. Kha Na nhận thấy động tĩnh, y lập tức phát tay bố trí kết giới che giấu hơi thở của ba người.

Bên này vừa ẩn mình xong thì giữa không trung đã có người hét lớn: “Đứng lại!”

Hai bóng người lần lượt đáp xuống đất.

Người đuổi theo chân đạp trọng kiếm, mang giày áo màu đỏ trắng, mái tóc dài được búi lên cao, chính là Giải Linh tôn giả của Nam Hoa – Vũ Tinh Hồ, còn người đang chạy trốn là nữ tử mặc áo đỏ, rõ ràng là thi ma Thạch Lan.

Mái tóc rối che khuất khuôn mặt, Thạch Lan chỉ cảm cúi chạy, trên vai còn đang khiêng cái gì đó.

“Đứng lại!” Vũ Tinh Hồ dẫn kiếm quyết, thanh kiếm to rạch ngang không trung chém xuống, ánh sáng từ sóng kiếm khí tựa như vầng trăng rằm cực to.

Trông thấy Thạch Lan, Liễu Sao vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng thấy tình cảnh hiện nay của nàng ta bất ổn thì bắt đầu sốt ruột: “Chúng ta...”

Kha Na cắt ngang lời nàng, ra hiệu: “Muội nhìn đi.”

Dưới đòn tập kích của Giải ma linh và thanh trọng kiếm, lòng bàn tay Thạch Lan thoáng hiện hào quang, nàng đột ngột xoay người vung ra một kiếm, chiêu kiếm kỳ diệu dễ dàng hóa giải thể tấn công mạnh mẽ của thanh trọng kiếm.

“Quả nhiên là kiếm thuật của Trọng Hoa cung, người cũng quen Kiến Tổ chân quân?” Vũ Tinh Hồ tạm dừng tấn công, có Kha Na là minh chứng cho nên khó trách y lại nghĩ tới Kiến Tổ chân quân đã mất tích ở bên ngoài.

Đương nhiên Thạch Lan không đáp.

“Nếu đã có liên quan tới Trọng Hoa cung vậy càng phải bắt người về hỏi tội!” Ngữ điệu Vũ Tinh Hồ trầm xuống, tung Giải ma linh ra.

Thạch Lan cũng biết sức mạnh của Giải ma linh, không chờ y kịp phát động đòn tấn công nàng ta đã ném thứ trên vai mình vào Vũ Tinh Hồ.

Đệ tử Tiên môn sẽ không tổn thương người vô tội, Vũ Tinh Hồ nhận ra đó là người nên vội vã thu chiêu lại vươn hai tay ra đón, sau đó y mở to mắt: “Vân Sinh!”

Vũ Tinh Hồ nhanh chóng truyền chân khí vào người Vân Sinh, nhưng vẫn không thể xoay chuyển.

Chỉ trong tích tắc, Thạch Lan đột nhiên có biến đổi lớn, dưới mái tóc dài bắn ra hai luồng sáng đỏ.

Liễu Sao tinh mắt nhìn ra: “Không xong, nàng ta đã bị Thực Tâm ma khống chế!”

“Không thể thả nàng ta đi!” Kha Na vội vã bay về phía Thạch Lan.

Tiếng đàn vang lên, yêu quang tắt ngấm, tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Yêu khí? Là ai!” Lúc Vũ Tinh Hồ ngẩng đầu lên, Thạch Lan ở trước mặt đã hoàn toàn biến mất.

Cách đó trăm dặm có một hang động trong lòng đất, dưới động tối đen, đá rải rác khắp mặt đất, có một dòng suối nhỏ đục ngầu uốn lượn qua nơi này, tỏa ra linh khí màu trắng nhàn nhạt.

Trong chớp mắt, vài bóng người lặng lẽ trốn vào hang động rồi hóa thành hình người trông rất chật vật.

Lựa trắng biến thành giường thấp, Kha Na dìu Liễu Sao ngồi xuống chiếc giường lựa.

Liễu Sao nhúc nhích ra hiệu, Kha Na thấy vết thương của nàng không quá nghiêm trọng nên thả nàng ra, dùng hai tay đỡ Ứng Như hỏi: “Vẫn chịu được chứ?”

“Nếu Vương huynh..., hãy dừng... muội làm con tin.” Ứng Như nở nụ cười rồi ôm ngực ngã xuống.

Liễu Sao vội hỏi: “Nàng sao rồi?”

“Vẫn cứu được.” Kha Na đỡ Ứng Như tựa vào ngực mình, đáp đơn giản.

Liễu Sao an tâm, vết thương lần này không nặng như lần trước, bởi vậy nàng cũng không quá quan tâm, chỉ thuận tay lau vết máu rỉ bên khóe môi rồi quan sát xung quanh: “Chỗ này an toàn chứ?”

“Có lẽ không sao.” Kha Na đáp: “Có linh tuyến dưới lòng đất che giấu, bọn họ sẽ không phát hiện ra khí tức của chúng ta.”

Liễu Sao hỏi: “Nếu không nhờ huynh, chúng ta sẽ không dễ dàng tìm thấy nơi này, sao lúc này hai người lại đến chậm vậy?”

“Lúc này hai chúng ta bị kẻ khác dẫn đi.” Kha Na đang kiểm tra vết thương của Ứng Như chợt liếc nhìn Thạch Lan: “Bây giờ nghĩ lại, có lẽ người đó là nàng ta, sau đó vị... bằng hữu kia của muội đến tìm chúng ta. Chúng ta mới có thể đến giúp muội kịp lúc, chỉ không biết tại sao nàng lại gặp Vũ Tinh Hồ.”

Liễu Sao “Ừ” rồi hỏi: “Ứng Như sao rồi?”

Kha Na nhíu mày: “Bị thương không nhẹ, nếu không kịp chữa trị hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu bị hiện nguyên hình thì e rằng nàng ấy khó giữ nổi tu vi cả đời này, may mà còn có thể cứu chữa, muội giúp ta hộ pháp.”

Ứng Như bị thương vì cứu y, tuy Liễu Sao thấy hơi khó chịu những cũng rất biết ơn nàng ta, nàng bước tới nói: “Để muội giúp nàng ta.”

Kha Na lắc đầu: “Không cần đâu, cứ để ta.”

Liễu Sao không nói thêm nữa.

Kha Na đặt Ứng Như ngồi trên giường rồi khoanh chân ngồi xuống, lòng bàn tay tỏa ra yêu quang sáng rực, ánh sáng xanh biếc bao phủ toàn thân Ứng Như. Kha Na dùng yêu lực của mình bảo vệ yêu linh của nàng, giúp nàng khôi thông những huyết mạch bị tổn thương.

Liễu Sao biết quá trình chữa thương diễn ra rất lâu và không thể quấy rầy. Vì thế nàng lùi đến bên vách động đứng hộ pháp, nàng vừa cảnh giác tình thế xung quanh vừa vận chuyển ma lực tự trị thương. Vũ Tinh Hồ đưa thi thể của Vân Sinh về Tiên môn, Thực Tâm ma là một trong những nhân vật đứng đầu Tiên môn nên không thể không có mặt. Tuy nhiên Thực Tâm ma lại có đồng bọn, lần này Kha Na hao tổn một lượng lớn yêu lực, nàng bị thương nhẹ, phải nhanh chóng hồi phục mới có thể đề phòng bất trắc sau này.

Dưới lòng đất không có ánh mặt trời, khắp không gian ngập tràn mùi bùn đất ẩm ướt, vô số rễ cây rũ xuống trên đỉnh đầu, chẳng biết là rễ loài cây gì. Vì được linh tuyến dưới lòng đất nuôi dưỡng trông chúng cực kỳ vững chắc, có lẽ chúng sẽ sinh ra yêu tính nhanh thôi.

Liễu Sao dẫn chân khí vận hành vài vòng, vết thương hồi phục hơn phân nửa, khi quay đầu lại vẫn còn thấy Kha Na đang tập trung tinh thần chữa thương cho Ứng Như, trán y ướt đầm mồ hôi, sắc mặt Ứng Như đã dần dần tốt lên.

Liễu Sao cắn môi thu tầm mắt lại rồi chuyển sang nhìn Thạch Lan.

Thạch Lan đang đứng bên dòng linh tuyến phía xa xa, nàng cúi đầu mái tóc dài rối tung. Nàng đứng yên như tượng gỗ, như một thi thể không còn sự sống.

May mà còn Xích Huyền cầm mới có thể thức tỉnh chút tiên tính còn lại, giúp Kha Na thuận lợi không chế được nàng ta. Liễu Sao nghĩ đến Vân Sinh đã chết, lòng đau xót bước đến trước mặt nàng giờ cao tay: “Người có biết người đã làm gì không? Rốt cuộc người có còn nhớ gì hay không?”

Nhìn thấy Xích Huyền cầm, Thạch Lan lại có phản ứng, một giọt lệ trong veo thấm ướt hàng mi dài.

Thân đã nhập ma mà tiên tính chưa biến mất, rốt cuộc nàng ta nghĩ gì? Núi Nam Hoa? Trọng Hoa cung? Vân Sinh? Hay là Lạc Ca?

Liễu Sao không kích thích nàng ta thêm nữa, nàng thu tay lại.

Việc này không trách nàng được, hồn phách nàng không trọng vẹn lại bị Thực Tâm ma khống chế, những chuyện nàng làm không phải do nàng muốn. Lạc Ca dặn phải nhốt nàng ta lại cũng chính vì điều này, bây giờ Thạch Lan bị yêu ấn của Kha Na quản thúc cũng xem như tạm an toàn. Về phần phải làm cách nào mới có thể thoát khỏi sự khống chế của Thực Tâm ma thì phải suy tính lại.

“Tiên nhập ma, đến cuối cùng cũng có thể giải thoát.” Tiếng Nguyệt thổ dài vang sát bên tai.

Liễu Sao nhanh chóng cup mắt xoay người lại: “Lần này phải cảm ơn người.” Nàng nhìn Kha Na và Ứng Như ở bên kia nói: “Nếu không nhờ người, họ không thể đến cứu ta kịp lúc.”

Khóe môi hần cong lên theo thói quen: “Người định cảm ơn ta thế nào đây?”

Liễu Sao nhìn hần thật lâu, nhượng mảy: “Người muốn ta cảm ơn thế nào?”

Hần trầm mặc một lúc lâu, ôn hòa đáp: “Được rồi Liễu Sao nhi, ta không định mua bán, trao đổi gì với người đâu.”

Môi Liễu Sao khê cong lên rồi nhếch miệng: “Là do người biết ta sẽ không đồng ý.”

Hần hất cằm ra hiệu: “Yêu quân của người.”

“Sao nào?”

“Bị người ta cuốn mất rồi.”

“Hừ! Còn lâu.” Liễu Sao bĩu môi, nhưng không nhịn được liếc mắt nhìn qua, nàng có hơi lo lắng. Ứng Như không màng tính mạng mà cứu huynh ấy, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được tình ý của nàng ta, rốt cuộc huynh ấy nghĩ sao chứ?

“Ừ, đến cuối cùng y cũng phải rời đi.”

Nói đến đây, Liễu Sao lại bức bối, mặt nhăn nhó: “Việc đó không liên quan tới người.”

69. Q.3 - Chương 69: Tham Vọng Quyền Lực

Yêu quang xanh ngọc dần dần nhạt màu, sắc mặt Ứng Như hồng hào trở lại, ngón tay nàng ta khẽ nhúc nhích, xem ra nàng ta đã ổn rồi.

Sau một lúc lâu, Kha Na thu hồi công lực, y nhẹ nhàng thở phào, cúi đầu gọi: “Ứng Như?”

Ứng Như mở to mắt nhìn y đáp: “Ừm.”

Kha Na thân thiết hỏi: “Người thấy thế nào?”

“Đỡ hơn rồi.” Ứng Như vịn tay y chậm chạp ngồi dậy.

Phát hiện bên kia có động tĩnh, Liễu Sao vội chạy tới hỏi: “Kha Na, sao rồi?”

Kha Na nhẹ nhàng gỡ tay Ứng Như ra, có lẽ y rất mệt nên giọng nói trong vắt êm dịu ngày thường giờ hơi khàn khàn: “Người tu luyện khó tăng tiến được là vì thể chất, ta đã giúp người khơi thông hai yêu mạch tắc nghẽn, sau này nếu người chăm chỉ chắc chắn sẽ có đột phá, tuy nhiên muốn tiến thêm nữa thì nằm ngoài khả năng của ta.”

Thảo nào y vận công lâu như vậy, hóa ra vì muốn giúp Ứng Như. Liễu Sao kiềm lòng không được dứng chân lại.

Đáy mắt ánh lên niềm vui, Ứng Như khẽ cười: “Đã làm huynh lo lắng rồi, huynh không sao chứ?”

“Không sao, người vận công điều tức nhanh chóng hồi phục nguyên khí đi.” Kha Na tránh bàn tay nàng ta: “Liễu Sao nhi, mọi người đi, không nên làm phiền Ứng Như.”

Liễu Sao vội chạy qua dìu hắn.

Bất thành linh một mũi nhọn lạnh lẽo ập tới bắn thẳng vào mắt trái.

“Hử?” Liễu Sao giật mình, nàng không hề tránh né mà vùng chướng lên, ám khí chấn động lệch khỏi quỹ đạo ban đầu cắm “Phập” vào bức tường đá sau lưng nàng, phần đuôi lộ ra ngoài, bức tường đá như bị mục nát, bùn đất rớt xuống lả tả.

Đó là một chiếc lông vũ màu đen.

“Ứng Như?” Liễu Sao không kịp phản ứng.

Mái tóc trắng như tuyết, chiếc lông vũ màu đen khẽ khàng lay động, đôi mày dài nhuộm ý cười yêu ma mê hoặc. Ứng Như dời tay khỏi đỉnh đầu Kha Na, một yêu ấn khóa chặt yêu mạch linh đài trên đầu Kha Na: “Tốt nhất người đừng có nhúc nhích, yêu lực của y hiện giờ chẳng thể phá nổi yêu ấn của ta đâu.”

Liễu Sao hoảng sợ: “Người làm gì vậy! Huynh ấy vừa cứu người!”

Ứng Như nhíu mày: “Ta cũng đã cứu y.”

“Người...” Trong phút chốc Liễu Sao không nói nên lời.

Ứng Như sửa sang lại y phục, thoải mái đứng dậy: “Y có được tu vi của Thiên Yêu, cho dù có ta, Vương huynh và thuộc hạ cũng không chắc chắn sẽ bắt được y, ta đành phải dùng hạ sách này.”

“Người dám hại huynh ấy!” Liễu Sao muốn bước tới.

“Người ngoan ngoãn đứng yên đó cho ta, nếu không ta giết y ngay tức khắc.” Ứng Như co những ngón tay trên không trung, Kha Na lập tức nhíu mày.

Liễu Sao vội vàng dứng chân.

Ứng Như đã sớm đoán được phản ứng của nàng, nàng ta buông tay ra: “Tuy rằng sớm muộn gì y cũng phải chết, nhưng ngươi cũng không mong y chết ngay bây giờ phải không?”

Liễu Sao nén lửa giận bưng bưng: “Ngươi vẫn luôn gạt chúng ta?”

“Cũng không hẳn vậy.” Ứng Như cúi đầu liếc nhìn Kha Na: “Ta phải do dự rất lâu mới quyết tâm được.”

“Vì Bách Yêu Lăng?”

“Bách Yêu Lăng? Có thể xem là thế.” Ứng Như nở nụ cười: “Bách Yêu Lăng là tâm huyết nửa đời của ta, ta muốn trở thành Yêu quân của Bách Yêu Lăng, do đó áo trắng nhất định phải chết!”

Liễu Sao giật mình: “Cho dù huynh ấy chết, Yêu quân cũng là Bách Yêu Lăng vương Ứng Phi, không tới lượt ngươi đâu.”

“Vương huynh ngu xuẩn của ta sao?” Ứng Như cất tiếng cười to, vẻ khinh thường lướt qua đáy mắt: “Quả dưa chuột ngu ngốc kia, ngươi cho rằng chỉ dựa vào cái thứ đầu óc đơn giản đó mà có thể hiệu lệnh cho toàn bộ Bách Yêu Lăng? Nếu không nhờ ta, làm sao gã có được ngày hôm nay? Ta chỉ lợi dụng thân phận của gã triệu tập toàn bộ binh lính của Bách Yêu Lăng để đối đầu với Vô Tích Yêu Khuyết mà thôi. Ta có thể giúp gã thành công thì ta cũng có thể dễ dàng loại trừ gã.”

Liễu Sao kinh ngạc nhìn Kha Na.

Ngược lại Kha Na rất bình tĩnh: “Ứng Như, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì à?” Ứng Như không cười nữa: “Ngày xưa nếu ngươi không bỏ ta mà đi thì ta làm sao có ngày hôm nay? Ngươi còn không biết ta muốn làm gì sao?”

Kha Na sững sờ lắc đầu: “Ngươi...”

“Ngươi theo đuổi con đường trở thành kẻ hùng mạnh của ngươi, ta chỉ muốn đi bên cạnh ngươi.” Ứng Như khom người, khẽ nâng cằm Kha Na lên, nàng ta chăm chú nhìn vào mắt Kha Na có hơi tự giễu: “Nhưng rốt cuộc ta vẫn không đuổi kịp! Thế chất hạn chế, dù ta có cố gắng thế nào cũng không thể đuổi kịp ngươi.” Nàng ta rút tay về, đứng thẳng dậy nở nụ cười: “Không còn cách nào khác, ta bắt đầu lấy lòng Vương huynh của ta, hiên kế cho gã, tìm cách lấy được lòng tin của gã, làm cho cái tên ngu xuẩn đó từng bước có được vị trí Bách Yêu Lăng vương. Cuối cùng gã không thể rời khỏi ta, rốt cuộc ta đã trở thành Ngộ vương của Bách Yêu Lăng, không kém ngươi lắm.”

Nụ cười trên khuôn mặt đẹp đẽ trắng như băng tuyết bỗng trở nên dữ tợn, nàng ta nắm chặt tay: “Còn ngươi thì sao? Cho dù ta dẫn dắt Bách Yêu Lăng nổi dậy, cho dù Vô Tích Yêu Khuyết thất thủ, ngươi cũng chưa từng quay đầu lại nhìn ta một cái. Nếu không nhờ lần gặp gỡ này thì ngươi đã quên mất ta rồi phải không? Chắc ngươi không thể tưởng tượng nổi lại có ngày ngươi rơi vào tay tiểu tuyết ưng vô dụng kia?”

“Ngươi muốn trả thù huynh ấy?” Liễu Sao có thể hiểu được sự thù hận của nàng ta, cả đời đau khổ tìm kiếm nhưng cũng biết rằng cả đời này vĩnh viễn không thể có được, khó trách nàng ta lại cố chấp như vậy.

“Là y cho ta thành công ngày hôm nay.” Có lẽ cảm xúc đã được trút hết, thái độ Ứng Như bắt đầu ngả ngón: “Kha Na ký thủy, Yêu quân áo trắng! Nếu ngươi không rời đi thì ta làm sao muốn đuổi theo ngươi? Nếu không phải ngươi làm Yêu quân thì làm sao có Ngộ vương Bách Yêu Lăng ngày hôm nay? Trên còn đường tìm kiếm này, cuối cùng ta đã hiểu ra một chuyện, đó là sự hấp dẫn của quyền lực!” Đôi mắt chim ưng lóe lên ánh sáng nóng bỏng, nàng ta nhìn Kha Na thờ dài: “Quyền lực, quả thật nó có sức mê hoặc lớn lao, nhìn khắp lục giới đi, chỉ vì nó mà biết bao nhiêu tiên, yêu, người, ma đã chấp nhận phản bội tất cả! Lúc trước ngươi cũng vứt bỏ ta vì nó, cho nên hôm nay ta cũng vì nó mà vứt bỏ ngươi!”

Kha Na trầm mặc.

Liễu Sao không nhẫn nhịn được phản bác: “Từ trước tới nay, quyền lực chưa bao giờ là thứ Kha Na muốn, ngươi vốn không hiểu huynh ấy.”

“Ta không hiểu, vậy ngươi hiểu y sao?” Ứng Như tỉnh táo lại giận dữ mắng: “Ta bị thương vì y, nhưng y lại ôm ngươi! Ngươi dựa vào gì chứ? Dựa vào gì mà y lại quan tâm ngươi như vậy! Nếu y chưa từng quan tâm tới ta thì y nhất định phải chết!”

Yêu quang lóe lên, sắc mặt Kha Na tái nhợt, trán đầm đìa mồ hôi lạnh.

Quả như Vị Húc nói, Ưng Như có chấp niệm điên cuồng với Kha Na. Liễu Sao thầm hối hận, cuống quýt nói: “Chúng ta không có gì cả, người đừng suy nghĩ lung tung!”

“Không có gì sao?” Ưng Như cười khẩy, có lẽ nàng ta cũng nhận ra mình đã mất khống chế bèn lập tức nhắm mắt lại.

Liễu Sao nóng ruột nhưng không dám hành động, nàng xoay mặt qua phát hiện Nguyệt luôn đứng bên cạnh, nàng theo bản năng muốn cầu xin giúp đỡ nhưng chợt nghĩ tới cái gì, cuối cùng đành thu tâm mắt lại.

Ưng Như dần khôi phục cảm xúc, nàng ta mở mắt nhìn Kha Na một lần nữa, lạnh nhạt nói: “Vốn ta còn đang do dự có nên ra tay với người hay không. Có lẽ người còn có thể chia sẻ mọi thứ với ta. Dọc đường đi ta đều cố tìm kiếm đáp án, đáng tiếc người chọn sai rồi, cuối cùng ta đã đưa ra quyết định.”

Nét mặt Kha Na rất mỗi mệ: “Quả nhiên, người đã thay đổi.”

“Người vẫn mềm lòng như thế.” Ưng Như không lảng tránh ánh nhìn của y, nàng ta lại nở nụ cười mê hoặc: “Người đã quan tâm ả đến thế, vậy bây giờ chẳng phải người càng nên lo lắng? Người không còn nữa, chỉ e đến lúc chết ả ta cũng không biết mình chết thế nào, Ma cung căn bản không nằm trong tay ả.”

Liễu Sao phản bác ngay: “Người đừng hòng ly gián, ta không tin!”

Ưng Như cười khê, nàng ta đứng thẳng dậy: “Nếu không phải có người tiết lộ tin tức, Bách Yêu Lăng chúng ta làm sao biết được hành tung của các người?”

Liễu Sao quay phát đầu lại chằm chằm nhìn Nguyệt.

Ưng Như cũng nhìn Nguyệt: “Thì ra là người.”

Liễu Sao không nói một lời, vung tay tát tới.

Kẻ đứng đầu Ma giới gần như có được tu vi thiên ma, nhưng bàn tay tái nhợt đẹp đẽ vẫn dễ dàng bắt được tay nàng, thứ sức mạnh có thể nắm được vận mệnh, không thể chống lại và cũng không thể trốn tránh.

Nguyệt nhanh chóng buông nàng ra: “Được rồi, Liễu Sao nhi.”

Liễu Sao rút tay về nói với Ưng Như: “Người dám tổn thương một ngón tay Kha Na, ta lập tức tiêu diệt Yêu giới.”

“Một mình người muốn đối đầu với Yêu giới?” Ưng Như nhướn mày, tựa như châm chọc sự lỗ mãng và ngốc nghếch của nàng: “Thuộc hạ của người sẽ không ủng hộ người, chỉ cần Yêu giới bắt tay với Tiên môn, Ma cung sẽ không thể sống yên trong lục giới.”

“Người cho rằng dùng Ma cung sẽ uy hiếp được ta sao?” Liễu Sao cất tiếng cười, ngữ điệu lạnh lùng: “Vậy người sai rồi, ta là kẻ trắng tay, ta chỉ có mỗi Kha Na, trong mắt ta Ma cung, lục giới chẳng là cái thá gì cả! Chẳng qua ta muốn mượn bọn họ đối phó với Thực Tâm ma, nhưng người lại dám xuống tay với Kha Na thì cho dù ta phải vứt bỏ mọi thứ, cho dù Ma cung bị tiêu diệt, ta cũng sẽ giết người.”

Ánh mắt Ưng Như khê biến đổi, nàng không đáp.

Đôi mắt hạnh ửng đỏ, sát khí bùng lên, ma tướng hiển hiện khiến Xích Huyền cảm trên cổ tay nàng rung lên không ngừng. Liễu Sao bước tới gần nàng ta: “Hôm nay ta tuyệt đối không để người dẫn Kha Na đi, người có thể giết huynh ấy, ta chắc chắn sẽ giết người, cuối cùng người cũng chẳng còn gì cả.”

“Người còn bước tới nữa, y chết ngay lập tức.” Ưng Như hạ tay xuống yêu ấn trên người Kha Na lóe sáng dữ dội.

“Người dám ra tay, ta giết người ngay tức khắc!” Ma diễm bùng lên trong lòng bàn tay, Liễu Sao không dùng chân lại.

“Y rất quan tâm người, chẳng lẽ người bỏ mặc sống chết của y?” Ưng Như kéo Kha Na lùi về sau, vẻ kinh ngạc nghi ngờ hiện rõ trong đáy mắt nhưng nàng ta vẫn cười nói: “Kha Na, đây chính là chọn lựa của người sao, với ả người cũng chỉ đến thế thôi.”

“Đừng có khiêu khích.” Liễu Sao độc ác đe dọa: “Nghe theo khuyên nhủ thì người còn có đường sống. Nếu người ngoan ngoãn cúi đi, nể mặt Kha Na ta sẽ tha cho cái mạng tiền của người, nếu không...”

Ứng Như khẽ hừ, yêu án siết chặt.

Liễu Sao không nhìn sắc mặt Kha Na, không hề do dự vung tay.

Ma điểm nổ tung bên chân, Ứng Như lùi về sau vài bước, trấn tĩnh: “Người vẫn không muốn y chết.”

Liễu Sao đáp: “Nếu sớm muộn gì huynh ấy cũng phải chết, ta không sợ người giết huynh ấy.”

Ứng Như chậm chạp xoay ngón tay như đang cân nhắc.

Chắc chắn Ứng Như có cách liên lạc với Bách Yêu Lăng, tiếp tục kéo dài thời gian không hề có lợi, Kha Na mà bị bắt về Yêu giới thì khó mà cứu được. Lưng Liễu Sao toát mồ hôi lạnh, nàng biết Ứng Như sẽ không nhượng bộ, nàng không thể yếu thế, nhất thời lòng Liễu Sao nóng như lửa đốt.

Bất chợt, Ứng Như cất tiếng cười lạnh, nói với Kha Na: “Yêu mạch bị tổn thương cũng không dám kêu một tiếng, vào thời điểm này mà người còn lo nghĩ cho ả, ta còn phải sợ gì nữa! Chết à, ta để người chôn cùng ta!”

Ứng Như nâng mắt nhìn Liễu Sao lạnh giọng quát: “Ta chỉ đếm đến ba, nếu người không giải trừ kết giới, ta giết y!”

“Người dám!”

“Một!”

Dù sao Liễu Sao cũng e dè an nguy của Kha Na, thấy nàng ta điên cuồng như thế nên không khỏi do dự.

“Hai!” Ứng Như cười to, giơ bàn tay lên: “Vây cùng chết đi!”

“Khoan đã!” Liễu Sao cuống quýt ngăn cản.

Nàng vừa dứt lời, bất chợt một luồng hơi lạnh thấu xương lạnh lẽ ập tới.

Một lớp băng dày trải trên mặt đất, bốn vách tường và đám rễ cây trên đỉnh đầu đều kết đầy hoa tuyết, trong tích tắc hang động dưới lòng đất đã biến thành thế giới băng tuyết.

Nửa người Ứng Như bị giam trong băng tuyết, dù dùng sức mạnh của yêu vương cũng khó phá vỡ lớp băng cứng.

Linh tuyền! Là dòng linh tuyền!

Liễu Sao hoàn hồn lại, cực kỳ vui mừng: “Là...”

Ứng Như là người đầu tiên đoán ra thân phận người đến, nàng ta biến sắc: “Là người!”

Linh tuyền là mạch nước! Nơi nào có mạch nước thì chính là thiên hạ của Ký Thủy tộc.

Một khối băng mọc lên từ trên mặt đất hóa thành bóng người hư ảo, trong chớp mắt bóng hình dần biến thành người thật, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, áo trắng tuyết thất lưng bạc, quả là A Phù Quân.

Ứng Như hung tợn trừng trừng nhìn y, nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Lại là người, ta đã sớm biết người không đơn giản.”

A Phù Quân khoanh tay thông thả bước đến trước mặt nàng ta, bình thản nói: “Thả huynh ấy, ta tha cho người.”

Ứng Như dường như không nghe thấy điều kiện của y, nàng ta còn đang phẫn nộ, oán hận: “Lúc trước họ vốn muốn chọn người, tại sao người không đi? Nếu không phải vì người thì Kha Na đã chẳng bỏ ta mà đi!”

“Cho huynh một cơ hội là sai lầm của ta.” A Phù Quân thông thả nói: “Cho nên ta sẽ cố sức cứu vãn.”

Kha Na rũ mắt, Liễu Sao muốn bước tới giải thích giúp Kha Na nhưng nàng biết bây giờ không phải lúc thích hợp, nên đành ngậm miệng lại.

“Người có thể giết ta, ta cũng có thể giết y.” Ứng Như đắc ý ngửa mặt cười to: “Y là ca ca của người!”

A Phù Quân đáp: “Vứt bỏ Yêu Khuyết, khiến người dân vô tội trong tộc hy sinh, đây là hậu quả huynh ấy phải gánh vác.”

Ứng Như khiêu khích nhướn mày, hoàn toàn chẳng xem uy hiếp ra gì.

“Có tới hai yêu mạch sao.” A Phù Quân khẽ hừ, không chờ nàng ta vận yêu ấn, y dứt khoát nâng tay vỗ vào đỉnh đầu nàng ta.

“Khoan...” Kha Na không kịp cản, sắc mặt Ứng Như đột nhiên thay đổi, trong tiếng gào thét thê thảm một yêu mạch bị vỡ nát.

“Người dám hủy yêu mạch của ta!” Ứng Như điên cuồng gào thét. Từ bé thể chất của nàng ta đã giới hạn, bị ức hiếp đủ điều, lúc này Kha Na mở một yêu mạch mới cho nàng ta, giờ lại bị A Phù Quân hủy mất, có thể hiểu được tâm trạng của nàng ta lúc này ra sao.

Tay A Phù Quân vẫn đặt trên đầu nàng ta, y không thềm nhìn sự phẫn nộ của nàng ta: “Cho người thêm một cơ hội, để lại một yêu mạch khác cho người.”

Ứng Như đỏ mắt “xì” một tiếng: “Người đừng có mơ...”

A Phù Quân nâng tay lên.

“Từ từ!” Ứng Như thét thất thanh.

A Phù Quân dừng lại.

Ứng Như nhìn y, cảm thù hỏi: “Ta thả y, người sẽ tha cho ta?”

A Phù Quân không đáp, nâng tay muốn vỗ xuống.

“Khoan đã!” Ứng Như nhả từng tiếng: “Ta thả y là được!”

Thấy yêu ấn trên người Kha Na biến mất, Liễu Sao vội chạy tới đỡ y dậy, đang muốn hỏi thăm, Kha Na đã vỗ vỗ tay nàng ra hiệu đừng lo lắng, y nói với A Phù Quân: “Ta không sao.”

A Phù Quân không thu tay lại.

Lớp băng giam nàng ta chưa tan ra, nhưng Ứng Như cũng không sợ y nuốt lời, nàng ta nhìn chằm chằm tay Liễu Sao.

Kha Na nhìn nàng ta một lát rồi dời tầm mắt khẽ than: “Thả nàng ta đi.”

A Phù Quân nhú mày, cuối cùng thu tay lại.

Lớp băng cứng tan rã, Ứng Như được tự do chặt vật ngã xuống đất, mái tóc trắng như tuyết rũ xuống vai, đôi mắt đỏ hung tàn, nham hiểm như muốn giết người: “Mối thù hôm nay, ngày khác ta sẽ trả lại.”

Ứng Như nhìn Liễu Sao cười khẩy: “Người đừng mong được như ý!”

Liễu Sao há hốc miệng, không thể nói lời nào.

Nhìn Ứng Như độn thổ biến mất, A Phù Quân xoay người lại, nét mặt khó coi: “Huynh không nên gọi đệ đến.”

Kha Na lắc đầu: “Thôi đi, dù sao cũng từng quen biết, ta từng xem nàng là tiểu muội.”

“Tính nàng ta quá cực đoan, đã tâm không nhỏ, là kẻ thù lớn của Yêu Khuyết.”

“Chỉ một lần này thôi, sau này... tùy đệ xử lý.”

A Phù Quân không nhiều lời thêm nữa.

Không phải trùng hợp mà Kha Na dẫn mọi người đến dòng suối dưới lòng đất này, theo dõi thoại hai huynh đệ có lẽ họ đã liên lạc với nhau từ lâu. Liễu Sao không hề bất ngờ, nàng nắm tay cánh tay Kha Na nói với

A Phù Quân: “Người đừng lo, tuy ả ta biết chỗ ở của Ký Thủy tộc nhưng ta đã nghĩ ra một chỗ có thể sắp xếp cho Ký thủy tộc, chắc chắn Bách Yêu Lãng không thể tìm thấy, các người không cần sợ ả ta trả thù.”

A Phù Quân chỉ nhìn Kha Na.

“Ta biết mà.” Kha Na gật đầu: “Đệ về trước đi.”

A Phù Quân lại biến thành ánh băng biến mất cùng lớp hoa tuyết kia.

Không gian dưới lòng đất tĩnh lặng trở lại.

Nguyệt không rời khỏi cũng không giải thích. Thạch Lan vẫn giữ nguyên một tư thế cứng đơ, chờ dẫn đường đó, nàng không hề có phản ứng gì với biến cố vừa rồi.

Liễu Sao cúi đầu: “Kha Na, muội...”

“Muội sợ ta bị thương.” Kha Na mỉm cười kéo tay nàng đến trước ngực mình: “Nếu cả muội cũng biến thành A Phù Quân, vậy không phải chuyện tốt đâu, ta vẫn thích nhìn Liễu Sao nhi ngốc nghếch hơn.”

“Nhưng A Phù Quân có thể cứu huynh.” Liễu Sao cực kỳ ủ rũ, tuy nhiên vẫn an ủi y: “Huynh yên tâm, chúng ta còn có Bất Niệm lâm.”

Kha Na đáp “Ừ” rồi bảo: “Chỗ này không thể ở lâu, rời đi trước đã.”

Ứng Như quay về, Bách Yêu Lãng nhận được tin tức chắc chắn sẽ đuổi giết đến. Hơn nữa Tiên môn cũng bị kinh động, sẽ có phiền phức lớn, Kha Na và Liễu Sao không hề vận công điều hòa chân khí mà vội vã rời đi. Lần này bắt được Thạch Lan xem như đã đạt được mục đích, Liễu Sao không sợ tung tích bị lộ, nàng dẫn Kha Na ngự phong chạy đi, Nguyệt vẫn luôn theo sau nàng, chưa đầy một ngày ba người đã ra khỏi Bồ Mang sơn.

Nhân giới rộng lớn, Tiên môn không thể canh phòng từng chỗ một, chỉ cần thu lại ma khí tránh xa thành trấn, thôn làng thì không dễ bị phát hiện tung tích. Hai người đoán chừng đã thoát khỏi Tiên môn bèn dừng lại bên một bờ hồ.

Liễu Sao giục: “Chỗ này an toàn rồi, huynh mau chữa thương đi.”

Kha Na đáp: “Xem Thạch Lan trước đã.”

Y nâng tay ra một chiêu, Thạch Lan tự động bước tới trước mặt hai người, ý thức của nàng không còn nhiều lắm, trên đường nàng chỉ một mạch đi theo yêu ẩn, tạm thời vẫn chưa có chuyện gì, có lẽ Thực Tâm ma chưa đuổi tới đây.

Liễu Sao vung tay vén mái tóc dài của nàng, một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ ra.

Đôi mắt không to nhưng lông mi rất dài, chiếc mũi không quá cao mà xinh xắn đẹp đẽ... Ánh hoàng hôn bao phủ khuôn mặt dịu dàng, ấy vậy mà lộ ra vài phần ôn hòa và thân thiết, nhưng đôi mắt lại trống rỗng, nét mặt thờ ơ.

Liễu Sao hỏi: “Huynh có chắc nàng không phải là Kiến Tổ chân quân?”

Kha Na lắc đầu: “Tuyệt đối không phải.”

Tiên nhập ma, biết dùng kiếm thuật Tử Trúc Phong của Nam Hoa phái, có thể phá giải được Giải ma linh, lại nhận ra chiếc đàn râu cá voi. Liễu Sao vốn còn tưởng nàng chính là Kiến Tổ chân quân Lạc Nghi, dù sao năm xưa người có thể vứt bỏ chồng con mà đi thì chắc chắn phải chịu kích thích không nhỏ, hơn phân nửa là vì tình. Một nữ tử nhập ma vì tình là chuyện hợp lý, nhưng mà Lạc Nghi vốn nổi danh thông minh, trải qua ngàn năm thì tu vi của người cũng không thể chỉ có bấy nhiêu đó.

Vậy rốt cuộc lai lịch của Thạch Lan là gì?

“Muội định xử trí nàng ta ra sao?” Kha Na đột ngột hỏi.

Liều Sao “À” một tiếng mới tỉnh táo lại: “Lạc sư huynh từng dặn nhốt nàng lại, trước hết muội sẽ giam nàng tại Ma cung, nghĩ cách loại trừ khổng chế của Thực Tâm ma với nàng.”

Kha Na chỉ dẫn: “Thực Tâm ma chắc chắn đã dùng huyết chú thuật của tà tiên để không chế nàng, không dễ giải trừ đâu. Cách tốt nhất hiện tại là muội dùng huyết chú của Ma cung không chế nàng, vậy huyết chú của Thực Tâm ma sẽ được giải trừ.”

“Cái này... không tốt lắm đâu?” Liều Sao nhìn Thạch Lan, nàng hơi do dự. Thạch Lan bị Thực Tâm ma không chế đã đáng thương lắm rồi, nếu nàng cũng đối xử với Thạch Lan như vậy, chẳng phải nàng cũng giống Thực Tâm ma sao?

Kha Na giữ vai nàng chân thành khuyên: “Hồn phách của nàng không trọn vẹn, rất dễ bị kẻ khác thừa cơ khổng chế. Muội làm vậy là bảo vệ nàng, không những có thể ngăn cản ma tính của nàng phát tác chạy ra ngoài hại người, mà còn có thể đề phòng Thực Tâm ma ra tay với nàng. Muội khác Thực Tâm ma, muội sẽ không lợi dụng nàng ta làm chuyện xấu, còn có thể nhờ nàng ta giúp muội đối phó Thực Tâm ma, cũng xem như giúp nàng ta chuộc lại tội lỗi của bản thân, vậy có gì không tốt?”

“Đúng vậy.” Giọng Nguyệt truyền tới.

Liều Sao lạnh lùng liếc hẳn rồi gật đầu với Kha Na: “Để muội thử.”

Quá trình kết huyết chú khá đơn giản, ma huyết bùng cháy hóa thành ấn chú ma cung, ấn chú lấp lóe vài lượt rồi ẩn vào trong ấn đường Thạch Lan. Kha Na lập tức thu lại yêu ấn khổng chế hành động của Thạch Lan, dù thay đổi chủ nhân nhưng Thạch Lan vẫn không hề có phản ứng. Về phần bí mật của nàng và Thực Tâm ma, chỉ còn cách quay về ma cung từ từ tìm hiểu.

Xử lý xong mọi chuyện, Liều Sao kéo Kha Na đến bên bờ hồ, khuyên: “Trị thương đi, muội sẽ hộ pháp giúp huynh.”

Kha Na nhìn bờ bên kia, ôn tồn bảo: “Liều Sao nhi, Ứng Như không có ý tốt muốn ly gián quan hệ giữa muội và Ma cung, việc này chưa chắc đã liên quan tới hẳn.”

Liều Sao trầm mặc một lúc lâu rồi lắc đầu: “Huynh không biết đâu, hẳn muốn nắm lấy vận mệnh của muội, muốn loại trừ tất cả những người đối xử tốt với muội, quả thật hẳn có khả năng làm những chuyện này.”

“Khả năng này cũng không chắc chắn.” Kha Na vỗ vỗ vai nàng: “Muội là Ma tôn, nên tin tưởng thuộc hạ của mình.”

Liều Sao nhìn Kha Na: “Huynh không giận? Chuyện này là nhắm vào huynh.”

Kha Na mỉm cười: “Ta không những không giận mà còn phải vui thay muội, Yêu quân áo trắng vốn không nên ở lại Ma cung, nếu không Ma cung sẽ gặp phải phiền phức. Bách Yêu Lăng chính là uy hiếp, họ muốn ta rời khỏi đó chính là trung thành với Ma cung.”

Liều Sao hừ một tiếng, không vui bảo: “Bọn họ trung thành với Ma cung nhưng lại có lỗi với muội! Trong mắt muội, huynh quan trọng hơn họ nhiều! Muội không sợ uy hiếp gì cả!”

Kha Na hơi khom người đỡ dành nàng: “Được Ma tôn bảo vệ như thế thật là vinh hạnh của áo trắng.

Liều Sao cười hắc hắc: “Huynh mau điều tức đi, muội hộ pháp cho huynh.”

Kha Na ngồi khoanh chân, tập trung vận hành chân khí, Liều Sao đứng gác bên cạnh đóa sen băng. Lần này bắt được Thạch Lan xem như đã hoàn thành một chuyện Lạc Ca dặn, có lẽ còn có thể tìm hiểu cội nguồn điều tra ra được bí mật của Thực Tâm ma, Liều Sao nghĩ vậy, tâm trạng ổn định hơn một chút.

Nàng sờ sờ Xích Huyền cầm trên cổ tay rồi nâng mắt lên.

Bên kia bờ hồ, ngọn núi xanh thăm soi bóng xuống mặt hồ, bóng đen cao to đứng giữa núi và nước, bóng người đó thật không hợp với thế giới sáng trong này.

Liều Sao trầm mặc, cuối cùng vẫn không bước qua đó.

70. Q.3 - Chương 70: Rừng Tiên Bất Niệm

Vết thương của Kha Na không quá nghiêm trọng, hơn nữa y có tu vi Thiên yêu, tốc độ phục hồi cơ thể của Kha Na yêu tộc tầm thường nào sánh nổi, chỉ cần điều tức nửa ngày đã hoàn toàn bình phục.

Liễu Sao nghĩ tới kết giới kéo dài ngàn dặm ở đằng trước, nàng định tiếp tục đi đường vòng, nhưng Kha Na không tán thành: “Bây giờ Tiên môn chắc chắn đã chặn các ngõ đường quay về Ma cung, các trạm gác trong thành đều được tăng cường phòng vệ, chúng ta phải thừa cơ họ chưa chuẩn bị xong mà quay về nhanh chóng, đi đường vòng chỉ càng muộn thêm.”

Liễu Sao nghe theo lời y, dẫn Thạch Lan xông thẳng qua. Quả nhiên, uy lực kết giới giám thị của Lạc Ca cực mạnh, hai người vừa bước vào lập tức bị phát hiện. Tiên môn nhanh chóng phong tỏa mục tiêu, trấn giữ thành này là Thất Kiếm của phái Chân Nhất cũng xuất trận đuổi theo, trong đó gồm có một vị Tiên tôn và ba vị đại đạo chân quân. Đương nhiên Liễu Sao và Kha Na không sợ họ, nhưng mà họ lại gửi tin khắp liên minh tiên giới khiến các môn phái xung quanh đều tham gia vây bắt, hai người dẫn theo Thạch Lan mà muốn thoát khỏi họ là cực kỳ khó khăn. Dần dà, không ít đệ tử Võ đạo cũng gia nhập. Võ đạo là đạo của nhân giới, mục tiêu chỉ theo đuổi sức mạnh, tu vi của những cao thủ tầm thường cũng không kém gì đệ tử cấp cao Tiên môn, điều này càng khiến người ta đau đầu thêm.

Chạy một mạch suốt mấy ngày, cả hai người đều thấy mỏi mệt.

Kha Na quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên y vươn cánh tay cản Liễu Sao: “Họ sắp đến rồi, cao thủ đuổi theo không ít đâu, thừa dịp những vị cao thủ cấp cao của liên minh tiên giới chưa tập hợp hết, muội và ta đánh với họ một trận.”

Liễu Sao giật mình: “Việc này... nhưng...”

“Muội nghe ta đi.” Kha Na khuyên nhủ: “Chúng ta không giết người, chỉ làm vài người bị thương mà thôi.”

Vì Lạc Ca và Thương Ngọc Dung, thật lòng Liễu Sao không muốn trở thành kẻ thù của Tiên môn, lần trước vì phải bỏ trốn, nhưng lần này lại vô duyên vô cớ tổn thương người khác, dù thế nào cũng khó mà chấp nhận. Liễu Sao do dự: “Thật ra chúng ta vẫn có thể chạy tiếp, không nhất thiết phải...”

“Chắc chắn phải làm.” Kha Na cắt ngang: “Cục diện Tiên – Ma đối đầu khó mà thay đổi, những người trong Ma cung đang quan sát, họ chờ mong biểu hiện của thánh tôn. Nếu muội muốn họ làm việc cho muội, vậy muội nhất định phải đứng cùng một lập trường với họ.”

Muốn lập uy sao? Liễu Sao hiểu ra, nàng gật đầu, vì loại trừ Thực Tâm ma những thứ khác đành phải gác sang một bên.

Đại đệ tử Vân Sinh của Thanh Hoa cung chết trong tay thì ma Thạch Lan, Ma tôn Trưng Nguyệt vừa nhậm chức và Yêu quân áo trắng tiền nhiệm lên vào Bồ Mang sơn cứu thoát thì ma Thạch Lan, cả hai tiến thẳng một đường phá tan vòng phòng thủ tiên võ, trốn về Ma cung. Trong trận chiến đó, tiên tôn, bốn vị chân quân và cả mười mấy tên cao thủ Võ đạo đều bị thương nặng. Tin tức tung ra, lục giới khiếp sợ, hành vi của Trưng Nguyệt chẳng khác nào đang khiêu khích Tiên môn, Ma tôn có được tu vi nhường ấy tượng trưng cho Ma đạo sắp được phục hưng, các quốc gia trong nhân giới đều cực kỳ căng thẳng, hoàng đế triệu tập các mạch của Võ đạo thương lượng đối sách, dân chúng thì nơm nớp lo sợ, không dám đi xa.

Thái độ của Yêu giới lại rất vi diệu, yêu quân Ưng Phi đương nhiệm hạ lệnh cho thủy tộc tấn công vào Minh hải, dốc toàn lực tiêu diệt Ký Thủy tộc, đồng thời phái Ngộ vương Ưng Như đến Minh giới gây áp lực với Minh tôn, ép Minh tôn ngừng việc che chở cho Ký Thủy tộc.

Đồng thời, Bách Yêu Lăng chính thức gửi một bức thư đến Ma cung Trưng Nguyệt, trên thư đề “Thân gửi Ma tôn.”

Liễu Sao vừa về Ma cung đã nhận được thư, nàng đoán được nội dung thư từ lâu, nàng nhận được thư đã không thèm nhìn tới mà thiêu rụi nó ngay, nàng cười khẩy: “Hừ, ta sợ chúng sao!”

Lư Sênh giải thích: “Yêu giới sẽ không dễ nghiêng về Tiên môn nhưng không phải sau này sẽ mãi mãi không, yêu quân áo trắng không nên ở lại Ma cung.”

“Ta biết các người muốn ép huynh ấy đi, chỉ còn lại một mình ta, các người mới dễ toan tính tiếp chứ gì.” Liễu Sao cắn răng trừng mắt nhìn Lư Sênh: “Là ai tiết lộ hành tung của chúng ta với Bách Yêu Lăng, món nợ đó sau này ta sẽ tính.”

“Thuộc hạ không dám!” Lư Sênh không hề thấy chột dạ, y bình tĩnh đáp: “Chuyện tiết lộ hành tung, thánh tôn có thể âm thầm điều tra, nhưng lúc này thánh tôn lại uy hiếp thuộc hạ mà không có bằng chứng là cái sai thứ nhất. Một ma tôn không những không tin tưởng mà lại còn nghi ngờ vô căn cứ với thuộc hạ của mình thì bị thuộc hạ mưu hại là chuyện tất nhiên, so đo oán trách đó chính là cái sai thứ hai.”

Đầu tiên Liễu Sao rất tức giận, sau đó thì sững sờ, mất một lúc nàng như hiểu ra, thái độ cũng mềm mỏng hơn: “Kha Na rất quan trọng với ta, ta không thể trở mắt nhìn huynh ấy bị Bách Yêu Lăng đuổi giết, giữ huynh ấy lại thì Ma cung cũng có thêm một kẻ mạnh giúp đỡ, có gì không tốt chứ?”

Lư Sênh tiếp tục khuyên bảo: “Yêu Khuyết không còn hy vọng Đông sơn tái khởi, áo trắng ốc còn không mang nổi mình ốc lại bị Ký Thủy tộc liên lụy, không thể giúp sức được.”

Liễu Sao có hơi ghét những thứ lợi và hại này, nàng không nhẫn nhịn được nói: “Ta chỉ có một điều kiện này thôi, những cái khác ta đều đồng ý với các người!”

“Thân là Yêu quân nhưng lại vì người mà vứt bỏ nghiệp lớn của Yêu Khuyết.” Lư Sênh phân tích: “Sao thánh tôn dám chắc, áo trắng giúp thánh tôn không phải là không có ý đồ khác?”

Lúc trước quả thật Kha Na vì mục đích giải thoát cho Ký Thủy tộc mới cứu nàng, đương nhiên chuyện này không thể tiết lộ được. Liễu Sao đành cãi bướng: “Tóm lại, lúc đó chỉ có huynh ấy chịu tới cứu ta, dù thế nào đi nữa ta cũng phải trả nợ cho huynh ấy.”

“Nếu đã có mục đích thì tình cảm vĩnh viễn không tồn tại.”

“Người sợ huynh ấy nhắm vào Ma cung à? Chẳng phải ta đã trở mặt với Tiên môn sao, bây giờ ta là Ma tôn, ta cam đoan sẽ đặt lợi ích Ma cung lên đầu.”

“Giữ áo trắng lại đã đủ khiến Ma cung gặp nguy hiểm.”

Dù nàng có nói thế nào y cũng không chịu thôi, Liễu Sao nóng nảy: “Rốt cuộc người muốn sao mới đồng ý! Nói điều kiện đi!”

“Nếu muốn bảo vệ y chỉ có một cách.”

“Cách gì?”

“Thánh tôn và áo trắng rời khỏi Ma cung.”

“Người!” Liễu Sao giận dữ: “Nực cười, người muốn đuổi ta đi sao?”

“Chỉ cần thánh tôn và áo trắng rời đi, Bách Yêu Lăng đương nhiên sẽ không giận chó đánh mèo với Ma cung.” Lư Sênh không thèm quan tâm cơn giận của nàng: “Tất cả đều vì lợi ích của Ma cung.”

Liễu Sao giận điên lên, phát tay bỏ đi.

“Xin thánh tôn cân nhắc.” Lư Sênh ở sau lưng cất tiếng nhắc nhở.

Liễu Sao hừ mạnh một tiếng, bước chân nhanh hơn.

Lư Sênh quá kiêu ngạo, đáng giận hơn là bọn Vị Húc, Cấp Trung Đạo đều ủng hộ y. Liễu Sao không thể không thừa nhận uy hiếp của y rất hữu dụng, bây giờ nàng không thể rời khỏi Ma cung, một khi ra ngoài, sức yếu thể cô cho dù không sợ bị đuổi giết thì cũng chỉ có thể cùng Kha Na sống ở rừng Bất Niệm. Như

thế, kế hoạch tiêu diệt Thực Tâm ma phải chờ tới ngày tháng năm nào? Huống chi Kha Na còn phải vương bận Ký Thủy tộc.

Trong ảo cảnh Bất Niệm lâm, những bông hoa lay động, cánh hoa bay lả tả dần dần hòa tan nổi buồn trong lòng Liễu Sao.

Kha Na ngồi trên tháp hoa, thấy nàng về liền hỏi: “Mọi chuyện xử lý xong chưa?”

“Xong rồi!” Liễu Sao nhảy đến bên Kha Na, nằm xuống vờ như không có chuyện gì: “Không có chuyện gì lớn đâu, muội mệt chết đây.”

Kha Na cũng không hỏi nhiều: “Mệt rồi thì ngủ một giấc đi.”

Liễu Sao nghĩ tới một chuyện quan trọng: “Ứng Như muốn báo thù, nàng ta sẽ xuống tay với Ký Thủy tộc chúng ta nên...”

Kha Na chặn nàng lại: “Không nhanh thế đâu, chúng ta tạm nghỉ dưỡng thần rồi lại đi.”

Liễu Sao ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, Ứng Phi tuyên bố tiến quân vào Minh hải chủ yếu vì muốn ép Kha Na ra mặt. Nhưng dù Quỷ tộc có yếu ớt thật, tuy nhiên trên con đường tu đạo có vô số thiên kiếp, có được mấy người thật sự trường sinh? Sau này khi vào Minh giới chẳng phải đành để mặc Minh tôn xử lý? Dám đắc tội với Minh tôn cũng cần phải có tự tin, Minh tôn không phải dễ thỏa hiệp như vậy.

Do đó Liễu Sao nhắm mắt lại: “Muội ngủ một lát, huynh nhớ gọi muội dậy.”

Kha Na đáp “Ừ.”

Chạy một mạch từ Bồ Mang sơn về, lại tranh cãi cùng Lư Sênh, quả thật Liễu Sao rất mệt mỏi, chẳng bao lâu nàng đã ngủ mất.

Kha Na nhìn khuôn mặt cô gái đang ngủ, ánh cười dâng lên trong đáy mắt xanh lam.

Một khuôn mặt xinh đẹp đơn thuần, không mang khí chất dịu dàng nhu mì, không chứa sức hấp dẫn khiến nam tử si mê. Khuôn mặt này đẹp một cách ngay thẳng, không hề giấu diếm cảm xúc, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu tỏ vẻ tức giận, có lẽ đó là kết quả từ cuộc tranh chấp với Lư Sênh.

Cô gái vốn không nên đứng trên cao, chỉ vì muốn báo đáp và hoàn thành lời hứa mà phải chọn đứng ở vị trí này khiến người ta vừa không đành lòng vừa lo lắng.

Kha Na trầm mặc, nâng tay lên muốn vuốt khẽ khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Nhưng bàn tay chợt dừng giữa không trung.

Thờ dãi, Yêu quân lặng lẽ đứng dậy, Kha Na không ngủ, bước từng bước trên những đóa hoa trắng tinh nhụy vàng rời khỏi ảo cảnh rừng hoa đẹp đẽ.

Tầm lụa dài bay lên không trung xuyên qua đám mây dơ bẩn tiến thẳng vào điện Mặc Lan, tựa như một con đường rộng phủ tràn ánh trắng.

Vị Húc ngồi nghiêng trên chiếc giường bằng ngọc đen, khuôn mặt như hoa đào, áo bào đỏ buông rũ xuống, tựa như nhụy đỏ trên đóa lan đen. Vị Húc nhìn Kha Na cười bảo: “Yêu quân đích thân đến đây, quả là vinh hạnh, vinh hạnh.”

Áo trắng đi qua bức tường mây, đập trên con đường lụa.

Vị Húc nâng tay ra hiệu: “Mời ngồi.”

Lụa trắng tự động xếp lại thành một chiếc giường thấp trôi nổi giữa không trung, Kha Na ngồi trên giường vẫy tay, ngay tức thì một bóng áo đỏ từ bên ngoài tường mây bước vào.

“Thạch Lan.” Vị Húc hơi ngồi thẳng người dậy, đôi mắt sáng lên, thấp thoáng trong đáy mắt không phải là ánh đỏ của Ma tộc mà là thứ yêu quang xanh biếc: “Quả nhiên hồn phách tổn thương bị chú thuật của Ma cung khống chế.”

“Để Thực Tâm ma khống chế thì thà rằng để nàng trở thành người giúp sức cho Ma cung còn hơn.”

Vị Húc thu lại yêu nhân, hí mắt hỏi: “Yêu quân tìm ta làm gì?”

“Chỉ có người là đáng để muối ấy tin tưởng thôi.”

“Ta cũng cho rằng Lư Sênh thích hợp với vị trí đó hơn là con bé.”

“Các người cần sức mạnh của muối ấy, bây giờ muối ấy đã trở mặt với Tiên môn, các người cứ yên tâm.” Kha Na lại nói tiếp: “Nói cách khác, bây giờ Thực Tâm ma chính là kẻ thù chung của các người, sự tồn tại của y là uy hiếp lớn với Ma cung, đồng tu tiên ma, y thừa cơ Tiên môn muốn tiêu diệt ma để cướp ma đan, chắc là các người đã phát hiện.”

Vị Húc gật đầu: “Cho nên Lư Sênh chấp nhận cho con bé một cơ hội, nhưng chúng ta không nghĩ rằng người giúp con bé là không có mục đích, một vị Yêu quân có thể tác động đến suy nghĩ của Ma tôn ở lại Ma cung khiến rất nhiều người phải lo nghĩ.”

Kha Na đáp: “Ta hiểu.”

Vị Húc nói: “Vậy thì tốt.”

Kha Na nhìn y: “Khi tiền triều Yêu giới bị tiêu diệt, Lan quân bỏ mình, con gái của vương trốn vào nhân giới, sau đó bật vô âm tín.”

“Người là mẫu thân của ta, phụ thân của ta là con người.” Vị Húc bình thản: “Thể chất nửa người nửa yêu, người có thể đoán ra cũng không lạ, tính ra quan hệ giữa ta và Yêu quân cũng chẳng hay ho gì.”

“Nghe nói người vốn muốn gia nhập Tiên môn.”

“Suýt chút nữa thôi.”

Kha Na khẽ than: “Thể chất bị giới hạn, chỉ có ma đạo mới là đạo thuộc về người, đáng tiếc...”

Đáng tiếc, rốt cuộc con đường này cuối cùng lại dẫn đến hủy diệt.

“Cái này người sai rồi, vốn có rất nhiều đạo thuộc về ta.” Vị Húc cắt ngang lời Kha Na, nốt ruồi son ở khóe mắt chợt đỏ rực rồi lại khôi phục như thường: “Người yên tâm, bây giờ Lư Sênh sẽ không hại con bé, ít nhất sẽ giữ lại một mạng.”

“Được rồi.” Kha Na đứng dậy, lựa trắng dưới chân lại đuổi thẳng ra.

“Áo trắng.” Vị Húc đột ngột gọi: “Người quá thân thiết với con bé không phải là chuyện tốt, tình cảnh của Ký Thủy tộc bây giờ là một bài học.”

“Có lẽ vậy.”

“Đừng có quên thể chất yêu tộc, các người cũng không có khả năng...”

Kha Na không tỏ thái độ, bay khỏi Mặc Lan điện.

Nguyệt đã đứng ở bên ngoài kết giới Bất Niệm lâm, tựa như đã sớm chờ ở đó từ lâu.

“Cuối cùng người đã quyết định.”

“Đây cũng là kết quả mà người mong chờ.”

“Đúng vậy.”

“Ta tin người không có dã tâm, không có ác ý.” Kha Na nói: “Lư Sênh là Ma tôn Trưng Nguyệt thật, y làm tất cả mọi thứ đều vì Ma cung, cho nên y không mong sự hiện diện của ta, nhưng so với y thì kẻ không có ác ý như người càng làm ta lo lắng.”

“Lo lắng? Nhưng người vẫn quyết định đó thôi.”

Kha Na trầm mặc sau một lúc lâu: “Muối ấy cần Ma cung.”

“Ký Thủy tộc cần người, người chắc chắn sẽ quay lại sớm thôi.” Hắc cất giọng trầm trầm nặng nề: “Người cứu con bé là vì muốn lợi dụng con bé giải thoát cho Ký Thủy tộc. Vì vậy con bé mới lập lời thề với Ma thần cho người, người không nên tiếp tục dối trá như vậy.”

Kha Na không phản bác: “Bây giờ đã bắt được Thạch Lan, xem như muội ấy có thêm một người giúp đỡ, ít nhất không phải là một người. Điều duy nhất ta lo lắng là mục đích thật sự của người.”

“Người muốn nói gì?”

“Buông tha cho muội ấy, cho dù mục đích của người là gì đi nữa.”

“Ừm...” Nguyệt khẽ vuốt viên đá thủy tinh tím: “Xem ra người thật lòng lo cho con bé.”

“Đúng vậy.”

“Vậy, người có bằng lòng xóa bỏ sự trói buộc từng thẻ với Ma thần của con bé không?”

Kha Na sững sốt rồi trầm mặc.

“Đổi một cách nói khác, người có đồng ý ở lại đây vì con bé không?”

Kha Na vẫn không đáp.

“Xem đi, cho dù người quan tâm con bé, cho dù người thấy con bé đáng thương, nhưng người vẫn sẽ không vì con bé mà vứt bỏ Ký Thủy tộc.” Nguyệt thở dài: “Người và con bé từ trước tới giờ chỉ là giao dịch, không hơn không kém.”

Rốt cuộc Kha Na nâng mắt lên: “Dù là giao dịch cũng sẽ nảy sinh tình cảm.”

“Hử?”

“Ta không thể làm gì nhiều cho muội ấy, sai lầm của ta là đã bỏ rơi muội ấy.”

Áo trắng lướt ngang qua bóng áo đen thản nhiên đi vào trong kết giới.

Lam Sát hiện thân trong tầng mây khói, mũ áo choàng đen che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn: “Dù là giao dịch cũng sẽ sinh ra tình cảm đó, chủ nhân.”

“Người có biết người lừa dối không?” Nguyệt dẫn theo Lam Sát cùng biến mất.

Không có bình minh hay hoàng hôn, cũng không có ngày hay đêm, qua vài canh giờ trên bầu trời Ma cung vẫn là một vầng trăng mờ ảo.

Trong kết giới, nơi ánh trăng không thể chiếu tới, cánh hoa rơi lả tả như mưa, từng cánh từng cánh bay phơ phất trên người thiếu nữ đang ngủ say, giống như một cái chăn mỏng chạm tới là tan ngay, một đóa hoa nhỏ điểm trên đôi má phấn, trông rất xinh đẹp.

Đôi mắt xanh ẩm đậm dần, loáng thoáng hiện lên vẻ áy náy và đau lòng, y vươn tay muốn nhặt đóa hoa nhỏ đó lên.

Liễu Sao đột ngột mở to mắt, nắm chặt lấy tay y: “Kha Na!”

“Dậy rồi à.” Kha Na mỉm cười cúi thấp người, vài sợi tóc trắng như tuyết rủ xuống cổ nàng.

Đối diện với khuôn mặt dịu dàng, Liễu Sao chớp mắt vẫn không chịu buông tay ra.

“Sao vậy?” Kha Na nhướn mày.

“Mắt của huynh đẹp quá.” Liễu Sao ngẩng mặt nhìn đôi mắt xanh thẳm, nét mặt có hơi ngơ ngác, hoang mang, đôi môi đỏ khẽ mím: “Có huynh thật tốt, ta mơ thấy huynh muốn... thật tốt quá.”

“Muội mơ thấy gì?”

“Không có gì.” Liễu Sao trốn tránh không đáp, nàng đột ngột nghĩ tới một chuyện, ngời bật dậy suýt tí nữa là đụng vào trán của Kha Na: “Ái chà, Thạch Lan! Muội quên nàng ta mất rồi!”

Kha Na bất đắc dĩ cười bảo: “Tạm thời ta nhờ Vị hộ pháp chăm sóc nàng.”

“Vị Húc?” Liễu Sao bất ngờ.

“Ừ, giao cho y là ổn thỏa nhất.”

“Được rồi.” Liễu Sao gật đầu, nàng biết Kha Na làm như vậy chắc chắn là có lý do của y. Hơn nữa khắp Ma cung này, tuy các ma tướng chưa chắc đều là người của Lữ Sênh, nhưng người thật sự có thực lực và miễn cưỡng tin tưởng được chỉ có mình Vị Húc, ngày trước y nhắc nàng bỏ đi là bằng chứng tốt nhất.

“Đi thôi.” Kha Na thuận thế kéo nàng dậy: “Có lẽ Trác Thu Huyền đã đến nơi, chúng ta nên tới chỗ hẹn thôi.”

Liễu Sao vui vẻ: “Tốt, đi Bất Niệm lâm thôi.”

Bất Niệm lâm thật sự là nơi người thường không thể tưởng tượng được. Những bông hoa hợp thành một cánh đồng rộng lớn, những đóa hoa màu trắng nhụy vàng tươi đẹp, phong cảnh nơi này giống hệt Bất Niệm lâm ở Ma cung.

Nhưng khác với ảo cảnh tại ma cung, nơi này thực vật phủ khắp chốn, trong rừng ngập tràn mùi hương tươi mát rộn ràng sức sống, thậm chí có thể cảm nhận được sự rung rinh khi những cánh hoa chạm vào nhau, có thể nghe thấy âm thanh sột soạt lúc những cánh hoa rơi xuống đất và cả tiếng chiếc giường hoa kéo cà kéo kẹt trong từng cơn gió thoảng.

Linh khí chảy khắp khu rừng, khi nhìn bằng mắt thường vẫn có thể nhận rõ đó là tiên khí.

Tiên tử mặc áo lam vừa bước vào rừng đã chấn động.

Liễu Sao và Kha Na sớm đoán được phản ứng của nàng, hai người nhìn nhau cười.

Sau một lúc lâu Trác Thu Huyền mới hoàn hồn lại: “Nơi đây là...”

Kha Na gật đầu, Liễu Sao giành trả lời trước: “Đúng vậy, đây là tiên giới.”

Tựa như Minh giới có quỷ môn, ngoại trừ nhân giới thì ngũ giới còn lại đều có vách chắn tự nhiên bảo vệ giới của mình, cho nên người tu đạo mới có thuyết ‘vượt giới phi thăng’. Hư Thiên ma giới lại càng đặc biệt, chỉ có Ma tôn mạnh mẽ mới có thể mở ra Ma cung. Mà các con đường qua lại giữa các giới hiện nay đều do những người hay qua lại các giới thời thượng cổ để lại, hoặc là do rất nhiều cao thủ hợp sức mở đường và kẻ mạnh nhất sẽ được quyền nắm giữ, canh gác con đường rất nghiêm ngặt.

Rừng Bất Niệm là một góc của Tiên giới, là một con đường bí mật thông giữa nhân gian và tiên giới. Những ngày bị đuổi giết, hai người Liễu Sao đã trốn ở đây để trị thương và nghỉ ngơi phục hồi.

Không một ai ngờ, họ lại ẩn thân ở Tiên giới.

“Không thể tin, không thể tưởng tượng được.” Trác Thu Huyền quét nhìn bốn phía, nàng nắm chặt chiếc quạt xếp, khe khẽ bấm.

Muốn vượt giới phải có được sức mạnh đến cỡ nào đây! Ngày xưa Trọng Hoa tôn giả dùng tu vi của đại la kim tiên một mình xâm nhập vào Hư Thiên ma giới, nhưng sau đó cũng tổn thương nguyên khí nặng. Bây giờ không biết là ai lại mở ra con đường bí mật thông với Tiên giới, tạo thành Bất Niệm lâm, quả thật không thể ngờ.

Trác Thu Huyền xoay phất người lại: “Chẳng lẽ là tổ mẫu...”

Kha Na gật đầu đáp: “Đúng là lão nhân gia người, nghe nói người lợi dụng sức mạnh khi các ngôi sao chuyển dời phối hợp với sức mạnh khi mặt đất nổ tung và phải có thêm rất nhiều điều kiện trùng hợp mới có thể mở ra Bất Niệm lâm.”

Trác Thu Huyền cúi đầu trầm mặc hồi lâu rồi thở dài: “Người vốn nổi danh thông tuệ, sử dụng sự chuyển dịch của các ngôi sao và địa mạch nổ tung... Aiii, chỉ có người mới nghĩ ra cách này thôi, khó trách tổ phụ lật tung lục giới cũng không thể gặp được người.”

Kiến Tổ chân quân và Đông Lai tôn giả vốn là giai thoại của Tiên giới, tại sao chân quân lại bỏ đi, tại sao lại tự mở Bất Niệm lâm?

Bất Niệm, không nhưng nhớ.

Bất luận là yêu hay là hận, đến nay đã không còn ý nghĩa. Thiên phạt tới, Đông Lai tôn giả vì bảo vệ cột mốc lục giới đã hy sinh cùng với rất nhiều vị tiên tôn khác, chuyện đã trải qua ngàn năm rồi.

Cơn gió tràn tới, cánh hoa tung bay ngập trời, Trác Thu Huyền vươn tay nhặt một cánh hoa, nét mặt nàng thoảng hoảng hốt.

Là rung động vì chuyện của trưởng bối năm xưa hay là vẫn vương một bóng hình ai đó?

Liễu Sao sợ tâm ma của nàng lại bùng phát nên vội kéo Kha Na ra hiệu, y bèn cất tiếng: “Tuy là lão nhân gia người muốn rời xa trần thế, nhưng ta nghĩ mục đích người mở con đường này không đơn giản.”

Trác Thu Huyền nhíu mày: “Ý của người là...”

“Ngàn năm trước...” Giọng Kha Na nhẹ nhàng: “Trước Thiên phạt, ta từng gặp người một lần, người giao cho ta chăm sóc nơi này, sau đó... ta không nhận được tin tức gì của người nữa. Sau Thiên phạt, kết giới ở đây cũng biến mất.”

Cả không gian chìm trong tĩnh lặng.

Kết giới biến mất là do tiên lực tan biến, người có phải đã...

Ngàn năm trước, trận Thiên phạt kia.

Có lẽ, phu quân người đã phạm phải sai lầm khiến trái tim người chết lặng, người bỏ lại tất cả mà ra đi, vĩnh viễn không muốn gặp lại. Nhưng có lẽ, vào thời khắc cuối cùng người vẫn chọn cách trở về Tiên giới, lén lút đứng sau lưng phu quân của người bảo vệ thứ mà phu quân người hằng bảo vệ.

Mà Đông Lai tôn giả đến lúc nhắm mắt vẫn không biết thế tử luôn luôn bên mình.

Ba người kinh ngạc nhìn khung cảnh đẹp đẽ trước mặt, sâu trong những tầng hoa rơi, dường như có bóng người thấp thoáng trên chiếc giường hoa trắng mịn, bóng người xinh đẹp, ngồi khoanh chân nhắm mắt, trái tim tĩnh lặng như mặt nước hồ.

Mặc dù không chịu tha thứ nhưng vẫn bí mật tìm cách mở con đường này, người đã sớm quyết định sẽ trở về phải không?

Không nhớ nhưng lại chính là nhưng nhớ.

Ánh mắt trống rỗng dần có tiêu cự, đôi mắt càng trong vắt kiên định. Trác Thu Huyền khép chiếc quạt xếp lại, nàng lấy một bức thư trong lòng mở ra rồi dùng hai tay nâng bức thư tiến lên phía trước. Trác Thu Huyền cung kính đặt thư lên chiếc giường hoa, sau đó nàng xoay người bỏ đi không nói một lời.

Hai người đã quen với cá tính của nàng nên không hề bất ngờ, Liễu Sao chạy đến trước giường nghiêng đầu chăm chăm nhìn bức thư rồi lại trèo lên giường nhìn tiếp.

Kha Na hỏi: “Muội làm gì thế?”

Liễu Sao đáp: “Không có.”

Kha Na lên tiếng: “Ta cũng rất tò mò Đông Lai tôn giả đã viết những gì, vì sao năm đó Kiến Tổ chân quân phải bỏ đi?”

Liễu Sao lập tức ướm hỏi: “VẬY...”

Kha Na nghiêm mặt, kéo nàng rời khỏi giường hoa: “Đó là thư của tiền bối, không nên thất lễ.”

“Muội vẫn chưa đòi làm gì mà!” Liễu Sao phản bác.

“Chưa đòi cái gì?” Kha Na vừa bực mình vừa buồn cười, kéo Liễu Sao đang định chui vào giường một lần nữa, y vừa chỉ đầu nàng vừa nhìn nàng.

Dưới ánh nắng chiếu, hình ảnh từng nét chữ hiện ra.

Liễu Sao nhìn trái ngó phải: “Dù sao muội chẳng nhìn thấy gì hết, muội cũng không có mở thư ra.”

Kha Na bật cười, định mở lời thì trên đỉnh đầu đột ngột bùng lên ánh lửa, lá thư tự bốc cháy.

Liễu Sao giật mình: “Cái gì vậy!”

Kha Na mở yêu nhãn xác nhận: “Là bụi đá lửa.”

Loại bụi phần không cần dùng thuật pháp thúc đẩy, chỉ cần tiếp xúc với không khí sẽ tự động bốc cháy. Ánh lửa lượn vòng, chói chang nhức mắt, ánh lửa như đã che khuất hết tất cả quang cảnh xung quanh, bốn chữ bằng lửa thật to trôi lơ lửng trong không khí.

“Rất nhớ, mong về.”

Cả không gian hoàn toàn tĩnh lặng.

“Đông Lai tôn giả...” Kha Na thở dài.

Cái trò này đương nhiên không phải muốn hù ai, mà vì muốn giao thư cho Kiến Tổ chân quân, người biết tính của thê tử mình, biết chân quân sẽ không quay lại, cũng biết rằng khi nhận được thư có lẽ chân quân sẽ vứt nó đi. Vì vậy người chỉ có thể dùng cách thức này ép chân quân xem.

Giữa hai vợ chồng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đến bây giờ đã hoàn toàn trở thành một điều bí ẩn.

Liễu Sao buồn bã nhìn lên không trung, cho đến khi từng chữ bằng lửa to và cả bức thư đều tan thành tro bụi, hòa với mùi hoa rơi tan đi giữa đất trời.

“Liễu Sao nhi.” Kha Na gọi nàng.

71. Q.3 - Chương 71: Kha Na Áo Trắng

“Liễu Sao nhi.”

“Hửm?”

“Đừng để người khác biết nơi này.”

Liễu Sao lập tức gật đầu, mặt mày hớn hở đáp: “Đương nhiên, muội đã nghĩ từ lâu lắm rồi, trước tiên để Ký Thủy tộc tạm lánh ở chỗ này, bọn Ứng Phi chắc chắn sẽ không tìm ra được, Trác sư tỷ cũng sẽ không tiết lộ đâu.”

Kha Na tán thành: “Ừ, ta sẽ liên hệ với họ, muội về ca cung trước đi.”

Liễu Sao đáp: “Vậy huynh nhanh một chút nhé.”

“Liễu Sao nhi.”

“Gì cơ?”

“Lời thề với Ma thần kia, nếu muội...”

“Muội nói rồi, là muội tự nguyện mà.” Liễu Sao đột ngột cắt ngang lời y: “Huynh đừng nói nữa.”

Nếu muội hối hận thì quên nó đi. Đúng vậy, y không thể nói ra những lời này, tương lai của toàn tộc, trải qua ngàn năm bị ức hiếp, đây chính là cơ hội duy nhất của Ký Thủy tộc, nàng hiểu nên mới can y lại.

Kha Na trầm mặc rất lâu mới mỉm cười: “Ta muốn nói, thật ra thần huyết ở trong người muội.”

“Vậy thì sao?”

“Ta từng nghĩ, có lẽ giết muội, lấy máu của muội là có thể giải trừ lời nguyền của Ký Thủy tộc.”

“Đúng vậy, nếu là muội thì muội cũng nghĩ vậy.” Nhận ra cảm xúc của Kha Na là lạ, Liễu Sao cố tình nhắc nhở: “Ai bảo trước đây huynh không làm, bây giờ huynh không giết được muội đâu.”

Kha Na không cười chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Liễu Sao có hơi khó hiểu, ngẩng mặt nhìn y: “Huynh sao vậy?”

“Không có gì đâu.” Kha Na đột ngột buông nàng ra, dịu dàng dặn dò: “Cũng muộn rồi, muội đi đường cẩn thận, đừng quá liều lĩnh.”

“Muội biết rồi.” Liễu Sao kéo dài giọng đáp, nàng chạy được vài bước rồi quay lại nhìn y cười hì hì.

Giữa những cánh hoa rơi mênh mông không thể nhận rõ bóng người trắng như tuyết, vô số đóa hoa vương trên tóc hóa thành một sắc màu duy nhất, Kha Na khoanh tay mỉm cười nhìn nàng, bóng dáng đó như muốn tan ra giữa một vùng trắng mênh mông mờ mịt kia.

Liễu Sao dần thu lại nụ cười, nàng chạy đến trước mặt Kha Na, nét mặt hơi bất an: “Kha Na?”

“Đi đi.” Kha Na khẽ đẩy nàng.

Liễu Sao chợt lo lắng bất an: “Đường đến Minh Hải chắc chắn đã bị Bách Yêu Lãng chặn hết, huynh... có muốn muội đi cùng huynh không?”

“Ta phải về thỉnh tội.” Kha Na lắc đầu: “Muội không thích hợp đến đó.”

Liễu Sao lập tức từ bỏ ý nghĩ này, tóm lại nàng đã hại y thành thế này, chắc chắn các trưởng lão sẽ cho rằng nàng đã làm hại Ký Thủy tộc, bây giờ nàng đến đó thì chỉ khiến họ giận thêm.

“Ta thuộc tộc Ký Thủy, ta tự có cách vào trong Minh Hải.” Kha Na trấn an nàng, y hơi do dự khuyên: “Muội đừng quá tin tưởng A Phù Quân.”

A Phù Quân một bụng xấu xa, Liễu Sao đã học được vài bài học nên liên tục gật đầu: “Muội không ngờ đâu!”

“Nếu có chuyện thì nên hỏi muội muội của Lạc Ca.”

Lạc Ninh thông minh, chưa biết chừng Lạc Ninh sẽ có cách thuyết phục Lư Sênh! Được nhắc nhở Liễu Sao nghĩ đến trọng điểm, trong phút chốc mắt sáng rực: “Đúng rồi, chúng ta tìm cơ hội đón con bé về Ma cung.”

“Cũng được.” Kha Na cười gật đầu: “Ta muốn đến Minh Hải trước.”

“Vậy, muội về đây.”

Bách Yêu Lãng nhắm vào Ký Thủy tộc là muốn ép Kha Na ra mặt sau đó bao vây tiêu diệt, Ưng Như là kẻ điên. Cũng may còn có Bất Niệm lâm, ai có thể ngờ được Ký Thủy tộc lại trốn vào Tiên giới chứ?

Liễu Sao quay lại Ma cung, theo tính toán của nàng, Kha Na không thể quay về nhanh chóng nên nàng chạy đến điện Mặc Lan thăm Thạch Lan. Khi Liễu Sao vừa đến bên ngoài bức tường sương ở điện Mặc Lan thì bắt gặp Kiếp Hành đi ngang qua.

Áo choàng màu tím, miếng đệm vai hoa văn trắng càng tôn thêm dáng người lực lưỡng. Bị kéo khỏi vị trí Ma tôn Trưng Nguyệt, tình cảnh của Kiếp Hành khá là khó xử, bây giờ Thiên hộ pháp đã là Lư Sênh, tuy y không thể khôi phục được danh hiệu Hộ pháp nhưng sự kiêu ngạo chưa giảm đi bao giờ. Lư Sênh từng có ý để y làm Ma sứ nhưng y lại từ chối. Đương nhiên, với thực lực và uy tính của y tại Ma cung thì không có kẻ nào dám khinh thường y.

Trông thấy Liễu Sao, Kiếp Hành không thèm hành lễ, đôi mày quý hơi hạ xuống, y khoanh tay bỏ đi.

Lúc trước y liều chết bảo vệ Lư Sênh, nên Liễu Sao cũng có chút thiện cảm với y, nàng còn muốn ‘xem bọn họ là thuộc hạ’ nên chủ động chào hỏi thân thiết: “À, Kiếp Hành... thức.”

Lần trước bị nàng kích thích, lần này lại gặp nàng nữa. Chân Kiếp Hành khựng lại, cuối cùng không thể tiếp tục giả vờ nữa, y xoay người lại nhìn nàng một cách kỳ lạ, khẽ hừ một tiếng hỏi: “Thánh tôn có điều gì dặn dò?”

Tính theo tuổi tác, gọi y bằng ‘thúc’ là thiệt thòi cho y. Liễu Sao khẽ ho, nàng bắt chước hầu gia chấp tay sau lưng ra về ta đây, giả vờ giả vịt nói: “À, ta muốn thương lượng với người chuyện của Kha Na...”

Kiếp Hành giật mình bật cười ha hả: “Hóa ra vì chuyện áo trắng không thể ở lại Ma cung.”

Liễu Sao nhướn cao mày hạ giọng: “Đám Lữ Sinh vốn có ý đó, nhưng nếu người ủng hộ ta, ta sẽ nhớ kỹ người.”

Kiếp Hành nghe thế càng bật cười to.

Cảm nhận được sự khinh thường của y, Liễu Sao nén cơn giận xuống: “Người cười gì chứ!”

“Ta cười tiểu nha đầu nhà người, tuổi còn quá nhỏ.” Áo choàng tung bay, Kiếp Hành bỏ đi.

Lại tự xem mình là chú ta sao! Liễu Sao tức đến dậm chân, không hiểu vì sao rõ ràng thực lực của nàng không yếu, cũng đã làm theo cách Kha Na chỉ dạy, nhưng không một ai kính sợ nàng như kính sợ Lữ Sinh. Tính ra lúc Kiếp Hành làm ma tôn Trưng Nguyệt danh tiếng của Ma cung cũng không khá hơn bao nhiêu, còn nàng tốt xấu gì cũng đã đánh một trận với Tiên môn, dù có là giả thì đã khiến danh vọng của Ma cung tăng cao. Trưng Nguyệt Kiếp Hành thì làm được cái quái gì chứ, đã không cướp được ma anh mà chỉ biết khinh thường nàng nhỏ tuổi.

Nhưng so với họ quả thật thì quả thật nàng vẫn còn rất nhỏ.

Sự thất vọng trẻ con trôi qua, Liễu Sao nhanh chóng vứt bỏ cảm giác không vui, không thể kể việc này với Kha Na được. Chỉ còn mỗi Lạc Ninh thôi, hôm nào phải tìm nàng hỏi xem sao.

Vì vậy Liễu Sao cũng không vội vàng đến thuyết phục Lữ Sinh mà đi thẳng vào trong điện Mặc Lan.

Vị Húc không có mặt ở đó, Thạch Lan ngồi một mình bên chiếc bàn mã não, nàng ta cúi đầu, tóc dài phủ kín khuôn mặt, áo đỏ che khuất chiếc đèn điêu khắc hình thú phun lửa ở phía trước, nàng ta không mang nét đẹp yêu mị như Vị Húc mà nàng ta trông rất kỳ lạ. Vài tên ma binh canh phòng đều đứng cách xa nàng, có lẽ đã bị nàng dạy cho vài bài học.

Liễu Sao vẫy tay cho ma binh canh gác lui ra, nàng bước đến ngồi xuống bên cạnh bàn, Liễu Sao cẩn thận hỏi: “Người là ai?”

Thạch Lan không hề có phản ứng.

Liễu Sao lại hỏi: “Người biết Thực Tâm ma không?”

Vẫn không có câu trả lời.

“Y tu ma tiên, không những bắt người mà còn rút mất hồn phách của người.” Liễu Sao thử khơi gợi ký ức của nàng: “Các người đều là người của phái Nam Hoa đúng không?”

“Thì ma!” Thạch Lan ngẩng phắt mặt lên, thì thầm hai chữ.

Liễu Sao suýt chút nữa giật bắn mình, nàng mừng rỡ: “Tại sao người lại biến thành thi ma?”

Thạch Lan lẩm bẩm: “Ta... thi ma... thi ma...”

Liễu Sao không nghe ra đầu mối, chờ rất lâu mà nàng ta chỉ lặp lại vài từ đó, Liễu Sao bắt đầu mất kiên nhẫn, nàng giục: “Thực Tâm ma...”

“Là y! Là y!” Thạch Lan đột ngột ôm đầu thét thét thanh, muốn đứng dậy chạy.

Liễu Sao vội vàng giục ấn chú, ấn chú khởi động, Thạch Lan bình tĩnh lại, nàng ta đỡ dần xoay người quay lại ngồi xuống bên cạnh bàn một lần nữa. Liễu Sao hoàn toàn không hỏi được tin tức hữu ích, hơi thất vọng. Nàng thầm nhủ việc này không thể vội được, đành phải chờ Kha Na về rồi từ từ nghĩ cách, vì vậy Liễu Sao đứng dậy rời khỏi điện Mặc Lan.

Ý niệm của Liễu Sao rõ ràng là hướng về Bất Niệm lâm, nhưng nàng lại đứng trong một vùng trời xanh thẳm, trên đỉnh đầu là vầng trăng lạnh ở Hư Thiên, trên mặt biển cũng có một mặt trăng đang trôi lững lờ, đó là một vầng trăng đen.

Liễu Sao hơi mất kiên nhẫn: “Người tìm ta?”

Hắn vươn tay khỏi áo choàng: “Liễu Sao nhi, có lẽ chúng ta cần bàn bạc một chút.”

Người đứng trước mặt trông lễ nghi, phong độ như thế nhưng Liễu Sao lại âm thầm siết chặt tay, nàng khoanh chân ngồi xuống trước mặt hắn: “Hừ, người muốn bàn bạc với ta, được thôi, nhưng người định lấy gì để trao đổi đây?”

“Người đang giận?”

“Với người mà nói vận mệnh của ta là thứ người có thể thao túng bất kỳ lúc nào, người vốn chẳng cần quan tâm kết cục của ta ra sao, người trở mặt nhìn nhà ta cháy, nhìn ta bị bán vào Hầu phủ, nhìn ta chịu đói, bị phạt roi, còn muốn khiến những người tốt với ta bỏ ta đi từng người, từng người một.”

“Được rồi, Liễu Sao nhi.” Hắn hơi khom người về phía nàng tựa như tỏ ý xin lỗi: “Những cái đó đều đã qua, người từng nói.”

“Ta từng nói sẽ không so đo với người nữa, nhưng người lại chưa từng cho là thế.”

“Tất cả đều do Ứng Như nói, người có chứng cứ không?”

“Đủ rồi, ta bị lừa đủ lắm rồi.” Liễu Sao cười khẩy: “Đừng có xem ta là kẻ ngốc, đừng cho rằng ta không biết người đang nghĩ gì. Lần này chuyện của Kha Na, không phải là người thì là đám Lữ Sênh, ý người là ta nghĩ oan cho người?”

Quả nhiên hắn không trả lời.

“Đừng có chọc ta, bằng không ta sẽ khiến hy vọng của người đều tan tành hết!” Liễu Sao hừ một tiếng rồi đứng dậy: “Còn nữa, đừng có quấy nhiễu ý thức của ta.”

Tung một chưởng ra, ảo cảnh vỡ tan, những mảnh sóng biển bất tận vỡ tan bắn tung ra, lộ ra những tảng đá xám và thực vật màu đen dưới nền đất.

Thanh khí và trọc khí không cân bằng đã tạo nên mặt đất cằn cỗi ở Hư Thiên. Không có mặt trời, không còn sắc xanh, đến cả những loài thực vật sinh trưởng tại đây đều bị biến dị thành ma vật khát máu.

Trong chớp mắt, những mảnh vỡ bay ra lại tụ về bên Nguyệt, chúng kết lại với nhau kéo dài vô tận rồi hóa thành ảo cảnh biển.

Mặt biển lấp lánh ánh trắng, lặng yên không một âm thanh.

Hắn vẫn không hề nổi giận, chỉ ôn hòa hỏi: “Liễu Sao nhi, người xem đây là thế nào?”

Đương nhiên Liễu Sao đã nhận ra, nét mặt nàng rất lạ lùng: “Người thích biển?”

Hắn không trả lời: “Biển vô tận luôn chôn giấu rất nhiều bí mật.”

“Giống như người?” Sắc mặt và tâm trạng Liễu Sao rất tồi tệ: “Người có biết, ta ghét biển, rất rất ghét, hơn nữa còn không bao giờ muốn tới chỗ này. Nếu người thích thì ở lại chỗ này vĩnh viễn đừng có ra ngoài, dù sao người cũng không sợ cô đơn mà.”

Nàng hơi dừng lại, bổ sung một câu nữa: “Như vậy, ta sẽ tin là người không nhúng tay vào mọi chuyện.”

Thế là, hắn trầm mặc.

Trong lục giới xưa nay, biển là nơi đẹp đẽ, thần bí và nguy hiểm, tứ hải ở nhân giới, tiên hải tại Đại Hoang và biển ảo trong Ma cung, không một ai biết những nơi đó rốt cuộc đã chôn vùi bao nhiêu câu chuyện xưa cũ.

Bên dưới lòng đất cũng có một vùng biển sâu thăm thẳm, ma trời lập lờ, sóng triều vỗ về tựa như tiếng quỷ khóc thảm sầu.

A Phù Quân đạp sóng mà bước, thất lưng bạc phơ phát bên hông.

Đứng đối diện y cũng là một bóng áo trắng ảm đạm.

A Phù Quân cất tiếng: “Có Thạch Lan bên cạnh, có lẽ huynh có thể yên tâm thêm một chút.”

Người đó lắc đầu: “Nhưng...”

“Huynh biết rõ lựa chọn của đám Đài lão.” A Phù Quân lại nói: “Ký Thủy tộc không còn thời gian nữa.”

“Ta hiểu.”

A Phù Quân lập tức xoay người: “Đi thôi.”

Ngọ vương Bách Yêu Lăng Ứng Như dẫn binh đến bên ngoài quỹ môn đàm phán với Minh tôn. Quả như Kha Na dự đoán, Minh tôn không dễ thỏa hiệp, nhưng Liễu Sao cũng có thể tưởng tượng, Minh tôn chắc chắn sẽ gây áp lực cho Ký Thủy tộc để tăng thêm một vài điều kiện nữa, vì điều đó nên nàng rất lo lắng.

Mọi chuyện trong Ma cung vẫn bình thường, hồn phách Thạch Lan bị tổn thương, nàng ta cực kỳ mất cảm với ba chữ ‘Thực tâm ma’, mỗi lần Liễu Sao muốn thử thức tỉnh trí nhớ của Thạch Lan đều khiến nàng bị kích thích nổi điên lên, Liễu Sao đành tạm gác chuyện này lại. Nàng thầm đoán nếu Thạch Lan có mối quan hệ sâu xa với Trọng Hoa cung vậy Lạc Ninh có lẽ sẽ nhận ra manh mối gì đó, nàng đành phải chờ đón Lạc Ninh về rồi tính tiếp.

Điều làm Liễu Sao bất an nhất là Kha Na đi mãi mà chưa về.

Theo lời ma binh bẩm báo, bên Minh Hải không có gì lạ thường, cũng không có tin yêu quân áo trắng xuất hiện.

Không chống đối trực diện với Bách Yêu Lăng thì có lẽ không sao đâu. Liễu Sao tự trấn an mình, nhưng ngày càng nóng. Nàng cố nhẫn nại chờ thêm vài ngày nhưng vẫn không thấy bóng Kha Na đâu, Liễu Sao có hơi hoảng hốt lại không thể tìm được người có thể bàn bạc. Liễu Sao đột nhiên nghĩ đến lời Kha Na dặn, nàng vội vàng chạy tới điện Mặc Lan tìm Vị Húc.

Vị Húc đang bàn sự vụ cùng vài gã ma tướng, Liễu Sao không hề quan tâm, nàng vọt thẳng vào gọi: “Vị Húc!”

Vị Húc vẫy tay cho bọn họ lui ra, vài tên ma tướng cúi đầu thi lễ với Liễu Sao rồi xuyên tường rời khỏi.

Liễu Sao vội hỏi: “Kha Na có phải đã nói gì với ngươi không?”

“Y giao Thạch Lan cho ta.”

“Còn nữa không?”

Vị Húc ngạc nhiên: “Không còn.”

Liễu Sao nghi ngờ: “Ngươi quen huynh ấy?”

“Không biết.” Vị Húc lập tức cúi người: “Ta là ma, sẽ không dám giấu Thánh tôn thông đồng với ngoại tộc đâu.”

Liễu Sao thoáng nhận ra sự bốn cột trong lời y, nàng hừ một tiếng: “Ngươi là nửa yêu, nếu ngươi không biết huynh ấy thì làm sao huynh ấy dám giao Thạch Lan cho ngươi?”

“Như Thánh tôn nói ta chỉ là bán yêu thì sao ta có thể hiểu được suy nghĩ của Yêu quân?” Vị Húc ngả người xuống chiếc giường thấp.

“Vậy tại sao bây giờ huynh ấy vẫn chưa về?”

“Có lẽ y còn muốn đi đâu đó một thời gian nữa.”

“Hừ, đang yên đang lành tại sao lại muốn đi?” Liễu Sao nói đến đây nàng chợt giận dữ: “Có phải các người đã đuổi huynh ấy đi!”

Vị Húc bật cười: “Y là áo trắng có được tu vi Thiên yêu, lại được Thánh tôn người ưu ái, ai có thể ép y được? Đừng quên y xuất thân từ tộc Ký Thủy, bây giờ Bách Yêu Lăng xuất binh đến Minh Hải, Ký Thủy tộc gặp nạn, y phải về giúp đỡ là chuyện bình thường thôi.”

Liễu Sao lập tức phản bác: “Không thể nào!”

Vị Húc nhướn mày: “Sao Thánh tôn dám chắc chắn?”

Liễu Sao đáp: “Ta đã tìm được nơi bố trí Ký Thủy tộc.”

“Xem ra Thánh tôn rất tin tưởng nơi đó.” Vị Húc nói tiếp: “Nhưng mà, dù Ký Thủy tộc có muốn trốn thì người khác liệu có cho phép họ trốn không?”

Liễu Sao sững sờ: “Ý ngươi là gì?”

“Ký Thủy tộc lánh nạn ở Minh Hải, tại sao tới giờ Bách Yêu Lăng mới phát hiện?”

Là do đám Đài lão! Liễu Sao lập tức nghĩ đến điểm mấu chốt, nàng biến sắc: “Ta không tin! Nếu huynh ấy rời đi, huynh ấy sẽ nói với ta.”

Dừng lại, nàng thêm một câu nhấn mạnh: “Huynh ấy đã hứa với ta!”

Sóng triều rút xuống, Minh Hải yên tĩnh trở lại.

Ký Thủy tộc thi triển năng lực khổng chế nước khiến nước từ dưới biển dâng lên tạo thành những bậc thang chân thật, từng bậc từng bậc kéo đến một vực nước trong suốt hình tròn.

Mọi người ở dưới đài đều mang mắt xanh tóc trắng, y phục trắng tinh.

Kha Na và A Phù Quân sóng vai đứng giữa bậc thang, ngẩng mặt nhìn vực nước trên cao.

Cả hai yên lặng rất lâu.

Cuối cùng Kha Na lên tiếng trước, y thấp giọng: “A Phù.”

A Phù Quân đáp: “Nếu không phải bắt dắt dĩ, đệ sẽ cố không đụng tới con bé.”

Lúc này Kha Na mới gật đầu: “Đa tạ đệ.”

A Phù Quân khẳng định: “Huynh vẫn chưa buông xuống được.”

“Đệ nói đúng, giao dịch sẽ sinh ra tình cảm.” Kha Na trầm mặc một lát: “A Phù, huynh đệ chúng ta đi đến bước này, cuối cùng phải để đệ thu dọn tàn cuộc, ta... giao tương lai của Ký Thủy tộc cho đệ.”

A Phù Quân đáp: “Huynh không cần dặn dò, đệ sẽ cố hết sức.”

Kha Na đặt một tay lên vai y, thấp giọng: “Từ nhỏ đệ đã thông minh quyết đoán, Vô Tích Yêu Khuyết có thể nổi dậy nhanh chóng đều nhờ mưu kế của đệ. Có lẽ trong lòng đệ, ta đã sớm không xứng với danh hiệu Yêu quân áo trắng, cũng may cái tên này còn chút hữu dụng, xem như chuyện cuối cùng ta có thể làm cho đệ, chắc chắn đệ sẽ cho Ký Thủy tộc một tương lai tốt nhất.”

A Phù Quân rút cuộc cũng cúi người xuống: “Đệ chưa từng trách huynh, đại ca.”

Một tiếng đại ca khiến Kha Na nâng mắt lên.

Mắt đối mắt, đôi mắt xanh giống hệt nhau, một người vẫn lạnh lùng hờ hững, một người lại lấp lóe những tia sáng sắc bén.

“Ta biết rồi, A Phù.” Kha Na mỉm cười: “Ta rất vui.”

A Phù Quân thu tầm mắt lại: “Sắp đến giờ rồi.”

Kha Na thu tay lại: “Đệ không cần ở lại đây, chuẩn bị đi, đừng để lỡ thời cơ tấn chức.”

A Phù Quân lãnh đạm đáp: “Chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra.”

Không gian trầm lặng.

“Không còn sớm nữa, bắt đầu đi.” Một vị trưởng lão mở miệng.

Trước mặt bao người, Kha Na bình tĩnh gập đầu khom người xuống với lão tộc trưởng: “Tộc trưởng, con đã chuẩn bị xong.”

Lão tộc trưởng nhìn hai huynh đệ rất lâu, ông khẽ nhắm mắt: “Kha Na, chúng ta đã tận mắt chứng kiến con sinh ra đến khi hóa thành hình người, con vẫn luôn là một đứa trẻ tốt. Ta và các trưởng lão đều tin tưởng vào nhân phẩm của con, chúng ta tin sau khi con có được thủy nguyên sẽ dẫn dắt Diêu Âm tộc ngày càng hùng mạnh, không để Diêu Âm tộc bị lãng nhục, khiến người trong thiên hạ không dám khinh thường chúng ta.”

“Nhưng nó lại dễ dàng tin lời người ngoài, vì một ma nữ mà hy sinh toàn bộ Yêu Khuyết, không quan tâm đến sống chết của người trong tộc, nó chẳng khác nào may giá y tặng người! Nếu không nhờ A Phù cứu vãn kịp thời thì Diêu Âm tộc đã diệt vong! Nếu nó biết sai mà sửa cũng đã tốt, đằng này nó lại vì ma nữ kia mà chậm chạp không về, không phải sai lầm nào cũng có thể tha thứ được!” Một vị trưởng lão vừa đau lòng vừa phẫn nộ mắng: “Người có thể lấy lại tính mạng những đứa trẻ chết trong tay Bách Yêu Lăng được sao? Người làm chúng ta quá thất vọng, Kha Na!”

Đối diện với trách mắng, Kha Na cúi đầu: “Là con phụ sự kỳ vọng của các vị, con bằng lòng giao trả thủy nguyên.”

“Thôi vậy, con đã trả lại chân thủy nguyên, con... vẫn là một đứa trẻ tốt.” Lão tộc trưởng thở dài, cuối cùng ông không nén lòng được che mặt lau dòng nước mắt.

Trong chớp mắt, áo khoác ngoài trắng mộc mạc biến thành màu áo tím rực rỡ, mái tóc trắng hóa thành tóc đen, trên đuôi tôm dài là san hô, ngọc thạch lấp lánh, hai sợi tua rua tím buông dài xuống.

Trang phục lộng lẫy, chói lòa đến thế, hoàn toàn khác hẳn với những tộc dân xung quanh.

Các trưởng lão thấy thế đều nhú mào: “Con...”

“Con chưa từng quên thân phận của Diêu Âm tộc Ký Thủy.” Kha Na nhìn chiếc áo tím trên người, giọng nhẹ nhàng: “Con đã sớm ghét loại y phục này, tất cả mọi người đều ghét thứ vận mệnh này.”

Các trưởng lão không ai lên tiếng.

A Phù Quân cất tiếng: “Một mình huynh vứt bỏ áo trắng thì có ý nghĩa gì đâu.”

Kha Na ngẩng phắt đầu: “Hôm nay chỉ có một mình ta, nhưng sẽ có một ngày, mỗi người dân trong Diêu Âm tộc đều có thể bước trên mặt đất khắp cõi lục giới này, sẽ đường đường chính chính đi giữa đất trời. Tương lai đó là dựa vào việc giải thoát khỏi vận mệnh ký sinh trong nước chứ không phải vì một Yêu quân áo trắng.”

Tất cả đều yên lặng.

Lão tộc trưởng lắc đầu thở dài: “Con ngây thơ quá Kha Na, chúng ta không thể có được thần huyết, con trở thành Yêu quân áo trắng thì đã có thể giúp chúng ta...”

“Con không phải là áo trắng.” Ngực khí của Kha Na rất ôn hòa, từng lời rất khí phách: “Con là Kha Na, là Diêu Âm tộc Ký Thủy Kha Na.”

Cả thiên hạ đều biết Yêu quân áo trắng nhưng mấy ai biết Kha Na ký thủy?

Hôm nay là áo tím ký thủy, chỉ nguyện mai sau Diêu Âm tộc không còn bóng áo trắng nào nữa.

Bóng áo tím giẫm lên từng bậc thang bước vào đàn tế cao cao, vạt áo dài lộng lẫy rũ xuống phía sau, bậc thang dưới chân trong suốt, trông qua như Kha Na đang đi giữa hư không.

“Kha Na! Kha Na!”

Giữa màn đêm u tối mênh mông, là ai đang thảng thốt gọi thăm? Đánh thức chút lưu luyến chôn chặt tận đáy tim.

Bóng người chợt dừng rồi quay đầu lại.

Đập vào tầm mắt là Minh Hải tối tăm bát ngát. Không thể trông thấy khuôn mặt cô gái, chỉ có lửa ma trôi lơ lửng và quỳ khí lượn lờ.

Không nỡ lòng suy nghĩ, từ nay về sau, khuôn mặt trong giấc ngủ của nàng còn có thể bình an, thanh thản, không hề phòng bị hay không?

Có quá nhiều lo âu, từ nay về sau, nàng phải đối diện với tương lai như thế nào?

Không đành lòng, lo lắng, nhưng lại không đủ can đảm khuyên nàng từ bỏ.

Một cuộc giao dịch lại trở thành khởi nguồn tình cảm, vì biết trước không thể có kết quả nên mới vứt bỏ tất cả lời hứa và ước hẹn. Nàng cứ oán giận đi, căm thù đi nhưng đau lòng, đau khổ sở, không đáng đầu.

Áo trắng có đủ bản lĩnh rời đi vì nàng, nhưng Kha Na lại không đủ khả năng ở lại vì nàng.

Xin lỗi!!!

Kha Na rũ mắt xuống, kiên quyết xoay người, bước vào trong hư không mờ mịt, không một lần quay đầu nhìn lại.

“Kha Na!”

“Kha Na!”

Tiếng gọi hoảng hốt mang theo cảm giác điên cuồng, thiếu nữ cuống cuồng chạy vào trong Bất Niệm lâm bổ nhào lên chiếc giường hoa trước mặt.

Cảnh sắc chân thật không giống ảo cảnh ở Ma cung, trong Bất Niệm lâm vẫn khung cảnh hoa rơi ngợp trời, nhưng rất nhiều đóa hoa đã héo tàn rũ rượi, có lẽ ở Tiên giới vừa mưa. Những cánh hoa ngấm nước mưa rụng tả tơi vùi mình trong bùn đất, tựa như những mảnh hồi ức rơi rụng, héo tàn.

Trời không quá lạnh giá, đặt trên chiếc giường thấp là một bông tuyết lớn, đã rất lâu rồi nhưng vẫn chưa tan ra.

Bông tuyết như một đóa sen nở rộ, giữa đóa hoa có ba chữ rất to.

Ta đi đây.

Liễu Sao ngơ ngẩn đứng đó, nàng chợt nhớ tới cái ngày chia ly ấy, bóng áo trắng hòa vào những cánh hoa bị gió thổi tung, cảnh tượng ấy đẹp đến mức khiến nàng không hề phát hiện đó là một màn ly biệt.

“Trước khi muội hoàn toàn nắm được Ma cung, ta sẽ không rời đi.”

Bây giờ chỉ để lại ba chữ đơn giản lại mang đi tất cả những lời hứa hẹn.

Không từ mà biệt sao? Có lẽ bỏ đi là lẽ thường, vì người vốn chưa từng thật lòng quan tâm?

Liễu Sao vung tay muốn xóa đi những chữ này, nhưng cuối cùng lại không làm. Nàng chỉ khẽ hừ một tiếng, tựa như không có việc gì cả: “Đi rồi à... thật đúng lúc.” Nàng còn đang định đối phó đám Lư Sênh đây!

Ai cần chứ!

Liễu Sao tự nhủ thầm, nàng xoay người nằm úp sấp trên chiếc giường hoa ướt sũng.

Tại Minh Hải, giữa đàn tế trong suốt tỏa ra một luồng sáng kỳ ảo, ánh sáng màu xanh biển cực kỳ êm dịu, tựa như muốn hòa tan tất cả mọi thứ.

Vạn người đứng trang nghiêm dưới đài, cả không gian lặng ngắt như tờ.

A Phù Quân xoay người, chậm rãi rời khỏi phạm vi của đàn tế.

Thiếu nữ khoác áo choàng bằng nước, đứng giữa ánh lửa ma trời tựa như đóa sen yếu ớt vừa vươn mình ra khỏi bùn lầy.

Nàng ngơ ngác nhìn y bước đến gần, khó khăn cất tiếng: “Các người...”

Bước chân hơi khựng lại, y thuận tay lau vài giọt lệ ở khóe mắt nàng, bình thản khuyên: “Đây là lựa chọn của huynh ấy, ta còn có việc, người về đi.” Dứt lời, lập tức đi lướt qua nàng.

“Xin lỗi.” Nàng cúi đầu cất giọng nghẹn ngào.

Bàn tay nhỏ bé theo bản năng muốn vươn ra giữ chặt y.

Nhưng chỉ trong tích tắc do dự, cuối cùng đã bỏ lỡ.

Tiên giới chiều chạng vạng, cơn gió mang theo hơi ẩm, hong khô chiếc giường hoa, xóa nhòa vệt nước mắt trên hai gò má.

Từng đóa hoa lại lững lờ đáp xuống tựa như cảnh đẹp trong giấc mơ.

Tĩnh mộng, không còn trông thấy khuôn mặt dịu dàng ấm áp, đóa hoa tuyết trước mắt đã bắt đầu tan, ba chữ trên đó dần trở nên mơ hồ...

Cuối cùng, băng tan thành nước, chữ cũng đã biến mất.

Liễu Sao lặng lẽ nằm úp sấp trên chiếc giường hoa một ngày, không hề nhúc nhích chăm chú nhìn vũng nước đọng kia, đến nửa đêm bất giác hai hàng nước mắt tuôn dài.

72. Q.3 - Chương 72: Tội Nghiệt Khiến Trời Phẫn Nộ

Yêu khí mù mịt tràn ngập đất trời cuốn thẳng vào Yêu giới. Linh mộc khắp bốn phương ở nhân giới rạp mình xuống, yêu thú gào thét, các tán yêu theo luồng khí quay về Yêu giới, biến đổi dị thường kinh động từ triều ca, dần gian đến cả nơi thôn dã. Tiên môn, Võ đạo lập tức báo tin cho nhau.

Tại Yêu giới, những đám mây xanh sậm tràn ngập khắp mặt đất, gió yêu tàn phá khắp nơi, chúng yêu vô cớ run rẩy, vô số linh mộc tranh nhau bỏ chạy, địa tinh hát ca vui vẻ, từng bóng yêu ma mị bay giữa không trung cất tiếng cười khăng khặc quái dị, ăn mừng một vị Thiên Yêu vừa giáng thế.

Một kẻ hùng mạnh được sinh ra nhưng không một ai biết rõ chi tiết, Bách Yêu Lăng cực kỳ căng thẳng, yêu quân Ứng Phi vội vã triệu hồi Ngộ vương thu binh tướng về.

Hư Thiên ma giới lại không bị ảnh hưởng nhiều, Liễu Sao nhận được tin, nàng nhìn vào kính ngơ ngẩn rất lâu rồi lao ra khỏi ma cung chạy thẳng đến Minh Hải.

Ở bờ biển, một gã yêu binh cản nàng lại: “Không có lệnh của Ngộ vương, không thể đi qua.”

“Tránh ra!” Liễu Sao quát, nàng xông thẳng qua đánh văng vài gã yêu binh.

Nhận được tin tức, Ứng Như dẫn binh bao vây.

Lông mày xếch cao, tóc trắng áo bạc, cánh tay trắng như tuyết lộ ra ngoài, Ứng Như cầm một cây cung lớn màu bạc rất tinh xảo, lưng đeo bao đựng tên màu đen. Sau lưng nàng ta yêu trận nghiêm ngặt, trên không trung có hơn mười gã yêu tướng giám sát trận, đủ thấy được quyết tâm diệt trừ áo trắng của Bách Yêu Lăng.

Liễu Sao dừng lại, ngữ khí khó chịu: “Ứng Phi hạ lệnh thu binh, người dám không tuân theo?”

Ứng Như không thêm giả vờ thân thiết với nàng, bước ra khỏi trận đáp: “Ký Thủy tộc chưa diệt vong, áo trắng còn chưa chết, không tiêu diệt được kẻ thù lớn nhất thì Bách Yêu Lăng làm sao lui binh được?”

Liễu Sao mắng: “Đồ vong ân phụ nghĩa! Uổng công Kha Na vẫn còn nghĩ tới giao tình ngày xưa với người, đáng lẽ hôm đó huynh ấy không nên thả người đi.”

“Ta muốn hủy hoại y, hủy diệt Ký Thủy tộc, hừ, còn cả A Phù Quân nữa!”

“Người điên rồi!”

“Thì đã sao?” Ứng Như khiêu khích: “Yêu trận đã giăng khắp con đường này, ma tôn có dám xông vào không?”

Đây là trận pháp dành cho Kha Na, dù một người có được tu vi cao tới đâu đi nữa nhưng đối mặt với từng đợt trận pháp cũng khó mà an toàn thoát thân. Liễu Sao không hề bị ảnh hưởng bởi phép khích tướng này, nàng hầm hầm nhìn Ứng Như một lúc lâu rồi bỗng bình thản đáp: “Người đừng phô trương thanh thế, bây giờ lại có thêm một Thiên yêu giáng thế, Bách Yêu Lăng thêm một kẻ thù, ồ còn không mang nỗi mình ồ. Minh tôn sẽ không chịu thỏa hiệp, trận đàm phán này không thể tiếp tục tiến hành nữa, các người không đủ khả năng tiêu diệt Ký Thủy tộc, người cũng không thể tiếp tục lấy cớ này để ở lại Minh Hải, ta không tin Ứng Phi sẽ để người làm càn.”

Siết chặt tay, Ứng Như đảo mắt, nhẹ nhàng gõ cánh cung: “Người vội vàng chạy tới đây, vậy có lẽ áo trắng đã quay về Ký Thủy tộc? Chỉ lý do này thôi cũng đủ để bốn vương tiếp tục ở lại đây.”

“Tùy người thôi.” Liễu Sao vỗ vỗ tay, nàng ngân nga: “Bốn tọa chẳng sợ yêu trận nho nhỏ này, chỉ e ta xuống tay không biết nặng nhẹ, tổn thương đến giao hảo của hai giới, lúc Ngộ vương người quay về cũng khó mà ăn nói.”

Ứng Như đe dọa: “Đừng quên...”

“Đừng quên Bách Yêu Lăng cũng có thể hợp tác với Tiên môn?” Liễu Sao cất tiếng cười ha hả, nàng vươn tay khỏi áo choàng màu đen lộ ra chiếc áo màu xanh lá non, hoa văn lá liễu trên may thoáng chốc chuyển đỏ, nàng bước từng bước về phía yêu trận, sóng khí cuộn cuộn ồ lên phía trước, sát khí dồn ép: “Tiên môn vốn mặc kệ chuyện những giới khác, chờ họ hỗ trợ ư, người đừng có mơ! Bách Yêu Lăng vẫn chưa đứng vững mà giờ lại muốn có thêm đối thủ? Bốn tọa khuyên người đừng phí công vô ích, hậu thuẫn của ta là Ma cung chứ không phải là Tiên môn, chúng ta sẽ không ngại nhúng tay vào chuyện này đâu, bây giờ là ta đang uy hiếp người.”

Áp lực quá lớn, yêu trận dần dần lùi về sau, chỉ còn mỗi Ứng Như vẫn đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn nàng tiến tới.

“Người sẽ để ta qua.” Hai tay Liễu Sao đẩy ngang ra, yêu binh thủy tộc đứng hai bên bị đánh bật khỏi mặt biển ngã xuống học máu tươi. Liễu Sao vẫn một mạch bước tới trước, ngữ khí càng đặc ý: “Ta đoán thật ra người đã muốn lui binh?”

Chúng yêu đồng loạt nhìn Ứng Như: “Vương?”

“Thả nàng ta qua.” Ứng Như nâng tay lên, hạ lệnh.

Yêu trận được thu hồi, Liễu Sao kiêu ngạo cất tiếng cười to, lướt ngang qua người Ứng Như.

Một gã yêu tướng rất có địa vị từ trên không trung đáp xuống, gã nhú mày nói với Ứng Như: “Sắp có đại sự, bây giờ chúng ta trở mặt với Ma cung cũng chẳng được lợi ích gì thì cần gì phải...”

Ứng Như hít sâu một hơi, bình tĩnh gật đầu: “Truyền lệnh thu binh.”

Sâu dưới Minh Hải, vì ảnh hưởng của quỷ môn nên pháp lực sẽ dần dần suy yếu, phía trước là phạm vi thế lực quỷ tộc. Thỉnh thoảng có vài tên tiểu quỷ tuần tra, Liễu Sao báo thân phận, đám tiểu quỷ không dám cản trở, thân là chủng tộc yếu ớt nhất lục giới, Minh tôn cũng không muốn đắc tội với bất kỳ thế lực nào. Hơn nữa, Ma tộc từ lâu đã nổi danh vì sự tàn bạo khát máu, ma tính mà bùng lên thì chẳng kiêng kị ai, do đó Ma tộc càng nguy hiểm hơn một phần. Vài tên tiểu quỷ dẫn đường rất sợ Liễu Sao, cả bọn đáp lời nàng rất cung kính, lễ độ.

Ảnh hưởng của quỷ môn càng ngày càng lớn, Liễu Sao cẩn thận nên không đi tiếp nữa: “Ở phía trước...”

“Không dám làm phiền Ma tôn, chúng tiểu nhân sẽ tự đến truyền lời.” Đám tiểu quỷ rất biết quan sát nét mặt người khác, cả bọn chủ động lấy lòng, một tên tiểu quỷ đột ngột vẩy tay gọi lớn: “Khéo quá! Đây, hai người các người đến đây mau! Ta gọi bọn người đây, Ký Thủy yêu!”

Ở cách đó không xa có hai gã Ký Thủy yêu đi ngang qua, cả hai đều mặc áo trắng, đeo thắt lưng bạc y trông rất giống trang phục của A Phù Quân, nghe thấy quỷ sai gọi, họ đành cúi đầu bước tới, khiêm nhường hành lễ.

Tiểu quỷ mắng: “Chậm chạp quá, chẳng lẽ còn muốn quỷ gia gia mời bọn người nữa hả? Ma tôn đại nhân giá lâm, các người dám...” Nói tới đó, gã bỗng phát hiện ra sát khí, nhìn lại thì bắt gặp ánh mắt phần nộ của Liễu Sao, gã sợ đến mức im bật, đảo tròn con ngươi, nhanh chóng đổi khuôn mặt tươi cười: “Ta nói là, Ma tôn đại nhân là khách quý, tìm các người là vinh hạnh của các người, tuyệt đối không được chậm chạp.”

Ký Thủy tộc vẫn còn cần Minh tôn che chở, lúc này làm lớn chuyện sẽ làm Kha Na khó xử. Cuối cùng, Liễu Sao đành nén giận, nằng nết cho bọn chúng vài cọng linh thảo tầm thường, đám tiểu quỷ vui mừng cáo từ.

Hai gã yêu Ký Thủy nhìn nàng, gã lớn tuổi hơn khom người thi lễ, giọng nói mang theo sức cuốn hút đặc trưng của Ký Thủy tộc: “Chẳng hay Ma tôn tìm tị tộc vì chuyện gì?”

Liễu Sao trầm mặc rất lâu rồi mở lời: “Kha Na đâu? Ta muốn gặp huynh ấy.”

Yêu quân áo trắng hiện thân thì cái tên Kha Na đã không còn nữa, hai gã yêu Ký Thủy nhìn nhau, không hề nhúc nhích.

Liễu Sao tưởng họ không hiểu, vội hỏi: “Là áo trắng, ta muốn gặp Yêu quân áo trắng.”

Hai gã yêu Ký Thủy do dự một lát, gã yêu lớn tuổi hơn đáp: “Hai chúng ta đi thông báo, phiền tôn giá chờ ở đây một lát.”

“Đa tạ các người.” Liễu Sao cúi người thi lễ với họ.

Hai gã yêu Ký Thủy đâu dám nhận cái cúi đầu của Liễu Sao, họ cuống quýt lùi lại, độn thủy rời đi.

Liễu Sao nhìn theo đám bọt nước gợn sóng, nàng không thể không trông thấy sự lãnh đạm và căm hận được che giấu trong đáy mắt họ. Với vị Ma tôn đã hại Yêu quân áo trắng, khiến toàn tộc rơi vào hoàn cảnh này, họ làm sao mà có thiện cảm cho được?

Chung tộc cổ vùng vẫy trên con đường giành lấy sự hùng mạnh, họ vinh hiển vì Yêu quân áo trắng và cũng nhận lấy rủi ro, rơi vào bước đường bị Quỷ tộc chèn ép vì yêu quân. Kiêu hãnh không còn, tôn nghiêm đã mất, thứ còn lại duy nhất là cuộc sống hèn mọn, tạm bợ này thôi.

Hóa ra, đây là cuộc sống trước giờ của Ký Thủy tộc sao?

Liễu Sao cúi đầu.

Sau một lúc lâu, tiếng nước vang lên, gã yêu Ký Thủy lớn tuổi quay lại một mình, gã cung kính thi lễ nói: “Áo trắng vương đã bề quan tu luyện, không gặp khách lạ, xin tôn giá quay về.”

Không gặp sao? Liễu Sao kinh ngạc nhìn phía trước mặt.

Huynh ấy là hy vọng của Ký Thủy tộc nhưng hy vọng này lại bị nàng hủy hoại. Tận mắt chứng kiến tình cảnh người trong tộc, huynh ấy sẽ khổ sở, sẽ hối hận và sẽ oán trách nàng chăng?

Không, huynh ấy có thể tha cho kẻ muốn giết huynh ấy là Ưng Như, thì làm sao có thể trách nàng được? Là huynh ấy không thể tha thứ cho bản thân, cho nên mới muốn tránh mặt nàng.

Ừm, nàng không nên giận Kha Na.

“Nếu tôn giá không có chuyện gì thì...” Gã yêu Ký Thủy kia ướm thử.

Liễu Sao nén lại những giọt nước mắt lượn lờ nơi khóe mắt, đáp: “Ừ.” rồi nói tiếp: “Dù không có thời gian, ta vẫn phải làm phiền người đi một chuyến, ta muốn gặp Lạc Ninh.”

Lần này gã Ký Thủy yêu đi không lâu thì Lạc Ninh tới, có hai gã yêu Ký Thủy hộ tống nàng, thấy Liễu Sao họ tự động đứng ở xa xa.

Lạc Ninh vẫn mặc chiếc áo choàng nước của A Phù Quân, vết thương hồn phách chưa khỏi, nhưng thần sắc tốt hơn trước rất nhiều. Nơi đáy mắt có thêm vài phần bình tĩnh và một thoáng ưu thương rất nhạt. Hình ảnh tinh linh vui vẻ hoạt bát ngày xưa giờ đã biến thành một bóng dáng xa xôi.

Đây là biến đổi khi rời khỏi Tiên giới sao? Rốt cuộc tiểu công chúa vẫn phải trưởng thành. Liễu Sao nhìn nàng có hơi hoảng hốt.

“Sư tỷ.” Lạc Ninh bước nhanh lên trước, tà áo choàng dày gạt mặt nước lặn tẩn.

Liễu Sao kéo nàng đến bên cạnh: “Kha Na, huynh ấy khỏe không?”

Lạc Ninh rũ mắt: “Ừm, trong thời gian này Kha Na không thể ra gặp tỷ được.”

Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm, nàng hơi buồn bã.

Bọn họ vẫn trách cứ huynh ấy sao? Nhưng không sao cả, một ngày nào đó họ sẽ biết, cái giá mà huynh ấy trả là rất đáng, nàng sẽ đền ơn họ xứng đáng.

Ổn định lại tâm trạng, Liễu Sao kéo Lạc Ninh: “Bây giờ Bách Yêu Lăng đã thu hồi binh lực, muội không cần phải ở đây nữa, về Ma cung với tỷ đi.”

Lạc Ninh vội đáp: “Sư tỷ, tạm thời muội không định rời khỏi đây.”

Liễu Sao nghi ngờ: “Tại sao?”

“Không có gì.” Lạc Ninh quanh co đáp: “Nghe nói hiện giờ tỷ được thi ma Thạch Lan giúp đỡ, tạm thời không cần đến muội, muội ở đây rất an toàn.”

“Muội ở lại đây, tỷ sẽ lo lắng.” Liễu Sao trầm mặc: “Đám tiểu quỷ này rất đáng giận, nếu chúng bắt nạt muội...”

Lạc Ninh đáp: “Không đâu, muội là đệ tử Tiên môn, bọn họ khách sáo với muội lắm.”

Liễu Sao nhìn nàng rất lâu mới hỏi: “Muội không muốn đi?”

Lạc Ninh hơi chột dạ: “Muội chỉ muốn ở đây thêm mấy ngày nữa thôi.”

“Lạc Ninh!”

“Vâng?”

“A Phù Quân rất xấu xa.”

Lạc Ninh hơi đỏ mặt, nàng lắc đầu: “Y không phải vậy đâu.”

Công chúa mất đi sự che chở đã gặp gỡ Yêu vương.

Hóa ra, lại có người vĩ đại như ca ca, cả hai đều gánh vác thứ trách nhiệm nặng nề nhưng lại có sự khác biệt. Lạc Ca là “thiếu gia danh môn” cao cao tại thượng, vừa sinh ra đã được ngàn vạn hào quang chiếu rọi, hấn xuất sắc đến mức khiến người ta không thể không nhớ kỹ hấn. Tuy A Phù Quân không có thứ hào quang đó, y chỉ là một Yêu vương của Ký Thủy tộc nho nhỏ, ngàn năm qua tộc dân chịu đủ mọi ức hiếp, y chỉ còn cách nhẫn nhịn, vì mưu cầu một chốn dung thân cho tộc mình mà hao tâm tổn trí, vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, gần như lạnh lùng tàn khốc, sức cuốn hút từ sự ẩn nhẫn của loại nam tử này, một cô gái ngây thơ đơn thuần làm sao có thể kháng cự được?

Liễu Sao biết rất rõ hậu quả của sự say mê này, nàng rất lo lắng, hơn nữa trực giác còn mách bảo Liễu Sao, A Phù Quân sẽ giống hệt người kia, vì thế nàng nóng nảy: “Muội ngốc hử! A Phù Quân là loại người gì, muội không biết sao? Y vốn không thể thật lòng đối xử tốt với muội, muội có muốn thích thì cũng phải đổi người khác!”

“Sư tỷ, tỷ nói linh tinh gì vậy?” Lạc Ninh đỏ mặt, vội vã bịt miệng Liễu Sao: “Muội không có!”

Liễu Sao hừ mũi rồi gỡ tay nàng ra: “Vậy tại sao muội không chịu đi? Thực Tâm ma cũng không ở đây!”

Lạc Ninh tránh ánh mắt Liễu Sao: “Muội chỉ... chỉ muốn giúp Ký Thủy tộc.”

Liễu Sao thấy dáng vẻ của nàng đã sớm hiểu hơn phân nửa, nàng bĩu môi: “Muội lừa ai chứ! Có Kha Na và A Phù Quân ở đây rồi, muội giúp được gì. Tính ra thì A Phù Quân còn thông minh hơn cả muội, muội chưa thấy thủ đoạn của y đâu, hừ, y không những quý kẻ đa đoan mà lòng dạ còn độc ác tàn nhẫn, muội đừng để y lừa!”

Lạc Ninh nhỏ giọng phản bác: “Ý muội không phải vậy.”

Vì Lạc Ca nên Liễu Sao rất sợ Lạc Ninh xảy ra chuyện bất trắc, Liễu Sao kéo Lạc Ninh đi: “Tỷ không cần biết, bây giờ tỷ là sư tỷ của muội, muội phải nghe lời tỷ!”

“Sư tỷ!” Lạc Ninh giẫy ra, nhẹ giọng năn nỉ.

Liễu Sao hợp tình hợp lý nói: “Tại sao muội phải ở lại, hử? Muội không phải người của Ký Thủy tộc, muội cũng không biết cái gì, ở lại chỉ liên lụy họ thôi.”

Nhưng Lạc Ninh lại ngang bướng bất ngờ: “Muội không đi, muội không ngốc.”

“Muội, muội... muội ngốc quá! Đừng mong tỷ xen vào chuyện của muội nữa!” Liễu Sao gạt tay nàng ra, tức giận dậm chân: “Sao muội lại không hiểu chuyện thế này chứ!” Liễu Sao mắng xong cũng tự thấy xấu hổ, nàng xoay lưng đi, giận dỗi.

Một lúc lâu sau, Lạc Ninh nhẹ kéo tay áo nàng: “Sư tỷ!”

Liễu Sao hừ một tiếng, không thèm nghe nàng.

“Kể từ lúc tỉnh dậy muội đã sống ở Tiên giới.” Tiếng Lạc Ninh hòa cùng tiếng sóng ầm ì của Minh Hải từ sau lưng vọng tới, khiến giọng Lạc Ninh càng nhẹ tênh: “Muội chưa bao giờ biết tới thế giới bên ngoài, lúc đó vẫn còn có ca ca nên không ai dám khinh thường muội. Tất cả mọi người đều che chở muội, dỗ dành muội, cho dù... dù họ biết muội là đồ bỏ đi.”

“Ai nói vậy!” Liễu Sao lập tức kéo Lạc Ninh trách: “Ai dám nói muội là đồ bỏ, tỷ đập kẻ đó! Muội thông minh hơn tỷ, đừng nghĩ lung tung!”

Lạc Ninh nở nụ cười: “Không đâu, muội vốn vô dụng mà. Thật ra muội cũng không cam lòng, ai mà không muốn theo mọi người diệt trừ yêu ma bảo vệ lục giới, không cần để ca ca bảo vệ, mà trở thành một đệ tử Tiên môn đường đường chính chính chứ? Nhưng mà, muội không thể rời khỏi Tiên môn, thậm chí không thể thử tu luyện vì sợ hồn thể bị tổn thương. Ca ca đã bận rộn sự vụ lại còn phải tìm thuốc tặc mệnh cho muội, muội không thể gây phiền phức cho ca ca được.”

Liễu Sao trầm mặc.

Lạc Ninh nói: “Sau đó muội gặp được Tô sư huynh, huynh ấy rất tốt bụng, tu hành chăm chỉ, đối xử rất tốt với muội, huynh ấy kể cho muội nghe rất nhiều chuyện ở bên ngoài, còn nói sẽ dẫn muội ra khỏi Tiên môn đi khắp lục giới.”

Công chúa gặp hoàng tử, cả hai đều sống trong thế giới cổ tích, thật xứng đôi, cứ tự nhiên như thế mà họ ở bên nhau.

“Nhưng ca ca mất.” Lạc Ninh thấp giọng: “Tô sư huynh muốn tìm được thảo tặc mệnh và giữ nhan cho muội. Nhưng tu vi huynh ấy không đủ, việc này chỉ mang tới nguy hiểm và cản trở huynh ấy tu hành. Huống hồ... huynh ấy không thể không quan tâm tới Tô bá bá.”

Võ Dương hầu đúng là loại người đó, Liễu Sao không thể đỡ lời.

Lạc Ninh lại nói tiếp: “Bây giờ vất vả lắm muội mới rời khỏi Tiên giới, vả lại việc này cũng không quan trọng gì với Tiên môn. Giờ đây vận mệnh của muội sẽ do muội tự định đoạt, muội không bao giờ muốn trở thành gánh nặng của người khác, không muốn ở lại sống tầm thường cả đời ở Tiên giới. Muội muốn hoàn thành chuyện ca ca vẫn chưa làm xong, muốn giúp tỷ diệt trừ Thực Tâm ma, giúp Ký Thủy tộc vượt qua cửa ải khó khăn. Kiếp người ngắn ngủi, tại sao muội không thể làm chuyện mình muốn làm, đi trên con đường mình muốn đi chứ?”

Cuối cùng, lại muốn tự nắm giữ vận mệnh của mình sao? Sự cố chấp đó giống hệt nàng lúc trước. Liễu Sao cũng không biết nên phản bác thế nào, nàng do dự: “Vậy... Tô Tín thì sao?”

Lạc Ninh trầm mặc, toàn thân khẽ run lên.

Nàng nhớ đến lần đầu gặp mặt, công tử thiếu niên tựa như viên ngọc trai Đông Hải, vừa ấm áp vừa ngượng ngùng khiến nàng không nhận được muốn trêu đùa.

Bây giờ y đã trở thành một đệ tử Tiên môn ôn hòa, thận trọng, quang minh lỗi lạc, đối mặt với áp lực từ phụ thân nhưng y vẫn chưa từng buông tay nàng ra, nàng cũng không dám nói là chưa bao giờ cảm động?

Hoàng tử vẫn là hoàng tử ngày xưa, nhưng công chúa giờ đã không còn là công chúa.

Bất giác hồi tưởng lại ký ức năm xưa.

Hồi lâu sau, nàng cúi đầu: “Huynh ấy sẽ quên thôi.”

Trong lòng Liễu Sao, Lạc Ninh có lẽ nên sống trọn đời vui vẻ giản đơn giống như Tô Tín, bây giờ thấy Lạc Ninh cố chấp như vậy, Liễu Sao đành phải nhắc nhẹ: “Tóm lại, A Phù Quân không phải là người tốt, thể chất Yêu tộc rất đặc thù, hai người không có khả năng ở bên nhau. Đừng trách ta không nhắc muội, muội không nên thích y.”

Bất gặp hai gã yêu Ký Thủy nhìn sang bên này, Lạc Ninh cuống đến mức kéo nàng qua: “Không liên quan gì tới y hết!”

“Muội thích ở thì cứ ở, ta không nhúng tay!” Liễu Sao lầm bầm cảnh cáo: “Tốt nhất muội nên đi theo Kha Na, cách xa A Phù Quân một chút, bằng không thì đừng có hối hận.”

Lạc Ninh ôm cánh tay nàng, cười lấy lòng: “Muội nhớ rồi, sư tỷ, tỷ đừng giận.”

Liễu Sao “Hừ” một tiếng, phụng phịu gỡ tay nàng ra: “Tỷ về đây!”

Bức tường nước dựng thành một chiếc bục cao, bóng áo trắng khoanh tay đứng đó.

Thu lại yêu hình, khuôn mặt lạnh lùng không khác trước là mấy, ngay cả thất lưng bạc đeo trên hông cũng không hề thay đổi. Y đứng đó đón gió, ngắm nhìn từng con sóng triều trên Minh Hải, áo trắng khẽ tung bay.

Trong chớp mắt, một bóng áo trắng nữa xuất hiện trên đài cao: “Hồi bẩm... áo trắng vương, Ma tôn đã đi rồi.”

Y chỉ đáp “Ừ”, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Gã yêu Ký Thủy thấy thế bèn cười nói: “Nhưng có một tin tốt, hình như Bách Yêu Lăng sắp thu binh lại.”

“Là chuyện sớm muộn thôi.” Giọng y lãnh đạm, khi đến ranh giới tấn chức thì các luồng khí tụ sẽ về trong giới, y giữ lại tên “áo trắng”, có lẽ Bách Yêu Lăng sẽ không nghi ngờ nên đương nhiên Ứng Như sẽ phải thu binh quay về.

Gã yêu Ký Thủy đến báo tin không còn chuyện gì nữa nên tự động xin cáo lui, độn thủy rời khỏi.

Đúng lúc đó, Lạc Ninh bước lên từng bậc thang nước đi tới.

Y không quay đầu lại cũng không hề nhúc nhích.

Lạc Ninh chăm chú nhìn bóng y rất lâu, sau đó nàng bước qua.

Y không hỏi vì sao nàng không đi, nàng cũng không giải thích tại sao nàng ở lại. Hai bóng người một cao một thấp sóng vai đứng đó cùng ngắm nhìn sóng triều lên lên xuống xuống.

Sóng biển nhấp nhô, từng đốm lân tinh bay lượn trôi nổi, vừa lạnh lẽo vừa vắng lặng.

Trái ngược với con sóng triều, thần thái trên khuôn mặt tuần tú không vui không giận, không chút dao động.

Cơ hội tấn chức có được từ sự hy sinh của huynh trưởng, cội lòng y có thật bình tĩnh thế không? Lạc Ninh do dự, muốn an ủi y nhưng bàn tay vươn ra giữa không trung chợt nghĩ đến điều gì, nàng lập tức rút tay lui lại.

Bất thành linh một bàn tay vươn tới, nắm chặt lấy tay nàng.

Lạc Ninh cuống quýt giãy ra, nhưng mà bàn tay kia nắm quá chặt, căn bản không để nàng gạt ra, lòng bàn tay đó lạnh lẽo băng giá, không hề có độ ấm, tựa như con người của y.

“A Phù Quân?” Nàng nhăn đôi mày thanh tú.

“Biển này có đẹp không?” Giọng nói thanh lạnh lại mang theo âm hưởng tuyệt diệu của Ký Thủy tộc.

Sức chú ý bị dời đi, nàng sửng sốt, hơi mấp máy môi, có lẽ vì lo nghĩ cho tâm trạng của y nên nàng khéo léo lảng tránh vấn đề này: “Phong cảnh thế gian này không có đẹp hay không đẹp, chỉ do mắt người nhìn thôi.”

“Trong mắt ta, hiển nhiên nó chưa đạt đến chữ đẹp.” Dường như y hơi nở nụ cười, cố ý nắm chặt tay nàng thêm khiến nàng đỏ ửng mặt: “Trong mắt Ký Thủy tộc, bất kỳ mảnh đất nào trong lục giới đều đẹp hơn nó.”

Nhận ra chủ đề câu chuyện rất nặng nề, nàng hiểu lòng người bèn đáp: “Vạn vật trong trời đất này đều không thể trọn vẹn, có được tất sẽ mất, năng lực khống chế nước của Ký Thủy tộc người ngoài không thể sánh bằng.”

Y không khách khí hỏi: “Nàng thật lòng nghĩ vậy sao?”

Lạc Ninh không đáp.

Ký sinh trong nước, nói dễ nghe là có năng lực còn thực tế lại là hạn chế. Nếu không sao Ký Thủy tộc có thể rơi vào hoàn cảnh này?

Sự trầm mặc khiến cảm xúc trên tay càng rõ ràng hơn, đúng vào lúc nàng muốn gỡ tay ra thì y lại đột ngột mở miệng: “Sức nước là thứ chí cương chí nhu, dù là cứng hay mềm đều có thể biến thành. Ngày xưa tộc Thủy Thần tu được thần thủy nguyên, nhờ đó mới khống chế được sức nước, trở thành một trong năm đại gia tộc nổi tiếng Thần giới. Sau đó Thần giới bị thiên phạt, không thể bảo vệ cột mốc lục giới, nên Thần hoàng hợp lực với chư thần dời cột mốc qua Tiên giới, lần đó tộc Thủy Thần phải gánh vác một trách nhiệm rất quan trọng.”

Lần đầu tiên nghe y nói nhiều như thế, nàng lập tức yên tĩnh lại.

“Nghe nói Thần giới gặp kiếp nạn, Diệu Âm tộc bèn sắp đặt một âm mưu.”

“Họ...”

“Bọn họ là kẻ mạnh nhất Yêu giới, tu vi đã đạt tới đỉnh cao nhưng mãi mà chưa tấn chức thần. Có một lần, người trong tộc xảy ra chuyện bất trắc lại được một vị Thủy Thần vô tình đi ngang qua giúp đỡ. Bọn họ chợt phát hiện, thủy nguyên của Thần tộc lại phù hợp với Diệu Âm đến bất ngờ. Theo cách nhìn của họ, nếu sớm muộn gì Thần tộc cũng phải diệt vong vì Thiên phạt, họ mà không lấy thủy nguyên thì chính là phụ ý tốt của trời. Vì muốn mưu cầu một cơ hội tấn chức, vào lúc chư thần di chuyển cột mốc lục giới, Diệu Âm tộc bèn ra tay, bọn họ lên vào Thần giới, giết tộc Thủy Thần, cướp lấy thủy nguyên.”

Nghe tới đây, Lạc Ninh bắt giác khẽ “A” một tiếng.

“Có được thần thủy nguyên nhưng lại xảy ra vấn đề khi phân chia, tình thế bắt đầu khó khống chế, một bộ phận tộc dân bỏ ngoài tai mệnh lệnh của tộc trưởng, họ giết sạch hậu duệ của Thủy Thần ở nhân gian.” Y hơi ngừng lời rồi nói tiếp: “Bất kể già trẻ lớn bé, không chừa một ai.”

Ngữ điệu bình thản, y kể lại một câu chuyện xưa cổ, một câu chuyện tàn khốc và đẫm máu.

Người bảo vệ vạn vật trong lục giới tuyệt đối không thể ngờ rằng mình lại bị đánh lén một cách dễ tiện như vậy.

“Tộc trưởng tộc Thủy Thần vẫn lo lắng tới nhiệm vụ di chuyển cột mốc lục giới, ngài cố kéo dài sinh mệnh lên trốn đến đỉnh thần sơn, lần cuối cùng giúp chư thần hoàn thành việc di dời cột mốc. Trước khi chết,

ngài đã đặt một lời nguyện lên cột mốc lục giới, từ nay về sau Diệu Âm tộc sống ký sinh trong nước, còn thủy nguyên một ngày thì Diệu Âm tộc vĩnh viễn không thể tấn chức.”

“Ngày hôm đó, tiếng cười của Thủy Thần vang vọng khắp lục giới, trời đất đổi sắc, sông biển cạn kiệt.”

Đất trời đổi sắc là bày tỏ niềm thương tiếc cho người bảo vệ và sự phẫn nộ với kẻ đánh lén hèn hạ.

“Dù Diệu Âm tộc chiếm được thần thủy nguyên, nhưng lại không ngờ thần thủy nguyên không những không giúp họ tấn chức mà ngược lại còn trở thành gông xiềng giam cầm họ. Thủy nguyên như sợi dây thừng trói chặt sinh mệnh họ, cùng chết cùng sống với yêu nguyên. Con đường tu đạo của họ đứt quãng, tu vi ngày càng yếu, cho đến khi không còn đủ sức bảo vệ mình. Trăm ngàn năm qua, những kẻ ngoại tộc vì muốn cướp thủy nguyên nên mặc sức bắt giết Diệu Âm tộc, tuy nhiên thủy nguyên đã biến dị, rời cơ thể thì chỉ tồn tại được trong một thời gian cực ngắn. Họ không ngừng bắt giết, Diệu Âm tộc chỉ còn cách trốn tránh khắp nơi, không dám lộ diện.”

Lục giới không trừng phạt kẻ phạm tội thì trời cao đã tự đòi lại lẽ công bằng.

Một chủng tộc hùng mạnh chỉ vì một món lợi riêng mà ra tay với người bảo vệ lục giới. Nhưng kết quả cuối cùng lại là một cái giá quá đắt, trên thế gian từ đó lại có thêm một Ký Thủy tộc.

Lạc Ninh im lặng rất lâu, nàng gian nan cất tiếng: “Họ có hối hận không?”

A Phù Quân đáp: “Đương nhiên, bọn họ rơi vào tình cảnh như tộc Thủy Thần, cực kỳ hối hận về hành vi tội lỗi của bản thân, họ ngày đêm cầu xin khoan dung. Rốt cuộc có một ngày, oán niệm trên cột mốc lục giới biến mất, đồng thời một lời tiên tri cũng giáng xuống, dùng máu tươi của thần để giải trừ tội nghiệt của Diệu Âm tộc.”

Oán niệm biến mất là vì người bảo vệ đã chọn sự khoan dung, chừa lại một niềm hy vọng cho kẻ tội đồ.

Nhưng Thần giới đã bị tiêu diệt từ lâu, Thần tộc không còn tồn tại, Ma thần duy nhất còn sót lại rất hiếm hiện thân. Cho dù Ma thần có bằng lòng ban ơn thì thân là chủng tộc mãnh mẽ nhất, người không thể tự làm tổn thương bản thân và kẻ ngoại tộc càng không thể tổn thương người, thế thì làm sao lấy được máu đây?

“Vây lời tiên tri này cũng không còn tác dụng.” A Phù Quân bình thản đáp: “Mấy vạn năm qua Diệu Âm tộc cố gắng chuộc tội, giải trừ được oán niệm của Thủy Thần nhưng lại khó xoa dịu sự phẫn nộ của trời. Tộc dân gần như tuyệt vọng, họ chỉ một lòng muốn bước đi trên mặt đất tươi đẹp, muốn thoát khỏi vị trí bị chà đạp, muốn có tương lai, vì thế mới có Yêu quân áo trắng.”

“Áo trắng là người duy nhất trong Ký Thủy tộc có thể thoát khỏi sự khống chế của thủy nguyên.”

“Thoát khỏi sao?” Đường như A Phù Quân khẽ cười: “Năm đó huynh trưởng ra ngoài về đã gặp được một vị trí giả. Vị trí giả kia biết được đặc tính của Ký Thủy tộc, nhất thời tò mò đề nghị, thủy nguyên của Ký Thủy tộc không còn thần lực, nhưng năng lực khống chế nước vẫn còn tồn tại. Nếu có thể ngưng tụ thủy nguyên của phần lớn tộc dân thành chân thủy nguyên thuần khiết nhất rồi đặt trên người một tộc dân thì có lẽ y sẽ có được năng lực biến ra nước, sinh ra nước.”

“Vị trí giả kia là Kiến Tổ chân quân?” Lạc Ninh lập tức hiểu ra: “Áo trắng có được chân thủy nguyên, nên có thể hóa ra nước từ hư không. Cho nên nhìn qua thì thấy y rời khỏi nước nhưng thực tế không phải vậy.”

“Lời nguyện của Thủy Thần đâu dễ loại trừ như thế.”

Chân thủy nguyên có thể ngưng tụ không khí thành nước, năng lực đó mạnh mẽ đến mức nào đây? Tay Lạc Ninh run lên, quay sang nhìn y, sắc mặt nàng dần trắng nhợt.

A Phù Quân thản nhiên đáp: “Nàng đoán không sai, chín vạn tộc dân trong Ký Thủy tộc tự nguyện hiến thân, tinh luyện ra thủy nguyên thuần khiết nhất, cuối cùng cũng thành công luyện hóa được chân thủy nguyên.”

Một chủng tộc hùng mạnh từng xưng bá yêu giới, lại ngã từ trên cao xuống, sống qua ngày một cách gian nan, không còn đường sống, bị người người khinh khi, chèn ép, họ không cam lòng, luôn luôn muốn tìm

kiếm cách giải thoát. Rốt cuộc, một tia sáng nhỏ nhoi xuất hiện trong bóng tối, vì tương lai của tộc dân, họ như thiêu thân lao đầu vào lửa, dù phải trả giá bằng sinh mệnh cũng không tiếc nuối.

Chín vạn tộc dân, chín vạn tính mạng đã hy sinh để tạo thành một Yêu quân áo trắng, tự thành niềm hy vọng của Ký Thủy tộc.

Vị nữ chân quân cực kỳ thông minh kia cũng không thể ngờ rằng, chỉ một câu của mình lại tạo ra kẻ đứng đầu một giới.

Chân thủy nguyên thuần khiết nhất có thể tự tập được sức mạnh từ hơi nước, có thể ngưng tụ khí thành băng bất kỳ lúc nào, thứ đó được tinh luyện từ tính mạng của chín vạn tộc dân.

Kha Na áo trắng, lưng đeo bao nhiêu thì phải gánh vác bấy nhiêu.

Bất tri bất giác sóng triều yếu dần, sóng vỗ vào vách Minh thành rì rào vọng lại.

Lạc Ninh cúi đầu nhìn bàn tay bị y nắm lấy.

Tổ tiên tạo nên ác nghiệt khiến tộc dân phải hy sinh. Đón nhận cái tên áo trắng thì có phải cũng đồng nghĩa với việc gánh vác một trách nhiệm tương đồng?

Lạc Ninh khẽ hít sâu một hơi, giọng nói trong vắt: “Không đâu, oán niệm biến mất chứng tỏ tội của Diệu Âm tộc đã được tha thứ. Thần là người bảo vệ lục giới, là chủng tộc nhân từ và vô tư nhất, lời tiên tri kia không phải là giả đâu, chắc chắn Ký Thủy tộc vẫn còn hy vọng.”

Bàn tay kia đột ngột siết chặt, nàng bị kéo vào trong lòng y, chưa kịp phản ứng y đã cúi đầu xuống nhìn nàng.

Trong con người lấp lóe ánh sáng nguy hiểm, tay nhanh chóng trượt vào trong áo choàng của nàng, rõ ràng rành rành ý định ép buộc mà không cần màu mè hay giả thủ đoạn.

“Người...” Nàng hoảng sợ giây dựa.

A Phù Quân căn bản không thèm quan tâm, khóa chặt nàng trong vòng tay mình, bàn tay vẫn lướt tới những vị trí không nên chạm vào.

“A Phù Quân!” Nàng ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt y, trong đôi mắt to tròn ngập tràn tức giận.

Đối diện thật lâu, y bình thản thu tay lại: “Vừa rồi ta thất lễ, thật xin lỗi.”

Thất lễ? Nàng cắn chặt môi, Tiên môn rất chú trọng sự khoan dung, đối diện với lời xin lỗi không thật lòng, nàng muốn trách cứ nhưng lại không biết phải nói gì.

Xin lỗi? Y hoàn toàn không có sự hổ thẹn, ăn năn, rõ ràng là lên tiếng thông báo với nàng vậy thôi.

Yêu vương không phải là đệ tử Tiên môn, có lẽ rời đi mới là biện pháp tốt nhất. Nàng kích động, xoay người bước đi.

Nhưng bàn tay nàng lại bị bắt lại.

“Người!” Không có gì bất ngờ, nàng lại bị kéo vào trong lòng y.

Không hề xin lỗi, y chỉ ôm chặt lấy nàng nhưng động tác lại không còn lỗ mãng như lúc nãy.

73. Q.3 - Chương 73: Bí Mật Của Biển

Rời khỏi Minh Hải, Liễu Sao vẫn luôn bĩu môi, nàng vừa vuốt Xích Huyền cầm trên cổ tay vừa khẽ lẩm bẩm. Nếu A Phù Quân mà không xấu xa thì trên đời này còn ai xấu nữa đây! Rõ ràng Lạc Ninh đã bị y lừa, huống chi hai người không có khả năng, nàng phải nghĩ cách gì đó đưa Lạc Ninh rời khỏi Ký Thủy tộc mới được.

Vì Lạc Ca mà bất tri bất giác trong ý thức Liễu Sao đã tồn tại thêm một thân nhân, quả thật nàng rầu muồn chết. Nàng thu ma khí rồi đi vào một tiểu điểm ở ven đường, ngồi xuống bên một chiếc bàn gỗ.

Nơi này còn cách Ly thành một quãng đường nên trà và thức ăn đều rất thô sơ, Liễu Sao không ăn chỉ dùng đũa quấy vòng quanh.

Mùi thức ăn ở nhân gian kích thích cõi lòng, có lẽ những người nhập ma đều sẽ có chút hoài niệm như thế.

Vài tên đệ tử Tiên môn ngự kiếm bước xuống, họ mặc đạo bào của phái Nam Hoa, toàn thân dính đầy bụi bặm, có lẽ bọn họ đã đi mấy ngày đêm liền. Đám đệ tử vào trong điểm ngồi xuống bàn uống chút trà xanh.

Liễu Sao hơi cúi thấp đầu, vì bị ảnh hưởng bởi thuật pháp nên đám đệ tử này không thể nhìn ra khuôn mặt thật của nàng.

“Từng nghe Tạ sư huynh nói trà ở Nhận thành không tệ, quả nhiên thơm quá.”

“Tạ sư huynh lại đến Tiên hải?”

Tên đệ tử kia đáp: “Đúng vậy, huynh ấy đi vài lần rồi, nghe nói là đi hái thuốc.”

“Tiên hải sâu mà lại rất nguy hiểm, tại sao huynh ấy không qua bên kia hái?” Một tên đệ tử lo lắng.

“Tạ sư huynh làm việc gì đều rất chắc chắn, ngươi lo gì chứ.”

Đám đệ tử bắt đầu tán gẫu chuyện ở phái Nam Hoa, ví như đã lâu không nhận được tin tức gì của Lạc Ninh, có lẽ nàng đã bị Liễu Sao hại rồi. Hay như Vũ Tinh Hồ quyết định ở lại Tử Trúc phong chủ trì toàn bộ sự vụ của Trọng Hoa cung, y định thu vài tên đệ tử. Trọng Hoa cung là biểu tượng cho kiếm thuật cao nhất của Tiên môn, các quốc gia trong nhân giới nghe tin đều rất hưng phấn, dù là vương công quý tộc hay dân chúng đều đang nghĩ cách đưa con cháu mình tới phái Nam Hoa trong đợt tuyển chọn đệ tử năm sau... Rất nhanh sau đó, bọn họ lại chuyển sang nói về một chuyện lớn đang diễn ra, Thiên Yêu lại xuất thế, Bách Yêu Lăng đang căng thẳng thế nào, thật ra yêu giới nội loạn là một chuyện rất tốt.

Vì phải đi tiếp nên mấy tên đệ tử không ngồi lâu, nhanh chóng rời khỏi. Liễu Sao dõi theo bóng dáng bọn họ, ánh mắt hơi lóe sáng, từ đầu tới cuối nàng chỉ quan tâm đến một chuyện.

Tạ Lệnh Tề đến Tiên hải làm gì?

Trước mắt, tất cả dấu hiệu đều chỉ ra Tạ Lệnh Tề có khả năng là Thực Tâm ma, vậy chuyện y đến Tiên hải, mà còn đến nhiều lần rất đáng để cân nhắc, chẳng lẽ ở Tiên hải có thứ Thực Tâm ma cần? Có thể có liên quan tới Lạc Ca không? Nàng biết rõ Lạc Ca đã hủy hết tất cả tín vật mang theo trên người, hơn nữa Lạc Ca làm việc rất chu đáo, không có khả năng sẽ giữ lại thứ gì để người khác lợi dụng được.

“Biển vô tận, luôn chôn giấu rất nhiều bí mật.” Những lời này bất giác vang vọng trong lòng.

Trong lúc vô tình có được tin tức, Liễu Sao cũng không còn tâm trạng lo lắng cho Lạc Ninh, nàng vội chạy về Ma cung tìm Lư Sênh, báo tin này lại cho y.

Lần này Lư Sênh đưa ra ý kiến một cách hiềm hoi: “Đệ tử Tiên môn ra ngoài hái thuốc là chuyện thường, cái tên Tạ Lệnh Tề kia, ta đã chú ý y từ lâu, bất luận là phong cách làm việc hay là tu vi đều khác xa Thực Tâm ma.”

Lúc trước Lạc Ninh hình như từng nói thế. Nhưng Liễu Sao vẫn không đồng ý: “Tu vi của Thực Tâm ma rất cao, y có thể lừa gạt được mọi người.”

“Bất luận ra sao, quả thật y có liên quan tới Thực Tâm ma, chúng ta không thể để y được như ý nguyện.” Lư Sênh bỗng nhiên lên tiếng: “Rất đúng lúc, có một thứ muốn mời Thánh tôn xem qua.”

Hai tên ma binh cung kính nâng một chiếc quan tài bằng thủy tinh vào, trong quan tài đặt xác của người trong Ma tộc.

Liễu Sao nhanh chóng bước tới: “Là Phệ Ngôn chủ?”

Phệ Ngôn chủ là vị mãnh tướng nổi tiếng của ma cung Trưng Nguyệt, nghe nói lúc trước y bị người ta dùng lời hãm hại, cùng đường mà phải nhập ma. Cho nên võ điển Ma thần chọn cho y cũng rất lạ kỳ, là thứ thuật

pháp đó tu luyện bằng cách hấp thụ lời nói của con người. Liễu Sao chấp chưởng Ma cung chưa lâu, ngày thường cũng ít tiếp xúc, nhưng vì lúc trước nàng hơi tò mò với thuật pháp của y nên có để ý một chút, bây giờ nàng mới có thể nhận ra y.

Liễu Sao ngẩng đầu hỏi: “Sao lại thế?”

Lư Sênh đáp: “Bị người ta giết.”

Tu vi của Phệ Ngôn Chủ được xếp vào hàng những kẻ đứng đầu trong Ma cung, chẳng lẽ là vị tiên tôn nào đã ra tay giết y? Liễu Sao quan sát thi thể mới phát hiện điều bất thường, nàng bèn vươn tay thử thăm dò đan điền của y, nàng giật mình: “Ma đan của y...”

Lư Sênh đáp: “Bị cướp mất rồi.”

Ma tộc dùng trọc khí để tu luyện, ma đan là do Ma thần ban tặng, nó nằm ở đan điền dùng để luyện hóa trọc khí, ma hồn bị tiêu diệt thì ma đan sẽ biến mất. Nhưng vết tích trên thi thể Phệ Ngôn Chủ chứng tỏ y bị người ta móc ma đan khi vẫn còn sống, đương nhiên y đã chịu rất nhiều đau đớn.

Vì ma tính nên chuyện Ma tộc làm ác bị Tiên môn chém giết là chuyện thường tình. Liễu Sao vốn tưởng rằng Lư Sênh muốn nàng đi báo thù cho Phệ Ngôn Chủ, đang cảm thấy khó xử, nhưng thật lòng nàng chưa từng nghĩ tới lại là tình trạng này, thủ đoạn của đối phương quá tàn nhẫn, đương nhiên kẻ này không phải là người trong Tiên môn.

Thuộc hạ bị sát hại, Liễu Sao cũng có chút tự giác của Ma tôn, nàng giận dữ: “Là ai làm?”

Ánh mắt Lư Sênh hơi lấp lóe, sự sắc bén giảm bớt vài phần, y không thẳng thắn đáp lời: “Có lẽ việc này đã bắt đầu từ rất lâu, ma binh trong Ma cung lần lượt mất tích, ta chỉ cho rằng họ bị Tiên môn diệt trừ. Cho đến lần này, tu vi của Phệ Ngôn Chủ không tệ, y lại từng gửi một mảnh mệnh hồn ở chỗ của ta nên mới có thể để lại tin tức trước khi chết, kẻ cướp ma đan rõ ràng có mục đích.”

Giao mệnh hồn cho Lư Sênh một cách dễ dàng, đủ thấy Phệ Ngôn Chủ rất trung thành với y. Liễu Sao liếc Lư Sênh nhưng cũng không thêm so đo với y: “Ý của ngươi là Thực Tâm ma làm?”

“Mặc dù Thực Tâm ma có thể lấy được thanh khí nhưng y lại không có ma thể, tu vi càng cao, nội tạng càng khó chịu được sức ăn mòn của ma lực, mà thần trí bị tổn hại thì ma tính càng nặng. Ma đan là thứ tốt nhất để luyện hóa trọc khí, nhưng ma đan của Ma tộc khó dung hòa với thể chất của Thực Tâm ma cho nên y phải đổi ma đan liên tục.”

“Đáng giận!” Liễu Sao dùng một chưởng đóng nắp quan tài lại: “Lần này không thể để y đạt được mục đích, chúng ta cần phải biết y đến Tiên hải để làm gì, chuyện này ngươi sắp xếp đi.”

Dường như Lư Sênh cũng không bất mãn với mệnh lệnh này: “Ta sẽ phái người điều tra.”

“Chờ chút.” Liễu Sao nâng tay cản y lại, nàng suy nghĩ một lát rồi bảo: “Thực Tâm ma có đồng bọn, để họ đi thì chỉ uống phí tính mạng, chi bằng chúng ta tự đến đó xem sao?”

Lư Sênh nhìn nàng một lát rồi đáp: “Bảo Vị Húc đi cùng Thánh tôn đi.”

Liễu Sao cũng có ý này, nàng muốn lên tiếng nhưng đột ngột cảm ứng được điều gì, nàng vội vàng nói: “Thạch Lan xảy ra chuyện rồi, ta qua đó xem sao.” Còn chưa dứt lời thì bóng hình đã biến mất.

“Bẩm Thiên Hộ pháp, ở Mặc Lan điện...” Một gã ma binh vội vã tiến vào.

Lư Sênh nâng tay cắt ngang lời gã: “Không sao đâu.”

Còn cách Mặc Lan điện một quãng khá xa mà Liễu Sao đã nghe thấy tiếng nổ lớn, bức tường bằng mây khói đã sụp mất một góc đủ thấy tình hình chiến đấu trong đó rất dữ dội. Hai gã tiểu đầu mục bay ra ngoài, Liễu Sao mỗi tay bắt lấy một người rồi thả họ xuống, nàng không nói một tiếng mà bước thẳng vào trong bức tường mây.

Điện Mặc Lan như một bãi chiến trường tan nát, thảm cỏ trên mặt đất nát bầy, gồ ghề không ra hình dạng gì. Cái bàn có cái cột bằng mã não vỡ tan, mảnh vụn văng đầy đất, bức tượng thú đồ nhào vẫn còn phun lửa phì phì, chỉ còn mỗi chiếc giường hoa lan bằng mặc ngọc là vẫn còn nguyên vẹn.

Thạch Lan cúi đầu, toàn thân run rẩy, nàng ta thì thảo lẩm bẩm điều gì đó.

Vị Húc đứng trên giường mặc ngọc, mái tóc hơi rối, trông rất chật vật, y chấp tay hướng về phía ngoài bức tường cười nói: “Đa tạ các hạ đã ra tay giúp đỡ.”

Nguyệt thông thả bước vào trong bức tường mây khói, dưới tà áo choàng, hoa văn ánh trắng bạc trên mũi giày cực kỳ rõ ràng.

Vị Húc giữ sạch bụi đất trên chiếc áo bào đỏ rồi bước xuống tháp, xụ mặt hành lễ với Liễu Sao: “Tham kiến Thánh tôn.”

Liễu Sao xấu hổ, lắp bắp đáp: “À, Hộ pháp... không cần đa lễ đâu.”

“Mặc Lan điện của ta đều bị lật ngược hết cả lên rồi, xin Thánh tôn thương xót cho thuộc hạ, mau dẫn nàng ta đi đi.”

Hộ pháp ma cung không chỉ có hư danh, nếu là bình thường đương nhiên y không sợ Thạch Lan, tiếc là trước mặt còn phải kiêng dè nên không dám nặng tay. Thạch Lan nổi điên thì dù Liễu Sao muốn thu phục nàng ta mà không dùng đến huyết chú thì cũng mất rất nhiều công sức. Nếu không thì Kha Na đã chẳng đề nghị biến nàng ta thành người trợ giúp.

Liễu Sao tự biết mình đuối lý, nàng cười làm lạnh: “Để ta nghĩ cách đã, còn nàng làm hồng thứ gì thì ta sẽ đền lại cho ngươi.”

Vị Húc khề hừ: “Không dám phiền Thánh tôn, chỉ cần Thánh tôn trả lại mặt cỏ cho thuộc hạ là được.”

Ma cung không phải là nơi thích hợp để thực vật sinh sống, đa phần đều là ảo cảnh, y có thể trông ra thảm cỏ này, có lẽ có liên quan đến huyết thống bán yêu của y. Liễu Sao quan sát xung quanh: “Cái này đương nhiên, đương nhiên rồi... Để ta xem Thạch Lan trước đã, tại sao nàng ta lại thế này? Người chọc nàng ta à?”

Nhắc tới chuyện này, Vị Húc rất tức giận: “Ai dám chọc nàng ta? Tự nàng ta nổi điên đột ngột thì có.”

Tự nổi điên? Liễu Sao ngạc nhiên bước đến trước mặt Thạch Lan.

Thạch Lan đứng ngay ngắn tại chỗ, toàn thân không ngừng run rẩy, miệng lẩm bẩm thì thầm, trong đáy mắt toát ra sự phản kháng mãnh liệt, rõ ràng nàng ta không cam lòng nhưng vẫn bị thuật pháp khống chế hoàn toàn.

Liễu Sao quay đầu liếc nhìn Nguyệt nhưng lại hỏi Vị Húc: “Nàng ta không bị kích thích vậy tại sao lại đột ngột nổi điên?”

Vị Húc lại hỏi Nguyệt: “Các hạ thấy sao?”

Nguyệt mở miệng đáp: “Huyết chú lơ lửng rồi.”

Liễu Sao lập tức hiểu ra, lần này Thạch Lan đột ngột nổi điên không phải bị ảnh hưởng từ bên ngoài mà là từ ý thức của bản thân nàng ta. Vì Liễu Sao cho rằng có huyết chú khống chế sẽ không sao, nên nàng hơi lơ là, lúc đó ý thức còn sót lại của Thạch Lan bắt đầu quấy nhiễu hành động của nàng ta. Thật ra lúc trước Thạch Lan bị Thực Tâm ma khống chế cũng từng xảy ra tình huống này, nếu không Thạch Lan sẽ không liên tục cứu Liễu Sao.

Vị Húc lên tiếng: “Nàng ta đang nói gì đó.”

Liễu Sao vội vàng bước tới lắng nghe, nàng phát hiện Thạch Lan đang thì thảo một vài từ ngữ chẳng thể xếp thành câu.

“Mười lăm... Tiên hải... thì ma... mười lăm! Mười lăm!”

So với lần trước không bắt được đầu mối nào thì lần này Liễu Sao đã có thể hiểu đôi chỗ.

Tiên hải tượng trưng cho địa điểm, còn mười lăm có lẽ là chỉ thời gian, nhưng thi ma vẫn chỉ tự thi thảo với bản thân, rốt cuộc nàng ta muốn nói điều gì?

“Ồ Tiên hải có cái gì?” Liễu Sao hỏi.

Thạch Lan mắt diếc tai ngơ, chỉ lặp lại vài từ, ý định phản kháng càng thêm rõ ràng.

Vị Húc không hề quan tâm tới Thực Tâm ma, y cười nói với Nguyệt: “Lần này may nhờ các hạ khổng chế Thạch Lan đúng lúc, nếu không điện Mặc Lan của ta khó mà tồn tại.”

Nguyệt đáp “Ừ.”

Vị Húc lập tức nhìn Liễu Sao: “Thuộc hạ nhớ vị trí Hữu Thánh sử thiếu người đảm nhận từ lâu, ý Thánh tôn thế nào?”

Kẻ ngốc cũng có thể nhận ra ý của y, nhưng Liễu Sao lại làm như không hiểu, nàng liếc Nguyệt: “Nói thì nói vậy, nhưng theo cách nhìn của bốn tọa, đây không phải lần đầu các hạ nhúng ta vào việc này, ta cho rằng các hạ sẽ không muốn được ban thưởng gì đâu.”

Trong tích tắc bầu không khí trở nên lúng túng.

Vị Húc nhíu mày nhìn nàng.

Liễu Sao cố chấp héch mặt lên, kiên quyết làm theo ý mình.

“Chuyện lúc trước, có lẽ Thánh tôn có hiểu lầm gì đó.” Vị Húc hơi đau đầu, y cười với Nguyệt: “Khổ tâm của các hạ, Thánh tôn sẽ hiểu thôi...”

“Sẽ không hiểu đâu.” Liễu Sao xen ngang.

Vị Húc xấu hổ ho khan: “Việc này...”

Nguyệt xoay người bước khỏi bức tường mây.

Liễu Sao đắc thắng nhướng mày nhìn Vị Húc.

Vị Húc nói: “Thánh tôn có biết, Lư Sênh vẫn luôn muốn mượn sức hắc không?”

“Còn hắc lại muốn mượn sức của ta.” Liễu Sao khinh thường.

Nếu sau lưng có một kẻ mạnh ủng hộ thì Lư Sênh muốn đụng vào người cũng sẽ phải cân nhắc nhiều. Vị Húc thở dài rồi ngồi xuống chiếc giường bằng mặc ngọc: “Phí lời quá, đúng là đàn gảy tai trâu.”

“Người nói gì đó?” Liễu Sao không hiểu, nàng bước tới đá cái giường của y: “Bốn tọa còn đang đứng, ai cho người ngồi!”

Vị Húc không kiên nhẫn: “Nếu không vì áo trắng, ta chả thèm quan tâm tới người.”

Nhắc tới cái tên này, Liễu Sao mím môi không nói một lời.

Vị Húc thấy thế bèn nói: “Được rồi, được rồi, y xuất thân từ Ký Thủy tộc, sớm muộn gì cũng phải quay về. Bây giờ Thiên yêu lại xuất hiện, Bách Yêu Lăng thu hồi binh lực nên tình cảnh Ký Thủy tộc đã tốt hơn nhiều, họ muốn trở về yêu giới cũng không phải không có khả năng, tương lai hai người vẫn sẽ còn gặp lại mà.”

Liễu Sao gật đầu, không nói lời nào.

“Khóc cái gì?” Vị Húc vươn tay vung vẩy trước mặt nàng: “Đường đường là Ma tôn mà không biết xấu hổ.”

“Ta không có khóc!” Liễu Sao luống cuống sờ hai má.

Vị Húc vỗ chiếc giường ngọc bật cười to.

“Người! Người! Người!” Liễu Sao tức tối bước tới đá y, một lúc sau nàng cũng ngồi xuống giường, đôi mắt lấp lánh: “Bây giờ Ung Như đã thu hồi binh lực, sức chú ý của Bách Yêu Lăng sẽ tập trung vào Thiên yêu mới xuất hiện kia, đây chẳng phải là cơ hội tốt để Ký Thủy tộc quay về Yêu giới sao? Có muốn giúp họ một phen không?”

Vị Húc lại lắc đầu: “Tính ra, Ký Thủy tộc về Yêu giới lúc này chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Ưng Như kia lòng dạ khó dò, dựa vào hiểu biết của ta về nàng ta, Ưng Như sẽ không bỏ qua dễ dàng thế đâu, lần thu binh này không đơn giản vậy.”

Liễu Sao ngẫm nghĩ, nàng giật mình: “Ý của ngươi là Ưng Như cố tình thu binh lại để dụ Ký Thủy tộc hành động, chỉ cần bọn họ rời khỏi Minh Hải thì sẽ rơi vào bẫy.”

Vị Húc đáp: “Cũng không phải không có khả năng này.”

Liễu Sao càng nghĩ càng sợ, nàng đứng bật dậy: “Ta đi báo tin cho họ.”

Vị Húc không thèm quan tâm: “Yên tâm đi, áo trắng có thể làm được Yêu quân thì không dễ mắc mưu thế đâu.”

Quả thật như thế, A Phù Quân là kẻ khôn khéo, chuyện Vị Húc có thể nghĩ tới thì y sẽ không bao giờ sơ suất. Liễu Sao hơi do dự, nhưng nàng vẫn muốn đích thân đến nhắc nhở mới yên tâm được, nàng đứng dậy rời khỏi chỗ của Vị Húc.

Bên ngoài bước tường mây khói, quả nhiên Nguyệt vẫn chưa đi.

Liễu Sao dừng lại, không khách sáo mà nhìn hắn: “Ta biết ngươi không ngoan ngoãn vậy đâu, Kha Na đi mất rồi, bây giờ ngươi vừa lòng rồi chứ?”

Hắn không thèm so đo với nàng chỉ ôn hòa hỏi: “Không phải ngươi muốn đối phó với Thực Tâm ma sao?”

“Nói đi, có gì ở Tiên hải?” Liễu Sao bước tới trước mặt hắn: “Ngươi chăm chỉ lấy lòng ta như vậy, chắc hẳn chuyện này có liên quan tới ngươi? Tiên hải, tiên hải, ngươi ám chỉ nhiều lần như vậy, ta không ngốc đâu.”

“Liễu Sao nhi, ngươi quá vô lễ, có một số chuyện không thể nhìn bề ngoài như vậy.”

“Có gì thì nói mau đi.”

“Được rồi, chúng ta vào chủ đề chính.” Nguyệt cất tiếng: “Đồng tu tiên ma lại không có ma thể nên không thể chịu đựng được sự ăn mòn của trọc khí. Tuy dùng ma đan có thể giảm bớt sức xung đột ở đan điền nhưng sẽ khiến tiên thiên linh thể và tâm trí bị ảnh hưởng, càng khiến ma tính nặng hơn, vậy Thực Tâm ma cần phải có thứ gì?”

Liễu Sao không cần tốn sức đã đoán ra được đáp án: “Đương nhiên để khắc chế ma tính thì phải rèn được một cơ thể bất diệt.”

“Sao y lại biết Tiên hải có thứ đồ đó?”

Liễu Sao ngẫm nghĩ rồi hét lên: “Là bản chép tay của Trọng Hoa tôn giả! Thảo nào y lại trộm bản chép tay đó, hóa ra trên đó có ghi lại một thứ quan trọng như vậy!”

“Ừm, thông minh lắm.”

Đó là phát hiện lớn, Liễu Sao dần tỉnh táo lại, Tạ Lệnh Tề lục tung Tiên hải vài lần, chứng tỏ y vẫn chưa tìm được nó, nàng nhất thời nóng nảy: “Việc này thì có liên can gì tới ngươi?”

“Y muốn tìm vật để rèn cơ thể, nhưng vật ấy cũng là vật Ma tộc cần, tuy cách sử dụng có khác nhau một chút.”

“Thứ có thể thay thế được thanh khí?” Liễu Sao giật mình, nghi ngờ hỏi: “Cái đó rốt cuộc là thứ gì? Đường như ngươi biết hết tất cả mọi chuyện.”

“Ta chỉ có thể tiết lộ bấy nhiêu thôi.”

Cố làm ra vẻ huyền bí nữa chứ! Liễu Sao khê hừ: “Nói vậy, ta đối phó Thực Tâm ma chẳng khác nào đang giúp ngươi, khó trách ngươi lại nhiệt tình như vậy.”

“Ta cũng đang giúp ngươi, vì ma tính của ngươi vẫn còn tồn tại.”

Liễu Sao đảo tròn con ngươi đáp: “Tại sao ta phải cản y lại? Y là tiên, chẳng qua y đi nhầm đường thôi, chưa biết chừng sau khi rèn được thân thể, không bị ma lực ăn mòn, tâm trí phục hồi lại khiến ma tính biến mất, từ đó về sau y sẽ không làm hại lục giới nữa, tính ra đây cũng là chuyện tốt.”

“Con đường của y phải trả giá bằng tính mạng vô số sinh linh.”

“Nhưng người đã chết cũng không thể sống lại, nếu ta cho y một cơ hội thì sao.”

“Ma tộc chỉ còn mỗi cơ hội này thôi.”

“Xem đi, người vẫn chỉ vì mục đích của bản thân.” Liễu Sao không hề bất ngờ, nàng kéo dài giọng: “Nói giúp ta nhưng thật ra là người muốn ta giúp người cướp thứ đó về. Ta không ngạc nhiên đâu, người làm nhiều chuyện như thế mà còn muốn nhờ ta giúp người, hử?”

“Là vì ta nên người mới không muốn làm?”

“Đúng vậy.”

“Ta xin lỗi, ta không nên lừa người.”

“Ái chà, nóng nảy rồi, xem ra thời gian không còn nhiều, mười lăm?” Liễu Sao đổi giọng: “Để ta đoán xem, là ngày mười lăm của năm nào tháng nào đây?”

“Nói điều kiện của người đi.”

“Cầu xin ta!” Liễu Sao lui lại một bước, mũi chân phải gõ gõ trên nền đất, nàng cười hì hì: “Chỉ cần người quỳ xuống trước mặt ta nói Thánh tôn đại nhân đại lượng, tiểu nhân là kẻ lừa đảo, vô tình vô nghĩa, nói dối hết lần này đến lần khác, đê tiện, vô sỉ. Tất cả đều là lỗi của tiểu nhân, xin người đừng so đo, người giúp tiểu nhân thì tiểu nhân sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp người.”

Nguyệt không nhìn được bật cười: “Liễu Sao nhi, cái này... hơi khó.”

“Ta bị người hại, những vết thương trên người ta còn không đếm xuể, ta chỉ bảo người quỳ xuống cầu xin vài câu mà còn không chịu, hử!” Liễu Sao kiêu ngạo phun một ngụm nước miếng rồi xoay người muốn bỏ đi.

“Người muốn đến chỗ Ký Thủy tộc? Yên tâm đi, áo trắng không dễ mắc mưu đâu.” Hắc vươn tay cản nàng, Nguyệt hơi khom người xuống: “Người biết đấy, Ký Thủy tộc cần y, cho nên y mới chọn rời khỏi người. Chẳng lẽ người mong Ký Thủy tộc vĩnh viễn ở lại Minh Hải bị người khác bắt nạt sao?”

Liễu Sao liếc nhìn hắc, không hề đáp lời.

“Y đối xử với người rất tốt, nhưng không thể phủ nhận, lúc y tới cứu người cũng không mang ý tốt, y lừa người lập lời thề với Ma thần.”

“Nhưng mà...”

“Bây giờ y phải thống lĩnh Ký Thủy tộc tiến tới một tương lai mới, người không nên đến quấy rầy y.”

“Ta không có quấy rầy huynh ấy.” Liễu Sao không nhìn được nói: “Ta chỉ muốn nhìn thấy huynh ấy cũng không được sao?”

“Y không muốn nhìn thấy người, y hối hận rồi.”

“Huynh ấy chỉ bẽ quan thôi, không phải không muốn gặp ta!”

“Ký Thủy tộc chưa thể thoát khỏi nguy hiểm, y sẽ bẽ quan vào lúc này sao, Liễu Sao nhi?”

Liễu Sao trầm mặc.

Hắc an ủi: “Ký Thủy tộc rất bất mãn với y, người đến đó chỉ khiến y thêm khó xử, người cho người đến báo tin là được rồi.”

“Người mà tốt bụng như vậy sao?” Liễu Sao nhìn hắc.

“Người có thể nghi ngờ ý đồ của ta, nhưng người cũng không thể phủ nhận ta rằng đối xử với người không quá xấu.” Hấn kéo tay nàng nâng lên trước ngực: “Ta vẫn luôn ở bên người.”

Liễu Sao nhìn bàn tay trước mặt, những ngón tay đẹp dễ tái nhợt, hấn dùng một tư thế cực kỳ lễ độ và tao nhã nắm bàn tay nàng, viên thủy tinh tím trên chiếc nhẫn lấp lóe trong tầm mắt nàng.

Tay phải cũng vươn ra khỏi áo choàng, hấn thở dài: “Ta đã cứu người, cũng từng giúp người, tuy có lúc ta đã vứt bỏ người, nhưng khi bọn họ phản bội người, có thật là ta chưa từng nhắc nhở người không? Là do người quá ngoan cố không chịu nghe lời khuyên của ta. Liễu Sao nhi, như lời người nói, người thích ta, ta chưa từng quên điều này, công chúa của ta.”

Công chúa của ta, cái người kia cũng từng nói như thế.

Chiếc mũ áo choàng che khuất ánh mắt hấn nhưng Liễu Sao biết hấn đang nhìn nàng, vì thế nàng cũng nhướng mày: “Ta vốn không phải là công chúa.”

“Ít nhất đã từng.” Hấn đáp.

“Chỉ ba ngày?”

Hấn lảng tránh đề tài này, ngữ điệu vẫn luôn ôn hòa: “Chúng ta có thể từ từ thương lượng mà.”

“Được rồi, muốn ta cướp thứ đó cho người cũng dễ thôi.” Liễu Sao gỡ những ngón tay của hấn ra: “Chỉ cần người thích ta, ta sẽ làm mọi chuyện giúp người, người xem đi, ta không hề có lòng tham.”

Chỉ cần người yêu ta, ta sẽ làm mọi chuyện vì người.

Hấn cong cong khóe môi theo thói quen: “Ta vẫn luôn thích...”

“Loại thích đó không phải là loại thích này.” Liễu Sao không chờ hấn nói xong mà đã bước tới, chăm chăm nhìn vào đôi môi mỏng kia, nàng chậm rãi kiễng chân: “Ví như có thể có những hành vi hôn hay ngủ cùng nhau...”

Hấn lập tức cất tiếng ho khan, đẩy mặt nàng ra: “Người còn nhỏ, như vậy không tốt lắm đâu.”

“Còn nhỏ sao?” Liễu Sao mặt dày ưỡn ngực, còn cố ý kéo vạt áo trước ra.

Hấn hơi hất cằm lên, kiên quyết đáp: “Ta không có sở thích ngủ với trẻ con.”

Bị gọi là trẻ con nhưng Liễu Sao không hề tức giận: “Ta lại có sở thích ngủ với người lớn đó! Chỉ một điều kiện này, không bàn thêm nữa, người tự nghĩ đi!”

Nàng đắc ý ném lại những lời này rồi xoay người đi về hướng Bất Niệm lâm.

Ở đằng sau, quả nhiên hấn không đi theo nàng.

Ánh mắt dần trở nên nghiêm trang, Liễu Sao dừng lại ở bên ngoài kết giới Bất Niệm lâm, nàng quay đầu nhìn lại rồi đột ngột đổi hướng lao khỏi Ma cung, chạy thẳng đến Minh Hải.

... Nói nhiều như thế, hấn vốn không muốn bàn điều kiện với nàng mà là muốn cản nàng đến chỗ của Ký Thủy tộc.

74. Q.3 - Chương 74: Ai Là Người Cứu Giúp

Đường đến Minh Hải rất thông thoáng, quả nhiên hàng ngũ Bách Yêu Lăng đã rời đi hết, ven đường cũng không có dấu hiệu mai phục, nghĩ đến những lời đe dọa không tổ đẹp gì của Ứng Như, có lẽ nàng ta đang canh giữ ở cửa vào Yêu giới chờ lúc Ký Thủy tộc quay trở về rồi bắt gọn một mẻ.

Nhớ đến sắc mặt Lạc Ninh lúc đó, Liễu Sao bất an một cách khó hiểu, vừa vặn có vài tên tiểu quỷ tuần tra đi ngang qua đó không xa, một ý nghĩ chợt lướt qua đầu nàng, Liễu Sao gọi họ lại.

Lần trước nàng ra tay rất hào phóng nên đám tiểu quỷ lập tức nịnh hót: “Hóa ra là Ma tôn đại nhân, Ma tôn đại nhân có chuyện gì cần dặn dò chúng tiểu nhân sao?”

Liều Sao nhỏ giọng hỏi: “Áo trắng đã quay về, các người có từng gặp huynh ấy bao giờ chưa?”

Tên tiểu quỷ đứng đầu mặt mày hớn hở đáp: “Gặp rồi, từng gặp rồi!”

Liều Sao thở phào nhẹ nhõm.

Một tên tiểu quỷ chợt xen lời: “Vừa nãy còn nhìn thấy áo trắng đi về hướng kia kìa.”

Liều Sao sửng sốt.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, không thể tùy tiện tiết lộ hành tung của áo trắng đại nhân được.” Tiểu quỷ đứng đầu quát mắng thuộc hạ, sau đó y xoay lại đổi ngay một khuôn mặt tươi cười, y nói với Liều Sao: “Để tiểu nhân dẫn lão nhân gia người qua đó tìm áo trắng!”

Quả nhiên bề quan tu luyện là cái cốt của y thôi. Liều Sao cảm thấy miệng hơi đắng chát, nàng miễn cưỡng nói: “Làm phiền rồi.”

Tận mắt chứng kiến tình cảnh của Ký Thủy tộc, huynh ấy đã hối hận thật sao? Nhưng chỉ cần họ cố chịu đựng một thời gian nữa, chờ nàng giết chết Thực Tâm ma thì có thể giúp Ký Thủy tộc, tại sao đến cả huynh ấy cũng không tin tưởng nàng? Không, chắc chắn huynh ấy sẽ không làm vậy, có lẽ đám tộc trưởng đã trách cứ huynh ấy, cùng lắm thì nàng sẽ lập lời thề với Ma thần trước mặt bọn họ, chẳng lẽ nàng còn dám dùng tính mạng của mình đi lừa họ sao!

Từ đằng xa, có hai bóng người đạp sóng bước đi, nữ khoác chiếc áo choàng bằng nước, còn nam tử áo trắng tóc màu bạc, toàn thân toát ra khí tức hết sức thân quen.

“Ma tôn, đây là áo trắng đại nhân. ” Tiểu quỷ tranh công bấm báo.

Liều Sao không hề nhúc nhích, nàng nhìn tay hai người mà sửng sờ.

“Ma tôn đại nhân?” Tiểu quỷ gọi nàng.

Liều Sao đột ngột hỏi: “Người nói, y là áo trắng?”

“Tất nhiên rồi.” Tiểu quỷ ngạc nhiên: “Chẳng lẽ Ma tôn đại nhân không biết áo trắng sao?”

Liều Sao chậm rãi nắm chặt tay.

Tiểu quỷ như tỉnh ngộ, y kêu lớn: “Khởi bẩm áo trắng đại nhân, Ma tôn đến tiếp kiến!”

“Sư tỷ?” Không thể ngờ rằng Liều Sao lại quay về nhanh như vậy, Lạc Ninh cuống cuống rút tay lại.

Người đứng bên cạnh liếc nhìn Lạc Ninh rồi xoay người lại.

Dáng người giống hệt, mái tóc trắng như tuyết tương tự, vẫn là y bào màu trắng đó, đến cả phụ kiện màu lam nhạt trên tóc cũng giống như đúc, thậm chí cả sự dịu dàng nơi đáy mắt cũng cố tình mô phỏng theo.

Nhưng Liều Sao biết, y không phải là Kha Na.

Áo trắng vẫn còn nhưng lại không phải là người trong tâm khảm.

Người ở đối diện sớm đã đoán được phản ứng của nàng, y đứng tại chỗ xa xa nhìn nàng, không nói một lời.

“Sao... sao lại...” Tiểu quỷ nghi ngờ nhìn hai người, y phát hiện tình hình không ổn bèn vội vã ngậm miệng. Dung mạo hai anh em giống nhau đến tám phần, y cải trang như vậy, quả thật là một Kha Na áo trắng khác, khó trách người ngoài lại nhận nhầm.

Không gian thật yên tĩnh.

Không ai hỏi, cũng không một ai giải thích, tựa như tiếng sóng biển nhỏ bé kia cũng hoàn toàn biến mất.

Đôi mắt xanh như hồ nước lạnh lẽo, con người đen lại dần chuyển sang đỏ.

Bất chợt, sát khí bùng lên, bóng người như mũi tên xé gió lao tới phía đối diện.

Sóng khí cuộn cuộn kéo theo ánh chớp chói lòa cắt ngang qua mặt biển, sét tạo thành một vết sẹo trắng như tuyết khiến nước biển bắn tung tóe.

Gặp phải đòn tấn công trí mạng nhưng A Phù Quân vẫn không thay đổi sắc mặt cứ đứng yên tại chỗ, y vốn không hề có ý định phòng ngự.

Lạc Ninh cũng không can.

Quả nhiên, bàn tay nhỏ bé dừng lại đột ngột trước ngực A Phù Quân.

“Tại sao trên người người lại có khí tức của Kha Na, tại sao người có thể tấn chức!” Nàng túm lấy y lắc điên cuồng: “Kha Na đâu? Huynh ấy ở đâu? Tại sao áo trắng lại là người!”

A Phù Quân xem như không thấy cơn giận của nàng, y thuận tay phải đi vài giọt nước bắn lên vai, ngữ điệu lạnh nhạt: “Nếu đã đoán được, cần gì hỏi thêm.”

Nếu đã đoán ra thì cần gì phải hỏi thêm.

Phá tan lời nguyện không thể tấn chức, Ký Thủy tộc muốn rời khỏi nước thì phải trả một cái giá như thế nào đây? Là ai hy sinh để tạo thành một Ký Thủy thiên yêu khác?

Toàn thân Liễu Sao đều run rẩy.

“Sư tỷ, tỷ nghe muội giải thích...” Lạc Ninh nắm tay nàng muốn kéo nàng ra.

Liễu Sao không chịu buông, nàng cố chấp cầm cánh tay A Phù Quân tựa như muốn bắt lấy tia hy vọng cuối cùng.

“Chắc chắn bọn họ nhận nhầm người, người ta muốn tìm là Yêu quân áo trắng, là Kha Na áo trắng, những người khác đâu?”

“Ta chính là áo trắng.”

“Người không phải!” Khuôn mặt tươi cười có hơi dữ tợn, nàng lại vung tay lên: “Người không phải là áo trắng!”

Thần thái của A Phù Quân vẫn rất thong thả, y không hề chớp mắt lấy một cái.

Đúng vậy, huyết mạch trên người y giống hệt huynh trưởng, chân thủy nguyên được chiết xuất từ từng dòng, từng giọt thủy nguyên, y là kẻ tiếp nối cuộc sống của áo trắng, nàng đâu nỡ lòng nào xuống tay?

Bàn tay giơ lên rất cao trên không trung, run lấy lấy.

Đột nhiên, Liễu Sao như mất hết toàn bộ sức lực, nàng buông y ra, lùi về sau ngã ngồi trên mặt biển, nàng ôm mặt.

Có dòng chất lỏng chảy ra từ kẽ tay.

Giờ phút này, đâu cần biết đến uy nghi của Ma tôn, cũng không thêm quan tâm đến thể diện của Ma cung. Nàng chỉ là Liễu Sao, là Liễu Sao muốn khóc thì sẽ khóc, vì vậy nàng cứ như thế bật khóc trước mặt Yêu vương Ký Thủy.

“Tại sao các người không chịu chờ một chút, vì sao lại không chịu tin ta!”

“Sư tỷ! Không đơn giản vậy đâu.” Mắt Lạc Ninh đỏ hoe ngồi xuống trước mặt nàng giải thích: “Ký Thủy tộc không thể chờ được, tình thế không cho phép họ chờ, Ký Thủy tộc cần phải có một áo trắng mới, thật ra... huynh ấy vẫn luôn nghĩ tới tỷ.”

“Ta không cần biết!” Liễu Sao bướng bỉnh quệt nước mắt trên mặt, nàng xoay người đứng dậy: “Huynh ấy căn bản không nghĩ tới ta! Cho dù huynh ấy có làm gì cho Ký Thủy tộc thì cũng không liên quan tới ta!”

Bỏ mặc tiếng gọi của Lạc Ninh, nàng hóa thành cơn gió bỏ đi.

Không hề báo trước, ảo cảnh Bất Niệm lâm trong Ma cung ầm ầm sụp đổ rồi hóa thành vô số đốm sáng trắng biến mất trong những tầng mây ô trọc.

Cảnh đẹp hư ảo cuối cùng cũng phải biến mất, trên mặt đất là những tảng đá trơ trọi, đó chính là cảnh tượng chân thật còn sót lại.

Đối diện với sự thay đổi của Bất Niệm lâm, đám ma binh tuần tra kinh ngạc khó hiểu, cả bọn theo bản năng quan sát kết giới ở Hư Thiên ma cung, sau khi phát hiện không còn động tĩnh nào khác, họ đoán có lẽ là Ma tôn muốn đùa giỡn cho nên họ tiếp tục thảo luận rồi rời đi.

Nguyệt vẫn đứng trong biển ảo, dưới chiếc áo choàng, từng đợt sóng tỏa ra bên hoa văn bằng bạc trên giày của hắn.

“Chủ nhân, người sẽ chấp nhận điều kiện của con bé?”

“Người nghĩ sao?”

“Thuộc hạ cho rằng, so với lịch sử trước đây của người, thì gần đây tiêu chuẩn đạo đức của người ngày càng cao rồi.” Tiếng Lam Sát vọng đến từ giữa không trung: “Vì tương lai của Ma tộc, hy sinh một chút là được, người có thể xem con bé như ma kỹ, hay là...”

“Ta phải nhắc lại một lần nữa, Lam Sát, con bé chỉ là một đứa trẻ.”

“Trẻ con mới có thể mang đến sự kích thích của tội ác.”

Hắn muốn lên tiếng nhưng bất chợt bị động tĩnh đột ngột xảy ra cắt đứt, hắn xoay người nhìn: “Hừm? Là Bất Niệm lâm.”

Kéo theo tiếng gió rít gào, cô gái như ma trời đột ngột nhảy ra, lại giống như dã thú phần nộ, liều lĩnh xông thẳng vào ảo cảnh biển.

Nàng đang ở giữa không trung nhưng ma lôi đã toát ra khỏi lòng bàn tay.

Đã đoán trước được sẽ như vậy, hắn chỉ nhẹ phát tay qua tạo thành một đường cong màu tím đẹp đẽ ở giữa không trung, ma lôi uy lực cực lớn nổ bung ra hóa thành những đốm pháo hoa màu xanh sẫm rơi xung quanh người hắn rồi lặng lẽ tan biến.

“Liễu Sao nhi, người đang để mặc ma tính hoành hành.” Hắn cảnh cáo.

Liễu Sao trừng trừng đôi mắt đỏ rực, nàng không thèm nghe câu nào, cũng không nói mà lập tức nâng song chưởng đánh vào trong ngực hắn.

Không dùng một chiêu thức nào, chỉ là một chưởng vận hết toàn bộ ma lực, tỏ rõ quyết tâm muốn giết người của nàng.

Chưởng lực ủa vào người hắn như đá chìm đáy biển.

Hắn hơi cúi đầu, hiển nhiên rất bất ngờ: “Người muốn giết ta?”

“Ta muốn giết ngươi! Tại sao ta lại không giết được ngươi!” Nàng cũng rất bất ngờ nhìn đôi tay của mình rồi lập tức gào thét điên cuồng: “Rốt cuộc ngươi là ai! Là ai! Nếu không phải tại ngươi thì làm sao ta lại biến thành ma, ở lại cái Ma giới chết tiệt này! Ngươi đã lợi hại như vậy thì tại sao còn tới tìm ta! Tại sao cứ đi theo ta, vì sao lại chọn ta!”

“Được rồi!” Hắn bắt lấy tay nàng, ôn hòa trấn an: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đôi mắt hạnh hung tợn trừng hắn, nước mắt tuôn rơi bộc lộ nỗi oán hận sâu sắc, giọng nàng khàn khàn: “Ta đã đến Ký Thủy tộc.”

Hắn sững sờ: “Người biết rồi sao?”

“Người vẫn tiếp tục gạt ta, suýt chút nữa ta đã tin tưởng rằng ta là công chúa của ngươi.” Nàng dừng lời, cất tiếng cười đau thương: “Công chúa! Công chúa gì chứ! Cái thứ công chúa rác rưởi gì!”

Nếu sớm biết công chúa của người sẽ có vận mệnh đáng buồn như vậy thì liệu ta có còn tham muốn ba ngày vui vẻ kia không?

Liễu Sao cười to, nước mắt tuôn ròng ròng.

Cuối cùng hắn cũng mở miệng: “Sớm muộn gì y cũng phải trở về Ký Thủy tộc, có ta hay không đều như nhau cả, ta cần người đến đó chỉ vì không muốn người đau lòng thôi.”

“Người nghĩ rằng ta không biết gì sao? Lúc trước người từng gạt huynh ấy đi.” Nàng khó tin nhìn hắn: “Hóa ra người thật sự xem ta là kẻ ngốc, nếu không phải người tiết lộ hành tung của Kha Na với Bách Yêu Lăng thì làm sao huynh ấy có thể rời khỏi Ma cung! Huynh ấy không về Ký Thủy tộc, thì làm sao... làm sao lại...”

Đôi môi mỏng khẽ mở ra, rớt cuộc hắn chỉ thờ dài: “Che giấu chân tướng sự thật, quả thật là lỗi của ta.”

“Lỗi của người ư?” Nàng thu nước mắt lại, ác độc cười khẩy: “Huynh ấy chết rồi, người nghĩ rằng có thể khống chế ta sao? Ta nói cho người biết, người đừng hòng, đừng có hòng! Ta sẽ khiến người không chiếm được bất cứ thứ gì!”

Hắn cản nàng lại, thử trấn an: “Liễu Sao nhi, chúng ta từ từ nói chuyện, chẳng phải người thích ta sao?”

“Xảy ra nhiều chuyện như vậy, người cho rằng chúng ta vẫn còn như lúc đầu sao?” Nàng gạt tay hắn ra: “Đừng có nằm mơ, ta sẽ thích người à? Ta hận người! Hận không thể giết chết người!”

Nhìn nàng lao ra khỏi ảo cảnh biển, Nguyệt trầm mặc xoay người: “Không dám ra đây sao, kẻ thật sự đứng phía sau chuyện này.”

“Có gì mà không dám.” Lư Sênh hiện thân trên ảo cảnh biển, y khoanh tay đứng đó.

“Ép áo trắng bỏ đi là một quyết định sai lầm và dư thừa.”

“Đây là biện pháp hữu hiệu nhất, bây giờ Ma cung cần vị Ma tôn này, nhưng chúng ta không mong có người ngoài có thể tác động đến ý kiến của nó, Ma tôn phải thuộc về Ma cung, không phải là của áo trắng.”

“Nếu con bé biết chân tướng thì sẽ giết chết người.”

“Con bé không biết đâu, người sẽ không để nó biết.” Lư Sênh thản nhiên nói: “Bây giờ nó không thể rời khỏi Ma cung. Tiên môn, Yêu giới và Thực Tâm ma đều là kẻ thù của nó, một mình tác chiến chẳng khác nào tự tìm đường chết. Phản bội Ma cung lại càng bất lợi với nó, bởi vì chỉ có chúng ta mới bảo vệ được nó, cũng bằng lòng bảo vệ nó. Áo trắng hiểu được điều này nên dù y biết chân tướng vẫn giúp chúng ta che giấu sự thật.”

Nói tới đây, Lư Sênh khẽ hừ: “Áo trắng ơi áo trắng, uống phí thanh danh cả đời của người, đúng là một Yêu quân đa tình.”

“Vậy liệu người có nghĩ tới một hậu quả khác.” Nguyệt đột ngột cất lời: “Ta cũng không thích oan uổng gánh cái tội này đâu.”

Lư Sênh quả quyết: “Vì Ma tộc, ta tin rằng người sẽ không để bụng, mục đích của chúng ta rất giống nhau.”

Nguyệt không đáp.

Viên thủy tinh tím lóe lên, ba luồng sáng tím đột ngột bắn ra.

Mắt Lư Sênh lóe sáng, ma ấn hộ thể xuất hiện, đồng thời y đẩy chưởng ra tiếp chiêu.

Ánh sáng tím dễ dàng phá hủy chưởng lực, phá tan ma ấn, xuyên thấu qua ma thể, trên vai và bụng xuất hiện ba miệng vết thương rất nặng, ba luồng máu tươi phun trào ra. Sức mạnh cực kỳ lớn, căn bản không để bất kỳ kẻ nào tránh được.

Lư Sênh khẽ hự một tiếng, nhưng vẫn bị luồng lực còn sót lại đánh bật ra chùng một trượng.

“Rốt cuộc người là ai?” Cuối cùng, y cũng phải thay đổi sắc mặt.

Ánh sáng tỏa ra từ viên thủy tinh tím càng thần bí mê hoặc. Nguyệt không trả lời: “Sẽ không có lần sau, đây là hình phạt cho hành động của ngươi, cũng là cảnh cáo của ta.”

Tại Mặc Lan điện, mặt đất bị phá hủy đã mọc ra vài mầm cỏ non, Vị Húc nửa nằm trên chiếc giường bằng ngọc đen, tay đang bưng một chén máu đỏ tươi.

Cơn gió xanh xuyên qua bức tường mây hóa thành cô gái áo xanh.

Vị Húc hơi bất ngờ, trông thấy thần sắc của nàng hơi khác lạ, y lập tức thu lại dáng vẻ lười nhác, đặt chén máu xuống, Vị Húc đứng dậy bước qua hỏi: “Sao vậy?”

Nàng bước đến ngồi lên giường của y, thấy y vẫn còn đứng đó, nàng giận dữ quát: “Ngươi đứng xa vậy làm gì!”

Vị Húc khẽ nhủ mày, bước đến thêm hai bước: “Thánh tôn...”

Còn chưa dứt lời, nàng đã vươn tay ra đẩy y lên giường.

“Ngươi muốn làm gì?” Vị Húc không hiểu.

“Ta muốn ngươi hầu hạ ta.” Nàng kéo y phục của Vị Húc: “Hầu ta ngủ, ngươi không thấy sao, ta hơi thích ngươi.”

Vị Húc suýt chút nữa bị sặc nghẹn.

“Biểu cảm của ngươi là thế nào vậy!” Thấy Vị Húc muốn đứng dậy, nàng dứt khoát kéo y xuống nằm dưới mình, nàng tức giận: “Sao nào, được cho không ngươi lại không muốn?”

Vị Húc ho khan: “Thánh tôn quá... thẳng thắn.”

“Vậy thì sao?”

“Thuộc hạ còn nhỏ.”

“Nhỏ? Nhỏ thế nào?” Liễu Sao nhìn y, giấu nhìn dáng vẻ vô tội của hộ pháp thiếu niên, nàng cười tủm tỉm phun ra một câu cực kỳ vô sỉ: “Không phải chỗ nào cũng nhỏ chứ?”

Đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại trở nên nguy hiểm và yêu mị.

Nàng rất vừa lòng với sự biến đổi này, Liễu Sao phối hợp kéo vạt áo mình, lộ ra một đường khe rãnh, nàng khẽ vuốt khuôn mặt y: “Ta cam đoan, sẽ ngon hơn máu của bọn họ...”

Như đã đoán trước được, y xoay người chặn ngang nàng.

Nàng nằm bên dưới bật cười khanh khách, hai tay ôm lấy khuôn mặt yêu mị kia, nàng cười mà đôi mắt trong vắt sáng ánh nước: “Đúng rồi, đúng rồi! Cứ thế đi, để bổn tọa xem công phu trên giường của ngươi thế nào, chỉ cần hầu hạ tốt, ta sẽ càng thích ngươi.”

“Thánh tôn muốn thuộc hạ phải hầu hạ thế nào đây?” Y hơi ngắc đầu tránh bàn tay nàng, Vị Húc vuốt mặt nàng cười nhẹ.

Nàng lập tức ngậm lấy ngón tay Vị Húc, vừa cố tình nhấm nháp vừa khiêu khích nhướn mày: “Ngươi muốn cái gì sẽ được cái đó.”

Đai lưng bị tháo ra, bộ y phục xanh mở rộng hoàn toàn, thân trên hé lộ, khuôn ngực trắng trong như ngọc thoát ẩn thoát hiện.

Nàng kéo thắt lưng ra: “Có thích không?”

Ở trước mặt y rõ ràng là một cô gái ngây thơ, chẳng phải là Ma tôn gì cả? Hộ pháp thiếu niên bật cười, từng ngón tay lướt dọc theo eo lướt lên trên, từng tắc từng tắc tiến tới mục tiêu, rồi đôi tay đột nhiên phũ lên đôi ngọc, cúi đầu.

Bốn cánh môi kề cận, cảm giác xa lạ lúc đầu qua đi, hai đôi môi nhanh chóng hòa quyện.

Hơi thở ngập tràn không gian, nhiệt độ trong điện Mặc Lan dường như nóng dần lên, ánh lửa từ tượng thú điêu khắc soi sáng thiếu niên và thiếu nữ đang đắm chìm trong sắc thái trầm luân.

Áo bào đỏ phủ lên áo xanh lục tựa như một khóm hoa, đôi tay trắng như tuyết ở giữa đóa hoa quyền luyến không rời.

Bỗng nhiên, Vị Húc đột ngột rời khỏi người nàng, y xoay người bước xuống giường, hơi thở vẫn còn hỗn hển nhưng ánh mắt nhìn nàng rất phức tạp.

“Sao vậy?” Nàng khó hiểu.

“Thâm tâm ngươi vốn không muốn.” Y nhướng mày.

“Ai nói không!” Nàng nhắc chân cuốn lấy y, khiêu khích: “Là ngươi không được thì có.”

Y tránh né: “Thật ra gan của thuộc hạ rất bé.”

“Món hời tới cửa mà không dám lấy, ngươi quả không phải là đàn ông!” Sau một lúc lâu nàng mới phản ứng kịp, Liễu Sao tức giận mắng to rồi cất tiếng gọi: “Người đâu! Người đâu!”

Hai gã hộ vệ nghe thấy tiếng gọi lập tức chạy vào, bắt gặp cảnh tượng này cả hai đều ngơ ngác.

Vị Húc lập tức cản nàng lại, đáy mắt toát ra vẻ u ám: “Ngươi đang làm cái quái gì thế!”

“Ngươi hầu hạ không tốt, ta muốn đổi người!” Liễu Sao đẩy y ra, nói với hai tên hộ vệ: “Các ngươi lại đây mà dạy hộ pháp của các ngươi, cho y biết thế nào là đàn ông, nếu hầu hạ tốt ta sẽ ban thưởng.”

Vị Húc quay đầu lạnh lùng quét mắt qua, hai gã thị vệ lập tức cúi đầu.

“Ngươi làm gì đó!” Liễu Sao tức giận: “Ta là Thánh tôn, ta có quyền quyết định!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta là ma, sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy diệt, còn không thừa dịp này mà sống cho thật vui vẻ, ngươi còn lo nhiều vậy làm cái quái gì!”

Vị Húc xanh mặt nhìn nàng thật lâu rồi xoay người bỏ đi.

“Nhìn cái gì mà nhìn, đám các ngươi đều là đồ ngốc sao!” Liễu Sao chợt nổi giận, nàng đứng bật dậy, cời sạch xiêm y trước mặt hai gã hộ vệ: “Chẳng lẽ ta khó coi lắm sao?”

Hai gã hộ vệ vẫn tiếp tục cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Liễu Sao vươn tay bắt lấy hai người từ giữa khoảng không rồi kéo họ lên giường: “Nếu không nghe lời ta sẽ giết các ngươi.”

“Thánh tôn tha mạng!” Hai gã hộ vệ run rẩy kêu một tiếng rồi không còn động tác nào nữa.

Một sức mạnh vô hình kéo Liễu Sao từ trên giường ngã thẳng xuống đất, nàng lăn vài vòng trên mặt đất cho đến khi lăn tới bên chiếc áo choàng đen kia mới dừng lại.

Tượng thú điêu khắc phun ra ánh lửa đỏ chiếu soi cơ thể trẻ trung của cô gái, những đường cong hoàn mỹ mang theo ba phần mê hoặc của ma tính.

Cho dù bụi đất nhem nhuốc trên cơ thể cũng không che giấu được những đường nét rõ ràng, tươi đẹp thuộc về thiếu nữ.

Nàng ngã nằm trên mặt đất, sát bên chân hần, chẳng những không thấy ngượng ngùng mà còn rất đắc ý.

Một lát sau, hần hơi khom người: “Liễu Sao nhi, ngươi đúng là một đứa trẻ ngang bướng, làm liều.”

“Ta cứ ngang bướng, làm liều đây.” Nàng đổi sang một tư thế thoải mái hơn: “Ai đối xử tốt với ta thì ngươi lập tức đối phó người đó, bây giờ ta muốn tất cả họ đều thân thiết với ta, ngươi có bản lĩnh thì đuổi hết đám người trong Ma cung đi đi! Ta không thể không che được vận mệnh của mình, nhưng ta có thể hủy diệt nó, ta sẽ không để người được như ý nguyện! Ta thích gì làm đó, ngươi muốn quản sao? Nếu ngươi rảnh rồi vậy thì mỗi ngày đều đến giám thị ta đi.”

Hắn cong khoe môi, nhẹ đá nàng một cái: “Dáng vẻ hiện tại của ngươi, khó coi quá.”

“Thật à...” Nàng cố tình cọ vào chân của hắn rồi hơi nhích chân đi: “Ngươi nghĩ thế thật sao?”

Hắn lập tức lùi về sau một bước rồi đứng thẳng dậy.

Nàng đắc ý cười rộ lên.

“Ngươi như thế này là do Lạc Ca dạy sao?” Hắn đột ngột mở miệng.

Đã quên mất cái tên kia ư?

Tiếng cười ngưng bật, nàng cứng đờ nằm trên mặt đất như một thi thể xinh đẹp.

Phần nộ tức cùng đến mức nản lòng thoái chí, không còn ý chí tiến thủ, do đó nàng đã không hề chú ý tới những chấn động truyền tới từ cổ tay.

Tỉnh táo lại, rốt cuộc Liễu Sao cũng cảm nhận được sự run rẩy của Xích Huyền cầm, nó kêu lên từng tiếng nhẹ nhàng thanh thoát.

“Không...” Liễu Sao gian nan đáp, tựa như nàng lại trông thấy khuôn mặt tuần tú kia, hắn vươn tay về phía nàng nhưng chỉ trong tích tắc khuôn mặt kia đã thấm đẫm máu tươi, hắn dùng tính mạng của mình để bảo vệ nàng.

Nếu vị tiên nhân kia trông thấy nàng biến thành thế này thì có hối hận không?

“Chỉ cần muội không vứt bỏ bản thân thì sẽ không có ai có thể vứt bỏ muội.”

“Ngươi cho rằng phải làm thế nào đây?”

Không, không phải thế này.

Dòng chất lỏng dâng tràn khoe mắt.

“Cút! Ngươi cút đi!” Liễu Sao đột ngột thét lên, nàng xoay người đứng bật dậy, lao đảo nhào tới trước giường, Liễu Sao nhặt y phục cuống cuồng mặc quần áo vào, đồng thời đá bay hai gã thị vệ: “Không được nhìn, các người cút hết đi cho ta!”

75. Q.3 - Chương 75: Tương Kế Tụ Kế

Không hề để tâm tình hình bên trong điện Mặc Lan, Nguyệt bước ra khỏi bức tường sương khói, đánh thức hai gã hộ vệ đang hôn mê: “Các người dám lười biếng ngủ gục ở chỗ của Vị hộ pháp quả thật không hay, may mà các người gặp được ta, còn không mau đi đi?”

Hai gã hộ vệ đứng dậy, gãi gãi đầu, cả hai đều không rõ tại sao mình lại ngất xỉu, cho dù có cố nhớ lại cũng không thể nhớ được bất kỳ điều gì, hai gã hộ vệ đành nói đa tạ rồi mơ hồ rời đi.

“Tuy Lư Sênh đã hủy hoại kế hoạch của người, nhưng những chuyện y làm đều vì Ma cung, y không đáng bị trừng phạt. Chủ nhân, người đã đánh mất sự công bằng vốn có.” Lam Sát ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Trái lại, thù tử của người bị người ta thấy hết cả rồi, thuộc hạ cho rằng có lẽ nên trừng phạt Vị Húc.”

“Con bé chỉ là một đứa trẻ.” Nguyệt cất tiếng.

“Được rồi, vóc dáng của đứa trẻ này thật không tệ, thuộc hạ phải thừa nhận rằng hầu hết nam nhân đều thích vóc dáng đó.”

“Lam Sát, mắt của ngươi hình như còn thừa thãi hơn cả cái miệng của ngươi.”

“Con bé chỉ là một đứa trẻ thôi, chủ nhân.”

“Dù là trẻ con cũng không được nhìn.”

“Thuộc hạ thề, thuộc hạ không trông thấy gì hết, xin chủ nhân tin tưởng vào tiết tháo của một ma thú, thuộc hạ cũng cao thượng giống như chủ nhân vậy.”

“Xách theo cái thứ tiết tháo của người biến đi, ta còn đang nghĩ phải trừng phạt người thế nào trước đây.”

Bốn phía lập tức tĩnh lặng, không còn lời nào vang lên giữa không trung.

Nguyệt đứng một mình bên ngoài rất lâu rồi xoay người đi vào trong Mặc Lan điện, hần nhận ra Liễu Sao đã mặc lại y phục, nàng tựa người vào chiếc giường bằng mặc ngọc dường như đang ngủ.

Phát hiện có người bước tới gần, đôi mắt hạnh khẽ giật giật muốn mở ra.

Ngón tay tái nhợt khẽ phất qua.

Đôi mi dài ảm ướt cổ găng chớp chớp tựa như đôi cánh bướm bị ướt nước mưa, không đủ sức đập cánh, cuối cùng đôi mi hoàn toàn khép lại.

Hần thở dài, ôm lấy nàng rời khỏi điện Mặc Lan.

Vàng trắng bạc treo tít trên cao, sương khói trôi lơ lững bên người, Nguyệt ôm cô gái của hần, bóng thiếu nữ và Nguyệt chồng vào nhau. Không dùng ý niệm để di động, hần ôm nàng lững thững đi trong màn sương khói ô trọc.

Vạt áo chỉ cột qua loa, bộ y phục xanh cũng không bọc kỹ cơ thể, làn gió lướt qua khiến nửa bờ vai lộ hần ra ngoài.

Nguyệt cúi đầu, vươn tay kéo áo lại giúp nàng, viên thủy tinh tím trên chiếc nhẫn tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt ánh lên cổ thiếu nữ, tạo nên một vẻ đẹp khác thường.

Ở phía trước ảo cảnh Bất Niệm lâm đã biến mất, lọt vào tầm mắt là một vùng đất lẫn đá trống huơ trống hoác và vài bụi cỏ biến thành màu nâu. Theo bước chân hần đến gần, ảo cảnh mờ mờ hiện ra không ngừng thay đổi, đầu tiên là rừng hoa trắng như tuyết sau đó lại biến thành một vùng biển xanh thẳm....

Hần dừng chân lại, dường như hơi do dự.

Sau một lúc lâu, tất cả ảo ảnh như bọt biển tan ra, cuối cùng chỉ còn lại khung cảnh chân thật là một mảnh đất rất xấu xí.

Trên mặt đất xấu xí mọc một gốc liễu xanh tươi, cành liễu non mềm mà cứng cỏi, chúng quấn lấy nhau như có sự sống, nhanh chóng đan thành một cái võng giống như một cái kén xanh lục.

Hần cúi người đặt nàng lên võng.

Lá liễu vàng xanh, khuôn mặt trắng như tuyết.

Vết nước mắt đã khô, đôi mắt xinh đẹp hơi sưng lên. Ngón tay tái nhợt dừng lại trên mặt nàng một lát rồi đột ngột vỗ vào hai má nàng mấy cái.

“Đúng là một đứa trẻ vừa đáng ghét vừa hư hỏng.” Hần đứng thẳng dậy thở dài rồi đẩy cái kén kia, mỉm cười.

Cái kén xanh nhẹ nhàng lắc lư, thiếu nữ đang ngủ say trong kén, Nguyệt đứng dưới tàng cây liễu, tựa như kẻ nằm xưa luôn canh gác bảo vệ nàng không rời một tấc.

Mà ở một thế giới khác, khi vàng yêu nguyệt nhô lên cao.

Ảnh hưởng do Thiên yêu xuất thế biến mất, Yêu giới lại khôi phục yên tĩnh, nhưng không khí căng thẳng không vì thế mà biến mất. Trên bình nguyên, mười mấy gã thạch tinh khổng lồ cầm búa lớn tuần tra qua lại, vô số cây bách xanh um tươi tốt chen chúc vào nhau, chúng di động theo một tần suất nhất định tạo thành sự chuyển động của yêu trận. Rừng bách ôm lấy một vương lăng cổ xưa, đó chính là Bách Yêu lăng danh tiếng vang dội.

Ứng Phi ngồi trên vương tọa hình chim ưng bằng hoàng thạch, tóc nâu, mày nâu, tai trái đeo một cái khuyên vàng nhỏ, sợi lông vũ trắng như tuyết trên đỉnh đầu trông cực kỳ bắt mắt. Ở bên dưới các yêu thần, yêu tướng đứng thành hai hàng, Ứng Như đứng ở hàng đầu bên phải, nàng ta mặc chiến bào màu bạc, phía sau có rất nhiều vị trí trống.

Một gã yêu tướng bước ra khỏi hàng đứng ở trung tâm bẩm báo: “Thuộc hạ đã cho người điều tra khắp nơi, kẻ vừa tấn chức Thiên yêu tên là Tuyết Thiên Diệp, còn lai lịch cụ thể vẫn chưa điều tra được.”

“Tuyết Thiên Diệp... trước đây bốn vương chưa nghe cái tên này bao giờ.” Ứng Phi hơi híp mắt lại: “Vương muội, muội thấy sao?”

Ứng Như cười bước ra khỏi hàng nói: “Vấn đề quan trọng nhất trước mắt không phải là làm cách nào để tìm ra y mà là sau khi tìm được thì nên xử lý ra sao?”

Ứng Như chỉ thẳng vào điểm máu chót, các yêu thần đồng loạt gật đầu.

Ứng Phi hỏi: “Chư vị có ý kiến gì không?”

“Kẻ này đã tấn chức lên Thiên yêu, chủ quân nên nghĩ cách chiêu mộ vào Bách Yêu Lăng.” Một ông lão đầu bạc râu bạc cất tiếng: “Bách Yêu Lăng được Thiên yêu ủng hộ, còn sợ gì không lớn mạnh đây?”

Ông vừa dứt lời, chúng thần khe khẽ bàn luận, có người gật đầu cũng có người lắc đầu.

Một gã yêu tướng tóc xanh cười khẩy, bước ra khỏi hàng: “Lão Bạch nghĩ lại đi, đối phương là Thiên yêu, người muốn chủ quân chiêu mộ bằng cái gì đây? Nếu y không chịu quy thuận, vậy xin hỏi chủ quân phải dùng địa vị gì để giữ y lại?”

Cả đại điện lặng im phăng phắc.

Thông thường khi Thiên yêu xuất thế chắc chắn sẽ khai sáng một sự nghiệp mới, chỉ cần y lên tiếng hiệu triệu thì chúng yêu đều nổi gót đi theo, áo trắng năm xưa cũng như thế. Tuyết Thiên Diệp kia rõ ràng có thực lực, vậy tại sao phải ở dưới trướng của Bách Yêu Lăng? Bách Yêu Lăng có năng lực gì để thu phục y? Qua cả ngàn năm Thiên yêu cũng khó mà có được lấy một người, chính Ứng Phi còn chưa tu thành Thiên yêu, cho dù họ có thể mời được Tuyết Thiên Diệp, nhưng ai dám đảm bảo sẽ khống chế được y?

Ứng Phi mở miệng: “Vậy theo ý kiến của Bằng tướng quân thì phải xử trí thế nào?”

“Diệt trừ!” Yêu tướng tóc xanh vung tay ra hiệu.

Nếu mặc kệ Tuyết Thiên Diệp thì y sẽ trở thành kẻ uy hiếp Bách Yêu Lăng, để ngăn cản thế lực mới sinh ra thì cách hữu hiệu nhất là bóp chết nó từ trong trứng nước.

Ứng Phi vỗ tay cầm của vương tọa: “Truyền lệnh xuống, toàn bộ Bách Yêu Lăng chuẩn bị xuất chiến, phải nhanh chóng tìm ra tung tích của Tuyết Thiên Diệp!”

Chúng tướng đồng thanh đáp vâng.

Ứng Phi chợt nghĩ đến một chuyện, y nói với Ứng Như: “Vương muội, quân chủ lực của chúng ta đã mai phục ở cửa vào Yêu giới rất lâu rồi, bên Ký Thủy tộc vẫn chưa có chút động tĩnh nào, chẳng lẽ áo trắng vẫn chưa về Ký Thủy tộc sao?”

Ứng Như liếc nhìn yêu tướng ở phía sau, gã yêu tướng kia lập tức bước lên bẩm báo: “Hồi bẩm chủ quân, thuộc hạ đã thăm dò được từ chỗ quý tộc, áo trắng đã trở lại Ký Thủy tộc, nhưng y thường đi cùng với muội muội của Lạc Ca, việc này cực kỳ chính xác.”

Ứng Phi cười to: “Quý tộc thật không đáng tin mà.”

Ứng Như cười nói: “Ở nhân giới có câu, có tiền có thể sai quý đày cối xay, Minh tôn che chở bọn chúng thế nhưng đám tiểu quý nịnh hót lại bán đứng chúng.”

Ứng Phi nắm bàn tay gõ gõ tay vịn, y chú ý tới một chuyện: “Nghe nói muội muội của Lạc Ca bị Trưng Nguyệt bắt đi, Tiên môn đang tìm kiếm tung tích nàng ta khắp nơi, không thể ngờ Trưng Nguyệt lại giấu nàng trong Ký Thủy tộc. Nhưng mà dựa vào quan hệ của áo trắng và Trưng Nguyệt, chúng ta nên sớm nghĩ ra mới phải. Bây giờ Trưng Nguyệt đã đứng đầu Ma cung, lại không đón nàng ta đi, mà áo trắng và

vị Lạc cô nương này lại thường ở chung... có chút thú vị. Đáng tiếc thân phận nàng ta rất đặc biệt, không động vào được.”

Hơi lạnh dâng lên trong đáy mắt, Ung Như nhắc: “Tuy nói là nói thế, nhưng Vương huynh có thể mượn cơ hội này bán cho Tiên môn một mối nhân tình.”

“Ừ, tùy muội xử lý.” Ung Phi không quan tâm lắm: “Vậy xem ra, áo trắng cũng không có ý định quay về Yêu giới. Nếu y đã không hành động vậy chúng ta nên rút quân chủ lực về...”

“Không thể!” Ung Như cắt ngang lời y: “Bây giờ Ký Thủy tộc đang ăn nhờ ở đậu, chúng không thể nào không muốn quay về, chỉ cần chúng ta đợi thì sớm muộn gì áo trắng cũng sập bẫy.”

Ung Phi cực kỳ tin tưởng vương muội này, y không tiện bàn thêm, nhưng gã yêu tướng tóc xanh lại bước lên nói: “Chủ quân nói có lý, Vô Tích Yêu Khuyết đã tan rã, áo trắng bị Ký Thủy tộc liên lụy, nhất thời chưa thể làm nên chuyện. Bây giờ Tuyết Thiên Diệp mới là kẻ thù lớn nhất của chúng ta, Ngộ vương nên rút quân chủ lực về để toàn lực chuẩn bị cho cuộc chiến.”

Ung Như lập tức xoay người: “Lam Bằng tướng quân không vừa lòng với quyết sách của tiểu vương?”

Gã yêu tướng tóc xanh như cười như không chấp tay: “Không dám, nay Bách Yêu Lăng vừa mới làm chủ Yêu giới, chủ quân nên củng cố địa vị để nhanh chóng khôi phục nguyên khí. Bây giờ muốn đối đầu với kẻ thù mạnh thì rút quân chủ lực về mới là thượng sách, bản tướng chỉ xét theo chuyện mà bàn, nếu có chỗ nào đắc tội mong Ngộ vương bao dung.”

Ung Như nhìn y một lúc lâu rồi cười: “Điều tướng quân quân bản khoản là đúng, chẳng qua tên A Phù Quân kia quỷ kế đa đoan, việc này không dám đảm bảo không phải là thủ thuật che mắt của y, cố tình khiến chúng ta lơ là. Nếu áo trắng dẫn Ký Thủy tộc quay về Yêu giới rồi bắt tay với Tuyết Thiên Diệp thì mọi chuyện càng khó giải quyết, khi đó tướng quân bảo phải làm thế nào để đối phó đây?”

Yêu tướng tóc xanh cũng không lùi bước: “Nhưng Ngộ vương cứ chờ như thế, mà y lại không mắc mưu thì biết làm thế nào? Quân chủ lực của Bách Yêu Lăng bị Ký Thủy tộc giam chân, việc này cực kỳ bất lợi, chẳng khác nào đang tạo cơ hội cho người ta.”

Hai bên tranh cãi quyết liệt, chúng yêu thần đều cúi đầu im lặng. Cuối cùng Ung Phi phải lên tiếng: “Thôi, điều vương muội bản khoản rất hợp lý, nhưng lời của tướng quân cũng không sai. Vương muội người cho người điều tra rõ, nếu áo trắng quả thật không định về Yêu giới, vậy thu hồi binh lực lại trước đi.”

Ung Như cúi đầu đáp: “Rõ.”

Gã yêu tướng tóc xanh hừ lạnh, thấp giọng mắng “Tầm mắt đàn bà.” rồi phát tay áo lui về vị trí cũ.

Sự việc đã được định đoạt, Ung Phi lại nói thêm vài câu để chúng yêu thần tự lui xuống, Ung Như ra khỏi điện, khuôn mặt tươi cười lập tức sa sầm xuống.

Gã yêu tướng đi đằng sau nhỏ giọng: “Ngộ vương, Bằng tướng quân ý vào...”

“Y chỉ làm việc theo ý của vương huynh thôi.” Ung Như khẽ hừ rồi nhíu mày: “Ta thấy rất tò mò, cái tên Tuyết Thiên Diệp kia vì sao lúc trước chưa từng có tin tức gì ở Yêu giới? Đám nghịch tặc Đài lão còn đang trà trộn trong Yêu giới, chủ nhân mới của chúng rốt cuộc là ai? Nếu là Tuyết Thiên Diệp, vậy tại sao đám Đài lão lại che chở cho Ký Thủy tộc? Chuyện này ta thấy có điều gì đó không thích hợp.”

Yêu tướng trả lời: “Hay việc bọn chúng đầu hàng chỉ là giả, chúng đang diễn kịch cùng áo trắng?”

“Bàn sau đi.” Ung Như hừ một tiếng rồi mỉm cười: “Muội muội của Lạc Ca, Tiên môn làm sao cho phép nàngta tiếp tục ở lại Ký Thủy tộc?”

“Ngộ vương yên tâm, việc này cứ giao cho thuộc hạ.”

Minh Hải, đàn tể tạo thành từ nước đã biến mất, tựa như chưa từng tồn tại.

Dưới đáy biển, đám rế quỳ xù xì to lớn bao quanh những tảng đá dưới đáy biển, xen lẫn trong đó có rất nhiều đầu lâu khô màu đen và những mảnh xương vụn, vô số bóng người trắng tinh đang tránh trong không gian âm trầm xấu xí bàn bạc đại sự.

“Đài lão làm không tệ.” Một trưởng lão khen ngợi: “Trước mắt Bách Yêu Lăng dùng toàn lực đề phòng Tuyệt Thiên Diệp, chúng ta sẽ có cơ hội quay về Yêu giới.”

“Không thể được.” A Phù Quân phản đối.

“Tại sao?” Vị trưởng lão kia khó hiểu.

A Phù Quân chỉ nhú mày, có hơi dăm chiêu.

Một vị trưởng lão khác hỏi: “Bỏ qua cơ hội lần này thì biết bao giờ chúng ta mới quay về Yêu giới đây. Chẳng lẽ con muốn mọi người tiếp tục ở lại chỗ này bị đám ác quỷ đó chèn ép?”

A Phù Quân nói: “Bách Yêu Lăng thu hồi binh lực quá dễ dàng chỉ e đã giăng bẫy sẵn.”

Vị trưởng lão kia thở dài: “A Phù, con nghĩ nhiều quá rồi...”

“Là áo trắng, áo trắng vương!” Lão tộc trưởng đột ngột gõ trống trong tay một cái cắt ngang lời lão: “Chỗ này không có A Phù, cũng không có lão tộc trưởng, chỉ có Ký Thủy tộc vương! Quyết định của ngài là quyết định của chúng ta!”

Vị trưởng lão kia giật mình, cúi đầu.

“So với sự trừng phạt vì tội lỗi lúc trước, thì đây đã đáng là gì?” Lão tộc trưởng nói: “Chúng ta đã nhẫn nhịn được cả trăm ngàn năm, chẳng lẽ không thể chờ nổi vài năm sao? Ký Thủy tộc không thể chịu thêm bất cứ việc bất trắc nào nữa, làm việc gì cũng phải ổn thỏa, vững chắc, ta tin tưởng vào áo trắng vương.”

A Phù Quân đáp: “Yên tâm đi, ta sẽ không để chư vị chờ lâu lắm đâu.”

Tộc trưởng đã lên tiếng, chúng trưởng lão đều cúi đầu vâng dạ rồi tự mình biến mất.

A Phù Quân đứng đó một mình rất lâu lâu rồi cũng bước lên mặt nước.

Trên mặt biển, cô gái đập trên những con sóng, chiếc áo choàng nước trắng tinh càng khiến cơ thể nàng thêm gầy gò. Nàng dùng hai tay nhặt từng chiếc đầu lâu khô trôi lờ lờ trong dòng nước rồi bỏ vào trong cái túi to luôn mang theo trên người, nét mặt nàng vẫn luôn thương xót chứ không hề có chút hoảng sợ. Đám hài cốt trôi giạt này đều bị đưa vào hầm luân hồi trong Minh thành, thiếu nữ khơi gợi thiện niệm khiến chủ nhân của đám xương cốt sớm ngày giải trừ nghiệp chướng, chuyển thể đầu thai.

Vị yêu vương không từ thủ đoạn, thậm chí sẵn sàng hy sinh huynh trưởng của mình lại rất thích nhìn theo bóng dáng xinh đẹp thiện lương đó.

A Phù Quân khoanh tay xem nàng chắt chắt đầu lâu vào trong cái túi to sau đó đưa chúng cho những kẻ canh gác Minh thành. Y chỉ đi theo nàng ở đằng xa, không hề lên tiếng, cho nên khi nàng quay người trở về mới phát hiện ra y.

“A Phù Quân?”

“Ừm, đi thôi.”

Y vươn tay ra, nàng có hơi chần chờ, bất thành linh y bắt lấy cổ tay của nàng, kéo nàng đi.

“Mấy hôm trước Minh tôn có ý với đề thảo của Yêu Khuyết nhưng gần đây lại đột nhiên không nhắc tới nữa.”

“Là do ta đã cầu xin.” Lạc Ninh nghiêng mặt nhìn y: “Ta cần dùng đề thảo để chữa thương, lão nhân gia nể mặt ca ca nên ngại tranh giành đề thảo với ta. Ai ai cũng có lúc gặp rủi ro, ta nghĩ, A Phù Quân cũng không phải hạng người hẹp hòi, cho nên ta tự chủ trương.”

Đề thảo là con át chủ bài chưa lật của Yêu Khuyết nên đương nhiên không thể giao ra ngoài, với sự giúp đỡ của thiếu nữ yếu ớt này, A Phù Quân không tỏ vẻ giận hờn, cũng không cảm ơn, chỉ gật đầu.

Lạc Ninh thử hỏi: “Tin về Thiên yêu Tuyết Thiên Diệp là do bọn Đài lão tung ra?”

“Ừm.”

“Các người...”

Thấy nàng phân vân muốn nói rồi lại thôi, A Phù Quân dừng lại: “Người đang lo lắng điều gì?”

Lạc Ninh đỏ mặt, không đáp.

Trong sóng mắt trong vắt và lạnh lùng lại thoáng hiện chút lay động, y như cười như không nhìn nàng, xoa xoa bàn tay nhỏ bé kia.

“A Phù Quân...” Nàng có hơi hoảng hốt muốn rút tay về.

“Yên tâm đi, chúng ta không quay về Yêu giới.” Ngữ điệu của A Phù Quân rất nhẹ, y tiếp tục kéo nàng tiến về phía trước.

Thì ra nàng lo bọn họ sốt ruột sẽ mắc mưu, Lạc Ninh khẽ “À” rồi nhẹ nhàng thở ra, nàng thông minh không nhắc tới chuyện này nữa: “Vây là tốt rồi, ta đã nhận được tin tức của sư tỷ, tỷ ấy sắp đi Tiên hải.”

“Tiên hải?” A Phù Quân nhíu mày.

Lạc Ninh gật đầu: “Hình như Thực Tâm ma đang âm mưu gì đó, tỷ ấy muốn đến đó điều tra.”

A Phù Quân vẫn không ngừng bước: “Người đã lo như thế, vậy chúng ta đi theo Liễu Sao xem sao.”

“Chúng ta?” Lạc Ninh sửng sốt một lát mới hiểu ra: “Ý kiến hay! Vẫn là huynh lợi hại!”

Sự ca ngợi chân thành tha thiết nhất cũng sẽ khiến người ta rung động cõi lòng nhất.

Thiếu nữ nhìn y với ánh mắt khâm phục, nụ cười của nàng trong vắt ấm áp, tuy đã bớt đi vài phần ngây thơ nhưng lại mang theo chút tao nhã, dịu dàng của người trưởng thành khiến vị Yêu vương đã quen với bóng tối cũng phải ngẩn ngơ.

Y nhanh chóng thu hồi lại tầm mắt.

Hai người tiếp tục sóng vai tiến tới.

A Phù Quân như thuận miệng nhắc: “Bách Yêu Lăng đã biết người đang ở đây.”

Bàn tay nhỏ bé khẽ run lên, nàng vội cúi đầu: “Vây à...”

Phong ba ở Yêu giới chưa từng ngừng lại, nhưng tất cả mọi chuyện ở Ma cung đều cực kỳ bình thường. Hôm đó sau khi tỉnh lại, Liễu Sao ngồi một mình nửa ngày, cả con người nàng bỗng trở nên tĩnh lặng tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đầu tiên Liễu Sao truyền tin đến cho Ký Thủy tộc, báo chuyện về Tiên hải cho Lạc Ninh rồi cùng bàn bạc với Lư Sênh, nàng quyết định dẫn Vị Húc và Thạch Lan đến Tiên hải điều tra.

Trong điện Ma thần rộng mênh mông, Nguyệt lạng lẽ đứng một mình giữa trung tâm, màu áo choàng và mặt đất hòa thành một.

“Chủ nhân, con bé chỉ muốn đối phó với Thực Tâm ma, con bé tuyệt đối sẽ không giúp người đâu.”

“Ta biết.”

“Kế hoạch của người sắp thất bại hoàn toàn rồi.”

Hắn trầm mặc.

Lát sau, bên ngoài có tiếng bước chân đến gần, hắn xoay người lại.

Trước cửa đại điện xuất hiện bóng thiếu nữ, khoác ngoài là chiếc áo choàng màu đen, bên trong vẫn là chiếc áo xanh biếc, tóc buộc cao cao như đuôi ngựa, trên mái tóc điểm xuyết thêm vài đóa hoa tươi đủ mọi màu sắc.

Liều Sao lập tức bước vào trong điện, đi đến quỳ xuống trước bức tượng Ma thần to lớn.

Hắn rất bất ngờ nên bước theo nghiêng người quan sát nàng.

Liều Sao giống như không hề phát hiện ra hắn, nàng nhắm mắt cầu nguyện.

Nhìn nàng cầu nguyện rồi dập đầu, cuối cùng hắn cũng mở miệng, ngữ khí không thân thiện cho mấy: “Có điều cầu xin ắt phải trả một cái giá tương xứng.”

“Chỉ cần để ta thuận lợi giết chết Thực Tâm ma...” Liều Sao nói tiếp: “Điều điện ta có thể trả chính là ta sẽ cố hết sức cướp thứ kia về, cho Ma tộc một tương lai. Nếu ta đã là Ma tôn vậy chuyện này là chuyện ta phải làm.”

“Hay lắm.” Hắn cũng không hề vui mừng: “Nhưng còn một lời cầu xin khác của người thì sao?”

“Cách giết người.” Liều Sao lạnh lùng nói: “Ta tự hỏi, phải làm thế nào mới có thể giết chết người.”

Hắn trầm mặc thật lâu.

Tiếng bước chân vang lên, vạt áo choàng ma sát mặt đất đen, hoa văn ánh trắng bạc trên giày của hắn khẽ chớp động, hắn dừng lại trước mặt nàng.

“Người làm gì đấy?” Liều Sao không hề sợ hãi, nàng ngẩng mặt nhìn hắn.

“Liều Sao nhi, ta thật muốn dùng một cước đá người văng ra ngoài.”

“Người không nở đầu, việc này xem như ta đang giúp người, người vui còn không kịp nữa thì làm sao có thể đánh ta được.” Liều Sao đứng dậy: “Bổn tọa còn quyết định, lần này người phải theo ta đến Tiên hải điều tra.”

“Ta đi?” Hắn sững sờ.

“Sao nào, ta thỏa mãn nguyện vọng của người, chẳng lẽ người không thể dốc chút sức lực sao?”

“Nhưng người muốn giết ta.”

“Ta không giết được người, có lẽ ta muốn mượn tay Thực Tâm ma giết người, người sợ hả?”

Hắn không trả lời.

“Ta đã điều tra được tung tích của Tạ Lệnh Tề, Lư Sênh cũng bố trí xong, chúng ta sẽ phải đuổi kịp y trước ngày mười lăm tháng này. Người chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta lên đường đến Đại Hoang.” Liều Sao dứt lời bèn bỏ đi.

Trong đại điện trống vắng, tiếng bước chân dần biến mất.

“Chủ nhân, đây là chuyện tốt, không ngờ con bé lại giúp người.” Giọng nói của Lam Sát vang lên.

“Con bé không phải muốn giúp ta.” Hắn mở miệng: “Người không nghe thấy sao? Con bé muốn ta chết.”

“Có lẽ con bé nghĩ thế, bởi vì người đã sắp xếp kết cục của nó như vậy. Nếu nó biết rồi thì có còn đồng ý thoả mái như thế không?”

Hắn im lặng hồi lâu rồi thở dài: “Tóm lại, con bé vẫn quyết định làm theo kế hoạch của ta, xem như đang giúp ta. Người nói đúng, trong giao dịch này con bé phải trả giá quá nhiều.”

“Ồ, người lại phát hiện ra lương tâm của mình rồi à, chủ nhân.”

“Con bé chỉ là một đứa trẻ.”

“Người tội nghiệp nó sao?”

“Có lẽ không cần khiến con bé phải tan thành tro bụi.”

“Người muốn cứu nó bằng cách nào đây?” Lam Sát châm chọc: “Đừng quên, người cũng chẳng còn cách nào, cũng không đủ sức làm chuyện dư thừa đó.”

Lần này Nguyệt không đáp, hắn xoay người đi, một lần nữa đối diện với vách tường đen trống rỗng kia.

76. Q.3 - Chương 76: Dấu Tích Ma Trên Tiên Hải

Cơn mưa dầm dề bao phủ ngọn núi cao nhất ở Nam Hoa khiến bầu không khí nơi Tiên kiếm môn cổ xưa càng thêm nặng nề, các đệ tử ngự kiếm qua lại trên không trung cũng ít hơn ngày thường.

Trong chính điện, minh châu đặt trong lồng khiến ánh sáng có hơi mờ ảo.

Chưởng giáo Nguyên Tây Thành mặc y phục xanh, đứng một mình trước cái bực cao, dáng vẻ vẫn thận trọng kiệm lời như xưa. Chỉ trong một năm ngắn ngủi, trông y càng thêm gầy gò, hai má lõm xuống, xương gò má nhô cao lên. Lạc Ca gặp bất trắc là đã kích lớn với phái Nam Hoa, thân là chưởng giáo nhưng y không có nhiều thời gian để đau thương, y cần phải chủ trì và xử lý rất nhiều sự vụ trong phái.

Y nhìn lên vài vị trí trống trên cái bực cao, chẳng biết đang nghĩ gì.

Vũ Tinh Hồ bước vào trong điện, y phục trắng đỏ khiến chính điện sáng bừng lên: “Chưởng giáo sư bá!”

Nguyên Tây Thành xoay người, ra hiệu cho Vũ Tinh Hồ nói tiếp.

“Có tung tích của Lạc sư muội!” Vũ Tinh Hồ cúi đầu hành lễ, hai tay dâng lên một phong thư: “Bách Yêu Lăng gửi thư đến, bọn họ từng trông thấy sư muội ở Minh Hải, có lẽ muội ấy bị áo trắng giam trong Ký Thủy tộc, giao tình giữa áo trắng và Liễu Sao, đáng lẽ chúng ta nên nghĩ đến ngay từ đầu.”

Nguyên Tây Thành mở thư ra xem rồi thông thả gật đầu: “Áo trắng và Kiến Tổ chân quân có quen biết, chắc sẽ không tổn thương Lạc Ninh, để ta soạn một bức thư gửi cho Ký Thủy tộc.”

“Chưởng giáo sư bá nói phải, đệ tử cũng nghĩ vậy.” Vũ Tinh Hồ cười nói: “Hôm nay đã khác xưa, Ký Thủy tộc khó giữ được thân mình, chắc chắn sẽ không dám đối đầu với Tiên môn, chưởng giáo sư bá ra mặt thì họ thuận nước giong thuyền trả người là chắc rồi.”

Nguyên Tây Thành nói: “Phải đề phòng Ma cung.”

Vũ Tinh Hồ cung kính đáp: “Xin chưởng giáo yên tâm.”

Nguyên Tây Thành trả lại bức thư cho y: “Bách Yêu Lăng đã cho chúng ta một phần nhân tình này, việc cảm tạ, ta giao cho con sắp xếp.”

Vũ Tinh Hồ đáp vâng, y đón lấy thư cất kỹ, dường như nghĩ tới điều gì: “Tạ sư đệ lại một mình chạy đến Tiên hải tìm thuốc sao?”

“Có lẽ vì lão tiên tôn cần.” Nguyên Tây Thành trầm mặc, vẫy vẫy tay: “Ta muốn bế quan vài ngày.”

Vũ Tinh Hồ vội hỏi: “Gần đây trong Nam Hoa không có chuyện gì lớn, sư bá cứ việc bế quan, con sẽ sắp xếp đệ tử trông coi.”

Nguyên Tây Thành gật đầu rồi rời khỏi điện.

Đám người Liễu Sao rời khỏi Ma cung, Lư Sinh đã tìm được hành tung của Tạ Lệnh Tề, Liễu Sao chọn con đường gần với Đại Hoang nhất, ước đoán có thể đuổi kịp y trước ngày mười lăm. Về phần Tạ Lệnh Tề tìm kiếm thứ gì, Liễu Sao cũng rất tò mò.

Cuối tháng, rốt cuộc đoàn người cũng đến được Tiên hải.

Tính ra đây là lần thứ ba Liễu Sao đến Tiên hải, lần này không bị ảnh hưởng bởi Song cực trướng, cũng không phải chật vật vì gấp gáp chạy trốn, khí hậu trên biển xem ra cũng không quá tệ, ngọn sóng xanh thẳm trải đến tận chân trời, ánh dương vàng nhạt rải trên mặt biển.

Ai mà biết được bí mật dưới biển là gì? Nàng chỉ biết, chính mặt biển này đã chôn vùi người quan trọng đầu tiên trong cuộc đời nàng.

Đúng rồi, Kha Na cũng ghét biển lắm.

Ta không hề thích biển, không thích chút nào hết, Liễu Sao nghĩ vậy. Nàng, Vị Húc và Thạch Lan ngồi nghỉ ngơi trên bãi đá ngầm ở bờ biển, Nguyệt vẫn đứng cách đó không xa.

“Tại sao bọn Lạc Ninh vẫn chưa đến?” Liễu Sao hơi lo lắng: “Họ không gặp chuyện bất trắc gì chứ?”

Tôm một tiếng, nước bắn tung tóe. Vị Húc thu tay lại rồi nhặt một hòn đá khác bên cạnh lên: “Tính ra thì họ sắp đến rồi, Thánh tôn đừng sốt ruột.”

Liễu Sao nghiêng mặt nhìn y.

Cùng là màu y phục đỏ rực, Thạch Lan mặc thì trông rất kỳ dị, còn thiếu niên mặc lại cực kỳ yêu mị, diêm dúa, chói mắt như ngọn lửa bùng cháy, màu sắc ấy khiến mắt Liễu Sao hơi đau. Y ngồi nghiêng nghiêng, không ngừng ném đá vào trong lòng biển, khuôn mặt tuấn tú hơi héch lên, đôi mắt đào hoa dừng lại trên bóng chiều tà ở phía xa xa, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Ở góc độ này Liễu Sao có thể nhìn rõ những hoa văn đẹp đẽ trên mặt y, dưới cuối mắt nốt ruồi son đường như sẫm màu hơn.

Có lẽ đã phát hiện ra tầm mắt của Liễu Sao, y nghiêng đầu nhìn lại.

Liễu Sao vội vàng quay mặt đi, giả vờ như thờ ơ sửa sang lại đuôi mái tóc dài trên vai.

Sau một lúc lâu, bên tóc mai đột ngột trĩu xuống.

Liễu Sao xoay mặt nhìn qua, thấy Vị Húc chăm chú nhìn nàng, Liễu Sao vươn tay lên sờ, một đóa hoa nhỏ màu đỏ chưa bao giờ gặp qua rơi xuống, cũng chẳng biết y đã hái nó bao giờ mà nó không hề héo úa.

Liễu Sao nhặt đóa hoa kia lên nhẹ nhàng ngửi, nàng thấp giọng: “Cám ơn.”

Y lơ đãng nở nụ cười: “Không có chi.”

Liễu Sao đỏ mặt, giọng càng nhỏ hơn: “Hôm đó... cảm ơn người...”

“Hôm đó à...” Vị Húc giật mình, y dùng ánh mắt đặc thù của nam nhân quan sát nàng một lượt: “Xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, vóc dáng của Thánh tôn thì có thể miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng mà thủ đoạn lại kém quá, người nên luyện tập thêm chút nữa đi.”

Liễu Sao đứng bật dậy, tung một cước đá y xuống biển.

Vị Húc ngoi lên khỏi mặt nước, bật cười to: “Thuộc hạ cả gan thẳng thắn, Thánh tôn nên tiếp thu mới phải, tại sao người lại thẹn quá hóa giận?”

Thấy y định bước lên đồng đá ngầm, Liễu Sao sa sầm mặt lại đá y về trong nước.

“Ôi! Người thật là nham hiểm!” Vị Húc nổi lên trên mặt nước.

Chờ hắt lại bơi qua, Liễu Sao ngồi xồm xuống, vươn tay dè trán y lại: “Người có còn dám nói bấy nữa không? Hả? Có dám nữa không?”

Vị Húc híp mắt lại, y đột ngột há miệng ra, cắn ngón tay nàng.

Liễu Sao hét lớn nhảy bật dậy, nàng đau giữ giữ tay: “Người, người... đã lớn như vậy mà còn cắn người! Người là con gì biến thành vậy!”

Vị Húc thừa cơ nhảy lên bờ, bật cười to.

Liễu Sao muốn bước qua xử lý y, nhưng bị Nguyệt giữ chặt: “Bọn họ đến rồi.”

Liễu Sao nghe thế lập tức ngẩng lên, một con sóng trắng từ ranh giới giữa trời và biển bay nhanh tới, khi đến gần ngọn sóng càng ngày càng cao, hai bóng người màu trắng dần dần hiện ra bên trong, đó chính là A Phù Quân và Lạc Ninh.

“Sư tỷ!” Lạc Ninh vươn tay ra với nàng.

“Mau qua đây.” Liễu Sao vội vã muốn kéo nàng qua thì A Phù Quân đã đỡ tay Lạc Ninh dẫn nàng lên bãi đá ngầm.

Một lớp băng mỏng ngưng tụ trên bề mặt ngoài của tầng đá, không có hoa sen cũng không phải lụa trắng, cực kỳ đơn giản và không thú vị gì y như con người y.

A Phù Quân đứng trên băng, buồng Lạc Ninh ra.

Y vẫn giả trang thành áo trắng, mái tóc dài trắng như tuyết rũ xuống mặt đất, vật trang sức màu lam nhạt phản chiếu ánh tà dương, dây xích ở cổ tay rung lên leng keng. Nếu không có đôi mắt lạnh lùng sắc bén kia, vừa trông qua thì người khác khó mà phân biệt được.

“Áo trắng...” Đương nhiên Vị Húc rất kinh hoàng, y cẩn thận quan sát A Phù Quân rồi nhìn sang Liễu Sao, muốn nói lại thôi.

Yêu vương trước mặt thật là chướng mắt, Liễu Sao mím chặt môi, nghiêng mặt đi.

Lạc Ninh biết rõ nguyên nhân nên nhanh chóng kéo nàng qua chỗ mình: “Các người muốn theo dõi Tạ sư huynh sao?”

Liễu Sao không trả lời mà hỏi lại: “Đã bảo muội cách xa y một chút, rốt cuộc muội có nghe lời ta không hả?”

Lạc Ninh cúi đầu, sau một lúc lâu mới thấp giọng: “Huynh ấy không xấu xa lắm đâu.”

“Muội mới ra ngoài vài ngày, làm sao phân biệt được người tốt kẻ xấu! Ta đã thấy rõ sự xấu xa của y, y đang lừa gạt muội...”

“Sư tỷ!”

Còn nói là không thích y nữa chứ. Liễu Sao bĩu môi không nói nữa.

Lạc Ninh cắn môi dưới rồi đột ngột nở nụ cười: “Sư tỷ yên tâm, muội sẽ nhanh chóng rời khỏi Ký Thủy tộc thôi.”

Đương nhiên Liễu Sao không tin, nhưng nàng biết thứ tình cảm này không phải tự bản thân có thể khống chế được, đành hỏi: “Ta không dám chắc đâu, tại sao y lại muốn theo tới Tiên hải?”

Lạc Ninh nói: “Bách Yêu Lăng đang mai phục ở cửa vào Yêu giới, họ muốn cản Ký Thủy tộc quay về Yêu giới.”

Việc này Liễu Sao đã biết từ lâu, nàng nhíu mày, tuy đã nghe nói về chuyện Tuyết Thiên Diệp, cũng biết là do A Phù Quân cố ý tung tin về Thiên yêu Tuyết Thiên Diệp để thu hút sức chú ý của Bách Yêu Lăng, thật không thể ngờ Bách Yêu Lăng lại không mắc mưu: “Vậy Ký Thủy tộc không định quay về nữa?”

“Đương nhiên phải về.” Lạc Ninh kẻ sát tai nàng: “Nhưng phải để Bách Yêu Lăng chủ động thu binh, Yêu quân áo trắng hiện thân ở Tiên hải, chẳng phải rất đúng lúc sao?”

Liễu Sao cũng hiểu ra, nàng gật đầu: “Tóm lại, phải cẩn thận.”

Gần như tất cả mọi người đều biết áo trắng vì Liễu Sao mà vứt bỏ cả Vô Tích Yêu Khuyết, nay y lại vì họa thủy như Liễu Sao mà tạm thời gác chuyện của Ký Thủy tộc sang một bên thì cũng sẽ không có ai nghi ngờ. Áo trắng hiện thân ở Tiên hải sẽ khiến Bách Yêu Lăng lơ đãng phòng bị, có lẽ bên kia Ký Thủy tộc đã chuẩn bị xong mọi thứ để quay về Yêu giới.

Hai người nói xong, Liễu Sao hơi bình phục lại cảm xúc, nàng kéo Lạc Ninh quay lại mới phát hiện Vị Húc một mình nằm phơi nắng một bên, còn A Phù Quân lại chăm chú nhìn Nguyệt, y không hề giấu diếm sự tìm tòi, suy xét trong đáy mắt xanh lam.

Bộ dáng của Nguyệt có hơi mất tự nhiên, nhưng hần vẫn thông dong mỉm cười như trước, thấy Liễu Sao đi tới hần hơi khom người: “Thánh tôn.”

Liễu Sao nhìn hần, không thèm trả lời: “Đi cả ngày cũng mệt rồi, mọi người nghỉ ngay tại chỗ một đêm, sáng sớm mai sẽ khởi hành.”

Thật ra trong cả đoàn người, ngoại trừ Lạc Ninh có tu vi thấp thì không ai mệt cả, Liễu Sao có ý quan tâm săn sóc Lạc Ninh, A Phù Quân thu lại ánh mắt rồi đáp “Được”, sau đó không nói gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Sao dẫn mọi người đi theo hướng Lư Sênh chỉ dẫn. Khí hậu Tiên hải lúc lạnh lúc ấm, Liễu Sao vốn lo Lạc Ninh sẽ không chịu đựng nổi, ai ngờ trên đường đi A Phù Quân luôn ở bên Lạc Ninh gần như không rời một tấc. Liễu Sao căn bản không thể xen vào, thấy tình hình của hai người họ, Liễu Sao biết bây giờ có khuyên cũng vô dụng, nàng cứ xem như không nhìn thấy.

Sau mười ngày, đoán chừng sắp đuổi kịp Tạ Lệnh Tề, lúc này Liễu Sao mới giảm tốc độ lại.

Ban đêm, A Phù Quân ngưng tụ nước thành một tảng băng trôi lớn, tất cả mọi người tụ lại trên tảng băng nghỉ tạm, chỉ có mình Liễu Sao ngồi trên sóng biển, cách họ rất xa.

Trên mặt biển có nhiều mảng sáng lớn lướt qua lướt lại, tựa như sông sao cực kỳ đẹp đẽ, cũng không biết đó là cái gì.

A Phù Quân thuận tay vớt một dây lên đưa cho Lạc Ninh, hóa ra đó là một loại thảo mẫu kỳ lạ, lá cây trông giống như san hô, chúng tỏa ánh sáng nhàn nhạt. Lạc Ninh nâng thảo trong tay quan sát kỹ rồi nàng nở nụ cười thả nó lại trong nước.

Liễu Sao chăm chăm nhìn đám thảo mẫu đã trôi xa, nàng nhú mày.

Vị Húc bước qua vỗ vỗ vai nàng, ném cho nàng một dây thảo mẫu rồi thở dài xoay người trở về.

Liễu Sao cười, đeo thảo mẫu lên cổ, xem nó như một vòng hoa lấp lánh. Sau một lúc lâu, nàng chậm rãi thu lại nụ cười, lên tiếng: “Xem ra người đã đạt được mục đích, không cần ở lại đây lãng phí thời gian thêm, ngày mai người đi?”

“Ừ.” A Phù Quân đứng sau lưng nàng, cũng nhìn theo đám thảo mẫu kia.

Trên đường đi, hai người từ đầu tới cuối không nói với nhau một câu, giờ phút này đối mặt, không khí trong tích tắc đột ngột lạnh đi, đến cả Lạc Ninh ở phía xa xa cũng không nhận được nhìn sang.

Liễu Sao bỗng cười khẩy: “Trong lòng ta, chỉ có Kha Na mới là áo trắng.

A Phù Quân cũng không giận: “Trong lòng chúng ta ở Ma cung, chỉ có Lư Sênh mới là Trưng Nguyệt.”

“Từ trước tới giờ ta chưa từng muốn trở thành Trưng Nguyệt.”

“Những người đã.”

Liễu Sao quay đầu, hằm nhằm nhìn y.

Không phải áo trắng lại là áo trắng, không phải Trưng Nguyệt nhưng vẫn phải trở thành Trưng Nguyệt, thật nực cười, thật vô vẩn và cũng quá bi ai.

A Phù Quân lên tiếng: “Người hận huynh ấy.”

“Không liên can gì tới người.”

“Người hận huynh ấy bỏ đi?”

“Đúng vậy.” Liễu Sao ngoảnh mặt đi.

Vì cứu nàng, y bỏ mặc Vô Tích Yêu Khuyết, bỏ rơi Ký Thủy tộc, bây giờ y lại hy sinh vì tộc dân để chuộc lại tội lỗi.

Nhưng y có từng nghĩ tới, sau khi biết được nàng sẽ cảm thấy thế nào?

A Phù Quân lạnh nhạt nói: “Ký Thủy tộc hy sinh để thành tỳ cho huynh ấy, nay huynh ấy lại hy sinh vì Ký Thủy tộc, đó là cái chết có ý nghĩa. Huynh ấy đã trả cái giá xứng đáng cho giao dịch của hai người, người không có lý do hận huynh ấy. Rốt cuộc, huynh ấy vẫn là áo trắng, không có tình cảm, chỉ có trách nhiệm.”

Liễu Sao cố chấp cãi: “Ta không cần biết trách nhiệm gì cả.”

“Cho nên huynh ấy không then với hai chữ áo trắng, còn người cũng không xứng với cái tên Trưng Nguyệt.”
A Phù Quân nói: “Trong lòng người chỉ có mỗi bản thân mình.”

Nàng im lặng.

Y xoay người bước về phía tảng băng trôi.

“Người nói đúng.” Liễu Sao nhìn theo bóng y, nàng bình tĩnh lạ thường đáp: “Trong lòng ta chỉ có bản thân mình thì đã sao? Ta giết Thực Tâm mà là vì muốn báo thù cho Lạc Ca, ta giúp Ký Thủy tộc là vì đã hứa với Kha Na. Lục giới thế nào, trách nhiệm ra sao đều không liên quan đến ta. Ta không phải là các người, trong lòng ta không có nhiều trách nhiệm như thế, làm việc gì cũng không cần quá nhiều lý do. Ta chưa từng muốn trở nên vĩ đại, ta chỉ muốn sống, muốn có người nào đó ở bên cạnh, vui vẻ sống hết quãng đời này. Ta biết huynh ấy không làm gì sai cả, ta cũng không có tư cách hận huynh ấy, ta cũng sẽ giữ lời hứa giúp Ký Thủy tộc.”

Nàng dừng lại, cắn răng nói: “Nhưng ta vẫn hận huynh ấy.”

Không đủ cao thượng thì nhất định sẽ trở thành yếu hèn sao? Ta đã gần như trắng tay, chỉ thầm muốn giữ lại bên mình người cuối cùng, nhưng huynh ấy lại làm ta mất đi một người quan trọng nhất, ta chỉ oán hận thế thôi.

A Phù Quân quay đầu liếc nhìn nàng, tuy nhiên đáy mắt lại không có sự khinh thường: “Làm xong mọi chuyện, người đến Minh hải một chuyến.”

Liễu Sao gật đầu không đáp.

Cách đó hai dặm, từng đợt sóng nhấp nhô hình thành một chỗ ẩn thân trên mặt biển rộng mênh mông, một chiếc lông chim màu trắng trôi dập dềnh trên sóng nước tựa như một chiếc thuyền nhỏ bằng lá cây, nếu không để ý sẽ khó phát hiện ra.

Đôi mắt ưng nham hiểm, hung ác quần chặt hai bóng người phía xa xa.

Một gã yêu tướng trôi lên khỏi mặt nước, gã cung kính bẩm báo với người trên thuyền: “Ngọ vương, thuộc hạ đã cho tảo nữ ngầm ngầm điều tra, quả nhiên là áo trắng, còn có muối muối của Lạc Ca.”

Nét mặt Ưng Như không hề thay đổi, nàng ta hừ một tiếng.

Gã yêu tướng tự lẩm bẩm: “Đương nhiên y đến giúp Trưng Nguyệt, nhưng Trưng Nguyệt đến Tiên hải để làm gì? Kỳ lạ thật, tại sao muối muối của Lạc Ca lại cùng với áo trắng...” Gã không nói tiếp nữa.

“Muối muối của Lạc Ca đương nhiên phải quay về Tiên môn.” Ưng Như cười lạnh, nàng ta định nói tiếp điều gì nữa thì chợt thấy một luồng sáng bay tới từ sau lưng, gấp phải chuyện bất ngờ, Ưng Như vẩy tay: “Truyền lệnh xuống, nhanh chóng quay về Yêu giới!”

Dứt lời, nàng ta hóa thành tuyết ưng, bay là là sát mặt biển rồi biến mất.

Chiếc thuyền lông chim màu trắng tự động biến thành một sợi lông chim to cỡ bàn tay, theo từng cuộn sóng nhấp nhô mà tan đi không còn dấu tích.

Mọi người ở bên này như không hề phát hiện, đến cả luồng ánh sáng chói mắt kia dường như cũng không ảnh hưởng gì tới họ, đám tảo mẫu trôi đi xa, Lạc Ninh nghiêng đầu nhìn A Phù Quân mỉm cười.

Chỉ cần Bách Yêu Lãng lơi lỏng một khắc thì đã đủ lăm rồi.

Liễu Sao nhìn A Phù Quân nét mặt rất phức tạp. Luồng sáng kia rõ ràng là chiêu thức của Tiên môn, tạo ra động tĩnh lớn như vậy rõ ràng là cố ý nhắc nhở mình, đồng thời dọa sợ những kẻ rình mò. Ai đi ngang qua nơi này, Liễu Sao đã đoán được vài phần.

“Trác sư tỷ!” Lạc Ninh đứng dậy.

Áo bào xanh tung bay, Trác Thu Huyền đứng trên chiếc quạt Thu Ý trắng tinh, nàng lướt đi sát trên mặt biển, đây rõ ràng là thuật ngự kiếm cao cấp.

Tới gần, quả nhiên nàng không hề nhìn Liễu Sao mà chăm chăm nhìn A Phù Quân.

Liễu Sao cúi đầu.

Sau một lúc lâu.

“Y không phải là Kha Na.” Giọng nói nàng lạnh nhạt, thoáng chút trào phúng: “Ta không biết y đã xảy ra chuyện gì, nhưng đôi khi ta thật muốn giết chết người.”

“Ta...” Liễu Sao mới nói được một chữ, đã cảm thấy miệng đắng chát.

Lạc Ninh vội bước tới kéo nàng qua: “Trác sư tỷ, sao tỷ lại tới đây?”

“Ta biết các người nghi ngờ Tạ Lệnh Tề, nên cũng đến xem sao, ta đi đây.” Trác Thu Huyền khẽ đẩy Lạc Ninh ra, câu cuối cùng có hơi lo lắng: “Cẩn thận.”

Trong giây lát, người và quạt đã lướt đi xa.

“Sư tỷ cẩn thận!” Lạc Ninh vẫy tay gọi to, tuy nàng rất lo lắng nhưng tính Trác Thu Huyền nổi tiếng là kỳ quặc xưa nay, Lạc Ninh cũng không dám giữ nàng lại.

Bốn phía lại khôi phục sự yên tĩnh.

Dù muốn giết mình nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng, tiên tử luôn luôn cố chấp như thế. Liễu Sao ngồi xuống một lần nữa, nàng ngẩn ngơ nhìn theo đốm sáng đã đi xa.

Trong chốc lát, có người đến gần.

Liễu Sao quay đầu lại.

“Được rồi, Liễu Sao nhi.” Nguyệt khẽ thở dài, tay hần cũng đang cầm một chuỗi tảo mẫu sáng lấp lánh.

Liễu Sao chỉ chăm chú nhìn viên thủy tinh tím sáng chói trên ngón tay hần.

Được rồi, Liễu Sao nhi.

Liễu Sao thăm cười tự giễu: “Cho ta à?”

Hần vươn tay: “Người có thích không?”

Liễu Sao không đáp, nàng đón lấy rồi đeo lên cổ mình, hai chuỗi tảo mẫu hòa lẫn với nhau khiến cả khuôn mặt nàng càng sáng long lanh.

Hiển nhiên hần rất bất ngờ: “Liễu Sao nhi?”

“Yên tâm đi, cho dù người không lấy lòng ta thì ta vẫn sẽ hoàn thành chuyện đã hứa, rốt cuộc ta vẫn phải cứu bản thân, không phải sao.” Liễu Sao lại quay mặt đi, khoanh chân nhắm mắt lại.

Trời vừa sáng, A Phù Quân đã dẫn Lạc Ninh độn thủy rời khỏi. Liễu Sao, Vị Húc và Nguyệt tiếp tục theo dõi Tạ Lệnh Tề, Thạch Lan tuân theo mệnh lệnh theo sát phía sau. Thỉnh thoảng Liễu Sao lại dùng cấm chế của huyết chú để thăm dò, nàng ta cũng không còn nổi điên nữa, chẳng qua vẫn không có dấu hiệu hồi phục ý thức.

Có thủy tộc của ma dò đường, Liễu Sao nắm chắc hành tung của Tạ Lệnh Tề trong lòng bàn tay, Liễu Sao vì sợ Thực Tâm ma có đồng bọn bên không dám đến quá gần. Ở đằng trước việc dò đường không xảy ra chuyện gì bất trắc, cả đoàn người Liễu Sao yên tâm theo dõi được vài ngày thì bắt đầu thấy không ổn. Tạ Lệnh Tề đi một lát rồi ngừng lại, căn bản không đi theo tuyến đường nhất định nào cả, nhưng vừa qua ngày mười lăm thì y lại quay trở về.

Rõ ràng là Tạ Lệnh Tề không tìm thấy thứ đó. Liễu Sao thăm thở phào nhẹ nhõm, nàng có hơi thất vọng, rốt cuộc lần này không thể tìm ra thứ đó là cái gì, Liễu Sao không còn cách nào khác đành phải quay về.

Buổi trưa, mặt trời chói chang chiếu rọi, đồng đá ngằm cao chót vót bị nắng phơi nóng hổi.

Liễu Sao hỏi Vị Húc: “Phải làm sao đây?”

Vị Húc đuổi mình, lười biếng trả lời: “Y chỉ tìm lung tung thôi, có lẽ chính y cũng không biết vị trí cụ thể của thứ kia.”

“Có lẽ vậy.” Liễu Sao ngẫm nghĩ, nàng thấy hơi lạ: “Tại sao ngươi không hỏi rõ cuộc chúng ta đang tìm thứ gì?”

Vị Húc trả lời: “Liên can gì tới ta?”

“Nghe nói, thứ kia có thể khống chế được ma tính.” Liễu Sao quan sát phản ứng của y.

Quả nhiên Vị Húc hơi bất ngờ nhưng lập tức cười bảo: “Vậy thì tốt, Ma tộc được cứu, Lư Sênh sẽ dốc sức ủng hộ ngươi.”

Liễu Sao nhìn y rất lâu, chợt nổi áy náy vô tận dâng lên trong lòng, nàng thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

“Hả?” Vị Húc khó hiểu.

“Không có gì.” Liễu Sao giả vờ thoải mái: “Nếu... ta không làm được thì sao?”

Vị Húc nghe thế chỉ nở nụ cười, chẳng biết y lại lấy đâu ra một đóa hoa lan nhỏ màu đỏ cài lên tóc nàng.

Liễu Sao cũng không lấy đóa hoa xuống, nàng lặng lẽ nhìn y.

“Việc đó không liên quan gì tới ta.” Y quay đi, nhìn ánh sáng mặt trời nhuộm vàng mặt biển: “Tương lai Ma tộc là chuyện của các người, không phải của ta.”

“Hả?” Liễu Sao sững sốt.

Bán yêu nhập ma, tu vi vẫn bị hạn chế như cũ, tại sao y lại vĩnh viễn duy trì thân thể thiếu niên? Rốt cuộc y đã trải qua những chuyện gì trong quá khứ?

Liễu Sao bỗng nhớ tới hai nữ nhân bị y giam giữ, dẫn đo hồi lâu, vẫn không thể nghĩ ra phải an ủi y thế nào, nàng đành nắm chặt tay y cổ vũ: “Aiii... Cuối cùng sẽ có cách thôi.”

Vị Húc nghiêm mặt đáp: “Tạ Lệnh Tề phải quay về Tiên giới, chúng ta không thể đi theo tiếp được.”

Phải làm sao bây giờ? Liễu Sao hừ một tiếng: “Hôm nay ta nhất định phải thử y một chút, xem xem rốt cuộc y có phải là Thực Tâm ma hay không.”

Vị Húc giật mình: “Ngươi muốn xuống tay với y? Nếu y thật là Thực Tâm ma mà còn có đồng bọn, với thực lực của chúng ta chỉ e...”

“Ngươi và Thạch Lan không cần phải ra tay, sợ gì chứ, chúng ta vẫn còn một người nữa mà.” Liễu Sao đứng dậy, vẫy gọi Nguyệt: “Ngươi lại đây, theo ta đi gặp y.”

Hiển nhiên Nguyệt đã chú ý tới bên này từ lâu, nghe thế bèn mở miệng: “Ngươi muốn sai bảo ta sao? Nhưng ta không phải là thuộc hạ của ngươi.”

“Bây giờ ta đang làm việc giúp ngươi.” Liễu Sao nói tiếp: “Đừng nói bây giờ ta chỉ xem ngươi như thuộc hạ, dù ta có xem ngươi như con trai, thì ngươi cũng dám có ý kiến sao?”

Nguyệt ghen hờn, sau một lúc lâu mới đáp: “Liễu Sao nhi, ngươi mà một đứa bé không lẽ phép.”

“Đi thôi, trông chừng ta cho kỹ, đừng để hy vọng của ngươi bị Thực Tâm ma giết chết.” Liễu Sao thuận tay cởi áo choàng ném lại chỗ Vị Húc, nàng giang hai cánh tay bay lên, tựa như một con hải âu xanh ngọc đang vỗ cánh tiến lên phía trước.

77. Q.3 - Chương 77: Địa Nhân Thần Giới

Ở mặt biển phía trước, Tạ Lệnh Tề đạp trên những con sóng tiến bước, áo xanh bay phấp phật trong luồng gió biển, nếu không để ý kỹ thì khó mà phát hiện ra y. Có lẽ y cũng không muốn người khác chú ý, nên không hề ngự kiếm, chỉ cẩn thận đi sát trên mặt biển, thỉnh thoảng y dừng lại tìm kiếm xung quanh, xem ra chưa tìm được thứ đó thì y chưa thể từ bỏ ý định. Có lẽ Tạ Lệnh Tề quá tập trung, nên khi Liễu Sao đến gần cũng không phát hiện ra.

Liễu Sao dừng lại quay đầu nhìn, quả nhiên Nguyệt đã đứng sau lưng nàng.

Hắn phong độ nâng tay tạo thành động tác “mời”.

“Người lên đi.” Liễu Sao mở miệng.

“Người lên.”

“Lần nào cũng để ta tự mình ra tay, rốt cuộc người có phải là đàn ông không?”

“Ta không phải con người.”

Liễu Sao cũng không thêm so đo với hắn, nàng khẽ hừ, vung tay phải lên, một luồng ma diễm màu lam rơi trên mặt biển như một con rồng rạch ngang từng đợt sóng lao thẳng tới Tạ Lệnh Tề.

“Nên có chừng mực một chút, Liễu Sao nhi.”

Hắn vừa mới mở miệng nhắc nhở, Liễu Sao đã tung người bay theo ma diễm.

“Ma khí!” Ma diễm chưa tới gần, Tạ Lệnh Tề đã phát hiện ra, y lập tức lùi về sau.

Dựa vào thực lực hiện giờ của Liễu Sao mà nói, nếu muốn đánh lén thì rất dễ thành công, y có thể nhanh chóng phát hiện ra thì chứng tỏ tu vi của y cũng không phải như bề ngoài. Nếu trong lòng không có âm mưu đen tối thì tại sao Tạ Lệnh Tề lại giấu diếm tu vi? Liễu Sao cười lạnh, nàng không để y có cơ hội tạm nghỉ, lập tức tung ra thức thứ nhất “Ranh giới phong như”, sóng sồi bông như một bức tường ào ào lao tới đối diện.

Trông rõ là nàng, Tạ Lệnh Tề trấn tĩnh lại: “Ma nữ, người muốn chết!”

Y bấm đốt ngón tay niệm chú, triệu hồi trường kiếm, mặt nước biển dưới chân y bắt đầu đổi màu, sóng xanh nhuộm đỏ, thứ khí tức tà ác kia lại xuất hiện.

“Quả nhiên là người.” Liễu Sao ngừng tay, đề phòng.

“Thứ này người không đối phó nổi, phải đi thôi.” Giọng Nguyệt vọng tới bên tai.

Sau khi xác nhận được thân phận Tạ Lệnh Tề, Liễu Sao đã đạt được mục đích tới thăm dò. Vì Thực Tâm ma lần lượt lấy được ma anh và trái tim linh thảo, bây giờ thực lực rất khó đoán. Liễu Sao biết mình không có phần thắng, theo lý thì phải rút đi ngay, nhưng khi được nhắc nhở, nàng chẳng những không rút lui mà ngược lại nở nụ cười quỷ dị. Hai tay nàng hợp lại, trong tích tắc mây gió bốn phương bị kéo tới tụ trên đỉnh đầu, ma khí nhanh chóng tụ lại.

Ánh mắt Tạ Lệnh Tề rất lạnh, y đứng tại chỗ chăm chăm nhìn nàng.

“Phải đi thôi.” Giọng nói trầm trầm, mang theo ý cảnh cáo nặng nề.

Cơn sóng màu đỏ trong chớp mắt lan tới chân Liễu Sao, nhấp nhô dữ dội, sóng đỏ dâng lên cao chừng ba thước, khóa chặt đôi chân của Liễu Sao. Liễu Sao hoàn toàn bỏ mặc thứ sát khí dồn ép lên cơ thể, nàng dồn lực muốn đỡ sức cùng y.

Bỗng nhiên, một bàn tay vươn đến nắm chặt lấy thắt lưng của nàng, dứt khoát kéo nàng đi, ngọn sóng đỏ đang khóa chặt chân nàng như không hề tồn tại.

Chiêu thức bị cắt ngang, nhưng Liễu Sao như đã đoán được kết quả này, nàng thuận thế thu tay lại, châm chọc: “Đã nói là không ra tay, nhưng cuối cùng vẫn ra tay đó thôi?”

Lùi về phạm vi an toàn, Nguyệt nâng cao tay ném nàng ra ngoài, bọt nước văng tung tóe khắp nơi.

“Quả nhiên ngươi không đánh lại y.” Liễu Sao xoay người đứng dậy, nàng không hề tức giận.

Con sóng máu đỏ tươi nhanh chóng tan đi trên mặt biển, con mồi trong lưới được cứu đi quá dễ dàng. Hiển nhiên, Tạ Lệnh Tề rất bất ngờ với kết quả này, y nhủ may nhìn hai người, vẻ kinh ngạc, nghi ngờ hiện rõ trong đáy mắt.

Ngay lúc muốn mở miệng, từ xa xa bỗng truyền tới tiếng quát to như sét đánh giữa trời quang: “Chạy đi đâu!”

Liễu Sao sửng sốt, quay đầu nhìn thì bắt gặp Thạch Lan ôm đầu đạp sóng chạy tới, Vị Húc đang đuổi theo sau, y thấy Liễu Sao lập tức gọi: “Nhanh, nhanh cản nàng ta lại!”

Không thể ngờ được bên Vị Húc lại xảy ra chuyện, Liễu Sao cuống quýt thúc dục huyết chú mới có thể miễn cưỡng khống chế Thạch Lan.

Rõ ràng cảm nhận được sự phản kháng mãnh liệt của Thạch Lan, Liễu Sao cực kỳ ngạc nhiên, chờ Vị Húc đến gần mới hỏi: “Tại sao lại thế? Sao nàng lại nổi điên?”

Vị Húc liếc mắt nhìn phía sau, thấp giọng nói: “Là Vũ Tinh Hồ.”

Một luồng sáng đỏ trắng bay vọt tới, đúng là Giải Linh tôn giả Vũ Tinh Hồ. Hóa ra y thấy Tạ Lệnh Tề đi mãi mà chưa về, nên lo lắng tự mình chạy đến Tiên hải tìm kiếm, nào ngờ đúng lúc gặp được Thạch Lan và Vị Húc. Vị Húc thì cũng thôi đi, nhưng Thạch Lan dường như rất sợ y, ngay cả đối diện cũng không dám mà đã bỏ chạy. Vị Húc được dặn phải trông coi Thạch Lan, nên đành phải chạy theo đến đây.

Rõ ràng quỷ thi gây nguy hại rất lớn, Vũ Tinh Hồ một lòng muốn diệt trừ thi ma Thạch Lan, thanh trọng kiếm bay từ giữa không trung hóa thành một thanh kiếm to lớn trôi lơ lửng giữa không trung, trong nháy mắt chúng biến thành vô số thanh kiếm nhỏ, đông nghìn nghịt che khắp bầu trời. Đây chính là chiêu thức ngày trước Lạc Ca dùng để phá cửa ra Têu giới, là sát chiêu nổi tiếng của Trọng Hoa cung... “Thiên phong bách lãng tảo thu trần.”

Liễu Sao nhận ra chiêu này thì làm sao để y ra tay tiếp nữa, ý nghĩa vừa lướt qua, nàng vận ma lực.

Phải làm Vũ Tinh Hồ bị thương trước, sau đó ép Tạ Lệnh Tề hiện thân.

Phát hiện ra nàng, ánh mắt Vũ Tinh Hồ chuyển sang sắc bén, y không hề có ý định lùi bước mà gọi Giải ma linh ra.

Tuy Giải ma linh rất lợi hại, nhưng do tu vi chênh lệch nhau quá lớn, Liễu Sao đã không còn sợ nó từ lâu. Nàng khom người đan tay vào nhau rồi vỗ xuống mặt biển, một màn sóng lớn dựng thẳng đứng bất chợt vỡ tan ra, tơ nước trôi nổi lay động ở giữa không trung tựa như màn sợi bông giăng khắp trời.

Khởi đầu của võ điển Ma thần là loạn như di thiên, nàng quyết tâm làm Vũ Tinh Hồ bị thương.

“Vũ sư huynh!” Tạ Lệnh Tề nhận ra ý đồ của nàng, y lập tức triệu hồi kiếm trợ giúp Vũ Tinh Hồ. Kiếm thuật của Nam Hoa quả là danh bất hư truyền, hai sư huynh đệ phối hợp rất ăn ý, Vũ Tinh Hồ vừa chuyển người đúng lúc phối hợp với Tạ Lệnh Tề, hai người tạo thành một kiếm trận đơn giản.

Nhưng uy lực của kiếm trận không đơn giản như một người kết hợp với một người, nhưng Liễu Sao không hề sợ hãi áp lực ở trước mặt, thậm chí nàng không hề có ý chống cự, chỉ chăm chăm tấn công Vũ Tinh Hồ.

Quả nhiên, luồng sáng tím lại hiện lên, nàng không hề tổn thương chút nào.

Vốn tưởng rằng dựa vào uy lực của kiếm trận cho dù không tổn thương được nàng cũng sẽ ép nàng tạm dừng lại. Nào ngờ hai người đã xem thường cái người đang đứng nhìn kia, Vũ Tinh Hồ cực kỳ hoảng sợ, trông thấy vô số sợi sóng nước âm thầm mang theo kinh phong đập vào mặt, bây giờ có lui về sau cũng không kịp nữa.

Trông thấy y sắp trúng chiêu, bỗng nhiên một bóng áo đỏ lao tới.

“Thạch Lan!” Liễu Sao tuyệt đối không thể ngờ Thạch Lan lại giãy khỏi khống chế của huyết chú, Liễu Sao kinh hoàng cuống cuồng thu chiêu, ngược lại còn giúp nàng ta cản trở công kích của Giải ma linh.

Bên Liễu Sao thu chiêu, nhưng bên kiếm thuật Trọng Hoa cung lại chưa từng dừng lại, bóng kiếm đầy trời hạ xuống, hơn mười dòng máu tươi phun ra.

Ma khí và kiếm khí đồng loạt tan thành hư vô, mặt trời lại xuất hiện trên đỉnh đầu, dưới ánh mặt trời chói chang, ma nữ tóc dài che khuất khuôn mặt, màu đỏ trên y phục đậm thêm vài phần, chói lọi trông có hơi ghê người.

Một lòng trừ diệt ma, kết quả lại được ma cứu, Vũ Tinh Hồ cũng giật mình.

Thấy Thạch Lan bị thương không nhẹ, Vị Húc muốn bước qua đỡ, nhưng không ngờ Thạch Lan chỉ ảo đảo vài bước rồi đứng vững lại, nàng khẽ rên một tiếng, đột ngột lao đi như cơn gió, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Liễu Sao và Vị Húc nhìn nhau, hai người không phản ứng kịp.

Nét mặt của Vũ Tinh Hồ rất phức tạp, y theo bản năng đuổi theo hướng kia được vài bước, nhưng cuối cùng lại ngừng chân.

Sau một lúc lâu, y cố gắng ổn định cảm xúc, xoay sang Vị Húc: “Vị Húc, quay đầu là bờ, người nhập ma đạo vốn đã sai, đừng phạm sai lầm thêm nữa.”

Lúc trước họ đánh nhau vài lần nhưng hai người chưa từng nói chuyện, không ngờ họ lại quen biết nhau. Liễu Sao nghi ngờ nhìn Vị Húc.

Vị Húc rất bình thản, khẽ hừ trào phúng: “Quay đầu là bờ, từ lúc nào người đã quay sang gia nhập Phật môn thành hòa thượng vậy?”

Vũ Tinh Hồ thở dài: “Ngày xưa sư phụ có lòng muốn độ hóa người, thật không ngờ... mẹ con Tín thị giờ đã gặp quả báo. Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, người nên buông bỏ đi thôi, sớm ngày thả họ chuyển sinh đi.”

Vị Húc cười khẩy: “Đầu thai? Bọn chúng nằm mơ à, ta nuôi bọn chúng rất lâu, chờ đến ngày ta chết sẽ dùng hồn phách của chúng tế ta.”

“Oán hận cả đời, bi ai biết bao.”

“Vì cả đời bi ai, nên làm sao bỏ được oán hận?” Vị Húc đáp: “Ta là ma, Tiên môn các người giảng đạo là phải buông bỏ, vậy tự các người buông bỏ đi, chúng ta không phải đồng đạo, khó mà nói chuyện.”

Vũ Tinh Hồ nhíu mày: “Người...”

Tạ Lệnh Tề thấp giọng nhắc: “Sư huynh, nhiều lời với y cũng vô ích, rút lui trước mới là thượng sách.”

Bên Liễu Sao rõ ràng đông người hơn, thực lực ừng không tầm thường, đánh tiếp thì chỉ chịu thiệt mà thôi. Vũ Tinh Hồ không phải kẻ lỗ mãng, y gạt đầu, sư huynh đệ hai người ngự kiếm bỏ đi. Liễu Sao vốn không muốn bỏ cơ hội ép Tạ Lệnh Tề hiện thân, nhưng Thạch Lan xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng ta bị trọng thương, hồn phách cũng không nguyên vẹn, nếu bị ai đó thừa cơ cướp chỗ trong hồn phách thì sự việc sẽ càng rắc rối. Nàng vất vả lắm mới bắt giữ được nàng ta, không thể bỏ mặc được.

Trơ mắt nhìn bọn họ bỏ đi, Liễu Sao rất tức giận, nàng giậm chân: “Tìm Thạch Lan!”

Thạch Lan nổi điên chạy lung tung, cũng chẳng biết đã đi tới đâu, còn may là có thể dùng huyết chú để cầm ứng. Nàng ta bị mất hồn phách nên không hoàn toàn thoát khỏi khống chế, Liễu Sao dẫn Vị Húc chạy đi rất lâu, rốt cuộc vào lúc trời chạng vạng mới tìm được nàng ta.

Gió đêm lạnh giá, nhiệt độ trên biển giảm đột ngột, Thạch Lan trốn sau một con sóng triều, run lấy bầy.

Liễu Sao biết tình hình không ổn, bèn ra hiệu bảo Vị Húc lùi lại, sau đó nàng cẩn thận bước đến trước mặt Thạch Lan.

Áo đỏ ướt đầm, vết máu đã bị thủy triều cuốn trôi, nhưng vì hồn phách bị tổn thương nên tốc độ hồi phục của ma thể rất chậm, vết thương trên người Thạch Lan chưa được xử lý, có lẽ đã chảy rất nhiều máu, trông nàng ta rất yếu ớt.

Vào thời khắc mấu chốt, ý thức tỉnh dậy cứu Vũ Tinh Hồ, nàng ta quen Lạc Ca và cũng quen biết với Vũ Tinh Hồ?

Liễu Sao đứng rất lâu, không nói một câu, nàng vươn tay rót chân khí chữa thương giúp nàng ta.

“Địa linh nhân!” Thạch Lan đột ngột ngẩng mặt lên, mơ hồ kêu ba chữ này.

“Địa linh nhân?” Liễu Sao sửng sốt, tò mò hỏi: “Đó là gì?”

Thạch Lan không đáp và cũng không thể trả lời.

Liễu Sao quay đầu lại quét mắt nhìn hai người sau lưng, chẳng biết Nguyệt đã theo kịp từ lúc nào, hấn bị Liễu Sao chơi xỏ một trận, nên hiển nhiên không có ý định giải thích. Vị Húc chấn động: “Địa linh nhân? Làm sao lại có Địa linh nhân được?”

Liễu Sao vội hỏi: “Người biết nó là gì?”

“Nghe nói, Địa linh nhân là địa nhân có thể chuyển hóa được địa khí ở tầng sâu.” Vị Húc lắc đầu: “Nhưng nó là vật của Thần giới, không có khả năng xuất hiện bên ngoài.”

Chuyển hóa được địa khí tầng sâu? Liễu Sao liếc nhìn Nguyệt: “Rời khỏi đây trước đã.”

Vũ Tinh Hồ và Tạ Lệnh Tề quay trở lại Tiên môn thì hành tung của đoàn người Liễu Sao sẽ bị tiết lộ, có khả năng Nguyên Tây Thành và Thương Kính sẽ sắp xếp người chặn giết, Liễu Sao thương lượng với Vị Húc, hai người quyết định đi một con đường khác. Vì vậy mọi người rời khỏi Tiên hải tiến lên bờ đi vào trong Đại Hoang, thay đổi tuyến đường ra khỏi Đại Hoang.

Mấy hôm sau, đoàn người đến Thạch Lan thôn.

Thạch Lan thôn đã không còn đáng vẻ ngày xưa, tổn hại quỷ thi gây ra đã dần biến mất, lá trên cành nhiều hơn một chút, mảnh đất đen khô cần chuyển thành màu xám, có lẽ chừng vài năm nữa sẽ hoàn toàn được khôi phục. Những thôn dân mất đi người thân đã thoát khỏi nỗi đau thương, tiếp tục cuộc sống của họ. Bên ngoài thôn, thỉnh thoảng có vài tên đệ tử Tiên môn ngự kiếm tuần tra bay ngang qua.

Thạch Lan im lặng ngồi dưới tàng cây khô, trên đỉnh đầu là vài chiếc lá khô héo rũ. Liễu Sao thấy nàng trông sa sút, thăm thương bèn bước tới tỉ mỉ sửa sang lại mái tóc, lau sạch mặt cho nàng, nhưng nàng ta không hề chớp mắt lấy một cái. Đối diện với cái thôn lấy tên của nàng, dường như nàng không có nhiều phản ứng lắm, có lẽ giờ phút này nàng không hề có ý thức.

Sau khi Liễu Sao sửa sang lại giúp nàng thì bước đến ngồi xuống đối diện, Liễu Sao chăm chú nhìn Thạch Lan.

“Người nhìn gì vậy?” Vị Húc hỏi.

Liễu Sao đáp: “Người nói xem, nàng ta là ai đây?”

Vị Húc không đáp, y ngồi xuống bên cạnh Liễu Sao.

Liễu Sao xoay mặt lại nhìn y: “Sao người lại quen biết với Vũ Tinh Hồ?”

“Đám người trong Tiên môn...” Vị Húc tựa vào người nàng, thuận tay kéo vài chiếc lá, lười biếng nói tiếp: “Bọn họ luôn tự xưng mình có đức độ, khoan dung, rộng lượng, bọn họ đều nghĩ ai ai cũng phải giống như họ, hừ... nhưng họ sao hiểu được chúng ta, ta cũng không phải là họ.”

“Ừ, chúng ta không phải.” Liễu Sao dừng lại, không biết đang nghĩ tới điều gì, nàng lại cúi đầu nói: “Nhưng họ... rất tốt.”

Vị Húc không thèm nói nữa.

Trong không khí trầm mặc, mỗi người đều tự đuổi theo suy nghĩ của mình, đám đệ tử Tiên môn đi ngang qua cũng không phát hiện điều lạ thường. Trong mắt họ, hai người chỉ là đôi thiếu niên nam nữ bình thường.

Chẳng biết qua bao lâu, Liễu Sao hoàn hồn lại, nàng quay đầu nhưng không thấy Nguyệt đầu. Liễu Sao đứng dậy đi tìm, khi đến cửa bắc của thôn mới trông thấy hấn, hấn đang đứng bên cạnh một tảng đá to, dưới ánh chiều tà bóng của hấn bị kéo ra thật dài.

Liễu Sao dừng chân.

Hấn đã phát hiện ra nàng, xoay người lại, hấn cất giọng trầm lặng âm u: “Người lại đây.”

Trên đường đi tới đây hấn không nói một câu, có lẽ hấn tức giận thật rồi. Liễu Sao bước qua, giả vờ giả vịn nói: “Chẳng phải chỉ tạo ra một cơn địa chấn nho nhỏ thôi sao, việc này chẳng hề làm người bị thương, người đừng có keo kiệt như thế...”

Còn chưa dứt lời, nàng đã bị một sức mạnh vô hình đẩy tới, nằm úp sấp trên tảng đá.

“Liễu Sao nhi, người là một đứa trẻ hư hỏng.” Hấn trách mắng.

Liễu Sao nghiêng đầu nhìn chiếc cằm nhọn tái nhợt kia, hờ hững hừ một tiếng: “Người vốn không nên cứu ta, ta cũng đâu có cầu xin người, ép buộc người cứu.”

Ngữ khí của hấn không hề thân thiện: “Người ngày càng tệ hại, thích gạt người, vô lễ, còn dễ kích động, thật không ngoan.”

“Vậy thì đã sao?” Liễu Sao bĩu môi, còn cố tình uốn éo thắt lưng: “Vậy người muốn sao? Đến đây, đến đây!”

“Còn học người ta dụ dỗ đàn ông, hư quá.” Hấn nâng bàn tay đẹp đẽ lên, đánh mạnh một cái vào mông nàng.

Không thể ngờ hấn lại đánh thật, Liễu Sao chỉ thấy chỗ bị đánh cực kỳ đau, suýt chút nữa đã hét lên, nhưng Liễu Sao vẫn rất ngang bướng, nàng cố nén đau mắng: “Người không dám đánh Thực Tâm ma mà lại đi đánh đàn bà con gái, chẳng ra gì!”

“Trẻ con phải được dạy dỗ.”

“Người dám đánh ta? Đừng có quên, người muốn ta giúp người tìm Địa linh nhân...”

Còn chưa dứt lời nàng lại bị tát vào mông một cái nữa, Liễu Sao đau đến mức hít một hơi, nàng hầm hầm nhìn hấn.

Hấn hơi nâng cằm hỏi: “Biết sai chưa?”

Liễu Sao hừ mũi một tiếng.

Sau đó, nàng lại bị đánh một cái nữa, đau đến mức chân run lên, nhưng vẫn trừng mắt nhìn hấn không chịu cúi đầu.

Hấn không khách sáo tiếp tục đánh.

Liễu Sao cắn răng không nói một lời, có lẽ bị đánh khoảng mười cái, rốt cuộc nàng không còn cầm được nước mắt tuôn rơi.

Hấn hơi khom người: “Biết sai chưa?”

Nước mắt đã trào ra, Liễu Sao bắt đầu khóc nức nở: “Không, ta không sai! Ta không hề ép người ra tay!”

Áp lực trời buộc bị thu hồi, cơ thể nhẹ tênh.

Liễu Sao không ngồi dậy, nàng nằm sấp trên tảng đá khóc òa.

Sau một lúc lâu, hấn thở dài thườn thượt, vươn tay kéo nàng dậy: “Được rồi...”

“Đau! Đau!” Liễu Sao đột ngột bật dậy, xoay người ôm lấy hấn, hét lớn: “Người làm gì! Làm cái gì vậy hả? Buông ra!”

Ở xa xa, vài người qua đường đang khiêng cuốc quay về nhà, nghe thấy tiếng hét họ nhìn qua hướng này.

Liều Sao khóc lóc ôm chặt lấy hân không buông, vạt áo tự động lỏng ra, bờ vai trắng mịn lộ ra hơn phân nửa.

Vài người thấy thế, lập tức vung cao cuộc chạy qua.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, đôi nam nữ đứng trước mắt bọn họ đã hoàn toàn biến mất.

Ngoài núi hoang hai dặm, hai bóng người đột ngột hiện thân.

Liều Sao lập tức buông hân ra, lùi về sau, không ngờ một bàn tay ôm chặt lấy thắt lưng nàng, căn bản không thể trốn tránh.

“Kêu đi, sao không kêu nữa?” Hân cúi đầu, giọng nói trầm trầm nhuốm mùi tà ác.

Liều Sao không hề giãy dụa nữa, nàng cố ý uốn cao ngực, cất tiếng cười ha ha, rồi nói: “Ai bảo ngươi sàm sỡ ta, lại còn không cho ta kêu cứu?”

“Trẻ ranh mà thôi, có gì là sàm sỡ hay không.” Hân xấu xa đáp.

“Ngươi chưa thử thì làm sao mà biết?” Nàng cọ cọ lên người hân, xiêm y trong phút chốc rơi thẳng xuống, bàn tay nhỏ bé đặt trên thắt lưng hân cũng dần đi xuống: “Còn đánh nữa không? Đến đây, đến đây nào, ta cởi hết cho ngươi đánh.”

“Ngươi là đứa trẻ hư.” Hân đẩy nàng ra.

Liều Sao lập tức kéo lại y phục, buộc chặt vạt áo, ngược lại còn an ủi hân: “Ta vốn định tìm ngươi để bàn bạc chuyện chính đáng, ngươi đừng có nóng giận. Đó chẳng qua chỉ là đùa chút thôi. Chẳng phải ta đang ngoan ngoãn làm việc cho ngươi sao?”

“Vậy sao?”

Đương nhiên rồi, ta tới hỏi chuyện về Địa linh nhân.”

“Ừm, ngươi hỏi đi.”

Liều Sao nói: “Địa linh nhân có thể chuyển hóa địa khí tầng sâu thành thanh khí, thảo nào ngươi lại thần bí như vậy, ngươi muốn giúp Ma giới cướp lấy Địa linh nhân để cân bằng linh khí ở hư thiên? Nhưng ngươi phải biết, Địa linh nhân là vật của Thần giới, nó không thể nào xuất hiện bên ngoài, ngươi bảo ta đến chỗ nào tìm đây? Ta lại không thể đến được Thần giới.”

“Thực Tâm ma cần nó để rèn cơ thể, y đang tìm nó.”

“Nó ở Tiên hải?” Liều Sao nhíu mày: “Có thể sao?”

Hân gật đầu.

Liều Sao nhìn hân một lát rồi vỗ tay, nét mặt rất tự tin: “Ngươi yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi tìm được Địa linh nhân.”

Hân bước đến trước mặt nàng, tựa như đang quan sát nàng: “Ngươi là một đứa bé hư.”

“Ngươi dẫn họ về Ma cung đi, ta muốn đến Minh hải thăm Lạc Ninh một chút.” Liều Sao dặn dò, trong nháy mắt nàng đã cách xa hơn mười trượng rồi hóa thành một điểm đen bé xíu.

Hân nhìn theo điểm đen càng ngày càng xa cho đến khi biến mất.

“Con bé làm vậy, hại người phải làm trái với quy tắc, đáng lẽ người phải trừng phạt thật nặng.” Đứa bé mặc áo choàng đen xuất hiện bên cạnh hân, cơn gió thổi bay mũ áo choàng lộ ra dấu ấn màu đen trên trán.

“Ngươi quá không khoan dung rồi, Lam Sát.” Hân xoay người lại: “Vận mệnh của con bé thay đổi vì ta, con bé phải sống một cuộc sống mà mình không mong muốn, về mặt này ta mắc nợ con bé.”

“Chủ nhân, người thật sự tìm thấy lương tâm rồi.” Lam Sát học theo ngữ điệu của hắn, cất tiếng cười trầm trầm: “Thái độ của người với con bé không giống thái độ xử sự với trẻ con, thói quen của người sẽ khiến con bé hiểu lầm.”

“Có à?” Hắn ngẫm nghĩ: “Được rồi, ta sẽ chú ý.”

Từ biệt Vị Húc, Liễu Sao lập tức đến Minh hải tìm Ký Thủy tộc. Dưới mặt nước sâu nhất trong Minh hải có một tòa cung điện, nó được xây từ bọt nước màu trắng trôi lơ lửng, con đường bên trong như mê cung dẫn thẳng đến nơi xử lý sự vụ của Yêu vương.

Nơi này rất gần với quỷ môn, pháp lực gần như biến mất, Liễu Sao khoác áo choàng tránh nước của Ký Thủy tộc, theo chân một gã yêu tiên vào trong. Đến trước cửa điện của A Phù Quân, gã yêu bước vào thông báo, Liễu Sao chờ ở bên ngoài, đúng lúc có một nữ yêu cầm một chiếc khay đi đến, trên khay bày một cái chén gỗ nhỏ.

Trông thần sắc nàng ta rất bất an, Liễu Sao tò mò hỏi: “Đây là gì?”

Nữ yêu Ký Thủy hơi do dự, nhưng không dám không đáp: “Là... nước mắt phượng hoàng.”

Liễu Sao ngạc nhiên: “Nó là gì?”

“Chính là... nước vong tình, nghe nói có thể khiến cho người ta quên đi người mình yêu thương.” Nữ yêu cúi đầu đáp rồi nhanh chóng đi vào trong.

Gã yêu Ký Thủy vừa vào trong cũng bước ra, gã nghiêng người nói với Liễu Sao: “Đã để Ma tôn đợi lâu, áo trắng vương cho mời.”

Liễu Sao nhìn gã rồi bước vào trong.

Cửa bằng bọt nước tự động đóng lại sau lưng, bên trong là một căn phòng kín, bốn bức tường lại hoàn toàn khác với bố cục bên ngoài, chúng không mang màu trắng mà là màu xanh lam xẫm, không hề chói mắt. Trong phòng tất cả bàn ghế đều là màu xanh lam do nước ngưng tụ thành, trong đế đèn đặt trên bàn là một viên minh châu.

A Phù Quân ngồi trước bàn, ánh sáng chiếu rọi khuôn mặt lạnh lùng, nữ yêu cẩn thận đặt chiếc chén gỗ lúc nãy xuống bên cạnh y, sau đó cúi đầu lặng lẽ lui ra ngoài.

Hắn cầm nước mắt phượng hoàng để làm gì? Liễu Sao nghi ngờ chăm chăm nhìn chiếc chén gỗ.

A Phù Quân không có ý giải thích, y hơi nâng tay lên, một phong thư bay đến trước mặt Liễu Sao.

Trên bức thư có ký hiệu của Tiên môn, Liễu Sao nghi ngờ đón lấy bức thư xem kỹ vài lượt. Liễu Sao tức giận xé nát bức thư ngay tại chỗ: “Bách Yêu Lăng? Chắc chắn là ý của Ưng Như, tại sao ả biết Lạc Ninh đang ở đây? À, là đám tiểu quỷ đó! Đáng ghét!”

Đối diện với ánh mắt của A Phù Quân, nàng vội không chế cảm xúc hỏi: “Người định làm sao?”

A Phù Quân lạnh nhạt đáp: “Rất cuộc, nàng vẫn là người trong Tiên môn.”

Liễu Sao sững sốt một lát mới phản ứng lại: “Muội ấy vốn không muốn quay về, Thực Tâm ma đang ở trong Tiên môn!”

A Phù Quân trả lời: “Thực Tâm ma sẽ không dám ra tay ở Tiên môn, nàng ở Tiên giới thì càng an toàn.”

Liễu Sao nhìn y rất lâu, đột ngột hiểu ra, nàng cười khẩy: “Là vì người không dám đắc tội với Tiên môn, nên muốn dùng muội ấy lấy lòng bọn chúng?”

“Tuy rằng Tiên môn mặc kệ chuyện bên ngoài giới, nhưng lần này Ký Thủy tộc quay về Yêu giới không thể xảy ra chuyện bất trắc.” A Phù Quân đứng dậy, nét mặt không hề thay đổi.

78. Q.3 - Chương 78: Thăm Dò Lần Cuối

“Vì Ký Thủy tộc của người, người lợi dụng muội ấy?”

“Chuyện này tốt cho cả hai.”

“Muội ấy không phải người của người, dựa vào đâu mà người đòi làm chủ?” Liễu Sao nắm chặt tay: “Đừng quên là do ta dẫn muội ấy tới, bây giờ ta sẽ mang muội ấy quay về Ma cung.” Nói xong nàng nhanh chóng đi ra ngoài.

A Phù Quân không ngăn cản.

Cánh cửa bằng bọt biển không mở ra, Liễu Sao chỉ cười lạnh, nàng nâng chướng lên nhưng lại phát hiện ma lực không vận được bao nhiêu.

Nơi này bị quỷ môn ảnh hưởng lớn, nàng không đủ sức dẫn Lạc Ninh đi.

“Người cho là người có thể cản ta?” Liễu Sao gần như siết nát bàn tay, bỗng quay người lại: “Nếu người dám lợi dụng muội ấy, ta sẽ giết chết người, diệt toàn bộ Ký Thủy tộc!”

Đối diện ánh mắt nàng, A Phù Quân vẫn luôn bình thản.

Đúng rồi, y là em ruột của Kha Na, trên người y có thủy nguyên của Kha Na. Kha Na đã hy sinh vì Ký Thủy tộc, nàng làm sao có thể giết y được? Làm sao ra tay nổi với Ký Thủy tộc đây? A Phù Quân vốn không hề bị nàng uy hiếp.

Liễu Sao hít sâu một hơi, bước đến trước mặt y: “Lạc Ninh... muội ấy... tấm lòng của muội ấy với người, chẳng lẽ người còn không biết? Người nhẫn tâm đối xử với muội ấy vậy sao?”

“Nàng sẽ quên.” A Phù Quân vươn tay đẩy chén gỗ đến trước mặt nàng.

Nước mắt phượng hoàng?

Liễu Sao khó tin nhìn chằm chằm cái chén gỗ, sau một lúc lâu nàng khó khăn cất tiếng: “Người muốn muội ấy quên?”

“Như vậy sẽ tốt cho nàng.”

“Người dựa vào gì bảo muội ấy phải quên? Tại sao người không uống?” Liễu Sao đột ngột nổi giận, nàng tỉnh ngộ: “Hóa ra người vốn không thích muội ấy!” Nàng phẫn nộ một cách khó hiểu: “Người đã không thích muội ấy, tại sao lại gặt muội ấy, đối xử tốt với muội ấy? Còn đồng ý để muội ấy ở lại đây? Người đang tính toán cái gì!”

A Phù Quân đáp: “Lạc Ca từng cứu mạng ta một lần, ta không muốn mắc nợ, vết thương hằn phách của nàng đã tốt lên, ở lại đây không thích hợp.”

“Quả nhiên người... người...” Liễu Sao tức đến phát run, không thốt nên lời.

Thái độ A Phù Quân từ đầu đến cuối đều không hề thay đổi: “Ta đã giải thích, bây giờ là chọn lựa của người.”

Sự đau thương quen thuộc dâng lên trong lòng, Liễu Sao nhìn cái chén gỗ, ác độc nói: “Ta sẽ không lừa muội ấy, nếu người thật lòng muốn tốt cho muội ấy thì tự mình cho Lạc Ninh uống đi, để muội ấy tận mắt chứng kiến người bán đứng, lợi dụng muội ấy như thế nào, xem muội ấy quên mất người.”

A Phù Quân kéo chén gỗ về: “Cũng được.”

Không khí trong phòng cực kỳ ngột ngạt, đối diện với Yêu vương vô tình đáng giận, Liễu Sao không thể chờ thêm một khắc, cửa mở ra, nàng lập tức rời khỏi phòng lạnh giọng gọi Ký Thủy yêu đang chờ bên ngoài: “Dẫn ta đến gặp Lạc Ninh!”

Trên Minh hải, thiếu nữ quý trên sóng nước nhấp nhô, nàng nhặt từng cái từng cái đầu lâu khô bỏ vào trong túi to. Có lẽ chiếc áo choàng trên người nàng khá nặng nên hành động của nàng có hơi gượng gượng.

Liều Sao đứng xa xa nhìn, bỗng nhiên mũi cay cay.

Lạc Ninh cẩn thận cất kỹ đám đầu lâu khô, khi đứng dậy mới phát hiện ra Liều Sao: “Liều sư tỷ!”

Liều Sao nhanh chóng lau nước mắt, nàng điềm nhiên như không bước qua: “Muội vất vả nhặt mấy thứ này làm gì, chúng đều đáng chịu tội, trôi đủ rồi sẽ tự động quay về Minh Đô, sẽ có tiểu quỷ đi thu dọn chúng, muội lo chuyện không đâu làm gì.”

“Hài cốt sớm vào trong hầm luân hồi thì bọn họ sẽ bớt phải chịu khổ.” Lạc Ninh rũ rèm mắt, nàng nở nụ cười: “Muội ở Ký Thủy tộc không lâu nữa đâu, thừa dịp rảnh rỗi, giúp họ một chút cũng tốt.”

Ngực quặn thắt, Liều Sao há miệng mấp máy môi rồi đột ngột kéo tay Lạc Ninh: “Theo ta về Ma giới, chúng ta đi ngay đi.”

“Sư tỷ!” Lạc Ninh giữ chặt tay nàng, lắc đầu: “Chúng ta không đi được đâu.”

“Muội cũng biết sao.” Liều Sao dậm chân mắng: “Tên A Phù Quân kia vốn không phải người tốt, ta đã sớm dặn muội đừng quan tâm tới y, muội lại không chịu nghe!”

Lạc Ninh lắc đầu: “Không liên quan đến huynh ấy, huynh ấy chỉ bất đắc dĩ thôi.”

“Phì! Bất đắc dĩ cái gì!” Liều Sao tức giận: “Muội cứ nói giúp y! Y đang lừa dối muội, muội còn giúp y làm không ít việc nữa hả? Bây giờ y tính dùng muội lấy lòng Tiên môn, y còn muốn... muốn...”

Lạc Ninh nghi ngờ nhìn Liều Sao.

Liều Sao không thể nói tiếp nữa, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Vậy muội bảo phải làm sao đây? Chúng ta phải nghĩ cách.”

Lạc Ninh đáp “Ừ” rồi nói: “Chúng ta đem đám hài cốt này đến Minh thành trước đi.”

Liều Sao yên lặng gật đầu, sóng bước cùng nàng đến bên ngoài Minh thành, nhìn nàng giao hài cốt cho đám lính gác. Liều Sao không nén lòng được xoay mặt đi lau nước mắt, sau đó hai người cùng nhau quay về.

Trên đường đi Lạc Ninh đều cúi thấp đầu, không biết đang nghĩ điều gì.

Liều Sao đột ngột hỏi: “Muội đọc nhiều sách như vậy, muội có biết nước mắt phượng hoàng không?”

Đôi tay khẽ run lên, Lạc Ninh ngẩng mặt, mỉm cười: “Muội biết, nghe nói uống nó thì có thể quên mất người trong trái tim mình... người bạn lòng nhất.”

Liều Sao cầm tay nàng, trịnh trọng dặn dò: “Cho dù A Phù Quân có muốn muội uống gì, muội đừng có uống, có nhớ chưa?”

Lạc Ninh gật đầu: “Muội nhớ rồi, sư tỷ.”

Lúc này, Liều Sao mới buông tay nàng ra, khẽ hừ: “Chỉ cần muội không muốn về, thì không một ai có thể ép muội về!”

Hai người còn chưa đi đến gần nơi ở của Ký Thủy tộc thì đã thấy bóng dáng của A Phù Quân, y đã chờ ở đó từ lâu, thấy hai người y lập tức quay lại.

Ngữ điệu Liều Sao không tốt: “Người đang bận, chạy ra đây làm gì?”

Y chỉ nhìn Lạc Ninh: “Về rồi?”

Lạc Ninh cười: “Đã về.”

Y hơi nghiêng mặt đi, ra hiệu với một gã yêu ở bên cạnh, gã yêu kia lập tức cung kính nói với Liều Sao: “Ma tôn xin mời sang bên này.”

Liều Sao đứng yên bất động.

A Phù Quân cũng không e ngại, y bước qua kéo Lạc Ninh: “Chúng ta qua bên kia.”

Lạc Ninh đáp: “Được.”

Một bông hoa sóng trắng như tuyết nở rộ từ dưới đáy biển, chúng nhanh chóng kết lại thành những đóa hoa băng mỏng manh hình dạng khác nhau, giống như một khu vườn trồng toàn hoa băng, cản trở tất cả dòng hải cốt trôi dạt ở bên ngoài, che giấu tất cả sự xấu xa, ghê tởm.

Y kéo nàng đi dạo quanh những khóm hoa băng, bước chân vẫn thông dong vững vàng như trước: “Có đẹp không?”

Nàng gật đầu đáp: “Đẹp.”

Rừng hoa băng lay động theo từng con sóng biển, tựa như gió đùa biển hoa trên mặt đất.

“Bình mai phục của Bách Yêu Lăng đã rút lui, Ký Thủy tộc sắp quay về Yêu giới.”

“Ừm, Tiên môn biết ta đang ở đây.” Nàng thấp giọng thở dài: “A Phù Quân, ta không thể tu luyện thuật pháp cấp cao, cũng không có tác dụng gì, tiếp tục ở lại Ký Thủy tộc nhất định sẽ gây phiền phức cho các người.”

Y đột ngột dừng lại, kéo nàng vào lòng.

Một nụ hôn không cho phép chống cự, y ôm chặt thắt lưng nàng, bàn tay trượt vào trong áo choàng của nàng rồi lặn vào trong y phục, động tác cực kỳ quá đáng, bàn tay lạnh lẽo khiến cơ thể ấm áp run rẩy.

Ban đầu nàng muốn cản y, nhưng bị áp chế, rồi dần nàng không giãy dụa nữa.

Quả nhiên, y không hành động quá đáng thêm nữa, nhanh chóng ngẩng mặt lên, đôi mắt xanh đã phẳng lặng như nước. Y giúp nàng chỉnh lại y phục và áo choàng, sau đó nhìn nàng chăm chú. Lông tơ trên áo choàng ánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn, sắc mặt dường như tái nhợt hơn xưa, chỉ có đôi môi xinh xắn là hơi đỏ hồng, tựa như một đóa mai ước át.

Nàng cũng nhìn y.

Đôi mắt to trong vắt như nước, đôi mắt ấy tựa như có thể rửa sạch tất cả những thứ xấu xa nhất trên đời này.

Thiếu nữ tựa như tinh linh ngày đầu gặp gỡ, có một thể chất khiếm khuyết mà ai ai cũng biết, tựa như một nàng công chúa mảnh mai. Y nhận ra trí tuệ của nàng, cũng hiểu sự kiên cường của nàng, khi nàng gặp nạn thì thu nhận, che chở nàng. Mà nàng, lại nhìn thấu tất cả mọi thứ về y, bao gồm những thứ thủ đoạn không vẻ vang gì, nhưng nàng vẫn chọn đến gần y, muốn giúp y gánh vác.

Tuy nhiên thứ lý trí quen thuộc rồi cuộc để y chọn lấy hy sinh và lợi dụng.

Chúng tộc cố vùng vẫy vì sinh tồn không xứng có được thiện lương.

Thiếu nữ như đóa hoa, có lẽ nàng ở trong Tiên môn sẽ được mọi người bảo vệ, tiếp tục làm một cô công chúa vui vẻ không lo không nghĩ.

Chẳng biết y lấy một chiếc chén nhỏ từ đâu ra, trong chén là chất lỏng màu xanh biếc trong vắt như phi thủy.

Nàng bắt giác run lên, nhưng lập tức mỉm cười: “Là để thảo diệt.”

Y “Ừm” rồi nói: “Có lợi cho vết thương của ngươi.”

Lạc Ninh nhìn chất lỏng đẹp đẽ trong chén, nàng thấp giọng nói: “Để thảo diệt rất quan trọng với Yêu Khuyết, vết thương của ta đã khỏi nhiều rồi, đừng nên lãng phí.”

Y bâng quơ trả lời: “Có thể giúp ngươi vá lại hồn phách, một mảnh thảo diệt không đáng là gì.”

Nàng trầm mặc rất lâu rồi gương mặt nhìn y: “Ta sẽ quay về Tiên môn, ta không muốn uống thuốc.”

Đối diện với sự cầu xin rõ ràng trong cặp mắt to tròn kia, y vẫn mở miệng nói: “Uống đi.”

Quá mức tàn nhẫn, dù chỉ chút hy vọng nhỏ nhoi cũng không cho nàng.

“Vây được thôi.” Nàng đón lấy cái chén uống cạn, sau đó trả chén lại cho y.

Tinh linh lương thiện và Yêu vương máu lạnh, cặp nam nữ ở hai thế giới khác nhau, ý trời để họ tương ngộ. Bọn họ rất giống nhau, cho nên sự chọn lựa cũng giống nhau, chọn lựa gánh vác trách nhiệm mà huynh trưởng chưa thể hoàn thành. Nhưng y lại rất hiểu nàng, y có thể nhìn thấy ý chí kiên cường dưới thể chất gầy gò yếu đuối, dù biết nàng muốn làm gì, nhưng chưa bao giờ ngăn cản, bảo sao nàng không yêu cho được?

Cho nên nàng muốn giúp y làm chút gì đó, thậm chí có thể tha thứ cho sự lợi dụng và thăm dò của y.

Y thuận tay ném cái chén gỗ đi: “Ninh nhi!”

Thời gian hai người ở bên nhau không quá ngắn ngủi, tính ra hai người không trao đổi nhiều, y vẫn luôn dùng từ “ngươi” để gọi nàng. Bây giờ lần đầu tiên y gọi nàng thân mật như thế, giọng nói lạnh lùng cũng ôn hòa thêm vài phần.

“Hử?”

“Bên ngoài thủy triều sắp dâng lên rồi, ta dẫn nàng đi ngắm thủy triều.”

Ngày thường y vẫn luôn lo sự vụ trong tộc, đây xem như là lần đầu tiên y chủ động mời. Nhưng nàng chỉ nở nụ cười nhẹ, lắc đầu đáp: “Ta hơi mệt, không muốn xem.”

Y vươn tay kéo nàng: “Chúng ta quay về thôi.”

Nàng nhìn bốn phía: “Không được, ta nghỉ lại đây một lát, huynh đi về đi, không có gì nguy hiểm đâu.”

Y cũng không nhiều lời thêm nữa, vẫy tay gọi một dòng nước ấm ulla tới tạo thành một chiếc giường trắng mềm mại ấm áp. Y dìu nàng nằm trên chiếc giường bằng bọt nước, sau đó cũng ngồi xuống cạnh nàng.

Nàng dụi mắt giục: “Ta đi ngủ đây, huynh đi làm việc đi.”

Y không rời đi: “Nàng ngủ trước đi.”

Vì thế nàng nhắm mắt lại, tiếng hít thở dần đều đều rồi nhanh chóng không còn động tác gì nữa. Y ngắm nhìn dung nhan bình yên trong giấc ngủ của nàng, mãi mà chưa chịu đứng dậy, nét mặt y vẫn bình thản như trước.

“Tên khốn nhà ngươi, quá khốn kiếp! Muội ấy vốn không muốn uống!” Liễu Sao cuối cùng không nhịn được nữa bước ra, nàng chạy tới kéo y ra: “Ngươi còn ở lại đây làm gì, cút mau đi, muội ấy không cần ngươi ở bên. Ngươi đi mà trông nom Ký Thủy tộc của ngươi đi!”

“Ngươi chăm sóc nàng, ta còn chút chuyện.” Y đứng dậy thật.

Không chặn được nước mắt hoen mi, Liễu Sao dậm chân, hét lớn với cái bóng của y: “Ngươi đừng có nằm mơ! Muội ấy sẽ không quên ngươi đâu! Người muội ấy thích là Tô Tín, muội ấy là sợ quên mất Tô Tín!”

“Ngày mai sẽ biết thôi.” Giọng y lạnh nhạt.

Liễu Sao sững sốt rồi đột ngột hiểu ra, nàng cười khẩy: “Ngươi cho muội ấy uống thứ này là vì muốn chứng thực rốt cuộc muội ấy có thích ngươi hay không, ngươi đang sợ muội ấy không thích ngươi chứ gì? Ngươi ép muội ấy uống, không phải muốn tốt cho muội ấy mà là muốn xác định tình cảm của muội ấy. Ngươi muốn làm muội ấy quên ngươi đã đối xử với muội ấy thế nào, là vì ngươi sợ muội ấy hận ngươi!” Nàng khinh bỉ “phì” một tiếng: “Rõ ràng ngươi đang lợi dụng muội ấy, lại còn muốn thử lòng muội ấy... Ngươi quá vô liêm sỉ! Ngươi không phải là người!”

Cơn giận trào dâng, lồng ngực phập phồng, Liễu Sao dừng lại rồi chầm chọc: “Đúng rồi, ngươi vốn không phải là người!”

“Ngươi nói đúng.” Y không hề quay đầu lại.

“Ngươi...” Liễu Sao trơ mắt nhìn y bỏ đi, nàng tức đến phát run, Liễu Sao quay lại ôm lấy Lạc Ninh, nàng thút thít khóc, kiên quyết nói: “Ai cần chứ! Ngươi như thế quên là phải, phải quên sạch sẽ!”

“Sự tỷ.” Lạc Ninh đột ngột mở mắt ra, ngồi dậy còn chớp mắt nhìn nàng.

Liễu Sao hoàn hồn lại, mắng: “Muội có biết thứ đó là gì không, muội còn làm theo lời y...”

“Muội muốn ngắt thủy triều...” Lạc Ninh cắt ngang lời nàng, nhìn bầu trời trên cao: “Hình như thủy triều sắp dâng rồi.”

“Sao vừa nãy muội nói không muốn đi!” Liễu Sao vốn muốn nói tiếp, nhưng sợ nàng đau khổ nên vội lau nước mắt: “Đi thôi, đi thôi.”

Thủy triều Minh Hải, từng lớp sóng triều âm thầm mang theo những đốm lửa ma trôi, vỗ vào Minh thành vọng lại âm thanh ỉ ảm. Đám lửa ma trôi theo đầu con sóng lúc cao lúc thấp, liên miên không ngừng, trông rất đẹp.

Ký Thủy yêu rời đi, hai thiếu nữ ngồi trên đài cao, ôm lấy nhau, nhìn về phía xa.

Rèm mi dài rung động trong gió không ngừng, khiến ánh mắt cũng mơ hồ. Lạc Ninh khẽ khen: “Thủy triều ở Minh hải đẹp quá.”

Liễu Sao khịt khịt mũi, hừ nhẹ: “Quý khí của lũ quý có gì đẹp đâu, còn chẳng bằng Đông hải...”

Lạc Ninh chỉ cười an ủi: “Sư tỷ, huynh ấy có trách nhiệm của huynh ấy, bây giờ huynh ấy không thể bảo vệ được muội, muội chỉ có thể mang tới phiền phức cho huynh ấy. Huynh ấy là hy vọng của Ký Thủy tộc, không thể bị liên lụy.”

Đón nhận bao nhiêu thì phải gánh vác bấy nhiêu. Huynh trưởng liễu lĩnh bỏ đi, trong lúc nguy cấp y dốc hết khả năng giải quyết hậu quả, bảo vệ tộc dân. Bây giờ y tiếp nhận thủy nguyên của huynh trưởng thì cũng phải gánh lấy trách nhiệm bảo vệ toàn tộc, y phải mở một con đường sinh tồn cho tương của Ký Thủy tộc, gần gũi với nàng chỉ khiến y gặp trở ngại và nguy hiểm.

Mũi Liễu Sao lại cay cay: “Nhưng y không nên.. không nên làm vậy, y lợi dụng muội!”

“Huynh ấy phải làm thế, chuyện Ký Thủy tộc quay về Yêu giới liên can quá rộng, không thể xảy ra chuyện bất trắc. Vào lúc này huynh ấy tuyệt đối không thể trở thành kẻ thù của Tiên môn.” Lạc Ninh đột nhiên nở nụ cười: “Muội cũng từng hy vọng huynh ấy liễu lĩnh vì muội, nhưng nếu huynh ấy làm vậy chỉ khiến muội khổ sở, đau lòng vì huynh ấy thôi.”

Liễu Sao thấp giọng: “Vậy cũng không thể ép muội uống...”

“Huynh ấy chỉ muốn tự mình buông bỏ.” Lạc Ninh cúi đầu: “Muội biết, huynh ấy không muốn quên muội, tỷ xem huynh ấy không uống mà.”

“Muội là đồ ngốc!” Liễu Sao không nhịn được hét lên: “Muội thông minh như thế, sao bây giờ lại ngốc vậy hả! Y chỉ vì ích kỷ, cố ý thử lòng muội thôi! Nếu muội quên y, chưa biết chừng y sẽ rất đắc ý! Y không muốn quên, lại muốn muội uống, cái này không công bằng! Tại sao chứ! Y dựa vào đâu!”

Tại sao lại phải chấp nhận?

Lạc Ninh trầm mặc rất lâu mới nói: “Muội chỉ cần biết huynh ấy không muốn quên muội, là đủ lắm rồi.”

“Chưa chắc y đã thật lòng thích muội.”

“Có thể giúp huynh ấy lần cuối cùng cũng tốt thôi.” Lạc Ninh dừng lại, nhẹ giọng nói: “Ai bảo muội thích huynh ấy làm gì.”

Ai bảo thích y làm gì?

Liễu Sao quay mặt đi, không nói lời nào.

Lạc Ninh đột ngột hỏi: “Sư tỷ, tỷ hứa với muội một chuyện được không?”

Liễu Sao lập tức đáp: “Muội nói đi.”

“Đừng để muội quay về Tiên môn.”

“Đương nhiên rồi, muội yên tâm đi.”

Không biết qua bao lâu, tiếng sóng triều yếu dần, Minh hải hồi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Liễu Sao thần thờ nhìn mặt biển tối đen như mực.

“Sư tỷ, đừng để muối ngủ nhanh như vậy...” Lạc Ninh tựa lên đầu vai nàng, mơ hồ nói.

“Ừm.” Liễu Sao âm ừ đáp, nước mắt không ngừng tuôn, rốt cuộc nàng cũng không thể kiềm lòng được.

.....

Dưới đáy biển, bọt biển tản ra, A Phù Quân đi ra khỏi phòng, ánh sáng từ viên minh châu le lói sau lưng y.

“Áo trắng vương.” Một gã yêu Ký Thủy lập tức bước đến thi lễ.

A Phù Quân đưa một phong thư cho gã: “Nhanh chóng chuyển tới Tiên môn.”

Gã yêu đáp vâng, đón lấy thư rồi rời đi.

A Phù Quân bước lên khỏi mặt nước, nhìn bóng áo trắng trên đài cao phía xa xa, y dặn dò gã hộ vệ bên cạnh: “Đi xem xem, nếu Lạc cô nương còn ngủ thì đón nàng về, chăm sóc cho tốt.”

Lạc Ninh mất tích đã lâu, bây giờ cuối cùng cũng có tung tích, Ký Thủy tộc lại bằng lòng chủ động giao người để thể hiện thành ý. Đám Thương Kính nhận được tin đều rất vui mừng, Nguyên Tây Thành biết chuyện cũng xuất quan, dẫn Vạn Vô tiên tôn và Vũ Tinh Hồ đến Thanh Hoa cung thương lượng với Thương Kính. Vì để tránh xảy ra chuyện bất trắc nên Thương Kính và vài vị trưởng lão Thanh Hoa cung quyết định đến Minh hải đón người.

Tiên môn bên kia lên kế hoạch, ở bên này Liễu Sao đã rời khỏi Minh hải, về hư thiên.

Đã lâu không trông thấy, khung cảnh Ma cung vẫn giống trước đây, mảnh đất bị trọc khí nhiễm bẩn, vì có ảo cảnh nên tạo thành một phong cảnh nguy nga, hùng vĩ.

Liễu Sao lặng lẽ đến Mặc Lan điện, đúng lúc Vị Húc không có mặt ở đây, y cố ý để lại hai gã thị vệ trông chừng Thạch Lan, có lẽ vì sợ nàng ta xảy ra chuyện.

Mảnh đất trong điện được san phẳng, mầm cỏ đã cao thêm một tấc, xanh rì rì, ở giữa mặt cỏ bày một cái bàn mã não mới toanh. Thạch Lan vẫn ngồi bên cạnh bàn, mái tóc đã chải gọn lúc trước chẳng biết tại sao lại rối tung lên, che khuất hơn nửa khuôn mặt, giữa kẽ tóc hiện ra một đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ánh mắt không hề có tiêu cự.

Nàng ta đang sợ điều gì sao?

Liễu Sao nhìn nàng rất lâu, bước tới giúp nàng sửa sang lại mái tóc rồi sau đó lập tức rời đi.

Không còn ảo cảnh Bất Niệm lâm che giấu, đập vào tầm mắt là hình ảnh thật của mặt đất, chỉ có mấy con chuột xấu xí len qua những kẽ đá. Ảo cảnh một gốc liễu mọc trên mặt đất, lá cây vĩnh viễn xanh nhạt đáng yêu như thế, trên cây có treo một cái giường kén, tựa như một chiếc xích đu đẹp đẽ, hoàn toàn không hòa hợp với phong cảnh xung quanh.

Liễu Sao ngồi vào trong cái kén lớn xanh lá, cái kén nhẹ nhàng lắc lư.

Nàng ngồi đó, ngồi suốt hai ngày.

Có lẽ Ma cung không xảy ra chuyện gì, Lư Sênh và Vị Húc đều không đến tìm nàng. Tuy đám ma binh tuần tra thấy lạ lùng nhưng không dám bước tới quấy rầy. Thỉnh thoảng có vài tên nhìn qua bên này, xì xào bàn tán, họ đoán có lẽ nữ ma tôn đang tu luyện.

Nguyệt đứng ở xa xa, dường như đã quan sát nàng cả ngày, rốt cuộc không nhìn được mà bước qua.

Liễu Sao không hề nhúc nhích, như căn bản không phát hiện ra có người đến gần.

Nguyệt đứng dưới tàng cây một lát, đóng cửa cái kén kia, thấy nàng không hề phản ứng, hần lập tức vươn bàn tay đang đeo nhẫn vậy vậy trước mặt nàng.

Liễu Sao đột ngột bắt lấy bàn tay kia, nàng ngẩng mặt nghi ngờ nhìn hắn, mở miệng hỏi: “Người làm gì đó?”

“Liễu Sao nhi, người thế này rất nguy hiểm.”

“Ta không thất thần, ta biết người đã đến.” Liễu Sao buông tay hắn ra.

Hắn thuận thế thu tay lại, ôn hòa hỏi: “Vậy, người đang nghĩ gì?”

“Ta đang nghĩ, phải làm Ma tôn như thế nào?”

“Hừm?” Hiển nhiên hắn rất bất ngờ, bật cười: “Đây là một vấn đề thật sự rất thâm sâu.”

Liễu Sao biết hắn không tin nàng, nàng thuận miệng hỏi: “Có muốn cùng nghĩ hay không?”

Dứt lời, nàng xích vào trong một chút, chừa ra một chỗ cho hắn.

Nhìn chiếc xích đu giống hệt cái giường nhỏ kia, đương nhiên hắn không dám ngồi xuống: “Chà, là ai chọc ghẹo người?”

Liễu Sao lắc đầu.

Hắn đợi một lát, thở dài: “Được rồi, là ai khiến Liễu Sao nhi của chúng ta không vui?”

“Người không cần quan tâm ta vui hay buồn.” Liễu Sao đột ngột nói: “Lúc trước, thật ra ta định lừa người. Ta vốn không muốn giúp người tìm Địa linh nhân, cũng không muốn giúp Ma tộc. Ta rất hận người thì làm sao có thể giúp người được?”

“Ừm, người là một đứa bé hư.” Ngữ điệu của hắn không hề tỏ vẻ bất ngờ.

“Người biết?” Liễu Sao ngẩng mặt nhìn hắn, nàng kinh ngạc.

“Lúc đó người chỉ cầu xin Ma thần một điều, đó là muốn biết cách để giết ta.”

“Người thật biết cách đoán, đoán đúng hết rồi.” Ngữ khí Liễu Sao rất phức tạp, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Ta chẳng những muốn giết người, mà khi ta biết người muốn có Địa linh nhân ta từng có một ý nghĩ, ta muốn tìm ra nó trước rồi sau đó hủy diệt nó trước mặt người, khiến cho người chẳng chiếm được thứ gì cả, để trút giận.”

Hắn không thềm nói nữa.

Liễu Sao không nhịn được hỏi: “Người đã biết từ lâu, vậy tại sao không tức giận, lại còn mắc mưu của ta? Bởi vì người vẫn còn ôm hy vọng với ta?”

Hắn hơi cong khóe môi: “Bởi vì ta là người lớn, làm sao có thể giận một đứa trẻ chứ?”

Liễu Sao nhìn hắn một lát: “Người nói đúng, ta là một đứa trẻ.”

Hắn bỗng sững sờ.

Liễu Sao quay mặt đi, lặng lẽ ngắm nhìn phương xa, chẳng biết rốt cuộc nàng đang nhìn cái gì.

Một lúc lâu sau, hắn khẽ ho khan: “Liễu Sao nhi, những lời đó không phải cái nào cũng là dối trá, thực tế thì so với nhiều đứa trẻ khác, người... cao hơn, cũng đẹp hơn.”

Liễu Sao chẳng thềm quan tâm đến lời ca ngợi chẳng ra gì này, nàng đột ngột nói: “Tương lai của Ma tộc, đó không phải là trách nhiệm của ta.”

Hắn không nói gì nữa.

Liễu Sao lại hỏi tiếp: “Đó là trách nhiệm của người à?”

Hắn vẫn không trả lời.

Vì vậy Liễu Sao chuyển hướng câu chuyện: “A Phù Quân muốn đưa Lạc Ninh về Tiên môn.”

Hắn phối hợp theo: “Ở Tiên môn, con bé sẽ an toàn.”

“Nhưng muội ấy không muốn về.”

“Vậy người nói bây giờ phải làm sao?”

“Muội ấy về là sẽ không ra được nữa, cả đời đều phải sống như một thứ vớt đi. Ta muốn mang muội ấy về Ma cung!” Liễu Sao nói: “Ta muốn người giúp ta, nhưng không cần người phải tự tay động thủ.”

Hắn ngạc nhiên: “Tại sao ta phải giúp người chứ?”

“Vì người là người lớn.”

“Ừm, ta giúp người, người sẽ giúp ta ư?”

“Bàn giao dịch à?” Liễu Sao nở nụ cười quái dị: “Người gạt ta, lợi dụng ta đến tận bây giờ mà ta còn muốn tha thứ cho người, giúp đỡ người, ta không ngốc vậy đâu.” Nàng cắn môi, nhấn mạnh: “Ta không ngốc thế đâu, ta chỉ là một đứa trẻ.”

Hắn bật cười.

Liễu Sao mặt dày hỏi: “Vậy người có giúp ta không?”

Hắn giả vờ suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đồng ý: “Được rồi, chỉ không cần làm trái quy tắc của ta, ta sẽ giúp bé con một tay.”

Liễu Sao nhìn hắn rất lâu rồi nhảy xuống: “Ta đi bàn bạc với đám Lư Sênh.”

79. Q.3 - Chương 79: Cướp Người Giữa Đường

Bên Thương Kính mọi người muốn đi trước để đón Lạc Ninh, nhưng không ngờ trong Tiên môn lại đột ngột xảy ra chuyện lớn. Một luồng sáng kỳ lạ bỗng đánh xuống cột mốc lục giới, tuyên bố có người chứng đạo. Cừu Kim ở Thiên Cơ phong bậc tắc xác định đây không phải là điềm xấu, đám Thương Kính nhận được tin, đang hết sức ngỡ vực thì tin vui từ Trường Sinh cung đã truyền đến... Thiện Uyên tôn giả bẽ quan nhiều năm, rốt cuộc cũng có đột phá, tấn vị Thiên tiên, trở thành vị nữ tôn giả tấn chức Thiên tiên duy nhất trong nghìn năm qua. Lạc Ca ngã xuống, Liễu Sao làm chủ Ma cung, liên minh tiên võ xuất hiện vết rạn... Quảng thời gian này bầu không khí ở Tiên môn vẫn luôn u ám, tin vui đến rất đúng lúc, đám Thương Kính đều đến chúc mừng. Nghĩ tới xưa nay đều là kiếm tiên môn chiếm ưu thế, bây giờ chú tiên môn mới có được thành tựu, mọi người đều không nhịn được thở dài.

Lạc Ca vốn là văn bối ưu tú nhất trong lòng các chương môn, tiên tôn. Biết hắn gặp chuyện bất trắc, Thiện Uyên tôn giả đau lòng không thôi. Nghe được việc Lạc Ninh lưu lạc ở Minh giới, tôn giả cũng bất chấp tiếc vui, đích thân đến giúp đỡ, tôn giả ra mặt giúp đỡ, đám Thương Kính càng yên tâm, đoàn người chậm rãi tiến đến Minh hải.

Sóng đen cuộn cuộn trên Minh hải, mệnh mông vô bờ.

Mọi người vừa bước vào trong Minh hải đã bị ảnh hưởng từ quỷ môn, pháp lực suy giảm, Thương Kính lập tức bảo mọi người dừng lại chờ.

Tô Tín đứng bên cạnh Thương Kính, chăm chăm nhìn vào sâu trong Minh hải. Quảng thời gian này y bị ép phải diện bích, tính tình được tôi luyện không ít, lúc này y mặc đạo áo bào trắng tím, lưng đeo bội kiếm, đầu đội mào tử vân, hai lọn tóc dài thấp thoáng bên trán, sự do dự giữa đôi mày cũng nhạt đi vài phần, điềm tĩnh hơn rất nhiều, càng bộc lộ phong thái của đại đệ tử Thanh Hoa hơn.

Sau một lúc lâu, y tiến lên nói: “Sư phụ, để đệ tử lên trước thám thính.”

“Yên tâm đi.” Vũ Tinh Hồ vỗ vai y: “Đã hẹn giờ trước, Yêu quân áo trắng chắc chắn sẽ giữ chữ tín.”

Tô Tín đáp: “Nhưng mà...”

Vũ Tinh Hồ vân du khắp lục giới đã hiểu rõ thể thái nhân tình, sao không biết tâm tư của Võ Dương hầu, cũng may thấy Tô Tín vẫn luôn chân thành với Lạc Ninh nên rất vui mừng, cũng không so đo chuyện đó. Vũ Tinh Hồ kéo Tô Tín khuyên: “Sư đệ sao không thừa cơ này ngấm nghi kỹ, sau khi nhìn thấy Ninh nhi nên bộc lộ nỗi nhớ nhung thế nào, để khiến con bé cảm kích.”

Tô Tín có hơi xấu hổ: “Sư huynh lại đùa rồi.”

Quả nhiên, mọi người không phải chờ bao lâu đã trông thấy một chiếc kiệu trắng trôi theo sóng, tựa như một con thuyền trắng rẽ sóng lướt tới. Trong chớp mắt đã đến gần, chiếc kiệu dừng lại cách họ mười trượng, xuyên qua tấm rèm bằng lụa trắng có thể thấy bóng người thấp thoáng bên trong. Hơn mười gã yêu Kỳ Thủy đi sau cỗ kiệu, ngoại trừ bọn họ cũng không còn ai khác.

Áo trắng không mang theo nhiều tùy tùng, đủ thấy được thành ý. Mọi người đều quay sang nhìn Thương Kính.

Hôm nay, Thương Kính đeo khăn cử lương, khoác đạo bào bát quái màu tím của Thanh Hoa cung, từng cử chỉ đều toát lên phong thái của thủ tọa Tiên môn. Y tiến lên trước vài bước, một tay cầm mặc như ý, một ngón tay bấm lại hành lễ với người trong kiệu, cất tiếng cười nói: “Từ lâu đã nghe danh của Yêu quân, thật may mắn được gặp mặt.”

“Thương cung chủ quá khách sáo.” Giọng nói ôn hòa êm ái từ trong kiệu vang lên: “Áo trắng đang tránh nạn bên ngoài, không dám nhắc tới danh tiếng.”

Thương Kính khách sáo đáp: “Ta thấy Yêu quân không phải là người tầm thường, ngày về giới chắc chắn sẽ làm nên chuyện, cần gì phải cảm khái.”

Áo trắng khẽ than: “Mong được như lời tốt lành của Thương cung chủ, thật ra ta và Thương Sa tiên tôn từng có duyên gặp mặt, cũng rất kính trọng phong thái vô song của tiên tôn, đáng tiếc...”

Y nhắc tới Lạc Ca khiến mọi người đều u ám.

Áo trắng ngừng câu chuyện đúng lúc: “Ngày đó Ma tôn Trung Nguyệt bị truy sát, khó bảo vệ bản thân nên đã đưa Lạc cô nương tới Yêu Khuyết. Chúng ta vốn nên sớm trả người lại, nhưng sau đó Yêu Khuyết liên tiếp xảy ra chuyện, khó tự bảo toàn, may mà người trong tộc biết được thân phận của Lạc cô nương, dọc đường không dám thờ ơ, bây giờ mới có thể bình an trả người lại.”

Y đi thẳng vào vấn đề, mọi người đều lộ nét vui mừng. Chưởng giáo Nam Hoa Nguyên Tây Thành bước lên chấp tay cảm tạ: “Ân tình của Yêu quân hôm nay, phái Nam Hoa khắc sâu vào tâm khảm.”

Áo trắng không nhiều lời thêm nữa, y lên tiếng ra lệnh: “Mời Lạc cô nương.”

Gã yêu đáp vâng rồi thả tín hiệu ra, ngay lập tức nước biển phía sau sóng trào, mặt biển vỡ ra một đường, Lạc Ninh xuất hiện. Nàng khoác y phục trắng tinh, không còn chiếc áo choàng dày bằng nhung nước kia nữa.

“Ninh nhi!” Tô Tín lập tức chạy tới.

Lạc Ninh trông thấy y thì ngừng lại.

“Muội có khỏe không? Lúc ấy ở tuyết vực rất lạnh, muội...” Cách biệt đã lâu, Tô Tín không hề kiêng dè ánh mắt người ngoài, y nắm lấy vai nàng tỉ mỉ quan sát một lượt, xác nhận nàng bình yên vô sự, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. Đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Lạc Ninh, y ngạc nhiên hỏi: “Ninh nhi, muội sao vậy?”

Lạc Ninh suy ngẫm một lát rồi nhẹ nở nụ cười: “Tô sư huynh?”

Tô Tín mỉm cười gật đầu, không yên tâm với biểu cảm lạ lùng của nàng, y kéo nàng thở dài: “Lần đó... Thật ra huynh không trách muội, thời gian này muội bận vô âm tín, huynh rất lo, đến cả ngủ cũng không an giấc...”

Đối diện với lời tỏ tình chân thành tha thiết như vậy, Lạc Ninh đỏ mặt nhắc: “Sư huynh, có nhiều người đang nhìn lắm.”

Lúc này Tô Tín mới phát hiện mình thất lễ, thấy Vũ Tinh Hồ đang cười hì hì bước qua, y nhất thời xấu hổ, cổ trắn tĩnh kéo Lạc Ninh: “Đi thôi, về rồi nói sau.”

Các vị chưong môn tiên tôn đã rất nhiều tuổi, cũng hiểu biết chuyện nhi nữ tình trường, chẳng qua thấy hơi thú vị thôi. Thương Kính thấy đồ đệ mình như thế, không kiềm được tròng mắt liếc y rồi ho khan: “Khiến Yêu quân phải chê cười. Ân tình hôm nay của Yêu quân, Tiên môn sẽ ghi khắc, nhưng bắt đắc dĩ là Tiên môn không thể nhúng tay vào chuyện ngoài giới. Nếu hôm nào Yêu quân muốn đến nhân gian, Thương Kính chắc chắn sẽ tạo điều kiện thuận lợi.”

Y tỏ rõ lập trường không nhúng tay vào chuyện Yêu giới, đó đúng là kết quả áo trắng mong muốn. Áo trắng mỉm cười trả lời: “Vây, áo trắng cũng ghi nhớ tình cảm của Thương cung chủ, chuyện cũng đã xong, thứ lỗi ta không thể tiễn mọi người, xin mời.”

“Mời.” Thương Kính và các vị chưong môn tiên tôn chấp tay thi lễ, xoay người rời khỏi Minh hải.

Chờ bóng dáng bọn họ biến mất, một gã yêu bước lên bảm: “Vương, bây giờ...”

“Người về trước đi.” Giọng nói trong chiếc kiệu trắng nhuốm vài phần thanh lạnh không còn ôn hòa như trước nữa.

Bên chỗ Thương Kính, mọi người vì muốn tránh rắc rối nên không dám chậm trễ, vừa rời khỏi Minh hải lập tức vội vã đi vào con đường đến nhân gian. Lạc Ninh đương nhiên được bảo vệ ở giữa đội hình, trên đường đi nàng cứ cúi đầu, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Tô Tín phát hiện ra: “Ninh nhi, muội không vui?”

Lạc Ninh lắc đầu: “Không có đâu.”

“Có phải muội vẫn nghĩ về chuyện Liễu Sao nhi?” Tô Tín hơi do dự: “Muội vẫn tin nàng ấy, muội cho rằng Thực Tâm ma chưa chết?”

Lạc Ninh nhìn y: “Muội tin ca ca.”

Tô Tín trầm mặc một lúc lâu, quan sát hai bên rồi mới thì thầm: “Ninh nhi, huynh hiểu ý muội, nhưng ở bên ngoài rất nguy hiểm, huynh rất lo lắng. Trước tiên muội ngoan ngoãn quay về Tiên môn, chuyện này huynh sẽ giúp muội, muội phải tin huynh.”

Lạc Ninh cắn môi: “Tô sư huynh, muội...”

Nàng còn chưa kịp nói hết câu, đội ngũ phía trước đã đột ngột dừng lại, Thương Kính trầm giọng: “Mọi người cẩn thận!”

Ma diêm màu lam đánh thẳng xuống đầu, chính giữa ngọn lửa là một luồng sáng đỏ, rõ ràng là thức thứ ba trong Ma diêm trảm – Ma ô thôn nhật của Liễu Sao, luồng lực mạnh mẽ đẩy văng chúng đệ tử ra xa hai trượng.

Liễu Sao dẫn Vị Húc và chúng ma tướng hiện thân, nàng theo ma diêm vọt thẳng vào chỗ của Lạc Ninh.

Việc này đã nằm trong dự đoán, Thương Kính không hề hoảng hốt, y cầm Như Ý giờ lên cao. Vài vị trưởng lão Thanh Hoa cung cũng hành động theo, trước tiên bày kiếm trận để bao vây Liễu Sao.

Lần này chưong giáo phái Phù Sinh Chúc Xung cũng đến giúp đỡ, y thấy Vị Húc và chúng ma tướng tiến tới thì cười khẩy: “Mở trận.”

Y hét lớn ra lệnh, vài vị chân quân hộ giáo và đại đệ tử nhanh chóng xếp thành kiếm trận, bảo vệ Lạc Ninh ở giữa.

Không ngờ đúng lúc này, chư vị trưởng lão của Thanh Hoa cung đồng loạt hét lên: “Không xong, trúng kế rồi!”

Tiên quang soi sáng, người bị vây trong kiếm trận hiện nguyên hình, rõ ràng là một bóng người cao gầy, áo vàng rộng thùng thình nhưng nào phải Liễu Sao!

“Lư Sênh!” Thương Kính đã nhận ra.

Lư Sênh là ma tôn Trưng Nguyệt thật sự, bởi vì không cần gánh vác kết giới của Ma cung cho nên sức mạnh đã khôi phục hoàn toàn, đâu còn là hữu thánh sử Ma cung ngày xưa? Tuy y tấn chức Thiên ma thất bại, nhưng thực lực không kém, y chính là đại ma đầu nổi tiếng lục giới năm xưa, chỉ có y mới có thể giả mạo thành Liễu Sao mà không bị ai phát hiện.

“Tu vi của y...”

“Sao có thể!”

Bị kiếm trận của trưởng lão Thanh Hoa bao vây diệt trừ, nếu là ma tướng khác chắc chắn đã bị thương từ lâu, tuy nhất thời Lư Sênh không thể thoát thân, nhưng không hề rơi vào thế yếu, y giữ chặt chân bọn họ. Vị Ma tôn yên lặng nhiều năm cuối cùng đã bộc lộ sự sắc bén một lần nữa, không chỉ khiến Tiên môn khiếp sợ, mà chúng lão tướng Ma cung cũng phải sửng sốt, nhất là Kiếp Hành, nét mặt y cực kỳ phức tạp. Chỉ có mỗi Vị Húc là vẫn bình thản, vì y đã biết chuyện này từ lâu.

Ở bên này là Lư Sênh, vậy Liễu Sao thật đang ở đâu?

Cuối cùng mọi người cũng hoàn hồn lại, đồng loạt xoay mặt nhìn.

Ở giữa đội ngũ Ma cung, đột ngột xuất hiện một bóng nữ tử, áo choàng đen, y phục xanh biếc, vòng hoa buộc đuôi tóc lên cao, đó chẳng phải Liễu Sao thì còn là ai?

Thương Kính và Nguyên Tây Thành bị bọn Vị Húc, Kiếp Hành quán chân, không thể rảnh tay ngăn cản. Nhưng Thương Kính cũng không sót ruột, y cất cao giọng nói với không trung: “Xin Thiện Uyên tôn giả ra tay, tiêu diệt ma đầu này.”

Một nữ tôn giả trung niên xuất hiện giữa không trung, người mặc đạo bào trắng đen, mào búi cao mái tóc, chiếc khăn màu trắng buộc trên trán rủ xuống đầu vai, khuôn mặt rất nghiêm nghị. Tôn giả nhẹ vung phát trần, chú ấn màu vàng cực to lớn chụp xuống từ giữa không trung, đồng thời những cột sóng chui lên khỏi mặt đất từ khắp tám hướng tạo thành trận đồ, vài tên đệ tử phái chủ tiên lập tức nhảy vào trong mắt trận, phối hợp với tôn giả khởi động đại trận chú ấn.

Liễu Sao có được tu vi gần với Thiên ma, Thiên tiên tầm thường không phải là đối thủ của nàng. Nhưng từ khi Thiên phạt tới nay, tuy thực lực của Tiên môn có giảm sút, Thiên tiên hiếm hoi không có mấy người, nhưng kiếm trận lại rất hoàn thiện. Tất cả các sát trận đều chia thành hai loại, một loại là thiên địa trận, trước tiên mượn thiên thời địa lợi để bố trí trận pháp, loại trận này bị hạn rất nhiều nhân tố, nhưng sức mạnh cực lớn, có thể do một người khởi động. Còn một loại khác chính là chiến trận, là tổ hợp ứng biến nhất thời, tương đối thực dụng, nhưng phải do nhiều người phối hợp mới có thể bố trận. Ba trăm năm trước, trong phái Chân Nhất xuất hiện Linh Thái tôn giả là thiên tài trận thuật, tôn giả đã sửa chữa và hoàn thiện lại rất nhiều trận pháp cổ của Tiên môn, khiến uy lực của chúng tăng lên rất nhiều, bởi vậy mà vang danh khắp lục giới. Lạc Ca từng đi theo Linh Thái tôn giả học trận thuật, hần cực kỳ có năng khiếu về mặt này nên đã dung hòa kiếm thuật vào trận thuật, mở ra một con đường riêng về chiến trận, gần như vô địch lục giới. Hần chỉ sống trên đời mấy năm, nhưng đã tiến thêm một bước hoàn thiện trận pháp, quả nhiên đã phát huy tiên trận đến cực hạn, có thể thấy được một phần điều đó qua trận pháp ở Bồ Mang sơn. Nhờ vậy trận pháp của các phái đều được lợi, thậm chí trận pháp cả hai giới ma yêu cũng học hỏi được rất nhiều.

Thực lực của Liễu Sao quả là đáng sợ, nhưng lúc này nàng phải đối diện với sát trận hoàn thiện nhất Tiên môn. Mà còn lại là thiên địa trận pháp đã được bố trí từ trước, trận pháp tự hội được sức mạnh của trời đất, được Thiên tiên tôn giả đích thân chấp trận, uy lực phi phàm. Các trưởng lão Thanh Hoa bao vây Lư Sênh, Liễu Sao lọt lưới lại bị trận pháp này bao vây, lần này Ma cung đến cướp người xem như thất bại.

“Khởi!” Thiện Uyên tôn giả bấm tay kết chú, chú ấn trong trận khởi động, sát khí ngút trời.

Nhưng Liễu Sao đứng trong trận lại không hề kinh hoàng, thậm chí cũng không thêm chống cự, tất cả chú lực giáng xuống người nàng đều như đá chìm đáy biển, không chút tổn thương.

Chưa bao giờ xảy ra tình huống này, Thiện Uyên tôn giả kinh hoàng, tiếp đó chợt nghe tiếng Lạc Ninh hét lên bên kia.

Chúc Xung và vài tên đệ tử Phù Sinh phái vây quanh Lạc Ninh bị một sức mạnh đánh bay đi, một bóng áo xanh nhắm thẳng tới chỗ Tô Tín và Lạc Ninh, đó chính là Liễu Sao!

“Không xong!” Thiện Uyên tôn giả hét to, vội vàng quan sát đại trận chú ấn của mình.

Trong trận đấu còn Liễu Sao nào, chỉ có một nam tử khoác kín áo choàng đen, mũ áo choàng rủ xuống rất thấp, khóe môi mỏng khẽ cong ý cười.

Liễu Sao vọt tới trước mặt Lạc Ninh.

“Liễu Sao nhi, ngươi lại muốn làm gì!” Tô Tín vội kéo Lạc Ninh ra sau lưng, nhưng không ngờ chân khí bị chặn ngang, không thể vận lên nổi, y lập tức quay đầu lại: “Ninh nhi?”

“Muội không thể về Tiên môn.” Lạc Ninh cúi đầu, không dám nhìn vào mắt y: “Xin lỗi, Tô sư huynh.”

Tô Tín nhìn nàng, y đột nhiên nở nụ cười: “Không sao cả, huynh không trách muội.”

Người quân tử chân thành, dù bị lừa gạt nhiều lần vẫn chưa từng để phòng người trong lòng mình, cũng không nở lòng giận nàng.

Lạc Ninh ngẩng phắt đầu lên nhìn y, đôi mắt đỏ hoe: “Muội...”

Tiếc là, người nàng quên lại không phải là Tô Tín. Liễu Sao không thể nói rõ đây là chuyện tốt hay xấu, việc này không thể chậm chạp, nàng kéo Lạc Ninh qua: “Đi thôi!”

Hai người sắp thoát thân, không ngờ đúng lúc này, một luồng khí lạnh xoắn tới, từng hạt tuyết bay đều mang theo sát khí

“Đáng ghét!” Liễu Sao đoán ra người đến là ai, nàng giận dữ, vung chưởng đánh tới.

Ngay vào lúc nàng tung chiêu, A Phù Quân lại xuất hiện ở bên kia, áo trắng như tuyết, y đã nắm chặt cánh tay Lạc Ninh.

“Làm càn!” Chứng kiến kế hoạch bị y phá hỏng, Liễu Sao giận sôi gan, sát ý dâng lên, ra tay không hề nề tình: “Ta giết chết người!”

Đối diện với thế tấn công sắc bén, A Phù Quân áp dụng biện pháp hữu hiệu nhất, y đẩy Lạc Ninh lên trước mặt.

Liễu Sao sợ tổn thương phải Lạc Ninh, nên phần nộ thu chiêu: “Người... người là tên khốn kiếp! Muội ấy đã thành như vậy, người còn muốn quản cái gì, muội ấy căn bản không muốn trở về!”

A Phù Quân hoàn toàn không để ý, lạnh giọng mắng: “Người sẽ hại chết nàng.”

Thấy y sắp đẩy Lạc Ninh sang chỗ Thương Kính, Liễu Sao sốt ruột, không ngờ đúng lúc này, Lạc Ninh ngẩng mặt lên nhìn người bên cạnh nở nụ cười: “A Phù Quân.”

Bàn tay lạnh như băng chợt lỏng ra.

Liễu Sao không bỏ qua cơ hội, đúng lúc cướp lấy Lạc Ninh, đồng thời sự phẫn nộ trên khuôn mặt chuyển thành nụ cười, nàng bật cười to: “Hóa ra muội ấy cũng không hề quên người!”

Bàn tay vẫn giữ nguyên tư thế nắm hờ, đôi mắt xanh phủ kín hơi lạnh tàn khốc, A Phù Quân chăm chăm nhìn Lạc Ninh.

Lạc Ninh không hề nhìn y, nàng mỉm cười: “Sư tỷ, chúng ta đi thôi.”

Liễu Sao cười trên nỗi đau kẻ khác: “Muội ấy biết người là kẻ đê tiện, muốn dùng muội ấy lấy lòng Tiên môn. Muội ấy phải hận người đến chết chứ làm sao có thể quên được người! Ha ha! Lạc Ninh chúng ta đi thôi!”

Người bị cướp đi, Thương Kính rối loạn, Lư Sênh thừa cơ thoát thân, về phần Nguyệt không một ai biết hẳn đã bước ra khỏi trận pháp từ lúc nào. Mọi người lập tức động thổ rồi ngự phong chạy về Hư Thiên ma cung.

Chạy hết một ngày, đoán chừng Tiên môn không thể đuổi kịp, Lư Sênh mới cho mọi người dừng lại, tạm nghỉ ngơi.

Mặt đất bắt chợt kết một lớp băng, A Phù Quân xuất hiện.

Tất cả mọi người trong Ma cung đều âm thầm đề phòng, Liễu Sao và Lạc Ninh đồng loạt đứng dậy.

A Phù Quân chỉ chăm chú nhìn Lạc Ninh.

Cơ hội đã qua, Liễu Sao cũng không sợ y cướp người, nàng đắc ý châm chọc: “Sao nào, còn chưa từ bỏ ý định à?” Nàng dùng khuỷu tay huých huých Lạc Ninh: “Lạc Ninh muội có nhận ra y là ai không?”

Lạc Ninh nở nụ cười: “Nhận ra, là A Phù Quân.”

Hai người bình thản đối diện, không hề có gì khác thường.

Sau một lúc lâu, ý cười lướt qua đôi mắt xanh. A Phù Quân không nói gì thêm, y xoay người biến mất.

Hành động lần này là mưu kế Lạc Ninh đã bày trước đó, Liễu Sao chịu trách nhiệm sắp xếp, không ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện bất trắc, suýt tí nữa đã thất bại trong gang tấc, cũng may cuối cùng cũng đạt được mục đích. Liễu Sao rất vui, nàng quay về Ma cung cho người bố trí chỗ ở cho Lạc Ninh rồi xem Lư Sênh luận công ban thưởng. Lúc trước nhận được tin Thiên tiên hiện thế, không khí trong Ma cung không tránh khỏi hơi căng thẳng, với chúng tướng mà nói lần này cướp Lạc Ninh về cũng không có lợi ích gì. Nhưng nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Ma cung đối trận với Tiên môn mà không hề chịu thiệt, còn thậm chí còn ép được Tiên môn, sĩ khí Ma cung vô hình trung tăng lên rất nhiều. Tận mắt chứng kiến thực lực của Ma tôn, chúng tướng cực kỳ phấn chấn, bọn họ tụ tập ăn mừng trong thánh điện.

Nguyệt không tham gia màn náo nhiệt này, hẩn một mình đứng trong ảo cảnh biển lạnh lẽo, nhìn luồng sáng chói mắt ở phía xa xa, khóe môi khẽ cong lên.

“Chủ nhân, quên quy tắc là chuyện rất nguy hiểm.”

“Sao ta có thể quên chứ, người xem đi, ta đâu có làm gì đâu.”

“Người đã thật sự nhúng tay vào, lẽ trời rất công bằng, người phải cảnh giác.” Lam Sát nói tiếp: “Hơn nữa chuyện lần này rất hoang đường, người hóa thân thành nữ nhân, quả thật đã phá hỏng hình tượng của người.”

Nguyệt vươn tay kéo Lam Sát từ trên không trung xuống: “Bây giờ, hình tượng của ta thế nào?”

“Người rất trẻ tuổi tuần tú.” Tiểu bạch khuyến rũ bốn chân xuống, không hề giãy dụa.

“Người nói những lời đó cũng không dễ dàng gì.” Nguyệt mỉm cười bỏ Lam Sát xuống, hẩn nghiêng người nhìn người đang đi tới: “Chà, Liễu Sao nhi?”

“Bọn họ rất ngạc nhiên về người, hỏi ta phải ban thưởng người ra sao, ta đến để xem xem.” Liễu Sao bước đến trước mặt hẩn, quan sát hẩn một lượt: “Người thật không biết đồ mặt?”

Hẩn cười nói: “Tại sao ta phải đồ mặt?”

Liễu Sao nhìn nửa khuôn mặt tái nhợt, chiếc cằm đẹp đẽ, đôi môi mỏng. Mũ áo choàng rũ thấp che chiếc mũi cao cao, vẫn giống hệt hình ảnh ngày xưa nàng trông thấy, đã qua rất nhiều năm lại không hề có dấu vết thời gian. Có thể tưởng tượng được, xóc chiếc áo choàng kia ra thì dung nhan hẩn sẽ rất trẻ, khuôn mặt mê hoặc lòng người, có lẽ bề ngoài trông không quá hai mươi.

Nàng đùa dai châm chọc: “Người có thật trẻ như vậy không? Người là người lớn, cũng đủ tuổi làm cha của một đứa trẻ như ta. À, không đúng, tuổi của người cũng đủ làm tổ phụ, tổ gia gia, tổ tiên của ta chứ nhỉ?”

Hẩn nghe thế, lập tức ho khan, hơi khom người hơi áp sát mặt mình vào mặt nàng hỏi: “Này, hình như ta không già đến vậy....”

Liễu Sao ngẩng mặt lên, cắt ngang lời hẩn: “Người mấy tuổi?”

Hắn trầm mặc: “Những chuyện thế này, Liễu Sao nhi, không tính vậy được...”

Liễu Sao nhếch khóe miệng, khoanh chân ngồi trên sóng nước.

“Con bé nói đúng đó, chủ nhân.” Bên cạnh vọng đến giọng nói trầm trầm.

Hắn lập tức ném tiểu bạch khuyến về hư không, quay người lại nói: “Liễu Sao nhi, ta không thể không cảnh cáo ngươi. Ngươi nói chuyện quá vô lễ, thật không nể mặt người khác.”

Liễu Sao ngẩng nhìn ánh trăng mờ nhạt trên không trung, nàng không trả lời.

“Lại suy nghĩ nghĩ gì nữa đây?” Hắn không kiềm được hỏi.

“Ta đang nghĩ tới vị Nguyệt thần thứ chín.”

“Ngươi nghĩ tới hắn làm gì?”

Liễu Sao bỗng quay đầu cười với hắn: “Người không cam lòng để trọc khí bị gọi là khí thải, cho nên mới nuôi trồng nguyệt hoa yêu mộc, muốn chuyển hóa trọc khí thành thanh khí để sử dụng, nhưng sau lần thất bại đó, người còn làm gì nữa không?”

Hắn trầm mặc rồi cười nói: “Ta không biết, sao ngươi lại nghĩ đến điều này?”

Liễu Sao quay đầu nhìn Nguyệt: “Bởi vì, Nguyệt thần đã đi làm cái chuyện không thể có khả năng này, người nhất định là một kẻ bốc đồng, còn ngang bướng, thích làm theo ý mình hơn cả ta.”

“Vậy sao, hóa ra hai người là cùng một loại người.” Hắn cười kéo kéo mái tóc đuôi ngựa của nàng.

“Thật ra, ta đến đây để cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi đã giúp ta cứu Lạc Ninh.” Liễu Sao đứng dậy, mỉm cười: “Ta đi thăm Lạc Ninh đây.”

80. Q.3 - Chương 80: Vì Sao Chấp Nhất

So với không gian nhỏ hẹp trước đây, Ma cung hiện tại đã được ma lực của Liễu Sao mở rộng trở nên thoáng đãng hơn, khiến chúng ma thoải mái hơn rất nhiều. Lạc Ninh được sắp xếp sống bên cạnh Bát Niệm lâm của Liễu Sao, đã có người phụ trách bố trí ảo cảnh trong kết giới giúp Lạc Ninh. Liễu Sao đi qua đó, đập vào tầm mắt là một khu rừng trúc xanh biếc giống hệt ký ức, mây trắng lững lờ trôi.

Liễu Sao đứng đó rất lâu rồi đáp trên những cụm mây trắng đi vào rừng trúc.

Mây chạm vào vạt áo bị xé thành những sợi bông bay đi, bên tai vọng đến âm thanh xào xạc khe khẽ, tựa như tiếng gió lùa ngọn trúc, chợt nhớ tới cung điện lạnh lẽo giữa khu rừng trúc xanh biếc kia.

Trong sân, tiên hạc chậm rãi bước, cây cầu đá soi bóng trên dòng nước lạnh giá, ánh sáng minh châu tỏa ra từ đại điện đối diện.

Liễu Sao bước qua cây cầu đá, ngồi xuống ở đầu cầu rồi quay đầu nhìn lại.

Ảo cảnh cuối cùng cũng chỉ là hư ảo, tiên hạc qua lại không hề có tiếng động, dòng nước tứ hải không có hàn khí lạnh thấu xương, bên đầu cầu kia cũng không còn vị tiên nhân ung dung trở về.

Lạc Ninh bước ra khỏi cửa trông thấy Liễu Sao bèn ngồi xuống cạnh nàng: “Sự tử, chuyện cũng đã rồi, cứ đắm chìm trong quá khứ là tự trói buộc mình, nếu tử và muội có thể loại trừ tai họa Thực Tâm ma, ca ca sẽ lấy làm vinh dự vì chúng ta.”

“Ta không buồn.” Liễu Sao lập tức tỏ vẻ không sao cả: “Ta chỉ nghĩ, gã A Phù Quân kia chắc sắp tức chết rồi, ha ha! Kế hoạch lần này suýt chút nữa bị y phá hỏng. May mà muội không quên ai cả, quả thật chơi rất vui, để y tức chết!”

“Muội thấy người này không đơn giản vậy đâu, nếu y thật muốn cản thì chúng ta không dễ thoát thân vậy được.” Lạc Ninh lắc đầu: “Trước kia muội có quen y sao?”

Liều Sao sững sốt: “... Muội không quen y hả?”

“Đương nhiên.” Lạc Ninh bật cười.

Liều Sao suýt chút nữa đã bật dậy: “Vậy tại sao muội biết y là A Phù Quân?”

“Muội nhận ra giọng của y, y chính là Yêu quân áo trắng ở trong cái kiệu kia, là tân vương của Ký Thủy tộc.” Lạc Ninh nở nụ cười, lật tay áo dài lên cho Liều Sao xem: “Muội tỉnh lại đã nhìn thấy cái này, chẳng biết mình đã viết khi nào. Muội chỉ biết nhất định phải nhận ra người này, gọi tên y thì kế hoạch lần này mới thành công, muội cũng thấy lạ, hình như muội đã quên mất vài chuyện.”

Liều Sao nhìn hàng chữ nhỏ trên tay áo trắng, chẳng biết nên nói gì.

Lạc Ninh không muốn quay về Tiên môn, cho nên đã sắp xếp kế hoạch cướp người, nàng cũng đoán được y sẽ ngăn cản cho nên trước đó đã tự nhắc nhở bản thân. Thậm chí nàng còn có thể đoán ra được phản ứng của y mới có thể xoay chuyển cục diện vào thời khắc mấu chốt.

Mà y, cuối cùng đã thua trí tuệ của nàng mà thay đổi ý định.

“Đáng ghét! Chắc chắn y đã nhận ra muội nguy trang cho nên y đang đắc ý trong lòng lắm, hừ!” Liều Sao không cam lòng thì thầm.

“Ừm, y lợi hại hơn muội tưởng, muội không gạt được y.” Lạc Ninh thở dài.

Liều Sao liếc nhìn nàng hỏi: “Muội có muốn biết không?”

Lạc Ninh khó hiểu: “Biết cái gì?”

Liều Sao do dự: “Là... tại sao muội lại quên.”

Lạc Ninh nghe vậy chỉ nở nụ cười, nhẹ giọng: “Vốn muội thấy rất ngạc nhiên, nhưng nếu ý trời bảo muội phải quên, vậy tại sao muội phải chấp nhất quá khứ? Ca ca từng nói, tương lai mới là thứ quan trọng nhất.”

Khuôn mặt trắng nhợt, nhưng thần thái bình tĩnh và kiên định.

Biết quý trọng hiện tại, hiểu cách buông bỏ. Hóa ra cô gái trước mắt, chưa bao giờ là một đóa hoa yếu ớt trong vườn, nàng hiểu biết, rộng lượng như thế, rõ ràng là một đóa bạch mai kiên cường nở giữa trời đông giá rét.

Liều Sao rũ mắt xuống nhìn đôi tay mình.

Hai chữ buông bỏ, nói còn dễ hơn làm? Nếu ai ai cũng có thể buông bỏ thì làm sao còn có yêu hận tình thù? Trên đời này luôn có một số người chấp nhất ôm lấy yêu hận, không muốn buông tay, tựa như Vị Húc, như Liều Sao nàng.

Vì vậy, họ thành ma.

Không buông xuống được, ái tình cuồng nhiệt.

Không bỏ xuống được, hận mới khắc sâu.

Thấy thần thái Liều Sao mù mờ, Lạc Ninh bèn đẩy đẩy vai nàng, lảng sang chuyện khác: “Sư tỷ, bây giờ tỷ kể về chuyện Thực Tâm ma đi.”

Liều Sao gật đầu, gác lại những suy nghĩ của mình, Liều Sao kể lại chuyện từ khi chia tay ở Tiên hải cho Lạc Ninh.

Không ngoài dự đoán, Lạc Ninh nghe được chuyện về Địa linh nhân cũng rất nghi ngờ, thuở nhỏ nàng đọc nhiều sách vở nên đương nhiên biết thứ đó là gì: “Địa linh nhân là vật của Thần giới, trên lý thuyết thì tuyệt đối không thể xuất hiện bên ngoài được.”

“Có lẽ, Thực Tâm ma đã xem được trên bản chép tay của tôn giả?”

“Thật ra trước kia muội từng lật qua bản chép tay đó, nhưng một lần muội vô tình đánh đổ nghiên mực làm bẩn hai trang, nên ca ca đã phong ấn nó. Từ đó muội không còn thấy nó nữa, thật không ngờ bên trong lại ghi chép một chuyện quan trọng như vậy.” Lạc Ninh thở dài: “Đáng tiếc bản chép tay này chưa từng cho người ngoài mượn, nếu không chúng ta có thể đi hỏi những người từng xem thì cũng có thể biết được nội dung.”

Cũng khó trách không có ai mượn đọc, vốn không có nhiều người biết tới bản chép tay này. Hơn nữa mọi người trong Tiên môn đều coi trọng việc tu thành đại đạo, ngoại trừ những môn thuật pháp trung tâm, thì đa phần mọi người chỉ xem những loại sách về thuật luyện đan, y dược hay lịch sử, rất hiếm người thấy hứng thú với du ký về phong cảnh này. Vì thế chất Lạc Ninh không thể tu luyện thuật pháp nên mới có thể xem nhiều loại sách giải trí như thế.

Lạc Ninh rất nghi ngờ: “Nếu tôn giả sớm biết Địa linh nhân sắp hiện thế, vậy tại sao người không công bố tin tức trong Tiên môn? Chẳng lẽ...” Đường như nàng đã nghĩ ra được điều gì: “Ừm, có lẽ vì nguyên nhân đó.”

Ngược lại Liễu Sao rất lạc quan: “Hiện tại chúng ta biết rất nhiều, vào ngày mười lăm trên Tiên hải sẽ xuất hiện Địa linh nhân, may nhờ Thạch Lan phục hồi trí nhớ. Chúng ta có thể lợi dụng đầu mối từ Thực Tâm ma để tiến hành kế hoạch của chúng ta.”

Lạc Ninh đột ngột lên tiếng: “Sư tỷ, chỉ e lần này không phải chúng ta lợi dụng Thực Tâm ma mà là Thực Tâm ma đang lợi dụng chúng ta.”

Liễu Sao sững sốt, nàng chợt tỉnh ngộ: “Ý của muội là, y cố tình để lộ manh mối cho chúng ta? Chẳng lẽ Thạch Lan...”

Lạc Ninh chậm rãi gật đầu: “Muội cho rằng, không phải Thạch Lan hồi phục trí nhớ mà là Thực Tâm ma mượn miệng của nàng ta tiết lộ manh mối cho tỷ, chẳng phải tỷ kể nàng từng rời khỏi tỷ một thời gian ngắn sao?”

Được Lạc Ninh nhắc nhở, Liễu sao bắt đầu cảnh giác. Lúc ấy Thạch Lan đỡ giúp Vũ Tinh Hồ một chiêu, rồi nàng nổi điên chạy đi, sau đó nàng và Vị Húc tìm thấy nàng sau một con sóng triều, quả thật không một ai biết chuyện gì đã xảy ra trong quãng thời gian đó.

Lạc Ninh: “Theo lời tỷ nói, chính Thực Tâm ma cũng không biết vị trí cụ thể của Địa linh nhân, cái này có thể là bẫy của y, ngày mười lăm, rốt cuộc là ngày mười lăm của tháng nào? Cái này lại không hề cụ thể, vì y muốn lợi dụng chúng ta nên đương nhiên không để lộ manh mối hoàn toàn.”

Liễu Sao rất khó hiểu: “Sao Thực Tâm ma lại chắc chắn chúng ta biết vị trí của Địa linh nhân? Thật ra chúng ta không biết mà.”

Lạc Ninh ngẫm nghĩ rồi nói: “Điều này muội vẫn chưa thể nghĩ ra, có lẽ y không thể chờ thêm nữa, dù sao chuyện về Địa linh nhân rất khó phán đoán, khắp lục giới chẳng có ai tin đâu. Nếu y đưa bản chép tay của tôn giả ra thì chỉ khiến người khác chú ý, thậm chí còn bị lộ thân phận. Nên biết, trong Tiên môn không phải tất cả mọi người đều không nghi ngờ cái chết của Thực Tâm ma cho nên y muốn lợi dụng chúng ta, bởi vì chúng ta biết sự tồn tại của y, nên nhất định sẽ tin tưởng.”

Liễu Sao lập tức đáp: “Y nôn nóng không chờ được như vậy, chắc chắn là sắp đến thời gian rồi, chẳng lẽ trong mấy tháng sắp tới sao?”

“Đúng vậy, chúng ta lại có thêm nhiều manh mối.” Lạc Ninh giải thích: “Nghe nói khi Địa linh nhân trưởng thành thì phải hái nó xuống trong vòng nửa canh giờ, nếu không nó sẽ tự động hóa thành tro bụi rồi bị địa mạch hấp thu.”

Thần vật xuất thế là chuyện cực kỳ hi hữu, cơ hội chỉ có một lần.

Liễu Sao trầm ngâm hỏi: “Thế nếu chúng ta tìm thấy Địa linh nhân thì đã trúng kế của y, chúng ta... rốt cuộc có nên tìm hay không?”

“Đương nhiên phải tìm.” Lạc Ninh nở nụ cười: “Nếu không tìm thì làm sao dụ rắn ra khỏi hang được? Sư tỷ, muội và tỷ phải đến Tiên hải một lần nữa.”

Liễu Sao thở phào nhẹ nhõm: “Được, ta sẽ sắp xếp.”

Lần này chúng ma nở mày nở mặt trước Tiên môn, tiệc mừng kéo dài hai ngày mới dừng lại, Liễu Sao thấy cũng gần đến lúc bèn đến Yết Thánh điện tìm Lư Sênh. Yết Thánh điện là nơi thương lượng sự vụ trong Ma cung, đúng lúc Lư Sênh có mặt tại đó, mọi chuyện lớn nhỏ trong Ma cung đều do y xử lý. Uy danh của y vốn đã rất cao, lần này lộ rõ thực lực trước mặt mọi người, toàn bộ Ma cung đều thì thầm bàn luận, một số lão tướng đã nghi ngờ nhưng vì ngại thể diện của Liễu Sao nên không ai dám nói ra.

Liễu Sao cũng chẳng ngại chuyện đó, nằng bước vào trong.

“Thánh tôn.” Lư Sênh xoay người, y không hề thi lễ hay khom người lấy một cái.

Liễu Sao cố ý nói: “Ta là Thánh tôn gì chứ, chỉ e bọn họ đều biết hết ai mới thật sự là Thánh tôn.”

“Ta đã từng nhắc nhở ngươi, đó là một quyết định sai lầm.” Lư Sênh nói: “Ma tôn không cần Trương Nguyệt thứ hai, chính ngươi làm mọi chuyện phức tạp thêm.”

“Ngươi đã làm quá nhiều cho Ma cung, bọn họ phục ngươi chẳng có gì sai.” Liễu Sao vỗ tay một cái: “Huống hồ gì toàn bộ Ma cung đều nghe lời ngươi, lúc nào ngươi muốn soán vị tạo phản đều rất dễ dàng.”

Lư Sênh thản nhiên đáp: “Nếu Thánh tôn lo lắng, có thể bảo thuộc hạ ở bên ngoài...”

“Ta không có nghĩ nhiều như ngươi.” Liễu Sao cắt ngang lời y: “Vẫn luôn là cái bản mặt đặt toàn cục lên đầu, hừ, ai mà thêm xem chứ. Đừng tưởng cứ như vậy ta sẽ quên mất chuyện ngươi từng bán đứng Thánh tôn ta đây.”

Lư Sênh nhú mày, không nhiều lời thêm nữa.

Liễu Sao chấp tay sau lưng, vờ thông thả dạo bước rồi tự lẩm bẩm: “Ta định hai ngày nữa sẽ đến Tiên hải một chuyến.”

Lư Sênh đáp “Ừ.”

Liễu Sao hỏi: “Ngươi có đề nghị gì hay ho không?”

“Có thể dẫn Kiếp Hành theo.”

“Ý này không tệ, vậy ta dẫn y theo.” Liễu Sao vỗ vỗ tay, nằng tiếp tục giả vờ giả vịt đi hai vòng cuối cùng bảo: “Còn nữa, cảm ơn ngươi giúp ta lần này, chuyện trước kia ta sẽ không nhắc lại nữa, để nó qua đi vậy.”

“Thật không?” Lư Sênh nở nụ cười kỳ lạ hiếm hoi: “Như lời ngươi nói, ta chỉ vì Ma cung, Ma cung cần được tăng sĩ khí, cho nên ta cũng cần thực lực của Thánh tôn.” Không chờ Liễu Sao tiếp lời, y đã nói: “Còn có một chuyện, sau khi ngươi biết chẳng những sẽ không cảm ơn ta mà còn có thể muốn giết ta. Hành tung của ngươi và áo trắng lúc trước là do ta tiết lộ với Bách Yêu Lăng.”

Là y sao?

Liễu Sao im lặng rất lâu: “Tại sao ngươi cứ muốn chọc ta tức giận, ngươi thật sự không sợ chết sao?”

“Chuyện này ta đã tính sai, không cần ta ra tay, sớm muộn gì y cũng phải đi.” Lư Sênh vẫn không hề thấy xấu hổ, còn tiếc nuối thở dài.

Liễu Sao chậm rãi đi tới ngồi vào ghế dựa, động tác nâng tay không chút sức lực: “Ngươi ra ngoài đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.” Lư Sênh hơi cúi đầu bước ra khỏi đại điện.

Kiếp Hành đứng ở bậc thềm ngoài điện, miếng lót vai và áo choàng màu đen càng tôn lên vóc người vạm vỡ, không hề làm suy giảm đáng vẻ uy phong.

Y nhìn Lư Sênh đi ngang qua trước mặt, chợt mở miệng nói: “Ngày xưa thánh tôn Trương Nguyệt cổ mở ra Ma cung khiến tấn chức thất bại, thân thể bị hao tổn. Vì thế y giao địa vị và quyền lực cho ta, tự mình ra ngoài tìm kiếm biện pháp chữa trị ma thể.”

Lư Sênh ngừng bước, thần nhiên đáp: “Rất rõ là, ngươi không gánh vác nổi thanh danh của Trưng Nguyệt, khiến y rất thất vọng.”

Có được cái tên và địa vị của Trưng Nguyệt, kẻ thay thế lại không muốn mình chỉ là một kẻ thay thế, mà muốn thật sự có được vị trí kia. Y cũng cố địa vị, chèn ép các cự thần khiến thế lực Ma cung suy yếu, không thể chuyển mình rất nhiều năm.

Kiếp Hành im lặng hồi lâu, đôi mày quở lạnh lùng nghiêm nghị như mất hết ý chí, hiện ra chút suy sụp, y tự giễu: “Hóa ra ngươi chưa bao giờ rời khỏi Ma cung, qua nhiều năm như thế lại không một ai nhận ra ngươi là Thánh tôn thật sự.”

Tấn chức thất bại khiến hình thể bị tổn hại, Ma tôn oai hùng ngày xưa, bây giờ đã gãy trơ xương.

Cho dù là thế, y chưa từng rời khỏi Ma cung một khắc nào, lợi dụng thân phận hữu thánh sử cố sức cân bằng thế lực Ma cung.

“Ngươi lại sai rồi, Ma cung chỉ có một Trưng Nguyệt, cũng chỉ một Thánh tôn.” Lư Sênh khoanh tay bước vào trong màn sương khói.

Kiếp Hành đứng đó rất lâu, y khẽ hừ, phất áo choàng xoay người muốn bỏ đi, chợt nghe Liễu Sao gọi đằng sau: “Kiếp Hành thúc.”

Gần đây hay bị nàng kích thích, Kiếp Hành có hơi buồn bực, y tức giận xoay người lại, ôm hai tay cho có lệ xem như đã hành lễ: “Thánh tôn gọi lão phu có chuyện gì không?”

“Ái chà, sao thúc lại già được chứ.” Liễu Sao bước xuống bậc thềm đứng trước mặt y, nàng thân thiết nói: “Là thế này, chúng ta phải đến Tiên hải, lần này đành mời Kiếp Hành thúc cùng đi một chuyến.”

Đối mặt với mệnh lệnh của Thánh tôn nhỏ tuổi này, Kiếp Hành khẽ hừ: “Ma cung có rất nhiều người tài, tu vi của thuộc hạ nông cạn, không dám nhúng tay vào chuyện lớn của Thánh tôn.”

Y tỏ rõ không muốn đi, Liễu Sao càng thấy ghê tởm y, nàng cười hì hì: “Kiếp Hành thúc quả rất khiêm tốn, khắp Ma cung này còn có ai trầm tĩnh, chín chắn, võ dũng vượt trội hơn thúc đâu? Chỉ cần thúc có mặt đã đủ khiến người ta yên tâm hoàn toàn, chẳng lẽ thúc thấy ta nhỏ tuổi nên chẳng xem ta ra gì?”

Gân xanh giắt bần bật trên trán Kiếp Hành, y đành phải đáp: “Thánh Tôn đã nói thế, thuộc hạ đành phải đi.”

Thật ra Lư Sênh đề nghị y đi là có lý do, lần trước Thạch Lan đột ngột xảy ra chuyện nên lần này tuyệt đối không thể mang nàng ta đi. Hơn nữa lần này còn phải bảo vệ thêm Lạc Ninh, trong khắp Ma cung ngoại trừ Lư Sênh thì chỉ còn lại vị từng là ‘Ma tôn Trưng Nguyệt’ này là có tu vi cao nhất, Lư Sênh không đi thì tìm y là thích hợp nhất.

Bất giác Liễu Sao đã đứng bên ngoài ảo cảnh biển.

Biển ảo vẫn không thiết lập kết giới, dưới ánh trăng chiếu rọi, bóng dáng cao lớn kia như đã đứng đó cả trăm ngàn năm trong màn sương khói lơ lửng ở Ma cung này.

Có được sức mạnh to lớn, nhưng lại bất lực với mảnh đất này, chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ của nàng.

Liễu Sao dừng lại, lặng lẽ nhìn người đó.

Phát hiện nàng đến, hắn xoay người mỉm cười, thái độ thân thiết vẫn như năm đó, bất luận nàng có phạm sai lầm gì, làm loạn thế nào thì y cũng chưa bao giờ tức giận.

Liễu Sao đứng bất động tại chỗ.

Hắn vươn tay trái ra hiệu với nàng, chiếc nhẫn thủy tinh tím lấp lánh thứ ánh sáng dịu dàng say đắm lòng người dưới ánh trăng.

Liễu Sao đột ngột xoay người bỏ đi.

“Hửm?” Hắn hơi bất ngờ, rụt tay lại.

“Chắc chắn con bé thấy người quá già.” Giọng của Lam Sát truyền tới từ trên không trung.

“Nói dối là thói quen xấu, Lam Sát.”

“Chấn chấn con bé thấy người quá trẻ, chủ nhân.”

Liễu Sao rời khỏi biển ảo thì lập tức đến điện Mặc Lan tìm Vị Húc, vừa đến bên ngoài bức tường mây thì trông thấy một ma nữ đang áp giải hai nữ nhân kia bước ra. Có lẽ hai người lại bị lấy máu, trông thấy nàng cả hai liền mạng giãy dụa.

Liễu Sao dừng lại quan sát, ma nữ chịu trách nhiệm áp giải cúi đầu hỏi: “Thánh tôn có điều gì dặn dò?”

Vì hình dáng trang phục đã thay đổi, hai nữ nhân không nhớ ra họ đã từng gặp Liễu Sao, cũng quên mất sự oán hận lúc trước. Hai người gục trước chân Liễu Sao, lắc lắc cổ tay trụi lủi, tựa như hai con chó đang vẫy đuôi mừng chủ.

Liễu Sao im lặng rất lâu, xoay người nhìn bọn họ: “Các người quả thật rất đáng thương, ta cũng rất muốn tha cho các người.”

Hai nữ nhân gật đầu không ngừng, nước mắt tuôn ròng ròng, trong đáy mắt dường như không còn chút thù hận.

“Nhưng tiếc là, ta không phải là người bị các người hại.” Liễu Sao nhẹ giọng: “Làm sao ta biết được, lúc trước các người đã đối xử với y thế nào? Có lẽ vào lúc đó, y còn đáng thương hơn cả hai người.”

Mỗi người đều phải trả giá đắt về hành vi của mình, dù đáng thương hay hối hận đều không thể xóa bỏ được những tổn thương đã gây ra. Hai chữ tha thứ chưa bao giờ thuộc về những người ngoài bàng quan.

Hiếu ý của nàng, trong tích tắc hai nữ nhân lộ vẻ tuyệt vọng, mất đi đôi tay hai người phần nộ ré lên, trong đó có một người mở miệng độc ác cắn mũi chân Liễu Sao.

Không được tha thứ, cũng không được cứu vớt nên oán hận sao? Bọn họ đã quên mất những tổn thương mình đã gây ra cho người khác. Xem đi, luôn luôn có một bộ phận người như vậy, nhận lỗi, sám hối, tỏ vẻ đáng thương để cầu xin tha thứ đều là thủ đoạn các nàng dùng để vượt qua cửa ải khó khăn mà thôi.

Liễu Sao không kiềm lòng được tỏ vẻ chán ghét, nàng đứng thẳng dậy đá bọn họ ra, cũng không thèm liếc nhìn một cái, cất bước tiến vào trong bức tường mây.

Vị Húc cầm chén máu bốc hơi nóng trong tay, y nằm trên chiếc giường mặc ngọc nhìn nàng, đương nhiên y cũng biết những chuyện đã xảy ra lúc này.

Liễu Sao bước qua ngòai xuống bên giường, nàng không nói lời nào, sau một lúc lâu nàng thở dài thườn thượt.

Thiếu nữ ngày thường hoạt bát đột ngột biến thành dáng vẻ này, thật lạ lùng, Vị Húc nhíu mày: “Chuyện gì khiến Thánh tôn không vui?”

Liễu Sao cúi đầu, thở dài liên tục.

Vị Húc quan sát rồi đột ngột kéo nàng vào lòng, đưa cái chén máu kia đến trước miệng nàng: “Nơi ở đơn sơ, không có trà nước thơm ngon, xin Thánh tôn từ từ thưởng thức.”

Liễu Sao lập tức đẩy cái chén ra, bật dậy thét lên: “Làm xằng! Làm bậy!”

Vị Húc cười to.

Máu đổ tung tóe khắp giường, Liễu Sao ghét bỏ tẩy sạch vết máu, nàng không nổi giận, chỉ ngồi xuống ngẩn ngơ.

Vị Húc hỏi: “Người muốn nói gì?”

Liễu Sao hơi do dự: “Thật ra chúng ta rất giống nhau, rơi vào bước đường ngày hôm nay đều do người khác hại.”

“Xem như đứng đi.”

“Vừa rồi ta nghe Lạc Ninh giảng giải một chút, ta cảm thấy rất có đạo lý.”

“Hử?” Vị Húc không quan tâm lắm.

“Đừng quá để tâm chuyện quá khứ, vì tương lai là quan trọng nhất.” Liễu Sao vừa nói vừa quan sát nét mặt của y: “Ta không biết tương lai sẽ ra sao, có lẽ ta sẽ không đấu lại Thực Tâm ma, sẽ bị y giết chết. Nhưng cho dù không có được tương lai, thì bây giờ ta cũng muốn sống thật tốt, ta và ngươi vẫn không giống nhau thế đó.”

Vị Húc nhìn nàng.

Liễu Sao hơi chột dạ, tránh né ánh mắt của y.

Sau một lúc lâu, Vị Húc bật cười: “Ngươi muốn khuyên ta thả họ ra?”

Bị nhìn thấu suy nghĩ, Liễu Sao lập tức đáp: “Không có, quả thật là Lạc Ninh nói! Là nàng nói mà.”

Vị Húc mím môi, áp sát nàng.

Liễu Sao chỉ lo nhìn bên này ngó bên kia, vờ như thuận miệng nói: “Chuyện này không liên quan tới ta, ta cảm thấy... bọn họ không đáng được tha thứ. Ngươi cũng không nên tha cho chúng mà nên xem chúng như loài chó... À, bọn chúng vốn là súc sinh, cần gì vì hai con súc sinh làm mình không vui chứ?”

Thấy Vị Húc không nói lời nào, nàng vội ngừng lại, vỗ vai y thở dài: “Tóm lại, vết thương của ngươi, ta sẽ nghĩ cách.”

“Thật sự coi mình là tỷ tỷ của ta sao?” Vị Húc cười đến run bả vai, y không nhận được cất tiếng cười to: “Ngươi cũng lắm chiêu thật, ngày đó leo lên giường ta, ta thật thấy xấu hổ khi xuống tay với trẻ con nên mới buông tha cho ngươi. Ôi, ôi, bây giờ còn giả vờ giả vịt giảng đạo với ta.”

Y nhắc tới sự việc lần đó, Liễu Sao xấu hổ đến đỏ mặt, nàng đứng dậy đá y: “Ngươi muốn chết hả! Ai cho ngươi nói vậy! Ai cho ngươi nói vậy! Ngươi mới là trẻ con!”

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp khẽ nheo lại, Vị Húc thăm thiết kêu: “Xin thánh tôn tha mạng, thánh tôn giáo huấn rất phải, thuộc hạ không dám nữa!”

Liễu Sao định đá tiếp nhưng lại bật cười, nàng ngồi xuống kéo y: “Này, ta lại sắp đến Tiên hải.”

“Lại đến Tiên hải? Không đi, không đi!” Vị Húc từ chối không hề suy nghĩ.

“Ngươi dám không tuân lệnh?”

“Thuộc hạ bị nội thương, Thánh tôn rũ lòng thương xót.”

Liễu Sao tức tối đá y thêm vài cái, nhưng vẫn không đá được y, nàng biết những lời vừa nãy đã làm y khó chịu. Cũng đúng, biết rõ hai ả kia hại y, nàng rảnh quá nên lo chuyện bao đồng mà! Y mới là người nhà của nàng, cần gì vì hai kẻ súc sinh mà làm y ngọt ngọt. Liễu Sao thăm hỏi hận, cũng không tiện ép uống, nàng ủ rũ nhảy xuống giường bỏ đi.

81. Q.3 - Chương 81: Ba Đạo Trong Lục Giới

Tin tức Yêu quân áo trắng dẫn Ký Thủy tộc âm thầm quay về Yêu giới được truyền ra, có người sợ hãi, cũng có người vui sướng. Thuộc hạ cũ của Vô Tích Yêu Khuyết đều nhón nháo cả lên, chẳng biết áo trắng đã dùng thủ đoạn gì mà lại lấy được sự ủng hộ của cổ tộc Bách Diệp Bộ và Bích Lân Tộc, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi Vô Tích Yêu Khuyết dần dần lớn mạnh, chứng tỏ áo trắng đã dự mưu từ lâu. Yêu quân Bách Yêu Lăng Ứng Phi biết mình đã mắc mưu, y giận giữ dùng yêu hỏa thiêu rụi nơi ở cũ của Yêu Khuyết, Ngộ Vương Ứng Như lấy lại được binh quyền của Bách Yêu Lăng.

Bên này đoàn người Liễu Sao và Lạc Ninh còn đang lang thang trên Tiên hải.

Trên không trung, lớp mây dày giăng kín bầu trời, tầng mây thấp như dồn ép mặt biển, tựa như điềm báo bão táp sắp kéo đến. Mặt biển càng nặng nề, yên ắng, từ xa nhìn lại nơi ranh giới giữa trời và nước chỉ có một chiếc thuyền đen, trên thuyền có vài chấm đen.

Liễu Sao vốn muốn mang theo vài tùy tùng, nhưng Lạc Ninh chắc chắn rằng sẽ không xảy ra chuyện gì, Liễu Sao cũng thấy có lý... Thực Tâm ma đã không nhắm vào nàng có thể thấy y cực kỳ coi trọng Địa Linh nhân kia. Nếu y muốn lợi dụng Ma cung tìm Địa Linh nhân thì tuyệt đối sẽ không ra tay với nàng, cho nên lần này Liễu Sao chỉ dẫn Kiếp Hành theo.

Không có gió mà chiếc thuyền đen vẫn lướt nhẹ nhàng, Lạc Ninh ngồi ở đầu thuyền vui vẻ chơi đùa với đám chim biển, nàng ngoảnh đầu lại thấy Kiếp Hành vẫn luôn giữ tư thế đề phòng bèn cười chào hỏi: “Kiếp Hành thúc, thúc đừng đứng đó, ngồi xuống đi.”

Mặt Kiếp Hành sa sầm hừ một tiếng, không thèm quan tâm.

“Bảo thúc ngồi thì ngồi đi, hừ cái gì mà hừ.” Liễu Sao kéo y qua: “Cho dù bây giờ Thực Tâm ma tới thì đến cả ta cũng đánh không lại, thúc đủ sức chặn được mấy chiêu? Còn không bằng ngồi xuống nghỉ tạm một lát.”

Kiếp Hành rút tay lại, cố nhẫn nhịn: “Thánh Tôn vốn nên dẫn theo nhiều người, hành động lần này rất khinh suất, nhẹ dạ tin lời một tiểu cô nương, rồi các người sẽ biết lợi hại là gì!”

Trong mắt y, hai thiếu nữ này đang làm bậy, lấy tính mạng ra đùa chơi.

Liễu Sao thấy y khinh thường Lạc Ninh, nàng rất không vui: “Bổn tọa đánh với Thực Tâm ma không tới mấy trăm thì cũng được mấy chục chiêu, chẳng phải vẫn sống tốt lành đó sao, thúc gặp y được bao nhiêu lần? À... ta biết rồi, thúc sợ chết chứ gì?”

“Lão phu mà sợ chết sao?” Kiếp Hành giận dữ, chỉ thẳng vào mặt nàng: “Nếu không phải vì ngươi là thánh tôn, lão phu... Hừ!”

Tướng mạo của y đã rất hung dữ, khi nổi giận càng thêm uy nghiêm, nhưng Liễu Sao không sợ, nàng tiểu nhân đắc chí chống nạnh nói: “Ta là thánh tôn chính Lư Sênh phong đẩy, thì sao nào, thúc không phục?”

Tay Kiếp Hành run lẩy bẩy rồi đột ngột buông xuống, y phất áo choàng, ngồi xuống mép thuyền.

Liễu Sao tiếp tục chạy đến trò chuyện với Lạc Ninh, tuổi hai thiếu nữ xấp xỉ nhau nên vẫn còn cảm giác mới mẻ với những gì chưa từng gặp, cả hai vung tay múa chân cực kỳ hào hứng. Thỉnh thoảng hai người cũng có ý kiến bất đồng, Liễu Sao bèn xoay qua hỏi Kiếp Hành, y chỉ hừ lạnh đáp lời, Liễu Sao cũng không để tâm, quay đầu tiếp tục nói, dọc đường đi tiếng cười vang lên không ngừng.

Ban đêm, chiếc thuyền tiến vào một vùng biển rất đặc biệt, hai người bất chợt yên lặng.

“Su tỹ, đây là đâu?” Lạc Ninh nhẹ giọng.

Liễu Sao trầm mặc.

Vùng biển này khác hoàn toàn những nơi khác, nhưng từng con sóng và bọt biển nơi này đều kéo ký ức cuộn cuộn ùa về, nàng khẽ vuốt thân thuyền, cơ thể và cả trái tim đều đang rung động.

Gió ngày càng to, sóng dần dần lớn, trời đổ mưa to, con thuyền nhỏ bị sóng xô đẩy càng lúc càng cao.

Sóng dồn tới tầng tầng lớp lớp, đập vào cơ thể, ma thể thể nhưng lại thấy đau đớn. Xuyên qua sóng gió, Liễu Sao như trông thấy bóng dáng đầm máu kia.

Muội không vớt bỏ mình thì sẽ không ai có thể vớt bỏ muội.

Từng nghĩ mình đã mất đi cả thế giới, nhưng ta vẫn luôn sống kiên cường, đúng vậy. Ta quý trọng bản thân, ta thuộc về chính mình thì ai có thể vớt bỏ ta?

“Su tỹ?” Lạc Ninh kinh ngạc thét lên.

Gió trên Tiên hải là do dòng khí chuyển động sinh ra, Liễu Sao và Kiếp Hành tu vi thâm hậu nên đương nhiên không sao. Còn Lạc Ninh suýt chút nữa đã bị ném ra khỏi thuyền, Kiếp Hành nhanh tay nhanh mắt kéo nàng lại rồi xoay người thiếp lập kết giới.

Vẫn thường nghe Tiên hải là nơi nguy hiểm, lúc trước Liễu Sao còn chưa biết nguy hiểm tới mức nào, lần gặp song cực trưởng kia nhiều lần chỉ gặp phải cơn mưa độc lạnh giá, ai ngờ lần này khí hậu lại xấu hơn dự đoán nhiều. Trên mặt biển gió quật sóng dâng, dưới đáy biển như có vô số quái thú đang gào rú, nước biển đột ngột trũng xuống tạo thành hố hay những cột nước bất chợt vọt lên không trung, thỉnh thoảng có vài động vật biển vọt xóc tua quần lấy chiếc thuyền nhỏ, cực kỳ nguy hiểm.

Thấy Lạc Ninh bị sóng xô đẩy mà sắc mặt trắng bệch, Kiếp Hành nhíu đôi mày quý, quát lớn với Liễu Sao: “Trước tiên nên tìm chỗ tránh gió.”

Liễu Sao cuống cuồng lấy bản đồ ra xem: “Từ chỗ này... lên bờ thì phải mất ít nhất nửa canh giờ?”

Vậy là không kịp lên bờ. Kiếp Hành hỏi: “Xin hỏi thánh tôn chúng ta nên đi đâu tiếp?”

“Đi đâu?” Liễu Sao khó hiểu: “Sao ta biết được?”

Thấy nét mặt nàng tỏ rõ người hỏi ta thì ta biết hỏi ai, mắt Kiếp Hành trừng to như một cái chuông đồng, suýt chút nữa là tức hộc máu, đi lâu như thế y cứ tưởng vị thánh tôn này đã có sắp xếp từ trước hóa ra là còn chưa biết phải đi đâu nữa!

“Hai người các người... làm liều!”

“Kêu gì mà kêu!” Kẹt ở vùng biển này, tâm trạng Liễu Sao vốn đã không tốt, nàng nhảy dựng lên: “Lúc trước chỉ một mình ta cũng có thể đi ra ngoài, chút sóng chút gió này có đáng là gì!”

Chút sóng gió thì không đáng sợ, nhưng đáng sợ là gặp phải kẻ thù ở nơi sóng nhỏ gió bé này mà xảy ra bất trắc thì phiền phức lắm, bởi vì bên cạnh còn có Lạc Ninh không hề có pháp lực. Nói tóm lại, Kiếp Hành vẫn lo lắng vấn đề an toàn, y nghe vậy tức điên lên: “Sao Lư Sênh lại để người... hồ đồ!”

Một người là Ma tôn Trưng Nguyệt tiền nhiệm, một người là đương kim Trưng Nguyệt, nhưng cả hai đều không phải là Trưng Nguyệt thật. Thực lực và lý lịch của Kiếp Hành còn rành rành nằm đó, rời khỏi vị trí Ma tôn nhưng sự kiêu ngạo vẫn còn. Lư Sênh là Trưng Nguyệt thật nên y không thể không kính phục, nhưng Liễu Sao chẳng qua chỉ là một con nhóc, dựa vào ma lực mà ngồi vào vị trí Ma tôn, y đã gai mắt từ lâu, giờ phút này cuối cùng cũng bùng nổ.

“Ai thèm làm Trưng Nguyệt chứ!” Liễu Sao cãi lại, nàng nhìn Lạc Ninh cầu cứu.

Thật ra lần đến Tiên hải này là do Lạc Ninh sắp xếp, Liễu Sao cũng không hiểu quá rõ, Lạc Ninh còn đang sưng sốt vì hai người, thấy ánh mắt của Liễu Sao thì tỉnh táo lại, nàng vội vươn tay chỉ sang bên phải ở phía trước: “Kiếp Hành thúc, thúc đừng tức giận, chúng ta đi sang bên kia có thể tránh được sóng gió.”

Ở bên kia? Suýt chút nữa Kiếp Hành đã xử hai người ngay tại chỗ: “Nơi đó là trung tâm Tiên hải!”

Lạc Ninh đáp: “Khí hậu Tiên hải khác với bên ngoài, suy đoán từ hướng di chuyển của dòng khí thì lúc này trung tâm Tiên hải chắc chắn sẽ không có sóng gió.”

Kiếp Hành nửa tin nửa ngờ: “Người từng đến đó?”

Lạc Ninh chớp mắt: “Con từng xem trong sách.”

“Người...” Hóa ra con nhóc lừa đảo này chỉ là lý luận suông? Kiếp Hành suýt chút là tắt thở, bàn tay nâng lên chỉ vào hai người đã run run.

Liễu Sao chẳng thèm quan tâm tới y, nàng đã lái thuyền sang hướng kia rồi.

Thuyền đi không bao lâu, sóng gió dần ngừng lại, tầng mây trên đỉnh đầu mỏng dần, còn có thể trông thấy ánh trăng thấp thoáng bên ngoài mây, một vài hòn đảo đá ngầm nhỏ thỉnh thoảng hiện ra trên mặt biển. Kiếp Hành rất bất ngờ, ánh mắt nhìn Lạc Ninh có chút khác biệt.

Liễu Sao cố tình chọc y: “Chà, ở trung tâm thật không có gió.”

Kiếp Hành hừ lạnh: “Là may mắn thôi!”

Con thuyền ba người dùng rất chắc chắn, qua trận sóng gió vẫn không hao tổn gì. Liễu Sao cẩn thận đưa thuyền đi xuyên qua các đảo đá ngầm, phía trước là nơi thần bí nhất ở trung tâm Tiên hải, bên trong rộng lớn vô biên vô hạn như Đại Hoang, chẳng biết trong đó ẩn giấu bao nhiêu tà tiên, yêu thú, hải quái.

Liễu Sao bất an hỏi: “Còn phải đi vào trong nữa sao?”

Lạc Ninh đáp: “Nếu những nơi bên ngoài đã điều tra hết, thì đương nhiên chúng ta phải đi vào nơi chưa từng được biết tới.”

Kiếp Hành nói: “Trung tâm Tiên hải rất lớn, phải tìm đến ngày tháng năm nào?”

“Đến thì cũng đến rồi, cứ tìm xung quanh đây xem sao.” Liễu Sao ra quyết định trước, tiện tay kết ma ấn che giấu khí tức của Lạc Ninh: “Nhưng nghe nói bên trong rất nguy hiểm, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Lạc Ninh cười bảo: “Không sao đâu, Thực Tâm ma chắc chắn sẽ giúp chúng ta.”

Liễu Sao cũng vui vẻ: “Đúng rồi, y dẫn dụ chúng ta đến Tiên hải giúp đỡ, vậy chắc chắn sẽ phải hộ tống chúng ta.”

Kiếp Hành mặc kệ hai người.

Ba người tiếp tục tiến lên phía trước, khoảng chừng nửa đêm, trên mặt biển phía trước đột ngột xuất hiện một vùng sương mù bao phủ mấy trăm dặm hải vực. Nói ra cũng kỳ, đám sương mù kia có ranh giới rất rõ ràng, tầm nhìn ở bên ngoài ranh giới thì rất rõ nét, nhưng ở giữa lại giống như bị lồng bàn chụp xuống, không thể trông thấy rõ tình cảnh bên trong. Liễu Sao thấy Lạc Ninh có hơi buồn ngủ bèn ngừng thuyền nghỉ tạm.

Thuyền vừa dừng lại, Lạc Ninh đột ngột mở to hai mắt chăm chăm nhìn màn sương mù kia, nàng đứng dậy: “Sư tỷ, tiến tới phía trước đi!”

Thuyền tiến vào trong sương mù quả thật không ổn, Liễu Sao và Kiếp Hành đều do dự, nhưng bất giác vẻ trang nghiêm trên mặt nàng, có lẽ nàng đã phát hiện chuyện quan trọng, xét thấy lúc này nàng đoán hướng gió rất chính xác, lần này Kiếp Hành không nói tiếng nào, lập tức đẩy thuyền đi vào trong sương mù.

Lạc Ninh đứng ở đầu thuyền nhìn ra xa.

Đám sương mù này không giống bình thường, khi chạm vào da thịt thì không có cảm giác ẩm ướt, rõ ràng nơi này rất dồi dào linh khí. Liễu Sao thử mở ma nhãn, nhiều lắm chỉ có thể quan sát trong vòng vài trượng, thuyền đi vào nơi đó nếu không mượn sức mạnh từ các vì sao chỉ dẫn thì chắc chắn sẽ lạc hướng.

Đập vào tầm mắt chỉ toàn khối nước mịt mờ. Mặt biển trong màn sương cũng không có gì lạ thường, thậm chí còn yên tĩnh hơn bên ngoài.

Liễu Sao quan sát bốn phía, nghi ngờ: “Chỗ này, hình như không có gì lạ hết...”

“Sư tỷ, trang bản đồ kia đâu rồi, nhanh lên!” Lạc Ninh giục.

Đó là bản đồ Tiên hải Lạc Ca để lại ngày trước, bên trong đánh dấu tỉ mỉ những con đường ra vào Tiên hải. Liễu Sao vội lấy bản đồ mở ra, hai người cúi đầu cùng nhau tìm kiếm một lúc lâu rồi đồng loạt ngẩng đầu nhìn thẳng trước.

Kiếp Hành giật lấy bản đồ: “Hử? Chỗ này có... đảo?”

Rõ ràng trên bản đồ có một chấm đen, trông qua thì không nổi bật lắm, nhưng quả thật là có một hòn đảo nhỏ.

Kiếp Hành nhíu mày: “Vừa rồi không thấy xung quanh nơi này có hòn đảo nào, kỳ lạ.”

Liễu Sao cố kiềm nén vui mừng, nàng khẽ nói với Lạc Ninh: “Là chỗ này, nhất định là chỗ này.”

“Trang bản đồ này có lẽ ca ca xé ra từ bản chép tay kia.” Lạc Ninh nở nụ cười miễn cưỡng, nàng xoay người tiếp tục quan sát xung quanh.

Không uống công đến đây, Liễu Sao vội vã lấy lại bản đồ trên tay Kiếp Hành, nàng cẩn thận cất nó vào lòng.

Lạc Ninh đưa lưng về phía hai người, nàng đứng ở đầu thuyền một lát, chợt hai hàng nước mắt tuôn rơi.

“Lạc Ninh?” Liễu Sao phát hiện có gì đó không ổn nên cất tiếng gọi Lạc Ninh.

Lạc Ninh nhanh chóng lau nước mắt, quay đầu cười nói: “Sư tỷ, hai người ở lại đây nghỉ một lát, muội muốn qua bên kia xem thử.”

Liễu Sao vội đề nghị: “Ta đi theo muội.”

“Không cần đâu, chỗ này rất an toàn.” Lạc Ninh lắc đầu từ chối. Khi nàng nghiêm túc lại thoáng lộ bóng dáng của Lạc Ca, phong thái không để người khác phản đối.

Liễu Sao ngẩn người nhìn Lạc Ninh biến mất trong màn sương.

Kiếp Hành cũng rời khỏi thuyền.

Liễu Sao gọi y lại: “Người đi làm gì?”

Kiếp Hành lạnh lùng thốt: “Nếu đã theo thánh tôn ra ngoài, thì lúc trở về đương nhiên không thể thiếu người. Nha đầu lừa đảo kia không biết nông sâu, lỡ xảy ra chuyện bất trắc thì sẽ hủy hoại thanh danh cả đời của lão phu.”

Liễu Sao rất tin tưởng vào phán đoán của Lạc Ninh, nếu nàng nói không sao vậy thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện. Nhưng Kiếp Hành đi theo cũng là chuyện tốt, bởi vậy Liễu Sao không cản, chờ Kiếp Hành đi xa, nàng lén vuốt vuốt mớ tóc rối loạn trên trán, sau đó mới xoay người ngồi xuống lần nữa: “Này, người đi theo như thế có thấy mệt không hả?”

Trước mặt quả nhiên xuất hiện một bóng người cao to, vạt áo choàng dày nhẹ nhàng lay động.

“Lại bị phát hiện.”

“Biết vì sao không?” Liễu Sao bí ẩn trả lời: “Ta phát hiện ra mùi hương của người.”

“Thật không?” Hắn rất bất ngờ: “Ta có mùi gì vậy?”

“Có.” Nàng nói như thật: “Giống như... mùi trắng, mùi của bánh trung thu.”

Bánh trung thu? Hắn bật cười, khom người véo mũi nàng: “Thật kỳ quặc, lại có mùi hương như vậy sao, cái mũi của người còn thính hơn mũi chó nữa.”

“Người không biết xấu hổ bắt nạt trẻ con?” Liễu Sao lắc trái lắc phải theo động tác của hắn, giọng nói nghèn nghẹt.

“Còn nhắc tới tuổi nữa, ta sẽ trừng phạt người.”

“Ha ha, người sợ già?”

Hắn buông tay ra: “Ở thế giới của chúng ta, tuổi tác không thể tính như thế, người xem đi, trông ta đâu giống cha hay tổ gia gia của người.”

“Chuyện của Kha Na, tại sao người không giải thích?” Liễu Sao đột ngột hỏi.

Hắn tốt tính trả lời: “Chuyện này à, người sẽ không tin ta.”

“Đúng vậy, dù người có giải thích ta cũng sẽ không tin, ai kêu lúc trước người là đồ lừa đảo.” Liễu Sao cố ý thở dài thườn thượt: “Lừa ta hái sao, gạt cả cuộc đời này của ta, còn lừa cả tình cảm của ta nữa.”

Hắn không nhịn được khê ho: “Liễu Sao nhi, hình dung như thế không tốt lắm đâu.”

“Không tốt sao?” Liễu Sao như cười như không.

Hắn sững sốt, đôi môi mỏng mím lại cuối cùng khê cong lên.

Vẫn không xin lỗi, Liễu Sao im lặng, rũ mắt xuống: “Ta cũng biết, dù không có chuyện đó thì cuối cùng Kha Na vẫn phải quay về, ta có thể tha thứ cho Lư Sênh, vậy tại sao không thể kiểm lòng mà giận người?”

Hắn không trả lời chỉ chuyển hướng đề tài: “Người đang tìm Địa linh nhân...”

“Nguyệt, mặt trăng.” Nàng cắt ngang lời hắn, ngẩng mặt lên.

“Hả?”

“Ôm ta một cái đi.”

Nàng vươn cánh tay ra với hắn, tựa như ngày trước vậy.

Hắn từ chối một cách uyển chuyển: “Việc này không thích hợp lắm đâu, bây giờ người nặng hơn ngày bé rất nhiều.”

Nàng cố chấp vươn tay.

Đối diện với cặp mắt to ngập tràn mong đợi, hắn im lặng một lát cuối cùng vẫn đồng ý: “Được rồi.” Ngay sau đó hắn nhấn mạnh: “Người phải ngoan ngoãn một chút, không được lộn xộn.”

“Được thôi.” Nàng đồng ý vang dội.

Hắn cúi người ôm lấy nàng rồi ngồi xuống, nàng lập tức hà hơi bên cổ hắn.

“Không nghe lời ta ném người ra ngoài.” Hắn cảnh cáo.

Nàng cười đắc ý, tiếp tục cọ cọ vào mặt hắn.

Hắn đành phải vươn tay đè đầu nàng lại.

“Bẹp mũi rồi, bẹp mũi!” Nàng cười muốn đứt hơi, không còn lộn xộn nữa: “Chà, người sợ hả?”

“Cô bé hư.” Hắn mỉm cười vỗ vỗ mặt nàng.

“Chúng ta nói tiếp câu chuyện cổ kia đi.”

“À? Là chuyện cổ nào?”

“Ta vẫn luôn tò mò chuyện vị Nguyệt thần muốn thay đổi tình trạng trọc khí chỉ là khí thải kia, sau khi nuôi trồng nguyệt hoa mọc thất bại thì người còn làm gì nữa?” Liễu Sao chăm chăm nhìn nửa khuôn mặt hoàn mỹ kia, nàng rất nghiêm túc: “Nghe nói người đã làm chuyện nghịch thiên, bị chư thần xử tử, sau đó trên sách không còn ghi chép nào về người cả.”

“Đúng vậy.”

“Người đã gây ra chuyện lớn gì, người không biết thật sao?”

Hắn hỏi lại: “Vậy người biết?”

Hắn hỏi một đàng nàng trả lời một nẻo: “Ta đoán, có lẽ lục giới không phải xuất hiện đồng loạt.”

Hắn hơi cúi đầu xuống, dường như đang nhìn nàng.

Nàng chỉ nhìn hắn mỉm cười.

Sau một lúc lâu, hắn cong khóe môi: “Liễu Sao nhi thông minh quá.”

Hắn ngừng đầu: “Tựa như có thuyết nói rằng đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh ra vạn vật. Ngũ giới cũng thế, trời đất sinh ra thần giới, Nữ Oa tạo ra con người, vì để luân hồi nên lại sinh ra Nhân giới và Minh giới. Không bước vào trong luân hồi tức sẽ sinh ra đại đạo, tiên đạo là đạo cầu thần. Nhưng vạn vật trong trời đất chỉ có mỗi con người là đắc đạo, phần còn lại rất bất bình, đến mức Côn Bằng sáng lập yêu đạo, khi đó xuất hiện Tiên giới và Yêu giới.”

Giọng nói trầm trầm kể lại lịch sử khai sinh lục giới, Liễu Sao nghe đến mê mẩn, ánh mắt có hơi kỳ lạ: “Vậy còn ma đạo, Ma giới xuất hiện trễ nhất?”

Hắn trầm mặc một lát rồi đáp “ừm”

“Nhưng trên sách không ghi lại những chuyện này, còn có người nghĩ rằng Ma giới đã có từ ngày xưa.” Liễu Sao không hỏi tại sao hắn biết những thứ này, nàng chỉ thở dài: “Hư Thiên quả là nơi kỳ quái, trong lục giới chỉ có Hư Thiên ma giới là linh khí hỗn loạn, vừa dơ bẩn vừa rối loạn, đến cả thảo trùng cũng có ma tính... Nếu có được Địa Linh nhân thì có thể chế tạo ra thanh khí không thuộc về các giới khác, thế thì Hư Thiên ma giới sẽ không còn tình trạng này, thật tốt biết bao...” Nàng cố ý liếc nhìn hắn.

“Người sẽ đi hái Địa Linh nhân à?”

“Chuyện này...” Liễu Sao đảo tròn con ngươi, nàng đứng thẳng dậy: “Chỉ cần người hôn ta một cái, ta sẽ cho người biết.”

“Không được.”

“Vậy ta hôn người.”

“Trẻ con không nên làm những chuyện này.”

Nàng rất cố chấp, khiêu khích hắn: “Ta nhớ có người từng dạy ta, muốn kẻ khác làm việc giúp mình, chỉ cần hôn kẻ đó là được.”

Hắn vươn ngón trỏ chặn cánh môi đỏ tươi kia: “Hắn lừa người thôi.”

“Ta bị lừa rất thê thảm.”

“Hắn phải xin lỗi người, Liễu Sao nhi.”

Luôn bảo sẽ không tha thứ, nhưng vì sao khi nghe được lời xin lỗi, trái tim vẫn tan ra? Liễu Sao thầm nghĩ trong lòng, đồng thời hỏi: “Người có muốn ta đi hái Địa Linh nhân không?”

Hắn không trả lời.

Nàng cố ý trừng to mắt: “Chà... chẳng lẽ người không muốn?”

Đó là đôi mắt hạnh rất thẳng thắn, trong mắt ngập tràn vẻ xảo quyệt, nhưng vẫn bộc lộ rõ câu trả lời của nàng.

Dường như hắn nở nụ cười, nhẹ nhàng che đôi mắt kia: “Người bằng lòng đi, đương nhiên rất tốt.”

Hiển nhiên nàng rất nghi ngờ hành động của hắn, sau một lúc lâu khóe môi khẽ cong lên, nàng không định phản kháng, cam tâm trở thành người mù: “Ta...”

Còn chưa dứt lời, nàng đã biến sắc, vội vàng bật dậy khỏi lòng hắn, lao thẳng vào đám sương mù, nhưng chỉ kịp trông thấy màu sương đỏ tà ác kia tan đi giữa không trung.

Kiếp Hành cũng phát hiện ra động tĩnh, y dẫn Lạc Ninh chạy đến: “Thực Tâm ma?”

Mắt Liễu Sao lấp lóe, nàng lắc đầu: “Không phải là Thực Tâm ma.”

Kiếp Hành hỏi: “Vậy là ai?”

Liễu Sao cắn môi, chậm rãi nói: “Là Thi ma Thạch Lan.”

“Rõ ràng Thạch Lan đang ở trong Ma cung, chẳng lẽ...” Kiếp Hành vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

“Quay về rồi nói.” Liễu Sao xoay lại nhìn Lạc Ninh: “Hai người đi đâu vậy?”

Kiếp Hành không vui hừ một tiếng: “Nha đầu kia chạy vài dặm xung quanh nơi này, cũng không phát hiện ra gì cả.”

Lạc Ninh không giải thích, chỉ nhìn chằm chằm người đứng sau Liễu Sao: “Người đó...”

“Hắn à...” Liễu Sao quay đầu nhìn bóng đen đứng trong màn sương, thuận miệng nói dối: “Ta sợ gặp chuyện bất trắc nên bảo hắn theo sau.”

Lạc Ninh khẽ nhún mày, không hỏi nữa.

Cuối cùng Kiếp Hành cũng thấy nàng thận trọng một chút, y vừa lòng lên tiếng: “Vốn phải vậy.”

Liễu Sao bị Lạc Ninh nhìn đến chột dạ, vội hỏi: “Không thể để Thực Tâm ma biết chỗ này, chúng ta...”

“Không.” Lạc Ninh cắt ngang lời nàng: “Phải để y biết chúng ta ở đây.”

“Nhưng mà...” Ý Liễu Sao là muốn bố trí trận nghi binh dẫn dụ Thực Tâm ma ở một nơi khác rồi bao vây tiêu diệt, đồng thời cũng có thể che giấu chuyện Địa Linh nhân xuất hiện bên này. Dù sao ma cung Hư Thiên rất cần thứ kia, đến lúc đó kéo người ngoài vào cướp đoạt sẽ rất phiền phức.

Lạc Ninh vẫn khẳng khái: “Dụ giết y phải ở nơi này.”

Kiếp Hành ở bên cạnh, Liễu Sao không tiện phản đối, nàng quyết định quay về Ma cung từ từ giải giảng cho Lạc Ninh hiểu: “Chúng ta đi trước đã.”

82. Q.3 - Chương 82: Yêu Lâm Thương Lữ

Có lẽ để phối hợp với lời nói dối của Liễu Sao, trên đường về Nguyệt không đi cùng ba người, hiển nhiên Kiếp Hành đã lưu ý hẩn từ lâu. Thỉnh thoảng y thử thăm dò Liễu Sao, nhưng nàng giả hồ đồ lơ đãng, chỉ chú tâm tìm Lạc Ninh trò chuyện. Ai ngờ Lạc Ninh cũng trầm mặc lạ lùng, dường như nàng có tâm sự, không khí trên đường về rất nặng nề.

Ở đằng trước có một đám thảo mẫu sáng lấp lánh bơi ngang qua, chúng không đông đúc như cái đêm trước đó.

Kiếp Hành nhíu mày nhìn Liễu Sao.

Liễu Sao chậm rãi lắc đầu, thấy Lạc Ninh ngưng nhìn đám thảo, chẳng biết nàng có nhớ lại gì không, Liễu Sao bước qua cẩn thận hỏi: “Muội có từng trông thấy loại thảo mẫu này chưa?”

“Có lẽ từng gặp rồi.” Lạc Ninh mỉm cười: “Có chút ấn tượng, hình như muội còn đeo một chuỗi nữa.”

Hóa ra nàng còn nhớ chuyện này, chỉ quên mất người đã đứng bên cạnh, người kia còn nhấn tâm hơn cả nàng. Mũi Liễu Sao cay cay, vẫn đi qua vớt một chuỗi thảo mẫu lên đưa Lạc Ninh: “Cho muội đây.”

Lạc Ninh vui vẻ nhận lấy cầm chơi, nhưng cuối cùng vẫn thả chúng xuống nước, nàng bỗng hỏi: “Cái người tên Nguyệt đó... Sư tỷ, tỷ không thấy hẩn giống một người sao?”

Liễu Sao sững sốt một lát rồi mới hoàn hồn lại, nàng cúi đầu không đáp

Một cái tên từng khắc cốt ghi tâm nhưng bây giờ chẳng thể nào gọi lên một chút sóng lòng. Chẳng biết từ khi nào bóng dáng thiếu niên đã dần nhạt nhòa trong ký ức, hẩn dùng cái chết của mình để hoàn thành một âm mưu, khiến nàng bước một bước sai lầm rất nực cười, đi lên con đường bị người khác sắp đặt từ lâu.

Giống hay không thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Lạc Ninh quan sát phản ứng của Liễu Sao, nàng không hỏi thêm nữa: “Tỷ muốn lấy Địa linh nhân.”

Liễu Sao vốn định bàn bạc chuyện này với Lạc Ninh, bây giờ nàng chủ động nhắc tới, Liễu Sao cũng không giấu: “Thứ đó rất quan trọng với chúng ta, Ma cung cần nó.”

Lạc Ninh lo lắng: “Muội biết chắc chắn tỷ có nguyên nhân, nhưng Địa linh nhân là bảo vật của Thần giới, nghe nói khi thần vật giáng thế đều sẽ sinh ra dị biến, tỷ đừng quên, sức mạnh của thần tộc to lớn đến mức nào, cho dù chính thần tộc hái bảo vật cũng không dễ dàng gì, huống chi lại là muội và tỷ? Thần vật xuất hiện bên ngoài giới, chuyện này đã không tầm thường, nếu không phải thần mà lấy bừa thần vật thì cực kỳ nguy hiểm. Ngày xưa tôn giả chọn giấu tin tức đi, có lẽ cũng vì để tránh cho đệ tử Tiên môn vì tham lam mà phải mất mạng.”

Liễu Sao cắn môi: “Thực Tâm ma dám nhắm vào nó thì chúng ta không phải không có cách.”

“Đúng vậy.” Nét mặt của Lạc Ninh càng trầm trọng: “Sư tử, tử từng nói trên người tử có một sức mạnh lạ kỳ...”

“Ta hiểu ý của muội, Thực Tâm ma tiết lộ tin tức này cho ta vì muốn dụ ta đi hái Địa Linh nhân.” Liễu Sao dừng lời, cười nói: “Chỉ có ta mới hái được Địa Linh nhân.”

Lạc Ninh do dự: “Nhưng tử có từng nghĩ, tại sao tử lại có thứ sức mạnh này? Rốt cuộc là ai cho tử? Mục đích của hần có phải là...”

“Yên tâm đi, ta đã tính hết rồi.” Liễu Sao tỏ vẻ thoải mái, chuyển hướng câu chuyện: “Tốt nhất đừng để Thực Tâm ma biết vị trí thật sự của Địa Linh nhân, muội xem chúng ta có thể lừa Thực Tâm ma đến chỗ khác rồi vây giết không?”

Lạc Ninh vẫn lắc đầu phản đối: “Đó là nơi thích hợp nhất để diệt trừ Thực Tâm ma.”

“Nhưng y muốn cướp...” Liễu Sao nhún mày.

“Yên tâm đi.” Lạc Ninh nở nụ cười: “Y sẽ không thực hiện được ý đồ.” Thấy Liễu Sao vẫn không quyết được, nàng giải thích: “Sư tử, tử nghĩ đi, y cẩn thận như thế, nếu không phải là Địa Linh nhân thật thì y sẽ dễ dàng hiện thân sao?”

Lời này rất có lý, Liễu Sao đành từ bỏ: “Có khả năng hần sẽ lợi dụng Tiên môn.”

“Muội cũng đang lo chuyện này.” Lạc Ninh rũ mắt: “Nếu muốn giết Thực Tâm ma thì ép được y hiện thân là tốt nhất, nhưng nếu có liên quan tới Địa Linh nhân thì nên...”

Bí mật giữa thanh khí và ma tính, lúc trước Lạc Ca cũng chỉ đoán và chưa từng có ai chứng thực. Huống chi Địa linh nhân có thể trợ giúp tu luyện, Tiên môn sẽ không để bảo vật rơi vào tay ma cung, muốn cướp Địa linh nhân thì chắc chắn không thể tránh khỏi một cuộc ác chiến.

Liễu Sao có hơi bực bội, nàng nhìn ra xa.

Lạc Ninh nhìn phía xa xa, hỏi: “Bách Yêu Lăng?”

Ngay cả nàng cũng đoán ra. Liễu Sao xua tay: “Là một ả điên, kệ nàng ta đi.”

Vừa dứt lời, tiếng ưng kêu lãnh lóe từ xa vọng tới gần, một bóng đen to lớn từ trên không lao xuống, trong chớp mắt hóa thành một nữ tử yếu điệu, mày dài, con ngươi hẹp, mái tóc trắng như tuyết phát phơ, đó chính là Ứng Như.

Nàng chấp tay với Kiếp Hành: “Thật khéo, tôn giá cũng ở đây.”

Từng làm ma tôn Trưng Nguyệt, Kiếp Hành hơi gật đầu: “Hóa ra là Ngộ Vương.”

“Tiểu vương đặc biệt đến đây bái kiến Ma tôn đương nhiệm.” Ứng Như cười nhìn sang Liễu Sao.

Ma tôn tiền nhiệm, đương nhiệm gì chứ, cái loại châm ngòi ly gián này nàng ta dùng nhằm chỗ rồi, Liễu Sao vốn chẳng cần địa vị này. Nhưng vì chuyện của Kha Na nên thái độ của Liễu Sao với nàng ta cũng chẳng hay ho gì, nàng đứng dậy nói: “Người đến đây làm gì?”

Ứng Như làm như không để tâm thái độ của nàng, nàng ta ngân nga: “Lần trước nhờ tôn giá chỉ điểm, tiểu vương vẫn khắc sâu vào lòng, nghe nói gần đây tôn giá thường xuyên đến Tiên hải. Tiểu vương tò mò nên qua đây xem sao, chẳng biết ma cung định làm chuyện lớn gì, có lẽ cần đến tiểu vương cống hiến chút sức lực.”

Liễu Sao biết nàng ta rất cố chấp việc trả thù, lần trước bị nàng áp chế ở Minh Hải, lần này nàng ta nói muốn giúp đỡ, thật ra là muốn đến phá hoại. Vì vậy Liễu Sao châm chọc nàng ta: “Chuyện Ma cung tự Ma cung giải quyết được, cần gì người ngoài giúp sức. Bồn tọa nhớ không nhầm, gần đây Bách Yêu Lăng đang gặp chút chuyện, người còn rảnh rỗi đi dạo sao?”

Ứng Như thở dài: “Tạo ra động tĩnh Thiên yêu xuất thế để dẫn dụ chúng ta rời khỏi rồi thừa cơ quay trở về Yêu giới, quả không hổ danh áo trắng, nhưng mà...” Nàng đảo đôi mắt đẹp, quan sát Lạc Ninh: “Vị này là Lạc cô nương sao? Quả nhiên dung mạo không tầm thường, đến ta cũng thấy mà thương xót.”

Lạc Ninh nở nụ cười đáp: “Ngọ Vương nói đùa rồi.”

“Xem ra cô nương không phải bị Ma cung cướp đi, mà là không muốn quay về Tiên môn?” Ứng Như liếc nhìn Liễu Sao: “Là vì áo trắng sao?”

Liễu Sao không thể chịu nổi cái kiểu nói chuyện quái gở này, nàng cướp lời: “Người đừng hòng ly gián, Kha Na sẽ không gặp lại người.”

Ứng Như không hề tức giận, lạnh nhạt đáp: “Không sai, ta muốn gặp y, nhưng y không định gặp ta.”

“Người định gây phiền phức cho ta?”

“Chẳng qua tiểu vương tò mò thôi, rốt cuộc Ma cung có âm mưu gì ở Tiên hải?” Ứng Như khoanh tay đi được vài bước, như cười như không nói: “Nếu bên này gặp chuyện bất trắc, có lẽ y sẽ không thể bàng quan đứng nhìn, chẳng phải giao tình của hai người tốt lắm sao?”

Hiển nhiên nàng ta không biết áo trắng đã đổi thành người khác, Liễu Sao quả thật rất phiền muộn, nếu nàng ta thật sự đến thọc gậy bánh xe thì sự việc sẽ rất khó giải quyết, ai trông thấy Địa Linh nhân mà không sinh lòng tham muốn? Mà nàng ta gây chuyện với Ma cung, chắc chắn A Phù Quân sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Chưa thấy ai đáng ghét như nàng ta, muốn đá cũng không đá được! Liễu Sao khó lắm mới kiềm được ý muốn giết người, nàng ta dám đến đây gặp nàng chứng tỏ nàng ta không chỉ đến một mình, bất luận là lấy Địa linh nhân hay giết chết Thực Tâm ma đều không thể sơ suất, trước mắt quả không thể trêu chọc Bách Yêu Lăng. Hai giới yêu ma vốn không liên can, khó trách nàng ta không sợ.

Lạc Ninh đang muốn mở miệng thì một tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên bên cạnh, cường lực hùng hậu ập thẳng tới khiến Ứng Như lùi xa ba trượng.

Ứng Như nhẹ nhàng đáp trên mặt biển, nét mặt âm trầm nhưng lại cười bảo: “Các hạ quả trung thành và tận tâm.”

Kiếp Hành phất áo choàng, lạnh lùng quát: “Đây là trừng phạt vì mao phạm thánh tôn, còn không giết người là vì nể tình hữu nghị của hai giới. Ngọ vương vì ngoại giới mà dám lấy toàn bộ Bách Yêu Lăng ra cược thì Ma cung ta cũng không ngại ngần, bốn tọa chỉ khuyển người một câu, cá chết lưới rách, chẳng ai có lợi cả.”

“Bốn tọa?” Ứng Như nhú mày nhìn Liễu Sao.

Lúc này Kiếp Hành mới phát hiện mình lỡ lời, y hừ một tiếng, không thêm giải thích.

Ứng Như là một ả điên, Liễu Sao không nghĩ rằng chỉ mới có thế thì nàng ta sẽ dừng tay lại, nhưng dù sao vẫn thấy rất hả giận: “Kiếp Hành thúc nói đúng! Bách Yêu Lăng không sợ thì chúng ta sợ quái gì! Tương lai áo trắng chắc chắn sẽ thống nhất Yêu giới, khi nào Ngọ vương cuống cuống bỏ chạy có lẽ bốn tọa sẽ cân nhắc cho người một nơi lánh nạn.”

“Tiểu vương cũng mong chờ ngày ấy.” Ứng Như cười khẩy rồi hóa thành tuyết ưng bay đi.

“Kiêu ngạo gì chứ!” Liễu Sao mắng cái bóng dần bỏ đi xa của nàng ta, nàng quay về đuôi thuyền không nói thêm gì nữa.

Với Ứng Như, tuy Liễu Sao không hiểu cái suy nghĩ không chiếm được thì đập đổ nhưng vẫn có thể hiểu sự cố chấp của nàng ta, cuối cùng chỉ vì ba chữ “Không buông được” mà thôi, nhưng nàng ta lại rắp tâm muốn phá hoại... Liễu Sao bực bội vỗ lên mạn thuyền: “Sớm muộn gì ta cũng phải giết nàng ta!”

“Sư tỷ, quay về rồi nói.” Lạc Ninh an ủi.

Chuyện của Ứng Như nhất thời khó nói rõ, Liễu Sao gật gật đầu cũng không giải thích điều gì.

Đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất quay lại Hư Thiên ma cung, tâm trạng của Lạc Ninh vẫn rất nặng nề, nàng tự đi nghỉ ngơi. Trước tiên, Liễu Sao đến Yết Thánh điện nghe cấp dưới bẩm báo sự vụ, nàng kể sơ qua mọi chuyện với Lư Sênh, Liễu Sao không định giấu chuyện Địa linh nhân với y. Lư Sênh có dã tâm,

nhưng lại không có lòng riêng, y có sức ảnh hưởng rất lớn ở Ma cung, dù muốn làm gì cũng phải có được sự ủng hộ của y, chỉ khi nào y hiểu tầm quan trọng của chuyện này thì mới dốc hết sức lực.

Chuyến đi đến Tiên hải này không dễ chịu gì, thu hoạch lớn nhất là xác nhận được vị trí của Địa Linh nhân, dường như Lữ Sênh cũng không quá kinh ngạc hay vui mừng, ngược lại lúc y nghe Ứng Như xuất hiện thì hơi nhũn mảy, hiển nhiên y cũng đoán chuyện lần này rất khó giải quyết.

“Ta sẽ phái người trông coi động tĩnh bên Tiên hải.”

“Mọi chuyện người sắp xếp đi.” Liễu Sao có hơi mệt mỏi, vừa dứt lời lập tức rời khỏi Yết Thánh điện.

Lữ Sênh khoanh tay ngắm nhìn đám mây ô trọc bên ngoài, y đứng thật lâu không nói lời nào.

“Tương lai của Ma tộc, ma đạo sẽ hưng thịnh.” Kiếp Hành đứng bên cạnh đột ngột lên tiếng, ánh sáng tỏa bừng trong đáy mắt.

Vì ma tính nên sát nghiệt chồng chất, biết bao nhiêu con dân ma tộc đã tan thành tro bụi dưới thiên kiếp. Bây giờ con đường không có tương lai sắp đi đến điểm kết. Ma đạo là đạo hoàn mỹ nhất lục giới, ngày thiên hạ sẽ là của ma sắp đến rồi.

Lữ Sênh đáp: “Không dễ thế đâu.”

Kiếp Hành quả quyết: “Đây là cơ hội ngàn năm có một, có thể là cơ hội duy nhất, cho dù có khó khăn hơn nữa chúng ta cũng phải hợp sức đánh một trận!”

Chủng tộc sắp rơi vào hủy diệt bắt được một tia hy vọng, cho dù cái giá phải trả có nặng nề đến thế nào thì cũng đáng.

Lữ Sênh: “Thần vật giáng thế tất sẽ sinh ra dị biến, không dễ thành công, Thực Tâm ma lại không có ý tốt.”

Kiếp Hành ngẫm nghĩ cũng gật đầu, y nhìn ra ngoài điện: “Trên người con bé có chút bí mật, chẳng lẽ... có thể có nguy hiểm hay không?”

Lữ Sênh nhìn y, lãnh đạm đáp: “Tất cả đều đặt Ma cung lên hàng đầu.”

Kiếp Hành không nói nữa.

Liễu Sao đi loang quanh vài vòng trong Ma cung, tuy nàng vẫn không quản lý sự vụ trong Ma cung, nhưng sự cung kính trên nét mặt chúng ma đã dần chân thành hơn. Rất nhanh, Vị Húc phái một tên hộ vệ đến bẩm báo rằng Thạch Lan vẫn luôn ở trong Ma cung chưa từng rời khỏi. Liễu Sao biết y hiểu lầm nhưng cũng không truy cứu tại sao y lại biết tin tức này, nàng gật đầu cho tên thị vệ quay về.

Kể theo dõi nàng trên Tiên hải là ai, Liễu Sao đã suy ngẫm sự việc này rất lâu.

Ánh trăng mờ ảo chiếu rọi gốc liễu, chiếc giường kén lẳng lẳng treo ở đó, vài làn sương khói lướt qua giường nhuộm trên vạt áo choàng đen của hắc.

“Trở về lâu chưa?” Liễu Sao bước qua, hỏi rất tự nhiên.

“Lâu rồi.”

“Người đang chờ ta?”

“Người định đi lấy Địa linh nhân sao?”

Liễu Sao chấp tay sau lưng rồi đứng trước mặt hắc: “Sao nào, người không muốn ta đi lấy?”

“Đương nhiên không.” Hắc ngừng lời: “Nhưng người từng nói sẽ không giúp ta.”

“Tại sao ta lại không giúp người chứ?” Liễu Sao nâng mặt nhìn hắc, nở nụ cười giả hoạt: “Ta muốn người nợ ta nhiều một chút thì chúng ta vẫn có thể tiếp tục bàn giao dịch, người đừng hòng dùng ba ngày để lừa ta.”

Đầu tiên hấn ngẩn ra sau đó bật cười.

“Chỉ có mình ta lấy được Địa linh nhân?”

“Ừ, khi Địa linh nhân chín sẽ tác động đến địa mạch bốn phương tạo thành hố địa sát, muốn vào hái thì phải đủ sức chống cự với sát khí lớp ngoài.”

“Cần đến thần huyết trên người ta.”

“Phải.”

Nàng hiểu ra, nâng hai tay lên: “Ôm ta một cái.”

“Không được.” Hấn không hề mắc mưu.

“Việc này chỉ mỗi mình ta làm được, chỉ có ta mới có thể cứu ma tộc.” Liễu Sao sắp tới uy hiếp hấn: “Chẳng lẽ ngươi không muốn lấy lòng ta? Với lại ôm ta một cái ngươi cũng chẳng thiệt thòi gì, tính ra thì ta mới là người chịu thiệt.”

Hấn bật cười, vươn tay ôm lấy nàng.

Nàng thuận thể chui vào trong áo choàng, áo choàng lập tức lay động, chẳng biết nàng làm gì bên trong, chỉ thấy cặp mắt to xấu xa chớp chớp.

Hấn bắt lấy tay nàng: “Liễu Sao nhi, ngươi ngày càng tệ hại rồi.”

Liễu Sao vẫn nở nụ cười, đột ngột hỏi: “Ta đi hái Địa linh nhân nguy hiểm lắm sao?”

Hấn trầm mặc một lát đáp: “Ừm.”

“Nguy hiểm tới mức nào, bị thương à?”

“Nguy hiểm hơn thế một chút.”

“Sẽ chết à?”

Đợi rất lâu mà vẫn không có câu trả lời, nàng chậm rãi thu lại nụ cười.

Hấn buông tay nàng ra, nói: “Trên người ngươi có một giọt máu có thể giúp ngươi an toàn tiến vào trong hầm địa sát, hái được Địa linh nhân.”

Nàng không bỏ sót vấn đề trong lời hấn: “Nhưng, chưa chắc có thể thoát ra?”

“Có lẽ vậy.”

“Sẽ tan thành tro bụi?” Thấy hấn không phủ nhận nhưng nàng lại không tức giận: “Ta sợ chết như vậy, đáng lẽ ngươi phải gạt ta, phải nói nó cực kỳ hữu dụng với ta, thì ta mới có thể cố sức giành giật.”

Hấn khẽ cong khóe môi: “Ta vốn cũng muốn gạt ngươi.”

“Nguyệt, ngươi thật xấu! Rất xấu xa!” Nàng bật cười nhưng đôi mắt lại đỏ hoe.

Hóa ra đã là thứ bị vứt bỏ từ đầu, dùng sức cảm dỗ của ba ngày để mua vận mệnh cả đời của nàng.

Hóa ra thứ ánh sáng trắng phủ kín con người, tràn ngập mặt đất vẫn luôn lạnh lẽo vô hạn.

Chiếc mũi khê khàng run rẩy, cơ thể trống rỗng không chút sức lực, Liễu Sao cố khiến ngữ điệu mình bình thản: “Ngươi muốn cứu bọn họ, muốn cứu cả ma tộc, nhưng tại sao ta phải tự tìm đường chết vì họ chứ?”

Dường như hấn muốn trả lời nhưng cuối cùng không nói điều gì cả.

Nàng đột ngột ôm lấy gáy của hấn, kiễng chân hôn hấn.

Nụ hôn đó không chút ngọt ngào, thậm chí còn mang theo oán hận, nàng gần như dùng toàn bộ sức lực cắn hấn, giằng vò môi hấn.

Đôi môi mỏng có thể nở nụ cười mê hoặc lòng người hóa ra lại lạnh thấu xương, một nụ hôn cũng đủ khiến người ta giá buốt tận cõi lòng.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng nàng nức nở, hấn đẩy nàng ra: “Được rồi, Liễu Sao nhi.”

“Chỉ cần người thích ta, ta sẽ làm mọi chuyện cho người. Cho dù... dù là chết.” Nàng nghiêm trang nói.

Chỉ cần người yêu ta, ta sẽ làm mọi chuyện vì người.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thẳng vào hấn, đôi mắt ngân ngấn nước lấp lóe những đốm sáng nhưng rõ ràng nàng đang cười.

Viên thủy tinh tím lóe lên, bàn tay đang đẩy nàng ra cũng yếu bớt.

“Sao lại thế này chứ?” Nàng khẽ thở dứt quãng, úp mặt trước ngực hấn, ngữ khí hơi tò mò: “Thật lạ lùng, lần nào ta cũng rất hận người, hận đến mức muốn người chết. Người luôn lừa ta, còn muốn lấy mạng ta nhưng tới cuối cùng ta vẫn muốn người ôm ta, bây giờ cũng vậy.”

Nàng lại ngửa đầu, đôi môi nhỏ nhắn căng tròn trơn bóng khẽ hé mở khiến người ta muốn lấp đầy kẻ hở kia.

Vì vậy hấn trầm mặc, đầu hơi cúi thấp tựa như đang nhìn nàng hôn hấn.

Thiếu nữ có thân hình đầy đặn, áp sát vào hấn thật chặt chẽ, mang theo sức mạnh vô hạn và nhiệt tình nóng bỏng như muốn hòa vào cơ thể hấn, gần như đẩy hấn lùi về phía sau.

Khoảng cách quá gần, gần đến mức không còn không gian thế mà nàng vẫn muốn áp sát hấn thêm, tựa như muốn xóa bỏ tất cả khoảng cách giữa hai người, để hấn có thể cảm nhận rõ ràng từng đường cong thiếu nữ.

Đôi môi như ngọn lửa nóng bỏng, mềm mại như thế lại mang đến cảm giác sâu sắc đã lâu không cảm nhận được, động tác của nàng trúc trắc thô lỗ khiến hấn không nén được muốn cười.

Vì vậy, đôi môi mỏng hơi cong lên.

Bàn tay đeo chiếc nhẫn tím bắt giắc ôm lấy thắt lưng nàng, đỡ lấy sức nặng của nàng khiến nàng càng buông lỏng, nhiệt tình hơn.

Cuối cùng chẳng biết là ai đang hôn ai, như có như không đáp lại, bao dung sự trúc trắc của nàng, như dẫn dắt trong vô thức khiến sự thô lỗ của nàng hóa thành tỉ mỉ thương thức.

Hóa ra cảm giác hôn lại đẹp dễ như thế, toàn thân như mềm ra, không không nén được run rẩy, tựa như đang say, nàng không kiềm lòng được mở to đôi mắt, ánh nước trong đôi mắt hạnh phúc như hơi lóe lên lấp lấp như những vì sao nhỏ.

Nàng nắm bàn tay lạnh lẽo băng giá còn lại của hấn đặt lên nơi mềm mại trước ngực nàng rồi len vào trong vạt áo, bàn tay kia không hề từ chối, để mặc nàng dẫn dắt lung tung, sau đó tự động tìm được một vị trí vừa ý.

Một động tác nhỏ bé nhất nhưng dễ dàng thiêu đốt ngọn lửa trong cơ thể, toàn thân như mất hết sức lực, không thể đứng tiếp, nàng trượt xuống dần theo cơ thể hấn, nàng cố chết ôm lấy gáy hấn, cọ vào khuôn mặt hấn, khẽ nhắm nháp lỗ tai hấn.

“Chỉ cần người thích ta, ừ, chỉ cần người yêu ta...” Giọng nói nỉ non, mang theo chút nức nở, đau lòng.

Hấn thở dài rụt tay lại.

Nàng bị đẩy ra ngã vào trong chiếc kén màu xanh, chiếc giường xanh bị va phải lắc lư dữ dội.

“Người quá kích động, Liễu Sao nhi.” Hấn khẽ cong khóe môi lạnh lẽo, xoay người lập tức biến mất.

Mái tóc dài tán loạn xếp thành chiếc gối, Liễu sao kinh ngạc nhìn bầu trời cao, một lúc lâu sau, cho đến khi chiếc kén xanh lục ngừng lại nàng mới chậm rãi hoàn hồn.

À, lại bị vứt bỏ nữa rồi.

Hấn vứt bỏ một người như nàng chỉ vì muốn cứu được nhiều người hơn, điều này không sai, nhưng kẻ bị vứt bỏ vẫn luôn rất khổ sở...

Liễu Sao xoay người, mặt úp vào trong chiếc kén xanh, khiến dòng chất lỏng trong mắt tuôn rơi qua khe hở của những chiếc lá liễu.

Ừ, có hơi đau đớn.

Đột nhiên nghĩ tới Kha Na, người đó cũng là kẻ không có lương tâm, vì trách nhiệm của y, nói đi là đi, hoàn toàn không nhớ lời hứa lúc trước.

Ai mà cần chứ. Liễu Sao lặng lẽ lặp lại hai lần rồi nhắm mắt ngủ.

Trên biển ảo, Nguyệt thông thả đạp trên sóng nước, ngón tay nhợt nhạt khê kéo vạt áo choàng, bước chân lại khôi phục sự tao nhã ngày thường.

“Tuy không phải cơ thể loài người, nhưng lại ngập tràn thứ khát khao giống hệt.” Giọng nói ồm ồm truyền tới: “Ồi, sự tự chủ đáng thương của người.”

“Ta chưa hề nói rằng ta có thứ tự chủ đó.”

“Thật ra người không cần phải trốn chạy, thuộc hạ rất quen trông cửa giúp người, cam đoan không để ai quấy rầy.”

“Ta có trốn à?” Hắc khê gõ ngón tay: “Ta phát hiện, từ sau khi bỏ lệnh cấm, người lại học được thói rình mò bất lương, có lẽ ta nên cân nhắc hạn chế hành động của người.”

“Thuộc hạ chỉ đang nhắc nhở người thôi, từ khi mảnh hồn kia quay về, người bị ảnh hưởng ngày càng sâu sắc.”

“Chỉ là một mảnh hồn mà thôi, không thể chi phối ta được.” Hắc ngừng lại một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Thật ra con bé vẫn là một đứa trẻ không tẻ, rất đáng yêu, cũng rất đáng thương, không phải sao?”

“Đứa trẻ?” Tiếng cười vọng đến từ giữa không trung: “Dường như cơ thể người không cho là vậy.”

“Con bé là một đứa trẻ to xác.”

“Đúng vậy, người không thể thích đứa trẻ này được, nếu người thích con bé thì nữ lòng nào trở mắt nhìn con bé mất mạng?”

“Ta chỉ thấy con bé đáng thương, ta không mong ngày sau phải áy náy, chuyện đó rất phiền phức, dù sao ta tận mắt chứng kiến con bé trưởng thành, cũng bỏ nhiều công sức quan tâm, cho dù là nuôi một con chó lâu ngày cũng sẽ có tình cảm.”

“Thuộc hạ không tài nào phát hiện ra người cũng có tình cảm như thế với thuộc hạ.”

“Bởi vì người không xinh đẹp bằng con bé, cũng không đáng yêu như con bé.”

Lần này, hắc trầm mặc rất lâu mới lên tiếng: “Lam Sát, có lẽ bản thân kế hoạch này đã là sai lầm, ta chỉ muốn sửa chữa sai lầm này thôi.”

“Vì bù đắp một sai lầm mà phạm phải sai lầm thứ hai, thuộc hạ không hy vọng người sẽ phạm tới sai lầm thứ ba, chủ nhân kế hoạch này là người tạo ra từ lỗ hổng của thần tắc, tính đến nay, người đã nhúng tay vào quá nhiều, đến lúc thần tắc trừng phạt, người không thể gánh vác nổi đâu.”

83. Q.3 - Chương 83: Đền Bù

Ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy Liễu Sao dường như không còn nhớ đêm trước đã xảy ra chuyện gì, nàng lập tức triệu tập đám Lữ Sinh đến thương lượng việc Địa linh nhân.

Trong Yết Thánh điện, hộ pháp, thánh sử, ma tướng của Ma cung đều tụ tập đầy đủ. Địa vị của Kiếp Hành hiện nay rất khó xử, ngày thường rất hiếm khi chủ động tham gia nghị sự nhưng lần này y không vắng mặt. Đám người Tả sứ Cấp Trung Đạo loáng thoáng biết được nội tình, dù nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn rất kích động, đa phần những người nhập ma đều phạm phải sai lầm nhất thời, còn bị ma tính quấy nhiễu, bây giờ họ trông thấy một tia hy vọng được cứu vớt, bọn họ không muốn từ bỏ. Chỉ có mỗi Vị Húc thờ ơ ngồi trên ghế tựa không chút hứng thú.

Liễu Sao cho người gọi Lạc Ninh đến, Lư Sênh không tỏ vẻ bất mãn gì với chuyện này, có lẽ Kiếp Hành đã kể lại những điều Lạc Ninh thể hiện trên Tiên hải.

Từ Tiên hải quay về, sắc mặt Lạc Ninh dường như ngày càng tệ, Liễu Sao ngạc nhiên đang muốn hỏi thì Lạc Ninh đã mở lời trước: “Sư tỷ, muội đã suy nghĩ kỹ, chúng ta cũng có thể đổi một nơi khác dẫn dụ Thực Tâm ma được...”

“Không cần đâu.” Liễu Sao cắt ngang lời nàng, tuyên bố quyết định: “Chúng ta cứ dụ y ra đó vây giết rồi cướp Địa linh nhân.”

Kiếp Hành lập tức nói: “Không sai, Thực Tâm ma chỉ là thứ yếu, chuyện Địa linh nhân là quan trọng nhất, chúng ta phải lấy được nó.”

Lạc Ninh cắn chặt môi, không tiện nói thêm.

Đối phó Thực Tâm ma rất dễ dàng, vì một khi Ma cung ra mặt thì Thực Tâm ma nhất định sẽ lợi dụng Tiên môn đối phó Ma cung, Địa Linh nhân xuất thế sẽ dẫn tới hai phe chủ lực tiên ma chạm mặt nhau, vào thời điểm đó chỉ cần ép Thực Tâm ma hiện hình ngay tại chỗ thì tự Tiên môn sẽ xử lý y. Nhưng Ma cung muốn cướp thần vật Địa linh nhân chỉ e Tiên môn tuyệt đối không nhượng bộ, đại chiến tiên ma mà bùng nổ thì bất luận là bên nào thắng thì cái giá phải trả đều vô cùng nghiêm trọng.

Cấp Trung Đạo mở miệng: “Theo tin báo từ Phong ma, họ phát hiện thể lực của Bách Yêu Lãng tại Tiên hải.

“Nữ nhân kia thật muốn nhúng tay vào?” Kiếp Hành giật mình lắc đầu: “Không thể nào, Yêu Khuyết vừa tái xuất, lúc này Bách Yêu Lãng nào dư sức xuất binh ra ngoài, Ứng Phi sẽ không để mặc ả làm loạn thế đâu.”

“Ả là kẻ điên sẽ không lo nghĩ nhiều thế đâu!” Liễu Sao biết rõ tính Ứng Như rất cực đoan, nàng bực bội đập tay xuống tay vịn ghế, nhìn Vị Húc: “Có cần phải nói với ả...”

Vị Húc lắc đầu.

Chuyện của áo trắng, y là người biết rõ nhất, cũng hiểu Ứng Như. Cả đời Ứng Như đuổi theo áo trắng, chỉ vì muốn áo trắng chú ý mình mà lấy toàn bộ Bách Yêu Lãng ra đùa, chuyện này chắc chắn nàng ta làm được. Với loại người cực đoan này, nếu để nàng ta biết sự thật Kha Na đã chết thì ai mà biết nàng ta có nổi điên hơn nữa, thậm chí giận cá chém thớt cả Ma cung hay không? Ma cung sắp đánh một trận lớn, đối đầu với liên minh tiên võ thì đã chắc chắn thua, bây giờ lại có thêm Bách Yêu Lãng vô cớ xen vào, cực kỳ bất lợi.

Liễu Sao nhanh chóng nghĩ ra điều này, nàng rầu rĩ: “Vậy phải làm sao đây?”

Kiếp Hành đứng dậy chấp tay sau lưng thông thả bước đi: “Tuy Ứng Phi là Yêu quân trên danh nghĩa, nhưng thực quyền của Bách Yêu Lãng hơn phân nửa đều nằm trong tay Ngộ Vương Ứng Như, nếu ả ta cứ cố chấp, chuyện này sẽ rất khó giải quyết, chỉ bằng mời Yêu Khuyết...”

“Áo trắng không có khả năng giúp chúng ta, đừng quên lúc trước Yêu Khuyết đã thất bại ra sao.” Vị Húc nhìn Lư Sênh: “Huống hồ, nước xa không cứu được lửa gần.”

Liễu Sao cũng tán thành việc này. A Phù Quân không phải là Kha Na, Ứng Như mà xuất binh đến Tiên hải đánh Ma cung thì y cầu còn không được, tuyệt đối sẽ không thừa cơ đánh lén Bách Yêu Lãng, muốn y xuất binh trợ giúp chẳng khác nào mặt trời mọc ở hướng tây.

“Chuyện này chưa chắc chắn, chờ nàng ta xuất binh rồi tính tiếp.” Lạc Ninh bỗng lên tiếng: “Nếu thật sự không ổn thì vẫn còn nhân tu vô đạo.”

Không phải tất cả nhân tu võ đạo đều gia nhập liên minh tiên võ, mà con người là quần thể dễ bị lợi ích kích động nhất, lợi dụng họ kiểm chế Bách Yêu Lăng là một ý kiến hay.

Lư Sênh vẫn luôn quan sát Lạc Ninh, y chậm rãi gật đầu: “Lạc cô nương là đệ tử Tiên môn....”

Lạc Ninh cúi đầu: “Ta chỉ đối phó với Thực Tâm ma.”

Hôm nay tâm trạng Liễu Sao không tốt, nàng trừng Lư Sênh: “Người lo nhiều vậy làm gì, tóm lại muội ấy tuyệt đối sẽ không mật báo.”

Lư Sênh không hề e ngại: “Bây giờ mọi chuyện đã chuẩn bị xong chỉ chờ thời gian Địa linh nhân xuất thế, nhưng Thực Tâm ma đã muốn dụ thánh tôn đi hái thì khi nào đến lúc y nhất định sẽ để thánh tôn biết, bây giờ chúng ta phải đến Tiên hải chuẩn bị trước.”

Tới Tiên hải trước Tiên môn, dựa vào địa thế quen thuộc bố trí pháp trận sẽ chiếm được tiên cơ.

Liễu Sao gật đầu: “Được rồi, cứ làm theo lời người.”

“Hôm nay đến đây thôi, nếu không còn chuyện gì thì mọi người giải tán.” Lư Sênh đứng dậy, thuận miệng nói: “Để đề phòng bất trắc, nếu thánh tôn thật sự có thể vào trong hầm địa sát lấy Địa linh nhân, ta sẽ tiếp ứng bên ngoài.”

Quả là “để đề phòng bất trắc”, đúng thôi, đó là hy vọng của Ma tộc, liên can tới tương lai của biết bao nhiêu người. Liễu Sao cười cười, ngữ điệu lại thoáng chút trào phúng: “Đương nhiên rồi, lỡ như ta không ra được thì cũng sẽ đưa Địa linh nhân ra ngoài trước.”

Nét mặt Lư Sênh không hề thay đổi: “Khả năng của thánh tôn đến Thiên tiên tôn giả cũng không bì kịp, lần này chắc chắn sẽ khai hoàn trở về.”

Chúng ma tướng không biết nội tình đều hòa theo, quả nhiên họ đều một lòng tin tưởng.

Liễu Sao khẽ hừ.

Lư Sênh nói với Vị Húc: “Ta có chút việc, người theo ta ra ngoài bàn bạc.”

Vị Húc nhìn Liễu Sao, tuy có hơi do dự nhưng vẫn theo y ra ngoài.

Chúng ma tướng đều tự tản đi, còn Kiếp Hành lại không rời khỏi ngay, y khoanh tay đi cuối cùng, khi đến cửa đại điện, y đột ngột quay lại nhìn Liễu Sao: “Tiểu nha đầu, nếu đã gánh vác thanh danh của Ma tôn Trưng Nguyệt thì phải có dáng vẻ của Trưng Nguyệt! Những chuyện này ta không thể làm giúp người, nếu không thì cũng đã không đến lượt người, nếu người thật sự mạnh mẽ hơn Trưng Nguyệt ta thì đừng để mọi người thất vọng!”

Liễu Sao sững sốt một lát rồi bĩu môi.

“Nhưng mà người không cần sợ gì cả, ta và Lư Sênh đều ở bên cạnh, toàn bộ Ma cung đều dốc sức bảo vệ người.” Y nói xong thì bước nhanh ra ngoài.

Bị trách mắng nhưng lần này Liễu Sao lại không thấy giận, nàng nhìn cửa điện trống rỗng, khẽ lẩm bẩm: “Nói thì dễ quá.”

“Kiếp Hành thúc tốt hơn Lư hộ pháp nhiều.” Lạc Ninh thì thầm.

Liễu Sao tức giận: “Vì không phải y đi liều mạng mà thôi, nói vài câu tốt đẹp thì đáng là gì chứ!”

Lạc Ninh nhìn nàng một lúc lâu mới khuyên nhủ: “Sư tỷ, ca ca không mong tỷ mạo hiểm như vậy, dù là diệt trừ Thực Tâm ma nhưng chúng ta cũng phải bình an.”

Liễu Sao phát hiện mình lỡ lời, nét mặt nàng dịu lại giải thích: “Chắc chắn sẽ có nguy hiểm, nhưng mà... cũng không quá nghiêm trọng, ta có thể hái được Địa linh nhân mà, chỉ là... chỉ là ta hơi sợ thôi.”

“Địa linh nhân quan trọng vậy sao?”

Liễu Sao trầm mặc: “Tất cả mọi người trong Ma cung đều cần nó, muội cũng thấy hoàn cảnh của Ma giới hiện tại, không thể cứ tiếp tục như thế.”

“Truyền thuyết về thanh khí chỉ là suy đoán.”

“Không phải là suy đoán.” Liễu Sao lắc đầu: “Huống hồ họ đã hứa hợp tác với ta giết chết Thực Tâm ma, ta sẽ giúp họ lấy Địa linh nhân.”

Lạc Ninh vội la lên: “Chuyện giết Thực Tâm ma không cần phải quá nóng lòng, chúng ta có thể từ từ bàn bạc.”

“Cơ hội rất hiếm có.” Liễu Sao cắn chặt môi dưới: “Bây giờ Thực Tâm ma rất mạnh, hai người chúng ta không tài nào đánh lại. Lư Sênh cũng không dễ dàng giúp đỡ, cứ tiếp tục như thế, Thực Tâm ma tu luyện tiếp sẽ hại chết nhiều người hơn, chỉ bằng mượn chuyện Địa linh nhân lần này lợi dụng Tiên môn và Ma cung ra mặt loại trừ y.”

Lạc Ninh vẫn khẳng khái: “Cho muội chút thời gian, chúng ta cũng có thể loại trừ được Thực Tâm ma!”

“Ta biết muội không mong chúng ta chống lại Tiên môn.” Liễu Sao cúi đầu: “Xin lỗi, Lạc Ninh.”

Không thể thay đổi được kết quả, đôi mắt Lạc Ninh đỏ hoe: “Từ xưa tới nay những cuộc đại chiến tiên ma đều gây ra thương vong nghiêm trọng... Có lẽ đây mới thật sự là kiếp nạn lớn nhất của Tiên môn, mặc dù muội không muốn nhìn thấy nhưng chỉ có thể thuận theo ý trời. Địa linh nhân là thần vật, tỷ có dám cam đoan mình sẽ không xảy ra chuyện gì?”

Liễu Sao hít sâu một hơi, nở một nụ cười thoải mái: “Ta sẽ chú ý chuyện này, muội yên tâm, tóm lại Địa linh nhân tuyệt đối không thể rơi vào tay Tiên môn để Thực Tâm ma cướp được.”

Lạc Ninh lau mắt: “Muội sẽ nghĩ cách ép y hiện hình ngay tại chỗ.”

Liễu Sao cực kỳ tin tưởng xua tay: “Chuyện này không cần muội nghĩ, ta sẽ có cách.”

Lạc Ninh cúi đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên nói: “Sư tỷ, tỷ yên tâm, chỉ cần Thực Tâm ma hiện thân, muội cam đoan y nhất định không thể trốn thoát!”

Liễu Sao biết mưu trí của nàng bèn không hỏi nhiều: “Địa linh nhân là hy vọng giúp Thực Tâm ma luyện cơ thể, y sẽ không cho phép xảy ra sơ suất, đến lúc đó Tà Lệnh Tề chắc chắn sẽ hiện thân.”

Lạc Ninh do dự: “Chuyện của Tà sư huynh, muội có cảm giác có gì đó không ổn.”

“Tỷ đã tận mắt trông thấy trên người Tà Lệnh Tề có ma khí, y đang tu ma tiên.” Liễu Sao nói: “Nhưng y còn có đồng bọn, hừ, ta sẽ khiến chúng hiện nguyên hình.”

Lạc Ninh vẫn lắc đầu: “Nhưng mà...”

Liễu Sao quan sát nàng một lượt, nghi ngờ hỏi: “Sắc mặt của muội sao lại khó coi vậy? Chẳng phải vết thương đã khỏi rồi sao, tại sao mệnh hồn lại có chút bất ổn?”

Lạc Ninh sờ sờ mặt: “Không phải đâu, có lẽ đêm qua muội nghĩ ngợi nhiều quá nên ngủ không ngon.”

“Để ta bảo được sư chuẩn bị chút thuốc cho muội.” Liễu Sao xụ mặt dạy bảo nàng: “Muội phải tự chú ý bản thân, mọi người đều bận rộn, không có thời gian quan tâm muội, đừng gây thêm rắc rối cho ta.”

Thấy Liễu Sao muốn bỏ đi, Lạc Ninh giữ nàng lại: “Sư tỷ!”

“Sao nào?” Liễu Sao xoay người lại.

Lạc Ninh thấp giọng: “Muội chỉ có thể giúp tỷ đối phó với Thực tâm ma.”

“Đương nhiên rồi.” Liễu Sao nói: “Chút xíu pháp lực của muội muốn tham chiến cũng không đủ sức, muội không cần phải lo chuyện giữa Tiên môn và Ma cung, muội yên tâm, chúng ta đều bình an cả.”

Đôi mắt hạnh phúc của nàng lóe sáng hơn cả ánh mặt trời.

Lạc Ninh bị cảm xúc của nàng lôi cuốn bèn nở nụ cười: “Đúng vậy, chúng ta đều phải bình an.”

Mấy ngày sau đó là việc của đám Lư Sênh và Vị Húc, mục đích chủ yếu của họ là Địa linh nhân và tìm nghĩ cách đối phó với Tiên môn còn Thực Tâm chỉ là thứ yếu. Liễu Sao đến nghe vài lần, nhưng cuối cùng chỉ ngồi tại chỗ thần thờ, về phần lời cam đoan sẽ khiến Thực Tâm ma xuất hiện, dường như Lạc Ninh đã quên mất, không có hành động thực tế nào.

Qua mấy ngày, Kiếp Hành và Cấp Trung Đạo dẫn người đến Tiên hải, tiến hành kế hoạch.

Liễu Sao bắt đầu chăm chỉ, nàng nghiêm túc ngồi trên chiếc giường kén xanh tu luyện, nhưng vì phải khống chế ma tính nên tu vi tăng lên rất chậm, tốc độ kém xa ngày trước.

Vào thời điểm này, tu vi tượng trưng cho cơ hội sống sót.

Cho dù bị lợi dụng, dù bị vứt bỏ hay chỉ còn đôi bàn tay trắng thì vẫn luôn ôm hy vọng với tương lai. Đó là Liễu Sao nhi, tuyệt vọng và hy vọng chỉ xoay quanh trong chớp mắt.

Cách đó không xa, có người lảng lảng đứng dưới ánh trăng, chẳng biết có phải đang nhìn nàng hay không.

Nhận ra khí tức quen thuộc, Liễu Sao mở mắt, quay đầu nhìn hắn không nói lời nào.

“Liễu Sao nhi, ngươi đã quyết tâm?” Hắn ôn hòa hỏi.

“Ta chỉ muốn giúp họ, bọn họ là thuộc hạ của ta.” Liễu Sao dừng lại: “Ma tôn thì phải làm như thế, chẳng phải sao?”

“Ngươi có thể chọn.”

Liễu Sao hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn để ta đi hay là không?”

Hắn đáp rất khéo léo: “Ta sẽ không quấy nhiễu chọn lựa của ngươi.”

Liễu Sao nắm chặt tay, cố giữ ngữ điệu thoải mái tự nhiên: “Vậy ngươi nói xem, với tu vi hiện nay của ta có thể nắm chắc mấy phần ra khỏi được hố địa sát?”

“Một phần.”

Hy vọng nhỏ nhoi thế sao? Liễu Sao ngẩn ngơ một lát cuối cùng không thể tiếp tục thoải mái nữa: “Ngươi có thể gạt ta mà.”

“Mười phần.”

“Ngươi vẫn luôn xấu xa như vậy.” Liễu Sao không nhịn được khê cong khóe môi, ngẩng đầu nhìn lên không trung: “May mà vẫn còn có một phần, sao ngươi không xấu xa thêm một chút? Tiếp tục gạt ta, lợi dụng ta hoặc nói một câu thích ta, có lẽ ta đã không sợ hãi như thế.”

“Thật xin lỗi, Liễu Sao nhi.”

“Ta không cần lời xin lỗi.” Trong đôi mắt hạnh lấp lánh sự quật cường: “Nếu ngươi thấy ngươi đối xử tệ với ta vậy đền bù cho ta đi.”

Hắn không nói lời nào.

“Giống như năm đó, ta gả cho ngươi một ngày.” Nàng nhìn chăm chăm viên thủy tinh tím trên nhẫn: “Nếu không, nửa ngày cũng được... hay chỉ một đêm thôi?”

Ánh sáng thủy tinh tím dường như hơi ngưng đọng, rồi lập tức lấp lóe ánh sáng xa xăm, khoanh khắc đó chỉ tựa như ảo giác.

“Ngươi còn nhỏ.” Hắn cất tiếng.

“Ta làm.” Nàng cố chấp cãi.

“Ta không thích trẻ con.”

Nàng nhìn hắn một lúc lâu mới cúi đầu: “Vậy được rồi.” Vì thế nàng quay người lại tiếp tục khoanh chân tu luyện.

Hắn vẫn đứng ngay tại đó, không hề rời khỏi.

“Thực tế là con bé không hề có một tia hy vọng sống sót, người vẫn lừa gạt con bé.” Bóng người nho nhỏ bước ra từ sau lưng hắn, cậu bé mặc áo choàng đen giống hệt hắn: “May mà con bé là Ma tôn nên có được sự giác ngộ hy sinh vì Ma tộc.”

Hắn khẽ thở dài rồi cất tiếng: “Nhưng con bé chỉ là một đứa trẻ, vốn không phải chịu những thứ này.”

“Người mềm lòng sao? Con bé vì người mới làm những chuyện này.” Lam Sát thong thả đi vòng quanh hắn, xấu xa hỏi: “Chẳng phải đây là kết quả người hàng mong muốn sao?”

“Ta không hề nghĩ như vậy.”

“Người thật dối trá, người đủ năng lực ngăn cản con bé, nhưng hiển nhiên người không định làm thế.” Lam Sát nói: “Chủ nhân, người gần như hao hết tu vi mới tạo ra cơ hội duy nhất này cho Ma tộc, người làm sao từ bỏ được chứ? Nếu đã quyết định lợi dụng, vậy cứ lợi dụng hoàn toàn đi, người cứ thỏa mãn yêu cầu đền bù của con bé, từ nay về sau người sẽ không còn ách này nữa, đúng là vẹn cả đôi đường. Chuyện này không khó với người, chỉ ít con bé là một đứa trẻ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, nhìn kiểu gì thì người cũng là kẻ chiếm lợi cả.”

“Con bé là trẻ con nên hồ đồ, mà người cũng quá xem thường phẩm chất của ta, ta không thể làm những chuyện như thế với trẻ con.” Hắn cong khóe môi, nghiêng mặt: “Lam Sát, ta cho rằng người có thể cấp theo tiết tháo của mình dứt được rồi đấy.”

“Chủ nhân, người quá mất phong độ.” Lam Sát cất tiếng cười trầm trầm rồi biến mất.

Hắn quay đầu lại nhìn.

Dưới tàng cây liễu, thiếu nữ ngồi một mình giữa chiếc giường xanh, nàng không buộc tóc đuôi ngựa đẹp dễ, búi tóc đơn giản hơi rối hơn ngày thường. Rõ ràng vóc dáng thiếu nữ tròn trịa, đầy đặn nhưng bóng dáng ấy lại có vẻ mong manh đáng thương.

Ánh trăng và ngọn liễu trông rất gần nhưng thật ra lại rất xa xôi.

Khoảng cách giữa trăng và liễu, Nguyệt nhìn cô gái của hắn, tựa như làm bạn lại giống như bảo vệ.

Một người bạn xa xôi nhất, cũng là người bảo vệ vô tình nhất.

Rất lâu sau, hắn mở miệng gọi: “Lam Sát.”

“Thuộc hạ đây, chủ nhân.” Giọng Lam Sát vọng đến.

Hắn gõ gõ ngón tay: “Người còn chưa dứt sao.”

“Tốc độ chấp hành mệnh lệnh của thuộc hạ có hơi chậm.”

Hắn trầm mặc đáp: “Ta muốn đến cột mốc lục giới một chuyến.”

“Người xác định sao?” Giọng nói rõ ràng mang theo ý cảnh cáo: “Đừng quên, tu vi của người đã không còn là bao, kế hoạch đằng sau vẫn còn cần tới người, như thế rất nguy hiểm.”

“Đừng có xem thường ta, Lam Sát.”

“Đó là một quyết định cực kỳ sai lầm, thuộc hạ đề nghị từ bỏ con bé, con bé vốn là quân cờ được người chọn, chỉ là một đứa trẻ khiến người khác thấy khó ưa mà thôi.”

“Người càng khiến người ta thấy khó ưa đó.”

“Người sẽ tự hủy hoại bản thân.”

“Không nghiêm trọng vậy đâu.” Hắn cười bảo: “Lòng trung thành của người khiến ta rất cảm động, Lam Sát.”

“Tuy người rất ngốc nghếch, nhưng thuộc hạ vẫn mong người trở về nguyên vẹn.”

Có lẽ qua chừng vài canh giờ, Liễu Sao thu công lực lại, nàng quay đầu mới phát hiện người kia đã rời đi từ lúc nào, Liễu Sao ngẩn ngơ một lát rồi đứng dậy đi đến điện Mặc Lan.

Vị Húc đang bàn bạc sự vụ với vài tên ma tướng, trông thấy Liễu Sao đến, mọi người quy củ đứng dậy thi lễ. Phát hiện sắc mặt Liễu Sao hơi khác lạ, Vị Húc không tiện hỏi nàng trước mặt mọi người bèn bảo thị vệ dẫn nàng đến chỗ Thạch Lan ở cách vách.

Quả nhiên Thạch Lan vẫn còn ở đây. Vị Húc dùng bức tường mây để tạo một căn phòng cách biệt, còn bố trí kết giới xung quanh, theo lời ma binh canh gác bên ngoài thì Thạch Lan chưa từng rời khỏi đây. Liễu Sao bước vào kết giới, nhìn Thạch Lan đứng ở giữa phòng, mái tóc được chải gọn lại rũ xuống che khuất khuôn mặt, cũng chẳng biết nàng ta đã làm thế nào.

Liễu Sao đi đến đứng trước mặt Thạch Lan một lát, nàng vươn tay vén tóc nàng ta.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần mang theo nét thân thiết, nhưng đôi mắt lại trống rỗng vô thần, cũng may ma đan bị trấn áp, không đến mức bị ma tính quấy nhiễu.

Liễu Sao chăm chăm nhìn nàng, đột ngột hỏi: “Kẻ thật sự khống chế quỷ thi không phải là người, thi ma Thạch Lan thật cũng không phải là người có đúng không?”

Thạch Lan không hề phản ứng.

Trầm mặc rất lâu.

“Ta biết người là ai!” Liễu Sao đột ngột giang hai tay ôm lấy nàng, nhỏ giọng khóc: “Người là tỷ ấy! Nam Hoa Tử Trúc phong... Ta biết, chắc chắn Vân Sinh không phải tỷ giết, tỷ tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện như thế, tỷ không phải là ma, tỷ là tiên, vẫn mãi là đệ tử Tiên môn!”

Từ tiên đạo ma, khuyết thiếu hồn phách trở thành đồng lõa của Thực Tâm ma nhưng tiên tính vẫn chưa từng phai mờ, cho nên nàng mới nhiều lần ra tay cứu giúp, cứu Lạc Ninh, cứu Vũ Tinh Hồ, nàng vẫn theo bản năng cứu người.

Lạc Ca không thể xuống tay với nàng, chỉ dặn phải nhốt nàng lại, hóa ra hắn đã sớm biết thân phận của nàng.

Mặc kệ Liễu Sao ôm nàng khóc nức nở, Thạch Lan vẫn như tượng gỗ, không chút tri giác.

“Thánh tôn...” Vị Húc bước vào bất gặp cảnh tượng đó, y sững sốt, lập tức bước tới vỗ vỗ lưng Liễu Sao, ngữ khí ôn hòa: “Sao vậy?”

“Tất cả mọi người đều hiểu lầm tỷ ấy, tỷ ấy không phải là Thạch Lan, không phải là thi ma.” Liễu Sao ngẩng mặt lên, nước mắt dàn giụa trên khuôn mặt.

Dường như Vị Húc đã đoán được kết quả này từ lâu, y vươn tay lau nước mắt giúp nàng rồi thở dài: “Được rồi, chúng ta sẽ tiêu diệt Thực Tâm ma và thi ma Thạch Lan thật, giúp nàng ta báo thù là được.”

Liễu Sao buông Thạch Lan ra: “Chuyện lần này đừng để tỷ ấy tham gia.”

Thực lực của Thạch Lan quả thật không tệ, nhưng để một đệ tử Tiên môn chống lại Tiên môn là rất tàn nhẫn.

“Được.” Vị Húc hứa với nàng, lặng lẽ kéo nàng ra khỏi phòng, quay vào trong điện.

Liễu Sao ngồi xuống giường, cảm xúc dần hồi phục, ngữ khí bắt đầu kiên định hơn: “Ta sẽ cứu tỷ ấy, có được Địa linh nhân, tỷ ấy sẽ không trở thành ma, cũng không hại người nữa, tỷ ấy có thể quay về núi Nam Hoa.”

Vị Húc hơi do dự: “Địa linh nhân là vật của thần giới, người ngoài lên lấy, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Liễu Sao dùng nét mặt không tin tưởng nhìn y: “Người làm ta sợ đó.”

“Ta dọa người à?” Vị Húc nhún mày rồi cú đầu nàng.

Liễu Sao ôm trán: “Hà, chắc Lư Sênh bảo người không được nói với ta những lời đó? Địa Linh nhân rất quan trọng, bọn họ còn muốn ta đi giành giật, người nói những lời này có tính là phản bội Ma cung không?”

Vị Húc biết rõ là nàng cố ý, y gõ đầu nàng thêm một cái rồi không giữ được khuôn mặt nghiêm trang mà nở nụ cười: “Người có bao nhiêu năng lực mà muốn ta phản bội Ma cung.”

Lòng dâng lên lo lắng khó hiểu, Liễu Sao nhìn y rất lâu mới nói: “Cảm ơn người.”

Vị Húc ngồi xuống bên cạnh nàng: “Chết chưa chắc đã đáng sợ, mọi chuyện chấm dứt, chưa biết chừng đó là giải thoát. Lần này sẽ là một trận tử chiến, không ai dám cam đoan mình còn sống sót quay về.”

Liễu Sao nghiêng đầu nhìn y: “Người rất trung thành với Lư Sênh.”

“Vào lúc ta cùng đường, y chỉ cho ta một lối đi.”

“Để người nhập ma không phải là muốn tốt cho người.”

“Nhưng y giúp ta sống sót.”

Liễu Sao ngẩn ra.

Biết rõ không có tương lai mà vẫn muốn ôm thù hận cố chấp sống sót, điều này còn tốt hơn cái chết là bao?

Có lẽ, mọi chuyện chấm hết mới là tốt nhất.

Thấy nàng không nói câu nào, Vị Húc hỏi: “Sao vậy?”

Liễu Sao đột ngột nói: “Ta là trẻ con sao?”

Sắc mặt Vị Húc rất kỳ quặc.

Liễu Sao mất tự nhiên nở nụ cười: “Ta không hiểu chuyện, không thông minh, hay nổi nóng, từ trước tới giờ đều chỉ nghĩ cho bản thân, chưa từng nghĩ cho người khác, cũng không biết trách nhiệm là gì, lại còn sợ chết, có thể ta thật sự chỉ là một đứa trẻ.”

Vị Húc nhìn nàng một lúc lâu, y vươn tay sờ sờ đầu của nàng.

Động tác này, à. Phút chốc Liễu Sao hiểu rõ, nàng cúi đầu.

“Để ta xem xem...” Vị Húc đột ngột áp sát vào nàng, híp mắt lại, tầm mắt quét từ cái cổ trắng như tuyết xuống: “Cũng không giống trẻ con lắm đâu, người cứ cởi ra hết, ta xem xem?”

“Hừ!” Liễu Sao đẩy mặt y ra, nàng đứng bật dậy đá y: “Nhắm mắt của người lại cho ta, nhìn bậy bạ gì đó! Đồ háo sắc!”

Vị Húc bật cười to.

Liễu Sao làm sao chịu buông tha y, nàng dùng tay chân đấm đá xử lý đến khi y kêu tha mạng, lúc đó mới hả dạ bỏ đi.

Nhìn bóng dáng hoạt bát, sống động của thiếu nữ, Vị Húc mỉm cười, chậm rãi nằm xuống, áo bào đỏ hòa vào chiếc giường đen, toàn thân như sắp chìm vào dòng nước đen vắng sâu không thấy đáy.

84. Q.3 - Chương 84: Si Mê Như Lửa

Khoảng chừng nửa tháng sau, Vị Húc dẫn theo đội quân chủ lực cuối cùng của Ma cung xuất phát đến Tiên hải. Tình trạng Hư Thiên khác với các giới khác, người ngoài không thể xâm nhập vào nên không cần để lại người canh giữ, hành động lần này gần như triệu tập hơn phân nửa ma chúng, chờ đám người Vị Húc rời khỏi, cả Ma cung trông có hơi vắng vẻ.

Liễu Sao khoác áo choàng đen, chậm rãi dạo bước một mình trong Ma cung trống không tựa như một u linh đi giữa màn sương khói.

“Thánh tôn.” Lư Sênh đi đến.

“Người vẫn chưa đi sao?” Liễu Sao dừng bước, nàng kinh ngạc.

“Kết giới của Ma cung cứ giao lại cho thuộc hạ trước đi.” Lư Sênh lên tiếng: “Thánh tôn phải bảo tồn thực lực đến lúc giành lấy Địa linh nhân sẽ an toàn hơn.”

“Cũng được.” Liễu Sao cười. Y suy nghĩ rất chu đáo, nếu nàng gặp chuyện không may, ít nhất thì Ma cung vẫn còn tồn tại, chúng ma trốn về cũng có một chốn dung thân.

Kết giới vững chắc bị thu lại đổi thành lớp kết giới mỏng bằng bạc. Cảm giác chấn động vì sự thay đổi này rất nhỏ, bởi vì không thể gánh vác được không gian rộng lớn nên một vùng đất rộng lập tức bị dòng ma lưu mãnh liệt thôn tính, cả Ma cung thu hẹp lại rất nhiều.

Lư Sênh không rời đi ngay chỉ hỏi: “Khi nào thánh tôn xuất phát?”

“Các người đi trước đi, ta muốn nhìn lại nơi này một lát.” Liễu Sao lướt mắt nhìn bốn phía, nét mặt bất giác lộ vẻ muộn phiền: “Chỉ là hơi luyến tiếc, bây giờ ta mới cảm thấy hóa ra Ma cung lại đẹp như vậy.”

“Bởi vì thánh tôn cuối cùng đã trở thành thánh tôn.” Lư Sênh dứt lời lập tức biến mất trong màn sương khói.

Hiếm khi được khen ngợi, Liễu Sao lại không vui vẻ nổi, nàng nghĩ có lẽ không có một anh hùng nào lại giống như nàng, nàng vĩnh viễn không thể cảm nhận được cảm giác hào hùng khi nguyện lòng hy sinh thân mình vì người khác.

Ranh giới Ma cung thu hẹp lại, Bát Niệm lâm đã nằm ngoài kết giới, ảo cảnh gốc liễu và chiếc giường kén xanh đã bị hủy sạch sẽ.

Liễu Sao vội bước đến bên rìa kết giới, ngơ ngẩn nhìn vùng đất ô trọc bên ngoài.

Nó không đẹp nhưng cũng chẳng muốn mất đi dù đó chỉ là ảo ảnh.

Ý niệm dịch chuyển, trong tích tắc nàng đã đến biển ảo.

Mặt biển màu xanh đã biến mất chỉ còn lại trên mặt đất những tảng đá trơ trụi và mấy gốc cổ thụ kỳ lạ vàng sẫm. Linh khí ở Hư Thiên không cân bằng khiến các loài cây trở nên quái dị, vân lá cũng rất kỳ quặc, trông giống hệt những đôi mắt đang cười gằn.

Tại sao lại như vậy? Liễu Sao hoảng hốt nhưng ngay sau đó lại bình thản.

Hắn làm sao xảy ra chuyện được, có lẽ là thấy mọi người đi hết nên cũng rời đi.

“Sư tỷ?” Ở xa xa Lạc Ninh gọi nàng.

“Ta đây.” Liễu Sao trả lời, nàng cúi đầu nhìn đôi tay trống trơn. Nàng không mang đến thứ gì và cũng không mang đi thứ gì. Vì vậy Liễu Sao ngẩng mặt lên một lần nữa, chăm chú nhìn nơi ở cũ: “Chúng ta đi thôi.”

Con đường từ Ma cung đến Tiên hải đã được chọn từ trước, đường đi rất thuận lợi. Tiên hải tuy thông với bên ngoài, nhưng thật ra lại thuộc về địa vực Đại Hoang, chỉ cần Ma cung không làm bậy ở nhân gian thì Tiên môn cũng sẽ không quản tới, bởi vì bọn họ muốn lo cũng lo không nổi. Liễu Sao dẫn Lạc Ninh chạy đến, đám Lư Sênh đã dàn xếp mọi thứ ổn thỏa.

Thực Tâm ma muốn mượn sức Ma cung để tìm ra chỗ của Địa linh nhân, nên đương nhiên Lư Sênh sẽ không để ý được như ý, qua nhiều lần cân nhắc, Ma cung quyết định không đồn trú trên biển mà chọn dãy núi Tước Vương cách Tiên hải không xa. Kết giới và ma trận rộng lớn triển khai, nhìn từ bên ngoài vẫn là núi rừng yên tĩnh nhưng bên trong lại chứa đựng nơi trú đóng của Ma cung.

Người trong Ma cung liên tục đến Tiên hải rồi lại ẩn nấp, gây ra động tĩnh không nhỏ. Thương Kính thăm thấy chuyện này không tâm thường, nên vội vã gửi lệnh triệu tập Tiên minh, các vị chủ tọa giáo Tiên môn đều chạy đến Thanh Hoa cung thương lượng.

Trong điện Trùng Hư, chúng chủ tọa giáo, tiên tôn đã tụ tập đầy đủ.

Thương Kính ngồi trên bục cao hỏi: “Chuyện này, chư vị thấy sao?”

Ngọc Tức chân quân ở Tử Tiêu cung lên tiếng trước: “Gần đây các đệ tử canh giữ ở lối vào Đại Hoang phát hiện sự lạ, vốn ta chỉ nghĩ người trong Ma cung vào Đại Hoang tìm thảo dược, ai ngờ sau đó có rất nhiều Ma tộc liên tiếp tiến vào Tiên hải, chuyện này rất kỳ quặc, cho nên ta để bọn họ báo lên.”

Cốc chủ Đan Cốc Diệu phái Thiên Nữ nói: “Trưng Nguyệt lại có âm mưu?”

“Chẳng cần biết chúng có âm mưu dương mưu gì!” Chúc Xung – Phù Sinh phái không kiên nhẫn lên tiếng: “Ma cung dàn trận chắc chắn chẳng làm chuyện gì tốt, bọn chúng muốn làm chúng ta nhất định cản!”

Thương Kính cười bảo: “Vẫn chưa biết rõ mọi chuyện, tùy tiện đến đó chẳng phải sẽ trúng kế sao? Chư vị vẫn nên bàn bạc lại đã.”

Các vị trưởng giáo, tiên tôn bàn bạc sôi nổi. Chuyện này rất khó hiểu, nhưng dựa vào phỏng đoán, có người bảo Trưng Nguyệt bị thương cần tìm thuốc chữa, có người lại nói Trưng Nguyệt muốn kết minh với đám tà tiên trong Đại Hoang, thậm chí có người còn đoán Ma cung Trưng Nguyệt định dọn nhà từ Hư Thiên sang Đại Hoang. Thương Kính nghe chỉ nhủ mày, lúc gật đầu lúc lắc đầu, nhưng từ đầu tới cuối không kết luận một câu.

Bỗng nhiên, đệ tử bên ngoài vội vàng đến báo: “Nguyên trưởng giáo của phái Nam Hoa đến!”

Thương Kính vội đứng dậy, dẫn theo chúng trưởng giáo và tiên tôn ra cửa đón tiếp.

Nguyên Tây Thành đi cùng Vạn Vô tiên tôn đang bước theo bậc thềm đá tiến tới, mọi người đồng loạt chấp tay thi lễ, Nguyên Tây Thành bỏ qua việc đáp lễ, gọi Tạ Lệnh Tề bên cạnh: “Đem thứ đó qua đây.”

Tạ Lệnh Tề lấy một quyển sách trong lòng ra, nâng hai tay trình lên Thương Kính.

Thương Kính nghi ngờ, ông đón lấy lật sơ qua: “Là bản chép tay của tôn giả?”

“Đúng vậy.” Vũ Tinh Hồ tiến lên giải thích: “Lúc trước bản chép tay này bị thất lạc, mấy hôm trước vẫn bối nhớ sư muội nên lục lại trong thư phòng, ai ngờ lại tìm được thứ này. Trưởng giáo vừa nhận được lệnh triệu tập của Thương cung chủ nên lập tức dẫn mọi người đến đây.”

Thương Kính nhủ mày: “Chuyện này...”

Tạ Lệnh Tề cười bảo: “Tại sao Ma cung lại tiến vào Tiên hải, nguyên nhân nằm trong bản chép tay này.”

Trong Đại Hoang, phong cảnh giống hệt ngày xưa nhưng không còn thấy bóng dáng của tuyết trắng bao phủ, mà thay vào đó là sắc xanh của hoa cỏ đã ngập tràn trời đất. Màu xanh mơn mẩn ánh lên mặt nước hồ, những chiếc lá sen to lớn trải rộng trên mặt nước trong vắt, rìa lá lay động theo từng cơn gió cuốn.

Có một bóng người đã sớm ngồi trên mặt lá sen, áo bào đỏ trắng trông rất bắt mắt.

Liễu Sao trông thấy y thì rất bất ngờ, nàng dừng lại: “Vũ sư huynh?”

“Trưng Nguyệt?” Vũ Tinh Hồ không ngờ rằng sẽ gặp Liễu Sao ở đây nên hơi giật mình, y lập tức đứng dậy: “Tại sao người lại tới đây?”

Chỗ này chỉ có y và Lạc Ca biết, trí nhớ bị người khác xóa đi nên khó trách y lại hỏi như thế. Liễu Sao nhìn khắp bốn phía: “Lúc trước ta và Lạc sư huynh từng đến nơi này.”

Vũ Tinh Hồ chăm chăm nhìn nàng một lúc lâu mới nói: “Quả thật ta đã mất đi ký ức trong vòng ba tháng, nhưng đây là do vô tình bị thương trong lúc tu luyện.”

Liễu Sao không lên tiếng.

Vũ Tinh Hồ hỏi: “Lạc sư muội đâu?”

Liễu Sao đáp: “Muội ấy vẫn khỏe.”

“Nếu người đã gọi ta là sư huynh thì chứng tỏ vẫn còn nhớ Lạc sư đệ.” Ngữ khí Vũ Tinh Hồ dịu đi đôi chút: “Ta thấy mấy lần người ra tay đều rất nương tình, không có ý giết người, chuyện của Lạc sư đệ cũng không thể trách người hoàn toàn, đệ ấy có lòng khuyên người phục thiện, nhưng lại không biết ma tính...”

Y nói đến đây thì dừng lời, hai người đều ảm đạm.

Sự nguy hiểm của ma tính cả lực giới đều biết cũng khó trách y hiểu lầm. Liễu Sao không giải thích: “Chuyện ở Tiên hải, ta hy vọng sư huynh đừng nhúng tay vào.”

Vũ Tinh Hồ không hề đồng ý chỉ nhú mào nói: “Người đã có lòng ăn năn thì tại sao còn ở lại Ma cung? Có lẽ ta đã quên đi ký ức, nhưng Lạc sư đệ chắc chắn sẽ không mong người trở thành thế này.”

“Ta đi đến bước đường này đã sớm không thể quay đầu lại và cũng không muốn quay đầu.” Liễu Sao cắt ngang lời y: “Chẳng lẽ huynh muốn ta tự sát tạ tội? Hay để các người phong ấn rồi giam giữ, để mặc các người xử trí? Tóm lại, ta không làm chuyện gì có lỗi với Lạc sư huynh, cũng không cần các người tin tưởng.” Dứt lời, nàng cất bước muốn bỏ đi.

“Liệu sư muội!” Vũ Tinh Hồ không kiềm lòng được gọi nàng, tuy nhiên chính y lại giật mình.

Liễu Sao nhìn y.

“Các người đến đây vì Địa linh nhân?” Vũ Tinh Hồ trấn tĩnh lại: “Chúng ta không thể để thần vật này rơi vào tay Ma cung, nếu người thật sự biết tốt xấu thì không nên giúp bọn chúng.”

Liễu Sao đáp: “Ta nhất định phải lấy Địa linh nhân.”

“Tại sao người lại cố chấp như vậy!” Vũ Tinh Hồ không nhịn được tiến thêm hai bước rồi dừng lại, chuyển sang nhìn bóng áo trắng đột ngột xuất hiện.

Nhìn người đến, Liễu Sao cũng sửng sốt.

Thu lại yêu tướng, người kia áo trắng, tóc đen, chính là A Phù Quân, hiển nhiên y không ngờ rằng Vũ Tinh Hồ cũng đến đây, nên nhất thời không lên tiếng.

Ba người rơi vào bầu không khí im lặng khó hiểu.

Hồi tưởng lại chuyện bốn người uống rượu ngày xưa, tôn giả, thiếu gia, yêu vương, phong thái ngày ấy ra sao! Thiếu nữ được tiên giả bảo hộ là may mắn cỡ nào!

Mà phong cảnh trước mắt vẫn như ngày xưa, nhưng chỉ thiếu mất một người.

Cuộc trùng phùng vô tình nhất trong thiên hạ cũng không qua bốn chữ ‘cảnh còn người mất’. Chỉ còn lại ba người đang đứng trên con đường vận mệnh, tôn giả đã đánh mất ký ức, yêu vương giờ đã là Yêu quân, thiếu nữ cũng đã trở thành Ma tôn mà mọi người đều e ngại.

Tuy có những nguyên nhân khác nhau nhưng cuối cùng sự chấp nhất lại giống nhau.

Có lẽ cũng hơi xúc động, A Phù Quân khoanh tay nhìn chiếc lá sen rất lâu mới lạnh nhạt cất tiếng: “Tin của người ta đã xem, câu trả lời của ta là Yêu Khuyết không tham gia vào chuyện bên ngoài.”

Liễu Sao cười khẩy: “Cơ hội là ta cho người, ta và Ký Thủy tộc không có chút quan hệ, nếu không phải nể mặt Kha Na, ai thèm quan tâm tới các người! Lần này người chỉ có thể tin vào ta, ta khuyên người cân nhắc lại đi.”

“Yêu Khuyết từng thua một lần.”

“Đã cược một lần, còn sợ lần thứ hai sao? Hay là người không dám cược?”

Hai người đối diện, khí thế giao nhau, nhưng Liễu Sao không hề lùi nửa bước.

Vũ Tinh Hồ đã đoán ra thân phận người đến, y ôm tay: “Vô Tích Yêu Khuyết, A Phù Quân?”

A Phù Quân nhìn y, gật đầu đáp: “Tôn giả đã lâu không gặp.”

Vũ Tinh Hồ sửng sốt.

A Phù Quân lại chuyển sang Liễu Sao: “Câu trả lời của ta vẫn là Yêu Khuyết không tham gia vào chuyện giới khác.”

“Người đừng có hối hận!” Liễu Sao giận dữ xoay người.

Xem tình hình hai người, Vũ Tinh Hồ loáng thoáng đoán được nguyên nhân, có lẽ Ma cung xin trợ giúp của Yêu Khuyết, nhưng Yêu Khuyết không đồng ý, chuyện này là chuyện tốt với Tiên môn. Vũ Tinh Hồ thăm thử phào nhẹ nhõm, thấy Liễu Sao bỏ đi, y gọi: “Khoan đã!”

Liễu Sao quay đầu: “Vũ sư huynh còn muốn nói gì nữa?”

Vũ Tinh Hồ vốn định khuyên nhủ nàng, nhưng nghĩ tới A Phù Quân còn ở bên cạnh, chuyện Địa linh nhân quả thật rất dễ nảy sinh lòng tham, việc này không nên lộ ra ngoài, vì vậy y hơi do dự rồi hỏi: “Thạch Lan... ra sao?”

Y vẫn còn nhớ ơn cứu giúp của Thạch Lan, mũi Liễu Sao cay cay: “Tỷ ấy bị thương, nhưng vẫn ổn.”

Vũ Tinh Hồ ngập ngừng, sau một lúc lâu mới thở dài: “Rõ ràng người cũng biết hậu quả ma tính bộc phát, Ninh nhi ở Ma cung cũng không an toàn, hy vọng người nhanh chóng trả con bé về.”

Liễu Sao gật đầu, im lặng rời đi.

Bờ biển dọc dãy Tước Vương kéo dài mấy trăm dặm, bắt đầu từ biển rồi phân ra hai mạch núi kéo sâu vào trong Đại Hoang. Cây trong núi rất tươi tốt, có đủ loại âm thanh hòa lẫn vào nhau, lúc cao lúc thấp, rất ồn ào náo nhiệt, thỉnh thoảng còn có đại bàng, chim ưng chao liệng trên vách núi. Tên đúng như ý nghĩa, ngọn núi này có rất nhiều chim chóc, chúng đều là yêu cầm có linh tính.

Đêm xuống, âm thanh trong núi dần tĩnh lặng. Ánh trăng xuyên qua kẽ lá chiếu vào thân cây lạnh lạnh.

Liễu Sao đứng yên tại đó rất lâu mới ra khỏi bóng cây, nàng vẫy tay, cây cối xung quanh biến mất trong tích tắc, chỉ còn một vùng biển màu xanh thẫm tựa như một bức họa đang mở ra.

Đêm khuya, ánh trăng sáng tỏ.

Thiếu nữ thanh xuân ôm gối ngồi trên biển, ngơ ngác nhìn vầng trăng, chẳng biết nàng đang nghĩ điều gì.

“Bé con, người có biết hậu quả của sự si mê này là gì không?”

“Ai?”

Bóng đen nho nhỏ ngoi lên từ mặt biển, mũ áo choàng được xốc lên, khuôn mặt bầu bĩnh hiện ra, con người hình thoi lấp lóe ánh sáng kỳ dị, ẩn kỹ thần bí trên trán dường như đang lay động.

Liễu Sao vẫn còn nhớ tên đứa bé: “Lam Sát?”

“Người lệnh cho ta bảo vệ người, đứa trẻ xinh đẹp, đáng yêu.” Lam Sát bước đến trước mặt nàng: “Được rồi, ta thừa nhận người coi như xinh đẹp, chỉ có điều ta nhìn kiểu gì cũng không thể nhận ra người đáng yêu chỗ nào.”

Liễu Sao nén sự khó chịu trong lòng: “Ta không cần người bảo vệ, hắn ở đâu?”

Lam Sát không đáp: “Người không nên đi tìm người.”

“Ta sẽ không cản trở hắn!” Liễu Sao hơi tức tối.

“Người làm ảnh hưởng đến người.”

“Ta chỉ thích hắn mà thôi.” Liễu Sao không nhịn được nữa, nàng hung dữ nhìn trừng trừng vào đôi con người hình thoi kia: “Ta sẽ làm mọi chuyện vì hắn, cho dù hắn lợi dụng ta khiến ta mất mạng, ta cũng không hề tức giận, ta chỉ muốn thích hắn mà thôi, chẳng lẽ không được sao?” Nàng siết chặt tay, giọng nói cũng run rẩy: “Chuyện này liên quan gì đến người, là hắn tìm ta trước, cho dù hắn không thích ta thì đã sao! Không muốn gặp ta thì đã sao!”

“Việc này không có lợi cho người.” Lam Sát lên tiếng: “Chủ nhân đã áy náy lắm rồi, không cần thêm nữa đâu.”

Hắn lại biết áy náy sao? Liễu Sao sững sốt, nàng muốn hỏi thêm nhưng bỗng nghe thấy giọng nói trầm trầm vang lên sau lưng: “Lam Sát, tật xấu của người lại tái phát nữa rồi.”

Quay đầu lại, dưới ánh trăng dịu dàng soi sáng, nam tử toàn thân toát ra khí tức hắc ám đang đứng ở gần đó, dù hắn không hề có bất cứ cử động nào nhưng từ phong thái loại toát ra sự tự phụ khó hiểu, khiến cô gái si mê không thể cứu vãn.

Hắn nâng bàn tay trái lên khẽ kéo vạt áo choàng phải, ánh sáng trên chiếc nhẫn thủy tinh tím dường như yếu ớt hơn ngày thường nhiều, trông rất mong manh và hơi ngưng tụ.

Nửa khuôn mặt dưới áo choàng trông càng nhợt nhạt, chỉ có nét cười trên môi vẫn không hề thay đổi.

Liễu Sao đột ngột bỏ nhào vào trong lòng hắn, đôi tay ôm chặt lấy thắt lưng của hắn, có lẽ nàng rất xúc động nên không khống chế được sức lực, hắn bị đẩy cũng lảo đảo một chút.

Nguyệt khẽ ho khan hai tiếng: “Liễu Sao nhi, buông tay.”

Liễu Sao cắn môi, ngẩng mặt nhìn hắn.

Là người tìm ta khiến ta thích người, ta có thể làm gì? Cho dù người không chịu yêu ta, không chấp nhận ta, chẳng lẽ cái quyền thích người ta cũng không thể có sao?

Ánh mắt bừng bình, đau thương, vòng tay siết chặt bộc lộ sự cố chấp tột cùng.

Đối diện với ảo cảnh bị cưỡng chế hình thành, Nguyệt trầm mặc một lát, cuối cùng khẽ thở dài, dùng bàn tay lạnh lẽo khẽ vuốt khuôn mặt nàng, ôm lấy nàng.

Liễu Sao yên lặng nằm trong lòng hắn, nàng nghĩ tốt quá, thật không muốn rời ra.

Ừm, không muốn rời xa.

Có lẽ không một ai biết rằng, thiêu thân sẽ không hối hận vì đã lao vào ngọn lửa thiêu đốt sinh mệnh mình, không phải vì nó cần một nguồn hơi ấm mà chỉ vì ngọn lửa trong trái tim quá nóng bỏng.

Đủ rồi, như thế là đủ lắm rồi.

Liễu Sao lặng lẽ lặp lại mười lần, nàng cố giãy giụa trong sự quyến luyến, cuối cùng tự thuyết phục mình buông hắn ra: “Được rồi, ta quyết định đổi điều kiện khác. Chỉ cần người hứa với ta một việc, xem như đã đền đáp ta.”

“Hử?” Hắn thu tay lại.

“Con bé đang được voi đòi tiên đó, chủ nhân.” Lam Sát bước tới: “Cái giá người phải trả đã nhiều lắm rồi, không cần phải hứa với con bé điều gì nữa cả.”

Liễu Sao không thèm quan tâm: “Chuyện này rất dễ dàng.”

“Đừng đồng ý, chắc chắn con bé lại muốn gả cho người.” Lam Sát nói.

Hai người tranh cãi, Nguyệt bật cười, nói với thiếu nữ đứng đối diện: “Người cứ nói xem, nếu nằm trong phạm vi ta có thể thực hiện, ta sẽ cân nhắc.”

“Để ta đánh nó một trận!” Liễu Sao oán giận chỉ Lam Sát.

“Ừm...”

“Chủ nhân, thuộc hạ tin người sẽ không làm ra cái chuyện không có tính người như vậy.”

Nguyệt cười bảo: “Ta nghĩ, ta miễn cưỡng làm được chuyện này. Lam Sát, ta không phải là người.”

Vừa dứt lời, thân hình Lam Sát đột ngột thấp xuống biến thành một chú cún con lông trắng nhưng không nhỏ như ngày trước mà cao cỡ chừng một người, đáng vẻ rất ngây thơ đáng yêu.

Liễu Sao nén cười, đắc ý bước tới gần: “Ngoan lắm, cứ thế này đi!”

“Như thế rất quá đáng!” Lam Sát lùi về sau.

“Muốn chạy?” Liễu Sao lập tức nhào tới, ngồi lên lưng đe nó lại: “Để xem ta trừng trị người thế nào!”

“Hy sinh vì chủ nhân người một chút đi, đây là sự trừng phạt cho cái tội lảm lòi.” Nguyệt mỉm cười: “Không được hiện nguyên hình, dám hù dọa Liễu Sao nhi phiền lòng, người có biết đồ con bé khó khăn biết bao không.”

“Xem ai còn giúp được người! Để xem người bảo ai không đáng yêu! Bảo ai đáng ghét!” Liễu Sao không khách sáo vung đấm.

Lam Sát giãy dụa liên tục, quay đầu cắn nằng: “Đáng giận!”

Một người một chó đánh rất vui vẻ. Liễu Sao không dùng tới ma lực, đương nhiên không đau lắm, cuối cùng Lam Sát dứt khoát không phản pháng, nằm úp sát không hề nhúc nhích để mặc nằng đánh một trận tới bời, nhắm mắt giả chết.

Liễu Sao cười to, cuối cùng mới chịu buông nó ra.

Lam Sát lăn một vòng biến mất trong không trung.

“Vừa lòng chưa?” Nguyệt mỉm cười kéo nằng.

Liễu Sao nhìn bàn tay đẹp đẽ kia, cuối cùng vẫn quyết định tự mình đứng dậy, nằng phỉ phỉ xiêm y: “Được rồi, người đỡ ra rất vui vẻ, bây giờ người không nợ ta gì cả.”

“Chỉ như vậy đã vui vẻ rồi sao?” Hắc không tin.

“Đương nhiên, ta rất dễ dụ, chẳng phải người cũng biết đó sao.” Liễu Sao dứt lời, quay đầu nhìn bóng người cao gầy phía xa xa: “Lư Sênh đến đây, ta đi xem xem.”

Lư Sênh đứng ở đầu kia ảo cảnh biển, y cực kỳ cung kính cúi người thi lễ với Nguyệt.

Liễu Sao bước qua hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Lư Sênh trả lời: “Gần đây có yêu binh thường xuyên qua lại, nói là tìm kiếm hoa tà mộc linh, nhưng theo ta thấy Bách Yêu Lăng có âm mưu khác, mời thánh tôn sang bàn bạc.”

Lại là cô ả đáng giận kia! Liễu Sao nén lửa giận: “Đi thôi.”

Chờ đến khi bóng dáng thiếu nữ biến mất, Nguyệt cúi đầu, nửa nắm tay đặt ở bên môi, một ngụm máu phun ra giữa những ngón tay thon dài.

Trong nháy mắt, vết máu đã biến mất tựa như đã bốc hơi trong không khí.

“Vào thời điểm này còn có tâm trạng dễ dàng con bé, thuộc hạ đang xem người còn có thể chịu được bao lâu.” Lam Sát bước ra.

“Đại khái... vẫn đủ sức.” Hắc vừa nói vừa khê ho khan, liên tiếp hộc ra vài ngụm máu, máu tươi tí tách nhỏ từ từng ngón tay rơi xuống nhưng chưa kịp chạm đất đã biến mất ở giữa không trung.

“Tình trạng của người hiện tại quả thực không ổn, người có chắc có thể tiếp tục tiến hành những chuyện tiếp theo?” Cuối cùng Lam Sát cũng cất tiếng hỏi.

“Ta đã nói rồi, đừng có xem thường ta, Lam Sát.” Hắc cười buông tay xuống, vạt áo choàng khép lại trông vẫn tao nhã sạch sẽ như xưa.

“Được rồi.” Lam Sát đáp: “Người cho con bé cơ hội có được tương lai thì người đã không còn nợ con bé gì nữa, chờ mọi chuyện chấm dứt, người có thể thả con bé được rồi.”

“Ừm, con bé là một đứa trẻ không tệ, nên trả lại cho con bé một vận mệnh bình thường.”

“Nhưng thuộc hạ cho rằng, con bé bị người nuôi thành bất bình thường rồi.”

Vũ Tinh Hồ xuất hiện ở Đại Hoang tượng trưng Thực Tâm ma đã bắt đầu hành động, từ đó suy đoán thời gian Địa linh nhân xuất thế có lẽ trong hai tháng sắp tới. Tuy chưa chắc Bách Yêu Lăng đã nhúng tay vào, nhưng Ma cung vẫn phải nghi đối sách ứng phó trước. Kiếp Hành và các ma tướng đều đồng ý câu viện bên nhân tu vô đạo, chỉ riêng Lư Sênh nhắc thêm một chuyện.... việc Địa linh nhân không nên truyền ra, đám võ sư rất tham lam, sau khi biết được chân tướng, chắc chắn sẽ phản bội hiệp ước.

Liều Sao biết rõ sự xấu xa của Võ đạo, đương nhiên cũng hiểu điều Lư Sênh bắn khoăn, nhưng ngoại trừ họ trước mặt thật sự không thể tìm được thể lực giúp đỡ. Liều Sao đành phải lấy cớ cần bàn luận lại để kéo dài thời gian, chờ mọi người tản đi, nàng giữ Vị Húc lại hỏi: “Lạc Ninh đâu rồi? Ta đã bảo người trông chừng muội ấy mà!”

Vị Húc chỉ vào vách núi đen cách đó không xa: “Đang ở trong hang động kia, chẳng biết đang làm gì, yên tâm đi, không ai dám động vào con bé đó đâu.”

“Muội ấy trốn ở đó làm gì?” Liều Sao nghi ngờ, phi thân đến trước cửa động.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Lạc Ninh bước ra: “Sư tỷ.”

Liều Sao thấy nàng thì chấn động, thất thanh hỏi: “Muội làm sao vậy?”

Không gặp mười ngày, sắc mặt Lạc Ninh không còn chút máu, trắng nhợt đến đáng sợ, thân thể trông càng mỏng manh, yếu ớt, tựa như chỉ một cơn gió cũng có thể cuốn bay nàng. Những người có tu vi đều có thể nhận ra, hồn phách của nàng không ổn định.

“Sao lại thế?” Liều Sao nghi ngờ: “Có phải muội gạt ta làm chuyện gì không?”

Lạc Ninh lắc đầu: “Vì muội quá lo lắng... nên tinh thần không tốt lắm.”

Liều Sao nhất thời hiểu ra nguyên nhân, cuộc chiến tiên ma sắp diễn ra, Lạc Ninh là đệ tử Tiên môn nên làm sao không lo lắng cho được? Suy nghĩ nhiều khiến hồn phách bị tổn thương. Liều Sao cũng không biết nên khuyên nàng thế nào, sau một lúc lâu mới bảo: “Ta không quản được họ, nhưng tóm lại ta sẽ cố sức nương tay, muội yên tâm đi.”

“May mà trận chiến lần này diễn ra trên Tiên hải sẽ không tổn thương người vô tội.” Lạc Ninh thở dài hỏi: “Sư tỷ đang lo lắng chuyện Bách Yêu Lãng sao?”

Lạc Ninh nhắc tới chính sự, Liều Sao vốn cũng muốn hỏi ý kiến của nàng, nhưng nhìn tình trạng cơ thể Lạc Ninh tệ như vậy, Liều Sao nào dám để Lạc Ninh nhọc lòng, vội nói: “Không sao đâu, chúng ta định tìm Võ đạo trợ giúp.”

Lạc Ninh đáp: “Nghe nói đám võ sư đó rất tham lam, hợp tác với bọn họ chỉ e sẽ xảy ra chuyện.”

Liều Sao rầu rĩ: “Nhưng ngoại trừ tìm họ, chúng ta không còn cách nào khác.”

Lạc Ninh mỉm cười: “Chuyện này là do Ngộ vương Bách Yêu Lãng mà ra, có lẽ sư tỷ nên hẹn gặp Ngộ Vương.”

Liều Sao tức giận: “Không được, ả ta là một ả điên, có nói cái gì cũng không chịu nghe!”

“Còn Yêu quân Ưng Phi thì sao?”

Liều Sao lắc đầu liên tục: “Y là yêu quân gì chứ, hiện nay hơn phân nửa binh quyền của Bách Yêu Lãng đều nằm trong tay Ưng Như, y chỉ là một con rối... không khác ta là mấy, y không làm gì được đâu.”

“Dù sao cũng phải thử một lần, tiên lễ hậu binh.” Lạc Ninh cười nói: “Sư tỷ, tỷ thử làm theo lời muội hẹn gặp Ngộ Vương xem sao.”

Liều Sao hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, lòng hơi hổ thẹn, nàng dặn: “Muội đừng nghĩ ngợi nhiều, Vũ sư huynh từng hỏi thăm muội. Muội không thể khiến huynh ấy lo lắng, để ta lấy thuốc cho muội.”

Lạc Ninh: “Muội sẽ để ý, yên tâm đi.”

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt trước mặt, tình cảnh đêm qua bất chợt lướt qua đầu, Liều Sao hơi lo lắng nhưng lập tức vứt bỏ ý nghĩ đó trong đầu.

Có được sức mạnh đó thì làm sao có thể bị thương.

Liều Sao lấy lại bình tĩnh, qua chỗ được sư lấy thuốc gia cố hồn phách đến, rồi kiên quyết dừng chân khi giúp Lạc Ninh ngưng tụ hồn phách, cho đến khi tình trạng của Lạc Ninh tốt hơn Liều Sao mới yên tâm rời khỏi.

85. Q.3 - Chương 85: Nghĩa Tình Vương Giả

Trên Tiên hải có tai mắt của Bách Yêu Lăng nên không khó đưa tin, Lạc Ninh lấy danh nghĩa Liễu Sao muốn viết một bức thư với nội dung đại khái là hẹn gặp Ung Như ‘trao đổi chuyện quan trọng’ để thắt chặt tình hữu nghị hai giới. Lạc Ninh viết khoảng một trang, lời lẽ rất uyển chuyển xuôi tai, Liễu Sao xem thì không vui, nàng dứt khoát xóa câu ‘Hân hạnh nghênh đón’ rồi mới chịu cho người chép lại rồi gửi cho yêu binh.

Liễu Sao cứ tưởng Ung Như sẽ không chịu đến, ai ngờ Ung Như lại đồng ý đến buổi hẹn.

Địa điểm gặp mặt trên một đỉnh núi, vừa đúng là nơi khí nóng tràn xuống, mặt trời ngày hè chói chang, những cơn gió khô hanh tựa như buổi trưa hè tháng sáu. Liễu Sao có ma thể mà cũng toát mồ hôi, nàng sợ Lạc Ninh nóng sinh bệnh nên bảo băng ma tạo mấy tảng băng, ai ngờ hai người ngồi trên băng vẫn không thấy mát, có thể thấy dòng khí nóng này không phải tầm thường.

Hai người đội nắng ngồi đợi, đã quá giờ hẹn cả nửa canh giờ mà vẫn không thấy bóng Ung Như.

Liễu Sao bực dọc, tức tối đến mức muốn lật bàn: “Quả nhiên bị muội đoán đúng.”

Lạc Ninh lau mồ hôi: “Tỷ đừng sốt ruột, chúng ta có thể ngắm cảnh mà.”

“Ngắm cảnh cái quái gì, nóng muốn chết, ả ta cố ý lên mặt chèn ép chúng ta!”

“Đã biết vậy thì việc gì chúng ta để nàng ta được như ý?”

Liễu Sao hừ một tiếng: “Ta không tức giận, chỉ là ta ghét loại người như ả, ai mà đủ kiên nhẫn chơi với ả ta chứ!”

Đạo của người cầm quyền là nâng cao thân phận mình để chèn ép khí thế đối phương, những việc cố làm ra vẻ thần bí Lữ Sênh thực hiện rất nhuần nhuyễn, nhưng Liễu Sao lại không thích gỡ mảnh khóc ra cho nên chỉ thấy phiền chán.

Liễu Sao lấy lại bình tĩnh: “Thảo nào muội lại mời A Phù Quân...”

“A Phù Quân chắc chắn sẽ đến đúng giờ.” Lạc Ninh đứng dậy.

Liễu Sao lập tức ngậm miệng.

Không khí xung quanh khẽ dao động, một bóng người chợt hiện ra. A Phù Quân đứng giữa không trung, y hơi nhũn mày. Y cần dùng thủy nguyên tạo ra hơi nước để dễ dàng hành động trên đất liền, nên nơi có khí hậu khô ráo khắc nghiệt thế này đương nhiên ảnh hưởng lớn đến y.

Nghĩ tới lời Lạc Ninh dặn, Liễu Sao vội đứng lên chào hỏi, nàng bề ngoài cười nhưng lòng không vui: “Quả nhiên A Phù Quân rất giữ lời hứa.”

A Phù Quân liếc nhìn Lạc Ninh rồi quay qua nhìn Liễu Sao.

Dù là ai cũng có thể nhận ra trạng thái của Lạc Ninh rất kém, gần đây Liễu Sao đã giúp Lạc Ninh tìm rất nhiều thuốc tu bổ hồn phách, tình trạng mới khá hơn đôi chút. Quả thật không nên kéo Lạc Ninh vào những chuyện này, Liễu Sao vẫn thầm thấy hối hận nên không dám nói lời nào phản bác lại.

Cũng may A Phù Quân không định truy cứu: “Yêu cầu của ngươi, ta đã trả lời rồi.”

Thấy y thật sự thờ ơ, Liễu Sao bắt đầu khó chịu thay Lạc Ninh, nàng đành phải nói chuyện chính: “Ngươi đã nói, Yêu Khuyết không tham gia chuyện ngoài giới.”

“Không sai.”

“Vậy Ký Thủy tộc thì sao?”

A Phù Quân nhìn Lạc Ninh: “Nói đi.”

Hiển nhiên y đã biết người bày trận lần này là ai. Lạc Ninh mỉm cười: “Yêu Khuyết không tham dự chuyện ngoài giới, cũng không có thừa binh lực tham gia, nhưng còn Ký Thủy tộc?” Sức chiến đấu của Ký Thủy tộc hữu hạn, vốn không ảnh hưởng lớn đến Yêu Khuyết, nên hoàn toàn có thể điều động được, mà tác dụng của yêu ca trợ trận tuyệt đối không thể xem thường.

“Ta cần một lý do.”

“Lý do?”

“Một lý do để Ký Thủy tộc mạo hiểm?” A Phù Quân khẽ nhướn mày: “Dốc hết toàn bộ lực lượng, hành động lần này của Ma cung chắc chắn rất nguy hiểm, ta không cho phép tộc dân của mình dùng tính mạng để may giá y cho kẻ khác.”

“A Phù Quân cần gì giả vờ?” Lạc Ninh phản bác: “Người sớm biết sư tử của ta là người như thế nào, người đã suy xét đến mạo hiểm thì chứng tỏ người tin tỹ ấy, vì ca ca của người.”

A Phù Quân hỏi lại: “Giả vờ?”

Lạc Ninh nói thẳng: “Người muốn mượn cơ hội thăm dò mục đích của Ma cung và Tiên môn, thậm chí còn có ý định để trai cò hại nhau, ngư ông đắc lợi. Nhưng người đừng quên hễ chuyện gì quá mức đều phải trả giá đắt, kẻ tham lam cuối cùng đều trắng tay. Đây là hợp tác, sư tử của ta cũng có điều kiện.” Nàng khẽ đung vào tay Liễu Sao.

Liễu Sao hiểu ý, lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, trong lần hành động này, ta sẽ thực hiện lời hứa với Ký Thủy tộc, điều kiện chính là người không được nhắm vào mục tiêu của ta.”

A Phù Quân: “Ta nhắm vào thì người định thế nào?”

“Người không dám vì người tin tỹ ấy.” Lạc Ninh hơi ngừng lời: “Nhưng theo ta thấy A Phù Quân là một vị vương không tầm thường, quả thật khó khiến người khác an tâm.”

Vị vương không tầm thường là ám chỉ khả năng lật lọng và không từ thủ đoạn của y. Đương nhiên, Lạc Ninh không có ý châm chọc, nhưng Liễu Sao vẫn thường làm những việc đó, sau khi tự ngẫm nghĩ, suýt chút nữa nàng đã bật cười, Liễu Sao hòa theo: “Ta muốn người lập lời thề của yêu.”

Ánh sáng lạnh thoáng lóe lên trong mắt, A Phù Quân bình tĩnh đáp: “Chưa thấy được lợi ích mà đã muốn ta thề trước, xem ra các người cho rằng ta rất dễ tính.”

Lạc Ninh trả lời: “Lợi ích có lớn thế nào cũng không vượt qua được tương lai toàn tộc, A Phù Quân đã nhân nhượng thì tại sao lại không lùi thêm một bước?”

“Lời hứa cũng không bì kịp lợi ích thực tế, huống chi Liễu Sao đã lập lời thề của ma, ta cũng không cần lo nàng ta nuốt lời.” A Phù quân hỏi: “Người dùng cái gì để áp chế ta?”

Lạc Ninh đáp: “Người cũng đã nhận ra, lần hành động này của Ma cung rất nguy hiểm, nếu thất bại cùng lắm thì sư tử ta mất mạng, còn người sẽ mất cả Ký Thủy tộc. Đừng quên, người vẫn muốn bảo vệ họ, nhưng nếu tự tay người đánh mất cơ hội duy nhất của họ, hậu quả đó người không gánh nổi đâu. Nếu tin tưởng, chỉ bằng đánh cược một phen, một lời thề không quan trọng, chỉ là từ bỏ thứ vốn không thuộc về mình mà thôi, A Phù Quân không cần quá để tâm.”

A Phù Quân: “Ngây thơ.”

Lạc Ninh trả lời: “Dối trá.”

Bốn mắt nhìn nhau, thiếu nữ hơi ngẩng khuôn mặt nhợt nhạt nhìn người đang đứng giữa không trung.

Khí thế không sánh bằng Yêu quân, thiếu nữ điềm tĩnh nhưng không tránh khỏi vẻ hơi non nớt, nàng khẽ mím môi, đôi mắt tỏ rõ sự sắc bén... Dù là cách bộc lộ sự quả quyết, kiên định cũng đã khiến rất nhiều kẻ già đời không thể sánh kịp, phong thái của nàng đã thấp thoáng bóng dáng của huynh trưởng mình.

A Phù Quân lên tiếng: “Ta cần cân nhắc.”

Lạc Ninh lập tức khẳng định: “Chuyện rất đơn giản, không cần cân nhắc!”

“Hành động của Ma cung cũng có thể xảy ra chuyện bất trắc.”

“Người không dám?”

Một lúc lâu sau.

A Phù Quân chậm rãi nâng tay trái lên, từng ngón tay khép lại hướng lên trên: “Ta thề.”

“Nếu Diệu Âm tộc có thể giải thoát.” Y dùng giọng nói trong vắt lạnh lùng thông thả lập lời thề, đôi mắt hơi nheo lại nhìn chăm chăm thiếu nữ ở đối diện: “Ta nguyện dốc sức lực toàn tộc giúp Ma cung hoàn thành việc này, tuyệt đối không nuốt lời.”

Liễu Sao quả thật không hiểu những mảnh khoe đàm phán này, nàng đứng bên cạnh vừa mệt vừa buồn ngủ, nàng không ngờ được y lại thề, Liễu Sao lập tức tỉnh táo, há miệng ngẩn ngơ.

Dứt lời thề, một luồng sáng nhạt từ trên trời bay tới hòa vào ấn đường của A Phù Quân, cột mốc lục giới ban chú thề, từ nay về sau chú thề đồng sinh cùng yêu mạch trong cơ thể.

A Phù Quân vẫn duy trì tư thế thề nguyên, y nhìn Lạc Ninh, ánh sáng toát ra từ đôi mắt rung động lòng người.

Còn Lạc Ninh chỉ nở nụ cười tinh nghịch, chính thức hành lễ với y: “Trí tuệ của A Phù Quân, Lạc Ninh kính phục.”

Hạ tay xuống, A Phù Quân chậm chạp không trả lời.

Có lẽ y không thể ngờ rằng Lạc Ninh lại đối đầu với y. Liễu Sao chớp mắt mấy cái, nhin cười rất vất vả.

Lạc Ninh nâng ấm trà đưa đến trước mặt Liễu Sao nhắc: “Sư tỷ, A Phù Quân đường xá xa xôi đến đây, chúng ta lại để Yêu vương đứng cả buổi, có phần hơi thất lễ.”

Lúc này Liễu Sao mới nhớ ra nhiệm vụ của mình, nàng giấu tiếng ho khan vội vàng đón lấy rồi châm hai chén trà: “Nói đúng lắm, là do ta thất lễ, bây giờ Ma cung là bằng hữu của Ký Thủy tộc, mời A Phù Quân dùng trà.”

“Không cần.” Không đoạt được lợi ích nhưng A Phù Quân cũng không tức giận: “Việc đã xong, ta phải trở về.”

Liễu Sao vội gọi: “Khoan đã!”

“Hử?” A Phù Quân quay lại.

Lạc Ninh nâng chung trà bước tới nói: “Tiểu nữ tuổi trẻ không hiểu chuyện, vừa nãy đã mạo phạm nhiều, nguyện dâng một chén trà mong A Phù Quân rộng lòng tha thứ.”

A Phù Quân không đón lấy.

Lạc Ninh giải thích: “Đây là trà tiểu nữ đặc biệt lấy tuyết sớm ở Thiên Sơn để pha.”

“Yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối không bỏ gì trong trà đâu.” Liễu Sao đứng bên vui sướng khi người gặp họa mà châm chọc.

A Phù Quân đáp: “Ta không thích uống trà.”

Lạc Ninh hỏi: “A Phù Quân không chịu nể mặt, chẳng lẽ là giận ta?”

A Phù Quân nhìn một lúc lâu rồi vươn tay đón lấy, nhưng chưa chạm đến chén trà, y đột ngột sầm mặt xuống, thân hình tan biến trong không trung.

“Sư tỷ, giữ y lại!” Lạc Ninh vội gọi.

“A Phù Quân đi đâu mà vội quá vậy?” Liễu Sao đã chuẩn bị từ lâu, nàng bấm tay vận đủ ma lực tung ra một tấm kết giới.

Khả năng của Ma tôn đến Thiên yêu cũng không thể không kiêng dè, A Phù Quân lập tức hiện nguyên hình, không thể thoát thân, y đứng đó không nhúc nhích nữa.

A Phù Quân khoanh tay đứng giữa không trung, lãnh đạm nhìn ra xa.

“Là người!” Tiếng thét khàn khàn chói tai vang lên.

Chim ưng quật ra gió mạnh, sóng nhiệt cuộn cuộn ập vào mặt. Lạc Ninh và Liễu Sao đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, hai người nhìn nhau cười. Suýt chút nữa là hỏng hết kế hoạch, hai người quả thật toát mồ hôi hột.

Tuyết ưng đáp xuống đất hóa thành một nữ tử âm mị, nhưng nét mặt nàng ta rất hung dữ.

“Tại sao người có thể rời khỏi nước! Tại sao người rời khỏi nước được!” Nàng ta điên cuồng đánh về phía A Phù Quân, lạnh lùng quát: “Người tấn chức! Sao người có thể tấn chức chứ?”

Sợ A Phù Quân muốn giết người, Liễu Sao vội bước tới cản nàng ta lại, vì Liễu Sao đích thân hẹn gặp nên nàng ta tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ở đây, chộc tới Bách Yêu Lăng sẽ rất phiền phức.

“Kha Na đâu? Tại sao lại là người! Kha Na ở đâu!” Không quan tâm chênh lệch tu vi, không để ý lập trường đối địch, Ưng Như hoàn toàn mất lý trí, nhào tới A Phù Quân: “Tại sao người lại tấn chức! Y ở đâu?”

Liễu Sao thấy tình hình không ổn, vung một chưởng đánh nàng ta ngã xuống: “Người đừng có điên nữa!”

Không gian thật tĩnh lặng.

Mái tóc trắng rối bù, chiếc lông vũ màu đen xiêu vẹo. Ưng Như quỳ trên mặt đất, dần dần phục hồi cảm xúc, nàng ta lại nâng mặt lên nhìn A Phù Quân một lần nữa: “Không đúng, Kha Na mới là áo trắng, người chỉ may mắn tấn chức mà thôi. Đừng hòng dao động tâm chí của ta, các người đang lừa ta.”

Lạc Ninh khẽ thở dài, cất tiếng: “Bây giờ chỉ có áo trắng, không có Kha Na.”

Đôi mắt Liễu Sao đỏ hoe, oán hận nhìn Ưng Như: “Nếu không phải người ép huynh ấy về Ký Thủy tộc, huynh ấy sẽ không như thế, bây giờ người làm thế là để ai xem!”

Ánh mắt đảo qua đảo lại trên hai người, có lẽ đang xác nhận thật giả. Hồi lâu, Ưng Như thần nhiên hỏi: “Y chết rồi?”

Liễu Sao ngoảnh mặt đi không đáp.

“Quả như ta dự đoán.” Chẳng những Ưng Như không tức giận mà thần thái, lời nói còn rất ung dung, nhưng chính sự ung dung này lại khiến người ta thấy nguy hiểm một cách khó hiểu, nàng ta sửa sang lại y phục rồi đứng dậy: “Chúng tộc bị nguyên rửa thì làm sao có thể rời khỏi nước, làm sao có thể xuất hiện một áo trắng? Xem ra quả thật đã phải trả giá đắt, bị tộc dân của mình ruồng bỏ, y thật thất bại.”

Nàng ta chuyển sang A Phù Quân: “Y không hiểm độc bằng người, hừ, thân là Yêu quân mà lại mềm lòng, vớ vẩn.”

Liễu Sao không thể chịu đựng người khác chỉ trích Kha Na: “Là do người độc ác, nói thích Kha Na nhưng không chiếm được thì hại chết huynh ấy, thích của người là kiểu gì chứ?”

“Hại chết y không phải là ta mà là người, là các người.” Ưng Như nhìn A Phù Quân cười khẩy: “Người biết rõ mình thích hợp với vị trí kia hơn nhưng lại giả vờ tốt bụng đẩy y lên vị trí đó, cho nên y mới rơi vào kết cục ngày hôm nay, còn nữa...” Nàng ta chỉ tay vào mặt Liễu Sao: “Còn người nữa! Nếu không phải vì người thì làm sao y có thể vứt bỏ Yêu Khuyết, khiến Ký Thủy tộc như chó chết chứ? Bị tình mê hoặc, quả thật quá hồ đồ!”

“Không sai, ta quả thật từng hối hận, nếu lúc trước ta làm áo trắng thì chắc chắn có thể khiến Yêu giới huy hoàng ngàn năm, khiến áo trắng của Ký Thủy tộc vinh quang vô hạn.” Cuối cùng, A Phù Quân cũng lên tiếng, y bình tĩnh đáp: “Nhưng nay, sự hồ đồ nhất thời của ca ca có lẽ khiến Ký Thủy tộc từ nay về sau không còn cần thêm một áo trắng, mà ta cũng sẵn sàng đón nhận hậu quả để nhận lấy lời bình phẩm một lần nữa.”

Liễu Sao nén nước mắt gật đầu: “Huynh ấy sẽ làm được! Ưng Như người căn bản không hiểu Kha Na, huynh ấy không phải loại người như người nghĩ!”

Sự phẫn nộ thoáng hiện trên khuôn mặt rồi biến mất, Ứng Như phản bác: “Ta không hiểu? Người hại chết y thì có tư cách gì nói ta không hiểu! Ký Thủy tộc dù cho tốt hay xấu thì y cũng đã mất, đã mất đi rồi! Vinh quang của Ký Thủy tộc có ích gì chứ? Y không thể về được nữa! Nếu người thích y thì phải làm y còn sống, chứ không phải vì Ma cung mà thả y để y đi chịu chết! « Người còn dám so với ta? Ta muốn y sống, muốn nhìn thấy y, những chuyện khác có liên quan gì đến ta đâu!”

Liễu Sao ngạc nhiên.

Những lời quyết liệt quá đáng đó rất quen thuộc. Những nam tử gánh vác trách nhiệm vừa đáng yêu vừa đáng giận, lúc mọi người khen ngợi, tôn kính họ thì mấy ai biết sự phẫn nộ và bi ai của những người con gái bên cạnh họ? Trước trách nhiệm, các nàng luôn bị gạt sang một bên. Họ vinh quang chói lọi nhưng chỉ chứa lại sự đau đớn cho các nàng. Điều các nàng mong muốn rất nhỏ nhoi, nhưng họ lại không cho được.

Liễu Sao từng ôm nỗi oán hận như thế, nhưng sự hận thù của Ứng Như còn mạnh, còn bỏng cháy hơn cả nàng, tình yêu của nàng ta cũng giống nàng.

Ứng Như lấy một sợi lông vũ màu trắng vung lên, chiếc lông vũ lập tức bay đi như rời khỏi cung tên, ngay sau đó có một gã yêu tướng hiện thân đón lấy ẩn tín rồi thi lễ với Ứng Như.

“Ngọ vương.”

“Truyền lệnh của ta, lục bộ Bách Yêu Lăng xuất binh đến Tiên hải ngay trong hôm nay.”

“Rõ.” Yêu tướng rời đi.

“Người điên rồi!” Tất cả sự thông cảm, tội nghiệp của Liễu Sao với Ứng Như bay lên chín tầng mây: “Rốt cuộc người có biết người đang làm gì không!”

“Đương nhiên là phá hỏng chuyện của người.” Ứng Như cười như không cười đáp: “Ta rất tò mò, Ma cung hành động lớn như thế rốt cuộc là có mưu đồ gì?”

“Người!”

“Sao nào?”

Liễu Sao nhần nhin: “Người thật cho rằng ta không dám giết người?”

“Người dám à?” Ứng Như rốt cuộc cũng không khống chế được cảm xúc, nàng ta bật cười to, đôi mắt ửng đỏ rực: “Ta mà chết, vương huynh của ta nhất định sẽ báo thù cho ta, Bách Yêu Lăng nhúng tay vào thì hành động ở Tiên hải của người sẽ thất bại!”

Liễu Sao châm chọc: “Người đừng nằm mơ, y xuất binh, chẳng lẽ không sợ Yêu Khuyết đánh lén.”

Ứng Như thản nhiên đáp: “Vương huynh coi trọng ta hơn cả Bách Yêu Lăng, có ta mới có huynh ấy ngày hôm nay, tình cảm huynh muội chúng ta làm sao các người có thể hiểu hết.”

Lạc Ninh đột ngột lên tiếng: “Lệnh huynh tin tưởng, xem trọng người, nhưng người lại muốn để toàn bộ Bách Yêu Lăng mạo hiểm, hủy hoại hết cơ nghiệp của y, liệu y có cam tâm?”

“Vì sao lại không cam tâm?” Ứng Như nói: “Ta chán hưng Bách Yêu Lăng thì đương nhiên tồn vong của Bách Yêu Lăng sẽ do ta quyết định.”

Lạc Ninh đánh mất bảo nàng nhìn A Phù Quân: “Đây chẳng phải khiến Vô Tích Yêu Khuyết vớ bở sao?”

“Nếu Kha Na quan tâm Ký Thủy tộc thì ta hoàn thành tâm nguyện cho y, Yêu quân áo trắng thống nhất Yêu giới, Ký Thủy tộc sẽ lăm vịnh quang.” Ứng Như thở dài rồi đột nhiên nhíu mày nhìn Lạc Ninh: “Chẳng lẽ người không mong A Phù Quân yên ổn? Ta đã tặng không một ân tình cho người đấy.”

Lạc Ninh sững sốt, không để tâm bảo: “Hóa ra vì người hận Liễu sư tỷ.”

Giọng Ứng Như lạnh lẽo: “Kha Na không muốn liên lụy Liễu Sao thì ta sẽ không để ả được như ý.”

“Người quá cố chấp.”

“Thì đã sao?”

Người đã không còn nữa nhưng vẫn muốn so đo chút tình cảm đó, gây nên cuộc tranh chấp buồn cười thế này, nàng ta vốn là một kẻ cố chấp.

Lạc Ninh hỏi: “Những thuộc hạ trong Bách Yêu Lăng trung thành và tận tâm với người, người nữ bỏ mặc sống chết của họ sao?”

Ứng Như mỉm cười đáp: “Chẳng qua chỉ là những quân cờ thí mạng, nếu không thể khiến ta đến gần Kha Na thì sống chết của chúng liên quan gì tới ta!”

“Còn vương huynh của người thì sao?” Lạc Ninh hỏi: “Không còn Bách Yêu Lăng, vương huynh của người sẽ mất chỗ dựa, Yêu Khuyết sẽ không bỏ qua cho y.”

“Y vốn chỉ là một con rối, một thứ rác rưởi hữu dụng vô mưu. Nếu không phải lúc trước ta cần thân phận của y, cần một lý do để hiệu triệu thuộc hạ cũ của Bách Yêu Lăng thì đã không có y ngày hôm nay!” Ứng Như nói tiếp: “Bây giờ binh quyền của Bách Yêu Lăng nằm trong tay ta, có y hay không cũng không quan trọng. Cho dù y vẫn âm thầm nuôi dưỡng thân tín, đáng tiếc chút thể lực còn con này vẫn chưa đủ khổng chế ta! Là ta giúp y ngồi lên vị trí kia, khi nào ta muốn y xuống khỏi đó thì y chắc chắn phải xuống!”

Liễu Sao không nhịn được nữa: “Y là ca ca của người! Ít nhất y đối xử rất tốt với người, nếu người chết cũng chỉ có y báo thù cho người, người khác cầu mà không được, người đàn à!”

Ứng Như trả lời: “Là do y yếu đuối, cũng giống như Kha Na, kẻ đứng tại vị trí kia vốn không nên tin tưởng bất luận kẻ nào.”

“Muội nghĩ như vậy?” Một giọng nói xa lạ đột ngột vang lên.

Liễu Sao và Lạc Ninh đồng loạt nở nụ cười.

Ứng Như biến sắc, vội vã xoay người: “Người...”

Liễu Sao thu hồi kết giới, mấy bóng người đột ngột xuất hiện dưới ánh mặt trời chói chang. Đứng đầu là một vị vương anh tuấn, tóc nâu lông vũ trắng, mày rậm thấp xuống mắt, chiếc áo choàng màu trắng trông rất bắt mắt, đó chính là Yêu quân Ứng Phi của Bách Yêu Lăng. Mười tên yêu tướng đứng phía sau y, có người nhìn A Phù Quân đề phòng, cũng có người phẫn nộ nhìn Ứng Như.

“Bách Yêu Lăng có ngày hôm nay phải kể đến công lao to lớn của Ngộ vương, xưa nay chúng ta luôn kính phục, tôn trọng ngài là nữ trung hào kiệt.” Một gã yêu tướng chấp tay với Ứng Như, nụ cười của gã vừa đau thương vừa phẫn nộ: “Nhưng chúng ta không thể ngờ, hóa ra trong mắt Ngộ vương, tính mạng của chúng ta lại như rơm như rác.”

Ứng Như khề hừ, im lặng một lúc lâu sau mới nhìn Lạc Ninh nói: “Hóa ra người đã sớm mời vương huynh, tính kể ta, ta từng nghĩ thứ rác rưởi như người làm sao lại đột ngột thông minh, quả thật ta đã xem thường người.”

Nếu là bình thường, Ứng Như sẽ không dễ trúng kế, cho nên Lạc Ninh mới đồng thời mời A Phù Quân để nàng ta phát hiện ra chân tướng của Yêu quân áo trắng. Nàng ta bị kích thích, quả nhiên mất đi lý trí mà bị lừa.

Liễu Sao không để tâm mình bị nàng ta gọi là rác rưởi: “Dù ta có là rác rưởi thì tuyệt đối không hại những người tốt với ta, là người tự làm tự chịu.”

Ứng Như cười khẩy.

Ứng Phi đột ngột cất tiếng: “Ta nghe báo phát hiện hành tung của áo trắng mới dẫn chúng tướng đến thăm dò, thật không ngờ lại nghe được buổi nói chuyện phần khích thế này.” Nói tới đây, y làm như lơ đãng liếc nhìn Liễu Sao: “Quả khiến ta khó mà tin nổi, người nói những lời này lại là vương muội ta tin tưởng nhất.”

Y cũng biết mình bị trúng bẫy, Liễu Sao dựa theo những lời Lạc Ninh chỉ, nàng chấp tay tạ lỗi: “Phải dùng đến hạ sách này, quả thật là tình thế ép buộc.”

Chúng yêu đều chăm chăm nhìn Ứng Phi chờ đợi lệnh ban ra.

Nắm binh quyền trong tay nhưng nước xa lại không cứu được lửa gần. Ứng Như biết hôm nay mình chạy trời không khỏi nắng, nàng ta trấn tĩnh lại: “Được thôi, vương huynh định xử trí ta thế nào?”

Bước chân vẫn không nóng nảy vì cảm xúc, Ứng Phi đi đến trước mặt nàng ta, nhìn Ứng Như rất lâu rồi đột ngột nhắc: “Ngày xưa thúc phụ có mười bảy người con cả nam lẫn nữ, nhưng chỉ có đứa con gái thứ tám yêu mạch bị chia thành ba nhánh, thường hay bị các anh chị chế giễu. Có một lần, ta thấy muội ấy ngồi một mình bên bờ nước khóc rất đáng thương, ta không nén lòng được đi qua hỏi, muội ấy bảo các huynh đệ đã cướp mất Trùng Mạch đan phụ thân ban cho muội ấy, không một ai chịu bênh vực muội ấy chỉ vì muội ấy là đồ vô dụng.”

Ứng Như ngẩn ngơ, nàng rũ mắt xuống: “Chuyện ngày xưa, vương huynh vẫn còn nhớ.”

Ứng Phi không để ý tới nàng ta, tiếp tục nói: “Sau đó, có một hôm muội ấy đến tìm ta, muốn giúp ta gây dựng nghiệp lớn, ta nghĩ có lẽ muội ấy bị ức hiếp quá nhiều nên muốn có được địa vị. Tuy ta không thích chuyện này, nhưng ta biết một mình muội ấy làm thì không thể thành công, bởi vì thân thể và tư chất của muội ấy sẽ không có ai ủng hộ muội ấy, cuối cùng ta đồng ý với muội ấy. Muội ấy quả thật rất thông minh, mưu kế nối tiếp nhau, ta nhất mực nghe lời muội ấy, muội ấy muốn ta trở thành kẻ hùng mạnh, ta bèn cần cù tu luyện, muội ấy muốn quyền lực, ta liền đoạt lấy quyền lực. Chỉ khi ta có địa vị thì mới có thể cho muội ấy địa vị.”

Nói đến đây, Ứng Phi dừng lại, giọng bình thản: “Ta làm con rồi nhiều năm, cứ mong bảo vệ được đường muội của mình, đáng tiếc tới hôm nay ta mới hiểu ra, hóa ra muội ấy vốn không cần ta bảo vệ.”

Nhắc lại những chuyện đã qua, tất cả mọi người có mặt đều im lặng. Ánh mắt chúng yêu nhìn hai huynh muội đã có sự khác biệt.

Giọng Lạc Ninh nhẹ thoảng: “Chỉ mãi mê đuổi theo một người mà không hề phát hiện sự tốt đẹp của người bên cạnh mình, người mới là kẻ hồ đồ.”

Ứng Như cứ luôn mím chặt môi, nàng ta cúi đầu, gian nan cất tiếng: “Vương huynh, muội...”

“Dáng vẻ ăn ăn này có lẽ cũng là kẻ sách của ta.” Ứng Phi cắt ngang hành động của nàng ta: “Không cần lo, hôm nay ta sẽ không giết ngươi.”

“Chủ quân!” Chúng yêu tướng lập tức bước lên trước.

Ứng Phi vẫy tay cản bọn họ, y nói với Ứng Như: “Binh quyền nằm trong tay ngươi, ngươi có thể cướp lấy vị trí này bất kỳ lúc nào. Nhưng chỉ cần ta còn sống thì tuyệt đối không cho phép ngươi dùng toàn bộ Bách Yêu Lăng tuấn táng theo mối tư tình vớ vẩn này.”

Dứt lời, y không thèm nhìn Ứng Như, xoay người sang Liễu Sao như cười như không nói: “Bách Yêu Lăng sẽ khắc ghi ân tình này của Ma tôn, Ngộ vương được các hạ mời đến, hy vọng các hạ có thể để muội ấy bình yên trở về.”

Đây là cảnh cáo, không cho phép Bách Yêu Lăng bị người ngoài đặt bẫy.

Đó cũng chính là bảo vệ, bảo vệ lần cuối cùng.

Sự hung tợn, nham hiểm trong con người vẫn như xưa, nhưng giờ phút này dường như không còn quá đáng sợ. Liễu Sao cảm thấy miệng hơi chua chát, muốn nói gì cũng không thể thốt thành lời, nàng đành phải gật đầu.

Ứng Phi chấp tay với nàng rồi xoay người rời khỏi. Dưới ánh mặt trời chói chang, chiếc áo choàng màu trắng phản chiếu lóa mắt, bóng người vạm vỡ dần khuất xa, bóng dáng thoảng hiện đôi nét thê lương khó mà hình dung được.

Lạc Ninh âm thầm cúi đầu, Liễu Sao nhìn Ứng Như, nhưng đây là lần đầu tiên nàng không hề cảm thấy hả hê.

Ứng Như lấy lại tinh thần, nét mặt dần thoải mái: “Tiếc quá, vương huynh của ta rất mềm lòng, khiến các người thất vọng rồi, muốn trừ khử ta à, không dễ vậy đâu.”

Lợi dụng Ứng Phi, Liễu Sao vốn đang rất áy náy, đầu gối Ứng Như lại chưa từng hối hận, phút chốc Liễu Sao tức giận mắng: “Người quả không biết tốt xấu! Lương tâm của người bị chó tha mất rồi!”

“Xem ra các người cũng không còn tâm trạng uống trà, vậy tiểu vương xin phép cáo từ.” Ứng Như liếc nhìn A Phù Quân rồi chấp tay cười nói: “Các hạ đừng có quên đã đảm bảo an toàn cho ta.”

Tận mắt thấy nàng ta hóa thành chim ưng bay đi, Liễu Sao giận hờn: “Làm sao bây giờ? Ắt ta sẽ phá rồi!”

Lạc Ninh lắc đầu: “Ứng Phi sẽ cản nàng ta, cho dù không thể thì Bách Yêu Lăng chắc chắn sẽ gặp một trận nội loạn.” Lạc Ninh xoay mặt nhìn A Phù Quân: “Như vậy, Yêu Khuyết chắc chắn sẽ không bỏ lỡ thời cơ, bọn họ không còn dư sức đến giam chân chúng ta.”

Liễu Sao vẫn không yên tâm: “Ắt ta vốn muốn tìm chết, quay về chắc chắn sẽ dấy binh, ắt nắm binh quyền trong tay, đến lúc đó lỡ như Ứng Phi sợ sệt không dám đụng vào ắt thì sao?”

“Lúc trước muội từng nghe A Phù Quân kể chuyện về Bách Yêu Lăng...” Lạc Ninh nói tới đây thì đột ngột dừng lời.

Liễu Sao không nhịn được nhìn sang A Phù Quân.

Nét mặt A Phù Quân không hề thay đổi.

Lạc Ninh giật mình, một lúc lâu sau mới phản ứng lại: “Nhớ nhầm rồi, có lẽ là nghe ca ca muội kể, muội cảm thấy thực quyền của Bách Yêu Lăng bề ngoài thì sa sút nhưng hành vi của Ứng Phi cũng không phải loại yếu hèn, không có trí tuệ.”

Nàng xoay người thì lễ với A Phù Quân: “Chuyện này... thật xin lỗi.”

A Phù Quân lạnh lùng nhìn nàng, không thêm đáp lại.

Tâm trạng của Liễu Sao rất tốt, cái vị này xưa nay cứng cỏi, ngang tàng, hôm nay lại bị ép phải thề, còn bị lợi dụng, ước chừng y tức sắp chết rồi. Vì vậy Liễu Sao vui vẻ đưa ấm trà đến tay Lạc Ninh: “Chà, A Phù Quân lòng dạ rộng lượng, sẽ không so đo chuyện này với muội đâu, chỗ này còn nhiều trà lắm, muội dùng trà tạ tội là được thôi.”

“Tạ tội thì không cần.” A Phù Quân mở miệng: “Đây là lời thề đầu tiên trong cuộc đời ta, không uống công là tốt nhất. Hễ chuyện gì quá mức thì ắt phải trả giá đắt, xin Lạc cô nương nhớ kỹ những lời này.”

Đối mặt với uy hiếp, nét mặt Lạc Ninh vẫn không thay đổi, nàng cung kính đáp: “A Phù Quân cảnh báo, Lạc Ninh sẽ ghi nhớ.”

A Phù Quân không nhiều lời thêm nữa, y biến mất giữa không trung.

“Để y tức chết!” Liễu Sao vỗ tay cười rạo rỡ, nhưng quay người lại thì thấy Lạc Ninh còn đứng ngẩn ra, nàng vội hỏi: “Muội sao vậy?”

Lạc Ninh lắc đầu: “Thật ra y đã sớm nhận ra chúng ta cố kéo dài thời gian, y giúp chúng ta diễn trò là muốn khiến Ứng Như tin chúng ta không thông đồng với y. Y cố ý để chúng ta lợi dụng, bởi vì y cũng không muốn bỏ qua cơ hội tạo ra nội loạn ở Bách Yêu Lăng.”

Liễu Sao ngẩn ra, nàng nhụt chí: “Y vốn một bụng xấu xa, nhưng muội còn thông minh hơn, cuối cùng cũng ép y thề, quả thật ta sợ đến lúc đó y lại cướp Địa linh nhân.”

Lạc Ninh nói: “Muội dùng Ký Thủy tộc kích thích y, chèn ép khí thế của y, nhưng y lại không dùng thủ đoạn giống như vậy đối phó muội, chỉ vì nghĩ đến vết thương hồn phách của muội, tính ra y cũng không quá hèn hạ.”

Đó là vì muội từng thích y, y chỉ hèn hạ với người khác thôi. Liễu Sao thầm oán giận, nhưng lại thoáng chút bi ai.

Hóa ra ta còn may mắn hơn muội, dù là một tình yêu nhỏ nhoi thì muội cũng đã quên mất rồi.

A Phù Quân vẫn còn chút lương tri, nhưng cho dù là thế, y vẫn không chịu đưa để thảo để Lạc Ninh trị thương. Liễu Sao hơi cảnh giác, nét mặt nghiêm trọng: “Này, muội đừng có áy náy, y khôn kiếp hơn tưởng tượng của muội nhiều, muội tuyệt đối không được thích y!”

“Sư tỷ nói gì vậy.” Lạc Ninh không nhịn được bật cười: “Muội sẽ không truy cứu chuyện đã qua, người này tâm tư thâm trầm, ít qua lại mới tốt.”

Không ngờ Lạc Ninh lại nghĩ thoáng như vậy, Liễu Sao ngăn người, ngược lại hơi do dự: “Tỷ không có ý đó... Ứng Phi theo dấu y mà đến còn dẫn theo rất nhiều người, y có thể gặp nguy hiểm hay không?”

Lạc Ninh mở miệng: “Sư tỷ, tỷ không chịu động não chút nào.”

“Có muội ở đây, tại sao ta phải lãng phí đầu óc của mình chứ.” Liễu Sao không vui ngẫm nghĩ: “A Phù Quân không phải loại người thích mạo hiểm, không thể nào một mình đến gặp chúng ta. Y cũng sẽ không đuổi giết Ứng Như, bởi vì Bách Yêu Lăng nội chiến, y cầu còn không được.”

Lạc Ninh: “Đương nhiên, Yêu Khuyết đã cướp được cửa vào, y về Yêu giới cũng dễ thôi. Nếu bọn họ đánh nhau ở bên ngoài tổn thương đến kẻ vô tội thì Tiên môn cũng sẽ lo liệu.”

“Còn muội thì động não quá nhiều.” Liễu Sao quan sát sắc mặt của Lạc Ninh rồi lại bắt đầu lo lắng.

Lạc Ninh kéo nàng: “Quay về uống thuốc là được, sư tỷ chúng ta đi thôi.”

Xem như đã giải quyết xong vấn đề nhưng Liễu Sao không vui vẻ nổi, nàng nhìn theo hướng Ứng Phi và mọi người rời đi, lúc này mới lặng lẽ xuống núi.

86. Q.3 - Chương 86: Truyền Thuyết Nguyệt Thần

Trên hành lang Thanh Hoa cung, Nguyên Tây Thành và đám người Thương Kính vừa đi vừa trò chuyện. Vũ Tinh Hồ thấy thế bèn dừng lại, đứng cạnh cây cột ngắm phong cảnh, đúng lúc Tạ Lệnh Tề đi tới, y trông thấy Vũ Tinh Hồ nên bước lên thì lễ.

Vũ Tinh Hồ gật đầu: “Sư đệ tìm chương giáo sư bá?”

“Cũng không phải vậy.” Tạ Lệnh Tề cười bảo: “Đệ nghe nói sư huynh đã quay về, chẳng hay lần này sư huynh đến Đại Hoang có phát hiện ra điều gì không?”

Vũ Tinh Hồ quan sát y một lát mới mở miệng: “Ta gặp ma nữ kia.”

“Vậy...”

“Nàng hứa sẽ thả Ninh nhi về.”

“Nếu đã vậy, tại sao sư huynh không bảo nàng ta thả người sớm hơn?” Tạ Lệnh Tề khá nôn nóng: “Ma cung không tiện ở lâu, lần này âm mưu của chúng rất lớn, tiên ma chắc chắn sẽ diễn ra một trận chiến ác liệt. Nếu ả đến tội, một mình Ninh nhi ở lại Ma cung chẳng phải rất nguy hiểm sao, nếu đám Lư Sênh muốn trút giận?”

Vũ Tinh Hồ cắt ngang lời y: “Xem ra sư đệ cũng tin nàng ta sẽ không hại Ninh nhi.”

Tạ Lệnh Tề sửng sốt.

Vũ Tinh Hồ xoay người đối diện y, con ngươi như làn nước hồ thu hút lấy người khác: “Ta nghe nói, lúc trước sư đệ dốc hết sức chứng minh nàng hại Lạc sư đệ.”

Tạ Lệnh Tề hoàn hồn lại: “Sư huynh cũng biết, Ma tộc muốn hại người cũng không cần đến lý do, thật ra đệ tin ả không có ý định hại sư đệ, nhưng ma tính không phải là cái có. ả có thể xuống tay với Lạc sư đệ thì chứng tỏ ma tính sâu nặng, bất đắc dĩ lắm đệ mới muốn giết ả.”

“Những lời này rất hợp lý.” Ánh mắt Vũ Tinh Hồ ôn hòa hơn, y vỗ vỗ vai Tạ Lệnh Tề: “Ta hiểu sự quan tâm của đệ với Ninh nhi.”

Tạ Lệnh Tề muốn nói tiếp nhưng Vũ Tinh Hồ đã cản lại: “Sư đệ và Lạc sư đệ cùng nhau trưởng thành, tình như thủ túc, Lạc sư đệ sao lại không hiểu tâm tư của đệ? Tuy Lạc sư đệ vang danh Tiên môn, nhưng từ trên xuống dưới Nam Hoa có biết bao sự vụ, Chưởng giáo lại thường xuyên bế quan làm sao mà trông coi cho hết, công lao của thủ tọa đệ tử là đệ cũng đâu phải ngày một ngày hai. Lúc trước ta có thể yên tâm rời khỏi là vì Nam Hoa còn có hai đệ.”

Tạ Lệnh Tề im lặng.

Vũ Tinh Hồ lại nói tiếp: “Thật ra ngày trước Lạc sư đệ từng nói với ta, nó rất yên tâm giao Ninh nhi cho đệ chăm sóc, nhưng ai ngờ sau khi Lạc sư đệ bế quan ra ngoài, trong thư lại không nhắc tới chuyện này nữa, đến ta cũng nhận ra tình cảm huynh đệ hai người không được như trước nữa. Gần đây ta nghe thấy không ít tin đồn, nhưng ta càng biết rõ, sư đệ không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, rốt cuộc hai đệ...”

Tạ Lệnh Tề khẽ siết chặt tay, sau một lúc lâu mới lắc đầu nhỏ giọng đáp: “Chỉ trách năm đó đệ làm việc không ổn thỏa, chuyện cũ nhắc lại cũng chẳng thể thay đổi được. Tóm lại đệ có lỗi với Lạc sư đệ, sư huynh cứ tự nhiên, đệ tìm sư tổ trước.”

Dứt lời Tạ Lệnh Tề thi lễ với Vũ Tinh Hồ rồi vội vã rời đi.

Vũ Tinh Hồ thở dài, khi xoay người lại thì đám người Thương Kính đã tản đi, một mình Nguyên Tây Thành đang bước dọc theo hành lang, Vũ Tinh Hồ vội bước nhanh đến bên cạnh y: “Chưởng giáo sư bá.”

Nguyên Tây Thành gật đầu ra hiệu bảo y đuổi theo.

Vũ Tinh Hồ hỏi: “Lần này con đến Đại Hoang thám thính, phát hiện ma cung đã sớm chuẩn bị, Thương cung chủ định khi nào hành động?”

Nguyên Tây Thành đáp ngắn gọn: “Chờ nhận được tin tức của các bằng hữu Võ đạo, một ngày sau sẽ lập tức xuất phát.”

Vũ Tinh Hồ thở phào nhẹ nhõm rồi cười nói: “Con đang lo lắng thời gian quá gấp, nếu chúng ta nóng vội đến đó chỉ e sẽ phải chịu thiệt... Đúng rồi, nghe nói Chưởng giáo sư bá đã lấy đi một phần tâm pháp của Tử Trúc Phong?”

Nguyên Tây Thành “Ừ” rồi nói tiếp: “Tuy ba nhánh kiếm thuật của Nam Hoa trái ngược nhau, nhưng vẫn có đôi chỗ giống nhau, trong đó Tử Trúc phong là độc đáo nhất. Trước kia ta từng trao đổi cùng Lạc sư đệ về vài chỗ tâm đắc.” Y nói đến đây thì đột ngột nghĩ tới một chuyện: “À, bây giờ con là chủ quản của Tử Trúc phong, ta nên báo với con trước một tiếng.”

Vũ Tinh Hồ vội đáp: “Sao sư bá lại nói vậy.”

“Môn quy là môn quy.” Nguyên Tây Thành trở nên nghiêm khắc: “Tâm pháp là thứ quan trọng nhất, đâu phải trò đùa.”

Nét mặt Vũ Tinh Hồ cũng lập tức nghiêm nghị: “Đệ tử đã biết sai.”

Lúc này Nguyên Tây Thành mới tiếp tục bước tới.

Vũ Tinh Hồ đi theo vài bước, có hơi do dự: “Chưởng giáo sư bá, chuyện về Thực Tâm ma quả thật có chút kỳ lạ.”

Nguyên Tây Thành không tỏ rõ thái độ: “Ta có mười lăm đệ tử thân truyền, tuy tu luyện có thành tựu nhưng lại không có ai đủ sức gánh vác trọng trách. Xưa nay ta rất xem trọng sư đệ của con, nhưng tiếc ông trời đổ kỵ Nam Hoa ta. Cũng may giờ con đã trở về, con làm việc ổn thỏa lại biết tiến biết lùi, ta rất yên tâm giao phái Nam Hoa vào tay con.”

Y đột ngột nói ra những lời này, Vũ Tinh Hồ giật mình: “Các vị sư đệ trong môn hạ của sư bá cũng không tệ, huống hồ chỉ còn có Tạ sư đệ, tại sao người lại nói những lời này?”

Nguyên Tây Thành lắc đầu không đáp rồi đi mất.

Tiên môn xuất phát tương đương gián tiếp tuyên bố thời điểm Địa linh nhân xuất thế, Ma cung lại nắm được vị trí xuất hiện, Thực Tâm ma nóng lòng muốn có Địa Linh nhân, y muốn lợi dụng Liễu Sao hái Địa linh nhân nhưng lại không thể tung tin tức giả ra, vì vậy Lư Sênh đoán thời điểm Địa linh nhân xuất thế là vào ngày mười lăm tháng sau. Liễu Sao biết Thực Tâm ma muốn lợi dụng mình, và Thực Tâm ma cũng biết Liễu Sao sẽ mượn cơ hội này đặt bẫy y, tất cả đều đã bày ra trước mắt, cho nên đây chắc chắn là một trận chiến lớn.

Lư Sênh hạ lệnh, Ma cung xuất phát đến Tiên hải ngay ngày hôm sau.

Đêm tĩnh mịch núi vắng lặng, nửa vầng trăng treo tí trên cao, ảo cảnh biển không hề biến mất, trên mặt sóng xanh thẳm lấp lánh ánh bạc, từng tia, từng mảng đó là do ánh trăng chiếu sáng. Một tảng đá lớn đen thui giống như đá ngầm nổi lên trên mặt biển.

Trước lúc xuất phát vẫn không thể nhìn được mà bước đến đây.

Liễu Sao ôm gối ngồi trên tảng đá ngầm nhìn xa xa phía trước, chẳng biết là đang ngắm trăng hay là đang ngắm nhìn phong cảnh nơi này.

Ở xa xa, một bóng người cao lớn bước ra từ giữa ánh trăng, áo choàng đen dày theo bước chân mà tạo thành một độ cong tạo nhả, khoảng cách bước chân trông thì không lớn nhưng chỉ chớp mắt hắn đã đứng cách nàng chưa đến hai trượng.

“Dừng đến đây.” Liễu Sao đột ngột lên tiếng.

Hắn dừng chân lại.

Gió thổi tung vạt áo choàng lộ ra mũi giày hoa văn bạc ánh lên sóng nước xanh thẳm, ánh sáng từ viên thủy tinh tím trên nhẫn đẹp đẽ không gì sánh kịp tựa như nụ cười mê hoặc lòng người trên môi hắn.

“Vậy người đang đợi ai?”

“Đợi người đó.” Liễu Sao ngẩng mặt lên: “Nhưng nếu người bước qua đây, ta sẽ muốn người ôm ta.”

Quả nhiên hắn đứng yên tại chỗ.

Liễu Sao nhìn hắn một lát rồi nói: “Ta sẽ không lộn xộn, thật đó.”

Hắn vẫn không đáp lời.

Liễu Sao hơi thất vọng, nàng cúi đầu một lần nữa: “Thôi được rồi, chúng ta cứ nói chuyện thế này đi.”

Hắn trầm mặc một lúc lâu, khẽ thở dài bước qua vườn đôi tay ra, ôm nàng vào lòng rồi ngồi xuống tảng đá.

Thiếu nữ hôm nay rất ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn, không lộn xộn giở trò xấu như ngày thường.

Giọng nàng nhẹ tênh: “Sắp đến lúc rồi.”

“Ừm.”

“Ta muốn đi xem biển.”

“Chỗ này chính là biển.”

Nàng không nhìn được liếc mắt nhìn hắn, trách mắng: “Người là đồ lừa đảo, hái trăng hái sao gì đó đều là giả, bây giờ ngay cả biển cũng là giả.”

Hắn bật cười: “Người thích biển vậy sao?”

“Không thích, có đôi khi còn ghét lắm.” Nàng lắc đầu xoay mặt nhìn phía xa xa: “Nhưng ta vẫn muốn trông thấy.”

Biển vừa đẹp đẽ vừa đáng giận cho thiếu nữ rất nhiều hồi ức, khiến lần đầu tiên trong đời nàng cảm nhận được niềm vui sướng, nhưng lại mang cho nàng rất nhiều chua xót, tựa như quãng đời này.

Không khí trầm mặc kéo dài một thời gian, Liễu Sao đột ngột quay đầu nhìn hắn thật chăm chú.

Hắn che đôi mắt nàng lại: “Người nhìn như thế ta sẽ thẹn thùng.”

Nàng không khách sáo kéo tay hắn ra: “Ta không tin, mặt người dày thế mà!”

“Như nhau.” Hắn vươn tay nắm bóp mặt nàng.

Để mặc những ngón tay lạnh lẽo nắm bóp mặt nàng thành những hình thù kỳ quặc, nàng chui vào lòng hắn cười khúc khích, sau một lúc lâu mới nói: “Chúng ta lại nói về vị Nguyệt thần đã thất bại với việc chuyển hóa trọc khí kia đi, người đã gây ra chuyện lớn gì vậy?”

Hắn dừng động tác lại: “Câu chuyện kia nghe không hay đâu.”

Nàng không thèm để ý tới hắn: “Tại sao Ma giới lại không có thanh khí?”

Hắn không trả lời.

Còn nàng thì bật cười: “Nguyệt thần không cam lòng trọc khí được mình chuyển hóa lại bị gọi là khí thải, sau khi trồng Nguyệt hoa mọc thất bại, ta đoán từ đó về sau hắn đổi ý, tính tìm một cách khác.”

Hắn mỉm cười: “Cách gì nào?”

“Sáng tạo ra một loại pháp môn tu luyện.”

“Hử?”

“Một loại đạo pháp dùng trọc khí để tu luyện.” Giọng nàng rất thấp: “Đó chính là ma đạo?”

Hắn trầm mặc rất lâu, rốt cuộc gật đầu: “Đúng vậy, nhưng tên của nó không phải là ma đạo mà là tiên thần đạo.”

“Đạo tiên thần?”

“Ừm, vị Nguyệt thần kia muốn dùng Nguyệt hoa mọc để chuyển hóa trọc khí thành thanh khí, sau khi thất bại hắn đột nhiên nghĩ, tuy thanh khí có ích nhưng vì sao trọc khí lại không thể dùng để tu luyện? Ý nghĩ bùng lên, hắn dùng ba vạn năm để sáng tạo ra một loại đạo pháp, nó hoàn toàn khác với tiên đạo, để tu luyện nó dùng trọc khí là chính và một phần phụ thêm của thanh khí cùng Thái Âm khí. Tuy nhiên ngoại trừ Thần tộc thì cơ thể tầm thường khó chịu được sự ăn mòn của trọc khí, vì vậy hắn mới loại bỏ toàn bộ tiên thiên linh khí trong cơ thể người phàm để rèn thành ma thể, rồi dùng ma đan làm nơi thu nạp khí để tu luyện, hắn đặt tên cho nó là tiên thần đạo. Tiên thần đạo xuất thế chấn động khắp lục giới, nó gần như không có khuyết điểm, tốc độ tu luyện còn vượt mấy lần những đạo tu thần khác.”

“Quá lợi hại!” Nàng kinh ngạc trừng to mắt, không kiềm được khen: “Người thật sự là thiên tài!”

Nguyệt hơi hạ cằm xuống: “Hắn đa tạ sự khen ngợi của người.”

“Dùng khách sáo.” Nàng hơi ngượng: “Đã có đạo pháp hoàn mỹ tốt đẹp như vậy, tại sao tiên thần đạo sau này lại biến thành ma đạo?”

“Hắn tự nhận thấy đó là đạo hoàn mỹ, thế nhưng chưa chắc đã có được sự công nhận chung của Thần hoàng và chư thần.”

Liễu Sao bật thốt “A”, nàng càng kinh ngạc: “Tại sao?”

Hắn không trả lời thẳng thắn: “Trước kia người cũng từng từ chối ta, lý do giống nhau thôi.”

Nàng cẩn thận ngẫm nghĩ: “Vì sợ sự hùng mạnh sao?”

Tính theo tốc độ tu luyện thì không mất bao lâu đã có thể đạt được thần vị, có một con đường tắt để tu luyện như thế thì còn ai chọn con đường tu tiên đạo và yêu đạo dài dằng dặc nữa? Nếu cứ để mặc chuyện này phát triển thì ngũ giới sẽ xuất hiện cục diện cao thủ như mây, mà thứ sức mạnh đột ngột bùng nổ thường dẫn tới hỗn loạn. Đây là điều những người bảo vệ lo lắng và không muốn nhìn thấy.

Vì sợ sức mạnh to lớn này và cũng vì hòa bình nên bọn họ thà hy sinh con đường tốt nhất.

“Bọn họ cho rằng thứ đạo pháp này đi ngược lại với nguyên tắc tu luyện, bởi vậy không cho phép mở rộng và càng muốn xóa bỏ sự tồn tại của nó.”

“Nhưng vị Nguyệt thần kia lại không nghe theo.”

“Vị tự thấy đó là tác phẩm hoàn hảo nhất nhưng lại bị Thần hoàng và chư thần cực lực chối bỏ, nên hấn tức giận rời khỏi Thần giới.”

Giọng nói cực trầm kể lại câu chuyện cổ xưa của những kẻ một thời hùng mạnh, Liễu Sao im lặng một lát mới hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Lúc đó, hấn nắm giữ khế ước với trăng bèn lợi dụng điều này ép Thần hoàng và chư thần thề trước cột mốc lục giới, hấn muốn chia không gian Tiên giới ra làm hai phần song song, tự mình sáng lập một thần giới mới.”

Nàng giật mình: “Thảo nào Hư Thiên ma giới gần Tiên giới đến vậy, hóa ra là cùng một không gian, nhưng tại sao Ma giới lại không có thanh khí?”

“Bởi vì Thần hoàng và các vị thần lợi dụng kẽ hở của lời thề trên cột mốc lục giới để cắt đứt thiên mạch của không gian kia, khiến Hư Thiên không có mặt trời, mặt trăng, khí âm và dương không thể sinh sôi.”

Hư Thiên không có mặt trời nhưng rõ ràng lại có mặt trăng. Liễu Sao cũng không hỏi thêm mà khẳng định: “Đạo tiên thần chỉ cần ánh trăng.”

“Hấn là nguyệt thần nên có khả năng chuyển hóa Thái âm khí.”

“Nhưng hấn đã rời khỏi Thần giới, nên khế ước chắc phải được giải trừ.”

“Hấn lại ký khế ước với trăng.”

“Cái giá là đôi mắt sao?” Giọng nàng rất thấp: “Đó chính là ánh trăng ở Hư Thiên kia sao.”

Hấn dùng đôi mắt mình để đổi lấy Thái âm khí bất tận ngập tràn khắp Hư Thiên, mà hấn lại vĩnh viễn không thể dùng đôi mắt mình ngắm nhìn thế giới tận tay mình sáng tạo.

Nàng nâng bàn tái nhợt lên, khẽ vuốt ve chiếc nhẫn thủy tinh tím đẹp đẽ, Liễu Sao chớp chớp mắt nói: “Nhưng Nguyệt thần thật rất thông minh, người lợi dụng lỗ hổng khế ước, dùng thủy tinh tím thay cho đôi mắt mình, trông coi Hư Thiên người sáng lập, quản lý con dân của người, đó chính là mắt của Ma thần.”

Hấn không hề phủ nhận: “Người ngày càng thông minh, chuyện này mà cũng biết.”

“Đương nhiên!” Nàng đắc ý nhìn hấn nở nụ cười nhưng trong đôi mắt hạnh ngập tràn khổ sở.

“Với thần mà nói, có mắt hay không đều như nhau.” Hấn cong khóe môi, vỗ vỗ an ủi nàng: “Nhưng hấn không ngờ rằng, Thần hoàng lại âm thầm cắt đứt ba địa mạch lớn thông Tiên giới và Hư Thiên, từ đó thanh khí không còn sinh ra nữa. Chờ đến khi hấn phát hiện thì thanh khí ở Hư Thiên đã mất hơn phân nửa, mà con dân của hấn thì ngày càng đông, nhóm con dân đầu tiên đã gần tiến đến thần vị, vì bọn họ hiểu được nguy cơ của Hư Thiên nên đã chủ động từ bỏ việc tấn chức, tự phong ấn bản thân, nhường lại cơ hội cho những người sau. Bọn họ đang chờ, chờ ngày quay trở lại sau khi giải quyết được nguy cơ, đó cũng chính là vận ma Hư Thiên.”

“Người muốn cứu bọn họ.”

“Thần giới cố tình tạo ra sự khiếm khuyết của đạo tiên thần, muốn cắt đứt con đường tu hành của chúng dân Hư Thiên, mà hấn lại bị lời thề hạn chết, không thể lấy vật bên ngoài để bổ sung thêm thanh khí. Biết không thể chữa trị địa mạch, hấn bèn nghĩ đến năng lực chuyển hóa thanh khí của Thần hoàng, hấn định học theo Thần hoàng ký khế ước với mặt trời.

Vì Nguyệt thần muốn cứu vớt con dân của hấn nên không thèm quan tâm khế ước kia hoàn toàn tương phản khế ước với trăng mà cướp lấy mặt trời.

“Người thất bại.”

“Ừm.”

“Bị thương?”

“Không nghiêm trọng.”

Nàng không nhìn được bật dậy, vươn hai tay sờ mặt của hắn, khi nàng muốn sờ lên trên thì bị hắn cản lại.

“Đau không?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Hắn dùng một tay bắt được đôi tay của nàng, hắn cúi đầu thì thầm bên tai nàng: “Không đau. Tuy nhiên, hắn khai mở Hư Thiên đã hao phí rất nhiều thần lực nên không còn đủ năng lực tiếp tục hoàn thiện nó, cũng không thể nghĩ ra cách gì có thể hoàn thiện.”

Cho nên hắn chỉ đành trở mắt nhìn thanh khí ở Hư Thiên ngày càng loãng, con dân của hắn vì linh khí không cân bằng mà ngày càng tàn nhẫn khát máu, cuối cùng bị các giới khác gọi là “Ma”, bị Tiên môn đuổi giết, hắn bỏ nhiều tâm huyết để sáng tạo ra đạo pháp hoàn mỹ, cuối cùng lại thành ma đạo.

Ma vốn không phải là ma.

Đạo thần tiên siêu việt được sinh ra nhưng vì đạo thần tiên không thể chấp nhận nên cuối cùng trở thành ma đạo.

Hắn từng là Nguyệt thần và cũng chính là ma thần Hư Thiên. Thần tắc không cho phép hắn xâm phạm giới khác, hơn nữa lời thề với trời trời buộc hắn, hắn gần như không còn cách nào khác cứu vớt con dân của hắn.

“Người không muốn tạo ra kết quả đó nhưng lại không muốn từ bỏ? Và người lại càng không muốn ruồng bỏ những con dân đã ma hóa.” Nàng nhìn đôi tay kia: “Nếu đã sáng tạo thì làm sao có thể không bảo vệ?”

Hắn trầm mặc cả buổi: “Hắn nghĩ, có lẽ sẽ có số ít những kẻ cùng đường tuyệt vọng sẽ nguyện dùng phương thức này để tu hành, chỉ cần có thể giữ lấy bản tính khi bị sát khí ăn mòn thì có thể tấn thần vị.”

Chỉ cần sinh ra thêm một vị thần nữa, một vị thần không bị lời thề với trời khống chế là có thể giúp hắn dẫn thanh khí vào Hư Thiên, chính ý tưởng này đã khiến ma đạo kéo dài tới ngày nay. Khi quyết định nhập ma mọi người gần như đã biết sự tồn tại của ma tính, đây là một con đường không lối thoát, ngoại trừ nàng là con cò trong kế hoạch.

“Nhưng vì có ma tính nên sát nghiệt của Ma tộc quá nặng, khó mà vượt qua nỗi thiên kiếp để tấn chức.” Nàng chôn mặt ở trước ngực hắn, lặng lẽ lau đi nước mắt vương trên khóe mi: “Hắn vẫn luôn áy náy.”

Muốn sáng tạo ra Thần giới nhưng lại ngoài ý muốn sinh ra Ma giới. Nếu hắn không khai mở Hư Thiên hoặc sớm từ bỏ nó thì đã không có cục diện ngày hôm nay, con dân của hắn đi trên con đường không lối về đều do chính tay hắn tạo thành.

“Hai vạn năm trước, thanh khí ở Ma giới khiếm khuyết nghiêm trọng, mà ma tính đã nổi tiếng lục giới. Hắn muốn Ma tộc dốc hết sức phá hủy cột mốc lục giới, hủy đi lời thề với trời.”

“Người sẽ không làm vậy.” Liễu Sao ngẩng mặt lên: “Người là một vị thần tốt bụng, chỉ một Ma giới đã khiến người áy náy thì người làm sao đủ nhẫn tâm để phá hủy cột mốc lục giới khiến sinh linh đồ thần?”

Nguyệt thổ: “Hắn không phải là vị thần tốt, hắn ngang bướng chỉ thích làm theo ý mình giống người.”

“Người nghĩ vậy ư?”

“Chẳng phải người nghĩ vậy sao?”

Nàng lắc đầu: “Người sáng tạo ra đạo tiến thần hoàn mỹ như thế, các vị thần khác lại không hiểu mà còn giở trò xấu, người chỉ muốn bảo vệ thứ mà mình sáng tạo nên.” Ai mà muốn tác phẩm vĩ đại mình tốn hao tâm huyết sáng tạo ra bị loại bỏ? Ai mà cam tâm cho được?

Hắn sửa lại: “Điều Thần hoàng lo lắng cũng không sai.”

Nàng thấp giọng: “Cũng chỉ vì người đó mà không thể sống một cuộc đời hoàn mỹ.”

“Liễu Sao nhi...” Hắn ngừng lại rất lâu rồi đột ngột nói: “Hơn một vạn năm trước, rốt cuộc hắn cũng khôi phục được một phần thần lực, hắn lợi dụng lỗ hổng của thần tắc để tạo ra cơ hội này, Hư Thiên cần Địa linh nhân nhưng hắn không thể vi phạm lời thề.”

“Cho nên chỉ có thể để ta đi hái Địa linh nhân, người cứ yên tâm đi.”

“Sai cho đến tận ngày nay, chỉ đành tiếp tục sai thêm lần nữa, xin lỗi, Liễu Sao nhi.”

Hắn sẽ không cần nàng và cũng không thể ngăn cản. Nàng hiểu rõ sự lựa chọn của hắn, vội vã gật đầu: “Người không cần phải áy náy, vì cơ hội này mà người đã phải trả giá rất đắt, người không hề sai khi dùng một mình ta để đối lấy tương lai của Ma tộc. Tuy lần đầu tiên biết được chuyện này ta có hơi khổ sở nhưng người không cần để tâm, ta không còn giận người, cũng không hận người nữa.”

Hắn không nói lời nào, nàng càng chân thành giải thích: “Thật đó! Thực ra quay đầu nhìn lại, cuộc đời này của ta đã tốt hơn đám người Bạch Phượng, ít nhất ta còn có một quãng thời gian sống rất vui vẻ, tuy chúng rất ngắn ngủi nhưng dù phải chết ngay bây giờ ta thấy rất đáng giá.”

Một năm năm tháng ở Trọng Hoa cung, nửa năm trong Bất Niệm lâm.

Và cả, ba ngày làm công chúa.

“Ta biết người không thích ta.” Nàng cắn hắn mở miệng, khẽ tựa đầu vào trước ngực hắn, đôi mắt chăm chú nhìn vầng trăng trên bầu trời giọng nhẹ tênh: “Con gái đều rất thích mơ mộng, ngày trước ta cứ nghĩ người khác đều phải thích ta vô điều kiện, cứ muốn trở thành người quan trọng nhất trong lòng người khác, cho nên ta hay nổi cáu bất chợt. Cho đến khi từng người từng người rời khỏi ta thì ta mới biết mình sai nhiều lắm. Lạc sư huynh, Kha Na, ta rất quan tâm họ nhưng lúc họ sống ta chẳng thể làm gì được cho họ, chờ đến khi họ đi mất rồi ta mới phát hiện hóa ra đều là họ bảo vệ ta. Tựa như chuyện ta vẫn luôn nói thích người, nhưng cho tới bây giờ ta vẫn chưa làm được chuyện gì cho người. Nếu người quả thật thích ta thì ta cũng sẽ thấy không đáng cho người.”

Nàng nhếch môi, có hơi muộn phiền: “Người không thích ta là đúng, ta chỉ là một đứa trẻ.”

... Chỉ cần người yêu ta, ta sẽ làm tất cả mọi thứ cho người.

Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới tại sao người phải yêu ta. Ta chỉ cho rằng tha thứ cho người thì đã là yêu người. Tựa như một con ngốc liều lĩnh chạy về phía người, chỉ vì nụ cười mê hoặc lòng người của người mà không thấy được trách nhiệm nặng nề mà người đang gánh vác.

Thiếu nữ tựa vào lòng Nguyệt của nàng, nét mặt tựa như cười lại như than thở. Rèm mi cong cong rũ thấp che khuất đôi mắt hạnh cực kỳ trắng thắm, nàng không còn vẻ ngang ngược ngày xưa, ngược lại còn thoáng nét dịu dàng uyển chuyển.

Hắn mở miệng: “Người chỉ cần làm một đứa trẻ là được rồi.”

“Ta là Ma tôn vốn nên làm vài chuyện cho thuộc hạ.”

Nàng nhanh nhóng nâng mắt lên, nét mặt đã trở lại bình thường: “Cho nên ta làm việc này không phải chỉ vì người, người không cần áy náy đâu, Nguyệt.”

Hắn “Ừm” rồi nói tiếp: “Ta không áy náy.”

Nàng lập tức không vui bĩu môi: “Hay là áy náy một chút đi.”

“Ừ thì có một chút.”

“Không cần nhiều quá đâu.” Nàng nhấn mạnh.

“Không nhiều.”

Lúc này khuôn mặt nàng mới dần giãn ra: “Nghe nói vị Nguyệt thần kia rất tinh thông âm nhạc, ta muốn nghe người thổi sáo, người thổi bài Bách điệu yển nguyệt đi.”

Hắn lấy một cây tiêu ra: “Nghe cái này nhé.”

Nàng cũng không so đo: “Được rồi, dù sao ta nghe cũng không hiểu.”

Hắn không nén được nở nụ cười.

Đặt cây tiêu bên môi, tiếng tiêu trầm thấp cất lên nhanh chóng tan vào ánh trăng.

Không vui vẻ như Bách điệu yển nguyệt mà là một khúc nhạc khác như gió lay cành liễu, dịu dàng mà du dương, lại như giọt sương dưới ánh trăng chiếu rọi, tươi đẹp mà lạnh lẽo.

Chốc chốc lại có vài loài chim muông giạt mình xông vào ảo cảnh bay sát qua mặt biển tựa như vài loài chim biển đuổi theo ánh trăng phía xa xa.

Đến khi Liễu Sao hoàn hồn lại chẳng biết tiếng tiêu đã dừng bao lâu rồi, hẩn lại ôm lấy nàng một lần nữa.

Liễu Sao ngẫm nghĩ rồi bình luận: “Tuy ta nghe không hiểu nhưng rất êm tai.”

“À?” Hẩn bật cười.

Nàng vươn tay đặt lên trái tim hẩn, chân thành hỏi: “Vì ta mà lại áy náy sao?”

Hẩn nắm lấy bàn tay nhỏ bé: “Người nghe không hiểu thật à.”

Nàng hỏi: “Khúc nhạc này tên gì?”

“Tặng cho người, vẫn chưa đặt tên.”

“Để ta đặt.” Nàng suy nghĩ rất lâu mới hạ quyết tâm: “Vậy tên là Liễu Sao Nguyệt đi.”

“Cái tên này thật là...” Bị nàng trừng mắt, hẩn lập tức sửa lời: “Thật không tệ, nhưng tại sao ta lại nằm phía sau?”

“Ta vốn muốn đặt là Nguyệt thượng Liễu Sao, nhưng mà...” Nàng bật dậy, đặt môi hôn lên mặt hẩn: “Người không được mà.”

Hẩn ho khan.

Nàng cười ngả người vào khuỷu tay hẩn đùa dai.

Nhắc tay lên cao rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Hẩn mỉm cười vỗ vỗ mặt nàng: “Liễu Sao nhi, tại sao người lại hư hỏng thế.”

“Vì người đó, người dạy ta hư hỏng.” Nàng ngẩng mặt cười, ánh sáng ngập tràn đôi mắt hạnh, cái miệng nhỏ chu lên mang một phong thái yêu kiều khác biệt.

Đôi môi lạnh lẽo dừng lại trên đôi môi nhỏ nhắn mềm mại ấm áp.

Vì thật lòng áy náy, ngay cả nụ hôn cũng mang theo cảm giác áy náy. Liễu Sao muốn nói không cần đâu nhưng lại không nỡ cắt ngang.

Nụ hôn này hoàn toàn khác lúc trước, động tác có thay đổi nhỏ, vừa xa lạ, dịu dàng, tiết chế lại vừa tràn ngập sự mê hoặc tà ác khiến người ta muốn sa đoạ, làm nàng chẳng biết phải làm sao, vì thế nàng nhanh chóng nhắm mắt, chỉ còn lại đôi rèm mi dày khẽ rung rinh.

Đôi môi mỏng thuần thực dẫn dắt nàng, dễ dàng thổi bùng lên ngọn lửa trong cõi lòng hoang vắng của nàng, ngọn lửa lan tràn ùn ùn kéo đến, hòa tan nàng ra rồi nhanh chóng đắm chìm, nàng không nén lòng được muốn đuổi theo hòa nhịp nhưng đúng lúc đó hẩn bắt đầu rút lui, khiến nàng oán giận, không kiềm được nắm chặt vạt áo choàng của hẩn.

Chẳng biết chấm dứt từ lúc nào, chờ cho đến khi nàng tỉnh táo lại mới phát hiện hẩn đang hơi cúi thấp đầu tựa như đang ngắm nhìn nàng, khiến nàng cảm nhận được sự trêu tức của hẩn.

Môi hơi đau, hơi tê, nhưng cảm giác vừa nãy rất tuyệt vời. Nàng cố tỏ vẻ bình tĩnh hừ một tiếng rồi vùi đầu vào trong áo choàng của hẩn: “Không tệ lắm.”

“Người quá kém.” Hẩn đánh giá.

“Hứ!” Nàng lập tức ngẩng phát mặt lên: “Nhưng mà đám ma kỹ thần kỳ...”

* Kỹ này là kỹ nữ.

Hẩn nhanh chóng cắt ngang lời nàng: “Trẻ con không được phép nói những lời này.”

Nàng cắn đôi môi hồng sưng đỏ, nhưng lại không nói tiếp, nàng vươn tay ôm lấy cằm của hắn rồi chậm rãi dời lên trên.

Mũ áo choàng bị nhấc lên một chút, lộ ra chiếc mũi cao đẹp đẽ.

Nàng còn muốn vươn lên trên nhưng hắn lại bắt lấy tay nàng.

Hai người giằng co trong im lặng một lúc lâu, đôi tay kia không hề có ý nhượng bộ, nàng cũng không kiên trì nữa: “Hái trắng cho ta đi.”

“Ta không có năng lực đó.”

“Vì sao không thể gạt ta một lần.”

“Được rồi.”

Vừa dứt lời, một vầng trăng tròn to lớn thật sự rơi xuống trước mặt, ánh sáng vàng nhàn nhạt, không có sao và mây điểm tô, nhưng ngược lại mang theo khí thế tráng lệ, thuần khiết.

Nàng hí hóp mắt ngắm nhìn rồi vỗ tay biến ra một gốc liễu.

Bóng liễu lay động, bóng dáng hai người khảm sâu trong vầng trăng tròn, giống như một bức họa hai màu đen trắng rõ ràng.

Liễu Sao nhắm mắt lại dần thiếp đi.

Nàng nhanh chóng chìm vào giấc mộng, cảnh trong mơ loáng hiện xuất hiện một vầng trăng thật to tròn, ở giữa vầng trăng là một bóng người cao to.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, hắn cầm một cây sáo ngọc, yên lặng đứng ở nơi đó nhưng toàn thân đều toát ra khí chất cao quý, tao nhã tuyệt trần.

Hắn mặc trường bào hoa văn ánh trắng bạc, thắt lưng nạm đá mặt trăng đen vòng quanh eo, áo khoác ngoài rộng thùng thình, áo choàng lấp lánh ánh bạc, mũ áo choàng buông xuống đầu vai, vì vậy nàng trông thấy một mái tóc dài màu trắng bạch kim, và cả đôi mắt màu tím sẫm đẹp tuyệt.

Đôi mắt ánh nét cười còn ấm áp hơn cả mặt trăng nhưng lại hiển lộ sự tà ác tựa như muốn cuốn mất hồn phách của nàng.

Một lúc lâu sau, Liễu Sao tỉnh dậy: “Nguyệt.”

“Ừm.”

“Ta biết vị Nguyệt thần kia trông như thế nào rồi.”

“Hử?”

“Hắn có một đôi mắt màu tím còn đẹp hơn cả viên thủy tinh trên nhẫn của ngươi, hắn còn có mái tóc màu bạch kim.” Nàng vươn tay tới cổ của hắn kéo một lọn tóc màu bạch kim từ trong mũ áo choàng ra: “Giống như cái này.”

Hắn khẽ cong khóe môi: “Vậy sao !”

Nàng chân thành hỏi hắn: “Tại sao bây giờ trông hắn lại khác vậy?”

Hắn đáp: “Bởi vì hắn đã sớm chết trong lịch sử, tên của hắn là Vong Nguyệt.”

Vong Nguyệt – ánh trăng chết – một vị thần bị Thần tộc gạt bỏ trong lịch sử, từ đó về sau trở thành người bảo vệ của một chủng tộc khác.

“Lúc đó hắn quả là tuổi trẻ nông nổi.”

“Bây giờ hắn cũng rất trẻ tuổi.”

Liễu Sao bật cười, tay nghịch lọn tóc bạch kim kia, một lúc lâu sau nàng dán sát mặt hắn thì thầm: “Thật ra ngươi là Lục Ly đúng không?”

Không chờ hần phủ nhận, nàng đặc ý vỗ ngực hần: “Các người đều từng ôm ta, khí tức chỗ này rất giống nhau... Người có còn nhớ vỏ sò song sắc người cho ta, cái đã bị ta hủy đó không?”

“Ừm.”

“Thật ra ta vẫn luôn giữ nó.” Nàng lấy một cái vỏ sò nhỏ nửa trắng nửa đỏ hơi run tay đưa đến trước mặt hần.

“Ta biết.” Hần không hề ngạc nhiên.

“Trả người đó.” Nàng đưa cho hần.

Hần đón lấy vỏ sò: “Liều Sao nhi, người có một nửa cơ hội để trở về.”

“Không phải ta chỉ có một phần cơ hội sao?”

“Là ta lừa người.”

“Người là đồ lừa đảo.” Nàng bật cười.

Vỏ sò trong nháy mắt hóa thành bột phấn chảy xuống kẻ tay. Giọng hần ôn hòa: “Cái vỏ sò này xấu quá, chờ mọi chuyện chấm dứt, người có thể tìm được cái đẹp hơn.”

Tất cả mọi chuyện chấm dứt sao? Nàng chậm rãi dừng nụ cười nhìn bàn tay đẹp đẽ mà tàn nhẫn kia, không nói gì thêm nàng quay đầu nhìn về phía chân trời: “Trời sắp sáng rồi.”

Ở phía chân trời mặt trăng đã dần lặn xuống, hành trình sắp bắt đầu.

“Ta cho người mượn nhẫn.”

“Được thôi.”

Hần không hề bất ngờ, cởi chiếc nhẫn thủy tinh tím trên tay xuống rồi đặt vào lòng bàn tay nàng.

Chiếc nhẫn nặng trĩu giống như đôi mắt, vừa đẹp đẽ lại thấp thoáng lộ chút dụ dỗ. Nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay: “Nguyệt, ta còn muốn hỏi người một chuyện.”

“Ừm.”

“Vị Nguyệt thần kia có quan hệ với tộc Thủy thần sao?”

“Hần từng giúp tộc Thủy thần vài chuyện nhỏ, tộc trưởng tặng cho hần một đóa thủy hoa chúc phúc, đóa hoa này nằm trong máu của hần.”

“Hóa ra là vậy.” Nàng quyết đoán đứng dậy: “Ta muốn đến Tiên hải.”

Hần lập tức buông tay ra để nàng đứng dậy khỏi lòng mình, sau đó hần cũng đứng lên, chiếc áo choàng dài rũ xuống tạo thành những nếp gấp đẹp đẽ mà không hề nhàu nhĩ.

Hần sờ sờ đầu nàng: “Thỉnh thoảng ta cũng sẽ hôn trẻ con, nhưng cũng không phải là ta thích chúng.”

“Ta biết.” Nàng nghiêng mặt nhìn hần, chân thành nói: “Lúc trước ta chỉ nói đùa với người thôi. Nếu ta không về, người nhất định đừng áy náy dù chỉ là chút ít, người đã đền bù cho ta, không còn nợ ta gì nữa.” Nàng dừng lời, không tình nguyện bảo: “Còn thần kỳ ma kỳ gì đó... đều là Lam Sát kể với ta, người cô đơn thì tìm bọn họ, dù sao ta cũng không biết.”

Hần giữ chặt bàn tay nhỏ bé, đang muốn mở miệng thì nàng lại nhanh chóng rút tay về, nở nụ cười rạng rỡ với hần, nụ cười đó vẫn duyên dáng như trước nhưng đã không còn vẻ ngang ngược, bướng bỉnh mà giờ đây trong sáng ngây thơ, tựa như những giọt sương sớm mai đọng trên cành lá.

Sau đó, nàng giống như chim én cất cánh đuổi theo cơn gió sớm bay đi.

Ảo cảnh biển theo chân cô gái dần nhạt nhòa rồi biến mất. Hần đứng một mình trên tảng đá, ngón tay tái nhợt khẽ giữ vạt áo choàng.

“Chủ nhân, thuộc hạ thề không nói thêm gì nữa cả, con bé vu cáo, hãm hại thuộc hạ.” Giọng Lam Sát vọng đến giữa không trung.

“Ừ, nhưng người vẫn luôn nhìn trộm.”

“Tuyệt đối không, thuộc hạ chỉ cảm thấy nếu đã đạt được kết quả mong muốn thì người thật sự có thể dừng sự áy náy này lại sao?”

Vì áy náy cho nên tự tay tạo nên tất cả mọi chuyện.

Ai mà ngờ được, sự áy náy đó lại là khởi nguồn của một sự áy náy khác?

87. Q.3 - Chương 87: Đảo Lửa Thần

Mặt trời vừa lên, bầu trời bao la ít mây, là một ngày thời tiết đẹp trên Tiên hải. Gió biển hơi mạnh, khắp nơi đều là hơi thở mặn chát. Đứng giữa không trung quan sát quang cảnh dưới chân, bờ cát trắng, nước biển xanh họa nên một đường biển tuyệt đẹp.

Liễu Sao đứng giữa không trung, áo choàng màu đen bị gió biển thổi tung lộ ra y phục xanh lá rục rở bên trong.

Lư Sênh ngự phong bước tới: “Thánh tôn đã đến.”

“Đương nhiên ta sẽ đến.”

“Đa tạ.”

“Người không cần cảm ơn, ta làm chuyện này không phải vì các người.” Liễu Sao cắn môi: “Chắc chắn người nghĩ ta không phải là một vị Ma tôn tốt, chính ta cũng nghĩ giống người, đúng là ta nhất gan sợ chết, ta chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn, sẽ chẳng vì người dưng mà mạo hiểm tính mạng mình.”

“Nhưng người vẫn quyết định đến.”

“Đó là trách nhiệm của hần, ta muốn giúp hần.”

“Không hối hận?”

“Hần chọn các người.” Liễu Sao nghiêng đầu trông như không thể hiểu nổi: “Nhưng phải làm sao đây, ta thích hần.”

“Người không trách hần?”

“Nếu đã sáng tạo thì có thể nào lại không bảo vệ, ta không trách hần.”

“Người không thích hợp vị trí này.” Dung mạo vẫn sắc bén như trước, nhưng Lư Sênh lại nở nụ cười, nâng tay vỗ vỗ đầu nàng sau đó thu tay lại: “Không sao cả, bất luận tại sao người làm và vì ai mà làm chuyện này, tóm lại, toàn thể Ma cung đều biết ơn quyết định của người.”

Liễu Sao gật đầu: “Nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, các người không cần phải lo cho ta, nhất định phải đem Địa linh nhân về Ma cung.”

“Đương nhiên.” Lư Sênh lại nói tiếp: “Tiên môn đã bắt đầu sang bên này, người nhanh chóng chuẩn bị đi.” Dứt lời, y ngự phong bỏ đi.

Phía chân trời, tiên vân cuộn cuộn.

Bất tri bất giác, đã đến ngày mười lăm.

Thật ra mấy hôm trước liên minh tiên võ đã đến vùng phụ cận, bọn họ đóng quân cách Ma cung không xa, mục đích chính của họ là ngăn cản Ma cung lấy Địa linh nhân, bọn họ cũng không muốn trước khi xác định rõ sự việc đã giao đấu với Ma cung, dù sao tiên ma đại chiến với hai bên mà nói đều là mất nhiều hơn được.

Trận chiến sắp diễn ra hết sức căng thẳng.

Bản chép tay của tôn giả nằm trong tay Tiên môn, Ma cung không thể biết chính xác thời gian Địa linh nhân xuất thế, nhưng ngoại trừ Thực Tâm ma thì Tiên môn cũng không biết chuyện này. Thời gian hái Địa linh nhân rất gấp gáp chỉ có thể mượn tay Liễu Sao nên đương nhiên Thực Tâm ma sẽ không vạch trần chân tướng, cho nên Lư Sênh và Liễu Sao không hề nóng ruột. Hôm nay Ma cung xuất phát trước, chủ lực của Tiên môn lập tức đuổi theo sau, có thể thấy rằng đã sắp đến lúc.

Mấy hôm gần đây thời tiết rất đẹp, khí lưu trên biển không hề dữ dội, Liễu Sao ngự phong xuyên qua những hòn đảo ngầm to to nhỏ nhỏ, có thể loáng thoáng thấy được mục tiêu. Ở xung quanh vùng biển này đều được bố trí ma trận, là do Lư Sênh sai người thiết lập trước, ma tướng giữ trận đã vào vị trí từ lâu, những lá cờ đen đỏ lướt nhanh trong trận tựa như hai mặt chiến kỳ, ma khí ngùn ngụt che cả ánh mặt trời, không khí cực kỳ quái dị, vừa bước vào trong là có thể cảm nhận được áp lực khủng bố.

Vị Húc đến báo: “Các nơi đều đã sắp xếp ổn thỏa.”

Lư Sênh gật đầu đi vào trong trận.

Vị Húc chuyển sang hướng Liễu Sao, áp sát vào mặt nàng: “Xem cái mặt khổ qua kia, chẳng lẽ Thánh tôn sợ?”

“Hừ!” Liễu Sao vung tay đánh vào mặt y một cái không nhẹ không nặng, nàng hăm hở tuyên bố: “Ta sẽ yên ổn đi ra! Người ở đây trông chừng cho ta, chờ ta quay về sẽ nghĩ cách giúp người, bằng không...”

“Bằng không, ta đốt ít tiền giấy cho người.” Vị Húc cười lớn rời đi.

Liễu Sao đuổi theo nhưng không đá trúng y, nàng xoay người lại thì trông thấy Lạc Ninh ngồi trên thuyền ngắn ngo, chẳng biết đang suy nghĩ gì, có điều dường như mấy ngày nay sắc mặt của Lạc Ninh đã tốt hơn trước nhiều. Liễu Sao do dự, bước qua vờ vờ lưng nàng: “Hay là muội tránh đi?”

Lạc Ninh hiểu nàng nghĩ gì: “Yên tâm đi, Tiên môn sẽ không tổn thương muội, không tới giờ phút cuối Thực tâm ma sẽ không hiện thân. Y nóng lòng cướp Địa Linh nhân thì làm sao còn thời gian đối phó muội, muội sẽ chú ý. Sư tỷ, tỷ cứ làm theo những gì muội dặn, chỉ cần y xuất hiện thì muội sẽ có cách vây bắt y.”

Theo lý đúng là vậy, Liễu Sao cũng không khuyên nàng nữa, nàng lấy tấm bản đồ hoàn toàn khác địa hình nơi này từ trong lòng ra, Liễu Sao nghi ngờ: “Chỗ này rõ ràng có một hòn đảo tại sao lại không thấy đâu? Còn nữa, đám sương mù tối hôm đó chúng ta nhìn thấy đâu cả rồi?”

Vùng sương mù rộng lớn đã hoàn toàn biến mất, mặt biển không hề khác gì những nơi khác. Nếu không có bản đồ thì căn bản không thể tìm thấy chỗ này.

“Ban ngày không nhìn thấy mới tốt...” Lạc Ninh nở nụ cười rồi đột ngột cảnh giác: “Sư tỷ, tỷ có nghe thấy tiếng gì không?”

Tiếng sấm loáng thoáng vọng đến từ trên trời, Liễu Sao đã nghe thấy từ lâu, chẳng qua nhìn tiết trời cũng không giống sắp mưa cho nên mới không để ý. Lạc Ninh nhắc nhở, nàng mới vội tập trung tinh thần cảm ứng, nàng phát hiện dưới đáy biển cũng truyền đến tiếng ầm ầm chấn động hòa cùng tiếng sấm trên trời cao.

Liễu Sao đang ngẩng đầu quan sát, bất chợt bầu trời quang đãng như bị dao cắt ngang một đường, một cụm mây đen tuôn ra.

Mây đen rơi xuống biển rồi tan ra nhanh chóng lan tràn, chỉ trong chớp mắt cả bầu trời đã nhuộm màu đen.

Trời phát sinh hiện tượng lạ, chắc chắn sắp có chuyện lớn xảy ra.

Sắp tới rồi sao? Liễu Sao hoàn hồn lại, nàng khê cần môi.

Rõ ràng Lạc Ninh cũng hơi căng thẳng, nàng đứng dậy quan sát bầu trời rồi thở dài: “Sức mạnh của trời đất quả là đáng sợ, lúc trước muội còn nghi ngờ chuyện Địa linh nhân, bây giờ thì...”

Còn chưa dứt lời, chiếc thuyền bắt đầu rung lắc dữ dội, suýt chút nữa đã ném luôn Lạc Ninh xuống biển.

“Có chuyện gì vậy!” Liễu Sao đỡ lấy nàng, giật mình chỉ xuống nước.

Mặt biển rung chuyển nhưng không phải thứ sóng to gió lớn ngày thường mà là từng vùng từng vùng hải lưu nghiêng lệch rối loạn, sóng biển lúc cao lúc thấp giống như mặt đất dưới đáy biển đột ngột đứt gãy, sức hút cực lớn tạo thành vô số lỗ xoáy.

“Là địa mạch, vì Địa linh nhân xuất thế nên địa mạch bị ảnh hưởng.” Lạc Ninh cũng không quá nhiệt tình với Địa linh nhân: “Sư tử, muội qua đó trước, tỷ phải cẩn thận.”

Nàng triệu Lan Nhụy kiếm, rồi ngự kiếm rời đi.

Tiếng sấm trên trời ngày càng rõ, chấn động dưới đáy biển càng lúc càng dữ dội, nước biển như sôi trào, rung chuyển không ngừng nghỉ.

Bóng tối to lớn bao trùm đỉnh đầu, ánh sáng dần mờ ảo, bầu trời rộng ngàn dặm đã hoàn toàn nhuộm màu tối đen, tựa như một con người đen thẫm thẫm không thấy đáy, kỳ quan đó chấn động lòng người.

Bất chợt, ba bóng kiếm lớn màu tím lao thẳng tới chỗ Liễu Sao, ánh sáng hình vòng cung tựa như một đóa hoa lan tím đang nở rộ.

Không chờ Liễu Sao ra tay thì trường lực hùng hậu đã phóng ra từ hai bên nàng đánh vỡ bóng kiếm thành những mảnh vụn. Kiếp Hành và Vị Húc đồng loạt xuất hiện bên cạnh Liễu Sao, Kiếp Hành nhìn lên không cười khẩy: “Thủ tọa tiên minh cũng chỉ có thể thôi, không cần làm phiền Thánh tôn, giao cho thuộc hạ là được rồi.”

Bóng kiếm tụ lại hóa thành thần kiếm cửu ca nguyên vẹn rồi quay trở về trong tay chủ nhân.

Thương Kính và Thiện Uyên tôn giả xuất hiện giữa không trung, Thương Kính bắt lấy kiếm, nói với Kiếp Hành: “Âm mưu lần này của ma tôn Trương Nguyệt thật không nhỏ.”

Ở bên này chỉ có hai người, có lẽ chủ lực của liên minh tiên võ đang tấn công các ma trận khác. Vì biết Ma cung đã sớm chuẩn bị nên Tiên môn cũng không mang theo đệ tử cấp thấp, những người đến đây đều là những người có thực lực chân trở lên, lực lượng Tiên môn vượt xa Ma cung, không biết đám Lữ Sinh còn có thể chịu được bao lâu. Kiếp Hành trầm nghĩ trong lòng nhưng nét mặt vẫn bình thản, y bật cười ha hả: “Hành động của Ma cung từ khi nào lại cho Tiên môn các người quản, ta khuyên người biết điều thì rời đi trước, chẳng phải Tiên môn sợ nhất là chết người sao?”

Thương Kính cũng không tức giận: “Chuyện có liên quan tới an nguy của lục giới, đệ tử Tiên môn chỉ có thể hy sinh vì chính nghĩa.”

Vì Thương Ngọc Dung và Lạc Ninh nên đương nhiên Liễu Sao hy vọng tránh khỏi một trận chiến tiên ma, nàng cất lời: “Lần này chúng ta không nhắm vào Tiên môn, càng không gây ra tai họa cho lục giới, Thương cung chủ việc gì phải nhúng tay?”

Thương Kính đáp: “Tiên môn tuyệt đối không tham lam bảo vật, nhưng thứ đó không phải là chuyện nhỏ, Ma cung xem trọng như thế khó tránh khỏi khiến người ta lo lắng.” Nói đến đây, y ngấm nghĩ, ngữ khí dịu đi đôi chút: “Tình Hồ và Tô Tín đều nói thiện niệm của người vẫn còn tồn tại, có lẽ lúc trước chúng ta đã hiểu lầm người, nhưng ma tính khiến người ta e dè cũng là sự thật. Nếu người còn nhớ rõ những lời Thương Sa tiên tôn dạy bảo thì không nên dẫn thân vào Ma cung, về đường cho hươu chạy.”

Sắc mặt Kiếp Hành thay đổi, y muốn mở miệng, Liễu Sao lắc đầu ra hiệu y yên tâm, nàng giải thích với Thương Kính: “Chúng ta tìm thứ đó vì muốn khống chế ma tính, chẳng phải lúc trước các người vẫn muốn làm chuyện này sao?”

Thương Kính hơi nhíu mày: “Chuyện này khi còn sống Thương Sa tiên tôn từng nhắc qua với ta, nhưng thuyết về thanh khí rất hư vô mờ昧, chưa được chứng thực. Vả lại, những kẻ nhập ma đều là loại người cùng hung cực ác, ác niệm cũng không phải sinh ra chỉ vì ma tính, người cũng hiểu rõ sự lợi hại của ma đạo. Nếu giải trừ được ma tính, mất đi sự khống chế, sau này lục giới bùng phát ma họa thì người tính làm sao? Thứ đó không thể rơi vào tay Ma cung.”

Hóa ra y cũng biết chuyện này. Liễu Sao cắn môi: “Nhưng trong Ma cung không phải ai cũng xấu, cũng có người bắt đắc dĩ nhập ma, họ cũng muốn quay đầu.” Nàng liếc nhìn Vị Húc: “Chẳng lẽ chỉ vì sợ họ hại

người cho nên cũng vứt bỏ luôn những người tốt trong đó?”

Thương Kính nhìn Vị Húc, y thở dài: “Không có chuyện gì là vẹn cả đôi đường được, cần bỏ thì phải bỏ, Tiên môn đặt an nguy của lục giới lên đầu, bất đắc dĩ mà phải vứt bỏ.”

Vị Húc cười bảo: “Thánh tôn dài dòng với gã làm gì, giao chỗ này cho chúng ta là được.”

Trên đỉnh đầu bầu trời tối tăm kỳ lạ, ánh sáng trên biển ngày càng mờ nhạt, tiếng sấm và cảm giác chấn động giao nhau. Liễu Sao biết đây không phải lúc cậy mạnh, lát nữa nàng còn phải đối mặt với chuyện nguy hiểm hơn, nàng nên giữ lại thực lực của mình. Vì vậy nàng gật đầu lùi sang một bên quan sát trận chiến.

Không ai sai cả, chỉ vì muốn giữ vững lập trường của mình mà thôi. Thương Kính lắc đầu, nói với Thiên Uyên tôn giả: “Xem ra phải đánh một trận.”

“Sớm phải thế.” Thiên Uyên tôn giả vung phát trần lên, kích hoạt chú ấn.

Dưới bầu trời đen tối, chú ấn màu trắng trông cực kỳ bắt mắt, mặt biển tối mịt cũng sáng hơn một chút, trong bầu không khí ngùn ngụt sát khí. Kiếp Hành và Vị Húc không dám xem thường, họ tung ra thực lực mạnh nhất để đối phó. Bên này Thương Kính và Thiên Uyên tôn giả một người là tiên, một người có tu vi Thiên tiên, vốn phải chiếm được ưu thế. Nhưng vì lần trước Thiên Uyên tôn giả chứng kiến được Nguyệt hóa trang thành Liễu Sao nên có chút kiêng dè với Ma cung, lần này tôn giả ra tay cẩn thận hơn nhiều, vả lại tôn giả còn đề phòng Liễu Sao ở bên cạnh đánh lén, nên không dám dốc hết toàn lực. Hai người Kiếp Hành và Vị Húc có ý kéo dài trận chiến nên chỉ phòng thủ chứ không tấn công, trong phút chốc cũng không rơi vào thế yếu.

Mặt biển nghiêng đảo dữ dội hơn như muốn lật mình, trên không trung tiên ma giao chiến ác liệt, ma quang và tiên khí quấn quanh lướt trên vùng hơi nước dày đặc, không thể trông rõ bóng người.

Vài lần Liễu Sao muốn ra tay đều bị Kiếp Hành cản lại, nàng vô cùng lo lắng quan sát vài hướng khác, chưa đến nửa canh giờ đã có gần một nửa ma trận bị phá, tình hình chiến cuộc rất cấp bách, nếu...

Bỗng nhiên một tiếng nổ chấn động vòm trời vang lên, mặt biển bị nhấc lên cao ba trượng.

Đương nhiên sức người không thể tạo ra cái này, mọi người kinh hoàng đồng loạt thu chiêu.

Nước biển hạ xuống, tầm nhìn rõ ràng hơn. Hai người Thương Kính còn đang quan sát khắp nơi thì đám Liễu Sao đã sớm biết được vị trí, họ theo bản năng đều nhìn về một hướng.

Chỉ trong chốc lát mà mặt biển phía sau đã xuất hiện một vật đồ sộ đen thui.

Là một hòn đảo!

“Ở bên kia!” Thương Kính phản ứng lại, ra hiệu với Thiên Uyên tôn giả, không ngờ cảnh vật xung quanh lại đột ngột thay đổi, hai người đã bước vào một không gian không trời, không đất, cũng chính là ma trận Vị Húc đã thiết lập lúc trước. Dẫn trục khí vào trong trận, Vị Húc cầm cờ trận đứng giữa mắt trận, bên cạnh có hai gã ma tướng phối hợp. Lúc trước y không mở trận là vì muốn giữ chân đối phương, để vào lúc này cướp lấy tiên cơ cho Ma cung.

Kiếp Hành chạy tới bên Liễu Sao: “Còn không nhanh đi!”

Liễu Sao do dự quay đầu nhìn Vị Húc, hai người trong trận là tiên minh thủ tọa và Thiên tiên tôn giả, trận này chỉ có thể bao vây họ nhất thời mà thôi, việc này cực kỳ nguy hiểm.

Áo bào đỏ rực rỡ tỏa ánh sáng giữa bầu trời u ám, Vị Húc nhượng mảy với nàng: “Tiểu biệt thắng tân hôn, người đi nhanh về nhanh, người mà chậm chân thì sẽ phải đốt vàng mã cho ta đó.”

Liễu Sao nhổ một ngụm nước miếng, bay thẳng tới hướng hòn đảo.

Đây vốn là nơi xuất hiện sương mù nhưng giờ phút này lại vô cớ mọc ra một hòn đảo nhỏ thần bí chu vi chưa tới trăm dặm, một khu rừng tối tăm bao phủ cả hòn đảo, sương khói bốc lên cao tựa như cái miệng tỏa ra hơi thở nóng bỏng của một con thú to lớn, trong rừng vọng tới tiếng kêu thảm thiết chẳng biết là tiếng của con quái vật nào vọng lại.

Hai người chạy đến gần mới phát hiện chu vi hòn đảo vẫn giống như lúc này nhìn thấy từ phía xa chứ không hề vì khoảng cách gần hơn mà thay đổi diện tích. Liễu Sao kinh ngạc, hóa ra diện tích của hòn đảo này đang thu nhỏ lại.

Lư Sênh đã dẫn theo phần lớn ma tướng đứng chờ phía trước, y cũng đang quan sát hòn đảo: “Rễ Địa linh nhả cắm sâu vào lòng đất nên tác động đến địa mạch, đến lúc chín chắc chắn sẽ hòa tan phần lớn mặt đất, hòn đảo này có lẽ còn lớn hơn hiện tại nhiều.”

Lúc nói chuyện, ma lực bị chấn động, lại có thêm một ma trận bị phá.

Liễu Sao ngắn gọn ra lệnh: “Nhanh! Chúng ta đi nhanh!”

Lư Sênh cản nài lại: “Chúng ta không biết rõ tình hình hòn đảo này, Thánh tôn phải cẩn thận mới được.”

“Ta đi dò đường.” Kiếp Hành dẫn đầu tiến về phía đảo.

Tất cả mọi người không hề phản đối, theo sát sau y tiến vào đảo, ở đằng sau rất nhiều bóng người ngự kiếm tiến về hướng này.

Linh khí trên đảo rất dồi dào, cổ thụ cao vút che cả bầu trời, cây cổ thụ thấp nhất cũng cao hơn mười trượng, đám cổ thụ này ít nhất cũng sinh trưởng được mấy ngàn vạn năm, rễ cây lộ ra trên mặt đất, phần lớn đều to cỡ thùng nước, uốn khúc vặn vẹo tựa như một con mãng xà cực lớn. Vô số dây mây già cổ quăn quanh thân cây leo dần lên trên uốn quanh các cành cây rồi rũ xuống như sợi dây thừng rắn chắc của chiếc đu dây. Mặt đất ẩm ướt rất sạch sẽ, đám bụi cây mọc dưới bóng râm toàn là kỳ hoa dị thảo, thỉnh thoảng có vài cây nấm to cỡ đầu người. Trên đường đi qua mọi người phát hiện tất cả thực vật ở đây đều là linh thảo cực kỳ hiếm thấy trong lục giới, đối diện với tài nguyên hiếm có như thế, nếu không phải có mục tiêu quan trọng hơn thì Lư Sênh chắc chắn sẽ để mọi người hái chúng về Ma cung.

Mọi người phi thân lướt qua những hàng cổ thụ tựa như u linh, tiếng thét thê lương vẫn quẩn quanh bốn phía, nhưng xung quanh không bắt gặp dã thú hay chim muông gì cả, bầu không khí ngày càng kỳ dị, cũng may bọn họ tiến thẳng một mạch không hề gặp thứ gì nguy hiểm.

*1 trượng = 3,33m.

Đám người đuổi theo phía sau dần gần hơn, hơn phân nửa là đám cao thủ Võ đạo lỗ mãng. Liễu Sao rất sốt ruột, dòng khí xung quanh đột ngột dao động như bị sức mạnh nào đó dẫn dắt, quấy đảo, xoay tròn bốc lên những luồng lốc xoáy.

Lư Sênh nói “Đi”, mọi người hiểu ý, tinh thần phấn chấn đi theo hần đến giữa đảo.

Nơi trung tâm của dòng khí là một cảnh tượng khiến người ta hoảng sợ, mặt đất rộng lớn đang tan rã, đất đá hóa thành bùn lầy chìm xuống tạo thành một cái phễu thật lớn. Đáy phễu cách mặt đất chừng mười trượng, những lớp sương mù màu vàng lợt lơ phủ quanh rìa phễu, giống như một tấm màn sa nổi giữa trời và đất, chỉ vừa đến gần hồn thể đã cảm nhận được sự thiêu đốt, mọi người vội vã dừng lại.

Một gã ma tướng ngạc nhiên thốt: “Đây là...”

“Là hồ địa sát.” Liễu Sao đột ngột trả lời, ánh mắt bắt góc nhìn lên bầu trời.

Mặt đất xung quanh không ngừng lún xuống, đối mặt với thứ sức mạnh đáng sợ như vậy, đáy mắt mọi người lấp lóe hào quang. Lư Sênh trầm giọng nói: “Địa linh nhả chín sẽ tác động đến địa mạch, khiến sát khí bùng nổ, chìm muông trên đảo cảm ứng được chuyện này đầu tiên nên chúng đã rời khỏi đây từ lâu, hòn đảo này chắc chắn đến từ Thần giới.”

Kiếp Hành vận chân khí hộ thể bước gần tới ngọn lửa địa sát, nhưng chỉ vừa vươn tay thì y đã bị bật ngược trở về, hai gã ma tướng vội vàng đỡ lấy y.

“Cũng chỉ có thế.” Kiếp Hành đẩy hai người ra nhìn Liễu Sao: “Thứ khỏi lửa này có thể tổn thương hồn phách con người.”

“Lúc Địa linh nhả chín cũng là lúc sát khí mạnh nhất.” Lư Sênh nhìn Liễu Sao.

Liễu Sao không hề đáp lời, nhiều bóng người xuất hiện từ khu rừng đằng sau, có người ngự kiếm cũng có người khinh thân đuổi theo. Ở bên này là Võ Dương Hầu và thủ lĩnh Võ đạo là Bạch Thu Dương cầm đầu thế lực Võ đạo, còn bên kia lại lấy Chuồng giáo Nam Hoa Nguyên Tây Thành, Vạn Vô tiên tôn, Tuy Hòa chuồng giáo phái Thiên Sơn, Ngọc Tứ chân quân chuồng giáo Tử Tiêu cung thống lĩnh thế lực Tiên môn. Bọn họ xông tới nhanh như vậy chứng tỏ ma trận bên ngoài bị phá hơn phân nửa, chẳng biết bao lâu nữa Địa Linh nhãn mới chín, sắc mặt đám người Lữ Sênh đều rất căng thẳng.

Đám người liên minh tiên võ trông thấy cảnh tượng này cũng phải giật mình, đệ tử Tiên môn đương nhiên rất nghiêm chỉnh, còn đám người tu Võ đạo xưa nay tham lam, họ đoán có bảo bối bên tiền lên trước thăm dò, Bạch Thu Dương và Võ Dương Hầu cũng không hề ngăn cản.

Nguyên Tây Thành nhú mày nhắc nhở: “Nguy hiểm.”

Nhưng đám võ sư làm sao chịu nghe lệnh của y, một gã cao thủ ỷ vào tu vi cao muốn xông thẳng vào Địa sát diễm, kết quả vừa bước được nửa bước đã hét thảm rồi quỵ xuống. Vạn Vô tiên tôn vội vung phát trần giúp gã dập đám lửa đang thiêu đốt hồn phách. Võ sư kia đã sớm ngất đi, hai gã đồng đạo cuống cuống kéo gã kia về, đám võ sư nhân tu còn lại đều hoảng sợ không dám có ý chiếm đoạt bảo vật nữa.

Sắc mặt của các vị chuồng giáo trong Tiên môn đều khó coi, Tuy Hòa chuồng giáo phái Thiên Sơn đứng ra chấp tay với Bạch Thu Dương và Võ Dương Hầu, khách sáo nói: “Thương cung chủ hạ lệnh, hành động lần này của Tiên môn chỉ vì muốn ngăn cản Ma cung chứ không có ý định cướp lấy bảo vật, các vị có thể đích thân đến lấy nhưng mà trời sinh thần vật khó tránh khỏi nguy hiểm, mong hai vị cân nhắc kỹ.”

Đến Tiên môn cũng không dám lấy hướng hồ gì Võ đạo. Bạch Thu Dương và Võ Dương Hầu cũng là nhân vật tầm cỡ, sau khi cân nhắc chỉ đành buông bỏ, họ vờ cười bảo: “Chúng ta đến đây vì tru diệt Ma tộc, không dám tham lam thần vật.”

Số lượng người bên Ma cung không hề chiếm ưu thế, tuy nhiên vừa nãy Tiên môn phải phá ma trận, hai vị chuồng giáo và vài vị chân quân đều đang bị thương, Liễu Sao có được tu vi gần với Thiên ma, Lữ Sênh và Kiếp Hành cũng từng là ma tôn Trưng Nguyệt nổi danh lục giới. Vì vậy đám người Nguyên Tây Thành không dám ra tay ngay lập tức, họ kiên nhẫn đợi viện binh. Bên Ma cung cũng muốn kéo dài thời gian, nên đôi bên tạm thời giằng co.

Mặt đất không ngừng tan ra, hố địa sát ngày càng mở rộng, một gốc cổ thụ rất to đổ xuống hóa thành tro tàn trong ngọn lửa sát khí, sau đó theo bùn đất chảy xuống đáy hố. Liễu Sao vừa theo đám người Lữ Sênh lùi về sau, vừa dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn Tạ Lệnh Tề. Lúc này Tạ Lệnh Tề đang đứng bên cạnh Vạn Vô tiên tôn, trông y hơi thất thần, có lẽ đang tính chuyện cướp lấy Địa linh nhãn.

Bỗng nhiên một tiếng “Ầm” vang lên! Sát diễm quanh hố địa sát bùng cao lên, màu lửa ngày càng sậm xuống, rực rỡ lóa mắt, mặt đất lún xuống dần đứng im, bùn đất ngừng tan rã, trong chớp mắt lập tức khôi phục thành lớp đất cứng rắn.

Trên không trung, một con mắt màu đen cực lớn mở ra hóa thành hình tròn!

“Ngay bây giờ.”

“Mở trận!”

Lữ Sênh và Nguyên Tây Thành đồng loạt hét lớn, vài gã ma tướng theo lệnh hành động, cờ trận pháp kéo trục khí đến bảo vệ Liễu Sao ở giữa. Bên Tiên môn Tạ Lệnh Tề và Vũ Tinh Hồ cũng nhận được hiệu lệnh của Nguyên Tây Thành, họ lập tức dẫn chúng đệ tử Nam Hoa ngự kiếm dàn trận, bao vây đám người Ma cung lại, đó đúng là Thất Tinh Phục Ma trận tiếng tăm lừng lẫy.

Tận dụng thời cơ, Liễu Sao khẽ hít sâu một hơi, siết chặt tay lại.

Địa sát diễm danh bất hư truyền, vừa bước tới gần Liễu Sao đã cảm thấy hồn phách chấn động dữ dội, sức mạnh ẩn nấp trong huyết mạch bị nguy hiểm kích thích bắt đầu khởi động, Liễu Sao áp chế luồng sức mạnh này, nằng bước từng bước một tiến vào trong địa sát diễm, ma lực mạnh mẽ lập tức bảo vệ ma hồn, nhưng

địa sát diễm là sức mạnh của trời đất, ma thể rất khó tiếp nhận, cảm giác bỏng rát truyền khắp toàn thân, thể này Liễu Sao mới biết mình đã nghĩ quá đơn giản.

Màn lửa dày không tới mười trượng, nhưng giờ phút này Liễu Sao phải dùng tu vi cả đời để chống lại sức ăn mòn của ngọn lửa, căn bản không còn đủ sức phi thân hay độn thổ, nàng chỉ còn cách gian nan bước từng bước về phía trước.

Thấy Liễu Sao có thể chịu được, đám Lữ Sinh thở phào nhẹ nhõm.

“Đứng lại!” Tiếng quát vọng tới từ không trung.

Cửu ca thần kiếm giáng thẳng xuống đầu Liễu Sao. Hai bóng người vội vàng chạy tới chính là Thương Kính và Thiện Uyên tôn giả, đằng sau còn có vài vị trưởng lão Thanh Hoa cung và các đại đệ tử!

Hai người Thương Kính đã thoát khỏi vòng vây, bọn Vị Húc chắc chắn dữ nhiều lành ít.

Lữ Sinh hơi biến sắc.

Liễu Sao quay đầu trông thấy, khoe mắt hơi ướt nước, nàng lập tức nâng tay lau sạch nước mắt: “Tất cả trông chừng kỹ cho ta!”

Lữ Sinh nhanh chóng trấn tĩnh lại, không chờ y ra lệnh, Kiếp Hành và Mộng ma đã sớm lắc mình chắn chiêu giúp Liễu Sao. Ai ngờ vào lúc này, một thanh kiếm lao tới từ mang theo luồng khí tím thoát ẩn thoát hiện của Thanh Hoa chặn ngang thần kiếm Cửu Ca giữa không trung! Cửu Ca thần kiếm rung lên rồi chệch hướng, thanh kiếm không ngừng lại mà lao thẳng tới mắt trận Thất Tinh Phục Ma! Chúng đệ tử Nam Hoa đang dốc sức trợ trận, vốn không có thời gian đối phó một đòn bất ngờ này, Vũ Tinh Hồ vội vã thu hồi kiếm trận để tránh khỏi thương vong.

“Trắc sư tỷ?” Một nữ đệ tử Thanh Hoa hét lên sợ hãi.

Chương 88: Thần huyết xóa bỏ lời nguyền

Trác gia Thanh Hoa và Nam Hoa phái có nguồn gốc sâu xa, vì Kiến Tổ chân quân nên người của Trác gia không hề xa lạ với trận thuật Nam Hoa.

Lam bào mang theo ngọn gió trong lành, tiên tử đáp trên quạt Thu Ý bay đến, dừng lại bên cạnh Kiếp Hành. Nàng không nói lấy một câu, tay đón Xích Tiêu kiếm chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Nàng vậy mà lại ra tay giúp Ma cung, đám người Nguyên Tây Thành kinh ngạc, chúng tướng Ma cung cũng sửng sốt.

“Thu Huyền, vì sao con cứu nó?” Thương Kính hỏi.

“Con tin tưởng Ngọc Dung làm đúng, cũng tin tưởng Lạc Ca.” Trác Thu Huyền bình thản nói, “Bọn họ đều bảo vệ con bé, con cũng sẽ cứu con bé.”

Thương Kính nghiêm khắc nói: “Nó nay đã là ma tôn Trưng Nguyệt, con cũng biết nó muốn làm gì chứ?”

Trác Thu Huyền thẳng thừng: “Con không biết.”

Không liên quan đến đúng sai, chỉ là cố chấp tin tưởng, yên hận của nàng chỉ đơn giản vậy thôi.

“Người đây là làm bạn với ma?” Thiện Duyên tiên tôn lên tiếng.

Trác Thu Huyền đáp lại: “Vậy thì sao?”

Từ nhỏ, nàng đã kiếm thuật siêu quần, chúng đệ tử Thanh Hoa xưa nay đều bội phục, ngàn vạn lần cũng không ngờ nàng dám cả gan rời bỏ Tiên môn, bắt ngờ đến hoảng hốt. Một nữ đệ tử giận dữ chỉ kiếm về phía nàng: “Trắc sư tỷ, bọn ta thật sự nhìn lầm tỷ rồi!”

Trác Thu Huyền chợt quét mắt nhìn nàng ta: “Kiếm thuật của ta không phải do Thanh Hoa cung truyền thụ, cũng chưa từng dùng một viên đan dược của Thanh Hoa cung, các người nhìn lầm thì có liên quan gì đến ta?” Nàng ngừng lại: “Ta cũng chưa bao giờ muốn các người đánh giá, so sánh.”

Nữ đệ tử kia ghen hờn, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Thấy Lư Sênh định mở miệng, Trác Thu Huyền lại lạnh lùng nói: “Ta chỉ giúp Liễu Sao nhi, không phải giúp các người.”

Đây là Trác Thu Huyền, cực kỳ kiêu ngạo, cực kỳ tự do tự tại, đối với con đường tu hành của nàng, kẻ khác chỉ một mực tôn sùng hoặc giẫm đạp, lại không hề biết rằng nàng chưa từng để tâm đến.

Vì có tiên tử cố chấp bảo vệ, cô gái đã nhân cơ hội tới trước trung tâm ngọn lửa.

“Thương cung chủ!” Thiện Duyên tôn giả nén giận nhắc nhở.

Thương Kính kiên quyết hạ lệnh: “Ngăn nó lại!”

“Người ngăn được sao!” Lư Sênh cười lạnh, một tay đặt ra sau, tay trái đưa lên cao, áo bào rộng phồng lên trong gió, khí thế Ma tôn ngày xưa lại xuất hiện.

Bàn tay nắm lại, trọc khí khắp tám phía dâng lên, kéo đến cuộn cuộn bao phủ đám người bên trong.

Thương Kính biến sắc: “Tể Ma thuật.”

Cái giá phải trả là bốn mươi chín mảnh ma hồn, dùng ma huyết để tạo ra đại trận nghịch thiên, bốn mươi chín mảnh ma đan phá thân thể xông ra hợp thành một mảnh ma đan màu vàng trên không trung cấp tốc hấp thu trọc khí thiên địa, luồng trọc khí tăng thêm sức mạnh của ma trận, từng tia chớp màu lam sáng lên trong ma trận.

Thiện Duyên tôn giả kết ấn chú định phá ma trận, không ngờ tia chớp kia lại mượn sức lửa bên cạnh đánh nàng lùi lại mấy bước, đốt cháy một góc áo choàng. Thiện Duyên tôn giả hoảng hốt, vội vàng vung phát trần bảo vệ chúng đệ tử, may mà không có thương vong. Thương Kính và Võ Dương Hầu đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng biết rõ loại Tể thuật này không thể kéo dài nên cũng không hành động thiếu suy nghĩ.

Khoảng một chén trà trôi qua, có rất nhiều người từ rừng rậm lao ra, chính là đám người Chúc Xung của Phù Sinh phái, ngoài ra còn có ba thủ lĩnh Võ đạo, xem ra ma trận bên ngoài đã bị phá sạch.

Kiếp Hành biến sắc: “Sao lại nhanh như vậy?”

Lư Sênh nhú mày, trầm giọng nói: “Để ta đối phó, phòng thủ!”

“Rõ.” Chúng ma tướng đồng loạt đáp lại.

Nhìn thấy ma trận, đám người Chúc Xung giật mình, Chân Nhất chưởng giáo bước lại gần hỏi: “Thương cung chủ có ở bên trong không?”

Trong trận, đám người Thương Kính mừng rỡ, Thương Kính cao giọng đáp lại: “Bên ngoài là Chân Nhất huynh phải không?”

Biết người bên trong không sao, tất cả mọi người xung quanh đều nhẹ nhõm, Chúc Xung thét lên ra lệnh: “Tất cả chuẩn bị, giúp Thương cung chủ phá trận!”

Không đợi đám đệ tử chưởng giáo xông lên, có một người trong trận đã chắn ở phía trước, chính là Lư Sênh.

Lần trước Chúc Xung đã chứng kiến khả năng của y ở thông đạo Minh giới, liền cười lạnh lùng: “Lư hộ pháp quả nhiên thâm tàng bất lộ, đáng tiếc chỉ là châu chấu đá xe, xông lên!”

Một mình Lư Sênh điều khiển trận lực bao vây ba vị chưởng giáo nên khó có thể khống chế những người còn lại, đại tể ma trận dù mạnh mẽ cũng không thể chịu nổi bọn họ và Thương Kính phối hợp tấn công trong ngoài nên đã bắt đầu dao động. Vài tên nhân tu thừa dịp sơ hở lén lút tới gần hồ Địa sát mơ mộng hão huyền tìm kiếm bảo bối, nhưng chưa kịp nhìn rõ bên trong có gì đã kêu lên thảm thiết biến thành đồng than cháy khét.

Chúc Xung khinh thường liếc nhìn, hét lớn: “Toàn lực phá trận!”

Ngay tại thời khắc đó, cô gái trong ngọn lửa đột nhiên quay đầu lại, vì ma lực bị tiêu hao quá nhiều nên hồn phách của nàng đã bắt đầu bị ăn mòn. Trên khuôn mặt xinh đẹp không hề có chút đau đớn mà ngược lại còn trang trọng kỳ lạ, đôi mắt hạnh trong như nước phản chiếu ngọn lửa hừng hực, sáng ngời khiến người ta khiếp sợ.

Nàng giơ hai tay lên.

Ngọn lửa hừng hực như cảm nhận được điều gì đó, bỗng nhiên trở nên mờ nhạt.

Tất cả mọi người xung quanh phát hiện chuyện lạ thường đều không kìm được vội dừng tay, quan sát.

“Tuyên thệ với trời, cột mốc biên giới làm chứng....”

Giọng cô gái vang lên trong lửa, từng chữ từng chữ vọng vào tai mọi người, truyền về phía chân trời rõ ràng đến đáng sợ.

“Thủy thần chúc phúc, thần huyết xóa bỏ lời nguyền, giải trừ tội nghiệp Diệu Âm!”

Thần huyết xóa bỏ lời nguyền, giải trừ tội nghiệp Diệu Âm!

Phía chân trời cũng vọng lại những lời tương tự.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh, vầng hào quang màu lam nhạt sáng lên ở cuối chân trời.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, vầng hào quang xa thẳm kia ngày càng mãnh liệt chiếu sáng hơn nửa bầu trời, thậm chí bao phủ cả hố đen tối tăm kia, không khí xung quanh cũng thay đổi, mọi người như đặt mình trong làn nước trong lành, tinh khiết.

Tiếng sóng biển thật lớn vọng đến!

Tiên hải dâng lên đột ngột, nước biển rít gào bên bờ hòn đảo nhỏ, phá hủy đất đá, bao phủ những loại cỏ cây hoa lá kỳ lạ, hơn phân nửa hòn đảo ngập trong nước.

Ngầm trong đất như có tiếng ca tuyệt đẹp vang lên như ẩn như hiện, từ xa vươn lại gần.

Không có ca từ, làn điệu cổ quái, nghe thấy lại khiến lòng người xao động. Ban đầu, chỉ có giọng một người, dần dần tiếng hát thêm vào ngày càng nhiều giống như có trăm ngàn người đồng ca.

Yêu ca đầy khí lạnh lan tràn, trăm dặm mặt biển đóng băng.

Hơn một ngàn người mặc áo trắng xuất hiện trên mặt băng, cả nam lẫn nữ đứng chen chúc, bọn họ hát vang khúc ca kỳ lạ, bước trên mặt băng hướng vào bờ.

“Ký Thủy tộc?” Chân Nhất chững giáo đứng gần đó trấn định tinh thần, lạnh lùng hỏi, “Chẳng lẽ Vô Tích Yêu Khuyết muốn bội ước? Yêu quân áo trắng đâu?”

Trả lời y là một câu lạnh lùng: “Yêu Khuyết không nhúng tay vào chuyện ngoài giới.”

Vô Tích Yêu Khuyết không tham dự chính là áo trắng không tham dự, như vậy kể đến là Ký Thủy tộc? Cao thủ Võ đạo bị yêu ca ảnh hưởng, chân khí đứt quãng, Chân Nhất luống cuống liền rút đao quát: “Ký Thủy tộc cũng dám tìm cái chết!”

Ký Thủy tộc yếu ớt nổi tiếng lục giới, đi lại tu luyện đều bị khống chế, lúc này đối mặt với tiên vô liên mình hùng mạnh mà bọn họ lại tham chiến quả thực là đi tìm cái chết. Các trưởng giáo Tiên môn dù sao cũng nhân từ, nán lại thuyết phục khuyên nhủ những đám nhân tu đã xông lên. Sự yếu ớt của Ký Thủy tộc nhanh chóng hiện rõ, ngoại trừ yêu ca mê hoặc người, tu vi của bọn họ thật sự thấp hơn rất nhiều so với các cao thủ. Những Ký Thủy yêu đi đầu đều bị võ chiêu hung hãn chém trúng, thân thể nổ tung biến thành bọt biển. Nhưng bọn họ không hề thấy khó mà lùi, giống như không sợ chết, vẫn tiếp tục hát vang bước lên bờ.

Cuối cùng, một Ký Thủy yêu đầu tiên đến bên bờ rồi dừng lại bước lên mặt đất.

Ngay sau đó, y bị một đao đâm trúng biến thành làn hơi nước, yêu hồn tan biến.

“Giải thoát rồi!” Không biết là ai đã kích động hét lên.

Yêu ca chợt dừng lại, bốn phía chìm trong yên lặng.

Đám người tàn sát đều ngừng tay, nhìn bọn họ như không thể tưởng tượng nổi. Từng người một bước lên bờ, những đôi giày trắng như tuyết bước đi mạnh mẽ trên mặt đất.

Chợt tiếng ca lại vang lên!

Ngày càng nhiều Ký Thủy yêu xuất hiện trên mặt bằng, ngoại trừ những người già yếu thì hầu như toàn bộ Ký Thủy tộc đều xuất hiện. Mấy ngàn đôi mắt màu lam đều lóng lánh ánh lệ, bọn họ ngửa đầu hát vang như là reo hò lại giống như đang khóc.

Tiếng ca thiêu đốt sinh mệnh, mãnh liệt rung động lòng người, trong đó có biết bao hưng phấn, còn có biết bao chua xót.

Chung tộc giãy dụa sinh tồn dưới bóng ma nguyên rửa, không hề yếu đuối, không hề sợ hãi chiến đấu và hy sinh. Ngay cả khi tất cả bọn họ đều chết trận thì đã sao? Ký Thủy tộc đã có tương lai! Chu dù sinh mệnh chỉ còn một khắc, thời khắc này là đáng giá, chỉ cần hy vọng còn tồn tại thì có gì phải sợ?

Trải qua trăm ngàn năm sám hối, những người bị hại cuối cùng cũng nhận từ tha thứ cho bọn họ, xóa đi gông xiềng, mang đến tương lai huy hoàng, thần thủy nguyên trên người họ có thể kéo dài, từ nay về sau phát huy thành tựu xuất sắc trong lục giới.

Cảnh tượng trước mắt thật rung động, rất nhiều cao thủ nhân tu và đệ Tử tiên môn chấn động tinh thần, bất hạnh bị yêu ca khống chế, bọn họ như bị hút hết thần trí mặc cho người bên cạnh kêu gọi thế nào cũng không tỉnh dậy, ngay cả các chương giáo tiên tôn tu vi thâm hậu cũng phải niệm Thanh Tâm quyết để định thần. Lữ Sinh nhân cơ hội đánh trọng thương một tôn giả, làm giảm áp lực cho ma trận để củng cố lại.

Không ai ngờ được, cuộc chiến lại thay đổi to lớn đến vậy chỉ vì một chủng tộc yếu ớt. Mấy tên thủ lĩnh Võ đạo giận dữ hạ lệnh: “Giết!”

Gió mây đổi dời, yêu ca mê hoặc thế gian. Diệu Âm vang lên khắp Tiên hải tựa như một khúc ca của thần chết. Đối mặt với chém giết đầm máu, Ký Thủy tộc gần như không có sức mạnh đánh trả nhưng bọn họ vẫn người trước ngã xuống người sau tiếp bước, điều khiến nước giúp Ma cung, không vì tổn thất mà đau xót tiếc hận, tranh thủ thời gian chính là sự báo đáp của họ.

Hy vọng đã xuất hiện, linh hồn chiến binh sẽ tồn tại vĩnh viễn.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng thê thảm, bóng người màu đen đứng thẳng trong hư không, không biết có phải đang nhìn hay không.

“Chủ nhân, người còn chịu đựng nổi không?” Lam Sát hỏi.

“Được.” Hắn vẫn đứng thẳng người đẹp đẽ như trước, một bàn tay nắm lại đặt bên môi, giấu đi dòng máu tươi chảy ra không ngừng rồi biến mất trong miệng.

“Con bé vốn phải chết, người chịu thần phạt giành lấy một cơ hội cho nó, vậy mà nó lại mạo hiểm vì một tên đàn ông khác, thậm chí có khả năng phá hỏng kế hoạch của người. Nữ nhân chỉ cần thích là chẳng cần biết gì nữa cả!”

“Đủ rồi, Lam Sát.” Hắn nhẹ giọng ngắt lời, hơi nghiêng đầu giống như đang nhìn cô gái của hắn.

Nơi đó, lửa ngày càng lớn, bóng dáng yếu diệu gần như bị nuốt chửng hoàn toàn, thần huyết trong huyết mạch bị hút ra, sức mạnh bảo vệ giảm mạnh, ngọn lửa điên cuồng từng bước xâm chiếm thiêu đốt linh hồn.

Cô gái đứng trong ngọn lửa khẽ mỉm cười.

Hôm nay vì để Ký Thủy được mặc áo màu tím, nguyện ước ngày sau Diệu Âm tộc không còn bóng áo trắng.

Kha Na, huynh nhìn thấy không?

Ngày xưa, muội nợ huynh một khúc Diệu Âm, bây giờ, muội trả lại huynh một Diệu Âm tộc hùng mạnh.

Nàng ngẩng đầu nhìn về hư không mang theo sự áy náy.

Xin lỗi, ta lại tùy hứng, kế hoạch của người có thể sẽ vì vậy mà thất bại, nhưng đoạn tình cảm này ta phải trả lại.

Nàng xoay người, bước đến trung tâm ngọn lửa không hề quay đầu lại.

Nhờ thần huyết phát huy sức mạnh đưa qua tầng lửa nguy hiểm nhất, đoạn đường còn lại tương đối dễ dàng, nhưng ma lực đã hao tổn hơn phân nửa lại không còn thần huyết bảo vệ nên ma hồn bị lửa ăn mòn ngày càng nghiêm trọng, mỗi bước đi đều hao tổn sức lực cực lớn.

Dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy hồn phách trong cơ thể bị thiêu đốt, cực kỳ đau đớn, đến mức gần như không thể tiếp tục bước về phía trước.

Thật muốn từ bỏ.

Chỉ hai ba trượng ngăn ngui mà như xa tận chân trời góc biển, rốt cuộc đã đi bao lâu Liễu Sao cũng không biết nữa, chỉ mang theo toàn thân đầy lửa kiên định bước về phía trước như xác không hồn.

Cuối cùng, ngọn lửa trong tầm mắt cũng biến mất, trước mắt trở nên trống trải

Đến rồi sao? Liễu Sao ngã dưới đất thở hổn hển, mặt mày tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra từng giọt, dần khôi phục lại ý thức.

Dưới chân là hố Địa sát hình phễu, vách hố bị bùn lầy bám lại tạo thành bề mặt trắng xóa, vẫn giữ nguyên hình dạng dòng chảy xuôi xuống trước đây, đáy phễu được linh khí mỏng manh bao phủ, đó là thanh khí thuần khiết nhất đất trời đến từ đáy sâu địa mạch.

Bị linh khí kích thích, Liễu Sao hoàn toàn tỉnh táo lại nên nghe thấy tiếng chém giết chấn động bên ngoài.

Đám người Lư Sênh không gắng gượng được bao lâu nữa!

Liễu Sao vội vàng dập tắt lửa trên người, cắn răng chịu đau, nhún người nhảy xuống dưới nhưng sức lực cạn kiệt nên cả người nàng lảo đảo theo vách đập mạnh xuống đáy hố.

Đáy hố bằng phẳng, có thể chứa được khoảng hơn trăm người, trên mặt đất có mấy khe rãnh rất sâu kéo đến từ các hướng, rõ ràng là dấu vết địa mạch bùng nổ. Các khe rãnh đó hợp lại một nơi, che phủ linh khí màu trắng ngà dày đặc, thanh khí tỏa ra từ nơi đó.

Liễu Sao gần như ngừng thở, không bận tâm đến mặt mày đầy máu me bụi đất đứng dậy bước qua, phát hiện nơi đó có một tán nấm hình dù bằng đá màu sắc tươi sáng to khoảng đầu người, chạm vào có cảm giác mát mẻ, thanh khí bao phủ tầng tầng lớp lớp tỏa ra từ tán nấm đó. Có lẽ là vì lửa Địa sát cực kỳ nguy hiểm nên xung quanh không có thú bảo vệ.

Địa linh nhân, đây là hy vọng của Ma giới, có nó hẳn sẽ không áy náy nữa phải không?

Liễu Sao cong khốe môi, cương quyết hái tán nấm bằng đá xuống.

Trong phút chốc, ánh sáng rực rỡ trên đỉnh đầu, lửa bốc lên trời, những khe rãnh dần mở rộng giống như hang động đen ngòm không đáy, mặt đất xung quanh hóa thành bùn lầy sôi ùng ục, tất cả đều bị hang động kia nuốt chửng, đáy hố cũng bắt đầu lún xuống.

Liễu Sao vội vàng ôm Địa linh nhân vào lòng, dùng hết sức lực bò dọc theo vách hố trèo lên trên, chẳng bao lâu đã tới miệng hố, khi quay đầu nhìn lại thấy đáy hố đã sâu đến mức không thể nhận ra.

Ngọn lửa phía trước hừng hực, thần vật bị đánh cắp làm lửa giận bùng phát, ngọn lửa nâu mãnh liệt hơn trước gấp mấy lần, ngày càng lan rộng trong hố, e là chỉ chốc lát thôi toàn bộ hố Địa sát sẽ bị lửa nuốt chửng.

Liễu Sao ngược mặt nhìn nhưng không thấy bóng dáng kia nên trong lòng hơi thất vọng.

Cũng tốt, người đừng áy náy.

Chỉ tiếc không nhìn thấy Thực Tâm ma đèn tội, đến cuối cùng vẫn mang nợ một ân tình.

Đối diện với tiếng chém giết thâu tai, tiếng quát hỗn loạn của đám Lư Sênh, dù Liễu Sao không nhìn thấy cũng biết tình hình bên ngoài không ổn, không thể kéo dài, nhất định phải giao Địa linh nhân cho Lư Sênh.

Liễu Sao nhìn Địa linh nhân trong tay, đang định lên tiếng —

“Liễu Sao nhi.” Giọng nói trầm thấp mê hoặc gọi nàng.

Liều Sao lập tức ngẩng đầu.

“Ra đi, ngươi có thể.” Giọng nói dịu dàng chân thành vang bên tai nhưng không thấy bóng người.

Liều Sao cố chấp cắn môi, nở nụ cười.

Không, ta không sợ chết, ta cũng không còn luyến tiếc, bởi ngay thời khắc hồn phi phách tán ít ra còn có chàng bên cạnh, ta còn có thể nghe chàng nói chuyện.

“Ta không lừa ngươi đâu,” dường như hắn đang ho, giọng nói yếu đi rất nhiều, tiếp tục dỗ dành nàng, “Ra đi, ta sẽ tìm cho ngươi võ sở tốt nhất, thật đấy.”

Liều Sao trầm mặc một lúc, khẽ cúi đầu.

Vẫn bị dụ dỗ. Dù biết chàng lừa gạt ta, khi mọi chuyện chấm dứt chàng sẽ bỏ đi như năm đó, nhưng ta vẫn bị lời nói dối này mê hoặc.

“Được.” Liều Sao dùng chút ma lực còn sót lại, bước vào ngọn lửa.

Lửa càng cháy mãnh liệt, ma lực không còn bao nhiêu, có lẽ đã tê dại từ lâu nên đau đớn giảm đi rất nhiều, ngay khi tầm mắt trở nên mơ hồ, trong huyết mạch lại dâng lên một sức mạnh quen thuộc, bảo vệ chặt chẽ bản hồn của nàng, ngăn không cho lửa ăn mòn.

Liều Sao ngạc nhiên: “Nguyệt?”

Không có ai trả lời.

Bên ngoài vòng lửa, ma trận lung lay sắp đổ, mảnh ma đan màu vàng trên không đầy vết rách, đám người Lư Sênh là liễu chết phòng thủ khổ sở chiến đấu, nếu không có yêu ca hỗ trợ sợ là ma trận đã bị phá từ lâu. Nhưng Ký Thủy tộc đã thương vong hơn phân nửa, chỉ còn lại mấy trăm người, bằng nguyên vạn dặm đã tan từ lâu, biến trở lại thành mặt biển nhấp nhô.

Tiếng tỷ bà Côn Sơn Ngọc chống lại yêu ca, tiên nhạc định thần, tình thế cực kỳ bất lợi với Ma cung.

Tuy tiên võ liên minh rất mạnh nhưng nhân tu ích kỷ, đám thủ lĩnh Võ đạo không muốn bị tổn hại thực lực nên chỉ phải đi vài cao thủ thực sự, mà mấy tên cao thủ đứng đầu này cũng không dốc hết sức vì chỉ muốn bảo vệ bản thân. Hơn nữa, kẻ đứng đầu như Võ Dương Hầu và Bạch Thu Dương nhìn thấy Liều Sao có thể vào hố Địa sát đã đẩy lên mưu tính mượn tay nàng hái thần vật để trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Vì tâm tư này của đám nhân tu khiến cho cục diện có thể thắng lợi bị kéo dài đến hiện tại.

Đám người Thương Kính sao không nhìn ra ý đồ đó, nhưng vì phòng tuyến nhân gian còn phải nhờ cậy bọn họ nên đành lấy đại cục làm trọng, cố gắng nhẫn nhịn. Chúc Xung lại chướng mắt không chịu nổi, nghiêng răng mắng: “Thành công thì chẳng thấy, thất bại lại có thừa.”

Thủ lĩnh võ đạo Bạch Thu Dương nghe vậy mặt mày nặng nề: “Chúc chương giáo nói vậy là có ý gì?”

Thương Kính vội hòa giải: “Hai vị, đại cục trước mắt, lúc này hãy lấy việc diệt ma làm trọng.”

Bạch Thu Dương hừ một tiếng, dù sao cũng không tiện làm quá lộ liễu, miễn cưỡng quát tháo ra lệnh cho thủ hạ tấn công. Cao thủ tiên võ liên minh cùng xông lên, ma đan rơi xuống vỡ tan, rốt cục ma trận cũng bị đánh hạ, mấy ma tướng kiệt sức ngã xuống bị đám người nhân tu chém nát.

Đúng lúc này, một bóng người đi ra từ trong lửa.

Đó là một cô gái đang tuổi thanh xuân, hồn phách bị tổn thương nghiêm trọng, áo choàng đen và áo bào xanh đều bị lửa đốt từng mảnh lớn để lộ hơn nửa cánh tay trắng như tuyết, lá liễu giữa hàng mày yêu dị đã chứng minh thân thể của nàng. Nàng vừa bước ra ngoài vòng lửa, ngọn lửa sau lưng đã phóng lên cao trở thành một cột sáng thật lớn, cùng lúc đó hố đen khổng lồ giữa bầu trời biến mất. Từ trên không trung nhìn xuống, toàn bộ hố Địa sát bị ngọn lửa hùng hực nuốt chửng, như một lò thiêu khổng lồ giữa đất trời, thiêu đốt hồn phách của tất cả mọi người ở đây đến đau đớn.

“Thánh tôn!” Kiếp Hành và Lư Sênh mừng rỡ, trái phải bảo vệ nàng.

Mọi ánh mắt đều dừng lại ở Địa linh nhân trong tay Liễu Sao, cho dù đám nhân tu không biết nội tình cũng đoán ra đó là bảo bối hiếm thấy.

“Ngăn ả lại, giết!” Mấy tên thủ lĩnh Võ đạo hạ lệnh cùng lúc.

Tranh đoạt bảo bối là chuyện khiến đám nhân tu vui vẻ nhất, cả đám đều vô cùng hưng phấn tranh nhau xông lên. Nhưng ngay sau đó đều kêu gào thảm thiết trở ra, có vài cánh tay đầy máu bay lên rồi rơi xuống.

Kiểm thuật Thanh Hoa nổi danh khắp tiên đạo, cao thủ tầm thường sao có thể ngăn cản.

“Lòng người thật đáng ghét,” Tiên tử lạnh lùng cảnh cáo, “Còn đến nữa thì chết.”

“Người thật sự muốn ruồng bỏ Tiên môn sao?” Thiện Duyên tôn giả hỏi.

Tiên tử không nói gì, chỉ giơ Xích Tiêu kiếm lên.

Dù oán hận trách cứ đến mức nào, nhưng sau khi người đó ngã xuống, nàng vẫn lựa chọn cầm lấy kiếm của y.

Quá giận, quá hận nhưng vẫn yêu như cũ.

Huynh vốn không chịu vì ta mà vứt bỏ trách nhiệm, vậy thì, ta sẽ từ bỏ sự cố chấp của mình, gánh lấy trách nhiệm của huynh. Ta tin tưởng lựa chọn của huynh thì có gì phải e ngại người khác hiểu lầm?

“Thu Huyền!” Thương Kính quát lớn.

Trác Thu Huyền nói: “Thực Tâm ma không chết, Tiên môn đã bị y lợi dụng, ai lấy được Địa linh nhân cũng không liên quan đến con, nhưng tuyệt đối không thể rơi vào tay các người để Thực Tâm ma thực hiện được ý đồ, chỉ vậy thôi.”

Tiên tử thường ngày phóng khoáng, giờ phút này đã trở thành đáng ghét cố chấp trong mắt mọi người. Một đệ tử Thanh Hoa cung tức giận: “Tỷ bị ả lừa rồi, thân là đệ tử Tiên môn, sao tỷ lại...”

“Đây là lựa chọn của ta, không cần nói nhiều lời vô nghĩa.”

Một trận gió lốc quét trên biển, tiên khí bùng lên cuộn cuộn, mái tóc đen thật dài cùng dây cột tóc màu trắng tung bay. Tiên tử đứng giữa gió lốc, linh khí gột sạch tiên thể khiến một tầng trọc khí tan biến như khói.

Những hạt mưa rơi từ trên trời, tẩy đi vết bẩn trên lam bào.

Cung chủ Tử Tiêu cung Ngọc Túc chân quân ngạc nhiên: “Đây là... tấn chức?”

Đột nhiên tấn chức khi sắp khai chiến, bóng dáng Trác Thu Huyền di chuyển giữa không trung, hai tay đan chéo trên đỉnh đầu, giữ chặt kiếm quyết, Xích Tiêu kiếm phóng lên cao.

Đông Hoa Phần Hải, tuyệt chiêu nổi danh của Thanh Hoa cung được tiên tôn đích thân sử dụng, uy lực xưa đâu bằng nay.

Trời chợt tối tăm, hư không lại xuất hiện, những đốm sáng tản ra giữa ngón tay, từng chút từng chút, giống như ánh mắt nụ cười trong trẻo của người ấy, lại khiến người ta nhìn thấy mà bị thương.

Tiên tử đột nhiên nhắm mắt lại.

Đốm sáng bùng cháy khắp trời như những con bướm trắng phá kén bay lượn.

Chớp mắt, Xích Tiêu kiếm mang theo ánh kiếm như lửa đỏ chiếu xuống xung quanh, dẫn theo một dòng khí mạnh, ánh sáng lam tỏa ra khắp nơi, mỏng manh nhưng mang theo tiếng sóng biển, những nhân tu và đệ tử Tiên môn bị kiếm khí quét qua hoặc ngắt xủ hoặc bị thương bỏ chạy.

Một lần nữa thấy lại đường kiếm này, nhưng nó lại vì mở đường sống cho Ma cung.

Thiện Duyên tôn giả thở dài: “Đáng tiếc, quá cố chấp.”

Năm ẩn chú xuất hiện trên không trung sau đó phủ xuống! Dù sao tu vi của Thiên tiên cũng phi phạm, ngăn chặn hết Đông Hoa Phần Hải, Trác Thu Huyền lặng im ngã xuống giữa không trung, không biết sống chết.

“Trác sư tỷ!” Liễu Sao kêu lên.

“Tiên môn sẽ không làm con bé chết đâu,” Kiếp Hành ngăn nài lại, “Đại sự quan trọng hơn, đi mau!”

Đường sống trước mắt lại khép lại, ẩn chú lập lòe.

Liễu Sao thấy thể liên đưa Địa linh nhân cho Lữ Sinh nhưng y không hề đón lấy: “Kiếp Hành, hộ tống Thánh tôn về Hư Thiên, những người còn lại cùng ta căn phía sau!”

Chúng tướng Ma cung đồng thanh đáp: “Rõ!”

Thấy Liễu Sao sững sờ, Lữ Sinh xoay người nói: “Ma cung cần Trưng Nguyệt, người là ma tôn Trưng Nguyệt.”

Ma tôn còn sống thì có thể chống đỡ kết giới không cần lo nghĩ, y tự quyết định mình sẽ căn phía sau, Liễu Sao há hốc miệng đang định nói gì đó lại nghe Kiếp Hành cười lạnh: “Người là Trưng Nguyệt của quá khứ rồi, có tư cách gì ra lệnh cho lão phu!”

Lữ Sinh nhú mày nhìn y: “Người...”

Kiếp Hành phát áo choàng, vênh mặt tiến lên.

Không còn lệnh cấm của Ma thần trời buộc, ma đan cấp tốc hấp thu linh khí trời đất, tích tụ sức mạnh lớn nhất khiến ma thể kêu răng rắc.

“Đây là...” Mộng ma Hàn Minh biến sắc.

“Kiếp Hành thúc!” Liễu Sao chợt tỉnh ngộ, “Người mau quay lại đây!”

Bóng dáng khôi ngô kia không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng quát: “Ta làm đại Ma tôn nhiều năm cũng biết các người không phục, Ma cung vì ta mà suy sụp là tội lỗi của ta, ta chỉ muốn hỏi các người cái tên Trưng Nguyệt này ta có xứng đáng không?”

Đúng là y so đo chuyện này.

Mộng ma nghe vậy chỉ cúi đầu. Lữ Sinh nhìn bóng dáng y, nhẹ giọng: “Ma tôn Trưng Nguyệt, người hoàn toàn xứng đáng.”

“Tốt! Tốt lắm!” Kiếp Hành cười lớn.

Từ lúc đứng vào vị trí kia, thời khắc trở thành người thay thế thì nửa đời đều theo đuổi sự thừa nhận, cuối cùng đã có thể hoàn thành vào lúc này.

Trong tiếng cười thoải mái, ma thể nổ tung.

Ma lực ngưng tụ suốt đời và sức mạnh xóa bỏ lớn nhất nhằm về phía ẩn chú!

88. Q.3 - Chương 88: Thần Huyết Xóa Bỏ Lời Nguyên

Trác gia Thanh Hoa và Nam Hoa phái có nguồn gốc sâu xa, vì Kiến Tổ chân quân nên người của Trác gia không hề xa lạ với trận thuật Nam Hoa.

Lam bào mang theo ngọn gió trong lành, tiên tử đạp trên quạt Thu Ý bay đến, dừng lại bên cạnh Kiếp Hành. Nàng không nói lấy một câu, tay đón Xích Tiêu kiểm chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Nàng vậy mà lại ra tay giúp Ma cung, đám người Nguyên Tây Thành kinh ngạc, chúng tướng Ma cung cũng sửng sốt.

“Thu Huyền, vì sao con cứu nó?” Thương Kính hỏi.

“Con tin tưởng Ngọc Dung làm đúng, cũng tin tưởng Lạc Ca.” Trác Thu Huyền bình thản nói, “Bọn họ đều bảo vệ con bé, con cũng sẽ cứu con bé.”

Thương Kính nghiêm khắc nói: “Nó nay đã là ma tôn Trưng Nguyệt, con cũng biết nó muốn làm gì chứ?”

Trác Thu Huyền thẳng thừng: “Con không biết.”

Không liên quan đến đúng sai, chỉ là cố chấp tin tưởng, yên hận của nàng chỉ đơn giản vậy thôi.

“Người đây là làm bạn với ma?” Thiện Duyên tiên tôn lên tiếng.

Trác Thu Huyền đáp lại: “Vậy thì sao?”

Từ nhỏ, nàng đã kiếm thuật siêu quần, chúng đệ tử Thanh Hoa xưa nay đều bội phục, ngàn vạn lần cũng không ngờ nàng dám cả gan rời bỏ Tiên môn, bắt ngờ đến hoảng hốt. Một nữ đệ tử giận dữ chỉ kiếm về phía nàng: “Trác sư tỷ, bọn ta thật sự nhìn lầm tỷ rồi!”

Trác Thu Huyền chợt quét mắt nhìn nàng ta: “Kiếm thuật của ta không phải do Thanh Hoa cung truyền thụ, cũng chưa từng dùng một viên đan dược của Thanh Hoa cung, các người nhìn lầm thì có liên quan gì đến ta?” Nàng ngừng lại: “Ta cũng chưa bao giờ muốn các người đánh giá, so sánh.”

Nữ đệ tử kia ghen hờn, xung quanh lạng ngắt như tờ.

Thấy Lư Sênh định mở miệng, Trác Thu Huyền lại lạnh lùng nói: “Ta chỉ giúp Liễu Sao nhi, không phải giúp các người.”

Đây là Trác Thu Huyền, cực kỳ kiêu ngạo, cực kỳ tự do tự tại, đối với con đường tu hành của nàng, kẻ khác chỉ một mực tôn sùng hoặc giẫm đạp, lại không hề biết rằng nàng chưa từng để tâm đến.

Vì có tiên tử cố chấp bảo vệ, cô gái đã nhân cơ hội tới trước trung tâm ngọn lửa.

“Thương cung chủ!” Thiện Duyên tôn giả nén giận nhắc nhở.

Thương Kính kiên quyết hạ lệnh: “Ngăn nó lại!”

“Người ngăn được sao!” Lư Sênh cười lạnh, một tay đặt ra sau, tay trái đưa lên cao, áo bào rộng phồng lên trong gió, khí thế Ma tôn ngày xưa lại xuất hiện.

Bàn tay nắm lại, trọc khí khắp tám phía dâng lên, kéo đến cuộn cuộn bao phủ đám người bên trong.

Thương Kính biến sắc: “Tể Ma thuật.”

Cái giá phải trả là bốn mươi chín mảnh ma hồn, dùng ma huyết để tạo ra đại trận nghịch thiên, bốn mươi chín mảnh ma đan phá thân thể xông ra hợp thành một mảnh ma đan màu vàng trên không trung cấp tốc hấp thu trọc khí thiên địa, luồng trọc khí tăng thêm sức mạnh của ma trận, từng tia chớp màu lam sáng lên trong ma trận.

Thiện Duyên tôn giả kết ấn chú định phá ma trận, không ngờ tia chớp kia lại mượn sức lửa bên cạnh đánh nàng lùi lại mấy bước, đốt cháy một góc áo choàng. Thiện Duyên tôn giả hoảng hốt, vội vàng vung phát trần bảo vệ chúng đệ tử, may mà không có thương vong. Thương Kính và Võ Dương Hầu đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng biết rõ loại Tể thuật này không thể kéo dài nên cũng không hành động thiếu suy nghĩ.

Khoảng một chén trà trôi qua, có rất nhiều người từ rừng rậm lao ra, chính là đám người Chúc Xung của Phù Sinh phái, ngoài ra còn có ba thủ lĩnh Võ đạo, xem ra ma trận bên ngoài đã bị phá sạch.

Kiếp Hành biến sắc: “Sao lại nhanh như vậy?”

Lư Sênh nhú mày, trầm giọng nói: “Để ta đối phó, phòng thủ!”

“Rõ.” Chúng ma tướng đồng loạt đáp lại.

Nhìn thấy ma trận, đám người Chúc Xung giật mình, Chân Nhất chưởng giáo bước lại gần hỏi: “Thương cung chủ có ở bên trong không?”

Trong trận, đám người Thương Kính mừng rỡ, Thương Kính cao giọng đáp lại: “Bên ngoài là Chân Nhất huynh phải không?”

Biết người bên trong không sao, tất cả mọi người xung quanh đều nhẹ nhõm, Chúc Xung thét lên ra lệnh: “Tất cả chuẩn bị, giúp Thương cung chủ phá trận!”

Không đợi đám đệ tử chuông giáo xông lên, có một người trong trận đã chắn ở phía trước, chính là Lư Sênh.

Lần trước Chúc Xung đã chứng kiến khả năng của y ở thông đạo Minh giới, liền cười lạnh lùng: “Lư hộ pháp quả nhiên thâm tàng bất lộ, đáng tiếc chỉ là châu chấu đá xe, xông lên!”

Một mình Lư Sênh điều khiển trận lực bao vây ba vị chuông giáo nên khó có thể khống chế những người còn lại, đại tể ma trận dù mạnh mẽ cũng không thể chịu nổi bọn họ và Thương Kính phối hợp tấn công trong ngoài nên đã bắt đầu dao động. Vài tên nhân tu thừa dịp sơ hở lén lút tới gần hố Địa sát mơ mộng hão huyền tìm kiếm bảo bối, nhưng chưa kịp nhìn rõ bên trong có gì đã kêu lên thảm thiết biến thành đồng than cháy khét.

Chúc Xung khinh thường liếc nhìn, hét lớn: “Toàn lực phá trận!”

Ngay tại thời khắc đó, cô gái trong ngọn lửa đột nhiên quay đầu lại, vì ma lực bị tiêu hao quá nhiều nên hồn phách của nàng đã bắt đầu bị ăn mòn. Trên khuôn mặt xinh đẹp không hề có chút đau đớn mà ngược lại còn trang trọng kỳ lạ, đôi mắt hạnh phúc như nước phản chiếu ngọn lửa hừng hực, sáng ngời khiến người ta khiếp sợ.

Nàng giơ hai tay lên.

Ngọn lửa hừng hực như cảm nhận được điều gì đó, bỗng nhiên trở nên mờ nhạt.

Tất cả mọi người xung quanh phát hiện chuyện lạ thường đều không kìm được vội dừng tay, quan sát.

“Tuyên thệ với trời, cột mốc biên giới làm chứng....”

Giọng cô gái vang lên trong lửa, từng chữ từng chữ vọng vào tai mọi người, truyền về phía chân trời rõ ràng đến đáng sợ.

“Thủy thần chúc phúc, thần huyết xóa bỏ lời nguyền, giải trừ tội nghiệp Diệt Âm!”

Thần huyết xóa bỏ lời nguyền, giải trừ tội nghiệp Diệt Âm!

Phía chân trời cũng vọng lại những lời tương tự.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh, vầng hào quang màu lam nhạt sáng lên ở cuối chân trời.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, vầng hào quang xa thẳm kia ngày càng mãnh liệt chiếu sáng hơn nửa bầu trời, thậm chí bao phủ cả hố đen tối tăm kia, không khí xung quanh cũng thay đổi, mọi người như đặt mình trong làn nước trong lành, tinh khiết.

Tiếng sóng biển thật lớn vọng đến!

Tiên hải dâng lên đột ngột, nước biển rít gào bên bờ hòn đảo nhỏ, phá hủy đất đá, bao phủ những loại cỏ cây hoa lá kỳ lạ, hơn phân nửa hòn đảo ngập trong nước.

Ngâm trong đất như có tiếng ca tuyệt đẹp vang lên như ẩn như hiện, từ xa vượn lại gần.

Không có ca từ, làn điệu cổ quái, nghe thấy lại khiến lòng người xao động. Ban đầu, chỉ có giọng một người, dần dần tiếng hát thêm vào ngày càng nhiều giống như có trăm ngàn người đồng ca.

Yêu ca đầy khí lạnh lan tràn, trăm dặm mặt biển đóng băng.

Hơn một ngàn người mặc áo trắng xuất hiện trên mặt băng, cả nam lẫn nữ đứng chen chúc, bọn họ hát vang khúc ca kỳ lạ, bước trên mặt băng hướng vào bờ.

“Ký Thủy tộc?” Chân Nhất chuông giáo đứng gần đó trấn định tinh thần, lạnh lùng hỏi, “Chẳng lẽ Vô Tích Yêu Khuyết muốn bội ước? Yêu quân áo trắng đâu?”

Trả lời y là một câu lạnh lùng: “Yêu Khuyết không nhúng tay vào chuyện ngoài giới.”

Vô Tích Yêu Khuyết không tham dự chính là áo trắng không tham dự, như vậy kể đến là Ký Thủy tộc? Cao thủ Vô đạo bị yêu ca ảnh hưởng, chân khí đứt quãng, Chân Nhất luống cuống liền rút đao quát: “Ký Thủy tộc cũng dám tìm cái chết!”

Ký Thủy tộc yếu ớt nổi tiếng lục giới, đi lại tu luyện đều bị khống chế, lúc này đối mặt với tiên võ liên minh hùng mạnh mà bọn họ lại tham chiến quả thực là đi tìm cái chết. Các chương giáo Tiên môn dù sao cũng nhân từ, nán lại thuyết phục khuyên nhủ nhưng đám nhân tu đã xông lên. Sự yếu ớt của Ký Thủy tộc nhanh chóng hiện rõ, ngoại trừ yêu ca mê hoặc người, tu vi của bọn họ thật sự thấp hơn rất nhiều so với các cao thủ. Những Ký Thủy yêu đi đầu đều bị võ chiêu hung hãn chém trúng, thân thể nổ tung biến thành bọt biển. Nhưng bọn họ không hề thấy khó mà lùi, giống như không sợ chết, vẫn tiếp tục hát vang bước lên bờ.

Cuối cùng, một Ký Thủy yêu đầu tiên đến bên bờ rồi dừng lại bước lên mặt đất.

Ngay sau đó, y bị một đao đâm trúng biến thành làn hơi nước, yêu hồn tan biến.

“Giải thoát rồi!” Không biết là ai đã kích động hét lên.

Yêu ca chợt dừng lại, bốn phía chìm trong yên lặng.

Đám người tàn sát đều ngừng tay, nhìn bọn họ như không thể tưởng tượng nổi. Từng người một bước lên bờ, những đôi giày trắng như tuyết bước đi mạnh mẽ trên mặt đất.

Chợt tiếng ca lại vang lên!

Ngày càng nhiều Ký Thủy yêu xuất hiện trên mặt bằng, ngoại trừ những người già yếu thì hầu như toàn bộ Ký Thủy tộc đều xuất hiện. Mấy ngàn đôi mắt màu lam đều long lánh ánh lệ, bọn họ ngửa đầu hát vang như là reo hò lại giống như đang khóc.

Tiếng ca thiêu đốt sinh mệnh, mãnh liệt rung động lòng người, trong đó có biết bao hưng phấn, còn có biết bao chua xót.

Chung tộc giãy dụa sinh tồn dưới bóng ma nguyên rửa, không hề yếu đuối, không hề sợ hãi chiến đấu và hy sinh. Ngay cả khi tất cả bọn họ đều chết trận thì đã sao? Ký Thủy tộc đã có tương lai! Chu dù sinh mệnh chỉ còn một khắc, thời khắc này là đáng giá, chỉ cần hy vọng còn tồn tại thì có gì phải sợ?

Trải qua trăm ngàn năm sám hối, những người bị hại cuối cùng cũng nhân từ tha thứ cho bọn họ, xóa đi gông xiềng, mang đến tương lai huy hoàng, thần thủy nguyên trên người họ có thể kéo dài, từ nay về sau phát huy thành tựu xuất sắc trong lục giới.

Cảnh tượng trước mắt thật rung động, rất nhiều cao thủ nhân tu và đệ Tử tiên môn chấn động tinh thần, bất hạnh bị yêu ca khống chế, bọn họ như bị hút hết thần trí mặc cho người bên cạnh kêu gọi thế nào cũng không tỉnh dậy, ngay cả các chương giáo tiên tôn tu vi thâm hậu cũng phải niệm Thanh Tâm quyết để định thần. Lữ Sênh nhân cơ hội đánh trọng thương một tôn giả, làm giảm áp lực cho ma trận để củng cố lại.

Không ai ngờ được, cuộc chiến lại thay đổi to lớn đến vậy chỉ vì một chủng tộc yếu ớt. Mấy tên thủ lĩnh Vô đạo giận dữ hạ lệnh: “Giết!”

Gió mây đổi dời, yêu ca mê hoặc thể gian. Diệu Âm vang lên khắp Tiên hải tựa như một khúc ca của thần chết. Đối mặt với chém giết đầm máu, Ký Thủy tộc gần như không có sức mạnh đánh trả nhưng bọn họ vẫn người trước ngã xuống người sau tiếp bước, điều khiến nước giúp Ma cung, không vì tổn thất mà đau xót tiếc hận, tranh thủ thời gian chính là sự báo đáp của họ.

Hy vọng đã xuất hiện, linh hồn chiến binh sẽ tồn tại vĩnh viễn.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng thâm thẳm, bóng người màu đen đứng thẳng trong hư không, không biết có phải đang nhìn hay không.

“Chủ nhân, người còn chịu đựng nổi không?” Lam Sát hỏi.

“Được.” Hắn vẫn đứng thẳng người đẹp đẽ như trước, một bàn tay nắm lại đặt bên môi, giấu đi dòng máu tươi chảy ra không ngừng rồi biến mất trong miệng.

“Con bé vốn phải chết, người chịu thần phạt giành lấy một cơ hội cho nó, vậy mà nó lại mạo hiểm vì một tên đàn ông khác, thậm chí có khả năng phá hỏng kế hoạch của người. Nữ nhân chỉ cần thích là chẳng cần biết gì nữa cả!”

“Đủ rồi, Lam Sát.” Hần nhẹ giọng ngắt lời, hơi nghiêng đầu giống như đang nhìn cô gái của hắn.

Nơi đó, lửa ngày càng lớn, bóng dáng yếu điệu gần như bị nuốt chửng hoàn toàn, thần huyết trong huyết mạch bị hút ra, sức mạnh bảo vệ giảm mạnh, ngọn lửa điên cuồng từng bước xâm chiếm thiêu đốt linh hồn.

Cô gái đứng trong ngọn lửa khẽ mỉm cười.

Hôm nay vì để Ký Thủy được mặc áo màu tím, nguyện ước ngày sau Diêu Âm tộc không còn bóng áo trắng.

Kha Na, huynh nhìn thấy không?

Ngày xưa, muội nợ huynh một khúc Diêu Âm, bây giờ, muội trả lại huynh một Diêu Âm tộc hùng mạnh.

Nàng ngẩng đầu nhìn về hư không mang theo sự áy náy.

Xin lỗi, ta lại tùy hứng, kế hoạch của người có thể sẽ vì vậy mà thất bại, nhưng đoạn tình cảm này ta phải trả lại.

Nàng xoay người, bước đến trung tâm ngọn lửa không hề quay đầu lại.

Nhờ thần huyết phát huy sức mạnh đưa qua tầng lửa nguy hiểm nhất, đoạn đường còn lại tương đối dễ dàng, nhưng ma lực đã hao tổn hơn phân nửa lại không còn thần huyết bảo vệ nên ma hồn bị lửa ăn mòn ngày càng nghiêm trọng, mỗi bước đi đều hao tổn sức lực cực lớn.

Dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy hồn phách trong cơ thể bị thiêu đốt, cực kỳ đau đớn, đến mức gần như không thể tiếp tục bước về phía trước.

Thật muốn từ bỏ.

Chỉ hai ba trượng ngắn ngủi mà như xa tận chân trời góc biển, rốt cuộc đã đi bao lâu Liễu Sao cũng không biết nữa, chỉ mang theo toàn thân đầy lửa kiên định bước về phía trước như xác không hồn.

Cuối cùng, ngọn lửa trong tầm mắt cũng biến mất, trước mắt trở nên trống trải

Đến rồi sao? Liễu Sao ngã dưới đất thở hổn hển, mặt mày tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra từng giọt, dần khôi phục lại ý thức.

Dưới chân là hố Địa sát hình phễu, vách hố bị bùn lầy bám lại tạo thành bề mặt trắng xóa, vẫn giữ nguyên hình dạng dòng chảy xuôi xuống trước đây, đáy phễu được linh khí mỏng manh bao phủ, đó là thanh khí thuần khiết nhất đất trời đến từ đáy sâu địa mạch.

Bị linh khí kích thích, Liễu Sao hoàn toàn tỉnh táo lại nên nghe thấy tiếng chém giết chấn động bên ngoài.

Đám người Lư Sinh không gắng gượng được bao lâu nữa!

Liễu Sao vội vàng dập tắt lửa trên người, cắn răng chịu đau, nhún người nhảy xuống dưới nhưng sức lực cạn kiệt nên cả người nàng lảo đảo theo vách đập mạnh xuống đáy hố.

Đáy hố bằng phẳng, có thể chứa được khoảng hơn trăm người, trên mặt đất có mấy khe rãnh rất sâu kéo đến từ các hướng, rõ ràng là dấu vết địa mạch bùng nổ. Các khe rãnh đó hợp lại một nơi, che phủ linh khí màu trắng ngà dày đặc, thanh khí tỏa ra từ nơi đó.

Liễu Sao gần như ngừng thở, không bận tâm đến mặt mày đầy máu me bụi đất đứng dậy bước qua, phát hiện nơi đó có một tán nấm hình dù bằng đá màu sắc tươi sáng to khoảng đầu người, chạm vào có cảm giác mát mẻ, thanh khí bao phủ tầng tầng lớp lớp tỏa ra từ tán nấm đó. Có lẽ là vì lửa Địa sát cực kỳ nguy hiểm nên xung quanh không có thú bảo vệ.

Địa linh nhân, đây là hy vọng của Ma giới, có nó hẳn sẽ không áy náy nữa phải không?

Liễu Sao cong khóe môi, cương quyết hái tán nấm bằng đá xuống.

Trong phút chốc, ánh sáng rực rỡ trên đỉnh đầu, lửa bốc lên trời, những khe rãnh dần mở rộng giống như hang động đen ngòm không đáy, mặt đất xung quanh hóa thành bùn lầy sôi ùng ục, tất cả đều bị hang động kia nuốt chửng, đáy hố cũng bắt đầu lún xuống.

Liễu Sao vội vàng ôm Địa linh nhả vào lòng, dùng hết sức lực bò dọc theo vách hố trèo lên trên, chẳng bao lâu đã tới miệng hố, khi quay đầu nhìn lại thấy đáy hố đã sâu đến mức không thể nhận ra.

Ngon lửa phía trước hừng hực, thần vật bị đánh cắp làm lửa giận bùng phát, ngọn lửa nâu mãnh liệt hơn trước gấp mấy lần, ngày càng lan rộng trong hố, e là chỉ chốc lát thôi toàn bộ hố Địa sát sẽ bị lửa nuốt chửng.

Liễu Sao ngược mặt nhìn nhưng không thấy bóng dáng kia nên trong lòng hơi thất vọng.

Cũng tốt, người đừng áy náy.

Chỉ tiếc không nhìn thấy Thực Tâm ma đền tội, đến cuối cùng vẫn mang nợ một ân tình.

Đối diện với tiếng chém giết thấu tai, tiếng quát hỗn loạn của đám Lư Sênh, dù Liễu Sao không nhìn thấy cũng biết tình hình bên ngoài không ổn, không thể kéo dài, nhất định phải giao Địa linh nhả cho Lư Sênh.

Liễu Sao nhìn Địa linh nhả trong tay, đang định lên tiếng —

“Liễu Sao nhi.” Giọng nói trầm thấp mê hoặc gọi nàng.

Liễu Sao lập tức ngẩng đầu.

“Ra đi, người có thể.” Giọng nói dịu dàng chân thành vang bên tai nhưng không thấy bóng người.

Liễu Sao cố chấp cắn môi, nở nụ cười.

Không, ta không sợ chết, ta cũng không còn luyến tiếc, bởi ngay thời khắc hồn phi phách tán ít ra còn có chàng bên cạnh, ta còn có thể nghe chàng nói chuyện.

“Ta không lừa ngươi đâu,” dường như hần đang ho, giọng nói yếu đi rất nhiều, tiếp tục dỗ dành nàng, “Ra đi, ta sẽ tìm cho ngươi võ sở tốt nhất, thật đấy.”

Liễu Sao trầm mặc một lúc, khẽ cúi đầu.

Vẫn bị dụ dỗ. Dù biết chàng lừa gạt ta, khi mọi chuyện chấm dứt chàng sẽ bỏ đi như năm đó, nhưng ta vẫn bị lời nói dối này mê hoặc.

“Được.” Liễu Sao dùng chút ma lực còn sót lại, bước vào ngọn lửa.

Lửa càng cháy mãnh liệt, ma lực không còn bao nhiêu, có lẽ đã tê dại từ lâu nên đau đớn giảm đi rất nhiều, ngay khi tầm mắt trở nên mơ hồ, trong huyết mạch lại dâng lên một sức mạnh quen thuộc, bảo vệ chặt chẽ bản hồn của nàng, ngăn không cho lửa ăn mòn.

Liễu Sao ngạc nhiên: “Nguyệt?”

Không có ai trả lời.

Bên ngoài vòng lửa, ma trận lung lay sắp đổ, mảnh ma đan màu vàng trên không đầy vết rách, đám người Lư Sênh là liều chết phòng thủ khổ sở chiến đấu, nếu không có yêu ca hỗ trợ sợ là ma trận đã bị phá từ lâu. Nhưng Ký Thủy tộc đã thương vong hơn phân nửa, chỉ còn lại mấy trăm người, bằng nguyên vạn dặm đã tan từ lâu, biến trở lại thành mặt biển nhấp nhô.

Tiếng tỳ bà Côn Sơn Ngọc chống lại yêu ca, tiên nhạc định thần, tình thế cực kỳ bất lợi với Ma cung.

Tuy tiên võ liên minh rất mạnh nhưng nhân tu ích kỷ, đám thủ lĩnh Võ đạo không muốn bị tổn hại thực lực nên chỉ phái đi vài cao thủ thực sự, mà mấy tên cao thủ đứng đầu này cũng không dốc hết sức vì chỉ muốn bảo vệ bản thân. Hơn nữa, kẻ đứng đầu như Võ Dương Hầu và Bạch Thu Dương nhìn thấy Liễu Sao có thể vào hố Địa sát đã dấy lên mưu tính mượn tay nàng hái thần vật để trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Vì tâm tư này của đám nhân tu khiến cho cục diện có thể thắng lợi bị kéo dài đến hiện tại.

Đám người Thương Kính sao không nhìn ra ý đồ đó, nhưng vì phòng tuyến nhân gian còn phải nhờ cậy bọn họ nên đành lấy đại cục làm trọng, cố gắng nhẫn nhịn. Chúc Xung lại chướng mắt không chịu nổi, nghiêng rằng mắng: “Thành công thì chẳng thấy, thất bại lại có thừa.”

Thủ lĩnh võ đạo Bạch Thu Dương nghe vậy mặt mày nặng nề: “Chúc chưởng giáo nói vậy là có ý gì?”

Thương Kính vội hòa giải: “Hai vị, đại cục trước mắt, lúc này hãy lấy việc diệt ma làm trọng.”

Bạch Thu Dương hừ một tiếng, dù sao cũng không tiện làm quá lộ liễu, miễn cưỡng quát tháo ra lệnh cho thủ hạ tấn công. Cao thủ tiên võ liên minh cùng xông lên, ma đàn rơi xuống vỡ tan, rốt cục ma trận cũng bị đánh hạ, mấy ma tướng kiệt sức ngã xuống bị đám người nhân tu chém nát.

Đúng lúc này, một bóng người đi ra từ trong lửa.

Đó là một cô gái đang tuổi thanh xuân, hồn phách bị tổn thương nghiêm trọng, áo choàng đen và áo bào xanh đều bị lửa đốt từng mảnh lớn để lộ hơn nửa cánh tay trắng như tuyết, lá liễu giữa hàng mày yêu dị đã chứng minh thân thể của nàng. Nàng vừa bước ra ngoài vòng lửa, ngọn lửa sau lưng đã phóng lên cao trở thành một cột sáng thật lớn, cùng lúc đó hố đen khổng lồ giữa bầu trời biến mất. Từ trên không trung nhìn xuống, toàn bộ hố Địa sát bị ngọn lửa hùng hực nuốt chửng, như một lò thiêu khổng lồ giữa đất trời, thiêu đốt hồn phách của tất cả mọi người ở đây đến đau đớn.

“Thánh tôn!” Kiếp Hành và Lư Sinh mừng rỡ, trái phải bảo vệ nàng.

Mọi ánh mắt đều dừng lại ở Địa linh nhân trong tay Liễu Sao, cho dù đám nhân tu không biết nội tình cũng đoán ra đó là bảo bối hiếm thấy.

“Ngăn ả lại, giết!” Mấy tên thủ lĩnh Võ đạo hạ lệnh cùng lúc.

Tranh đoạt bảo bối là chuyện khiến đám nhân tu vui vẻ nhất, cả đám đều vô cùng hưng phấn tranh nhau xông lên. Nhưng ngay sau đó đều kêu gào thảm thiết trở ra, có vài cánh tay đầy máu bay lên rồi rơi xuống.

Kiểm thuật Thanh Hoa nổi danh khắp tiên đạo, cao thủ tầm thường sao có thể ngăn cản.

“Lòng người thật đáng ghét,” Tiên tử lạnh lùng cảnh cáo, “Còn đến nữa thì chết.”

“Người thật sự muốn ruồng bỏ Tiên môn sao?” Thiện Duyên tôn giả hỏi.

Tiên tử không nói gì, chỉ gơ Xích Tiêu kiếm lên.

Dù oán hận trách cứ đến mức nào, nhưng sau khi người đó ngã xuống, nàng vẫn lựa chọn cầm lấy kiếm của y.

Quá giận, quá hận nhưng vẫn yêu như cũ.

Huynh vốn không chịu vì ta mà vứt bỏ trách nhiệm, vậy thì, ta sẽ từ bỏ sự cố chấp của mình, gánh lấy trách nhiệm của huynh. Ta tin tưởng lựa chọn của huynh thì có gì phải e ngại người khác hiểu lầm?

“Thu Huyền!” Thương Kính quát lớn.

Trác Thu Huyền nói: “Thực Tâm ma không chết, Tiên môn đã bị y lợi dụng, ai lấy được Địa linh nhân cũng không liên quan đến con, nhưng tuyệt đối không thể rơi vào tay các người để Thực Tâm ma thực hiện được ý đồ, chỉ vậy thôi.”

Tiên tử thường ngày phóng khoáng, giờ phút này đã trở thành đáng ghét cố chấp trong mắt mọi người. Một đệ tử Thanh Hoa cung tức giận: “Tỷ bị ả lừa rồi, thân là đệ tử Tiên môn, sao tỷ lại...”

“Đây là lựa chọn của ta, không cần nói nhiều lời vô nghĩa.”

Một trận gió lốc quét trên biển, tiên khí bùng lên cuộn cuộn, mái tóc đen thật dài cùng dây cột tóc màu trắng tung bay. Tiên tử đứng giữa gió lốc, linh khí gột sạch tiên thể khiến một tầng trọc khí tan biến như khói.

Những hạt mưa rơi từ trên trời, tẩy đi vết bẩn trên lam bào.

Cung chủ Tử Tiêu cung Ngọc Túc chân quân ngạc nhiên: “Đây là... tấn chức?”

Đột nhiên tấn chức khi sắp khai chiến, bóng dáng Trác Thu Huyền di chuyển giữa không trung, hai tay đan chéo trên đỉnh đầu, giữ chặt kiếm quyết, Xích Tiêu kiếm phóng lên cao.

Đông Hoa Phần Hải, tuyệt chiêu nổi danh của Thanh Hoa cung được tiên tôn đích thân sử dụng, uy lực xưa đâu bằng nay.

Trời chợt tối tăm, hư không lại xuất hiện, những đốm sáng tản ra giữa ngón tay, từng chút từng chút, giống như ánh mắt nụ cười trong trẻo của người ấy, lại khiến người ta nhìn thấy mà bi thương.

Tiên tử đột nhiên nhắm mắt lại.

Đốm sáng bùng cháy khắp trời như những con bướm trắng phá kén bay lượn.

Chớp mắt, Xích Tiêu kiếm mang theo ánh kiếm như lửa đỏ chiếu xuống xung quanh, dẫn theo một dòng khí mạnh, ánh sáng lam tỏa ra khắp nơi, mỏng manh nhưng mang theo tiếng sóng biển, những nhân tu và đệ tử Tiên môn bị kiếm khí quét qua hoặc ngắt xủ hoặc bị thương bỏ chạy.

Một lần nữa thấy lại đường kiếm này, nhưng nó lại vì mở đường sống cho Ma cung.

Thiện Duyên tôn giả thở dài: “Đáng tiếc, quá cố chấp.”

Năm ẩn chú xuất hiện trên không trung sau đó phủ xuống! Dù sao tu vi của Thiên tiên cũng phi phạm, ngăn chặn hết Đông Hoa Phần Hải, Trác Thu Huyền lặng im ngã xuống giữa không trung, không biết sống chết.

“Trác sư tỷ!” Liễu Sao kêu lên.

“Tiên môn sẽ không làm con bé chết đâu,” Kiếp Hành ngăn nàng lại, “Đại sự quan trọng hơn, đi mau!”

Đường sống trước mắt lại khép lại, ẩn chú lập lờ.

Liễu Sao thấy thế liền đưa Địa linh nhân cho Lữ Sênh nhưng y không hề đón lấy: “Kiếp Hành, hộ tống Thánh tôn về Hư Thiên, những người còn lại cùng ta căn phía sau!”

Chúng tướng Ma cung đồng thanh đáp: “Rõ!”

Thấy Liễu Sao sững sờ, Lữ Sênh xoay người nói: “Ma cung cần Trưng Nguyệt, người là ma tôn Trưng Nguyệt.”

Ma tôn còn sống thì có thể chống đỡ kết giới không cần lo nghĩ, y tự quyết định mình sẽ căn phía sau, Liễu Sao há hốc miệng đang định nói gì đó lại nghe Kiếp Hành cười lạnh: “Người là Trưng Nguyệt của quá khứ rồi, có tư cách gì ra lệnh cho lão phu!”

Lữ Sênh nhú mày nhìn y: “Người...”

Kiếp Hành phất áo choàng, vênh mặt tiến lên.

Không còn lệnh cấm của Ma thần trời buộc, ma đan cấp tốc hấp thu linh khí trời đất, tích tụ sức mạnh lớn nhất khiến ma thể kêu răng rắc.

“Đây là...” Mộng ma Hàn Minh biến sắc.

“Kiếp Hành thúc!” Liễu Sao chợt tỉnh ngộ, “Người mau quay lại đây!”

Bóng dáng khôi ngô kia không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng quát: “Ta làm đại Ma tôn nhiều năm cũng biết các ngươi không phục, Ma cung vì ta mà suy sụp là tội lỗi của ta, ta chỉ muốn hỏi các ngươi cái tên Trưng Nguyệt này ta có xứng đáng không?”

Đúng là y so đo chuyện này.

Mộng ma nghe vậy chỉ cúi đầu. Lữ Sênh nhìn bóng dáng y, nhẹ giọng: “Ma tôn Trưng Nguyệt, người hoàn toàn xứng đáng.”

“Tốt! Tốt lắm!” Kiếp Hành cười lớn.

Từ lúc đứng vào vị trí kia, thời khắc trở thành người thay thế thì nửa đời đều theo đuổi sự thừa nhận, cuối cùng đã có thể hoàn thành vào lúc này.

Trong tiếng cười thoải mái, ma thể nổ tung.

Ma lực ngưng tụ suốt đời và sức mạnh xóa bỏ lớn nhất nhằm về phía ấn chú!

89. Q.3 - Chương 89: Trả Người Một Khúc Cầm Ca

Yêu ca lại ngân vang, mấy trăm tộc dân còn lại của Ký Thủy tộc dốc hết sức trợ giúp, cuối cùng ma lực tách rời được chú ấn, đám đệ tử Tiên môn đang bao vây đằng sau bị ảnh hưởng, thương vong vài tên. Chú lực bị bật ngược lại, Thiên Uyên tôn giả học máu, ngửa mặt lên rồi ngã xuống, Diệu phái Thiên Nữ cốc chủ đan cốc vội vã đỡ lấy nàng. Chúng chương giáo kinh hoàng, nóng lòng muốn cứu các đệ tử bị thương nên chạy tới kiểm tra khiến kiểm trận cũng tan đi.

Liễu Sao và Lư Sênh thừa cơ lao ra khỏi vòng vây.

“Đuổi theo!” Thấy Thiên Uyên tôn giả không sao, Thương Kính hạ lệnh.

Đám nhân tu võ đạo đã sớm đằng đằng sát khí đuổi theo.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Liễu Sao vừa lao ra khỏi chú ấn thì lập tức ngừng lại, Lư Sênh, Mộng ma và chúng tướng đều phối hợp lùi lại.

Đám đệ tử Tiên môn ngự kiếm đuổi theo, người đứng đầu quả nhiên là Tạ Lệnh Tề, đám người Vũ Tinh Hồ và Nguyên Tây Thành cũng nhanh chóng chạy tới.

Liễu Sao một mình đứng bên bờ thần đảo, chân giẫm trên ngọn sóng nhấp nhô.

“Ma nữ dám đánh cắp thần vật, để Địa linh nhân lại!” Thấy hồn phách nàng tổn hại nghiêm trọng, Tạ Lệnh dẫn vài tên đệ tử chạy tới.

Đến đây nào, đến là tốt. Liễu Sao cười lạnh, đứng bất động tại đó.

Đứng vào lúc Tạ Lệnh Tề sắp vọt tới trước mặt nàng, Lư Sênh ở phía xa đột ngột tung ra một vật, vật đó vạch thành một đường cong màu tím đẹp đẽ, đó chính là chiếc nhẫn thủy tinh tím.

Chiếc nhẫn lơ lửng giữa không trung tỏa ra vạn luồng sáng tím.

Ánh sáng tím chói mắt vừa thần thánh vừa trang nghiêm, ánh sáng bao phủ trăm dặm xung quanh. Đứng dưới hào quang, ma tướng Liễu Sao lập tức hiện ra, đôi mắt và hoa văn lá liễu trên mày đều biến thành màu đỏ như máu.

Mắt của Ma thần khiến chúng ma hiện nguyên hình.

Liễu Sao nhìn Tạ Lệnh Tề đang vọt tới trước mặt, nụ cười khẩy trên môi chợt cứng lại hóa thành kinh ngạc.

Không có ma tướng, y không phải ma.

Nhưng... không chờ Liễu Sao hoàn hồn lại, tiếng hét hoảng sợ chợt vang lên xung quanh: “Lão tiên tôn! Người... người...”

Tất cả mọi người giật mình, tầm mắt tập trung vào một người.

Dưới mắt của Ma thần chiếu rọi, trưởng lão đức cao vọng trọng trong Tiên môn, lão tiên tôn gánh vác Nam Hoa phái đã ngàn năm qua – Vạn Vô Tiên tôn – giờ phút này trong đôi mắt hiện ra ma quang màu đỏ, đám mây máu tỏa ra quanh người, đó chính là sức mạnh tiên ma khủng khiếp nhất.

“Tiên tôn là ma!” Rốt cuộc có người hét thành tiếng ngập tràn kinh hoàng.

“Là ma tiên! Người là Thực Tâm ma!”

“Không thể nào, Lão tiên tôn người...” Vũ Tinh Hồ không dám tin lắc đầu nhìn Thương Kính rồi lại nhìn Nguyên Tây Thành.

“Quả là thế.” Nguyên Tây Thành nhắm mắt lại.

Đôi mắt đỏ máu lướt qua mọi người, Vạn Vô tiên tôn đột ngột ngửa mặt cười to, bị ma quang kích thích, khó lòng khống chế sức mạnh tiên ma trên người, ông nâng đôi tay khô gầy, mười ngón tay bắt đầu mọc ra móng tay dài màu lam sẫm sắc bén.

“Lão tiên tôn!”

Vũ Tinh Hồ theo bản năng muốn bước qua nhưng Nguyên Tây Thành cản y lại kịp lúc: “Người đã đánh mất tâm trí, nguy hiểm lắm.”

Mất đi tâm trí, cảm ứng được sự tồn tại của Địa linh nhân, Vạn Vô tiên tôn tiến thẳng tới chỗ Liễu Sao.

Không ai ngờ tới kết quả này, đám Thương Kính vẫn còn chìm trong hoảng hốt, đến cả Võ đạo và Ma cung cũng ngơ ngác nhìn nhau, không kịp phản ứng.

Liễu Sao cuống cuống tránh né, chợt nghe Lư Sênh hét lớn: “Cẩn thận!”

Cứ tưởng rằng Tạ Lệnh Tề là Thực Tâm ma, nhưng không thể ngờ lại là Vạn Vô Tiên tôn. Tạ Lệnh Tề không phải là ma, mà Thực Tâm ma còn một kẻ trợ giúp nữa, đột ngột xuất hiện thêm một người, kế hoạch hoàn toàn bị đảo lộn.

Tiếng gió rít vang lên sau lưng mang theo hơi lạnh quen thuộc.

Thi ma! Là thi ma thật sự!

Không còn kịp nữa, kéo theo âm thanh cực nhỏ, ma thảo sắc bén xuyên qua lưng, khuấy đảo trong lồng ngực, nhưng bàn tay lại trống trơn, không có trái tim.

Thiếu niên quay đầu nhìn y cười bảo: “Xin lỗi nhé, ta không có tim.”

Thu lại ma thảo, máu văng tung tóe.

“Tiên ma đồng tu, có hai Thực Tâm ma! Hai người!” Có đệ tử sợ hãi kêu lên.

Đối diện với sự thật như cơn ác mộng, đám người Tiên môn cuống quýt vây lại, Lư Sênh và Mộng ma cũng đuổi tới. Liễu Sao xoay người lại ôm chặt thiếu niên vào lòng, không thể thốt nên lời.

Y phục đỏ nhuốm máu, không thể nhận ra đó là vết máu có từ lúc trước hay là vừa này, lồng ngực chảy máu không dứt, ma đan đã sớm bị sức mạnh tiên ma đánh nát.

“May thật, không tới muộn.” Nét mặt Vị Húc như không hề thấy đau đớn, khuôn mặt yêu mị ửng hồng, y kề sát mặt nàng, thì thầm bên tai nàng: “Tỷ tỷ, ta không chờ tỷ được rồi.”

“Ai cần người cứu! Ta sẽ tìm cách giúp người, người phải sống cho ta!” Liễu Sao khó khăn cất tiếng, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

“Ta vẫn còn Ma cung.” Sắc máu trên khuôn mặt tuần tú dần rút đi ngày càng tái nhợt, tựa như đóa yêu lan sắp héo rũ.

Liễu Sao ôm lấy y, nhẹ nhàng đặt y lên mặt đất.

Chuyện của y, không ít các vị trưởng giáo trong Tiên môn cũng biết nội tình, chứng kiến biến cố, tất cả mọi người đều lặng thinh. Vũ Tinh Hồ hơi do dự, muốn bước lên nói chuyện nhưng bị Lư Sênh cản lại.

Lư Sênh nhìn Vị Húc lạnh lùng hỏi: “Người nói đi, hai nữ nhân kia xử trí ra sao?”

Vị Húc không nhìn Vũ Tinh Hồ, chỉ ngược mắt nhìn bầu trời cao, lãnh đạm cất tiếng: “Tùy các người.”

Vốn sẽ bước vào tiên đạo nhưng thành linh gặp thương tổn mà hủy hoại cả cuộc đời.

Vì chán ghét cuộc sống đó nên nhập ma, chỉ vì không muốn đứng cùng hàng ngũ với đám người cao thượng kia. Những kẻ trên cao đối diện với những tổn thương không liên can tới mình thì có thể vẫn một lòng ôm cái thứ gọi là nhân từ, họ dễ dàng nói tiếng thứ tha, nhưng bọn họ có từng ném trái khổ sở và oán hận của người bị hại đâu chứ?

“Kiếp này...” Vị Húc nâng đôi tay lên nhìn, thê lương nở nụ cười: “Chà, cũng là một kiếp.”

Đôi tay đã nhuốm máu tanh nhưng khó mà bù đắp nỗi quặng đời chỉ có mỗi oán hận trong tim, muốn giải hận nhưng hận khó tan, bởi vì không còn tương lai.

Cuối cùng vẫn không bỏ xuống được, nhưng rốt cuộc đã đi đến hồi kết.

Tầm mắt quay về trên khuôn mặt thiếu nữ, nụ cười trở nên rạn rở sống động hơn. Y dùng tay lau dòng nước mắt trên mặt nàng, thấp giọng cười: “Tỷ tỷ, tạm biệt, không đúng, phải là không hẹn ngày gặp lại.”

Sóng biển vỗ bờ, vô số mầm yêu lan đột ngột mọc trên bờ biển, chúng nhanh chóng sinh sôi, những phiến lá hẹp dài màu đen quăn quít lấy nhau, yêu lan đỏ rực nở rộ, thân thể thiếu niên hóa thành vô số đốm sáng rồi tan vào khóm hoa lan.

Hoa lan mọc khắp mặt đất héo rũ trong chớp mắt, mang theo oán hận trọn đời hóa thành bùn đất trở về với cát bụi.

Từ nay về sau không còn ma đầu thiếu niên trong lục giới, các đệ tử Tiên môn không biết nội tình nhưng cũng không vui vẻ gì, tầm mắt bọn họ đều tập trung trên người một Thực Tâm ma khác.

Mặt nạ thanh đồng, áo choàng màu đen, đôi mắt đỏ tươi, bàn tay khô gầy.

“Hình như là...” Chúc Xung nhìn Nguyên Tây Thành, nét mặt phức tạp.

Nguyên Tây Thành không đáp nhưng sắc mặt Vũ Tinh Hồ dần trắng bệch, gian nan cất tiếng: “Là... Dương Kiếp sư bá?”

Năm đó Dương Kiếp chân quân đệ tử duy nhất của Vạn Vô tiên tôn vì diệt trừ thi ma mà bất hạnh mất mạng trong Tụ Thi trì (ao/đầm). Ai ngờ hôm nay, y lại dùng một bộ mặt khác xuất hiện, đồng tu tiên ma, không chế Thạch Lan và quỷ thi, trở thành một Thực Tâm ma khác.

Đệ tử Nam Hoa đều cúi đầu, đến cả Liễu Sao cũng khó mà chấp nhận sự thật trước mắt.

Ông lão ôn hòa thân thiết lúc trước lại chính là Thực Tâm ma, tim của những người đó đều do lão moi, là lão hại chết Lạc Ca?

Đám người Thương Kính chẳng biết phải nói sao, bọn họ đều nhìn Nguyên Tây Thành, chợt thấy Nguyên Tây Thành đột ngột phi thân nhảy tới. Bổng Ly kiếm bay lên không trung hóa thành bóng kiếm to lớn ép xuống Vạn Vô tiên tôn, rõ ràng là kiếm thuật đỉnh cao Tiên môn, Cực Thiên kiếm của Nam Hoa Tử Trúc Phong – sát đạo!

Tâm pháp chính tông của Tử Trúc phong, kiếm pháp chính tông của Tử Trúc phong.

“Chương giáo sư bá, người...” Vũ Tinh Hồ siết chặt tay, đôi mắt ngấn lệ.

Chương giáo Nam Hoa đã loáng thoáng nhận ra sự bất thường sau cái chết của Lạc Ca, nhưng không dám xác nhận. Tuy nhiên, lúc này người nghịch chuyển tâm pháp của nhánh Ngọc Thần để tu luyện kiếm thuật đứng đầu của Tử Trúc phong, chỉ vì muốn diệt ma mà không tiếc đánh mất đạo tiên của mình.

Hồ thẹn với lục giới, một kiếm này tự làm tổn hại tiên đồ của mình nhưng cuối cùng lại bị một kiếm khác đỡ lấy.

Tạ Lệnh Tề lão đảo đứng vững, trên áo bào xanh thấm vết máu tươi, y có thể gắng gượng đỡ được sát chiêu của Cực Thiên thuật chứng tỏ tu vi của y đã vượt xa biểu hiện bề ngoài, đúng là đã tấn chức địa tiên.

“Lệnh Tề, đừng phạm sai lầm thêm nữa!” Nguyên Tây Thanh thu tay lại.

Tạ Lệnh Tề ném kiếm quỳ xuống: “Chuyện này không thể trách sư tổ, sư tổ người... người cũng chỉ vì Nam Hoa mà thôi!”

Sau tiên phạt, một mình tiên tôn gánh vác phái Nam Hoa, Tiên môn không còn một vị tiên chân chính nào, đối mặt với việc Ma tộc áp sát, vì muốn duy trì tiên đạo Nam Hoa, ông bắt đắ dĩ tu luyện ma tiên, mượn sức ma đạo để tăng cường sức mạnh, cuối cùng cũng bảo vệ được Nam Hoa, nhưng lại khiến bản thân bước vào con đường không lối về.

“Ngoại trừ Lạc sư đệ, những chuyện xảy ra ở nhân giới đều do sư phụ con làm.” Tạ Lệnh Tề rơi lệ: “Tiên thể của sư tổ không chịu nổi trọc khí ăn mòn nên dần dần đánh mất tâm trí, người sai sư phụ giết chết người, nhưng sư phụ con... sư phụ con không nỡ xuống tay!”

Vì muốn cứu sư phụ mình mà Dương Kiếp chân quân đành mượn cái chết để thoát thân, vứt bỏ lòng tin với Tiên môn, gây ra huyết án chất chồng, một mình gánh lấy nghiệp chướng. Nhưng tình trạng lão tiên tôn ngày càng kém, trái tim con người không thể thỏa mãn được nữa, sư phụ chỉ còn cách đích thân tu ma tiên, không chế Thạch Lan và quỷ thi để lấy địa khí, muốn tìm ra cách để giải quyết chuyện này. Đáng tiếc cuối cùng sư phụ thất bại, bị trọc khí ăn mòn tâm trí, cũng bước vào con đường giống sư tổ.

“Trong trận đại chiến tiên ma trăm năm trước, nếu không phải sư tổ đồng tu tiên ma thì khó mà bảo vệ nổi cột mốc lục giới, sư tổ chỉ là bắt đắ dĩ thôi.” Tạ Lệnh Tề quỳ xuống khóc rống: “Người không muốn hại Lạc sư đệ, nhưng qua trận chiến ở Âm Dương mê quật thì sớm muộn gì Lạc sư đệ cũng đoán ra được thân phận của người, người không còn cách nào khác, nhưng sau đó người cũng không hề hại Vũ sư huynh!”

Nghĩ tới nhánh Tử Trúc phong, cuối cùng lão tiên không thể ra tay với Vũ Tinh Hồ, ông chỉ xóa sạch đoạn ký ức kia. Cho dù đánh mất tâm trí, nhưng tấm lòng vẫn hướng về sư môn, chút tiên tính còn lại vẫn chưa phai mờ.

Rốt cuộc là tiên? Hay là ma?

Tiên tôn vì tiên mới tu ma, gánh vác trọng trách xây dựng lại Nam Hoa, ông bảo vệ sự sống còn của phái Nam Hoa, ông cứu vớt lục giới nhưng cuối cùng không thể cứu được bản thân.

Bốn phía yên lặng, đám Thương Kính đều cúi đầu che mặt.

Lấy thân làm mối nhữ dụ Thực Tâm ma hiện thân, Liễu Sao đã đạt được mục đích, ước đoán Tiên môn cũng không còn tâm trí quan tâm chỗ này, nàng bèn thu lại chiếc nhẫn thủy tinh tím rồi chậm rãi lùi về sau. Không ngờ Bạch Thu Dương và vài gã thủ lĩnh Võ đạo đã dẫn người bao vây nàng, với họ mà nói sức mê hoặc của Địa linh nhân còn lớn hơn cả Thực Tâm ma.

Lư Sênh và Mộng ma tiến lên nghênh chiến, Liễu Sao cầm theo Địa linh nhân muốn chạy trốn nhưng Vạn Vô tiên tôn và Dương Kiếp chân quân lại đồng loạt tấn công nàng.

“Giao địa linh nhân ra.” Giọng nói khàn khàn vang lên.

Ma khí xông lên tận trời, mây máu trôi nổi, bốn ma trảo lấp lánh ánh sáng lạnh chụp lấy Địa linh nhân trong lòng Liễu Sao.

Đối diện với hai sư đồ lão tiên tôn, đám người Tiên môn không còn chủ kiến, chẳng biết phải xử trí thế nào, còn đám Lư Sênh bị Võ đạo quán chân khó quay về cứu kịp, Liễu Sao đã sớm sức cùng lực kiệt, chỉ đành ôm chặt Địa linh nhân, liều mạng vận chân khí chắn chiêu...

“Sư tỷ, chạy đi!”

Một tiếng hét yêu kiều vang lên, kiếm phù hộ thân bùng sáng giúp Liễu Sao chấn đòn tấn công.

Lạc Ninh đạp trên Lan Nhụy kiếm xanh biếc, bay là là trên không.

Ngay dưới chân nàng, sương mù mênh mông lặng lẽ dâng lên nối liền trời và đất, cực kỳ dồi dào linh khí, chính là đám sương mù to lớn đêm đó.

Hai Thực Tâm ma cũng ý thức được tình thế bất ổn nên đồng loạt rút đi.

Bỗng nhiên, toàn bộ Tiên hải đều rung chuyển, sóng biển cuộn cuộn đập vào hòn đảo, trên mặt biển một thanh trường kiếm chói lòa rẽ sóng bay ra cắt ngang bầu trời, ánh sáng rực rỡ tỏa khắp đất trời.

Gánh vác ý chí cuối cùng của tiên giả, trăm ngàn bóng kiếm tỏa ra ép Thực Tâm ma quay vào giữa đám sương mù.

Vòng tay gỗ chấn động khe khẽ trên cổ tay, Liễu Sao lặng lẽ nhìn thanh kiếm đó, toàn thân nàng đều run rẩy.

“Phù Vân Quyết! Là Phù Vân Quyết!” Có người đã nhận ra.

Thương Kính nhìn trận phù trên đỉnh: “Là Cực Thiên thuật, tứ tượng(*) trận?”

(*) Là 4 loài thần thú: thanh long, bạch hổ, huyền vũ, chu tước.

Thần kiếm mở ra kiếm trận huy hoàng, dòng khí bốn màu ngưng tụ lại ở bốn phương rồi hóa thành hình bóng tứ linh thú to lớn ngẩng đầu lao tới, trên thân kiếm là sức mạnh cuối cùng của tiên giả. Tứ linh thú gặp phải luồng ma khí cực mạnh, trận pháp lập tức được khởi động, thời gian vừa khớp.

Tế trận là một mảnh tàn hồn.

Ngày đó lúc hắn quyết định buông bỏ bản thân đã thuận thế bày ra sát cục hôm nay. Có lẽ hắn cũng từng xem bản chép tay kia mới có thể nghĩ ra điều then chốt vào lúc sinh mệnh sắp chấm dứt, hắn đã đến nơi này bố trí lần cuối. Nhưng ai dám cam đoan chiến trường sẽ diễn ra ở nơi này, ai dám chắc Thực Tâm ma cũng sẽ đến? Hắn chọn nàng nhưng chưa từng buông bỏ trách nhiệm, hắn từ chối sự giúp đỡ chuyển thế, hy sinh phần ý thức cuối cùng chỉ để chừa lại một cơ hội, loại trừ mối tai họa Thực Tâm ma, bảo vệ bình an cho lục giới.

Nếu mọi người không hiểu thì khi nhìn thấy thanh kiếm kia cũng đã hiểu ra.

“Thằng bé... thằng bé này!” Thương Kính lẩm bẩm thì thào.

Nguyên Tây Thành rưng rưng nước mắt, vị chưởng môn ít nói, xử sự thận trọng rất kiêu hãnh vì hậu bối ưu tú nhất của Nam Hoa.

Liễu Sao kinh ngạc nhìn lên không trung, nơi đó thấp thoáng một bóng hình mờ ảo, thân thuộc, tựa như khi mới gặp, hắn một mình đứng ở trên cao đã đủ áp đảo quang cảnh đất trời.

Dưới bóng kiếm tiên, hắn ôm lấy nàng toàn thân đầm máu bước lên Tử Trúc phong.

Giữa muôn trùng sóng nước, nàng nhìn hắn bê vết máu tươi bình thản rời đi mà không đủ sức níu kéo.

Bây giờ, hắn quay trở lại, dùng phần sức mạnh cuối cùng cứu vớt nàng, giúp nàng tiếp tục hoàn thành chuyện cần phải làm.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của thiếu nữ, hắn nghiêng người nhìn sang bên này, chẳng biết có phải là đang nhìn nàng hay không.

Liễu Sao không kìm lòng được vươn tay về phía hắn.

Hình như... hắn khẽ cong khớp môi như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó lại giống như ngày trước, bỏ mặc sự níu kéo của nàng, kiên quyết xoay người sang hướng khác.

“Không...” Liễu Sao thì thào, nàng bước tới hai bước muốn đuổi theo hắn.

Lúc trận pháp được khởi động cũng chính là lúc hồn tiêu phách tán.

Mắt Lạc Ninh ngẩn lệ nhưng nàng lại mỉm cười, ngắm nhìn người nàng tôn kính nhất trong cuộc đời này, chứng kiến hắn khởi động tiên trận lần cuối cùng, một mảnh tiên hồn dần dần nhạt đi rồi biến mất.

Đến như lửa bỏng, đi tựa mây trôi.

“Mọi người, nhanh chóng rút lui.” Nguyên Tây Thành đột ngột hét lớn.

Tiên trận này được bố trí dựa vào địa thế và khí lưu của Tiên hải để lấy sức mạnh thiên địa, vốn là sát trận cực kỳ hung hiểm bất đắc dĩ lắm mới dùng tới, ngay cả người trong Tiên môn cũng không dám chống cự. Hai Thực Tâm ma bị nhốt trong trận đương nhiên sẽ vùng vẫy lần cuối, ở trong trận cực kỳ nguy hiểm,

chưởng giáo các phái võ đã dẫn đệ tử rút lui. Đám Lữ Sênh đã sớm phát hiện nguy hiểm nên đã rời khỏi trận, chỉ còn mỗi Tạ Lệnh Tề thắng tập kỳ ở đó không chịu đứng dậy.

Chiếc vòng gỗ trên cổ tay chợt yên lặng, linh khí mất hoàn toàn tựa như vật chết.

Liều Sao cắn môi, tầm nhìn mơ hồ.

Võ và trở về, chỉ để ta nhìn huynh ra đi một lần nữa, trách nhiệm của huynh là thứ quá mức tàn nhẫn.

“Địa linh nhân.” Lữ Sênh quát.

Nàng là ma nên cũng không thể chịu được sức mạnh của trận pháp! Liều Sao tỉnh táo lại, cuống quýt phi thân bỏ trốn, nàng thấy toàn thân đau buốt, không chịu đựng được nữa, Liều Sao vội tránh né đám Võ đạo đang ngăn cản rồi ném Địa linh nhân qua cho Lữ Sênh: “Người đi trước đi!”

Đâu hay lúc này, trên đỉnh đầu đột ngột xẹt qua một bóng đen.

“Ứng Như!”

“Dừng tay!”

Tiếng cười khàn khàn cực kỳ điên cuồng, Địa linh nhân đổi hướng ở giữa không trung.

Liều Sao vừa hối hận vừa tức giận, không hề nghĩ ngợi gì nhào tới giật lại Địa Linh nhân đồng thời cũng rơi vào trong sát trận nguy hiểm. Sát trận vận hành, bên trong mênh mông mờ mịt, ánh sáng bốn màu dao động khắp nơi, Ma tộc căn bản đủ khả năng chạy thoát.

“Yêu nữ, dám làm như thế!” Lữ Sênh nổi giận.

Trút hết sự phẫn nộ lên người kẻ gây chuyện, sức mạnh của Ma tôn không phải tầm thường, Ứng Như chỉ có tư chất bình thường thì làm sao chống lại được. Trong tích tắc nàng ta ngã xuống, yêu mạch trong cơ thể đứt thành từng khúc. Máu và bụi đất dính trên chiến bào màu bạc, nhưng nàng ta vẫn cố ngẩng đầu cười: “Ta chết... ả cũng đừng hòng sống!”

Lữ Sênh còn chưa hả giận, y bước qua muốn đánh một chưởng nữa, không ngờ có tiếng ứng rít lên từ giữa không trung, chưởng lực bị đẩy ra, hóa ra là Ứng Phi dẫn Lam Bằng tướng quân và một bộ phận Bách Yêu Lăng đuổi tới.

Ứng Phi nhanh chóng bước khỏi lưng chim ưng, chạy qua ôm lấy Ứng Như: “Vương muội?”

Lữ Sênh khoanh tay: “Hay lắm Bách Yêu Lăng, hay lắm!”

Biết Lữ Sênh phẫn nộ, tướng quân Lam Bằng hoảng sợ bước lên trước hành lễ: “Xin Tôn giá đừng hiểu lầm, chuyện này không phải là ý của Yêu Lăng, chủ quân cũng không ngờ Ngộ Vương dám hành động một mình...” Y quay đầu nhìn qua, thở dài nặng nề rồi khom người hành lễ: “Chuyện đã đến nước này, ta biết nói gì thì cũng... Aiii, mong tôn giá nể tình hữu nghị của hai giới yêu ma mà thứ tội.” Lam Bằng hạ giọng: “Ngộ vương đã không thể cứu nổi nữa, sao tôn giá không cho Yêu Lăng một mối ân tình, Bách Yêu Lăng nhất định sẽ khắc trong tâm khảm.”

Lần này Ma cung hy sinh trầm trọng, lại bị Ứng Như phá hỏng chuyện, đám Mộng ma cực kỳ căm hận, thì làm sao chỉ vì vài câu hay ho mà bỏ qua món nợ này cho được, cả đám ùn ùn sát khí bao vây: “Nực cười, người...”

“Thôi.” Lữ Sênh bình tĩnh lại, xua tay cản mọi người, chuyện đã đến nước này có truy cứu cũng vô ích, nay thực lực Ma cung hao tổn nặng, trừu tới Bách Yêu Lăng cũng rất phiền phức, chỉ đành để lại một mối ân tình: “Mong các hạ đừng quên những lời ngày hôm nay.”

“Chắc chắn rồi! Hôm khác chủ quân sẽ cho người đến tạ lỗi.” Lam Bằng tướng quân thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Ứng Phi.

Trong đôi mắt ứng hẹp dài thấp thoáng ánh lệ, Ứng Phi cúi người ôm lấy Ứng Như, giọng rất nhẹ: “Vương muội, vương muội, muội sao rồi?”

“Xin lỗi... Vương huynh.” Ứng Như không ngừng học máu trong lòng y, giọng đứt quãng: “Muội không... không ép huynh dùng Bách Yêu Lăng đi... mạo hiểm.”

“Ta biết.” Ứng Phi gật đầu.

Nàng ta đột ngột bật dậy: “Nhanh... áo trắng... Yêu Khuyết sẽ đánh lên... nhanh...”

“Ta đưa muội về.” Ứng Phi vội ôm nàng đứng dậy rồi nói với Lư Sênh: “Đa tạ.”

Lư Sênh ra hiệu chúng ma nhường đường.

Ứng Phi bước lên vật cưỡi, dẫn chúng yêu rời đi.

Không có bảo bối nên đám nhân tu võ đạo mặc kệ những chuyện bên này, bọn chúng chỉ chăm chăm nhìn vào trong trận, đám người Lư Sênh cũng quay lại nhìn sát trận.

Trong trận tứ tượng, không có trời đất, chỉ là một vùng mênh mông mờ ảo, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, càng không biết Thực Tâm ma đang ở đâu.

Bất luận ra sao cũng phải nghĩ cách đem Địa linh nhân ra ngoài giao cho bọn Lư Sênh. Liễu Sao cẩn thận thu lại ma khí, nhưng sát trận cao cấp làm sao để nàng chạy trốn, một luồng khí tức bốc lên từ phía nam, sức mạnh khủng bố không kém địa điểm là bao, hồn phách bị tổn thương lập tức rung lên. Liễu Sao lặn mình qua tránh thì một luồng khí lạnh từ phía sau đánh úp tới, nước lửa giao nhau, Liễu Sao hoàn toàn không biết phải trốn thế nào.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trường kiếm màu xanh lục bỗng xuất hiện ở phía trước.

Là Lan Nhụy kiếm! Là Lạc Ninh! Liễu Sao lập tức nhào tới hướng đó đúng lúc tránh khỏi hai luồng khí đụng vào nhau.

Giữa không trung, Lạc Ninh thở phào nhẹ nhõm, nàng không quên ra hiệu với đám người Lư Sênh, lúc này Lư Sênh mới thoáng an tâm, ra lệnh chúng tướng điều tức chờ đợi.

Tất cả mọi người đều chăm chú quan sát động tĩnh trong tứ tượng trận, ở bên ngoài vốn không thể nhìn rõ tình cảnh bên trong, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy tiếng thét giận dữ, chắc chắn Thực Tâm ma đã bị thương. Phù Vân Quyết xoay tròn trên không, một mình Lạc Ninh đứng giữa mắt trận điều khiển tiên trận, người ngoài khó lòng tới gần, khiến đám Vũ Tinh Hồ và Tô Tín đều toát mồ hôi lạnh.

Trong giây lát, bóng hình linh thú Huyền Vũ há miệng, một bóng người bay khỏi trận.

“Dương Kiếp chân quân!” Mọi người hét thất thanh.

90. Q.3 - Chương 90: Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa

Vị chân quân đánh mất bản tính lại bị trận pháp kích thích tính hung tàn, y cảm ứng được vị trí mắt trận, vì muốn tìm lối thoát nên theo bản năng muốn giết người giữ trận.

“Lạc sư muội!”

“Chân quân đừng tay!”

Đám người Thương Kính quay mặt đi, Nguyên Tây Thành và Vũ Tinh Hồ đồng loạt nhắm mắt, đôi tay của Tô Tín lạnh ngắt, y lão đảo quỳ phịch xuống đất.

“Lạc Ninh!” Liễu Sao ở trong trận tận mắt chứng kiến tình cảnh đó, nàng muốn cứu nhưng lực bất tòng tâm, với khả năng hiện giờ của nàng còn chưa đủ để xông ra khỏi trận.

Trong lúc nguy cấp, có một bóng người từ trong trận bay lên!

Mọi người chỉ cho là Vạn Vô tiên tôn cũng đã thoát khỏi vòng vây, trong lúc cực kỳ tuyệt vọng lại nghe Lạc Ninh hét lên: “Tạ sư huynh!”

Tạ Lệnh Tề từng qua lại thân thiết với Lạc Ca, nên vẫn có chút hiểu biết quy luật vận hành của trận Tứ Tượng, cho nên mới có thể xông ra cứu giúp đúng lúc. Nhưng giờ phút này Dương Kiếp chân quân đã không còn nhận ra được người đứng trước mặt, y không hề nương tay đánh nát nội tạng của đồ đệ thân truyền. Nhưng chỉ kéo dài thêm giây lát thì thần thú Chu Tước ở phía nam đã há miệng ra, bị Phù Vân Quyết dồn ép, Dương Kiếp lại bị đẩy vào trong trận.

“Ninh nhi.” Tạ Lệnh Tề cúi đầu nhìn lỗ thủng đầm máu trước ngực, tựa như không dám nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ, ngữ khí bộc lộ sự đau khổ: “Chuyện của Lạc sư đệ, thật xin lỗi.”

Lạc Ninh lắc đầu, nghẹn ngào khôn xiết.

“Ta biết ta đã phạm sai lầm lớn, nhưng ta chưa từng muốn hại Lạc sư đệ và muội.” Y muốn bảo vệ hai vị trưởng bối, lại sợ Lạc Ca nhận ra manh mối, vì rơi vào đường cùng nên cố tình xa lánh, từ đó về sau hai sư huynh đệ trở nên bất hòa.

Lạc Ninh ôm lấy y: “Muội biết, muội chưa bao giờ nghi ngờ huynh “

“Muội đừng đau khổ.” Tạ Lệnh Tề vỗ lưng nàng, nở một nụ cười đau thương: “Ta muốn cứu hai người họ, nhưng không những không cứu được một ai, mà ngược lại còn hại rất nhiều người, hại chết Bạch Phượng sư muội, thậm chí hại Lạc sư đệ, những chuyện này đều là ta tự chuốc lấy.”

Y luôn muốn ngăn cản, nên khi phát hiện lão tiên tôn nhắm vào Liễu Sao, vì không muốn lão tiên tôn lại phạm thêm sai lầm và càng sợ mối họa Thực Tâm ma mở rộng nên mới liên tiếp muốn giết Liễu Sao. Cho đến khi phát hiện chuyện Địa linh nhân trong bản chép tay, mới biết được chỉ cần rèn được cơ thể thì có thể giúp lão tiên tôn khôi phục, lúc đó y mới hoàn toàn trở thành đồng lõa.

“Từ lâu ta đã đoán được sẽ có ngày hôm nay, cũng may... muội không xảy ra chuyện gì.”

Y đột ngột đẩy nàng ra, từ giữa không trung rơi thẳng vào trong sát trận mệnh mông.

“Sư đệ!” Vũ Tinh Hồ rơi lệ.

“Lệnh Tề nó... nó là một đứa trẻ tốt.” Thương Kính lắc đầu thở dài.

Tiếng gầm rú càng lúc càng lớn, Tứ Tượng trận khê lung lay, Thực Tâm ma bị nhốt trong trận đang giãy dụa lần cuối cùng.

“Ninh nhi, mau bỏ trận đi! Thu trận lại!” Tô Tín tiến lên nhưng bị Thương Kính giữ chặt.

Qua một lúc lâu, hồn lực trên kiếm đã không còn trọn vẹn, khó có thể vận chuyển được trận pháp, Tứ Tượng trận đang dần hút đi hồn lực của người giữ trận, vốn hồn phách từng bị thương nên Lạc Ninh chỉ đành gắng gượng chịu đựng nỗi đau bị xé rách hồn phách.

“Sư phụ!” Tô Tín quay đầu nhìn Thương Kính: “Ninh nhi, muội ấy không xong!”

Vũ Tinh Hồ cũng nhận ra tình hình không ổn: “Chưởng giáo sư bá, sư muội vốn bị thương hồn phách, muội ấy không thể chịu đựng tiếp nữa.”

Không một ai có thể đến gần mắt trận, chỉ còn một cách là xông vào phá trận. Nguyên Tây Thành muốn bước lên lại bị mọi người ngăn cản: “Lúc này cản con bé lại là thất bại trong gang tấc.”

“Tương lai vẫn còn có cơ hội diệt trừ Thực Tâm ma, vả lại vì ai mà lão tiên tôn mới biến thành thế này!” Vũ Tinh Hồ phản nộ: “Ta chỉ có mỗi một sư muội này thôi, các vị chưởng giáo tiên tôn đều có mặt ở đây, diệt yêu trừ ma cũng không đến lượt con bé! Các người thấy con bé không thể tu luyện nên muốn dùng con bé...”

“Giải linh tôn giả!” Thương Kính quát lớn.

Nghe thấy y gọi thẳng danh hiệu, Vũ Tinh Hồ sững sờ, cuối cùng y không nói tiếp nữa, hai vị chưởng giáo tiến lên đứng cản trước mặt y.

Cốc chủ Đan cốc Diệu Phái Thiên Nữ thở dài, bước lên dịu dàng khuyên nhủ: “Đồng tu tiên ma, lại hấp thụ được sức mạnh của ma anh, với tu vi của sư đồ lão tiên tôn, không một ai trong chúng ta dám chắc chắn có thể cản họ lại, nếu thả họ trốn thoát... ngươi cũng biết rõ hậu quả rồi.”

Cuối cùng Nguyên Tây Thành cũng mở miệng: “Tính mạng của người trong thiên hạ đáng quý, vậy tính mạng của đệ tử phái Nam Hoa của ta lại chẳng đáng gì ư!”

Thương Kính chậm rãi đáp lời: “Mạng đệ tử Nam Hoa cũng rất đáng quý nhưng chúng ta là Tiên môn.”

Vạn Vô tiên tôn và Dương Kiếp chân quân đều đồng tu tiên ma, muốn bao vây tiêu diệt họ là cực kỳ khó khăn, chuyện đó chắc chắn sẽ khiến nhiều người chết hơn nữa. Nếu bắt cần để hai người trốn thoát, bọn họ lại mất đi tâm trí thì chỉ e lục giới sẽ có một mối ma họa còn lớn hơn.

Tay cầm kiếm run rẩy, Nguyên Tây Thành trầm mặc.

Là một cường giả y đương nhiên hiểu rất rõ thiệt hơn, có một vài thời điểm không thể chọn lấy hay bỏ được, vì đệ tử Tiên môn đứng ở trên cao, nhất định phải gánh vác rất nhiều. Có lẽ cũng có lúc họ phạm sai lầm, nhưng không có Tiên môn, nếu yêu ma gây ra tai họa thì nhân gian làm sao yên bình? Chỉ vì họ đứng trên cao, cao đến mức tất cả công lao đều bị coi là bình thường, vì vậy mọi người càng không dễ dàng tha thứ bất kỳ vết nhơ nào của họ.

Dùng hồn lực bổ sung, thời điểm tuyệt sát đã đến, Phù Vân Quyết tỏa ra hào quang mênh mông rồi rít lên một tiếng lạnh lốt.

Kiểm ở giữa không trung, kiếm khí bị đẩy đến mức tận cùng, nhưng ý thức khống chế quá yếu, kiếm chiêu mãi mà chưa hoàn thành.

Tất cả mọi người đều biết rõ đây là thời khắc mấu chốt, chỉ thiếu mỗi kiếm pháp chính tông của Tử Trúc phong bổ túc, nhưng người này phải xuyên qua Tứ Tượng trận dùng kiếm xuất chiêu, như thế người đó sẽ phải gánh hết tất cả lực phản phệ của Tứ Tượng trận và tiên ma, không chết cũng bị thương, đây cũng chính là một chiêu xả thân.

Ở đây chỉ có mỗi Vũ Tinh Hồ là đệ tử chính tông của Tử Trúc phong, đương nhiên Vũ Tinh Hồ không hề thoái thác, y quyết đoán bước lên trước nhưng Nguyên Tây Thành cản y lại: “Nhánh Tử Trúc phong không thể không có con, phái Nam Hoa sau này cũng phải giao cho con.”

Chương giáo tiên tôn vì bảo vệ lục giới mà tự hủy con đường tu đạo của mình để chuyển sang tu kiếm pháp Tử Trúc phong, nên y không sợ cái chết.

“Nguyên huynh!”

“Sư bá!”

Ngay vào lúc y sắp nhảy vào trong Tứ Tượng trận thì một bóng áo đỏ từ xa xa chạy tới, dùng tốc độ nhanh nhất đẩy y ra ngoài.

Đang ở giữa không trung, Nguyên Tây Thành chưa kịp phản ứng thì bóng áo đỏ đã lao vào trong Tứ Tượng trận, vươn tay chụp lấy Phù Vân Quyết!

Là thi ma Thạch Lan!

Bàn tay ngọc ngà thon nhỏ, vững vàng cầm lấy chuỗi kiếm đang trôi lơ lửng giữa không trung.

Một ma đầu lại cầm lấy kiếm tiên.

Ma nữ nhắc trường kiếm giơ lên cao, tác động đến phong vân khắp bốn phía, hình ảnh tứ thú lập tức rõ ràng sống động hơn, vận ma lực để xuất chiêu nhưng thứ tản ra lại là chính khí lạnh lẽo nhất đất trời.

Là thuật pháp Nam Hoa, kiếm thuật chính tông của Tử Trúc phong.

Bàn tay cầm kiếm kiên định như thế, cơn gió thổi tung mái tóc dài rối loạn của ma nữ, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần không một chút biểu cảm.

“Nàng là...” Nguyên Tây Thành hoảng sợ.

Đó là khuôn mặt thân thiết ôn hòa, trong Tiên môn vẫn còn rất nhiều người nhớ rõ, vô số tầm mắt bắt đầu tập trung vào Vũ Tinh Hồ.

Vũ Tinh Hồ ngơ ngác nhìn bóng người ở giữa không trung, nét mặt khó tin. Sau một lúc lâu, y há hốc miệng tựa như muốn gọi nhưng lại không thể thốt nổi một lời, chỉ đành trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra.

Hy vọng xuất hiện trong tuyệt vọng nhưng niềm vui tột độ ấy cũng tan biến trong nháy mắt, khiến nỗi tuyệt vọng càng khắc sâu thêm.

Tất cả sức mạnh hóa thành kiếm chiêu chính tông nhất của Tử Trúc phong, hoàn thành đòn tấn công cuối cùng. Tiên giả vận tu vi cả đời, dùng hồn phách tế trận, thúc đẩy kiếm trận tru ma to lớn đi đến cực hạn! Sắc phong vân tằm tối, cả Tiên hải như bị bao phủ trong ánh kiếm mờ ảo.

Chẳng biết có phải là ma thể bị sức mạnh trận pháp phản phệ khiến ma đan và ma hồn bị đánh tan hay không mà bóng áo đỏ tựa như một ngọn lửa bùng lên rồi tỏa ra thành từng đốm lửa nhỏ bay khắp bốn phía, vừa đẹp đẽ vừa hoa lệ.

Ma thể vẫn nâng cao trường kiếm, vận hết sức lực chém vào trong trận pháp.

Ngày xưa trong trận chiến tiên ma, Giải ma linh bị hư hại, tiên cô Vũ Thước Vi của Nam Hoa nóng lòng muốn cứu phu quân nên mang theo Giải ma linh chạy về Nam Hoa, không tiếc hy sinh thân mình mà nhập ma để rút lấy hồn phách tu bổ chuông, nhưng không ngờ rằng người có thể tu bổ Giải ma linh lại là Thực Tâm ma. Tiên tử từ bị vì sốt ruột muốn cứu sư tôn mà bị Dương Kiếp chân quân lợi dụng biến thành thi ma Thạch Lan.

Mẫu thân mất sớm, phụ thân bốn ba vất vả vì lực giới, với thuở ấu thơ của Lạc Ca mà nói thì sự tồn tại của đại sư tỷ Vũ Thước Vi cũng như mẫu thân của hần, dù biết nàng bị ép trở thành quỷ thi hút lấy địa khí, nhưng hần làm sao nỡ tự tay giết chết nàng? Cho nên hần chỉ có thể dặn Liễu Sao bắt nốt.

Tiên giả vô tình, nhưng tiên giả cũng rất hữu tình.

Vùng một kiếm xuống, mây tán sương tan, bầu trời Tiên hải lại quang đăng vô biên.

Ma trận tan biến, thần đảo đã thu nhỏ chỉ còn gần một nửa, dưới ánh mặt trời, tầng tầng sóng nước vỗ tới tấy rửa hai thi thể máu thịt hồn độn ở trên bờ, đó đúng là Vạn Vô tiên tôn và Dương Kiếp chân quân.

“A Vi, A Vi!” Trong tích tắc Giải Linh tiên tôn như phát điên lao tới đón lấy ma ảnh đang rơi từ trên không trung xuống.

Ôm nàng vào lòng, y chưa kịp nhìn thấy khuôn mặt nàng thì ma thể đã hóa thành máu loãng tan đi nhanh chóng, dòng máu tuôn xuôi theo kẽ tay y nhuộm đầm một vùng biển nhỏ, chậm chạp lan ra rồi nhạt nhòa.

Hộc một ngụm máu tươi, Vũ Tinh Hồ đau thương hét lên rồi chìm vào trong biển.

Lấy hồn phách để tu bổ Giải ma linh, y cố chấp tìm kiếm nhiều năm mà không hề biết thê tử đang ở nhân gian, nhớ lại ngày xưa y từng đuổi giết và tổn thương nàng, bảo y... bảo y làm sao mà chịu nổi.

“Tinh Hồ!” Nguyên Tây Thành vội vã nhảy vào trong biển, đệ tử Nam Hoa ngã xuống liên tiếp, thân là chuông giáo y cực kỳ đau lòng.

Vết thương hồn phách tái phát, Lạc Ninh ngã xuống ngay sau đó, Tô Tín và hai vị trưởng lão Thanh Hoa đồng loạt tiến lên, nhưng không chờ bọn họ tới gần một bóng trắng đã lướt tới, ôm Lạc Ninh vào lòng.

“Yêu quân áo trắng!”

“Ninh nhi!”

Áo trắng bắt giữ Lạc Ninh, chúng đệ tử kinh hoàng, lập tức nhào tới.

“Lui ra.” Yêu quân nghiêng mặt, lạnh lùng cất tiếng.

Yêu quân thật sự rời khỏi nước thì đã không còn sự ảm nẫn ngày xưa, tiếng hét lạnh lẽo mà lại dịu êm vang lên, yêu lực mạnh mẽ hất tung thủy triều, sóng nước cuộn cuộn như che khuất bầu trời ập về phía đối diện, mọi người bị ép lùi về sau.

“Thực Tâm ma!”

Tiếng hét hoảng sợ vang lên, mọi người cuống quýt quay đầu nhìn qua, Vạn Vô tiên tôn vốn không còn hơi thở bất ngờ đứng dậy.

Thương Kính ra hiệu mọi người bày trận đồng thời thử cất tiếng hỏi: “Lão tiên tôn?”

Ma tướng biến mất, móng tay dài màu lam sắc bén cũng không còn nữa. Vạn Vô tiên tôn không nhìn mọi người, ông chậm rãi xoay người lảo đảo đi đến bên di thể Tạ Lệnh Tề.

Thủ tọa đệ tử ngày xưa của Nam Hoa nhận mệnh lệnh trong những ngày gian nan phải một mình vực dậy phái Nam Hoa đang xuống dốc, vì muốn bảo vệ cột mốc lực giới mà tu luyện ma tiên.

Tiên lại tu ma đạo, một ý niệm sai dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, Lạc Ca, Thương Ngọc Dung đều là văn bối ông yêu thương nhất, nhưng chính họ lại phát hiện bí mật của ông.

Nâng tay lên cao, trong tích tắc thân thể hóa thành tro bụi.

“Lão tiên tôn!” Mọi người rơi lệ.

Đến cuối con đường mới quay đầu nhìn lại thì mồ đã xanh cỏ, phần tiên ma lực cuối cùng là dùng để hủy diệt bản thân, Thực Tâm Ma tự sát, tan thành tro bụi dưới ánh mặt trời sáng rõ.

Thực Tâm ma sinh ra vì muốn cứu Tiên môn, cuối cùng lại chết đi vì Tiên môn.

Kiếp nạn lớn nhất của Tiên môn có lẽ không phải để chỉ ra ma họa mà là để chỉ bi kịch của Thực Tâm ma? Nếu không có trận chiến này, Thực Tâm ma muốn dùng Địa linh nhân để rèn thân thể lấy lại tâm trí ngày xưa. Có lẽ dùng cách đó có thể trở lại làm vị tiên tôn năm xưa, nhưng khi đó ông phải đối diện với quá khứ chồng chất máu tươi như thế nào đây?

Lão tiên tôn đức cao vọng trọng, ông hổ thẹn với lực giới và càng không thể đối diện với bản thân mình.

Ai là tiên? Ai là ma? Cuối cùng chỉ còn lại hai chữ “trách nhiệm” mà thôi.

Sai lầm từ đâu? Ai mà biết được? Kết quả đã không còn quan trọng, ma họa Thực Tâm ma trong nhiều năm qua cuối cùng cũng chấm dứt, lực giới quay về cảnh thái bình.

Vách tường nước bên kia đã tan ra, chẳng còn trông thấy bóng Yêu quân, chỉ còn mình Lạc Ninh kinh ngạc đứng yên tại chỗ.

“Ninh nhi, muội sao rồi?” Tô Tín khẩn trương đỡ lấy nàng.

“Là đế thảo của Yêu Khuyết.” Lạc Ninh ra hiệu cho y xem.

“Cái này... là viêm nông thảo? Tốt quá! Thảo dược này sẽ tu bổ hồn phách của muội, muội có thể tu luyện...” Tô Tín đột ngột ngừng lời, y yên lặng nhìn nàng: “Áo trắng cho muội?”

Lạc Ninh chớp mắt: “Có lẽ vì ca ca của muội từng cứu y.”

Tô Tín trầm mặc một lát rồi cất tiếng: “Ninh nhi, lần này trở về huynh muốn tiếp tục bế quan.”

Lạc Ninh gật đầu: “Muội chờ huynh.”

Kể yếu không thể bảo vệ được ai. Hai người nhìn nhau cười tâm ý tương thông, tay nắm tay quay lại bên cạnh Thương Kính.

Lạc Ninh không nén lòng được dõi mắt về phía xa.

Vừa rồi trong lúc nàng hôn mê, dường như Yêu quân đã nói gì đó, nhưng tiếng sóng quá lớn nàng không nghe được gì, rốt cuộc y đã nói những gì?

Sự nghi ngờ nhanh chóng tiêu tan, không còn chút dấu vết.

Bất luận là báo đáp lại ân tình hay là gì đi nữa, cũng đều đã trôi qua, mỗi người đều có con đường của riêng mình.

“Trác sư tỷ!” Phát hiện Trác Thu Huyền tỉnh lại, chúng đệ tử Thanh Hoa vội vã bước tới dìu nàng.

“Ta không sao!” Trác Thu Huyền lãnh đạm gạt tay họ ra, nàng không thêm quan tâm sự xấu hổ của họ, nàng tự đứng dậy bước tới nhật Xích Tiêu kiểm lên quan sát một lượt, tra vào vỏ.

Ngẩng đầu nhìn lên, không trung trở thành một màu trắng xóa.

Tranh cãi cả cuộc đời, mỗi người đều giữ vững sự cố chấp của bản thân, cuối cùng lại thua trong sự bao dung, nhường nhịn, yêu thương và che chở của huynh. Tất cả mọi chuyện đã kết thúc, ta cũng nên đi tiếp trên con đường của ta.

Kiếp sau, huynh có bằng lòng vì ta mà vứt bỏ mọi thứ?

Kiếp sau, chúng có có thể gặp lại nhau không?

Nhưng, chúng ta không còn... kiếp sau nữa.

Chỉ là rất hối hận, ta không có mặt bên huynh lúc huynh cần ta nhất, có lẽ đây cũng là nỗi tiếc nuối cuối cùng của Kiến Tổ chân quân.

Không hề nhìn lại những người phía sau, tiên tử lão đảo bước trên mặt biển, cũng là bước lên con đường riêng của bản thân mình.

Nhìn theo bóng dáng cố chấp kia, Thương Kính và các trưởng lão Thanh Hoa đều lắc đầu, trông thấy đám người Võ đạo bao vây xung quanh Lư Sênh và Liễu Sao, chúng chuông giáo không khỏi nhú mào, họ đều nhìn Thương Kính. Lúc này là cơ hội tốt nhất, hai ma đầu quan trọng nhất Ma cung mà chết thì Ma cung Trưng Nguyệt cũng không còn tồn tại nữa, trong vòng trăm năm sẽ không gây ra nổi ma họa.

Chúc Xung quả quyết: “Phải diệt trừ Lư Sênh, nhưng nha đầu kia... đi đến được đường hôm nay cũng do chúng ta nợ con bé, tạm thời bắt giam lại.”

Thương Kính đang định mở miệng, chợt có đệ tử bước tới báo: “Bên kia có chữ Trọng Hoa tôn giả để lại.”

Trong ngọn lửa hừng hực đang bốc cháy, bên hồ vốn có một cây cổ thụ cao gần bằng hai người, bởi vì hồ Địa sát hình thành nên bị hủy đi hơn phân nửa, chỉ còn lại một mảnh gỗ có chữ viết bằng máu.

“Quả thật là chữ viết của tôn giả.” Thương Kính cẩn thận quan sát, y thở dài, ra hiệu mọi người tiến lên xem: “Hóa ra tôn giả đã sớm đến hòn đảo này, vậy Tiên môn phải vâng theo di huấn không được lấy Địa linh nhân.”

“Tại sao lúc này không nhìn thấy dòng chữ này?”

“Có lẽ có người thi triển thuật pháp giấu nó đi.”

Mọi người nghĩ đến Vạn Vô tiên tôn thì đều thở dài. Chân Nhất chuông giáo vươn tay sờ gốc cổ thụ, kinh ngạc: “Gốc cổ thụ này là thiết đồng mộc trong truyền thuyết của Thần giới, chẳng lẽ hòn đảo này đến từ...”

“Thực Tâm ma!” Phía sau vọng đến tiếng hét kinh hoàng.

Bởi vì chuyện của Vạn Vô Tiên tôn nên mọi người còn đang chìm đắm trong đau thương mà không đến xác nhận tình trạng sống chết của một Thực Tâm ma khác! Thương Kính phản ứng lại: “Không xong!”

Bọn Lư Sênh và Mộng ma bị đám Võ đạo quần lấy khó lòng thoát thân, may mà trước đó đã sắp xếp Huyết Cơ dẫn viện binh đến tiếp ứng hộ tống Liễu Sao rời khỏi, nào ngờ Dương Kiếp chân quân đột ngột bật dậy, tâm trí của y đã hoàn toàn biến mất, y chỉ nhào tới hướng có khí tức của Địa linh nhân, chúng tướng Huyết Cơ đều bị sức mạnh cực lớn quét ra ngoài.

Đám Thương Kính cũng lập tức chạy tới, chuông giáo Chúc Xung của Phù Sinh phái chạy tới đầu tiên đứng lúc giúp Liễu Sao đỡ một chuông này, máu tươi đã nhuộm đầm chòm râu.

Dương Kiếp chân quân cất tiếng cười điên cuồng mà không hề quan tâm mình đã bị Chúc Xung đâm một kiếm, y vươn tay giật Địa linh nhân trong lòng Liễu Sao.

Vùng vẫy lần cuối trước khi chết, phần tiên ma lực cuối cùng bùng nổ, Liễu Sao, Chúc Xung và cả hai chân quân xông lên trước đều bị đánh bật ra.

“Địa linh nhân!” Lư Sênh dốc hết sức lực đánh bật đám người Võ đạo, vội vã xông qua.

Địa linh nhân rời khỏi tay nổ tung ở giữa không trung, từng mảnh nhỏ rơi vào trong hố lửa.

“Không...”

“Sự tỵ!”

Thiếu nữ áo xanh toàn thân đầm máu tựa như thiêu thân lao vào lửa, liều lĩnh bắt lấy những mảnh vụn.

Rốt cuộc, một mảnh vụn bay ra khỏi ngọn lửa được Lư Sênh đón lấy.

Khi nhìn lại, bóng dáng thiếu nữ đã biến mất trong ngọn lửa thiêu đốt hồn phách.

Lư Sênh mím chặt môi, trông thấy đám Võ đạo sắp bao vây, y quả quyết ra lệnh: “Rút lui”, đám Mộng ma và Huyết Cơ lập tức độn phong theo chân y, vài vị thủ lĩnh Võ đạo vẫn không cam lòng dẫn thuộc hạ đuổi theo.

Hố lửa sâu không đáy, miệng hố nuốt sạch bùn lầy đang chảy xuống cuộn cuộn, cô gái rơi sâu vào trong địa mạch, vết thương trên hồn phách chồng chất bị lửa cắn nát, thiêu đốt từng mảnh từng mảnh một.

Nàng không hề sợ hãi, tại sao nàng lại không sợ chứ?

Cô gái nhất gan sợ chết khi đối diện với tử vong, thế mà tâm trạng lại cực kỳ bình tĩnh.

Liễu Sao nhi vẫn luôn ngốc nghếch, có lẽ đến bây giờ nàng vẫn không dám chắc chắn mình làm vậy rốt cuộc là đúng hay là sai? Nàng chỉ muốn làm chút gì đó cho người quan trọng nhất đời mình, muốn báo đáp họ, vẫn luôn như vậy.

Cô gái ngược mắt nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, nàng nở nụ cười có hơi khổ sở.

Một cây đàn, một khúc nhạc, cuối cùng vẫn không thể trả nổi món nợ ân tình.

Nhưng cái kẻ nói dối kia lại khiến cho ta khổ sở đến vậy.

“Ta cũng là ma...” Rốt cuộc không nhận được thăm lăm bắm.

Hóa ra, nàng vẫn luôn tủi thân.

Chàng muốn cứu vớt Ma tộc, muốn cứu vớt con dân của chàng, cho nên vứt bỏ ta, nhưng chẳng phải ta cũng là con dân của chàng sao? Chàng chọn cách bỏ rơi ta, gánh vác trách nhiệm của mình, chẳng lẽ ta không phải trách nhiệm của chàng sao?

Chỉ cần chàng yêu ta, ta sẽ vì chàng mà làm hết tất cả.

Vị thần vô tình, lợi dụng đến cuối cùng, cũng không chịu bố thí một chút yêu thương.

Kẻ vô tội bị lựa chọn, đi đến bước đường ngày hôm nay có từng hối hận chút nào không?

Khi ý thức cuối cùng sắp biến mất, thiếu nữ bị rơi xuống dùng hết sức siết chặt chiếc nhẫn trong tay, nàng đột ngột cất tiếng cười vui vẻ.

Không, nếu người chàng chọn không phải là ta thì ta làm sao có thể quen biết chàng, làm sao thích chàng được đây? Nếu không bị lợi dụng thì ta làm sao có thể trở thành cô gái của chàng?

Ta còn thấy mình rất may mắn, may mà được chàng lựa chọn, may mắn vì quen biết một người gánh vác trách nhiệm nặng nề như chàng, cho dù... dù là chàng chưa từng yêu ta.

Mất đi thủy tinh thay thế, chàng có thể tìm được đôi mắt đẹp hơn.

Nhưng khi lướt đi trong dòng thời gian luân phiên chuyển đổi, rồi biển cả sẽ hóa nương dâu, liệu có một khắc nào đó chàng chợt nhớ tới tình yêu của ta không?

Sắp hết thời gian, ngọn lửa đang thiêu đốt dần tàn lụi rồi bị một lực hút rất mạnh hút về, gió cuốn mãnh liệt, toàn hồ Địa sát biến thành lốc xoáy dạng phễu hoàn toàn cắn nát hồn phách của cô gái.

Cả hòn đảo bắt đầu rung lắc.

“Sư tỷ! Liễu sư tỷ!” Lạc Ninh bật khóc nhưng bị Tô Tín giữ chặt lại.

“Không xong, hòn đảo sắp quay về Thần giới, mọi người nhanh chạy đi!” Thương Kính hét lớn.

Lúc mọi người rút lui trong hỗn loạn, bất chợt họ trông thấy một cột sáng kỳ dị cực kỳ hùng vĩ xuất hiện giữa không trung, trong cột sáng có một nam tử khoác áo choàng đen.

Nam tử thần bí đứng bên cạnh hồ Địa sát cực lớn, y hơi khom người vươn tay vào trong hồ tựa như muốn giữ lại điều gì đó.

Nhưng mà bàn tay tái nhợt kia lại không thể giữ lại bất cứ thứ gì.

“Bây giờ người không đủ khả năng vào đó đâu.” Lam Sát cảnh cáo: “Người không muốn sống nữa sao?”

“Cứu nàng.”

“Người đã đền bù cho con bé, giao dịch đã kết thúc, vận mệnh của con bé vốn thuộc về người. Hơn nữa con bé cũng không hoàn thành tốt giao dịch, một mảnh vụn đó căn bản không đủ bù đắp chỗ khiếm khuyết trong Hư Thiên, vì vậy người càng quan trọng hơn con bé. Nếu người không tồn tại vậy Ma tộc vĩnh viễn không còn ngày giải thoát, người hãy nghĩ tới con dân của người đi.”

“Người nói đúng, ta không thể chết.” Hắc ngừng lại: “Nhưng mà, phải cứu nàng.”

Vị thần bị trách nhiệm trói buộc căn bản không có quyền vứt bỏ bản thân.

Vì áy náy nên mới có sự lợi dụng này.

Một màn lợi dụng lại khiến áy náy càng chồng chất.

“Đây là trừng phạt vì người đã nhúng tay quá nhiều.” Hắc thở dài.

Năm năm bảo vệ, làm bạn trong Ma cung, thì ra hắc thật sự không nên nhúng tay vào.

Chưa từng bước đến gần thì cô gái sẽ không yêu ánh trăng của nàng.

Chưa từng bảo vệ thì hắc có thể yên tâm thanh thản lợi dụng nàng, đến khi nhìn nàng bước vào kết cục đã định sẽ không luyến tiếc như ngày hôm nay.

Cũng có thể, lúc trước hắc không nên chọn nàng, vậy sẽ không có sự lợi dụng ngày nay, hắc cũng sẽ không trở mặt mà nhìn cô gái ngang bướng, ngốc nghếch yêu hắc, vì muốn đuổi theo hắc mà trả tất cả mọi giá cho đến khi tiêu vong.

Nàng muốn dùng tính mạng đổi lấy tình yêu của trăng, nhưng ánh trăng của nàng làm sao có thể gánh vác một giao dịch như vậy.

... Chỉ cần chàng yêu ta, ta sẽ làm mọi thứ vì chàng.

... Nếu ta yêu nàng thì làm sao ta nỡ để nàng làm tất cả vì ta?

Nếu yêu thì sẽ không tự tay đẩy nàng vào con đường này, nếu yêu sẽ không trở mặt nhìn nàng hồn phi phách tán mà không thể làm gì.

Có lẽ đã sai ngay từ đầu, hắc vốn không nên kiên trì con đường tu đạo của hắc, không nên mở ra ma giới Hư Thiên, vậy hắc vẫn sẽ là Nguyệt thần nắm giữ Thái Âm khí, được vạn thần kính trọng. Sau đó hắc và chư thần sẽ cùng nhau tan thành tro bụi trong thiên phạt, cùng được ghi vào sử sách huy hoàng của Thần giới mà không giống như bây giờ, có quá nhiều trách nhiệm và gánh nặng thế này, và càng không có quan hệ gì với vận mệnh của cô gái này.

Tự tay mở ra Hư Thiên, tự mình dẫn dắt con dân, một sai lầm nhất thời tạo thành trách nhiệm cả đời, vì vậy thứ chờ đợi hắc chỉ có cái giá vĩnh viễn không trả hết.

Cái giá đó thật quá gian nan.

Vì vậy, hần lẳng lẳng đứng bên hố địa sát, bàn tay tái nhợt cứng đờ, nhìn từng mảnh vụn hồn phách của thiếu nữ biến mất trong kẽ đất rồi dần dần bị địa mạch nuốt chửng.

91. Q.3 - Chương 91: Hồi Kết

Họa Thực Tâm ma dẫn đến đại chiến tiên ma cuối cùng cũng chấm dứt, nhiều năm sau mọi người vẫn thường nhắc tới trận chiến ấy. Trong lịch sử Tiên môn, tuy nó không phải là trận chiến bi thảm nhất nhưng nó lại là trận chiến đau thương nhất.

Lịch sử thì mãi chỉ là quá khứ, thứ bọn họ quan tâm là tương lai.

Trong trận chiến đó Ma cung tổn thất nặng nề, từ đó về sau họ bắt ngờ im hơi lặng tiếng khiến ma họa ở lục giới giảm đi nhiều. Nhưng thứ khiến người ta lo lắng lại là Võ đạo và Yêu giới.

Võ đạo thịnh hành đến mức triều đình các quốc gia cũng khó lòng kiểm soát, mà lòng người khó lường, các thế lực xung đột lẫn nhau, sát thủ thường xuyên xuất hiện khiến nhân gian hỗn loạn không chịu nổi.

Ở bên kia, Vô Tích Yêu Khuyết thống nhất được Yêu giới, thế lực nhanh chóng lớn mạnh dần khuyếch trương tới Nhân giới, gây ra yêu họa. Không ai biết vì sao chủng tộc nhỏ yếu kia đột ngột được giải thoát, diệu âm mê hoặc nhân thể lại xuất hiện một lần nữa, cao thủ trong Diệu Âm tộc Ký Thủy nhiều như mây, không một ai trong lục giới dám khinh thường họ, nhưng cho đến nay họ vẫn không bỏ hai chữ “Ký Thủy” trong tên tộc khiến rất nhiều người khó hiểu.

Nhắc tới Yêu giới thì mọi người chắc chắn sẽ nhắc tới vị Yêu quân nổi tiếng lục giới.

Yêu quân áo trắng dẫn dắt tộc dân đi tới con đường hùng mạnh, mở ra thời kỳ huy hoàng nhất với Yêu giới. Nhưng rất ít người biết đó thật ra là hai anh em, một cái tên tầm thường lại bắt đầu một bi kịch, nhưng rốt cuộc cái tên này đã để lại một vết mực đậm nét trong lịch sử Yêu giới.

Không ai hiểu tại sao áo trắng lại mặc kệ mỗi yêu họa này.

Nghìn năm trôi đi, sóng gợn yên ả trên Tiên hải, thảnh thơi vẫn có người tìm đến đây, từ lâu đã không ai còn nhận ra đó từng là chiến trường xưa cũ.

Bóng đêm phủ xuống đất trời, ánh trăng trên biển rất tĩnh lặng, những ánh sao lơ lửng trên cao. Một con thuyền mây xuôi theo gió, khoảng hai ba mươi thiếu nam, thiếu nữ mặc đạo bào tím trắng đứng ở đầu thuyền cười đùa, thảnh thơi có người ngự kiếm bay tầm thấp, cực kỳ náo nhiệt, rõ ràng đó là một đám đệ tử cao cấp của Tiên môn.

Một tên đệ tử nam khá trầm ổn ho khan, bảo mọi người im lặng: “Sắp đến đất liền ở phía trước rồi, linh yển rất xảo quyệt, mọi người phải cẩn thận.”

“Sư huynh, lần này đừng để tỷ ấy đi được không?”

“Kiếm thuật của tỷ ấy quá kém, cung chủ đã dặn muội bảo vệ tỷ ấy, nếu tỷ ấy bị thương quay về thì muội cũng không tiện giải thích.”

“Nghe nói không phải là con gái ruột của Nhân Văn chân quân, vừa sinh ra đã hại chết mẹ...”

“Đừng nói bậy!” Nam đệ tử lập tức quát to, bắt an nhìn xuống cuối đuôi thuyền.

Thiếu nữ khoảng chừng mười hai mười ba đứng một mình cuối thuyền, trong số những người ở đây cô bé coi như là nhỏ bé nhất. Cô gái có mái tóc dài đen óng và khuôn mặt trái xoan diễm tình xinh đẹp, nhưng trên khuôn mặt lại có một đôi mắt xanh thẳm với con ngươi yêu dị.

Thân thể bán yêu, trong thiên hạ không có con đường tu đạo nào dành cho nàng.

Nam đệ tử thấp giọng nhắc: “Dù sao muội ấy cũng là sư tỷ.”

Nữ đệ tử kia bĩu môi: “Chúng ta kính trọng coi người ta là sư tỷ, trên đường đi đã tận tâm bảo vệ người ta, nhưng người ta cũng phải biết điều, đã biết mình là đồ bỏ chả tu luyện được gì thì đừng có đi theo liên lụy chúng ta...”

“Nếu không phải vì nó, Nhân Văn chân quân cũng không trễ nãi tu hành bị thương trong thiên kiếp.” Một nữ đệ tử cũng không nhịn được nữa mà oán trách: “Nó không hề giống chân quân một chút nào, nói không chừng...”

“Đủ rồi!” Nam đệ tử quát, ngừng một lúc lâu, ngữ khí của y mới ôn hòa hơn đôi chút: “Tỷ ấy vì hiếu thảo mới theo chúng ta tới đây, các người nên nể mặt chân quân một chút.”

Chúng đệ tử nghe thế mới im lặng hết.

Chẳng biết thiếu nữ ở đuôi thuyền có nghe thấy những lời bàn luận đó không, nàng chỉ im lặng đứng đó, cúi đầu nhìn làn nước biển ở dưới thuyền.

Nam đệ tử thở dài, bước qua dịu dàng khuyên nhủ: “Tô Ly, nhiệm vụ lần này có hơi nguy hiểm, chi bằng muội ở đây chờ chúng ta, muội yên tâm, chúng ta sẽ lấy được thảo dược về cho chân quân.”

*Ly: Chia cách, ly biệt.

Thiếu nữ vẫn cúi đầu đáp: “Vâng, đa tạ sư huynh!”

Nam đệ tử vì sợ nàng đi theo sẽ gặp chuyện bất trắc, nghe câu trả lời của nàng y mới thở phào nhẹ nhõm, cất tiếng hỏi mọi người: “Có ai muốn ở lại không?”

Thiếu nữ lập tức lên tiếng: “Không cần đâu, muội sẽ ở đây không đi đâu cả, không sao mà.”

“Cũng được.” Nam đệ tử cũng không ép: “Chúng ta sẽ trở về trước hừng đông, nếu gặp nguy hiểm, muội lập tức đốt tín hương cho chúng ta.”

Cho đến khi chúng đệ tử ngự kiếm rời khỏi thuyền, thiếu nữ mới ngẩng đầu nhìn theo bọn họ, sau đó nàng chậm rãi ngồi xuống bên mép thuyền, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Trên mặt biển xa xa, xuất hiện ba bóng người.

Đứng ở giữa là một cậu bé khoảng hơn mười tuổi, khoác y phục xanh lục rực rỡ, ngay cả miếng lót vai, bao cổ tay và đai lưng cũng là màu xanh lá đậm, mảnh san hô lục trên trán ánh lên mái tóc màu trắng rất bắt mắt, rõ ràng cũng là yêu tộc.

Cậu ta nhìn thiếu nữ phía xa xa, khẽ nhướn mày.

Trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp cũng có một đôi con ngươi màu lam giống hệt thiếu nữ, nhưng sáng mắt cậu ta không trầm tĩnh trong vắt mà thấp thoáng lộ yêu khí và lệ khí.

“Điện hạ đi theo nàng làm gì?” Một gã tùy tùng cẩn thận hỏi.

“Một bán yêu nổi tiếng như vậy mà các người không thấy hứng thú sao?” Cậu bé rất tò mò: “Vì sao phụ vương không cho phép ai đụng tới nàng ta?”

Hai gã tùy tùng liếc nhìn nhau, sau một gã cười nói: “Có lẽ vì nàng có chút quan hệ với Diệu Âm tộc Ký Thủy, ý của chủ quân, thuộc hạ không dám tự phỏng đoán.”

“Cũng đúng, huyết mạch bán yêu của nàng là đến từ Diệu Âm tộc Ký Thủy của chúng ta.” Cậu bé gật đầu, đột ngột xoay người lại hỏi: “Các người nói xem, nàng ta trông có giống phụ vương không?”

Hai gã tùy tùng túa mồ hôi lạnh: “Điện hạ! Yêu hậu từng dặn dò...”

“Ta đùa đó, nói chơi với các ngươi thôi.” Cậu bé như giả được trò đùa dai mà bật cười: “Nàng ta chẳng qua chỉ là đồ bỏ đi, dù có về Yêu giới thì cũng chỉ là rác rưởi, ta chả thèm quan tâm.”

Lúc này, hai gã tùy tùng mới cười làm lành, một gã nói: “Điện hạ, chuyện này không thể tùy ý đùa được đâu.”

“Xem xem, đồ bỏ đồ dọa chết các người rồi.”

Thiếu nữ tu vi thấp kém không hề biết chuyện xảy ra ở phía xa xa, nàng vẫn ngơ ngẩn.

Từ lúc thức tỉnh khỏi phong ấn thì nàng không ngừng nghe thấy những lời bàn luận về thân thể của mình. Thân thể bán yêu thì có thể chứng minh nàng không phải là con gái của cha sao? Có lẽ, người mẹ nàng chưa từng gặp mặt là yêu tộc thì sao?

Cha từng dạy, người khác nói gì thì có liên quan gì tới ta đâu? Ta có con đường của riêng mình.

Nhưng, con đường của ta đang ở nơi nào?

Thiếu nữ thờ dài thườn thượt, trông hệt như bà cụ non.

Các sư huynh, sư tỷ chăm sóc nàng là vì nể mặt cha. Yêu mạch không thông, vì vậy mà cha chậm trễ tu hành nên bị thương nặng, tuy dì Thi không trách mắng nàng nữa câu nhưng trong lòng nàng vẫn mong mình không tồn tại.

Hôm trước, cha ho ra rất nhiều máu...

Thiếu nữ nâng tay lên lau mắt, nàng nhìn về phía xa xa, bỗng nhiên nàng giật mình mở to đôi mắt.

Dưới ánh trăng, một bóng người đạp sóng bước tới.

Trông vóc dáng dường như là một nam tử, nhưng kỳ lạ là toàn thân hắn được bao trong một chiếc áo choàng màu đen rất dày, sóng nước trong vất nhấp nhô dưới chân khiến bước chân của hắn trông cực kỳ tao nhã.

Độc hành một mình dưới trăng mà người còn đẹp hơn cả trăng.

Áo choàng đen ẩn hiện vẻ gian ác, hẳn là người xấu sao? Thiếu nữ không nhận được nắm chặt tín hương, nàng cũng không muốn quấy rầy các sư huynh sư muội, vì vậy nàng cứng đờ ngồi đó nhìn nam tử thần bí bước đến trước mặt.

Mũ áo choàng che khuất đôi mắt của hắn chỉ lộ ra nửa khuôn mặt tái nhợt.

Chưa từng gặp nửa khuôn mặt nào hoàn mỹ như vậy, trông hắn có vẻ rất trẻ, cái cằm xinh đẹp hơi nhọn, đôi môi mỏng ẩn chứa sự mê hoặc kỳ lạ.

“Người là ai?” Rốt cuộc cô gái cũng cất lời, giọng nói rất bình tĩnh.

Hình như lúc này nam tử mới chú ý tới nàng, đôi môi mỏng khê cong một độ cong mê hoặc lòng người: “Chà, là một tiểu bán yêu đáng thương.”

Trong bầu không khí trầm lắng, giọng nói đó thật không giống người tốt.

Có thể nhận ra nàng có thể chất bán yêu cũng không lạ, đến cả hắn cũng nói nàng đáng thương. Thiếu nữ cắn môi, không kiềm lòng được hỏi: “Người có cách giúp ta không?”

Nam tử ngẫm nghĩ rồi bảo: “Nếu trước đây, có lẽ ta làm được, nhưng bây giờ ta chỉ muốn tìm một đứa trẻ trước.”

Niềm vui trong tích tắc hóa thành nỗi thất vọng, cô gái ngẩn người một lúc lâu, vẫn cố hiểu chuyện bảo: “Không sao cả, ta có thể chờ, đứa trẻ kia chắc chắn rất quan trọng.”

Hắn đáp: “Ừ, nếu người trông thấy đứa bé đó thì nhớ báo cho ta biết?”

“Được.” Thiếu nữ gật đầu ngay lập tức: “Đứa bé đó là bé trai hay bé gái?”

“Một cô bé lớn hơn người một chút.” Hắn dừng lại rồi nói tiếp: “Cô bé rất xinh đẹp.”

Ta đã không còn là trẻ con từ lâu rồi. Cô gái trầm lắng bầm, nhưng vẫn lễ độ nhún nhún: “Nàng ấy đi lạc sao? Tại sao người để một mình nàng đến Tiên hải?”

“Việc này... con bé gặp chút chuyện, thuộc hạ của ta cứu được hồn phách của con bé, nhưng ý thức của con bé vẫn quần quanh Tiên hải, ta đã tìm gần một ngàn năm nhưng vẫn không tìm thấy.”

Một ngàn năm? Cô gái thấy buồn bã một cách khó hiểu, nàng tốt bụng an ủi hắn: “Không sao cả, ta vẫn thường đến Tiên hải, nếu ta trông thấy nàng nhất định sẽ báo với người, người đang ở đâu?”

“Ta ở một nơi rất xa, người không đến được đâu.” Hắn thở dài: “Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, năm trăm năm sau ta mới có thể ra ngoài một lần nữa, rốt cuộc con bé đang ở đâu, tại sao ta không thể tìm thấy?”

“Năm trăm năm ư...” Cô gái lẩm bẩm: “Ta là bán yêu, chẳng biết mình có thể sống lâu như vậy không.”

Hắn bật cười: “Đương nhiên người có thể.”

Một người ở Tiên hải nói có cách giúp nàng, chắc chắn người là một vị tiên bối rất lợi hại rồi? Cô gái vui mừng: “Trên đời này thật sự có đạo dành cho ta sao?”

“Trên đời này chưa hẳn đã có đạo dành cho người, nhưng sẽ có đạo của riêng người.” Hắn ngừng lời: “Không còn sớm nữa, ta phải đi tìm con bé.”

Dù thiếu nữ không hiểu lắm nhưng vẫn rất vui vẻ: “Nếu năm trăm năm sau ta vẫn còn sống, khi nào ta gặp nàng chắc chắn sẽ nói với người.”

“Người là tiểu bán yêu tốt bụng.” Nam tử khen ngợi nàng rồi như nghĩ tới cái gì: “Nhưng mà, tính tình của con bé không được tốt lắm.”

“Ta sẽ không giận nàng.” Cô gái hiểu chuyện gật đầu. Chẳng qua chỉ là những lời khó nghe mà thôi, bình thường nàng nghe vẫn còn ít lắm sao?

“Vây cảm ơn người.” Nam tử cười, hắn phong độ cúi người chào nàng.

Hắn dùng tay trái khẽ giữ vạt áo choàng trước, trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn thủy tinh rất to, trông rất đẹp. Cô gái nhìn đến ngẩn ngơ, nàng lễ phép đáp: “Đừng khách sáo.”

“Tạm biệt, tiểu bán yêu.”

“Tạm biệt.”

Thiếu nữ đứng dậy vẫy vẫy tay, dõi theo bóng hắn chậm rãi rời đi, nàng còn nghe thấy tiếng gọi của hắn tản trong làn gió.

“Được rồi Liễu Sao nhi, mau ra đây.”

“Ngoan nào, ta đang ở đây.”

Giọng nói ôn hòa toát ra sự mê hoặc cực độ, dường như hắn muốn dụ ý thức kia bay ra.

Cô gái kinh ngạc trông thấy có một vầng sáng cực kỳ mờ nhạt vẫn luôn theo sau hắn, cứ vờn quanh hắn, nhưng dường như hắn hoàn toàn không trông thấy, cứ mãi tìm kiếm như thế, dần dần tiến về phía trước.

Một nam tử mạnh mẽ như vậy nhưng lại không phát hiện ra luồng ý thức kia.

Cô gái trừng to mắt, nghiêng đầu.

Theo lời cha thì hắn đã rơi vào tâm chương, tình cảm của đàn ông có lúc đều bắt đầu từ thương xót, lời này rất hợp lý. Cuối cùng đại thần không thể bỏ bên nào xuống được, may mà có tiểu Lam Sát giúp đỡ, nếu không quả thật là bị bịch.

Tác giả quả thật là người có lòng tốt, còn bạn nhỏ Lam Sát là một... ma thú tốt.

Liễu Sao có được tình yêu của Vong Nguyệt hay không? Tôi tin rằng mọi người quan tâm tới vấn đề này nhất. Câu trả lời của tôi là trong tình cảm của Vong Nguyệt với nàng có một phần chắc chắn là yêu, hẳn vốn là một vị đại thần có “tình yêu bao la”, nhưng Liễu Sao không giống với những phụ nữ khác.

Cuối cùng tình cảm của Vong Nguyệt đối với tình yêu cực kỳ mãnh liệt của Liễu Sao chưa chắc đã là tình yêu nam nữ, có lẽ nó thiên về phần thương xót, yêu mến linh tinh hơn, nói như vậy thì mọi người sẽ thấy tiếc nuối. Nhưng bọn họ chỉ ở bên nhau mới vài năm, trong cuộc đời dài đằng đẵng của đại thần có đáng là gì đâu?

Ưu thế của Liễu Sao nằm ở chỗ, nàng là cô gái Vong Nguyệt bỏ nhiều công sức vào nhất (cho dù là có mục đích thì hẳn vẫn rất chăm chỉ tìm hiểu). Hẳn chủ động đến bên cạnh bảo vệ nàng, còn phải đối phó tính tình của nàng, nghĩ cách dỗ dành nàng, nhưng thứ này cũng xem như cái giá hẳn phải trả, nếu đã từng trả giá thì làm sao mà không có tình cảm? (Mọi người cứ xem sự cố chấp của hẳn với tiến đạo thần và Ma giới thì sẽ biết).

Hẳn chứng kiến quá trình trưởng thành của nàng, nhìn thấy nàng dần yêu mình, nhìn nàng vì mình mà thay đổi.

Tóm lại trong lòng đại thần nàng là độc nhất vô nhị, không thể mất đi, thậm chí trở thành tâm ma của hẳn, như thế là được rồi, người cần gì phải quan tâm hẳn rốt cuộc có yêu hay không.

Về phần sau này đại thần có lãng nhãng hay không? Chuyện này à, một đại thần đã sống qua trăm ngàn năm, có cái gì mà chưa từng nhìn thấy, có chuyện gì mà chưa từng trải qua, chưa từng nếm thử. Trong cuộc đời dài đằng đẵng, cho dù là một người phụ nữ xinh đẹp hoặc quyết rũ có lẽ cũng chẳng thể khiến hẳn cảm thấy mới mẻ (không phải vì Liễu Sao đẹp mới khiến hẳn rung động). Những chuyện đó chỉ là một trò giải trí tiêu khiển, một đại thần đã đạt đến cảnh giới vua bản lĩnh thì hẳn có lẽ đã quay về với bản chất ban đầu mới đúng, ha ha, tôi cảm chúng ta có thể hoàn toàn an tâm, chủ đề này rất đen tối, chúng ta ngưng lại thôi.

Về phần những độc giả thích sạch nói rằng nam chính ngủ với người phụ nữ khác thì là cặn bã, nhưng thật xin lỗi, một vị đại thần bạc tình như thế mà qua mấy vạn năm lại không hề đụng vào phụ nữ thì rất kỳ quặc, không phù hợp với tính cách được xây dựng của hẳn. Truyện này không phải thể loại truyện hài như Tiểu Hoàng không phải tiên, khó tránh khỏi sẽ tổn thương trái tim của thiếu nữ.

Tác giả thường xuyên bị gọi là không có trình độ văn chương, các vị chỉ cần xem những truyện tôi viết trước kia thì biết. Những cái tên trong truyện cũng được nhặt nhạnh ở vài nơi, tên núi, tên địa danh được mượn thẳng từ sơn hải kinh, mô tả vũ trụ cũng lấy từ trong đó, ví như Dương Giáp sơn, tác giả chỉ mượn tên và địa hình mà mô tả do đó có rất nhiều chỗ không hợp lý..... (MDH: tính lược một ngàn chữ lẽ một chữ mô tả ý tưởng khi đặt tên của mợ Khách....)

Ngoài ra, quyển sách này sẽ được chỉnh sửa lại, ví dụ như sự trưởng thành của nữ chính, cách xây dựng cá tính Kha Na, ví dụ như trong phần ba Nguyệt xuất hiện quá ít, thường xuyên lặn không sủi tăm, có thể tôi sẽ xem xét tăng thêm phân cảnh cho hẳn và nữ chính. Nếu phần sau có thay đổi đó chắc chắn là do tôi sửa chữa lại, phiên ngoại có hơi không được ngây thơ thuần khiết, mà Tấn Giang kiểm tra quá chặt, qua mấy tháng nữa sẽ thả lỏng hơn, cho nên xin mọi người cứ bỏ qua thông báo thay đổi, nếu có gì bất tiện xin mọi người thứ lỗi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-nguyet>